

GÖKÇEN

SAVIORANGELLOOO

GÖKÇEN

Loresima

Published: 2023

Source: <https://www.wattpad.com>

GİRİŞ

*"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır.
Toprak,eğer uğrunda ölen varsa vatandır..."*

**MİTHAT CEMAL KUNTAY*

2001-Hakkari

"Murat, Murat koyim da tur at. Murat, Murat koyim da tur at." diyerek etrafında dönen küçük kıza en bıkkın bakışını attı Murathan. Gerçekten başına belaydı. Hatta şu dünyada ki 9 yılının en büyük belası.

"Murat değil benim adım." dedi sert bir şekilde. "Murathan!"

Küçük kız Murathan'ın etrafında dönmeyi bırakıp gök mavisi gözleriyle önce öylece bir baktı. "Tamam." dedi sonra. "Murathan, Murathan koyim da tur at han. Murathan, Murathan koyim da tur at han." diye bağırarak tekrar Murathan'ın etrafında dönmeye başladı.

"Gökçen!" diyerek Murathan küçük kızın peşine koşunca Gökçen neşe içinde bağırarak kaçmaya başladı. Yetmedi, bir de arkasını dönüp dil çıkardı. Murathan onu yakaladığı yerde canına okuyacaktı bu kez. Bu kızın 6 yaşında olması imkansızdı. Tam bir cadıydı. Gökçen en az kendi minik boyu kadar uzun simsiyah saçlarını sağa sola savurarak Murathan'dan kaçmaya başladı.

Askeri lojmanların etrafında döndükçe döndüler.

Her zamanki halleriydi bu. Aileleri yakın arkadaş olduğu için sürekli yan yanaydılar. Zaten lojmanda da karşılıklı dairelerde oturuyordular. Boyundan büyük laflar ve işler yapan bu minik kız Murathan'a saç baş yolduruyordu. İkiisi sürekli bir kavga hali içindeydi. Anlaşmaları imkansızdı.

"Gel buraya Pamuk!" diye bağırdı Murathan.

"Haaaaa!" dedi Gökçen bilmiş bilmiş. "Geleyim de döv yine di mi Kepçük? Yemezler." Koşarken tekrar neşeyle bağırdı. "Murathan, Murathan koyim da tur at han! Murathan, Murathan koyim da tur at han!"

Kovalamaca hala devam ediyordu. "Yakaladığım yerde yolacağım o saçlarını!" dedi Murathan öfkeyle. "Kaç kere dedim anlamını bilmediğin şeyleri söyleme diye sana cadı! Gel buraya!"

Gökçen onu umursamadan neşe içinde koşmaya devam ediyordu ki birden ayağı bir şeye takıldı. Kendini çakıl taşları ile döşenmiş yola yapışmış bir halde buldu ve aynı anda dudaklarından acılı bir feryat döküldü. "ANNEEEEEEEEE!" diye var gücüyle ağlamaya başladı.

Murathan öfkesini bir kenara bırakıp hızla ona doğru ilerledi. "Pamuk." dedi korkuyla. "İyi misin?" Yere yapışan küçük kıızı yavaşça tutup kaldırdı. Gökçen'in kocaman mavi gözleri gözyaşları ile dolmuştu. Ağlamaktan ağzı burnu sümük olmuş bir şekilde baktı Murathan'a.

"Dizim Murathan!" dedi içli içli ağlarken. Kolunu kaldırıp burnundan akan sümükleri hızla koluna sildi. Sol dizi düşmenin etkisi ile kesilmiş, avuç içleri hafifçe sökülmişti.

Murathan bu haline umutsuz bir bakış attı. "Ağlayınca Habeş Maymununa benziyorsun Pamuk.Lütfen susar mısın?"

"Sen- Sen- Sensin Ha- Ha- Ha- Habeş maymunu Kepçük!" dedi Gökçen hala var gücüyle içini çeke çeke ağlarken.

"Askerlik arkadaşın mıyım ben senin kızım? Kaç yaş büyüğüm senden." dedi Murathan kızın yaralı dizine dikkatle bakarak. "Kepçük demekten vazgeç."

Gökçen var gücüyle ağlamasına rağmen çenesini yukarı dikti. "Sen de bana Pamuk deme o zaman."

Murathan kazağının kolunu iyice eline doğru çekip küçük kızın dizinden akan kanları nazıkçe silmeye başladı. Uzun, kıvrık kirpiklerinin altındaki kehribar gözleri tamamen yaralara odaklandı. Kaşları her zamanki gibi çatıktı.

"Ya ne diyeyim?" diye homurdandı ters ters. "Şu haline bak. Bir düşmede bütün dizin mosmor olmuş." Küçük kızın dizinde hemen morarmaya başlayan yerlere dokunup canını yakmamaya çalışıyordu. İşte bu yüzden ona Pamuk diyordu. Her yeri mosmor gezerdi. En ufak bir darbede hemen derisi morarırdı. O yüzden gönül rahatlığı ile dövemezdi onu Murathan. Bu durum canını fazlası ile sıkıyordu. Çünkü tam dayaklık bir veletti.

"O zaman sende Kepçüksün işte." dedi Gökçen tekrar sümüklü burnunu koluna silerek. Uzanıp Murathan'ın sol kulağını sertçe çekti. "Kepçüksün işte Kepçük. Koca kulak! Kepçük!"

"Ahhhh!"diye acıyla inledi Murathan. "Gökçen bırak kulağımı."

Gökçen'in bırakmaya pek niyeti yoktu. Tam Murathan'da onun saçlarına yapışacaktı ki birden lojmanın arka tarafından bir kadın çığlığı yükseldi.

Acılı bir feryat.

Tek bir isim.

"ADEMM!"

İkisi de kavga etmeyi bırakıp o yöne döndü. Bu feryat askeri lojmanda tek bir anlama geliyordu. Artık herkes bu feryadı çok iyi tanıyordu. 6 yaşındaki Gökçen'de, 9 yaşındaki Murathan'da. Asker aileleri bunu çok iyi bilirdi.

Bu çığlık ölüm demekti.

Bu çığlık şehit demekti.

Bu çığlık artık eşsiz kalan bir kadın demekti.

Bu çığlık babasız kalan bir çocuk demekti.

Murathan hızla önünde ürkek bakışlar atan koca mavi gözlü kıza döndü. "Kalk Pamuk." dedi ve kollarının altına girerek onu yerden kaldırdı. Toz ve toprak olmuş mavi kaprisinin tozunu aldı. Aynı hızla avuç içine batan taşları temizledi.

"Kimin babası ölmüş Murathan?" diye sordu Gökçen kısık bir sesle. Murathan cevap veremedi. Verecek bir cevabı yoktu. Onun babası olabilirdi. Ya da Gökçen'in. Ya da bir başka arkadaşlarının. Ne fark ederdi ki? Ne cevap verilirdi bu soruya? Bilmiyordu.

Hızla sesin geldiği yere doğru ilerlemeye başladılar. Gökçen, "Bacağım acıyor..." diye mızızlanınca Murathan hemen önünde diz çöktü.

"Bin şu sırtıma.Çabuk."

Gökçen ikiletmeden hemen atladı Murathan'ın sırtına. Kollarını sıkıca boynuna sardı. Murathan'da kollarını arkaya atıp Gökçen'in sırtında sabitledi. Minnacık, hafif bir şeydi ama Murathan'a yıllardır yarattığı sorun devasaydı. Ne durdan anlıyordu ne sustan. Anne babaları yakın arkadaş olmasa çekilecek çile değildi bu minik kız. Ama şu an duyulan çığlıklardan o da ürkmüş olmalı ki sıkıca Murathan'ın yakasına yapışmış, kocaman mavi gözleri ile etrafa bakıyordu.

Lojmanın en ucundaki apartmanın köşesini dönünce aşına oldukları görüntü girdi görüş alanlarına. Bir ambulans, bir Albay ve bir kaç asker...

"Osman'ın babası..." diye mırıldandı Murathan.

"Adem amca mı?" diye sordu Gökçen.

Murathan yavaşça kafa salladı. Osman arkadaşlarıydı. Murathan'la yaşıtı. Aynı sınıftaydılar. Herkes ağlayarak ona sarılıyordu. Annesi Kezban

teyzeyi sedyeyle ambulansa taşıyorlardı. Asker çocukları çok iyi biliyordu bu görüntüyü. Yarın o apartmanın 3. katından bir Türk bayrağı asılacaktı. Artık herkes Osman'a sarılıp 'vah yavrum' diye ağlayacaktı. Gazetelere tek bir başlık düşecekti.

Hakkari'de PKK ile girilen çatışmada Uzman Çavuş Adem EROĞLU şehit oldu. Şehit cenazesi törenin ardından toprağa verilmek üzere memleketine uğurlanacak.Şehidimize Allaktan rahmet, kederli ailesi ve yakınlarına başsağlığı dileriz.

Bu kadardı.

Geriye herkese söylenecek tek bir kelime kalacaktı.

Vatan sağ olsun.

"Bizim babamız da mı böyle olacak?" diye sordu Gökçen yavaşça. Küçüktü ama artık ölümü biliyordu. Ölüm gidilip dönülmeyen bir yerdi.

"Olmayacak." dedi Murathan sertçe. "Konuşma öyle."

Gökçen sustu. Kollarını Murathan'ın boynuna daha sıkı sardı. Birbirlerini sıkıca tutarak karşısındaki manzarayı izlediler. Ağlayanlar, bağırانlar...

"Sadece asker babalar mı ölür Kepçük?" diye mırıldandı Gökçen.

"Hayır Pamuk.Diğer çocuklarında babaları ölebilir."

Gökçen kısa bir süre sessizleşti. "Ben büyüyünce bütün çocukların babalarını iyileştirmek için Doktor olacağım." dedi kısık bir sesle. "O zaman hiç bir baba ölmez."

Murathan karşısındaki manzaradan bakışlarını hiç çekmedi. "Ben de asker olacağım." diye mırıldandı. "Herkesi korumak için ben de bizim babalarımız gibi asker olacağım..."

"Ya o zaman sende ölürsen?" diye sordu Gökçen.

"Asker ölmez, şehit olur." dedi Murathan sertçe. Babası hep böyle derdi. O babasından böyle görmüştü.

"Tamam." dedi Gökçen kısık bir sesle. "O zaman ya sende şehit olursan?"

Murathan kısa bir süre sessiz kaldı. "Ne o Pamuk?" dedi yarım bir gülüşle "Şehit olursam üzülür müsün yoksa?"

"Hayır." dedi Gökçen hemen. "Legolarının hepsini ben alırım."

Murathan'ın yarım gülüşü dudaklarında asılı kaldı. Bu kız normal değildi. "Senin gerçekten kalbin yok Gökçen." diye mırıldandı ters ters. "Hem çirkinsin, hem huysuz, hem kalpsiz."

Gökçen hemen kaşlarını çatı. "Sensin çirkin!" dediği gibi tek hamlede dişlerini Murathan'ın sol kulağına geçirdi. Murathan acıyla yüzünü buruşturdu. Kızı sırtından atıp dövmeye niyetlendiği sırada karşıda ki

topluluktan acılı bir feryat daha yükselince nerede olduklarının farkına varıp kavgayı bir kenara bıraktılar. Tekrar ciddileştiler.

Gökçen dişlerini Murathan'ın kulağından çekti. Minik elleri ile Kepçük'ün koca kulağından tükürüklerini silip acısı geçsin diye kulağına minik bir öpücük bıraktı. Murathan'da Gökçen'i sırtından indirmekten vazgeçti. Tekrar sıkıca birbirlerine tutundular.

İkisi de akıllarının en ücra köşesine kazıdı önlerinde ki bu resmi. Hem de çok geçmeden bu resmin içinde olacaklarını bilmeden.

Çok çok ♥

1.BÖLÜM

"Bir Türk yiyince,Tanrı dağları ağlamaz mı..?"

**AHMET HALDUN TERZİOĞLU*

**15 Nisan 2001- Hakkari*

Televizyonda oradan oraya hoplayan pala bıyıklı İbrahim Tatlıses'e, ellerinde bağlamaları ile yere yan yana dizilmiş türkü söyleyen dedelere ve bu ortamın tam ortasında mükemmel bir hevesle çiğ köfte yoğurup insanların ağzına, 'Loo hele şunu da ye baham' diye marula sarılı çiğ köfte sokuşturan Mahmut Tuncer'e boş boş baktı Gökçen.

Annesi ve Neslişah teyzesinin vazgeçilmezi. İbo Show...

Rosalinda'yı bile buna tercih ederdi oysa. Sözde bugün doğum günüydü. 7 yaşına girmişti ama hiç eğlenemiyordu. Babası gelmemişti. Onunla mumlara üfleme istemişti ama her zamanki gibi işi vardı. Aslıhan içeride ödevlerini yapıyor, Gülhan salonun diğer köşesinde bebekleri ile oynuyordu. İkisi de eğlenceli değildi. Murathan olsa onunla eğlenirdi en azından. Ama o da arkadaşları ile oynamaya gitmişti. Canı fazlası ile sıkılıyordu küçük kızın.

"Anne, pastamdaki bütün mumları üfledim. Neden babacım hala aramadı?" diye sordu yanında oturan annesine.

Leyla kızına buruk bir tebessümle baktı. "Birazdan arar." diyebilirdi sadece.

Eşi Ali askerdi. Çoğu zaman yanında olamıyordu. Ama Allahtan kader Neslişah gibi birini çıkarmıştı bu lojmanda karşısına. Yoksa İzmir'den sonra buraya alışması son derece zor olurdu. Daireleri karşılıklıydı. Neslişah'ın eşi Yusuf'da askerdi. Hatta eşleri askerlikten beri arkadaştı. Askerlik bitince herkes kendi memleketine dönüp işine gücüne bakmak zorunda kalmıştı. Ama kader onları burada tekrar bir araya getirmiş, aynı karakolda görev

yapmaya başlamışlardı. Leyla ve Neslişah'ın yıldır yedikleri içtikleri ayrı gitmiyordu. Birbirlerine yoldaş olmuşlardı bu ıssız şehirde.

İkisi de aşağı yukarı aynı yaşıydı ama Neslişah, Leyla'dan daha önce evlenmişti. O yüzden çocukları büyüktü. Biri 14 yaşında diğeri 13 yaşında iki kızı ve 9 yaşında bir oğlu vardı. Leyla'nın ise bütün hayatı 6 yaşındaki biricik kızı Gökçen'di. Şimdi de 7 aylık hamileydi. Bir oğlu olacaktı. Eşleri yokken onları teselli eden tel şey buydu zaten.

Eşlerinden bir parça olan evlatları.

"Birazdan geçti.Neden hala aramadı anne?" diye sorusunu yineledi Gökçen.

"On tane daha birazdan say Gökçen."dedi Neslişah minik kıza gülerek."O zaman arar baban."

"Tamam."dedi Gökçen hevesle."On tane daha sayım ben o zaman."Koltuğun üzerine çöküp tekrar bakışlarını karşıda ki büyük saate dikti.Uzun kırmızı çubuk on tane hareket edince on birazdan olacaktı.

Birden, "Anne bak, ben Memoli oldum." diyerek odanın ortasına zıplayarak daldı Murathan. Geri tarayıp, limonla sıkıca sabitlediği siyah saçlarını hevesle odada ki herkese göstermeye çalışıyordu. Gökçen anında sırtıttı. İşte en büyük eğlencesi gelmişti.

Murathan ve koca kulakları.

Neslişah gülerek baktı oğluna. "Maşallah benim kara kuzuma." dedi sevgiyle yanaklarını okşayarak. "Valla aynı oldu Memoli. Di mi Leyla teyzesi?"

Leyla'da gülerek Murathan'a baktı. Tam çocuğun bu haline övgüler yağdıracakken minik kızı Gökçen daldı araya. "Ne Memolisi?" dedi alay eder gibi. Kendi kendine kıkırdadı. "Gorile benzemişsin Kepçük. Kulakların daha da kocaman olmuş."

Murathan anında gür kirpiklerinin altından en ters bakışlarını atarken Gökçen dayak yiyeceğini anladığı için çoktan dil uzatıp odadan tüymüştü. Murathan'da ışık hızında peşinden koştu. Arkadan annelerinin koşmayın demeleri onları zerre etkilemedi.

Salonun köşesini döner sönmez Murathan Gökçen'i uzun saçlarından yakaladı. "Yolacağım bu sefer bunları. Görürsün sen." dedi öfkeyle. Ama aynı anda Gökçen'de onun özenle Memoli şeklini verdiği siyah, gür saçlarına parmaklarını geçirmişti.

"Bende seninkinleriii yolarım."

Murathan kızın saçını biraz daha çekti. "Bırak Pamuk!"

Aynı şekilde Gökçen'de onun saçlarına abandı. "Önce sen bırak Kepçük!" "Cadı!" diye mırıldandı Murathan dişlerini sıkı sıkı. "Yer cücesi!"

"Goril." dedi Gökçen'de en az Murathan kadar sinirli bir şekilde. "Koca kulaklı eşek."

Murathan aslında sadece tutuyordu saçlarını. Çekmeye kıyamıyordu. Ama onun aksine Gökçen pekala kıyabiliyordu. Murathan'ın saçlarını var gücüyle çektiği yetmiyormuş gibi birde sol ayağı ile bacaklarına tekme atmaya çalışıyordu. Ama Murathan gelen bütün tekme darbelerini ellerini kızın saçından çekmeden hoplayarak savuşturuyordu.

"Ay çok komik çıktınız." diyen bir sesle hala elleri birbirlerinin saçlarındayken sesin geldiği yöne döndüler. Murathan'ın en büyük ablası Aslıhan elinde bir fotoğraf makinesi ile onlara bakıyordu. Onlar en ciddi halleriyle kavga ederken fotoğraf makinasının flaşı yüzlerine doğru patladı.

"Abla söyle şuna saçımı bıraksın." dedi Murathan ters ters.

"Bıraksa ne olacak? İki dakika sonra yine saç baş giriyorsunuz zaten. Kendi kendinize ayrılın." dedi Aslıhan ve umursamaz bir tavırla yanlarından geçip gitti. Zira bu ikilinin kavgaları artık herkes için alışlagelmiş bir şeydi.

Bu boşluğu fırsat bilen Gökçen hemen Murathan'ın dizine sağlam bir tekme savurdu. Murathan buna hazırlıksız yakalandığı için ellerini kızın saçlarından çekip acı içinde dizine yapışırken Gökçen çoktan kaçmıştı.

"Gel buraya cadı!" diye bağırdı Murathan peşinden.

"Yakalayabiliyorsan yakala." diyen Gökçen'in alaysı sesi geldi içerilerden bir yerden.

Evde fevkalade bir kovalamaca başladı. Gökçen önde, Murathan peşinde bütün odaları en az 10 tur attılar. Bir yerden sonra bu kovalamaca her zamanki gibi oyuna dönüşmüş durumdaydı. Sinirler unutulmuş, gülüp eğleniyorlardı.

"Hadi Tarkancılık oynayalım." dedi Gökçen.

Murathan tereddüt dolu bir bakış attı. "Olmaz. Sonra her yerin morarıyor Pamuk. İki saatte ağlıyorsun."

"Yaaaa ama Murathan..." diye mızızlandı Gökçen. "Ağlamayacağım söz. Lütpen oynayalım. Lütpennnn. Noğlarr!" Sülük gibi Murathan'ın koluna yapıştı.

Murathan hemen yüzünü ekşitti. Elini Gökçen'in alına atıp kolundan geri itmeye çalıştı. "Yapışmasana kızım."

Gökçen'e göre bu da bir oyundu. Murathan onu alnından geri iterken o keçi gibi inatla kafasını onun eline doğru iteleyip kendince gülüp eğleniyordu. Derken bacağını uzatıp arkadan Murathan'ın poposuna sağlam bir tekme attı.

"Hain Kostok!" diye bağırdı. Bir tekme daha attı.

"Kızım sen neden hiç kız oyunu oynamıyorsun?" diye isyan etti Murathan. "Git bebeklerinle oyna. Rahat bırak beni."

Gökçen umursamadı bile. 'Atıl kurt' diye bağırarak Murathan'ın etrafında koşmaya devam etti. Ama birden evi bir telefon sesi doldurunca minik kızın eğlencesi durdu.

"Babammm!" dedi Gökçen heyecanla. Hızla salona koştu. Tabi Murathan'da peşinden. Gökçen soluna girer girmez annesinin telefonu açtığını gördü. Hemen ellerine yapıştı. "Bana ver anne! Bana! Bana!"

Leyla kızının bu heyecanına kocaman gülümsedi. "Tamam kızım. Bir dur." diye mırıldandı önce. Sonra tekrar telefona odaklandı. Telefon avizesini sanki çok kıymetli bir şey tutar gibi iki eliyle kavramıştı. "Gökçen'e veriyorum. Allah'a emanet ol Ali..." dedi dudaklarında buruk bir tebessümle. Ve başka bir şey demeye fırsat vermeden sabırsız kızı telefon avizesini annesinin elinden çekip kendi kulağına yasladı.

"Babaaaaa!"

"Babammm!" diye cevap geldi hemen.

Gökçen güldü. "Yedi tane pasta mumu üfledim baba. Hem de öğrettiğin gibi tek nefeste."

"Aferin benim kızıma." dedi babası gururla. "İyi ki doğmuş benim güzeller güzeli kızım."

Gökçen yine güldü. "Ne zaman geleceksin baba?"

"En kısa sürede."

"Murathan yine saçlarımı çekti baba." dedi yandan Murathan'a ters bir bakış atarak.

"Asıl sen benimkini çektin." diye yükseldi Murathan.

"Sen benimkini çektin diye ben seninkini çektim." diye Gökçen'de yükseldi. Tekrar telefona odaklandı. "Doğum günümü bile kutlamadı. Neden doğdun ki dedi bana baba."

Babası güldü. "Murathan'a söyle kaşlarımı çattım. Babasına da şikayet edeceğim onu."

"Ohhhh!" dedi Gökçen Murathan'a dönüp içli içli. Elini göğsüne yaslayıp yukarıdan aşağıya doğru sürttü. "Babam sana kaşlarını çattı. Seni de babana

şikayet edecek Kepçük. Canıma değsin! Ohhh!"

Murathan en sinirli haliyle Gökçen'in üzerine bir adım attığı an kız hemen telefonu annesinin eline tutuşturup tekrar kaçtı. Yine kavga başlıyordu. Her zaman buna hazırđı. Ama bu sefer öyle olmadı. Koşarak odadan çıktıkları an Murathan önünü köşede keşti.

"Bekle." dedi ters ters. "Hediyeni vereceğim."

Gökçen bir şey söylemeden öylece baktı. Kavga edecekler sanıyordu oysa. "Bana mı?" dedi şaşkın şaşkın.

"Yok bana!" diye cevap verdi Murathan her zamanki tersliği ile. Cebinden kırmızı bir hediye paketi çıkardı. Küçücük bir paket. "Al şunu." dedi paketi kızın burnuna dayayarak. "Bir daha da beni babama şikayet etme." Babası gelince onunla oyun oynamak istiyordu. Bu cadı yüzünden azar yemek değil.

"Sen de beni şikayet ediyorsun ama." dedi Gökçen.

"Ben de seni etmem. Susta al şunu Pamuk."

Gökçen paketi Murathan'ın elinden kaptı. Günlük birbirlerini şikayet etmemeye söz veriyorlardı zaten ama sadece 1 saat falan sürüyordu bu söz. Alışılmış bir manzaraydı bu onlar için. Paketten kelebek şeklinde, mavi, kanatlarında kırmızı boncukları olan demir kısıkaçlı bir toka çıktı.

Elinde evirip çevirdi Gökçen tokayı. "Bu ne be?" dedi memnuniyetsiz bir şekilde.

"Ne demek ne?" dedi Murathan çatık kaşlarla. "Toka işte." Uzanıp kızın elinden tokayı aldı ve alnına düşen bir tutamdan nazikçe tutarak tokayı kızın siyah saçlarına taktı. Geri çekilip eserine baktı. Ve gördüğü manzara karşısında memnuniyetle gülümsedi. "Bak işte şimdi biraz kıza benzedin."

Gökçen onu umursamadan aynanın önüne koştu. Aynadaki aksine gülerek baktı. Saçlarında tokadan hiç hoşlanmazdı ama bunu sevmişti.

"Babam gelene kadar çıkarmayayım bunu di mi?" diye sordu tokasında ki sallanan kelebek kanatlarını sevgiyle okşayarak. "O da görsün di mi? Hem Yusuf amcaya da göstereyim di mi? Murathan aldı diyeyim di mi Murathan?"

Murathan bu heyecana güldü. Hediyei bu kadar seveceğini düşünmemişti. Vermeyi bile düşünmüyordum. İki haftalık harçlıklarını biriktirip almıştı ama vermeye utanmıştı.

"Sevdin mi?"

"Sevdim." dedi Gökçen hızla. "Bak, kelebeğin kanatları senin kulakların gibi Murathan." Kahkaha atıp kendi kendine hoplayarak kelebeğin

kanatlarını sallamaya çalıştı. "Kocaman."

Murathan'ın tebessümü yüzünde dondu kaldı. En başında bu hediye vermeye hataydı zaten... Umutsuz bir bakış attı küçük kıza. Ama bu bakış onun hala mutlu mesut tokasının kanatlarını oynatmak için kendi kendine hoplamasını gördükçe yavaşça dağıldı. Yerine hafif bir tebessüm kondu.

"İyi ki doğdun Pamuk." diye mırıldandı sessizce. Gökçen'in neşe içinde toka ile oynamasını anlamsız bir mutlulukla izledi. Her zamanki gibi...

Ve bu an, Gökçen'in kutladığı son doğum günü olarak öylece kaldı.

Çorak toprakların sınırında bulunan karakolun pis camından dikkatle baktı Yusuf komutan.

Kaç yıldır buradaydı?

Yıllar. Uzun yıllar.

Söz konusu vatansa ömrün lafı olmazdı. Vatan sadece bir toprak parçası değildi onun için. Babasının saçına düşen aktı, annesinin ellerinde oluşan çatlaklardı, karısının onu beklerken döktüğü gözyaşıydı, çocuklarının o eve dönünce baba diye bağırarak boynuna atlamasıydı vatan.

Vatanı olmayan insanın hayatı da olmazdı. Bunu çok iyi biliyordu. O yüzden vatanın her köşesi kutsaldı onun için.

Derin bir gece sessizliği vardı karakolun etrafında. Askerler her zamanki yerlerinde nöbet tutuyordu. Sigarasından bir nefes daha çekti içine. Sonra nefesini bıraktı. Çıkan dumanın önünde oluşturduğu şekilleri dikkatle incelerken boшта kalan sağ elinin yüzük parmağındaki Türk bayrağı işlemeli yüzüğe baş parmağı ile yavaşça dokundu.

İçinde garip bir his vardı. Kehribar rengi gözlerini kısarak etrafını sarıp sarmalayan dağlara dikkatli bir bakış attı. Uzun zamandır sessizlik vardı. Askerlik tecrübelerinden dolayı bunun pekte iyi bir şey olmadığını biliyordu.

Düşman bu kadar sessiz kalmazdı buralarda. Sessizlik tehlike demektir.

"Adanalı." diye bir ses duyunca hemen bakışlarını arkasına çevirdi. Gelen Aliydi. İzmirli Ali. En yakın arkadaşı. Yoldaşı. İri yarı bir adamdı Ali. Öyle ki kimse eğitimlerde bile karşısına çıkmak istemezdi onun. Mertti,

cesurdu, sözünün eriydi. Hayatı boyunca tam manası ile güvenebileceği tek dostuydu.

"Hayırdır? Ne bu efkar?" dedi Ali gülerek. Yanına gelip o da dikkatle camdan dışarı bakmaya başladı.

"Fazla sessiz bu gece." dedi Yusuf sigarasından bir nefes daha çekerek. "Sence de garip değil mi?"

Ali'de en az Yusuf kadar dikkatli bir bakış attı dışarı. "Bir şey mi gördün?"

"Hayır." diye mırıldandı Yusuf." Ama sessizlik bu topraklarda hayra alamet değildir. Bilirsin."

"Belayı çağırma, belanı sikerim Yusuf." dedi Ali ağız dolusu.

Yusuf güldü. En iyisi konu değiştirmekti. Belki de Ali haklıydı. Boşuna kuruntu yapıyordu. "Kutladın mı Gökçen kızın doğum gününü?" dedi konuyu değiştirmek adına.

"Kutladım." dedi Ali kızı aklına geldiği için huzurlu bir tebessümle. "Murathan'la kavga ediyordular yine."

"Kavga etmedikleri gün var da sanki." dedi Yusuf minik bir kahkaha atarak. Dudaklarında yarım bir gülüşle Ali'ye döndü. "Sen gel bak beni dinle. Alayım senin kızı benim oğlana diyorum işte. Ne diyorsun devrem?"

Ali birden ciddileşti. Yusuf ne zaman bunu dese başına ağrı giriyordu. Yusuf ise inatla bu tekliften vazgeçmiyordu. "Oğlunun bacaklarını kırmamı istemiyorsan kızımın uzak dur derim devrem. Zaten bugün kızımın saçını çekmiş yine."

"Sanki senin kız azda." dedi Yusuf bu sefer kocaman bir kahkaha atarak. "Nerde görse benim oğlanı dişliyor. Ayrıca yarın bugün bu kız evlenince ne yapacaksın sen?"

"Gelen iyi biri ise bir topuğuna sıkarım. Sonra geri yollarım." dedi Ali ciddiyetini bozmadan. "Kötü biriyse iki topuğuna da sıkar öyle geri yollarım. Yani sonuç olarak kesinlikle geri yollarım."

Yusuf güldü. "Tamam işte. Alalım benim Murathan'a. Onu da geri gönderecek değilsin herhalde. Elinde büyümüş mis gibi damat. Hem benimle dünür olacaksın, fena mı? Düğünde beşi bir yerde takacağım, söz lan."

"Kapat şu konuyu yüreğim kaldırmıyor." diye mırıldandı Ali ters ters. Yusuf onun bu haline daha çok güldü. Ali'ye gülüyordu gülmesine ama kendi kızları Aslıhan ve Gülhan'ı aynı konumda düşününce kafası bir atmıyor değildi.

Kısa bir sessizlik çöktü aralarına. "Sınırdaki hareketlilik varmış. Doğuma yine gidemeyeceğim galiba." diye mırıldandı Ali. "Gökçen'in doğumuna da gidememiştim..."

Yusuf, Ali'ye yandan bir bakış attı. Belli etmiyordu ama bu durum onu baya üzüyor gibiydi. Sanki onu üzmüyordu da... Hangi baba evladının doğumundan mahrum kalmak isterdi ki? Ama onlar bırak doğumu günlük hayatta bile evden uzaklardı. Bazen o kadar uzun süre eve gitmediği olmuştu ki Yusuf'un eve dönünce çocukları onu tanımamıştı.

Evlatları babalarını tanımamıştı...

"Çocuklarımızın ne doğumunda yanında olabildik ne doğum gününde yanında olabiliyoruz amına koyayım. Hale bak!" diye homurdanarak sigarasından derin bir nefes daha çekti. Üfledi. Duman önünden dalgalanıp gitti.

Ağır bir sessizlik çöktü yine aralarına. "Vatan olmazsa bizde olmazdık be Adanalı." dedi Ali tekrar eski neşesine dönmeye çalışarak. "İyi olsunlar da, varsın biz doğum günlerinde yanlarında olmayalım. Ne olacak? Sonra gi-" diyordu ki, diyemedi.

Önce yıllardır aşına oldukları kulakları delen bir ıslık sesi geldi. Sonra büyük bir gürültü. Yer ayaklarının altından kaydı sanki. Muazzam bir şiddetle sarsıldılar. Az önceki derin sessizliğin yerini vızır vızır kurşun sesleri aldı.

"HASİKTİRRRR!" diye bağırdı Yusuf. "Ali koş merkezi ara! Saldırı!"

Ali hızla kafasını yere eğip belinde ki silahını eline alarak odadan çıktı. Yusuf'da belinden silahını çıkarıp camın önüne siper almak için hazırlanırken birden bir kuşun camı kırıp tuzla buz etti. Hızla yere eğilince kurşun kıl payı yanından geçip gitmişti. Hisleri onu yanıltmamıştı. Bir şey olacağını biliyordu. Hemen camın önüne çöküp kurşunlarını kontrol etti. Az. Çok az. Boş atma şansı yok.

"Siktir." dedi ağız dolusu. "SİKTİR. SİKTİR!"

Bir bomba ile daha sarsıldı yer. Kurşun sesleri aralıksız devam ediyordu. Dışarıdan diğer askerlerin bağrıışları dolduruyordu kulaklarını.

"AKİF'İN KOLU KOPTU."

"SUAT'I YANA ÇEKİN!"

"ÖLENİN TÜFEĞİNİ ALIN!"

"DAYAN KARDEŞİM!"

"YERE YAT! ÇABUK!"

Önce derin bir nefes verdi.Yerini korumalıydı. Dışarısı daha fena duruyordu. Hem burada atış alanı daha rahattı. Dikkatlice camın yanına siper alarak silahının ucunu dışarı çıkardı. Nişan aldı.En sevdiği türküyü mırıldanarak ateş etmeye başladı.Hayatı burada son bulacaksa dahi en azından huzurla ölmeliydi.

"Pınar başından bulanır canım oy."diye mırıldandı.Karakol etrafındaki dağları karınca misali saran teröristlerden birini indirdi.

"İner ovayı dolanır canım oy."Bir leş daha indirdi.

"Sende çok hallar bulunur canım oy." Bir leş daha.

"Dağlar duman olur." Biri daha.

"Çayır çimen olur." Biri daha.

"Bomba hatlara zarar vermiş. Telefon edemiyoruz." diyerek Ali içeri girince bakışlarını ona çevirdi. Bomba yüzünden elektrikler gitmişti. Sadece ayın ışığı ve düşen bombanın alevleri aydınlatıyordu her yeri. Bir de tepelerinden vızır vızır geçen kurşunların varla yok arası ışıkları...

Sol omzundan yaralanmıştı Ali. Yeşil üniformanın üzerinden oluk gibi kan akıyordu. Başı yere eğik bir şekilde gelip Yusuf'un yanına çöktü. Yusuf'un bakışları ise Ali'nin omzuna takılıp kaldı. Yara ağır görünüyordu.

"Yaran derin mi?" diye sordu telaşla.

Ali o ana kadar kolunun acısının bile farkında değildi oysa. "Önemli bir şey yok. Merak etme." dedi hızla. Camın yanına siper alıp ateş etmeye başladı. "Telsizle zar zor merkeze bağlandık ama onlar gelene kadar dayanabileceğimizi sanmıyorum. Çok fazlalar Yusuf. Dışarıda ki askerlerin çoğu yaralı. Beş kurşunum kaldı sadece. "

"Benim de altı kurşunum var." dedi Yusuf gülerek. "Bu demek oluyor ki daha 11 kişiyi öldürebiliriz."

Bulundukları duruma bakmadan Ali'de güldü.Son bir kurşunları kalana kadar ikisi de çatışmaya devam etti.Bomba sesleri, kurşun sesleri, dışarıdaki askerlerin feryatları, komutanların emirleri susmuyordu.

Ali'nin durumu iyi değildi.Kolundaki yara gittikçe kötü bir hal alıyordu.Gücünün azaldığını hissettiği an sırtını duvara yaslayıp derin bir nefes erdi."Yusuf..."dedi nefes nefese kalmış bir halde."Ben ölürsem... Leyla'ya onu çok sevdiğimi söyle. Oğlum ve kızım sana emanet. Ayrıca Gökçen ile Murathan evlenebilir.İzin veriyorum. Ama söyle Gökçen'e, sadece Murathan'a izin veriyorum.Başka bir itoğluit dikmesin mezarımın başıma."

"Sus!"dedi Yusuf hemen.Son kurşununu atmak için tekrar yukarı doğruldu."Boş boş konuşma Ali, su-"

Devamını getiremedi.Tam kalbine isabet eden bir kurşunla hızla geri savruldu.Dev gibi cüssesi acı içinde devrildi yere.

"YUSUF!"diye bağırarak Ali ona uzandı.

Karanlıktı. Doğru düzgün hiçbir şey göremiyorlardı ama çok kan vardı. Ellerin attıkları her yer kandı. Çok ses vardı. Artık her yerde çok ses vardı. İkisi de ağır yaralıydı. Kulaklarında gitmeyen bir uğultu vardı.

Ölümün bir sesi varmış. Yeni öğreniyorlardı.

Yusuf güldü. Ağzından oluk gibi yanaklarına boşanan kanlara, canının bütün acısına rağmen güldü. "Sanırım ikimiz de burada şehit olacağız devrem... Çocukların düğünü yalan oldu."

Ali'de güldü. Askerlerin çoğu şehit düşmüştü. Çıkış imkansızdı. Evet. Burada şehit olacaklardı. Farkındalardı. Şehadet yakındı. "Seninle birlikte şehit olmak en büyük şereftir." dedi Ali gülüşünü zerre bozmadan. Uzanıp kanlı elini Yusuf'un eline kenetledi. "Hem ne demiş Atsız usta?"

"Lan şehit oluyoruz, ne Atsız'ı?" dedi Yusuf gülerek. Başlarının üstünden kurşunlar vızır vızır geçerken ikisi de deli gibi gülüyordu. Çünkü vatan için ölene ağlamak yakışmazdı. Bunca yıllık askerlik hayatı onlara en çokta bunu öğretmişti. İçlerinde zerre korku yoktu.

"Son sözlerimi hep Atsız'dan söylemek istemişimdir." dedi Ali neşeli bir tonla.

"Tamam lan söyle." dedi Yusuf göğsüne dolan derin acı yüzünden zorla nefes alarak. "Ne demiş Atsız usta? Söyle!"

Ali'de canının tüm acısına rağmen dişlerini sıktı. "Ölüm o kadar güç değildir. Unutulmak yamandır demiş."

Buruk bir tebessüm oluştu dudaklarında. "Yine güzel demiş usta..."diye mırıldandı Yusuf. "Ama biz askeriz. Unutuluruz."

"Al bayrağın gölgesi mezarımıza vurdukça bizde yaşarız devrem."dedi Ali."Varsın adımız unutulsun..."

İkisinin de kanlı elleri birbirine sıkı sıkı tutunmuştu. Öylece baktılar birbirlerine. İkisinin de aklından tek bir şey geçiyordu. Çocukları, eşleri, anneleri, babaları...

"Hakkını helal et Ali." dedi Yusuf.

"Helal olsun kardeşim." dedi Ali. "Sen de hakkını helal et Yusuf."

"Helal olsun kardeşim..."

Bu sondu. İkisi de bundan emindi. Son kez vatan uğruna savaşıacaklardı. Ali son kalan güç kırıntısını da toparlayıp tekrar cam önüne siper aldı. Kendi silahında kalan son kurşununu hedefledi düşmana. Az önce Yusuf'un yarım bıraktığı türküyü mırıldanarak sıktı kurşunu.

"Ben yarı görmezsem..."

Ateş. Bir leş.

Uzanıp son nefesini vermek için çırpınan Yusuf'un da silahını aldı. Ölecekse bile son nefesine kadar direnip ölecekti. Arkadaşının yanında şehit düşecekti. Onunla girmişti bu karakola. Onunla çıkacaktı. Ya kol kola. Ya tabut tabuta. Ali son kurşunu da hedeflerken ikisi de aynı anda türküyü mırıldanmaya başladı.

"Halım yaman olur..."

Ve son kurşunu da attı Ali. Sonrası ise derin bir karanlıktı. Sonrası ise atılan son bir bomba ile şehadetti...

Uzman Çavuş Yusuf KARAKURT şehit düştü.

Uzman Çavuş Ali ALPTEKİN şehit düştü.

Daha nice asker şehit düştü.

Ertesi gün ise manşetlerde tek bir haber vardı.

Hakkari'de karakola hain saldırı. 10 şehit.

İsimleri bile yazılmadı. Onlar hep haberlerde ki 10 şehit olarak kaldı.

2.BÖLÜM

"Zaman önüne kattığı her şeyi süpürür.

Geride iz kalır.

Ömür dediğimiz şey işte bu arkada kalan hatıralardır..."

***MUSTAFA KUTLU**

Günümüz-İzmir

"Bu dağın bir masalı vardır.

Şeytan, Varsak kızlarını kıskanarak onları baştan çıkarmaya karar vermiş. O zaman Varsak'ta hepsi birbirinden güzel yedi kız varmış. Şeytan, yakışıklı bir yiğit kılığına girerek aralarına sokulmuş. Elinde telleri gümüşten olan altın bir bağlama varmış. Öyle güzel çalıyormuş ki dinleyipte vurulmamak kabil değilmiş. Her saz alışta kızlara bir dizi inci veriyormuş. Bu incilerde büyülu imiş. Boynuna takan şeytana aşık olurmuş.

Kızlar birer birer gönül verip kendilerini öldürmüşler. Yedinci kıza hiçbir şey olmamış. Şeytanın verdiği inciler onun boynunda bozarıp çakıl taşı olur, o da bunları geri verdikçe Şeytan deliye dönermiş. Bu böyle günlerce sürüp kıza bir şey olmayınca bu sefer şeytan aşık olmuş. Yalvarıp yakarmaya başlamış. Kıza bir türlü tesir etmemiş.

Bir gece bağlamasını çalarken telin biri kopmuş... Yenisini koyamamış. İkinci gece bir tel daha kopmuş. Yerine koyamamış. Üçüncü gece tek telle o kadar yanık, o kadar güzel çalmış ki bütün kurtlar kuşlar dinleyip ağlaşmışlar. Kıza yine bir şey olmamış. Bunu görüp umutsuzluğa kapılan şeytan tele öyle sert vurmuş ki sonuncu telde kopmuş. O da öfkeyle yere vurunca bağlamayı kırmış!

Yedinci kız buna gülünce şeytan büsbütün çileden çıkmış. Başını alınca bu dağa kaçmış. Şeytan o zamandan beri bu dağda ağlıyor. Geceleri ağlaması işitilir. Fakat ters huylu yaratık olduğu için ağlaması gülme şeklindedir. Çok ağladığı zaman kahkahalar duyulur. Herkes, şeytana yenilmeyen bu kızın tilsimini merak etmiş. Meğer kızın kalbi yokmuş."

Deli Kurt masalı can kulağı ile dinlemişti. "Masalda ki şeytani alt eden yedinci kızın, hani şu kalbi olmayan kızın, adı yok mu?"

Kara çoban yüzünü göğşe çevirerek bir şey arıyormuş gibi bakarken cevap verdi. "Olmaz olur mu? Masalda da, gerçekte de kalbi olmayan bütün kızların adı Gökçendir."

Derin bir nefes verdim. Öylece baktım elimdeki kitapta altı çizili satırlara... Masala...Konuşmalara...Tıpkı yıllardır yaptığım gibi.

Hüseyin Nihal Atsız.Deli Kurt.

Babamın en sevdiği kitap.

Hayal meyal hatırlıyordum ama elinden hiç düşürmezdi bunu. Masasının üstünde hep bu kitap olurdu.O yokken,işteyken veya onu özleyipte göremediğim anlarda bu kitabı başucuma koyup yatardım.Babamın kokusu vardı sanki bu kitapta.Ne zaman dokunsam onun o sert ama sıcacık elini tutuyor gibi hissederdim.Özlemim hemen geçerdi.Çünkü ne kadar özlersem özleyeyim eninde sonunda eve gelip bana kocaman sarılacağını bilirdim.

Ama öyle olmuyormuş.

Her giden dönmüyormuş.İnsan sevdiği biriyle bazen son kez konuşuyor,onu son kez görüyor ama bunu bilemiyormuş. Zaten bil-

Suratıma gelen bir bez parçası ile edebi düşüncelerim ı ışık hızında kesildi. Kafamın arkasında ki duygusal fon müziği cızırdayarak durdu. "Bu ne lan?" dedim ters ters. Elimi yüzüme atıp suratıma çarpan şeyi geri çektim.

Bu bir külot. Bu bir kırmızı don.

"Kız halam oraya mı düşmüş oooo?!"diye ağzını yaya yaya bağırın üst kat komşumuz olan Canan halama çevirdim kafamı. Öldürecek bu kadın beni.

Dedem,babaannem ve halam üst katta,biz ise bir alt katta oturuyorduk.Zaten apartman 3 katlıydı.En üst kat boştu.Teorik olarak biz buna aile apartmanı diyebilir miydik? Pekala derdik. Ama gariban halam bu durumdan hiç memnun değildi.

Bize göre normal kahve ona göre ise küllü kahve olan saçlarına yine enteresan bir topuz yapmış,leoparlı atleti ile bana sırtıyordu.38 yaşına gelmiş ama hala aradığı aşkı bulamamış,bu yüzden de asla evlenmemiş bir

kişilikti kendileri. Eeee hayalindeki erkek okuduğu romantik kitaplarda ki gibi her türlü mükemmel meziyeti kendi vücuduna toplamış, hem yüzü hem huyu hemde çükkü güzel olan bir erkek olunca bu gidişle ömür boyu sürecekti bu yüzyıllık yalnızlık.

Gariban halam benim...

"Bu ne hala!?"dedim sinirle donu yukarı doğru sallayarak."Adam akıllı evimizin balkonunda dikilip efkarla enginlere dalamayacak mıyız biz? Bu ne bu be kadın?!"

"Ay düşmüş asarken ne var?"dedi en umursamaz havası ile.Yetmedi sıırttı."Hadi getiriver yukarı.Hem tansiyonumuda ölçersin.Valla babaannen bana cinnet geçirtti yine."deyip elini kolunu sallayarak balkondan içeri girdi.

"Aynen.6 yıl tıbbı sizin tansiyonunuzu ölçeyim diye okudum ben zaten."diye bağırdım arkasından.İki dakika edebiyat yapalım diyoruz hale bak!İki dakika duygusal olalım diyoruz rezalete bak!

Elimdeki kitaba kaydı bakışlarım."Huzur yok bize baba..."dedim dertli dertli.İçini açıp adımın geçtiği,babamın kırmızı kalemle defalarca altını çizip yuvarlak içine aldığı yere baktım tekrar.

"Masalda da, gerçekte de kalbi olmayan bütün kızların adı Gökçendir."

Ben Gökçen. Adını bu masaldan alan Gökçen.

Bazen tatlı, bazen lanet, yer yer sakın ama çoğunlukla gergin, yerinde asla duramayan, fevkalade duygusal, öyle ki izlediği dizilerde ya da okuduğu kitaplarda en ufak bir duygusallığa bile hemen zırlayan, sevdiklerine cıvık, sevmediklerine uyuz, bolca deli, lafını asla esirgemeyen ve bu yüzden de gittiği bininci köyden de büyük ihtimal bin birinci köyden de kovulacak olan Gökçen.

Hayattaki tek başarısı tıp kazanmak olan, ikinci başarısı ise tıbbı 6 yılda uzatma yapmadan bitirmeyi becermiş olan Gökçen. Ki hala bu olayların şokunu yaşırdım. Nasıl yapmıştım bu iki eylemi hiç anlam veremem.

Yüksek hedeflerim yoktu.Hayattan fazla da bir beklentim içinde değildim zaten. Babamın bana bu ismi verirken bu tip bir kız evlat hayal etmediğine emindim...

Peki idealist bir insan mıydım?

Tövbe değildim.

6 yıllık tıbbı 'ben bu bölümü neden yazdım' diye böğüre böğüre ağlayarak bitiren, sınavda her yerine kopya döşeyen ama heyecan yapınca hıçkırık tuttuğu için hiç bir kopyaya panikten bakamayan, komitelerden

geçmek için sabaha kadar dua eden, ilk ameliyata girdiğinde bayılan, intörnülüğü sırasında sağda solda uyuyakalan, gelen hastaların haline onlardan daha çok üzülüp ağlayan bir insan evladıydım.

Öyle ki; 'merak etmeyin doktor hanım, iyiyim ben' diyerek beni teselli etmişliği bile vardı hastalarımın.Şeflerden yediğim azarlar da cabası...

Mükemmel başarılı değildim. Küçüklükten beri doktor olmak hayali ile yanıp tutuştuğum için bu bölümü okumuştum. Ben benim kuracağım hayalin yedi ceddine giydireyim diye diye mezun olmuşuk çok şükür. Son derece tembel bir insan için tıp okumak kafasının giyotin ile kesilmesi ile eş değerdi sanırım.

Acılarım...Acılarım...Ama çok şükür zırlaya zırlaya başarmıştım. Zafer benimdi!

Tus mus uğraşmamıştım. Tövbe uğraşacak gibide değildim. 6 yıllık eğitim şokunu atmalıydım önce üzerimden. Daha fazla kitap yüzü görmek istemiyordum. Yoksa üzerlerine kusacaktım. Zaten atanmıştım. İki güne zorunlu hizmetim için ilk görev yerime gidiyordum.

Şırnak/Silopi...

Değişik bir heyecan vardı üzerimde.İlk görev,farklı şehir,farklı insanlar...

Umarım her şey güzel olurdu.İnşallah zırlaya zırlaya geri dönmek zorunda kalmazdım.Amin.Çok amin.Gaz gibi uçup toz gibi konmak istemezdim. Tekrar amin. Daha çok amin.

İzmir'in nemli havasından derin bir nefes çektim ciğerlerime.Çok endişe fazlaca kaygı getirir Gökçen.Yeni hayat.Yeni başlangıç kızım.Evet,mottomuz budur.Aynen öyle. Hadi bakalım.Elimdeki don ve kitapla balkondan çıkıp salona doğru ilerledim.

Koltukta sere serpe yayılmış, telefonu ile takılan kardeşim Gökcalp'in suratına doğru fırlattım halamın donunu. "Al şunu." dedim yılmış bir şekilde.

"Bu ne lan?" dedi boğuk bir sesle. Elini yüzüne atıp donu aldı. Benimle aynı renk olan mavi gözleri boş bir bakış attı dona. 19 yaşında, tazecik bir üniversite öğrencisiydi kendileri. Büyüdükçe babama benziyordu. Aynı dev cüsse, aynı duruş, aynı siyah saçlar, aynı kalın kaşlar...

O babamı fotoğraflar hariç hiç görmemişti. Bu yüzden bu benzerliğin pek farkında değildi ama annem ve ben her geçen gün artan bu benzerliklerin pekala farkındaydık.

Benden kat ve kat daha sakın bir çocuktu. Ne çocukluğunda ne ergenliğinde bir asiliği olmamıştı. Annem ne derse efendi efendi yapar, o

üzülmesin diye elinden geleni yapardı. Hatta o da babam gibi asker olmak istiyordu. Ama annem bu fikri duyar duymaz evde ayaklı cenaze gibi gezmeye başladığından fazla üstelemeden bu fikrinden vazgeçmişti.

Allahtan sakindi. Anneme bir ben yeterdim sanırım. Küçüklüğüm fazlası ile yaramaz, ergenliğim bol bol asilikle doluydu.Okuldan kaçmalar,eylemlere,mitinglere katılmalar...

O zamanlar kanımız fena deli akıyordu tabi...Tıp kazanınca ders çalışmaktan artistlik hareketler yapacak zamanım ve buna ek olarak; ağzımda diş, kafamda saç kalmadığından elimizi eteğimizi çekmiştik bu asi kız ergenlik hallerinden.

Rabbim anneme acımış olmalı ki Gökalp benim tam tersim bir evlattı.Ama en büyük tersliği şüphesiz zekadaydı.Benden fazlaca zekiydi.Hatta bütün zeka genini annem ve babamın ona harcadığını iddia edebileceğim kadar zekiydi.

ODTÜ Bilgisayar Mühendisliği okuyor demem ne demek istediğimi özetleyecekti sanırım.

Ama benim için salaktı.Her erkek kardeş ablası için salaktır sonuçta.İsterse Aziz Sancar olsun.Valla erkek kardeş ise salaktır. Net.

"Halamın donu."dedim umursamaz bir tonla.

Anında yüzünde muazzam bir iğrenme ifadesi belirdi.Vahşet içinde böğürdü. Ellerini radyoaktif bir zımbırtıya dokunmuş gibi titreterek donu yere fırlattı."NEDEN YAPTIN BANA BUNU ABLAAAAAA?"diye böğürdü ağlamaya yakın bir sesle.

Güldüm.Milletin acıları ile beslenen bir insanım. Benim de zevkim bu.Ne yapalım? Fantezi...

"Yukarı götür ve halama ver.Bekliyor." dedim ve bütün havamla odadan çıktım.

Zeki olması benim emir erim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Gökalp hala 'ellerim, benim güzel ellerim, yüzüm' diye çılgık kıyamet bağırırken ben hiç duruşumu bozmadan odama ilerledim. Ama odamın kapısını açar açmaz muazzam bir karışıklık göz kırptı bana. Zaten pis bir insan evladıydım, şimdi birde bavul tutunca ortalığın anasını avradını ağlatmış bulunuyordum.

Yerdeki bavulları tekmeleyip ortalığa dağılmış kıyafetlerimi sağa sola ite ite yatağıma ilerledim. Hazırlanıp dışarı çıkmalıydım. Şırnak'a gitmeden önce halletmem gereken bir şey daha vardı.

Sevgilimden ayrılmak.

Koray...

Yaklaşık bir yıldır beraberdik.Aynı üniversitede okumuştuk.Benim iki dönem üstümdü.Yakışıklı bir arkadaşımızdı.Uzun boy,koyu kahve gözler,geniş omuzlar ve değişik bir karizma falan filan.Son derecede bakımlıydı. Öyle ki elleri benim ellerimden daha güzeldi herifin.Hatta benim sakalım vardı onun sakalı yoktu.Ben bıyık almaya üşeniyordum,o bıyıklarının kıyısını köşesini günlük cımbızla şekillendiriyordu.

Üniversitenin popüler erkeklerindendi. Hani şu Boys Overs Flower misali çiçek oğlanlar tantanası var ya...Ha işte onlardandı.

Üniversite zamanı peşime çok koşmuştu. Eeee böyle bir tipin peşinde koşması ister istemez insanı bir tık havalandırıyor.Bu çabasından etkilenip sevgili olmuştum ama burası Kore değildi malum. Flower götümüzde patlamıştı.

Dehşet boş bir insandı. Bunu sevgili olduktan sonra fark etmem kaderin bana attığı milyonlarca pandikten sadece minik bir parçaydı. Bir insanda zeka yoksa isterse David Beckham olsun hiçbir önemi yokmuş. Anlamış oluyordum.

Doğru düzgün sohbet edemiyorduk. Boştu. Karpuz niyetine kafasına vursan kelek kelek diye ses gelirdi. Bir yıldır sevgili olmamıza rağmen sorsan ne sevdiğim yemeği bilirdi ne rengi. Buluşunca işi gücü oramı buramı mınıcırmaktı salağın. Öpüşüp, koklaşalım. Millet sevgilim olduğunu görsün. Tamam. Bitti. Dağılabiliz kafasındaydı. İş gücünde oyundu. Oyun, oyun, oyun... Oyun konsolu sevgilisi olsaymış daha iyiymiş. Başlarda cicim ayı, olur böyle şeyler diye kafama takmıyordum ama bir süre sonra bu durum beni fazlası ile rahatsız etmeye başlamıştı.

Hiçbir anı paylaşmayacaksak, birbirimize destek olamayacaksak, birbirimiz için değerli olmayacaksak, başkalarının bizim hakkımızda bilmediği şeyleri bizde bilmeyeceksek sevgili olmanın ne anlamı vardı ki? Bu tür bir ilişkinin sıradan bir arkadaştan farkı neydi? Adamın yanında biri bana asıldığı zaman, 'sen o yana bakma bebeğim' diyordu. Pezevenk ya! Alıp yanından kaçsalar 'yarına getirin ama tamam mı' derdi bu.

Tamam, benim onun korumasına ihtiyacım yoktu ama yani sevgilinize yanınızda biri, 'off, hatuna bak. Kütür kütür' dediği zamanda 'bebeğim o tarafa bakma sen' demezdin yani!

Zaten bakan ben değildim!

Kendimi inatla onu sevdiğime ikna etmeye çalışıyordum ama yok.Valla zorla olmuyordu bu işler. Yapamıyordum.

Atsız usta biraz haklıydı sanırım...Kalbim vardı. Ama aynı zamanda yok gibiydi. Nasıl desem.... Yıllardır anlamsız bir boşluk vardı sanki kalbimde.Kelimelere dökülemeyen, anlatılamayan, sadece orada olduğunu bildiğim bir boşluk.Bir türlü dolduramıyordum orayı.Hiç kimse dolduramıyordu.Babam gittiğinden beri kocaman bir kara delik gibi öylece duruyordu kalbimin ortasında...

Koray'da dolduramamıştı.

Son zamanlarda yanına gitmek istemiyordum, beni öpmesini, elimi tutmasını, sarılmasını istemiyordum. Allah affetsin, konuşurken ağzına şamarı çakasım geliyordu. Uzun zamandır ayrılmak istiyordum ama bunu kalbini kırmadan söylemenin bir yolunu bulamıyordum. Soğuk davranıyordum, çoğu zaman buluşalım deyince işim var deyip evde uyuyordum. Mesajlarına cevap vermek yerine Cennet Mahallesi izlemek bile daha cazip geliyordu.

Sevgiliydik. Ama aynı zamanda değildik. Aşık mıydım? Değildim. O zaman neden sevgili olmuşum? Bilmiyorum.Dehşet siktiri boktan bir durumun içindeydim. Adam akıllı konuşmuyorduk bile ama ayrılmıyorduk da. Saçma. Çok saçma.

O da bu durumdan memnun değildi ama inatla ayrılmak istediğini söylemiyordu. Aşkımдан geberdiği falanda yoktu.Halbuki bana gelip bir ayrılalım dese şerefsizim alnından öpecektim herifi.Artık gerçekten sıkılmıştı.En iyisi her zamanki gibi net olmaktı.Gidip direkt ayrılalım diyecektim. Daha fazla devam edemezdik bu saçma döngüye.

Eylül olmasına rağmen İzmir cayır cayırdı. Sıcaktan nefret ederim. Dolaptan kot bir şort alıp giydim.Üzerime de bol,beyaz bir tişört geçirdim. Siyah, omuzlarıma dökülen saçlarımı ensemdede bol bir at kuyruğu yaptım. Saçımı toplamayı sevmezdim. Saçımda toka hiç sevmezdim ama şu an çok sıcaktı.

Makyaj masama ilerledim. Bu sıcakta yüzüme bir şey sürersem darlık basardı. Hem ayrılık konuşması yaparken yalandan ağlamam gerekebilir. Şaftım kaysın istemem. Kirpiklere maskara, dudaklarıma da kırmızı ruj sürdük mü tamamdır.

Hazırlıklarım bitince aynadan kendime bir bakış attım. Orta boylarda, normal kilolarda, mavi gözlü, siyah saçlı, beyaz tenli bir hatun. Güldüm kendi kendime. "Kız bu ne güzellikk!" diye kendi kendime yükseldim, keyiflendim. "Maşallah sana." derken gözüm kapalı bir şekilde sağıma soluma parfüm sıkıyordum. "Koray'a çok bu güzellik. Çookkk!"

Kendi kendime katılıyordum.

Süslenmeyi severdim ama ayarında. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Ama tembellik bütün ruhumu esir aldığı için genelde süslenmeye üşenirdim. Ne bulursam giy çık yapardım. Ayarım yoktu lakin. Bazen İngiltere kraliyet ailesine mensup bir prenses gibi dolaşırdım, bazen ise çöp toplamaya çıkan kapıcı kızı Feriha. Bugün ara moodaydım çok şükür. Tam çantamı koluma takıp odanın sağına soluna dağılan donlarımı tekmeleyerek toplayıp kapıya yöneliyordum ki birden aynadaki aksimden sol bacağımdan bir morluk göz kırptı bana. Tam dizimin altı.

Yıldım.

Dünya hassas tenliler için bir cehennemdir...

En küçük bir darbeye bile her yanımda morarırdı. Kim bilir nereye çaktık burayı da. Oflaya poflaya makyaj kutuma yöneldim. Az biraz fondötenle kapatmaya çalışacaktım. Birden odanın kapısı açılınca bakışlarımı o yöne çevirdim. Gelen annemdi. Burukça gülümseyerek bakıyordu bana. Çok benziyorduk annemle. Aynı mavi gözler, aynı siyah saçlar, aynı yuvarlak yüz hatları, hatta vücutlarımızdaki benlerin yeri bile aynıydı. Aramızdaki tek fark yılların yorgunluğu ve tek başına iki çocuk büyütmenin yükü ile annemin ağaran saçları ve çöken göz altlarıydı.

Hiç istemiyordu Şırnak'a gitmemi. Kendince haklıydı da. Bunca yıl babamın yokluğunu hissettirmemek için canla başla çalışmıştı. Kendi ailesinin ve babaannemlerin desteğini inatla reddedip terzilik yapmıştı. Babamın şehit maaşı ile büyütmişti bizi. Hiç bir şeyimizi eksik etmemişti. Yeri geldiğinde bebekler, kazaklar, oyalar, nakışlar yapıp satmıştı. Kendi kendine evini çekip çevirip ikimizi de okutmuş, bu güne getirmişti.

Hasta olduğumuzda bizi tek başına yağmur altında saatlerce sırtında taşıyarak hastaneye götürmüştü, okulda kavga ettiğimizde bizim adımıza herkesten o özür dilemişti, mahallede birinin camını kırdığımda gece gündüz uyumayıp nakış işleyerek cam parasını o çıkarmıştı. Ve bunları yaparken bir kere bile bize yüzünü asmamıştı. Sitem etmemişti. Kimseden yardım istememişti. Kendi 4 kış aynı montu giymişti ama bize her yıl yeni yeni montlar, botlar almıştı.

Dile kolay. 20 yıl... Babam şehit düştüğünde Gökalp'e hamileydi üstelik. Elinde ve karnında iki çocukla 30 yaşında dul kalmak... Zordu...

"Kızım." dedi en sevecen sesiyle. "Nereye?"

"Gitmeden halletmem gereken bir iki şey var anne." dedim gülerek. Bacağımı yatağın üstüne uzatıp moraran yere hızla fondöten sürdüm.

Yavaş adımlarla yanıma ilerledi. Çok iyi biliyorum bu gelişi. Annem diyerek girecekti şimdi söze.

"Annem..." dedi içli içli.

Kendi kendime güldüm. "Efendim anne?"

Gel sen vazgeç bu Şırnak' dan. TUS çalış, ha annem geliyor şimdi de.

"Gel sen vazgeç bu Şırnak'dan. TUS çalış, ha annem?"

Derin bir nefes verdim. Fondöten kapağını kapatıp yatağın üzerine savurdum. "Anne konuştuk ama bu konuyu kaç kere."

"Konuşmadık." dedi bu sefer sert bir sesle. "Sen ağız bile açtırmadın bana. Şırnak olsa neyse bir de Şırnak, Silopi. Yüreğime mi indireceksin sen benim? Ne diye yazdın listeye sanki oraları. Başka şehir mi kalmadı? Öldürecek misin sen beni Gökçen?"

"Tövbe de anne ya." dedim kınayıcı bir bakış atarak.

"Demiyorum tövbe mövbe." dedi daha sert bir şekilde. "İlla kafanın dikine gideceksin hep. Neyim ben? Annen değil miyim senin?"

"Annemsin tabii ki anne."

"O zaman bir kere de sözümü dinle!"

Derin bir nefes verdim. O bana ters ters bakarken ben ellerinden tutup yatağımın üstüne oturttum. Ben de dizlerimin üstüne çöküp önünde eğildim. "Annem..." dedim en tatlı sesimle.

"Deme bana anne!" dedi tripli tripli.

Yılışmaya tam gaz devam. "Tamam, dayım ol şimdilik o zaman." dedim tatlı tatlı. Yemedi ama. Hala yakıcı bakışlar atmaya devam ediyordu. "Yapma ama böyle." dedim ellerini okşayıp fino köpeği bakışlarımı atarak. "Bak bir sürü arkadaşla konuştum ben. İstersen sende konuş. Seni anlıyorum ama eskisi gibi terör olayları yokmuş anne. Valla herkes memnun yerinden."

"Öyle birden olur zaten onlar." dedi titrek bir sesle.

Çaresiz bir bakış attım. "Anne..." diyebilirdim sadece. "Çok çalıştım. Çok çabaladım. Sen gördün. Vaz mı geçeyim hepsinden?"

"Vazgeç demiyorum ki..." dedi yine tripli tripli. "Ama orası da..."

"Yok orada bir şey anne, yok. Valla yok. Bak benimle beraber 3 arkadaş daha gidiyor. Orada olan arkadaşlarım var. Tek değilim. Ayrıca söz veriyorum burnumu boklu boklu işlere sokmayacağım kız valla bak."

Tripli bakışını hiç bozmadı. "Yalan söyleme. Ben doğurduğum çocuğu bilmiyor muyum? Önüne gelene bulaşacaksın kesin."

"Kız yok." dedim abartılı bir tonla. "Yeminler olsun bak evden işe işten eve gideceğim Leyla sultan. Valla bak." En sevecen halimle suratımı

ellerine sürüp melül bakışımı atmaya devam ettim. "Kafamı kaldırırsam kafamı kır. Boynum kıldan ince."

Tripli bakışı biraz yumuşar gibi oldu. Tepeden tepeden tereddütlü bir bakış attı. Sonra ise bakışları biraz daha yumuşayarak tamamen bana odaklandı.İyi bari.Leyla Sultan taarruzu bu seferde başarı ile bertaraf edildi. "İlla gideceğim diyorsun yani ha." diye mırıldandı.

Başımı aşağı yukarı salladım. Yılmış bir şekilde çöktü omuzları. "Of Gökçen Of." dedi dertli dertli. Sana hiç kıyamıyorum ama yapacakta bir şey yok annem. Yanağına sulu bir öpücük kondurup ayağa kalktım.

"Evlatlara of denmez Leyla Sultan."

"Evlatlar senin gibiyse hakkı dayak ama ben geç kaldım işte." dedi ters ters.

Güldüm. Çantamı tekrar boynumdan çapraz takmaya hazırlanıyordum ki annem yine içli içli, "Gökçen." diye mırıldanınca ona döndüm. Bu bakışı da biliyordum. Çılgın bir istek gelecekti şimdi.

"Babanın arkadaşı vardı hani." diye girdi söze.

"Hangi arkadaşı?"

"Yusuf amcan..." dedi garip bir heyecanla. "Lojmandayken evlerimiz karşılıklıydı. Neslişah teyzen vardı. Hatırlıyor musun onları?" Merakla gözümün içine bakıyordu.

Nasıl unutabilirdim ben Yusuf amcaı?

Babamla birlikte şehit düşmüşlerdi. Neslişah teyze desen direkt çocukluğumdu. Onun o şen kahkahalarının sesi hala kulaklarımda çınlıyordu.

Evde babamın sadece tek bir fotoğrafı vardı. Salonun en baş köşesine asılmış, askeri üniformalı, tek bir kare...20 yıldır ciddiyetle oradan bakıyordu bize.Annemin dediğine göre tek fotoğrafı buymuş. Resim çekilmeyi sevmezmiş.

Ama yalan söylüyordu.Tek fotoğraf bu değildi

Annemin hepimizden sakladığını düşündüğü bir albüm vardı yatağının altında.İçi hep babamın resimleri ile doluydu. Onun haberi yoktu ama ben bulmuştum o albümü. Yine onun haberi yoktu ama ben defalarca annemi geceleri yatağın boş tarafına o albümü koyup babamın fotoğraflarına titreten parmakları ile dokunup ağlarken de görmüştüm...

Giden gidiyordu işte ama hayat geride bırakılana zordu.

Albümün içinde Yusuf amca ve babamın bir resmi vardı. İkisi de askeri üniformalarla, kollarını omuzlarına atmışlar, yan yana kameraya

gölümsüyorlardı...

İzmir'e taşınırken albümlerin çoğu yolda kaybolmuştu zaten. Belki de elinde kalan son albüm bu olduğu için herkesten saklıyordu annem bu albümü. Başına bir şey gelmesinden korkuyordu muhtemelen. Anlıyordum. Eşinden ona kalan son şey bu fotoğraflardı. Sadece buradan dokunabiliyordu hayat arkadaşına.

Yusuf amcanın babamın en iyi arkadaşı olduğunu hatırlıyorum. Evlerimiz karşılıklı olduğu için akşamları beraber yapılan çay ve rakı sefalarını hatırlıyorum. Sonra birde Yusuf amcanın sol yüzük parmağında ki Türk bayrağı işlemeli kırmızı taşlı yüzüğü hatırlıyorum. Kucağına kurulup o yüzükle oynamak anlamsız bir mutluluk verirdi bana.

"Hatırlıyorum tabi." dedim anneme hafifçe tebessüm ederek. "Unutur muyum hiç Yusuf amcayı, Neslişah teyzeyi."

Annem burukça güldü. "Ben geçen günlerde Neslişah teyzenle konuştum."

"Aaaa aaaa!" dedim şaşkın şaşkın. "Gerçekten mi? Nerden buldun numarasını?" Numaralarının nasıl kaybolduğunu bildiğim anıları önüme asla almadım. Onlar en geride kalmaya mahkumdu.

"Babanın bir iki asker arkadaşına sordum." dedi hızla.

Eve babamın ve Yusuf amcanın şehit haberi aynı anda gelmişti. O günü ölsem de unutmazdım ben. Hangi çocuk doğum gününde babasının ölüm haberini alınca unutabilirdi ki zaten? O gün son doğum günümü kutlamıştım. Bilmiyordum.

Çalan bir zil hatırlıyordum. Sonra baba diyerek gülerek kapıya koştuğumu... Ama kapıyı açınca babam yerine bana üzgün üzgün bakan kocaman bir adam vardı karşımda. Yeşiller içinde... Her yeri rozetli... Saçlarını yolarak ağlayan Neslişah teyzeyi hatırlıyordum. Elini hamile karnına sararak bayılan annem...Komşuların ve askerlerin bize dönen üzgün bakışları ve korkmuş beni kendine çekip bu manzarayı daha fazla görmemem için ellerini gözümün üstüne kapatan başka küçücük bir el...

Kepçük... Murathan...

Ablalarını hatırlıyordum. Aslıhan ve Gülhan. Murathan'ın kocaman kulaklarını hatırlıyordum. Kara kuru, zayıf bir çocuktur. Hep kavga ettiğimizi de hatırlıyordum .Bana Pamuk diye seslenmesi, saç baş girmeler, yerde yuvarlanmalar, ağlamalar, gülmeler, barışmalar... Soluk ama var olduğunu bildiğim anılar belli belirsiz gelip geçti gözümün önünden hep. Sayısız anı vardı onlarla ilgili hafızamda. Beraber büyümüştük yıllarca.

Unutulacak insanlar değildi onlar benim için. Ama bulanıktı çoğu anı. Tüm çocukluğum gibi.

Nedenini bilmediğim ama atmaya da asla kıyamadığım, sakladığım bir anısı bile vardı Murathan'ın bende. Son doğum günü hediyem. Mavi kelebek tokam...

Tam o güne yakışır bir hediye olduğunu şu an daha net anlıyordum. Zira o mutlu günümde bir kelebek ömrü kadar kısa sürmüştü.

Birde annemin bizden sakladığı albümde bir resmimizi bulmuştum yıllar önce. Murathan ve ben koltukta televizyon izlerken uyuyakalmışız. Benim kafa onun omzunda, onun kafa benim kafamın üstünde, ağzımız yüzümüz kaymış bir şekilde uyuyoruz. Ablası Gülhan'da yandan poza girmiş, uyuyan benim kafama iki kulak yapmaya çalışıyor. Pozu çeken Aslıhan ablaydı muhtemelen. Elinde fotoğraf makinası ile dolaştığı belli belirsiz anları zorda olsa seçebiliyordu zihnim. Bayılırdı her şeyin fotoğrafını çekmeye.

Onlar hep böyle en güzel anılarla kalmıştı aklımda.

Babalarımızın cenazeleri için onlar kendi memleketleri olan Adana'ya, bizde bizim memleket İzmir'e dönmüştük apar topar. Vedalaşma şansımız bile olmamıştı. Evimizi toplamak için bile dönmemiştik artık Hakkari'ye. Göçümüzü dedem getirmişti buraya. En son doğum günümde görmüştüm onları. O günden sonrada kopmuştu herkes birbirinden.

İki kadın da kendi çocuklarını büyötmeye çalışmanın hayat telaşına düşmüştü muhtemelen. İkisinin acısı da aynıydı. Hangisi bir diğerine teselli verebilirdi ki?

Cenazede sürekli bana sarılıp ağlayan insanlara, başımı okşayıp, 'artık bize emanetsin' diyen koca koca askerlere, kendinden geçmiş bir şekilde ağlayan anneme öylece bakakalmıştım. Ben, babamın cenazesinde ağlayamamıştım bile.

Ama paramparça olmuşum.

Benim yaşadığım şeylerin aynılarını Murathan ve ablalarının da yaşadığına emindim. Her şehit çocuğı yaşırdı. Şehitler ölmez diye bağırıp durmuşlardı cenaze boyunca. Şehitler ölmüyorsa benim babam neredeydi?

Türk bayrağına sarılı bir tabutun başını öptüğüm anın burukluğu vardı hala içimde. Neden yapıyorum ki bunu diye düşünmüştüm o an?

Sürekli aynı şey geçmişti aklımdan. Şehitler ölmez. Babam gelecek. Şehitler ölmez babam gelecek. Çevreme de hep bunu sormuşum. Babam ne zaman gelecek anne? Babam nerede babaanne? Babam aradı mı dede?

Al bayrağa sarılı tabutu gösterip 'bak, baban' demişlerdi. 'Şehit oldu. O senin baban.'

Yine anlamamıştım. Babam bu tahta yığınının neresindeydi..?

Düşüncelerden hızlıca sıyrıldım. Geçmiş kurcalamayı sevmezdim. Hele de hoş olmayan zamanları. Silmek kolay olmamıştı. "Nasıllarmış?" dedi sordum ifadesizce.

Tebessüm etti annem. "İyilermiş çok şükür. Adanadalarmış hala." Heyecanla ayağa kalktı. "Hani onların bir oğulları vardı ya, Murathan. Sen Kepçük der dururdun. Hep onunla oynamak isterdin. Çok kavga ederdiniz. Onu hatırladın mı?"

Bu muhabbet nereye bağlanacak acaba? İfadesizce bakmaya devam ettim."Hatırladım tabi anne."

Çok gizli bir şey söyleyecekmiş gibi yavaşça yaklaştı bana. "Asker olmuş." dedi kısık bir sesle. "Neslişah dedi. Özel kuvvetlerdeymiş."

Vayyyy! Kepçük'e bak sen. Gerçi ben doktor olmuşum be! Onun asker olmasına şaşırمامam lazım. Asıl mucize bendim. Zaten o küçükken de ben babam gibi asker olacağım der dururdu. Demek o da hayal ettiği yerdeydi... Bu haber beni istemsizce tebessüm ettirmişti.

"Bordo bereli mi olmuş yani?" diye sordum yarım bir gülüşle.

"Kız sus. Sessiz ol." dedi annem hemen. "Neslişah dedi ki öyle her yerde söylenmiyormuş bu."

Görmemişin bir bordo berelisi olmuş, tutmuş her yerini koparmış yani Neslişah teyzem...

"Anne Allah aşkına kim var sanki evd-"diye bu saçma çıkışına şaşkınlığımı belirtiyordum ki Gökalp hemen odaya daldı.

"Bordo Bere mi?" dedi heyecanla. Anında abidik gubidik hareketler ile dans etmeye başladı. Hem de muazzam bir şarkıyı seslendirerek. "YAŞASIN IRKIMIZ, ÇİNE BEDEL KIRKIMIZ, SÖYLENİR TÜRKÜMÜZ, ÇAĞLARDAN ÇAĞLARA."

Annem hemen Gökalp'ın sırtına bir şamar çaktı tabi. "Sussana oğlum! Sus!"

İşte ODTÜ'de okusan salak salaktır demiştim. "Kim o yiğit? Söyleyin bana, kim o bordo bere? Kim? Kim?" dedi Gökalp yediği şamarlara aldırmadan heyecanla.

Askerlik hayali hep içinde kanayan bir yara olarak kalacak sanırım. Ne zaman asker lafı duysa şaha kalkıyordu.

"Oğlum sus." dedi annem tekrar çaresizce.

"Yani madem susmamızı istiyorsun o zaman neden bu bilgiyi bize verdin hiç anlamadım anne." diye homurdandım.

"Murathan'da Silopi'de görev yapıyormuş." dedi annem tekrar eski heyecanına dönerek. "Arayalım onu, orada göz kulak olsun sana ha annem? Yol iz bilmezsin şimdi. O yardımcı olsun, benim de gözüm arkada kalmasın, olur mu?"

"Kim bu Murathan?" diye sordu Gökalp. Ama kimse bu soruyu ciddiye almadı.

"Tabii ki olmaz anne!" dedim ters bir bakış atarak. "İşinde gücünde adam. Çocuk muyum ben hala peşime dolansın? Kaç yaşına geldik."

"Eeee yardımcı olurdu. Ne olmuş yani?" dedi tatlı tatlı. "Gözümde arkada kalmazdı."

"Kalmasın gözün arkada." dedim sinirle. "Ben kendi işimi kendim hallederim. Kimseye ihtiyacım yok. Evimi tuttum zaten. Evim belli, yerim belli. Ne yapacak bana Murathan? Ayrıca bir şehirde tek başıma yaşamak için illa bir erkek mi olmalı başımda anne? Göz kulak olsun ne ya? Ben kendime göz kulak olamıyor muyum? Senin yanında kimse yoktu. Bakamadın mı başının çaresine? Oraya giden herkes peşinde bir refakatçi ile mi gidiyor?!"

"Ovvv. Daktırır hanım kızdı." diye mırıldandı Gökalp. "Herkes sığınaklara."

"Kızım öyle değil ama..." diye mırıldandı annemde gerçekten kızdığım görünce.

"Aması falan yok anne." dedim yine ters ters. "Kimseyi aramıyorsun. Babamın asker arkadaşlarını falan arayıp onları da kapıma dikme." dedim ve hızla odanın çıkışına yöneldim.

"Kızım nereye?" diye bağırdı annem arkamdan.

"Murathan'ın bordo bereli olduğunu İzmir belediyesinden herkese anons geçmeye." diye bağırdım.

Annem tekrardan 'Gökçen sus' nidaları atıp Gökalp'te 'kim bu Murathan' diye annemi canından bezdirmeye başlamışken ben hızla beyaz spor ayakkabılarımı giyip evden çıktım. Kesin annem şu an arkamdan odamın haline sövüyordu. Allahtan o kanala geçmeden kaçmayı başarmıştım.

Gören der örgüt yıllardır pusu kurdu benim Silopi'ye gitmemi bekliyor. Ne büyüdü be olay. Atamam olduğundan beri herkes aynı şeyi söylüyordu. Babaannem, dedem, halam annem, komşular...Yapamazsın, edemezsin,

bilmem ne! Ya bir durun önce bir gideyim ona göre bakayım yapıyor muyum yapamıyor muyum? İmdat diye çılgık atacağım artık valla!

Ayrıca gidip zank diye ne diyeyim ben adama? Hello papa oğlun geldi Almanya'dan misali adama ben geldim mi diyeyim, ne yani? Utanırım hem. Büyümüş etmişiz. Gerek yok böyle şeylere. Herif asker olmuş. Hem de özel kuvvetlere. Kırk tane görevi vardır onun şimdi. İşi gücü yok benimle uğraşsın.

Hakkari'den İzmir'e ilk taşıdığımızda Murathanlara gidelim diye günlerce evin önüne oturup zırladığım aklıma gelince hızla yüzümü ekşittim. Çocuğun yüzüne yüzüne gegirdiğim bir anı bile hatırlıyordum. Allah'ta beni bildiği gibi yapsın... Gerçekten herkesin işine gücüne bakması en iyisi. Zira ben bu rezil çocukluk anıları ile Kepcük'ün yüzüne bakamayacağım.

Apartmandan hızla çıktım. Eylül havası İzmir'de hiç çekilmiyordu. Sıcak. Hep sıcak. Beynim fokurdayıp kulaklarımdan akmasa bari.

"Gökçen, nereye kızım?" diyen Harun amcaya çevirdim hemen başımı. Bizim evin hemen yanında bir bakkalı vardı. Altmışlı yaşlarda, tontik bir dedeydi. Ben bildim bileli oradaydı. Sokağın diğer ucuna yapılan Şok, Bim ve A101 istilasından dolayı eskisi kadar iş yapamıyordu ama dükkanında inatla kapatmıyordu.

"Bir iki işim var, gitmeden onları halledeceğim Harun amca."

"Akşama erken gel."dedi gülerek."Gitmeden bir okey dönelim."

"Ayıpsın."dedim bende gülerek."Sen ekibi topla, ben iki üç saate buradayım."

Ekip dediğimde; dedem,Harun amca ve yine onların kankası kasap Hacı amca. Yaşıtlarıma bin basacak bir okey tayfasıydı valla.

Başka bir yerden, "Gökçen!"diye seslenilince başımı bu sefer bizim evin üst katına çevirdim. Dedem...Canım dedem...Elini dudaklarına götürüp sigara tutarmış gibi yaptı.Bu onun dilinde 'bana seri cigara' getir demekti.Hastalıkları ve yaşlılığı yüzünden sigarayı bırakmak zorunda kalmıştı ama bir türlü kabullenemiyordu bunu.

Peki bunu doktor olan benden istemesi... Kimse aile içindeki doktor klasımı sorgulamasın.

"Dede Allah aşkına gir içeri ya."dedim elimle kış kış işareti yaparak.Arkamı dönüp anneciğimin arabasına doğru ilerledim. Ayrılmaya dolmuşla gidememezdim.Ciddi bir işti bu.Hem sonrasında uğramam gereken bir yer daha vardı.

"Bir tane getir bari Gökçen!"diye bağırdı dedem arkamdan.

Bir ben,bir dedem birde Serdar Ortaç...Biz adam olmayız.

Halamın 'baba yine mi' çığlıkları duyulurken arkama bakma gereksinimi bile duymadım. Büyük ihtimal dedemi yaka paça içeri sokuyordu. Bu hallerine gülerek kafamı iki yana salladım. Çılgın ailem... Arabaya doğru mutlu mesut bir şekilde ilerledim.

Ta ki Mesude ablanın, "Kız Gökçen nereye?" çığlığını duyana kadar.

Mahalleden çıkarken herkese nere gittiğimizi özet geçmeliydik çünkü.Mobese Beşir bizim Mesude abla yanında halt etmiş.

Kendisi bizim evin yanında ki apartmanda oturuyordu.Gece gündüz balkonunda oturur, geleni geçeni soru yağmuruna tutardı. Benden de çok büyük olduğu söylenemezdi açıkcası.28 yaşındaydı daha ama evlilik hayatına erken daldığı için 3 bebesi mevcuttu. Allahtan arabanın önüne gelmiştim. Hemen binip kaçabilirim.

"Bir iki işim var Mesude abla."dedim çantamdan anahtarı çıkarırken.

"Yarın mı gideceksin Şırnak'a?"

"Evet."

"Sen şimdi ne doktoru oldun bakim?"diye mezun oldum olalı sorulan milli soruyu üzerime bomba misali fırlattı.

Bezdim.

"Her yerin doktoru oldum Mesude abla." dedim yılmış yılmış.

Anlık bir şaşırıldı."Nasıl yani kız? Her yere mi bakıyorsun?"

"Aynen, her yere bakıyorum."

Ve o beklenen soruyu hemen yöneltti Mesude ablam."Kız benim de kaç gündür şu kolum ağrıyor yine."deyip sol kolunu balkondan bana doğru uzattı."Madem her yere bakıyorsun şuna da bir baksana gitmeden ablam."

Bakarım tabi.Aslında doktor olarak değil röntgen olarak başladım ben çünkü işe.

Ya rebbel alemünnn, sabır sal üzerime. Tıbbı başladım başlayalı aynı soruyu sormaktan yılmadı kadın. Bana soracağına git o zaman bir hastaneye be kadın!

"Tamam."dedim ifadesizce."Dümdüz ileri uzat kolunu."Hemen dediğimi yaptı."Şimdi kendine doğru kıvrır."Bunu da özenle yaptı. "Yana aç."Yine yaptı."Harika."dedim büyük bir ciddiyetle. "Bunları yaparken hiç ağrın oldu mu?"

"Hayır."dedi hemen.

"Çok güzel."dedim ciddiyetimi bozmadan. "Şimdi diğer kolunu da öne uzat."Yine denileni itiraz etmeden yaptı."İki kolunda önde olsun.Şimdi

avuçlarını kendine çevirip kollarını dua eder gibi yüzüne yaklaştır." Bunlarıda dikkatle yaptı."Böyle ağrın var mı?"

Yine, "Hayır."dedi.

"Tebrikler Mesude ablacım.Maşallahın var.şimdi o konumunu bozmadan sağlık ve sıhhatinin devam etmesi için yaradana yalvarabilirsin."dedim gülerek."Hazır ellerinde semada."

Birden ciddi duruşu bozuldu."Kız sen benimle dalga mı geçiyorsun, zilli?"diye bağırdı ters ters.

Güldüm.Minik bir öpücük atıp başka hiçbir şey söylemeden arabaya bindim.Arkamdan iki saat söylenmeye devam edebilir. Kimse doktorluğumu sorgulamasın demiştim.

Evet.şimdi ayrılmaya gidebilirdik.

Koray' da benim gibi pratisyen hekimdi. Sabah nöbetten çıktım diye mesaj atmış. Büyük ihtimal şu an evinde uyuyor. Ayrılık önemli bir mesela. Uyansın. Bir şey olmaz o öküze. Ne diye girsem acaba söze?

Sorun sende değil bende Koray.

Yooo.Sorun ondaydı bence.

Sen benden daha iyilerine layıksın Koray.

Yine yoooo. Tövbe değildi. Asıl ben daha iyisine layıktım be.

Ayrılalım Koray.

Bu da çok mu sert oldu?

Offf! Nefret ediyorum şu huyumdan. Olmadık yerlerde dünyanın en net insanı olurum.Olacak yerlerde ağzım dilim bağlanır.Ne diyeceğimi şaşırırım. Harika gerçekten.

Bu kadar sessizlik yeter.Düşünceler kafamı kemiriyor.Radyo'dan su gibi Sezan Aksu sesi yükseldi. Uzanıp sesi daha çok açtım.

"İzmir'in kızları

Bir elinde de cımbızları

Dişidir,anadır,efedir gidinin tatlı huysuzları."

"Konuş be Sezen abla konuş." dedim neşeyle. Ayrılmaya benden daha neşeli giden var mıdır? Sanmam...

"ıktılar mıydı ipek çoraplarla kordon boyuna

Savaşta da aşta da esaslıdır kadın duruşları

Hiçbir topuk tıkırtısı bu kadar davetkar alamaz

Bir göz vuruşuyla yerle bir eder böyle bir şey olamaz

Körfezin yakamozu, yıldızı, keskin tuzu tadında

Parfm meltem, yasemenler açar balkonunda..."

Bağıra bağıra bende şarkıya eşlik etmeye başladım. Eve yaklaştıkça saçma bir gerginlik çöküyordu üzerime. Of Koray. Ne olurdu yani sen beni terk etseydin be? Tövbe alınmazdım ben koçum ya. Yaklaşık 45 dakika İzmir trafiği ve sığağında söve söve ilerledikten sonra şükür gelmişim.

"Götüm pişti resmen." diye söylene söylene indim arabadan. Arabası burada. Demek ki evde. Hadi bitirelim şu işi kızım.

Apartmana girip onun dairesine ilerledim. Adımlarım geri geri gidiyor resmen. Hemen bitsin şu tantana Allah'ım lütfen. Net ol Gökçen. Melül melül bakarsa yumuşama. Şıp şak bitirelim bu işi. İkinci kattaki dairesinin önüne gelince kararlı bir ifade ile kapıyı çaldım. Açılmadı. Sonra bir daha çaldım. Yine açılmadı. Allah Allah...Gelmedi mi hasteneden acaba? Arasa mıydım önce?

Çantamdan telefonumu çıkarmak için ellerimi çantama attığım an kapı açıldı. Karşımda Ufuk vardı. Koray'ın ev arkadaşı. Koray kadar yakışıklı değildi ama sempatikti kendileri. Koyu kahve, gür kıvırcık saçları insana elini saçlarının içine sokup, 'ne saklıyon lan sen bunun içinde' deme isteği veriyordu. 2 yıl uzatmıştı okulu. Bu gidişle bir iki daha uzatırdı. Kendimden daha tembel birini söyleyecek olsam direkt Ufuk derdim.

Beni görünce gülmedi ama. Mal mal bakakaldı. "Gökçen..."dedi aynı mallıkla. "Niye geldin sen?"

Onu yana itip içeri girdim. "Neye geleceğim oğlum? Koray'a geldim." Hole doğru bir bakış attım. "Nerede? Uyuyor mu?"

"Yok, o şey..." diye bir şeyler geveledi ağzının içinde. Ben ise hızla ayakkabılarımı çıkarıp holde ilerlemeye başladım.

"Gökçen bir bekle." dedi Ufuk arkamdan ama çok geçti. Ayrıca niye bekleyeyim ki diye düşünüyordum ki holde ilerlerken salon kapısından gördüğüm anlık bir görüntü ile niye beklemem gerektiğini anladım. Tam salonu geçmişim ki bu anlık görüntü ile durdum. Bir iki saniye öylece bekledim. Sonra yavaşça geriye doğru iki adım attım ve salondaki manzarayı netledim.

Koray bey salon koltuğuna kurulmuş, yayıla yayıla oturmaktaydı. Yanında ise bir kadın vardı. Güzel ve alımlı bir sarışın bomba. Koray'ın kolunun altına girmiş... Koltukta...Yan yana... Fevkalade öpüşülmekte...

Kaliteli bir nöbet dönüşü. Maşallah hocam.

Önce anlık bir şokla kalakaldım. Bunu gerçekten beklemiyordum. Biz de hala adamı kırmayalım diye veda konuşması düşünüyoruz. Hale bak.

"Oooo, kolay gelsin Koray bey." dedim abartılı bir sesle.

Koray'ın bakışlar hemen bize döndü. Beni gördüğü an yüzündeki ifadenin ekran görüntüsü alınabilseydi keşke. Buram buram sıçtım diyordu. Doğrudur. Öyle oldun Koray. Sıçtın. Beni konuya nasıl gireceğim konusunda aydınlatığın için çok teşekkür ederim şerefsiz sevgilim benim.

"Gökçen!" dedi Koray. Panikle kadının kollarını bedeninden itti. Kendi de yana çekildi. "Göründüğü gibi değil." diye dünyanın en bok savunmasını yaptı.

Üzgünüm ama tamda bunun için gelmiştim Koray. Allah razı olsun beni konuşma yaptırmak zorunda bırakmadığın için. Allah razı olsun bana dünyanın en kral ayrılma sebebini sunduğun için.

Oscarlık oyunculuğumu hemen devreye soktum. "Allah senin belanı versin Koray!" dedim içli içli.

Aslında tam tersine. Allah senden razı olsun Koray.

Kadın son derece ifadesizce bakıyordu. Teorik olarak aldatılmışım şu an ama nedense kendimi hiç öyle hissedemiyordum. Benim bu denli sevmediğim bir adamla ne işim vardı?! Allah kimseyi şaşırtmasındı. Hayatımın hatası sayıyordum bu olayı. Ve hatasız kul olmaz diyerek kendimi teselli ediyordum.

"Gökçen yanlış anladın." dedi Koray. Koltuktan ayaklanıp bana doğru ilerledi. Dudak dudağa basmışım dediğine bak beyinsizin.

"Sen sandım de, tam sıva Koray!" dedim ters ters.

"Gökçen yapma böyle." dedi tam yanıma gelip çaresizce. "Bir dinle."

Fırsat bu fırsat Koray, kusura bakma. Dinleyemem. "Dinleyecek bir şey yok." dedim hızla ve yüzüne bakmadan arkamı dönüp salonun çıkışına ilerledim..

"Yapma böyle." diye koluma yapıştı. Sinirli değildim şu an ama böyle yüzüzlüğe asla tahammül edemiyordum. Seninle geçirdiğim bir yıla yazık be. Kendimden utanıyorum şu an.

Ama bir dakika.

Evet, buraya ayrılmaya gelmişim ama sonuçta ben şu an aldatılmışım di mi? Neden sessizce arkamı dönüp gidiyordum lan?

O zaman neydi?

İntikamdı.

Birazcık ses çıkaralım ki bana yakışır bir ayrılık olsun. Koridorda hızla ilerlerken yaşadığım aydınlanma ile birden durup arkamı döndüm. Bunu beklediği için koluma yapışan o da durdu. Salak salak sırtıttı. "Dinleyeceksin di mi beni Gökçen?" dedi umutlu umutlu.

Kafa boş demiştim. Buyurun kanıtı.

Bunun karakteri oturmamış, çömelmiş. Hatta bunda karakter yok. Beynini götüne falan naklettirdi sanırım. Ya da intörlüğü sırasında ağır nöbetler geçirdi. Beyni aktı gitti. Kürtaj gazisi herif! Ona ters bir bakış atıp kolumdaki elini geri ittim.

"Gel bak nasıl dinliyorum şimdi ben seni." dedim ve sert adımlarla tekrar salona döndüm.

Gözlerim hızla salonu taradı.Sarışın bomba hala mal mal bakıyordu ortalığa.Gözüme siyah koltuk takımının ilerisinde ki oyun konsolu seti takıldı.Koray bayılıyordu bunlara.Tabi Ufuk'da. Ama kusura bakma Ufuk. Sen de bu aldatmaya göz yumduğun için suçlusun. Böyle bir şey yapmak yerine bana gelip güzelce ayrılalım diyebilirdi. Teneke herif.

Sert adımlarla oyun konsoluna ilerlediğim gibi ortadaki televizyonun ekranına sağlam bir tekmeyi geçirdim. Kocaman bir plazma ekrana hem de...

"GÖKÇENN!" diye bağırdı Koray.

"SİKTİR!" diye ekledi Ufuk.

Kadın ise minik bir çığlık attı. Hiç birini umursamadan televizyona bir tekme daha attım. Asıl bana siktir. Ayağım acıdı. Ama çaktıracak değildim. Televizyonun ortasından her yanına giden kırıklar oluşurken üniteden gerisin geri devrildi. Ufuk'da plazma ile birlikte koltuğa devrildi tabi.Koray'dan çok onun ciğeri yandı sanırım.

Koray ışık hızında yanıma gelip ellerime yapışmaya çalıştı ama çok geçti. Oyun konsolunun kablolarını avuçladığım gibi hızla sağa sola çekip kopardım. Koray, "Gökçen dur!" diyerek bu sefer beni belimden kucaklayıp yana çekti.

"BIRAK!" diye bağırıp kollarının arasından kurtuldum. şükür beni ilk seferde dinleyip bıraktı. Oda da herkes dağılan üniteye ve bana vahşet içinde bakarken ben başka hiç bir şey söylemedim. Yakıcı bakışlarımı Koray şerefsizinden çekmeden ayağımın önündeki oyun koluna bir tekme daha çakıp yana savurdum ve seri adımlarla odadan çıktım.Yeterli bir cevaptı bence.

Salak hala peşimden geliyordu. "Gökçen bir dur!" diye bağırdı. Hızla ayakkabılarımı giydim. Ayağım açıyor. Allah beni kahretmesin, kırdım galiba. Çaktırma Gökçen, çaktırma.

"Aşağıdaki arabanı da parçalamamı istemiyorsan siktir git başımdan Koray." dedim net bir dille. Anında durdu. Götü yemiyor tabi. Zira yaparım.

Biliyor.

Asansör bekleyemem. Havalı bir sahne çekiyorum sonuçta. Acılar içinde ayrılmalıyız buradan. Merdivenlere yöneldim. Yeşilçam artistler gibi elimi alnıma atıp acılar içinde kendimi sağa sola savrulmama ramak var. Ama aşk acısından değil.

Ayak acısından!

"Gökçen...Özür dilerim." diye mırıldandı arkamdan son kez. Üzüldüğümü falan düşünüyor galiba. Yazık kafana Koray. Ayağı kırdık oğlum ayağı! Merdivenlere doğru hızla ilerlerken dönüp yüzüne bakmadan elimi kaldırıp orta parmağımla özrüne gereken cevabı verdim.

Şükür bitti!

Apartmandan bütün coolluğumla çıktım. Yine bütün colluğumda arabaya bindim. Ve biner binmez bütün colluğumu bozup acı içinde ayağıma yapıştım."Siktir ya!"diyerek bacağımlı katlayıp ayağımlı kucağıma aldım. "O son tekmeyle atmayacaktık."

Hızla ayakkabımı çıkarıp ayak parmaklarıma ve bileğıme bir çıkık kontrolü yaptım.Kırık olsa duramazdım zaten diye kendi kendime iğrenç esprimi de yaptım tabi. Kırık olsa asla üzerine basamazdım zaten, çıkık da değildi. Hareket ettirince eklem yerlerimde ağrı yoktu. Sanırım birden sert bir yüzeye tekme çaktığımlı için hafif bir burkulma yaşıyordum. Acıyan yer sadece topuğumun altıydı.

"Lan Koray!" dedim dişlerimi sıkı sıkı. "Ayak parmakların tek tek çıksın senin inşallah emi! Şerefsiz köpek!"

Kendi kendime biraz ağrının geçmesini bekledim. Geçmezse mecbur hastaneye gidecektik. Kasları da zedelemiş olabilirdim. Ama ağrı yavaşça dağıldı.Bu iyi.Tekrar arabayı çalıştırıp bugünün son durağına çevirdim hedefi.

Az önce sevgilisinden ayrılan ben değilmişim gibi radyoda çalan oynak havalara neşe içinde eşlik ede ede ilerledim. Gideceğim yer Koray malının evine tam ters yönündeydi. O yüzden iki saat süren bir trafik yüzünden canım çıkmış durumda.Nefret ediyordum İzmir sıcağında araba kullanmaktan gerçekten.

Nefret.

Hedefe gelince derin bir nefes verip indim arabadan.

Şehitlik.

Dün geceden buraya gelmeye niyetlendiğim için çantama attığım, dizlerimin altına kadar inen uzun gri hırkamı giyip sakince ön düğmelerini

tek tek ilikledim. Başıma siyah bir başörtü attım. Yıllardır ezbere bildiğim yolları yavaşça adımladım. Ayağım daha iyi. Üzerine bastığımda artık acıımıyordu. O B12 eksiği herif yüzünden ayağımı kırsam bu beni yaralardı.

Şehitlikte yine derin bir sessizlik hakimdi. Tek tük insan vardı. Hepsinin başında Türk bayrağı dalgalanan kocaman beyaz mezar taşları...Vatan için canını veren her yaştan insan... Biz geride kalanların tek ortak durağıydı burası.

Söyleyecek çok şey vardı ama herkes susuyordu burada. Çünkü derin acıların sesi olmazdı. Geride kalanların acıları ise fazlası ile derindi.

Babamın yanına gelince durdum. Beyaz mezar taşına dokundum hemen.Sertti. Babamın elleride silah tutmaktan sertleşmişti. Bir mezar taşına dokunmanın babamın eline dokunmak hissini vereceğini hiç tahmin etmezdim oysa ama veriyordu işte. Mezar taşının üstündeki küçük askeri üniformalı resminden yine ciddiyetle bakıyordu bana. Oysa o dev cüssesine rağmen hep gülerdi.

"Baba." dedim gülerek. Yavaşça mezarın yanına çöktüm .Avuç içim toprağına değince derin bir nefes verdim. "Ben geldim."

Sessizlik.

Koray ibnesini buraya ilk getirdiğinde daha ellerini açıp bir dua okumadan başına kuş sıçmıştı. Hatta şehitlikten çıkana kadar kuş inatla bir tek onun başına sıçmaya devam etmişti. Sanırım babamda onu sevmemişti. O yüzden ilk bu haberi vermeliydim ona.

"Ayrıldım o Koray denen çöpten."dedim dünyanın en önemli dedikodusunu veriyormuş gibi."Biliyorum, sende sevmemiştin onu. Valla bende sevmemiştim baba ama inan boşluğuma geldi.Özür dilerim.Keşke mezarına getirmeseydim iti. Hayır bir de beni aldatmış biliyor musun? Beni ya beni? Sen benden iyisini mi bulacaksın köpek!? Haksız mıyım baba?"

Sessizlik.

Güldüm. "Biliyordum bana hak vereceğini." Gülümsememi bozmadan toprakla oynamaya devam ettim. Tıpkı babamın parmakları ile oynar gibi. "Bak ne göstereceğim sana." deyip birden ayağa kalktım. Çantamdan beyaz doktor önlüğümü çıkardım. "Geçen geldiğimde bunu getirmeyi unutmuşum." dedim hevesle. "Yarın gidiyorum Şırnak' a. İlk sen gör istedim üzerimde. Valla annemin yanında bile giymedim bunu daha. Kıymetini bil Ali bey."

Sessizlik.

Hızla beyaz önlüğü üzerime geçirdim. Daha önce giymemiş değildim ama atamam olduktan sonra resmi bir doktor olarak ilkti. Kat kat kıyafet üstüne haşlanıyorum şu an ama umrumda değil. Beyaz önlüğü giyince yeni aldığı elbiseyi hevesle gösteren çocukları gibi kendi etrafımda neşeyle döndüm.

"Nasıl?Tam doktor gibi olmuşum di mi baba?"dedim kocaman gülümseyerek.

Sessizlik.

Öylece baktım mezar taşına.Gülüştüm yavaşça dudaklarımda soldu.

ŞEHİT

UZM. ÇVŞ. ALİ ALPTEKİN

MEMLEKETİ: İZMİR

ANNE ADI: ZARİFE

BABA ADI: YAŞAR

D. T. 1966 Ş. T. 2001

Tekrar yanına çöktüm. Avucumu beyaz mezar taşının sol üst köşesindeki al yıldızlı bayrağa bastırdım. Derin bir nefes verip bir iki dakika sessiz kaldım. Alışmışım yokluğuna ama yine de onun eksikliği hep başucumdaydı. Ya da alıştığımı sanıyordum. Bilemiyorum.

En son konuşmamız her gece kulaklarımda yankılanıyordu.

Ne zaman geleceksin baba?

En kısa sürede.

Gelmişti de.Ama kendi değil.Haberi.

Elim bayrak armasının üstündeyken bakışlarımı babamın resmine diktim. "Uğruna savaştığın ne varsa ben de onun için savaşacağıma, senin gibi vatanım için her şeyi yapacağıma, sana ve başında dalgalanan bu bayrağa layık bir evlat ve doktor olacağıma ant içerim baba." dedim kendimden emin bir şekilde.

Bakışlarımı yavaşça babamın tam yanında dalgalanan al yıldızlı bayrağa çevirdim. Ne elimi mezar taşındaki bayraktan çektim ne de gözlerimi dikilen bayraktan. Ve verilecek en büyük sözü babamın mezarında tekrar verdim.

"Varlığım varlığınıza armağan olsun!"

Uçağın camından heyecanla bakıyordum her yere. Halbuki baktığım tek şey uçağın indiği pist ve dağlardı. Ama heyecanlıyım, ne yapayım? Her gün ilk görev yerime atanmıyordum sonuçta di mi ama?

Omuzlarım bir hıçkırıkla daha sallanınca derin bir nefes verdim. Kendimden yıldım...

Aşırı heyecan yapınca hıçkırık tutardı beni hep. Ne kadar salak saçma iş varsa hepsi vücudumda mevcuttu. Şu anda Şırnak'a iniş yaptığım için aşırı heyecan yapmıştım. 10 dakikadır aralıksız hıçkırmaktan gebermek üzereydim.

Derin bir nefes alıp nefesimi tuttum. Kırk kere yapmıştım bunu ama hala geçmemişti. İnşallah bu sefer geçerdi. Pilotun iniş tamam, bizi seçtiğiniz için teşekkürler, artık defolabilirsiniz temalı konuşmasından sonra yerimden ayaklandım. Tabi uçak yere konar konmaz herkes ayaklandığı için ortam karıştı.

Uçaktan inince direkt uçak pistine ayak basmış bulunuyordum. Hıçkırığında çok şükür durmuştu. Durup sağıma soluma baktım. Koşuşturan insanlar, masmavi gökyüzü ve dağ. Hatta dağlar...

Sırıttım. Şırnak ve Silopi... Bekle beni, vouuuvvvv!

Allah'ım sen utandırma. Amin. Hemen ellerimi yüzüme sürüp bu aminimi aktiviteye döktüm. Hadi bakalım. Şimdi kendi başımızın çaresine bakma vakti.

İki tane kocaman bavulum vardı. Hem de boyum kadar. Annemler beni uğurlarken ben hallederim deyip yiğitlik yapmıştım ama şu an bu yiğitliğin altından nasıl kalkacağımı kara kara düşünüyordum. Neyse artık. Bir şekilde şey edecektik...

İki bavulumu da alıp havaalanının içine girdim. Ama ne giriş... Önce birini görebileceğim bir yerde bırakıp diğerini sürüye sürüye içeri soktum. Sonra geri dönüp arkada kalanı da alıp içeri soktum. Durup soluklandım. Ter makattan çıkmış durumda.

Etrafa baktığımda çokta büyük bir havaalanı yoktu karşımda. Ölmeden buradan taksiye kadar gidebilirdim sanırım. Sağımda solumda bunları taşımam için bir araç falanda göremiyordum ama.

Şimdi sorularım şöyleydi.

Bir; Valizin birini burada bırakıp diğerini götürsem geri döndüğümde burada kalan çalınmış olur muydu?

İki; Burada kalanı birine emanet edip diğerini götürsem emanet ettiğim kişi bavulumu alıp kaçar mıydı?

Üç; Şu noktada bayıldı numarası yapsam ambulansla birlikte bavullarımı da alıp beni merkeze atarlar mıydı?

Kafamda deli sorular.Kolayca sevemiy-

Ne diyorsun Gökçen ya? Serdar Ortaç reis bari burada sal benim beynimi.

Dertli bir nefes verip bavullara umutsuz bir bakış attım.Offff! Sağıma soluma baktım.Şu geçen erkeklerden birinden yardım falan mı isteseydim.Bir centilmen yardımcı olurdu belki. Hay benim yiğitlik yapan aklımın köşesine...

Aynı dertli bakışımı bozmadan bavullardan birinin üstüne oturdum. Geçen kişilerin yüzlerine mendil satan çocuklar gibi en masum bakışımla baktım.En yumuşak duranından yardım isteyecektim mecbur. Ama ya yardım eden de bavulu alıp kaçarsa?

Lan benim beynim neden böyle çalışıyor? Müge Anlı mıyım ben? Neden hep komplo teorisi düşünüyorum?

Derken bir şey oldu. Altımdaki bavulun bacağından bir takırtı sesi yükseldi. Anında bavulun sol tarafı yana çökerken benim de dudaklarımdan minik bir çığlık kaçtı. Bavul arkaya doğru devrilmeye başladığı an ben üzerinden kalkmak için bir girişimde bulundum ama çok geçti. Ben de onunla birlikte gerisin geri devriliyordum.

Size kavuşamadan öleceğim galiba canım hastalarım...

"Lan, lan, lan!" diye feryat figan ileri atılmaya çalışırken artık her şey için çok geç olduğunu anlayınca gözlerimi kapatıp umutsuzca koksiks kemiğime, yani namı değer kuyruk sokumuma düşünce dolacak ağrıyı bekledim.

İnşallah kaburgalarımı kırmam...Ya da daha kötü... Çanağı dağıtabilirdik. Belki başımı vurur beyin kanaması geçirirdim.Son komplo teorisi bükücü beynim yine iş başında. Harika.

Ama bunların hiç biri olmadı.

Yere düşmedim. Tam tersine birden sırtımda iki el hissettim. Beni düşmemek için sırtımdan tutan iki el. Korkuyla kapattığım gözlerimi yavaşça, kırpıştıra kırpıştıra araladım. Tam tepemde bana tersten bakan bir siluet vardı.

Esmer bir teni, sinek kaydı tıraşı, siyah gür saçları ve kehribar rengi gözleri olan bir adam...Tersten bile hay maşallah bir adam. Sakal, bıyıksız

bile subhanallah bir adam.

O tepemden bana bakıp boş boş göz kırptırdı, ben ona...

Kim bu adam?

Düştüm mü yoksa? Düşüp direkt öldüm mü? Cennet mi bura? Nuriler mi verildi cennette bana? Neler oluyor?

Ben hala bavulun üstünde geri doğru devrilmiş, o beni havada sırtımda yakalamış bir vaziyette bakışırken, sessizliğimizi ve bu anlamsız bakışmayı ilk o böldü. Ve söylediği tek bir kelime küçük dilime felç geçirecek derecede beni şoka sokmaya yetti.

"Pamuk?"

3.BÖLÜM

*"Gözler ki birer parçasıdır sende ilahın
Gözler ki senin en katı zulmün ve silahın..."*

**HÜSEYİN NİHAL ATSIZ*

~ ~

"Ooooooooo." diyerek işaret parmağını ağızına sokup tekerleme için gerekli başlama sesini çıkaran Batuhan'ı sessizce izledi Gökçen. Lojmandan arkadaşları olan Batuhan, İlayda, Serap, Harun ve Kamil ile saklambaç oynayacaktı. Ve şu an ise çok önemli bir iş üzerindydiler.

Ebe seçmek.

Batuhan başlama sesini bitirdikten sonra çevresinde ona bakan beş çocuğa doğru tekerlemeyi söyleyerek sırayla çevirdi işaret parmağını.

"Allahtan başlıyorum, şeytanı taşıyorum, ruma ruma rum, kırmızı mum, dolapta pekmez, yala yala bitmez, Ayşecik cik cik cik, Fatmacık cik cik cik, sen bu oyundan çık pis çocuk." dediği an Batuhan'ın parmağı Gökçen'de durmuştu. Ebe oydu.

"Geçen sefer de bana geldi."dedi Gökçen kaşlarını çatarak."Hep bana geliyor.Bana ne. Olmuyorum ebe.Bir kere de sen ol."

"Ne mızıkçılık yapıyorsun kızım?"dedi Batuhan."İstemiyorsan oynama."

Batuhan hep böyleydi. Sözde 9 yaşındaydı ama Gökçen'e göre akli falan yoktu. Anca boş boş abilik taslayıp duruyordu. Her oyunda o kazanmak, her şeyi o yapmak isterdi. Gökçen onu zerre sevmiyordu ama oynayacak başka kişi olmadığı için mecbur kalıyordu.

"Bir kere de başkası saysın. Neden hep sen sayıyorsun?" diye diklenmeye devam etti Gökçen. "Bilerek hiç kendini seçmiyorsun sen."

"Ebe sendin dedim.Güzelce oynayacaksan oyna."dedi Batuhan ters ters. "Oynamayacaksan defol git bebeklerinle oyna Cingöz."

Etraftaki çocuklar Batuhan Cingöz der demez hemen gülmeye başladı ama Gökçen gülmüyordu. Ne vardı bunda gülecek? "Değilim ben Cingöz." dedi minik yumruklarını sıkarak. Çocuklar ona aldırmadan gülmeye devam ediyordu.

"Geçen televizyonda gördüm." dedi Batuhan hala gülerken. "Kadının içine cin kaçtı diye gözleri seninle aynı renk oldu. Senin de gözlerine cin kaçmış işte. "İşaret parmağını Gökçen'e doğru kaldırdı. "Cingöz. Cingöz. Cingöz."

"Ben korkarım ama."dedi Kevser."Oynama sen bizimle artık."Elini Gökçen'in omuzuna koyup geri itti."Git."

Gökçen ters bakışını hiç bozmadı. Yumruklarını sıktıkça sıkı.Çocuklar hala Cingöz diye bağırıp gülmeye devam ederken o daha da çok sinirleniyordu."Değilim ben Cingöz.Değilim." diye bağırdı tekrardan. Ama yine kimse onu dinlemedi.Bunun üzerine ileri atıldığı gibi Batuhan'ın sağ bacağına sağlam bir tekme savurdu.

"Sensin Cingöz! Dombalak."dedi öfkeyle.Bir tekmede diğer bacağına savurdu.

Bütün çocukların kahkahaları kesilirken Batuhan acı içinde bacaklarına yapışıp bağırdı. Sonra ile öfke dolu gözlerle ileri atılıp Gökçen'i hızla geri itteledi. "NE YAPIYORSUN SEN SALAK?!" diye bağırdı var gücüyle.

Gökçen itilmenin etkisi ile gerisin geri yere yapışmıştı.O daha beş yaşındaydı. Batuhan ise sekiz... Ondan kat ve kat daha güçlüydü. Ani

düşüşü yüzünden acıyan poposu ve avuç içleri için ağlamak üzereydi ama ağlamamalıydı. Sonra herkes hemen ağladı diye dalga geçiyordu. Ama ağlamakta istiyordu. Dudakları bu tereddütle titrerken başında sinirle dikilen Batuhan ve etrafında hiç bir şey yokmuş gibi onu izleyen diğer çocuklara baktı. O olsa yardım ederdi. Neden kimse yardım etmiyordu?

"Seni öldürürüm kızım!" diye bağırdı Batuhan. Tam ayağını kaldırıp Gökçen'in bacağına bir tekme atacaktı ki ileriden bir ses duyuldu. Kuvvetle bağırان başka bir çocuk sesi..

Bakışlar hemen o yöne döndü. "GÖKÇEN!" diye var gücüyle bağırarak onlardan tarafa geliyordu Murathan.

Üzerinde mavi okul üniforması vardı. Beyaz yakalığının biri öndeki düğmeden çıkmış öne doğru uzanıyor, tek kolundaki çantayı sıkıca tutmuş Gökçen'den tarafa koşuyordu. Onların yanına gelince lacivert çantasını yana savurup hızla yerde ki Gökçen ve tepesinde dikilen Batuhan'ın arasına dikildi.

"Ne yapıyorsun sen?!" dedi Batuhan'a en ters bakışını atarak. Batuhan onunla yaşıt olduğu için ona diğer küçük çocuklara yaptığı gibi yapamazdı. Murathan bunun farkındaydı. O yüzden bir adım daha atıp iyice yaklaştı Batuhan'a. Dik dik baktı.

"Oyun oynayalım dedi sonra mızıkçılık yapıyor." dedi Batuhan sertçe. Yerdeki Gökçen'e kaçamak bir bakış attı. "Oyunu kurallarına göre oynamayacaksa yanımıza gelmesin. Defolsun gitsin."

"Yalan söylüyor Murathan." diye bağırdı Gökçen arkadan ağlamaya yakın bir sesle. Sonra zaten hemen ağladı... Hem artık Murathan gelmişti. Ağlayabilirdi. "Vurdu banaaaaaağğğğğğ!" dedi şiddetli bir ağlama eşliğinde.

Murathan derin bir nefes verdi. "Nerene vurdu?" diye sordu dişlerini sıkarak.

"İtti beni." dedi Gökçen hala ağlarken. "Düşürdü beni! Ellerim acıyooooo!"

"Yalan söyleme lan!" diye yerdeki Gökçen'e doğru atıldı Batuhan ama Murathan anında onu yakasından yakaladı.

"ÖZÜR DİLE!"

"Ya hadi ordan." dedi Batuhan küçümser bir tonla.

Ama bu seferde Murathan onu Gökçen'i ittiği gibi hızla yakasından geri itip yere düşürdü. "ÖZÜR DİLEEEE!" diye bağırdı tekrardan.

Etraftaki çocuklar bağırarak sağa sola kaçışmaya başlamıştı.Batuhan ise bunu beklemediği için önce boş boş baktı.Sonra sinirle ayağa kalkıp o da Murathan'ın yakasına yapıştı.

İkisi de birbirinin yakasına yapışmış durumdayken Gökçen ağlamayı bir kenara bıraktı.Yerden hızla kalkıp akan burnunu tek hamlede koluna sildi.Kararlı adımlarla ilerleyip dişlerini Batuhan'ın koluna var gücüyle geçirdi.

Bunu beklemeyen Batuhan acı içinde bağırıp Murathan'ın yakasını bırakırken, Murathan çoktan Gökçen'i kolundan tutup kendi arkasına çekmişti. Gökçen'de hemen onun bacaklarına sıkı sıkı yapıştı. Fakat Gökçen bir tık fazla ısırılmıştı. Zira Batuhan şu an büyük bir acı içinde koluna yapışmış ağlıyordu.

"Görürsünüz lan siz." dedi hala salya sümük ağlarken. "Sizi babama diyeceğim, görürsünüz lan siz."

"Aynen." dedi Murathan kendinden emin bir şekilde. "Hemen git söyle hatta."

"Görürsün sen. Görürsün." diye diye geriledi Batuhan. Hala ağlıyordu. Kimseye bir şey söylemeyecekti. Murathan bunu çok iyi biliyordu. Okulda kavga edince de hep aynı şeyi söylerdi ama bu zamana kadar babasının gelip kimseye kızmışlığı da yoktu. Boştan sallıyordu.

Gökçen Batuhan'ın bu tehdidine Murathan'ın arkasından dil çıkardı. Batuhan ise artık kavgayı bırakıp koluna yapışmış bir halde bağıra bağıra kendi apartmanlarının tarafına doğru koştu. Kısa bir süre ikisi de konuşmadı. Kendini parçalaya parçalaya ağlayıp, göbeğini sağa sola savurarak koşan Batuhan'ı öylece izlediler.

"Bana gelince uçan tekme atıp diğer çocuklardan neden dayak yiyorsun Pamuk?" diye sordu Murathan ciddiyle.

Bu anı bekleyen Gökçen anında tekrar gözyaşlarını saldı."Sen vurunca acımıyoo. Onlar vurunca acıyooo!"dedi içli içli ağlayarak.

Çünkü o vurmuyordu. Dokunsa bile Gökçen 'Murathan kolumu kopardı' diye olay çıkarıyordu. Arkasını dönüp ağzı yüzü sümük ve gözyaşı olmuş kıza en umutsuz bakışını attı.

"Sus Gökçen..."diye mırıldandı. "Gerçekten ağlayınca Habeş Maymuna benziyorsun.Ne olursun sus."

Gökçen'in ağlaması daha da şiddetlendi. "Sensin Habeş maymunu koca kulaklı dana." dedi var gücüyle ağlarken. Kolunu kaldırıp sümüklerini tekrar hırkasının koluna sildi. "Onlarda bana Cingöz dedi. Cin kaçmış

benim gözlerime." İki elini birden korku ile gözlerine kapatıp olduğu yere çöktü. "Cin mi var penim gözümdeeeeeğğğğ? ANNNEEEEĞĞĞĞĞ!"

Murathan bu halini şok içinde izledi. Bu kız asla büyümecekti sanırım. Göze cin girmesi ne demekti? O nasıl bir şeydi? Gökçen'in ağlaması git gide şiddetlenmeye başlayınca Murathan onu şok içinde izlemeyi bir kenara bırakıp önünde yavaşça diz çöktü. Elleri sıkıca gözlerine kapalı bir şekilde ağlayan bu tipe önce çaktırmadan güldü. Sonra ise hemen ciddileşti.

"Kim dedi bunu sana?"

"Salak Batuhan!" diye cevap verdi Gökçen yüksek tonlarda ki ağlamasını bozmadan. "Çıksın gözümde cinnn! Çıksınnnnn Kepçükkkk!"

"Cin falan yok gözlerinde Pamuk." dedi Murathan sakince. Ellerini tutup gözlerinden geri çekti. Kızın gök mavi gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. "İnandın mı sen o Batuhan'a gerçekten?"

Gökçen ağlamaktan artık acımaya başlayan gözlerini kırpıştıra kırpıştıra boş bir bakış attı. "A-a-a-ama de- de- dedi ki televizyonda görmüş. Ka- ka- ka- dının içine ci- ci- cin kaçınca gö- gö- gö-zleri böyle olmuş. "Bir yandan ağlayıp bir yandan da zorla cümle kurmaya çalışıyordu.

Murathan umutsuz bir bakışla baktı kızı. "İçine cin kaçması ne demek Gökçen? Biliyor musun da ağlıyorsun?"

"Biliyorum." dedi Gökçen burnunu tekrar koluna silerken. "Cin işte, öcü demek. Kötü demek." Şiddetli bir ağlama ile tekrar gözlerine yapıştı. "Öcü mü kaçmış benim gözlerime Murathan?!"

"O zaman onun da içine Pokemon topu kaçmış. Baksana göbeğine. Kocaman." dedi Murathan. Uzanıp tekrar ellerini kızın gözlerinden çekti. Yavaşça gözyaşlarını sildi. "Ne olur artık ağlama. Her yanın sümük oldu. Kusacağım şimdi."

Pantolonun cebinden bir peçete çıkarıp kızın burnundan akan sümükleri dikkatlice silmeye başladı. "Hım yap." dedi peçeteyi burnuna dayayıp. Gökçen uslu uslu verilen komutu uyguladı. Burnuna uzatılan peçeteye şiddetle sümkürdü.

"Yok mu yani ben de Cin?" diye sordu burnunu peçeteden hafifçe geri çekip. Ağlaması biraz da olsa durmuştu

"Yok tabi." dedi Murathan kararlı bir şekilde. Kızın mavi gözlerine kaçamak bir bakış atıp tekrar yanaklarına gözyaşları ile karışık bulaşan sümüklerini silmeye devam etti. "Hem senin gözlerin Atatürk gibi..."

"Atatürk mü?" dedi Gökçen şaşkın şaşkın.

"Evet,Atatürk."dedi Murathan."Onun gözleri de senin gibi mavi."Tekrar kızın gözlerine kaçamak bir bakış atıp utançla önüne döndü."Güzeller yani....Korkma.Cin falan yok.Öcüde yok."diye mırıldandı sessizce.

Düşündü bir Gökçen. Aklına yattı. "O zaman ben artık ağlamayayım." dedi Gökçen ciddiyetle. "Ben ağlarsam Atatürk' de ağlar di mi?"

Murathan bu cevaba hafifçe güldü. "Aynen öyle olur Pamuk."

Bir iki saniye Gökçen sessiz kaldı.Sonra ise aklına gelen ilk soruyu yine Murathan'a yöneltti."Yani şimdi ben güzel miymişim Murathan?"diye sordu kocaman gözlerini kırpıştırıra kırpıştırıra.

"Hayır."dedi Murathan hemen."Sana güzel demedim.Gözlerine güzel dedim.Sen hala çirkinsin."

Gökçen kaşlarını çattığı gibi Murathan'ın omuzuna okkalı bir yumruğu indirdi. Murathan kızın sümüklerini silmeyi bırakıp minik bir bağırtı ile elini omzuna attı."Ne yapıyorsun Pamuk ya!?" dedi ters ters. "Beş dakika normal bir kız gibi olsana sen."

Gökçen daha da tersti ama."Sensin çirkin. Goril. Kendi kulaklarına bak sen önce."

"Keşke az öncede kullansaydın bu yumruklarını.Hep bana bulaş sen anca."diye homurdandı Murathan.Sonra tekrar kıza döndü.Yine her an ağlayacakmış gibi bakıyordu.

Gökçen'in ellerine uzanıp kendi ellerinin içine aldı.Kızın avucuna batan taşları nazikçe sildi. Elleri şimdiden morarmıştı.Bunları görünce yine saatlerce ağlamaya başlayacaktı. Biliyordu.

"Meybuz alayım mı sana?" dedi. Bu ağlamasını kesinlikle keserdi.

Gökçen hemen güldü."Popokallı ve colalı mı?"dedi heyecanla gözlerini kocaman açarak. Birden peş peşe iki hıçkırık kaçtı dudaklarından.

Murathan minik bir kahkaha attı. Çok heyecan yaptığında hıçkırık tutuyordu bu cadıyı.Bu olay istemsizce Murathan'ı güldürüyordu. Ayrıca Popakal dediği de Portakaldı. Ona göre bu da çok komikti.

"Aynen Pamuk. Popakallı ve colalı." dedi gülüşünü bozmadan. "Hadi artık kalk şuradan." deyip elini tuttu ve yerden kaldırdı. Kızın üstüne bulaşan tozları sildi. Sağını solunu düzeltti. Düzensiz ve yamuk şeyleri sevmezdi. Yerden kendi çantasını aldı ve ikisi el ele bakkala doğru ilerlemeye başladılar. Gökçen hala hıçkırıyordu. Murathan şimdi nefesini tut, öyle geçer dese Pamuk kesin gidip babasına 'Murathan beni öldürmeye çalıştı baba'diye şikayet ederdi. O yüzden sessizce yürümek en iyisiydi.

"Senin paran var mı ki Kepçük?"diye sordu Gökçen.

"Var.Babam sabah vermişti."

"Ne kadarın var?" Bir hıçkırık.

"Çok."

"Ne kadar çok?" Bir hıçkırık.

"Anlatsam da anlamazsın."

"Olsun."Bir hıçkırık."Sen yine de anlat."Bir hıçkırık.

"Büyük çok.Anladın mı?"

"Anladım."Bir hıçkırık."Kulakların kadar büyük çok."Bir hıçkırık.

Murathan anında durdu.Derin bir nefes verip yanında ki miniğe döndü. Kaşlarını çattı. "Bak yine başlama şunu yapmaya, saçlarını yolarım Gökçen! Meybuz falan da almam!"

Gökçen güldü. "Tamam tamam." dedi hızla. "Sustum. Tıp."

Murathan bu susuşa inanmadı ama yine de inanmış gibi yapıp yola devam etti. İnanmamakta da haklıydı. Zira Gökçen meybuzları alır almaz yine Kepçük diye bağırıp Murathan'ın kulakları ile dalga geçmeye neşe içinde devam etmişti.

Edip Cansever çocukluğu gökyüzüne benzetmiş.Ve eklemiş;Çünkü hiç bir yere gitmez.Asla kaybolmaz.

İşte bazı anlar o gökyüzü gibiydi. Gerçekten asla insanın hafızasından kaybolmuyordu. Ne zaman başımızı kaldırsak, ilk gökyüzünü görmeniz gibi insanda içine bakınca ilk o anları görüyordu. Haklıydı Edip Cansever. Benim de çocukluğum gökyüzümdü. Hem de verdiğim kocaman bir kayba rağmen.

Şanslıydım. Evet, babasız kalmıştım. Kanatlarım kırılmıştı. Bir yanımda hep buruktu. Kalbimde doldurulamaz bir boşluk vardı ama en azından benim hafızamda bir babam vardı. Bana dokunan, gülen, bana şarkılar söyleyen, oyunlar oynayan bir babam vardı anılarımda. Babamla en azından 6 yılımı geçirdiğim için şanslıydım.

Kardeşim Gökalp ve daha nice çocukta o da yoktu. Onlar babalarını sadece bir fotoğraftan tanıyorlardı. Ne bir ses vardı anılarında ne bir

dokunuş ne de bir koku. Bu durumda benim halimden şikayet etmem nankörlüğe girerdi. Farkındaydım.

Hem çocukluğum boyunca gönlümce oynamıştım, ağaçlara çıkıp lojmandaki dairelerin zillerine basıp kaçmıştım. Camlar kırmıştım. Saatlerce seksek oynayıp, ip atlamıştım. Kavgalara girip sonra dayak yiyince zırlaya zırlaya eve geri dönmüştüm. Bir insanın çocukluğu boyunca oynayabileceği ne kadar oyun varsa oynamıştım.

Bunları yapamayan çocuklarda vardı bu gökyüzünün altında. Oyun oynayamayan, gülemeyen, koşamayan...Bunun da farkındaydım. O yüzden hiç şikayet etmezdim durumumdan. Hiç bir keşkem yoktu geçmişime dair. Her şeyde azla yetinmeyi bilirdim. Beni azıcık severseniz ben sizi daha çok severdim. Bana azıcık gülerseniz ben size daha çok gülerdim. Benimle azıcık konuşursanız ben sizinle daha çok konuşurdum. Bana azıcık sarılırsanız ben size daha çok sarılırdım.

Her şeyin azı yeterdi bana. Çoğunda gözüm hiç olmamıştı.

Ama her şeyin azı ile yetinmeyi beceren ben, babamın hafızamdan azalan anıları ile yetinmeyi bir türlü beceremiyordum. Yetmiyordu çünkü. Onunla ilgili aklımda kalan anılar her geçen gün biraz daha silikleşiyordu. Azalıyordu. Kalanlar ise bana yetmiyordu. Mesela bana sürekli söylediği mavişim şarkısını onun o kalın ama bir o kadar da yumuşak sesinden bir kere daha duymayı o kadar çok istiyordum ki...

Unutmuştum çünkü.

Ben babamın sesini unutmuştum. Yıllardır aklımdan sürekli tekrar etmeme rağmen unutmuştum. Babamın sesini unutmuştum ama babamın şehit haberini vermeye gelen askerin vatan sağ olsun diyen sesi hala kulaklarımdaydı. Titrek ve kısık bir erkek sesi...Her şey yavaş yavaş uçup gidiyordu hafızamdan ama bir tek bu ses gitmiyordu. Hafıza ağır bir yükü. İstediyin şeyi unutturdu. İstemediğin şeyi hatırlardı. Garip.

Her şey yavaş yavaş silikleşirken bir kişi daha çok net yer kaplıyordu hafızamda. Sesini, yüzünü, hatta ellerinin hafif sıcaklığını bile çok net hatırladığım bir kişi daha vardı.

Ve yavaşça sararıp zihnimde yıpranmaya yüz tutmuş bütün çocukluk anılarımin neredeyse hepsini oluşturan bu siluet şu anda karşımdaydı. Ama bana oldukça yabancı gelen bir siluetti. Tanıdık ama bir o kadar da yabancı. Kehribar rengi gözler tepemden dikkatle bana bakarken ben hala söylediği şeyin şokundaydım.

"Pamuk?"

Bendim lan o...

Ve bana sadece bir kişi böyle seslendirdi. Kepçük...Bu hitabı duymayalı ne kadar olmuştu?Yıllar.Uzun yıllar...

Ama bu adam Kepçük değildi.Bu adam Kepçük olamazdı.Bu adam eğer Kepçük olduysa... Yok ebesinin...

"Murathan?" diye mırıldandım hala tersten mal mal yüzüne bakakalmışken. Harbi o mu lan bu?

"Kalkmayı planlamıyor musun Pamuk?" dedi benim bu mallığıma binaen. Sesi sert, kalın ve toktu.

En son babalarımızın şehit haberini aldığımız gün görmüştüm onu.Aynı kaderin farklı yaralarıydık o an. İkimiz de korkmuştuk, ikimiz de ağlamaklıydık. Annelerimiz gözümüzün önünde bayılıp ağlarken o sıkıca benim elimi tutuyor, bu manzarayı görmemem için gözlerimi kapatıyordu. Bu anı çok net hatırlıyordum.

İstemsizce o görüntü ile bu görüntüyü karşılaştırıp duruyordum. Kara kuru, zayıf, koca kulak Murathan... Dev cüsseli, esmer, küçük kulaklı, karizmatik Murathan.

Yok eşeğin...

İnkar ediyorum! Hayır efendim!Kesinlikle şu an hala tersten gördüğüm bu muhterem ve muhteşem zatın Kepçük ile bir alakası olamaz!Kocaman kulakları olmalıydı onun. Hani neredeydiıııı o kulaklar?!

Felak,Nas salın üzerime.Tövbe bismillah.

Tamam Gökçen.

Saçmalama.

Kendine gel.

Atlat şoku.

Toparlan. Mallık etme. Sen asil ve cool bir kadınsın. Lütfen kendine gel. "Kalkayım tabi..." diye mırıldandım bakışlarımı sağa sola kaçıırarak. Kalkmak için ileri bir hamle yaptım ama altımdaki bavul tekrar geri geri kayınca dudaklarımdan yine minik bir çığlık kaçtı. Benim tek başıma bu bataklıktan çıkamayacağımı anlamış olmalı ki Kepçük olduğunu iddia eden kişi bavulu bacağı ile sabitleyip beni ileri iterek kaldırdı.

şoktan nevrime dönmek üzere.Ama nevrimin dönmesini şu anlık bir köşeye bırakıp ayağa kalkar kalkmaz belime kadar sıyrılan mavi tişörtümün sağını solunu düzeltip yüzümü ona döndüm.şu an görüntüm çok daha netti.

Dev bir cüsse ve geniş omuzlar...Üzerinde beyaz, bol bir tişört, altında koyu renk bir kot pantolon...Kendinden emin bir şekilde şu an karşımda

dikilmiş öylece bana bakıyordu. Yuvarlak yüz hatları fazlası ile keskinleşmiş. Çehresini oluşturan her ayrıntı kurban olduğum Rabbim nasıl yarattın sen bunu dedirtecek cinstendi. Küçüklüğü ile aynı olan tek şey kehribar rengi hafif çekik gözleri, esmer teni, siyah saçları ve bir erkek için haddinden fazla uzun olan kıvrık kirpikleriydi.

İnanamıyorum. Kocaman kulakları bile küçülmüş!

Başıma soğuk sular dökün!

Şu an karşımda en son 9 yaşını hatırladığım bir çocuk yoktu. Resmen bir erkek vardı. Bir adam vardı. Kocaman bir adam. Karizmatik bir adam. Kabul. Görmeyeli pek değerlenmiş bizim Kepçük. Ay ben şok... Gerçi niye mala bağladıysam. Büyüyecekti tabi adam ama...Birden görünce biraz kitlenmişim şu an açıkçası. Aşırı hazırlıksız yakalanmışım sanırım bu karşılaşmaya.

Ama o beni gördüğü için hiç kitlenmişe benzemiyordu.Son derece ifadesizce bakıyordu.Ben ise ne diyeceğimi şu an gerçekten bilemiyordum.Harbi hello papa oğlun geldi Almanya'dan olduk şu an iyi mi? Ne deyim şimdi? Selam mı deyim? Selamın Aleyküm mü deyim? Naber lan mı deyim? Ne deyim? Gerildim.Saçma.Ben niye gerildim?

Ama sanırım artık birimiz konuşmalıydık. "Merhaba."diye söze giren ilk ben oldum en sonunda.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Merhaba."dedi ifadesiz bir tonla.Sonra benim başka bir şey söylememi beklemeden bavullarımın birini bir eline diğerini diğer eline alıp sanki pazardan bir kilo limon almış gibi rahatça salına salına ilerlemeye başladı.

Şoktan ciğerim düşecek şimdi.

Arkasından mal gibi bakmayı bırakıp hemen toparlandım. Peşine koştum.Bavulun birinin tekerini az önce kırdığım için acı içinde sürünüyordu Murathan'ın elinde. Ama o umursamadan çekmeye devam etti.Ona yetişmek için koştum.O kadar hızlı yürüyordu ki... Gören der nere yetiyeceğiz?!Aceleye bak.

"Sen nerden duydun benim geleceğimi?" dedim ona yetişince.

"Annem aradı."

Anne...Of be kadın...Offffff be kadınnnnnnnn!

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Gerçekten sebebim olacaksın anne. Ben ona kızmayayım diye gidip Neslişah teyzeye arattı kesin. Aynen anne. Hiç belli değil senin aradığın. Şahsen şu an ben ikna oldum. Te Allah'ım ya...

Sabır salın üzerime!

Yandan bir bakış attım ona.Omuzlarına anca geliyordum.Omuz ama ne omuz. Yanlışlıkla birine çarpsa direkt amel defterini dürüp münasip bir yerine tıkdı adamın.Neslişah teyze arpayla falan besledi sanırım.

"Ben kendim hallederdim aslında ama annem biraz pımpirikli.Kesin o söyledi Neslişah teyzeye de."dedim hızına yetişmek için Kemal Sunal postacı moodunda yürürken."Rahatsız ettik seni de.Kusura bakma."

"Sorun yok."deyip kestirip attı.

Adamın görmeyeli konuşma yetisi azalmış. İki kelimedden fazla konuşamıyor galiba. Hemen daha çok test edelim bu teorimizi.

"Nasıl tanıdın ki hemen beni?" dedim yüzümde şaşkın bir tebessümle. "Annen resmimi falan mı gönderdi?" Yandan bir bakış daha attım. "Şahsen ben seni asla tanıyamazdım. Çok değişmişsin."

Dönüp asla bana bakmıyordu. İnatla, sert adımlarla ilerliyordu. "Gözlerinden." dedi hiç beklemeden. Bu cevap yüzünden ben dönüp yine ona baktım ama o hala karşıya bakıyordu. "Uçaktan inen tek mavi gözlü kadın sendin." diye devam etti ifadesizliğini bozmadan. "İlk dakikadan sakarlığını da göz önünde bulunduracak olursak çok bir seçenek kalmıyordu geriye."

Harika.Laf çakma yetisi değişmemiş.

Pek muhabbet sever bir arkadaşımız değil galiba.Şaşırmadım.Zaten o küçükkende kısa ve öz cevaplar verirdi hep.Kes Pamuk. Sus Pamuk.Git Pamuk ve benzeri nidalarını hafiften bir hatırlar gibiydim. Aynı hızla ilerlerken telefonumu çantamdan alıp uçak moodundan çıkardım. Annem birazdan arardı.Tekrar kapatıp çantama atacaktım ki ekranda bir isim belirdi.

Koray göteleği.

Salak herif daha ne arıyorsa. Dünden beri araya araya bir hal oldu. Engelleme ramak var. Zaten neden hala engellemedim ki ben bunu? Eve gidince ilk işim seni engellemek kürtaj gazisi herif! Hemen aramayı reddedip telefonu cebime attım. Havaalanından sonunda çıkmıştık. Çıkar çıkmaz biraz ilerideki bordo renkli doblo arabaya ilerledi. Tabi ben de peşinden.

Doblo mu? Gerçekten mi?Dayı mısın sen Murathan? Koskoca Özel Kuvvetlere girmişsin. Bu mudur yani durumun?Neyse...Bu da onun fantezisi sanırım.Saygı duyalım bakalım.

İkimiz de susuyorduk. Yıllar sonra harika bir buluşma oluyordu gerçekten. Görmeyeli soğumuş. Az konuşsa da daha sıcak bir insan evladiydı eskiden. Ya da ben öyle hatırlıyorum. Bilemiyorum. Üstelemedim. Çokta konuşacak bir şey yoktu zaten.

Ne deyim adama? Ne yaptın ya ben yokken, anlatsana biraz mı deyim yani şu an? Ne? Ne diyebilirim? En iyisi kes sesini, atsın seni Silopi'ye Gökçen. Yiğitlikte bir yere kadar. Ölüyorduk az önce, malum. Hem yüzünde dehşet bir ifadesizlik vardı. Ne düşünüyor asla kestiremiyordum. Açıkçası bu biraz rahatsız ediciydi. Geriliyordum.

Ama bir dakika.

Ya Murathan değilse bu adam? Ya biri beni kandırıyorsa şu an? Başıma olmadık işler gelirse? Ben ne diye zank diye takıldım peşine? Önce bir annemi mi arasaydım? Ama ondan başka kimse bana Pamuk demezdi. Bu hitabı bilmezdi. Ama ya o birine dediyse de biri beni şu an kandırıyorsa?

Derin bir nefes verdim. Sevgili komplo sever beynim. Allah'ın adını verdim sus. Kim, niye seni kandırsın ya? Manyak mısın sen? İki dakika bir dur. Bu kadar çok Müge Anlı izlememeliydim...

Kocaman bavullarımı yine tek bir hamlede kucaklayıp arabanın arkasına yerleştirmeye başladı. O an parmağında ki bir yüzük hemen dikkatimi çekti. Kırmızı, ay yıldız işlemeli bir yüzük. Babası Yusuf amcanın hiç unutmadığım yüzüğü...

Evet. Bu adam Murathan'dı.

Ben uzun süre bu şoku atlatamayacağım sanırım. Kusura bakılmasın.

Uslu uslu arabanın önünde dikilip işinin bitip ilk onun binmesini bekledim. Çünkü şöyle bir şey vardı... Araba o kadar eski duruyordu ki, ilk kapıyı ben açarsam kapı kırılıp elimde kalır diye aklım çıkıyordu şu an. O yüzden ilk o açsın kapıyı, bakalım kırılacak mı? Daha fazla rezil olmak istemiyorum. Bavulumla kucağına uçarak yeterli rezillik kotamı doldurmuştum az önce.

Tam o an çantamdan telefonumun sesi yükselince hemen elime alıp ekrana baktım. Arayan; annem. Gözlerimi hafifçe kısarak baktım ekrana. Demek arkamdan iş çevirirsin ha Leyla Sultan... Anamıza bile güvenemeyeceğiz biz ha. Sakinliğimi koruyarak telefonu açtım.

"Annem." dedi hemen. Gülümsedim. Terslemeye de kıyamıyordum ki hiç canını sevdiğimi.

"Efendim anne?"

"İndin mi?"

Yok anne. Kaptan havadan konuşma izni verdi bana diyemedim tabi. "İndim." dedim onun yerine.

"İyi, iyi." dedi rahatlamış bir tonla. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Murathan gelmiş beni almaya." dedim bakışlarımı ona çevirerek. Arabanın bagaj kapağını kapatırken gözlerimiz minik bir kesişince hemen bakışlarımı önüme çevirip sağa sola baktım.

"Öyle mi?" dedi annem oskarlık oyunculuğu ile. "Nerden duymuş o ya?"

"Acaba?" dedim onun oyunculuğunu taklit ederek. "Nereden duydu gerçekten acaba?"

"Neslişah dedi demek ki." dedi masum masum. "Neyse, sen eve gidince haber et bana annem." Tabi işinize gelmedi, hemen kaçış Leyla hanım. Siz yok mu siz...

"Tamam anne.Ararım."dedim hala sağı solu incelerken. Adama bakmayacağız diye dağa taş bakmaktan boynumuz kopacak.

Telefonu kapattım. Murathan'da sürücü tarafına doğru ilerleyip kapıyı açtı. Kapı elinde kalmadı. İyi bari. Ben de elimi kapı koluna attım. O arabaya binerken ben her an kırılır korkusu ile açtım kapıyı. Şansımız malum. Neye elimizi atsak elimizde kalıyor. Şükür kalmadı. Koltuğa oturup yine ultra özenle kapıyı kapattım.

"Merak etme." dedi birden bire. "Göründüğünden daha dayanıklıdır."

Hemen bakışlarımı ona çevirdim. Dudağının kenarı ilk defa hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Şükür. Gülmeyi unutmamış en azından. Arabayı çalıştırdı. Ama bence arabayı değil biz traktör falan çalıştırdık. Çıkan ses devasaydı. Zaten ilk çalışmada har har har edip durması bir olmuştu.

"Emin miyiz bu arkadaşın göründüğünden daha dayanıklı olduğuna..?" dedim yandan ona bakarak. Ciddiyetle ön panelde yanan ışıklara bakıyordu.

"Öyle olmasını umuyorum." deyip tekrar arabayı çalıştırdı. Araba yine acılar içinde bağırıp durdu. "Lan Barbaros..." dedi dişlerini sıkı sıkı. "Kırk kere dedik sat şunu diye." Bir kere daha çalıştırmayı denedi ve bu sefer çok şükür çalıştı. Demek bu külüstür onun değil. Hım...Çok lazım bir bilgiydi bana çünkü.

Araba çalışınca bakışlarımı cama çevirdim. Araba çalışır çalışmaz radyo da açılmıştı. İnceden bir Zara sesi yükseliyordu.

"Beyaz giyme toz olur

Siyah giyme söz olur

Gel beraber gezelim

Muradımız tez olur

*Salına da salına da gel, haydi yavrum
Dön dolaş yine bana gel..."*

Sessizce ilerledik bir süre. Bu gereksiz sessizlik de beni geriyordu açıkçası. Çocukluk arkadaşı sayılırdık sonuçta. Benim bu hayatta 6 yılım tamamen o ve ailesi ile geçmişti. Biraz sohbet edebilirdik.

"Neslişah teyze nasıl?" diye sordum birden bire. Aklıma başka bir şey gelmiyordu zira. Sana ne. Ben sana senin ananı soruyor muyum derse şaşırmazdım şu an. Zira öyle bir havası vardı.

Allah razı olsun demedi tabi. "Çok şükür, iyi." dedi bakışlarını yoldan çekmeden. "Mantı dükkanı açtı kendine. Orada uğraşiyor."

İş kadını oldun demek ha Neslişah teyzem. Maşallah kız sana."Ne güzel."dedim kocaman gülümseyerek."Aslıhan ve Gülhan abla peki?"

"Aslıhan ablam Edebiyat Öğretmeni oldu. Yozgat'da çalışıyor. Gülhan ablam da Adana'da. Evlendi. Bir kızı var."

Yine güldüm.Zaten küçükken de Aslıhan abla yedi yirmi dört ödev yapar,Gülhan abla ise hep bebekleri ile oynar, ben büyüyünce anne olacağım deyip evin içinde gelinliği ile koşardı.Bazı şeyler değişmiyordu sanırım.

"Sizinkiler?" deyince bakışlarımı ona çevirdim. Bakışları tamamen önündeydi. "Onlar nasıl?"

İyi bak. Sohbet edebiliyormuşsun Kepçük. Ne diye don yağı gibi duruyorsun öyle? Bana bunlarla gel işte.

"İyiler. Annem evde. Çalışmıyor. Kardeşim Gökalp' de ODTÜ de Bilgisayar mühendisliği okuyor. Öyle yani. İyiyiz."

Başını yine yavaşça aşağı yukarı salladı. Klasik tepkisi hep bu adamın.Evet.Sohbeti bu kadardı sanırım.Benim başka soracak bir şeyim kalmamıştı.Onun da hiç bir şey sormak ister gibi bir niyeti yoktu. Ama buna da şükür. En azından uzun cümleler kurabilme yetisini kaybetmemiş. Başımı tekrar cama çevirip yolları ve çevreyi izlemeye başladım.

Apartmanlar, mağazalar, koşturan insanlar ve dağlar...

"Burası merkez mi?" diye sordum tekrar ona dönüp.

"Hayır." dedi. "Cizre. Merkezden daha merkezdir bura. Merkez yerine Cizre'ye inerler genelde."

Başımı ciddiyle aşağı yukarı salladım. "Silopi buraya çok uzak mı peki?" diye sordum tekrar ona dönerek.

"Kırk dakika falan."

Tekrar cama döndüm. "Beklediğimden daha iyi açıkçası."

"Şimdilik öyle. Bir aya görürüm seni." deyince kaşlarımı çatıp boş bir bakış attım

"O ne demek?"

Derin bir nefes verdi. Kirpiklerini biraz fazla sallasa yelinde boğulurduk. Gözüm istemsizce onlara takılıyordu.10 maskara ile ben benimkileri asla böyle yapamazdım. "Senin burada ne işin var Gökçen?" deyip bana döndü birden bire. Sert bakıyordu. Sonra tekrar yola döndü. "Doktorluk yapacak başka yer mi bulamadın?"

"Ne diyorsun sen ya?" dedim artık cool kişiliğimden çıkıp hafifçe çirkefleşerek. "Sana mı soracağım nerede doktorluk yapacağımı? Ben sana diyor muyum neden burada askerlik yapıyorsun diye?"

"Aynı şey mi sence?"dedi yine ters ters. "Macera falan mı arıyorsun sen kendine?"

"Ne alakası var?"

"İzmir değil burası.Sınırdasın.Tehlikenin göbeğindesin.Öyle dizilerde, filmlerde ki gibi yürümüyor burada işler haberin olsun Pamuk."

Hayret dolu bir şekilde güldüm."Nasıl yürüyormuş burada işler Kepçük? Anlat hadi, biz de bilelim?"

"Bir ay sonra ağlayarak geri döndüğünde görürsün nasıl yürüyor!"diye yükseldi.

"Hahh!"diye bir hayret nidası döküldü dudaklarımdan."Ne kadar tanıyorsun beni de bu sonuca vardın acaba?"

İkimiz de birbirimize aynı anda ters bir bakış atıp önümüze döndük.Bir insan yedisinde neyse yetmişinde de oymuş gerçekten.Hala aynı uyuzluk.Hala aynı sinir kişilik.Keşke küçükken daha çok çekseydim o saçlarını! Herkesin aynı şeyi söylediği yetmiyormuş gibi birde bu çıktı başıma.

Ayrıca neden ağlayan insanlar güçsüz ve dayanıksız sayılıyordu? Güçlü olmak için illa buz gibi mi olmak lazımdı? Neden herkesin gözünde imajım böyleydi lan benim? Allah Allah! İmdat diye cıgılık atacağım artık ha!

Ben size inat hem zırlayıp hem dimdik duracaktım. Kanda kussam, kızılıcık şerbetiydi ya o, size kan gibi geldi galiba diyecektim. Görürsünüz siz! Sohbet falan istemiyorum artık. Atsın beni evime, bir daha da çıkmasın mümkünse karşıma. Herkes kendi işine baksın. Kusura bakma Yusuf amca ama oğlun senin kadar sıcakkanlı ve babacan değil.

Bir süre sessizce ilerledik. Kısa bir süre sonra onun telefonu çaldı. "Efendim." dedi. Cevabı dinledi. "Neden?" dedi, yine cevabı dinledi.

"Bunun beni alakadar eden kısmı ne?" Yine dinledi. "Tamam, beş dakika bekleyin." dedi ve kapattı. Daha kaliteli bir telefon konuşması duymadım. "Birilerini daha almamız lazım." dedi.

Bunu bana dedi sanırım.

Ama şu an hala tripliyim. Resmen tavşan dağa küsmüş dağ demiş ki yav he he olayının içindeyim, ama olsun. Yine de tripliyim. Cevap vermeden önüme bakmaya devam ettim. Kimi alırsan al, yeter ki beni evime bırak artık!

Beş dakika sonra araba durdu. İçeri iki tane adam hızla girdi. Ama ne adam...İkisi de en az Murathan kadar cüsseliydi. Onların da sinek kaydı tıraşından anladığım kadarı ile askerlerdi. Özel kuvvetlerde miydi bunlarda acaba?

Bu ne lan? Neyle besliyor ananız sizi arkadaşım?Askeriye küspe mi dayıyor size? Bu ne cüsse?!

"Selamün Aleyküm Komutanım."dedi adamlardan biri yerine kurulmaya çalışırken.Araba resmen arkaya doğru çökmüştü.Aynadan arkaya doğru bir bakış attım.Esmer,kahverengi saçları ve gözleri olan bir adamdı.Kalın siyah kaşları istemsizce sert bir hava veriyordu.

Diğer eleman ise hafif sarışındı.Ama turuncumsu bir sarışın.Hafif bir İrlandalı havası olduğunu inkar edemem.Gözler mavi,yüz hatları daha bir yumuşaktı. Yalnız yakışıklıydı ha.Hakkını yiyemem.Beni görünce bakışlarımız aynadan kesişti.

"Komutanım."dedi imalı bir tonla.Hemen koltukların arasından başını aramıza uzattı. "Biz rahatsız ettik galiba..."

"Kes Zülfikar."dedi Murathan ters ters. Aynı terslikle arabayı çalıştırdı.

"Komutanım, deseydiniz biz şey etmezdik yav."dedi diğer eleman.Konuşmasında hafif bir aksan vardı sanki ama nerenin aksanı pek çıkaramamıştım şu an.Harika.Bir sevgili sanılmadığımız kalmıştı.

"Yanlış anlaşıldı galiba." diye ben girdim araya. "Doktorum ben. Yeni atandım buraya. İlk gelişim. Murathan'da eski bir arkadaşım, o yüzden yardımcı oluyordu bana."

Zülfikar denen arkadaş bana döndü. "Demek doktorsunuz." dedi sırtarak. Dudaklarında çapkın bir gülüşle elini bana uzattı. "Ben Zülfikar. Sizin adınız nedir doktor hanım?"

Gülümsedim. "Gökçen." deyip elini sıktım.

"Ne kadar güzel bir isim Gökçen." dedi aynı gülüşünü bozmadan. "Pek de yakışmış size."

Bana mı yürüyor lan bu? Bu ne? Düşüyor mu yani böyle yapınca? Üzgünüm ama tercih ettiğim bir meslek dilimi içinde değilsin Zülfikar.Benden yana şansın yok. Üzgünüm.

Ama yine de gülümsedim. "Teşekkür ederim."dedim tatlı tatlı.

"Barboros."dedi Murathan sadece.

"Emredersiniz komutanım."dedi arkadaki diğer eleman ve Zülfikar'ı ensesinden tuttuğu gibi koltukta yanına geri çekti.Bu nasıl bir emir komuta zinciri acaba? Aynadan arkaya bir bakış attığımda Barbaros denen adam kaşları ile Zülfikar'a bir takım uyarılarda bulunuyordu.

Zülfikar çapkın bir arkadaşımızdı galiba. Ama bu isimle ne kadar çapkın olabilirdin ki be Zülfikar?

"Komutanım, Timur komutanımı da şu ilerde ki caddeden alalım."dedi Barbaros.

Murathan aynadan arkaya ters bir bakış attı. "Dolmuş şoförü müyüm lan ben? Merkeze inmemi mi beklediniz hepiniz?"

"Benim araba sizde ya şu an komutanım, ondan biraz böyle oldu." dedi Barbaros saçma bir sırıtışla. Demek bu külüstür sizin Barbaros bey? Kusura bakmayın ama canı çıkmak üzere.

"Eeee birde siz en sonunda bir gün izin alınca herkes bir rahatladı tabi komutanım. Sere serpe döküldük merkeze."diye gülerek araya girdi Zülfikar.Ama sanırım bunu dememeliydi. Arabada resmen anlık soğuk rüzgarlar esti.Benim ise boşluğuma geldiği için gülerek bakışlarımı kucağıma eğdim.

Ya çen büyüdün,komutan oldun da karargahta terör mü estiriyon çen? Ha Kepçük?

Murathan aynadan arkaya tekrar ters bir bakış attı.Zülfikar'ın gülüşü soldu.Hafifçe bir yutkundu.Barbaros ise ifadesizce önüne bakıyordu.

"Son izin günün olmasını ister gibi bir halin var sanki Zülküfcüm."dedi Murathan her bir kelimeyi vurgulayarak.

"Emredersiniz Komutanım." diyerek hafifçe koltuğa çöktü Zülfikar. Araba biraz ilerde tekrar durdu. Yine en az diğer ikili kadar iri bir adam girdi içeri. Ama bu ayrı bir iriydi. İp iriydi... Aşırı ciddi duruyordu. Açık kahve saçları 3 numaraya kesilmiş, diğerleri gibi o da sinek kaydı tıraş olmuştu.

"Merhaba Komutanım."diyerek ciddi ciddi yerine kuruldu. Araba bir arkaya doğru sendeledi. Murathan yine sadece başını aşağı yuları salladı.

"Hoş geldiniz komutanım."dedi Barboros ve Zülfikar aynı anda.

Hım... Komutanlar karıştı. Şimdi Timur, Zülfikar ve Barbaros'dan üst rütbe, Murathan'da hepsinden üst rütbe galiba. Gerçi bana ne be. Kim ne rütbeyse rütbe.

"Hoş bulduk."dedi adının Timur olduğunu öğrendiğim zaat.Sonra koyu kahve gözleri bana döndü."Komutanım..."diye mırıldandı şaşkın bir bakışla."Rahatsız mı ettik biz?"

Arkadaşım hayır ya! Hayır! Etmediniz. Etmediniz!

Murathan içinde derin bir ya sabır barındırdığı aşırı belli olan bir nefes verdi dışarı.Duygularıma tercüman oldu gerçekten.İlk defa katıldım şu an kendisine.

"Yok yok.Gökçen hanım doktor.Yeni atanmış buraya.Komutanım da aşırı yardımsever bir insan olduğu için Gökçen hanıma yardımcı oluyor.Eskiden arkadaşlarmış da."diye araya giren Zülfikar bizi açıklama çilesinden kurtardı çok şükür.

Timur aydınlanmış bir şekilde kafa salladı."Hoş geldiniz Gökçen hanım."dedi ciddi ciddi. Kafamı yaracak gibi demişti bunu.Bir ürkmedim değil.Asıl sen hoş geldiniz Timur bey. Benim ne haddime hoş gelmek.Hepsi o kadar iriydiki kendimi kurban için besiyeye çekilmiş tosunların arasında, en çelimsiz kalan dana gibi hissediyordum...

Tebessüm ettim."Hoş bulduk."

"Zordur buralar doktor hanım."dedi Barbaros."Dayanıklısinizdir inşallah."

"Bakalım.Yaşayıp göreceğiz."dedim yandan Murathan'a ters bir bakış atarak.Ama onun da bakışlarının bende olmasını beklemiyordum açıkçası. Umursamadım. Ters bir bakış atıp önüme döndüm.

Ağlayarak geri dönermişim! Görürsün sen ağlamayı.

Birden arka ekipten birinin telefonu çaldı. "Buyur abi?"diyerek açtı telefonu Zülfikar.

Dinledi...Dinledi...Dinledi.Sonra "Tamam."deyip kapattı ve hızla tekrar kafasını ileri uzattı."Komutanım, Hasan abi de yenge ile alışverişe gelmiş ama arabaları bozulmuş.Yolda kalmışlar. Onları da bir alalım mı?"

"Lan oğlum siz bugün bana şaka mısınız?" diye kükredi en sonunda Murathan.

"Estağfurullah komutanım." dedi Zülfikar bu kükremeye hiç aldırmadan. "Şu sokağın köşesindeki marketin oradalarmış zaten. Oraya sürelim size zahmet."

Murathan ağzının içinde bir şeyler geveledi. Büyük ihtimal küfür... Kulakları hafif kızarmış durumda. Bu görüntü beni istemsizce gülümsetmişti. Küçükken de sinirlenince koca kulakları kızarırdı. İyi, en azından bu yönü değişmemiş.

İşaret edilen markete doğru ilerlerken araba yine tak tak tak edip bizi içinde ileri geri fırlattıktan sonra stop edip durdu. Bu sallanışta sümük gibi torpido gözüne yapışmamak adına kapı üstündeki tutacak yerine yapıştım ama yapışmamam daha iyiydi sanırım. Zira arabanın durmasına eşdeğer olarak kolda zank diye çıkıp elimde kalmıştı...

Elimdeki kola şaşkın bir bakış attım. Sıçtık. Diğerleri ise hala beni fark etmemiş bu olaya söylenme peşindeydi.

"Ya sabır!" dedi Murathan iki eliyle yüzünü sıvazlayarak.

"Barbaros sat artık şunu güzel kardeşim ya." dedi Zülfikar isyan edencesine. "Araba ben ölüyüm, Allah rızası için beni sal diyor sana şu an resmen."

"Tövbe de." dedi Barbaros ters ters. "Satma falan yok. Yoruldu benim güzelim." İleri doğru uzandı. "Beş dakika bekleyin çalışır şimdi komutanım."

"Yoruldu diyor ya?" diye homurdandı Zülfikar. "Abi bu ölü diyorum ölü. Bitik. Finish. Kapanış. Çaput olmuş bu çaputt! Ya inanmazsınız komutanım geçen yıkamaya götürdük adamlar bize restorasyon için Kültür Bakanlığından izin almanız gerek dediler ha. Yıkamadan geri döndük."

"Abartma lan." dedi Barbaros ters ters. "Ayrıca düzgün konuş güzelimle. Bu söylediklerine alınırsa hiç çalışmaz."

"Normal zamanda asfaltı ağlatıyor çünkü dimi kardeşim." diye lafını yine çaktı Zülfikar. "Al bak güzelinin kolu Gökçen hanımın elinde kalmış. Hoş mu oldu bu şu an sence?"

Barbaros bey. Üzgünüm. Ama doğrudur. Elimde kaldı. Hoş olmadı.

Bütün bakışlar bana döndü. Ben ise hala mal mal elimdeki kola bakıyordum. "Özür dilerim..." diye mırıldandım onlara doğru dönerek. "Birden elimde kaldı... Gerçekten özür dilerim."

Ortama anlık bir sessizlik çöktü. Barbaros beyin ciğerini yaktım galiba. Yaklaşık 5 saniyelik bir boş bakışmadan sonra Murathan güldü. Evet, resmen ilk defa kocaman sırtıp dişlerini göstermek sureti ile güldü. Sonra gülüşünü bozmadan önüne dönüp başını yavaşça iki yana salladı. Siktir. Gülünce bu kadar hoş mu oluyordu bu eskiden de..?

"Barbaros,ben böyle işlere pek karışmam ama az önce ben de yanlışlıkla bunu söktüm."deyip yine ciddiyetle sağ elindeki cam açma kolunu ortaya uzattı Timur. "Bence de sen sat bunu."

"Bu araba ile benim aramda duygusal bir bağ var dadaşlar. Neden anlamak istemiyorsunuz?" dedi Barbaros çaresizce. "Yapmayın böyle. Takın onları yerine. Niye her yanını söktünüz yav?!"

Hemen kolu yerine takmaya çalıştım. "Valla özür dilerim." dedim bir yandan da. "Gerçekten bilerek olmadı. Düşmeyim diye tutayım dedim..."

"Asıl bu araba size buradaki ilk gününüzde bunu yaşattığı için özür dilemeli Gökçen hanım." dedi Zülfikar."Lütfen sakın olun."

"Yeter bu kadar tantana." diyerek araya girdi Murathan. Ben hala ha gayret kolu takmaya çalışıyordum. "Barbaros ve Zülküf bagaja geçin. Hasanlar geliyor."

"Emredersiniz komutanım." dedi ikisi de aynı anda.

Barboros 'hadi benim güzel kızım, utandırma beni' diye şefkatle kapıyı okşaya okşaya açtı.Bu süreçte Zülfikar ise çoktan o tarafın da cam açma kolunu sökmüş bulunuyordu.Barbaros ağlamaya yakın bir halde kolu takarken ben hala tek bir kolu takamamıştım.Deli olacağım.Bir ucu geçmiyordu.Dayanamayıp geçmeyen yere bir yumruk attım.Yine geçmedi.Gerçekten harika.

Bantlasam mı acaba?

Aynen Gökçen. Sen stratejik bir dehasın kızım.Maşallah sana.

Ben çaresizce debelenirken birden elimin üstünü kocaman, sıcak bir el kavradı. Ciğerlerime ferah bir parfüm ve tıraş losyonu kokusu doldu. Yüzümü önüme çevirmemle Murathan'ın yanağı ile burun buruna gelmem bir oldu. Bunu gerçekten beklemiyordum. Hemen hafifçe kendimi geri çektim.

"Eskiden yumrukların daha güçlüydü Pamuk." dedi. Elimi yavaşça kenara çekip bir türlü geçmeyen ucu hiç benim gibi yumruklama gereksinimi falan duymadan avuç içiyle tek hamlede yerine taktı. "Formdan düşmüşsün."

Böyle bir kirpik yeryüzünde olamaz! Yeminle gözüm kayıyor.Zaten fazla yakın.Ne gerek vardı şimdi buna arkadaşım..? Kehribar gözler bana yandan bir bakış atınca ben zaten onun kirpiklerine baktığım için istemsizce bakışlarımız kesişti.Ama anlık bir kesişme...Kolu taktığı için hemen geri çekilip koltukta eski yerine kuruldu.

Ne oldu şimdi?

Neden gerildik?

Saçmalama Gökçen.Çaktırma.Devamke. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Şimdi de yumruklarım formunda ama tavan da sökülüp başımıza gelir diye korktum açıkçası."diye mırıldandım.Yediğin yumrukları hatırlaman güzel Kepçük.Aferin

Yine güldü. Gözleri bir çift çizgi halini aldı. O gülünce bende istemsizce güldüm. İşte bu hatırladığım Murathan'dı. Samimi gülen bir Murathan. Gülünce gözleri küçücük kalan Murathan.

"Gökçen hanım bavullarınızın üstüne oturmamızda bir sakınca var mı?"diye bağırdı Zülfikar.

Arkaya bir bakış attım.Doblo doblo olalı böyle bir çile gördü mü acaba? Bence hayır.İkisi de dev cüssesi ile minicik alana sıkışmaya çalışıyordu.Ayaklar kafalar birbirine girmiş durumda.Timur ise sanki hiç bu arabada değilmiş ve arkada böyle bir hengame yokmuş gibi yine ciddi ciddi camdan dışarı bakıyordu.

Ve evet.Bir sakınca vardı.Ezer mahvedersiniz siz benim canım eşyalarımı. Biriniz Thor diğeriniz Aquaman gibi heriflersiniz.Ölür lan bavullarım.

"Yere oturun.Gerekirse bavulları kucağınıza alın."dedi Murathan net bir dille. Bayıldım bu emre.Aynen yapın bunu.

"Emredersiniz komutanım." dedi ikisi de boğuk bir sesle. Ve gerçekten de bavullarımın birini biri diğerini diğeri kucağına alıp öyle bagaja kuruldular. Barbaros, Zülfikar'a ayaklarını güzelinin kapısına dayamaması konusunda kızıp, Zülfikar' da bu hurdaya güzelim demenin güzellere hakaret olduğunu söylerken arabanın kapısı tekrar açıldı ve içeri önce bir adam girdi.

Bu Hasan denilen bey galiba. Diğerleri kadar cüsseli değildi.Uzun boyluydu ama yapı olarak gayet makul bir insan evladıydı.Yaş olarak diğerlerinden daha büyük gibiydi.

"Selamun Aleyküm komutanım."diyerek ortama dalış yaptı.Peşinden ise bir kadın bindi.

"Merhaba."dedi o da gülerek.Orta yaşlarda, kumral saçlı,güzel bir kadındı.Hafifçe toparlaktı ama tatlı duruyordu.

"Oooooo!"dedi Hasan bey ortama gülerek bakarak."Herkeste buradaymış ha."Sonra aynadan bakışlarımız kesişti.Gülüştü hemen soldu."Komutanım, biz rahatsız mı ettik?" diye milli soruyu saldı ortama."Kusura bakmayın valla.Araba birden kaldı yolun ortasında.Anlamadık biz de ne oldu."

"Ettiniz desem ne olacak..."diye homurdana homurdana arabayı tekrar çalıştırdı Murathan.

"Yok Yok.Gökçen hanım doktormuş."diye Zülfikar yine kimseye bırakmadan burada olma sebebimi açıklamaya başladı. Enteresan bir ekipti.Aynı timde falan mıydılar acaba? Baya yakın duruyordular.

"Hasan bu ne?"diyerek kadın elindeki cam açma kolunu şaşkın şaşkın ortaya uzattı. "Biraz camı açayım dedim elimde kaldı."

"Yenge sende mi be?"diye ağlamaya yakın bir sesle mırıldandı Barbaros.Aynadan baktığımda acı içinde kocaman bavuluma sarılmış, arabanın arka kapısını okşuyordu. "Ne yaptılar bugün sana böyle güzelim!?"

"Al koçum.Buna sarıl."diyerek Hasan abi eşinin elinden kopan kolu alıp bagaja doğru savurdu.

Aynadan gördüğüm kadarı ile Barbaros kolu havada yakalayıp acı içinde sarıldı. Diğer herkesle beraber bu olaya bende güldüm.Bu araba adeta benim hayata tutunma çabamı temsil ediyordu...

Doktor olduğumu duyunca Hasan abi ve eşi de bir posta buralar zordur faslı geçti. Kadının adı Zeynep'miş. Bir tane de 7 yaşında oğulları varmış. Komşuya emanet edip inmişler merkeze. Adı Mete'ymiş. Çok sıcak kanlı bir kadındı. Şırnak'tan Silopi'ye gelene kadar sağ olsun bütün şeceremi döktürmüştü. Nerelisin, kaç yaşındasın, ne okudun, nerede okudun...

Zeynep ablacım...Tatlı, geveze ve sıcakkanlısın. Bayıldım.

Enteresan bir şekilde bu ekiple kendimi hiç yabancı hissetmemiştim. Babamın lojmanda diğer asker arkadaşları ile yaptığı bol kahkahalı sohbetlerini hatırlatmıştı bu ortam bana. Gerçek bir samimi ortamı özlemişim. Yeni fark ediyordum. Silopi'ye varana kadar Barbaros'un Ferdi Tayfur şarkıları ile doldurduğu kasetini tekrar tekrar dinledik. Şehir'e yaklaşıncı telefonda bana atılan adresi Murathan'a okudum. Burada daha önce çalışan arkadaşlarım aracılığı ile bulmuştum bu evi.

Hastaneye yakın bir ev istemiştim. Bu yüzden şehir kısmından biraz uzaklaşmıştık şu an ama zaten küçük bir yerdi.Tabi İzmir'e göre küçüktü.O yüzden çokta uzak sayılmazdı.Birde ev arkadaşım vardı ama henüz tanışmamıştım. Gidince bakacaktık artık. İnşallah iyi biri çıkardı.Şansım malum...

Evimin önüne gelince kapıyı dibinden sökmemeye özen göstererek nazikçe açtım.6 katlı bir apartmandı.Yeniydi.Koyu kahve tonlarında

boyanmıştı.Bolca heyecanlıydım. Eve bakarken tebessüm ederek derin bir nefes verdim.Hadi bakalım.Yeni yuvan hayırlı olsun Gökçen.

Benimle birlikte Murathan' da arabadan indi.Arkaya geçip bagaj ikilisinin kapısını açtı.Barbaros ve Zülfikar kucaklarında 1 litrelik coco cola taşır gibi bavullarımla arabadan resmen zıplayarak indi.Şaka gibi ama zimba gibi dinçti herifler.

"Kaçınıcı kat Gökçen hanım?"diye sordu Zülfikar.

Barboros ise hala araba derdindeydi. "Komutanım kapağı yavaş kapatırsak..."diye kibar bir ricada bulunuyordu ki Murathan gözünün içine baka baka kapağı var gücüyle iterek kapattı.Barbaros'un yüzünden ciğerinin yandığı dehşet belli oluyordu.

"Zahmet etmeseydiniz,yukarı ben çıkarırdım demek isterdim ama diyemem." dedim Zülfikar'a gülerek."3.kat 6 numara. Gerçekten çok teşekkür ederim."

"Ne zahmeti Gökçen hanım."dedi yine aynı çapkın gülüşle."Duymamış olayım lütfen."

Tatlı aslında ha.Güldüm.O ve Barbaros bavulları alıp apartana yöneldi.Murathan ise ağır adımlarla benim yanıma geldi.

"Neden askeri lojmana gitmedin?" diye sordu yine ifadesizce bakarken.

İstesem giderdim. Şehit çocuğu kontenjanım vardı. Ama aynı zamanda babam da vardı...O yokken onunla dolu anılar olan bir yere gitmek istemiyordum. Askeri lojman hep benim Hakkari'de babamla hatırladığım gibi kalmalıydı. Hatıralarımı bozmak istemiyordum.

"Acil hastaneye gelmem gereken durumlar olur şimdi. Burası daha iyi."

Dikkatlice apartmanı incelemeye başladı. Sanki ne arıyorsa?! He Kepçük şimdi arkadan eli bombalı adam çıkacak.

Harbi çıkıyormuş birde.

Komplocu beynim...Stop!

Arabaya dönüp Zeynep abla ile vedalaştım. Bir ara buluşalım deyip numaralarımızı aldıktan sonra Barbaros ve Zülfikar'da bavullarımı bırakıp dönmüşlerdi zaten. Herkes arabaya binince en son arabanın önünde ifadesizce dikilen Murathan'a döndüm.

"Teşekkürler." diye mırıldandım hafif bir tebessümle.

Yine bir şey söylemeden başını aşağı yukarı salladı. "Eminsin yani burada kalmaktan?" dedi ifadesiz bir tonla.

Başladık yine. Kendimi keseceğim. Göz devirdim. "Eminim. Başına bela olurum falan diye korkuyorsan korkma. İstersen tanımamazlıktan

gelebilirsin. Efendice işime gidip geleceğim. Bir ay sonra da ağlayarak falan kaçmayacağım."

"Hala sulu göz isen işin zor." dedi ukala bir gülüşle. "Bir aya bile kalmaz geri dönüşün."

"6 yaşında değilim ben Murathan. 26 yaşındayım artık farkında mısın?"

Bakışlar hiç çaktırmama gereksinimi duymadan beni baştan aşağı bir süzdü. "Farkındayım..." dedi tek kaşını havaya kaldırarak.

"O zaman ona göre davran." dedim ters ters.

"Peki madem." dedi hafifçe dudak büzerek. "Görelim bakalım kaçacak mısın kaçmayacak mısın Pamuk?"

"Görürüz Kepçük." dedim kendimden emin bir şekilde.

Uyuz herif ukala bir gülüş daha gönderdi. "Birazdan seni arayacak olan numara benim. Kaydet .Bir ay sonra bana sonucu bildirirsin. Ben o anı görmek için buralarda olmayabilirim." dedi ve yine ukala gülüşü ile arabanın sürücü tarafına yöneldi. Harika karşılaşmanın harika sonu.

Bak samimi diyorum o kıçına daha çok Tarkan tekmesi atmadığımı için o kadar pişmanım ki Kepçük. O kadar yani.

Ben de tam göz devirerek arkamı dönüp apartmana yöneliyordum ki, "Haa bu arada Pamuk." deyince tekrar ona döndüm. Bu tepkimden sonra dudağının kenarında varla yok arası bir tebessüm oluştu. İlk defa yüzünde bir ifadesizlik yoktu. Tam tersine hafifçe yumuşamıştı artık bakışları.

Ben ona öylece bakarken dudaklarından sadece tek bir kelime döküldü. "Hoşgeldin..."

4.BÖLÜM

*"Ezelden aşınanım ben
Ezelden hem- zebanımsın..."*
**MEHMET AKİF ERSOY*

~ ~

"Anne! Anne bak ne buldum."diyerek neşeyle elindeki küçük mavi bir çiçekle salona daldı Murathan.

"Yavaş oğlum,düşeceksin."diyen annesini hiç umursamadan okul çantasını yana fırlatıp koltuğa annesinin yanına tünedi."Bak."dedi elindeki küçücük mavi çiçeği heyecanla göstererek."Küçücük anne."

Neslişah 7 yaşında,henüz okula yeni başlamış oğlunun bu haline hafifçe gülüp alnına minik bir öpücük bıraktı."Nereden buldun sen bunu?"dedi oğlunun elindeki bu çiçeği nazikçe eline alıp."Burada yetişiyor muymuş bunlardan?"

"Lojmanın arkasında bir sürü var."dedi Murathan hevesle.

Annesi bu heyecana kocaman bir gülümseme ile karşılık verdi."Adı ne bu çiçeğin biliyor musun sen?"

"Ne?"

"Unutmabeni çiçeği."

"Unutmabeni mi?"dedi Murathan şaşkın şaşkın.

"Evet."dedi annesi elindeki küçük çiçeği kibarca okşayarak.

"Neyi unutuyor ki?"diye sordu Murathan. "Zaten küçücük."

"Sevenin sevdiğini unutma ihtimali işte bu kadar küçük olduğu için öyle demişler annecim."diye bir açıklama yaptı Neslişah oğluna.

Murathan ciddiyetle kafa salladı. Oysa zerre bir şey anlamamıştı. Onun aklında çok başka bir şey vardı. Çiçeği annesinin elinden hızla kaptı. Elindeki mavi çiçeğe hayret ve sevgi karıştı bir tebessümle baktı. "Aynı Pamuk'un gözleri gibi di mi anne?"

Annesi gülüp başını aşağı yukarı sallarken o tekrar koltuktan aşağı hoplayıp evin çıkışına koşmaya başladı. "Gidip Pamuk'a da göstereceğim."

"Oğlum üstünü değiştir bir önce." diye arkasından bağırarak annesini umursamadı bile. Hemen evden çıkıp karşı daireye koştu. Heyecanla çaldı kapıyı. Kapı açılınca ise Leyla teyzesi gülerek bakıyordu ona.

"Pamuk nerede Leyla teyze?" dedi hemen.

"Salonda." diyen Leyla teyzesini de umursamadan terliklerini sağa sola savurup içeri koştu. Salona girdiğinde ise Gökçen'i koltukta yayılmış tinki vinki, dipsiii, laylaaa, poooo diye mırıldanırken buldu.

"Pamuk." diyerek ona koştu.

Gökçen umursamadı bile. Çizgi film izlemekle meşguldü. "Bak sana ne getirdim." dedi hevesle. Gökçen bakışlarını ona çevirince o da elinin içini açıp minik mavi çiçeği ona gösterdi.

Gökçen bir şey söylemeden öylece elindeki çiçeği bakınca Murathan'ın aradığı tepki bu olmadığından omuzlarını hafifçe düşürdü. "Bu ne diye sorsana kızım." dedi ters ters.

"Pu ne?" dedi Gökçen.

Murathan tekrar sırtıttı. "Unutmabeni çiçeği."

"Ne?"

"Unutmabeni çiçeği."

Gökçen boş boş göz kırptırdı. "Mavi ve küçücük." dedi Murathan tane tane. "Senin gibi."

"Pen mi?"

"Hı hı sen." dedi Murathan tekrar hevesle. Avucundaki çiçeği kıza doğru uzattı. "Al. Sende kalsın."

Gökçen'de avucunu açıp ona uzatılan çiçeği aldı. Bir süre bön bön baktı çiçeğe. Murathan yine hevesle ne yapacak diye izlerken kız birden elindeki çiçeği ağzına atıp yuttunca Murathan'ın bu hevesli bekleyişi yüzünde dondu kaldı.

"Pamuk ne yaptın?" dedi şok içinde.

"Penim çiçeğim." dedi Gökçen güzel bir şey yapmış gibi gülerek.

"Onun için mi verdik Gökçen ya! Niye yedin çiçeği?"

Gökçen yine güldü.Murathan ise kapıya kaçamak bir bakış attı."Sakin annene bunu söyleme." dedi panikle."Tamam mı? Sakin.Sır bu.Oyun.Teletabi sırrı.Sakin kimseye Murathan bana çiçek verdi, yedim deme. Tamam mı?"

"Tamam."dedi Gökçen uslu uslu."Teletabi sırrısı."

"Aynen, o sırdan."dedi Murathan ters ters. Büyüdükçe başa belaydı bu kız.Küçükken anlamak çok daha kolaydı oysa.

Bir kaç dakika sonra ise Leyla teyzesinin odaya girdiği saniyede,Gökçen'in koca çenesinden çıkan 'anne Mulataa pana çiçek yedirdi' çılgılığı ile bütün teletabi sırrısı anında Murathan'ın yüzüne patladı...

"Gökçen hanım! Gökçen hanım!"

"Haa!"diyerek panik bir bakışla doğruldum büzüşüp kaldığım koltuk köşesinden. Ama görmüyorum.Göremiyorum.Neden göremiyorum? Allah'ım! Kör mü oldum? Aşırı uykusuzluktan gözlerim iflas mı etti sonunda? Bir daha göreb-

Birden her yer aydınlandı.Komplo teorilerim anında susup köşesinde çekilirken zar zor araladım gözlerimi. Ayşegül hemşire ve şakak kemiğine kadar çektiği çılgın eyelineri bana bakıyordu.

Bu geldiğine göre acil hasta var.Ki ağzından çıkan kelimeler bu fikrimi hemen onayladı.

"Gökçen hanım...Biliyorum yeni uyudunuz ama acil..."

Ah Ayşegül...Çek vur beni...Gözümü açamıyorum. Allah'ın aşkına çek vur beni!

Ölümüm bu nöbetlerden olacak sanırım.Tembel ve aşırı uykucu bir insanın doktor olması kafasının giyotin ile kesilmesine eşdeğer demiş miydim? Olsun,bir daha diyeyim.Zira gerçekten kafam kopmak üzere. Ayşegül hemşire hala bana bön bön bakarken ben gözümdeki çapakları serçe parmağımla temizleyip kendime iki minik tokat attım.

"Ne kadar uyudum ben?"diye sordum büzüşüp kaldığım koltuktan ayaklanırken.

"22 dakika Gökçen hanım."dedi Ayşegül hızla. Elinde ki dumanı tüten kahve bardağını elime tutuşturdu."Buyurun kahveniz."

Uyuşuk bir şekilde aldım kahveyi.Nöbetin başından beri içtiğim 10. kahvem galiba.Kahve işeyeceğim yakında.Başımı aşağı yukarı sallayıp kolumdaki saate bir bakış attım.Saat 14:02. Nöbet bitimine daha 4 saat var ve ben yaklaşık 42 saatlik bir blok nöbetteyim.

Silopi'de ki doktorluk kariyerimin 3.haftasından merhaba.Sanırım buradan leşim çıkacak. Teşekkürler.

Zorlanıyor muydum?

Net olmak gerekirse evet. Ortama alışmam çok zor olmuştu.Halkın çoğu Kürtçe konuşuyordu ve ben zerre Kürtçe bilmiyordum. Doktor sayısı azdı.Bu yüzden doktor başına düşen hasta sayısı da oldukça fazlaydı. Öyle ki bir nöbette 200 hasta baktığım hatta daha üst rakamlara vurduğum günler bile oluyordu. Hayatım hastane ve ev arasında gidip geliyordu sadece.

Nöbete gel.Eve git.Uyu.Uyan.Nöbete gel.Eve git.Uyu.Uyan.

Döngü buydu.Doğru dürüst ortam keşif turuna bile çıkamamıştım.Hayati ihtiyaçlar için çarşıya inip alışveriş yapıp geri dönüyordum.Zordu hayat şartları.Hele benim gibi büyük bir şehirde büyüyen biri için gerçekten zordu. Ve evet. Ağlamıştım. Hatta ilk hafta neredeyse her gün ağlamıştım. Öyle ki burada neden her yer dağ diyerek bile ağlamıştım.

Ama yiğitliğe bok sürdürmemek adına tuvalete girip musluğu son ses açarak ağlamıştım. Çaktıracak değildik!

Ama öyle ya da böyle, 3.haftanın sonuna gelirken sanırım biraz da olsa alışmış bulunuyordum. Ve kaçmak gibi bir düşüncem zerre yoktu.Zordu evet ama bir o kadarda güzeldi burada çalışmak. Mesela halkı son derece kibardı.En ufak bir tedavide bile nineler,dedeler yüzlerinde minnet dolu bir gülümseme ile dualar ediyordu.

Ellerimi öpmeye çalışanlar,beni yemeklere çağıranlar hatta bana tavuk kesip 'sizin içindir dohtor hanım ha!'diye hastaneye getirenler bile vardı.Arada sorunlar da oluyordu elbet ama insanların bana böyle sıcak davranıp, gözlerime böyle büyük bir minnetle bakması sanırım benim için her şeyi sıfırlıyordu.

Hem köylere bile gidiyordum bu süreçte. Sağlık ocağı olmayan veya sağlık ocağı olsa bile doktoru olmayan köyler vardı. Blok nöbet tutup haftada bir günümü boşaltarak bazı doktor ve hemşire arkadaşlarla beraber o köylere gidiyorduk. Yaşlılara, düzenli kontrole ihtiyaç duyan hastalara, kontrollere gelemeyen hamile kadınlara, aşı vurulmamış çocuklara ve daha nicelerine elimizden geldiğince yardımda bulunuyorduk.

Kepçük...Dön ve ağlayarak kaçacaksın dediğin kıza bir daha bak istersen!Don yağı herif seni. 1 aya kaçarmışım. Çok affedersin ama nah sana ağlayarak kaçarım.

Onu da bu süreçte hiç görememiştim zaten.Büyük ihtimal ağlayarak onu aramamı falan bekliyordu. Çok beklerdi.Sürünerek dönsem bile ona bunu asla demezdim.Zaten geldiğimden beri bir kere bile arayıp sormadığına göre onun da çok umurunda değildim. Buraya geldik diye adamın bir götümüne terlik vura vura tekrar uçağa geri sokmadığı kalmıştı. Sanki ona kaçtık ha! Dön git bak işine kardeşim. Allah Allah!

"Şikayötii nöğ hastonun?"deyip ayı gibi esneyerek hızlı adımlarla çıktım odadan.Saçlarımı toplamayı sevmezdim ama şu durumda açık olması başıma daha büyük bela. O yüzden tembel hareketlerle saçlarımı enseme de toplayıp bileğimde ki siyah toka ile dağınık bir topuz yaptım.

Gözümü açamıyorum.Hiç uyumasaydım bundan daha iyiydi.

"Bilmiyoruz Gökçen hanım."dedi Ayşegül yanımda benim hızıma yetişmeye çalışırken. "Gökçen doktor gelsin ona söyleyeceğim diyor başka da bir şey demiyor."

Ney?!

"Sadece beni mi istiyor şu an yani?"

"Evet."dedi hemen."Gökçen doktordan başkasına bakılmazmış. Yekta bey bakmak istedi ama ortalığı birbirine kattı resmen."

Yandan boş bir bakış attım.Hemen dudak büzdü.Yirmili yaşlarda,tatlı bir hemşireydi Ayşegül.Esmer teni,kara kaşı gözü ile tam bir doğu güzeliydi.Yalnız harbi güzeldi. Hani şu büyüklerin insan yüzüne bakmaya kıyamıyor dediği güzeller var ya,ha işte öyle bir güzeldi. Silopi'liydi. Burada bütün personel ile aram iyiydi ama yalan yok en çok Ayşegül'ü sevmiştim. Kürtçe konusunda da bana oldukça yardımcı oluyordu.Sağ olsun baş tercümanımdı.

Hem aradığınız her bilgiyi bulabilirdiniz onda.Yanlışı anlaşılma olmasın.Tıbbi bilgileri değil. Hastane'de ve Silopi'de kim, kiminle, nerede, ne zaman, ne yapmış bilgilerinin hepsi mevcuttu kendisinde.Ama yaymazdı bu bilgileri.Her şeyi bilir, dikkatle bilmemezlikten gelirdi.Sadece çok güvendiği ve sevdiği insanlara verirdi değerli dedikodularını ve çok şükür ki ben sevdiği insanlar grubundaydım.

Her şeyi iyi hoştu da keşke şu eyelinerı da bu kadar korkunç çekmeseydi be.Dünya güzeli kız bir eyeliner fark ile anında tövbe estağfurullah bir şeye dönüyordu.Bazen nöbetlerde uyku sersemi zank diye önüme çıkınca safra

kesemi düşürme noktasına getiriyordu beni.Hatta bir iki kere ortam karanlıkken beni uyandırmaya geldiğinde tövbe bismillah çekip düz mü ters mi diye ayaklarına bile bakmıştım.Yani öyle bir eyeliner çekme söz konusuydu.

"Hasta kaç yaşında?"

"Kadın,54 yaşında.Tansiyonu,kan değerleri, EKG'si normal.Ama inatla sizi istiyor."dedi Ayşegül. Başımı aşağı yukarı salladım. Gidelim bakalım ne edeceksin beni teyzem. İşte geliyor Gökçen doktor. Ben uyku sersemliğini hala üzerimden atamamış bir şekilde ilerlerken Ayşegül hafiften kulağıma doğru eğildi."Bu arada Ortopedi'den Cihad Bey var ya doktor hanım?"

Dedikodu.En sevdiğim.

"Eeeee?"dedim hemen. Uykumu açacak en iyi yol bu.

"Her an size yürüyebilir haberiniz olsun.Bir kaç yerde sizden övgü dolu sözlerle bahsederken objektiflerime yakalandı."

"Ay deme." dedim yüzümü ekşiterek. "Hiç hoşlanmıyorum ben ondan ya." Sülük gibi bir şeydi. Elimden gelse konsültasyon için bile aramayacaktım ama bazen mecbur kalıyordum.

Ayşegülcüm kendinden emin bir şekilde hemen sırtıttı."Biliyorum.O yüzden şimdiden onun tipi olmadığınız dedikodusunu kulağına uçurdum Gökçen hanım.Merak etmeyin."

"Kız sen varya sen."dedim Ayşegül'den daha çok gülererek.Yanağından bir makas aldım."Ne fenasın sennnn!"

Güldü.Hem de kakhaha ata ata."İşimiz bu doktor hanım."

Ona uyup bende güldüm.Zaten muayene odasına da gelmiştik.Surat ifadelerimizi anında toparlayıp az önce dedikodunun dibine vuran biz değilmiş gibi mükemmel ciddi bir şekilde ortama daldık.Hafif toparlak, başında cırtlak kırmızı yazması olan bir teyze, sedyenin üstüne oturmuş melül melül yere bakıyordu. Ayşegül diğer hastalardan gelen 'seruma kan yürüyor' çığlığına koşarken ben hemen teyzeye doğru ilerledim.

"Evetttt!"diyerek ihtişamlı bir giriş yaptım."Buyur teyzem.Şikayetin nedir?" Umarım Türkçe biliyordur da bu ihtişamlı girişim güneş görmeyen yerlerimde patlamaz.

"Gökçin dohtoru istiyem ben."dedi bozuk bir Türkçeyle. Şükür patlamadı. Ayrıca benim adım buranın halkına en büyük zulüm sanırım. Bazen Gökçin oluyordu bazen Gökçöm, bazen Gökçak yer yerde Gökhan... Çilekeş adım...

İstemsizce gülüyordum artık. Ve yine güldüm. "Benim Gökçen doktor teyze.Söyle sen şikayetini."

Kömür karası bakışlarını bana çevirdi."Essah osundur?"dedi tek kaşını havaya kaldırarak.

Soru eki yoktu.Artık buna da alışmıştım.Teyzem burada gerçekten o musun demek istiyordu. Gülümseyerek daha çok yaklaştım ona."Essah oyumdur teyzem."

"Köyden geldim."dedi birden ellerime yapışarak. Bunu beklemiyordum gerçekten. Bocaladım.O ise hızla devam etti."Orada dediler seni.Herkesi iyi ediyormuşsun sen.Hele bana da bakarsın?"

Herkesi iyi eden ben değildim ki be teyzem.Ben sadece ilaç getirip,rutin kontrolleri yapıyordum. Ama bir güler yüz,ufak bir güzel sohbet bile yetiyordu bazen insanlara...Dua üstüne dua edip anında kucaklarını ve sofralarını açıyorlardı size.

"Bakarım tabi teyzem."dedim bende onun ellerini sıkıca tutarak."Söyle sen bana şikayetini? Neyim var?"

Nazlı nazlı kıpırdandı yerinde."Vallah benim heç dadım duzum yohtur dohtor kızım."dedi kısık bir sesle.

Boş bir bakış attım."Nasıl yani?"

Ellerimi bırakıp yerinde doğruldu."İçim bir hoştur. Döşüm sıkışıyordur.Böğrüme yel giriyordur. Duvarlar üstüme üstüme geliyordur.Söyle sen bana,benim neyim vardır?"

Boş bakışımı atmaya devam ettim.Ne bu teyze? Bilmece mi?

Çılgın doktorluk kariyerimin ilk dönemlerinden inciler...Gün geçmiyor ki ayrı çılgın bir şey yaşamayayım. Paratoner gibi olay çekiyordum resmen.Nerede çılgın bir hasta orada ben. Mesela bundan bir önceki hasta ile aramda şaka gibi ama gerçek bir konuşma geçmişti. Şöyle ki;

-Önemli bir şeyiniz yok Aysel hanım.Bir iğne yazıyorum şimdi onu günd...-İğne olmaz.

-Eeee hap yazayım o zaman.

-O da olmaz.

-Şurup?

-Midem kalkar içemem doktor hanım.

-Eeee bir muskayı hakettiniz o zaman.

-Yok yok.Muskam var zaten doktor hanım.Yazmayın onu.En iyisi siz bana damla verin damla.

-...?

Beyin error....

Diğer bir diyalog,daha doğrusu diyalogsuzluk;

-Buyrun? Şikayetiniz nedir?

-(Hasta upuzun kürtçe bir cümle kurar...)Hele de benağ neyim vardır dohtor?

-...?

Beyin error...

Bir diğer diyalog,

-Ölecek miyim doktor hanım?

-Yok öyle bir şey İzzet bey sadece başınızı dolap kapağına çakmışsınız sakın olur musunuz?

-Beynimde tümör var.Biliyorum ben.Neden bana söylemiyorsunuz?

-Çünkü öyle bir şey yok İzzet bey.Nerden çıkardınız onu?

-Kızlarsoruyor.com dan baktım az önce.

-...?

Beyin error...

Daha başka bir diyalog;

-Matruçka patruçka.

-...?

-Vladimir Vladimirovich Putin.

-Ne diyorsunuz beyefendi?

-Oha! Siz Türk müsün? Ben sizi böyle siyah saçlı mavi gözlü görünce Rus sandım.Çok özür dilerim doktor hanım.

-Önemli değil.Şikayetiniz nedir?

-Gözleriniz...

-Ne?

-Gözlerinize baktıkça kalbime bir hançer saplanıyor.Anlıyor musunuz doktor hanım?

-...?

Daha başka bir diyalog;

-Glutenden uzak durman lazım dedecim.Bak kalbine çok zararlı bu.

-Ben onsuz edemam.

-Ama mecbur bırakmalısın.

-Tövbe deyesen dohtor.Ben Gülteni bırakayım he mi? Tövbe.

-Dede ben gluten diyorum sana,Gülten kim?

-Eeee benim karımdır Gülten.

-...?

Beyin error...

Daha da başka bir diyalog;

-*Şikayeniniz nedir?*

-*Hastayım.*

-*Tamam.Nereniz hasta?*

-*Eeee onuda sen ara bul.Ben dersem senin dohtor olmanın anlamı nedir?*

-...?

Beyin double error...

Bacaklarımda valiz (varis) var dohtor hanım, İdrarım aynı yayık ayran gibi köpüklü köpüklü dohtor hanım,tansiyonum yukarı geldi dohtor hanım,kafamda bir çırlama var dohtor hanım, propostodan (prostat) amaliyat oldum dohtor hanım ve daha niceleri...

Gerçekten enteresan bir meslek başlangıcı oluyordu.Ah be teyzem...Valla arada benimde döşüm sıkışıyor,duvarlar üstüme üstüme geliyor. Anlıyorum...Hatta şu anda uykusuzluktan döşüm bir takım sıkışmalar içindeydi. Ölmeden eve varsam bari.

Teyzenin gerekli bütün kontrollerini yapıp bir şeyinin olmadığına emin olduktan sonra nöbet hız kesmeden devam ediyordu.Büyük ihtimal içine attığı dertleri vardı teyzemin.Onlar da döşünü sıkıştırıyordu tabi.Sıkı sıkı sürekli bir elham üç ihlas olmasını yine geçmezse bana değil de bir kalp doktoruna gitmesini tembihleyip evine yolladım.Alternatif tıbbı güvenim sonsuzdur.Ne yapalım yani?! Görünürde bir şeyi yoktu. Stres yapmış teyzem belli.

Diğer nöbet arkadaşım Yekta' da benimle aynı yaşta,çiçeği burnunda bir pratisyen hekimdi ama ağzını kırdığının salağı şu an yine ortalıkta yoktu.Kesin hastanede kendine gizli bir yer buldu orada uyuyor. Vicdansız köpek.Onunla denk düşen nöbetlerim hep çileydi. Her halt bana kalıyordu.

Tam sakın bir nöbet diye şükür edip huzur içinde uyuklayıp bir yandan da kahvemi içiyordum ki acilin girişinde gördüğüm tanıdık bir sima ile olduğum yerde dikleştim. Zeynep abla, kucağında Mete ile bu tarafa koşuyordu.

Murathan'ın daha doğrusu Barboros'un takoz arabasında tanıştıktan sonra Zeynep abla sağ olsun sürekli alıştın mı,bir şeye ihtiyacın var mı diyerek arayıp duruyordu.Zaten haftada bir 7 yaşındaki oğlu para yuttuğu için hastanedeydiler. Daimi müşterimizdi yani kendileri.

Çocuğun fantezisi buydu.25 kuruş yutmak. Ne bir üst ne bir alt.25 kuruş.Olayı buydu.Ayrı bir zaafı vardı 25 kuruşa.Kadının ömrü oğlunun

bokunda para aramakla geçecekti bu gidişle. Yani bu fantezinin tıbbi olarak hiçbir açıklaması yoktu. Ve tıbbın bile açıklayamadığı bu fanteziyi ben Kayserli olmaları bağlamıyla açıklıyordum. Kusura bakma Hipokrat reis. Ne diyeyim yani ben başka buna?!

Her zamanki gibi tek geliyordu Zeynep abla. Hasan abi nerede diye ben de hiç sormamıştım. Sormaya da gerek yoktu zaten. Tek başına çocuğunu kucaklayıp hastaneye getiren bir asker eşi...Her şeye yetip, çocuğuna babasının eksikliğini hissettirmemeye çalışan bir kadın, kadınlar...Bu görüntü zaten benim yıllarca içinde yaşadığım bir tabloydu. Hiç yabancı değildim. Elinde Gökalp sırtında benimle hastanelere koşan annem...Elleri, ayakları öpülesi annem...

"Zeynep abla?" diyerek yerimden kalktım. "Yine mi para yuttu?"

Kucağındaki minik Mete'ye baktım. Babası gibi zayıf, uzun bir çocuktu. Koyu kahve gözleri cin gibi bakıyordu ortalığa. Ben ona bakınca sıpa resmen sırttı. Zeynep abla ise nefes nefese ilerleyip sedyelerden birine bıraktı Mete'yi.

"Gökçen bu sefer çıkarmadı." dedi panikle. "Dün akşam yine 25 kuruş yuttu. Kaç saattir çok afedersin kışını bekliyorum ama çıkarmıyor. Gitmiyor hiç tuvalete. Hafiften de ateşi çıktı şimdi. Yani biliyorum sürekli sürekli de aynı şeyden geliyoruz ama." dedi mahcup mahcup. "Ateşi de çıkınca önemli bir şey vardır belki diye düşündüm. Kusura bakma."

"Ne kusuru abla." dedim kınayıcı bir bakış atarak. "Duymamış olayım." Mete'ye döndüm. Yine mi temalı bir bakış attım. Sıpa sırtmaya devam ediyordu. Anasına acı vermek hoşuna gidiyor bu bebenin galiba.

"Yemin ediyorum öldürecek beni bu çocuk." dedi Zeynep abla elini alnına atarak. "Cebimizde bozuk para taşımaya korkar olduk bak valla. 25 kuruş gördü mü asla affetmiyor."

"Dua edelim daha yükseklerde gözü yok." dedim hafif bir tebessümle. Ateş ölçeri alıp Mete'ye yaklaştım. "Ne zamandır ateşi var?"

"Bir saat falan." dedi Zeynep abla. "Çokta yok aslında ama yine de para yutup bu sefer tuvalete çıkmayınca bir sorun mu var diye düşündüm."

"Karnın ağrıyor mu Mete?" diyerek bakışlarımı ona çevirdim ama Metecik şu an hala otuz iki diş sırtıyordu. "Neye gülüyorsun sen öyle?" dedim bende dayanamayıp gülerek.

"Ben tuvalete gittimkine." dedi minik bir kahkaha atarak.

Af buyur Mete?!

"Ne demek gittim?" dedi Zeynep abla yüzünde vahşet ifadesi le. "Oğlum kırk kere sordum. Hani gitmemiştin?"

Mete yine güldü. "Şaka yaptımki." "

Harika bir mizahki..."

Zeynep abla elini alnına atıp sedyeye acı içinde çökerken ben bu mükemmel şaka boşluğuma geldiği için güldüm. "Öldürecek beni bu çocuk." diye dişlerini sıkı sıkı homurdandı Zeynep abla. "Valla bak benim tansiyonum düştü şu an. Yığılıp kalacağım şuraya."

"Aman be anne." dedi Mete bilmiş bilmiş. "Sana da hiç şaka yapılmıyor."

Laflara bak laflara. Lan ben senin yaşındayken ağzım burnum hep sümüklü geziyordum be! Zeynep abla gerçekten bıkkın, bezgin, perişan bir bakış attı. "Döverim seni yavrum." dedi Mete'ye büyük bir nezaketle. "Bak gerçekten fena döverim seni çocuğum. Sen niye böyle yapıyorsun?"

"Şaka dedik işte anne ya." dedi Mete geniş geniş. "Eğlendim biraz ne var?!" Büyüyünce milletin götünden donunu bile alırdı bu çocuk. Öyle bir fenalık seziyordum.

Zeynep abla buradan psikiyatri servisine geçecek gibiydi. "Sus." dedi ters ters. "Hala konuşuyor sus." Gülererek izliyordum bu hallerini. Sürekli kavgalı halinde olan bir ana oğul...Harika ilişki doğrusu.

"Ateşi yok." dedim ateş ölçeri geri çekip. "Ama biz yine de bir röntgen çekip para çıkmış mı çıkmamış mı emin olalım abla. "Bakışlarımı Mete'ye çevirdim. "Sen de bir daha para yutup gelersen midene hortum atar öyle alırım o parayı Metecik. Haberin olsun."

Güldü. "Güzel şaka doktor abla." dedi hala gülmeye devam ederken. Bende güldüm. Hatta dayanamayıp yanağından bir makas aldım. Gerçekten fena bir arkadaş. Karşı konulamazda bir cazibesi vardı sıpanın.

"Çok sağ ol Gökçen." dedi Zeynep abla. Bir yandan da oğluna tersten bakışlar atmaktan geri kalmıyordu tabi. "Bu arada en kısa zamanda seni bize kısır gününe alacağım haberin olsun."

"En sevdiğim." dedim abartılı bir heyecanla. "Uçarak geleceğime emin olabilirsiniz."

"Babamlar da gelir mi o zamana anne?" diye araya girdi Mete. Bakışlar anında ona döndü. Zeynep ablanın yüzünde buruk bir tebessüm oluşurken Mete'nin yüzünde ki ifade bana buram buram beni hatırlatıyordu.

Babam ne zaman gelecek anne diye saniye başı annemi darladığım zamanlar...

"Bilmem.Belki gelir."diye mırıldandı Zeynep abla.Neredeler diyeceğim ama...Anlaşılan Hasan abi görevde... Hem asker eşlerine böyle şeylerin sorulmayacağını,sorsam bile bana bir şey söyleyeceğini biliyorum.Ki zaten özel kuvvet mensubu ise zinhar söylemez.O yüzden sesimi kesip bu konuda hiçbir şey sormuyordum.

Acaba Kepçük' de mi o yüzden yoktu? O da mı görevdeydi? Peki bundan bana neydi?

İşine bak Gökçen...İşine...Neredeyse nerede. Sana ne.

Aradığı cevap bu değildi Mete'nin. Yüzünde solan gülüşünden belli oluyordu. Derin bir nefes verdim. "Biliyor musun Mete?" dedim saçlarını nazıkçe okşayarak. "Benim de babamda askerdi."

Heyecanlı bir gülüş belirdi dudaklarında. "Gerçekten mi?"

"Evet."dedim onun gibi gülerek."Ve senin baban gibi bazen gidince uzun zaman gelmezdi."

"Asker kızı mısın?"diye sordu Zeynep abla. Şaşkın bir tebessüm vardı yüzünde. Başımı aşağı yukarı sallayıp onu onaylarken Mete daha büyük bir heyecanla girdi araya.

"Nasıl bekledin babanı?"dedi dudak büzerek."Ben çok sıkılıyorum."

"Bende sıkılırdım." dedim onun gibi dudak büzerek. "Hatta patlayacak gibi olurdum. Ama beklerken zaman geçsin diye ne yapardım biliyor musun?" dedim tek kaşımı yukarı kaldırarak. Başını iki yana salladı. Heyecanla vereceğim cevabı bekliyordu. "Arkadaşlarımla bol bol oynardım." dedim abartılı bir sesle. "Öyle yapınca zaman o kadar hızlı geçiyordu ki göz açıp kapayıncaya kadar babam geliyordu."

"Çok muydu ki arkadaşın?"dedi düşünceli bir bakışla.Anlattıklarımı beyin süzgecinden geçiriyor gibiydi.

"Tabi. Murathan vard-" dediğim an sustum. Neden ilk aklıma o geldi be? Bir sürü çocukluk arkadaşım vardı benim. Mesela mızıkçı Kevser, dombalak Batuhan, sidikli Kamil...

"Bizim Murathan mı?" diye tekrar şaşkınca araya girdi Zeynep abla.Yine başımı aşağı yukarı salladım."Bize eski bir arkadaşı olduğunu söyledi ama bu kadar eskiden tanıştığınızı tahmin etmiyordum açıkçası."dedi aynı şaşkın tebessümü ile. "Demek çocukluk arkadaşısınız"

"Murathan abim mi senin arkadaşın?"dedi Mete abartılı bir sesle.

Evet yavrum.Ne vardı bunda bu kadar şok olacak? "Küçükken evet. Arkadaşımdı." dedim onun şaşkınlığını taklit ederek.

"Küçükken de kocaman mıydı Murathan abim?"dedi hayran hayran."Ben büyüyünce onun gibi olacağım."

İstemsizce güldüm. Kepçük ve küçüklüğünde kocaman olmak ha! Mesut komiser gülme efekti...Onun kocaman olan tek yeri fil kulaklarıydı.

Burada uzun uzun Kepçük'ün koca kulaklarından bahsetmek isterdim ama şimdi adam koskoca komutan olmuş.Klasını sarsmayalım.Bu iyiliğimi de unutma Kepçük. Sırf bavullarıma yardım ettiğin için geçiyorum sana bu kıyağı.

"Yani."dedim yarım bir ağızla."Kocamandı tabi. Ama sen biraz daha 25 kuruş yutmaya devam edersen Murathan abin kadar falan olamazsın ufaklık ona göre.25 kuruş gibi küçücük kalırsın."

"Olmak istiyorum ama..."diye mırıldandı üzgün üzgün.

"O zaman acilen para yutmayı bırakman lazım Metecim."

Tereddütlü bir bakışla baktı yüzüme.Kusura bakma Mete ama annen sonsuza kadar senin bokunda para arayamaz yavrum.

Zeynep abla yine inatla bir şeye ihtiyacın var mı, varsa hemen bana gel, sakın çekinme ritüelini yaptıktan sonra Mete'nin röntgeni temiz çıkınca oğlunu kaptığı gibi tekrar kıza kıza evin yolunu tutmuştu. Şükür ki Mete paşa parayı önceden çıkarmıştı. İnşallah bir hafta sonra Zeynep ablaya yine aynı şakayı yapmaz demekten başka yapabileceğim bir şey yoktu şu an.

Kalan 4 saati de ayıla bayıla, kendimi tokatlama tokatlama, damacana ile kahve içip sağa sola düşse kalka bitirdim. Saat 5 olup diğer arkadaşlar nöbeti devralır almaz ayaklarım adete malum yerime vura vura kaçtım. Hatta hastane kıyafetlerimi, boynumdaki stetoskopumu bile çıkarmadan kaçmış bulunuyordum. Allahtan ev yakın. Yoksa yollarda ölüp kalacağım. İki günü aşkın süredir 22 dakikalık uykuyla duruyordum.

BEYNİM ÖLÜYORDU!

Ölmeden eve gitmeliyim. Ölmeden eve gitmeliyim. Hedefim tamamen buydu. Ölmeden eve gitmek. Sağa sola yalpalaya yalpalaya ilerledim. Apartmanımız sakın bir apartmandı. Oturanların çoğu memurdu zaten. Hemşireler, öğretmenler, polisler... Mükemmel kültürlü bir apartmandık.

Ev arkadaşım da bir öğretmendi. Hataylı Bilge. Çiçeği burnunda bir sınıf öğretmeni idi. Şansıma hiç güvenmiyordum ama tahmin ettiğimin aksine son derece tatlı biri düşmüştü bahtıma. Hayattaki bütün şansımı bu konuda kullanmıştım sanırım. Hafif sarıya çalan uzun, dalgalı, kumral saçları, sürekli şaşkın duran ifadesi ve kendi zayıf olmasına rağmen tontik tontik duran yanakları ile ısırılmalık bir kızdı. Pekte saftı. Ama bu saflık tamamen

iyi niyetten geliyordu. Kendimi yanında şeytanın sağ bacağı gibi hissediyordum. Her şeye karşı o kadar iyi niyetliydi ki...

Öyle ki biri ona bağırsa bile o,ama ben bağırsam kırılır diye karşılık veremiyordu... Şunca yıllık hayatımda gördüğüm en masum insan evladı olabilirdi kendileri.

Benim pisliğimi bile idare ediyordu kurban olduğum. İşten yorgun geliyorum diye çoğu zaman yemekleri bile o hazırlardı.Hatta yer yer savaş meydanına dönen odamı toplamışlığı bile vardı. Bende bu yardımlarına karşılık olarak evin masraflarını elimden geldiğince ona yüklemeyi almaya çalışıyordum.

Apartmanın asansöründeki tadilatı yazısını görünce söve söve merdivenlere yöneldim. Beynim kulaklarımdan akacak kardeşim,ortalığa yığılacağım şimdi.Asansör bozacak başka gün mü bulamadınız?! Sağa sola yalpalaya yalpalaya bizim kata yaklaşıyordum ki kulağıma hafiften gelen seslerle anında gözlerimi açıp dikkatimi topladım. Bilge'nin mahcup,melül sesi geliyordu kulağıma.

"Özür dilerim..."diye mırıldanıyordu.

Başka bir adam sesi ise daha yüksek bir desibelde bağırıyordu. "Ne özürü?! Özür falan istemiyorum. Yedi yirmi dört çalıştırmayın şu zıkkımı, yeter. Biz de işten geldik, yorgunuz! Sizi mi dinleyeceğiz?!"

Ne oluyor lan?

Hızlı adımlarla merdivenleri çıktım. Bizim kata gelince ise adımlarımı yavaşlattım. Bilge bizim evin kapısında dikilmiş mahcup bir şekilde yere bakıyor, karşı komşularımız olan 3 kişilik erkek grubu ise hep birlikte dışarı yığılmış, içlerinden biri sinirle Bilge'ye bağıırken diğerleri öylece dinliyordu. İlk defa görüyordum bu tayfayı ama duyduğuma göre belediye'de çalışıyorlarmış.

Bilge kuzum...Sen ne diye milletin sana bağırmasına izin veriyorsun be ballı katmerim...İş başa düşmüş durumda. Zaten uykusuz ve gerginim. Bela mı istiyorsunuz arkadaşlar?

Hay hay!

Bilge yine, "Ben gerçekten özü-"diye melül melül lafa giriyordu ki, "Ne oluyor burada?" diyerek merdivenlerden bütün havamla ilerlemeye başladım.Bakışlar hemen bana döndü.

"Gökçen."diye mırıldandı Bilge."Sen mi geldin?"

"Siz de mi bu evde yaşıyorsunuz?" diye ters ters sordu ekibin en önünde duran kara kuru, bit kadar boyu olan çelimsiz adam. Diğerleri hala bön bön

bakıyordu.

En ifadesiz bakışımı gönderdim. "Evet. Ne oldu? Ne var?"

"Arkadaşınız iki saattir bir evi süpüremedi." diye kükredi.

Eeee? Bunun için mi bu kadar tantana? "Yani?" dedim ifadesizliğimi korurken.

"Apartmanın ses yalıtımı yok malum. Aşağıda koskoca harflerle elektrikli eşyaları beşten sonra çalıştırmayın uyarısı var.İşten geldik.Yorgunuz,uyuyacağız ama bunun açtığı makinanın sesinden kendi konuşmamamızı bile duyamıyoruz evde. Bu nedir kardeşim?!"

Kolumu kaldırıp saate baktım.Beşi çeyrek geçiyor...Te Allah'ım yarabbim...44 saattir uykusuz duran bana adam 15 dakika geç uyumasının laga lugasını yapıyor...Gel de sövme.

"Alt kattaki şikayete gelmiyorda sana ne oluyor?" diye sordum ters ters.

"Bana ne alttakinden." diye horozlandı. "İsterse o da gelsin.Ben benim evime gelen sese bakarım.

Bön bönöm övömö gölön sösö bökörömmm! Ağza bak ağza! Omurilik soğanının cucuğüne soktuğumun salağı.

"Yani şimdi siz işten geldiniz ama arkadaşım elektrikli süpürge açtı diye rahatsız oldunuz, öyle mi?" diye sordum tane tane.

"Evet." dedi direkt."Kurallara biraz saygılı olun!"

Arkadaş adeta gel başıma bela ol diyor.Bana uyar.

"Çok haklısınız." dedim kibarca. "Kurallara uymak önemli." Sakince hepsini süzdüm. "Hazır kuralları tartışırken, Semih hanginiz?"

Kimseden ses çıkmadı başta.Ne alaka der gibi baktılar.Sonra en arkadan bir genç el kaldırdı."Sen misin Semih?" dedim gülerek. Hafifçe başını aşağı yukarı salladı."Semih bey, gece 12'den sonra yüksek sesle müzikte dinlenmeyeceği yazıyor aşağıda ama nedense biz her gece senin cılgın halay potporilerini dinlemek zorunda kalıyoruz. Yapma böyle.Kıs onun sesini." dedim bütün sakinliğimle.

Semih şaşkın şaşkın bakakaldı.Ben ise umursamadan devam ettim.

"Şükrü hanginiz?" diye sordum bu sefer. Yine başta kimseden ses çıkmadı. Sonra Semih denen zırtonun yanında ki eleman elini ürkekçe kaldırdı. "Şükrü bey..." dedim derin bir nefes verip. "Evde ana avrat bağırsaklarınıza ve sindirim sistemi organlarınıza sövene kadar bir hastaneye uğramanızı tavsiye ederim. Doktorum ben. Emin olun kabızlık sorunuz için bir tedavi bulur sizi de bizi de bu sonu gelmez küfürlü isyanlarınızdan kurtarabiliriz."

Gelde malum yerine lavmanı dayayayım Şükrü,gel!

Yüzleri adeta karadan kırmızıya döndü.Ben ise son kozumu sürdüm ortaya."Sizde Nejat bey olmalısınız."dedim az önce sinirle Bilge'ye horozlanan, şu an ise vahşetle bana bakan adama."Üzgünüm ama sanırım odalarımız yan yana Nejat bey.Ve sonu gelmez telefon konuşmalarınız yüzünden asıl uyku uyuyamayan benim.Ayrıca aynı anda 5 kızla sevgili olmanız..." Kınayıcı bir bakış attım."Hiç hoş değil...Hele hele bunu parmağınızda o nişan yüzüğü varken yapmanız..."Daha da kınayıcı bir bakış attım. "Hiç hiç hiç hoş değil..."

Ortama ölüm sessizliği çöktü.

Hepsi vahşet içinde bana bakarken ben huzurla sırtıttım."Yani demem o ki... Komşuyuz.Azıcık birbirimizi idare edelim di mi?" Sırtışıımı bozmadan bizim evin kapısına yöneldim. Masum kelebeğim Bilge hayran hayran bakıyordu bana.

"Gel. Evi beraber süpürelim." dedim ve Bilge'nin koluna girip o hala bana hayran hayran bakarken eve çıktım. Kapıyı kapatmak için arkamı döndüğümde ekip hala öküz trene bakar gibi bana bakıyordu. "İyi akşamlar." dedim en tatlı tebessümümle ama bunun aksine kapıyı kafalarına çakmak ister gibi bir hızla çarpıp suratlarına kapattım.

Dangalak aveller! Zaten kafam duman, uğraştığımız işlere bak.Beşten sonra süpürge çalışmazmış. Lafa bak. Kendilerinin evi Fadime'nin düğünü haberleri yok.Benim ise yüz­süz insana asla tahammülüm yok.

"Gökçen ohaaaa!"dedi Bilge içeri girer girmez."O kadar havalıydın ki...Ohaaaa!"

"Havalı falan değildim Bilge."dedim sakince. "Yapılması gereken oydu.Sen neden bu hıyarların sana bağırmasına izin veriyorsun? Alsana façalarını aşağı kızım. Sende duyuyorsun yaptıkları sesleri."

Gülü­şü hemen soldu kuzumun.Tontik yanakları ile melül bir bakış attı bana. "Biliyorum ama böyle anlar birden olunca aklıma diyecek bir şey gelmiyor hiç.Ezik gibi kalıyorum öyle..."

Kızmak imkansız demiştim.Bilge...Üzümlü kekim...Daha yeni tanışmıştık belki onunla ama yıllardır tanıdığım insanların veremediği sıcaklığı anında vermişti bana. O kadar masum,o kadar iyi niyetliydi ki...Siz ona taş atsanız bile size gül atacak yegane insan işte bu kız olabilirdi.

"Kimmiş be ezik? "dedim onu da neşelendirmek için gülerек.Yanına gidip tontik yanağına sulu bir öpücük bıraktım."Tak şu süpürgeyi, sabaha kadar süpürelim evi. Görsünler kim ezik."

"Ama 2 günlük nöbetten geldin sen Şimdi." dedi tatlı tatlı."Hemen uyuman lazım. BoŐverelim bu günü.Yarın sprrz.

"Olmaz yarın."dedim abartılı bir sesle."Ben yarın yokum evde.Malum köylere gitme günüm. Şu an bu makineyi çalıştırıp o mallara zerre uyku uyutmamamız lazım.Bu anı kendi gözlerimle Şu an görmeliyim."

"Yaaa Gökçen."dedi minik bir kahkaha atarak."nce yemek yiyelim o zaman.çok acıktım ben."

"Tamam o zaman.Sen sofrayı kur, ben evi spreyim."deyip yerdeki süpürgeye yapıştım.

Kuzum neşe ile sekerek mutfafa koştu.İŞten erken geliyor diye bana yemek bile yapıyordu canını yediğim. Valla erkek olsan sana nikahı basmıştım be Bilge.Zira yeryüzünde benim pislik ve tembelliğimi annemden sonra bu denli idare eden tek insan oydu. Babaannemden ve halamdan bile dayak yemiŐtim be ben dağınığım diye.

Bilge sofrayı hazırlarken ben yaklaşık beş dakika süpürgeyi yerden ziyade yan daireye doğru olan duvarlara sürerek evi süpürdüm. Daha doğrusu duvarları süpürdüm. Sprdm. Sprdm. Sonra ise ayarını yükseltmek için süpürgeye eğildiğim. Eğildim. Eğildim. Sonra beş saniye gözümü kapatayım dedim. Kapattım. Sonra daha gözlerimi açamadım. En son hatırladığım harıl harıl çalışan bir süpürge sesi oldu.

Yastık niyetine süpürgeye sarılı bir Şekilde bayılmak sureti ile bir nöbet dönüşü uykuma daha huzurla dalış yaptım.

"Komutanım daha ne kadar bekleyeceğiz?" diyen Süleyman'ın kısık sesi ile Murathan siper aldığı taşın arkasından derin bir nefes verdi. Tüfeğini kaldırıp gözlerini kısıtı ve tekrar mağaranın her köşesini dikkatlice incelemeye başladı. Fazla değil.27 kişiydi içerideki köpekler.21 erkek.6 kadın. Beş dakikada halledilecek bir işti. Onlar için bunlar ocuk oyuncağı bile değildi.

Onlar kim miydi?

Kıdemli steğmen Murathan KARAKURT
Üsteğmen Timur TÖNGE
Teğmen Hasan GİRAY

Astsubay Başçavuş Zülfikar ŞAHİN
Astsubay Başçavuş Barbaros YÜCE
Astsubay Kıdemli Üstçavuş Süleyman MERCAN
Astsubay Kıdemli Üstçavuş Aybüke AKAR
Astsubay Kıdemli çavuş Emek KARAHAN
Astsubay çavuş Alican TOKMAK

Onlar Barut timiydi.

Var olmayanlar,asla bilinmeyenler, duyulmayanlar,adları anılmayanlardı. Onlar vatanı için gözü kapalı ölüme giden bir avuç gözü kara bordo bereliydi.

Şu an hepsi hedeflerinde ki mağaranın etrafına siper almış,avını bekleyen bir aslan gibi dikkatle mağarayı izliyorlardı.Sessiz ve derinden....Onların olayı buydu zaten. Çatışmak değil.Tek seferde sessizce yok etmek.

"Biraz daha bekleyelim..."diye mırıldandı Murathan mağaranın kapısında bekleyen şerefsizin kafasına nişan alarak.İmkani olsa şu an sıkardı ama doğru anı beklemeliydiler. Silahının dürbününü teröristin kucağında karpuz taşır gibi sıkıca tuttuğu silaha çevirdi. Amerikan yapımı bir M16. Derin bir nefes daha verip dürbününü tekrar teröristin kafasına hedefledi.

"Elindeki tüfeği bile adam akıllı tutamıyor belasını siktiğimin köpeği." diye mırıldandı kendi kendine. Kafasına şu an sıkmamak için zor duruyordu.

"Sözde bir de bunların hepsi eğitilmiş komutanım." dedi Timur yarım bir gülüşle.

Murathan ağzının içinde bir küfür daha homurdandı. Eğitilmiş...Saniyelerini bile almazdı burayı başlarına yıkmak. Yıllardır içinde bitmek bilmeyen bir öfkeyle sıkıyordu her kurşununu. Babası için temizliyordu vatanını bu pisliklerden. Babası ve bu vatan uğruna şehit düşen daha nice asker için. Tek başına onları büyötmeye çalışan annesi için. Yetim kalan bütün çocuklar için. Bu topraklar uğruna kan döken her bir can için temizliyordu bu pislikleri.

O Murathan KARAKURT'tu.

Şehit olmak için çarpışan, şehit oğlu, namı değer Komutan Karakurt...

Gönlünde vatan aşkı varsa başka hiç bir aşka yer vermeyeceksin evlat derdi babası hep. O da öyle yapmıştı. Babasından kalan son nasihate yıllarca sadık kalıp gönlüne de aklına da vatanından başka hiçbir aşk almamıştı. Ve bu dağlarda onun namını duymayan kalmamıştı.

Zor olmuştu ama bugüne gelmek. Ödemesi gereken bütün bedelleri ödemişti. Her şeyden önce o bu vatan için babasını feda etmişti. Annesini bile hiçe sayarak girmişti Özel Kuvvetlere. Babasının şehit haberiyle bile beyazlamayan annesinin saçları o Askeri Liseye girdikten sonra hızla beyazlamaya başlamıştı. İlk görevine gidip döndükten sonra ise annesinin saçlarını bembeyaz bulmuştu. Bunu görmek, bile bile annesinin yürek yangınına arkasını dönmek en zoru olmuştu hatta.

Vurulmuştu, yaralanmıştı, esir düşmüştü, arkadaşları gözünün önünde şehit düşmüştü, susuz kalıp yaşamak için kan içmişti. Defalarca arkasında gözü yaşlı annesini ve ablalarını, içlerinde yıllar önce yaşadıkları korkuyla bırakıp yine göreve gitmişti. Söz konusu vatansa başka hiçbir duyguya yer yoktu.

O babasından böyle öğrenmişti.Ve böyle de yaşamıştı.

"Komutanım daha ne kadar bekleyeceğiz?" diyerek aynı sorusunu yineledi Süleyman.

"Aybüke'den hala işaret yok."dedi Murathan sakince."Şu an içeri girersek sorun olabilir."

"Açığa mı çıktı acaba? Yetişemedik mi?"diye sordu Süleyman.Sesini sabit tutmaya çalışıyordu ama tim endişeli olduğunu her halinden anlayabiliyordu. Zira Süleyman'ın Aybüke'ye deli gibi aşık olduğunu karargahta bilmeyen yoktu.

Aybüke ise haftalar öncesinden saha görevine çıkıp gizlice teröristlerin arasına sızmıştı. Onun verdiği bilgiler sayesinde 15 gündür sayısız mağaraya aralıksız operasyon düzenliyorlardı. Ama açığa çıkmak üzereydi. Şerefsizler üst üste gelen operasyonlardan içlerine birinin sızdığını büyük ihtimal anlamıştı. O kişinin Aybüke olduğunu anlamadan onu alıp bu mağarayı temizlemeliydiler.

"Açığa çıksa Aybüke mutlaka bir işaret gönderirdi." dedi Timur.

"Aynen öyle."diye onayladı Murathan."Biraz daha bekleyelim.Hala ses çıkmazsa o zaman başlarız."

"Yaa esir düştüyse de haber veremiyorsa komutanım?"diye bir öneri daha sundu Süleyman.

"Aynen kardeşim."dedi Zülfikar alaylı bir tonla. "Elini kolunu bağlamışlar,neredesin Sülüman diye ağlayarak seni bekliyormuş."

Herkes hafiften bir kıkırdadı. Süleyman'ın bu büyük aşkının karşılığı Aybüke'de pek yoktu.Ve bu yüzden de bütün karargahın biraz alay

konusuydu kendisi. Ama bu durum onun pek umurunda değildi. Onun tek bir hedefi vardı. Aybüke.

"Ne alakası var lan?" diyerek ters bir bakış attı Süleyman Zülfikar'a. "Haber alamıyoruz kaç zamandır. Merak ettik herhalde."

"Bizim aşık asi kurdunu özlemiş, belli." diye mırıldandı Barbaros alaylı bir tonla.

Süleyman derin bir nefes verdi. "Valla yalan yok. Burnumda tüttü zalımın kızı. Gelse de yine beni terslese, yüzüme bakmasa, suratıma yumruk falan çaksa kurban olduğum."

"Süleyman komutanım, yanlış anlaşılma olmasın ama siz acıdan besleniyor olabilir misin acaba?" diye sordu Emek.

"Mısın fazla buna koçum." dedi Zülfikar umutsuzca. "Kız 3 yıldır bir kere bile gülmedi lan sana. Hala yumruğuna kurban olduğum diyor. Şaka gibi herifsin ha..."

"Siz sevdadan ne anlarsınız lan?!" diye huysuzca mırıldandı Süleyman. "Aybüke'm sert kadın. Öyle diğer kızlara benzemez. Hemen yüz vermeyecek tabi bana." Huzurlu bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Hem o beni sevmesin. Benim sevdam ikimize de yeter."

"Şahsen şu an beni çok etkilediniz Süleyman komutanım." diyerek araya girdi timin en küçüğü olan Alican. "Aybüke komutanım olsam size evet derdim. Neden hala reddediyor hiç anlamıyorum."

Bütün bakışlar anında Alican'a döndü. Bir iki saniye topluca boş bir bakış atıldı. "Bana mı halleniyon lan sen?" diye sordu Süleyman ters ters.

"Dağda taştta geze geze iyice niyeti bozdu bu çocuk ha!" diye ekledi Zülfikar. "Götü kollayın benden demesi."

"Yok komutanım ben ondan şey etmedim onu." diye telaşlı bir açıklama yaptı Alican. Ama kimse ciddiye almadı tabi.

"Gidince gel yamacıma sana birini bulalım be Aliş." diye dalgasına devam etti Zülfikar. "Süleyman'a hallenmek nedir Allah aşkına? O nasıl bir bilinç şaşması oğlum?"

"Niye lan? Neyim varmış benim? Neyi mi beğenmedin yani?" diye hızlı soruları peş peşe dizdi Süleyman.

Zülfikar Süleyman'ın koyu yeşil kamuflaj boyası sürülmüş yüzüne ve bıyıklarına yandan bir bakış attı. "Kardeşim üzgünüm ama pek tipim değilsin." dedi yalandan üzgün bir sesle. "Tercihlerim arasında pos bıyıklı, taşı sıktı mı suyunu çıkaran bir erkek yok açıkçası. Ben genelde bıyıksız ve çıtkırıldım kadınları severim. Kişisel algılama yani."

"Siktir lan oradan." dedi Süleyman ters ters. "Sen sanki benim tipimsin de." Bakışlarını tekrar mağaraya çevirdi. "Benin tek tipim Aybüke'm..."

"Zülfikar komutanım harbi gidince bana birini bulur muyuz?" diye heyecanla tekrar araya girdi Alican.

"Pezevenk miyim lan ben?" diye sordu Zülfikar.

Alican yine hazırlıksız yakalanmıştı. Panikle silahına yapışıp tekrar önüne döndü. "Yok komutanım. Ben siz dediniz diye..."

Zülfikar'ın dudaklarında bıyık altı bir gülüş belirdi. En küçükle uğraşmak timlerde adettendi. O da bunun hakkını fazlası ile veriyordu. "Eğer sen de bulduğum kişiyi Barbaros gibi kovalamayacaksan olur. Buluruz tabi koçum. Yeter ki sen Süleyman'a hallenmek gibi bir gaflete düşme."

"Konu niye bana geldi lan? Sessizce duruyorduk şurada." diye homurdandı Barbaros.

"Kovaladı derken?" diye gözünü dürbünden çekmeden sordu Emek. "Harbi kızı mı kovaladınız komutanım?"

"Kovalamadım." dedi Barbaros net bir sesle. "Sadece ters baktım."

Zülfikar gözünü silahının dürbününden çekip hafifçe bakışlarını Barbaros'a çevirdi. "Lan kız ağlayarak kaçtı yanından. Yayılım ateşi mi açtın gözünden amına koyim? Nasıl bir ters bakışla bakmış olabilirsin? Kızın boşluğuna getirmiştik de bir şekilde he demişti sana. Taş gibi de hemşire hatundu. Nereden bulacaksın lan sen artık onun gibisini?"

"Taş maş istemem ben Dadaşlar." dedi Barbaros. "Benim seveceğim kadın her şeyden önce benim arabamı sevecek. Benim güzelimi kabullenmeyenle benim de işim yok. Kadın gelmiş benim güzelime Kara Fatma'nın cepheye mermi taşıdığı top arabası bu muydu diye sordu lan!"

Herkes anında sessizce güldü. "Aslında doğru konuşan bir arkadaşmış. Deneyebilirdiniz." dedi Murathan yarım bir gülüşle.

Millet bu cevaba da sessizce gülerken Barbaros herkesin aksine hiç gülmüyordu. "Siz de mi be komutanım?" dedi içli içli.

"Koskoca komutanımı Gökçen hanıma rezil rüsva etti o araban kardeşim. Allah aşkına şunu artık savunma." dedi Zülfikar. Barbaros tam bu uyarıyı ciddiye almadan güzelini savunmaya devam edecekti ki keskin nişancı olduğu için timden ayrı bir yere siper alan Hasan'ın sesi geldi hepsinin kulaklığına.

"Komutanım Gökçen hanım demişken sor bakalım ne yapıyor, nasıl demiştiniz ya. Sordum ben Zeyno'ya. İyiymiş. Hala gitmemiş. Baya baya alışmış hatta Silopi'ye."

Gökçen deyince Murathan anında gözünü dikkatle baktığı dürbünden çekti. Demek Pamuk hala kaçmamıştı ha...

Gerçi kaçmayacağını biliyordu. Sadece hala eskisi kadar inat olup olmadığını kontrol etmek istemişti. Ve yanılmamıştı. Küçükken de salya sümük ağlasa bile aklına koyduğu şeyi mutlaka yapardı.

Demek hala aynıydı.

Babası Ali amcayı çok net hatırlıyordu. Dev cüsseli bir adamdı. Hayran hayran bakardı Murathan hep ona. Onunla oynadığı oyunlar, getirdiği çikolatalar, eşi Leyla teyzenin yaptığı yumuşak poğaçalar hala aklındaydı. Gökçen'i ise en son bıraktığında boyu bacağına kadar gelen, dili pabuç kadar olan, ota boka ağlayan, en ufak dokunuşta dahi her yeri moraran, burnundan sümük hiç eksik olmayan ve sürekli peşine dolanan bir kız çocuğuydu. Gökçen demek Murathan'ın bütün çocukluğu demekti. Geçmişe dair çoğu anı silikleşmişti aklından. Çoğu kişinin siması silinmişti.

O hariç.

Uyusun diye ayaklarında salladığı, sussun diye kolu ağrıdan perişan olsa bile emziğini ağzında tuttuğu, kucağında uyuyunca hareket etmeden saatlerce onu beklediği, saçını ördüğü, ödev yaparken kitaplarını yırttığı, kavga ettikleri, saç baş girdikleri, birbirlerini tekmeledikleri, Kepçük diye bağırışları, sürekli alay eden hali hatta Pamuk'un ilk adımlarını ona doğru attığını bile hatırlıyordu Murathan.

Sümüklü,sürekli ağlayan ama herkese de gülen, kene gibi ona yapışan,dediğim dedik,bazen tatlı bazen ise son derece sinir bozucu bir kız çocuğu olarak kalmıştı aklında hep.

Onunla ilk anısı bile kesik kesik ama net bir şekilde aklındaydı. Koltukta, mavi kelebek desenli bir kundak içinde yatan bebek. Bembeyaz teni, küçücük kırmızı dudakları ve siyah saçları ile mavi gözlerini yarım yarım açmaya çalışıp Murathan'a bakıyordu. Gülmüştü hemen Murathan'a. İstemsizce Murathan'da karşılık vermişti bu gülüşe.

Bu kim demişti Murathan babasına. Gökçen demişti babası. Gök gözlü Pamuk kız Gökçen.

Çocukluğuna dair mavi olan ne varsa içinde Gökçen' de vardı.Mavi kelebekler Gökçen'e benzerdi mesela.Mavi çiçekler de ona benzerdi.Sonra mavi gökyüzü...Küçükken bütün mavilerde Pamuk gelirdi aklına.

Babasıyla olan anılarının çoğunda Gökçen' de vardı.Albümler hep Gökçen doluydu.Ne zaman geçmiş hatırlamak istese bir çift mavi gözde

hemen karşısında belirliyordu. Beraber büyümüşlerdi. Küçüklüğüne dair her fotoğrafında Pamuk varken onu nasıl unutabilirdi ki..?

Elbette unutmamıştı.

Heyecanlanınca hıçkırık tuttuğunu da unutmamıştı. En çok Teletabi izlemeyi sevdiğini, et ve soğan yemediğini,hatta ne zaman tabağında et olsa Murathan'ın tabağına attığını,en çok zeytinyağlı fasulye sevdiğini,yüksekten ve her türlü hayvandan korktuğunu,saçında toka sevmediğini, polene alerjisi olduğunu,en ufak bir darbeye her yerinin morardığını,portakallı ve colalı mey buz sevdiğini,onlar olmayınca vanilyalı dondurma istediğini,su içerken sürekli kulağı ile oynadığını...

Bunları da hatırlıyordu Murathan.

Ama bunları neden hatırlıyordu?

Bilmiyordu.

Bunca zaman pek düşünmemişti onu oysa. Sadece İzmir'de yaşadıklarını biliyordu. Ama doktor olduğunu hatta buraya geleceğini duyunca şaşırmıştı. Küçükken de doktor olacağım ben derdi ama o sümüklü haliyle bunu başaracağını hiç tahmin etmezdi. Doğru düzgün yerinde bile oturmazken nasıl ders çalışmayı becermişti ki?

Geleceğini duyar duymaz ne yapmış, nasıl büyümüş diye biraz araştırmıştı. Araştırmaz olsaydı. Bir insan neden kuru üzümün tüketimi azalsın, nesli tükeniyor eylemine katılıp bu yüzden karakola düşerdi ki?!

Pamuk hala Pamuktur gerçekten. Başa son derece bela...

Bu araştırmalar sonucu onu görür görmez tanıyacağını düşünmüştü.Huyu değişmediğine göre kendi de ne kadar değişmiş olabilirdi ki?

Tanıymıştı da.

Yıllar öncesinden aşınası olduğu o gözleri görmezse tanıyamazdı ama. Gök mavi gözler ürkekçe bakıyordu havaalanın her köşesine. Pamuk değişmişti. Pamuk büyümüştü.

Hakkını yiyemezdi Murathan. Güzel de büyümüştü...Uzun siyah saçlar, kalemle çizilip çehresine oturmuş gibi duran haddinden fazla kırmızı dudaklar, hala küçücük bir burun, kıvrak vücut hatları ve gözler. Hiç değişmeyen mavi gözler. Hatırladığı sümüklü kız çocuğundan ziyade bir kadın vardı artık karşısında.

Güzel bir kadın...

Şaşırmış mıydı?

Fazlasıyla evet.

Ama ne kadar büyürse büyüsün huylarının hala değişmediğini tek bakışta anlayabiliyordu. Aynı inat, aynı dik başlılık, aynı bildiğini okuma, aynı gevezelik... Yabancıysa değildi o Gökçen'in. Aksine. Ezelden aşinasıydı. O yüzden ne derse desin geri gitmeyeceğinin hatta o git dedikçe inat yapıp daha çok burada kalacağını farkındaydı. Ama bir yandan da kızmamak için kendine bir türlü engel olamıyordu.

Allah aşkına onun burada ne işi vardı?

Gidip güzelce İzmir'de yaşamına devam etmeliydi. Veya başka bir şehir. Gezip, tozup güvenle yaşamalıydı hayatını. Evlenip çocuklarını güvenle büyütmeliydi. Ama o kalkıp buraya gelmişti. Tehlikenin göbeğindeydi resmen. Bura için fazla dikkat çekiciydi. Fazla fazla duruyordu... Havaalanında onun bile o kadar insan içinden ilk o gözüne çarpmıştı. Akli istemsizce onda kalıyordu kaç gündür.

Ama şu an hala sakince Silopi'de çalıştığını duymak onu bir tık şaşırtmıştı. Oysa başını çoktan bir belaya sokmuş olmasını bekliyordu. Küçükken bile bir odaya gidip beş dakika sesi gelmeyince bir nane karıştırmış olurdu. Anlaşılan en azından bu konuda değişmiş. Gerçekten edebi ile işine gidip geliyordu Pamuk.

Şaşırtıcıydı. Beklenmedikti.

"Bir belaya bulaşmamış mı yani?" diye çokta emin olmayarak sordu Murathan.

"Hayır komutanım." diyen Hasan'ın sesi geldi yine kulaklıklara. "Hatta baya ünlü olmuş. Herkes ona bakılmak istiyormuş. Sağ olsun bizim oğlanın da yuttuğu paraları çıkarmasında baya yardımcı oluyormuş."

"Kusura bakmayın ama Merkez bankası Metecan kadar para sıçmıyor be Hasan Komutanım." dedi Barbaros gülerek.

Hasan'ın derin, bıkkınlık dolu nefes sesi duyuldu. "Kırk yıl düşünsem şuralarda kazandığım parayı oğlumun bokundan ayıklayacağım aklıma gelmezdi..." diye söylendi dertli dertli. Tim sessizce güldü. Mete ve yuttuğu 25 kuruşlar artık alışılmış bir şeydi. Zerre şaşkınlık etkisi yaratmıyordu kimsede.

"Komutanım ne iş?" dedi Zülfikar dudaklarında yarım bir gülüşle Murathan'a bakarak. "Sordurmalar, merak etmeler falan."

"Eeee Gökçen hanım gelir gelmez biz göreve çıktık." dedi Barbaros' da Zülfikar'a uyararak. "Aklı oralarda kaldı tabi komutanımın."

Murathan ya sabır niyetine derin bir nefes verdi. Bu bilgiyi bu boş boğazların yanında verdiği için Hasan'a içten bir küfür savurmak isterdi

ama onun niyetine dişlerini sıktı."Salak salak konuşmayın lan." dedi ters ters.

"Kim bu Gökçen hanım?"diye bir soru yöneltti Emek.

"Murathan komutanımın yanında görülen tek diş varlık."diye cevapladı Zülfikar imalı bir gülüşle."Ama sağ olsun Barbaros'un arabası yüzünden son diş varlık oldu sanırım."

"Güzelime laf yok!"dedi Barbaros net bir dille.

"Sevgiliniz mi yoksa komutanım?"diye sordu Alican hevesle.

Murathan hemen ters bir bakış attı.Bu Alican'a yetti.Ağzının içinde bir emredersiniz komutanım mırıltısı eşliğinde önüne dönerken Barbaros ve Zülfikar hala bıyık altı gülmekle meşguldü.

"Kızmayın be komutanım."dedi Zülfikar alttan alttan gülerek."İlk defa yanınızda böyle bir yaşam belirtisi görünce bizde bir heyecan yaptık tabi.Aliş'de heyecan yapmış.Ne var bunda?"

Alican bu yorumu hemen başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.Timur ise gözünü mağaradan çekmeden araya girdi."Yalan yok komutanım, Ben de baya bir şok oldum."

Kulaklıklardan Hasan'ın sesi duyuldu. "Beni de yazın listeye."

Murathan derin bir nefes verdi.Kırk yılın başı çıktığı çarşı izninde bunlara yakalandığı için şansına sövmekten başka bir şey gelmiyordu elinden."Bayılıyorsunuz boş beleş konuşmaya ha!"dedi ters ters.

"Niye boş olsun be komutanım."dedi Zülfikar. "Şurada komutanımızın mürüvvetini konuşuyoruz. Bundan daha dolu bir muhabbet olabilir mi?"

"Komutanım bize de anlatın olayı be." dedi Alican yalvarır bir şekilde.

"Mahalle karısı mısınız lan siz!?" diye hafiften bir yükseldi Murathan."Oldu olacak Kısır'da yapalım şimdi.Kırk kere dedik eski bir arkadaş diye.Ne laf anlamaz adamlarsınız lan!"

Zülfikar yüzündeki imalı sırıtışı hiç bozmadı."Ben bilirim o eski arkadaşları komutanım.Neler gördük geçirdik biz."

"Güzel mi bari Gökçen hanım?"diye sordu Emek.

"Güzel."diyerek net bir şekilde ilk kez araya girdi Timur. O hep az ve öz konuşurdu. Hatta çoğu zaman konuşmazdı. Bu cevabı ondan beklemeyen Murathan hemen ters bakışlarını ona çevirdi.

Timur'da kendinden bunu beklemiyor olacak ki bakışlarını silahından kaldırıp boş bir bakış attı."Yani sizin yanınıza yakışır anlamında güzel komutanım."diye bir toparlama girişiminde bulundu.

"Yalnız komutanım da o gün nasılda filinta gibiydi ha." dedi Barbaros yarım bir gülüşle. "Saçlarınıza limon mu sıkıştınız komutanım? Ayrı bir parlıyordu sanki."

"Ben de Zeyno ile ilk buluşmaya giderken limon sıkıştım saçlarıma."dedi Hasan efkara."Ey gidi günler ey."

"Lan ben de saçlarıma limon sıksam Aybüke bana bakar mı?" diye sordu Süleyman.

"Yok kardeşim."dedi Zülfikar."Seni limon kurtarmaz.Daha büyük bir ilahi kuvvet lazım sana."

Süleyman başını aşağı yukarı sallayıp bu cevabı onayladı.Doğru.Limon onu kurtarmazdı.

"Götüne kurşun yemek isteyen konuşmaya devam etsin."dedi Murathan sert bir sesle.

"Size de hiç şaka yapılmıyor be kom..." diyen Zülfikar'ı kulaklıklara gelen Hasan'ın sesi böldü.

"Girişte hareket var komutanım."

Herkes aynı anda ciddileşti.Tekrar gözler mağaraya döndü.Mağaradan 7 kişi çıkmış, ciddiyetle bir şeyler konuşuyorlardı. Bunlardan biride terörist kıyafetleri içindeki Aybükeydi. Murathan silahının dürbününü tamamen ona odakladı.Bir iki dakika boyunca adamlar bir şey konuşurken Aybüke sessizce geride bekledi. Kimseden çıt çıkmıyor,herkes pür dikkat avını izliyordu.

Derken Aybüke'nin kömür karası bakışları onlardan tarafa döndü.Yavaşça başını üç kere aşağı yukarı salladı.İşte bu beklenen işaretti. Murathan'ın dudaklarında memnun bir gülüş oluştu. "Barbaros ve Zülküf."dedi otoriter bir sesle."Saat 2 yönü sizin."Alican ve Emek,4 sizde. Timur,Süleyman siz benimlesiniz.Hasan,Aybüke'nin yanına yaklaşanı indir.Her mermiye bir baş istiyorum.Boş atan gözüme gözükmessin."

Hepsinden aynı anda "Emredersiniz komutanım." mırıltısı yükseldi.

Murathan ise derin bir nefes verdi ve bütün timin saatlerdir beklediği o emri usulca fısıldadı. "Barut...Atış serbest. Başla."

"İşte bu be." dedi Barbaros neşeyle.

Ve anında Barut timi mağarayı kurşun sesleri ile inletti.Bu baskına hazırlıksız yakalanan teröristler olayı daha kavrayamadan vurulup sağa sola düşerken Murathan,Timur ve Süleyman seri adımlarla,bakışlarını silahlarından çekmeden mağaraya doğru ilerlediler. Murathan yıllardır

yaptığı şeyi yapıyordu.Aldığı her leş için babasının en sevdiği türküyü mırıldanıyordu.

Pınar başından bulanır canım oy.Bir leş.İner ovayı dolanır canım oy.Bir leş.Sende çok hallar bulunur canım oy.Bir leş.Dağlar duman olur.İki leş.Çayır çimen olur.Bir leş.

Dikkatlice bakıyordu Kehribar gözler her yere.Kimse konuşmuyordu.Zira herkes görevini çok iyi biliyordu. Süleyman, Aybüke,Alican ve Zülküf mağaranın içini temizlemek için içeri dalmışken onun bakışları dikkatle mağaranın etrafını taradı. Etrafta 14 leş vardı.Hepsinin üzerinde gezdi bakışları.

Bazısı sinek gibiydi şerefsizlerin.Sen öldü sanıyordun ama arkanı dönünce bıraktığın yerde bulamıyordun. Bu yüzden dikkatle gezindi bakışları bütün leşlerin üzerinde.

Derken yakınından gelen bir başka silah sesi ve sol kolunda hissettiği hafif bir acıyla başını hemen koluna çevirdi.Şaşkın bir bakış attı.Üniforması hafiften yırtılmıştı. Derisinden akan kanları görünce kaşlarını daha çok çatı.

Vurulmuş muydu lan?

Sert bakışlarını arkasına çevirdi. Az önce mağaranın kapısının önünde elinde karpuz tutar gibi M16 tutan itoğlüt yine elindeki silahı titreyerek ona doğrultmuş, korkuyla bakıyordu. İşte aralarında ki fark buydu. Onların bayrakları için savaşıırken ne gözlerinde ne yüreklerinde zerre korku olmazdı. Ama bu köpekler sözde bizde bayrağımız için savaşıyoruz deyip korku ile it gibi titrerlerdi. Böyle böcek gibi bu mağaralarda saklanırlardı.

Bayrağı için savaşan insanda korku olmazdı.Bunu bilmeyenin bayrağı da olmazdı,vatanı da olmazdı.Korkusuzca savaşp kanını yıllar yılı atalarının kanıyla boydan boya sulamadığın toprak ise senin vatanın asla olamazdı.

Bu itler işte bunu bilmiyordu.Sorun yok. Öğreneceklerdi.Eninde sonunda öğreneceklerdi!

Anında sert adımlarla ona doğrultulan silaha ilerledi Murathan.Teröristin hala elleri titriyordu. Gözünün önünde ki adamı bile kolundan ıskalayarak vuran bir sürüyle uğraşmak...

"Beni mi vurdun lan sen?" dedi karşımda hala titreyerek ona bakan teröriste.

"Hepiniz öleceksiniz."dedi it bozuk bir Türkçeyle."Bir gün hepiniz öleceksiniz."

Murathan güldü."En azından geberirken doğruyu buldun."dedi sakince.Ve silahını kaldırdığı gibi karşısındakinin elimdeki silahı tekrar ateşlemesine fırsat vermeden alınının ortasına sıkı kurşunu.

Terörist anında yere yığılırken Murathan memnuniyetsizce bakışlarını koluna eğdi. "Vuruyorsun tam vur bari orospu çocuğu. Sıyırmak nedir?!" diye homurdana homurdana tekrar önüne döndü.

"Komutanım vuruldunuz mu? İyi misiniz?" diyerek yanına gelen Timur'a ifadesiz bir bakış gönderdi.

"Sorun yok.Devam.Ufak bir sıyrık."

Timur başıyla onu onaylandıktan sonra ikisi birlikte tekrar mağaranın içine daldı. Yaklaşık 8 dakika sonra her şey tamamı. Ortamın temiz olduğuna emin olduktan sonra hepsi tekrar mağaranın önünde toplandı.Dikkatler tamamen Aybükedeydi.

"Komutanım."diyerek hafif bir tebessümle selam verdi Murathan'a Aybüke. Siyah, omuzlarında biten küt saçları, esmer teni ve siyah gözleri ile yine son derece ciddi duruyordu. Murathan verilen selamı minik bir baş hareketi ile kabul etti.

"Aybüke'm..." diyerek herkesten önce ileri atıldı Süleyman.

Aybüke anında, "Kes sesini Süleyman." diyerek milli cevabı verince herkes bıyık altından bir güldü.

Ama Süleyman son derece mutluydu. "Nasıl da özlemişti terslemelerini..?"dedi mutlu mesut. "Hele bir daha kes sesini Süleyman de bakayım."

Aybüke yine ters bakışını attı."Süleyman salak mısın?"dedi dişlerini sıkı sıkı. "Sussana artık."

"Aşk dediğin..."diye mırıldandı Zülfikar alayla.

Murathan time bakarken hafifçe gülümsedi. Evet,biraz geveze bir timdi.Ama hepsi kardeşi gibiydi.Gerçi o kardeşim dediği nicelerini daha toprağa vermişti...

"Tamamsanız dönüyoruz artık Barut."dedi net bir sesle. Aybüke ve Süleyman'a imalı bir bakış attı."Yolda hasret giderirsiniz artık."

Aybüke her ne kadar utansada artık timin bütün imalarına alışmış olduğundan Süleyman otuz iki diş sırtırken o bu imayı hiç üstüne almadan ifadesizce Murathan'a döndü."Arkada iki tane çocuk var komutanım.Onlara yardım etmeyen köylüye göz dağı vermek için kaçırmışlar."

"Arkada derken?" diye sordu Timur."Arkası da mı var buranın?"

"Yok."dedi Aybüke kendinden emin bir şekilde. "Yani var da, onların haberi yoktu. Ben buldum. Geleceğinizi duyunca çocukları oraya sakladım."

"Başkan yine sanatını konuşturmuş."dedi Zülfikar otuz iki diş sırtarak."Helal kız sana."

Aybüke hemen kendinden emin bir gülüş attı.Onun işi buydu.Kimsenin bilmediklerini bulmak. Her türlü istihbaratı toplamak.Kılık değiştirme ve her türlü ortama anında uyum sağlaması ile meşhurdu askeriyede.

"Getir hadi çocukları o zaman bırakalım köylerine." dedi Murathan sakince.

"Emredersiniz Komutanım."deyip hızla mağaraya koşan Aybüke'nin peşinden gizli mağarayı öğrenmek için Alican, Emek, Zülfikar ve Süleyman'da mağaraya daldı.

"Çocuk kaçırmışlar bir de ya!"diye huysuzca mırıldana mırıldana Timur'da mağaradan içeri daldı."Gelmişini geçmişini siktiğimin am bitleri."

"Durup durup tam sövüyor bu da ha."dedi Hasan arkasından gülererek. Murathan'da hafifçe güldü. Timur'un nadir konuştuğu anların çoğu ya net kelimeler ya da küfürlerdi zaten. Dikkatle sağa sola bakarak eline telsizini aldı.

"Barut 1,Ay Yıldız."

"Ay Yıldız dinlemede."

"Paket alındı.Hedefler imha edildi.Bölge temiz.Ama burada kaçırılan çocuklar var.Onları köylerine bırakmalısınız."

"Anlaşıldı Barut 1.Bulunduğunuz konuma en yakın koordinatlara araçlar yönlendiriliyor."

"Anlaşıldı Ay Yıldız."

Telsizi tekrar ön cebine attı.Bir görevi daha bitirmenin huzuru vardı üzerinde.Derin bir nefes verdi ve her şehit düşmeden bitirdiği görevden sonra yaptığını yaptı. Başını yavaşça gökyüzüne kaldırdı ve sonsuz maviliklere bakarken babasına,Ali amcasına, şehit düşen silah arkadaşlarına ve daha nice şehide minik bir asker selamı verdi.

Dökülen kanlar boşa değildi.

Asla da olmayacaktı.

Tim mağaradan 10 yaşlarında iki erkek çocuğu ile dönünce hangi köyden olduklarını öğrendikten sonra toparlanıp dönüş yolunda ilerlediler. Korkmuştu çocuklar.Biri Memoş biri Ferhat. Nereye düştüklerini, şimdi nereye gittiklerini sorgularcasına ürkekçe bakıyordular her yere.

Barut timi de yorgundu.Günlerdir dağlarda aralıksız koşturup,yürüyorlardı. Ama tabi ki çeneler yorulmamıştı.

Süleyman sürekli Aybüke'ye yapışıp,Aybüke' de özenle onu terlerken,diğeri akıllarına gelen her şey hakkında goygoy yapa yapa gelen zırhlı araca binip çocukların köyüne doğru yola koyuldular. Yorgundular belki ama bir görevden daha eksiksiz geri dönmenin hafif bir neşesi vardı hepsinin üzerinde..

Köye vardıklarında ise üzerindeki bütün yorgunluğunu silip yerine fevkalade bir şok getirecek bir görüntüyle karşılaşmıştı Murathan. Hem de zerre beklemediği bir görüntü.

Tehlikeye son derece açık bir yerde...

Sınırdaki bulunan bir köyde...

Bir adet...

Pamuk...

"Pencereden baktığımızda güneşi esirgemiyorsa gökyüzü,birileri bunun bedelini ödediği içindir..."

Başta Gazi Mustafa Kemal Atatürk olmak üzere,Çanakkale'yi geçilmez kılan tüm kahramanlarımıza sevgi,saygı ve minnetle...

Şuraya seri Türk bayraklarınızı alırım :)

5.BÖLÜM

"Birbirine gönülden bağlı olanların bağını koparamazsınız. Çünkü gönüllerin birbirine nereden bağlı olduğunu asla bilemezsiniz..."

**İSMET ÖZEL*

~ ~

"Kepçük, bak ben de kitap okuyorum." diye neşeyle bağırdı Gökçen. Elindeki telefon rehberini gururla ileri doğru uzattı.

Ama Murathan hiç onun kadar gururlu durmuyordu. "Ters tutuyorsun Pamuk."

diye mırıldandı umutsuzca.

Gökçen hemen elindeki telefon rehberinin kapağına şaşkın bir bakış attı. Sonra hiç bozuntuya vermeden ters tutmaya devam etti. "Ben o kadar zekiyim ki tersten de okuyabilerem bir kerem." dedi bilmiş bilmiş. "Sen hala düzden oku, Salak Kepçük."

Murathan güldü."Kim daha salak şu an acaba..."diye ağzının içinde mırıldanıp tekrar elinde heyecanla okuduğu kitabına döndü. İki saniye

sonra Gökçen elindeki rehberi köşeye fırlatıp dibinde bitmişti ama.

"Okumaaaaa." dedi kolundan hızla yana çekerek. "Oyun oynayalım, hadiii Murathan."

Murathan gözlerini kitaptan çekmedi. En heyecanlı yeri idi. Asla bırakamazdı. "Git başımdan Pamuk." diye mırıldandı çizgi romanı dikkatle okurken.

"Sen ne istersen onu oynayalım. Hadi Murathan. Noglar, lütpееееennn!" diye yalvararak koltukta dibine daha çok sokulup başını göğsüne yapıştırdı Gökçen. Kocaman mavi gözlerini melül melül açıp kapatarak alttan alttan en tatlı bakışını attı. "Noglar, noglarrrrrrrrrr."

Murathan'ın kitabı bırakmaya niyeti yoktu. Gökçen'e bakınca da kıyamıyordu. O yüzden bakışlarını hiç ona çevirmeden inatla kitaba bakmaya devam etti. "Olmaz dedim. Git ablaımlarla oyna. Kitap bitince gelirim ben."

Gökçen hemen kaşlarını çattı. Başını yasladığı gövdeden uzaklaştırdı ama uzaklaşırken de kitaba alttan bir yumruk atıp Murathan'ın suratına çakmayı ihmal etmedi.

"GÖKÇEN!" diye bağırdı Murathan şiddetle suratına yapışan kitabı geri çekip. Ama Gökçen çoktan yanından kalkmış, salon çıkışına doğru koşarak uzaklaşıyordu.

"Bela ya..." diye söylene söylene tekrar kitabına döndü Murathan.

Bir süre sonra "Murathan, Gökçen nerede oğlum?" diye soran Leyla teyzesinin sesiyle başını heyecanla okuduğu Red Kit kitabında kaldırdı. Sağına, soluna kısa bir bakış attı.

Gerçekten neredeydi?

Normalde iki dakikaya tekrar dibinde bitmeliydi. Yaklaşık 10 dakikadır sesi çıkmıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Pamuk ve 10 dakika sessiz kalmak...

Yoksa..?

Yine kitaplarını mı boyuyordu o yer cücesi cadı?!

Hızla elindeki kitabı yana savurdu. "Bakıp geliyorum şimdi Leyla teyze." deyip salonda çay içen annesini ve Leyla teyzesini bırakıp ışık hızında içeriye koştu. Ama odaya daldığında beklediği bir görüntü yoktu. Tam aksine, Aslıhan ablası yatağında dergi okurken, Gülhan ablası yerde sessizce bebekleri ile oynuyordu.

"Pamuk'u gördünüz mü ablalar?" dedi odanın kapısından.

"En son Gülhan'la kavga ediyorlardı." dedi Aslıhan bakışlarını dergiden çekmeden. Başıyla yerdeki kız kardeşini işaret etti. "Ona sor."

"Ne bileyim ben nerede?!"dedi Gülhan hemen. Duruşunu hiç bozmadan bebekleri ile oynamaya devam etti.

"Kıza bir bebek verseydin yanında güzelce oynuyordu." dedi Aslıhan ters ters. "Çingen gibi ne kadar bebek varsa kucağına topluyorsun. Mal mısın nesen anlamıyorum ki?"

"Sensin mal!"deyip Gülhan ablasına bir bebek savurunca Aslıhan anında yerinden ayaklandı. Bu kavga demekti. O yüzden Murathan ılık hızıyla kapıyı yüzlerine kapatıp o odadan uzaklaştı. Ablaları kavga ederken arada kalmak pek hoş olmuyordu.

Peki Pamuk neredeydi?

Banyoya baktı. Yoktu. Mutfak, balkon derken bütün odalara baktı. Yine yoktu. Dolaplara saklanmaya bayılırdı. Bütün dolaplara da tek tek baktı. Yine yoktu. Artık gerçekten merak etmeye başlıyordu. En son yatak odasına ilerledi. Ama kapıyı açmadan duyduğu bir ağlama sesiyle elini hızla kapı koluna atıp açtı.

"Pamuk?"

"Kepçük..."diyen Gökçen'in cılız sesi geldi derinlerden.

Gözleri hızla sağı solu taradı.Ama görünürde kimse yoktu."Neredesin kız sen?"

"Sandığın üstünde..."

Ne?!

Murathan şaşkın bakışları eşliğinde odaya tamamen girip bakışlarını sandığa çevirdiğinde ise sandığın üstündeki kat kat yığılı yorganların en tepesine baykuş gibi tünemiş bir adet Gökçen'i gördü.

"Ne yapıyorsun sen orada salak?" dedi kaşlarını çatarak.

"Sensin salak, öküz kulaklı goril." dedi Gökçen içli içli ağlarken. Korkuyla yorganlara yapışmış, kıpırdamadan öylece duruyordu.

Murathan derin bir nefes verdi.Bir halt karıştırdığı sessiz kalmasından belliydi zaten."Nasıl çıktın sen oraya Pamuk?"

"Bilmiyommmmm!"diye daha çok ağlayarak bağırdı Gökçen. "Gülhan abla bağırdı bana. Kaçtım ben de."

"Çok güzel kaçmışsın. Aferin." diye homurdandı Murathan ters ters. "İn şuradan aşağı, hadi."

Gökçen göz ucuyla aşağı bir bakış attı. "İnmiyorum... Çok yüksek Murathannnnn!"

"Neden çıktın o zaman kızım?!"diye bağırdı Murathan.

"Sen sor diye!" diye Gökçen' de bağırdı. Sonra içli ağlamasına kaldığı yerden devam etti.

"Tamam sus." dedi Murathan derin bir nefes vererek. "Bütün yorganları sümük ettin Pamuk. Sus. Ağlama."

"Defol git." dedi Gökçen burnunu inatla yorgana daha çok sürterek. "Kendim kendim inirim ben."

"İn o zaman." dedi Murathan hemen. "Ne diye ağlıyorsun?"

Gökçen anında burnuna yüksek şiddette bir sümük daha çekti. Çenesini dikleştirip yana doğru hareket etmeyi denediği an yorgan yığını da hareket ettiği yöne doğru eğilince anında minik bir çığlıkla tekrar yorganlara yapıştı. "MURATHAAANNNNN!" diye bağırdı yoğun bir ağlama şiddetiyle. "Düşüyooooo!"

Murathan başını umutsuzca iki yana salladı. "Bekle, annemleri çağırıp geliyorum ben."

"Olmaz." dedi Gökçen hemen. "Ya sen gidince düşersen?"

"Ben varken düşünce ne yapacağım sanki Gökçen?" diye yükseldi Murathan.

"Tutarsın..." dedi Gökçen melül bir bakış atıp kocaman mavi gözlerini kırptırarak. "Tutmaz mısın?"

Murathan önce öylece bir baktı. Sonra derin bir nefes verdi. Doğru. Tutardı.

"Gerçekten başıma belasın Gökçen." diye homurdandı dertli dertli. "Tamam... Gitmiyorum."

Sandığın yanında yere devrilmiş bir sandalye vardı. Pamuk kesin onunla çıkmıştı oraya. Sonra sandalye geri devrilince öylece kalmıştı. Hızla sandalyeyi düzelterip üzerine çıktı. Böyle yapınca fazla bir mesafe kalmamıştı aralarında. Kollarını Gökçen'e doğru açtı. "Gel." dedi parmaklarını ileri geri açıp kapatarak.

Gökçen içini çeke çeke, burnunu tekrar yorganlara silip ileri doğru hareketlendi. Yorganlar yine hareket edince korkuyla öylece kaldı.

"Sabaha kadar seni mi bekleyeceğim?" dedi Murathan ters ters. "Hadisene!"

"Sallanıyoooo Kepçük..." diye mırıldandı Gökçen. "Düşerim."

"Sen tutarsın dedin ya kızım. Tutarım ben. Korkma, gel."

"Ya sen de düşersen Murathan?"

"O zaman beraber düşmüş oluruz Gökçen." dedi Murathan güven veren bir bakışla. Parmaklarını tekrar ileri geri açıp kapattı. "Gel hadi."

Gökçen minik bir duraksamanın ardından başka seçeneği olmadığından dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekleyerek Murathan'a doğru ilerledi. Yorganlar yine hareket ettiği an Murathan "Çabuk Gökçen!" deyince ağlaması ile birlikte o da hızlandı ve Murathan'a uzandı. Murathan' da hemen ona uzanan eli tuttu.

"Murathan." dedi Gökçen daha sakin olmaya çalışıp, yorganların üzerinde oturur konuma gelmeye çabalarırken. "Allah havada mı uçuyor?"

"Tövbe de kızım ya!" dedi Murathan hemen. Sonra boş bir bakış attı. "Ne bileyim ben? Düşünmedim hiç." Sağına soluna tereddütle baktı. "Ama değildir havada herhalde. Hem babam Allah her yerde demişti."

"Peki bulutlar neden beyaz?"

"Çok yağmur yağdırdıkları için temiz oluyorlar."

"Sen hiç lumaparka gittin mi?"

Murathan hafiften bir güldü. "Lumapark değil o. Lunapark. Bir kere babam Adana'da götürmüştü."

"Babam da beni götürecekti." dedi Gökçen korku karışımı bir tebessümle dizlerini aşağı uzatıp oturmaya çalışırken. "Söz verdi."

"Burada lunapark yok ki kızım."

"Olan yere götürecekti. Öyle dedi. Babam söz veriyse yapar." Sonunda bacaklarını aşağı uzatabilmişti Gökçen. "Lumapark'da kocaman tren olduğu doğru mu?"

"Doğru. Çok da hızlı."

"Sen bindin mi?"

"Yok. Yaşım küçük diye almadılar. Büyükler binebiliyormuş ona."

Gökçen hafifçe güldü. "Belki de kulaklarına rüzgar vurunca uçup gidersin diye korktular."

Murathan hemen kaşlarını çatıp kollarını geri çekti. "Gidiyorum ben." dedi arkasını dönerek. "Ne halin varsa gör. Hatta kal orada. İnme asla."

"Yaaaaaa KEPÇÜKKKK!" diye anında cıılgılığı bastı Gökçen. "Söz daha demeyeceğim bir şey. Gitme..."

"Ağzını açtığın an aşağı çekerim seni Pamuk." dedi Murathan ters ters. "Sümüklerin gibi yapışırın yere!" Tekrar önüne dönüp kaşları çatık bir halde kollarını yukarı kaldırdı.

Ama Gökçen'in susmaya pek niyeti yoktu. "Bugün günlerden ne Murathan?" diye sordu ileri uzanmaya çalışırken.

"Çarşamba."

"Neden arşamba? Kim bulmuş bu ismi?"

Murathan yine boş bir bakış attı.Pamuk ve bitmez soruları..."Ben ne bileyim kim bulmuş? Bulanlar öyle bulmuş işte."dedi ters ters. "Susta gel artık."

Gökçen burnundan hunharca akan sümüklerini hızla koluna silip kollarını biraz aşağıdaki Murathan'a doğru uzattı. Murathan ise ileri uzanıp kollarının altından tuttu. Tam ikisi de oldu bu işi gülüşü içindeydi ki Gökçen Murathan'ın kucağına atlar atlamaz peşinden de koca yorgan yığını geldi.

Önce kucağındaki Gökçen'e sıkı sıkı yapışan Murathan devrilen sandalye ile beraber hızla yere yapıştı.Onun üstüne Gökçen.Onların üstüne yorganlar...

Anneleri, Aslıhan ve Gülhan çığlıklar yüzünden koşarak odaya geldiğinde ise gördükleri manzara ile öylece kalakaldılar.

Sanki enkaz altından birini çıkarmaya çalışır gibi bütün gücüyle yorganları sağa sola çekip Murathan'ı dışarı çıkarmaya çalışan Gökçen ve yerdeki yorganların arasından sadece başı görünen ağlamaklı bir Murathan vardı karşılarında.

Sonuç ise Murathan'ın sol bileğinde bir kırık...Gökçen'in sağ işaret parmağında bir çıkık oldu...

Derler ki; Hazreti Nuh'un gemisi tufandan sonra bu diyarlarda durmuş. Cudi Dağı'nın en zirvesinde soluklanıp yeryüzündeki sular çekilene kadar bu zirvede beklemiş. Daha sonra ise yeni yaşam bu topraklarda hayat bulmuş. İnsanoğlu bu topraklara yerleşmiş. Ekmiş, biçmiş, avlamış, çoğalmış. İnsan, asıl bu topraklarda insanlığının en köklü temellerini atmış. Bu sebepten Şehr-i Nuh derlermiş bu topraklara.

Nuh'un Şehri...

İnsanlığın köklü temellerinin tekrar atıldığı bu topraklarda asırlar sonra böyle bir kargaşanın hakim olması...

...

Cudi dağının minik bir ucu görünüyordu bulunduğum yerden. Mavi gökyüzü, üzerine bir el tarafından özenle yerleştirilmiş gibi duran beyaz bulutlar, hafif ten yakan güneş ve ılık bir rüzgar...Küçükken Hakkari'de hava hep böyle olurdu. Bu diyarlarda geçmişti ömrümün ilk yılları. O yüzden yabancıysa değildim bu ten yakan güneşin. Aksine, beni baya bir yakmışlığı vardı.

Derin bir nefes aldım bu manzara karşısında.Ciğerlerim temiz hava ile şenlendi demek isterdim ama onun yerine muazzam bir tezek kokusu genzimi yakınca huzurlu tebessümüm minik bir öksürükle bölündü.

Bana huzurlu bir sahne çekmek gerçekten haram.

"Gökçen hanım,iyi misiniz?"dedi Ayşegül bu minik öksürük krizim yüzünden.

"İ..iyiyim. İyi."dedim bir yandan öksürüp bir yandan genzimi temizlemeye çalışarak. "Tezek biraz kafa yaptı sanırım."

Ayşegül hafifçe güldü. Tabi ben de. Tebessümümü bozmadan arkamı dönüp eski evin önünde tatlı tatlı beni bekleyen nineye baktım. Elleri nasır ve yarıklarla doluydu. Gözlerinin altında yoğun göz torbaları oluşmuştu. Beyaz, kocaman oyaları olan eşarbının aksine esmer bir teni vardı. Yılların yorgunluğu ve hayatın acı izleri vücudunun her zerresinden belli oluyor, koyu kahve gözler son derece yorgun bakıyordu bana.

Öksürüğümü kontrol altına alıp minik adımlarda yanına ilerledim.Göz teması kurmak adına önünde eğildim.O hemen elini kaldırıp kırılacak bir şeymişim gibi nazikçe saçlarımı okşarken ben,"Seri te deşkiye?" dedim tebessümü bozmadan.

Basit dilde tıp Kürtçesi öğrenmiş bulunuyorum.Gururluyum.Az önce de başın ağrıyor mu diye sormuştum.Daha çok gururluyum.Ama ninenin ağzını açıp yaklaşık 5 dakika boyunca aralıksız kurduğu Kürtçe cümle silsilesi ile gururum suratıma çaktığı gibi beni gerisin geri fırlattı.

Ne ettin be ninem..?!

Basit dilde tıp Kürkçem buraya kadardı. Önemli olan katılmaktı.Teşekkürler.

Öylece mal mal ninenin yüzüne bakıp göz kırptırınca imdadıma sağ olsun Ayşegül yetişti.

"Kalbinde hafif çarpıntı varmış Gökçen hanım."dedi bu mal halime gülerek."Biraz da başı ağrıyormuş."

"O kadar cümlede sadece bunu mu anlattı yani?"diye sordum şaşkın şaşkın.

"Sizi de övdü."dedi Ayşegül gülerek."Çok güzelmişsiniz.Allah sizi nazarlardan saklasınmış. Tuttuğunuz altın olsunmuş inşallah."

Üstüne tanımam bu duanın nineciğimmm!

"Amin ninem amin." diyerek neşeyle önüme döndüm. Güldü. Güldüm. Birbirimizi zerre anlamıyorduk oysa. Harika ortamlar vol sonsuz...

Bir köydeydik. Güzel bir köydü. Diğer gördüğüm köylere benzemiyordu burası. Şaşırtıcı ama yeşil bir köydü. Baya büyüktüde. Hatta burada gördüğüm en yeşil ve büyük köy diyebilirdim buraya. Okul vardı bir kere. Sonra minik bir bakkal. Sağlık ocağı da vardı ama Doktor henüz gelmemişti. Ve asıl bomba...

Aşiret vardı!

Aşiret!

Evet.Bildiğimiz aşiret!

Bu köy Musakan Aşiretine bağlı bir köydü.

Buralarda da aşiret olacağını hiç tahmin etmezdim oysa.Ne bileyim...Daha çok Şanlıurfa'da, Mardin'de falan olur sanıyordum böyle şeyleri. Yanılmışım...

Yalan yok.Bu bilgiyi duyar duymaz kafamın içinde 'Törreeeee,töreeeee olur mu kul kula köleeeeeee' fon müziği çalmıştı.İflah olmaz vizyonsuz bir insan olarak üniversite zamanlarında sınavlardan bunaldığım dönemler'anne ben aşirete gelin kaçacağım' diye feryat figan bağırırdım evde.Çok sevgili halam da bu fikrimi hemen destekler, kaçarken bana da söyle beraber kaçalım derdi ciddi ciddi.

Kız halaya, oğlan dayıya çeker diye boşa dememişler. İflah olmaz mal romantizmim kesinlikle halamdan geliyordu. Fantezimize bak. Aşirete kocaya kaçmak. Harika vizyon...

Zira kafamızdaki aşiret, Sıla ve Asmalı Konak dizisinden ibaretti. Amerika'da eğitim görmüş yağız, yakışıklı, heybetli bir bir Boran ağa...Ya da Baran, ya da Miran ya da Seymen, ya da Hamido... Aşiretti sonuçta, isimlere çok takılmamak lazımdı. Neyse neydi işte. İflah olmaz bir romantik olmak bunu sorgulamamayı gerektirirdi.

Hele halam bir ara ciddi ciddi 'orada geline kilosuna kadar altın takılıyormuş' laflarına inanıp eee yani şimdi bana sadece 75 kilocuk mu

altın takılacak diye dertlenmişti.Yetmezmiş gibi beni de kendiyle beraber dertlendirmişti.Ey gidi günler ey!

Ama çok üzgünüm halacığım...Burada Boran Ağa yoktu...Burada Miran Ağa yoktu... Burada Seymen Ağa yoktu...Hatta Hamido Ağa bile yoktu.

Burada Ahmet Ağa vardı.Bildiğimiz düz Ahmet Ağa...

Başında siyah foteri, üstünde siyah takım elbisesi ve kara kara pos bıyıkları ile ortalıkta milli İbrahim Tatlıses gibi gezen, 50'li yaşlarda, ak saçlı tontik bir amcaydı bana göre. Ama işte aslında pek tontik değilmiş. Buranın bağlı olduğu Musakan aşiretinin başı oymuş. Köyün en büyük evinde oturuyordu zaten. Büyük dediğim de öyle dizilerdeki gibi Asmalı Konak falan değildi ha. İki katlı normal bir evdi malikaneleri.

Ah işte...Hayaller Boran Ağa... Hayatlar... Neyse...

Ama çok sıcakkanlı bir insandı Ahmet Ağa. Gelir gelmez bizi evinin önünde toplayıp çay içirmişti.Fır dönmüştü etrafımızda.Tatlı da bir eşi vardı.Çok güzel ağırlamışları bizi evlerinin bahçesinde.Biraz kalabalık ama normal bir aile gibi görünüyordlardı dışarıdan.Ama evlerinin önündeki son model arabalar bu mütevazi ağalık hayatının aslında o kadar da mütevazi olmadığı konusunda bana minik bir göz kırpmıştı.

Büyük bir ciddiyetle ninenin gerekli kontrollerini yaparken, "Gökçen,bir bakar mısın?"diyen Egemen'in sesiyle bakışlarımı arkama çevirdim.

Merkezde çalışan bir doktordu Egemen. Böyle köylere giderken tanışmıştık. İtiraf ediyorum adeta sarışın bir bombaydı kendileri. Yani çok değişik bir tipi yoktu aslında ama karizma bir abimizdi. Açık kahve gözleri hep ıslık ıslık. Herkese, her şeye gülüyordu. Sohbeti de çok iyiydi. Ne konuşursan anında uyum sağlıyordu. İyi adamdı yani Egemen. Sağ olsun bana da bu köyleri gezerken çok yardımcı oluyordu.

Nineye Ayşegül'ün bakmasını işaret ederek eğildiğim yerden doğruldum.Üzerimdeki doktor önlüğünün sağını solunu düzelterek Egemen'e doğru ilerledim."Efendim Egemen?"

"Bu son hasta değil mi?"

"Evet."dedim rüzgar yüzünden ağzıma yüzüme dolan saçlarımı geri iterek.Arkamı dönüp nine ile ilgilenen Ayşegül'e baktım. "Birazdan biter zaten.Toparlanırsınız."diyerek tekrar bakışlarımı Egemen'e çevirdim.

"O iş zor gibi."dedi yarım bir gülüşle."Ağa bizi yemeğe çağıracaktı.Gitmezsek ayıp olur şimdi."

"Eeee çayını içtik ya.Daha ne yemeği?" dedim kısık bir sesle.

"Kuzu kesmiş kızım bize."dedi neşeli bir gülüşle."Ne çayından bahsediyorsun sen? Resmi davetin gelmesini bekliyorum ben şu an.Uçarak gideceğim."

Kuzu mu kesmiş?Ağam ne ettin?!

"Ben et yemem ki. Bana yaramadı bu iş." derken hafifçe esen rüzgar yüzünden yüzüme düşen saçlarımı geri itelemeye çalışıyordum. Annem olsa örerdı saçlarımı. Ben örgü işini pek beceremediğimden, topuz yapınca ise başım ağrıdığından böyle uğraşıp duruyordum.

"Senin et payın da ben de o zaman." dedi gülerek. Sonra elini yavaşça yüzüme uzanıp yanağıma değen saçları nazikçe geri iteledi. Çapkın bir gülüş belirdi dudaklarında. "Toplasana bunları." dedi enteresan bir şekilde kısık ve egzotik bir sesle. "Rahatsız etmesinler seni."

Garip bir bakışla bakıyordu şu an bana. Ne oldu durduk yere? İyi hoştuk. Ne bu haller şu an sarı bomba?!

Rahatsız olduğumu belli etmek adına yavaşça başımı geri çektim. Aramız iyi diye umarım bunu yanlış yerlere çekmemişsindir Egemen. Seninle arama mesafe koymak istemem. Zira sevdiğim bir arkadaşımısın. Ama o manada değil. Zaten hala Koray göteleğinin şokunu atamamışım üzerimden. Bulaşmayın bana, ne olur be arkadaşım. Aşk maşk yok. Sadece work, work, work!

"Toplayınca başım ağrıyor. İyi böyle." dedim minik bir tebessümle. Tekrar geri attım saçlarımı. Uslu durun. Yoldurtmayın bana kendinizi canım saçlarım. Tam o an imdadıma Ahmet Ağa'nın kızı Gurbet yetişti.

"Gökçen hanım." diyerek seslenince bakışlarımı ona çevirdim. Minyon tipli, kara kaş, kara göz bir kızdı Gurbet. Simsiyah saçları beline kadar uzanıyordu. Çay içerken biraz konuşma fırsatım olmuştu.23 yaşındaymış. İşletme mezunuymuş. Okulu yeni bitmiş zaten. Şimdilik buralarda takılıyormuş kendileri. Ahmet ağanın dört çocuğu içinde tek kızıydı. Ve gördüğüm kadarı ile Ağa resmen Gurbet'in gözünün içine bakıyordu.

"İşte resmi davetiniz de geliyor."dedi Egemen sırtarak.

Derken Gurbet' de tam yanıma gelmiş bulunuyordu."İşiniz bitti mi?"diye sordu tatlı tatlı. "Yemeğe bekliyoruz sizi."

Egemen ufak bir sırıtışla önüne döndü. "Bitti." dedim ben de onun tatlılığına uyarak. "Ama ne gerek vardı Gurbet? Zaten çay içtik. Zahmet vermeyelim biz bir daha."

"Ne zahmeti Gökçen hanım."dedi kınayıcı bir bakışla.Sonra hemen tekrar tatlı tebessümüne büründü."Babam duymasın bu sözünüzü.Valla yemeden

göndermez sizi. Öyle sadece çayla olmaz."

"Geliriz geliriz."dedi Egemen hemen.Ne etmiş be Egemen! İlk defa mı yiyeceksin be oğlum?!

"Eeee bekliyoruz o zaman."dedi Gurbet. Dönüp tekrar bana kocaman gülerek geldiği yolda ilerlemeye başladı."Çabuk gelin ama. Yemekler soğumasın."

"Ben hemen geliyorum." deyip Egemen anında Gurbet'in peşine takıldı. "Siz de çabuk gelin Gökçen." diye eklerken et yiyeceği için baya mutlu duruyordu.

"Şanslı günümüzdeyiz millet!" diye bağırarak arkamı dönüp bizim kızlara doğru ilerledim. "Ahmet Ağa bizi yemeğe çağırıyormuş."

"Vallahi mi?" dedi Ayşegül heyecanla. "Yeminler olsun bayılmak üzereydim. Hemen gidelim, hemen." deyip yerdeki tansiyon aletini toplamaya başladı. Aynur ve Mercan hemşirenin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Onlar da anında toparlanma mooduna geçti. İstemsizce güldüm bu hallerine. Ben sabahtır cebime doldurduğum bisküvilerden azar azar ağzıma atıp idare ediyordum. Asla ağzım boş duramazdım. Ama anlaşılan onlar fena durumdaydı.

"Allah'tan arıyordunuz bu teklifi galiba." dedim bu hallerine gülerek.

"Valla midemin gurultusundan kimseyi duyamıyorum diyeyim siz anlayın Gökçen hanım." dedi Mercan hemşire büyük bir netlikle.

"Benim de kendi tansiyonumu ölçmeme ramak vardı."diye ekledi Aynur.

Güldüm. Haklılar. Kaç saattir ev ev dolaşıyorduk. Köyde büyük olunca yorulmuşlardı tabi. Gülümsememi bozmadan onlara bakarken bakışlarım birden bulunduğumuz evin baya ilerisindeki bir eve takıldı. Mor eşarplı bir kadın, evinin önüne attığı bir sandalyeye oturmuş dertli dertli karşı dağlara bakıyordu. Çok net göremiyordum ama yaşlı değildi. Tahmini otuz ya da otuz beş yaşlarında gibiydi...

Çoğu evi gezmiştik.Bazıları ise direkt şikayetini söylemek için bizim yanımıza gelmişti.Ama bu kadını yeni görüyordum. Üzgün duruyordu.Çok üzgün.Kendimi üzgün bir tabloya bakar gibi hissediyordum şu an.Neden öyle duruyordu..?

"Ayşegül..."diye mırıldandım bakışlarımı kadından çekmeden.

"Efendim Gökçen hanım."diye hemen bana döndü.

"O kadın..."dedim başımla işaret ederek. "Neden öyle duruyor? Kim o?"

İşaret ettiğim yöne baktı."Bilmem ki."dedi boş bir sesle."Dur şu nineye soralım. O bilir."

Hemen önüne döndü. Az önce baktığım hasta ile Kürtçe bir şeyler konuştuktan sonra tekrar bana döndü. Derin bir nefes verip o da dertli dertli kadına bakmaya başladı. "Çocuğunu kaçırmışlar..." diye mırıldandı dudakları.

Vahşet içinde ona döndüm. "NE? KİM?"

Bana hiç bakmadan yine üzgün bir bakışla kadına bakmaya devam etti. "Onlar Gökçen hanım..." dedi en az görüntüsü kadar üzgün bir sesle. "Onlar..."

Onlar...

Kim olduğunu anlamam için yeterli bir cevaptı.

Onlar...

Babamın katilleri...

Onlar...

Daha nice hayatın katilleri...

"Neden kaçırmışlar?" diye sordum bakışlarımı Ayşegül'den tekrar kadına çevirerek.

"Buralarda böyle şeyler için özel bir sebebe gerek yok." dedi birden arkasını dönüp eşyaları bu sefer ağır ağır toplamaya başlayarak. "Öyle istemişlerdir..."

Kelimeler boğazımda düğüm düğüm oldu. Konuşamadım, yutkunamadım. Ayağımı bastığım bu topraklara, öpüp alınma koyduğum bayrağıma, babama ve daha milyonlara insana yapılan bu şeyi yıllardır hazmedemiyordum ben. Konuşsam ağzımdan bir avuç cehennem çıkacaktı. Biliyordum. O yüzden bütün kelimelerimi yuttum. Dişlerimi dudağıma geçirip sustum. Sadece öylece baktım o kadına.

Başına mor bir eşarp sarılı, üstü başı eski bir kadın...

Bu görüntüyü de aklımın en ücra köşesine kazıdım. Tıpkı babamın cenazesinde eli karnında öylece ıslak kirpikleri ile dakikalarca boşluğa bakan annemi, bir yavrum daha olsa yine vatana veda ederim diye ağlayarak bağırان babaannemi, ağzına asla sigara sürmeyen dedemin babamın töreninden sonra her gün bir paket sigara içtiğini, benim bayrağa sarılı tabutun önündeki cansız bir resme 'babam' diye bağırarak koştuğumu ve Gökalp'in bir şey yapmadan önce sürekli bana 'bunu böyle yapsam babam sever mi ya da kızar mı' diye sessizce sorduğu anları kazıdığım gibi...

"Hadi Gökçen hanım, gidelim." diyen Ayşegül'ün sesi ile transtan çıktım.

"Siz gidin."dedim adımlarımı kadının olduğu yöne doğru atarken."Ben birazdan geliyorum."

"Gökçen hanım nereye?"diye çıkıştı Ayşegül hemen.

Onu umursamadan ilerledim."Sen çantamı al git."dedim Ayşegül'e yüzümü dönüp geri geri giderken."Beş dakikaya geliyorum ben."

Tekrar önüme döndüm."Evin yolunu hatırlıyor musunuz?"diye bağırdı arkamdan."Çok uzaklaşmayın."

Annem sanki.Yerim seni Ayşegül.Yüzümde bir tebessüm belirdi ama arkamı dönmedim. Sadece sol elimi yukarı kaldırıp bir okey işareti yaptım.Sonra ise yavaş adımlarla kadına doğru ilerlemeye devam ettim.Türkçe bilmiyorsa yine apışıp kalacaktım ama olsun.Yüzünü yakından görmek istiyordum. Yavaş adımlarla ilerlerken arkamı dönüp bizim kızlara baktığımda toparlanmış ağanın evi yönünde ilerliyorlardı.Tekrar önüme döndüm.Bir yiğitlik yapmıştım ama inşallah gerçekten kaybolmazdım.

Komplocu beynim. Allah'ın adını verdim stop! Hem niye kaybolayım ya? İki adımlık yol. Ayrı bir yere sapmıyordum sonuçta. Olmadı gerisin geri dönerdim. Peki yanına gidince kadına ne diyecektim?

Ben doktorum. Sana bakmaya geldim.

Harika bir girişti Gökçen. Lütfen bir daha olmasın.

Büyük ihtimal bir şey diyemeden yanından mal gibi geçer giderdim.Yapardım bu mallığı ben. Kendimi biliyordum.

Neyse diyerekten ilerlerken birden gittiğim yolun tam karşısından gelen birilerini gördüm. Durdum. Gözlerimi kısıp odaklanmaya çalıştım. Yine yüzleri tam seçemiyordum ama biri net Ahmet Ağaydı. Yanında ise bir kaç asker vardı. Aniden mor eşarplı kadın ayağa kalktı. Kürtçe bir kelime bağırdı. Ellerini neşeyle dizlerine vurdu ve güldü. Evet, evet. O üzgün kadın neşeyle gülümsedi. Bu noktadan bile görebileceğim bir gülüşle gülümsedi hem de.Tek bir tebessüm etrafındaki o kasvetli havayı bahara çevirmişti sanki.

Çünkü askerlerin arkasından küçük bir çocuk "Daye!"diye bağırarak çıkıp kadına doğru koşmaya başlamıştı.

Çocuk ve kadın büyük bir neşe içinde birbirlerine sarılıp kadın çocuğun yüzünün her yerini büyük bir coşkuyla öperken benim gözüm bu anne ve oğlunu izleyen ekibe takıldı.3 asker vardı. Bir de Ahmet Ağa ve oğullarından biri olan Resul. Askerlerden biri tanıdık duruyordu. Baya tanıdık duruyordu hem de. Ama yüzü bana tam dönük değildi. Ahmet Ağa

ile bir şeyler konuşuyordu. Gözlerimi kısıp ilerlemeye devam ettim. Görüntüyü tam seçemeyince ilerlemeye başladım.

Bir adım.İki adım.Üç adım.Dört adım derken birden görüntü netleşti.Adımlarım yavaşladı.Yok artık. Harbi mi lan?! Gördüğüm görüntüden emin olmak için bir iki adım daha attım. Ve anında her şey daha da netleşti.

Askeri bir üniforma içinde, yüzü gözü hafif toz toprak olmuş, saçları dağınık, son derece heybetli bir Murathan'dı bu.

Şaşkın şaşkın göz kırptırdım bir kaç saniye boyunca. Ne işi vardı bunun burada? Beni mi takip ediyor bu manyak? Yanındaki askerler de tanıdıktı. Başına askeri desenli bir bandana sarılı, son derece ciddi duran Timur ve içimizdeki İrlandalı Zülfikar. Onlar da asker üniformaları içindeydiler.

Ne oluyor? Onlar mı buldu yani çocuğu? Ne yapmalı? Yanlarına mı gitmeli? Anında buradan tüymeli mi? Ne yapmalı? Ne?

Derin çelişkiler içindeyken yandan gelen mükemmel şiddette bir kuş sesi ile bütün cevapsız sorularım bölündü. Hızla bakışlarımı sağıma çevirdiğimde ise beni altıma ettirecek bir görüntü ile burun buruna geldim.

Kanatlarını korkutucu bir atmaca gibi iki yana açmış,üstüme uçmaya hazırlanan kocaman bir horoz...

Bu bir horoz olamaz ama. Kesinlikle bu bir Atmaca. Korkunç bir Atmaca hem de demeye kalmadan horoz olacak kişilik Fatma Girik' in yavrusunu beşikten kapan çılgın kartal gibi üzerime abandı.

ALLAH! BİSMİLLAH!

Horoz gagasını resmen saçlarıma takıp acımasızca çekince acılı bir feryat eşliğinde elimi kolumu can havliyle sallayarak horozu geri ittim.Kocaman kanatları yüzüme gözüme çarpınca ise resmen elim ayağım boşandı.Bayılacağım galiba...

"Dohtor hanım!"diye bağırان Ahmet Ağa'nın sesi ile anında sağ taraftaki toprak yola doğru bağırarak kaçmaya başladım. Ağa'ya mağaya bakacak durumda değilim kardeşim.İsterse Boran Ağa gelsin.

Atmaca görünümlü bir horoz tarafından kovalanıyordum şu an!

Koştum.Köyün sokaklarında çılgık kıyamet koştum hem de.Horoz manyağının peşimi bırakmaya pek niyeti yoktu ama.Arkadan götüme bir gaga atınca acı içinde elimi götüme atıp koşmaya devam ettim. Yetmedi bir daha üstüme uçup saçlarımı ve kafamı gagaladı.Sonra tekrar götümü..

Saçımı, başımı hatta götümü bile yolmuş durumda...

Rezil oluşumu düşünemiyorum şu an. Bu düşüneceğim en son konu bile değildi bu konumda. Daha ciddi dertlerim vardı çünkü. Götüm acıyor, saçlarım bir horoz tarafından yolunuyordu aaaa dostlar!

Arkadan benim adımı bağırان bir ses daha geldi ama duramam. Durursam şerefsizim kardeşim. Terminatör gibi horoz var peşimde. Can havli ile koşarken gözüme ileride bir ağaç takıldı. Yüksekten korkardım ama horozdan korktuğum kadar değil. Horoz kafama bir gaga daha attı.

Gıdım kalan beyin hücrelerim de sizlere ömür artık...

"Öldüm artık yeterrrrr!" diye ağlamaklı bir sesle bağırarak ağaca yapıştım ve nasıl olduğunu, nasıl yaptığımı bilmeden ağacın en tepesine tırmandım. Yetmedi, hızımı alamadım. Yine nasıl yaptığımı bilmediğim bir şekilde ağacın en sağlam dalında ilerleye ilerleye yanındaki evin çatısına atladım.

Ne olur horozlar uçamıyor olsun Allah'ım, ne olur...

Ağlamak istiyorum.Hale bak.En son anneannemin köyünde,11 yaşında bir öküz tarafından kovalanırken yaşamıştım galiba bu ekşini.Hayvan sever bir insandım ama bana hiç yardımcı olunmuyordu. Popomu deldi manyak horoz galiba. Gerçekten popom acıyordu.

"Popom..."diye sızlana sızlana elimi arkama attım. Ruhu götünden çıkması deyiminin bir canlandırması olsa kesinlikle bu an olurdu.

Aşağıdan hala horozun vahşi sesi geliyordu. Elimi götümünden çekmeden aşağı baktım. Manyak, kanatlarını açıp buraya uçmaya çalışıyor ama bu uçuş girişimleri duvara çarpıp geri savrulması şeklinde sonlanıyordu. Horozlar uçamıyordu sanırım. İyi haberdi.

"Abi çiftleşme dönemin mi ne senin?" dedim çaresizce."Böyle de yapılmaz ki ama! Hangi tavuk yaklaşıp böyle senin yanına? Bak bir dişi olarak söylüyorum işin çok zor senin bu kafayla."

Bir daha hızla uçup hızla duvara kafa attı. Yeminle Hezarfen Çelebi uçmayı bu kadar denememiştir. Olmuyorsa zorlama be kardeşim.

"Derdin ne senin benimle!?" diye bağırdım aşağı doğru. "Manyak mısın be kardeşim? Ne olur git!"

Uçarak tekrar duvara çaktı. Kesinlikle beni öldürmeden bırakmayacak... Allah'ım...Böyle mi sona erecekti, böyle parça parça mı olacaktı benim kıymetli popom?! Ahey Ahey lililili...

Derken tanıdık bir ses geldi kulağıma. "GÖKÇEN!"diye bağırıyordu Murathan.

Güldüm. Bütün canımın acısına rağmen o sesi duyunca hemen güldüm. Güven demekti bu ses çünkü. Kurtulmak demekti. Kepçük... Yetiş... Aşağı

bir bakış attım. Murathan yoktu. Hala Çaki kılıklı horoz vardı. Allah' da senin bibiğini bildiği gibi yapsın. Çiftleşecek tavuk bulama sen emi! Manyakkkk!

Ağlamaklı bir sesle karşılık verdim Kepçük'e. "MURATHANN!"

"NEREDEEEEEESİN?" diye bağırdı. Sesi sinirli geliyordu. Ama umrumda değil. Ölmek üzereydim az önce. Asıl sinirli olan bendim.

"NE BİLEYİM BEN NEREDEYİM?!" diye bağırdım ağlamaya yakın bir sesle. "Bul sen işte..."

ÇIVDIRICAMM!

"Galiba bu evin arkasındadır." dedi Ahmet Ağa bozuk Türkçesiyle.

Başımı arkama çevirip popoma bakmaya çalıştım. İyi bari, kot pantolonumu yırtmamış manyak. Ama gerçekten çok acıyordu. Beyaz önlüğümün kollarını yukarı çektiğim için kollarım çiziklerle doluydu. Bilek ve ellerimin üstü horozu kendimden uzaklaştırmaya çalışırken deli gibi sağa sola çaktığından olsa gerek hafifçe morarmaya başlamıştı. Hale bak! Gördüğümüz en güzel köy dedik başımıza gelene bak.

Maşallah dediğimiz yine iki gün yaşamadı be.

Dertli dertli elimi başıma attım. Çatılarda ağıt yakmakta mı vardı kaderimde? Delali delalii delalii emmayeeee! Horoz hala aşağıdaydı. Elim başımda içten içe ağıt yakarak aşağıya bakarken bir şey fark ettim. İnsanlık için küçük benim için ise öldürücü bir detay... Ben fazla yüksek bir yerdeydim. Hem de çok fazla yüksek...

Ağlamaya yakın bir ses çıkararak olduğum yere çöktüm. Ama oturur oturmaz popom acıyınca bu sefer gerçekten sinir harbi geçiren bir ifadeye büründüm. Nasıl çıktım ben buraya ya?

OFFFFFFFFF! BAŞLARIM BÖYLE İŞİ AMA YA!

"Pamuk." dedi Murathan'ın çok yakından gelen sesi. Hemen dertli dertli çöktüğüm yerden ayaklanıp öne eğildim. Ama büyük bir dikkatle. Altımdaki çatı taşlarında kayabilirdi. Zira şu an bir tek o kaldı başıma gelmeyen. Bir de buradan düşüp gençliğimin baharında ölmek istemem.

Açamadan solacağım Allah'ım!

Teröristler tarafından kaçırılacağımı düşünen anneme köy meydanında horoz tarafından kovalanmam şoku...

Başımı ürkekçe aşağı eğdiğimde Murathan ve horoz yan yana dikilmiş öylece bana bakıyorlardı. Şok dolu bir bakış attım az önce beni deli gibi dövüp şu an uslu uslu Murathan'ın yanında dikilen horoza.

Lan onu da kaksana manyak.Ne yaptım ben sana ha! Neeee!? Bir derdin olduğunda ilk ben koşardım oysa.Yazıklar olsun sana be!

"Kepçük..."diye mırıldandım melül melül.

İki elini birden beline atıp gözlerini kapattı. Sonra derin bir nefes verip tekrar gözlerini geri açtı."Ne yapıyorsun sen orada?"dedi muazzam bir sakinlikle.

Ebenin...

Neyse Gökçen.Sakin.Sakin.

"Hiç."dedim geniş geniş."Öyle bir bakayım dedim buradan ortam nasıl görünüyormuş."

Salak adam resmen güldü.Hem de sesli bir şekilde güldü."Eeee?"dedi gülmeye devam ederken."Nasıl görünüyormuş?"

"Murathan komik mi?"dedim kaşlarımı çatıp sesimi yükselterek.

"Komik..." dedi hala gülmeye devam ederken. "En son bana ben 6 yaşında değil 26 yaşındayım demiştin di mi sen?"

"Onun şu an ki konumuzla ne alakası var." dedim ağız dolusu bir öfkeyle. "Hala 26 yaşındayım."

İmalı bir gülüş daha gönderdi."Belli,belli..." diye mırıldandı ağzının içinde."Hala tepelerden topluyoruz."

Doğru söylüyor adam. Şu yaşında hale bak. Köy meydanında horoz tarafından kovalandım. REZİLLİĞE BAK!

Ben bakamıyorum, dedi sol melek utanç içinde.

Valla imkan olsa ben de bakmak istemezdim ama olayın tam içinde olunca mümkün olmuyordu. Tek umudum olan Murathan'a bakmaya devam ettim melül melül. Küçükken de beni bir iki kere ağaç tepelerinden indirdiğini hatırlar gibiydim. Ama bu konuda en net anım beni çıktığım sandık üstündeki yorgan yığınının en tepesinden indirmeye çalışırken birlikte düşüp onun kırdığı bileği benim ise incittiğim parmağımdı.

"Tamam."dedi yüzünü iki elle sıvazlayarak. "İn aşağı hadi."

Hafifçe sakaları çıkmıştı.Saçları da biraz dağınıktı.Ama şimdi şöyle bir bakınca...Hafif kirli sakallı ve askeri üniformalı...Lanet... Hoş duruyordu.Baya hoş hem de...

Yanıdaki horoza melül bir bakış attım. Anne babası evde yokken küçük kardeşini dövüp onlar gelince ise dünyanın en uslu kardeşi gibi görünen abiler gibiydi şu an psikopat! "Önce o gitsin." dedim başımla manyağı işaret ederek.

Bakışlarını horoza çevirdi. Horoz' da ona bakınca kısa bir bakıştılar.Sonra tekrar bana dönüp derin bir nefes verdi.Beni biraz bile hatırlıyorsa o horoz gitmeden şuradan şuraya adım atmayacağımı bilir.Ki tanıyormuş.Minik bir duraksamanın ardından kollarını iki yana açıp horozu kovalamaya çalıştı.Ama horoz hareket dahi etmeden dik dik bana bakıyordu.Kesinlikle manyak.

Murathan bir kere daha kovalamayı denedi. Hem de "Deh,deh!"diyerek...Küçükken fazla Red Kit okumasının yan etkileri şu an böyle çıkıyordu sanırım.

"Öyle mi kovulur horoz?"dedim hemen."At mı bu?"

"Ya nasıl kovulur?"diye sağ olsun hemen tersledi beni.

"Deh,deh denmeyeceği kesin Murathan.Geh cü cü cü cü falan de bari."

"Sikic..." diye tam küfüre giriyordu ki dişlerini dudaklarına geçirip sustu. Sonra tekrar horoza döndü. Kolları arasına almaya çalıştığı an horoz sakince yana kaçtı. Ayağı ile kibarca itmeye çalıştı bu sefer. Horoz ona ters bir bakış atıp tekrar bana dikti bakışlarını.

"Öldürecek bu beni."dedim çaresizce."Valla parçalayacak beni."

"Lan oğlum git kendine başka bir tavuk bul." diye Murathan tekrar iteledi.Manyak horoz uzun bibiği ile Abdülhey gibi tip tip bakıyordu bana.

"Ne biçim bordo berelisin sen?" dedim çaresizce. "Hani sizin elinizden kimse kaçamıyordu? Bir horozu bile kovamıyorsun!"

"Ne yapayım Pamuk?"diye tekrar yükseldi. "Horozu mu vurayım şu an yani?!"

Derken yandan"Komutanım!"diyerek Zülfikar,Timur ve Ahmet Ağa ortama giriş yaptı.

Horoz anında bakışlarını o tarafa çevirdi. Muazzam bir şahin kükremesi eşliğinde kanatlarını açıp onlardan tarafa koşmaya başlayınca hepsi can havliyle sağa sola koşmaya başladı.

Bu horozun kesinlikle sorunları var...

Sanırım bu sefer hedefi Zülfikar'dı.Adamın resmen üstüne uçtu.Zülfikar ise "LAN!"diye bir kükreme eşliğinde başından atmak için yana itmeye çalıştı. Yok Zülfikar...Üzgünüm ama o öyle gitmiyor be abicim.

"Zülküf tak şunu peşine,uzaklaştır buradan." diye bir emir verdi Murathan.

Şaşkın bir bakış eşliğinde "Ney?"dedi Zülfikar.Hala sağına soluna hoplayıp onu kafa atmaya çalışan horozu geri itmeye çalışıyordu."LAN SEN DE BİR DUR!"dedi horoza doğru.

"Yav kusura kalmayın yav."dedi Ahmet Ağa'da horozun üstüne atlayıp yakalamaya çalışarak."Bu gördüğüne dalıyor böyle. Kafesteydi.Kim çıkardı bunu yav?"

Kusura bakma ama çıkaranın güneş götünden baksın Ahmet Ağam.

"Zülküf uzaklaştır şunu!"diye kükredi bu sefer Murathan.

Zülfikar ağzının içinde bir küfür mırıldana mırıldana geldiği yöne doğru tekrar koşmaya başladı. Horoz onun peşinden, ağa ise onların peşinden.

Başka zaman olsa bu görüntüye böğüre böğüre gülerdim ama az önce saç baş yolunan ben olduğum için olayın korkunçluğunun farkındayım.Gülemem. Gülersen şerefsizim. Ayrıca bu bir horoz olamaz.Bu bir ejderhaaaa!

Timur denen arkadaşına baktığımda ilk defa kaşları çatık değildi.Aksine Zülfikar'ın çılgın koşuşturmasını izlerken dudaklarında baya eğlendiğini gösteren yarım bir gülüş vardı.

"Al gitti."dedi Murathan yine sert sert."İn artık şuradan."

Zaten saçım,başım,götüm yolunmuş durumdaydı. Bu Kepçük olacak kişilikte iyice canımı sıkıyordu şu an ha! Ama şu an buradan inmek için ona ihtiyacım vardı. Diklenemezdim. Allah'ım neden ben ya? Nedeeeeeeennnn!?

"Çok yüksek Murathan..."dedim aşağı köpek yavrusu bakışları atarak.

"Ne diye çıktın o zaman kızım!?"dedi yine sert sert.Pislik.İmkanım olsa atlarım buradan herhalde tabi.Sana mı minnet edeceğim sanki,adi.

"SENCE MURATHAN!?"diye bağırdım anın bütün siniri ile."Keyfimden yapmışım gibi davranmayı kes!Kopartma bana o koca kulaklarını!"En ters bakışımı attım."Defol git.Kendim inirim ben! "

Yalan.Valla yalan.İnemem.Sabaha kadar zırlarım burada da inemem.Ama itibarım da önemli.Onu da korumalıyım...

Önce öylece bir baktı.Dudaklarında varla yok arası bir gülüş belirdi.Arkasını dönüp Timur'a baktıktan sonra tekrar bana döndü."Hala yüksekte mi korkuyorsun sen?"dedi daha sakın bir sesle.

Cevap vermeden öylece baktım.Azıcık yüksek olsa atlardım ama bura gerçekten yüksekti...Ota boka korkan bir insan olmak benim seçimim değildi.Ne yapabilirim?! Ayrıca az önce atlatılması zor bir travma yaşadığıma dikkat çekmek isterim. HOROZ TARAFINDAN KOVALANMIŞTIM!

"Tamam."dedi sakince."Yavaş yavaş ilerleyip şu ağacın dalına uzanmaya çalış."

Bak isteyince ne güzel sakın konuşabiliyormuşsun pislik. Neyse. Konumuz bu değildi. Söylediği dala ürkekçe baktım. Az önce de buraya oradan atlamıştım ama yeminler olsun nasıl yaptığım hakkında hiç bir fikrim yoktu. Can havli diye ben buna derdim işte."Uzak ama..."diye mırıldandım.

"İlerle de yaklaş o zaman."dedi hemen. "Dalın sana uzanacak hali yok."

"Yemin ediyorum zerre değişmemişsin."diye kendi kendime söylene söylene ellerimin üzerinde minik adımlarla dala ilerlemeye çalıştım."Hala aynı uyuzluk.Değişen tek şey küçülen koca kulakların."

Kepçük durur mu? Yapıştırır cevabı."Diyene bak...En azından benim kulaklarım küçüldü. Senin her haltın aynı."

Yandan ters bir bakış attım.İfadesizce beni izliyordu.Düştüğüm hale bak...Sövmemek elde değil.Ağacın dalı ve benim aramda bir boşluk vardı.Oraya atlamak için ayağa kalkmalıydım.

Gerçekten ben buraya nasıl çıktım? Zırıl zırıl ağlamak istiyorum.

"Kepçük hala çok uzak."dedim dala elimi uzatmaya çalışarak.

"Ayağa kalk,öyle dene."

"Ya düşersem?"diye komplocu beynim kendini ortaya attı."Ya ayağım kayar da yere yapışıp omurilik soğanımı dağıtıp felçli kalırsam?"

"Tutarım."dedi anında.

"Ya tutamazsan?"diye bir öneri daha sundum.

"Ne zaman tutamadım Pamuk?"dedi yumuşak bir sesle."Ne zaman yanımda düşmene izin verdim?"

Doğru.Vermemişti.Ne zaman sağa sola takılsam anında ensemden yakalardı. Tutamadığı zaman benimle düşerdi. Düştüysen bile anında kaldırıp yaralarımı ve etrafıma bulaşan tozları silerdi.O Murathan'dı belki şu an. Ama bir o kadar da Kepçük'dü.

Gözlerine baktım. Kehribar gözlerine. Cesaret verici bir bakış atıp başını aşağı yukarı salladı. Daha ılımlı duruyordu. Korkudan aklımın çıkma noktasına geldiğini yeni idrak ediyordu sanırım. Tamam Gökçen. Bokunu çıkarma. Yaparsın kızım. Kepçük var. Tutar. Güveniyorum. Neden bilmiyorum ama ona güveniyorum. Düşersem tutar. Biliyorum. Hadi inelim şuradan.

Yavaşça ayağa kalktım. Lakin oldukça zordu. Dizlerim titriyordu. Aşağı bakınca anlık bir başım döndü. Hemen gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.Başka bir şeye odaklan Gökçen, başka bir şeye.Başka bir şey...

"Bir şey sorabilir miyim?"dedim ağacın dalına tutunup ayağımı yavaşça üstüne atmaya çalışırken.

"Sor."

"Gerçekten özel kuvvetlerde misin sen şimdi?" dedim dala adım atarak. Adımımı atınca hızla vücudumu da o yöne atıp ağacın gövdesine sarıldım. "Bu bordo bere takanlardan?"

"Sessiz ol."dedi hemen.

Dalın diğer tarafına adım atmaya çalıştım. Aşağı bakma Gökçen,aşağı bakma."Soruma cevap alamadım."

"Evet."dedi sakince.

"Şu arkadaki sinirli arkadaş da mı öyle?"

"Öyleyim."dedi Timur anında.

"Zülfikar,Barboros,Hasan abi?"diye sordum. Ağacın yapraklarından gelen güzel hışırtı seslerini düşün.Sakın aşağı bakma kızım. Sakın.Yavaşça dalda ilerlemeye başladım.

"Hepimiz öyleyiz Pamuk."

"Aynı timde falan mısınız?"

"Evet."

"Sizin de timinizin adı var mı?"

"Var."

"Ne?"

"Kırk haramiler."

"Şaka mı bu?"

"Evet."

"Peki tek kurşunla 20 kişi vurduğunuz doğru mu?"

"Saçmalama."

Ayağımı alt dala uzattım."Ben de öyle düşünmüştüm. Hepinizin en az 8 dil bildiği doğru mu?"

"Kişiden kişiye değişir."

"Sen kaç tane biliyorsun?"

"Üç."

Helal olsun sana be Kepçük.Gerçi o baya çalışkandı küçükken.Ödev ve kitap başından kalkıp benimle oynamıyor diye kitaplarını baya yırtmışlığım vardı.Yemediğim bok kalmamış küçükken.Resmen yeni yeni aydınlanıyordum.

"Timur sen?"diye sordum elimin altındaki dalı sıkıp aşağı bakmadan ayağımı sağa sola atarak.Amacım aşağıdaki dalı bulmak. Nerede bu

basılacak dal? Ben bakamam aşağı kardeşim, sen bul beni derken şükür ayağım dala değdi.

"Türkçe bana yeterli Gökçen hanım."dedi Timur sadece.

Alt dala adımımı atmış bulunuyorum.Ha gayret kızım."Peki bu bordo bereniz yünden mi sentetik ipek falan mı?"

"Ne?"diyen Murathan'ın şaşkın sesi geldi kulağıma.Sonra erkeksi,minik bir gülme...

"Şuradan inene kadar ne sorarsam cevapla. Sorgulama Kepçük."dedim ters ters.Zaten canım götümde atıyor.

"Maşallah,sorularının vizyonu bile hala aynı Pamuk."dedi Murathan güldüğü belli olan bir sesle."Son derece şaşırtıcı."

Uğraşma şu an benimle diyorum onun hala dediğine bak! Bayılacağım ben burada be!

"Yünden galiba komutanım."diyerek Timur soruma cevap verdi.Allah razı olsun Timur.

"60 dereceye atınca çekiyor mu?"diye sordum bu seferde.

"Bilmem çeker mi?"dedi Murathan."Çeker mi Timur?"

"Çekmez ama rengi solar komutanım."

"Attın mı lan sen 60 dereceye?"diye sordu Murathan.

"Bir kere 90 derecede denedim komutanım." dedi Timur ciddi bir sesle."Hoş olmadı pek. En uygunu 40."

Güldüm.Muhabbete bak.Ama ayağımı attığım dalda minik bir kırılma olur olmaz gülüşüm dudaklarımda dondu kaldı."Siktir!Ebesini sikeyim!"dedim korku ile."Kırılacak bu Murathan!"

"Küfür de mi öğrendin sen Pamuk?"dedi alay eder gibi.

"Neler öğrendiğimi tahmin bile edemezsin." dedim sesimi yükselterek."Canımı sıkıp durma benim."

Aşağıda başka dal yoktu.Bu da kırılmak üzereydi.O yüzden bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Yine milli melül bakışımı attım. Başını senden adam olmaz Gökçen der gibi iki yana sallayıp ağacın tam altına ilerledi.

"Gel şuraya."dedi kollarını bana doğru uzatarak.

Önceki kadar yüksek değil.Yapabiliriz Gökçen.Dalda biraz daha ilerlersem kırılacağından hemen anlık gelen bir cesaretle, Bismillah çekerek kendimi aşağıdaki Murathan'a doğru bıraktım.Sağ olsun, dediğini yaptı.Düşmeme izin vermeden yakaladı beni.Kollarımı sıkı sıkı boynuna, bacaklarımı ise beline dolamış şekilde, bir hayvan bakıcısı ağaçtan tembel bir pandayı nasıl indiriyorsa o da beni o şekil ağaçtan aldı.

Dizlerim hala titriyordu .Neydi bu başıma gelen be!? Anın verdiği rahatlama ile beni kucaklayan gövdeye daha sıkı sardım kollarımı ve bacaklarımı. Yüzümü boynuna saklayıp sakinleşmeye çalıştım. Bitti Gökçen. İndin kızım. Derin nefes al...

Ama aldığım derin nefesle birlikte ciğerlerime dolan bir barut kokusunun genzimi acı acı yakması bir oldu.

Bu koku...

Çok tanıdık bir koku...

Barut kokusu...

Yıllardır hissetmediğim ama içten içe özlemini çektiğim bir kokuydu bu.İnsan hiç barut kokusunu özler mi? Ben özlemişim.

Çünkü bu koku...

Babamdı...

Ama başka bir şey daha vardı bu kokuda.

Bir derin nefes daha çektim içime. Hemen bir anı uçuştu kafamda. *Babam işten geliyor,bana sarılıyor,kocaman öpüyor... Bizim balkonda Yusuf amca ile rakı sofrasındalar,şen kahkahaları dolduruyor her yanı. Tokuşturulan bardak sesleri,övülen mezeler...Haydariyi Yusuf amca yapmış. Kendini övüyor. Üstüme tanımam ağa bunda diyor.Benden iyi yapanın getir elini öpeyim diye ekliyor.Ben varım ya diyor Neslişah teyze.Senin ellerine kurban olurum zaten sultanım diyor Yusuf amca.Hepsinin gülme sesi geliyor.*

Ben ise onların sesini dinlerken salonda,koyu kahve bir koltuk takımında oturan Murathan'ın dizine yatmışım... Gülhan, Aslıhan ve Murathan heyecanla Yılan Hikayesi izlerken ben Murathan'ın saçlarımla nazikçe oynamasını yüzünden uyumak üzereyim. Örelim mi saçlarını Pamuk diyor. Dizindeki başımı nazlı nazlı aşağı yukarı sallıyorum. Nazikçe önüme gelen saçlarımı toplayıp arkada örmeye başlıyor.Gözlerim kapalı.Ama sesleri duyuyorum.

Düşüğümde beni tutacaksın di mi Memoli diyor köylü kızı Zeynep.

Ama sen de hep düşünüyorsun be köylü kızı diye cevaplıyor Memoli.

Gökçen uyuduysa yana bırak Murathan. Alırım ben şimdi.Dizin ağrımaz senin diyor annem.

Yok.Ağrımaz.Burada kalsın diyor hemen Murathan.Elleri yine saçlarımda.Sonra parmaklarımda.Nazikçe sol elimin parmakları ile oynuyor.Tek...Tek...Tek... Gözlerimi açmıyorum.Ama Murathan parmaklarımla oynadıkça dudaklarıma minik bir tebessüm konduruyorum.

İnsanın çocukluğunun kokusu olur mu? Sanırım benim vardı.Bu...Barutla karışık Murathan kokusu...Sıcak ve huzurlu bir koku...Ve az önceki anı yeni bir aynıydı. Daha önce hiç hatırlamadığım, orada olduğunu bilmediğim bir anı...

Yavaşça gözlerimi araladım. Yüzümü boyuna gömmüş durumdayım. Hala Koala gibi Murathan'a yapışmışım, onunda kolları basenlerimin altında birleşmiş beni sıkı sıkı tutuyordu. Başımı yavaşça gömdüğüm boyundan kaldırıp ellerimi omuzlarına koyarak kendimi geri çektim. Ben geri çekildikçe sakallarına dolaşan saçlarımda ayrıldı.

Yüzümüz fazla yakın, hatta aramızda bir karış bile yoktu. Nefesi yüzüme vuruyor, uzun kirpikleri adeta ben buradayım der gibi bana bakıyordu. Gözlerden bahsetmiyorum bile. Tövbe... Gerçekten bu adam Kepçük mü? Tekrar tövbe ve ekstra olarak haşa...

Ve en önemlisi hala kucağındayım...

Daha çok tövbe ve haşa.

Öylece baktı yüzüme. Bakıştık kısa bir saniye. Sert değildi bakışı. Ama yumuşakta değildi. Son derece ifadesizdi. Ne düşünüyor anlamak imkansızdı. "Ne işin var senin burada Pamuk?" dedi hafif kısık bir sesle. Bakışları yüzümün her köşesinde hızla gezinip gözlerimde durdu tekrar.

"Niye beni her gördüğünde aynı soruyu soruyorsun Kepçük?" diye mırıldandım.

Kaşları hafifçe çatıldı."Soracak başka soru bırakmıyorsun çünkü."

Tam ben de lafı çakacaktım ki sol omuzundan elime gelen bir ıslaklıkla bakışlarımı koluna çevirip elimi geri çektim. Elimde kan vardı...

"Yaralandım mı ben?"dedim şok içinde. Kendime ve elime bir bakış attım."Neremi kestim.Elimi mi kestim?"

"Sakin ol." dedi ."Benim kanım o."

Ne? Şaşkın bakışlarım bu kez koluna eğildi.Üniforması yırtılmış,kolunda kurumuş kan lekeleri vardı.

"Seni mi yaraladım?" dedim daha büyük bir vahşetle. "Ne oldu koluna?" Bu halde adamın kucağında mı geziyorum ben şu an yani?

"Önceden vardı Gökçen.Sakin ol."dedi geniş geniş.

"Ne demek önceden va-" diyordum ki...

"Komutanım gidince bana üç öğün İskender ısmarlamazsanız hakkım haramdır.Götümü kevgire çevirdi amın..."diye Zülfikar ortama dalış yapınca lafım ve şokum yarım kaldı. Bakışlarımızı ona çevirdik.Zülfikar ise bizi kucak kucağa gördüğünden olsa gerek olduğu yerde anında

durdu.Timur'a şaşkın bir bakış atıp bakışlarını tekrar bize çevirdi. "Ne kaçırdım lan ben?"dedi şaşkın şaşkın.

"Büyük olay."diye mırıldandı Timur yarım bir gülüşle.

Ya ya çok büyük olay,sorma...Anında Murathan'ın kucağından inmek için hareketlendim. Kolları hemen gevşedi ve ayaklarım şükür bismillah dakikalar sonra yeri buldu.Eğilip öpsem seni anca be toprak. Almanya'dan yıllar sonra dönen gurbetçiler gibiyim şu an.

"Teşekkürler..."diye mırıldandım sağımı solumu düzelterek.Saçlarımın dibi bile acıyordu. Resmen saçlarımı yoldu manyak horoz.

"Biz de sözde akıl verelim diyoruz Timur komutanım..."diye mırıldandı Zülfikar Timur'un yanına ilerleyerek. "Asıl Murathan komutanım bize akıl verseymiş daha iyiymiş. İşte ummadık taş..."

"Kes Zülküf."dedi Murathan ters ters.Neyi kessin? Neyde akıl veriyordu? En önemlisi ne zamandır yaralı o? Tam koluna bakmak için ona dönüyordum ki o benden önce davranıp koluma yapışınca bu girişimim yarım kaldı."Yürü."dedi sert sert.

Aaaa aaa! Deliye bak." Ne yapıyorsun sen be?" dedim kolumu sıkıca kavradığı elinden kurtarmaya çalışarak. "Bırak." Bırakmadı tabi. Kendi koca adımlarla yürüyüp beni de peşinde sürüklemeye devam etti.

"Edebiyle işine gidip gelecekmiş..."diye homurdandı ağzının içinde."Sessiz durmandan anlamalıydım bir boklar yediğini."

"Pardon da ne bok yemişim?" derken oldukça kibardım.

"Ne işin var senin sınırdaki köyde Gökçen?!"diye yükseldi.Hala sert adımlarla ilerliyordu.

"Sana ne!" diye ben de yükseldim en sonunda. "Ben sana soruyor muyum burada ne işin var diye?"

"BEN ASKERİM!" diye kükredi durup beni de kendine çevirerek.

"BEN DE DOKTORUM!" diye aynı şekilde karşılık verdim.

Tip bir bakışla baktı yüzüme.Yumrukta atılmaz ki daha ağzına silleyi çakayım. Olmuş besiye çekilen bufalo.Bir elimle vursam diğer elimde onun şiddetinden kırılır.

"Salak mısın sen?"diye sordum ciddi ciddi."Yaşın ve zekan arasında ters korelasyon falan var galiba.Biri arttıkça diğeri azalmış gibi."

"Kim daha salak şu an acaba?"diye aynı ciddiyetle sorumu cevapladı."Ayrıca asıl senin bu zekayla bu yaşa kadar gelmen..." Başını iki umutsuzca iki yana salladı. "Gerçekten mucize."

Hayret dolu bir gülüş döküldü dudaklarımdan. Kesinlikle kulaklarını daha çok çekmeliydim. Arkamızdan gelen Timur ve Zülfikar'a baktım. Ellerindeki kocaman silahlarla öylece durmuş biz kavga ederken hiçbir şey yokmuş gibi sağa sola bakıyorlardı.

"Benim işime burnunu sokup durma Murathan." dedim işaret parmağımı yüzüne doğru kaldırarak.

"Senin işin Silopi'de ki hastane Gökçen." dedi tane tane. "Köyler değil."

"Sana ne benim işimden." dedim ters ters. "Ben sana senin işin askeriyede burada ne işin var diyor muyum?"

"Benim işim buralar zaten." derken sinir harbi geçirecekmiş gibi bir ifadesi vardı. "Buradaki insanları ve sınırimi korumak."

Kollarımı kendimden emin bir şekilde göğsümün altında bağladım. "Benimde işim buralar." dedim uyuz uyuz. "Burada ki insanlara bakmak ve iyileştirmek."

"UNESCO barış elçisi misin sen kızım?" dedi küçümser bir tonla. "Sana mı kaldı insanların hepsini iyileştirmek?"

"Evet, bana kaldı!"

Derin, sinir dolu bir nefes daha verip iyice dibime girdi. Kehribar gözleri sinirle doluydu. İçindeki hafif sarılar bile titriyordu. Baya sinirli. Farkındayım. Kulaklarda kızarmaya başlamış. Harbi sinirli. Peki umrumda mı? Kesinlikle hayır.

"Sen bulunduğun yerin farkında mısın?"

"Farkındayım." dedim kendimden emin bir şekilde.

"O zaman ona göre davran."

"Offfff!" dedim sıkılmış bir ifade ile derin bir nefes vererek. "Gerçekten yeter artık. Geldim geleli sürekli bir küçümsemeler bir salak saçma haller. Yok niye geldin? Neden geldin? Niye buradasın?!" Ben de öne doğru bir adım atıp sert bakan gözlerine aynı sertlikle karşılık verdim. "Sana ne nereye gidip gitmediğimden! Sana ne ne yaptığımdan. Her adımımı hesap mı vereceğim ben sana? 6 yaşındaki Gökçen yok senin karşında. Asıl sen bunun farkında mısın?"

Ters bakışıma aynı şekilde karşılık verdi. İmkanımız olsa küçükken yaptığımız gibi ben onun kulaklarına o benim saçlarıma dalacak gibiydik. Ağzını yüzünü kırmak istiyordum salağın. Koca kulaklı su aygırı.

"Komitanım, Dohtor hanım!" diyerek bize yaklaşan Ahmet Ağa'nın sesini duyunca ters bakışmamız bölündü. Aynı anda sesin geldiği yöne çevirdik öfkeli bakışlarımızı. Ahmet Ağa ise bizim aksimize çok mutlu

geliyordu."Yav kusura kalmayasanız dohtor hanım ha." dedi kalın sesi ve bozuk Türkçesi ile. "O horoz öyle biraz delidir. Bulduğuna dalar."

"Önemli değil..."diye homurdandım ağzımın içinde.Götümü deldi ama olsun.Hiç önemli değil ağam...Rüzgar yüzünden önüme gelen saçları yolmak ister gibi geri savurdum.

"Eeee haydin yemeğe o zaman." dedi Ahmet Ağa aynı coşkusu ile. "Herkes bizi bekliyor." Murathan'a döndü. "Sizi de bekliyoruz komitanım ha."

"Sağ olasın Ahmet Ağa." dedi Murathan ters ters. "Sonraya sözüm olsun. "Tekrar koluma yapıştı. "Şimdi bizim gitmemiz lazım."

"Nereye be?"dedim şaşkın şaşkın.

"Eve."

"Yürü git o zaman."diyerek kolumu geri çektim ama bırakmadı.

"Yürü o zaman."dedi ters ters beni ileri iterek.

Kesinlikle elimde kalacak.

"Yav nerağğğ?" dedi Ağa teessüf eder gibi."Ben dohtor hanıma koyin kesmişam."

"O et yemez."dedi Murathan hemen.

Şok içinde baktım bir kaç saniye yüzüne. Beklenmedik bir hamle ile vurulmuştum. Bunu nerden hatırlıyordu bu?! Yuh! Gerçi o da patlıcan yemezdi. Şaşkın bakışlarım önüme dönerken kendime şaşırıyordum asıl. Peki ben bu bilgiyi nereden biliyordum be?

"Öyle mi?"dedi ağa anlık bir boş bakış atarak."Eeee o zaman tavuk keseriz."diye bir öneri sundu.Yav çen nasıl bir ağasın?Yerim çeniii!

"Bayılırim tavuğa. Hadi gidelim Ağam." deyip geri kaçmaya çalıştığım an Murathan tekrar kendine çekti. Deli olacağım!

"Başka bir zaman artık Ahmet ağa. Bize müsaade şimdilik." dedi

Ters bakışlarımı ona çevirdim."Kendi adına konuş.Benim canımı sıkıp durma. Gitmiyorum ben hiç bir yere."

"Geliyor musun demedim zaten."dedi aynı uyuzlukla.

"Murathan, bak koskoca komutan falan olmuşsun demem senin o kulaklarını herkesin içinde ısırırım şu an!" diye yükseldim en sonunda. "Yeter artık ya!"

Güldü. Salak herifin dudakları resmen keyifle iki yana kıvrıldı. "Bir dene bak neler oluyor o zaman Pamuk." dedi uyuz uyuz. "Senin de karşında 9 yaşındaki Murathan yok. Sen de bunun farkındasıdır inşallah."

"Siz birbirinizi tanıyorsunuz?"dedi Ağa.

Aynı anda benden bir "Hayır." Ondan ise bir "Evet." sesi yükseldi. Birbirimize yandan ters bir bakış attık. İlk fırsatta o kulağını ısırmazsam bana da Gökçen demesinler! Büyük yemin ettim bak oğlum!

"Neyse..."dedi Murathan ters bakışlarını yavaşça benden Ahmet Ağa'ya çevirerek. "Bize müsaade."

"Eeee yemekte diyecektim ama şimdi diyem madem." dedi ağa mutlu mesut. "Haftaya Pazar benim küçük oğlanın düğünü vardır. Ona bekliyorum sizi o zaman. Bütün herkesi getir ha komitan." Bakışları bana döndü. "Sizi de kesin bekliyorum dohtor hanım. Böyle hiç olmadı valla. Kusura kalmasanız."

"Bakarız." diye soğuk bir cevap verdi ayaklı don yağı.

"Geliyoruz." diye don yağının cevabına en ters cevabı verdim. Bir yandan da kolumu Murathan'ın elinden kurtarmaya çalışıp tatlı tatlı sırtıyordum. Ama sağ olsun kendisinin koca adımlarla yürüyüp beni de ileri çekmesi bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Bekliyorum ha." diye bağırdı ağa arkadan.

"Kesin geliyoruz." dedim arkamı dönüp ağaya el sallayıp gülerek. "Yanımızda arkadaşta getirebiliyor muyuz?"

"Kimi istiyen getirasan dohtor hanım." dedi ağa gülüp elini başına atarak. "Başım üstünedir."

Aşiret düğünü...Gebersem kaçıraramam.

Önüme dönünce anında kaşlarımı çatıp tekrar elinden kurtulma girişimlerinde bulundum. "Bırak!" Bırakmadı. Ayaklarımı yere sürüp durmaya çalışınca ise anında yakıcı bakışlarını bana çevirdi.

"Toprağa da yapışsan toprağı söker öyle götürürüm seni Gökçen." dedi sertçe. "Beni daha fazla delirtmeden yürü."

Yürümeme gibi bir şansım yoktu zira cidden söküp götürecek gibi duruyordu. "Nereye?" dedim dişlerimi sıkı sıkı. "Çantam burada kaldı. Bırak. Gitmiyorum ben hiç bir yere."

"Zülküf,Doktor'un çantasını al gel."dedi gür bir sesle.Elinden kurtulamayacağım gibi. Ben de bunun acısını senden feci halde almazsam bana da Gökçen demesinler Kepçük. Hadi bakalım.

"Emredersiniz komutanım."dedi arkadan Zülfikar.Toprak zeminde sertçe koşan postal sesi geldi kulaklarıma.

Aklımı sıyracağım ben bugün.Deli bir horoz tarafından kovalandığım yetmiyor gibi bir de bu gorille uğraşıyoruz."Sen defolup gitsene."dedim dişlerimi sıkarak."Ben neden seninle geliyorum?

"Tek bırakınca yemediğin bok kalmıyor çünkü."

"Bu yaşına kadar senin gözetiminle gelmedim ben Kepçük."

"Dünyanın en saçma eylemi olan üzümlerin tüketimi azalsın eyleminde tutuklanmadan bu yaşına nasıl geldiğin belli." diye homurdandı.

Şaşkın bir bakış attım. Ayaküstü katıldığım bir eylemdi kendileri. Polis baskını yiyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama bu eylem yüzünden bir gecem nezarete geçmişti. Ahhh hızlı zamanlarım ah!

"Sen beni mi araştırdın?" dedim şok içinde.

"Araştırmaz olaydım." dedi hemen. "Girmedeğin bela kalmamışken kalkıp buralara gelmen... Gerçekten söyleyecek kelime bulamıyorum."

"Şu an bir bela içinde olduğumu düşünmüyorum." dedim yılmış bir şekilde.

Anında durdu. O durunca ben de durmak zorunda kaldım. Çok şükür sonunda kolumu bırakıp kafasını ya sabır moodunda sağa sola çevirdi. Sonra ise tekrar bana döndü. "Kiminle geldin sen buraya?"

"Sağlıkçı arkadaşlarımla. 2 doktor 5 hemşireyiz."

"Yanınızda bir Jandarma ya da Polis var mı?"

Boş boş göz kırptırdım. "Olmalı mıydı?"

"Dubai sahili mi burası Gökçen?" dedi aşırı ciddi bir ifade ile. "Sınırdaki bir köye geliyorsun. Teröristlerin olu orta dalıp çocuk kaçırdıkları bir köye hem de. Böyle bir iki sağlıkçı olarak merhaba biz geldik diye elinizi kolunuzu sallayarak burada dolaşamazsınız."

"Haftalardır gidiyorum ben köylere Murathan. Bir şey olduğu yok. Herkes gayet iyi. Hiçbir tehlikeli durum da olmadı."

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Hafif çekik gözleri güneşin de etkisi ile iyice kısılıyordu. "Sen buralarda olan her olayı bildiğini mi sanıyorsun gerçekten?" dedi her kelimenin üstüne basa basa. "Ben buraya çarşıdan mı geldim sence? Haaa!?" Kolundaki kanları kurumuş yaraya kendine hiç acımadan diğer eliyle iki kere sertçe vurdu. "BU YARA ÇALILARA TAKILARAK MI OLDU SENCE?"

Öylece bakakaldım yüzüne. Bu kadar ciddi yükselmesini beklemiyordum... Gerçekten o denli tehlikeli miydi bunu yapmam? Çatışmada mı yaralanmıştı? Son derece sinirli bakıyordu. Çene kemikleri bile sinirle bakıyordu bana. Bocaladım bir kaç saniye için.

"Ben..." diyebilirdim sadece.

"Gerçekten bu kadar pervasız olamazsın." dedi sertçe ve tekrar bileğime yapışıp kendiyle beraber ilerletmeye başladı.

"Güzelce anlatsan anlarınız... Niye bağıırıyorsun ki?" diye mırıldandım hızına uyum sağlamaya çalışarak. "Hem madem öyle bir dahakine Jandarma ile gelirim ben de."

Hemen yakıcı bakışları bana çevirdi. Sonra ise "Te Allah'ım Ya Rabbim ya!" diye sinirle söylene söylene tekrar önüne döndü.

"Ne var!?" diye minik bir yükseldim. "Yanında jandarma var mı diye sormadın mı? Demek ki Jandarma ile gelebilirim."

"Hiç bir şey demedim say Gökçen ne olur." diye homurdandı memnuniyetsiz bir sesle. "Ha sana laf anlatmaya çalışmışım ha götümü dikene sürüp tek tek o dikenleri ayıklamaya çalışmışım .Hiçbir farkınız yok."

"Düzgün konuş benimle." diye çıkıştım hemen.

"Sen de düzgün dur o zaman!"

"Söndö dözgön dör o zömön." diyerek kendisini muazzam bir şekilde taklit ettim. Kamufraj desenli, kocaman zırhlı bir askeri aracın önüne gelmiştik. Hızla arka tarafına doğru yürüyüp beni de kendiyile ilerletmeye devam etti.

Tabi ben ise söylenmeye."Onu yapma Gökçen.Şuraya niye gittin Gökçen? Burada ne işin var Gökçen? Bu ne ya!3 haftadır neredeysen oraya git. Ne diye geldin sen sanki!? Yürü git işine! Gayet mutlu mesut takılıyordum ben."

"Doğru. Bağıra bağıra horozdan kaçarken pek mutlu duruyordun."dedi uyuz.

"Aynı şey mi?"dedim hemen."Alt tarafı horoz kovaladı.Neden bütün örgüt peşimde gibi davranıyorsun şu an?!Tek gelen ben değilim.Bir sürü doktor,hemşire geliyor buralara."

Aracın arkasına gelmiştik. Kapısı açıktı ve içeride birileri vardı sanırım. Tam görmemiştim henüz. "Başkaları ile şu an zerre ilgilenmiyorum Gökçen." dediği anlarda çok beklenmedik bir hamle yaptı.

Hızla bana dönüp iki elle belime yapıştığı gibi şok ifademle birlikte, "Ne yapıyorsun geri zekalı!?" bağırışımı da kucaklayıp tek hamlede aracın açık kapısından içeri tıktı beni.

Aşırı hızlı bir gün oluyor gerçekten...

Aracın içinde dışarıya göre daha loş bir ortam olunca gözlerim kısıldı. Bir iki saniye sonra ise görüşüm daha netti. 4 erkek 1 kadın vardı. Erkekler aracın sağ tarafındaki koltuklara oturmuş, asker üniformaları

içindeydiler.Kadın ise onların karşı tarafındaki koltukların en sonuna oturmuştu.Ve resmen dizilerde gördüğüm terörist kıyafetleri içindeydi.

İki kişi tanıdıktı.Yüzü gözü toz toprak içindeydi ama biri Zeynep ablanın eşi Hasan abiydi.Diğeri ise uyuklayan bir Barbaros. Diğer üçünü ilk defa görüyordum.

"Otur şuraya."deyip Murathan sırtımdan hafifçe ileri itince istemsizce ilerleyip kadının yanına oturdum. Birbirimize yandan bir bakış attık. Baya sert duruyordu. Siyah, omuz hizasında küt saçları olan, kara kaş kara göz bir kadındı. Asker mi? Değil mi? Asker olmasa elinde bu tüfeği tutmasına izin vermezler. O zaman neden bu kıyafetler içinde?

Kafamda deli sorular. Kolayca seve... Lan bir dur Serdar reis,valla sırası değil.

Murathan ve heybeti de yanımdaki koltuğa çöktü. Onun yanına anında Timur bindi. Derken Zülfikar'da tek hamlede araca atladı."Buyrun."diyerek kibarca çantamı kucağıma bırakıp Barbaros'un yanına çöktü. Yanına çöken Zülfikar'ın şiddeti yüzünden Barboros anında minik bir horultu eşliğinde gözlerini açtı.

"Geldiniz mi dadaşlar?"dedi uyku sersemi ortama mal bir bakış atarak.Sonra bakışlarını ben de sabitledi.Mal mal bakmaya devam etti.

Her şey o kadar hızlı oluyordu ki kitlenmiş durumdayım. Nereye düştüm ben? Hepsi dev gibi. Hepsinin yüzü gözü kir toz içinde. Hepsi elinde boyum kadar silah tutuyor...Dinozorlar arasında kalan minik bir Şivava yavrusu gibi olduğun yere yavaşça sindim.

Sayısız süper kahramanın içinde sadece masum masum 'ı am Groot' diye mırıldanan bir dal parçası gibiydim şu an...

Ürkek bakışlarımı karşıma çevirdiğimde ise dörtlü erkek grubu gerçekten son derece şaşkın bakışlarla bana bakıyordu. Ama en büyük şok Barboros'un yüzündeydi. Beni tanıdığından bu denli şaşkın olması muhtemeldi. Ortam çılgın bir sessizlik içinde bakışma sürecindeyken kapılar hızla tekrar kapandı ve araç çalıştırıldı.

"Ne kaçırdık biz dışarıda dadaşlar?!" diye mırıldanan Barbaros şok sessizliğimizi bozdu.

"Eğlence."diyen Timur'un eğlenen sesi geldi kulaklarıma. Yüzünü göremiyorum ama görmeden de aslında zerre gülmeden eğlendiğini tahmin edebiliyorum.Adamın duruşu buydu.Gülmeden eğlenmek.

"Valla ben uyuklayacağına gel dedim sana Barbo."Zülfikar sırtarak."Ağır olay kaçırdın."

"Farkındayım..."diye mırıldandı Barbaros bir bana bir yanımda oturan Murathan'a bakarak.

"Gökçen hanım."diye mırıldandı Hasan abi."Ne işiniz var sizin burada?"

Yapma be Hasan abim... Sen de mi?

"Di mi!?"dedi yanımdaki Kepçük uyuz uyuz. Bakışlarımı ona çevirdiğimde o zaten aynı uyuzlukla bana bakıyordu."Ne işi var acaba burada?!"diye tamamladı uyuzluğunu.

Seni özledim! Manyağa bak! Gına geldi aynı sorudan.

"Kırkinci kere aynı şeyi tartışmak istiyorsan hiç sorun değil Murathan."dedim ters ters."Senin o kalın kafan anlayana kadar neden burada olduğumu izah edebilirim."

"Gökçen hanım mı?!" dedi yeni gördüğüm arkadaşlardan biri aşırı şaşkın bir ifade ile. Genç duruyordu. Hatta bence aralarında en genç o duruyordu.Yakışıklıdan ziyade sempatik görünmüştü gözüme.Koyu kahve saçları ve aynı tonlardaki gözleri şaşkınca bana döndü.

"Bildiğimiz Gökçen hanım mı?" diye aynı şaşkınlığa ekleme yaptı diğer eleman. Bu da diğeri gibi çok yapılı değildi. Yüz hatları yumuşaktı. Sert bir tip değil gibi.Hafif sarıya çalan saçları ve elamsı gözleri ile o da beni gördüğüne son derece şaşırmış görünüyordu.

Ama asıl şaşıran bendim."Siz beni tanıyor musunuz?"

"Tanıyoruz tabi. Mu..." diyordu sempatik duran genç ki Zülfikar anında yandan söze atlayıp çocuğun lafını ağzına tepti.

"Sizin ününüzü duymayan mı kaldı Gökçen hanım."dedi abartılı bir ifade ile."Aldığımız duyumlara göre Silopi'nin en popüler doktoru olmuştunuz."

Öyle mi olmuş?

Hemen sırtıttım. "Yok canım." dedim aynı sırtıtışla. Yandan Murathan'a imalı bir bakış attım. "Abartmışlar. İnsanlara biraz yardım ediyorum sadece." Kendisi de hemen en tersinden bakışıyla karşılık verdi bana. Vallahi uyuz. Billahi uyuz.

"Bu arada geri kalanımızla tanışın Gökçen hanım." dedi Zülfikar tatlı tatlı. Yanındaki sempatik elemanı işaret etti. "Bu Alican." Alican minik bir baş selamı verince hemen tebessüm ettim.Sonra onun yanındaki sarışını gösterdi. "Bu Emek." Aynı şekilde o da baş selamı verdi. "Bu Süleyman." diyerek şu ana kadar hiç konuşmayan arkadaşı gösterdi.

Kalıplı bir adamdı Süleyman ama yuvarlak yüz hatları bu kalıba istemsizce tatlı bir hava veriyordu bence.Baya da esmer bir abimizdi.Minik bir baş selamı verdi bana. "Bu da Aybüke başkan."diyerek yanımda ki

kadını işaret edince kızgın abla ilk defa tebessüm ederek baktı bana.Tabi ben de anında aynı tebessümle karşılık verdim kendisine.

"Yalnız ben hala şoktayım ha. Ne kaçırdığım bana özet geçilebilir mi?" dedi Barbaros.

"Zülfikar'ı horoz kovaladı. Tavuk falan sandı galiba." dedi Timur. "Görölmeye değerdı."

"Aşk olsun komutanım."dedı Zülfıkar teessüf ederım der gıbı."Gökçen hanımı kurtarayım diye yaptım ben onu.Yoksa bır horozdan kaçacak değıldık herhalde."

"Çok teşekkür ederim Zülfikar."diye kıbarca araya gırdım."Valla öldürecekti o manyak beni."

"Hiç önemli değil Gökçen hanım."dedi büyük bir ciddiyetle.Sonra bakışlarını Murathan'a çevirdi."Bu arada hatırlatmamı tekrar yapayım komutanım.Bir hafta yemeklerım sizden ona göre. Mabadı zor kurtardım da. Bu unutulsun istemem."

"O niye alıyor?" dedim Kepçük'e yine ters bir bakış atarak. "Benim yüzümden oldu. Benim sana yemek sözüm olsun."

"Valla ha mı?" dedi Zülfikar hemen. Saçma bir bakış attı Murathan'a. "Eli pek bol Gökçen hanımın. Bayıldım. Tam bizlik."

Murathan derin bir nefes verdi.Omuzları bu nefes yüzünden anlık şişince resmen kolum önüme doğru kaydđ.Kesinlikle küspe yemiş bu.Aşırı eminim artık buna."Ben çok güzel şeyler yedireceğim sana Zülküf."diye homurdandı ağzının içinde.Zülküf umursamadı bile.Dişlerini göstere göstere gülüyordu.

"Lan bana olayı anlatın artık?"diye merakla araya girdi Barbaros.Bakışlarını bana çevirdi. "Sizin burada ne işiniz var Doktor hanım? Horoz kim?"

Ne olur bana şu soruyu sormayın artık. Kusacağım.

"Sağlıkçı arkadaşlarla beraber haftada bir köylere sağlık kontrolüne gidiyoruz." diye açıklamaya başladım. "Hastaneye gelemeyen, İlaçları bitip alamayan yaşlılar var. Onlara yardımcı oluyoruz. Bugün de sıra bu köydeydi." Yandan Murathan'a ters bir bakış attım. "Sadece yardım ediyordum yani."

"Sen hayatta kalmak için kendine yardım et yeter." dedi uyuz hemen. "Git hastanene oraya gelenlere bak. Dışarısı seni alakadar etmez."

"Bir doktor sadece hastanede mi doktordur?" dedim hafif yüksek çıkan bir sesle. "Sen üniformayı çıkarınca asker olmuyor musun?"

"Aynı şey değil." diye Aybüke denen kadın ilk defa konuştu. Kafamı hızla ona çevirdim. Bu sefer sert değil daha yumuşak bakıyordu bana. " rg t burada üç mesleği sevmez Gökçen hanım." dedi bakışlarını benden çekmeden. " ğretmen, asker ve doktor. Çünkü  ğretmen eğitir, asker korur, doktor iyileştirir. Minnet duygusunu uyandırırılar. Bize çok yaklaşamazlar. Korkarlar. Ama  ğretmen ve doktorlar daha dikkatli olmak zorundalar. Gözünüzü dört amalısınız. İyilik yapıyorum derken canınızdan olursunuz yoksa."

"Kimsenin bu zamana kadar bana bir zararı dokunmadı ama."dedim hemen."Zaten tehlikeli yerlere gitmiyoruz. Buradaki Ahmet Ağa'yı siz de tanıyorsunuz anladığım kadarıyla. Gayet iyi insanlar. Tehlikeli bir durum yok ki şu an ortada."

"şu an yok."dedi Hasan abi."Ama bu sonradan olmayacağı anlamına gelmez."

 ylece bir baktım. Derken Süleyman denen kişi araya girdi. "Herkes de böyle hemen güvenmeyin." dedi kalın, ciddi bir sesle." Koyun postunun altında akal gizlidir bazen. Siz farkına varmadan sonunuzu getirir." Sözü biter bitmez havalı duruşunu bozup otuz iki diş sırtarak Aybüke'ye baktı. "Nasıl Aybüke'm?" dedi mutlu mutlu. "Güzel konuştum ben de di mi?"

Aybüke bıkkın bir nefes verdi."Başımı alıp tekrar dağlara gitme isteği..."diye mırıldandı dertli dertli.

Aybüke'm derken? Sevgili falanlar mı? Ama Aybüke hanım pek sevgili gibi değil de daha çok silahın dipiğini her an Süleyman'ın ağzına akacak gibi duruyordu.

"Boşuna konuşmayın..."diye mırıldandı Murathan."Anlaması imkansız."

Ya sabır...

"Sen çok güzel anlattın çünkü di mi Kep k?" diye yükseldim hemen. "Anca bağırıyorsun. Bu durumda nasıl bir tepki vermemi bekliyorsun benden?"

"Gerçekten güzelce anlatsam anlayacak mıydın?" dedi bana yandan ciddi bir bakış atarken. "ok samimi soruyorum şu an bak." diyerek yönünü daha çok bana çevirdi. "Gelme buralara desem duracak mıydın Gökçen?"

"Hayır." dedim hemen. "Neden durayım? Tabi ki durmam."

Aldığı bu cevapla biliydim beyle olacağını şeklinde bir ifade ile önüne döndü.

"Kep k derken?" dedi Barbaros.

Hemen bakışlarımı ona çevirdim.Hala şoku atamamıştı adam.Bir şoktan diğerine savrulur bir ifade ile bana bakıyordu. Veeeeeeee intikam saati.İtibarın sarsılmasın diye koca kulaklarından bahsetmedik Kepçük bey ama bu kadar yeter.Sen insani dilden anlamıyorsun.

Ne yapacağımı anlamış olmalı ki Murathan anında "Gökçen,sakın."diye bir uyarıda bulundu.Ama tabi ki umursamadım. Hemen dedikodu moodunu aktive edip öne doğru eğildim.

"Aaa siz bilmiyorsunuz tabi."dedim ellerimi dizlerime vurup gülerek."Bu komutanınızın varsa, küçükken kulakları öyle bir büyüktü ki..."Minik bir kahkaha attım."Televizyon çekmeyince millet Murathan'ı çağırırdı. Anten niyetine çatıya çıksın diye."

"Gökçen sus." dedi Kepçük tekrar. Susarsam şerefsizim. Bana ne oğlum. Sen arandın.

Alican ve Emek gülmemek için anında bakışlarını sağa sola çevirdi.Barboros minik bir öksürükle boğazını temizledi.Timur'dan ses yoktu ama Zülfikar ve Süleyman hemen şen bir kahkaha salıp sağ olsunlar beni fıkrasına gülünmeyen adam gibi bırakmamışlardı.

"Böyle kapıları alırdı kulakları." diye devam ettim. "Kuşa tak uçar yani o derece bir kulak. Hatta babası Yusuf amca şey derdi." Minik bir gülüp Murathan'a yandan bir bakış attım. "Rüzgar'a doğru koşarken cebine taş mı doldursak bu çocuğun? Uçup gidecek diye aklım çıkıyor derdi."

Son derece ters bakıyordu. Yani ters bakmanın bir sınırı olsa bu olurdu galiba. Ohh! Canıma değsin!

Bu sefer Aybüke'den de minik bir homurtu yükseldi.Yüzüne baktığımda gülmemek için baya cebelleşiyor gibiydi. Hasan abi dişlerini dudağına geçirip sağa döndü. Diğer kalan elemanlar ise gülmemek için askırıp pıskırma evresindeydi. Tabi Zülfikar hariç. O baya baya eğleniyor gibiydi.

"Çok şey etmeyin komutanım yav."dedi Barbaros ifadesini toplamaya çalışarak. "Benimde kafam çok büyükmüş.Ufakken oluyor öyle şeyler yani."

"Ay hiç bir şey bunun kulaklarından büyük olamaz."dedim hala gülerken."O yüzden ben de ona Kepçük derdim.Ne zaman kulaklarını görsem aklıma dozer kepçeleri gelirdi çünkü."

"Hastaneye gelip sümüklerini yediğinden herkese bahsetmemi istemiyorsan kes sesini Gökçen." diyen uyuz Murathan'la gülüşüm dudağımda soldu. Ters bakışlarımı ona çevirdiğimde son derece tehditkar bakıyordu.

"Sümük falan yemiyordum ben!" dedim kınayıcı bir bakışla.

Güldü.Evet resmen güldü.Yaslandığı yerden bana doğru doğruldu."Her şeyi maşallah çok iyi hatırlıyorsun ama sümüğünün tadından bana uzun uzun bahsettiğin anları çok çabuk unutmuşsun Pamuk."

Lanet.Doğru.Yerdim.Ağlayınca dudaklarıma bulaşan sümükleri baya baya yerdim.Tadı güzel diye de herkes anlatırdım.Annemden ne dayaklar yemiştım bu huyum yüzümden...Gerçekten pislik benim göbek adım.Az bile dövmüşsün beni anam...

"Siz tam olarak nereden tanışıyorsunuz komutanım?"diyen Hasan abinin sesi ile ters bakışlarımızı birbirimizden Hasan abiye doğru çevirdik.

"Eski bir arkadaştan bir tık daha fazla gibi..."diye mırıldandı Zülfikar saçma bir gülüşle.

İkimiz de tekrar birbirimize ters bir bakış attık. "Küçükken aynı lojmanda oturuyorduk." dedim ters ters. Önüme dönüp tekrar geri yaslandım. "Ailelerimiz arkadaştı."

"Sizin de mi babanız asker Gökçen hanım?" diye sordu Barbaros. "Yani Murathan komutanımı biliyoruz ama..."

"Askerdi." dedim ifadesizce önüme bakarak. "Şehit oldu. Oldular yani. Murathan'ın babası ile beraber aynı karakol baskınında şehit düştüler. Sonra aile dostluğu da bitti. Herkes kendi şehidini alıp memleketine döndü. Son."

Bu benim için anlatması zor bir an değildi artık. Babam şehitti benim. Vatanı için canını veren bir askerdi. Neden üzülerek anlatacaktım ki bunu? Ama şu an son diyerek 3 harfe sığdırdığım kelime o zamanlar çokta 3 harfe sığacak türden değildi. Hatırlamak istemiyordum ama hiç birini. Geçmişe dair, o dönemlere ait hiç bir anıyı getirmek istemiyordum tekrar zihnime. Zira üzerlerini örtmek için tırnaklarımı kanata kanata toprak atmıştım her şeyin üzerine daha 6 yaşında. O yüzden zihnimdeki hiç bir tozlu anıya dokunmadım. Yanlarından öylece geçip giderek sadece Yusuf amcanın belli belirsiz hatırladığım yüzüne tutundum.

Ortama derin bir sessizlik çöktü hemen. Bakışlar ben ve Murathan arasında gidip geldi.Sanırım bu ortamdaki bütün askerlerin en çok istediği şeydi bu. Şehadet...Şehit olmak...

Ama bu kelime geçince istemsizce bir hüznün de geçiyordu gözlerinden. Babama da böyle olurdu. Hatırlıyordum. Ne zaman şehit haberi duysa gözlerinden bir hüznün geçerdi. Kaybettiği arkadaşlarını hatırlardı belki. Belki de kendini düşünürdü. Bilmiyorum.

Benim de postum çıkmış durumdaydı. Şu an oturunca yorulduğumu anlamıştım. Horoz ekşini bünyeme bir tık fazla gelmişti sanırım. Sessiz kaldı herkes bir kaç saniye için. Kısa sessizliğimizi "Alt tarafı horoz kovadı." diye sessizce mırıldanan Murathan'ın sesi böldü. "Bir araba dayak yedin sanki Pamuk. Kollarına bak."

Dediğini yapıp bakışlarımı kollarıma eğdim. Çizik ve morluk doluydu. Gerçekten hale bak. İstemsizce sııttım bu halime. Manyaktım çünkü ben. Ağlanacak her halime itina ile gülerdim.

Yandan yandan baktım. "Sence o alt tarafı horoz muydu? Bence kesinlikle değildi."

"Bence de." diye ekledi Zülfikar. "Kesinlikle değildi Gökçen hanım. Katılıyorum."

Gülerek başımı iki yana salladım. Bordo bereli adamı bile kovalayan horoz beni kesinlikle öldürürdü. Hatta benden etli pilav bile yapardı. İyi ki kurtulduk elinden. Çok şükür. Bin şükür.

Ben evrene karşı sonsuz bir şükran içindeyken birden Murathan'ın eli yandan bileğimi kavrayıp kendine çekince bakışlarım ona döndü. Narince kavramıştı bu sefer bileğimi lakin. Kırılacak çok değerli bir şeymiş gibi parmak ucunda tutuyordu adeta. Bakışlarımı önce tuttuğu bileğime sonra yüzüne kaldırdım. O bana bakmıyordu ama. Dikkatle kolumdaki çizikleri incelemekle meşguldü. Kıyafetinin ön ceplerinden birini açtı aynı dakikalarda. Bir yara bandı paketi çıkardı. Elimi bacağının üzerine bırakıp yara bandı paketini açmaya başladı. Geri çekebilirdim kolumu. Çekmedim. Elim biz bacağının üzerindeyken öylece bekledim yapacağı şeyi.

Yabancılık çekmedim. Yadırgamadım. Utanmadım. Çekinmedim. Yıllardır yaşadığım bir döngüymüş gibi bekledim hem de. O ise küçükken yaptığı gibi dikkatle yaralarımı inceleyerek kolumun hemen üstünde uzanan üç çizğin üstüne tek tek yara batlarını yapıştırdı. O koluma bakıyordu ama benim bakışlarım onun yüzündeydi. Ne kadar değişirse değişsin, ne kadar büyürse büyüsün o hala Kepçük'dü sanırım. Sürekli bana kızan ama hiç kıyamayan Kepçük...

Sıcacık oldu o an içim... Neden? Yine bilemedim.

"Diğer kolunu uzat." dedi yine yüzüme bakmadan. Yavaşça yan dönerek dediğini yaptım. O kolum da ki çiziklere de iki bant yapıştırdı. Tam parmakları yara bandı üzerinden çekiliyordu ki bileğimin hemen üzerindeki morluklarla duraksadı. Az önce beni buraya sürüklerken kolumdan tuttuğu

yer hafifçe morarmaya başlamıştı. Oysa canımı yakacak bir tutuş bile değildi bu ama canım hassas tenim hemen alınmış... Belli...

Parmak uçları o moraran kısma hafifçe dokundu. Yüzünü tam göremiyordum ama kaşları çatıldı aynı saniyelerde. Ben ise çok ayrı bir kafadaydım. Küçükken de bu kadar güzel miydi kirpikleri? Bir türlü hatırlayamıyordum. Oysa böyle bir kirpiği unutmam imkansızdı. Raks ediyordu adamın kirpikleri adeta. Maskarasını sorsam ağzıma G3 dayar mıydı?

Eli hala kolumdayken mahvedici kirpikleri arasından kehribarlarını lap diye gözlerime kaldırınca anlık bir bocaladım. Kendisini keserken yakalanmış oluyordum, evet. Bu durumda aklıma gelen ilk dala yapıştım. "Senin de yarana bakalım." diye mırıldandım.

İfadesiz ve donuk bir tepki verdi. Ellerini kolumdan hızla çekip tekrar olduğu yere geri yaslandı.

"Gerek yok." diye ağzının içinde bir şeyler saçmaladı.

Omuzundaki yara benim tarafımdaydı. O yüzden bu sözüne minik bir göz devirip gerekli cevabı verdim. Ona doğru çevirdim yönümü tamamen. Önüme düşen saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırdıktan sonra kurumuş kan lekeleri dolu kumaşı yavaşça yana çekip yarasına baktım.

"Gerek yok dedim Pamuk." dedi yine.

"Sen bana nasıl fikir sormuyorsan ben de sana sormuyorum." dedim umursamaz bir sesle. Yaranın kurşun sıyrığı olduğu belliydi. Yeni bir yara ama küçük bir sıyrık değildi. Derindi. Sütür şarttı. "Dikiş atılması lazım buna." diye mırıldandım yaranın yanındaki kumaşları sağa sola çekerek.

"Saçmalama." dedi hemen.

Kaşlarımı çattım. "Bunun saçmalaması mı olur Murathan? En az 4 dikiş atılır bu yaraya. Ne diye ortalıkta böyle dolaşıyorsun sen?"

"Çok tedavi etmek istiyorsan Batikon dök, üstünü kapat." dedi sakince. "Dikişe falan gerek yok."

Hayret dolu bir bakış attım. "Keşke tıp okusaymışsın sen." dedim bu mal cevabına binaen. "Bilgilerin beni çok etkiledi. Tıp dünyası da faydalansın bu ilminden."

Salak yine hafifçe güldü. Gerçekten sorunları vardı. Göz devirerek önümdeki tayfaya döndüm. "Sağlık çantası falan var mı?"

"Aybüke'm senin yanında çanta, bir şey etsene onu." dedi Süleyman.

"Süleyman bana bir daha Aybüke'm dersen o sağlık çantasının içine seni sokarım. Yedi ceddin gelse çıkaramaz." dedi Aybüke ters ters. Hemen yanına

uzanıp koyu yeşil bir çanta çıkardı. Ve Süleyman'a olan siniri yüzünden resmen çantayı yandan kucağıma fırlatmak suretiyle benim göğsüme yapıştırdı.

"Sok kız çantaya." dedi Süleyman mutlu mutlu. "Elin elime değmiş olur fena mı?"

"Lan Süleyman beni bile darlandırdın.Yeter lan artık."dedi Barbaros bıkkın bir sesle."Bir sus. Ne Aybükeymiş be.Sabahtır Aybüke, Aybüke,Aybüke."Bakışlarını Aybüke'ye dikti."Başkan sen de çenesini mi kıracaksın şunun ne yapacaksan yap,sussun artık.De yeter valla!"

"Sadece çenesini değil bütün kemiklerini kırmama ramak var."diye mırıldandı Aybüke ters ters. Süleyman yine güldü. Acıdan besleniyor olabilirdi. Enteresan bir ilişki, çözemedim. Ama Süleyman aşık, Aybüke cellat gibi...Neyse...

Çantayı kucağıma yerleştirip açtım.Şu an yarayı dikemem.Mecbur sadece temizleyecektik.Önce bir gazlı bez alıp yaranın içini temizledim.Başka bir gazlı beze batikon döküp yaranın her yerine dikkatle sürdüm.Bir yandan da canı acıyor mu diye yüzüne bakıyordum ama mimik oynamıyordu herifte.

"Canın acırsa söyle."diye mırıldandım.

"Acımaz."dedi hemen.

İfadesiz yüzüne alttan bir bakış atıp tekrar önüme döndüm."Neden?İnsan değil misin sen?"

"Askeriz biz."diyerek ilk kez konuştu Timur. "Öyle her yaramız acısaydı daha ilk kurşun yememizde bırakırdık bu işi."

Timur ne zaman konuşsa benim istemsizce eyvallah abicim sen ne dersen öyle olsun deyip köşeme sinesim geliyordu.Dersin Süleyman Çakır! Öyle bir etkisi vardı insan üzerinde.

"Askerlerin de canı var diye biliyorum ben ama."diye mırıldanarak yeni bir gazlı bezi paketinden çıkarıp dikkatle yaranın üstüne yerleştirdim.

"Canımız var ama pek kıymetli değildir." dedi Zülfikar hafif bir tebessümle."Aksi olsa burada olmazdık değil mi ama?"

"Lan ilk defa doğru konuştun Zülküf."dedi Barbaros şokla.

"Bozuk saat bile günde iki kere doğruyu gösterirmiş komutanım."deyip neşeyle araya girdi Alican.

"Ne diyon lan sen?"dedi Zülfikar sinirle öne eğilip Alican'a bakarak."Bir daha söyle bakayım! Ne dedin sen Aliş!" Sesinde adeta bir Kerpeten Ali tonlaması vardı. Ürkütücü...

"Hiç komutanım..."diye olduğu yere sindi Alican."Hiç konuşmadım aslında ben.Sinek vızırtısı falan duydunuz siz galiba."

"Ben de öyle düşünmüştüm."diyerek Zülfikar memnuniyetle tekrar geri yaslandı.

Ne yaşıyorsun sen be Alican...

İstemsizce bu hallerine minik bir gülüp "Tut biraz şurayı." dedim Murathan'a. Elini kaldırıp gazlı bezi kolunda sabitledi. Kuruyan dudaklarımı dilimle hafifçe ıslarken saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Son derece ciddi bir şekilde kucağımdaki çantaya eğildim. Plaster bant lazımdı ama görünürde yoktu derken buldum. Hemen yarayı kapatma işlemine geçtim.

Murathan hiç tepki vermiyordu. Gerçekten hiç mi canı yanmıyordu? İmkansızdı. Yaranın içine gazlı bez sokup temizledim az önce. Nasıl bu kadar tepkisiz kalabilirsin ki? Bandı kapatırken yaranın üstüne hafifçe bastırdım. Ama tepkisini görmek için kafamı kaldırdığım dakika Murathan ve kirpiklerinin dikkatle yüzümü incelemesini beklemiyordum.

"Acımıyor dedik diye oyma istersen." derken oldukça ifadesizdi.

"Çok şükür." diye mırıldandım ters ters. "Buna da tepki vermeseydin insanlığından şüphe edecektim artık."

Uyuz yine hafif bir gülüşle önüne döndü. Bende çantayı tekrar toplayıp Aybüke'ye verdim. Yaklaşık 10 dakika daha diğerleri öylesine şeylerden bahsedip birbirleri ile uğraştı. Süleyman ve Aybüke kavga etti. Ben Hasan abiye Mete'nin yuttuğu paralardan bahsettim.Barbaros uyumaya çalışıp uyuyamayınca Zülfikar'a senin çenen yüzünden olmuyor kalk yanımdan diye bulaştı. Zülfikar ise durup durup salak saçma nedenlerle Alican ve Emek'e sarıyordu.

Timin adını da bu süreçte öğrenmiştim. Barut timi...Eğlenceliydiler.Beni baya güldürmüşlerdi. Özellikle Zülfikar... Kesinlikle kanka olabilirdik.Kafa yapılarımız tamamen aynıydı.En son Zülfikar'la yine horoz'un çılgınlığı üzerine yer yer gülüp yer yer hayret ederek tartışırken araç aniden durdu.

"Eeee ilk seferinde sizi Barbaros'un takozu ile eve bırakmamızın ayıbını bu zırhlı araçla telafi ettiğimizi düşünüyorum Gökçen hanım."dedi Zülfikar her zamanki neşesi ile.

"Nesi ayıpmış lan benim arabamın?"diye kınayıcı bir bakışla sordu Barbaros.Bakışları bana döndü."Ayıp mıydı benim güzelim Gökçen hanım?"

Gülecektim ama çok ciddi duruyordu."Yok hayır."dedim ciddi ciddi."Olur mu hiç ayıp? Değildi ayıp falan."

Aslında o arabanın yaşaması ayıptı biraz Barbaros bey ama.Neyse... Ben bu çılgın soru ile cebelleşirken Murathan yanımdan ayaklanıp aracın kapılarını açarak dışarı hopladı.

"Al bak."dedi Barbaros hemen Zülfikar'a. "Asıl ayıp senin ettiğin be.İşin düşünce Barbo şu güzelin anahtarını at bana diye geliyorsun yanıma ama."

"Lan ne geleceğim?"dedi Zülfikar hemen ters ters."En son aldığımda fren elimde kaldı. Durduruna kadar nefesi münasip bir yerimden attım.Daha ne alacağım ben senin ölü güzelini ya!"

"Pamuk hadi."diyen Murathan'ın sesi ile ayaklanıp çantamı çapraz taktım.Bana araba ile ilgili bir soru daha gelmeden kaçmalı.Hızla kapıya doğru ilerledim.

"Bir dahakine helikopterle bırakırız inşallah Gökçen hanım."dedi Zülfikar.

Güldüm. "Gerçekten onu da yaşarsam şaşırmam."

İniş yeri yüksekti.Sayın TSK...Size sesleniyorum.Sahip çıkalım askerimize.Bu kadar yüksek mi yapılır bu? Ya biri düşüp bacağını kırarsa? Benim gibi mesele..? Gerçi buradan düşüp bacak kıracak bir asker var mıdır? Sanmam...

Murathan aşağı bakışımı görmüş olmalı ki hemen elini uzattı."Gel."

"Gerek yok."dedim çenemi yukarı dikerek. "Kendim inerim.Çek elini kolunu."

Hay hay der gibi bir ifade ile geri çekilip ne yapacağımı görmek istediğinden olsa gerek ciddiyetle kollarını göğsünde bağlayıp beni izlemeye başladı.Dikkatle araçtan aşağı atladım.Ama az daha düşecektim.

Ey hayat...Ne olur bugün beni sal be abicim...

Ama şükür hemen toparladım.Teşekkürler my life...İçeri tayfa ile tanıştığıma çok memnun oldum,görüşürüz seremonisini yaptıktan sonra bakışlarımı ifadesizce bana bakan Murathan'a çevirdim.

"Yarın gel hastaneye tam bakalım şu koluna."dedim onun gibi ifadesiz durmaya çalışarak.

"Gerek yok."dedi fil kulaklı uyuz Antilop.

Ne kadar da şaşırtıcı bir cevap bu böyle Ya Rabbel aleminnnn! Ay em şok...

"Geber o zaman Murathan."dedim mükemmel bir göz devirme eşliğinde.

Bu çıkışıma karşılık başını ciddi ciddi tamam geberirim bir ara der gibi aşağı yukarı salladı.Deli olacağım. Kesinlikle sıyracağım.Te Allah'ım Ya Rabbim niyetine göz deviriyordum ki arkadan "Gökçen" diyen Bilge'nin şaşkın sesi yükseldi.Hemen ona döndüm.İşten yeni geliyordu sanırım. Apartman girişinde şok ile bakıyordu bana yavrucum.

Eee tabi eve zırlı araçla geldiğimden ötürü...Haklı bir bakıştı bu...

Murathan yine "Bak Pamuk, burnunu olmadık işlere so-" şarkısına başlıyordu ki hemen elimi havaya kaldırıp susturdum.

"Gerçekten yeter Murathan." dedim son derece ciddi bir şekilde." İçimi çıkardın artık ne olur sus." Arkamı hızla döndüm. Triple öne doğru iki adım attım. Sonra tekrar ona döndüm. "Buraya getirdiğin için teşekkür edeceğimi falan düşünüyorsan düşünme. Zorla getirdin. Hiç bir şey etmiyorum." Tekrar triple arkamı döndüm. Bir adım attım. Sonra bir daha ona döndüm. Ne yapıyor bu mal bakışı eşliğinde izliyordu beni. Umursamadım. "Ayrıca..."dedim ciddi ciddi. "İşime burnumu sokmaya devam edersen yemin ederim buradaki bütün günlerini fitil fitil getiririm burnundan."

"Hala son derece başa belasın." dedi umutsuz bir bakışla.

"Aynen öyle." diyerek onayladım. "Senin başına da bela olmamı istemiyorsan ayağımın altında dolaşma. "Hızla tekrar arkamı dönüp sert adımlara eve doğru ilerledim.

"Sen başını belaya sokma da bela olman kalsın Pamuk." diye bağırdı arkamdan.

Dönüp yüzü boyunca sövmemek için zor durdum. Kesinlikle elimde kalacak!Katil olmamın önüne geçmek adına arkamı dönmeden ilerlemeye devam ettim.

"Gökçen oha."dedi Bilge yanına gider gitmez."Eve tankla mı geliyorsun? OHAA!"Muazzam bir şaşkınlık içindeydi."O adam kimdi?"Arkaya bir bakış atmaya çalıştı ama ben çoktan koluna girmiş ileri sürüklüyordum."Neden arkandan gülüyor?"

Arkamdan mı gülüyor?Hızla başımı arkaya çevirdiğimde gördüğüm son şey Murathan'ın araçtan içeri hızla dalan sırtı ve bacakları oldu.Yüzüme kan kustur, arkamdan gül Kepçük he mi? Sen adam olmazsın gerçekten...

"Bu halin ne?Kollarına ne oldu?"diye sorularına bir yenisini ekledi Bilge.

"Bırak kolu,tankı,adamı şimdi."dedim hızla ilerleyip kolumdaki şaşkın Bilge'yi de ilerleterek." Sana bomba bir haberim var."

"Eve tankla geldin kızım."dedi şaşkın şaşkın."Bundan daha bomba ne olabilir?"

Sırıttım."Hazır ol Bilgecik."dedim neşeli neşeli."Aşiret düğününe davetliyiz."

6.BÖLÜM

*"Özlediğin gidip göremediğindir;
Ama gidip görmek istediğin..."*

**ORUÇ ARUOBA*

~ ~

"Un üç, Un dörtt, Un beşşş..." diye mırıldanan ince bir ses ve kirpiklerine değen sıcaklık yüzünden gözlerini yavaşça araladı Murathan. Ve görüşü karanlıktan sıyrılıp aydınlıkla buluşur buluşmaz gördüğü mavilikler onu hiçte şaşırtmadı.

Saçı başı birbirine karışmış,başa bela bir Pamuk.

"Ne yapıyorsun yine Pamuk?"diye mırıldandı uyku sersemi bir sesle."Git başımdan."

Hastaydı.Ağır bir şekilde üşütmüştü.Bu yüzden bugün okula bile gitmemişti. Sabahtan beri öylece yatıyordu.Annesi ilaç verdikten sonra biraz daha iyiydi ama hala boğazı ağrıyordu.

"Duktorum ben."dedi Gökçen gülerek.Geri geri çekilip üzerine geçirdiği beyaz çarşafı gururla gösterdi."Bak,önlüğüm bile var.Sana ilaç getirdim."

Murathan bu tipe hafifçe güldü."Casper'a benzemişsin Pamuk.Çıkar şunu üzerinden.Git legolarımla oyna.Rahat bırak beni."

"İstemem lego."dedi Gökçen hemen."Evde yüz kere hopla gel dedin.Hopladım geldim işte.Hadi duktorculuk oynayalım."

Murathan'ın en büyük kozu buydu.Ona her şeyi yüze kadar yaptırıp bu arada rahat bir nefes almak.Ama anlaşılan 1000'e kadar saymayı falan öğretmeliydi.100 fazla kısaydı ve bu cadı şaşırtıcı bir şekilde hiç takılmadan hızla sayabiliyordu.

"Defol başımdan Pamuk."

"Sus bakım."dedi Gökçen Murathan'ın alnına bir şamar atarak."İğne yaparım yoksa."

"Bari hastayken rahat bırak."dedi Murathan ters ters."Oynamıyorum ben doktorculuk falan."

Gökçen bu sefer de ağzına bir sille çaktı. "Sus demedim mi ben sana?!"

Murathan elini sille yediği ağzına atıp şok içinde kıza baktı. Ama Gökçen'in umurunda bile değildi. "Al bakalım ilacınıuuu!" diyerek oyuncak kaşığına şurup dökmüş gibi yapıp Murathan'ın ağzına dayadı.

"Hani bunda ilaç falan yok." dedi Murathan kaşığa ters ters bakarak.

"Şakacıktan içeceksin zaten salak." dedi Gökçen hemen. "Sus da iç sunu."

Murathan 'ya sabır' niyetine kafasını sağa sola sallayarak boş kaşığı bir şey varmış gibi ağzına aldı.Sanki kaşık gerçekten doluymuş gibi kendi tükürüklerini yutup içmiş izlenimi verdi.

"Oldu mu?"dedi hala sinirle.

Gökçen güldü.Sonra ciddileşti."Oldu.Ama bu ilaç senin beynini nerden bulacak?"dedi gerçekten düşünceli bir şekilde."Keşke önce anlatıp sonra içirseydik.Küçücük senin aklın.Kesin bulamaz."

"Asıl sen bu zekayla olsan olsan şırınga olursun.Git şırıngacılık oyna sen."

Gökçen hemen kulağını tutup hızla yana çekince acı içinde bağırdı."PAMUK YAPMA ŞUNU ARTIK!"

"Evet." dedi Gökçen bu bağıırışı zerre umursamayıp hiçbir şey olmamış gibi mutlu mesut gülerek. "Şimdi de ateşine bakalım."

"İsteme-" diyecek olan Murathan'ın ters sözü Gökçen'in hızla alnına yapışan dudakları yüzünden boğazında kaldı. Yüzüne dolan Dalin kokulu siyah saçlar bütün görüşünü kapatırken bir şey söyleyemeden sessizce bekledi. Bu durumda kızamazdı ki ama...

Gökçen ise Murathan'ın alnında dudaklarını bir süre beklettikten sonra tekrar geri çekildi."Bak, ilaç işe yaramış."dedi gözlerini kocaman açıp gülerek."Hemencik iyileşmişsin Kepçükk!"

"Ya..."dedi Murathan kuruyan boğazını hafif bir öksürükle temizleyerek."Di mi? Nasıl da hemen iyileştim öyle?"

Gökçen neşe ile el çırpı. Hızla üzerindeki çarşafı yere atıp Murathan'ın masasına koştu. Onların evden getirdiği babasının Deli Kurt kitabını alıp yine aynı hızla Murathan'ın yatağına tırmandı. "Hadi şimdi bana kitap

oku." dedi Murathan'ı kenara itmeye çalışıp yanına kurularak. "Bak, iyileştin."

Murathan derin bir nefes verdi.Şimdi belli olmuştu doktorculuk aşkının nereden geldiği. "Boğazım ağrıyor Pamuk.Git ablamlar okusun."

"Yaaaaa Murathannnn."diyerek Gökçen hemen koluna yapıştı.En melül bakışını attı."Onlar güzel okumuyor.Sen okuuuuu! Noglarrrrrr! Lütpennnn! Noglarrrrrr! Nogglarrrrrr!"

"Tamam sus."dedi Murathan bu bakışlara daha fazla maruz kalmamak için bakışlarını tavana dikerek."Söyleme şu kelimeleri, sus."

Yattığı yerden doğrulup sırtını yatak başlığına dayadı. Gökçen ise yatak sanki onun gibi saçlarını yastığına sermişti. Ona doğru dönüp ellerini yanağının altına atmış,dudakları öne büzüşük bir şekilde hevesle Murathan'ı bekliyordu.Ama yerinde zerre duramadığından bacakları ve ayakları daimi salak saçma hareketler içindeydi.

"Hareket edip durma."dedi Murathan ters ters."Yatağımı bozuyorsun."

Düzen severdi o.Dolabını, kitaplarını hep özenle dizerdi. Yatağına kimse otursun istemez,sağı solu hep dümdüz dursun isterdi.Ama Gökçen... Düzenine vurulan en büyük darbeydi. Geçtiği her yerde fırtına çıkmış gibi dağınıklık çıkarıyordu.

"Eeee zaten bozuk."dedi Gökçen gözünün içine baka baka bacağını tekrar kaldırıp yorganı tekmeleyerek.

"Hayır."dedi Murathan ciddi ciddi."Ben dümdüz yatıyorum.Hiç bir yer bozulmuyor.Sen de hareket etmeden duracaksan dur. Yoksa okumam." İleri uzanıp yatağın bozulan kısımlarını düzeltti.

"Offff."diye huysuzlandı Gökçen ters ters.

"Beğenmiyorsan git ablamlar okusun Pamuk."

Gökçen yine oflayıp pufladı ama kıpırdanmayı da kesti.Aslıhan ve Gülhan abla sorduğu soruları cevaplamıyor,hep sus Gökçen diyorlardı.Ama Murathan'a ne sorsa cevap alabiliyordu.O yüzden onlardansa burayı tercih ederdi.

"Yine mi bu?"dedi Murathan tekrar geri yaslanıp kucağındaki kitaba ters bakışlar atarak."İçim çıktı bunu okumaktan."

"Yaaaa nedennn?"diye mızızlandı Gökçen."Gökçen kız masalını oku bana. Babam en çok onu seviyor."

"Baban gelince o okusun o zaman."dedi Murathan ters ters."Kalbi olmayan Gökçen kızları sevmiyorum ben."

"Yaaaağğğğ."diyerek daha çok mızızızlanan Gökçen'i umursamadan yavaşça yorganın altından çıkıp yorgun bir şekilde dolabına ilerledi.Hikaye kitaplarının hepsini toplayıp tekrar yatağa dönüp aynı yerine girdi. Yatağın bozulan yerlerini düzeltirken Gökçen'in hareketsiz tuttuğu bacaklarına rağmen sürekli kıpırdanan minik ayak parmaklarını görünce hafiften gülümsedi. Gerçekten sabit duramıyordu.İlla bir yerini oynatacaktı.

"Seç şunlardan birini, onu okuyayım." dedi kitapları kucağına dizerek.

"Ama Gökçen kız masalı..."diye son kez şansını denedi Gökçen.

Masal bile değildi. Saçma sapan bir şeydi. Göz devirdi Murathan ama ona melül melül bakan maviliklere de kıyamadı. "Onu da yarın okuruz." dedi. Rapunzel kitabını alıp Gökçen'e çevirdi. "Bunu okuyalım mı şimdi?"

"Olmaz."dedi Gökçen üzerinde gördüğü resmi tanıyınca."Babam o masalı sevmiyo. Tanımadığın erkeklere saç uzatarak kaleye almak çok saçmaymış.Prens isterse saçını kulede başka bir yere bağlayıp aşağı iner, sonra da saçını kesip kaçabilirmiş. Neden bunun için illa bir prense ihtiyacı varmış ki?"

Murathan elindeki kitaba öylece bakakaldı. Onu yavaşça bırakıp bu sefer Pamuk Prenses ve Yedi Cüceleri aldı."Bu?"

"O da olmaz."dedi Gökçen hemen."Babam dedi ki doktor çağırsalar zaten elmayı kızın boğazından çıkarırmış.Tanımadığı kızı öyle görür görmez öpen erkek mi olurmuş?Prens değil sapıkmış o.Suçmuş bu yaptığı."

Murathan onu da bıraktı.Bu sefer bir Keloğlan masalı aldı eline."Eee bu?"

"Cık."diyerek Gökçen tekrar kaşlarını havaya kaldırdı."Babam onu da sevmiyo.Papışah Aykızı araştırıp etmeden hemen Keloğlana vermiş.Öyle şey olmazmış.Ayrıca bu Papışahlar bir şey olana kadar hemen ilk kızlarını veriyor diye de kızdı.Papışah kızı diye evlenmek zorunda değilmiş."

Murathan öylece kaldı."Eeee Ali amca her gece sana ne okuyor o zaman kızım?"dedi şaşkın şaşkın.

Gökçen güldü."Gökçen kız masalı."dedi tatlı tatlı.

Derin bir nefes verdi Murathan."Tamam ver şu babanın kitabını."dedi ters ters."Ver biz de Gökçen kız masalını okuyalım da bitsin bu işkence."

"Hayır."dedi Gökçen hemen.Yattığı yerden kalkıp Murathan'ın kucağındaki kitaplara eğildi. "Bunu okuyalım.Babam gelince okur Gökçen kızı.Bunu oku sen."

Murathan eline tutuşturulan kitaba baktı. Kurşun Asker...Sonu aklına gelince ise hızla kitabı geri fırlattı.Bunu okursa Gökçen sabaha kadar

zırlardı.Şu an onu hiç çekemezdi."O olmaz." dedi başını hızla iki yana sallayarak."Ver işte Gökçen kızı okuyalım."

"Yaaaaaağğğ!"diye bağırdı Gökçen hemen.Kitabı alıp tekrar Murathan'ın kucağına yapıştırdı."Bu olsun,noglarrrr!"

Dertli dertli bir kitaba bir Gökçen'e baktı Murathan. Kız çoktan başını omzuna yaslayıp ona yapışmış bir şekilde kitabın içindeki resimlere bakmak için kendini hazırlamıştı. Okumazsa kıyameti koparıp kitabı ona yedirebilirdi. Murathan bunun farkındaydı. O yüzden çaresizce kitabı açtı.

"Adı ne bu kitabın?"diye sordu Gökçen. Kitabın üstündeki kırmızı üniformalı Kurşun Asker resmini işaret etti."Asker mi?"

"Kurşun Asker."

Gökçen güldü. Yanağını iyice Murathan'ın koluna yapıştırdı. "Seneye ben de okula başlayacağım ya Kepçük... Aynı sınıfta mı olacağız?" diye sordu.

"Tövbe de." dedi Murathan hızla. "Sen birinci sınıfsın. En alt katta olacaksın. Ben büyük olduğum için üst katlarda olacağım."

"Ama ya...."dedi Gökçen üzgün üzgün.

"Orada da bana yapışıp sakın benim canımı sıkma Pamuk."dedi Murathan ters ters."Gidip kendi arkadaşlarıyla oyna.Sakin iki de bir yanıma gelip durma."

Bu ikazı pekte umursamadı Gökçen. "Okul nasıl bir yer?" diye sordu.

"Yani..."dedi Murathan ne diyeceğini bilemez bir şekilde."Sıra var,tahta var,öğretmen var, koşan çocuklar var.Öyle değişik bir yer yani."Yandan Gökçen'e kaçamak bir bakış attı. Sinsice sırıttı."İlk gün ağlayarak kaçacağına eminim. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hayır kaçmayacağım."dedi Gökçen kaşlarını çatarak."Neden kaçayım be?"

Murathan daha çok güldü."Hiç senlik bir ortam değil.Seni öyle sırada uslu uslu otururken hiç düşünemiyorum Pamuk."

"Otururum,ne var?"diye yine diklendi Gökçen."Hemen de okuma öğrenir bütün kitaplarımı kendim okurum.Daha da sana gelmem goril."dediği gibi hızla Murathan'ın kucağındaki kitaplardan birini suratına çakıp yataktan kalkmak için hareketlendi.

"Kız tamam,tamam."diyerek Murathan yanına geri çekti."Demedim bir şey,gel buraya.Sonra gidip içeride iki saat Murathan beni dövdü diye yalandan zırlayacaksın di mi? Yemezler."

İyice dibine çekip kolunun altına aldı.Gökçen bu girişime dünden razı olduğu için sırtarak yerine kuruldu. Çünkü evet,gerçekten öyle yapacaktı.

"Başlıyorum."dedi Murathan ciddiyetle kitabı açarak."Salak saçma sorular sorup sakın bölme."

"Tiimam." dedi Gökçen uslu uslu.

Murathan' da anında ciddileşerek ilk sayfayı okumaya başladı.

"Bir varmış, bir yokmuş.Evvel zaman içinde,kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken çok uzaklarda bir ülkede oyuncak satan bir ustanın şirin evinde altı tane kurşun asker bir rafta uzun zamandır alıcısını beklermiş.Nihayet bir oyuncakçı bunları görerek almış ve mağazasının vitrininde sergilemeye başlamış. Bu altı asker,ellerinde tüfekleriyle daima hazır olda beklermiş. Birbirine çok benzeyen bu altı askerin birisi diğerlerinden farklıymış.Farklı olan askerin bir ayağı yokmuş. Günlerden bir gün işinden evine dönen bir baba,doğum günü yaklaşan oğlunu sevindirmek istemiş."

"Bu mu ayağı olmayan kurşun asker?" dedi Gökçen minik parmağını kitabın sol tarafında ona bakan tek bacaklı, kırmızı kıyafetli kurşun asker resmine bastırarak.

"Evet o."dedi Murathan ve diğer sayfaya geçti."Adam oğlunun doğum günü için vitrinde duran askerleri almaya karar vermiş. Satıcıdan bu oyuncak askerleri hediye paketi yapmasını rica etmiş. Bu sırada da ayağı olmayan askeri fark ederek onu almak istememiş. Bunun üzerine satıcı, ustasından dinlediği bu askerin hikayesini anlatmaya başlamış;

Bunlar kurşundan yapılmış oyuncaklardır. Bunu yapan ustanın kurşunu beş askeri tam olarak bitirmeye yetmiş ama altıncının ayağına kurşunu yetmemiş. O yüzden bu asker böyle total kalmış demiş.

Baba, askerleri ayırmak istememiş ve total ayağına rağmen altıncı askeri de almış. Çocuğunun doğum gününe gelen çocuklar bu askerleri çok sevmişler. Ama artık evlerine gitme vakitleri gelince oyunu bırakıp kurşun askerleri kutularına yerleştirip rafa kaldırmışlar. Bir müddet kimse onları oradan alıp oyun oynamayınca askerlerin canı sıkılmaya başlamış. Ama kurşun total asker şanslıymış. Kutunun aralık kalan kapağından dışarıyı görebiliyormuş. Bu durumu değerlendiren kurşun asker, bunu bir eğlenceye dönüştürüyormuş."

Murathan yavaşça diğer sayfaya geçerken göğsüne yapışmış Gökçen'e yandan kaçamak bir bakış attı.İlk defa bir masalı okurken bu kadar hareketsiz ve soru sormadan dikkatle onu dinliyordu. İstemsizce bir tebessüm oluştu dudaklarında.Ama hemen çirkefleşebilirdi. O yüzden

acıyan boğazını minik bir öksürükle temizleyip ciddiyetle masalı okumaya devam etti.

"Önce gözüne masa ve masanın üzerinde duran oyuncak kale ve kaledeki şato çarpmış. Şatoda bir prensesin yaşadığını,dans eder gibi duran prenses heykelinden anlamış. Prensas aslında hareket etmiyormuş. Ama kolları iki yana açık,bir ayağı havada olarak yapılmış heykelinden bunu anlamamak mümkün değilmiş. Şato şeklindeki müzik kutusunun içinde sürekli gülümseyerek dans edip duruyormuş.Bizim asker prensesin bu heykeline bakıp bakıp iç geçirmeye başlamış. Kurşun kalbi,kızı görür görmez erimiş sanki.Çünkü ona aşık olmuş. Aşkı yüzünden ağzını bıçak açmamaya başlamış. Ama prensese kavuşması ancak başka birinin yardımıyla olabileceğinden ümitsizce dua ediyormuş."

"Bu da prenses miymiş?"dedi Gökçen yine parmağını sayfanın üstündeki pembe balerin kıyafetleriyle,müzik kutusunun içinde duran prensese yapıştırarak.

"Evet."dedi Murathan.Sonra kaldığı yerden devam etti.Bu kadar sessiz kalmasına alışkın değildi. Gerçekten şok ediciydi.

"Ertesi gün bu isteğini gerçekleştirecek olaylar peş peşe gelmeye başlamış. Evdeki çocuk gelerek önce kale ile biraz ilgilenmiş. Ardından kalede askerlerin bulunması gerektiğini düşünmüş olacak ki kurşun askerlerin kutusunu açarak bizim askeri alıp masanın üzerinde oynamaya başlamış. Bu kurşun asker için büyük bir fırsatmış. Prensese artık çok yakından görebiliyormuş. Bu yakınlık onu prensese daha da bağlamış.Prenseste onu hemen fark etmiş.Çünkü bu kurşun asker tek bacağının olmamasından dolayı diğerlerinden farklıymış.Ve bu farklılık onu prensesin gözünde daha özel yapıyormuş. Çocuk onlarla oynarken prensesin başına bir hal gelecek diye kurşun asker çok endişeleniyormuş. İkisi de birbirine uzaktan tebessüm edip duruyorlarmış.

Bu sırada birden şiddetli bir rüzgar çıkmış. Kara bulutlar alçalarak ortalığı karartmış. O kuvvetli rüzgar prensese bir şey yapmamış ama bizim askeri uçurup dışarı atmış. Bir kaldırımın kenarına düşen kurşun asker, rüzgarın ardından gelen şiddetli yağmurdan kaçmak için telaş içinde evlerine koşan insanların kendisini ezmesinden çok korkuyormuş. Neyse ki kimse üzerine basmadan sokaklar boşalmış.

"Yaaa..."dedi Gökçen ağlamaya yakın bir sesle."Bacağı yok.Ne yapacak şimdi dışarıda Kepçük?"

"Dur be Pamuk.Hemen ağlama."dedi Murathan."Bitmedi daha kitap."

Gökçen hemen susup bir eli ile Murathan'ın yakasına sıkıca yapıştı.Başını iyice kolunun altına yerleştirip dinlemeye devam etti.

"Ama yağmur bir türlü dinmiyormuş. Önce çukur dolmuş, sonra yağmur damlaları sel olup akmaya başlamış. Sonra yağmur dinmiş, bulutlar dağılmış. Oynamaya çıkan çocuklardan birisi su birikintilerinde oynamak için kağıttan güzel bir kayık yapmış. Arkadaşı kurşun askeri görüp onu da kayığa bindirmiş. Çocuklar başka oyunlara dalınca kayık yavaş yavaş süzülerek oradan uzaklaşmış. Sular, kayığı ve içinde dimdik duran kurşun askeri ırmağa doğru sürüklemiş. Sel sularıyla coşan ırmakta akıntı kayığı sürüklerken yağmur da tekrar başlamış. Yağmura dayanamayan kağıt kayık eriyip gitmiş. Kayığı olmayan kurşun asker hem sürükleniyor hem de ırmağın derinliklerine doğru batıyormuş. Nihayet ırmağın dibindeki çamura ulaşmış. İyiden iyiye korksa da yorgunluğun da etkisiyle suyun altında uyuyakalmış. Bu arada güneş yeniden yüzünü göstermiş, sular azalmış. Ama onu yoran bu yaşadıklarından ziyade prensese olan özlemiymiş. Acaba onun o güzel gülüşünü bir daha görebilecek miyim diye düşünüp durmuş."

"Murathan nasıl çıkacak kurşun asker oradannnnnğğğğğ!"diye Pamuk birden acılı bir şekilde böğürmeye başlayınca Murathan hemen ona döndü.

"Gökçen bitmedi dedik ya kırk kere.Ağlama hemen.Bir sus ya."

"Ama..."dedi Gökçen dudaklarını titreterek.

Murathan bir elini uzatıp yavaşça kızın yanaklarına akmış yaşları sildi.Saçına toka taktırmadığı için ortalıkta papaz gibi dolaşıyordu.Bu yüzden kızın gözlerine dolan saçlarını da geri itti ki mavi gözlerini görebilsin.

"Önemli olan sonu Pamuk."dedi daha çok ağlaması için yumuşak bir sesle."Arada olanların bir önemi yok.Tamam mı?Topla şu sümüklerini."

Gökçen hızla akan burnunu Murathan'ın koluna silip başını aşağı yukarı salladı. Tekrar dikkatle dinleme pozisyonunu aldı.Murathan ise yatakta iyice aşağı kayıp tekrar masalı okumaya devam etti."Kurşun asker bir müddet sonra sıcak ve aydınlık bir mutfakta ocağın yanında gözlerini açmış, şaşkınlık içerisinde etrafına bakmış ve oyuncağın sahibi olan çocuğu görmüş. Meğerse oyuncağı pencereden uçtuğunda onu aramaya çıkan çocuk bularak tekrar evine getirmiş. Çocuk mutfakta biraz oynadıktan sonra askeri kutusuna koyup odasındaki rafa yerleştirmiş."

"Kurtuldu."dedi Gökçen neşeyle."Kurtuldu Kepçük."

"Bak,dedim ben sana."dedi Murathan' da gülerek."Beş dakika sussan anlayacaksın."

"Kulağını çek Kepçük.Resimleri göremiyorum." dedi Gökçen onu umursamadan kulağını yüzüne doğru itip gülerek.

"Gökçen yolarım o saçlarını."diye Murathan' da hemen gereken cevabı verdi. Gökçen sırtırken Murathan ters ters elindeki kitaba döndü."Sıcacık odada kendisini güvende hissetmek bizim askeri çok mutlu etmiş. Ama prensesi merak ederek hemen masaya bakmış. Prenses orada duruyormuş. Bütün geceyi prensesle birbirlerine sevgiyle bakarak geçirmişler."

Kitabın bundan sonraki kısmında durdu.Önce sessizce içinden okudu.

...Günler ikisi içinde mutluluk içinde geçerken kurşun askerden sıkılan çocuk bir gün onu yanan şöminenin içine atmış. Önce canı çok yanıyormuş, sonra erimeye başlamış.Ama o eridiğine değil prensesten ayrıldığına üzülyormuş. O sırada kapı açılmış ve odada oluşan kuvvetli esintiyle prenses de şömineye, kurşun askerin yanına düşmüş. Kollarını açıp prensesi kucaklayan kurşun askerin yüreği yeniden mutlulukla dolmuş.

Ertesi gün külleri temizlemeye gelen hizmetçi kurşun askerden geriye minik bir kurşun kalp, prensten geriye ise kararmış bir kristal parçası bulmuş...

"Eeeee."dedi yanında ki Gökçen."Sonunu okusana."Sayfadaki resmi işaret etti."Neden ateşin içindeler? Devam etsene."

Murathan yutkundu.Acıyan boğazından mı yoksa kurşun askerin ve prensesin sonundan mı bilemeden sadece yutkundu...İlk okuduğunda da üzölmüştü ama...Bunu Pamuk'a okuyamazdı.O daha çok üzölürdü...

"Ateş değil o."diye Gökçen'e hayatının ilk yalanını söyledi Murathan."Öyle ateş renginde duvar."

"O ne be?"dedi Gökçen yüzünü ekşiterek.

"Susta dinle.Anlatacağız işte."diye yükseldi Murathan.

Gökçen sırtarak başını Murathan'ın koluna daha çok yapıştırdı."Tiimam."dedi uslu uslu.

Murathan bu tipe hafiften bir güldükten sonra önüne dönüp kitabın son sayfasına çaresiz bir bakış attı.Ve ilk yalanına bir yeni yalan daha ekledi.Pamuk için kurşun asker masalının sonunu yeniden yazdı.

"Çocuk bir gün Kurşun askeri alıp prensesin tam yanına koymuş.Kurşun Asker buna çok sevinmiş.Artık sevdiği kızın yanında sonsuza kadar durabilirmiş.Prenses' de buna çok sevinmiş. İkisi de müzik kutusunun içinde,yanı başlarında ki şömineden çıkan ateşin ışığıyla neşe içinde dans

etmeye başlamışlar.El ele tutuşup sonsuza kadar mutluluk içinde dans etmişler ve birbirlerinden bir daha hiç ayrılmamışlar... Son..."

"Bir daha oku."dedi Gökçen hızla."Bir daha oku,noğlarrrr,bir daha oku Kepçükkkk!"

Murathan bu feryada tabi ki tepkisiz kalamamıştı.Boğazı acısada masalı bir daha okudu. Sonra bir daha...Sonunu hep kendi anlattığı şekilde bitirdi.En sonunda Gökçen yanında,yatağın her yerini dağıtarak uyuyakalınca ise o uyanıkken şımarmasın diye yapamadığı ama ne zaman uyusa yaptığı şeyi yaptı.

Her zaman yaptığı şeyi.

Önce Pamuk'un yüzüne dolan siyah saçlarını nazikçe toplayıp ördü.Yorganın en büyük parçasını onun üzerine attı.Sonra o da yanına kıvrıldı.Ve en sevdiği Dalin kokusunu içine çekip Pamuk'un hafif yukarı doğru kavislenen parmak uçlarıyla oynaya oynaya o da onun yanında uyuyakaldı.

"Gitti doktor hanım.Anlıyor musunuz?Gitti."diyerek yattığı sedyeden bana gözyaşları içinde bakan adamı başımı hızla aşağı yukarı sallayarak onayladım. "Şaziye beni bırakıp gitti."dedi hala ağlamaya devam ederken."Yapma dedim.Ne istedin de vermedim dedim.Ömrümü yoluna döktüm. Yine de bırakıp gitti."

Yazıklar olsun sana be Şaziye...

Adam var gücüyle ağlarken kucağımdaki peçete kutusundan bir peçete çekip ona uzattım. Hala ağlarken usulca uzanıp aldı.Bir tanede kendime aldım.Çünkü benim de ihtiyacım vardı.

Neden mi?

Çünkü profesyonel bir doktor olarak ben de hastamla beraber, hastamın haline, hastamdan daha çok ağlıyordum. Hem de hüngür foşur...

İntihar eden,38 yaşında bir hastaydı Fedai bey. Müteahhitmiş. Ama iflas etmiş.Sol bileğini kesmiş ama sağa geçerken korkudan bayılmış.Banyodan taşan sular alt kata geçince komşuları bulup getirmişlerdi hastaneye.Hemen müdahale etmiştik kendisine ve durumu şu an çok daha iyiydi.Ama hikayesi...

İçli bir hıçkırık daha çektim içime. İki kat peçeteyi rastgele kutudan çıkarıp gözlerime ve burnuma bastırdım.

"Neden yaptı Şaziye bunu?"dedim içimi çeke çeke."Hiç mi sevmemiş sizi? Nasıl arkasına bile bakmadan gider?!"

"Hiç sevmemiş doktor hanım." dedi Fedai bey acınaklı bir sesle. "Öyle dedi. Gözlerimin içine baka baka dedi hem de. Ne yapayım ben senin gibi çulsuzu dedi. Param için evlenmiş benimle. İşim de iflas edince..."Ağlaması daha çok şiddetlendi."Param bitti. Şaziye gitti doktor hanım."

Benim de ağlamam şiddetlendi. Donsuz kal emi Şaziye!

"Ben yetimhanede büyüdüm doktor hanım."dedi tekrar acıklı acıklı."Kimsem yok.Ne anne kokusu bilirim ne baba eli.Bir Şaziye'yi benim bildim.O kadar çok sevdim ki...Öl dese ölürdüm. Hastalandı,günlerce başında bekledim.Eline taş değse ben ağladım.Ne isterse aldım.Bir dediğini iki etmedim... Ama o..."Bu noktada ağlaması daha da şiddetlendi."Biz daha boşanmadan şimdi başkası ile evlilik hazırlığı yapıyor!"

"Ne?!"dedim burnuma bir sümük daha çekerek."Kiminle?!"

"Necati..."dedi sağlam koluyla peçeteyi gözlerine bastırarak."En yakın arkadaşımı..." Bir ağlama nöbetine daha girdi."En güvendidiklerimdi ikisi de dohtor hanoğğğmmmm! Ben bunu hakedecek ne yaptttttttmmmmgöğöğmmmm!"

Ah Fedai beycim... Dünya hassas kalpliler için gerçekten cehennemdi...

Resmen Esra Erol'da locada oturuyor gibiyim şu an. Olayla hiçbir bağım yok ama en çok ağlayan bendim. Bu nasıl bir ihanet sarmalı ya?! Hiç mi vicdanınız yok sizin Şaziye ve Necati? Labirentlere düşün de çıkışı bulamayın siz! Sürününnnn!

"Yazıklar olsun." dedim içli içli bende ağlarken. Bir kere daha burnumu süpürüp peçeteyi burnuma dayadım. "Gerçekten yazıklar olsun."

"Olsun."dedi hemen."Günyüzü görmesinler."

"Amin."diye hemen onayladım.

Kutudan bir peçete yığını daha alıp Fedai bey'e uzattım.Hemen alıp durmak bilmeyen gözyaşlarına bastırdı.Tabi ben de.Hasta ile karşılıklı

böğüre böğüre ağlamak...Kalite kokan aktivitelerde bugün.Kimse doktorluğumu sorgulamasın demiştim...Ben ki Doktorlar dizisinde Zeynep'in sevdiceği Ömer'in ölüm sahnesi travmasını bile daha atlatamamış adamım.Valla üzerime çok geliniyordu şu an.

"Şimdi siz söyleyin bana."dedi peçeteyi gözlerine bastırmışken."Ben neden yaşayayım?"

Valla haklı adam. Ben kendimi jiletleme noktasına geldim, bu adam ne etsin? Başını alıp nere gitsin be!? Şaziyeeee!Şaziyeeeeeee! Ünlü düşünür Zeynep Ergül'ün de dediği gibi.Şeytan eşer kendi düşer Möge apla.Düş Şaziyeeee! Düş emi! Necati ile birlikte kör kuyulara düş sen!

"Kendiniz için..."dedim benden tamamen bağımsız olarak yaşlar yanaklarıma doğru akarken. Kızarmış koyu kahve gözlerini bana çevirdi.

"Bu hayat herkes için değil doktor hanım." diye mırıldandı.Gözünden bir damla yaş daha şakağından yuvarlanıp gitti. "Fazlalığım ben bu hayata.Şu yaşıma kadar hiç bir yere sığamadım... Ne bir aileye.Bir kalbe...Ben de hiç bir anına dokunamadığım bu hayattan kendimi çıkarmak istedim.Ha benimle ha bensiz...Ne fark eder ki...Ama onu bile beceremedim..."

"Lütfen yapmayın böyle Fedai bey."dedim daha çok ağlarken."Onlar mutlu mesut yaşarken siz ölmek mi istiyorsunuz gerçekten? Neden canınızı da onlar için feda ediyorsunuz? Buna değer mi? Madem bu zamana kadar hiç kendiniz için yaşayamadınız, şimdi yaşayın.Hiç bir şey için geç değil."

Üzgün üzgün baktı bana.Ahhh Fedai... Mahvettin ciğerlerimi...Yaktın içimi...

Arkadan gelen bir, "Gökçen hanım." sesi ile gözyaşlarım ve ben hemen bakışlarımızı arkaya çevirdik. Ayşegül şaşkınlık ve gülme arası bir ifade ile bizi izliyordu. Haklı bir bakıştı bu tabi.

"Efendim?"dedim içimi çeke çeke.

Gülmemek için direniyor gibiydi.Hemen dişlerini dudaklarına geçirdi."Bir bakar mısınız?"

"Bakarım tabi." dedim melül melül. Aynı melül halimde önüme döndüm. Bir kere daha gözlerimi silip elimdeki peçetelere hunharca sümkürdüm. "Siz güzelce dinlenin olur mu Fedai Bey?"dedim kibarca. "Ben birazdan geliyorum."

O da ağlarken uslu uslu kafasını sallayıp tekrar ağlamaya devam etti.Hastaneyi gözyaşlarımızda boğmamıza ramak vardı. Elime düşme Şaziye. Hele sen Necati...Sen asla elime düşme...Kanı malum yerlerinizden

almazsam bana da Gökçin, Gökçön, Gökhan ya da en doğru haliyle Gökçen doktor demesinler!

Kucağımdaki sümüklü peçete yığınının yatağın yanındaki çöpe atıp kutuyu Fedai beyin kucağına bıraktım. Hemen kutuya sarılıp ağlamaya devam etti. Tabi ben de... Yapma be adam. Yakma artık içimi. İçimi çeke çeke yanaklarıma elimde kalan son peçete yığınının bastırıp Ayşegül'e doğru ilerledim. Üzgün adımlarla odadan çıkıp yanına yaklaştım. Ayşegül ise ben yanına gider gitmez artık kendini tutamayıp minik bir kıkırtı kaçırdı dudaklarından.

"Gökçen hanım ne bu hal?" dedi kısık bir sesle. Bir yandan da hala gülüyordu. Haklıydı.

Açık kapıdan Fedai beye kaçamak bir bakış attım. Sırtı bize dönüktü ama hala ağladığı belliydi. Omuzları ağlama şiddeti ile hareket edip duruyordu. Tekrar önüme dönüp bende yine ağlama mooduna geçtim. "Ay bu adam intihar etmesinde kim etsin Ayşegül!?" dedim kısık bir sesle. Şiddetle burnumu süpürdüm. "Yetimhanede büyümüş. Ne anne var ne baba. Bir kadın sevmiş...Şaziye... Kaçmış...Hem de kime?" dedim iyice kısılan sesimle. "Sor bir kime?"

Gülüp gülmemek arasında gidip geliyordu. "Kime Gökçen hanım?"

Hemen bir çılgın gözyaşı sürüsü daha saldı."En yakın arkadaşı Necatiye!"

Bu sefer güldü. Hem de kahkaha ata ata. "Yani ilahi Gökçen hanım." dedi hala gülerken. "O kadar tatlısınız ki bir şeyde diyemiyorum şu an."

"Deme zaten."dedim hemen.Tekrar gözlerimi sildim."Valla on dakikada dert sahibi oldum ha. İçim şişti."Derin bir nefes aldım.Bitirdin beni Fedai beycim.

"Hadi gidin şu yüzünüzü yıkayın da gelin." dedi annemin Silopi bayiisi Ayşegülcüm. "Acilde sizi bekleyen daha nice hastalarınız var."

"Çok mu kaymış tipim?"

"Eee tabi biraz şey olmuş."dedi başını hafifçe sağa sola eğerek.

"Anlaşıldı.Yamulduk kesin."diye mırıldandım aynı çökmüş ifademle."Siz de Fedai beyi yalnız bırakmayın sakın. Çatıya falan çıkar bu kafayla Allah muhafaza.Birini dik başına.Psikiyatri Servisi ile de ben iletişime geçtim zaten.Biliyorlar Fedai beyi.Oraya yönlendirmesini yapalım."

"Tamamdır Gökçen hanım."

Üzgün üzgün başımı aşağı yukarı sallayıp yanından geçiyordum ki hemen kolumdan yakaladı. Sağa sola kaçamak bir bakış attı. Dedikodu

bakışydı bu. Nerede görsem tanırım. Hemen burnuma bir sümük daha çekip duruşumu dikleştirdim. Dedikoduya boğ beni Ayşegül. Titretttt beniii! Kendime getir beniiii!

"Gökçen hanım."dedi ciddi ve kısık bir sesle."Dün hakkında artık konuşabilir miyiz?"

Boş boş baktım. "Ne oldu ki dün?"

"Askerin biri birden gelip çantanızı aldı, Gökçen hanım bizimle dedi gitti. Neye uğradığımı şaşırdım. Aradım aradım açmadınız. Bakın..." daha çok yaklaştı bana. "Sağda solda askerler sorguya götürmüş falan dedikoduları dönüyor. Biraz daha sizden malumat alamazsam delireceğim.Ne olur aydınlatın beni."

Ahh! O dünkü kaos...

Ahh! O horoz...

Ahh! Benim kıymetli popom...

Ahh! O Kepçük...

Hala popişim sızlıyordu. Ama asıl yorgunluk uyuduktan sonra çıkmıştı.Sabah resmen böğrüm vurdular böğrüm ağrıyoooo diyerek uyanmıştım. Şu an ise yine her yanımda sızım sızım sızlıyordu. Bir horoz bir Fedai bey...Bitirdiniz beni be iki günde. Ha tabi bir de Murathan vardı.

Başıma bela!

Derin bir nefes verdim. Her şey tamam da askerler sorguya almış demek neydi? Az mantıklı dedikodu yayın kardeşim. Bu ne vizyonsuzluk. Minik bir göz devirdim. "Ne sorgusu ya?!"dedim burnuma bir sümük daha çekerek. "Şu çocuğu kaçırılan kadın vardı ya, ben tam yanına giderken askerler çocuğunu getirdi. Gelen askerlerden biri de tanıdıktı. Beni orada görünce gel ben bırakayım eve dedi. Eeee kıramadım ben de tabi. Onunla geldim."

Yalana bak yalana! Ağzıma şimşekler düşse yeridir. Sürüklendirilerek tanka bindirildim be Ayşegül...Ama bu detaylara çok girmeye gerek yok.Zira tepem atıyor.

"Tanıdık mı?"dedi şaşkın şaşkın."Asker çevreniz mi var sizin burada Gökçen hanım?"

"Yok.Bu önceden tanıdığım biri.Eski bir arkadaş."dedim Kepçük aklıma geldiği için suratımı iyice asarak. Hala sinirliydim kendisine.

"Haaa."dedi aydınlanmış bir şekilde."İyi bari.Ben yanlış dedikoduyu böyle düzelteyim o zaman."

Güldüm."Aynen.Kesinlikle öyle yap."

"Ha bu arada..."dedi imalı bir ifade ile. "Egemen bey bir merak etti,bir merak etti ki sizi sormayın Gökçen hanım. Dönene kadar sora sora bir hal oldu.Hele askerlerle gittiğinizi duyunca akli çıkacaktı adamın neredeyse vallahi."

Beni de dün aramıştı.Ama gelir gelmez horoz gazisi olduğumdan ötürü bayılıp kaldığımdan cevaplayamamıştım. Sabahta zorla ayılıp işe geldiğimden geri dönme şansım olmamıştı."Beni de aramış baya ama dönemedim bir türlü adama."diye mırıldandım sağ elimi boynuma atıp ne diyeceğini bilemez bir şekilde salak saçma kaşıyarak.

İmalı ifadesini zerre bozmadı."Yani bir iki delil daha toplamadan bir şey demek istemem ama bence biraz..."dedi ağzını yüzünü eğerek."Anladınız siz beni..."

Ayşegül...Bir şey de kaçsın gözünden kız zilli! Maşallah zehir zehirrrr. Müge Anlı bir, Ayşegül iki.

Hafifçe güldüm."Her bana iyi davrananı bana yürüyor mu sayacağız Ayşegül?Merak etmiş adam.Ne var bunda?"

"Ben o ikisini gayet iyi ayırt ediyorum Gökçen hanım."dedi yarım bir gülüşle."Siz hiç merak etmeyin."

Bu sefer tam güldüm. Kız sen var ya... Ne fenasın be Ayşegül... "Sonra uzun uzun yaparız dedikoduyu." deyip öne doğru bir adım attım. "Hadi sen şimdi Fedai beyle ilgilen. Ben de şu tipimi düzeltip öyle geçeyim acile."

Kocaman gülümsemesi eşliğinde başını hemen aşağı yukarı salladı. Tam iki adım atmıştım ki birden yine adımı bağırınca tekrar ona döndüm.

"Ahmet ağa çağırmış sizi de ama bana tekrar söyle diye sıkı sıkı tembih etti.Düğüne geliyorsunuz değil mi?"

Kaçırır mıyım kızımmmmmmm?! Gece rüyamda ucu bucağı görünmeyip dronla çekilen bir halayda gördüm ben kendimi. Geri geri giderken sırttım. "Sence?"

Sırtışıma aynı şekilde karşılık verdi."Ben de öyle düşünmüştüm."dedi kendinden emin bir şekilde. Gülerek önüme döndüm. "İş çıkışı bulun beni."diye bağırdı arkamdan. Bu onun dilinde bir iki dedikodum daha var ama şu an veremem demektir.Tekrar yüzümü ona dönüp geri geri ilerlerken iki elimi birden kaldırıp okey işareti yaptım. Güldü. Ben ise şansımı daha çok zorlamadan tekrar önüme döndüm. Hastane ortasında tepe üstü düşmek istemem. Az da olsa bir klasımız vardı buralarda.

Bir arada bu kızın eyelinerine el atsam gerçekten iyi olacaktı. Türkan Şoray gibi kız bir eyeliner farkıyla Hayko Cepkin oluyordu resmen.

Başımı önüme eğip saçlarım ile yüzümü gözümü kapatmaya çalıştım ki az önce profesyonel bir doktor nasıl olurmuş adlı yediğim nanelerin yüzümdeki izlerini kapatayım.Gerçekten ben adam olmam...Hızlı adımlarla ilerleyip lavaboya girince ise gördüğüm manzara beni hiç şaşırtmadı. Maskaralarımın fotokopisi gözlerimi altına çıkmış durumdaydı.

Asıl Hayko benim...

Kendime umutsuz bir bakış atıp başımı yavaşça iki yana salladım.Şu tipe bakın hele. Yaktın beni Fedai bey...

"Gökçen hanım."dedi yandan bir ses.Hemen bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim.Elinde türlü cilt bakım eşyası ve sarı saçları önüne gelmesin diye başına taktığı cırtlak pembe bir taçla bana merakla bakan bir hemşire vardı karşımda. Tanıdığım bir hemşire.Gördüm ama adı ne?

Adı ne?

Harika. Canım beynim yine beni gariban gariban ortada bırakmış durumda.Neyse Gökçen. Çaktırma kızım.

"Ne oldu böyle gözlerinize Gökçen hanım?" dedi abartılı bir sesle.

Sorma be adını hatırlayamadığım arkadaş...

"Sorma ya." dedim hemen mükemmel oyunculuğumu konuşturup mooda girerek. "Yeni aldığım maskaradan sürdüm bugün. Azıcık uyuyayım dedim hemen akmış. Yazık parama."

Özür dilerim Loreal Paris yetkilileri...Sorun siz de değil, ben de.

"Yaaaa."dedi üzgün üzgün."Hep böyle bu maskaralar.Kalitelisini bulmak çok zor."

Ciddiyetle başımı aşağı yukarı salladım. "Valla öyle canım."

Muhabbete bak.

Hemen sırtıttı.Sağa sola bir bakış atıp bana doğru ilerledi."Bakın ben size ne önereceğim." dedi kısık bir sesle.

Ne? Ne oluyor? Merakla baktım yüzüne. Tuvalette mal satanlar gibi dibime iyice girdi. Elinde tuttuğu minik bakım sepetinden bir maskara çıkardı. "Bu var ya..." dedi abartılı bir ifade ile "Efsane bir şey Gökçen hanım. Sürün, kirpikleriniz sizi uçursun. O derece yani."

"Hadi be." dedim şaşkınlıkla. Elinden alıp incelemeye başladım. Değişik de bir markaydı.

"Valla."dedi heyecanla."Hem de bomba fiyat Gökçen hanım."

"Kaç para?"

"10."

Gözlerimi kocaman açıp baktım. "Ne?!" Göz altıma yapışan maskarayı tekrar kirpiğime sürmem daha sağlıklı olur galiba.

"Merak etmeyin."dedi yatıştırıcı bir tonla. "Kaçak bunlar.Ondan öyle ucuz.Siz bir alın deneyin, memnun kalmazsanız bana da Serap demesinler.Getirin yedin bana maskarayı.Bak kimseye önermem bunu.Sizi sevdiğim için diyorum."

Kaçak mı? Kaçak çay olur. Kaçak maskara mı olur?

Meğer ben bu sektöre çok uzakmışım. Ama sağ olsun tipini hatırlayıp adını hatırlayamadığım Serap, mal olan bana ayak üstü kaçak maskarayı kitledi.

Neden aldım?

Hiç bir fikrim yok...

Kullanır mıydım?

Yooo.

Peki yine soruyorum.Neden aldım?

Yeminler olsun bir fikrim yok...

Kaçak mal kullanmadım da demezdim artık.Gerçi hayatımın hangi döneminde ben de hiç kaçak mal kullanmadım derdim orası da ayrı muamma ama neyse...

Kaçak maskaramı cebe atıp Serap'ın bakım çantasındaki Dalin ile de yüzümü yıkayıp kayan tipimi biraz düzelttikten sonra lavabodan çıktım.Ama gözlerimin altını ovalaya ovalaya kıpkırmızı yapmıştım. Kaçak maskarama da pek güvenmediğimden sürmemiştim.

Ama...

Acaba bu Dalin'de mi kaçaktı? Ya yüzüm gözüm sivilce dökerse? Ya derim sökülürse? Allah'ım... Ya kör olursam? Yüzümde lekeler kalırsa? Naneleri yiyip yiyip pişman olanlar derneğinin başkanıyım. Teşekkürler.

Dertli dertli komplo teorilerimle boğuşup acıyan göz altılarımı ovuştururken bakışlarım ellerime kaydı. Manyak horoz yüzünden ellerim, kollarım ve popom mosmor olmuştu.

Evet popom. Dün aynadan popoma bakmıştım. Şükür sonunda bunu da yapmıştım yani. Ve gördüğüm manzara yüzünden bir turda popom için ağlamıştım. Benim kıymetli gluteusum resmen mayın tarlasına dönmüş durumdaydı...

Bir horoz yüzünden düştüğümüz hallere bak! Rezillik! İyi ki Ahmet ağam gidip millete horoz kovaladı dememiş.O yüzden bu rezilliğimi kimse bilmiyordu. Ellerimi ise öylesine sağa sola çarptım diyerek geçiştirmiştim.

Allah'tan kimse 'öyle durup dururken ellerinizi sağa sola mı çakıyorsunuz siz Gökçen hanım' deyip apışıp kalmama neden olmamıştı.

Teşekkürler my life...

Arkadan biri, "Gökçen." diye seslenince dertli dertli yüzümü ovuşturmayı bırakıp başımı yavaşça sesin geldiği yöne çevirdim. Ve gördüğüm görüntüye bir kaç saniye inanmadım. Egemen... Koridorda hızla bana doğru ilerliyordu. Ne işi vardı bunun burada?! Merkezde çalışıyordu o. Ne alakaydı şu an?

Öylece bakakaldım. O ise hızla ilerleyip tam karşıma dikildi. "Gökçen." dedi tekrardan. Hızlı yürüdüğünden olsa gerek biraz nefes nefese kalmıştı. Endişeli bir ifade vardı yüzünde. Baya endişeli hem de...

"Neredesin sen?" şeklinde çok ani bir soru yöneltti.

Boş bir bakış attım.Neredesin sen derken?!"Ben buradayım da...Senin burada ne işin var Egemen?"

Dişlerini dudağına geçirip derin bir nefes verdi."Dünden beri seni arıyorum."dedi daha sakın bir sesle."Öyle birden bire çıktın gittin.Telefonlara da cevap vermiyorsun. Merak ettik kızım ya."

Egemen...Yapma be koçum...

Ne diyeceğini bilemez bir şekilde elimi boynuma atıp minik bir kaşıdım. Harika. Ayşegül duymasın. Delilin büyüğü burada. "Şey..." dedim önce. Ney dese apışır kalırdım çünkü anlık olarak ne desem bilemiyordum. "Bir arkadaş geldi." diyerek aklıma gelen en makul yalana sığındım. Pekte yalan sayılmazdı zaten. "Onunla döndüm. Aceleleri vardı o yüzden haber de veremedim size ama Ahmet Ağaya demiştim. O size söyler diye düşünmüştüm. Niye zahmet ettin sen buraya kadar?"

Boynuma attığım elime elini uzatıp sıkıca kavradı. Hızla kendine doğru çekti. "Ellerinin bu hali ne senin?" dedi panik bir ifade ile. Sinir ve endişe karışımı bir halde bakışlarını bana dikti.

Horoz kılıklı bir ejderha kovaladı. Ama bunu sana tövbe diyemem. Hatta ben bunu hiç kimseye diyemem.

"Öyle sağa sola çarptım Egemen."dedim sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak."Önemli bir şey yok."

Kaşlarını çattı. "Gökçen, Ahmet Ağa askerler götürdü dedi. Sonra ise senden hiç haber alamıyorum ve bu halde buluyorum." dedi avucunun içindeki elimi başıyla işaret ederek. "Bu normal mi sence?"

Normal. Ne var yani? Allah Allah! Tanktan düştüm belki arkadaşım. Olamaz mı yani? Hafifçe göz devirdim. "Umarım askerlerin bana bir zarar

vereceğini falan düşünmüyorsundur Egemen. Düşman askeri ile değil Türk askeri ile beraberdim. Emin ol herkes için en güvenli yer."

"Öyle ama..." diye diye mırıldandı. Tekrar elimi hafifçe yukarı kaldırdı. "O zaman bu ne Gökçen?"

"Önemli bir şey yok Egemen." dedim elimi avucundan kurtarmak için geri çekerken. "Valla ba-" diyordum ki gözlerimi kaçırmak adına başımı yana çevirince anlık gördüğüm silüetle kelimem dudaklarımın ucunda öylece kaldı.

Üzerinde siyah bir pantolon, siyah bir deri ceket ve beyaz bir tişörtle bütün heybetiyle bana doğru ilerleyen bir adet Murathan. Kaşlar her zamanki gibi çatıktı. Ama dünkü kadar salaş değildi. Saçlar hafif dağınık ama hoş, sakalları ise yine sinek kaydı tıraşlıydı. Ben bu adamın Cennet Mahallesi Alish gibiymişken nasıl böyle bir şeye dönüştüğüne önümüzdeki on yıl daha itina ile şok olacaktım sanırım. Yumurtaya can veren Rabbim, neler neler ediyordu böyle... Bismillahirrahmanirrahim...

Ben öylece ona bakakalmışken onun bakışları zaten direkt bendeydi. İlerledi. İlerledi. İlerledi...Ve yanıma gelince ben hala en alık bakışımı atarken o bütün ifadesizliği ile bakışlarını bana dikti. Baktı, baktım... Hatta yetmedi boş boş göz kırptırdım. Onun ise bakışları benden yavaşça kayıp Egemen'in elinin içindeki elime kaydı. Kısa bir bakış attı ellerimize. Sonra ise ifadesiz ama bir o kadar da delici bakışları Egemen'le buluştu.

"Murathan..." diye en sonunda söze girebildim. "Ne işin var senin burada?"

"Sen çağırdın ya." dedi ters bakışlarını Egemen'den adeta ağır çekimde çekerek. "Ama rahatsız ettik galiba..."

İlk defa bir duygusunu net anlayabilmişim. Şu an sesinde bariz bir memnuniyetsizlik vardı. Ve doğru. Dün ben hastaneye gel, yarana bakalım demiştim değil mi? Ama gelmesini zerre beklemiyordum.

"Ne rahatsızlığı. Saçmalama." diyerek Egemen'in elinden elimi hızla geri çektim. Hazırlıksız yakalandığım bir geliş olmuştu açıkçası. Önüme düşen bir iki saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp Egemen'e döndüm. Boş boş bakıyordu Murathan'a. "İyiyim Egemen. Gerçekten sorun yok." deyince bakışları hemen bana döndü. Hafifçe gülümsedim. "Boşuna zahmet etmişsin buraya kadar. Ben de seni arayacaktım birazdan zaten. Öyle iş güç derken çıkmış aklımdan. Ondan dönemedim aramalarına. Kusura bakma."

"İnansam mı acaba?" dedi alaysı bir gülüşle. Zeki adam. Maşallah, havada kaptı yalanı. "Her şeye tamamım ama bu ellerin için söylediğin

hiçbir saçma bahaneye inanmıyorum haberin olsun." derken şüpheyile bakıyordu bana. Göz kırptı inceden inceden. "Alacağım sonra bunun hesabını."

"Önemli bir şey değ-" diyordum ki... Diyemedim.

"Horoz kovaladı." dedi Murathan bütün netliğiyle.

Bakışlarımı hemen ona çevirdim. Mükemmel bir şekilde, gözlerimi kocaman açarak en kınayıcı bakışımı attım. İnanamıyorum! İspiyoncu goril!

"Ne?" dedi Egemen şaşkın şaşkın.

"Hayır!" diyerek hızla Egemen'e döndüm. Sonra aklıma gelen ilk çılgın şeyi yaptım. Kocaman bir kahkaha atarak Murathan'ın sırtına seni gidi çılgın der gibi minik bir şamarı çaktım. "Murathan ya..." dedim hala mal mal gülerken. "Yine nasıl da şakacı. Canım benim..."

İfadesiz gorilin dudakları çok şükür en sonunda usulca iki yana kıvrılmak gibi bir tepki verdi bu çaresiz çırpınışıma. Uyuz bir kıvrılmaydı lakin bu. Nerede görsem tanırdım. Ağzını kırayım senin be adam! "Horoz falan yok tabi." diye tatlı gülüşümle devam ettim. "Dün evde yemek yaparken öyle tencere, tava derken sağa sola çakmışım. Çok sakarımdır da ben."

"Çok." diye ciddi ciddi onayladı beni goril.

Tatlı gülüşümü hiç bozmadım. "Aynen." diye ben de onu onayladım. Hala tatlı tatlı sırtmaya devam ediyordum. "Çok sakarımdır yani. Eeee cildim de biraz hassastır."

"Baya baya hassastır." dedi bu sefer de goril.

Ağzını kırayım bir sus lan!

İkimizin arasında gidip geldi Egemen'in bakışları. "Arkadaş kim?" diye sordu en nihayetinde.

"Murathan." dedim hızla. "Eski bir arkadaşım. O da asker. Buralarda çalışıyor. Hata dün beni köyden alan arkadaşım işte bu. Murathan bu da Egem-" diyordum ki yine diyemedim.

"Kim olduğunu sormadım." dedi uyuz goril zank diye. Tatlı gülümsemem yüzümde donup kaldı. Ortama balkanlardan gelen soğuk hava dalgası ani bir giriş yaptı. Egemen Murathan'a gizliden gizliye tip bir bakış attı. Ben arada öylece kaldım. Murathan ise bu soğuk hava dalgasına neden olan kendi değilmiş gibi sıkılmış bir ifadeyle sağa sola bir bakış atıp hafif çekik gözlerini bana dikmişti en sonunda.

"Gel dedin geldik. Bakacak mısın sen artık şu yaraya?"

"Hani gerek yoktu." dedim ters bir bakışla.

Uyuz durur mu? Yapıştırır cevabı."Sonradan gerek olduğuna karar verdim."

Deli olacağım...

"İşin aceleyse ben seni kantinde bekleyeyim." diyerek Egemen araya girince ters bakışlarımı ondan çevirdim. O ise tatlı tatlı devam ediyordu konuşmasına. "İşin bitince gelirsin iki kahve içeriz. Olur mu?"

Az bak da kibarlık öğren goril kulaklı antilop.Hareketlere bak.Kim oluşunu sormamışmış.İki normal diyalog kurmak imkansız herifle.

"Olur tabi."dedim Egemen'e gülerek."Yarım saate gelirim ben."

"Tamamdır."dedi yine tatlı bir tebessümle. "Bu arada Ahmet Ağa'nın düğün davetinden haberin var değil mi?"

"Var."

"Gidecek misin?"

Güldüm."Asla kaçırmam.Sen?"

Dudaklarında çapkın bir gülüş belirdi."Sen varsan ben de varım."

Haydaaa! Egemen...Gerçekten yapma koçum...

Anlık olarak yine ne desem bilemedim. O yüzden en makul seçeneğe sığınarak bu çılgın cümleye gülümseyerek karşılık verdim. Egemen ise az önce terslenmesine rağmen Murathan'a bile kibarca minik bir baş selamı verip önüne döndü ve kantine doğru sakın adımlarla ilerlemeye başladı. Ne olursa olsun kibar adamdı.

Ağzının içinde anlamsız bir takım sözler mırıldanan Murathan'ın sesi ile gülüşümü hemen sildim. Işık hızıyla kaşlarımı çatıp bakışlarımı ona çevirdim. Bu da ne olursa olsun öküz adamdı.

Neye söylendiğini pek anlamamıştım. "Efendim?" dedim buna binaen sorgulayan bir ifadeyle.

Bir şeyler homurdandı yine ağzının içinde. Bir iki bir şey daha mırıldandı ama yine anlayamamıştım.

Dayanamadım daha fazla. "Ne diyorsun ağzının içinde bıdır bıdır ya?!"

Egemen'in gittiği yoldan bana çevirdi bakışlarını. Tip bir bakış attı. "Yok bir şey." Tip bakışı umursamaz bir hava aldı saniyeler içinde. "Gel bak sen de şu yaraya. Saracak mısın, diyecek misin ne yapacaksan yap."

Derin bir nefes verip elimi burun direğine attım. Sakin ol Gökçen. Sakin kızım. Sakin. Elim sinirden uyuşmaya başlayan burun direğimden çeker çekmez ise "Öküz müsün sen Murathan?" şeklinde çok net bir soru yönelttim. Evet. Gayet sakindim bence.

"Yooo."dedi geniş geniş.

"Bence hiçte yooo değil."dedim ters ters. "Dümdüz öküzsün yani."

Boş bir bakış attı. "Şu an bir öküzlük yaptığımı düşünmüyorum."

"Adam insan gibi seninle tanışıyor, sen kim olduğunu sormadım diyorsun yüzüne. Öküzlük değil de ne bu?"

"Çünkü sormadım."dedi yine umursamaz bir şekilde."Gerçeği söylemek neden beni öküz yapsın.Gören der suratının ortasına yumruk çaktık.Abartma."

Umutsuzluk dolu bir bakış attım. "Gerçekten..."dedim derin bir nefes vererek."Şaka gibisin.Valla bak." Ellerimi beyaz önlüğüm iki yanındaki ceplere sokup hızla ilerlemeye başladım."Yürü."diye de ters ters mırıldandım.

Anında takıldı peşime.

"Gerçeği söylemişmiş." diye söylene söylene ilerledim. "Küçükken en azından kibar bir çocuktun. Tebessüm etmeyi, gülmeyi, nazıkçe cevap vermeyi falan bilirdin."

"Ara ara yapardım öyle hatalar,doğru."diye mırıldandı.

"O Murathan'ı tercih ederdim."diye homurdandım."Bu don yağını değil." Gerçi küçükken de dışarıya karşı pek sıcak değildi ya...Neyse...

Hafif bir gülme sesi geldi kulağıma."Olanla yetineceksin artık."

İfadesizce önüme bakarken son söylediği şeye cevap olarak göz devirdim. İlerlerken bana neşe ile selam veren üç hastama ben de aynı şekilde karşılık verdim. Bir iki dakika sonra ise muayene odasına gelmiştik. İçeri girip kapının yanına çekildim. Onun kadar ifadesiz bakmaya çalışıyordum ama çok zordu. Sürekli sırtıtmaya alışmış bünyeme bu ciddiyet çok ağır geliyordu. Yine de asil duruşumu bozmadan içeri girmesini bekledim. İki koca adımda içeri girince hızla kapıyı kapatıp tekrar aynı ciddi bakışlarla ona döndüm.

"Sadece dikiş atacağına emin misin?"diye sordu yine alaysı bir yarım gülüşle. "Buradan bakınca kolumu koparacak gibi duruyorsun.Şu an biraz tedirgin oldum açıkçası."

"Şansını biraz daha zorlarsan o da olacak." diye netliğimi konuşturup sütürlerin olduğu dolaba ilerledim."Otur şu sedyeye. Çıkar üstünü."

Ben dolaba ilerlerken o da dediğimi yapıp sedyeye ilerledi."Yaran mı ağrıdı?"diye sordum gerekli eşyaları çıkarırken."Bir kanama falan mı oldu?"

"Hayır."dedi hemen."Aslına bakarsan gerçekten doktor olabilmiş misin ona bakmaya geldim."

Güldüm.Evet.Boşluğuma geldiği için önüme bakarken güldüm."Yok Kepçük.Şakacıktan mezun ettiler beni."

"En son başkasının eli kesildiğinde ondan daha çok sen ağlayan biriydin Gökçen." dedi gerçekten şaşırdığı belli olan bir sesle. "Doktor olman... Şaşırtıcı..."

Gülüşümü hiç bozmadım. Valla hala başkasının yarasına ondan daha çok ağlayan bir insandım Kepçük. Hatta az önce başkasının dertleri için salya sümük ağlayıp geldim ama bunu senin bilmene gerek yok. "Sen de en son oyuncak silahı ters tutup kendine sıkarak biriydin Murathan." dedim kendi kendime gülererek. "Senin de asker olman...Şaşırtıcı..."

Hafif bir gülme sesi geldi kulağıma. Ben ise hemen sütür eşyalarını topladım. "Şanslısın ki fakültenin en hızlı ve en iyi dikiş atan intörnü bendim."dedim kendimden emin bir şekilde."San-" diyordum ki yine, yeni, yeniden diyemedim... Zira önümü döndüğümde sedyenin üstünde uslu uslu oturan, üst kısmında hiçbir şey olmayan ve hay maşallah vücutlu bir Kepçük görmeyi beklemiyordum...

Tamam bekliyordum ama...Bu kadarını beklemiyordum arkadaşlar...

O ney be?!

Kocaman,geniş omuzlar...Kaç tane olduğunu henüz tam çözemediğim bilmem kaçlık packler...O Trapeziusler...O abdominaller...O adonisler...O tricepsler...O deltoidler...Arka camdan vuran o ışık...Esmer teni...

Subhanallah...

Evrime inanmayan buyursun buraya gelsin...Bu görüntü önünde tövbe etsin kardeşim...

Acundaki para kadar hay maşallah diye hızla ortama fırlayıp etkilenmiş bir tonla mırıldandı sol omuzumdaki melek.

Saçmalama diyerek sağ omzumdaki melekte aradan hemen başını uzattı. *Kepçük o Gökçen. Bizim Kepçük. Kendine gel.*

Lan böyle Kepçük mü olur? dedi sol melek. *Bu bildiğin Afetül Kepçük.Kepçük-ül zelzele. İlk defa gördüğümüz bir yapınız var. Tıp dünyasına katkı sağlamak için hele bir ayağa kalkın boydan bakalım endamınıza de.Hadi kızım.*

*Ayıpta bir şey...*diye mırıldandı sağ melek. Çok ayıpta bir şey hem de...Ama o da göz ucuyla yandan yandan Kepçük-ül zelzeleye bakmayı ihmal etmedi.

Allah aşkına susun, kafam hopaşinanay arkadaşlar.

Daha fazla bakışamayacağımız için "San..."diye başlayıp gördüğüm manzara yüzünden ne diyeceğimi unuttuğum sözümü"...nat toplum içindir..."diyerekten en mal şekilde tamamladım.

Keşke daha fazla bakışsaymışız.Çenemin yayına vidalar sokayım.Teşekkürler.

"Ne?"dedi hemen boş bir bakışla.Haklı bir tepki tabi...

Bence de NEEE!?

Kendine gel Gökçen...Yapma kızım...Haklı sağ melek.Kepçük o...Bizim Kepçük... Kendine gellllll! İki kas bu gerçeği değiştirmez.Koca kulaklı goril o.Bu fevkalade muhterem görüntü yanılgı, sanrı,yanıltmaca,kendine gel... Kapitalist sistemin oyunları bunlar...Gelme bu oyunlara kızım. Gelmeeeee!

Allah'ım sen nefsimi koru Ya Rabbel alemiiiiinnnn!

"Ne ne?" dedim az önce hiç konuşmuyormuş havası vermeye çalışarak. Yer mi? Sanmam. Denemeye değer mi? Hayır. Peki ben dener miyim? Evet.

"Bir şey dedin sanki." dedi hafifçe sırtarak. Kesinlikle yemedi. Ben bir davarım... Sütür setini suratıma çakıp ağlayarak kaçmak istiyorum şu an. Ya da direkt dudaklarımı dikmek. Ama gebersem sana bir koz daha vermem Kepçük. Bu an tamamen boşluğuma gelmişti. Aynen. Kesinlikle boşluk. Fevkaladenin fevkinde bir boşluk...

"Koluna dikişle Kepçük yazmak için kaç dikiş atmalıyım onu hesaplıyordum."dedim sevimsiz bir gülüşle.

Güldü. Gülünce hafif çekik gözleri iyice kısılıyor, gözleri düz bir çizgi şeklini alıyordu. Sert görüntüsünün aksine tatlı oluyordu. Niye az gülüyorsa sanki? Küçükken bana hep gülerdi oysa...

Ben ona doğru ilerlerken bu gülüşü yavaşça soldu. "Gerçekten yapmayacaksın di mi bunu?" diye sordu anında ciddileşerek.

Bu seferde ben güldüm. "Bana olan güvenin gerçekten gözlerimi yaşartıyor Murathan."

Keyifle yanına ilerliyordum ki yaklaştıkça vücudunda gördüğüm şeylerle gülüşüm yavaşça soldu. emin olamadım saniyelik ama yaklaştıkça görüntü daha da netleşti. Yara izleri vardı... Hem de birden fazla yara izleri...Derin yara izleri. İlk gözüme takılan sol göğsünün üstünden kolunun altına kadar giden kesik iziydi. Sonra sağ karın boşluğunda bir iz. Sağ omuzunda bir tane daha. Bakışlarımı yaralarında hızla gezdirirken elimdeki eşyaları yanımdaki komodinin üstüne bıraktım. Başımı biraz öne eğip sırtında da iz olup olmadığına bakmaya çalıştım. Bu açıdan görünen iki iz vardı

sırtında. Bakışlarım yine hızla yaralarında gezinirken anlık göz göze geldik. Dikkatle bakıyordu yüzüme.

Kepçük...

Neden yaraların bu kadar çok..? Neden yaraların bu kadar derin..? Nerede oldu bunlar? Nasıl oldu? Çok canın acıdı mı..?

Dilimin ucuna gelen milyon tane soru vardı şu an. Ama hepsini geri ittim. Babamın da kolunda bir yara izi olduğunu hatırlıyorum. Ama kim sorsa 'asker adama yaraları sorulmaz' derdi. O yüzden sustum. Dişlerimi hızla dudağıma geçirip bütün kelimelerimi yuttum. Ama içime çöken hüznün de adeta beni yuttu. Saçma. Neden onun yaraları beni bu kadar üzdü? Çok saçma...

"Merak etme." dedim ortama birden çöken garip sessizliği bölmek adına. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Tanıdık olduğun için en estetik dikişi atacağım sana." Elimi omzuna atıp yaranın üstünden bandajı açtım. "Bu kıyağı unutmama."

"Eyvallah." derken hafif bir tebessümle önüne dönmüştü.

Dikkatle baktım yaraya. "Allah'tan enfeksiyon kapmamış." diye söylene söylene yandan elime eldivenlerimi geçirdim.

"Önemli bir şey değil. Ne enfeksiyonu ya!?" diye homurdandı.

"Kes sesini." diye cevapladım kendisini. Sağ olsun hemen kesti. Yarayı dikkatle temizleyip batikonladıktan sonra uyuşturma işlemine geçtim.

"Ona gerek yok." dedi elimdeki iğneye yandan bakarak.

Cevaba bak cevaba. Dizi çekiyoruz sanki. "Şov yapma Murathan." dedim ters ters. "Canlı canlı mı dikeyim?" Başka hiçbir şey söylemesini beklemeden iğneyi yaranın dudaklarına ve içine dikkatle enjekte etmeye başladım.

"Bu ne biçim hizmet?" dedi yandan omzuna bakarak. "Hani hasta isteklerine saygı?"

"Salak hastaların isteklerini çok göz önünde bulundurmuyoruz."

Güldü. "Bir de hastaya hakaret ha."

İğneyi bırakıp paketinden sütürü çıkarmaya başladım. "Hakaret demeyelim de bir takım gerçekler diyelim." dedim en imalı tebessümümle.

"Dilin yine bir tek bana pabuç kadar, maşallah." dedi ters ters.

Bu sefer samimi bir gülüş belirdi dudaklarımda. Ne yerdim başını küçükken ama... O kadar çok hoşuma giderdi ki her altı ona sormak, dalga geçmek. Kulaklarının kırmızıya döndüğünü görmek en büyük zevkimdi. Sessiz kaldık kısa bir an. Ben iğneyi portegü ile sabitleyene kadar yeterli

bekleme süresi de geçmişti zaten. Diğer elime de penseti alıp dikkatle sütür işlemine başladım.

İlk dikişi atarken hiç konuşmadan dikkatle elime baktı. Ben ona hiç bakmıyordum ama beni izlediğinin farkındaydım. Adam gerçekten doktor olduğumu kabullenemiyordu. Olaya bak! Milletin gözünde ne rezil imajlar çizmişiz meğer.

"Hala Dalin kokman normal mi Pamuk?" diye mırıldanınca bakışlarımı ona çevirdim.

Bunu beklemiyordum. Yüzümüzü yıkadık sadece. Sen nereden aldın onun kokusunu be adam? Boş bir bakışla göz kırptırdım. "Özel kuvvetlerde K9 eğitimi de mi alıyorsunuz siz acaba?"

Güldü sadece. Ben ise hafif bir tebessümle önüme dönüp sütür atmaya devam ettim. Adamın gözünde Dalin kokulu halimizle kalmışız. Hiç hoş değil. Kaçak parfüm almak farz oldu.

"Eeee..." diye mırıldandım bir kaç dakika sonra. "Gerçekten doktor olabilmiş miyiz Kepçük?"

"Son dikişi atana kadar bu soruyu cevapsız bırakıyorum."

Derin bir nefes verdim. Lütfen ya sabır Allah'ım. "Kulaklarını aşırı çekmek istediğimden bahsetmiş miydin?" diye sordum sakince. "Uzun süre çekilmeyince şerrimi unutmuşlar sanki."

Güldü yine. Laf yemek hoşuna gidiyor galiba manyağın. Bir süre daha sessizce ellerimi izledi. Ben de işime odaklandım. Derken yine çok alakasız bir soru yöneltti.

"Hemen okuma yazma öğrenebildin mi sen?"

Tam üçüncü dikişi atıyordum ki durdum. Böyle bir soru beklemiyordum. Ama bakışlarımı kaldırıp ona bakınca onun omzuna bakması yerine dikkatle yüzüme bakmasını da beklemiyordum. Bakışlarımız hemen kesişti. Kirpikleri yakından daha bir uzundu. Kaşına değmesine ramak falan vardı. Şu kaçak maskarayı kirpiklerinde denememek için hiç bir sebep bulamıyordum. Ona bir şey olmazsa ben de öyle kullanırdım. Ama bu kirpiklere kıyılabilir miydi? Pek sanmıyorum...

"O ne biçim soru be?" dedim kınayıcı bir bakış atarak. "Tabii ki öğrendim." Hayır yani mal mıydım ben? Ne doktor olduğuma inanılıyordu ne okuma yazma öğrendiğime. Böyle rezil bir imajda olmazdı yani.

Başını çokta emin olmayarak hafifçe yana eğdi. "Yerinde 10 saniye oturamıyordun Pamuk. Nasıl ders çalıştın aşırı merak ediyorum."

"Yani ede ede bunu mu merak ettin Murathan?"dedim ters ters."Geldim geleli ilk defa mantıklı bir iletişim kuruyorsun ve aklına ilk bu soru mu geldi?" Göz devirerekten önüme dönüp sütür işlemine devam ettim. Yoksa ağzına dikiş atabilirdim uyuzun.

"İlk gün okuldan kaçtın kesin."dedi hemen. "Adım gibi eminim buna."

Durdum.Bakışlarımı tekrar ona doğru kaldırdım.Siktir.Bu bunu nereden biliyor..?Doğru. Kaçtım...

Attığım şaşkın bakışı anında havada yakaladı. Ukalaca sırttı. "Kaçtın di mi?"

"Kaçmayıp ne yapacaktım..?"diye ağzımın içinde homurdanarak melül melül tekrar önüme döndüm. "Çok korkunç bir ortamdı Kepçük.Kocaman kara tahta,bir sürü bağırان çocuk, boynumda suluk, boğazımda beni boğazlayan yakalık,sırtımda boyum kadar çanta...Yetmezmiş gibi benden 45 dakika boyunca hareket etmeden bir sırada,3 kişiyle yan yana oturmam istendi. Ödül ise sadece 10 dakikalık bir teneffüs! Gerçekten çok korkunçtu..."

Güldü. Hem de ilk defa kahkaha atarak güldü.O gülünce iğneyi yanlış bir yere batırmamak adına durdum. "Gülme ya." dedim o anı hatırladığım için hüznün ve gülüp gülmemek arası gidip gelen bir ifade ile. "Gerçekten çok zordu Murathan. Yetmezmiş gibi kaçtım diye halam beni döve döve tekrar okula sürükledi."

"O anı görmek isterdim açıkçası."dedi hala gülerken.

"Acılarımdan beslendiğin için şaşırmadım." dedim ters ters."Ağzını dikmemi istemiyorsan kes gülmeyi.Son dikişi atacağım."Hemen hönkürmeli gülüşünü azalttı.Ben ise dikkatle işime koyuldum. "Ama okuma yazmayı hemen çözdüm."diye gerekli eklememi yaptım."O kadar da değil yani.Hatta öğretmen 100'e kadar saymayı biliyorum diye bana ödül bile verdi."dedim hafif bir tebessümle.

Tepkisine bakmak için hafifçe bakışlarımı yukarı kaldırdım.Yine dikkatle yüzüme bakıyordu. Hem de dudaklarında hafif bir tebessümle. Hatırlar mıydı, bu gülüşün sebebi o muydu bilmem ama ben bir şey çok net hatırlıyordum. Bana 100'e kadar saymayı o öğretmişti.

Hafızamın en altlarına bastırdığım ne kadar anı varsa bu barutla karışık Murathan kokusu yüzünden ortaya çıkıyordu.Yine öyle oldu.Bir anı uçtu hafızamda.Hatırladığım ama hatırlamamak için inatla aklımın tozlu raflarında en arkaya atmaya çalıştığım bir anı.

İzmir'de evin önüne oturmuşum.Elimde okumayı tam öğrenir öğrenmez okuduğum ilk kitap. Kurşun Asker...Saçlarımda son doğum günü hediyem.Mavi kelebek tokam...

Sıkı sıkı sarılmışım kitaba. Aya bakarak ağlıyorum. Ağlarken salya sümük bir halde 100'e kadar sayıyorum. Bitiyor. Tekrar sayıyorum. Bitiyor tekrar sayıyorum. Annem içeri almaya çalışıyor. Yanımda ağlıyor. Ne olur yapma böyle kızım diyor. Daha çok ağlayarak başka hiç bir şey söylemeden inatla ağlayarak saymaya devam ediyorum. Gitmiyorum. Babaannem geliyor, dedem, halam... Hepsi beni eve götürmeye çalışıyor. Kimse ile gitmiyorum...Ağlayarak tekrar tekrar 100'e kadar sayıyorum. Tek bir şey söylüyorum.

Kepçük gelsin okusun.

Kepçük gelsin okusun.

Kepçük gelsin okusun.

Sonra ise hala 100'e kadar sayarken soğuk betonun üstünde,Kurşun Asker kitabına sarılı bir şekilde ağlayarak uyuyakalıyorum...

Ben günlerce, haftalarca, aylarca bu şekilde Kepçük'ü bekliyorum.

Aklımın her köşesine dolan bu anı yüzünden hareket eden ellerim durdu. Derin bir nefes verdim. Anılara dokunma Gökçen, geçmiş anılara sakın dokunma diye hatırlattım üst üste kendime ama bazı şeyler içinde biraz geçti. Bana sormadan üflemişti anılar üzerlerindeki tozları. Toz duman arasında kalıyordum. Yapmamalıydı zihnim bunu bana. Yine dinlemedi beni lakin. Tek bir cümle belirdi zihnimde.

Aylarca ağlayarak beklediğim Kepçük şu an burada mıydı yani? Benim Kepçük'üm bu adam mıydı gerçekten..?

"Saydın yani."diyen sesi ile düşüncelerden sıyrılıp bakışlarımı ona kaldırdım.Kehribar gözlerin ve kıvrık kirpiklerin hedefi direk gözlerimdi. Yüzü benim yüzüme fazla yaklaşmıştı.Hızla yüzümün her milimini tarayıp en son gözlerime sabitledi kehribarlarını."Yüze kadar..."diye tamamladı cümlesini.

"Saydım..."diye mırıldandım."Hatta okumayı öğrenince de ilk Kurşun Askeri okudum."

Öylece baktı.Baktım.Ve ben ilk defa gözlerinden geçen bir duyguyu net gördüm. Hüzün...

Sen de saydın mı demek istedim.Ama sustum.Neden gelmedin demek istedim ama sustum. Neden beni yalnız bıraktın demek istedim ama sustum.Neden kurşun asker masalının sonunu bana hep yanlış okudun

demek istedim ama sustum.Neden yalan söyledin demek istedim ama sustum. Bütün sorularımı, boğazımı paramparça eden bir iğne geçirilircesine yuttum.Sessizce bakışlarımı tekrar önüme eğdim.Çünkü artık sorulacak hiç bir soru geçmişi telafi edemezdi. Çünkü o saatten sonra hayat ikimiz içinde zordu.

Biliyordum.

Bir süre sesi çıkmadı. Ben de bütün soracağım sorular yerine dişlerimi sıkıca dudağıma geçirip işimi yapmaya devam ettim. "Evet, bitti." dedim yaranın üstüne yerleştirdiğim spançların üzerini dikkatle kapatarak. "Son dikişi de atıp yarayı kapattığımıza göre artık doktorluğumuz geçer not alır diye düşünüyorum." Sedyenin üzerindeki kanlı spançları alıp hemen bacağımın yanındaki çöpe attım.Sonra da aynı şekilde eldivenlerden kurtuldum.

"Ne soracaksan sor Gökçen." dedi birden bire.

Anlamadığımı belli edercesine kaşlarımı havaya kaldırdım."Efendim?"

"Milyon tane soru var aklında şu an kesin.Yara izlerimin de zirveyi çektiğine eminim. Dudaklarını kemireceğine ne soracaksan sor."

Şu an da dişim dudağımın sol yanındaydı. Harika. Yüz de okuyor goril. Hemen dudağımı serbest bıraktım. Ve evet. Sorularım içinde yara izi zirveyi çekiyordu. Doğrudur. "Cevaplayacak mısın hepsini yani?" diye sordum tek kaşımı havaya kaldırarak.

"Cevaplamayacak olsam sor demem."diye uyuzluğunu konuştu.

"Peki madem."dedim hafifçe dudak büzerek. Önüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp yavaşça ona doğru ilerledim.Tam önünde durdum.Sedyede oturmasına rağmen dev cüssesi neredeyse boyum kadardı.Önüne gelince bir adım daha atıp iyice yaklaştım.İfadesizce beni izliyordu.Hafif geniz yakan barut kokusu yine genzimi yakınca çaktırmamaya çalışarak derin bir nefes çektim içime.

İtiraf ediyorum.Asıl K9 bendim.

"Rütben ne?"diye ilk sorumu yönelttim.

Bakışlar yine direkt gözlerimdeydi."Kıdemli Üsteğmen."dedi tok bir sesle.

Başımı usulca aşağı yukarı salladım. Sonra bakışlarımı yavaşça sol göğsündeki yaraya eğdim. Artık Dalin kokulu minik Gökçen olmadığımızı kendisine bizzat hatırlatmamız iyi olacaktı. Büyümüştüm. Çocuk değildim. Bunun farkına varmalıydı artık. Sol elimi kaldırıp nazikçe göğsünün üstünde boylu boyunca uzanan yara izne dokundum. "Bu nerede oldu?"

Bakışları gözlerimden bir saniye bile ayrılmıyordu. Son derece ifadesiz ama bir o kadar da dikkatliydi. Bir şey arıyordu sanki yüzümde. Kaybettiği ama bulmak için delice çırpındığı bir şey.

"Kerkük." diye cevapladı sorumu.

"Bu?" derken parmağımı bu sefer sağ karın boşluğundaki yaraya ilerlettim.

"Leşkeğah."

Sağ omuzuna ilerledim. "Bu?"

"Çukurca."

"Sırtındakiler?"

"Şemdilli, Sincar, Moskova,"

Yüzüne bakarken yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışıyordum ama bu benim için bu noktadan sonra imkansızdı. Her cevapta kaşlarım biraz daha çatıldı. Tatile gittiği vilayetleri sayıyor sanki bana manyak, rahatlığa bak.

"Ülkede tek asker sen misin!?" dedim ters ters. "Neden inatla her kurşunun önüne atladın?"

Dudakları yavaşça iki yana kıvrıldı. "Sen kurşunun önüne atlamıyorsun Pamuk. Genelde o senin önüne atlıyor."

"Maşallah hep de senin önüne atlamış bu kurşunlar." dedim imalı imalı.

Sırtışı daha çok büyüdü. "Şanslıyım." "

"Bu yaraların hepsini Neslişah teyze biliyor mu?"

Gülüşü yavaşça solarken mal mal göz kırptırdı. Bu soruyu beklemediğine kalıbımı basardım Kepçük. "Tahmin etmiştim." dedim kendimden emin bir sırtışla ve önünden iki adım geri çekildim. "O yüzden buraya gelmemi istemedin sen kesin. Yine bir şeyler olursa annene yetiştiririm diye korktun di mi Kepçük?"

Yandan beyaz tişörtünü alıp hızla üzerine geçirince görüntü şenliğini yağmaladı. Açıydım kollarımı... Giyme diyeydim... Üzgünüm canım gözlerim... Şenliğimiz buraya kadar... "Etkenler arasında o da var tabi." dedi tişörtünün sağını solunu düzelterip silahını beline takarken. Sonra derin bir nefes döküldü dudaklarından. Sağ elini siyah, gür saçlarından geçirip bakışlarını yine bana dikti. "Ne dersem diyeyim gitmeyeceksin buradan di mi Pamuk?"

"Sence?" dedim kendimden emin bir tebessümle.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Köylere de gitmeye devam edeceksin di mi?"

Tebessümümü zerre bozmadım.

"Şimdi ağanın düğünü için hazırlık falanda yaparsın kesin di mi?" diye devam etti.

"Bak iyi oldu bunu dediğin." dedim hızla ciddileşerek. "Nasıl gidiliyor burada aşiret düğünlerine? Ne giymeli?" Düşünceli düşünceli bakışlarımı sağa çevirdim. "Yeni elbise falan mı alsam acaba?"

"Başıma ağrı girdi." diye mırıldandı dertli dertli. "Bir de ağrı kesici bir iğne falan yap bari."

Alaysı bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Senin beynin mi var da başın ağrıyor Kepçük?"

Benim alaysı gülüşümün aynısı ile geri iade yaptı. "Dedi, elini kolunu sallayarak terörist dolu bölgeye dalan üstün zekalı Pamuk."

Derin bir nefes verdim. Kesinlikle koluna Kepçük yazmalıydım. Pişmanım. "Uzatma Murathan." dedim göz devirerek. "Jandarma ile git dedin bende artık jandarma ile gideceğim. Tamam işte. Daha ne istiyorsun?"

"Hiç gitmemen?" diye bir öneri sundu.

"Kendi işine bak." dedim daha da ciddileşerek. "Sinir bozmaya başladın artık."

"Kim daha sinir bozucu acaba?" diye söylene söylene sedyeden kalkıp ayağa dikildi.

Derin bir nefes verdim. "Murathan bak, son kez izah ediyorum sana. O sonradan küçülen koca kulaklarını aç iyice dinle beni." diye daha sakın bir sesle konuşmaya çalıştım. "Ben doktorum. Ve buradaki insanların bana ihtiyacı var. Nasıl senin işin buradaki insanları korumaksa benim işimde iyileştirmek. Buna hastane dışındaki insanlar da dahil. Nasıl sen askeriyeden çıkınca askerliğin düşmüyorsa benim de hastaneden çıkınca doktorluğum düşmüyor. Ayrıca... "Duruşumu daha da dikleştirdim. "Ben veya başka biri, fark etmez. Biz burada kalmazsak, insanlara yardım etmezsek, iyileştirmezsek, sizin onları korumanızın anlamı ne? Senin yıllardır o dağlarda verdiği mücadelenin amacı ne? Yediğin bu kadar kuşunun sebebi ne?"

Önce öylece baktı yüzüme. Yutkundu. Adem elması hafifçe kavislenirken başını sağa çevirip camdan dışarı baktı ve minik bir duraksamanın ardından tekrar bana döndü. "Aybüke ile gideceksin." dedi net ve sert bir dille.

WTF?

"Ne?" dedim muazzam bir şokla.

"Jandarma az."dedi ciddi ciddi."Bir şekilde yine belaya bulaşırsın sen kesin. Aybüke' de köylere giderken seninle gelecek artık. Yanında duracak."

"Saçmalama."dedim ters ters."Bodyguard gibi tepeme mi dikeceksin kadını. Koskoca özel kuvvet askerinin işi gücü yok benim peşimde mi dolaşacak?!"

Bana doğru iki koca adım attı ve tam karşıma dikildi."Artık işi o."dedi ciddi ciddi."Köye gittiğin günleri söyle bana."

"Söylemem."dedim sağ omzumu bana ne der gibi yukarı kaldırıp indirerek."Gebersem söylemem!"

"Ne?" dedi 'ne dedin ne dedin sen' ifadesi ile.

Valla elimde kalacak bu benim! "Söylemem. Tek başıma çıkar giderim gerekirse."diye her kelimenin üstüne basa basa, yüzüne en sert bakışımla bakarak kararlılığımı belli ettim.

Hemen güldü. Hem de kendinden aşırı emin bir şekilde."Git bakalım hangi kontrol merkezinden geçip girebiliyorsun o köylere?!"dedi ukala ukala."Şu an adını bütün Jandarmaya anons geçip bunu bulduğunuz yerde bana getirin demem bir saniye bile sürmez Pamuk."

Hayatımda atıp atabileceğim en şok dolu bakışı attım. Hatta alın şu ifademi en kral şok steakerı yapın. Öyle bir ifade yani.

Ben şoku atlatamadan o hızla elini önlüğümün sağ cebine atıp kaçak maskaramı eline alıp yüzüme doğru kaldırdı."Ayrıca kaçak mal kullanmak mı?"dedi uyuz uyuz."Gerçekten mi Pamuk?"

Harika...Sıç,sıva ve çiçek çizme işlemi başarılı bir şekilde ilerliyor.

"O geçiş noktalarından bununla geçmeyi dene tamam mı?"dedi hafif bir tebessümle maskarayı yüzüme yüzüme sallayarak. "Emin ol bana gerek bile kalmaz."

Güldüm. Evet güldüm. Sinirlerim titriyor şu an resmen. Kusura bakılmasın ama artık sakın falan kalamam. "Bu maskara var ya..." dedim maskarayı elinden alıp gülerek. "Götüne girsin Murathan!" Hızla gülüşümü bozup en sinir ifademle odanın sağ köşesindeki bilgisayar masasına ilerledim. Ama gördüğüm kadarı ile o resmen sırtıyordu.

"Cık,cık,cık."diye kınayıcı bir ses yükseldi arkamdan."Önceden de pek düzgün olduğu söylenemez ama ağzın iyice bozulmuş Pamuk."

Sinirle önlüğümün sağını solunu çekip masanın önündeki sandalyeye kendimi bıraktım. Ama horoz kurşunu yiyen götüm acıyınca hafifçe yüzümü buruşturdum.Acıyı umursamadım.Zira gerçekten sinirliyim. "Dedim ben anneme."diye sinirle söylenmeye başladım."Demeyeyim o

uyuza geldiğimi dedim.Başıma bela olur dedim.Bırak bilmesin dedim.Dedim ya.Valla ben dedim!"

"Söylemesen de bulurmuşum.Merak etme sen."

Onu umursamadan hem bilgisayardan işlemleri yapıp hem de söylenmeye devam ettim. "Seninle insan gibi konuşmak imkansız! İnsanı son noktaya getiriyor, sonra küfür yiyince pik bir iğzin bizilmiş sinin! Kimin yüzünden bozuldu acaba!? Küfür edene değil ettirene bakacaksın ettirene." Her cümlede bilgisayar klavyesini kırmak istercesine tuşlara basıyordum. Kırılırsa bittiko...

"Küçükken az dişlemişim o kulaklarını."diye söylenmeme devam ettim."Keşke daha çok dövseymişim. O kadar pişmanım ki şu an,o kadar yani.Öküz kulaklı goril.Beyinsiz,salak! Ayrıca Aybüke falan da istemiyorum peşimde."diyerek bakışlarımı ona çevirdiğimde kollarını göğsünde bağlamış, ben yoldan geçen bambaşka birine saydırıyormuşum gibi hafif sırtık bir ifade ile beni izliyordu.

Ama ben bakınca hemen ciddi ifadesine büründü."Fikir sormadım."

"İşime karışmaya devam edersen burnundan fitil fitil getiririm dedim Kepçük hatırlıyorsun değil mi?" dedim bende en ciddi ifademle. "Bak gerçekten yaparım bunu!"

"Yap bakalım neler yapacaksın Pamuk?"dedi alay eder gibi.

Buradan sonra bir psikiyatri bölümüne uğramam ruh sağlığım için yapacağım en faydalı eylem olacak sanırım...

"Defol git şu gözümün önünden!"diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.Yoksa kesinlikle kulağını ısıracağım.

Başını yavaşça iki yana salladı."Rezil bir hizmet anlayışı."

"Sana özel."deyip göz devirerek tekrar bilgisayara döndüm.

"Basınca acıyor bu."şeklinde saçma bir şikayette bulundu.Göz ucuyla bakınca ciddi ciddi kolundaki yaraya diğer eliyle bastırıldığını gördüm.Kesinlikle beyni yok.

Göz devirerek önüme döndüm."Basma o zaman."

"Hizmet daha da rezil olmaya devam ediyor..."

Derin bir nefes verdim. Sabır yağmurunda şemsiyesiz koy beni Allah'ım Ya Rabbim! "Altı gün sonra alınır dikişlerin."diye klasik açıklama yapma kısmına geçtim. "Mümkünse buraya gelip gözüme gözükme. Git bir sağlık ocağına ya da askeriye'nin revirine,alsınlar. Yarayı suyla temas ettirme. Kalıcı hasar veya enfeksiyon oluşabilir. Ama tabi sen istersen bol bol suya sokabilirsin. Hatta kesin yap bunu."

"Doktorum beni öldürmeye çalışıyor." diye mırıldandı.

En yapmacık gülümsememle bakışlarımı ona çevirdim. "Her şey sizin için efendim." Gülüşümü bozup tekrar sinir harbi ifademle önüme döndüm.

"Tansiyonumu ölçmeyecek misin?" diye saçma bir öneri daha sundu.

Boş bir bakış attım. "Neden yapayım bunu?"

"Rezil hizmetinden dolayı biraz düştü."

"Düşse düşse salaklığına dayanamadığından düşmüştür."

Güldü. Resmen otuz iki diş sırtarak güldü hem de. Hala gülerken başını önüne eğip iki yana salladı kafasını. "En son bu kadar hakareti on yaşında yine senden yemiştin sanırım."

"Küçükken de vizyon sahibi bir insanmışım demek ki." dedim uyuz tebessümümle. Sonra yine ciddileştin tabi. Sinirliyim kardeşim. Valla gözüm seğiriyor. Asıl benim tansiyonum düştü.

"Dikkat et yarana." dedim yazdığım reçetenin çıktısını beklerken. "Bana bir şey olmaz diye cesur yürek gibi dolaşma ortalıkta. Pansumanı aksatma." Reçeteyi alıp ayağa kalktım. Masanın arkasından çıkıp ona doğru ilerledim. "Bunları da al." dedim elimdeki minik kağıdı ona doğru uzatarak. "Aksatmadan iç."

"Ne bu?" dedi reçeteye Feriha'nın evindeki bok borusuna bakan Koray bakışı atarak. "Zehir falan mı yazdın?"

Güldüm. "Keşke..." dedim abartılı bir neşeyle. "İmkan olsa da yazsak ama işte... Senin yüzünden işimden olmak istemem. İdrak yolların biraz iltihaplanmış gibi. Beynine iyi gelecek bir vitamin ve ağrı kesici."

"Gereksiz şeyler yani." dedi uyuz uyuz. Reçeteyi elinden alıp zerre bakmadan pantolonunun arka cebine attı.

Elimi sinirden uyuşan burun direğine atıp derin bir nefes verdim. "Murathan gerçekten defol git şuradan yoksa toptan dikeceğim seni."

Benim sinirimin aksine o baya huzurlu duruyordu. "Gerçekten ama gerçekten rezil bir hizmet." diye söylene söylene çıkışa ilerledi. Cevap vermeden tip tip baktım. O ise kapıdan çıkarken yine en huzurlu hali ile sırtlamakla meşguldü. Çıktı odadan. O çıkar çıkmaz ise yumruğumu ağzıma sokup kendimi boğmaya çalıştım. Sinir harbi geçireceğim arkadaşlar! Keşke bu yumruğu senin suratının ortasına çakabilseydim Kepçük...

Tam bu sinirle daha ateşli sövme mooduna giriyordum ki sedyenin üstünde gördüğüm görüntü ile durdum. Bu bir ceketti. Siyah bir deri ceket. Düşündüm bir kaç saniye. Daha sonra ise anında aydınlandım. Bu

Murathan'ın ceketiydi. Hızla yumruğumu ağzımdan çıkardım. Pis bir insan evladı olduğumdan ötürü elime bulaşan tükürüklerimi de üstüme silip sedyeye doğru ilerledim.

İntikam...Herkes seni soğuk yiyedursun bibiyimmm.Ben sıcak yemeği tercih ederdim...

Hızla ceketini alıp sağına soluna baktım.Ne yapsak? Parçalasak mı? Pahalı da bir markaydı. Asit döküp yaksa mıydım? Ne yapsaydık ? Ne? Derin düşünceler içindeyken ceketten gelen buram buram Murathan kokusu ile sinir harbi ifadem hafiften bir dumura uğradı.

Adi...Güzel de kokuyordu...

Koklayalım o zaman diye sol yanımdan fırladı melek.

Ayten. Behlül gibi yüzüne gözüne de sürsün istersen, diye hemen lafını çaktı sağ melek.

Bir susun kızlar.Ciddi işler peşindeyim.Ciddi ciddi cekete ne yapabilirim diye düşünürken birden ceketten bir bildirim sesi yükseldi.Durdum.Aha! Telefonu mu burada yoksa? Hızla elimi ceketin cebine attım.İlk attığım cep boştu ama aradığım şey diğer cepte mevcuttu. Son model bir telefon. Bok gibi para falan alıyor olmalıydı. Son model telefon, en pahalı marka ceket falan... Maşallah Kepçük'e.

Biz de 10 liraya aldığımız kaçak maskarayı yakalatalım...Ulan be hayat!

Telefonun şifresi falan yoktu. Hemen açıldı. Bu kadar mı her şeyin meydandabe Kepçük!?Üstte bir mesaj vardı. Sevgilisi falan var mıydı acaba? Dudaklarımı kemire kemire üst panele baktım. Sevgilisinin adının Timur olduğunu sanmıyorum.

Timur: Bekliyoruz komutanım.

Neyi bekliyorlar?

Ama mesaja girip görüldü yapamam. O yüzden hızla cebimden kendi telefonumu çıkardım. Acele etmeliydim. Ceket neyse de telefonun yokluğunu hemen fark edip geri gelebilirdi. Gerçi bunları da nasıl unuttu şaşkınlığım. Neyse. Sonra düşün Gökçen. Şimdi odaklan. Hızla kendi telefonumdan önüme gelen ilk absürt şarkıyı ona attım ve yine ışık hızında zil sesi yaptım.

Timin yanında çalar da göt olursun inşallah goril!

Sağ melek melül bir bakış attı. *Ama ya daha kalabalık bir yerde çalarsa? Komutan sonuçta?*

Haketti dedi sol melek.O kadar uyardık dinlemedi.

Senin anana bacına yapılsa hoş mu bu dedi sağ melek.Gel yapma Gökçen.

Yap dedi sol melek hızla.Haketti diyorum kızım.Yap.

İçsel çatışmalara harcayacak vaktim yok.Ne olur susun.Hızla telefonu tekrar kapatıp aynı cebine attım.Bunun yerine ceketini mi yırtsaydım acaba? Küçükken düzen ve temizlik manyağı saykonun tekiydi. İki saniye yırtık çorap bile giymez,her şeyini özenle saklardı. Bir kere kitabının köşesini kıvırdım diye beni 3 saat kovalamışlığı vardı gorilin.Hala öyle uyuzsa sinirden patlardı.

Pahalı bir parçaydı lakin. Kıyamadım. Daha fazla sinir ederse onu da o zaman yırtardım artık.İşim bitince hemen ceketini güzelce koluma atıp koşarak kapıya ilerledim. Vaktim yoktu.Hastaneden çıkmamıştır daha.Yakalayabilirdik.Tam o an ceketin cebinden yere bir şey düştüğünü gördüm. Dönüp bakmak istedim ama birden açılan kapıyla el mahkum önüme döndüm.

Gelen tabi ki beklediğim kişiydi. Kepçük.

"Ceketim..."diye mırıldandı ama elimde olduğunu görünce ifadesizce bir bana bir cekete baktı.

Güldüm.Hatta aynı tatlı gülüşümle ona doğru ilerledim."Ben de tam onu getirecektim."deyip elimdeki ceketini ona doğru uzattım.

Kuşkulu bir şekilde süzdü beni.Sonra yavaşça ceketine uzanıp aldı."Neden sırtıyorsun sen?"dedi aynı kuşkulu bakışını sesine de bol bol yansıtarak.

"Hiç."dedim geniş geniş."Gülesim geldi gülüyorum.Ne var bunda?"

Önce bir göz kırpıştırdı.Sonra hızla ceketin sağına soluna bakmaya başladı."Ne yaptın?" dedi hızla."Ceketini mi yırttın? İçine sümüklerini mi sürdün? Böcek mi attın içine?İğne mi soktun bir yerine? Ne yaptın doğruyu söyle?"

"Ya saçmalama."dedim fazla dikkat çekmemek için yine çirkef mooda geçerek. "Burada kalmış. Fark ettik,sana getiriyorduk işte.Ne yapayım ben senin ceketine? İyilikte yaramıyor ha!"

Cebinden telefonu çıkarıp baktı.Bir kuşkulu bakış daha attı."Hiç inandırıcı değil Pamuk."

Göz devirdim."İnanma o zaman Kepçük."

"İnanmadım zaten."derken hala cekette bir şeyler arıyordu.İnşallah hastaneden çıkınca falan fark eder zira burada anlarsa sonum olacak.Şu an bir tık gerilmiştim. Yapmasa mıydık acaba?Ama çok geçti...

"Git artık hadi."dedim ters ters."Yoksa gerçekten dikeceğim o ağzını."

"Tekrar ediyorum."dedi ciddi ciddi."Aşırı rezil bir hizmet."

Te Allahım ya! Tam muazzam bir göz devirme eşliğinde kapıyı suratına kapatıyordum ki sağ elini hızla kapıya yapıştırıp beni durdurdu.Bakışım eline kaydı.Fazla damarlı...Siktir.İtiraf ediyorum... Elleri de hoş duruyor...Nasıl bir hayır duası aldın sen Kepçük!? Nasıl geldin bu evreye sen aslan parçası..? Ayrıca damarlı el zaafı...Senin yüzünden Koray göteleği ile sevgili oldum ben.Ne olur düş yakamdan...

Ne güzel de damar yolu açılırdı bu damarlara...

Yine onu keserken yakalanmamak adına bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Bu arada..."dedi dudaklarında garip bir tebessümle. "Beyaz önlük..."Bakışlar beni baştan aşağı süzdü. "Yakışmış." diye tamamladı cümlesini. "Baya baya yakışmış hem de..."

Bunu beklemiyordum.

Dudaklarında aynı garip tebessümle elini geri çekti.Ve bütün heybeti ile arkasını dönüp hızla ceketini üzerine geçirerek ilerlemeye başladı. Bir iki saniye arkasından öylece baktım.Sanırım bu bir iltifattı.Evet, evet.Baya baya iltifattı. Bakışlarımı önlüğüme eğip nazikçe önlüğün sağına soluna dokunarak geri dönüp tekrar odaya girdim. Karşımdaki ilaç dolabının camındaki bulanık aksimle göz göze gelince dudaklarımda garip bir tebessüm oluştu.

Herkes yakıştığını söylemişti oysa.

Ama bunu ondan duymak...

Neden garip bir şekilde gururlandırmıştı beni..?

Dudaklarımda salak bir tebessümle üzerimdeki doktor önlüğüne bakarken biraz ilerimde, yerde gözüme bir şey takıldı. Küçük bir şey.Sanırım az önce Murathan'ın cebinden düşen şey buydu. Minik adımlarla ona doğru ilerleyip yere eğildim.Ve yerdeki şeyi kırmamaya çalışarak nazikçe avucumun içine aldım.

Mavi,minik bir unutma beni çiçeği...

7.BÖLÜM

*"Çünkü hatıralar kuşlar gibi,
Dal ister konacak..."*

**OKTAY RİFAT*

~ ~

"Gökçen ye artık şu yemeği beni deli etme kızım, hadi." diye sinirle konuşan annesine ters bir bakış attı Gökçen. Sonra ise önündeki türlüye.

Asla sevmeyecekti bu yemeği, asla...

Neden her şey bu kadar birbirine karıştırılırdı ki..?!

Yusuf amca,Neslişah teyze,Aslıhan,Gülhan ve Kepçük bugün onlarda akşam yemeğindeydi. Haftada bir aileler sırayla birbirlerine akşam yemeğine giderdiler zaten.Bu artık gelenekselleşmiş bir olaydı.

"Yemicem."dedi kararlılıkla."Et var bunda. Suvan da koydun.Gördüm."

"Suvan ne ya?"dedi Murathan alayla."Soğan kızım o."

Gökçen anında ters bakışlarını yanında ki Murathan'a çevirdi. "Sen sus koca kulak." dediği gibi yandan kulağına yapıştı. Tabi Murathan' da o hızla Gökçen'in saçlarına.

"Murathan bırak kızın saçlarını." diye araya girdi hemen Neslişah.

"Önce o başlattı."dedi Murathan."O bıraksın."

"Gökçen bırak." diyerek Leyla' da araya girdi ama Gökçen'in buna pek niyeti yoktu. "Küçükken daha iyi anlaşıyordunuz siz." diye homurdandı Leyla. "Büyüdükçe şu halinize bakın." Eşine döndü. "Ali söyle şu kızına bıraksın çocuğun kulağını."

"Yapış kızım."dedi Ali büyük bir gururla. Tabaktan çatala bir et takıp kızının ağzına uzattı. "Hatta ette ye ki daha güçlü çekesin kulaklarını."

Yusuf önce kocaman bir kahkaha attı. Sonra ise ciddileşti. "Ayıp oluyor devrem ha." dedi yalandan bir üzgüntüyle. "Benim oğlanın kulakları büyüdüyse senin kızın çekmeleri yüzünden büyüdü zaten lan."

"Ne bir güzel yapmış benim Mavişim." dedi Ali aynı gururu ile. Ama bir yandan da elindeki çatalı bırakıp öne doğru eğildi ve kızının Murathan'ın kulağındaki minik ellerine uzandı. "Ama Murathan'a yapmasın değil mi?" dedi yumuşak bir sesle.

Babasının sıcak elleri ve yumuşak sesi karşısında Gökçen her zamanki gibi yelkenleri suya indirerek parmaklarını sıkıca yapıştığı Murathan'ın kulağından çekti.Murathan'da aynı hızla kızın saçlarını bıraktı. Zaten çekmiyordu bile.Kıyamıyordu. Ama Gökçen var gücüyle asılıyordu. Zerre acıması yoktu.Yandan ters bir bakış attı cadıya. Aynı şekilde Gökçen'de ona bakıyordu.

"Konuşma benimle."dedi Gökçen tripli tripli. "Küstüm."

"Gerçekten mi?"diye sordu Murathan otuz iki diş sırtarak."Gerçekten küstün mü bana? Ne olur bunu yap olur mu Pamuk? Ne olur benimle konuşma."

"Asla yaşanmaz bu olay."dedi Aslıhan.

"Kesinlikle yaşanmaz."diye ekledi Gülhan.

Gökçen hepsine ters bir bakış attı.Sonra ise konuşmamak için dişlerini dudağına geçirip aynı triple önüne döndü.Bir süre sessizce tabağındaki etleri sağa sola itti.Yandan Murathan'ın tabağına baktığında onun da kendi tabağındaki patlıcanları kenara ittiğini gördü.O da patlıcan yemezdi.Küs olmasa kendi etlerini ona verir onun patlıcanlarını kendi alırdı.Tabağında ne zaman yemediği bir şey olsa Murathan'ın tabağına atardı ama şu an küstü.Yapamazdı. Konuşmamalıydı. Aslıhan ve Gülhan abla isterse gayette konuşmayacağını görmeliydi.

Ama konuşmak istiyordu...Neden küsülürdü ki zaten? Çok saçmaydı. Huysuzca astı yüzünü, dudaklarını büzdü, bacaklarını sandalyede ileri geri sallayıp durdu.

"Ver etlerini,tamam."dedi Murathan birden bire."Kıvranıp durma yerinde."

Gökçen anında sırtıttı."İlk sen konuştun."dedi neşeyle."Küslüğü sen bozdun."

"Evet..."dedi Murathan hafif bir gülüşle. "Yaklaşık 2 dakika süren bir küslüğü bozdum.Tüh..." Uzanıp kızın tabağının kenarına yığıldığı etleri kendi kaşığıyla tabağına aldı.

"Ben de senin papicanlarını alayım mı?" diye sordu Gökçen tatlı tatlı.

"İyi,al."dedi Murathan bu sefer kocaman gülerek.

Gökçen bu cevaptan sonra neşe içinde sandalyesinden yana doğru eğilip Murathan'ın tabağına uzandı. Ama tam kaşığını Murathan'ın tabağına atıyordu ki eli tabağın kenarına çarptığı gibi tabak masadan Murathan'ın kucığına yuvarlandı.Gökçen bu ani olay yüzünden minik bir 'hııı' nidası eşliğinde geri çekilirken Murathan tam pantolonunun sürgü kısmına dökülen sıcak türlü yemeği ile acıyla böğürdü.

"YANDIMMMM! GÖKÇENNNN!"

Herkes panikle o yöne döndü."Lan noldu?" dedi Yusuf panikle yerinden kalkıp oğluna koşarak.

"Yusuf koş, oğlanın hayaları yandı. KOŞŞŞ!" diye ekledi Neslişah. O da oğluna koşup hızla sandalyeden kaldırdı. Murathan gözyaşları içinde ağlarken Gökçen bir tık korkmuştu. Hemen yandan babasının kucığına hopladı. Annesine baktığında 'seni geberteceğim Gökçen' bakışlarını gördüğü için babasının kucığına daha çok yapıştı.

Hızla Murathan'ın pantolonunu çıkarıp külotla bıraktılar. Kepçük hala ağlarken annesi ve babası donunun içine minik bir bakış attıktan sonra o bölgeye bir şey olmadığına kanaat getirmiş olacak ki orayı bırakıp bacaklarının iç kısımlarına üflüyor ve buz tutuyorlardı.

"Özür dilerim Kepçük..."dedi Gökçen ürkekçe."Çok acıyor mu?Öpeyim mi geçsin?"

Yusuf kocaman bir kahkaha atarken,Ali anında kızının ağzını kapattı."Kızım tövbe de,sus." dedi ters ters.

"Hastaneye gidelim mi?"diye sordu Leyla. Neslişah ile dikkatle Murathan'ın hafif kırmızı olan bacaklarına bakıyorlardı.

"Yok,yok."dedi Neslişah hızla."Hafif kızarmış zaten.O kadar sıcak değildi yemek.Şükür bir şey olmamış."

"Tamam oğlum,abartma sen de."dedi Yusuf hala gülerken.Yandan hafifçe eğilip oğlunun yanağındaki yaşları sildi.Başının üstüne bir öpücük

bıraktı.Sonra ise bakışlarını Gökçen'e çevirdi. "Az daha bizim oğlanın malzemeyi bir solukluk edecektin Gökçen kız."dedi yanağından bir makas alarak."Valla sonra sen almak zorunda kalırdın ona göre."

"Bir şey olmadığına göre kimse kimseyi almıyor."diye homurdandı Ali kızını göğsünde daha sıkı sararak.

"Lan bir kız sen de mi var be Ali?" diye yükseldi Yusuf. "Yapıştın kaldın kıza."

"Valla benimki bir bende var."dedi Ali,Gökçen'in burnunun üstüne minik bir öpücük bırakarak. "Herkesin kızı kendine. Di mi Mavişim?"

Ama Gökçen'in bakışları onlardan ziyade içini çeke çeke gözyaşlarını silen Murathandaydı... Çok mu canı yanmıştı ki..? O ağlarken Gökçen'de ağlamamak için dişlerini dudağına geçirdi ve babasının gövdesine daha çok sokuldu.

Yusuf ve Ali bu konuda derin tartışmalar içine girip oradan yine başka konulara geçerken Gökçen babasının kolları arasından yavaşça sıyrıldı. Murathan içeri götürülmüş. O yüzden pıtı pıtı yanına ilerledi. Onu salon koltuğunda üzerine yeni bir pantolon giydirilmiş, ağlamaktan kızaran gözlerle otururken buldu.

Suçunun farkında olan Gökçen en masum ve sessiz haliyle ilk olarak odasına koştu.Kepçük misket oynamayı severdi. Bir sürü misketi vardı. Gökçen'de olup onda olmayan mavi bir misketi daha önce istemişti ama Gökçen vermemişti. O yüzden hemen oyuncak sepetinden misket poşetini kapıp tekrar salona koştu.Önce minik adımlarla ilerledi. Sonra ürkekçe koltuğun ondan en uzak köşesine oturdu.Sonra ise azar azar en dibine kadar geldi.

"Kepçükkk..."diye mırıldandı tatlı tatlı. "Mispet oynayalım mı?"

Murathan kollarını göğsünde bağlamış, çatık kaşlarla önüne bakıyordu. "İstemez."

Gökçen daha çok dibine sokuldu. Misket poşetini yavaşça Murathan'ın kollarının arasına bıraktı. "Al o zaman bunların hepsi senin olsun."

"İstemem dedim."deyip Murathan kolu üstündeki poşeti alıp yan tarafına bıraktı.

"Senin istediğin mavi mispet bilen var içinde."dedi Gökçen tatlılığını bozmadan. "Söz,sonra geri istemeyeceğim. Valla al. Noğğğlar.Lütpennnn.Hadiiiiğğğ."

"Defol yanımdan Pamuk."diye huysuzlandı Murathan. Ama açıkçası biraz zorlanıyordu. O yüzden bakışlarını karşısındaki televizyon ekranından

hiç çekmiyordu.Bakarsa kıyamazdı. Sinirliydi. Canı gerçekten çok acımişti. Bakmamalıydı.

Gökçen sessizce biraz daha yaklaştı."Pamuk defol demed-" diye yine yükselecekti ki Gökçen yavaşça uzanıp burnunun ucuna minik bir öpücük bırakıp geri çekilince Murathan'ın bakışları istemsizce ona kaydı. Gökçen ise her an ağlayacakmış gibi dolu dolu duran kocaman mavi gözlerini masum masum kırıştırdı.

"Küstün mü bana?"diye sordu ağlamaya yakın bir sesle.

Murathan öylece Pamuk'a baktı.Bunu yaparsa,bu şekil bakarsa nasıl küsebilirdi ki? Kesinlikle bakışlarını televizyondan çekmemeliydi...

Omuzları çaresizce çöktü."Küsmedim Pamuk..."

"Ama ağladın..."dedi Gökçen titreyen dudaklarla.

"Çünkü azıcık canım acıdı."

"Hala acıyor mu?"

Acıyordu.Ama Murathan Pamuk'u da biliyordu.Kendi eli kesilse asla sesini çıkarmaz başkasının en ufak bir can yanmasında hemen ağlar,kıyameti koparırdı.

"Hayır.Acımıyor."dedi bacaklarının acıyan yerlerine değen pantolonu yavaşça çakiştirerek.

"Neden gülmüyorsun o zaman?"

"Gülesim yok."

"Güldüreyim mi?"dedi Gökçen başını Murathan'ın gövdesine yaslayıp alttan alttan koca mavi gözlerini kırıştıra kırıştıra bakarken.

"İstemez."dedi Murathan. Yine bu bakışlara daha fazla maruz kalmamak için sağa sola bakıyordu.

"Yaaağğğ Kepçük."diye mızızlandı Gökçen. "Gül ama..."

Kavga etseler de ağlamazlardı.Gökçen onun ağlamasına alışkın değildi.Garipti.Çok garipti. Gülmeliydi. Gülünce daha iyiydi.Gülmeyince ne yapacağını bilmiyordu.

"Ne yapayım?"dedi tekrar hevesle başını Murathan'ın gövdesine yapıştırarak."Ne yapayım da gül?"

Murathan'ın bakışları yavaşça ona kaydı ve bu tipe daha fazla kayıtsız kalamadı. "İyi." dedi yalan bir triple. Gökçen'in her zamanki gibi yüzüne dolan saçlarını yüzünden yavaşça geri itti ki gözlerini tam görebilsin. "Takla at bakim."

"Timam."dedi Gökçen hevesle.Hızla yanından kalkıp kafasını yere yapıştırıp poposunu tavana dikti ve takla konumuna geldi.Bir takla attıktan

sonra saç baş dağılmış bir şekilde Murathan'a döndü."Oldu mu? Güldün mü?"

Murathan tebessüm ediyordu."Güldüm ama az güldüm."dedi daha çok gülmemek için kendini tutmaya çalışarak."Şimdi şarkı söyleyerek takla at."

"Timam."dedi Gökçen yine."Ne söyleyeyim?"

"Çingenem." dedi yandan Aslıhan. Gülerek onları izliyordu." Biliyor musun onu sen Gökçen? Onu söyle."

"Biliyom."dedi Gökçen hızla.Aslıhan ablasının Kral TV'de sürekli bekleyip gelince deli gibi dans ettiği şarkıyı nasıl bilmeyebilirdi ki..? Hızla tekrar takla atarak şarkıyı söylemeye başladı.Bitmez enerjisi için muazzam bir aktiviteydi.

Çingenem çingenem,bir takla
Kara gözlü çingenem,bir takla
Aşkınla tutuşup,bir takla
Yandım Çingenem,bir takla

Şarkıyı söyleye söyleye evin yüzünde peş peşe taklalar attı.Sonra yanına Gülhan geldi. İkisi birlikte şarkı söyleyerek takla atmaya başladı.Her şey oyuna dönüştü.Murathan güldü.Aslıhan güldü.Gülhan güldü. Murathan'ın kahkaha attığını görünce Gökçen daha da şiddetle takla atıp şarkı söylemeye başladı.O da onlarla güldü.

Ta ki babasının 'o ne biçim şarkı, ne diyorsun kızım sen' yükselişi duyulana kadar....

Belindeki palaskasını sağa sola çekip kamuflajını özenle düzeltti Murathan. Her şey düzgün durmalıydı. Dolaba uzanıp silahını sıkı sıkı kavradı. Önce dikkatle her köşesine baktı. Üzerine düşmüş olan minik bir toz tanesini dikkatle sildikten sonra silahı da belindeki yerine yerleştirdi. Eli bu kez dolabın içindeki bordo beresine uzandı. Onu da alıp başına taktıktan sonra her zamanki gibi hafifçe sağa doğru yatırdı.

Acele etmeliydi. Yemekhanede Albay Hayri ÇAKMAK için düzenlenen onur yemeği vardı. Albay gelmeden o da orada olmalıydı. Sinirli adamdı Hayri komutan. Ciddiyetsizliğe asla tahammülü yoktu. Eski toprak

dedikleri bordo berelilerdendi. Namı dilden dile dolaşırdı askeride. Sayısız leşi, başarılı operasyonu vardı. Onun adı geçti mi herkes hazır ol konumuna geçerdi. Defalarca onunla aynı operasyonda bulunmuştu Murathan. Ve gerçekten efsane olacak kadar vardı. Bunu kendi gözleriyle de teyit etmişti.

Ve her şeyden öte ise ona bir can borcu vardı Murathan'ın...

Ama Pamuk yüzünden geç kalmak üzereydi. Sevmezdi geç kalmayı da geç kalanı da. Zaman da bir düzende olmalıydı. "Ne diye şimdi gittiysek yanına?!" diye kendi kendine söylene söylene beresini düzeltmeye devam etti. "Günler çuvala girdi sanki!"

Hızla dolabı kapatıyordu ki siyah deri ceketine gözü takılınca durdu. Öylece atmıştı dolabın içine. Normalde dalgınlık asla huyu değildi ama az önce minik Pamuk'un artık gerçekten bir kadın olduğu gerçeği ile yüzleşmek onu bir tık bocalatmıştı. Fazla güzel büyümüş ama hala Dalin kokan bir Pamuk...

Garipti...Ama hala Pamuktu...Bu daha çok garipti...

Aynı çene, aynı laf sokma yetisi, aynı alay eder haller, aynı gülüş, aynı sürekli açık bıraktığı saçlar, aynı uçları hafif yukarı kıvrık parmaklar, aynı beyninde dönüp duran saçma sorular, aynı bildiğini okuma, aynı uyuzluk.

Bir insan hiç mi değişmezdi be?!

Tereddütle aldı ceketini. Tekrar ceketin sağına soluna baktı. Küçükken de bir bok yiyince sırtırdı. O ifadesini geberse unutmazdı. Bir şey yapmıştı ama ne..? Ama görünürde hiç bir şey yoktu. Şüpheliydi. Çok şüpheliydi hem de...

Derken az önceki bir insan hiç mi değişmez sorusuna cevap gibi Pamuk'un geleceğini duyunca onu araştırması için istihbarattan bir arkadaşından istediği dosya dolabın içinden gözüne çarptı. O gelmeden önce sadece göz ucuyla bir bakıp üzümlerin nesli tükeniyor eylemini görünce ışık hızında dosyayı yana savurmuştu. Yıllardır aklının en ücra köşesinde ara ara dönen Pamuk nasıl büyüdü acaba sorusuna tokat gibi bir cevaptı bu o an.

Daha öncede bir kez onu araştırmak istemişti aslında. Ölümünden kıl payı döndüğünde... Ama dur demişti kendine. Dur Murathan. Huzurla hayatını yaşıyordur kız. Görüp ne yapacaksın? Ne diyeceksin? Ne geçecek eline? Bırak herkes hayatına devam etsin. Sen askerliğini yap ki Pamuk ve daha nice çocuk bir kayıp daha vermeden huzurla hayatını yaşasın.

Her zamanki gibi uzak olsun ama mutlu ve güvende olsun.

Ama şu an o kendi ayağıyla geldiğine göre ne boklar yediğini öğrenmekte de artık bir sakınca yoktu. Eli yavaşça dosyaya uzandı. İlk sayfada ki eğitim bilgilerine daha önce baktığı için hızla geçti. Tahmin ettiğinin aksine ortalamaları gayet iyiydi. Zorla da olsa ders çalışabilmişti anlaşılan. Diğer sayfada ödülleri vardı.

İzmir,Buca Atatürk ilkokulu 3.sınıflar arası ritmik sayma şampiyonu ,Gökçen ALPTEKİN.

Bunu görünce hafifçe güldü. Sürekli oyun oynayalım diye ona geldiğinden başından atmak için saymayı öğretmişti oysa. Demek şampiyon olmuştu...

İzmir Büyükşehir Belediyesi Gençlik ve Spor Kulübü'nün düzenlediği liseler arası koşu yarışması İkincisi,Gökçen ALPTEKİN.

"Şaşırmadım..."diye mırıldandı yine kendi kendine gülerken.Yaptığı her yaramazlıktan sonra dayak yememek için ışık hızında kaçtığı anları unutmamıştı Murathan.Demek o enerjisini bu yönde geliştirmiş. Okumaya devam etti.

Lise 1,kopya yakalattığı için bir uyarı.

Lise 3,okuldan kaçtığı için bir kınama.

Lise 3,başka lisenin öğrencileri ile girilen kavgadan alınan ikinci kınama.

Lise 4,okul tuvaletinin musluğunu ve sınıfın kapısını kırmak eyleminden alınan üçüncü kınama.

Üniversite birinci sınıfta sokak köpekleri ve fokların nesli tükeniyor konulu eylemlerde bulunma...

Yazılanları okurken başını umutsuzca iki yana salladı. Neydi bu kızın nesli tükenen şeylere olan saçma aşkı?! Ama üniversite ikiden sonra hayatı daha sakinleşmişti. Pek bir şey yoktu. Arkadaşı sadece bir tane özel not düşmüştü dosyanın en alt köşesine.

Hastaların yanında ağladığı ve girdiğı ilk ameliyatta bayıldığı için sözlü uyarı cezası.

Güldü."Nedense buna da hiç şaşırmadım." dedi kendi kendine.Ama itiraf etmeliydi ki beyaz çarşafı başına sarıp ben duktur oldum diye ortalıkta koşmasındansa gerçek bir beyaz önlük yakışmıştı. Ayrıca koluna da gerçekten hızlı ve başarılı bir dikiş atmıştı. Pamuk her zaman ki gibiydi. Sağ gösterip sol vuruyordu.

Diğer sayfaya geçerken bu gülüşü yavaşça soldu. Buruk bir fotoğraf karesi karşıladı onu. Üzerinde mavi önlük, boğazında beyaz bir yakalık,

yaşlı gözlerle kameralara bakmış minik bir ilkokul öğrencisi Gökçen vardı bu karede. İşte en son bıraktığı Gökçen buydu. Buruk bir tebessüm oluştu Murathan'ın dudaklarında. Hep merak ederdi önlükle nasıl olacağını.

Mavi önlükte yakışmıştı. Ona mavi hep yakışırdı zaten.

Ama saçları...Bakışları resimdeki son derece kısa kesilmiş siyah saçlara kitlendi. Pamuk'un saçları hep uzundu.Babası Ali amca hiç kestirmek istemezdi.O da toka asla taktırmamasına rağmen saçlarını sağa sola savurarak koşardı ortalıkta.Ali amca kocaman ellerine rağmen nazıkçe örerdı kızının saçlarını.

O yoksa da annesi Leyla teyze...Ya da Murathan...

Ama neden saçları kesilmişti?

Babası gittiği için mi kesmişti annesi saçlarını?

Boğazına oturan yumruyu yok sayarak diğer resme baktı.Liseli bir Pamuk'tu bu. Burada saçları uzundu.Ama saçının sol ucuna cırtlak bir kırmızı boya sürmüştü.Sivilce dolu alnı ile yine okul kameralarına gülümsemişti. *Babalarımız gitmeseydi* diye düşündü Murathan istemsizce. *Babalarımız gitmeseydi eğer... Pamuk'un 6 yaşına kadar olan bütün hallerini gördüğü gibi bu yaşlarını da görebilir miydi? Yoksa yine böyle bir resimden mi bakardı?*

Oysa o zamanlar onun ilk okula gideceği günü, nasıl bir öğrenci olacağını, derslerinin nasıl olacağını, nasıl okuyacağını, okulda gerçekten ona yapışıp yapışmayacağını, uslu uslu ödevlerini nasıl yapacağını merak ederdi...

Şimdi ise yeni bir soru dönüyordu aklında. Kurşun Asker'i okurken... Çok kızmış mıydı Murathan'a...?

Geçmiş telafisi asla olmayan bir çukurdu.Ve insanın düşünceleri bir kere oraya düştü mü boğazına kadar o bataklığa batmadan çıkmıyordu. O yüzden en iyi bildiği şeyi yaptı Murathan. Üzerine uçuşmaya hazırlanan anıları hızla kovaladı.Duyguları bir kenara bıraktı.Geçmişle arasına çekmesi gereken kalın perdeyi çekti ve bakışlarını tekrar sertleştirdi.Ama diğer sayfaya geçince tek kaşı usulca havaya kalktı.

Burada işte şu an gördüğü Gökçen vardı. Görünüşü üzerindeki bütün çocuk ve ergenliği atmış yetişkin bir Gökçen. Rüzgar yüzüne vurmuş...Ellerinde kitaplar... Saçları rüzgar yüzünden ince ince yüzüne dökülürken en samimi gülüşüyle gülen bir Pamuk...

Diğer resimde plajdaydı. Üzerinde mor tonlarında bir bikini...Gözünde güneş gözlükleri... Bembeyaz teni... Nehir gibi akan vücut

kıvrımları...Yanında bir iki başka kız...Hepsi gülüyor... Aralarında en göze çarpan Pamuk... Alttaki resimde bar gibi bir yerd. Üzerinde son derece cesur bir siyah mini elbise vardı. Elindeki kokteyl bardağını gülerek kameraya kaldırmış, neşeyle gülüyordu. Yine yanında birileri var ama göze ilk çarpan yine Pamuk...

Küçük Gökçen'den çok ayrı Gökçenlerdi bunlar. Ama gözlerinde o bakış, o mavi ton asla değişmiyordu.

"Göğüsler 90..."diye mırıldandı resimlere dikkatle bakarken.Aklına onu kucaklayarak ağaçtan aldığı an gelince "Kesinlikle 90..."diye fikrini daha çok onayladı.

Derin bir nefes verip diğer sayfaya geçecekti aklına Hayri Albay gelince ışık hızında dosyayı kapatıp dolaba bıraktı.Yine dalgınlık...Yine dalgınlık...Acilen kendine gelmeliydi. Dolabını kapatıp telefonunu da kamufrajının cebine attıktan sonra hızla odadan çıktı. Koridorda ona selam veren askerlere minik bir baş selamı vererek ciddiyetle ilerledi. Yemekhaneye vardığında çok şükür ki Hayri Albay henüz gelmemişti. Ondan sonra gelseydi Albay onu bir tık sikebilirdi. Bunu istemezdi.

Kalabalığın içinden ilerleyip aynı seri adımlarla timin olduğu masaya ilerledi. Ekip; Hasan hariç tam kadro buradaydı. Süleyman ve Aybüke yine kavga halinde, Timur bütün ciddiyeti ile ifadesizce önüne bakmakta, geri kalanlar ise kendi aralarında bir şeye gülmekle meşguldü. Onun geldiğini gören tim anında duruşlarını dikleştirdi.

"Selamın Aleyküm komutanım."diyen Süleyman'ın selamını yine hafif bir baş eğme hareketi ile kabul ederek Timur'un yanına kuruldu.

"Çok hızla hareket etmeyin komutanım." dedi Zülfikar eğlenen bir gülüşle. "Maazallah kulaklarınıza rüzgar vurur falan. Uçun istemeyiz."

Timin hepsi alttan alttan gülerken Murathan ifadesiz bakışını zerre bozmadı.Pamuk ve yıllar sonra bile başına açtığı belalar...

"Komutanım harbi o kadar mı büyüktü ya?" diye sordu Emek şaşkın bir ifade ile.

"Eeee çanak anten yerine çatıya çıkıldığına göre..."diye aynı eğlenen tayfaya dahil oldu Alican.

"Susun lan.Uğraşmayın komutanımla."dedi Barbaros ciddi bir sesle."Hem kulağı büyük olanın..." dedikten sonra o da bütün ciddiyetini dağıtıp imalı imalı sırıttı. "Anladınız siz beni."

Herkes yine gülerken Murathan içten içe son kalan ya sabrını çekmekle meşguldü. Konuşursa hiç hoş olmayacaktı.

"Ayıp di mi lan?" dedi Zülfikar hem gülüp hem de yanında gülen Alican'ın kafasına şamarı çakarak. "Utanmıyonuz mu gomutanımın kulaklarıyla dalga geçmeye?"

Alican yediği anlamsız şamarla öne savrulurken Zülfikar baya eğleniyordu. "Zülküfcüm..." diye mırıldandı Murathan sakince. "Bu aralar gözüme çok battığının farkında mısın sen acaba canım benim?!"

Tehdit net ve belliydi. Ama üstüne alınması gereken kişi hariç herkes üstüne alınırken Zülfikar hala sırtıtmakla meşguldü. "Bu aralar gözünüzü açan başka etkenler var gibi komutanım. Ondan bu herkesin gözünüze batması yani. Bilirim ben bu halleri, rahat olun."

"Kes Zülküf." dedi Murathan ters ters. Sonra masanın en ucunda oturan Aybüke'ye dikti bakışlarını. "Aybüke, Gökçen köylere giderken sen de yanında gideceksin artık haberin olsun."

"Yine gidecek yani?" diye mırıldandı Aybüke tek kaşını havaya kaldırıp.

Murathan derin bir nefes verip önüne döndü. "Maalesef... Aklına koymuş bir kere. Ne desek durmaz."

Mesajı alan Aybüke. "Emredersiniz komutanım." diyerek önüne döndü.

"Komutanım ben de onlarla gideyim mi?" diye hevesle araya girdi Süleyman.

Aybüke anında sinir harbi ifadesini kuşandı. "Neden Süleyman?! Nedenn?!"

"Uzun süre yoktun ya sen Aybüke'm özledim valla." dedi Süleyman her zamanki aşk dolu bakışları ile. "Şimdi hemen yine gidersen olmaz ki ama."

"Ağzını mermi yuvası yapmamı istemiyorsan kes sesini Süleyman!"

"Ne güzel işte." dedi Süleyman bakışını bozmadan. "Bir yuvamız olur işte."

"Vurun beni." dedi Aybüke ciddi ciddi yanında oturan Emek'e dönerek. "Ne olur, çekip vurun artık beni!"

"Tövbe de." dedi Süleyman kulağını çekip hızla iki kere masaya vurarak. "Tövbe de Aybüke'm."

Aybüke bayılmaya yakın bir ifade ile göz devirmek ile yetindi. Ama her anda bayılabilirdi...

Nihai hedefi tamamen ortamdaki hemşire kızlar olan Zülfikar ise, "Madem öyle Sülü kalsın ben onlarla gideyim komutanım." diye bir öneri daha sundu.

"Eeee kalkın o zaman hep beraber gidelim." diyerek bu saçma döngüye en sert sesiyle giriş yaptı Murathan.

"İşinize gelir di mi komutanım?" diye sırttı Zülfikar.

Murathan derin bir nefes verdi. Bakışlarını önce Aybüke'ye çevirdi. "Kusura bakma Aybüke." diyerek sakince gelecek şeyi belirtti. Sonra aynı sakinlikle tekrar Zülfikar'a döndü. "Belanı sikheme son bir adım kaldı Zülfikar haberin olsun!"

"Ama yani komutanım..." diye en tripli sesiyle konuştu Zülfikar. "Herkes bir şey söylüyor, siz de durup durup bana patlıyorsunuz hep ha."

Alican, "Tıpkı sizin bana patlamanız gibi değil mi komutanım?" diye mırıldanınca Zülfikar anında ensesine bir şamar daha çakarak susturdu gariban Alican'ı.

"Sus lan! Çömez!"

Alican yine dertli dertli şamar yediği yeri ovuşturarak önüne döndü. Çömez olmak zordu. Çömezlik zalımdı...

"Salak salak imalar yapıp benim canımı sıkmayın." dedi Murathan hepsine tek tek ters bakış atarak. "Kırk kere dedik eski bir arkadaş diye. Aynı şeyi kızın yanında da yapanın postalını en uygun yerine sokarım ona göre."

"Şimdi yine küfür yiyeceğim ama ben hiçbir eski arkadaşımın yüzünü dahi hatırlamam." dedi Zülfikar. "Adı üstünde eski arkadaş."

"Siz çıktığınız kızların yüzünü bile hatırlamıyorsunuz komutanım." dedi Alican imalı imalı. "Bu konuda çokta fikir belirtmeyin isterseniz."

Zülfikar milli şamarı Alican'ın ensesine yine, yeni, yeniden yapıştırdı. "Neeee diyon lan sen Alişşş!?"

"Ne demişim komutanım?" dedi Alican hemen vitesi geriye takarak. "Ben hiç konuşmadım."

Zülfikar memnuniyetle sırttı. Ama doğruydı. Bir iki kere kızları birbirine karıştırdığı olmuştu. Esmer sevmek başa belaydı. Bazen hepsi birbirine benziyordu. Bu onun suçu değildi.

"Lan o değil, yanarım o anlattığınız ağaçtan alma sahnesini kaçırdığıma lan!" diye birden yükseldi Barbaros. "Hele bir daha anlatın Dadaşlar."

"Valla benim orada da belam bir horoz tarafından sikildiğinden dolayı..." dedi Zülfikar dertli dertli. Sonra hemen yandan Aybüke'ye döndü. "Kusura bakma Aybüke başkan." diye küfürü için gerekli özürü diledikten sonra devam etti. "Ben de olaya çok hakim değilim Barbocum ama Timur komutanım bizzat şahit oldu. Bizi o aydınlatabilir."

Bakışlar anında Timur'a dönünce bunu beklemeyen Timur hepsine en boş bakışını attı. Sert bakışları hepsinin üzerinde tek tek gezindikten sonra şöyle

bir tepki döküldü dudaklarımdan.

"Ne?! Ne bahıyorsunuz!?"

"Güzelliğinize komutanım." dedi Zülfikar yalandan bir tebessümle.

Timur ifadesizce tekrar önüne döndü. "Senin horozdan kaçtığın o hoş anı gerçekten tekrar anlatmamı istiyorsan seve seve anlatırım Zülküf."

Zülfikar aklına gelen horoz yüzünden hemen en ciddi ifadesine büründü. "Benim bu acım sizin neden bu kadar hoşumuza gitti hiç anlamış değilim Timur komutanım!"

"Bilmem." dedi Timur hafifçe gülererek. "Ama kesinlikle hoş bir andı."

"Keşke ben de görseydim be!" diye hevesle ortaya daldı Alican.

Ama Zülfikar tarafından yine ense köküne anında şamarı yedi. "Lan ben sana sus demedim mi Alişş!?"

Yediği şamarla bilmediği horona dalan masum bir sivil gibi öne savruldu Alican. Sonra artık şamar yemekten yalama yapan ensesine ovuştura ovuştura geri doğruldu. "Emredersiniz komutanım..."

"Kaç yıllık bordo askersin lan." dedi Barbaros resmen 'utan lan utan' tonlaması ile. "Pupg'de 10 yaşındaki veletlere yenilirsin, horoz tarafından kovalanırsın... Valla ben şüpheliyim artık senden gardaşım. Bence şerefle zirvede bırak bu işi sen."

"Konumuz bu mu?" diye savunmaya geçti Zülfikar. "Ayrıca daha geçen hafta kendi takımındaki adama sıkıyordun sen oyunda."

"Kullanıcı adı Turptu..." diye mırıldandı Barbaros. "Trump'ı anımsattı. Trump sevmem..."

"Lan bırak ya!" dedi Zülfikar küçümser bir tonla. "Ayrıca o horoz Pupg'de de olsa ortamı siker atardı. Sal batıya Viyana'nın kapısını bile sikip atmazsa bende bir şey bilmiyorum. Kusura bakma Aybüke başkan."

Aybüke bütün bu özürlere her zamanki gibi yavaşça kafa sallıyordu. Ama karşısında ona bakıp sırttan Süleyman'a bakınca o da bu sövme dalgasına katılmamak için hiçbir sebep göremiyordu. Süleyman'a 'önüne dön' temalı baş hareketini yapıp tekrar bakışlarını diğerlerine çevirdi. Ama Süleyman sevdiğinin çatık kaşlarının ona anımsattığı 'karadır kaşların, benzer kömüre' türküsünü içinden mırıldanıp kendi kendine klip çekmekle fazla meşgul ve son derece huzurluydu.

"Siz böyle diyorsanız Gökçen hanımı düşünemiyorum abi." dedi Emek yarım bir gülüşle.

"Murathan komutanıma soralım Emek." dedi Zülfikar kibarca. "Nasıldı Gökçen hanım komutanım?"

Masaya saçma bir sessizlik çöküp herkes Murathan'a bakınca o da anlamsız bir şekilde sustu. "Ne?"dedi boş boş."Ben ne bileyim nasıl!?"

"Yanından gelmiyor musunuz şu an komutanım?"diye sordu Timur.

Bu soruyu ondan beklemeyen Murathan hafif şaşkın bakışlarını ona çevirdi. Bunu beklemiyordu. Sesli de dile getirmeden edemedi. "Sen de mi be Timur?"

Timur bu bakışı umursamadı bile. Ciddiyetle tek kaşını yukarı kaldırdı. "Yani yanından geliyorsunuz."

Murathan derin bir nefes verdi ve en bıkkın bakışı ile önüne döndü."Bu meseleyi neden bu kadar uzattınız anlamış değilim.Ayrıca ben size hesap mı vereceğim lan? Kimse kim? Neyimse neyim? Size ne!"

"Bir şey demedik komutanım."diye mırıldandı Timur."Tabi kimse kim. Bize ne...Ben de bu işlere çok karışmam zaten bilirsiniz ama ilişkiniz biraz şüpheli..."

"Ne gibi?"dedi Murathan boş bakışlarla.

"Konuş be Töngre reis!"dedi Zülfikar heyecanla."Biz konuşunca belamız sikiliyor malum.Sen konuş.Kusura bakma Aybüke başkan."

Murathan ters bir bakış daha gönderdi. Bu noktada Emek dahil oldu. "Bazı ilişkiler kopar komutanım. Araya zaman ve mesafe girince hemen kopar. Artık yabancı olursunuz. Bazısı ise kopmaz. Yıllar geçse de, araya mesafe girse de kopmaz. Yan yana gelince aynısı gibi devam eder. Siz..." bakışlarını direkt Murathan'a çevirdi. "Pek..."

"Kopmamışsınız gibi..."diye tamamladı lafı Aybüke.

"Yabancı değilsiniz gibi..."diye devam ettirdi Süleyman.

"Bu hoşaf şekersiz gibi..."diye ekledi Barbaros.

Zülfikar efkarla gözlerini kapattı. "Bir kere de yorma be Barbo..."

Murathan bakışlarını yavaşça yemekhanede Albay ve diğer komutanlar için hazırlanan uzun masaya çevirdi."Abartmayın."dedi sert ama sakın bir sesle."Sizin hiç mi çocukluk arkadaşınız yok?! Ne uzattınız meseleyi mahalle karısı gibi.Kız gelmiş buraya,biz de başını bir belaya sokmasın diye yardım ediyoruz işte.Bu kadar.Sıktınız artık ha."

"Valla benim hiç yerli Megan Fox'a benzeyen çocukluk arkadaşım yok."dedi Zülfikar."Keşke olsaydı.Ben de hiç unutmazdım,her konuda yardımcı olurdum kendisine,haklısınız." Bunları derken Murathan'ın ona bakışlarını görünce yüzündeki saçma gülüşü silip yutkundu ve minik bir toparlama girişiminde bulundu."Yani Gökçen hanımdan ayrı bulunsa unutmazdım tabi. Çok ayrı bir kişilik olarak yani komutanım. Yoksa

Gökçen hanım dünya ahiret bacımdır tabi.Yanlış anlaşılma şey olmasın..." Umutsuz girişimi karşında hala aynı delici bakışları görünce çaresizce omuzları çöktü.

"Ne olur öyle bakmayın komutanım..."

Ama Murathan bakışını zerre bozmadı. "Tekrar ediyorum Zülküfcüm.Fazla dikkat çekiyorsun. Yapma."

Zülfikar yutkunarak önüne dönüp diğerkleri bu haline bıyık altı gülerken ortama Hasan dahil oldu. "Selamun Aleyküm cemaat." dedi nefes nefese kalmış bir şekilde. Hızla Timur'un diğerk yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. "şükür Hayri komutan gelmeden yetiştim."

"Hayırdır abi?"diye sordu Barbaros."Mete yine 25 kuruş mu cukkaladı yoksa?"

Hasan derin bir nefes verip soluklanmaya çalıştı."Tövbe de oğlum ya.Bu hafta hiç yutmadı zaten, tedirginiz.Duru'yu almaya gittim."

"Buraya mı geldi yine?"dedi Süleyman.

"Yine hangi kapıya zincirlemiş kendini...?" diye eğlendiğı belli olan yarım bir gülüşle mırıldandı Zülfikar.

Hasan derin bir nefes daha verdi. "Boğaziçi..."

Tim güldü. Hasan'ın kız kardeşiydi Duru.26 yaşında, iki üniversite bitirmiş, muazzam bir kültür ve bilgi yığınıydı. Ama bir o kadar da duyarlıydı. Hem de her konuda. Bulduğı her eyleme katılır, düzene inatla baş kaldırırdı. Hem de son derece uç eylemlerde bulunarak. Mesela doğa için kendini ağaçlara zincirleme. Mesela kadın hakları için kendini adliye kapısına zincirleme. Mesela öğrenci hakları için kendini bulduğı bütün okul kapılarına zincirleme. Yani genel olarak bir zincirleme fantezisi mevcuttu kendisinde.

Ve şu an Murathan'ın aklından geçen tek bir korkunç düşünce vardı.Son nesli tükenen şeyler koruyucu Pamuk ve düzene atılan demir yumruk Duru'nun bir bir araya gelmesi...

Aklında bir manzara uçuştu.

İkisi...El ele...kendilerini şırnak tabelasına zincirlemişler...

Başını hızla iki yana sallayıp bu korkunç düşünceyi kovdu.Bu ikili tanışmamalıydı. Asla bir araya gelmemeliydiler.şırnak buna hazır değildi.Bu asla yaşanmamalıydı.Yani inşallah yaşanmazdı...

"Bu sefer neyin eylemindeydi?"diye sordu Alican.

"Ne bileyim ben!"diye yükseldi Hasan."Gökten kuş düşse eyleme çıkıp kendini bir yere zincirliyor manyak! Deli edecekler beni.Okusun diye

İstanbul'a gönderdik anarşist oldu kaldı başıma! Bu son ama. Daha İstanbul falan yok.Kıracak dizini,dibimde duracak."

"Bu dediğine sen inandın mı abi?Duru'dan bahsediyoruz."dedi Zülfikar alaysı bir tonla.Sonra klasik Duru mooduna geçti."Bini isla bırada tutamazsın! Apım olman benim dizimi kırıp senin yanında oturacağım anlamına gelmiyoouoooo!Kıdınlar gerekirse o dizi de kırarrrrrğğğğ!"

"Lan sus." diye yükseldi Hasan. Oysa tam olarak bu repliğin aynısı daha 15 dakika önce yaşanmıştı zaten... "İstediği kadar desin. Yok öyle artık kafaya buyruk haller. İyi alıştı elinde zincirle gezmeye. Birinin götünden para toplarız, öbürünü her gün başka bir kapıdan sökeriz, valla yeter! Bende insanım ha! "Aynı sinirle Murathan'a döndü. "Bu arada bu Ahmet Ağa'da dakika başı beni arıyor komutanım. Gidecek miyiz biz bunun düğün mü ne zımbırtı ise ona?"

Zülfikar sırtıttı."Ayıpsın komutanım.Gökçen hanım var.Tabi gideceğiz."

Bu son damlaydı."LAN SİKECEM ARTIK HA!"diye Murathan öne atılıp Zülfikar'ı yakasından yakalıyordu ki o an içeri doluşan komutanlarla istemsizce geri çekildi. Zülfikar gelen komutanlara dua üstüne dua ederken yemekhanedeki bütün askerler aynı anda ayağa kalktı.

"Hazır ol!" diye bağırdı komutanlardan biri. Ortam da aynı anda bütün askerlerin ayaklarını sertçe yere vurarak hazır ol konumuna geçmelerinin ritmik bir ses yükseldi. "Selam dur!" diye ikinci emir gelince hepsi komutu hızla yerine getirdi. Ve Hayri Albay, hafif ak saçlarına rağmen hala heybetli duruşu ile ortama giriş yaptı. Sakince ona ayrılan yere ilerlemeye başladı. Herkes sessizce onu bekliyordu ki...

Bir şey oldu...

Ortamda birden bir ses yükseldi.

Önce saçma bir kahkaha.Sonra bir şarkı...

"Şap, öpeyim mi?

İçime de çekeyim mi?

Bal akıyor her yerinden,

Uf uf! diyeyeyim mi?"

Albay'ın hızla ilerleyen adımları durdu. Bütün komutan ve askerler selam verirken tedirginlikle sağa sola baktı.Şarkı ise devam etti.

"Şap, öpeyim mi?

İçime de çekeyim mi?

Bal akıyor her yerinden,

Uf uf! diyeyeyim mi?"

Ortama çöken ölüm sessizliği...Selam duruşunu bozmadan göz ucuyla birbirine atılan tedirgin bakışlar...

Derken Murathan bir şey fark etti.Ses fazla yakından geliyordu.Bunu bir yemekhane dolusu özel kuvvet askerinin de fark etmesi de çok sürmemiş, bütün bakışlar onlardan tarafa dönmeye başlamıştı. Hayri Albay'ın da sert bakışları yavaşça onlardan tarafa döndü.

"Bizim masadan mı geliyor lan o ses?"dedi Murathan dişlerini sıkı sıkı.

Şarkı devam etti.

"Lak lak ederim, kızla konuşurum

İki laf söylerim, onla buluşurum

Birden bir fıstık çıktı karşıma

Sanki taş düştü neyim başıma."

"Yeminle benden değil."diye mırıldandı Zülfikar.

"Süleyman..?"dedi Aybüke 'yoksa sonunda bunu da mı yaptın' gibisine bir bakış atarak."Bunu yapmış olma."

"Tövbe."dedi Süleyman sessizce."Yapacak olsam bu şarkıyla mı yaparım sence Aybüke'm? Ama güzel fikirmiş... Komutanların yanında hayır da diyemezsin."

"Kes,geri zekalı."

Şarkı devam etti.

"Ne yaptım, ne ettim, kız benle konuşmadı

Dedi ki: Güzelim, senle yıldızım barışmadı.

Hemen yukarı koştum, tipime baktım

Karizmamda sorun varmış, bunu da çaktım

Alacağım bu kızı ben, kafaya taktım

Onun için hemen kendime yeni bir imaj yaptım

Murathan'ın bakışları Hayri Albay'ın güreşleri altındaki sert bakışları ile kesişince hafifçe yutkundu."Lan hanginizden geliyorsa kapatın şunu!"

"Komutanım..."dedi Timur sessizce."Sanırım sizden geliyor..."

Ne?

Masada bütün bakışlar ona dönünce selam duruşunu bozmadan ışık hızında cebindeki telefona elini attı.Şarkı bütün bu ölüm sessizliğine inat bangır bangır devam ediyordu.

"Ay, bu tip ne?

Yoksa beyenmiyorsun?

Of, aman be, çok sıkıyorsun.

Of, bu tavır ne?

Hala ötüyorsun.

Böyle söyleme yavrum, beni bitiriyorsun."

Telefonu eline alınca her dalgasına devasa bir şok dalgası yayıldı.Evet.Ses ondan geliyordu...

Arayan...Annem...

Tam şarkı yaranamadım yavrum yaranamadım diye can alıcı kısmına geçiyordu ki Murathan dişlerini sıkı sıkı aramayı kapattı.Sonra ise gözlerini de kapattı.

Pamuk...

"KARAKURT!"diye kükreyen Hayri Albay'ın sesiyle gözlerini açtı ama imkan olsa hiç açmamak isterdi. Şok içinde ona bakan bir yemekhane dolusu Özel Kuvvet Harekat üssü komutanlığı...

Önce boğazını temizledi."Emredin komutanım." diye mırıldandı sakince.Oysa tam tersine. Kulakları sinirden beresinin rengine bürünmüştü.

Hayri Albay yönünü değiştirip ona doğru ilerledi.Tam önüne gelince ise koyu kahve gözlerini en sert bakışı ile Murathan'ın kehribar gözlerine dikti.Bir iki saniye öylece bakıştılar.Ve sonra Hayri Albay şöyle dedi;

"Ne yapıyorsun sen evladım?"

"Hiç bilmiyorum komutanım...."

Albay başını en kınayıcı şekilde iki yana salladı."Bunu senden beklemezdim Karakurt."

Murathan'da beklemezdi...Ama Hayri Albay'ın bir sonraki cümlesini hiç beklemezdi.

"O kadar beraber operasyona katıldık oğlum.Yazıklar olsun sana.Beni Müslüm'le karşılamak varken bu ne densizlik lan?"

Murathan öylece baktı.Hayri komutanın sağı solu belli olmazdı evet ama bu kadarını tahmin etmemişti. Salak salak göz kırptırdı. Hayri komutan ise bütün ciddiyeti ile sağ omzuna hafifçe vurdu."Aç şuradan bir kaç kadeh kırıldı sarhoş gönlümde bakım.Sen de bunları dinleme oğlum. Ne bu böyle sokayım,iteyim,öpeyim bilmem ne..."

"E...Emredersiniz komutanım."diye mırıldandı.Aynı anda beklemediği birden fazla şey oluyordu. Şoktaydı.

Hayri komutan yine bütün ciddiyeti ile önünden ayrılırken diğer askerlerin bıyık altı gülüşlerini görmek Murathan'ın kulaklarını patlatacak derecede sinir için yeterliydi. Tekrar komut verilince herkes tekrar yerine oturdu ama bütün askerlerin bakışları Murathandaydı. Ağır dalga konusuydu artık...

"Eeeee Karakurt,hadisene oğlum!"diye bağırdı Hayri komutan tekrar.

Murathan otururken telefonunu alıp yine sakince Hayri komutanın istek parçasını açtı. Müslüm Gürses..Kaç kadeh kırıldı sarhoş gönlümde... Oysa Orhan babadan batsın bu dünyayı daha çok tercih ederdi şu an...

"Gökçen..."diye mırıldandı dişlerini sıkı sıkı."Gökçennnnnn!"

"Komutanım...Söyleseydiniz biz de koreografi falan hazırlardık."diye mırıldandı Zülfikar.Tim olarak gülmemek için yoğun bir savaş veriyorlardı.

"Güleni yakarım."dedi Murathan arka fonda çalan efkar dolu fon müziği eşliğinde.Herkes aynı anda dişlerini dudağına geçirip en ciddi ifadesini bürünmeye çalıştı.Bir kişi hariç.

Zülfikar.

Güldü. Hem de böğüre böğüre güldü. Oysa gülmemeliydi.

Çok geçmeden bunu anlayacaktı...

İnsanlar hata yaparlar.

Bazen büyük,bazen küçük.Boyutu hiç ama hiç fark etmez.İnsanlar bazen gerçekten hata yaparlar. Sonra bu hatadan geri dönmek isterler. Allah'ım derler,neden yaptım bunu..? Neden? Keşke yapmasaydım, keşke,keşke diye ağıtlar yakarlar.Al beni Allah'ım buradan,ben tamamım şu an derler.Hatta yer yer Dudu peri gibi zaman geriye aksın denemesinde bulunurlar.Öyle ki pişman olurlar yani yaptıklarına.

Ama çok geçtir. Dudu peri yoktur.Zaman geri akmaz.Ve insan göt gibi öylece ortada kalakalır...

Şu an telefonumun ekranındaki mesaja bakarken benimde hissettiğim şey net olarak buydu.

Murathan;İmkanın varken kaç Pamuk!

Bir mesaj...Ancak bu kadar ürkünç olabilirdi.

Ve resmen sesi vardı.Dün gece okur okumaz kulaklarımda Kepçük'ün sesi yankılanmıştı. Hala da yankılanıyordu.Sanırım ben bitmişim. Şuradan direkt morga falan mı geçseydim acaba..?Hem ne güzeldir orası şimdi.Serin serin...

Başımı yavaşça önümdeki masaya çaktım. Ben bitmişem loo...

Acaba nerede çalmıştı?

Korkudan geri mesaj falan da atamamışım. Gün boyu da ha hastaneye geldi ha gelecek diye diken üstündeydim. Allah'ım neden Dudu peri gerçekten yoktu ya? Noğlurdu olsaydı? Noğğlurduu zaman geri aksaydı? Noğlurduuuu yaaaaaaa! Ha, noğğlurduuuuu!

Madem korkacaktın neden yaptın be kızım? diye mırıldandı sol melek.

Sen dedin ya yap! diye çıkıştı sağ melek

Ben mi? dedi sol melek şaşkın şaşkın. *Hayır demedim.*

Sen döneksin diye ileri atıldı sağ melek.*Sen yapalım fikrini savunmadın mı?*

Savunmadım!

Sen hak etti fikrini savunmadım mı?

Savunmadım.Terbiyesiz.Çıkar göster.

Alçak.Pušt.

Arkadaşlar...Ne olur susalım. Zaten kafam harbi siyaset meydanı gibi. Bir durun sizde ya. Kafamı çatığım masadan tekrar geri kaldırıp saçlarımı geri ittim. Bir dakika ya. Neden korkuyorum ben? Buyursun gelsin. Ne yapacak yani! O da işime karışmasaymış o zaman. Kırk kere uyardık canım. Allah Allah!

Sonra omuzlarım yine geri çöktü. Gelmemeliydi....Hayır ya...Gelmemeliydi... Offff!

Dertli dertli mesaja bakarken boşta kalan elimi cebime atıp dün Murathan'ın cebinden düşen minik unutma beni çiçeğini avucumun içine aldım. Çiçeğe bakarken bir anı belirdi hafızamda.

Murathan yine ödev yapıyor. Ben tepesine dikilmişim, kitapta olan her resmi bu ne? Bu ne? Peki bu ne? diye tek tek soruyorum. Sakince cevap veriyor önce. Ama sonra sinirlenip defol başımdan artık diye bağırıyor. Tabii ki def falan olmuyorum. Sakince kulağını çekip başka bir resime bu kim sorusunu yöneltiyorum.

O da gitmeyeceğimi anlayınca yanına oturtup oyalanmam için bütün defter ve kitaplarını önüme yığıyor. Yırtmadan hepsine bakabilirsin

diyor.Uslu uslu tamam deyip hepsine bakıyorum. O ise ciddiyetle ödevine dönüyor.

Keyifle kitap ve defterlere bakarken bir şey fark ediyorum.Bütün defterlerinin ve kitaplarının ilk sayfasının köşesinde minik, mavi bir çiçek resmi çizili. "Bunlar ne Kepçük?" diye soruyorum hevesle."Neden hepsinde var bunlardan?"

"Benim olduğumu gösteriyor."diyor.

"Nasıl yani?"diye tekrar soruyorum."Salak mısın sen? Adını yazıp üstüne yapıştırırsana."

"Etiket bazen yırtılıyor. "diye cevaplıyor beni.

"Eeee buraya da ismini yazsana o zaman akıllım." diye küçümsüyorum.

"Ben böyle seviyorum."diyor ciddiyetle önüne dönerek."Minik mavi çiçekler daha güzel..."

Hala mavi çiçekleri mi seviyordun yani Kepçük..?

İçinde hala az da olsa bizim Kepçük olduğumu gösterirdi bu değil mi?O zaman belki bana yine kıyamazdı? Ha? Belki gelmezdi buraya falan. Kıyamazdı yine bana. Ha? Olamaz mıydı?

Hadi bu mükemmel hatıranın fevkalade mükemmel devamını hatırlayıp bu sorunu cevaplayalım Gökçencim dedi sağ Melek.

Ve hatırladım.

"Bu çiçeklerden birini ben alcam o zaman." dediğim gibi bir defterinin köşesine çizili çiçek kısmını çekip yırtıyorum. Ama sayfanın komple elime gelmesini beklemediğimden öylece kalakalıyorum. Kepçük ise anında elinde ki kalemi yana savurup sinirle bana dönüyor.

"PAMUK!" diye bağılıyor var gücüyle."NE YAPTIN?!"

Bir bok yediğimi anlayınca hemen kağıdı elimin içinde sıkı sıkı tutup sandalyeden aşağı hoplayarak kaçıyorum. O da peşimden geliyor tabi.

"Yolacağım o saçlarını! Gel buraya cadı!" diye bağılıyor.

Ben kaçıyorum. O kovalıyor. Evde bu şekilde 10 tur atıyoruz.Salonda yakalanıyorum. O saçlarıma yapıyor. Ben kulaklarına.Sonra iş büyüyor.Tekmeler havada uçuşuyor.Koltuk yastıklarını hunharca birbirimize geçiriyoruz.

En sonunda salona annelerimiz geliyor. Bizi ayırıyor. Onun annesi onu dövüyor. Benim annem beni dövüyor...

Annelerden yenilen dayak yüzünden ikimiz de içli içli ağlarken, ceza olarak salonda yanlarında uslu uslu oturtturuluyoruz. Anneler çekirdek çıtlayarak heyecanla Rosalinda izliyor.

Biz ise Fernando José abimiz ve pişmiş tavuğun başına gelmeyen işlerin başına geldiği Rosalinda ablamıza mal mal bakıyoruz...

Sonra bizim için pembe dizi cezası bitiyor. Rosalinda'nın peşine hemen Pokemon başlıyor. 'Pokemon karıuu kaçeyooo' diye şarkısını söyleyip edebimizle, yan yana, uslu uslu Pomemon izliyoruz. Annelerimiz artık sorun kalmadığına kanaat getirince bizi yine içeri yollayıp salon cezasını bitiriyor.

Ama odaya gider gitmez Murathan, az önce ilk sayfasını yırttığım defteriyle hafifçe götüme şamarı çakıyor. "Hepsi senin yüzünden!" diyor ters ters. "İki saat Rosalinda izledik! O zamana ben ödevimi çoktan bitirirdim Pamuk!" Bir kere daha defteri götüme çakıyor. "Hepsi senin yüzündennn!"

Sonrası ise yine hızlı bir kavga süreci oluyor...

Asla unutmaz. Asla affetmez. Muazzam derecede kin tutardı. Ben gerçekten bitmişem looo... Başımı eğip beyaz spor ayakkabılarıma baktım. Kaçmaya hazır ol Gökçen. Canına okunacak.

"Doktor hanım bıyrın. Getirmişem." diye önüme ağzına kadar dolu bir idrar kabı yapıştırılınca bakışlarımı elimdeki çiçekten çekip hastaya çevirdim. 30'lu yaşlarda bir adamdı. Az önce idrar tahliline git gel demiştim ama bu idrarın benim önüme geliş sebebi neydi şu an acaba?

Bana ve önüme koyduğu idrar kabına hevesle bakıyordu. İstemsizce güldüm. "İbrahim bey, bana değil laboratuvara götüreceksiniz bunu."

"Haaa öyle mi?" dedi bozuk bir Türkçeyle. "Eeee o nerededir?"

Telefonumu ve çiçeği tekrar cebime atıp hızla masamdan kalktım. "Gelin bakalım benimle." diyerek onu da peşime takıp odadan çıktım. Bak şuradan döneceksin, şuraya sapacaksın, oradan düz kaptıracaksın sonra kime sorsan gösterir temalı mükemmel bir anlatımdan sonra İbrahim beyi gerekli yere yönlendirip elimi yine dertli başıma atıyordum ki Ayşegül dibime bitti.

"Gökçen hanım."

"Ayşegül."

Güldü. "Görüşmeyeli nasılsınız?"

Manyak ya. 15 dakika önce odada yeni dedikodu zirvesi yapıyorduk oysa. Ben de güldüm. "İyi Ayşegül. Sen nasılsın?"

"Çok şükür idare ediyoruz doktor hanımcım."

"Ya Ayşegül." dedim birden bire ciddileşip koluna girerek. "Eyelinerinin markası ne senin hayatım?"

"Beğendiniz mi?" dedi hemen hevesle.

"Çok." diye ciddi bir yalan salladım.

Biraz da sağa yüklen be kızım dedi sol melek. Valla yaz yaz kol mol kalmadı ben de.

"Flormar." dedi yine gülerek. "Beğenerek kullanıyorum. Tavsiye ederim."

"Çok yakışıyor sana gerçekten." dedim yine muazzam ciddiyetimle. "Ama sanki sana daha kısa kuyruklu daha çok yakışır gibi. Ha?"

"Nasıl yani?"

Yavaşça kendime dönderdim. Parmaklarımı ince hesaplar yapan bir mimar gibi eyelinerini çekiş güzergahları üzerinde dolandırdım. "Yani şöyle şu ucu daha aşağıdan yapsan... Daha mi iyi olur hayatım? Badem gözlüsün ya sen. Öyle daha çok yakışır gibi sana."

"Ne kadar aşağı?" dedi beni ciddiyetle dinlerken.

"Böyle kaşının ucuna kadar çıkmadan şuradan.... Şöyle..." diyordum ki Ayşegül'ün arkasındaki acil kapısında gördüğüm silütle ellerim havada öylece kaldı.

Kepçük...

Hafif çekik gözlerinin üstündeki kaşlarını öyle bir çatmış, kulakları öyle bir kırmızı şekilde bana doğru geliyordu ki...

Sıçmışko... Bitmişko...

Bakışlarımız kesişince çene kemikleri hopaşınanay dercesine hareketlendi. Bu gelişi biliyorum. Küçükken de bu sahneyi defalarca yaşamışlığım vardı. Dejavu dedikleri buydu sanırım. Ama mahvedici bir dejavu. Sela sesi geliyor kulağıma. Nereden geliyor o? Bismillah! Allah! La ilahe illallah!

"Şöyle şuradan... Şöyle..." diye mırıldana mırıldana geriledim. Ayşegül bana mal mal bakarken ben geri geri giden adımlarımı iyice hızlandırdım. Bakışları delici hatta öldürücüydü. "Benim acil bir hastam var Ayşegül. Sonra tartışalım bu konuyu. Olur mu?" diyerek gerilememi sürdürdüm. Üzerime doğru bir adım attı. Gelme katil diye bağırmama ramak vardı. Bu sebeple ışık hızında arkamı dönüp en yakın kaçış kapısına doğru ilerlemeye başladım. Hatta hızlı yürümek kesmedi. Koştum. Run Gökçen Run! Arkamı dönüp bakmaya feci halde korktuğum için bakamadım ama gelip gelmediğinden eminde olmam lazımdı.

Bittik. Mahvolduk, bittik.

Manyak mıydım ben? Niye yapmıştım bunu? O ana ısınlanmak istiyorum Allah'ım. Elimi süremeyeceğim o telefona, söz. Isınlanamadım lakin. Koşar adım kaçmaktan başka bir şey yapamadım. Köşeyi dönüp az önce

laboratuvara yolladığım İbrahim beyi ve elindeki idrar şişesini ışık hızında solladım. Adam elindeki idrar şişesiyle beraber şok içinde bana baktı. Tabi ben de hastane içinde deli gibi koşan doktor görsem bakardım. Haklı. Tam yine koşarken arkamı dönüp gelip gelmediğine bakacaktım ki sertçe çarptığım bir gövde ve beni sıkı sıkı saran kollar yüzünden duvara çarpıp tozla buz olan araba tamponu gibi ağzım yüzüm yamuldu.

"Yakaladım."dedi Murathan.

WTF?!

Olay çok hızlı cereyan etti.Göremedim bile.

Şok içinde çarptığım gövdeden bakışlarımı ona çevirdim.Kafamı yarmamam mucize. Taş mı sardın sen kaslarının içine oğlum. Kurşun yeseydim daha iyiydi.Valla burnum acıyordu şu an. Ama bu kadar hızlı yakalanmak daha büyük şokumdu. Işınlanmayı mı buldu lan bu manyak?!

Şaşkınlığıma uygun olarak bu an için denilecek en mantıklı cümle hemen döküldü dudaklarımdan."Çüş! Nasıl yaptın bunu be?!

Sırıttı."Eeeee biz de bu yaşa yata yata gelmedik di mi Pamuk?"

Adam asker.Adam özel kuvvetlerde.Adam bordo bere Gökçen.Adamlar hakkında milletin götünden donunu haberleri olmadan alır diyorlar.Biri bir tabura bedel diyorlar.Sen neye kaçıyorsun be kızım? Hangi umut kırıntısı ile kaçıyorsun be kızım..?

Kolları beni sıkı sıkı sarmışken tek hamlede beni kendi gövdesine daha çok yapıştırıp ilerledi.

"Lan bırak!"dedim penguen gibi yanlarıma yapışan kollarımı kurtarmaya çalışarak.Bırakmadı tabi.Hızla ilerideki tıbbi eşya odasına ilerledi.

"Hiç mi büyüzem bir insan be? 6 yaşınla 26 yaşının arasında hiçbir fark göremiyorum." dedi dişlerini sıkı sıkı. Yüzlerimiz fazla yakın. Kolları ise beni fazlası ile sıkıyordu. Patlamak üzereyim. Odaya girince ayağıyla kapıyı kapattı. Korkuyorum. Ne? Neden geldik buraya, ne? Dolaba mı kilitleyecek beni? Ne? Ne? Ne?

"İster büyürüm ister büyümem, sana ne be." dedim ters ters. "Ayrıca asıl ben senin 9 yaşınla 29 yaşın arasında hiçbir fark göremiyorum.30'a merdiven dayamışsın hala yolacağım o saçlarını diye beni kovalıyorsun?"

"Neden acaba?"dedi dudaklarıma doğru sert sert.

"Yani alt tarafı bir zil sesi."dedim daha ılımlı olmaya çalışarak."İki renk kattım hayatına ne var?"

"Bütün askeriye'nin önünde çaldı Gökçen." diye soludu."Bütün diyorum bak,bütün..."

Boş boş göz kırptırdım.Bunu gerçekten beklemiyordum."Bütün derken..."diye mırıldandım hafifçe yutkunarak."Albay, Yarbay falan dahil mi?"

"Fazlasıyla mevcuttular."

"Valla ha mı?"

"Valla ha!" dedi hemen ters ters.

Güldüm.İstemsizce yüzüne doğru bir kahkaha saldım.O anı görmeliydim oysa.

"Komik mi?"dedi kaşlarını havaya kaldırarak.

Kahkaham daha çok büyüdü."Evet... Komik..."

"Gel bak ben de nasıl gülüyorum şimdi."dedi sert sert.Birden kollarını vücudumdan çözdü. Tam rahatlıyordum ki ne olduğumu nasıl olduğumu bilemeden kendimi tepetaklak omuzunda buldum.

"LAN!"diye bağırdım."NE YAPIYORSUN SALAK!? BIRAK!"

Omuza atıldığımdan dolayı hiç bir şey göremiyordum ama o bir yere çıktı.Ve birden beni omuzundan ileri doğru savurdu.Yine ne olduğumu bilemeden kendimi bir yerde otururken buldum.O ise yüzünde memnun bir gülüşle geri çekilip aşağı atladı.

Atladı derken?

Yüzüme gözüme dolan saçlarımı hızla geri itip bulunduğum konuma baktım. Bakışlarım önce tepeme çevrildi. Elimi kaldırsam tavana dokunabilirdim. Neden..? Tedirginlikle başımı aşağı eğdim. Siktir. Yüksekteyim. Çok yüksekteyim hem de. Bir tıbbi eşya dolabının en tepesindeyim...

"KEPÇÜKKKK!"diye bağırdım çaresizce."AL BENİ BURADANNNNN!"

Goril güldü."Neden? Bence çok komik."

Deli olacağım."Allah senin belanı kahretsin koca kulaklı su aygırı!"dedim ağlamaya yakın bir sesle.Dolabın yanında bir masa vardı.Oraya çıkıp beni buraya attı kesin orangutan. Münasip bir yerimi keser yerim yine de kasaba minnet etmem tarzında oraya ilerlemeye çalıştım ama dolap sağa sola sallanınca olduğum yere kene gibi yapışıp gözlerimi kapattım.

"Keşke.."dedim dişlerimi sıkı sıkı."Keşke...O zil sesini acayip hayvanlara benzirsen yapsaydım öküz başlı antilop!"

"Bulunduğun konuma göre fazla iddialı söylemler Pamuk."

Sakin ol Gökçen. Sakin. Huyuna gidelim biraz kızım. Hadi. Yaparsın sen kızım. Küçükken de böyle yapardı ama sana kıyamazdı. Hadi kızım. Oralarda bir yerde bizim Kepçük olmalı. Var. Biliyorum. Hadi onu bulalım.

"Tamam." dedim sakince. "Ateşkes teklif ediyorum. Hadi gel çocukluğu bir kenara bırakıp iki medeni ve yetişkin insan gibi bu meseleyi sakince çözelim."

Küçümser bir bakış attı. "Sen ve sakince mesele çözmek mi?"

"Bak sen beni çok yanlış tanımışsın." diye denge politikama devam ettim. "Yeri geldi mi çok ılımlı bir insanımdır ben. Hadi şimdi indir beni buradan. Savaşmayalım..."

Son cümlemi duyunca tek kaşı hafifçe yukarı kalkarken dudağının bir kenarı usulca kıvrıldı. Sen çok fena bir adam olmuşsun Kepçük...

En tatlı halimle sııttım. "Barışalım." diye tamamladım cümlemi.

"Gördüğüm en inandırıcı olmayan barış teklifi." diye homurdandı.

Aşağı bakınca başım hafiften döndü. Derin bir nefes vererek önüme döndüm. "İlk sen başlattın!" dedim denge politikasını bir köşeye savurarak. "Kırk kere dedim burnundan fitil fitil getiririm diye! Dinleseydin o zaman."

"Yapılır da bu mu yapılır?" diye o da yükseldi. "Rezil oldum lan bütün askeriye."

"Oh oldu." dedim tek elimi göğsüme sürterek. "Canıma değsin. Ne bir güzel oldu. Bir daha olsa bir daha yaparım."

"Yetişkin gibi sakince olay çözecek adama bak!" dedi bir elini beline atıp diğeri ile en kınayıcı şekilde beni göstererek.

"Sen çok normalsin çünkü!"

Bir iki saniye sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes verdi. "Böyle yapınca seni rahat bırakacağımı mı düşünüyorsun Pamuk?"

"Ne? Bırakmaz mısın?" diye diklendim.

"Bırakmam." dedi anında.

Delireyim ben buralarda. "Sen değil miydin küçükken ikide bir bana yapışma diyen. Tamam işte yapışmıyorum. Defol git be başımdan."

"Şimdi de ben yapışıyorum." dedi ters ters. "Bak bakalım nasıl sinir bozucu bir şeymiş."

Göz ucuyla en ters bakışımı attım. "Bir dahakine o ceketini yırtacağım haberin olsun."

"Yırt Gökçen." dedi tane tane. "Al hatta sıç içine. Zerre umurumda değil. Ne yaparsan yap, eğer sana ulaşabileceğim kadar yakınsan seni

tanımıyormuş ya da bir yabancıymış gibi davranmamı bekleme. Madem geri dönmüyorsun burada beraber yaşamaya alışacaksın."

"Birbirimizi tanıyor olmamız hayatlarımıza bu şekilde müdahale edeceğimiz anlamına gelmiyor salak.İşime karışıp durma. İstemiyorum ben peşimde hiç kimseyi."

"Ölmek mi istiyorsun sen?"diye sordu birden bire.Sesi son derece ciddiydi. "Annene bunu yine yaşatmak mı istiyorsun gerçekten?"

'Hah!'şeklinde küçümser bir gülüş döküldü dudaklarımdan."Bunu bana sen mi soruyorsun?"

Öylece baktı.Baktım.Adam bordo olmuş bana attığı nutuğa bak! İnanamıyorum. Onun yaraları yüzünden dünden beri üzüldüğüm için kendime de inanamıyorum. Bana neydi sanki...

Derin bir nefes verip başını yana çevirdi. Aldığı nefesle adem elması kavislendi.Sonra daha sakın bir ifade ile kehribarlarını bana çevirdi."İsteddiğini yap Gökçen."dedi tane tane."Hiç durma. Gerçekten burnumdan fitil fitil getir.Eğer buradaysan."İşaret parmağı ile yeri gösterdi. "Benim yanımdaysan,ben senin güvenliğinden emin olmak zorundayım.En azından bu kadarını Ali amcaya borçluyum."

Babamın adı geçince anında ters bakışlarım bulutlandı. Yine bir şey söylemeden o bana baktı ben ona. Aslında bizim konuşacak çok şeyimiz vardı. Ama bir o kadar da yoktu. Aynı kaderin farklı yaraları, aynı rüzgarın farklı yere savurduğu hayatlar, aynı bayrak uğruna verilen canlar, ödenen bedeller, kayıplar ve böylece kocaman bir boşlukla geçen yıllar...

"Salak."dedim gözlerimi devirip yüzümü yana çevirerek."Goril! Koca kulaklı Ahtapot."

"Duygularımız karşılıklı."

"Beyinsiz! Beyin yerine kurşun falan var senin kafanın içinde kesin diyeceğim ama küçüklüğünde beyinsizdin sen.Toptan beyinsizsin.Kurşun kafana girse beynini bulamaz. Tomografiye soksak 10 doktorun bir araya gelmesi lazım senin beynini bulması için."

Koca kulak samimiyetsizce güldü. "Hakaretlerin bittiyse cezana geçiyorum."

"Ne cezası?"diyerek vahşet görmüş bir ifade ile ona döndüm.

Sinsi sinsi sırıttı."Bunu yaptıktan sonra seni rahat bırakacağımı mı düşündün Pamuk?"

Cevap için hiç düşünmedim."Evet."

O da düşünmedi."Büyük yanılgı."

"Lan zaten bu yaptığın ceza değil mi?" dedim çaresizce. "Kusacağım ben burada sen hala ceza diyorsun."

"Cık." dedi aynı uyuz gülüşünü bozmadan. "O gülmenin cezasıydı. Şimdi asıl cezaya geçeceğiz."

Ben bugün bitişim arkadaşlar.

"Murathan..." diye mırıldanarak son taktiğimi devreye soktum. Bakışlarıma en melül şeklini verdim. "Lütfen..." dedim en ponçik halimle. "Acı bana noğlarrrrr lütfennnn..."

Öylece baktı. Ben ise bakışlarımı ve kaşlarımı daha çok küçük Emrah mooduna soktum. Küçükken buna asla dayanamazdı. Ne olur az da olsa hala benim hatırladığım Kepçük ol be Kepçük...

"Noğlar ya noğlarrrrr!" diye devam ettim. Gözlerimi kırıştırdım. "Lütfen..."

Yine ifadesizce baktı. Sonra ise ışık hızında gözlerini kapatıp kafasını yana çevirdi. "Sus." diye mırıldandı gözleri kapalıyken. "Söyleme şunu."

"Murathan, valla bir daha yapmayacağım. Söz. Noğlarrrr diyorum bak bu yaşında sana! Noğlarr!"

"Sikeyim." diye homurdandı ağzının içine. "Gerçekten başıma belasın Gökçen." Bana bakmadan ilerleyip müthiş bir atiklikle masanın üstüne çıktı. "Hem de her yaşta."

Sırıttım. Bizim Kepçük hala oralarda bir yerlerdeydi. Biliyordum be! Masanın üstüne çıkınca hızla kollarımı ona doğru uzattım. O ise önce bir baktı. Sonra ise yine uyuz tebessümünü dudaklarına kondurdu.

"Ne?" dedim hızla. "Alsana beni. Ne bakıyorsun?"

"İki seçenek sunacağım sana." dedi ciddi ciddi. "Ya buradan inince beni bir orduya rezil ettiğin o şarkıyı sen de gün boyu hastanede sesli sesli söylersin ya da sen burada, bu dolabın tepesinde güzelce otururken ben gidip bütün hastaneye sümüklerini nasıl yediğinden, girdiğin ameliyatlarda nasıl bayıldığından, hastalarının yanında nasıl ağladığından, aldığın kınama ve uyarı cezalarından falan bahsederim. Ne diyorsun?"

"Hassiktir ordan diyorum!" diye yükseldim anında. Adam geldim geleli en uzun cümlesini kurdu onda da dediği şeylere bak. Tepemden kan fışkıracak şu an. "Ayrıca sen bunları nereden biliyorsun be?"

Sırıttı. "Bazı şeyleri hatırlatmama gerek var mı gerçekten Pamuk?"

Ağzını kırayım senin adam! Lanet olası bordo bereli yetileri. "Murathan bak bu hiç hoş değil. Hiç yetişkin işi değil. Kaç yaşına gelmişiz şurada. Gel

meseleleri gerçekten sakince çözelim." dedim yine ılımlı mooda geçerek. "Ben sana yapsam hoş mu ya bunu?!"

Bunu dediğine inanamıyorum Gökçen...

O da inanamadı sanırım. "Aynen." dedi büyük bir ciddiyetle. "Hiç hoş olamadı. O yüzden bir de sen tat istiyorum bu hoşluğu."

Tek kozumu öne sürdüm. "Murathan noğlar..."mooduna geçtim.

"Yemezler bu sefer, yalışma." dedi Goril. "Normalde seni burada bırakıp bütün bu bilgileri zevkle hastaneye yaymaya ben gidecektim bak, seçenek sundum sana."

"Allah razı olsun be.Ne kadar da yüce gönüllüsün."dedim ters ters.

Yine sırtıttı. "Öyleyimdir."

"Murathan bak ben bir çocukluk ettim gel sen yapma. Uyuma bana." diyerek son ılımlı kozumu kullandım. "Çocukla çocuk mu olacaksın? Kocaman adam olmuşsun bak ne güzel. Göster bana da büyüklüğünü. Affet."

"İnsan bazen çocukla çocuk olmayı bilmeli değil mi?" dedi uyuz uyuz. "Hem senin anladığın dil böyle. Mecbur sana uyacağız."

Adi herif. Küçükken de fena kin tutar, asla unutmazdı. "Vicdansız." dedim içli içli. "İnsafsız. Hani benim kulakları kadar kalbi de kocaman olan çocukluk arkadaşım Kepçük? Nerede?!"

"Onun sayesinde hala buradan sürülmedin." dedi. "Şimdi geliyor musun? Gideyim mi?"

Bütün rezilliklerimin ortaya çıkıp, klasımın sarsılmasındansa hastanede yaranamadım yavrum yaranamadım diye dolaşmayı tercih eder miydim gerçekten?

Tabii ki ederdim. Zira biraz daha bu yükseklikte kalırsam kusacaktım. Ona doğru minik hareketlerle ilerledim. Ayaklarımı aşıya sarkıtmam gerekiyordu önce. Başarıyla oldum bir nebze ama aniden dolap sallanınca hızla gözlerimi kapattım. Korkuyla kavradım ellerini. "Murathan sallanıyor." derken oldukça paniktım. "Valla bu sallanıyor."

Ofladı. Biz burada can derdindeyiz adama bak be! "Abartma. Ağrı dağının tepesinde sin sanki. Çabuk çabuk gel işte." diye huysuzlandı. Yetmedi bir elini ellerimden kurtarıp öne doğru asılan bacağımı kavradı ve kendine doğru çekti. Açtım gözlerimi istemsizce. Bir acıdan haklıydı. Acele etmeliydik.

Hiç düşünmeden daha sıkı kavradım ellerini ve kollarını. "Ağzını kırmak, kulaklarını koparmak istediğimden bahsetmiş miydim?" şeklinde

söyleniyordum bir yandan da.

Ona uzanan kollarımı hemen yakalayıp beni kendine çekti. "Evet."

Elimi tutan ellerinden cesaret alarak, "Bir daha hatırlatayım o zaman." dediğim an aşağıda atlamış bulunuyordum. Ve buna eşdeğer olarak da istemsizce dip dibe bir konuma düşmüştük. Şöyle ki; Onun elleri beni sıkı sıkı belimde yakalayıp kendine çekerken, benimkiler onun omuzlarına tutunmuştu. Ani yakınlıktan dolayı anlık burunlarımız birbirine değdi, nefesi dudaklarımın üstüne vurdu. Bakışlarımız kesişti. Barut kokusu yine hafifçe genzimi yakınca fırsattan istifade içime bir nefes çektim.

Bakışlarım yüzünü istemsizce taradı. Sakalsız bir yakışıklı durması pek hoş değildi. Ayrıca şu an neden bu kadar yakın oldu..? Daha çok ayrıca...Bu adamın kirpikler neden böyle Allah'ım..? Kaç kuldan toplanılıp buna verildi?Her gördüğümde dokunma hissi yüzünden parmak uçlarım karıncalaşıyordu.

Onun bakışları ise önce gözlerime kitlendi. Sonra anlık dudaklarım kayıp tekrar gözlerime değdi. Hafifçe yutkundü sadece. Sonra ise hiç bir şey söylemeden ateşe değmiş gibi kolları belimden hızla çözüldü. Gözlerini benden kaçırıp geri geri çekildi ve tek hamlede masadan aşağı atladı. Bir kaç saniye için öylece kaldım masanın üzerinde zira az önce yaşanan anda bariz bir benden kaçma havası vardı. Hayır yoksa şu an namusuna göz dikmişim gibi hissetmem normal değildi.

Afalladım bir kaç saniye için. Göz devirirdim ama tuttum kendimi. Yavaşça önüme döndüm sadece. Az önceki korku nedeniyle kuruyan dudaklarımı dilimle hafifçe ıslatırken önüme düşen saçlarımı da kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Buradan atlayabilirdim. O kadar da değildi. Ama tam buna niyetlendiğim an Murathan iki eliyle kollarımın altından beni kavradığı gibi dolabın en üst gözünden kare bir borcam indirir gibi yere indirmişti bile. Ayaklarım yere değdiği anda ise bu sefer ben kollarımın altındaki ellerini geri iterek anında kurtuldum temastan. İki kasını kestik diye Nuri Alço falan sandı bizi sanırım.

Umursamadı bile. "Yürü." dedi sertçe. "Bakalım sesin hala kötü mü?"

Ters ters baktım. Aşırı ters, en ters hatta. Aynı terslikle üstüme çeki düzen vermeye çalıştım. Dağıldık resmen manyak yüzünden.

"Hadi." diye üsteledi kolumdan tutup hafifçe ileri iterek.

En ters bakışlarımı atmaya devam ederken en ters şekilde kolumu geri çektim. "Sen Kepçük falan değildin. Adinin tekisin."

Yav he he der gibi baktım. "Aynen. Katılıyorum."

Sinir sistemimi her seferinde son noktaya getiriyor ağzını kırıdığımın herifi. Sinirli halimi bozmadan odanın çıkışına ilerledim.

"Sakince yaşayıp gidebilirdik." dedi arkamdan uyuz uyuz. "Ama hala çocukmuşuz gibi bunu başlatan sensin. Hiç asma suratını."

Daha çok astım suratımı. "Surat asmakta mı yasak? Bunun için de mi Aybüke takılacak peşime yoksa?"

"Neden olmasın?" derken tam yanıma gelmişti. Yandan ters bir bakış daha attım.

Ben artık gerçekten sakın kalmayacağım. Şuradan kışına tekmeyle çıkıp yandaki duvara yapıştırmama kim engel olabilirdi ki?

Bordo bereli oluşu engel olabilir belki, dedi sağ melek usulca.

Haklıydı. Duvara yapışan ben olurdum. Ama kulak çekebilirdik belki. Tam bu fikrimi harekete dökmek adına yan dönüp elimle kulağına yapışacaktım ki hala yürürken yüzünü dahi bana çevirmeden bileğimden yakaladı kulağına ulaşmak adına bir milimcik havalanmış elimi.

"Yemezler." derken oldukça havalıydı.

Köpek! Neden bordo bere oldun sanki. El süremiyoruz! Hızlı adımlarla yürüyüp kavradığı bileğimle beraber beni de çekiştirdiği için yürümek zordu. Çünkü kendisinin bir adımı benim 3 adımına denkti.

"Ya bırak ya!" diye huysuzlanarak bileğimi elinden kurtardım. Sonra ise en küskün ve huysuz halimle koşar adım hatta direkt koşarak yanından geçip acile ilerledim. "Gelme sakın peşimden." diye huysuzlanmışım tam yanından geçerken. "Görmek istemiyorum artık seni." Arkama bakmadım. Postacı yürüyüşünü postacı koşuşu olarak düzenleyerek ilerledim. Adinin arkamdan güldüğüne emindim oysa.

Arkada ne olup bittiğine bakmadan ışıık hızında koştum. Ama biliyordum ki beş saniye içinde acil kapsında belirirdi. Işınlanmayı bulmuştu sanırım görüşmediğimiz yıllarda. Benim alanıma girince durup ellerimi dizlerime koyarak hafifçe yere eğildim. Fazla ekşinli bir gün oluyordu. Yaşlanmışsın be Gökçen. Önceden evde depar atardın, İzmir'i boydan boya koşardın da bana mısın demezdin be kızım.

Ey gidi gençlik ey...

"Ay Gökçen hanım." diyerek Ayşegül anında tepeme bitti. "Ne oldu öyle az önce? Kimdi sizi kovalayan o adam? Neden kaçtınız?" diye takır takır bütün sorularını üzerime boşalttı.

Dikleştirdim bedenimi. Derin bir nefes verdim. Sorma Ayşegül. Sorma ne haldeyim, sorma kederdeyim, sorma yangınlardayım... Ayşegül hala

merakla bana bakarken ben başımı hafifçe arkaya çevirip acil girişine baktım. Ve evet, Murathan kapının bir köşesine yaslanmış, elleri ceketinin cebinde, intikam alıyor olmanın huzuruyla bana bakıyordu. Başını hadi bakalım der gibi bir şekilde sallayınca gözlerimi kapatıp tekrar önüme döndüm. Yediğimiz hurmalar baya erken tırmalıyordu...

"Gökçen hanım?"dedi Ayşegül bir kez daha. "İyi misiniz?"

Değilim Ayşegül. Hiç iyi değilim.

Hadi Gökçen. Ne kadar zor olabilir ki be kızım? CanKan bütün ülkeye söylediğine göre sen de bir hastaneye söyleyebilirdin değil mi? Hadi bitirelim şu işi!

Olduğum yerde dikleştim.Derin bir nefes alıp köy yanarken saçını tarayan malum kişi gibi saçlarımı düzeltip sakince kulaklarımın arkasına ittim.Aynı sakinlikle bana endişe dolu gözlerle bakan Ayşegül'e döndüm ve şöyle dedim;

"Şap öpeyim mi?İçime de çekeyim mi?Bal akıyor her yerinden of of diyeyimmmmm mi?"

Ayşegül mala bakar gibi bana bakakaldı. Haklı tabi.Ben ise bu sefer neşe içinde hem hafifçe yerimde oynayıp hem şarkıyı söyleyerek ilerledim."Şap öpeyim mi? İçime de çekeyim mi? Bal akıyor her yerinden of of diyeyim mi?"

"Doktor hanım bana bu ilaçları yazmışsınız ama pek yaramadı."diye genç bir kız tepeme bitince aynı neşeyle ona dönüp reçeteyi elinden aldım.

"Yaranamadım yavrum yaranamadım.Ne yaptımsa sana yaranamadım."

Kız öylece yüzüme bakakaldı.Ben ise şarkıya devam ederken bakışlarımı arkama çevirdim. Bak, oldu mu, mutlu musun artık der gibi bir bakış attım. Anladı tabi. Memnuniyetle kıvrıldı dudakları iki yana. Mutlu duruyordu. Hatta baya baya mutlu. Kapı yanına yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış, dişlerini gösterecek boyutta sırtarak beni izliyordu.

Geldim geleni onu ilk defa bu kadar içten gülerken görmüş olmanın verdiği anlık bir alıklık belirdi üzerimde. Gözleri bir çift çizgi halini alıyordu gülünce. Daha sık gülmeliydi oysa. Tıpkı eskisi gibi... Lakin bu gülüşü bile içimde çok gizli bir köşeye dokundu sanki. Bütün rezilliğime rağmen içimin sıcacık olduğunu hissettim o gülünce.

Neden?

Bilmiyorum...

Ama güldüm. Bu gülüşüne karşılık ben de aynı şekilde güldüm. Ve gerçekten gün boyu hastanede yaranamadım yavrum yaranamadım diye

dolaştı. Hem de bulunduğum durumun aksine dudaklarımdan hiç silinmeyen salak bir tebessümle.

Murathan derin bir nefes verip kolundaki saate baktı. 17.18... Tüh dercesine bir ifadeye büründü. 17.17'yi yakalayamadığı için bir tık üzgündü. Eşit şeylere bayılırdı. Başını gökyüzüne çevirdi. Batan güneşin oluşturduğu kıvıllıklara huzurla baktı. İşte bu eşit ve muazzam bir görüntüydü. Onun için mükemmel derecede tatmin edici bir gün oluyordu.

Neden mi?

"Komutanım neden sadece ben?" diye nefes nefese süründüğü yerden bağırdı Zülfikar.

Minik bir tebessüm belirdi Murathan'ın dudaklarında. "Sen beni mi sorguluyorsun başçavuş ŞAHİN!?" diye bağırdı hemen. "Sürün. Daha hızlı sürün. Sonra kalk koş. Bu parkurda saat sekize kadar durmadan koşulacak!"

"Komutağğğnımmğğğ!" dedi Zülfikar süründüğü yerden kalkıp kan ter içinde koşmaya başlayarak. "Saat kaç komutanımm!?"

Murathan daha çok güldü. "Beş on sekiz Zülküfcüm." dedi tatlı tatlı.

Zülfikar'ın yüzü ağlamaya yakın bir hal aldı. "Ben size ne yaptım gerçekten anlamadım." dedi parkurda tekrar sürünürken. "Kime bu kadar inattttt? Kime bu kadar öfke komutağğğnım?"

"Hiç." dedi Murathan geniş geniş. "Bu aralar çok gözüme batıyordun sen sanki. Biraz göbeğın mi çıktı senin ne koçum?"

"Ne göbeği?" dedi Zülfikar şaşkın şaşkın. "Cillop gibi adonislerim var benim."

"Yok yok. Ben sordum yokmuş." dedi Murathan kendinden emin bir şekilde. "KOŞŞŞ ŞAHİN KOŞŞŞ!"

Zülfikar dişlerini sıkı sıkı parkurda atlayıp, zıplayıp, sürünmeye devam etti. Murathan ise sırtarak izledi bu görüntüyü. "Komutanım gülme meselesi yüzündense..." dedi Zülfikar nefes nefese. "Bir ben gülmedim ki be ya!"

"Şahin Başçavuş..."dedi Murathan sakince.

"Emredin komutanımmmm."

"Çavuşlar kaç a ayrılır sen bilir misin?"

Zülfikar koşarken dertli bir nefes daha verdi.Kesinlikle sıçmıştı."İkiye komutanım."

"Nedir bunlar Zülküfcüm?"

"Sözünü bilen çavuşlar komutanım..."

"Bir de?"dedi Murathan tek kaşını havaya kaldırarak.Kesinlikle mükemmel bir gün oluyordu.

"Sözünü bilmeyen çavuşlar komutanım."

"Sen hangisisin Zülküfcüm?"diye sordu Murathan tatlı tatlı.

Zülfikar dertli dertli gözlerini kapatıp açtı."Sözümü bilmeyen çavuşum komutanım."

"Peki o zaman şu an ne yapıyorsun?"

"Bokumu kucaklıyorum komutanım..."

"Aferin Başçavuşum..."dedi Murathan tatmin olmuş bir gülüşle."Bundan sonra da gözüme çok batma olur mu?"

"Acaba diyorum?"diye mırıldandı Zülküf parkurda attığı 15.tur yüzünden nefesi münasip yerlerinden alırken."Gökçen hanıma kıyamayıp onun yerine benim canıma okuyor olabilir misiniz komutanım? Ha? Kesin değil tabi. Acaba yani?"

Murathan gülüşünü zerre bozmadı. "Artık saat sekize kadar değil dokuza kadar bu parkurdasın Şahin. Çene kaslarını kadar diğer kaşlarını da güçlendirelim di mi ama? Gevşekliğin geçince haber verirsin sen bize. Geçmezse bir tur daha atarız. Olur mu canım benim?"

Zülfikar acı içinde çenesini kesip koşmaya devam etti. Zira ağzından çıkan her kelimeyle bu parkurda bir saat daha fazladan sürüneceğini biliyordu.

"KOŞ ŞAHİN KOŞ!"diye bağır an komutanının talimatına uyarak dertli dertli koştu...

Bu acı manzarayı askeriye içindeki camdan izleyen tim üyeleri ise en 'yazık sana be Zülküf' bakışlarını atmakla meşguldü.

"O son olayda o kadar çok gülmeyeydi eydi..." dedi Barbaros başını iki yana sallayarak.

"Ama şimdi kabul edelim bu aralar limitleri biraz fazla zorluyordu." diye ekledi Emek.

Herkes yine başını aşağı yukarı sallayıp bu fikri onayladı.Tam o an olaydan bir haber olan Alican içeri girdi. Herkesi camın önünde görünce o da yanlarına ilerledi. "Ne oluyor komutanım?" diyerek Barbaros'un yanına dikildi.

Dışarıdaki manzarayı görünce ise o da diğerleri gibi hemen 'yazık ama be' ifadesine büründü."Şu oluyor Aliş."dedi Barbaros elini omzuna atarak."Bizim Erzurum'da bir laf vardır.Bilmem hiç duydun mu?

"Nedir komutanım?"

Barbaros omuzlarını kabarttı.Bakışlarını keskinleştirdi.Ve şöyle dedi;

"Ena ena ena eee anımay umbirelaa."

Alican boş boş göz kırptırdı."O ne komutanım?"

Timin diğer üyeleri hafifçe güldü.Gerekli cevabı ise en ciddi haliyle Aybüke verdi.

"Bazı durumlar ve açılmayan şemsiyeler Aliş..."

8.BÖLÜM

*"Biz şimdi neyiz biliyor musun?
Akıp giden zamana göz kırpan,
Yorgun yıldızlar gibiyiz.
Birbirine uzanamayan..."*

**MURATHAN MUNGAN*

*Helloooğğğ hamsi kuşlarım
Bu bölümün size gelebilmek için çektiği çileleri,acıları, elemeleri bir
bilseniz oturup benimle ağlardınız o kadar diyeyim yani canlar lwjsjwjs
O yüzden lütfen satır arası yorumlarınızı eksik etmeyin olur mu? Bol
bol fikirlerinizi salın bana. Bildirim manyağı yapın beni ayol jwhshwhshs
Keyifli okumalar*

~ ~

"Mulata pu ne?" diye masaya işaret parmağını yapıştırarak kırkinci kere aynı soruyu yenileyen 2 yaşındaki minik Gökçen'e bıkkın bir bakış attı Murathan.

Askeri gazinoda bir düğündeydiler. O da sahneye çıkıp arkadaşları ile oynamak istiyordu ama Gökçen yine ona sülük gibi yapışıp kalmış durumdaydı. Yetmezmiş gibi susmuyordu. Asla ama asla susmuyordu. Anne babaları yan masada kendi arkadaşları ile sohbet edip, ablaları pistte balonlarla oynarken o neden bunu çekmek zorundaydı ki?

Küçükken daha tatlıydı diye düşündü istemsizce. En azından beşikte öylece yatıp sağa sola kusup, tükürüyordu. Büyüdükçe işler sinir bozucu bir hal alıyordu. Konuşmayıp kundaklar içinde ciyak ciyak ağlarken bile kesinlikle daha iyiydi.

Her şeyi soruyordu. Her şeyi! Bu ne? Neden ? Niçin? Neden öyle? Şöyle mi? Böyle mi? Sesi susmuyordu. Asla sesi susmuyordu. En kötüsü ise hepsini Murathan'a sormasıydı. Başka kimseye değil. Sadece ona...

"Mulata pu ne?" diyerek Gökçen sorusunu yenileyince ters bir bakış attı. İmkani olsa da saçını başını yolabilseydi şu an.

Gökçen bu sert bakışa karşılık olarak Murathan'ın gözünün içine baka baka aynı soruyu tekrar yöneltti. "Mulata pu ne!?"

Tek çare cevap vermektir. Başka türlü asla susmazdı. Bunu bilen Murathan "Masa..." dedi bıkkın bıkkın.

"Pu ne?" diyerek bu sefer minik parmağını bardağa dayadı Gökçen.

"Bardak..."

"Pu ne?"

"Masa örtüsü..."

"Pu ne?"

"Masa ayağı..."

"Peki pu ne?" diyerek tekrar işaret parmağını masaya dayayınca Murathan için artık sabrının son noktası gelmişti.

"Zıkkım Pamuk!" dedi kaşlarını çatıp sesini yükselterek. "Sus artık!"

Gökçen bu çıkışa önce sakince baktı. Sonra ise anında dudaklarını titretmeye başladı. Derken ağzını kocaman açıp ağlama konumuna

geçiyordu ki Murathan eline masanın üstünden bir tuzlu kurabiye alıp hızla kızın ağlamak için açılan ağzına tepti. Ailelerinin oturduğu tarafa kaçamak bir bakış attı. Ağladığını görürlerse yine ne yaptın da çocuk ağladı diye annesi ona kızacaktı.

"Tamam, sus Pamuk." dedi panikle. "Bağırmadım, sus. Ağlama sakın. Kapa ağzını. Sus."

Gökçen'in ağlamak için hazırlanan ruh hali anında konum değiştirerek ağzına tepilen kurabiyeyi yeme olarak yeniden güncellendi. Yandan ona uzanıp minik parmakları ile Murathan'ın çatık kaşlarının arasına dokundu. "Mulata kızdı. Mulata pağıdı." dedi ağzı dolu dolu. Bu sırada dudaklarının kenarında kalan minik kurabiye kalıntıları üzerine dökülmüştü.

Anında yakasından temizledi bu kırıntıları Murathan. "Bağırmadım. Oyun yaptım sana." dedi daha yumuşak bir şekilde. Elini tutup parmağının ucuna minik bir öpücük bıraktı. "Haydi bir daha sor. Hepsini söyleyeceğim."

"Timam." dedi Gökçen ağzındakini yutup. Elini Murathan'ın elinden kurtarıp tekrar parmağını masaya yapıştırdı. "Pu ne Mulata?"

Murathan istemsizce güldü. "Masa." dedi sakince. Gerçekten bu kız sinirlerini bozuyordu. Allah'tan tatlıydı...

Yaklaşık 10 dakika daha Gökçen her şeyi sorup Murathan sabırla cevapladıktan sonra şükür kızı annesi almıştı ve Murathan oyun oynamaya gidebilmişti. Arkadaşları ile biraz oynayıp geldikten sonra ise tekrar eski yerine oturdu. Sağına baktığında Gökçen'i babası Ali amcanın önünde kendi ile yaşıt arkadaşlarından biri olan Batuhan ile gülüp oynarken gördü.

Birlikte balon kovalıyorlardı...

Anında kaşları çatıldı. O geldiğine göre yanına gelmeliydi. Ne diye başkasıyla oynuyordu?

Bir süre küçük kızdan tarafa kaçamak bakışlar atarak yerinde oturdu. Pamuk hala onu görmemişti. Hızla ayağa kalkıp minik adımlarla ondan tarafa gitti. Önünden geçip arkadaşları ile sohbet eden babasının yanına dikildi. Öylece bön bön baktı. Eeeee, oturacak yerde yoktu. Ne yapacaktı şimdi?

"Ne oldu oğlum?" dedi Yusuf hemen oğluna dönerek. Murathan'ın alnına düşen saçlarını şefkatle geri itti.

"Hiç." dedi Murathan. Gözüne masanın üstündeki kurabiyeler takılınca hemen elini uzatıp bir tane aldı. "Kurabiye almaya geldim."

"Al hepsi senin olsun oğlum be."dedi Ali amcası.Gölerek bütün tabağı eline tutuşturdu.

Sırıtarak tabak elinde geri döndü. Tekrar geçti Gökçen'in önünden. Hala Batuhan'la balon kovalıyordu. Birbirlerine attıkları yeşil balon Murathan'ın önüne gelince balona sert bir tekme çakıp ters tarafa attı ve kaşları çatık bir şekilde ilerlemeye devam etti. Tekrar yerine oturunca ise elindeki kurabiye tabağını masanın üstüne bıraktı. Sessizce beklemeye başladı.

Şimdi 10'a kadar saymadan Pamuk yanına bitecekti.Biliyordu. Gelirdi.O hep ona gelirdi.

Bir dedi.İki dedi.Üç dedi.Dört dedi ve sağdan bacağına yapışan bir elle zafer kazanmış bir sırtıyla o yöne döndü. Evet.Gökçen buradaydı.

"Mulataaaaa aç.Aç."dedi Gökçen üzerindeki mor çiçekli elbiseye uygun olarak annesinin özenle iki kulak yaptığı saçlarını işaret ederek.Saçlarında toka sevmiyordu.Ne zaman saçına toka takılsa kıyameti koparır,annesinin burnundan gelirdi. Bunu bilen Murathan hemen elinden tutup kendine çekti. Üstü başı da hep toz olmuştu.

"Ne bu halin senin Pamuk? Pisti mi süpürdün?" dedi. Eteğinin sağına soluna bulaşan tozları sildi. Sonra özenle elbisenin sağını, solunu ve yakalarını düzeltti. Her şey düzenli durmalıydı. Ama durmadı. Gökçen yine eteğini kafasına geçirip, yakasını paçasını sağa sola çekmek sureti ile her yerini çekiştirip saçlarına yapıştı.

"Açççç. Mulata açççç!"

"Örelim mi saçlarını?"

Gökçen başını hızla aşağı yukarı sallayınca "Tamam.Beş dakika dur."deyip kızı kucakladı. Sırtı ona dönük bir şekilde dizlerinin üstüne oturttu.Nazikçe saçlarındaki tokaları çıkardı.Saçı açılır açılmaz Gökçen uzun,siyah saçlarını sağa sola savurunca ağzına dolan saçları hızla geri itti Murathan.

"Ağzıma yüzüme doldu saçın.Ne yapıyorsun kızım ya?!"dedi ters ters.Gökçen bunu oyun sandığı için kafasını daha çok sağa sola sallayıp neşeli bir kahkaha attı. "Tamam dur."dedi saçlarını arkadan toplamaya çalışarak."Başın dönecek. Üzerime kusarsan döverim."

"Paş tömme ne Mulata?"diye sordu Gökçen dilinin döndüğünce, zorla.

Anlamıştı lakin Murathan onu. Diline hakimdi. Ablalarından öğrendiği kadarıyla kızın uzun saçlarını arkadan örmeye başladı. "Başın dönmesi işte." dedi ciddiyetle saçlarını örerken.

"Naçill?"

Derin bir nefes verdi. "Neden gidip en saçma soruları soruyorsun Gökçen?" dedi bıkkınlıkla. "Ben ne bileyim nasıl döner?! Dönünce dönüyor işte."

"O ne Mulata?"

Derin bir nefes daha verdi. En iyisi susmaktı. Kesinlikle en iyisi susmaktı. Saçlarını örüp ucuna tokasını taktıktan sonra Gökçen, Murathan'ın kucağına daha çok kurulup sırtını gövdesine, başını omuzuna yasladı. Murathan' da kollarını beline sarıp sıkıca tuttu minik kızı.

Gökçen'in bacaklarının üstüne uzanan bacaklarını kendi bacakları ile beraber yukarı kaldırdı. Bu oyunu Gökçen çok severdi. Hemen gülerdi. Yine öyle oldu. Murathan kendi bacakları ile beraber Gökçen'in bacaklarını kaldırdıkça kız en neşeli haliyle güldü. Onun gülüşlerini duyan Murathan' da güldü.

Arkadaşları tekrar oynamaya çağırınca gitmedi. Bazen yükseldi, bazen bağırdı. Ama çoğunlukla büyük bir sabırla kızın bütün sorularını yanıtlamaya devam etti.

"Ya beni görünce biz bunu davet etmedik bu kim derlerse?" diye tedirginlikle sordu üzümlü kekim Bilge.

Ama abartısız kırkinci soruşu falandı. İmdat diye çığlık atmama ramak vardı.

"Bilge'm..." dedim yükselmemek için dişlerimi sıkı sıkı. Sonra üzülüyordu. O üzülünce ben daha çok üzülüyordum. "Kırk kere konuştuk ya bunu şekerparem." dedim tatlı tatlı. "Ağaya bir arkadaşımı getirebilir miyim dedim, o da tamam dedi. Kimi getirirsen başım gözüm üstüne dedi. Dedi de dedi yani şöbiyetim. Dedik ya biz de bunları sana."

Ayşegül'ün alnına hafif bir sille çakıp başını iyice geri yasladım ve eyeliner sürme işlemine ciddiyle devam ettim.

Evet. O kutsi gün bugündür! O yüce gün bu gündü!

Aşiret düğününe gidiyorduk.

Ahey Ahey lililili lililili!

Kafamın içinde birileri sürekli Gurbet Kadını gibi le le le le le le le le şeklinde zılgıt çekip, Sıla gibi töre töreeeeeee diye bağııyordu. Asla engel olamıyordum bu müziklere ki neden olayım? Harikaydı bence.

Bir mafya,iki aşiret. Hep merak etmişimdir bu ikiliyi. Şükür birinin içine sızmayı başarmıştım.Çok mesut bir gündüüüüüüü bugünnnnnn çokkk!

Ayşegül, Bilge ve ben bizim evde hazırlanıyorduk. Egemen bizi almaya gelecek ve onunla köye geçecektik. Hastaneden birkaç kişi daha davetliydi ama onlar ayrı gitmeyi tercih etmişti. Ayşegül nöbetten yeni çıktığı için bitikti. Hastanede hazırlanma gibi bir öneri sunmuştu ama hemen yakasına yapışıp eve getirmiştim. O eyelinera bugün kesinlikle bir dur diyecektim.

Ki şu an diyordum.

Sağ gözü bitmiş, ciddiyetle sol gözü üzerine çalışıyordum. Siyah, uzun saçlarını açık bırakmıştı. Üzerinde dizlerinin hemen altında biten siyah beyaz çizgili, kısa kollu, tatlı bir elbise vardı. Pek minnoş olmuştu. Ben ise haki yeşili, şifon, kayak yaka, balon kol, sade ama şık bir crop ve siyah jean pantolonlarımdan birini tercih etmiştim. Saçlarım her zamanki gibi açıktı. Makyajımı ise yine sade ama vazgeçilmezim olan kırmızı rujla tamamlamıştım.

Şık ve rahat olmalıydım.Halay bu düşünlerde hassas noktaymış.Öyle demişti Ayşegül.O yüzden sonsuz halay tepeceğim bir kombin seçmeliydim ki dolabımda buna en uygun kombin buydu.

Aşiret düşününe göbeği açık gitmek...Riskli ama denenmeye değerdi.

Keşke alışverişe gidip daha uygun bir şeyler alabilseydim ama 3 gündür kafamı hastaneden çıkarmak için zerre fırsat bulamamıştım.Ve dolabımda en uygun tek parça gerçekten buydu. Elbiselerimden birini giymem aşiret düşününü için biraz fazla şok edici olabilirdi. Ayrıca yine horoz tarafından kovalanabilirdim. O yüzden elbise kesinlikle olmazdı. Kaçarken bir de frikik vermeyelim diye popoyu kollamakla uğraşamazdım.

Bilge tontik yanaklarını şişirdi. Sonra ise derin bir nefes vererek tekrar önündeki aynaya döndü. Giydiği siyah kalem eteğin ve krem rengi saten gömleğin sağını solunu çekti. Uzun, hafif sarıya çalan kumral saçlarını ensesinde sıkı bir at kuyruğu yapmıştı. Öğretmenliğinin hakkını verecek bir kombin vardı üzerinde. Ve tatlı. Sade ama her zamanki gibi tatlıydı şekerparem.

"Ay ne bileyim ya... "dedi yine dertli dertli. "Böyle emrivaki olmuş gibi.Çok tedirginim. Yani biri çıkıp sen kimsin dese mal gibi kalırım."

"Aşiret düğününe gidiyoruz Bilge." dedi Ayşegül hafifçe gülerek. "Bir ordu insanın içinde kimsenin sana sen kimsin diyeceğini sanmam."

İlk geldiğim zamanlar tanışmıştı bu ikili. Ve gayet de güzel anlaşıyorlardı. Zaten Bilge şekerparem ile hangi çılgın anlaşılamayacaktı. Şaşardım.

"Alnından öptüm say Ayşegül." diyerek bu fikrini onayladım.

"Peki nasıl selam vereceğiz?" dedi Bilge tamamen bize dönerek. Baya ciddi ciddi sormuştu soruyu yalnız.

"Ben ilk şamarlarınız diye düşündüm ama." dedim eyelere son dokunuşları yaparken.

Ayşegül hafifçe güldü. Bilge ise "Yaaa Gökçen..." diyerek gülme, sitem karışımı bir bakış attı.

"Rahatla." dedi Ayşegül. "Normal sen ben gibi insanlar. Öyle dizilerdeki gibi üst seviye bir şey yok. Sadece normal bir düğünden beş kat daha kalabalık bir düğün düşün."

Bilge yine yanaklarını dertli dertli şişirip derin stres dolu bir nefes verirken ben iki elimi birden geri çektim. "Evettttt!" dedim mutlu mesut. "Bitti."

Geri çekilip eserime baktım. Gördüğüm manzara ile dudaklarım memnuniyetle iki yana kıvrıldı. Sen harbi Türkan Şoray'ın Şırnak şubesi olabilirdin be Ayşegül. Ben sırtarak ona bakarken o hızla yatağımın üstünden kalkıp aynaya ilerledi. Ve gördüğü manzara karşısında memnuniyetle gülümsedi. "Vay be..." dedi hayran hayran kendine bakarken. "Nasıl böyle yapabildiniz Gökçen hanım?"

Eeee bizimde iyi olduğumuz alan buydu. Saniyede mükemmel eyeliner çekebilmek. Hayatta ki yeteneğime bak. Millet çifte parandeler atsın, zihinler okusun, türlü türlü sanatsal aktivitelerde bulunsun bir de benim yeteneğe bak!

Neyse...

"Böyle daha çok yakıştı. Sen de artık hep bu ayarda yap." dedim ben de aynanın karşısına geçip kendi eyelinerımı çekmeye başlayarak.

"Hemen resmini çekmem lazım." deyip telefonuna uzandı ve çatur çatur selfi mooduna geçti.

"Elimize tatlı, pişmaniye falan alacak mıyız? Böyle bomboş gitmek ayıp olmaz mı?" diye yine son derece masum bir soru sordu Bilge.

Aşirete pişmaniye götürmek mi? Daha fakir ama gururlu bir hediye duymadım.

"Kız koskoca aşirete Afyon dinlenme tesisinden geçerken uğramışız gibi pişmaniye mi götüreceğiz?" dedim hem gülüp hem de eyelinerıma son şeklini verirken. "Altın götürüyoruz ya işte. Niye elimiz boş olsun?!"

"Aslında onlar bize altın takmalı oysa..." diye mırıldandı Ayşegül.

Güldüm. "Katılıyorum. Şöyle alnımın ortasına en kocamanından bir altın... Var bir hayalimiz..." dertli bir nefes verdim. Eyeliner'ın kapağını kapatıp arkadaki yatağıma savurdum. "Gözünüzü dört açın kızlar." dedim ciddi ciddi. "Belki bir ağada biz buluruz oralarda."

Ağalarda seni bekliyordu zaten Gökçen. Hallerime bak. Dedem bile adam olurdu ama Serdar Ortaç ve ben yine adam olmazdık valla.

"Size ağaya ne gerek var Gökçen hanım." dedi Ayşegül imalı imalı. "Bir tarafınız Egemen bey diğer tarafınız malum komutan..."

Evet...

Biliyordum bu konunun eninde sonunda buraya geleceğini. Kaçınılmaz acı son... Murathan gorili beni hastane ortasında kovalayıp bir gün boyunca deli gibi yaranamadım yavrum yaranamadım söylediğinden dolayı en azından Ayşegül'e kafayı yemediğimi kanıtlamak için olanı biteni en baştan anlatmıştım. Yoksa elinde turnikesi ile beni köşeye sıkıştırıp içki mi içtiniz siz, hemen kontrol etmeliyim diyerek kanımı almasına engel olamazdım.

Horozdan, Murathan'ın beni zorla köyden aldığından, zil sesini değiştirdiğim için onun da bana böyle yaptığından ve birbirimizi nereden tanıdığımızdan az çok bahsetmek zorunda kalmıştım. Ama horoz olayını anlatırken Ayşegül'ün yüzüme doğru attığı acımasız kahkahalar beni bir tık üzmüştü. Benim günlerdir atlatamadığım bir tramvaydı be bu... Nasıl bir göt korkusu yediysem tuvalet deliğinden bile horoz fırlayıp götümü kakacak sanıyordum. Psikolojim haraptı.

Ölüyordum! Saçım başım bir horoz tarafından yolunmuştu! Hala o horozun olduğu köy sınırlarına girecek olmak beni bir tık geriye zaten.

"Murathan mı?" dedim boş boş.

Ayşegül kendinden emin bir gülüşle başını aşağı yukarı sallayıp onaylayan mırıltılar çıkardı. "Valla geçen gelişinde sizi kovaladığından yüzünü tam göremedim ama yine de Egemen bey ile kapışır gibiydi..." Tekrar ciddileşip saçlarını omuzlarından arkaya doğru savurdu. "Ortam kızışacak." dedi bir kahin gibi gözlerini kapatarak. "Hissediyorum... Kokusunu alıyorum... Kaos yakın."

Manyağa bak. Gandalf sanki bana. 5 günün şafağında doğuya da bakayım mı Ayşedalf?

"Egemen kim?" dedi Bilge heyecanla.

"İş yerinden bir doktor."dedi Ayşegül gözlerini açıp tekrar sırtarak."Gökçen hanımdan hoşlandığı yönünde elimde sağlam deliller var.Hatta bugün de onunla gideceğiz düğüne."

"Saçmalama Ayşegül."dedim göz devirerek. "Hoşlanma falan yok.Arkadaşım sadece.Ayrıca Murathan ve ben mi?" Küçümser bir gülüş kaçı dudaklarımdan. "İşte buna gülerim."

"Murathan seni geçen tankla eve bırakan adam di mi?" diye yine masum masum araya girdi Bilge. "Hani şu eski bir arkadaş dediğin."

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Bilge' de takmıştı tanka. Kaç gündür evirip çevirip bunu diyordu. Tankın iç nasıl bir yermiş. Tankla gelmek nasıl bir duyguymuş,içinde çok ses oluyormuşmuş ve benzeri sorularla ömrümü yeme noktasına getirmişti şöbiyetim.

"Nasıl bir arkadaş?"dedi Ayşegül. Sonra ise hafif ters bakışımı hemen kaparak tatlı tatlı kıvrırma mooduna geçti. "Yakın duruyorsunuz biraz da, ondan sordum ben yani."

Nasıl bir arkadaş...?

Gerçekten biz Kepçük ile nasıl bir arkadaşık..?

Cevabını içimden bir ses sessizce mırıldandı.

Eskiden yakın.Artık uzak.

"Yani..."diye mırıldandım ne diyeceğini bilemez bir şekilde. Elimi boynuma atıp hafifçe kaşdım. "Çocukluk işte. Babalarımız askerdi. Ailelerimiz yakındı. Hatta evlerimiz bile karşılıklıydı. Çok kavga ederdik aslında. "Bu noktada buruk bir tebessüm oluştu dudaklarımda. "Ama hep beraber oynardık, her şeyi beraber yapardık. Öyle yani..."

"Ne güzel..."dedi Bilgem saf saf. "Benim hiç öyle çok yakın çocukluk arkadaşım yok. Keşke olsaydı."

"Aman biz de varda ne oluyor sanki." dedim yüzümü ekşiterek. "Çok bir katkısı yok. Anca böyle başa bela."

"Komando falan mı?"diye sordu Ayşegül bu sefer.

Bunu mu merak ettin yani Ayşegül? Tebrik ediyorum. Sen de kendimi gördüm. Aferin.

Ama ben şu an bu soruyu beklemediğimden duraksayıp,dişlerimi dudağımın sol kenarına geçirdim.Bir iki dakika boyunca amaçsızca baktık.

"Ne?"dedi Ayşegül tedirgince sağa sola bakarak."Çok zor bir soru değildi bence. Niye ölü taklidi yapıyorsunuz?"

Özel kuvvet muhabbeti söylenmeli mi söylenmemeli mi emin değildim. Annemin sesi yankılandı hemen kulaklarımda.

Sus kız.Sessiz ol.Öyle her yerde söylenmiyormuş bu!

Tam adamına dedin be annem.Benim ağzımdaki bakla bile imkanı olsa beni savcılığa verirdi.

"Şimdi şöyle ki..."dedim ağız göz yayararak. İkisi de ne der gibi kafa salladı.Derin bir nefes daha verdim ve lap diye ağzımdaki baklaya her zamanki gibi ıslanma fırsatı vermeden meydana saldı.

"Kıdemli üsteğmenmiş...Özel kuvvetlerde."

Önce ikisi de bir durdu. "Eee yani?" dedi Bilge saf saf.

Ayşegül ise etkilenmiş bir ifade kuşanarak başını ağır ağır aşağı yukarı sallamıştı. "Bordo bere yani ha. Vay be..."

Bu sefer aydınlandı Bilge. "Oha!" diye daha etkilenmiş bir ifade ile araya girdi Bilge. "Gerçek bordo bere mi? Şu bildiğimiz bordo bere. Ohaaaa! Hep biriyle canlı tanışmak istemiştin." Gözlerini heyecanla daha kocaman açtı."Ohaaa! Hep merak ederdim,ohaaaa!"Aynı heyecanla koluma yapıştı. "Denizin altında 20 saat nefes almadan durabiliyormuşlar. Doğru mu bu?"

Güldüm. "Aynı soruya benzer bir şey ben de sordum ve saçmalama Gökçen cevabını aldım Bilgecim."

Hala pek bir heyecanlıydı. İnşallah Murathan'a bunu sormazdı. Sonra bordo goril iki saat arkadaşlarını da kendine benzetmişsin diye uğraşırdı benimle.

"Birde asker çevrem yok diyorsunuz ya Gökçen hanım,hayret doğrusu."dedi Ayşegül."Özel kuvvetlerden çevre yapmışsınız daha ne olsun."

"Ya ya...Ne çevre ne çevre,sorma."dedim umursamaz bir hava verip dolabıma ilerleyerek. Siyah kol çantamı alıp içine diğer çantamdaki şeyleri aktarmaya başladım."Ayrıca oraya gidince bunu bildiğinizi çaktırmayın.Gizli miymiş bu işler ne. Sonra bana patlamasın yine."

"Kesinlikle Egemen beyle kapışır."diyen Ayşegül'ün kendinden emin sesi geldi arkamdan. "Artık buna aşırı eminim."

Göz devirdim."Abartma Ayşegül."

"Altıncı hissimin ne kadar kuvvetli olduğunu biliyorsunuz değil mi Gökçen hanım?"

Lanet girsin ki biliyordum.Bir şey dedi mi kesin çıkıyordu.Harbi kahin gibi bir şeydi manyak kişilik. Aynı saniyelerde pantolon cebimdeki

telefonum titreyince elime alıp gelen mesaja bakarken tekrar yüzümü onlara döndüm.

Egemen: Geldim.Bekliyorum :)

"Kırıldım." dedi Ayşegül yalandan bir üzüntü ile. "Altıncı hislerimi görmezden geliyorsunuz şu an."

"Bırak şimdi altıncı, kırkıncı hissi. Egemen gelmiş. Toplanın." dedim odanın kapısına geçip hadi defolalım artık der gibi elimi kolumu çıkışa doğru sallayarak.

Ayşegül imalı sırtışı ile geçti önümden. "Kırılmaya devam ediyorum."

Öldürecek beni."Hadi canım hadi."dedim hafifçe götüne bir sille çakıp.

"Yani ben şimdi anlamadım tam."dedi Bilge üçümüzde holde dış kapıya doğru ilerlerken. "Egemen ve Murathan tam olarak neymiş?"

Eltiymiş be Bilgem.

Herkes vestiyerin önündeki ayakkabılarını giymeye başladı.Gönül ister topuklularımızı kuşanalım ama Ayşegül bilirkışı olarak topuklu ayakkabı ile gidersek düşüp geberebileceğimizi kibarca izah ettiğinden hepimiz spor ayakkabıya mahkumduk.

Vestiyerden trençkotumu alıp kolumun üstüne attıktan sonra hızla evden çıktık.Ben kapıyı kitlerken Ayşegül yavaşça Bilgenin koluna girdi ve yine sanatını konuşturdu. "Henüz ne olduklarını biz de tam olarak bilmiyoruz. Dosta olabilirler, düşmanda. Zamanla bakacağız artık."

Anahtarı üç kere çevirip kapıyı ultra düzeyde kitledim. Sonra tüm bu kitlemeyi yapmamış gibi kapı koluna bastırıp üç kere kitlemiş olmama rağmen açılıyor mu açılmıyor mu diye kontrol ettim.Gerçekten kilitli olduğuna kanaat getirince elimde anahtarla onlara doğru döndüm.

"Ayşegül..."dedim yılmış bir bakış atarak.

"Ay demedik bir şey tamam." dedi hemen. "Ama pusuda bekliyorum Gökçen hanım ona göre. Ortamı biraz izleyip, havayı soluduktan sonra tarafımı seçeceğim."

Bilge yavrum hala şaşkındı."Ne tarafı?"

"Gel sen benim tarafıma şekerparem."dedim Bilgeyi kolumun altına çekip merdivenlere ilerleyerek. "Bulandırmasın bu yerli Gossip Girl kafanı."

Merdivenlerden inmeye başladık."Aşk olsun Gökçen hanım."dedi Ayşegül yine yalandan bir üzüntüyle.

Kendi kendime gülüp ya sabır dercesine başımı sağa sola salladım.Apartmandan çıktığımızda ise Egemen bütün karizması ile beyaz,

Opel arabasının önüne yaslanmış bizi bekliyordu. Sarı saçlar, siyah gömlek, geniş omuzlar...

Şöyle bir baktım da...Sonunda seni kime benzediğimi buldum be Egemen.

Johnny Bravo.

Bu fikrimi onaylarcasına başımı aşağı yukarı salladım. Evet. Kesinlikle Johnny Bravoydu.

Bizi görünce hemen gülümsedi yerli Johnny Bravo. Arabasının önünde dikleşip tamamen bize döndü. "Ooooo." dedi kollarını iki yana açarak. "Bu ne güzellik kızlar?!"

Hepimiz aynı anda gülümsedik. "Teşekkür ederiz." dedim en kibar halimle.

Gülerken göz kırptı. Bilge ile minik bir tanışma merasiminden sonra bakışları Ayşegül'e döndü. "Ayşegül..." dedi onu baştan aşağı süzerek. "Niye gözüme bir garip geldin sen şu an benim?"

Vicdanına kadar çektiği eyelineri gitti ondandır.

"İyi bir gariplik mi kötü bir gariplik mi?"dedi Ayşegül tek kaşını havaya kaldırarak.

"İyi..."dedi Egemen.Sonra bir daha süzdü Ayşegül'ü."Baya iyi hem de.Ne yaptıysan bunu yapmaya devam et."

"Eyelinerimi biraz şey ettim ondan galiba şey oldu."gibisine bir şeyler mırıldandı Ayşegül. Sanırım utanmıştı. Yerdim.

Kızlar pıtı pıtı arabanın arka tarafına geçti. Ben de o tarafa yöneliyordum ki Egemen benden önce davranıp arabanın ön kapısını açıp üstüne birde bana 'buyurun efendim' dercesine bakınca el mahkum yüzümde en acı kibar gülümsememle o tarafa ilerledim.

Hayatımda ilk defa kapım açılıyor.Kapıya kafa atmasam bari...

Atmadım çok şükür."Teşekkür ederim." diyerek asil ve hanım duruşunu korudum.

"Bugün seni gözümü senden ayırmasam iyi olacak sanırım." diye mırıldandı ben tam koltuğa kurulurken. Ben ona dönünce ise dudaklarında çapkın bir gülüş belirdi." Gerçi hiç ayıramıyoruz ama..." dediği gibi cevap vermeme kalmadan kapımı kapattı.

O sürücü tarafına ilerlerken ben bir kaç saniye mal gibi cama bakakaldım. Egemen... Senden hızlısı Türk Hava Yolları be Koçum...

"Bir şey deyim mi?" dedi Ayşegül ben aval aval hala cama bakarken. "Ben buna biraz düşmüş olabilirim. Egemen bey 1-0 önde."

"Tatlı aslında." diye mırıldandı Bilge. "Sevdim."

Tam bende arkamı dönüp bu konuda bir tık haklı olduklarını belirtecektim ki Egemen sürücü tarafının kapısını açınca topluca susup en hanım ifadelerimizi kuşandık. Ve yer yer müzikle coşarak, yer yer saçma sapan konulardan konuşarak huzurla aşiret düğününe doğru ilerledik.

"Çarii yar yar yar yar,çariii yar yar" diye neşeyle bağırmaya devam etti Deli Vahit ile kapışacak kapasitede önündeki org ile raks eden enteresan adam. Sonra aynı neşeyle ekledi."Çariii yar yar yar yar kembereeee." Sonra bu çılgın ritmin arasına şöyle bir şey daha ekledi. "Sevgili TEDAŞ müdürümüze buradan tü bı ğer hatiiii diyoruzzzzz! Tekarrrrr! Çariiii yar yar çar yariiii!"

TEDAŞ müdürü mü?

Şaşılası bir anons olmuştu ama şu an sevgili TEDAŞ müdürü düşüneneğim en son şeydi. Zira dikkatle çaprazımda, masanın en ucunda oturan beyazlar ve sarılar içindeki geline bakmakla meşguldüm. Sıfır şaka, kollarında altın bilezik takacak yer kalmadığından bilezikleri ipe geçirip boynundan asmışlardı.

Tekrar ediyorum. Kollarında altın bilezikleri geçirecek yer kalmadığından! Kollarında! İki uzun kollarında!

Boynuna... İple... Çamaşır asar gibi... Altın bilezik asmışlardı...

Vay anasını, avradını hatta atını, arabasını, atının toynağını sayın seyirciler vay...

Baya büyük bir alandaydık. Ağanın evinin biraz ilerisinde bir boşlukmuş bura. Geçen gelişimde görmemiştim burayı. Gerçekten devasa bir kalabalık vardı. Ve bu devasa kalabalık şu an bu devasa alanın ortasında yine devasa bir halay dönmekle meşguldü.

Şöyle anlatayım. Bu halayı açıp uzatsan Coca Cola reklamlarındaki Edirne'den Kars'a uzanan o milli sofraya kapıştı. Öyle ki, az önce kızlarla

bir tur atalım diye bu halaya girip yaklaşık 45 dakika sonra can havli ile zor çıkmıştık. Evet, başladığımız yere gelmemiz 45 dakika sürmüştü.

Şaka değil.

Abartı yok.

Düz 45 dakika.

Mahmut Tuncer usta haklıymış. Mantık sizi a noktasından b noktasına götürebilirmiş. Halay ise harbi harbi her yere. Test edip onaylamış bulunuyordum bunu.

Genel olarak erkekler hep siyah takım elbiseliydi. Son derece şık ve modern giyen kadınlar da vardı ama çoğunun üzerinde kadife, belinde altın bir kemer takılı olan rengarenk fistanları ve başlarında kocaman oyalı olan beyaz eşarpları vardı. Buranın yöresel kıyafetiymiş bu. Öyle demişti Gurbet. Adı kıras fistanmış. Bazı erkekler de kahverengi şalvarımsı bir şey ve ona benzer çepken giyiyordu. Bu da erkeklerin yöresel kıyafetiymiş. Yine Gurbet öyle demişti tabi. Bunun adı da Şal-u Şepikmiş.

Bilge ve ben her şeye UFO gören masum köylü gibi baktığımızdan Ayşegül ve Gurbet her haltı bize özet geçiyordu. Şu an ise biz Ağa'nın masasında, özel konuklar için ayrılan bölümde oturuyorduk. Zaten düğün yeni başlamış sayılırdı. Başlar başlamaz bu denli bir halay oluştuyorsa bitişini düşünemiyordum ki benim gözüm hala gelindeydi.

Boynuna ipile altın bilezikler asılı gelinde!

"Bizim kesinlikle buradan bir ağa kaçırmamız lazım..." diye mırıldandım kısık bir sesle.

Sol yanımda oturan Bilge sağ olsun hemen onayladı beni. "Açıkkçası benim de şu an aklım biraz kaydı..."

Onaylanmayacak gibi değildi. Gelin de baya memnun duruyordu halinden zaten. Bileziklerini göstermek istercesine kollarını ileri uzatıp uzun, koyu kahve saçlarını kibarca omuzlarından arkaya atıp her yere huzurla gülerek bakıyordu. Gelin ağam... Gerçekten buna gerek var mı? Ülkenin altın rezervlerinin yarısı üzerinde şu an. Koy bu görüntüyü kitaplara, çocuklar altının hammaddesi diye yıllarca seni okusun. Uzaydan bakınca görünen tek canlı sensin. Altının gelini var şu an.

Nasıl görmeyelim biz bunuuuuu!?

"Baya etkilenmiş gördüm sizi kızlar." dedi diğer yanımdaki Egemen gülerek.

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Seni etkilemedi mi? Biz okeyiz şu an."

Daha büyük bir kahkaha attı."Haaaa siz iyice niyeti bozdunuz."

Aynen valla Egemen. Bozduk. Şu an gözlerim sağda solda kalmış boşta aşiret çocuğu var mı diye felfecir okuyor mesela. Ama bu abazalığımı dışarı yansıtmamak adına Egemen'in bu cevabına minik bir gülmekle yetindim. Derken telefonu çaldı. Açıp bir iki dakika dinledi.

"Anladım." dedi ciddi ciddi. "Peki baş dönmesi var mı?" Yine dinledi. Ama yoğun halay müziği sesinden bir şey duyamıyordu sanırım. Yüzünü ekşiterek "Bir dakika." diye bağırdı telefona. Sonra yerinden ayaklanıp yan yana oturan ben, Bilge ve Ayşegül'e döndü. "Birazdan geliyorum. Ben gelene kadar aman deyim bir çılgınlık yapmayın kızlar."

"Söz veremem."dedim ciddi ciddi.Gerçekten veremem Egemen, kusura bakma yani.

Allahtan abazalığı belli etmeyelim dedik. Harika.

O ise bu abazalığa tatlı bir gülüşle karşılık verip tekrar telefonu kulağına tuttu. Ciddi bir şey konuşa konuşa ilerledi. O biraz uzaklaşınca bu sefer ben masanın üstünden telefonumu aldım. Bu görüntüyü kesinlikle halam da görmeliydi. Çaktırmamaya çalışarak huzurla altınlarını okşayan gelini çekip halama gönderdim. Çılgın, anında geri döndü.

Halam: NEREDESİN KIZZZZ SENNN?

Aşiret düşününde:)

Halam: NEEEEEE? Allah seni kahretmesin zilliiiiiii! Bensiz HAAAAAA. HAİN KÖPEK! YAZIKLAR OLSUN SANA BE!

Halalar bela okumaz

Çok ayıp

Halam; Gerçek mi bu gelin?

Altınlarını tutarken resim atmazsan inanmam.

*Nasıl tutayım kızın altınlarını hala?
Aşiret düğünü diyorum.
Saçmalama
Olayın ciddiyetini kavra lütfen
Dur halayı çekem
Ona bak
Birazdan ağayı da atacağım
Hazır ol
Gözün bir gerçek ağa görsün
Fakir
Nihahahahaha*

Halam; Yeğen diye yılan büyütmüşüz haberimiz yok...
Güldüm. Halacım yaaaa... Nasıl da sevgi dolu. Pistin ortasında ki halayın bir ucunu çekip gönderdim. Ekranıma bu sonsuz halayın anca minik bir parçası sığmıştı ama olsundu. Sonuçta halaydı.

*Halaya halayı gönderiyorum
Hahahahahahaha*

Halam; REZİL!

Tam bu cevaba kötü kadın kahkahası atarak gülüyordum ki yanımdaki sandalye hızla çekilince bakışlarım istemsizce sese çevrildi. Ve gördüğüm manzara ile anında kötü kadın kahkaham boğazımda asılı kaldı.

Murathan ve heybeti bütün görkemiyle yanımdaki sandalyeye kurulmuş durumdaydı.

Bunu beklemiyordum.

Şaka değil.Bunu gerçekten beklemiyordum. Bayadan yani.O yüzden telefon elimde, kafam ona dönük boş boş göz kırptırdım. O ise ifadesizce önüne bakıyordu. Derken yan tarafındaki boş sandalyelere Timur, Alican ve Emek oturdu. Tam karşı tarafımızda ki boş yerlere ise Barbaros,

Zülfikar, Hasan abi, Aybüke ve Süleyman geldi derken Barut timinin hepsi etrafımızı sarmış oldu.

Hepsi sivil kıyafetler içindeydi. Ama şöyle deyim; sahneye bundan daha görkemli bir giriş olamazdı... O kadar ciddi ve cool duruyorlardı ki.

Aman tanrım didim!

Ben Murathan'a boş boş bakarken bana ilk selam veren Hasan abi oldu. "Merhaba Gökçen hanım." dedi tam karşıma oturmuşken.

Bunu duyan diğerleri de peş peşe aynı şeyi söyleyince aynı şaşkın ve mal ifademi bozmadan başımı aşağı yukarı salladım. "Size de Merhaba..."

Ağa ben miyim arkadaşlar? Ne hepiniz bana selam veriyorsunuz ilk..?

"Hasan Bey?" dedi Bilge birden bire.

"Bilge Hanım!" dedi Hasan abi hafif şaşkın bakışlarını Bilgeye çevirip. "Siz de mi buradasınız? Merhaba."

"Merhaba." dedi Bilge'de tatlı tatlı.

Ne oluyor be?

Bakışlarım Bilge'ye döndü. Sorgulayan ifademi görünce hemen aydınlattı beni sağ olsun. "Hasan Beyin oğlu Mete benim öğrencim. Oradan tanışıyoruz."

Aynı benim gibi Hasan abinin de sorgulayan bakışları bendeydi. "Gökçen hanım, siz tanışıyor musunuz Bilge hanımla?"

Hala şaşkındım. "Evet. Ev arkadaşız." diye mırıldandım.

"Eeee dünya küçük, Silopi daha küçük valla." dedi Hasan abi gülerek. "Tesadüfe bak."

Nezaket gereği Bilge ile karşılıklı bir gülüşmenin ardından Bilge hafifçe bana eğildi. "Sen nerden tanıyorsun bunların hepsini Gökçen?"

"Murathan'ın arkadaşları." dedim kısık bir sesle.

Bilge'nin yanındaki Ayşegül ise yine çok ayrı bir kafadaydı. "Komutan ihtişamlı bir giriş yaptı..." diye mırıldandı derin bir sesle. "Skor 1-1."

"Hangisi o?" dedi Bilge kısık bir sesle, heyecanla. "Bunların hangisi Murathan?"

Üçümüzde önümüze bakarken dedikoduyu çaktırmamak adına bir elimizle ağızımızı kapatıp öyle konuşuyorduk. "Gökçen hanımın yanı." dedi Ayşegül. "Sakın bakma."

Bilge kocaman gözlerle zank diye öne eğilip Murathan'a bakmaya çalışınca hemen sırtından geri çektim.

"Bilge!" dedim yine kısık bir sesle. Barbaros ve Hasan abinin bakışlarını üzerimizde hissedince ise anında en masum halimle gülümsedim. "Şu

halayda çektiğin resimleri bana atar mısın hayatım?" şeklinde muazzam bir Tarık Mengüç hamlesi yaparak kıvırmaya çalıştım. İnşallah yenir. Şükür yendi gibi. İkili tekrar önüne dönmüştü.

Bilge hemen dişlerini dudağına geçirip önüne döndü."Ay heyecan şey oldu biraz." dedi aynı şekil kısık bir sesle.Sonra sağ olsun yine sakinleşti."Şimdi bu bordo bere mi yani? Şu an ben canlı canlı gördüm mü bunu yani?"

"Sadece o değil." dedim elimi tekrar dudaklarımın üstüne kapatarak. "Gelen herkes öyle..."

İkisi de öyle bir şok ifadesi ile dönüp bir bana birde sohbet halinde olan Barut timine baktı ki...

"Bismillahirrahmanirrahim..." diye mırıldandı Bilge önündeki bardaktaki suyu titreyen elleri ile kafaya dikerek."Bir masa dolusu bordo bere ile mi oturuyorum ben yani şu an..?"

Bu mu konumuz be Bilge'm?

Gerçi konumuz ne ki..?

"Tamam susun artık. Çok dikkat çekiyoruz." dedim dişlerimi sıkı sıkı. "Dönün önünüze, toplayın şu suratınızı."

Bilge ve Ayşegül hala yüzlerini toparlayamayıp şok içindeyken ben bakışlarımı tam yanımdaki bordo gorile çevirdim. Hala ifadesizce önüne bakıyordu. Bu sefer baştan aşağı siyahtı. Siyah bir tişört, siyah pantolon, siyah deri ceket... Ben ısrarla ona bakmayı sürdürünce bakışları usulca bana döndü. Bir iki saniye o da öylece baktı. Ve sonra bütün nezaketi ile şöyle dedi;

"Ne var?!"

Kaşlarımı çattım."Niye buraya geldin sen?"

O ne biçim soru der gibi bir ifade kuşandı. "Davet edildim."

Ya sabır..."Başka masa mı yok? Ne diye buraya geliyorsun?"

"Boştu."

"Egemen oturuyor burada.Kalk git başka bir yere."

"Göremiyorum."

"Şu an yok çünkü!"

Dudağının bir kenarı ukalaca yukarı kıvrıldı. "Eeee olsaymış o zaman."

Gerçekten koparacağım o kulaklarını! Adam resmen sosyolojik bir deney. Bunu Rabbim özel olarak yaratıp insanın siniri ne denli bozulur,hadi bir test edelim diye ortalığa salmış gibi.

"Sizin yemekler hala gelmemişdirrrr!" diye bağırarak Ahmet ağanın tatlı eşi Naze hanımla ters bakışlarımı ondan çektim. Üzerine mor bir kiraz fistan, başında beyaz bir eşarp, belinde ucundan renk renk boncuklar asılan altın kemeri ve alnının ortasında yer alan, adının deq olduğunu öğrendiğim minik bir güneşe benzeyen dövmesiyle tam bir aşiret hanımıydı kendisi.

Naze hanım hemen sağa dönüp birilerine Kürtçe bir şeyler bağırdı. Sonra ise ortama İbrahim Tatlıses'in hoplayarak sahneye girişlerini aratmayacak bir şekilde Ahmet ağa katıldı.

"Vayyyy beniiii kimler gelmişşşşlerrr! Hoşşşş gelmişşşşşlerrr!"

Ahmet Ağa'nın bu coşkusu hepimiz başımızı sallayıp hoş bulduk şeklinde onayladık. Yanında bir de baya yaşlı bir dede vardı. İkisi birlikte ilerleyip masanın en ucuna kuruldular. Öğrendiğimize göre bu dede Ahmet Ağa'nın babası Devran Ağaymış. Bembeyaz pos bıyıkları vardı. Ama yaşlılığından dolayı baya çökmüş duruyordu.

Benim ise bu ortamda dikkatimi çeken ilk şey Hasan abinin sol yanında oturan Zülfikar'ın biz Allah yolundayız kardeşim moodunda sessizce oturmasıydı. Oysa ne zaman görsem bu ekip içinde en çok o konuşurdu. Böyle sessiz durması... Garip ve bir o kadar enteresandı.

Naze hanımın neşeli sunumu eşliğinde önümüze kırk türlü yöresel lezzet dizilirken ağa hala hepimize ve diğer konuklara 'geldiğiniz için neee gadar mutlu olmuşam bilemezsin haaa' seremonisini yapmakla meşguldü.

Neler gelmemişti ki önümüze, neler neler... Neler ne-Harbi bunlar neydi ya?

Hiç birini bilmiyordum.Çözebildiğim tek şey Perde Pilavıydı.Ki o da o mu emin değilim...

Lezzetler iyi hoş görünüyordu ama çoğu etliydi. Soğanlar bana gülümsüyordu.Sadece köfte falan olsa neyse de böyle lop et yiyemezdim ki... Hele de yağlı kısımları bana göz kırparken. Ama Naze hanım yine fazla coşkulu bir şekilde, "De yiyeseniz hadeeee!" diye bağırınca el mahkum içli köfteye benzer ama dışı daha beyaz olan bir şeye uzandım. Çatalıma takınca dünyanın en enteresan şeyini inceler gibi sağına soluna baktım.

Bu neydi şimdi?

"Kepçük..."diye mırıldandım çatalımın ucundaki şeye dünyanın en enteresan şeyi gibi bakmaya devam ederken.

"Hıı."diyerek Kepçük olduğunu hemen onayladı.

"Bu ne?"deyip çatalla ona döndüm.

Önce o da bir baktı. Sonra "Kutlık." diye açıkladı. "İçli köftenin Şırnakcası gibi düşün."

"Madem içli köfte neden içli köfte dememişler? Ne gerek vardı başka isime?" diye sordum bu kez.

Öylece bir bana baktı. Sonra çatalıma bakıp göz kırptırdı. Küçükken de sorularıma cevap veremeyince aynen bu ifade belirirdi yüzünde. Hafif mal ve boş bir bakış... Bu bakışı beni istemsizce güldürmüştü. "Ay bunu diyeceğimi hiç tahmin etmezdim ama şu mal ifadeni resmen özlemişim Kepçük." dedim. Minik bir kahkaha daha atıp keyifle önüme döndüm.

"Ha özledin yani beni?" diye bir çıkarım yaptı kendince.

"Ya ya." diye homurdandım ağzımın içinde. Kutlık denen şeyi tabağımın kesip içini incelemeye başladım. "Hasretinden yataklara düştüm. Zor ayıltılar."

Pek yalan da değil asl-

Hemen susturdum çok derinlerden gelen bu sesi. Sakın güzel kardeşim. Sakın. Sus.

Minik bir gülme sesi geldi ama dönüp bakmadım. Onu gülerken görünce sebepsizce benim de gülesim geliyordu sonra. Dayanamıyordum. Hiç gerek yoktu şu an buna. Ciddiyetle Kutlık denen şeyi incelemeye devam ettim. Ama ortadan kesince bana sırtan et ve soğanlarla omuzlarım geri çöktü. Sürpriz... Çaresizce perde pilava uzandım. Artık etleri sıyrıp tanelerini yiyecektik. Yanımdaki Murathan'a yandan kaçamak bir bakış attım. Huzurla, tabağını tepeleme doldurmak ile meşguldü.

"Çek şu kolunu." dedim hafifçe önüme uzanan dirsek ucuna bir şamar atarak. "Çamış gibi yayıldın!"

Hemen bana döndü. Benim ters bakışımın aksine büyük bir huzurla sırtı sırtına ağzına bir parça kutlık denen şeyden atıp dirseğini daha çok benden tarafa uzattı. İnat demek ha Kepçük bey! Hay hay! Bu sefer ben de kolumu masaya yapıştırıp ondan tarafa yayıldım. Omuzlarımız birbirini iterken ikimiz de birbirimize ters bir bakış atıp önümüze döndük. İstese beni masanın ucuna kadar uçururdu tek omuzuyla muhtemelen ama sağ olsun yapmadı. Ben onu itelerken yerinden oynamaz bir dağ misali durmakla yetindi. Cama kafa atan sinek gibiydim. Güçsüz ama isyankar. Biz sessiz savaş halindeyken masadakiler de sohbeti koyulaştırmış gibiydi.

"Eeeee Bilge hanım." diyordu Hasan abi. "Bizim oğlanın durumu nedir bu aralar?"

"İyi."dedi Bilge hemen tatlı tatlı.Sonra bir durdu.Ve yine en tatlı haliyle devam etti. "Kantindeki bütün suları 75 kuruşa alıp depoladıktan sonra sınıfta 1 liraya satması dışında bir problem yok..."

Güldüm.Hatta herkes güldü.Anlaşılan Mete'nin tek fantezisi 25 kuruş yutmak değildi.

"Mete yine formunda."dedi Zülfikar.

Hasan abi ise dertliydi.Utançla elini alnına attı."Bu çocuk gerçekten benim sebebim olacak."

"Yalnız ince detayı gördün mü Hasan abi?" dedi Emek. "Kendi karını bile 25 kuruş üzerinden yapmış."

"Susun oğlum ya..."dedi Hasan abi yine dertli dertli.

Ama kimse susmadı tabi."Kayserili olmak onun suçu değildi Hasan abi."dedi Zülfikar baya eğlenen bir ifade ile."Coğrafya kaderdir."

"Ben sonuna kadar destekliyorum Metecan'ı."diye araya daldı Barbaros."En azından çocuğun yöneldiği bir alan var."

"Evet.Dolandırıcılık..."dedi Hasan abi aynı yılmış haliyle.

"Hayır."dedi Bilge hemen."Aslında beyefendiye katılıyorum.Adınız ne bilmiyorum ama..."

Barbaros'un bakışlar hemen Bilgeye kitlendi.Zaten karşı karşıya oturuyordular. "Barbaros..." diye mırıldandı. "Barbaros ben Bilge hanım."

Bilge'de hafifçe tebessüm etti. "Memnun oldum Barbaros bey." Barbaros bakışlarını ondan çekmeden başını aşağı yukarı sallarken Bilge tekrar öğretmen kanalına geçiş yapmıştı. "Matematikte ve sayı saymada sınıftaki herkesten daha iyi. Bu onun yaşında bir çocuk için çok iyi."

"Kahrımdan düşüp ölmeyeyim diye mi böyle diyorsunuz hocam?" dedi Hasan abi.

Bilge hafifçe güldü. "Tabii ki hayır Hasan bey. Olur mu hiç öyle şey? Gerçekten çok tatlı bir çocuk Mete. Derslerinde de çok başarılı. Çok iyi yerlere geleceğine eminim." Bu noktada gergin bir nefes verdi. "Ama... Söyleyin bir daha bu kalemin sihirli güçleri var diye arkadaşlarına kalem de satmasın. Ben de yarın bu konuda Zeynep hanımı arayacaktım zaten. Müdür duyarsa pek hoş olmaz..."

Ekip daha büyük bir kahkaha attı. "Bu çocuk geleceğin Acun'u abi ben söyleyeyim size." dedi Alican.

Hasan abi ise daha büyük bir yıkılış içindeydi. "Gerçekten kahrımdan öleceğim..." diye mırıldandı aldığı bu bilginin üzerine soğuk bir suyu kafaya dikerek.

Millet Mete üzerine yoğun bir goygoy döndürürken Kepçük ve ben ise ayrı bir şeyin savaşıını veriyorduk.

Önümüzde ki sürahinin kulpu sağa bakar bir şekilde mi durmalı?

Yoksa yamuk bir şekilde bana dönük mü durmalı?

Hala takıntılı manyak bordo goril! Yamuk hiç bir şeye tahammülü yoktu. O sağa çeviriyordu. Ben inatla yamuk bir şekilde kendime. O sağa. Ben bana. O sağa. Ben bana.

"Gökçen!" diye çıkıştı en sonunda.

Sırıttım. Ve uyuz bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. "Buyurun, benim."

Ters bakışlarını benden çekmeden sürahiye tekrar düzeltti. Uyuzluk değil mi oğlum!? Yamuk duracak o! Sırtışıımı bozmadan tekrar yamulttum. Aynı şekil o da geri düzeltti. Kesinlikle sorunları var.

"Hala mı takıntılı manyaksın sen?" dedim ters ters sürahiye kendime çevirerek.

"Aynen." dedi sağa çevirip. "Tıpkı senin hala başa bela olman gibi."

Kendime çevirdim. "Ben mi belayım be?! Asıl sensin bela. Sülük gibi yapıştın kaldın. Nere gitsem oradan çıkıyorsun."

Uyuz bir gülüşle sürahiye tekrar düzeltti. "İşte boşuna dememişler insan yaşadığını yaşatmadan ölmezmiş diye. Bak gör nasılmiş peşinde sürekli birinin olması."

Gerçekten hiç hoş değilmiş. Allah'ta beni bildiği gibi yapsın. Ne diye kene gibi bunun peşine koştuysam?!

"O zamanla bu bir mi?" diye bir savunma yaptım. "Çocuk muyuz Allah aşkına?" Sert bir şekilde tekrar kendime çevirdim.

Hemen düzeltti. "Bunu senden duymak hiç inandırıcı değil."

Adamın zil sesini CanKan- Yaranamadım yaptın Gökçen. Bir tık haklı gibi ha kızım...

Tam sinirle yine kendime çeviriyordum ki Murathan'ın yanında ki Timur benden hızlı çıkıp sürahiye tuttuğu gibi kendi önüne aldı. Ucunu da Murathan'ın yaptığı gibi özenle sağa çevirdi.

"En iyisi burada dursun." dedi sert sert. "Başımı döndürdünüz."

Sen dersin de durmaz mı be Timur abim..?

Az önceki tersliğimin anında havası kaçan teker misali söndü. "Tamam." derken uslu uslu önüme döndüm. Timur dediyse yaparım. Karşı konulmaz bir etkisi var adamın arkadaşlar, kusura bakılmasın yani.

"Senin garezin bana mı kızım?" diyen Murathan'ın isyankar sesiyle bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Kaşları son derece çatıktı. "Ben deyince ne

diye yapmıyorsun?!"

Tebessüm ettim tatlı tatlı. Anlayana ise uyuz uyuz. "Sen deyince yapasım gelmiyor."

"La havle, la havle..." diye söylenme sesi geldi. Umursamaz bir şekilde önüme döndüm. Tam onu sinir etmenin keyfi içerisindeydim ki birden kaşığı tabağıma dalınca bakışlarım istemsizce önüme eğildi.

"Hayret bir şeysin Gökçen!" diye söylene söylene pilavın içinden tabağın yanına kümelediğim etleri ve soğanları kaşıklayıp kendi tabağına aldı. "Küçükken de akıl sır erdiremezdim,hala erdiremiyorum." deyip aynı huysuzlukla bu sefer çatal ile hala pilavın içinde olan bir iki eti ayıklayıp aldı.

Öylece baktım eline.

Kaç yıl olmuştu bunu yapmayalı?

Yıllar... Uzun yıllar.

Birden yine hatırlamak istemediğim bir anı belirdi hafızamda. İnatla en arkaya ittiğim anılarımdan biri daha...

İzmir'e yeni gitmişiz. Babaannem, dedem ve halamlarla telefon dışında canlı olarak ilk kez tanışmışım.

Babamın şehit töreninde...

Yabancıyım. Her yere,her şeye yabancıyım. Sessizce bakıyorum her yere. Eviniz yok henüz. Babamın töreni olalı bir hafta olmuş. Babaannemlerdeyiz. Annem odadan asla çıkmıyor. Yemek yemiyor, kimse ile konuşmuyor, kimseye bakmıyor. Kendini bir odaya kapatmış, simsiyah kıyafetleri içinde, bir eli babamın vesikalık resminde, bir eli hamile karnında...

Ağlıyor. Sürekli ağlıyor.

Yemek yapmış halam.Haşlama. İçinde kocaman etler ve soğanlar var. Önüme koyuyor. Ama o da ağlıyor. Dedem balkonda ağlıyor. Babaannem salonda. Herkes ağlıyor. Ben yine ağlayamıyorum.

Ama herkes ağladığı için konuşamıyorum da. Ben eti böyle yemem Canan hala diyemiyorum. Çaresizce bakıyorum önümdeki yemeğe. Kepçük olsa diye geçiyorum istemsizce içimden...

O olsa,alırdı bunları.

Babam olsa....

Bir uyanıp, bir uyanmıştım. Sonra hepsi gitmişti. Gözümü açıp kapatana kadar herkes benden alınmıştı. Bir gecede bildiğim bütün doğrular, tuttuğum eller,yaslandığım omuzlar gitmişti. Sadece tek bir gecede...

Neden gitmişlerdi?

Yine cevap veremiyorum.

"Ye kızım,hadi." diyor halam gözyaşlarını silerken.

Hala ben bunu sevmem diyemiyorum. Yabancılar, ilk defa görüyorum, utanıyorum, hepsi ağlıyor. Annem benimle konuşmuyor. O yüzden ben de bir şey diyemiyorum. Çaresizce yiyorum önümdeki yemeği. Kendimi zorlaya zorlaya.

Sonra ise saatlerce kusuyorum. Ve ağlıyorum. Babamın şehit töreninde bile ağlayamazken bir et yüzünden saatlerce ağlıyorum...

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes vererek boğazıma oturan yumruyu geri itmeye çalıştım. Hatırlama Gökçen. Hatırlama. Sakın. Gitme o zamana. Sakın. Sakın. Yapma bana bunu. Sakın. Bunca yıl bunları asla düşünmedin. Şimdi de düşünme.Yapma bana bunu...

Tozlu anılar tozlu raflarda kalmalıydı. Tozlarını silmenin kimseye bir faydası yoktu.

Ama olmuyordu. Murathan ve ezelden aşinası olduğum o çocukluk kokusu yüzünden tozlu anılar yavaşça üzerindeki tozları siliyordu.

Bu olmamalıydı. Tozun, dumanın içinde kalırdım o raflar temizlenirse. Nefes alamazdım. Bu yaşanmamalıydı.

"Gerek yo-" diye mırıldanacakken tabağıma başka bir dolma bıraktı.

"Bu hem etsiz hem soğansız." diye mırıldandı ciddiyetle. "Bundan ye."

Cevap veremedim. Önce ellerine baktım. Eskiden küçücük, şimdi kocaman ellerine... Bakışlarımı ellerinden hafifçe bana doğru eğilmiş yüzüne çevirdim. Kirpikleri yine hemen beni selamladı. Buram buram tıraş losyonu kokusuna karışık hafiften bir barut kokusu etrafımı sarıp sarmaladı. Öylece baktım yüzüne.

Aylarca bekleyip sonra unutmak zorunda kaldığım Kepçük'e.

Unuttum diye kendime kızıp, aylarca da onu unutmak zorunda bırakıldım diye ağladığım Kepçük'e. En iyi arkadaşım, çocukluğum, babamın yokluğunda teselli bulduğum, hep kızan ama kızsız bile asla elimi bırakmayan Kepçük'e... O da bana dönünce bakışlarımız keşişti. Bu kez ifadesiz değildi. Aşinası olduğum bir bakış vardı kehribar gözlerinde. O küçükken de çok konuşmazdı. Gözleri ile anlatırdı çoğu şeyi. Sessiz cümleleri vardı. Kimse anlamasa bile ben anlardım.

Üzülünce,sevinince,kızınca hatta ağlayacak gibi olduğunda bile nasıl baktığını anlardım.

Ağlayacaksa saklanırdı. Ya da bakışlarını tavana diker, gözyaşlarını bu şekilde durdurmaya çalışırdı. Gülecekse önce başını yere eğer, sonra

yavaşça iki yana sallardı. Bir şeye kızdıysa söylemez, ters hareketlerle memnuniyetsizliğini belli ederdi. Korktuysa gözlerini kapatır, içinden korkusu geçene kadar sayardı. Düşünceliyse sürekli kulağı ile oynardı.

Ben onu bilirdim.

Ama bu sefer bilemedim. Çözemedim. Anlayamadım.

Kehribar gözlerinden bir şey sızdı sanki benim gözlerime. Ve yıllardır kalbimin ortasında duran boşluğa saçma bir sızı doldu. Acıdı.

Kalbim acıdı...

Neden..?

Yine bilemedim...

"Gerek yoktu..." diye mırıldanabildim gözlerimi gözlerinden çekmeden. "Kendim hallederdim."

Yutkundu. Adem elması ağır ağır kavislendi. "Sana kalsa hiç bir şey yiyemeden kalkacaksın sofradan." diye mırıldandı bakışlarını yavaşça benden kaçırarak. Evet, resmen bakışlarını benden kaçırdı. Yine!

Çünkü biliyor Gökçen. Senin onu tanıdığımı biliyor. İkidir bakışlarını senden saklıyor. Ne saklıyor? Gözleri bizden neyi saklıyor?

Önüne dönünce bir iki saniye ikimizde konuşmadık. Hafif bir öksürükle boğazımı temizledim. Bakışlarım onun tabağına kaydı. Bir patlıcan dolmasının içini yemiş, kabuğunu bir kenara ayırmıştı. İstemsizce derin bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Sonra yavaşça bende onun tabağına uzandım. Patlıcanı alıp kendi tabağıma bıraktım. Ve aynı yavaşlıkla bir parça alıp ağzıma attım.

Ben sakince ağzımdaki lokmayı yerken bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bakmayayım dedim ama olmadı. Bende ona döndüm. İfadesizlik zırhı yoktu gözlerinde. Sıcaklık bakıyordu. Bildiğim Kepçük gibi. Benim Kepçüğüm gibi...

Bu sefer bakışlarını kaçırmadı. Hafifçe güldü. Aynı şekilde benim de dudaklarımda bir gülüş oluştu. Sonra ise aynı ifadelerimizle ikimizde aynı anda önümüze döndük. Anlamsız sırtışıma silemeden ağzıma bir parça daha patlıcan attım. Yandan tabağına kaçamak bir bakış atınca, onun da benim tabağımdan aldığı etleri kaşıkladığını gördüm.

Hala anlaştığımız konular aynıydı sanırım... Ve geldim geleli tek sağlıklı iletişimimiz de bu an olabilirdi. Hatta kesinlikle buydu. Ve ek olarak dünyanın en amaçsız sırtışı da şu an benim yüzümde olabilirdi.

"Eeeee dohtar hanıma tavuh kesin dememiş miyem ben? Hani nereyedir?" diye Ahmet Ağa bağırınca ona döndüm.

Etrafta koşuşturan adamlardan biri 'hemen geliyor ağam' diyerek içeri koşunca Ağa bu sefer daha yumuşak bakışlarla bana döndü. "Kusura kalmayın dohtor hanım. O kadar da tembih etmişem ha."

En kibar halimi kuşandım."Hiç önemli değil. Zahmet etmeseydiniz bir daha."

"Yav ne zahmetiiiiii." dedi abartılı bir sesle. "Siz gelmişsiniz benim dğnm şenlendirmişsiniiiz. Ne zahmetiiiiii yavvvv." Güldüm. Valla ben bu ağayı yerim. Ahmet ağa ise aynı neşesi ile devam etti. "Demek bizim deli komitanla önceden tanıştınız ha dohtor hanım." Birden bir şok ifadesi kuşandı. "Vallah çok şaşırmışem ha."

Yanımda oturan bordo gorile yandan bir bakış attım. Aynı şekil o da bana. Sonra tekrar önümüze döndük. "Yeni tanışmıyoruz." dedi Murathan.

"Nasıl yani?"dedi ağanın kızı Gurbet. "Burada tanışmadınız mı?"

"Hayır. Çocukluktan bir tanışıklığımız mevcut kendisiyle."dedim gülümsemeye çalışarak.

Herkes 'haaaa öyle mi' şeklinde aydınlanırken biz yine ifadesizce önümüze döndük. Ama birden ortamdan bir ses yükseldi. Çok sağma bir ses.

"Ben bu akır gözlü karıyı istiyem."dedi Ahmet Ağa'nın babası, dede Devran Ağa.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde direkt bana bakıyordu. akır gözlü karı derken? nce bir sağa baktım. Başka akır gözlü karı var mı diye. Yoktu. Burada kaşları son derece çatık bir şekilde ağaya bakan Murathan vardı. akır gözlü karının bu olduğunu sanmam.

Sonra soluma baktım. Belki akır gözlü karı buradaydı. Ama burada da yoktu. Burada da ise şokla bir bana bir ağaya bakan Bilge vardı. akır gözden kastedilen kahverengi değilse bunun da akır gözlü karı olduğunu sanmam.

Sonra önüme döndüm.akır gözlü karı...Ben miyim lan?

Derken Devran Ağa titrek parmağı ile beni işaret etti."Ben bu akır gözlü karıyıııı istiyemmm!"

Tek kaşım istemsizce havaya kalktı.

Sugar daddy..?

Ya da sugar grandfather..?

Sofraya derin bir ölüm sessizliği kmşken "Baba sus."dedi Ahmet Ağa babasına dönüp telaşla ellerine yapışarak."Dohtordur o. Sus."

"Tamam."dedi Devran Ağa bakışlarını benden çekmeden."Ben bu çakır gözlü dohtor karıyı istiyem."

Allah'ım...Tamam ağa istiyorum dedim ama... Bu değildi ya...

"Baba ağzına kurban susasan."dedi Ahmet Ağa."Sonra gülerek bize döndü."Şakadır. Şaka der baba. Şakadırrrrr." Kocaman bir kahkaha attı.

Ağam bizlen eğlenir...

"Tövbeler olsun."diye mırıldandı Ayşegül.

"Dua ederken detay belirtsek daha iyi olacak galiba."diye ekledi Bilge.

Aşırı hak verdiğim için yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. Ama ağam hiç bizlen eğlenir gibi değildi. Baya baya alacaktı beni galiba. Devran Ağa, sugar daddy bakışlarını üzerimden çekmeyince tedirginlikle önüme dönüyordum ki sandalyem Murathan tarafından zank diye ondan tarafa çekildi. Kollarımız birbirine yapışık bir konum aldı. İyice çekti sandalyemi kendisine doğru. Ona baktığımda ise kaşları çatık bir şekilde ağzına dolma tıkmakla meşguldü.

Devran Ağaya göz ucuyla baktığımda bakışlarının hala bende olduğunu görünce istemsizce bende bir tık daha sokuldum Murathan'a. Bir horoz bir Sugar ağa daddy derken benim bu köyde ciddi manada büyük bir göt ve can korkusu sorunun vardı.

Masa halkı yine havadan sudan muhabbetlerin döndüğü eski mooduna döndü. Barbaros ve Zülfikar kendi aralarında bir şeye gülüyor,Hasan hala oğlunun dolandırıcı olmayacağına dair Bilge'den onay almaya çalışıyor,Süleyman ise Aybüke'nin tabağına bir şeyler yığdıkça Aybüke tarafından geri püskürtülüyordu. Ayşegül bir iki tanıdık görüp selam vermek adına onların yanına gitmişti.Egemen ise hala ortada yoktu. Mesaj falan atmış mı diye telefonuma baktım. Atmamıştı. Nerede kalmıştı o zaman bu adam?

Bu arada gözüme takılan minik bir detay vardı. Sofraya yemekleri taşıyan kızlardan biri Süleyman'ın yanında hafifçe cilveli hallerde bulununca Ayküke'nin kıza attığı bir saniyelik bakış... Kimse yakalayamamıştı belki ama ben yakalamıştım. Anladığım kadarı ile Süleyman seviyor, Aybüke pas vermiyordu. Ve bu bakış pas vermeyen biri için biraz fazla anlamlı bir bakıştı bence ama. Neyse...

"Buyrun doktor hanım."diyerek Bilge ile aramıza bir adam kolunu uzatıp önüme temiz bir tabakta pilav ve kızarmış tavuk bıraktı.

"Teşekkür ederim."diye mırıldandım. "Zahmet oldu."

Kıbarca gülümseyip geri çekildi. Ben ise bu kez huzurla önüme döndüm. Şükür artık adam akıllı yiyebilirdik. Tam yemeğe abanıyordum ki ağanın söylediği şeyle kaşığım havada, bakışım kaşıқта, huzurlu tebessümüm dudaklarımda öylece kaldı.

"Sizi kovalayan horozdur dohtor hanım. Afiyetle yiyesiniz."

WTF?

Gözlerim yerinden fırlar gibi bir konum alırken vahşet görmüş bakışlarımı Ahmet Ağa'ya diktim. Sonra kaşığıma. Sonra daha büyük et yığını olan tabağıma...

"Horozu mu kestiniz?" diye mırıldandım vahşet içinde.

"He valla.Size çoh büyük ayıp etmişti. Biz de onu kesmişiz."

O deli manyak horozun bağıışı kulaklarımda yankılanınca usulca kaşığı tabağa geri bırakıp yutkundum. Bön bön etlere baktım. Benim yüzümden mi kesildin sen yani horoz bey? Benim yüzümden mi butlarınız böyle kızartıldı...

Ağlayacağım galiba. Benim moral oraya sıfır sıfır sıfır. Elimi dertli dertli ağzıma kapattım.

Ben şimdi bunu nasıl yiyeyim? O kadar anımız varken... Aman tanrım, bunlar nasıl acılar Allah'ım?! Yanımdaki Murathan'dan minik bir kahkaha yükselince bakışlarımı ona çevirdim. Baya eğleniyordu bordo goril.

"Gülme Murathan ya." dedim ağlamaya yakın bir sesle. "İdam etmişler horozu! Ağlayacağım galiba."

"Siz ağlayacaksanız bana verin Gökçen hanım. Ben büyük bir zevkle yerim." diyerek Zülfikar tabağıma uzandı.Sertçe bir kanada çatalını geçirip geri çekildi. Ve kanada bakarken dudakları zevkle iki yana kıvrıldı. Mavi gözleri ıslıl ıslıl baktı ete ve büyük bir iştahla ağzına tepti.

Devran Ağa'dan yine aynı ses yükseldi.

"Ben bu çakır gözlü karıyı istiyem."

Ağam bir dur be. Zaten acı içindeyiz. Bir dur Allah aşkına ya.

Ben hala acı içindeyken ortama şükür Bismillah Egemen' de gelebilmişti.Adama oturacak yer kalmamıştı ama onun da oturmaya niyeti yoktu galiba. Baya bir panik duruyordu. Dolanıp benim ve Bilge'nin arasından başını öne uzattı. Hafifçe yan dönerek bakmaya çalıştım yüzüne.

"Nerede kaldın sen Egemen? Acil bir şey mi var?"

Dertli bir nefes verip sağ elini saçlarına daldırdı. "Şimdilik yok ama olabilir."

"O ne demek?"

"Hastalarımından biri kötüleşmiş.Acil gidip bakmam lazım sanırım."

"Ben de geleyim mi?"

"Yok yok." dedi hemen. "Bir saate gider gelirim ben zaten. Siz beni bekleyin burada. Ben dönünce beraber döneriz geri."

"Bir daha git gel zahmet olmasın sana." dedi Bilge.

Egemen nazıkçe güldü."Olmaz olmaz,merak etme.Siz ben gelene kadar eğlenmenize bakın."

"Eeee iyi madem."dedim el mahkum.İşte doktor olunca bir saatin diğer saatini böyle tutmuyordu.

"Bir saate buradayım."deyip göz kırptı. Sonra ise bakışları yanıma takıldı. Dudaklarındaki gülümsemeyi bozmadan öylece bir iki saniye yanıma bakınca bende istemsizce dönüp Murathan'a baktım. O zaten bize bakıyordu. Yine son derece ifadesizce hem de.

"Siz geçen gün hastanede karşılaştığım beyefendiydiniz değil mi?" dedi Egemen gözlerini kısarak. "Murathan mıydı?"

Murathan önce ifadesiz bakışını bozmadan baktı. Sonra ise başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Evet."

Egemen bu sefer Murathan ve benim arama yaklaştı. "O zaman tam tanışamamıştık." deyip elini aramızdan Murathan'a doğru uzattı. "Egemen ben."

Murathan önce göz ucuyla bir bana baktı. Sonra tekrar Egemen'e.Kısa bir duruksamanın ardından ona uzatılan eli kavradı.Saniyelik bir tokalaşmadan sonra hemen aynı ifadesizliği ile önüne döndü.

"Askerdin değil mi sen Murathan?" diye sordu bu kez Egemen.

Murathan yavaşça tekrar ona döndü. Ve şöyle dedi; "Evet. Askerim Etem."

Etem?!

"Egemen."dedi garibim Egemen masum masum."Egemen adım."

Murathan ciddi duruşunu zerre bozmadı. "Pardon."dedi sert bir sesle.Bakışlarını Egemen'e dikti."İsim hafızam biraz kötüdür de. Etem..."

Ağzını kırıyım senin,kulakları düşesice adam!

"Bayıldım bu konuşmaya." diye mırıldanan Zülfikar'ın eğleneni sesi geldi kulağıma ama bu tarafa mı dedi emin değildim. Ona baktığımda Süleyman ve Aybüke ile konuşuyor gibiydi.

Fakat ben bayılamamıştım bu konuşmaya. Öküze bak ya.

Ortam saçma bir şekilde gerilmişti. Çok saçma bir şekilde hem de. İkisi de birbirine tip tip bakarken yine o an yapılacak en saçma şeyi yapıp minik

bir kahkaha attım. "Murathan yaaaaaaa." dedim hala gülerken. Aynı neşemle Egemen'e döndüm. "Ciddi durduğuna bakma sen bunun Egemen. Geçen günde dedim ya, çok şakacıdır o. Etemmiş..." Yine güldüm tabi. Hem de Murathan'a sen adam olmazsın bakışımı atarak. "Ay ne güldüm. İlahi Murathan..."

Goril, gayet uyuz bir bakışla bana bakıp önüne döndü.

"Aynen.Baya şakacıymış."diye mırıldandı Egemen.Yüzünde ilk defa tebessümü yoktu. Haklı adam. Ne zaman bir tanışma girişiminde bulunsa bu katıksız öküz tarafından yağmalanıyordu. Bana bakınca ise her zamanki gülüşünü tekrar dudaklarına kondurdu. "Dikkat et. Dediğim gibi bir saate dönerim ben."

Gülümsedim."Tamamdır.Sen de dikkat et. Haberleşiriz."

Geri geri çekilip uzaklaştı.Ben de tamamen önüme döndüm. Tam ağzımı açıp saydırma işlemine geçiyordum ki Murathan benden önce çıktı.

"Hiç başlama yine öküzsün laga lugasına Pamuk."

Derin bir nefes verip başımı umutsuzca iki yana salladım."Ne güzel. En azından ben demeden ne şekilde davrandığını biliyorsun. Senin zeka seviyende biri için muazzam bir yetenek." Öfkeyle ağzıma idam edilen horozun etini tıktım. Kusura bakma horoz bey ama şu an bir tık sinirlendim. Yiyeceğim seni. "Allah seni akılla şereflendirsin Murathan. Başka söyleyecek söz bulamıyorum!"

"İyi ki başlama dedik..."diye homurdandı.

Tabii ki umursamadım. "İkidir adam seninle insan gibi iletişim kuruyor senin şu hallerine bak. Etemmiş. Etem ne be?!Gerçekten tam bir öküz olmuşsun. Valla bak. Eskiden en azından az biraz nezaketin vardı. O bile uçmuş gitmiş. Her önüne gelene böyle mi davranıyorsun sen?!"

"Kim bu?" diye çıkıştı birden bire. "İkide bir çıkıyor her yerden." Bakışlarımı ona çevirdiğimde gerçekten sorgulayan bir ifade ile bana bakıyordu. "Neden tanışmak zorunda olayım?"

"Kim o biliyor musun Murathan? Senden alınan medeniyetin beden bulmuş hali." dedim ters ters.

Yandan kalın bir gülme sesi geldi. Hafifçe öne eğildiğimde bu sesin Timur'dan gelmesi bende minik bir şok etkisi yaratmıştı, yalan yok.

"Gökçen hanım..." diye mırıldandı Zülfikar. Onun da yüzünde eğlendiğini gösteren bir ifade vardı. "Siz iyi ki gelmişsiniz ya. Valla bak."

"Zülküfcüm az ye sen istersen."dedi Murathan birden."Sanki birden yiyince yine bir gevşemeler içine girdin sen koçum ha? Göbek çıkmasın

sonra..."

Zülfikar anında ciddileşti.Önündeki tabağı ileri doğru itti. "Haklısınız komutanım. Aniden doydum ben de, ne hikmetse."

"Allah Allah."dedi Barbaros yarım bir gülüşle. "Biz de akıl sır erdiremedik şu an. Sen eti baya severdin oysa gardaşım. Az daha yeseydin."

Zülfikar güldü. Ama baya baya samimiyetsizlik kokan bir gülüştü bu."Yok kardeşim. Bilirsiniz beni. Ben hep az yer, az uyur, az konuşurum."

"Doğru."dedi Süleyman."Evliya gibi adamdır Zülküfümüz."

Hepsi ciddi ciddi kafa salladı. Ama bıyık altı bir de gülüş vardı dudaklarında. Bir espri falan dönüyor aralarında galiba. Olaya malım şu an.

"Gökçen hanım."dedi Gurbet birden bire.

Hemen bakışlarımı yanıma çevirdim. Hangi ara dibime geldiği hakkında bir fikrim yoktu ama biraz ürkmüştüm. Şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım. "Efendim canım."

"Hadiii halaya."deyip Bilge ve benim elime yapıştı."Çok oturduk valla. Hadiiii."

Bilge yok canım ben oynamayı pek sevmem tarzında şeyler söyleyerek bu teklifi geri çevirirken ben tabii ki öyle bir şey yapmadım. Hemen yerimden kalktım.

"Ben bu Çakır gözlü karıyı istiyem."dedi Devran Ağa.

Sugar daddy, bir dur ya!

"Devran Ağayı bir içeri mi görürseniz artık Ahmet ağa?"dedi Murathan sert sert.

Ahmet ağa çaresiz bir bakış attı."Gitse can kurban komitan ama gitmez. Vallah kusura kalmayasanız. Ama zararsızdır. Korkmayasan dohtor hanım."derken Devran Ağa'dan yine aynı ses yükseldi.

"Ben bu Çakır gözlü karıyı istiyem!"

"Baba kurban susasan yav!" diye isyan etti sonunda Ahmet ağa.

Ben ise çakır gözlü karı ben değilmiş gibi ayağa kalkmış, saçlarımı geri savurmak ce açılan belimi elden geldiğince kapatmakla meşguldüm. Halay ciddi bir eylemdi.

"Pamuk."dedi Murathan birden bire.Ne var dercesine bir bakış attım. Onun ise bakışları çılgın sugar daddy ağama kayıp sonra tekrar bana döndü."Fazla uzaklaşma..."

Bu adam gerçekten benim yaşımı hiç kabullenemeyecek galiba.

"Peki pistteki balonlarla oynayabilir miyim annecim?"dedim uyuz bir tatlılıkla.

Ekip yine güldü. Murathan'ın dudaklarında ise sevimsiz bir gülüş belirdi. "Gözümün önünden kaybolmadığın sürece neden olmasın."

Bu cevabına yüzümü olabildiğine ekşitip arkamı döndüm. Ceylan gibi sekerek biraz ileride beni bekleyen Gurbet'e ilerledim. Arkamdan Devran ağının klasik, "Ben bu çakır gözlü karıyı istiyem." repliğini duydum lakin umursamadım. Bozuk plak misali takılmıştı.

Asla vazgeçmeyecekti sanırım. Ah be ağam. Farklı yüzyılın insanlarıyız. Affet. Başka bir evrende, en güzel halinle diyelim inşallah.

Gurbet'in koluna girmiş neşeyle sonsuz bir kuyruk şeklinde halay çekilen yere doğru ilerliyorduk ki birden beni halayın tersi yönüne çekti. Bocaladım bir. Ne olduğumu bilemedim. "Nereye?" dedim mal mal. "Halay burada."

Halayın bir ucu da bu yönde mi yoksa?

"Gökçen hanım." dedi kısık bir sesle. Arkaya ve sağa, sola kaçamak bir bakış attı. "Bana yardım etmeniz lazım."

What dedin gülüm?

"Hangi konuda?" dedim şaşkınca. Bu arada baya baya kalabalık alandan çıkmış evin arka kısmına doğru gidiyorduk.

"Şey..." dedi kısık bir sesle. Sonra tekrar arkasına baktı ve durdu. O durunca ben de durdum. Arkama baktığımda görünürde bizim masa yoktu artık. Kalabalık evin önünde kalmış, etrafta koşturan tek tük çocuk vardı.

"Bir sorun mu var Gurbetçim?" derken yüzündeki endişeli ifade yüzünden onu rahatlatmak ister gibi sakince sormuştum bu soruyu.

"Gökçen hanım..." diye başladı söze. Mahcup bir şekilde sağ elinin parmakları diğer elinin parmaklarını çekiştirip duruyordu. "Ben mecbur kalmasam bunu sizden istemezdim asla ama...Biraz yardıma ihtiyacım var."

Valla orta yerimden yarılağım be! Kız konuş! Komplocu aklıma kırk farklı fantezi geliyor bak Gurbet. Allah aşkına bana bunu yapma.

Meraklı bakışımı görünce aynı şekilde devam etti. "Benim şimdi biriyle görüşmem lazım. Benim için çok uzaktan geldi. Arka tarafta bekliyor. Ben şimdi tek gitsem çok dikkat çekerdim. Başka birine dersem de anında babamların kulağına giderdi... O yüzden ben sizi..."

Halay çöşküsünün nedeni belli oldu.

"Ay ilahi Gurbet." dedim rahatlamış bir ifade ile. "Bunun için miydi o kadar kıvrınma be kızım?" İmalı bir sırıtış belirdi dudaklarımda. "Sevgilin falan mı?"

"Öyle..." diye mırıldandı. Gülme, utanç karışımı bir gülüş vardı dudaklarında. Aynı ifade ile siyah saçlarını kulaklarının arkasına itti. "Böyle sizi kullanmış gibi oldu ama valla çok özür dilerim. Başka çarem yoktu. Kimse bilmiyor. Ben üniversiteden döndüğümünden beri köyden pek çıkamadığımdan görüşemiyoruz. Başka birinden istesem anında babamların kulağına giderdi. Sülale malum..."

Tabi aşiret dedikodusu ayrı bir boyut olur. Anlıyorum."Sorun değil tatlım."deyip koluna girdim. Tekrar ilerlemeye başladık."En başından söyleseydin ya bana. Ben seni sofradan çeker alırdım zaten."

"Ne bileyim..." diye mırıldandı. "Açıkçası utandım biraz sizi de böyle bir işe sokmaya. Ama başka zaman da göremezdim. Kendim gitsem yokluğum hemen dikkat çeker, annem peşime takılırdı. Babamlar görse veya duysa zaten biterdim. Aklıma tek siz geldiniz, gerçekten özür dilerim."

"Çok rica ediyorum özür dileyip durma Gurbet." dedim. "Özürlük bir şey yok."

"Çok teşekkür ederim Gökçen hanım."

Hemen güldüm. İyilik meleş miyim neyim ben ya acaba?! Gör bunları Eros. Gör bunları Selenaaaaa!

Ne dersem diyeyim Gurbet susmadan bana teşekkür etmeye devam ederken yaklaşık beş dakikalık bir yürüme ile evin arkasında bulunan bir samanlık gibi bir yere gelmiştik. Evet. Bildiğimiz samanlık. Baya baya samanlar falan vardı yani burada. Ve ahır. Buraya yakın bir yerde ahır da vardı galiba. Zira şu an baya baya kulağıma en natürelinden inek mölemesi ve eşek anırması geliyordu.

Gurbet bana burada beklememi, beş dakika sonra geleceğini söyleyip samanlığın ileri tarafında ki tahta kapıdan içeri girmişti. Sevenlerin az da olsa buluşması adına çaresizce dediğini yapıp samanlığın önünde dikildim. Önce sağa baktım. Saman. Sonra sola baktım. Yine saman. Yere baktım. Aaaaa! Saman.

Bu ortam benim için iyi değildi. Saman beni hapşırtı bilirdi. Her türlü polen, toz, saman ve türevi beni hapşırık krizine sokabilirdi. O yüzden elimi çaresizce burnuma kapattım. Tekrar mal mal sağa sola bakmaya devam ediyordum ki...

"Pamuk."dedi Murathan.

Bakışlarımı şokla karşıma çevirdiğimde Kepçük sorgulayan bir ifade ile bana bakıyordu. Siktiriko. Bu niye geldi lan? Manyak, harbi sülük gibi yapıştı be. Valla imdat diye çığlık atacağım artık ha!

"Kepçük."dedim bende hemen. Ama burnuma kapalı elim yüzünden sesim bir garip çıkınca hemen elimi burnumdan çektim. "Ne işin var senin burada?"

Aynı sorgulayan ifadesi ile bana doğru ilerledi."Bu soruyu benim sana sormam gerekliydi oysa..."Tam karşıma gelince kaşları çatıldı."Ne işin var senin burada?"

Yalan mesaimiz başlasın...

"Hava alıyorum."dedim hemen.

Samanlıkta mı? Really Gökçen?

Sağa sola boş boş baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Burada mı?"

Haklı.

"Ne demek burada mı?Nesi varmış buranın?"dedim hızla."Mis gibi temiz hava işte.Samanlar, tezek falan..." Daha inandırıcı olmak adına içime derin bir nefes çekince anında şiddetli bir hapşırık kaçtı dudaklarımdan.

Siktir ya...

"Bayılırim bu havalara..." diye tamamladım cümlemi. Acılı bir çırpınıştı.

Bir hapşırıkla daha başım önüme savrulunca saçlarım yüzüme döküldü. Başım öne eğikken çaresizce gözlerimi kapattım.

Kesinlikle siktir ya...

"Yaaa..."diye mırıldandı. "Baya seviyorsun. Belli."

"Tabi severim."dedim saçlarımı tekrar geri savurarak. Çenemi yukarı diktim. "Ayrıca sen ne diye benim peşimden gelip duruyorsun? Manyak mısın?"

"Gözümün önünden uzaklaşma demedim mi ben sana?"

Ukalaca sırtıttım."Gerçekten bunu dinleyeceğimi mi düşündün peki?"

Aynı şekilde o da sırtıttı."Dinlemeyeceğini bildiğimden hemen peşinden geldim zaten." Sonra ciddileşti. "Tekrar soruyorum. Ne işin var burada? Ne karıştırıyorsun sen?"

Tersleme işe yaramıyor. Huyuna gidelim Gökçen. Zira içimden bir ses neye yardım ettiğimizi görünce iki saat azar yiyeceğini söylüyor. Aynen. Kesinlikle huyuna gidelim.

Tebessüm ettim. En tatlı halimi kuşandım. Ve pıtı pıtı yanına ilerleyip nazikçe iki elimle koluma yapıştım. Gurbetlerin olduğu kapıdan uzaklaştırmak adına ilerletmeye çalıştım. "Ya sen neden bana hiç güvenmiyorsun?" dedim tatlı tatlı. "Bu kadar mı rezil bir imajım var senin gözünde gerçekten? Üzülüyorum ama bak... Hem samanlıkta ne karıştıracağım Allah aşkına?! Gerçekten hava almaya gelmiştim ben

buraya. O taraf baya kalabalık malum. Çok bunaldım sestem Murathancığım."

Öylece bön bön baktı suratıma. Sonra yapıştığım koluna. Sonra tekrar bana. "Murathancığım mı?" diye mırıldandı aşırı tedirgin bir şekilde.

"Tabiiii." dedim hemen. "Bilirsin, ben sana kızarım ama sadece dilimde kızarım. Özümde sen benim hep Murathancığımsın." dedim yine ileri çekmeye çalışarak. Fakat goril yerinden zerre hareket etmiyordu. Ama umut fakirin ekmeği, benim ise hayat felsefemdi. O yüzden nazıkçe yine ilerletmeye çalıştım. "Şey yapalım mı biz seninle?" dedim tatlı tatlı.

"Ne?"

Harbi ne?

"Halay dönek mi?" dedim hızla.

İnanamıyorum sana Gökçen...

Murathan'da inanamamıştı sanırım. "Halay mı mı dönek mi?" dedi aynı tedirgin ifadesi ile.

Çaresizce yine sıırttım. "Hıııı." dedim tatlı tatlı. "Bak tam da sabahdır beklediğim şarkı çalıyor bak. Duyuyor musun?" İşaret parmağımı önde çalan şarkıyı işaret eder gibi havaya kaldırdım. Şarkı şöyle diyordu;

"Zola bine mızrabım

Mızbılbenda zonebım

Zola bine mızrabım

Mızdelala zonebım lee

Bılıbende bılıbende

Mızbılıbenda zonebım eyy

Bılıbende bılıbende..."

"Bılıdendeeeee." dedim neşeyle. "Bayılıırım." Tekrar ileri çektim. "Hadi gidip seninle bir halay dönek. Küçükken de düğünlerde oynardık ya. Eski günleri yad etmiş oluruz. Hadi."

Baktı.Baktı.Baktı.Sonra hızla kolunu ellerimden kurtarıp Gurbetlerin olduğu kapıya doğru ilerledi. "Ne var burada? Ne karıştırıyorsun sen?"

Tekrar koluna yapıştım. "Hiç bir şey Kepçükcüğüm. Ne karıştıracağım Allah aşkına ama yaa!"

"Kepçükcüğüm mü?" dedi bu kez aynı tedirgin ifadesi. Hızla tekrar ileri atıldı. "Kesinlikle bir şey karıştırıyorsun sen."

Huyuna gitme işe yaramıyor. Huyuna sıçayım. Huyu mu var gidelim. Bordo goril!

"Ayyy Murathannn!" diye yükseldim en sonunda. "Valla yeter ama artık ya. Çocukmuşum gibi davranmaktan vazgeç. Ne karıştıracağım elin samanlığında şu an! Hava alıyoruz dedik işte. Neyine taktın bu kadar?"

Kaşları çatıldı. Bana doğru ilerleyip samanlık kapısından uzaklaştı. Aramızdaki mesafeyi neredeyse sıfır noktasına getirdi. Çatık kaşlarının gölgelediği kehribarlarını gözlerime kitledi. Ani yakınlığını beklesem de geri çekilmedim. Bende gözlerimi gözlerine diktim. Bakışlarını kaçırmıyorken görebildiğim kadarını görmeliydim orada.

"Samana alerjin varken..." dedi tek kaşını havaya kaldırarak. "Bu dediğine harbiden inanmamı mı bekliyorsun sen benden?"

İfadem bocaladı. Unutmamış...Bunu da unutmamış...

Baktı hem bu sefer. Uzun uzun, dik dik baktı gözlerime. O an o kehribarlarını benden kaçırmaması daha mı iyiydi diye düşünmeden edemedim. Fazla deliciydiler. Kelimeleri zorla toparladığımı hissettim. "Beni tanıdığını mı düşünüyorsun sen gerçekten?" dediğimi dahi ağzımdan kelimeler çıktıktan sonra algılamıştım.

Hafif bir tebessüm oluştu dudaklarında. "Daha fazlası..." dedi ilk defa beni sıcacık eden bir sesle. Bakışları yüzümün her köşesinde gezindi. "Ben seni ezbere biliyorum Gökçen..."

Kalbimdeki boşluğa saçma bir sızı daha doldu. Neden hep onun yanında oluyordu bu..? Olmamalıydı...

Bakışlarım kirpiklerinde asılı kaldı. Çocukların ayrılığı bilmediğini, hissetmediğini düşünmek ne büyük deliliktir. Zalimce koparılıp alınmıştı bizden bildiğimiz, güvendiğimiz, elini tuttuğumuz her şey. Ne yapacağını bilmez bir halde kalmıştık ikimiz de. Ayrılığı en iyi biz bilirdik sanırım. Tek bir gecede hayatları değişen, Kepçük ve Pamukken, Murathan ve Gökçen olmak zorunda kalan biz.

Ve ayrılıkla ilgili içimin en derinlerine hapsettiğim, kimselerle paylaşmadığım bir cümlem vardı benim. Kendimden bile sakladığım, en büyük sırrım olan bir cümle...Ama şu an o da üzerinde tozlu çarşafı bir kenara itip usulca sızmıştı aklıma.

Özledin Gökçen...Sen Kepçük'ü çok özledin...

"Ya ben o ezberi bozarsam?" diye mırıldandım.

Sen de beni özledin mi Kepçük..?

"Kokun bile hala aynıyken mi Pamuk?" diye mırıldandı o da. "Sanmam..."

Baktı. Baktım.Gözlerini kaçırmadı bu kez. Sessiz kelimelerini yıllar sonra ilk defa görmemi ister gibi öylece baktı. Ve gördüm. İfadesizlik zırhını tamamen indirdiği gözlerinde ilk defa bir duygu kırıntısı yakaladım. Önce buruk bir hüznün aktı benim kalbimdeki boşluğa. Sonra ise kalbimi daha çok acıtan bir özlem...

Ama tam o an Gurbetlerin olduğu kapıdan pata küte sesler gelince istemsizce ikimizin de bakışları o yöne döndü. Harika Gurbet. Tam çeliyorduk adamın aklını kızım. Ne bok yiyorsun sen orada acaba?

Murathan hızlı bir manevra ile beni arkasına çekip belindeki silahı eline aldı. Siktir. Terörist falan sandı sanırım. Offfff!

Aşiret ağası babasına basılmaktan korkan Gurbet'e,komutan tarafından göte kurşun yeme şoku...

"Murathan öyle bir şey değil."diye hızla koluna yapıştım ama etki etmedi tabi.

Diğer eliyle beni tekrar arkasına çekip silahını kapıya doğrulttu. "Arkamda dur."dedi ciddi ciddi.

"Murathan valla öyle bir şey değil. Sok şu silahı yerine."diye tekrar eline koluna yapıştım.O ise hızla kapıya doğru ilerlemek ile meşguldü. "Murathan bir dur, dur!" diye ceketini çekiştirmeye başladım çaresizce. Ama kapının önüne çoktan gelmiştik.

"Pamuk arkama geç dedim sana!"dedi sert bir şekilde. Eli kapı koluna uzandı.

"Murathan."diye çekiştirmeye ettim."Lan Murathan kimin adı Murathan? Bir dursanaaaa!"

Durmadı tabi. Yakasına,paçasına yapışarak son bir çırpınış gösteriyordum ki beni zerre ciddiye almadan tahta kapıya sert bir tekme çakıp açtı ve silahını iki ele kavrayarak içeri doğrulttu.Ama içeride ki manzarayı o da görmeyi beklemiyor olmalı ki içeriye ilerleyen adımı öylece havada asılı kaldı.

Ama şöyle bir şey var ki...

Ben de bunu beklemiyordum.

O yüzden Murathan'ı durdurmak için koluna sülük gibi yapıştığım bir konumda ben de en az Murathan kadar öylece kalakaldım.

Gurbet ve yavuklusu...Samanlığın en köşesinde...Baya baya yakın...Dudak dudağa...Aleakta movik movik konumunda...

"Vouuuvvv..."diye mırıldandım istemsizce.

Gurbet ve yavuklusu bey ise kapı açılır açılmaz hemen ayrılıp hızla toparlanma mooduna geçti. "Ayyyyy!"dedi Gurbet panikle.

Bence de ayyyyy yani Gurbet...

Gurbet'in yavuklusu bey esmer bir gençti. Onlara doğrultulan silahtan olsa gerek şaşkın gözlerle, ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. Bir iki saniye sebepsiz ve amaçsızca baktık.

Mobese Beşir...Seni çok iyi anlıyorum dostum.

"Çok pardon."diyerek Murathan ciddi sessizliğimizi bozdu."Buyrun, devam edin siz..."

Ben hala ortama şokla bakarken o silahını tekrar beline taktı. Işık hızında bana dönüp elini gözlerime kapattı. Diğer koluyla beni kucakladığı gibi ayaklarımı yerden kesmek sureti ile sırtımı gövdesine yasladı ve geri döndü. Yani döndük sanırım. Karanlıktan göremiyordum ama LAN BENİM GÖZLERİMİ NİYE KAPATTIN MANYAKKKK?

RTÜK MÜSÜN SENNNN?!

"Hava almaya gelmişmiş.Havaya bak...Deli edeceksin beni Gökçen!"diye ters ters mırıldanışı geldi kulağıma.

Hala kolu sıkıca belime sarılı,eli gözümün üstündeyken bende iki elimle birden gözlerimin üzerindeki eline uzandım."NE YAPIYORSUN MANYAK? BIRAK!"

Elleri gözümün önünden çekildi ama diğer kolu hala tepeme çıkan crop yüzünden çıplak belime sıkıca sarılı,sırtım gövdesine yaslı ve ayaklarım baya baya yerde değildi.

"Her seferinde nasıl daha büyük bir boka batıyorsun valla hayret ediyorum sana!" dedi sinirli bir sesle. Beni bırakmadan sert bir şekilde tahta kapıyı geri kapattı.

Tam ben de savunmaya geçecektim ki... Geçemedim...

Ortamda başka bir ses duyuldu.

"Dohtor hanım...Komitan..."dedi Ahmet ağa.

Karşıya baktığımda, tam samanlığın girişinde, büyük bir şokla bakıyordu bize.

Haklı bir bakıştı.

Ve sanırım Murathan' da bir konuda haklıydı...

Boka...Batmak...

Ortamda ölüm sessizliği hakimken bir eşek anırması duyuldu. Sonra bir mööööö sesi. Benim kafamda ise her sese inat tek bir jenerik vardı.

Aşk-ı Memnu...

9.BÖLÜM

"Sen bana soğuk davrandığında ne kadar üşüdüğümü bir bilsen, kalbimi ceketinle örterdin..."

**CEMAL SÜREYA*

~ ~

"Pamuk, Pamuk. Kız nerdesin Pamukkkkk!?"

Gökçen oynadığı topraktan bakışlarını yavaşça sesin geldiği yöne çevirdi. Murathan okuldan dönmüştü anlaşılan. Elleri çamur olduğu için yüzüne dolan saçları geri itemedi ama görünürde kimse de yoktu. Kepçük önde olmalıydı.

"Buradayım Kepçükkkkk." diye bağırıp kendince yerini söylediğini düşünerek tekrar önüne döndü. Ciddiyetle çamurdan pastasını yapmaya devam etti. Pastanın üstüne topladığı minik mavi ve sarı çiçeklerden birini daha dikkatle yerleştirdi.

Bir iki dakika sonra Murathan nefes nefese bir şekilde tepesine bitmişti. Gözlerini kısarak bakışlarını ona kaldırdı Gökçen. Sonra ise güneş yüzünden kapanan gözleri ile güldü.

"Geldin mi okuldan?"

"Yok hala yoldayım Pamuk." dedi Murathan hemen.

Daha fazla laf saymak isterdi ama şu an sırası değildi. Daha sonra uğraşırđı. Gökçen'in ona bakarken zorlandığını anlayınca ise hemen o da yanında diz çöktü ve sabaktır ona anlatmak için aklından tekrar ettiği bilgileri heyecanla anlatmaya başladı.

Okul kütüphanesine gidip iki saat aradıktan sonra bulabilmişti bu bilgiyi. Boyu kadar ansiklopedi karıştırmak pek kolay olmamıştı ama sonunda bulmuştu. Unutmadan anlatmalıydı.

"Dün sordun ya yağmur bulutların gözyaşı mı diye. Değilmiş. Ne olduğunu öğrendim." Gökçen öylece ona bakınca o aynı hevesle anlatmaya devam etti. Yandan eline küçük bir dal parçası alıp, "Bak şimdi." dedi. Toprağın üzerine küçük bir göl çizdi. "Bu bir su. Tamam mı?"

"Nasıl bir çu?"

"İşte göl veya deniz gibi bir şey."

"Sen hiç deniz gödün mü Kepçük?"

"Görmedim." dedi Murathan. "Ama konumuz bu değil. Başka soru sorma da önce bir dinle." Tekrar aynı heyecanı ile anlatmaya devam etti. "İşte bu sulara güneş vurunca buharlaşıyormuş. Buharda şey... Çay kaynarken demlikten çıkan beyaz şey var ya, ha işte o. Sonra bu buhar havaya yükselip bulutların içine giriyormuş. Bulutlar da pamuk gibi olduğu için hemen bu suyu içine çekiyormuş. Sonra içinde tutamayınca suları tekrar geri bırakıyormuş."

"Ben miymişim bulut?" diye sordu Gökçen aklı karışmış bir halde.

"Hayır Pamuk." dedi Murathan göz devirip. "Onlar başka pamuk." Bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. "Gerçi pamukta değillermiş. Başka bir şeymişler ama onu ben de tam anlamadım..."

"Ben nasıl Pamuğum peki?"

Murathan önce bir düşündü. Bunu pek anlatamazdı sanırım. O yüzden kızın yüzüne dolan saçları yavaşça geri itip kulaklarının arkasına itekledi ve aklına gelen ilk cevabı verdi. "Onlar herkesin Pamuğu. Sen benim Pamuğumsun." Elini geri çekip tekrar önüne döndü. "Sen bulut olsan sudan boğulurduk."

Gökçen pek anlamamıştı. O yüzden öylece bakıp göz kırpıştırdı. Ama onun bu hali Murathan'ı eğlendirmişti. Bir soru sorar, cevabını alınca ise sindirene kadar böyle boş boş bakardı. Şu an ise her yeri çamur içindeydi. Bu daha da komikti. Ama bu pis bir görüntü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ne yapıyorsun sen bu çamurun içinde?"

"Palçta." dedi Gökçen ağzı yüzü çamur olmuş bir şekilde kocaman gülerek.

Murathan ise bu görüntüye anında yüzünü ekşitti. "Gel." dedi. Ayağa kalkıp Gökçen'in arkasına geçti ve kollarının altına girip yerden kaldırmaya çalıştı. "Çamurdan pasta yapmamışsın sen, çamur banyosu yapmışsın. Kalk, Leyla teyze görmeden yıkayalım elini, yüzünü."

"Annem gördü ki." dedi Gökçen hemen.

"Ama ben bu pisliği görmeye dayanamıyorum." dedi Murathan. "Kalk şuradan."

"Yiaaaaaa amaaaaağğğğ..." diyerek Gökçen kollarının altından tutan Murathan'ın kollarına inat kendini daha çok aşağı çekti. "Punu uynıycam ben."

"Olmaz." diyerek Murathan tekrar yukarı kaldırdı. O yukarı o aşağı derken yoğun bir savaş içindeydiler. Gökçen inatlaştıkça inatlaşıyordu. Ama burada kalırsa yaptığı çamurdan pastaları yeme girişiminde bulunabilirdi. Bir iki kere böyle çılgın şeylerde bulunmuştu. Ayrıca toza alerjisi vardı. Sonra iki gün hasta yatıyordu. Kesinlikle buradan kalkmalıydı.

"Kalkkksana kızım!" diye yükseldi birden bire.

Ama Gökçen'in yerinden oynamaya asla niyeti yoktu. Ayaklarını yere daha çok yapıştırıp kendini aşağı çekerek kurtulmaya çalıştı. İkisi de şiddetli bir inatlaşmanın içindeyken Murathan'ın ayağı çamurdan pastanın ucunu ezince bu Gökçen için patlama noktası olmuştu.

Şiddetli bir böğürme ile hüngür foşur ağlamaya başladı.

Derin bir nefes verdi Murathan. "Ne oldu da ağladın yani şimdi?" dedi ters ters. "Gören der kolunu kopardık. Sus be!"

Gökçen'in ağlaması daha da şiddetlendi. Yetmedi, kendini daha çok yere atmaya çalışıyordu. Murathan gözlerini tavana dikip ya sabır niyetine bir nefes daha verdi. İçinden bir ses şu çamuru avuçlayıp ağzına tıkmasını söylüyordu... O zaman kesinlikle susardı... Ama Allah kahretmesin ki o Pamuktu. Ağlasa da, kendini yerden yere atsa da, şımarık cadının teki olsa da, Pamuktu.

Onun Pamuk'u.

"Tamam." dedi daha sakin bir şekilde. Kollarından tutmayı bırakıp önüne geçti. "Ağlama hemen. Sus. Kaldırmıyorum. Bıraktım bak."

"Defffollllllggğ şalaaaakkk..." dedi burnundan ağzına dolan sümüklerle. "Senin içinde o palştaaaaaağğ! Ezdinnnn! Gorilllll!"

Murathan öylece önündeki yuvarlak şeklinde, üzeri sağda solda açan minik mavi ve sarı çiçeklerle süslenmiş çamur pastaya baktı. Az önce Gökçenle boğuşurken kenarını hafifçe ezmişti. Farkında bile değildi.

"Bana mı yaptın sen bunu?" diye sordu mırıltı şeklinde.

Cevap sümük dolu bir ağılama oldu.

Uzanıp pastanın dağılan yerini dikkatlice düzeltmeye çalıştı. "Özür dilerim." dedi hızla. "Tamam ağılama. Bak düzeltiyorum."

"Olmuyoooooo."dedi Gökçen içini çeke çeke. "Az önce ben tam yuvalakkkk yapmıştım. Bozzduuğğnnnnn."

Doğru. Olmuyordu. "Yanlışlıkla oldu Pamuk." dedi Murathan daha sakın bir sesle. "Lojmanı ayağa kaldırdın.Sus."

Cevabı yine sümük dolu bir ağılama oldu.

"Bari baklava yapsaydın..." diye homurdandı yılmış bir bakışla.

"Paklava bu zatennnnnğğğ!" diye bağırmaya devam etti Gökçen.

Murathan üstü mavi ve sarı çiçeklerle kaplı, yuvarlak çamur yığınının boş boş baktı. Bu muydu yani baklava..? Ama bunu şu an sorarsa Gökçen çamuru ağzına tıkabilirdi. O yüzden sakinliğini korudu.

"Neli bu baklava? Bol fıstıklı mı bakım?"

"Bokluuuuu!" diye bağırdı Gökçen.

"Düzgün konuş kız!" dedi Murathan ters ters. "Hep o Batuhan salağından öğreniyorsun di mi sen bu lafları? Kırk kere dedim oynama onunla diye."

Cevap yine, yeni, yeniden sümük dolu bir ağılama oldu.

Derin bir nefes daha verip elini başına attı. Sağa baktı. Sola baktı."Pamuk..." dedi hala sola bakarken. "Bak şimdi ne yapacağım." Gökçen hala ağlarken o gözlerini şaşı yaptı, dilini üst damağına sıkıştırdı,iki kulağını birden aşağı doğru çekti ve kendince bir maymun sesi çıkardı.

Bunu gören Gökçen'in acılı ağlayışı yerini yavaşça kocaman bir kahkahaya bıraktı. Bu ifadeyi gören Murathan' da suratını şekilden şekle sokmaya devam etti. Gökçen buna hiç dayanamazdı. Murathan ise bu susturma taktiğini acil durumlar hariç kullanmayı pek tercih etmezdi. Çünkü ona göre biraz rezilce ve fazlası ile utanç vericiydi.

Gökçen' de ona uyup gözyaşı ve sümük dolu bir ifade ile gözlerini şaşı yapınca Murathan minik bir kahkaha attı. İkisi de yüzlerini şekilden şekle

"Uslu dur. Aklım sende kalmasın."dedi göz hızasında eğilip mavi gözlerine bakarak.

"Senin aklın mı var ben de kalsın Kepçükkkkk!" diyen Gökçenle huzurlu gülüşü dudaklarında asılı kaldı. Cadı ufaktan geri dönüş yapıyordu.

"Say şu düşen yaprakları." diye ters ters homurdanarak geri çekildi. "Bir tane bile atlarsan senin meybuzunu da ben yerim görürsün kim daha akıllı Pamuk." dedi ve arkasını dönüp hızla bakkala koşmaya başladı.

Gökçen güldü. Sonra neşe ile bacaklarını ileri geri sallayarak bakışlarını ağacın yapraklarına çevirdi. Hafif rüzgar yüzünden hışırdayan yapraklara baktı. Sonra aradan görünen bulutlara. "Dünyadan yükselen şu oradan bir daha yağıyooo o zaman..."dedi bulutlara bakarak. "Onlar herkesin pamuğu. Gökçen Kepçüğün Pamuğu." Güldü. "Sizin de Kepçüğünüz var mı pamuk bulutlar?" diye bağırdı bilmiş bilmiş. Kendi kendine yine güldü.

Ama hala düşen yaprakları saymaya başlamamıştı. Gülmeyi kesip ciddileşti. Aynı şekil ağaca odaklandı ve Murathan'ın öğrettiği gibi tek tek düşen yaprakları sayarak bekledi. On yediye kadar saydığına ise Kepçük çoktan gelmişti.

Meybuzlarını yediler, ara ara kavga ettiler, Murathan okulda ne yaptığını anlattı, Gökçen ise bugün Pokemon ve Teletabide ne olduğunu, Aslıhan ve Gülhan ablanın o gelmeden önce nasıl saç baş birbirlerine girdiklerini...

Yan yana durdular. Ve kocaman çınar ağacından düşen her bir yaprağı babalarını beklerken her zaman yaptıkları gibi birlikte saydılar.

Murphy Kanunları der ki;

Eğer bir işi halletmek için birden fazla olasılık varsa ve bu olasılıklardan biri istenmeyen sonuçlar veya felaket doğuracaksa, kesinlikle bu olasılık gerçekleşecektir.

Bir de şöyle der;

Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa kesinlikle ters gidecektir.

Aaaaa,bak bir de şunu der;

Bir şeyin ters gidebileceği olasılıkları engelleseniz bile anında yeni bir olasılık ortaya çıkacak ve bir kaç şekilde ters gitme olasılığı varsa hep en kötü sonuç doğuracak şekilde ters gidecektir.

Pek sevgili Murphy Kanunları...

Size nalet gelsin!

Derin bir nefes verdim.Sonra aldım.Sonra verdim. Sonra tekrar almak zorunda kaldım.İmkan olsa da almasaydım oysa. Nefessiz kalıp yitip gitseydim bu diyarlardannnnn...

Yanına yanına. Al beni yanına Allah'ım.

Barbaros'un takoz arabasıındaydık. Barbaros direksiyonda, Murathan onun yanında, Ayşegül, ben, Bilge ve Aybüke arkada yan yana, Zülfikar ise bagaj tarafına sıkıştırılmıştı. Kalan tayfa Hasan abinin arabasıındaydı.Çıkan kaostan sonra apar topar arabalara dalmıştık.

Bir şeyi ne kadar çok merak edersen o kadar çok malum yerlerinde patlar derler ya. Haaaa! İşte tam olarak öyle olmuştu. Aşiret düğünü sevdam muazzam bir şiddetle güneş görmeyen yerlerimde patlamıştı.

Allah'ım neydi günahım?

Günahım neydi Allah'ım?

"20 yıldır..."diye mırıldandı bordo goril ön taraftan dişlerini sıkı sıkı."Tam 20 yıldır o kadar büyük bir huzurla yaşıyordum ki. Geldiğin dakika hatta saniye hatta salise kaossun Gökçen. Kaos!"

Gerçekten beni neden bunun eline düşürdün Allah'ım? Yalın ayak çöllere düşseydim de bunun diline düşmeseydim. Hangi büyük günahın bedeli bu? Ekmek kırıntısına mı bastım? Tövbe haşa tuvalete ağzımda nimetle mi girdim? Ezan okunurken şarkı mı söyledim? Hacca giden uçağı mı kaçırdım? Ne yaptım da ben bu büyük bedellere kaldım..?

Ben ne büyük günahlar işledim de bu hallere kaldım?

Peki ne hallere mi kaldım?

İşte tam olarak bu hallere kaldım.

~YARIM SAAT ÖNCE ~

"Dohtor hanım...Komitan..." diyerek bize şaşkınlıkla baktı Ahmet Ağa. Boş bakışlar, sessizlik, bir inek mölemesi, içli bir eşek anırması... Murathan'ın kısık mırıltısı...

"Siktir..."

Evet. Gayet yerinde bir tepkiydi. Bence de siktirdi. Ama daha çok siktir olan bulunduğumuz konumdu sanırım.

Samanlıkta, kucak kucağa...

"Ahmet Ağa..." diye mırıldanarak ben de bu mal döngüye en mal şekilde giriş yaptım. "Ne işiniz var sizin burada?"

Yeryüzünde bundan daha salak bir soru var mıdır? Sanmam...

Adamın samanlığı bura Gökçen safikosu.

Ahmet Ağa şaşkınlığını zerre bozmadı. Bakışlarını bizden çekmeden yan tarafta bir yerleri işaret etti. "Ahıra gelmişim ben... Bir kaç koyun daha kesin diyecektim... Siz..?"

Biz?

Olayın şokunu az çok atlatınca Murathan'ın belime dolanmış kollarından kurtulmak için bir hamle yaptım. Sağ olsun bu sefer hemen bıraktı. Dev cüssesi beni yere bırakınca yeryüzüne ne kadar alttan baktığımı bir kez daha fark ettim ama bu saçma detayı şu kaos anında aklıma getiren beynime söverek hemen Ahmet ağaya döndüm.

"Biz şey..." dedim saçlarımı omuzlarımdan arkaya savurarak. Yukarı sıyrılan crobumu çekiştirerek düzeltmeye çalıştım. "Şeyle ilgili konuşuyorduk." diye bir şeyler geveliyordum bir yandan da. Yandan Murathan'a baktığımda en ters haliyle 'ney hakkında' der gibi kafa salladı.

Eben hakkında salak herif! Ben bulamadım sen söyle bir yalan işte!

"Şeyle ilgili..." diyerek aklıma bir yalan gelmesi için kendime süre yaratmaya çalıştım.

Bihter neyi itiraf edecek Firdevs hanım. Behlül'le ne ilgisi var...

Kafamın içindeki Aşk-ı Memnu müziği aralıksız sürerken ben gerçekten ne hakkında konuşabileceğimizi bulamıyordum. Adamın kucağındaydım az önce!

Derken Ahmet Ağa'nın şaşkın ifadesi yavaşça dağıldı. Yerini son derece sinsi bir gülüş ve ışıldayan bakışlar aldı. "Yavv siz yok musunuz sizzz!" dedi en sırtık hali ile işaret parmağını 'seni gidi seni'der gibi bana sallayarak.

Yaklaşıp Murathan'ın omuzuna yandan bir şamar attı. "Komitanım siz de haaaa! Kaç yıldır tanışmışız şurada neden saklıyorsunuz yav?"

Murathan derin bir nefes verip gözlerini kapattı. Ben ise cevabı bile bile en boylu boyundan mal ayağına yatmaya devam edip şöyle bir soru sordum.

"Neyi?"

Ahmet Ağa daha çok sırtıttı. "Yav bak hağğlaaaaa." dedi imalı bakışlarını bana çevirerek. "Yav ne olacak?! Yavukliiii olduğunuziiii."

"Yavuklii mi?" dedim muazzam bir şok ifadesi ile.

Sıçmışko, bitmişko...

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.

Harbi sıçmışko...

Aklımda kırk türlü dehşet ve vahşet senaryosu uçuşuyordu şu an. Pek kendimi düşünecek konumda değildim. Ya Gurbet babasının sesini duymayıp şu an içeriden çıkarsa? Ya babası onu görürse? Ya gerçekten töre diye kızın başına olmadık işler gelirse? Ya gerçekten dizilerde ki gibi olursa? Tanımıyordum ki ben bu insanları. Ne yapıp ne yapmayacaklarından emin değildim.

Bakışlarımı yandan Murathan'a çevirdiğimde o zaten en ters haliyle bana bakıyordu. Derin bir nefes daha verip sağa sola baktım. Sonra ise tekrar ona dönüp en melül bakışımı atmaya çalıştım.

Madem ağa öyle sandı, öyle devam etmeliydi. Gurbet'i ele veremezdim. Bana bir şey olmazdı ama Gurbet... Bu denli sakladığına göre, köyden çıkıp çocukla buluşmaya bile gidemediğine göre, gerçekten kötü sonuçlar çıkabilirdi ortaya.

Ve ben, kendimi bildim bileli kendi başıma gelen hiç bir şeye ağlamazdım. Ama başkasının en ufak bir acısı içime dert olurdu. Kendi elim kopsa sesimi çıkarmaz, başkasının tırnağının ucu kesilse ondan çok ağlardım.

Ben Gökçendim. Ne yapayım? Ve böyleydin...

Murathan tabii ki bakışlarımdan ne demek istediğimi anlamıştı. Melül bakışlarım karşından bir elini çenesine atıp sinir harbi geçirecek gibi bir ifade ile çenesini ovuştura ovuştura sağa döndü.

"Eeee benağğ deseniz halden anlardık be genjler." dedi Ahmet ağa mutlu mesut. "Niye böyle, buralarda gizli saklı buluşuyorsunuz yav?"

Murathan hala sinir harbi ifadesi içindeydi. Gurbet içeriden çıkabilirdi. Ahmet Ağa içeri girebilirdi. O yüzden o an yapılacak tek şeyi yaptım. Ahmet Ağa'nın kendince yaptığı çıkarıma sıkı sıkı yapıştım.

"İşte ne bilelim." dedim sesime hafif mahcup bir ton vererek. Yeni gelinler gibi utançla sağa sola kıvrıldım. "Çekindik biz biraz..."

Hezarfen bu kadar süzülmedi be Gökçen.

Bunu yaptığıma inanamıyorum... Yarın şu yeri... Yarın gireyim içine...

Ahmet Ağa ise hala son derece mutluydu. "Yav siz varya siz." dedi aynı mutlu haliydi. Murathan'ın omuzuna bir aşar daha attı. "Siz ne fenasınız siz." Sonra daha çok yükseldi. "Amma valla nasıl sevinmişim şu an ha." Hızla yana döndü. "Diyeyim sizin şerefınız de bir koyun daha kessinler."

Adam bir şey kesmeden duramıyor.

"Aman Ahmet Aşam." diyerek hemen durdurdum. "Yok, yapmayın öyle şeyler. Kesmiş kadar oldunuz şu an inanın..."

Evet. Mesela beni.

Ahmet Ağanın neşesi görülmeye değerdi. Az önce kendi oğlunun düğünü için onu tebrik eden insanlara bile bu kadar neşeli değildi valla. "Olur mu hiç öyle yav." dedi aynı neşesi ile. Sonra yalandan bir ciddiyet belirdi yüzünde. "Siz de ne saklıyorsunuz genjler? Yoh çocukluk arkadaşınız yoh bilmem ne. Halden anlarız biz yav. Biz de genj olduk." Tekrar sırtıp Murathan'ın omuzuna bir sille daha geçirdi. "Sen var ya sen komitan, sen çok fena adamsın ha..."

Bana baktı. Ters kelimesi aşırı eksik kalacak bir şekilde baktı hem de. Hafiften bacaklarım mı titriyor? Bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama bir şeyler baya titriyordu şu an yani.

Noğlar Kepçük... Noğlar bozma olayı temalı bakışlarımı anlamış olmalı ki tekrar gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

"Oldu bir şeyler işte..." diyerek çok şükür en sonunda konuştu. Yalanı açık etmeyince kocaman bir sırıtışla Ahmet Ağaya döndüm.

"Bizimki çok hızlı gelişti de. Ondan tam açıklayamadık size, kusura bakmayın." diye bordo gorilin kalaşnikof tarzı bakışlarının tam tersine sıcak bir tebessüm gönderdim.

"Yav ikinizi de kendi çocuğum gibi sevmişem ben." dedi Ahmet ağa. "Essah diyem çok sevinmişem." Tekrar yana atıldı. "Valla bir kurban kesecem ben. Duramam."

"Lütfen Aşam, öyle de şey etmeyin." diyerek yine en kibar ve neşeli halimle durdurdum. Ağayı acil buradan uzaklaştırmalıydım. "Şey yapalım biz." diyerek Murathan'ın koluna girip ilerletmeye çalıştım. "Kurban kesmek yerine halayda kutlayalım bunu? Değil mi hayatım?"

Önce bir baktı.Atılacak en tatlı bakışımı atmakla meşguldüm.Derin bir nefes verdi."Aynen hayatım..."diyerek çok şükür beni onayladı.

"Eeeee hadi madem gidelim."deyip ağayı da önümüze katıp ortamdan uzaklaşmaya başladık. Gurbet, ne olur ben şuradan çıkmadan oradan çıkma!

Ağa mutlu mesut önümüzde ilerlerken ben geri dönüp tahta kapıya kaçamak bir bakış attım. Hafifçe aralanmış kapı aralığından Gurbet'in bize bakmaya çalışan kafasını görünce hemen başımla içeri geçmesini işaret edip önüme döndüm. Salak kız! Şu noktada yakalanacaktı.

"Ben vallahi çok sevindim yav!"diye ağa kırkıncı kere aynı şeyi tekrarladı.Bu kadar sevinecek ne vardı anlamış değildim ama yine oskarlık oyunculuğumla sııttım. Şükür samanlıktan çıkmış,az önce Gurbet'in bana asıl yavuklusunu anlata anlata ilerlediğimiz patikada ağa önde, biz arkada kol kola ilerliyorduk.

Az önce gerçek yavukluları buluşturmak için girdiğim samanlıktan sahte yavuklu ile benim çıkmam şoku...

Ağa bir kaç adım önümüzde ilerlerken ben tekrar melül bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Koluna daha sıkı yapışıp atabileceğim en köpek yavusu bakışını attım. İfadesizce önüne bakıyordu.

Ne demeli? Ne desek siniri geçerdi zerre fikrim yoktu. Ama bu saatten sonra bir noğlar kurtarmazdı beni. Buna emindim.

Gergin bir sessizlikle ilerlerken ağa birden durdu.O durunca biz de durmak zorunda kaldık.

"Eeeee ben ahıra koyun kesin demeye gitmişem,onu unutmuşem."dedi telaşla. Bittik. Bir şey diyemediğim için Murathan'ın kolunu anlık panikle daha çok sıktım.

"Ahır boş."dedi Murathan birden bire. "Kimse yoktu yani ben baktığımda. Adamlar önde galiba. Bir arayın isterseniz."

"Öyle mi?"dedi Ahmet ağa.Cebinden telefonunu çıkardı.Ekrana bakarken dikkatle telefonu geri çekip gözlerini kıstı."Eeee o kadar da dedim buradan ayrılmayın diye ha."diye söyylene söyylene ekrana tıkladı ve telefonu kulağına götürüp tekrar ilerlemeye başladı.

Ağa önüne dönünce anında tuttuğum nefesi bırakıp Murathan'a daha çok sokuldum. "Kepçük öyle dedin ama ya adamlar ahırdaysa şu an?"dedim kısık bir sesle. Aklımda şu an yine kırk tane komplo teorisi dönüyordu.

"Ahırda olan adamı tanıyorum.Ön taraftaydı az önce."dedi benim gibi kısık ama son derece soğuk bir sesle.

Ağa önde telefonda birilerine bir şey anlatmak ve bir yandan da ilerlemekle meşguldü. Ben ise bakışlarımı ona çevirdim. Eskiden de kızardı. Yaramazlık yapınca defterleri ile götüme asla acıtmayan hafif şamarlar çakardı ama asla başkasının kızmasına izin vermezdi. Apartman zillerinin düğmelerini sökerdim, kızardı ama anneme 'o yapmadı, zaten düğme yoktu' derdi. Poşetlerin altını yırtardım. Görürdü. Kızardı. Ama annemler 'bunu kim yaptı' dediğinde asla sesini çıkarmazdı.

Hatta bir keresinde bir komşunun evinde bir vazo kırdığımı hatırlıyorum. Sonra Murathan'ın hemen vazoyu elimden alıp bana asla konuşmamamı söyledikten sonra sanki kendi yere atıp kırmış gibi gidip ev sahihi kadından başı yerde özür dilemesi...Beni sürekli bir eli ile sıkı sıkı arkasında tutmaya çalışması...Neslişah teyze neden bunu yaptın diye kızarken sessizce dinlemesi... Ama sonra eve gidince beni iki saat saçlarını yolacağım diye kovalaması...

Bozuk, parça parça bir anıydı. Tam olarak böyle olduğuna bile eminde değildim. Anılar ve anlar parça parça geliyordu gözümün önüne lakin bu kısacık ve kesik görüntüler bile kalbimi sıcacık etmeye yetmişti.

"Çek o köpek yavrusu bakışlarını üzerimden..."diye mırıldandı dişlerini sıkı sıkı,kısık bir sesle.

Çekmedim.Aynı şekil bakmaya devam ettim. "Kepçük..."diye mırıldandım en masum sesimle.

"Deli ediyorsun beni Pamuk!"

"Durum öyle gelişti."diye bir savunma yaptım. "Ne yapabiliridim o an sence?"

"Durumun içine giren sensin.Aklınla mı hareket ediyorsun sen gerçekten? İzmir mi burası? Nasıl böyle bir şeye bulaşırsın sen?" Sesi kısıktı ama bağırsa ancak bu denli kısık bir sesle bağırılabilirdi yani. Öyle diyeyim.

Ahmet Ağa telefonla konuşurken biraz ilerlemişti."Yardım istedi..."dedim."Adam uzaktan gelmiş. Ne zamandır görüşemiyorlarmış. Başka yardım edecek kimse yokmuş. Sevenler ayrı mı kalsaydı?"

"Çocuk yan köyden Gökçen."dedi kaşlarını çatıp bana sen malsın bakışı atarak. "Musakanların düşman aşiretinden!"

WTF?

"Neeeee?"dedim kısık sesle ne kadar şaşırılabilirse o kadar şaşırarak. Sonra hemen erimek sureti ile sııttım. "Romeo ve Juliet gibiler yani öyle mi?"

"Sikic-"diye sinir dolu bir kanala geçiyordu ki gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. "Kızım sen mal mısın?"

Kaşlarımı çattım."Düzgün konuş çakarım şuradan yumruğu ağzına ha!" dedim anında tersleşip. "Koparttırma bana o kulaklarını."

Bordo bereli adama ettiğim lafa bak. Yumruk atsam sadece yumruğum değil komple kolum çıkardı. Yanlıslıkla gövdesine çarptığım zaman bile iki gün alnım ağrımişti be. Gözümle kaslarını görmesem taş bağladı falan derdim.

Gördük di mi biz onları, dedi sol melek hayran hayran... *Ahhh Ah...*

Bu arada arkadan çıkmış ön tarafa gelmiştik. Bizim masa hafiften görünmeye başlamıştı. O an Murathan'ın koluna girmek yerine iki elle kene gibi yapıştığımı fark edince ışık hızında kolumu kolundan çektim.Triple önüme döndüm.

Ama bir dakika.

Yani şimdi Gurbet bana yalan mı söylemişti? Hani uzak köydendi, hani sık sık görüşemiyorlardı...

Gurbet...Püggggg! Ben seni sevmiştim sen nedan benağ beyle yaptın? Yazıklarda olsun be!

"Kusura kalmayasanız.Adamların hepsi ahır bırakıp gitmiş.Deli ettiler beni yav." diyen Ahmet Ağa'nın neşeli sesiyle Gurbet'i kınamayı bir kenara bıraktım. Zira bunun şu an bana bir faydası yoktu.Telefon görüşmesi bitmiş,tamamen bizim yanımıza gelmişti.

"Önemli değil."diye mırıldandım.

Ağa hala olayın kafasındaydı." Ben var ya anlamıştım sizde bir haller olduğunu zaten ha." dedi ikimize de sizi gidi hınzırlar sizi bakışı atarak. "Köyden komitan sizi alıp götürdüğü gün bildim ben bunu."

Da vinci şifresini çözmüş kadar mutluydu. Ne diyeyim ağam? Ne mutlu size...

"Ne zamandır yavuklusiniz bahim?" diye bir mutlu soru daha yönetti Ahmet ağa.

"Bayadır."dedi Murathan.

"Yeni."dedim ben.

Ahmet ağa bize öylece baktı. Biz ise birbirimize. Bayadır ne be adam? Bayadır neeeeeee?! Deli edecek beni.

"Yani bayadır tanıyoruz birbirimizi ama daha yeni başladık bir bir ilişkiye." diye salak bir sırtısla kıvırabileceğim kadar kıvırdım.

Şimşek düşün tepeme. Yok olayım ben şu an.

Ağa tekrar güldü."Ne güzel,ne güzel...Ama sevdanın gizlisi olmaz."dedi bu sefer babacan bir sesle."Utanması da olmaz ha. Neyse odur. Zaten sevda dediğin gönülden taşar. Saklanan sevda, sevda olmaz. Vallah siz niye kıyıllara köşelere gidiyorsunuz yav? Ne güzel olmuşsunuz yan yana."

Sesi oldukça samimi geliyordu. Belki Gurbet'e de kızmazdı.Belki Gurbet boşuna korkmuştu. Ahmet Ağa gibi tontik bir adam ne kadar zalim olabilirdi ki? İlk fırsatta bunu Gurbetle konuşmalıydım.

Yine cevap vermedik. Ne denilebilirdi ki buna? Zank diye bordo gorille düştüğüm konuma bak. Ne tepki verebilirdim ben buna? Murathan ise hala en tersinden bakışlarla önüne bakmakla meşguldü. Masaya da gelmiştik. Şu an hiç bir şey düşünemiyordum. Gerçekten kaos üstüne kaos, şok üstüne şok yemekten kafam aşiret değil, Fadime'nin düğünüydü. Ağa yine bize sırtarak kendi yerine ilerliyordu ki yandan biri koluma yapıştı.

"Çakır gözlüm."dedi Sugar grandfatherım Devran ağa tikrek bir sesle."Sen nerdasın?"

Nerdaaa mıyım?

Ayrıca bu harbi beni alacak galiba.

Benim kolumu geri çekmeme fırsat bile kalmadan Murathan yandan bileğimi kavrayıp beni hızla Devran ağanın elinden kurtarıp yanına hatta arkasına çekti. "Bu kadarı yeter!" dedi son derece ters bir şekilde.

"Çakır gözlüm..."dedi Devran Ağa tekrar elini bana uzatarak. Son derece rahatsız edici bir tebessümle beni baştan aşağı süzdü. Tövbeler olsun. Bunun yaştaşlarının bir gözü değil iki gözü toprakta bir de bunun gözlere bak. Benim bu köyde harbi hayat güvencem yok.

"Baba sus."dedi Ahmet Ağa."O komitanın yavuklusudurrr,karısıdır."

Karısı mıymışım? Daha çok WTF!

Ben harbi şok komasına gireceğim bugün.

"Nedir?"diyen Ayşegül'ün sesi yükseldi.

"Neymiş?"dedi Bilge.

"Haaa?"dedi Süleyman.

"Haydaaaa!"dedi Barbaros.

"Nasıl?"dedi Alican.

"Ne zamannnnnnn?"dedi Zülfikar.

"Hepsine katılıyorum."diye son dokunuşu yaptı Timur.

Yani ağam...Denir de böyle mi denir bu kurban olduğum?! Ama bu olayın bu şekilde bu denli hızlı yayılmasını beklemediğimden yeminler olsun küçük dilimi yutma derecesinde ben de şoktaydım. İşin bu boyutunu

az önce pek düşünememiştim açıkçası. Ağa ile aramızda kalır sanmışım masum masum.

"15 dakika halaya gidip geldim..." diye mırıldandı Ayşegül şok içinde. "Ne kaçırdım ben şu an burada?"

Ama asıl şok şüphesiz sugar grandfatherım Devran ağadaydı. "Keleeeeeee!" diye bağırdı titrek sesiyle. "Çakır gözlüm başkasına gitmiştir..?"

Ahmet ağa hemen onayladı. "He baba. Allah aşkına susasan artık. Bak koskoca komitan karısıdır."

Susmadı tabi. "Olsun." dedi bana yine gözleri fıldır fıldır dönen bir bakış atarak. "Ben onu öyle de alıram." Resmen masadan kalkmak için hareketlendi.

Manyağa bak. Kudurdu mu ne? Şap map katın bunun ilacına Ahmet Ağam. Tövbe. Neredeyse konulduğu kabın şeklini alacak kıvama gelmiş hala bir gözü karıda kızda.

Her şey o kadar ani oluyordu ki, tepki vermeye fırsat bile bulamıyordum. Devran Ağa bana doğru ilerlemeye çalışınca Ahmet Ağa anında "Baba dur. Bak komitanın karısıdır." diyerek geri çekti.

Murathan ise ışık hızında üzerindeki deri ceketini çıkarıp bana konuşma fırsatı bile vermeden üzerime geçirdi. Son derece sinirli duruyordu. Az önce bile kulakları kızarmamışken şu an kıpkırmızıydı. Hatta mor. Anında etrafımı barutla karışık Murathan kokusu sarıp sarmaladı. Asla gözlerime bakmadan ceketin önünün sürgüsünü takıp aynı sert ve hızlı hareketlerle boğazıma kadar çekti.

Kaşlarımı hafiften çattım. "Ne yapıyorsun sen?" diye mırıldandım ortama belli etmemeye çalışarak.

Kehribarları çatık kaşları altından son derece ters bir bakış attı. Sonra ise cevap vermeden sağ elimi avucunu içine sıkıca hapsedip aynı sinirle ilerletmeye başladı. El mahkum peşinde sürüklendim.

"Bize müsaade Ahmet Ağa." diye bağırdı ilerleyip, beni de kendiyile çekerken. "Allah oğlunu mutlu mesut etsin. TİM! TOPLAN!"

Ahmet ağa hızla ayağa kalktı. Masadaki bütün bakışlar bize dönerken Barut timi ile beraber bizim kızlar da ayaklanmış durumdaydı. Zira Murathan öyle bir ifade ve sesle bağırıyordu ki...

"Daha erken." dedi Ahmet Ağa hızla yanımıza gelerek. Mahcup bir ifade vardı yüzünde. "Babamın kusuruna kalmayasanız ha. O hep öyledir."

"Sorun yok." dedi ama sesi buram buram sorun kokuyordu. "Geç oldu. Anca gideriz biz."

"Eeee ama..." diye mahcup bir mırıltı daha döküldü Ahmet Ağadan. Ama biz bayadan gidiyorduk yani.

Arkaya bakınca masanın ucuna gelmiş, bize arkadan korku dolu bakışlar atarak tırnaklarını kemiren bir Gurbet ilişti gözüme. Gönül ister bırak beni be antilop diye bağırarak koşarak halaya dalayım ama bence de gitmemiz daha iyi olacak gibiydi. Zira yalan ortaya çıkarsa Gurbet için daha fena olabilirdi.

Allah'ım...Haşa isyan değil niyetim ama, yani, fakat...

Neden ben ya?

"Sonraya sözümüz olsun." dedim daha ılımlı olmaya çalışarak. "Murathan haklı. Geç oldu biraz."

Tim ve bizim kızlar da şaşkınlıkla yanımızda geliyordu. Ağa 'eee olur mu öyle şey, içime pek sinmedi, vallah kusura kalmayın' diye kırk kere aynı şeyleri tekrar ettikten sonra şükür ikna olup geride kalmıştı. Biz ise grup olarak muazzam bir şokla ilerliyorduk. Halay alanından uzaklaşıp ağayı arkada bırakınca elimi Murathan'ın elinden çekmek için bir hamle yaptım ama bırakmadı. Tam tersine yüzüme yine bakmadan elimi daha çok kendine çekti. Sıkıca kavradı.

Küçükken eli yumuşacıktı. Şimdi ise babamınki gibi. Kocaman. Silah tutmaktan sertleşmiş ama sıcak...

Bunu yeniden hissetmek içimde buruk bir mutluluğun filizlenmesine neden oldu. Ama olmamalıydı. Yokluğuna zorla alıştığım şeyleri yeniden hissetmek canımı acıtıyordu.

"Tamam, bırak." dedim yine elimi geri çekmeye çalışarak.

Yine bırakmadı. Te Allah'ım Ya Rabbim. Sövdürecek beni yine... Etrafta bize dönen bakışlar vardı. Biraz ileride Barbaros'un takozu gördüm. Harika günümü noktalayacak harika araba...

"Şimdi bir şey soracağım ama... Lafa nerden girsem kestiremiyorum." diye mırıldandı Barbaros.

"Gökçen ne oluyor? Ne yaşandı az önce? Ne karısı ? Ne yavuklusii?" dedi Bilge en şaşkın haliyle.

Sorma Bilge'm. Sorma.

"Aşırı hak verdiğim bir cümle dizisi." diye ekledi Zülfikar.

Sende yapma Zülfikar. Yapma.

"Ortam karışacak demiştim ama bu kadar hızlı olacağını ben bile tahmin etmiyordum."diyen Ayşegül'ün mırıltısı geldi kulağıma.

Açıkçası bu da benim aşırı hak verdiğim bir cümle dizisiydi...

Murathan' da ben de sorulan sorulara cevap vermedik.Ben nereden başlayıp ne diyeceğimi bilemiyordum. Murathan ise tamamen burnundan soluyordu. Konuşursa ağzından ateş püskürtecekti sanırım.O yüzden bence de susması daha iyiydi.

"Komutanım..."dedi Süleyman."Hayırlı olsun."

Anında "Kes Süleyman!"diyerek gerçekten ağzını açsa,ağzımıza bir tık edebileceğini belli etti.

"Murathan yeter ama, bırak!" diyerek yine elimi geri çektim.

Hızla arabanın arka kapı tarafına ilerledi. Tabi yine elimi bırakmadan."Daha fazla delirtme beni Gökçen.Sus!"

Arabanın kapısını açtığı gibi şükür elimi bırakıp beni yaka paça içeri tıktı. Adama bak lan. Tam "Ne yapıyorsun salak."diye çemkiriordum ki kapıyı zank diye suratıma kapatınca cümlem sa- kısmında dilimin ucunda asılıp kaldı.

Ne vardı yani bunda bu kadar kızacak? Bu kadar mı kötüydü lan benimle yavuklii sanılmak? Sanki ben heveslisiydim goril suratlının. Hareketlere bak be!

Ya zaten yavuklisi varsa? diye bir öneri sundu sağ melek...

Durdum.Öylece önüme bakakaldım.

Gökçen...Serdar Ortaç bile adam olurdu kızım. Ama sen yine adam olmazdın.

Lanet gele. Offfff!

Derken yanıma Aybüke,diğer tarafıma da şaşkın Bilge ve Ayşegül kuruldu.Barbaros sürücü tarafına,Murathan ve siniri diğer tarafa kuruldu.Zülfikar'a ise yine bagaj tarafı kalmıştı.Camdan baktığımda ekibin diğer kısmının Hasan abinin sürdüğü arabaya dolduğunu gördüm. Ne olurdu ben oraya kaçsaydım yani...

Zira şu an bir durup olayı sindirince dehşet bir utanma içindeydim. Adamı zorla yavuklum yaptığıma inanamıyorum. Ama ben böyle olsun istememiştim ki ya!

Gerçekten offfff!

Bir süre sessizce ilerledik. Herkes harbi şoktaydı sanırım. Dillerini yutacak kadar hem de. Ayşegül, Bilge hatta arka taraftan Zülfikar'ın bile şaşkın bakışlarını yüzümde hissediyordum ama ben elimi alnıma atmış,

tarlası yanmış bir konumda bacaklarıma bakıyordum.Çakayım şu kafamı dizime de yarayım emi. Lobsuz kalayım ben.Sökeyim ben bütün beyin loblarımı da atayım kapılara.

Kusura bakılmasındı ama harbi sikerlerdi böyle işi!

En sonunda,"20 yıldır..."diye mırıldandı bordo goril dişlerini sıkığı belli olan bir sesle."Tam 20 yıldır o kadar büyük bir huzurla yaşıyordum ki. Geldiğin dakika hatta saniye hatta salise kaossun Gökçen! Kaos."

Gözlerimi kapatıp ya sabır dercesine başımı sağa eğdim. Ama sabrım buraya kadardı. Sessizliğimizde. "Defol git yine o zaman." dedim sert sert. "Ben mi dedim peşimden gel diye?! Gelmeseydin o zaman!"

"Gelmeseydim ne yapacaktın?" dedi aynı tersliği ile. "Çok merak ediyorum, Ahmet ağa gelince ne diyecektin?"

"Hava alıyorum derdim. Telefonla konuşuyorum derdim. Etrafı geziyorum derdim. Yalan mı yok?!"

"Sen o adamı salak mı sanıyorsun? Kızıyla uzaklaştıktan sonra seni samanlıkta tek başına bulunca bunu yiyecek miydi gerçekten? Orası en tenha yer. Bilen birinin sana göstermeden gitmen imkansız. Hepsini geçtim,lan ya tam ağa gelince kızı içeriden çıksaydı? O zaman ne yapacaktın? Fantastik yalanlarından hangisini sallayacaktın? Ha?" Bu noktada daha çok yükseldi.

Sabır yağmurunda şemsiyesiz koy beni Allah'ım...

"Etmeseydin yardım o zaman." diye ben de yükseldim. "Söyleseydin Ağaya her şeyi. Defolup gitseydin yanımdan. Ben mi dedim adama sanki? Sen tutup beni kucaklamışken adamın bizi görünce ne gibi bir tepki vermesini bekliyorsun?"

"Kucak mı?"dedi Zülfikar şaşkın şaşkın.

Biz ise hala kavga ile meşguldük. "Kucaklamasaydık da adam gelip kızını düşman aşiret oğluyla öpüşürken mi görseydi? Aval aval manzaraya bakıyordun lan!"

"Öpüşmeekkkkk miiii?"diye yine şokla araya girdi Zülfikar.

"Bir ben baktım çünkü di mi!? Sen hiç bakmadın. Aynen." dedim uyuz uyuz. Derin bir nefes daha verdim. "Ayrıca ben sanki durumdan çok memnunmuşum gibi konuşup benim canımı sıkıp durma!"

Beni dıngılamadı bile."Ne oldu?"dedi küçümser bir sesle."Romeo ve Juliet'in kavuşmasına çok memnundun oysa az önce!"

"Nalet gelsin sana Allah'ın belası adam!" diye çığırarak en sonunda iyice zıvanadan çıktım.

Sinirle derin bir nefes alırken içime barutla karışık Murathan kokusu dolunca hemen kaşlarımı daha çok çattım. Bakışlarımı gövdeme eğdim. Üzerimde hala onun zorla üzerime geçirdiği, benim ise anın şokundan sesimi çıkaramadığım deri ceketı vardı. Şu an bu kokuyu duymak istemiyorum. Daha çok sinirleniyorum. O yüzden hızla üzerimden çıkarıp aradan ona doğru savurdum ceketı.

"Al şunu da!" dedim ceketı yandan yüzüne çakarak. "İstemiyorum hiçbir şeyini."

Ters ters ceketı yüzünden çekti."Bana laf saymak için şu beynini çalıştırdığın kadar başka şeyler için de çalıştırsan hiç bir sorun kalmayacak."diye homurdandı."Bu zekayla kim doktor etti seni hala anlamış değilim."

"Senin eline silah verip asker ettiklerine göre beni de doktor etmelerine çok şaşıрма bence."

"Anca lafa çalışsın senin kafa böyle."diyerek yine yükseldi."Mantıklı başka hiç bir bok yapma!"

Bu adamın gereksiz siniri beni deli edecek. Küçükken de olur olmadık her şeye yükselir, iki saat söylenirdi. Deli olacağım...

"Asıl sen bana sülük gibi yapışmak yerine gidip kendi işine baksan hiç bir sorun kalmayacak farkında mısın sen?"

"Her halta burnunu bu şekil sokacağını bildiğimden bırakamıyor olabilir miyim acaba?"dedi bana dönüp en tersinden bir bakış atarak.

"Bu yaşına senin korumanla gelmedim ben Murathan!"

"Bundan öncesi zerre sikimde değil Gökçen!" diye yine ani bir şekilde yükseldi. "Sana kırk kere söyledim. Gerekirse kırk defa daha söylerim. Eğer benim yanımdaysan,sana ulaşabileceğim bir konumdaysan senden uzak falan durmam!Bunu o kafana iyice sok!"

Ters bakışlarımı önüme diktiğimde ön aynadan bakışlarımız keşti. Onun da bakışları son derece sertti. Ortama anlık bir sessizlik çöktü.Baktı.Baktım.

"Eeeee." dedi bagaj tarafından bir ses. "Niye sustular abi? İyi gidiyordu. Telefon mu kapandı lan?"

Başımı arkama çevirdiğimde Zülfikar'ı elindeki telefonu hafifçe öne doğru uzatmış buldum. Bakışlar ona dönünce yutkunarak hemen telefonu geri çekti.

"Belanı seveceğim senin Aliş.Gidince hatırlat evladım."dedi telefonu ağzına yaklaştırıp.Sonra en şirininden bir gülümseme gönderdi

hepimize."Yan araba ne olduğunu merak ediyordu da...Ondan ben şey ettim komutanım..."

Murathan'dan sesli bir ya sabır temalı ses yükseldi.

"Yani dadaşlar..." dedi Barbaros daha sakın bir şekilde."Sinirinizi anlıyorum ama harbi az önce ne oldu komutanım lan? Kim öpüştü? Kim kucaklandı? Kim düşman kabile? Kafam oldu tarhana."

Arabayı sürerken anlık Murathan'a şaşkın bir bakış atıp tekrar önüne döndü. Yanıma döndüğümde aynı şaşkın ifadenin hala benden açıklama bekleyen Ayşegül ve Bilge'de de fazlası ile olduğunu gördüm. Hatta diğer yanımda ki Aybüke'de bile şaşkınlık vardı

Haklıydılar. Bende şaşkınlığım. Hem de fazlasıyla.

Zira az önce bütün Murphy olasılıkları götümde patlamıştı.

Derin bir nefes verdim. "Ya bakın şimdi." diye söze daldım. Sonra da bütün olayı en baştan özet geçtim. Zülfikar yine telefonunu açmış yanımdan ileri doğru uzatmıştı. Basın açıklaması yapıyorduk sanki. Olay özeti bitince ise yine ortama derin bir sessizlik çöktü.

"Samanlık harbi seyran mı oldu yani şimdi?"diyen Timur'un ciddi sesi yükseldi telefondan.

"Zülküf belanı arama yine kapat şu telefonu."dedi Murathan.

"Ayıp ediyorsunuz komutanım."diye bağırdı Hasan abi."Ne zararımız var bizim size?"

"Aybüke'm,niye bizim arabaya gelmedin sen? Neden beni bunların içine bıraktın dağ çiçeğim?"diye çok yersiz bir şekilde araya girdi Süleyman. Aybüke ise anında önümden uzanıp Zülfikar'ın elinden telefonu aldı.Kapattı.Ve tekrar Zülfikar'ın eline tutuşturdu.

Daha net bir cevap ömrü hayatımda görmedim.

"Düşman aşiret çocukları mı?"dedi Bilge mal mal."Bu aşiret tek değil miymiş? Başka aşiretler de mi varmış burada?"

Bilge... Takıla takıla buna mı takıldın yani be şöbiyetim?

"Raşit Ağa'nın oğlu Ferhat mı yoksa komutanım?" diye sordu Zülfikar. Murathan en ters sesiyle onaylayan mırıltılar çıkarınca ise Zülfikar kocaman bir kahkaha attı. "Babası ayatta o kızı ona vermez bilmez mi be bu Ferrattt!" diye Cennet Mahallesi moodunda bir espri patlatıp hunharca gülmeye devam etti.

Buna güldüm. Lanet.

Samanlık kapısına 'düşman aşiret çocuğu Feratlar ve Küpekler giremez' yazdırılıyormuş bir de...

Durumun yeterince boktan değilmiş gibi hem kendi kendime yaptığım espriye hem de Zülfikar'ın kahkahalarına gülüyordum ki Murathan'ın aynadan bana bakan yakıcı bakışlarını görünce anında dişlerimi dudaklarıma geçirmek sureti ile sırtımayı kestim.

"Yaptığınız çok riskli Gökçen Hanım."dedi Aybüke."Orada o şekil yakalansalar iki aşiret arasında kan çıkabilirdi. Sebebi de siz olurdunuz."

Vahşet görmüş gibi baktım ona. Kan mı çıkmak mı? Kız Gurbet sen beni neyin içine soktun be kızım?!

"O kadar büyür müydü gerçekten olay?" dedim şok içinde.

"Goyan ve Musakanlar ezelden beri düşman." dedi Zülfikar. "Normalde bu kadar büyüzmez ama ikisi söz konusu olunca mesele büyürdü Gökçen Hanım. Yani şaka bir yana, harbi fena riskli işe dalmışsınız."

Olduğum yere iyice sindim. Allah seni kahretmesin be Gurbet...

"Eeeee yani şimdi sonuç olarak ne oldu?" dedi Barbaros birden bire. Vahşet dolu bakışlarım ona döndü.

"Ne olacak oğlum?"dedi Zülfikar neşeyle. "Timur komutanımın da dediği gibi samanlık seyran olmuşssssss! Yakışır komutanımaaaaa!"Omuzuma hafifçe vurdu. "Yakışır Gökçen Hanımaaaa!"

Murathan derin bir nefes verdi. "Zülküf...Zorlama yine istersen ha koçum.Az kemiklerin dinlensin."

Ama Zülfikar baya heyecanlıydı."Kusura bakmayın komutanım ama şu an beni si...yani sevseniz de,dövseniz de susmam yani.Üzgünüm. Siz de takmayın bu kadar ya. Her şerde bir hayır vardır diye boşuna mı demişler? Bakın ne güzel oldu işte."

Ya sorma. Hayır kaynıyor ortalık.

"Yani şimdi sevgili mi oldunuz siz?"diye can alıcı bir soru daha yöneltti Bilge.

"Tabii ki hayır."dedim ılık hızıyla."Ağa öyle sanıyor sadece."Ön aynaya göz ucuyla bir bakış attım.Anında Murathan'la bakışlarımız keşişti.Kaşlar hala çatıktı."Bir süre sonra unuturlar..."

"Bunun pek unutulacağını sanmam."dedi Ayşegül tek kaşını havaya kaldırarak.

Zülfikar yine heyecanlıydı."Unutmasınlar canım.Boşverin öyle sansınlar. Nolcak yani?"

"Zülfikar!"diye yükseldi Murathan.Ama Zülfikar etin yürek kısmını falan yemiş olmalıydı.

"Susmam dedim komutanım.İstediğinizi yapın bu sefer,valla susmam. Susmam."

Murathan ya sabır diyerek ellerini yüzüne yapıştırırken ben gerçekten ne düşüneceğini bilmez haldeydim.

"Skor tablosu yerle bir."diye mırıldandı Ayşegül."Egemen Bey er meydanına bile çıkamadan nakaut.."

Derin bir nefes verip elimi dertli dertli yine başıma atıyordum ki araba bir ileri bir geri sallanıp bizi içinde öne geriye savurarak durdu. Günümüz daha da şenleniyordu. Harikaydı.

"Başlayacağım senin de arabana artık ha." diye Murathan ona da yükseldi."Sat lan artık şunu!"

Barbaros sevgiyle güzelinin direksiyonunu okşadı. "Demeyin öyle komutanım, demeyin." dedi melül melül. "Şimdi çalışır o." Anahtarı bir daha çevirdi. "Hadi benim kızım. Hadi benim güzelim. Sana demedi o. Bana dedi. Hadiii güzelim."

Ve araba tekrar çalıştı.Ama ne çalışma. Gören der khaleesinin ejderhası böğürüyordu.

"Bakın."dedi gurur dolu bir sırıtışla bize dönerek."Çalışır demiştim.Bırakmaz benim güzelim beni yarı yolda."

"Tek görevi çalışmak olan bir araba çalıştı diye gurur duyuyor.Şaka gibi."dedi Zülfikar. "Gerçi sen de haklısın kardeşim.Bu arabanın bu şekilde hala çalışıyor olması bence de çok gurur verici bir olay."

Normalde gülerdim ama şu an tövbe gülecek bir durumda değildim.Bu araba şu an benim hayata tutunma seviyemin beden bulmuş haliydi. Ölmeye yakın ama ite kaka yaşıyan...

Arka fonda hafiften bir Ferdi Tayfur sesi yükseliyordu.

"Sanmaki yaşıyorum

Sanmaki ben çok mutluyum

Tek tesellim hayallerim

Kendi kendimi arıyorum.."

Konuş be Ferdi baba...

"Benim de babamın doblosu var."diye en naif sesiyle araya girdi Bilge."Biraz eskidir böyle ama eski şeyler için de bir sürü güzel anı barındırır der babam. Çok sever. O da, bizde."

Ortama saçma bir sessizlik çökerken herkes Bilge'ye şaka yapıyor olmalısın bakışı atıyordu. Tabi bir kişi hariç.

Barbaros...

"Sever misiniz gerçekten?" diye mırıldandı dudaklarında garip bir tebessümle aynadan Bilgeye bakarak.

"Severiz tabi." dedi Bilge. "Asla da satmayı falan düşünmeyiz. Öyle seviyoruz biz onu. Anlıyorum sizi ben."

Barbaros daha da sevinçliydi. Dev gibi cüssesinin aksine erimeye yakın bir bakış daha attı aynadan arkaya. "Anlıyorsunuz demek Bilge Hanım."

Bilge gülümsedi. "Anlıyorum tabii ki."

Barbaros daha da sırtıp direksiyona daha sıkı yapıştı. Bu bakışlar bana biraz şüpheli geldi ama üzerine daha sonra duracağım. Şu an yeterince boka bulanmış durumdaydım zaten.

"Bittik..."diye mırıldandı Zülfikar. Murathan yine dertli bir nefes verdi, Aybüke ise derin bir offfff demekle yetindi. Ne oldu lan şimdi bunlara?

"Yani Gökçen Hanım, yıllardır bu sektördeyim buna rağmen beni bu denli şoka sokan başka hiç bir olay yaşamadım." diye mırıldandı Ayşegül.

Bir şey söylemedim. Söyleyemedim. Ne diyeyim ki? Valla bende yaşamadım...

Ortamda benim telefonumun zil sesi yükselince hemen ceplerimi yokladım. Yoktu.Mükemmel zeka Gökçen. Bir de Murathan'a telefonla konuşurum derdim diye dikleniyordum. Telefon yanımda bile yokken hem de!

Bilge yandan çantamı bana uzattı. Telefonun sesi içinden geliyordu. "Teşekkür ederim." diye mırıldanarak elinden alıp telefonumu çıkardım. Arayan annem. Daha çok harika. Bok üstüne bok... Ama açmazsam ağır olay çıkarır, Müge Anlı'ya kadar kızımdan haber alamıyorum diye çıkardı. O yüzden çaresizce açtım.

"Efendim anne."

"Kız sen benim yüreğime mi indireceksin?" diye çırkefleşince anında yüzümü ekşitip telefonu kulağımdan hafifçe çektim. Menopoza girmek bu kadına hiç iyi gelmiyordu.

"Ne oldu anne?"

"Ne işin var kızım senin aşiret düğününde?" diye daha çok yükseldi."Ölüp kalayım mı ben burada meraktan yavrum? Sen neden böyle yapıyorsun ya?"

Derin bir nefes verdim.Halam hemen yetiştirdi anlaşılan."Anne normal bir düğün için sence de biraz fazla evhamlı değil misin?"

"Sus! Kaç kere dedim evden işe,işten eve git sadece diye.Ne işin var senin tek başına başka köylerde?"

Elimi burnuma atıp artık kaostan sızlayan direğini ovuşturmaya başladım."Tek başıma değildim anne.Arkadaşlarım var yanımda. Zaten bitti.Dönüyoruz eve şu an.Sakin ol."

"Murathan' da seninle mi?"diye çok alakasız bir soru yöneltti.

"Ne alaka o şimdi?" diye gerekli cevabı anında yapıştırdım.

"Sana ne ne alaka olduğundan? Neye sarar senin aklın?!"diye mükemmel bir şekilde bir de annem gömdü beni. Bu nedir be kardeşim? Başka vuran yoksa kalkayım ben artık yerden. Yok, ben de vuracağım diyen varsa buyursun gelsin. Gayet uygunum.

Ben dertli dertli oflarken annem, "Yanında mı?" diye sorusunu yeniledi.

Göz ucuyla ön tarafa baktım.Murathan ifadesizce camdan dışarı bakıyordu. "Yanımda."

"İyi. Ver bakayım telefona."

Yerimde daha çok dikleştirdim. "Saçmalama anne."

"Gökçen,ver!"

"Kapatıyorum." dedim anında. "Ben seni eve gidince ara-" diyordum ki Murathan arkaya dönüp hızla telefonu elimden aldı. Bu adamın ani hareketleri valla sebebim olacaktı.

"Napiyorsun?"diye ileri atılıp telefonu elinden almaya çalıştım ama çok geçti. Çoktan kulağına tutup "Ben Murathan Leyla Teyze.Merhaba."şeklinde son derece kibar bir giriş yapmıştı. Oflayarak geri yaslandım.

Gerçekten bugün ben tamamım Allah'ım...

Dinledi. "İyiyiz çok şükür. Siz nasılsınız?" dedi. Yine dinledi. "Onlar da iyi. Selamları var." dedi. Yine dinledi. "Evet, yapıyor öyle salaklıklar."

Bu salağın ben olduğumu anlamak çok zor olmuyordu. Adam annemle beni çekiştiriyor. Olaya bak. Ayrıca bize gelince öküzün önde gidip,bayrak tutanı.Hele annemle konuşurken ki şu nezakete bak!

"Sorun yok, merak etme sen." dedi yumuşacık bir sesle. Bir süre daha dinledi. Yandan gördüğüm kadarıyla tebessüm ediyordu. "Tamam Leyla Teyze." dedi. "İyi akşamlar." diye de ekledi ve telefonu kapatıp annemle olan nazik konuşmasının aksine arkasını bile dönmeden telefonu omuzundan arkaya doğru savurdu. Gavur malı sanki. Hareketlere bak. Ama telefonu anında havada yakalamıştım.

"Ne dedi?"

"Bilmeni istese sana derdi."dedi ters ters.

Valla ağzını kıracağım.Göz devirerek önüme döndüm. Bir dertli nefesle daha bu ihtiyaçlı anımı şenlendirdim. O an aklıma gelen Egemen detayı ile daha da dertlenmiş bulunuyordum. Adam bizi almaya dönecekti birde. Ben ise çoktan geri dönüyordum. Hem de iki saniye içinde yaptığım yavukluyla!

Egemen iptal. Egemen şok. Egemen iflas.

Telefonda Egemen ismini bulup bizim için geri dönmemesini, zaten yolda olduğumuzu yazıp gönderdim. Moralsizlikten kusmak üzereydim... Aynaya baktığımda Murathan yine bana bakmıyordu. İfadesiz bakışları dışarıdaydı.

Bir süre daha Barbaros'un arabasını övmesi, Bilge'nin onu onaylaması, Ayşegül'ün hala şaşkınlığını ima eden lafları ve Zülfikar'ın çılgın olay kritiğinden sonra bizim eve gelmiş bulunuyorduk. Yol boyunca Murathan bir daha benimle konuşmamıştı. Hatta yüzüme bile bakmamıştı. İyi akşamlar deyip, teşekkür ederek arabadan inerken o yine cevap vermemişti. Yine bana bakmamıştı.

Arabadan inmiş son derece sakın bir şekilde kapıyı kapatıyordum ki, "Gökçen Hanım." dedi Aybüke. Ona döndüm. Diğer taraftan dolaşıp yanıma geldi."Siz köylere giderken ben de sizinle geleceğim. Murathan komutanımın emri. O yüzden telefon numaralarımızı alsak daha iyi olacak sanırım."

Dertli dertli baktım."İtiraz hakkım var mı?"

Hala ifadesizce önüne bakan Murathan'a kaçamak bir bakış atıp bana döndü."Pek sanmıyorum..."

Ben de sanmıyordum.Ama ne yaparsın, umut fakirin ekmeğiymiş...

"Murathan komutanım kolay kolay kimsenin hayatına müdahale etmez. O dediyse sizin için en iyisi budur emin olun." dedi."Hem bugünden sonra ben de bu konuda ne kadar haklı olduğumu daha iyi anladım. Gerçekten bela çeken bir yanınız var."

"Çok sağ ol Aybüke..."diye mırıldandım.

Bir sen kalmıştın vurmayan. Tam olduk. Şu an itiraz edersem ortam daha da alevlenebilirdi. Zaten Murathan bu konuda fikrini gayet net belli etmişti. Çırpınmanın anlamı yoktu. O yüzden el mahkum numarayı verdim. Onun numarasını kaydettim. Giderken ona söylememi sıkı sıkı tembih ettikten sonra arabaya bindi. Bize bir korna çalıp öz be öz Türk olduklarını belli ettikten sonra uzaklaştılar. Tabi bu süreçte Murathan yine ters ters önüne bakıyordu.

Irzana kastettik sanki.Surata bak...

Apartmanın önünde,hala olayın şokundan dolayı öylece giden bordo doblonun peşinden bakarken, Bilge ve Ayşegül'ün iki taraftan koluma girip beni çekerek eve sürüklemesi ise kaos mesaimin henüz bitmediğinin, gecenin daha da uzun olacağının en büyük deliliydi.

"Durum ne Ayşegül?" diye çaresizce mırıldandım.

Derin bir nefes verip sağa sola baktı.Sonra hafifçe bana doğru eğildi ve şöyle dedi;

"Şu şekilde özetleyeyim Gökçen Hanım... İslamiyet bile bu kadar hızlı yayılmamıştır herhalde."

Ben iptalim ağam...

Dertli bakışlarımı acilde dolaşan hemşirelerde gezdirdim. Hepsi göz ucuyla bana bakıyordu. Çünkü ellerinde fena ağır bir dedikodu vardı.

Ben ve komutan yavuklum.

Dünkü düğünden sonra kafamı hala toparlayamamıştım. Yetmezmiş gibi doktor hanımın komutan sevgilisi varmış diye olay köyden çıkıp her yere yayılmıştı.Ben daha köy düğününden gelmeden komutanla yavukluymuşlar dedikodusunun buraya gelmesi...

....

Daha korkunç bir dedikodu ağı görmemiştim ben.Ayşegül'de bile bu yetenek mevcut değildi. Olayın bu denli büyüyeceğini asla tahmin edemediğimden ağır şoktaydım. Ağa bilir,bizimkiler bilir, olay orada öylece kalır diye düşünmüştüm.

Dehşet derecede yanılmıştım.

"Tansiyonum düşüyor benim galiba."dedim dertli dertli.Bileğimi ileri uzatıp masamın üstündeki tansiyon aletini gerçekten bileğime takıp çalıştırdım.

"Bir şey daha var..."diye mırıldandı Ayşegül.

"Ne? Ne var daha? Ne?"

"Komutanı burada tanıyanlar var. Eeee sizi zaten tanıyorlar.En son gelişinde aranızda minik bir koşturmaca yaşandı ya..." Bu noktada durdu. Ben 'eee, ne oldu yani' şeklinde başımı sallayınca ise tereddütle devam etti."O zaman sizi,yani ikinizi,yan yana,beraber,biraz da sarılmış bir halde ilaç odasına girip sonra da yine aynı şekilde oradan çıkarken görenler olmuş..."

"Eeee yani?"dedim mal mal.Harbi tansiyonum düştü galiba.Beynime kan gitmiyor. Ayşegül'ün imalı bakışları sürerken iki saniye içinde ben de olaya aydınlandım çok şükür.

"Siktir ya..."dedim elim alnıma atarak. "Offff!"

"Bu durum dedikoduyu daha da perçinlemiş durumda..."

Alnımdaki elimi saçlarıma ilerletip parmaklarımı saçlarıma geçirdim. Yolaşım ben bu saçlarımla. Koparayım ben bu kafayı...

Ayşegül ise heyecanla dirseğini masama dayayıp elini yanağına yaslamıştı. "Dedikodunun sarmaş dolaş kısmı hakkında beni bilgilendirmek ister misiniz acaba?"

"Ya ne sarmaş dolaşı?!" diye hafif çirkefleştim. "Beni kovalarken yakaladı. Sonra kaçmayayım diye zorla tutup oraya götürdü. Daha da sonra ilaç dolabının üstüne bırakıp yarım saat halime güldü goril."

Ayşegül mal olmuş durumdaydı."Ne yaptı ne?"

"Hiç bir şey sorma Ayşegül."dedim dertli dertli. "Moralim bozuhhtur benağğ dohunma." Aynı dertli halimle bileğimi ileri uzattım."Bak bi şu tansiyonuma..."

Hemen ciddiyetle baktı."Normal Gökçen Hanım."

İleri uzanıp cihazı tekrar çalıştırdım. "Değildir normal. Bir daha bak.Sarı serumlar verin banaaaaa! İyi değilim. Müdahale edin banaaaaa!"

Güldü.Gölünecek haldeyim çünkü, haklı.

"Komutanla konuştunuz mu?"

Aramak istemişim, hala da istiyordum ama açıkçası pek cesaretim yoktu. Ne diyecektim ki adama? Küs müydü ne? Köyden dönene kadar ne kızmıştı ne de başka bir şey demişti. Konuşmayı geç yüzüme bile bakmamıştı. Dünden beri salak saçma bir şekilde bunu düşünüyordum. Bana ne sanki. Çocuk muyum? Küserse küssündü. Ben mi demişim gel diye sanki.

Ama ya gerçekten küstüyse?

Sinirlense bile azıcık gülerdi.Azıcık bile gülmemişti. Saçma bir şekilde kalbimin üstünde bir ağırlık vardı. Niye vardımı?! Daha çok offffffff!

"Aramadım.Arayıp ne diyeceğim adama?" dedim tansiyon aletini kolumdan çıkarıp masanın üstüne savurarak.Fenayım diyordum bu hep aynı gösteriyordu.Sana da lanet gelsin tansiyon aleti.

"Yavuklimmm?"diye bir öneri sundu Ayşegül.Tam gülecekti ki ben ters bir bakış atınca sustu. "Pardon."dedi elini dudaklarına kapatarak.Sonra yine ciddileşti sağ olsun."Komutan biraz sinirli biri galiba."

"Biraz mı?"dedim küçümser bir gülüşle. "Onun vücudunun yüzde 60'ı sudan değil sinirden oluşuyor.Hatta yüzde 90'ı sinirden oluşuyor be."Göz devirerek önüme döndüm. "Küçükken de en ufak şeye hemen yükselirdi adi."

"Dün sizi daha fazla darlamamak adına bir şey demeyeyim dedim ama... Şimdi şöyle de bir şey var... Sizin elinizi tutup giderken çok havalıydınız Gökçen hanım."dedi mal bir sırıtışla. "Devran ağanın önünden sizi çekişi, ceketini üstünüze giydirişini...."

Boş boş baktım. "Ne anlatıyorsun sen Ayşegül ya?"

"Eeee karizma adam biraz."dedi imalı bir sırıtışla."Kabul etmek lazım diyorum. Bedavadan yavuklu da oldunuz hem... Değerlendirin bence..."

Göz devirdim."Sen de yorma beni be Ayşegül."dedim yılmış bir sesle.

"Yalnız, Murathan ve ben mi,işte buna gülerim dediğiniz günün akşamı sevgili olmanız..." minik bir kahkaha kaçtı dudaklarından. "Bu kadar hızlı bir büyük konuşup yaşama görmedim ben Gökçen Hanım."

En kınayıcı bakışımı attım."Yanımızdaki adama bile dert anlatamıyoruz. Milletin dedikoduları alıp yürütmesine şaşmamalı..."

"İyi, tamam.Demedik bir şey."dedi hemen."O değil de, ben pusuya yattım heyecanla Egemen beyi bekliyorum.Şimdiye çoktan duymuştur olayı ama hala ses yok. İnme mi indi ne adama."

Onu da tamamen unutmuştum ben. Adama biz geri dönüyoruz diye mesaj attıktan sonra sorduğu 'neden, bir sorun mu var' sorusuna en ihtişamlısından bir mavi tıkla cevap vermiştim. Ben olsam beni engellerdim. Ah be Egemen...

"Nereden öğrenecek o Allah aşkına?" dedim göz devirerek. "Merkezde çalışan adam."

"Egemen beyin buradaki hemşirelerle arası çok iyi. Kesin biri haber uçurmuştur.Siz merak etmeyin."

"Çok sağ ol Ayşegül." dedim dertli dertli. "Baya merak ediyordum ben de, iyi ki dedin.Nasıl rahatladım şu an anlatamam." Elimi tekrar dertli

başına attım. "Kolesterolümü de ölçün. EKG, RBC,HBG,SGK neyim varsa ölçün. İyi değilim ben."

Ayşegül çok sağ olsun ciddi ciddi bileklerimi ovuşturdu. Tam o an "Gökçen hanım." diye mırıldandı kısık ama tanıdık bir ses. Dertli başımı hemen sağma çevirdim.

Gelen, bu kaostun kimselerin bilmediği asıl baş kahramanıydı.

"Gurbet."diye mırıldanarak Samanyolu spikeri gibi baygınlık geçirdiğim koltuktan toparlandım. Bunu beklemiyordum işte. Zaten ben neyi bekliyordum ki? Hiç bilmiyorum.

Minik adımlarla ilerleyip yanıma geldi. Karşımdaki koltuğun birine ürkekçe kuruldu. Konuşmasına gerek yoktu. Bakışları buram buram mahcubiyet kokuyordu. Bir iki saniye ben ve Ayşegül ifadesizce ona bakarken o aynı şekil kucağına bakıp çantasının önündeki toka ile oynadı.

"Ben..."dedi en sonunda."Söze nereden başlasam bilemiyorum."

"Özür dilemeye ne dersin?"dedi Ayşegül anında.

"Ayşegül."dedim imalı imalı.

Yüzü memnuniyetsiz bir şekil alırken istemsizce başını aşağı yukarı salladı. "Neyse."diyerek ayakladı."Şurada serumu kan mı yürümüş ne? Ben bir ona bakayım?" İmalı bakışlarla Gurbet'in yanından geçti. "Sonra gelirim yanınıza ben Gökçen Hanım. Ama buralardayım yani. Haberiniz olsun."

Ayşegül'e bak sen. Avını korkutmaya çalışan Panter gibi.Hareketlere gel. Yerdim.Benim gibi masum bir insandan böyle bir şey isteyip bu işe soktuğu için dün gece olayı Bilge ve ona tekrar özet geçerken baya yükselmişti Gurbet'e. Tamamen mallığımdan faydalanmış Gurbet. Bir sürü kuzeni varmış. İstese onlara dermiş. Neden bana bulaşmış ki? Bu zamana kadar ben mi varmışım yanında sanki? Beni böyle iki aşireti birbirine düşürecek bir işe bulaştırması çok yanlışmış diye diye başımı yemişti. Kesinlikle annemin Silopi şubesi idi bu kız.

Ayşegül gidince Gurbet anında melül bakışlarını bana dikti. "Çok özür dilerim Gökçen hanım. Ben gerçekten çok çok çok özür dilerim. O kadar mahcubum ki size anlatamam. Gerçekten çok özür dilerim. Sizi böyle bir durumun içine düşürmeyi asla istemezdim ben." diye aşırı hızlı bir giriş yaptı olaya.

Baya üzgün duruyordu. Rahatlatmak adına hafifçe gülümsedim. "Sakin ol Gurbet. Beni düşürdüğün bir durum yok."

"Var."dedi üzgün üzgün."Kibar olmanıza gerek yok..."

Derin bir nefes verdim. Kollarımı masamın üzerine birleştirip ona doğru eğildim. "Hiç bir zaman kibar bir insan olmadım ben Gurbet. İçimden geleni direkt söylerim. Bana zorla bir şey yaptırmadın. Kendi isteğimle geldim oraya. Yine kendi isteğimle yardım ettim sana. Millet konuşur konuşur iki güne unuttur Murathan'la beni.Ama... Bana da yalan söylemene gerek yoktu Gurbet. Düşman aşiretten desen de ben sana yine yardım ederdim."

Bocaladı. Bunu bilmemi beklemiyordu muhtemelen ki ağzından dökülen kelimeler bunu onaylar nitelikteydi. "Siz... Siz bunu nerden biliyorsunuz?"

"Murathan söyledi.Adı da Ferhatmış galiba."

Bakışları tekrar önüne eğildi."Öyle..."diye mırıldandı."Çantasının tokası ile oynamaya devam etti. "Söyleyecektim aslında ama ne bileyim..."

Ah be Gurbet,bari buluştun iki dakika konuş, ayrıl. Samanlığın elli tonunu çekmek,beni hatta bizi bu manzaraya ortak etmenize ne gerek vardı be kızım?

Ama gerçekten aşırı mahcup durduğu için üzerine gitmeye veya daha fazla bir şey sormaya içim el vermiyordu. İnsanlar hata yapardı. Hatanın üzerinde yuvarlanıp daha çok çamura batmanın bir anlamı yoktu. Bunu en iyi bacağı boktan çıkmayan ben bilirdim.

"Neyse ne.Olan oldu." dedim 'aman, sal gitsin' moodun da elimi kolumu sallayarak. "Önemli olan senin yakalanmamandı sonuçta." Gülerek kollarımı iki yana açtım. "Başardık."

Buruk ama minnet dolu bir tebessüm belirdi dudaklarında."Sizin hayatınızı da karman çorman ettim ama... "

Güldüm."Benim hayatım hep karman çorman Gurbet. Bir şey yaptığın yok. Dediğim gibi, millet bizi iki gün konuşur üçüncü gün unuttur. Merak etme sen."

Ürkek bir gülüş belirdi dudaklarında. "Teşekkür ederim..."

"Köyde durum ne?"

"Babam çok mutlu.Sizin için yani."Kendi kendine güldü."Evladım gibi ikisi de, vallah çok sevinmişem diye dolaşüyor ortalıkta." Gülüşünü anında silip tekrar ciddileşti."Size gülmedim şu an.Yanlış anlaşılma olmasın."

Tebessüm ettim."Sorun yok.Rahat ol. Ben dün den beri gülüyorum kendime."

Yalanlar...Bananeğğğ bananeğğğğ bananeeğğğğğ...

"Öyle işte."diye devam etti."Şüphelenmedi. O da, annem de. Ferhat'da yakalanmadan kaçtı. Sorun çıkmadı yani.Sizin sayenizde. Teşekkür

ederim..."

"Gurbet bir kere daha teşekkür edersen yığılıp kalacağım şuralara ha."

Başını yerden kaldırmadı. Önüne dökülen siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp çantası ile oynamaya devam etti. Kısa bir süre baktım bu hallerine. Lanet olsun içimdeki insan sevgisine.

"Ne zamandır birliktesiniz?"

"3 yıl..."

"Aileleriniz düşman mı gerçekten?"

"Evet..."

"Nereye kadar böyle gideceksiniz?"

Bakışlarını bana çevirdi. Bilmem dercesine omzunun tekini havaya kaldırıp indirdi. "Gittiği yere kadar..."

"Nere kadar gidecek peki?"

Cevap vermeden öylece baktı. Sanırım o da bilmiyordu. Aklıma Ahmet Ağa'nın yalancı yavuklum Kepçük ile bana söylediği 'sevda saklanmaz, saklanırsa sevda olmaz' sözü gelince hafif bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

"Bak Gurbet." dedim ciddiyetle. "Ben senin babanı senin kadar çok tanımam tabi ama bildiğim, gördüğüm kadarı ile Ahmet Ağa kinlik güdüp bu yüzden evladını üzecek bir adam değil. Gözünün içine bakıyor, elleri ile besliyor seni. Bu iş gizli saklı sonsuza kadar gitmez. Git güzelce konuş babanla. Hatta istersen ben geleyim. Ya da Murathan. Biz konuşalım. Güzelce anlatalım meseleyi."

"Olmaz." dedi anında. "Ondan önce başkaları öğrendi diye çok kızar sonra... Ben söyleyeceğim ama önce anneme demem lazım. O sakinleştirir onu."

"Söyleyeceksin yani?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Korkma." dedim güven veren bir sesle. "Eğer izin vermezse sana söz, ben kaçıracağım ikinizi."

Bu sefer o da güldü. "Aklımda bulunduracağım."

Teredditle gülümsedim. "Şakaydı bu tabi. Sen yine de bu yönteme başvurma. Aman diyeyim."

Murathan bu sefer götümü kurşun yuvasına çevirebilirdi zira. Bu yaşansın istemem.

"Bunu da aklımda bulunduracağım." dedi. Sonra yine ciddileşti. "Bir de Gökçen Hanım, biliyorum sizden sır çıkmaz ama Murathan komutan

konusunda pek emin olamadım. Babam onu ararsa beni söyler mi? Onunla konuşmaya gidecektim ama utandım biraz açıkçası."

"Sorun yok." dedim. "İkimizden de sır çıkmaz."

Yüzüme bakarsa tabi.

"Emin misiniz? Biliyorum çok oluyorum ama bir daha mı konuşsanız siz?"

Bir şey diyeyim mi Gurbet? Ben de emin değilim. Kepçük bu. Sinirlenince sağı solu pek belli olmuyordu. Der mi derdi. Ya da demezdi. Dese dün derdi. Ya da bugün mü derdi?

Lanet. Biliyorum.

"Tamam."dedim Gurbet'e."Konuşurum ben bir daha. Merak etme. Sen bu işi en kısa sürede çözmeye bak."

Güldü. Yine on yüz bin milyon milyar kere teşekkür ettikten sonra gitti. Ben ise dertli dertli elimi alıma atıp bir süre mal mal boşluğa baktım. Cebimden telefonumu çıkarıp Murathan ismine de bir süre baktıktan sonra belki yarılır da kurtulurum niyetine kafamı masaya çaktım.

Yarılmadı. Kurtulamadım.O yüzden tekrar doğruldum. Ama parmaklarım Murathan yerine başka bir isime tıkladı.Çaldı,çaldı, çaldı ve açtı.

"Efendim Gökçen Hanım?"dedi Aybüke.

"Aybüke..."dedim kısık bir sesle."Sizin askeriye tam olarak nerede? Nasıl gelebilirim oraya?Bana bir konum atsana..."

Derler ki;Boğulmaktan son anda kurtulanlar, bilinçleri yerine gelirken, bilinçlerini kaybederken çektiklerinden daha fazla acı çekermiş. Hatıralar can yakar. Hatırlamak acı verir.

Hemen sağ tarafımda, büyük bir heybetle üzerime gölgesi düşen ağacın yapraklarında gezdirdim bakışlarımı. Yanlış hatırlamıyorsam Hakkari'deki lojmanın arkasında da böyle bir ağaç vardı. Devasa bir ağaç. Çınar, meşe, söğüt? Neydi tam hatırlamıyorum. Belki de bambaşka bir ağaçtı. Bilemiyorum. Şu an tek bildiğim bu ağaca benzediğiydi.

Hatırlıyordum. Silik ama oradaydı. Buğulu görüntüsü hala geçmiş anılarımda bütün görkemi ile dikiliyordu.

Tepesine çıkıp Kepçük beni buradan al diye zırlamak en büyük eğlencemdi. O ise söylene söylene, çatık kaşlarla dediğimi yapar, beni hemen oradan alırdı. Gölgesinde oyunlar oynardık. Yakalamacılık, saklambaç, körebe, misket ve daha nicesi. Hatta bazen oturur, sonbaharda düşen yaprakları sayardık. Böyle böyle saymayı öğretmişti bana Murathan.

Babamı ve Yusuf amcaı beklerken günleri sayabileyim diye, onun okuldan gelmesini beklerken saatleri sayabileyim diye...

Hepsi birden gidince ise kendi yalnızlığımın günlerini sayabileyim diye...

"24." diye mırıldandım ağaçtan bir yaprağın daha yere düşüşünü izlerken. Yaprak yavaşça yerde kendi yerini buldu. Tekrar ağaca çevirdim bakışlarımı. Rüzgar'ın hafif esintisi ağaç yapraklarını yavaşça hareketlendirip saçlarımı omuzlarımdan arkaya savurunca derin bir nefes çektim içime.

Aylardan Kasım, gökyüzü bulutlu, güneş hafifçe bana gülümsüyor. Ve ben yine Murathan'ı bekliyorum. Hem de ağaç yapraklarını sayarak.

Tıpkı yıllar önceki gibi...

"Bunu tekrar yaptığına inanamıyorum Gökçen..." diye mırıldandım kendi kendime.

Hızla bakışlarımı önüme çevirdim. Özel Kuvvetler Üstündeydim. Sağda solda 'Ay akşamdan ışıktır, yaylalar yaylalar' diye bağırarak, kaslarını ortaya serip gözümü şenlendirecek bir görüntü beklemiştim ama yoktu. Oturduğum banktan ortam tam görünmüyordu ama etrafta mavi bereli, bordo bereli ve beresiz bir iki tane asker ciddiyetle ilerliyordu.

Kepçük hala görünürde yoktu. Kararsızlıkla dişlerimi dudağıma geçirdim. Gelme miydin acaba? Kalkıp şu an kaçsa mıydım hatta? Ya yine yükselirse bordo goril? Valla şu baklavayı kafasına geçirirdim. Zaten zar zor gelmişim buraya. Yetmemiş seviyor diye bol fıstıklı baklava almışım. Acaba hala seviyor muydu ki baklava? En çok bunu yemeği severdi diye hatırlıyorum ama... Yanlış mı hatırlıyordum ki?

Şalgam mı alsaydım? Şalgam da çok içerdi. Bunu da mı yanlış hatırlıyordum yoksa. İçmez miydi? Düşünceli düşünceli anılarımı yokladım. Benim meyve suyu sanıp içtiğim ama öyle olmadığını anlayınca anında ağzımdaki şalgamı Murathan'ın yüzüne püskürdüğüm bir anıyı hatırlayınca anında yüzümü ekşittim.

Kesinlikle buraya gelmemeliydim.

"Offff!" diye dertli bir nefes verip kucağımdaki baklava paketini daha çok sıktım. Ne yaptığımdan zerre haberim yoktu şu an. Abartı değil. Gerçekten yoktu. Dertli başımı tekrar ağaca çevirdim.

Bir yaprak daha diye düşündüm, şu an bir yaprak daha düşerse gitmem. Düşmezse giderim.

Dikkatle baktım hafifçe sararmaya başlamış ağaç yapraklarına. Rüzgar dalları arasında narin bir el gibi gezindi. Sonra ise en tepeden, sarı dalların aksine yeşil bir yaprak havada süzüle süzüle yere düştü.

"25." diye mırıldanıp bankta geriye yaslandım. Mesaj netti. Bekleyecektik.

"26." diye yanımda mırıldanan Murathan'ın kalın sesiyle anında bakışlarımı yanıma çevirdim.

Yine beklemediğim bir hamle.

Murathan ve heybeti asker üniformaları içinde, başında bordo beresi ile bana bakıyordu. "Hala yerdekine bakarken üstten düşenleri kaçırıyorsun." diye mırıldanarak bankın diğer ucuna yerleşti.

Bakışlarımı hızla ağaca çevirdim. Gerçekten yere düşmesine ramak kala havada süzülen sarı bir yaprak vardı ve o da nazikçe diğer yeşil yaprağın yanına düştü.

"Gelmeseydin onu da sayardım." dedim çenemi yukarı dikerek. "Sana bakarken kaçtı."

Bir şey söylemeden önüne bakmaya devam etti. Anlaşılan hala sinirli. Evet Gökçen. Gün yılışma günüdür kızım. Meydan senindir. Önce minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Sesi tatlı çıkarmak, yetişkin bir Kepçük'ü yatıştırmada en önemli koz olabilirdi.

"Kepçük..." diye mırıldandım tatlı tatlı.

"Ne var?" diyerek ayılığını konuşturdu.

Göz devirmemek için yoğun bir savaş vererek ifademi korudum. "Şurada ne kadar kibar bir şekilde seninle iletişim kurmaya çalışıyorum." diyerek tatlılığını sürdürdüm. "Böyle mi tepki verilir yani Murathancığım? Hı?"

Bana döndü. Hafif çekik gözleri yandan vuran güneş yüzünden kısılmıştı ama güneşin de etkisiyle iyice sarıya çalan kehribarları son derece keskin

bir şekilde ben buradayım diyordu. Ve şu an, yiğidi öldürsem de hakkını asla yiyemeyeceğim bir detay daha vardı.

Askeri üniforma dehşet-ül vahşet bir şekilde yakışmıştı... Daha önce de horoz tarafından kovalanırken kamuflaj içinde görmüştüm ama bu görüntüde ayrı bir görüntüydü şu an yani.

"Efendim Gökçen?" dedi daha sakın bir şekilde.

"İçinden ofladın.Duydum." dedim tip bir bakışla.

Aynı bakışla geri iade yaptı."Sen de içinden göz devirdin.Gördüm."

Tatlı sırtışa devamke Gökçen."Evet devirdim. Ama gülerек Murathancığım."

"Cım ekinin ağzında ne kadar korkunç durduğundan haberin var mı Pamuk?"

"Hayır."

"Olmalı. Kepçük,bordo goril ve öküz kulaklı bilmem ne su samurunu buna tercih ederim."

Minik bir kahkaha attım."Değil mi ama? Bence de onlar daha çok yakışıyor sana."

Tip bir bakış daha attı. Ağzını kırıdığımın sinir yumağı herifi! Neyse Gökçen. Barışa geldin kızım. Sakin ol. En melül halimi bozmadan yavaşça yanına doğru kaydım. Zeytin dalı uzatmaya çalışıyordum. İnşallah zeytin dalını malum yerlerime vurmazdı.

"Kepçük..." dedim alttan alttan gözlerimi kırıştıırıp yüzüne bakmaya çalışarak. "Küstün mü sen bana?"

Ani sorum onu bocalattı. Hafif şaşkın bakışları anında bana döndü."Ne?"

"Dün arabada da hiç konuşmadın, kızmadın, yüzüme bakmadın, gülmedin de..." diye devam ettim."Bak hala öylesin. Küstün mü sen bana?"

Önce öylece bir baktı. İfadesizlik zırhı yavaşça dağıldı gözlerinden. Ve olanı biteni görmem için yine bildiğim Kepçük olarak savunmasız bir şekilde durdu karşımda.

"Saçmalama Pamuk..." dedi hafif bir tebessümle.

Sırttım.Zira dünden beri ilk defa gülüyordu. Gerçi bu pek gülme sayılmazdı ama olsundu. En azından bakışları yumuşamıştı. Manyak gibi adam bana gülmeyince benim içime öküz sürüsü oturuyordu. Engel olamıyordum buna.

"Küsmedin yani?"

"Hayır. Çocuk muyuz küseyim?" dedi bakışlarını benden çekmeden. "Ayrıca ben sana ne zaman küstüm?"

"Yalana bak be."dedim anında."Ne olur benimle k s Pamuk. Ne olur konuşmoyalım diye peşime feryat figan koşan kimdi acaba? Dua et asıl ben sana k semiyordum."

Bu sefer tam güldü. Gözleri bir çift çizgi halini alacak şekilde bir şekilde hem de. "Asla k s kalamayacağını bildiğimden öyle diyordum.Yaklaşık 5 dakika k s kalabiliyordun. Senin için rekor."

" ok rica ediyorum hatırlatma."dedim utangaç bir gülüşle.

"Ha unuttun yani?" dedi. Bu sefer ciddi idi.

Ben de ciddileştim."Unutmuş gibi miyim?"

Dudak b z d ."Bilmem. Ne dersem sana zarar olduğunu düşünüp tersini yaptığına göre benim kim olduğumu, sadece senin zarar göreceğin bir şeyde sana engel olacağımı unutmuş gibisin."

Biraz buruk bakıyordu. Bu da benim içimi daha çok burkuyordu. Çok mu ters tepki vermiştim gerçekten? "Unutmadım tabii ki Murathan." dedim. "Ama sen de benim büyüdüğümü kabullenemiyorsun farkında mısın? Allah aşkına halay oynamaya giderken kim 26 yaşındaki kadına gözümün önünden ayrılma der?"

"Dedim de boşuna mı dedim?" diye hafifçe yükseldi. "Biliyorum başıma geleceği. Ayrıldığın saniye arkada iş çevirdin."

"Tamam, yükselme hemen."dedim ters ters. "Sakince konuşmaya çalışıyoruz şurada. Ayrıca aniden oldu Kep uk valla. Kız geldi, şurada biriyle buluşacağım,iki dakika bekler misin dedi. Ben ne bileyim düşman aşiret olduğunu,içeride aganigi naga nigdi döneceğini? İki dakika konuşup sonra döner sandım."

Cevap vermeden ters ters bakmaya devam edince iyice yanına kaydım."Hem bak sana baklava getirdim."deyip en tatlı halimle paketi kucağına bıraktım."Valla içindeki bütün baklavalar simetrik.özenle kontrol ettim,bir tane bile yamuk yok.Hepsi de bol fıstıklı. Sevdiğin gibi."

Kucağındaki paketin yandan açıp içine göz ucuyla baktı. Bomba imha eder gibi ciddi bir hali vardı. "T k rd n m  sen bunun üstüne? Doğruyu söyle." dedi hala aynı ciddi bakışla baklavalara bakarak.

Bana olan güvenine bakar mısınız? Gözyaşlarım sel...

En uyuzundan bir tebessüm gönderdim. "Hayır ama böyle devam edersen neden olmasın."

"şüpheli..."dedi baklavanın sağına soluna bakarak.

"Murathan insan gibi özür dilemeye geldim bak şuraya, benim şevkimi kırma. T k recek olsam milyon para verip aldığım baklavaya mı

tükürürüm?"

"Hangi yaptığın için özür dileyecektin?" deyip baklavalardan birini alttan üstten parmaklarının arasına aldığı gibi hızla ağzına attı. Mutlu mesut yemeye başladı. İyi bari. Hala seviyormuş.

Ya sabır moodunda bir nefes verdim."Bak insani özür girişimlerini hep baltalıyorsun, benim canımı sıkma, harbi tükürür öyle yediririm o baklavaları sana."

Güldü.Sonra ağzına bir baklava daha tepti. "Evot." dedi ağzı dolu dolu."Devam et.İnsani özrünü merakla bekliyorum."

Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve tekrar en kibar halime bürünüp yönümü tamamen ona çevirdim."Özür dilerim." dedim en nazik sesimle."Dün olanlar için..."

Zira daha öncesi için tövbe pişman değildim. Kusura bakılmasın. Aklım hala acayip hayvanlara benzersen yapamadığım zil sesinde.

"Biliyorum, hatalıyım."diye devam ettim. "Ama ben gerçekten masum bir buluşma sanıyordum. Bu kadar büyük bir kaosa neden olacağı aklımın ucundan bile geçmedi."

Önce bir baktı.Kehribar gözleri sanki içine taş atılmış bir kuyu gibi dalgalandı. Ağzındaki lokmayı yavaşça yutarken adem elmasının kavislenmesini bende onun bana şu an baktığı gibi sakince izledim. Sonra ise önüne dönüp derin bir nefes verdi.Sağa sola baktı. Yine sakince bekledim. Elindeki baklavaları yanına bıraktı.O da yönünü bana çevirdi.

"Gökçen...Gel seninle gerçekten iki yetişkin gibi sakince konuşalım." diyerek aşırı yumuşak ve sebepsizce dehşet hoşuma giden bir ses tonu ile mala anlatır gibi anlatmaya başladı. "Anlıyorum. İzmir'de büyüdün. Gerçi İzmir'e gitmeden önce de böyleydin ya neyse... Ama burası İzmir değil. Sınırdasın. Terör olaylarının zirve olduğu bir yerdesin. Herkese böyle güvenemezsin. Her şeye şüpheyle bakman lazım. Her zamankinden daha dikkatli olman lazım. Her ihtimali düşünmen lazım.Başka bir şey olabilirdi. Yakalanabilirdin. Bütün oklar sana dönerdi o zaman. O çok sevdiğin Ahmet Ağa bile artık yüzüne bakmazdı.Tehlikeye girebilirdin.Bu kadar dikkatsiz olamazsın. Olmamalısın."

"Ahmet Ağalar tehlikeli bir aile değil ki ama..."

"Evet,Ahmet Ağa devlet yanlısı bir adam. Ama bu ailesinin de öyle olduğu anlamına gelmiyor Gökçen. İnsanları tek bakışta tanıyamazsın.Kim ne derse inanıp gidiyorsun. İyilik meleği gibi her boka koşuyorsun. Tamam et yardım ama bu şekilde olmaz. Sinirlendiğim nokta işte tam olarak bu.

Salak biri değilsin ama nerede bir salaklık varsa onun içine sen bitiyorsun be güzelim."

Bu ses tonu ile konuşmamalıydı. Tehlikeliydi. Ne derse yaptırabilirdi. Tövbeler olsun.

Ayrıca güzelim mi?

Yiaaaa güzelin miyim gerçekten, dedi sol melek gevşek gevşek.

Yaylanma kız hemen, nereden güzeli oluyoruz ,diye çok sağ olsun araya daldı sağ melek.

"İnan benden bağımsız oluyor."diye mırıldanabildim."Bir bakıyorum kaosun içindeyim. Valla bak."

"Ne dersem zararına demişim gibi tersini yapıyorsun."diye homurdandı.

"Güzel demiyorsun çünkü."diyerek çenemi yukarı diktim."Onu yapma, bunu yapma diye emir verirsen tabii ki dediğini yapmam."

"Güzelce deyince ne dersem yapacak mısın yani?"

Cevap için zerre düşünmedim."Tabii ki hayır."

Öylece bir baktı. Ama bakışları son derece yumuşaktı. Kepçük gibi. Benim Kepçük'üm gibi. "Benim de neslim tükeniyor be Pamuk." dedi aşırı yılmış bir sesle."Ne olur üzüm için bile gösterdiğin hassasiyeti bana da biraz göstersen..."

Gülmemek için anında dudaklarımı dişlerime geçirdim. Ama pek başarılı olamadım. Güldüm. Hem de kıkırdaya kıkırdaya. O ise 'komik olan ne acaba' ifadesi ile hala bana bakıyordu.

"Pardon."dedim elimi dudaklarıma bastırarak. "Elimde pankartlarla sokaklarda Murathanlar da vardır diye bağırarak yürüdüğümü hayal ettim de..." Kendimi tutamayıp bir daha güldüm. "Murathanlar da vardır."dedim tekrar ama son kısmı hızlı söylediğimden 'Murathanlar davardır' şeklinde bir şey oluştuğundan kendi kendime daha çok güldüm.

Yüzündeki ifade mükemmeldi. Bu ifade beni daha çok eğlendiriyordu ama onun yüzünde mimik oynamayınca el mahkum yavaşça sustum. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Şaka be şaka." dedim hala gülerken. "Gül diye."

Önce bir baktı. Sonra ise başını yavaşça benden ters yöne çevirerek o da güldü. Hem de kocaman.

"Gerçekten başıma belasın Pamuk."diye mırıldandı ağzının içinde ama hala gülüyordu. Bu iyi bir şeydi.

"Ama ne yapsaydım Kepçük? Yakalansa mıydı kız?" dedim acıklı acıklı."Görse miydi babası öyle? Kör kurşunlara mı gelseydi kız? Al bak

düşman aşiretmişler. Harbi kan mı çıksaydı? Senin vicdanın buna el verecek miydi?"

"Evet." dedi anında.

Ciddileştim."Hayvansın."

"Harika bir özür konuşması oluyor."

"İnsan gibi konuşulmuyor ki seninle. Hep bir uyuzluk."

İmalı bir sırıtış belirdi dudaklarında."Senin dilinden bal damlıyor çünkü di mi Pamuk."

Haklı. Ama çaktıracak değiliz. "Sen güzel konuş ben de konuşayım. Bak, şu an ne kadar da sakinim."

"Suçlu olduğun için olabilir mi?"

Eeee yine haklı.

Omuzlarım tekrar geri çöktü."Gerçekten özür dilerim." dedim üzgün üzgün. Dünyanın en utanıklı insanı gibi spor ayakkabımın ucunu kaldırım taşlarının arasındaki boşluklara sokmaya çalışıyordum. İmkan olsa kazıp içine girebilsem...

Kısa bir süre konuşmadı.Sonra derin bir nefes sesi duydum ve "Neyse..." dedi. "Olan oldu zaten.Artık uzatmanın bir anlamı yok."

Hemen ona döndüm. Sinirli bakmıyordu. Hafifçe sırtarak başımı sağa eğdim."Barıştık mı şimdi yani?"

"Küs falan değildim Pamuk.Sadece bu kadar pervasız olmana sinirliydim."

En tatlı halimi kuşandım."Sinirin geçti mi o zaman?"

Bakışları yüzümün her yerinde gezindi. Baktığı her yeri ezberlemek ister gibi dikkatliydi.En son gözlerime değdi bakışları. "Geçti..."

Saçma bir şekilde içime ve kalbine dolan sıcaklıkla daha çok gülümsedim.

"Eeee." dedi. Yandan baklava kutusunu tekrar kucağına alıp benimde almam için uzattı. Sabahtır bu teklifi beklediğim için hemen işaret ve baş parmağımın arasına bir baklava sıkıştırıp ağzıma attım. "Gerekli yılışma evresini tamamladığına göre asıl söyleyeceğin konuya gel artık." deyince ağzım dolu dolu öylece kaldım.

Bismillah.

Bu adamın beni tanıma seviyesi aşırı derecede ürkütücü bir boyut alıyordu artık. Zaten gözünden hiç bir bok kaçmazdı, şimdi birde bordo bere olduğundan olsa gerek iyice bir manyak olmuş. Donumun rengini bile

söyleyecekti neredeyse. Bütün şaşkınlığıma rağmen mal ayağına yatmaya devam ettim.

"Nö konösö?" dedim ağzım dolu olduğu için garip bir sesle.

Milli 'yeme beni şimdi' bakışını atınca çırpınmanın faydasız olduğunu anladım. Ağzımdaki lokmayı hızla yutup şeker olan baş ve işaret parmağımı da hafifçe dudaklarıma sürüp temizledikten sonra ona döndüm. Dikkatle beni izliyordu. Hatta fazla dikkatle.

"Kepçük."dedim.

"Hı."dedi.

"Gurbet geldi bugün benim yanıma."

Olduğu yerde dikleşti. Kaşlar çatıldı. Gelecek şeyi anlayınca yavaşça koluna dokundum. "Sinirlenme hemen. Bir dur.Özür falan diledi. Sana da gelecekmış ama utanmış biraz. Malum biraz şey bir durumda basıldı sana..."

"Artık ne görsem şaşırmam diyordum. Beni yanıltan, şaşırtıcı bir görüntüydü."dedi ciddi ciddi başımı aşağı yukarı sallayarak.

Yalan yok, beni de. Ama konumuz şu an başkaydı.

"Bir ricada bulundu benden."dedim. Kuruyan dudaklarımı yavaşça ıslattım. Bakışları saniyelik dudaklarıma inip tekrar gözlerimle buluştu."Eğer babam sizi ararsa yalanı bozmayın olur mu dedi." dedim hızla. İlerleyip daha çok dibine girdim. Öylece bakıyordu bana. "Olur mu?" dedim koluna iki elimle yapışarak. "Hı olur mu? Ahmet Ağa seni ararsa öyle bir şey yok diyerek bozmazsın di mi olayı?"

Bakışları sert değildi. Öylece, bir şey söylemeden bakıyordu yüzüme. Ben ise yalvarma moodunu bir ileri seviye taşıdım."Noğlarrrrr bozma Murathan. Bak kız zor durumda. Noğğlarrrrrrr!"

Anında yüzünü ekşiterek bakışlarını yana çevirdi. "Söyleme şunu kızım ya."dedi isyankar bir sesle.

Asla umursamadım."Zaten olay her yerde yayılmış. Sen de azıcık idare etsen olur mu?"

"Ne yayılmış?" diye cevabını gayet bildiği bir soru yöneltti. Ağzını kırmam için ek çaba içindeydi yine.

Derin bir nefes verdim."Sence Murathan?" dedim üzgün üzgün."Herkes bizi yavuklu sanıyor ya işte."Ellerimi kolundan çekip hayret içerisinde kafamın iki yanına yapıştırdım."Deli olacağım. Nasıl bu kadar hızlı yayılmış olabilir? Olay daha dün oldu. Şaka gibi."

Güldü.Evet evet.Resmen yüzünde saçma, anlamsız bir tebessüm oluştu."Yavuklu demek ha..."diye mırıldandı kendi kendine. "Nerede yayılmış?"

"Hastanede."dedim aynı yıkık ifademle.

"Herkes böyle mi biliyor yani?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Herkes bütun herkes dahil mi?" diye son derece saçma bir soru daha yöneltti.

Tekrar aynı onaylayan sesleri çıkarıp saçlarımı çaktırmadan iki saniye içinde yolarak geri savurdum ve tekrar koluna yapıştım. İmkan olsa da harbi yolsam şu saçımı başımı. Düşüğüm hallere bak.

"Seni de zor durumda bıraktım.Biliyorum. Eğer sevgilin falan varsa...Ondan da özü..."diyordum ki lafı anında ağzıma tepti.

"Saçmalama Gökçen.Kimseyi zorda bıraktığın yok."dedi net bir sesle."Tam tersine,işime gelir."

Ne?

Nasıl?

Niçin?

Af buyur?

Ha?

Öylece, en malından göz kırptırdım.

O ise kendinden emin bir şekilde güldü. Sonra bir baklava daha sıkıştırdı parmaklarının arasına. "Yediğin her nane daha çabuk gelir kulağıma. Kullanışlı bir dedikodu bence."diyerek huzurla Binali Yıldırım'ın 'onu da biz yaptık' moodu misali ağzına baklavayı tıktı.

Hayret dolu bir ifade ile baktım bu rahatlığına. Bir iki saniye mal mal baklava yemesini izledim. Bu adamın beyninin nasıl çalıştığını asla çözemeyecektim sanırım.

"Farkında mısın bilmiyorum ama sen benden daha hayret edilesi bir kişiliksin Kepçük..."diye mırıldandım

Ukalaca sırttı."Bu konuda size yetişmemiz ne mümkün Gökçen hanım.Elinize asla su dökemeyiz."

"Yine uyuzlaşıp beni hanım ve elit kişiliğimden çıkarma istersen."dedim ters ters. "Adam akıllı sulh ilan etmeye gelmişiz buraya."

Gülüğü daha çok büyüdü."Peki bu sulh girişimlerinin hepsinin yediğin nanelerden sonra olması Pamuk...Onu ne yapacağız?"

Bayadan haklı.O yüzden, sadece melül melül göz kırptırdım."Eeeee ama sonuçta geliyorum."dedim tatlı tatlı."Bir de bu açıdan bakmak lazım olaya."

Güldü."Doğru.Baya teselli edici bir bakış açısı."

Ben de güldüm. Etraftan geçen bir iki askerin kaçamak bakışlarını üzerimizde yakaladım. Tam ben de mal mal onlara bakıyordum ki "Demek ağa kızı yanına geldi ha?" diye sorunca tekrar ona döndüm. "Tek miydi? Yoksa yine salak bir buluşmaya yardım mı ettin?" Aniden ciddileşti."Ne olur yapmamış ol...Hatta noğlar yapmamış ol."

"Ya saçmalama Kepçük. Ne yardım edeceğim daha. Tek geldi. O da çok üzgün zaten. Sen olur da bir daha görürsen bu konuyu açıp veya ima edip mahcup falan etme kızı tamam mı?"

"Olayın sen dışındaki boyutu ile ilgilenmiyorum zaten Pamuk."dedi muazzam rahatlığı ile. "Bana ne. Kim ne yaparsa yapsın samanlıkta. Ama seni bu işe bulaştırmasını asla doğru bulmuyorum. Bulamayacağım."

Ben dışı ile ilgilenmiyor muymuş?

Saçmalama Gökçen.Kelime seçme.Öylesine diyor.Saçmalama. Söylenenleri kırpma.

"Böyle olacağını o da tahmin etmemiştir Murathan. Kötü biri değil. Kızma bu kadar."

"Ucunda sana zararı varsa iyisi kötüsü de beni zerre alakadar etmiyor Gökçen."dedi hafif yüksek çıkan bir sesle."Niyetle değil sonuçla ilgilenirim ben."

Fazla mı net bir insan olmuş bu Kepçük bana mı öyle geliyordu?

"Sonuçta bana bir şey olmadı ama..." diye mırıldandım.

"İhtimaller Gökçen."dedi tane tane. "İhtimaller görmezden gelinmemeli..."

Yine fazla realist.

"İyi, tamam."dedim huysuz bir tonla. "Düşünerek hareket edeceğiz,her ihtimali düşüneceğiz, daha dikkatli olacağız, tamam.Zaten bu yavuklu olayı da bir iki haftaya unutulur gider."

"Eeee bakalım."dedi yine saçma bir gülüşle.

"Unutulur unutulur."dedim kendimden emin bir şekilde."Ömür boyu bunun konuşulacak hali yok ya canım."

"Tabi canım."diye aynı uyuzlukla onayladı.

"Murathan."diye çıkıştım hemen.

Bordo goril yine uyuz uyuz gülerek huzurla ağzına bir baklava daha dikti.Sinirli değildi. Hatta Şırnak'a geldim geleli ilk defa bu kadar rahattı sanırım. İlk defa bu kadar Kepçüktü.Sebeepsizce aramızda yıllardır ayrı kalmanın oluşturduğu o soğukluğun eridiğini hissettim.

"Bu beren?"dedim bakışlarımla kafasındaki bordo bereyi işaret ederek. "Harbi yün mü?"

"Sen sorunca baktım.Pamukmuş." diye ciddi ciddi bu salak ötesi sorumu cevapladı.

Ha öyle miymiş şeklinde aydınlanmış bir bakış attım. Neden bunu merak ettim hiç bir fikrim yok. Onun ise neden harbi harbi bu mal sorumu ciddiye alıp cevapladığı hakkında daha çok fikrim yok. Gerçi o benim ne kadar mal sorum varsa hep cevap verirdi. Kızardı. Ama asla cevapsız bırakmazdı.

Aydınlanmış ifademe bakarken kendi kendine güldü."Bunu diyeceğimi ben de hiç tahmin etmezdim ama salak sorularını özlemişim Pamuk."

"Ha özledin yani beni?"diyerek onun dün düğünde bana sorduğu sorunun aynısını yönelttim.

Ama o benim gibi kaçamak bir cevap vermedi. İşi goygoya falan da vurmadı. Ben gülerken o yine aniden ciddileşti. "Özledim."dedi bütün netliğiyle.

Böyle bir cevap zerre beklemediğimden bocalamış bir şekilde bakakaldım. Gülüşüm dudaklarımda varla yok arası bir şekil alırken,baktı.Baktım.

Özledin mi gerçekten Kepçük? Benim seni beklediğim kadar, gel diye ağladığım kadar sen de beni düşündün mü gerçekten?

Mideme saçma bir şekilde oturan krampla bakışlarımı ondan önüme çevirdim."Yalancı goril." dedim sitemkar bir sesle. "Özlemişmiş. Eminim Gökçen belasından kurtuldum diye mahallede baklava dağıttın sen."

Minik kahkahası geldi kulağıma ama bakmadım. "Sen öyle mi yaptın?"

"Aynen."diyerek yine kaçamak cevaplarımdan birine sığındım."Bütün mahalle hayvanlarını doyurdum bir beladan kurtuldum diye."Çantamı koluma takıp hızla banktan ayaklandım. Ona dönüp sevimsiz bir gülüş attım."Ama pek bir işe yaramamış anlaşılan. Yine belaya bulaştık."

Aynı gülüşle geri iade yaptı."Oluyor tabi öyle şeyler. Bak benim de dağıttığım baklavalara işe yaramamış ki sen yine buradasın."

Birbirimize sevimsiz sevimsiz gülümsedik. "Uyuzluğuna doyum olmuyor demek isterdim ama fevkalade doydum Kepçük." dedim. Rüzgar yüzünden yüzüme dolan saçları geri ittim."Gideyim ben artık."Etrafta hala bize bakan

askerleri görünce sorgulayan bakışlarımı Murathan'a çevirdim. "Bu adamlar neden sabahdır bizi izliyor?"

Söylediğim tarafa bakma gereksinimi bile duymadı.Derin bir nefes verdi."Yavukluma bakıyorlar işte."

"Ha?"diye son derece kibar bir tepki verdim.

Dudaklarında imalı bir gülüşle oturduğu yerden ayaklandı.Dev cüssesi birden önüme dikilince yüzüme vuran güneş gitti,onun gölgesi düştü üstüme.Şöyle de bir şey var ki... Asker kıyafetleri ile daha bir heybetli duruyordu.Ve Yusuf amcaya benziyordu. Asker yeşili bu üniformanın içinde aşırı derecede babasını anımsatıyordu.

Kesik ve son derece silik bir anıydı ama babasının asker gömleğini üzerine geçirip boyu kadar gömlekle, saçını Memoli gibi yapıp 'ben asker olucammm baba' diye evde koştuğu bir anı hatırlıyordum. Yusuf amcanın da gülüp 'asker olacak tabi benim koç oğlum, düşmana korku salacak' dediğini.

Anlamsızca gelen gülümseme isteğimi bastırdım.Yanılmamışsın Yusuf amca. Düşmana korku salıyor mu bilmem ama oğlun hayal ettiğin gibi bir asker olmuştu.

"Dedikodu yapan tek tayfanın sağlık personelleri olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"dedi imalı bir gülüşle.

İçime öküz sürüsü oturuyor sayın seyirciler. Ayşegül haklı.Valla İslamiyet bu kadar hızlı yayılmadı. Bu ne? Işıktan bile daha hızlı bir hız. Şok olmaya bile fırsat bulamıyordum.

"Burada da herkes biliyor mu yani?"

Sırıttı. Yeterli bir cevaptı.

Derin,dertli bir nefes verdim."Hemen hastaneye gidip dil altı hapi falan almalıyım."diye homurdandım.Hızla arkamı döndüm."Görüşürüz."Bir adım atmıştım ki aklıma gelen bir şeyle tekrar ona döndüm. "Haaa bu arada...Sen o kolundaki dikişleri aldırдың mı?"

"Hayır."dedi yine mükemmel ötesi bir rahatlıkla."Niye aldırayım?Kendi düşer."

Kaşlarımı çattım. Sol elimi belime attım. "Murathan..."dedim sakince."Bir insan kendi imkanları doğrultusunda anca senin kadar salak olabilir gerçekten..."

Güldü."Sulh buraya kadardı sanırım."

"Sana çok bile."dedim ters ters."Manyak ya.Kendi düşermiş.Kaç gün geçti üstünden. Pansuman falan da yapmamışsındır sen şimdi.İltihap

kapar.Git aldır şunları."

"Bakarız."dedi yine rahat rahat.

Göz devirmekle yetindim.Yeterli bir cevaptı bence ki, sırtımasından gayet yeterli olduğunu anlıyordum."Zaten düşen tansiyonumu sen daha fazla düşürmeden ben gidiyorum."deyip tekrar arkamı dönüp ilerlemeye başladım.

"Pamuk."dedi.Tekrar yüzümü ona çevirdim. Rüzgarın ani bir esinti ile yüzüme ve boynuma doladığı saçlarımı geri savurup ona baktım.

O zaten beni izler bir durumdaydı.Ve bu sefer bakışında minik bir duygu yakaladım.

Hayranlık...

Saçma. Neden bana böyle baksın? Yanlış bir çıkarımdı belki.

Sevgi?

Hayır.

İlgi?

Hayır.

Peki neydi bu bakış?

"Uslu dur."dedi aynı bakışla."Aklım sende kalmasın."

Bu cümleyi şu an kalın,erkeksi bir Murathan sesi söylemişti ama benim beynimin içine aynı cümleyi bana sayısız defa söyleyen ince bir Kepçük sesi yankılanıyordu.

Ben okuldan dönene kadar uslu dur.Aklım sende kalmasın Pamuk.

Evden su alıp geliyorum.Uslu dur.Aklım sende kalmasın Pamuk.

Dondurma almaya gidiyorum.Burada uslu uslu beni bekle.Aklım sende kalmasın Pamuk.

Güldüm. Ama buruk bir gülüşle.Ve bu ikazlara her zamanki minik Gökçen cevabını bu sefer ben de büyük Gökçen sesiyle verdim."Senin aklın mı var ki bende kalsın Kepçük?"

Önce öylece baktı.Sonra dudaklarında kocaman bir gülümseme oluştu.Gülüşünün bende saçma bir etkisi olduğu için gerçekten tansiyonumu düşürmemek adına başka hiçbir şey söylemeden önüme dönüp ilerlemeye başladım. Bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bu bakışları üzerimde hissetmek rahatsız edici değildi. Tam tersine. Güven vericiydi. Çocuksu bir neşe doldu içime. Saçma ama içimi sıcacık eden bir duygu. Her zerremi güvenle sarıp sarmalayan bir duygu.

Aynı hisle seke seke hastaneye geri döndüğümde ise bu sefer içime dolan başka bir duygu oldu.

Yoğun bir şok.

Zira karşımda Egemen vardı. Hem de 6 aylık görevlendirme alıp merkezden buraya geldiğini iddia eden bir Egemen...

'Bölümü nasıl buldunuz hamsiii kuşlarımmmm' yorumları için tayfayı buraya alayım kwjsjwhs

Öpüldünüz ♥

10.BÖLÜM

*"Gönül kader adında,
Bir tuzağa atılmış.
Gönül bir çok duygudan,
Ve oddan yaratılmış.
Yasa neymiş anlamaz;
Tasa çeker dinlemez,
Gönül ferman dinlemez,
Çünkü aşka satılmış..."*
**HÜSEYİN NİHAL ATSIZ*

*Helloooğğğ hamsi kuşlarım
Size Orhun Kitabeleri gibi uzun bir bölümle geldim valla,inşallah
sıkılmadan okursunuz :)
Satır arası yorumlarınızı bol bol bekliyorum.
Keyifli okumalar*

~ ~

Lojmanın arkasındaki çınar ağacının dibine gömdüğü küçük teneke kutunun üzerine hızla toprak atmaya devam etti Murathan. Biri gelmeden bunu gömmeliydi. Biri görmeden kesinlikle bu kutuyu buraya gömmeliydi.

Sağına soluna baktı. Görünürde kimse yoktu ama okuldan dönüş saatiydi. Gökçen birazdan tepesine dikilebilirdi. Ya da başka biri gelebilirdi. Herkes okuldan çıktığı için bura dolup taşardı. Sırf bunu gömmek için koşarak gelmişti okuldan. Çabuk olmalıydı. Tırnaklarının arasına dolan kumlara aldırmadan kutunun üstüne kum atmaya devam etti. Yeterli miktarda gömünce ise avuç içiyle eştiği yere vurup toprağa düz bir izlenim vermeye çalıştı. Derken arkadan tepesine bir şey uçup sıkıca boynuna dolandı.

"Kepçükkkk!" diye bağırdı Gökçen.

Murathan bunu şu an beklemediğinden sırtına yapışan cadiyla beraber hafifçe öne doğru yalpaladı. Ani bir refleksle iki elle yere yapışarak ağacın gövdesine kafasını çakmaktan kıl payı kurtuldu.

"Napıyon kızım ya?!" diye bağırdı ters ters.

Gökçen bu bağırışı her zamanki gibi zerre ciddiye almadı. "Ne var orada?" dedi Murathan'ın boynuna sıkı sıkı sarılmışken başını omzundan ileri uzatıp bakmaya çalışarak. "Napyon orada?"

"Hiç." dedi Murathan hemen. "Ağacın dibini eşmişler, onu düzelttim."

"Niye?"

"Bir şey aramışlar."

"Ne aramışlar?"

"Köpekler kemik falan aradı galiba."

"Sen çöpek misin?"

Murathan hala önüne bakarken kaşlarını çattı. "Ne alakası var kızım?!"

"Sen de eşiyordun. Gördüm." dedi Gökçen bilmiş bilmiş. "Ne var orada? Ne? Ne? Ne?" diyerek ileri atılıyordu ki tehlikenin farkına varan Murathan anında kollarını arkaya atıp zaten sırtına yapışık olan küçük kızı iyice kendine çekti ve sırtına alıp hızla ayağa kalktı.

"Eşilen yeri düzeltiyordum dedim ya Pamuk. Yok bir şey."

"Yaaaa ben de düzeltttçeemmm o zaman." diye sırtında ağaç yönünde eğilmeye çalıştı Gökçen.

Murathan derin bir nefes verdi. Görmemeliydi. Hele Pamuk oraya gömülü şeyi hiç görmemeliydi. Yeterince utanıyordu zaten.

"Düşüncelisin..."diyen bir sesle gözlerini araladı Murathan. Masmavi gökyüzü bakışlarını doldururken derin bir nefes vererek yayılayak oturduğu yerden yavaşça toparlandı. Başını sesin geldiği yöne çevirdi. Timur, tam karşısına oturmuş her zamanki soğuk bakışları ile ona bakıyordu.

Önce bir iki saniye anlamsızca bakıştılar. Sonra Murathan dertli bir nefes daha verip bakışlarını tekrar gökyüzüne çevirdi."İki dakika kafa dinleyelim dedik.Ne işin var lan senin burada?"

Bu cevap Timur'u hemen güldürdü."İşte bu yüzden seviyorum seni Karakurt. Netliğin çok cezbedici..."

Murathan'da hafifçe güldü. "Siktir git Timur." dedi. Zonklayan şakaklarını sol eliyle ovuştururken gülüşü yavaşça silindi. "Zaten yine başım kazan."

Başı çoğu zaman ağrırdı.Artık buna alışmıştı ama bazen çok can sıkıcı ve dayanılmaz bir boyut alabiliyordu.

"Yavukluluk çarptı galiba..."dedi Timur imalı bir gülüşle.

"Sen de mi be Töngce..?" dedi umutsuz bir bakışla. Sonra derin bir nefes verip bakışlarını sağa çevirdi. Gökçen'in dün geldiğinde gölgesinde oturduğu ağaç yaklaşık 20 adım ileride bütün ihtişamı ile dikiliyordu.

Önce dallarına baktı. Sonra dibine...

Bir görülene. Bir görülmeyene. Bir dikilene. Bir gömülene.

Rüzgar yaprakları yavaşça sağa sola savururken onun gözünün önünde dünden bir görüntü belirdi.

Küstün mü sen bana? diye soran Pamuk.

Tatlı bir Pamuk.Asla dayanılamayan bir Pamuk. Yediği her naneden sonra pıtır pıtır yanına gelip aynı ses tonu ile aynı soruyu soran bir Pamuk. Bu soruyu hayatı boyunca ona soran tek kişi.

Pamuk... Gökçen...

Gelip o kocaman mavi gözlerini kırpıştırma kırpıştırma özür dilemese kesinlikle daha iyiydi. Bunu yapmamalıydı. Neden yapmıştı?

Siktirdi.

Saçma bir şekilde aklından çıkmıyordu. Atalar haklıydı.Göz görmeyince insan gerçekten bir şekilde katlanıyordu.Yıllardır çokça aklına gelirdi ama küçüklüğündeki kadar üstüne düşmezdi. Her ne yapıyorsa mutlu olsun

der,aklının en kuytusuna atardı. Atmalıydı. Çünkü geçmişi deşmenin kimseye bir faydası yoktu.

Ama şimdi...

Öyle olmuyordu.

Geçmiş kanlı canlı duruyordu karşısında.

Acaba şu an ne yapıyordu, başını bir belaya sokmuş muydu, nasıldı şeklinde kırk türlü sikik soru aklından çıkmıyordu. Oysa daha dün görmüştü. Şu an bunları düşünmenin anlamı neydi? Ve en önemlisi bu ne boktan işti?

O düşüncelerini geri atardı. Düşünmezdi. Hiç bir şeyi çok düşünmezdi. Düşüncelerime engel olamıyorum gibi bir bahane onun hayatında hiç olmamıştı. Ne isterse onu düşünür istemediği düşünceyi geri atardı,ama...

Şimdi yine öyle olmuyordu.

O Murathan ise o da Gökçen'di. Kendinin bile haberi olmadan düşüncelerinin en altına ittiği ilk düşüncesiydi belki. Kolay değil. Tüm çocukluğuydu. Mutlu geçen bütün çocukluk anılarıydı. Ve şimdi bütün görkemi ile saklandığı yerden çıkmıştı sanki.

Dürüst olmak gerekirse bu pek iyiye işaret değildi.

"Valla ben bu işlere pek girmem bilirsin." dedi Timur dudaklarında ki gülüşü büyüterek."Ama sana hayırlı olsun demezsem içimde kalırdı komutanım."

"Bence gel sen yine girme bu işlere Timur."

Timur minik bir kahkaha attı."Böyle olacağı en başından belliydi be komutanım."dedi olduğu yerde kendinden emin bir şekilde geri yaslanarak. "Ama bu kadar erken olması beni bile şaşırttı, yalan yok."

Gözlerini kısıp başını sağa eğdi. "Neymiş en başından belli olan?"

Timur tek kaşını usulca yukarı kaldırdı. "Sence?"

Murathan bir iki saniye ifadesizce karşısında hafif bir sırtıuşla ona bakan adama baktı. "Timur kılığına girmiş Zülküf mü var lan şu an benim karşımda? Ne yaptın sen bizim Töng'e'ye?"

Timur güldü. Hem de en nadir görülen bir şekilde kahkaha atarak. "Zülküf'ün de dediği gibi. Komutanımızın mürüvvetini konuşuyoruz işte. Fena mı?"

Dayanamayıp Murathan' da güldü."Timde aklı başında bir sen varsın Timur. Allah aşkına sende bana bunu yapma be abi."

Timur daha çok güldü.Sonra gülüşü yavaşça tebessüme dönüştü.Bir süre ikisi de konuşmadı. Timur her zamanki derin sessizliği ile önüne baktı.

Murathan ise masmavi gökyüzüne.Eskiden mavi rengi onun için hep Gökçendi. Mimik mavi çiçekler, kelebekler, misketler, deniz, gökyüzü...

Siktirler olsun ki şu an da Gökçendi.

"Gerçekten aynı gün mü şehit düştü babalarınız?" diyerek Timur sessizliği böldü.

Murathan bakışlarını gökyüzünden çekmeden başını yavaşça aşağı yukarı salladı."Aynı gün, aynı yer."Bakışlarını tekrar Timur'a çevirdi. "Hatta belki aynı an...Zaten yakın arkadaşlardı."Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Aynı anda şehit olduklarına sevinip güldüklerine eminim."

Anında gözünün önünde babası ve Ali amcasının siması belirdi. Güler yüzleri, akşamları balkonda yaptıkları rakı fasılları, heyecanla izledikleri milli maçlar, beraber haberleri izlerken aynı anda yükselmeleri... Murathan ikisini de heyecanla izlerdi. Bir sünger gibi ikisinin de bütün hareketlerini emerdi. Babası gibi kaşları çatık yürümeye çalışırdı mesela. Sonra Ali amcası gibi omuzları dik. Babası gibi cesur, Ali amcası gibi merhametli olmak isterdi. Öyle olabilmiş miydi emin değildi. Anılar çok geçmişte, örnek aldığı kişiler ise mazide kalmıştı.

"En yakın arkadaşın ile aynı anda şehit olmak..." diye mırıldandı Timur yavaşça. "Sevdim bunu."

Murathan cevap vermedi. Sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

"Neyse..."dedi Timur derin bir nefes vererek. "Sonuç olarak tekrardan hayırlı olsun."

Derin bir nefes verdi. İki gündür bütün askeriye yoğun bir tebrik içindeydi. Millet resmen hep bugünü beklemiş gibiydi. Pamuk yine bütün ihtişamı ile sakın hayatına bir bomba gibi düşmüştü. Zaten küçükken de öyle olmamış mıydı? Her zamanki gibi sakince oyuncakları ile oynadığı bir günde aniden koltuğun üzerinde gördüğü mavi gözler bomba gibi düşmemiş miydi minik Murathan'ın hayatına?

Bu hayatta kendi benliğine dair hatırladığı ilk anı buydu. Mavi kundak, mavi gözler, siyah saçlar, minik pamuk eller ve tatlı bir gülüş...

"Taktınız bozuk plak gibi aynı şeye."dedi ters ters. "İki gündür beynimi siktiniz ha.Bir çelenk yaptırmadığınız kaldı."

"Zülküf teklif etti aslında ama..."dedi Timur yine gülerek."Hayri Albay kabul etmedi. Kantinde eğlence düzenleyelim diyorlardı en son."

Murathan ters ve şaşkınlık karışımı bir bakış attı. "Hayri Albay nereden duydu lan?"

"Duymayan kaldı mı diye sorman daha doğru bir soru olurdu zannımca."

"Başka gün olsa aēzından laf alamayız Tönge." diye hafifēe yükseldi."Ne bugün senin bu hallerin?"

"İşte kırk yılın başı bir konuşasım geldi onu da şu an siz kaēırıyorsunuz komutanım." dedi Timur yarım bir gülüşle.

"Böyle gelecekse hiē gelmesin Timur. Senin de sessizliēin benim iēin daha cezbedici."

Timur bu yükselişe de gülerek cevap verdi. Ve yine derin sessizliēine büründü.

Her zaman yaptığı gibi düşüncelerini geri itip aklını boşaltmaya ēalıřtı Murathan. "Bu aēa kızı..." dedi birden."Gurbet mi ne haltsa. Yine bela olur mu sence Gkēen'e?"

Aferin Murathan dedi kendi kendine. Baya kaliteli bir düşünce kontrolü saēladı. Maşallah oēlum.

"Olacaēı belayı oldu diye düşünmüştüm ben ama..." dedi Timur hafifēe gülerek. Murathan'ın 'bokunu ēıkarma istersen' bakışlarını fark edince ise tekrar ciddileşti. "Ne gibi bir beladan bahsediyorsun?"

"Ne bileyim.Gelir şimdi kıزدan yine buluşmama yardım et falan diye yardım ister. Gkēen hafif salak zaten. Kesin kabul eder. Sonra al başa bela."

"Aēa kızı senden ēekiniyor belli.Gkēen'in adı seninle anıldığı sürece bir daha ona yaklaşmaya cesaret edeceēini sanmam. Sizin kozu bir kere oynadı zaten. Salak deēilse ikincisinde babasının yemeyeēeēini bilir." dedi Timur kendinden emin bir şekilde. Sonra meraklı bir ifade belirdi yüzünde."Harbiden o gün bir şey olacaēını nasıl anlayıp arkaya gittin sen?"

Gz devirdi. "Söz konusu Gkēen..." dedi Murathan. "Attığı her adım kaos onun. Kēkken bile gözden iki dakika kaybolduēunda mutlaka bir yerde bir bok yemiş olurdu. Her yere burnunu sokardı. İki dakika hareketsiz duramazdı."

"Deēiřen pek bir şey yok ha."

Hafifēe güldü."Aynen yle. Hala son derece başa bela."

"Pek řikayetēi deēil gibisin..."

Murathan bu ēıkarım karşısında yine öylece bir baktı Timur'a. Doēruydu. Deēildi. Hiē bir zaman da olmamıştı zaten. "Neden olayım?" dedi umursamaz bir sesle.

Timur hafifēe en imalısından gülümsemekle yetindi.Başını yavařēa ařaēı yukarı salladı. "Anlıyorum..."

"Ne anladın acaba Timur?"

"Biz akademideyken Reşat Binbaşı vardı. Hatırlıyor musunuz onu komutanım?" dedi.En boş vermiş haliyle oturduğu bankta geri yaslandı. İki elini birden ensesine atıp başını geri doğru attı ve gözlerini kapattı.

"Evet."dedi Murathan hemen. "Hatırlıyorum."

"Bize hep ne derdi?"

"Ne bileyim ne derdi amına koyim? Her gün dersi vardı adamın, ne hatırlayayım yani şimdi ben?"

"İki dakikalığına askeri rütbeden çıkabiliyor muyuz komutanım? Bir şey diyeceğim de."

"Diyeceğin şeye bağlı."

"Güzel bir şey."dedi Timur gözlerini açmadan.

Murathan öylece bir baktı. Yıllardır yan yanaydılar Timur'la. Askeri lise, akademi, görev yerleri derken birbirlerini fazlasıyla bilirdiler. İkisinin de defalarca birbirinin hayatını kurtarmışlıkları vardı. Hatta Murathan'ı ölüme en çok yaklaştığı anda bulan ilk kişi olarak bu konuda Timur herkesten baya bir öndeydi. Ve şu an Murathan, Timur'un güzel bir şey söylemeyeceğine adı gibi emindi.

"Söveceksin di mi lan?" dedi kendinden emin bir şekilde.

Timur aynı pozisyonda gözlerini açmadan gülümsedi.Yeterli bir cevaptı.

"Çıkmıyoruz rütbeden falan."dedi anında. "Çok rica ediyorum ne diyeceksen başına komutanım kelimesini ekleyip söyle Timur. Fantastik küfürlerini duymak istemiyorum."

"Yarım kalan şeyler..."dedi Timur birden bire. Kafasını tekrar önüne eğip koyu kahve gözlerini Murathan'ın kehribarlarına dikti. "Tamamlanmak isterler..."

Murathan mal mal bakınca Timur'un dudaklarında eğlendiğini belli eden yarım bir gülüş belirdi ve gözlerini tekrar kapatıp eski huzurlu pozisyonuna döndü. "Zeigarnik etkisi." diyerek devam etti. "Yani yarım bıraktığın şeyleri tamamladıklarına göre daha iyi hatırlasın. Öyle derdi Reşat Binbaşı. Hatırladınız mı? Bence hatırlayın. Bu aralar size baya lazım olacak gibi."

Murathan aynı konumda mal mal göz kırpmaya devam etti.Sonra ise derin bir nefes vererek ya sabır moodun da kafasını sağa sola salladı. Verilen mesajı gayet net almıştı. "Rütbeyi atsaydık ta sövseydin bundan daha iyiydi Timur."

Timur bu sefer sesli güldü.

"Tamamlanacak bir şey yok."dedi Murathan ifadesiz bir sesle."Olayı gırgırına vuruyorsunuz diye bir şey demiyorum ama siz de abartmayın."

"Kerkük..."diye mırıldandı Timur aynı huzurlu pozisyonunda gözlerini açmadan. "Peki Kerkük'ü hatırlıyor musunuz komutanım?"

Hatırlıyor musun derken?!

Bütün hayatı ve askerliği boyunca geçirdiği en zor 1 ay 9 günü nasıl unutabilir ki? Ölümle milyonlarca kez burun buruna gelmişti. Ama hiçbirinde bu kadar sona yaklaştığını hissetmemişti. Esir düşmüştü. İşkence görmüştü. Ve en büyük kını hala oradaydı.

Ebul Sam denen bir it oğlu it!

O anları hatırlayınca istemsizce çene kasları gerildi. Ama bakışı her zamanki gibi ifadesizdi. "Ne alaka şimdi?"dedi içine dolan öfkeyi sesine yansıtmamaya çalışarak.

"Sizi ilk bulduğumuzda..."dedi Timur. Gözlerini açıp dikkatli bakışlarını Murathan'a dikti. "Sürekli sayıkladığınız bir isim vardı."

Murathan cevap vermedi. Güneş yüzünden tam açamadığı gözlerini iyice kısıp baktı Timur'a. İfadesizliğini korumaya çalıştı ama bunu beklemiyordu. Bocalamıştı. Çünkü şehit olmaya en yakın anında gördüğü o son yüzü hala çok net hatırlıyordu. Ama bundan Timur'un da haberinin olduğundan pek haberdar değildi.

"Yani?"dedi gerginliğini belli etmemeye çalışarak.

Timur'un dudağının bir kenarı usulca yukarı kalktı. "Hatırlıyorsun yani sayıkladığın ismi?"dedi imalı imalı.

Evet. Hatırlıyordu. Siktirler olsun ki asıl Timur neden hala bunu hatırlıyordu?

Önce ifadesiz bakışını sürdürdü. Timur ise sırtışını bozmadan aynı şekil ona bakıyordu. "Varsay ki hatırlıyorum."dedi Murathan her kelimenin üstüne basa basa. "Ne çıkacak buradan? Hı? Bülent Ecevit'i bile sayıkladım lan ben orada. Bunu mu ciddiye alacağız şimdi?"

Önce güldü. Sonda ise verdiği mesajın alınmış olmasının verdiği zevkle huzurla geri yaslandı Timur. "Yıllardır tanırım seni Karakurt." dedi kendinden emin bir şekilde. "İlk defa bir kadına böyle yakın davranıyorsun. Sence buradan ne çıkar?"

"Öylesine biri değil çünkü Timur."dedi sakince.

"Farkı ne?"

Önce ifadesizce bakmaya devam etti. Sonra ise derin bir nefes verdi. "Amacın ne senin?!"

Timur teessüf ederim der gibi baktı. "Sohbet ediyoruz be komutanım. Ne amacı?"

"Ne zamandır sohbet etmek ilgini çeker oldu senin?"

Timur'un dudağının bir kenarı usulca yukarı kıvrıldı."Sohbet etmek hala ilgimi çekmiyor ama konu aşırı ilgimi çekti."

Sıkıldığını belli eden bir nefes verdi. "Beraber büyüdük biz Timur." dedi bıkkın bir sesle. "Öyle sıradan bir komşu değildi ailelerimiz. Yıllarca yan yanaydık. Allah'ın her günü, her dakikası hem de. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmedi desem yeridir. İstemesek de birbirimizi görmek, bir şeyler paylaşmak zorunda kalıyorduk. Babası Ali amca, annesi Leyla teyze kendi oğlu gibi severdi beni. Aynı şekilde benim anne babam da onu. Düştük, kalktık ,kavga ettik, aynı sofrada yedik, oyunlar oynadık. Ne yapayım şimdi yani? Bunların hiç biri yokmuş gibi sıradan biri muamelesi mi yapayım kıza?"

Timur'un gülüşü büyüdü. "Valla benim de beraber oynayıp, düşüp kalktığım bir sürü çocukluk arkadaşım var ama birinin bile adını hatırlayamıyorum şu an. Ne hafıza varmış sende be komutanım. Yıllar sonra bile gel sen kızın adını sa-"

"Timur!"diyerek sert bir sesle yükselip lafını bitirmesine engel oldu. Uyarı için kısa ama net bir kelimeydi bu.

Ama uyarı alan taraf bu sert çıkışı pek ciddiye almış görünmüyordu."Madem bu kadar yakındınız sonra neden görüşmediniz? Dostluk babalardan mı ibaretti?"

Bu sorunun cevabı olarak aklına hücum etmeye hazırlanan bütün anılarla arasına en sert şekilde seti çekti. O kadar da değildi. Onlar kesinlikle orada kalmalıydı. "Öyle olması herkes için daha iyiydi." deyip kestirip attı.

"Anladım..."diye mırıldandı Timur yine.

"Ne anladın Timur?" dedi gerçekten sıkılmış bir ifade ile. "Allah aşkına ne anladın abi? Valla sıktın ha!"

"Bir şeyler var sizde Karakurt."dedi Timur. "Yeme beni şimdi. Sen de bunun farkındasın...." Tekrar ellerini ensesine atıp sülalem rahat mooduna geçti. "Eeee ama tabi biz beraber büyüdük. Kardeş gibiyiz falan dersin orasını bilemem."

"Saçmalama lan."dedi Murathan anında."Ne kardeşi?"

Hiç bir zaman onu öyle görmemişti. Neyiydi onu da bilmiyordu.Sadece...Gökçen'di işte.

Eskiden tatlıydı. Şimdi ise hem tatlı hem güzel. Bayadan güzel hem de...Hatta itiraf etmek gerekirse bu aralar bir iki kere pek kardeşçe olmayan

şeyler düşünmüştü. Mesela dudakları... Haddinden fazla kırmızıydı. Sonra boynu elle çizilmiş gibi incecikti...Sonra incecik bel...Göğü...

Düşüncelerini anında durdurdu.Şu an bunun sırası değildi.Hayır,hiç değildi.

Ama durdurmak istediği düşüncelerin aksine aynı sima karşısında inatla belirliyordu. Bakamıyordu uzun uzun gözlerine. Yine aynı büyüye kapılmaktan korkuyordu ama içten içe bazı şeyler içinde geç olduğunun farkındaydı.

Harbi siktirler olsundu.Kendine gelmeliydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."dedi Timur yine kendinden emin bir şekilde.

"Timur sikicem şimdi belanı.Sus artık."diye engel olamadığı düşüncelerin hırsıyla yükseldi Murathan."Senin konuşmaman herkes için daha hayırlıymış gerçekten. Çok rica ediyorum derin sessizliğine geri dön."

Timur güldü."Söyleyeceklerim bu kadardı zaten komutanım.Artık tamamen izleme köşesindeyim."

"Te Allah'ım ya rabbim." diye homurdandı Murathan. "İyi ki iki kafa dinleyelim dedik ha.İçine ettin Timur."

Timur bu sefer cevap vermedi. Artık gerçekten derin sessizliğine gömülmüş bir durumdaydı. Bunu fırsat bilen Murathan tekrar olduğu yerde yayılıp başını geri attı. O böyle şeyler düşünmezdi. İşinden başka hiçbir şey düşünmezdi. Pamuk, Adana'da ki dolabın en alt çekmecenin arkasındaki kutuda kilitliydi. Sonra lojmandaki ağacın dibinde, göğsünün üstündeki derin yaranın gizli köşelerinde...

Düşünme dedi kendine. Düşünme Murathan. Aklını dağıtacak en makul şeyi düşündü.

En sevdiği silahlar...

HK416... M4A1... M110 SASS... GLOCK 19...

Ama tepesinde gördüğü mavi gökyüzü ile anında gözlerini kapatıp ağzının içinde bir küfür daha mırıldanarak derin bir nefes verdi.

Gökyüzü neden maviydi lan şu an? Ne gerek vardı yani buna?

"Zürriyetini sikeyim senin Timur."dedi ters ters. Sinirle yerinden doğruldu.

Timur boş boş baktı.

"Salak saçma konuşup insanın beynini dimağını sikiyorsun."diye daha çok yükseldi. "Konuşmasana sen oğlum."

"Yaklaşık 15 dakikadır ağzımı dahi açmadım..." diye mırıldandı Timur.

"Açtığın yetti zaten. Zülfikar'ın boş konuşmalarını sana tercih ederim ha!"

Ukala bir gülüş belirdi Timur'un dudaklarında. "Zülküf onun değil de benim dediklerimi ciddiye aldığınızı duymasın, fena alınır komutanım."

Murathan tam daha da çok sövme mooduna giriyordu ki arkadan bir ses yükseldi;

"Ooooo, Murathan komutanımmmm! Yavukluluk müessesinde ilk haftanız nasıl geçiyor bakalım?"diyerek Zülfikar bütün neşesi ile ortama dalış yapıp Murathan'ın yanına kurulmuştu.

Timur güldü. Murathan ise hiç ama hiç gülmüyordu. "Hepinizin zürriyetini sikeyim."dedi huzurla gülen Zülfikar'ın yüzüne doğru. Timur daha çok gülerken, Zülfikar'ın gülüşü bu küfür yüzünden dudaklarında donup kaldı.

"Ne yaptım da yedim yani ben şimdi bu küfürü..?"diye mırıldanıyordu ki birden bütün tim tarafından etrafları sarıldı.

Süleyman,Aybüke ve Emek, Timur'un yanına kurulurken; Barbaros ve Hasan, Murathan'ın yanına yerleşmişti. Alican'a ise en küçük olarak yere bağdaş kurup oturma ezikliği kalmıştı.

"Ben gidiyorum."dedi Murathan hepsine en memnuniyetsiz bakışını atarak."Hiç uğraşamam şu an sizinle."Yerinden kalkmak için hareketlendi.Kesinlikle burada kafa dinlemek ona haram artı zıkkımdı.

"Yav nere?" diyen Hasan'la duraksadı. "Daha yeni geldik biz. Bir durun komutanım."

"Bensiz durun." dedi Murathan ters ters. "Hadi ben kaçır." Tekrar ileri atıldı ama bu seferde Zülfikar tarafından durduruldu.

"Yavuklunuza gitmiyorsanız tövbe bırakmam komutanım."

Murathan durdu. Olduğu yere geri çöktü. Bir iki saniye ifadesizce önüne baktı. Sonra ise derin bir nefes vererek Zülfikar'a döndü. "Zülküfcüğüm..." dedi. "Oğlum sen acı çekmekten zevk mi alıyorsun lan? Ha? Biz seninle illa her gün parkurda dönelim mi? Ha koçum? Seni bilmem ama ben gerçekten sana bakarken yoruluyorum lan." Yavaşça elini Zülfikar'ın omuzuna atıp en tehditkarından sıktı. "Sen de yorul Zülküf..."

"Komutanım." dedi Zülfikar bu tehdidi asla ciddiye almadan. "Çok affedersiniz ama şu noktadan sonra parkuru götüme soksanız dahi pek bir önemi yok. Ayrıca..." Derin bir nefes verip en bilgili bakışını attı. "Sizin artık bir yavuklunuz var. Lütfen hareketlerinize biraz nezaket katın. Olmuyor yani böyle."

"Lan siktir git!" diyerek Zülfikar'ı kavradığı omuzundan geri iteledi.

"Bakın işte bundan bahsediyorum."dedi Zülküf geri savrulduğu yerden matruşka gibi tekrar ileri doğrularak. "Üslubunuz çok yanlış. İlişkinizi bu şekilde yürütmeniz çok zor. Ben diyeyim size yani. Bu üslupla bu iş olmaz. Di mi arkadaşlar?" diyerek diğerlerine döndü.

"Eeee biraz doğru."dedi Hasan.

"Katılıyorum."dedi Emek.

"Ben de."dedi Aliş.

"Aynen." dedi Süleyman. "Üslup önemli." Hemen yanına döndü. "Ben Aybüke'm ile hep en kibar şekilde konuşurum." Neşeyle yanına dönüp Aybüke'ye baktı. "Di mi dağ çiçeğim?"

Aybüke cevap için asla beklemedi. "Konuşmamaya ne dersin Süleyman?"

"Siz bu ikiliyi sakın örnek falan almayın komutanım."dedi Zülfikar."Hatta aşk hayatınız konusunda en son örnek alacağınız kişi Sülü olsun."Süleyman'ın 'ne varmış lan bende' feryatlarına aldırmadan en bilirkişi olarak devam etti."Ama siz de böyle devam ederseniz sonunuz Sülü'den beter be komutanım."

Murathan boş boş baktı.Sonra ise normalde asla sormayacağı ama o an neden sorduğunu bilmediği bir şekilde bir soru yöneltti."O niyeymiş?Ne varmış üslubumda?"

"Biraz..."diyerek bu sefer Emek araya girdi. Bakışlar hep ona döndü."Nasıl desem... Kaynana gibisiniz komutanım."diye tamamladı cümlesini.

Murathan yine en malından bir bakış atarak boş boş göz kırptırdı.Kaynana derken?

"Katılıyorum."dedi Zülküf."Sürekli kıza söyleniyorsunuz. Hep böyle yaparsanız bu iş zor."

"Biz öyle anlaşıyoruz."deyip kestirip attı Murathan.

"Çocukken öyle anlaşıyormuşsunuz." dedi Zülfikar büyük bir ciddiyetle. "Artık çocuk değilsiniz. Karşınızda aşırı güzel, çekici, alımlı bir kadın..."Murathan'ın tip bakışlarını görünce anında vitesi R mooduna aldı. "Benim dünya ahiret bacım olan güzel bir yetişkin kadın." diye gerekli eklemeyi yapıp öyle devam etti. "...var. Lütfen olayın ciddiyetini biraz kavrayın."

"Neymiş olayın ciddiyeti Zülküfcüğüm?" diye sordu Murathan yalandan bir ciddiyetle.

Zülfikar'ın yüzünde sanki dünyanın bütün bilgilerini biliyormuş gibi derin bir ifade belirdi. "Olaya o kadar uzaksınız ki komutanım...Size bakarken ergenlik yıllarımın toyluğunu görüyorum."

"Abartma lan."dedi Murathan hemen.

"Sen benim ilk ve son toyluğumsun Aybüke'm." diyerek Süleyman bulduğu ilk boşluğu hemen fırsata çevirme girişiminde bulundu.

Ama Aybüke bu fırsatı anında geri postaladı. "Başka görev yok mu komutanım?"dedi aşırı ciddi bir ifade ile Murathan'a bakarken."Ne olur olsun. Afrika'da bir yere falan gönderin beni. Lütfen."

"Konuyu dağıtıp durma Sülü." dedi Zülfikar. "Tek aşık sen misin oğlum? Bırak iki dakika Aybüke'yi. Bak burada Murathan komutanımızın mürüvveti söz konusu. Sende olayın ciddiyetini bir kavra artık. Burayla ilgilen abiciğim."

Murathan derin bir nefes verip en dertli haliyle önüne döndü."Onca tim arasından... Neden en gevezesi bende?"

"Neşenize neşe katmak için komutanım." dedi Aliş tatlı bir gülüşle. Diğerleri gülerken Murathan hala dertli dertli önüne bakmakla meşguldü. Oysa bu soruyu cidden sormuştu.

Neden ondaydı?

"Savaşa benzemez bu aşk meşk işleri.Atiklik önemlidir."dedi Zülküf,Fatih Terim gibi el kol hareketleri yaparak. "Herkes sizi sevgili biliyorken ilerleyebildiğiniz kadar ilerlemeniz lazım. Bu bir fırsat. Bir kadını kendinize aşık etmek istiyorsanız duygusal bir boşluk anını yakalamanız gerekir. Belli ki Gökçen hanım da size karşı çokta boş değil. Her an o boşluk daha da büyüyebilir. Hemen o anı yakalamanız lazım komutanım."

"Zülfikar." dedi Murathan ciddi ciddi.

"Buyrun komutanım?"

"Geçen sene tam kafana bir kurşun denk geldi ya, acaba o zaman beynine bir hasar falan mı verdi koçum? Ha?" Şefkatle okşadı Zülküf'ün kafasını."Keşke tam bir baktırsaydık biz senin bu güzel kafana."

"Ben bildim bileli bu böyle gevşek komutanım."dedi Barbaros yandan dertli dertli."Kurşuna da iftira atmayalım şimdi. Kaliteli bir atıştı o. Kabul etmek lazım."

"Hatırlatmayın şu olayı."dedi Zülfikar memnuniyetsiz bir sesle."Kanı bozuk orospu çocukları yüzünden az daha kafayı dağıtıyorduk."

Geçen yıl katıldıkları operasyonlardan birinde az daha harbi harbi kafaya kurşunu yiyordu. Kaskına denk gelince kıl payı kurtarmıştı kelleyi. Bu olay onlar için zaten alışlagelmiş bir şeydi ama yine de insanın kafasındaki kaska kurşun yemesi anlık bir şoka sokuyordu. Ona da öyle olmuştu. Anlık bir sarsılmış, sonra ise 'ne ölmesi komutanım, bayılmışım amina koyim' diyerek ayağa kalkmıştı. Bu durumdan kurtuluşunu ise tamamen o gün gusül alarak operasyona gitmesine borçlu olduğunu düşünüyordu.

Murathan keyifli bir şekilde gülünce anında ona döndü."Siz bana değil kendinize gülün bence komutanım."dedi hafif bir terlikle. "Aslında Egemen, özünde Etem olan o lavuk merkezden görevlendirme ile buraya gelmiş diyorlar."Uyuz uyuz sırttı."Gökçen hanımın yanına yani."

Murathan'ın gülüşü dudaklarından ışık hızında düştü. Duyduğu şeyi sindirmek için bir iki saniye baktı. Çenesi kasıldı. Kaşları çatıldı. Olduğu yerde dikleşip yönünü iyice Zülküf'e çevirdi. "Ne yapmış,ne yapmış?"dedi sakın tutmaya çalıştığı bir sesle.

O adamı ilk gördüğü andan itibaren gözü tutmamıştı. Zaten tutsa bile tutmazdı. Tutturmazdı. Fazla dikkat çekiyordu. Fazla ayak altındaydı. Niyeti ise haddinden fazla belliydi.

"Aslında merkezde çalışıyormuş ama görevlendirme alıp buraya gelmiş komutanım." diye Zülküf aynı açıklamayı yine yaptı.

"Nereden duydun sen bunu?"

Zülküf sırttı."Hastanede sağlam istihbaratım var."

"Evet."dedi Alica."Aynı anda 4 hemşire ile sevgili."

"Alişşşşş."dedi Zülfikar öne eğilerek. Sesinde her zamanki Kerpeten Ali tonlaması vardı. "Konuştun mu sen Alişşşşş?!"

Alica anında sustu. Çömezlik ne zaman bitecekti? Çömezlik gerçekten zalımdı.

"4 kız ne lan?" dedi Timur. "Puşt musun sen? Pezevenk!"

"Kırıcısınız komutanım. Biz sadece arkadaşız."

"Lan ben daha biri ile arkadaş dahi olamadım, sen nasıl beceriyorsun bunu oğlum?"diye isyan etti Süleyman. İsyanın odak noktası Aybüke ise konunun onunla hiçbir alakası yokmuş gibi sağa sola bakıyordu.

Zülküf'ün dudaklarında çapkın bir gülüş belirdi."Çekici olmak benim suçum değildi Sülü..."

"Lan doğru düzgün anlat şu işi."diye yükseldi Murathan."Ne zaman gelmiş?"

Zülfikar yine ciddileşti. "Valla ben de bu sabah aldım haberi komutanım. Hepimiz adamın Gökçen hanıma yürüdüğü konusunda hemfikiriz. Düşünde göreceğimizi gördük. Ve siz Gökçen hanımla biraz daha böyle kirvenizmiş gibi konuşmaya devam ederseniz Etem denen lavuk olayı bitirirken size geride gözyaşlarınız ile çimleri sulamak düşer."

"Adamdaki azme bak."dedi Emek."Kesin sizinle yavuklu olayını duyduğu için yaptı bunu. Aklı sıra meydan okuyor."

Murathan'ın her zerresine anlamsız bir sinir dolarken gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. İlk dakikadan itibaren sinirini bozuyordu. Saçma bir şekilde Gökçen'in yanında iyi davranıp arkadan arkadan tip bakışlar atıyordu. Belasını arıyorsa çok doğru bir adresteydi. Gerekli belaya fazla yakındı.

"Aşırı ergence..."diye mırıldandı Aybüke.

"Di mi Aybüke'm?" dedi Süleyman hemen. "İşte herkes benim gibi havalı bir aşık olamıyor."

"Sülü..."dedi Zülfikar. "Kanka samimi söylüyorum, bırak bu işin peşini. Bak manyak olursun."

"Zaten manyak."diye homurdandı Aybüke. Süleyman'ın ise hiçbir ikaz umrunda değildi. Rüzgar'ın Aybüke'nin omuz hızasındaki siyah saçlarını nasıl da güzel havalandırdığını yandan yandan izlemekle meşguldü.

Murathan hiçbir şey söylemeden aniden yerinden ayaklandı."Beni iki saat idare edin."dedi sert bir sesle. Aynı sertliği adımlarına da yansıtarak timin yanından uzaklaştı.

"Bu gazla Etem'in amel defterini dürüp münasip bir yerlerine sokmaz inşallah..." diye mırıldandı Hasan.

Zülfikar sırtıttı."Peşinden gidip bu benzersiz kaosu izlemek vardı ama... İşte... açık olmak gerekirse o kadarını da benim götüm yemiyor."

Herkes güldü. Bir kişi hariç. Barbaros. O hala dertli dertli yere bakmakla meşguldü. Derdi içindeydi. Daha yeni ama bir o kadar da derindeydi. Sanki birden biri kalbine bir ok saplamıştı. Çıkmıyordu.

Okun adı, Bilgeydi.

"Aybüke'm, salla gitsin sen bunları. Biz seninle kantinde, baş başa bir kahve içelim mi?" diye çok yersiz bir çıkış yaptı Süleyman birden bire.

Bütün bakışlar 'ne diyor lan bu' şeklinde ona dönerken Aybüke tek kaşını havaya kaldırdı. "Neden yapalım bunu?"

Süleyman bu yüz ifadesini her zaman ki gibi zerre umursamadı tabi. "Neden yapmayalım?" diyerek soruya daha makul bir soruyla karşılık verdi.

Aybüke'nin omuzları anında çökerken ya sabır moodun da önüne döndü. "Kelimelerimi tüketiyorsun..."

"Sen de benim..." dedi Süleyman hayran hayran. "Sana olan sevdamı anlatamıyorum. Yetmiyor yeryüzündeki kelimeler."

"Boğarım seni Süleyman. Bak harbi boğarım seni! Yeter artıkkkk!" diye yükselen Aybüke'yi ilk defa çok alakasız bir ses susturdu.

"Kızmayın Süleymanıma!" diye bağırdı Barbaros içli içli. "Bağırmanın Süleymanıma. Haklı adam... Sevmek suç mu? Sevmiş adam. Ne var? Aybüke sende sahip çık gözlerine. Eğer sevmiyorsa... Dönüp dolaşıp değmesinler Süleymanımın gözlerine..."

Yaklaşık bir dakika herkes bu yersiz, anlamsız, manasız yükseliş yüzünden sessizce Barbaros'a baktı. Sessizliği bozan ise bu manasız yükselişin odak noktası olan Süleyman oldu.

"Ne diyon lan sen?"

"Anlıyorum ben seni kardeşim." dedi Barbaros yine efkarla.

"Ben hala anlamıyorum yalnız." dedi Süleyman.

Zülfikar derin bir nefes verdi. Olayı en net anlayan şu an oydu. "Geçmiş olsun kardolar. Bizim ayıcık aşık oldu."

"Kime?" dedi Hasan hemen.

"Gökçen hanımın arkadaşı olan öğretmene di mi?" dedi Aliş sırtarak. "Bildim hemen ben."

"Aferin yavrum. Otur. On." dedi Zülfikar.

"Bilge hocaya mı?" dedi Hasan şaşkın şakın. "Yuh lan!? Hangi ara oldu o?"

"Biz Murathan komutanımın kaosuna odaklanmaktan bunu kaçırdık galiba." dedi Emek.

"Görür görmez." dedi Barbaros hemen. "Masada görür görmez bir hal oldu bana dadaşlar. O hafif sarı, kumral, dalgalı saçlar... O naif bakış... O narin gülüş... O ürkek haller..." Elini hızla kalbinin üstüne attı. "Arabamı bile sevdi. Düşünebiliyor musunuz? Satmayın dedi. İlk defa biri satmayın dedi."

"Evet." dedi Zülfikar. "Sallamıyor. Bu araba olayı gerçekten yaşandı. Hala ara ara şaşıyorum."

Barbaros daha çok erirken Süleyman ileri uzanıp hızla Barbaros'un elini kavradı. "Aramıza hoş geldin kardeşim." dedi büyük bir ciddiyetle. Aybüke anında göz devirirken Barbaros ona uzatılan eli ciddi ciddi sıkmakla meşguldü.

"Hoş bulduk gardaşım. Ben daha yeniyim buralarda ama valla çok zor. Meğer sen yıllardır neler çekmişsin gardaşım? Nasıl dayandın sen buna?"

"Arada gülüyor." dedi Süleyman her zamanki aşık gülüşü ile Aybüke'ye bakarak. "O bana yetiyor."

Aybüke yüzünü ekşiterek hemen ayağa kalktı. "Ortam iyice bozuldu. Ben gidiyorum." Arkasını dönüp hızla uzaklaşmaya başladı.

"Dağ çiçeğim bir dur. Kız bir dur." diye bağırdı Süleyman peşinden. Barbaros'un sıkıca kavradığı elini hızla geri çekmeye çalıştı. "Lan sende bir bırak. Dağ çiçeğim gidiyor." Aybüke arkadan duyduğu sesle artık koşma derecesinde kaçarken, Süleyman hemen elini kurtarıp sırtarak peşinden ilerledi. "Boyuna posuna kurban olduğum. Nasıl da hızlı, bahın hele bi şuna."

"Bilge narin..." dedi Barbaros hayran bir sırıtişla. "Adeta nazlı bir çiçek.

"Aybüke'm asi..." diye ekledi Süleyman. "Adeta hırçın bir deniz."

"Aşırı testosteron kokusundan kusacağım şu an." dedi Zülfikar yüzünü ekşiterek. "Aybüke başkan gitmeyeydi iyiydi."

"Doğru lan." diye aydınlandı Süleyman. "Aybüke'm gitmiş ben ne bok yemeye hala buradayım?" Hızla ileri koşmaya başladı. "Bekle beni Aybüke'mmm!" Ve ortamdan uzaklaştı.

"Yanlış anlaşılma olmasın ama ben Aybüke olsam bunu gece uykusunda boğardım." dedi Hasan usulca.

Diğerleri bu görüşe hak verip başını sallayarak onaylarken ciddi duran tek kişi Barbaros'tu.

"Öyle deme abi. Deme. Aşk bu. Ne yapsın adam? Ben çok iyi anlıyorum artık onu... Valla insan engel olamıyor. Ben 3 günde heder oldum, adam 3 yıldır sürünüyor. Ahhh be Süleyman. Ah be dertli gardaşım benim..."

Hasan hala bir tık şaşkındı. "Lan sen harbi harbi vuruldun mu bizim hocaya?"

"Vurulmak ne kelime. İki gündür kulaklarımı sikti Bilge Bilge diye." diye en isyankar şekilde araya girdi Zülfikar.

Barbaros ciddileşti. "Çok rica ediyorum Bilge'nin adını küfürlü cümlelerle birleştirerek kullanma. Onun adı böyle cümlelere uymayacak kadar zarif."

Emek, Hasan, Alican ve Timur bu çıkışa gülerken Zülfikar küçümser bir bakış attı. "Hay götüm..."

"Ama senin ismin küfüre cuk oturuyor Zülküf. Zorlama istersen ha." dedi Barbaros ters ters. Sonra ellerini başına atıp dirseklerini bacaklarına yasladı. "Onu bunu bırakında bana bir yol bulun dadaşlar. Ne yapacağım ben?"

"Seviyorsan git konuş bence abi."dedi Emek gülerek."Bakın Murathan komutanıma. Anında nasıl uçtu."

"Ne diyooooosunnnn?!" dedi Barbaros yalandan bir şaşkınlıkla. "Bu benim aklıma daha önce nasıl gelmedi yav? Duydunuz mu dadaşlar?" Bu noktada ciddileşti. "Emek sana buradan bir uçarım it gibi cıvılsın ha!"

"İşte kurt yaşlanınca böyle itin köpeğin maskarası oluyor be Barbom."dedi Zülfikar gülerek.

"Lan mizah yapmayın." diye yükseldi Barbaros. "Akıl verin akıl. Murathan komutanıma gelince hepiniz bülbülsünüz. Bana da akıl verin lan. Aklım yok. Gitti. Uçtu. Bitiğim şu an. Nasıl yaklaşayım ben bu kıza? Bir hal çare deyin bana."

"Murathan komutanımın işi baştan bitikti be komutanım."dedi Emek."Bize sadece farkındalık için laf çakmak kalıyor. Ama sizinki... Nasıl desem...Biraz zor."

"Sıfırdan aşk..."diye mırıldandı Alican."Valla zor."

"Niye lan? Nesi zor yani,ne var? Ne olmuş? Bu kadar insana kolayda bir bana mı zor?"

"Zor mor yok."dedi Zülfikar hemen. Elini Barbaros'un omuzuna attı."Benim kardeşim kırk yılın başı bir aşık olmuş, arabasını seven birini bulmuş.Elini böğründe bıracak değiliz." Şefkatle okşadı Barbaros'un başını. "Merak etme Barbom.Hallededeceğiz kardeşim."

"Hallederiz di mi gardaşım?"dedi Barbaros hevesle.

"Ederiz tabi."dedi Zülfikar kendinden emin bir şekilde."Ama öncelikle kıza yaklaşmak için bize bir bahane lazım."

"Bahane mi?"dedi Barbaros mal mal."Ne bahanesi bulayım ki? Ne diye gidebilirim ben yanına yani? Kovar mı ki lan beni?"

Timur derin bir nefes verip kapalı gözlerini açtı. "Mete'nin durumunu sormaya git."

Herkes önce bir sessizleşti.Timur ise her zaman ki soğuk ve ifadesiz bakışları ile hepsini süzüp devam etti."Babasının arkadaşımı de. Zaten tanıyor seni. Anne ve babasının işi vardı,ben geldim o yüzden de. Git gör kızı işte. Ne dram yaptınız iki saattir amına koyim." Huzursuzca sağa sola baktı.

Önce sessizce bir iki saniye bakiştılar.

"Mantıklı lan."dedi Hasan."Valla acayip mantıklı. Bak az önce okuldan müdür aradı. Mete'nin babası siz misiniz diye soracak korkusuna açmadım

telefonu.Evet benim demeye dilim varmıyor valla.Kim bilir yine kimi dolandırdı canım yavrum... Valla git sen ol velisi."

Herkes hiç saklama gereksinimi duymadan en acımasız şekilde Hasan'ın yüzüne yüzüne hönkürmeli güldü. Hasan ise dertliydi. Zira az önce gerçekten okuldan aranmıştı. Ve gerçekten açamamıştı...

"Sana da ayrı üzülüyorum be abi."dedi Zülfikar. "Duru yetmiyormuş gibi bir de Mete...Valla Allah sabır versin."

Hasan başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Barbaros ise aşırı bir heyecan içindeydi. "Mete'nin eğitim hayatı artık bende Hasan abi.Merak etme sen. Timur komutanım, sizden de Allah razı olsun. Bu iyiliğinizi asla unutmayacağım." Hızla ayağa kalkıp ilerlemeye başladı.

"Lan nere?"diye bağırdı Zülfikar.

Barbaros yürüyüşünün hızını daha da artırdı. "Okula.İlgilenmem gereken bir yavru kurt var. Veliyim ben artık oğlum."

"Lan mal."diyerek Zülfikar'da peşinden ayaklandı. "Lan okul bu saatte kapalıdır manyak,lan dur.Lan. Valla asıl bunun beynine kurşun isabet etmiş. Hasan abi, gel şunu tut.Başlamadan bitirecek işi. Lannn BARBOOOOO,DURRR LAN Bİİİ." diye söylene söylene peşinden koştu

"Oğlum şaka dedim ben."diyerek Hasan'da oturduğu yerden kalkıp ilerledi."Zeynep beni gebertir çocuğun velayetini başkasına verdim diye. Durun."Arkasını dönüp Alican ve Emek'e bir el işareti yaptı."Lan siz de gelin, tutun şu manyağı."

Emek ve Alican sırita sırita bu saçma döngüye katıldı. Ortam tamamen sessizleşince ise geriye sadece tek bir kişi kalmıştı.

Timur.

"İyice Güzin abla olduk ha." diye homurdandı ters ters. "Akıl hıyar değil ki kırıp hepsinin eline vereyim amına koyim. Her şeyi de ben düşünemem ki. Allah Allah..."

Tekrar iki elini ensesine atıp bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bütün timin akıl yükünü sırtlanmak zordu. Zaten bugün haddinden fazla konuşmuştu. Asıl kafa dinlemesi gereken kişi oydu.Huzurlu bir tebessümle gözlerini kapattı ve kendini her zaman ki derin sessizliğine bıraktı.

"Entarisi dar bıçtım

*Yakasını dar kestim
Ne talihsiz başım var
Asker oğlana düştüm..."*

Hele hele minnoş minnoş minnoş
Hele minnoş minnoş minnoş..." diye yanımda bana laf sokmalı türkü söyleyen Ayşegül'e yılmış bir bakış attım.

Acaba başka bir sektörde olsam daha az dedikoduya maruz kalır mıydım? Hııı? Yoksa sadece benim çevrem mi böyleydi? Hııı canım Allah'ım? Hııı?

Ayşegül bakışımı görünce neşeli ifadesini bozmadan aynı sırtıyla bana döndü. "Ne var?" dedi olabildiğince mal ayağına yatarak. "Niye öyle bakıyorsunuz?"

Sabahtır ne kadar içinde asker kelimesi geçen şarkı, türkü, mani varsa söylüyordu manyak. Çıldırmak üzereydim. Zaten zor bir gündü. Kafam almış başını gidiyordu, acilin iki dakika sakinlediği bir arada biraz dinleneyim derken uğraştığım şeylere bak be!

"Seni stetoskopum ile mi boğsam yoksa bütün çılgın hastaları sana gönderip nöbetini zehir mi etsem onu düşünüyorum. Sen hangisini tercih edersin?" dedim gayet sakin ama bir o kadar da tehditkar bir sesle.

Yine güldü. "Soru mu bu şimdi? Tabii ki stetoskop ile boğulmayı tercih ederim."

"Uğraşma benimle Ayşegül." dedim yalandan bir terslikle. Bir hastanın dosyasını önümden alıp kucağına iteledim. "İş yap. İş."

"Ben ikisini de aynı anda yapabilirim." dedi hemen. Sonra sinsi bir sırtıyla bana daha çok yaklaştı. "Dosyayı incelerken bir yandan da Egemen bey hakkında konuşmaya ne dersiniz?"

Ne diyeceğim? Tabii ki hayır derim.

Dünden beri şoktan çıkamıyordum. Adam görevlendirme ile resmen 6 aylığına buraya gelmişti. Bir de karşıma geçip bunu sırta sırta söylemişti. 10 bardak tuzlu ayran içmeme rağmen hala kendime gelemiyordum. Şaka mıydı? Şakaysa komik değildi. Gerçekse zaten hiç komik değildi moodundan daha da yeni yeni çıkabiliyordum.

Hatta çıkamıyorum.

Evet. Kesinlikle çıkamıyordum.

Adam harbi harbi buraya gelmişti. Bu sabah işe gelince resmen adamı hastane kapısında, beni simitle beklerken görmüştüm. Valla yaşanmıştı bu olay ya.

Senin burada ne işin vardı EGEMENNNNNN?!

Allah'ım...Yani ben ne kusur işledim bilmiyorum ama valla ne yaptıysam bilmeden olmuştur. Affet ya...

"Açma şu konuyu,gözüm seyiriyor."diye homurdandım.

Ama Ayşegül'ün tabii ki konuyu açmama gibi bir niyeti hiç yoktu."Hemşireleri bir görün. Hepsi Egemen beye görünmek için salak salak nedenlerle dahiliye bölümünün önünde kümelenmiş durumda."

Buldular Johnny Bravo gibi adamı, kümelenirler tabi.

"Aman ne güzel..." diye tekrar homurdandım.

Hemen ciddileşti. "Şükürsüz şükürsüz konuşup beni şu an sinirlendirmeyin Gökçen hanım. Afet gibi adam sizin için kalkmış tüm düzenini bozup buralara kadar gelmiş,sizin şu halinize bakın." Bu yükselişi beklemediğim için bön bön baktım. O ise ciddi ifadesini bozup anında tekrar cıvık mooda geçti."Aaaaa...Ama doğru. Sizin başka bir afet yavuklunuz vardı zaten değil mi?"

Gözlerimi kısıtım."Kesinlikle nöbetini zehir idiciğim Ayşegül. Haberin olsun."

Güldü. Hem de kıkırdaya kıkırdaya."Ay özür dilerim ama hayatım boyunca hiç bu kadar eğlendiğim bir kaos zinciri olmamıştı Gökçen hanım. Azıcık keyfini çıkarmama izin verin, lütfen."

"Komik olan ne? Adam kalkıp buraya tayin aldırılmış resmen. Bunun neresi komik? Bak bana ben gülüyor muyum?" Elimi dertli başıma attım. "Valla inme incek sonunda bana."

İyi gün dostu Ayşegül anında kötü kadın kahkahası ile ortamı şenlendirdi. "Valla benim yıllardır aradığım kaos buymuş ya. Aşırı tatmin edici duygular içindeyim şu an."

"Ayşegül kalk git şu yanımdan. Olmadık yerlerinden kan alacağım yoksa ha!"

Gülüşünü hafifletti. "Tamam,tamam. Sustum." Önüne gelen saçlarını kulaklarının arkasına itip ciddileşti. "Gelelim şimdi işin can alıcı yerine."Tek kaşını hafifçe yukarı kaldırdı."Yavuklu olayını sordu mu?"

Asıl sorun da işte tam olarak burada başlıyordu zaten.

"Sormadı Ayşegül..."diye mırıldandım."Valla hiç bir şey demedi.Sormadı.Hatta düğünden neden erken döndünüz diye bile sormadı. Eskiden nasılsa aynen öyle devam ediyor."

"Enteresan..."diye mırıldandı Ayşegül'de düşünceli bir bakışla."Duymaması imkansız ama yani. Cildiyyede ki sekreter Ayfer bizzat

kendi söylemiş. Büyük ihtimal inanmadığı için yok sayıyor."

Melül melül baktım."Öyle mi dersin..?"

"Bence öyle valla." dedi hemen. "Ama şöylede bir şey var, bilirsiniz ki bu görevlendirmede hemen bir günde olacak bir şey değil. Belli ki önceden uğraşıp ayarlamış bunu. Şansa bak ki tam da gününü bulmuş."

Cevap vermeden yılmış bakışlarla önüme bakmaya devam ettim. Ne diyebilirim ki? Egemen... Çılgınsın man...

"Siz?" dedi Ayşegül birden bire.

Aynı yılmış bakışlarımla önüme bakmaya devam ettim."Ne ben?"

"Yani siz hangisinden yanasınız?" Önce sol elini önüme uzattı. "Egemen mi?" Sonra sağ elini "Komutan mı?"

Öylece bakıp boş boş göz kırptırdım. O ise anında sağ elini zafer kazanan bir boksör edası ile sırtarak havaya kaldırdı. "Önceden biraz aradaydım ama artık ben komutandan yanayım valla."

Derin bir nefes verdim. "Neden Ayşegül? Bahsetsene biraz."

"Bilmem." dedi tekrar sırtarak. Tek elini çenesinin altına dayayıp dirseğini yanında kalan masaya yaslayarak bana döndü. "Yan yana daha güzel görünüyorsunuz bence... Nasıl desem..." Düşündü biraz. "Ay bulamadım nasıl diyeceğimi ama sıcak ve güzel duruyorsunuz yan yana yani."

Murathan ve ben... Yan yana... Güzel durmak...

"Fazla hayal alemine dalma istersen Ayşegül.Biz yana gelince kavgadan başka bir şey çıkmıyor oraya. Ne güzelinden bahsediyorsun sen?"

"Kavga aşkın tutkusudur Gökçen hanım." diye mırıldandı saçma bir şekilde tutkulu bir sesle.

Güldüm. Zira boşluğuma gelmişti. "Bir git Allah aşkına ya..." dedim işaret parmağımla uykusuzluktan ve ağlamaktan acıyan göz kapaklarımı ovuşturarak. Evet ağlamaktan. Zira dün yeterince şok edici bir gün değil gibi bir de bir başka şok edici bir haber daha almıştım.

Fedai bey... Eşi Şaziye'nin, en yakın arkadaşı Necati ile kaçtığı,çilekeş hastam Fedai bey çektiği onca acı, elem ve keder yetmezmiş gibi şimdi bir de kanserdi. Pankreas kanseri...

Ağlayarak gelmişti yanıma. Doktor hanımınmm diye bağırarak ellerime yapışınca ne yapacağımı bilemez bir halde kalakalmıştım. Hastalığı ileri seviye değildi ama ameliyat şart gibiydi. Kesin sonuç için ilgili doktoru merkeze sevk etmişti ama sonuçlarını ben de görmüştüm. Değişen bir şey olacağını sanmıyordum. Tek dileğim bu süreci en az hasarla atlatmasıydı.

Yarın merkezdeki doktorunu arayıp durumu hakkında bilgi alacaktım ama yine de endişeleniyordum.

Üniversite boyunca bütün hocalarımızın hasta ile duygusal bağ sakın kurmayın ikazları şu an benim yanımda bağdaş kurmuş, sefalet içinde soğan ve ekmek kemiriyordu. Üzgünüm hocalarım ama ben iflah olmaz bir Doktorlar Zeynep'tim...

Duygusal bağın anasını avradını ağlatırdım.

Ve ağlatıyordum.

Tabi ben de onların ağlamasına dayanamayacağım için onlarla beraber ağlıyordum...

Dün Fedai beye destek olmak için yanında ağlamamıştım ama eve gidince saatlerce hüngürt foşurt ağlamıştım. Gözlerim şu an yumruk yemiş gibi şişti ve işin daha da kötüsü benim hala ağlayasım vardı. Çünkü bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de reglimin ilk günüydü...

İflah olmaz bir duygusal foktum şu an...

Adamın hayatına bak ya... Tek rakibi Kırmızı Oda, Meliha. Sen iflas et,hayatın boyunca çalıştığın her şey gitsin,en yakınların ihanet etsin,intihar et,ölme,kurtul,psikolojik destek alarak yeniden hayata tutunmaya karar ver... Sonra kalk tam bu noktada kanser ol.

Valla şu an yine gözlerim doluyordu benim.

"Gökçen hanım..." dedi arkadan bir ses. Hemen şiş gözlerim ve ben o yana döndük. Yine adını tam çıkaramadığım hemşirelerden biri bana doğru geliyordu. Düşündüm.Neydi bunun adı? S'li bir şeydi sanki... Yoksa Ş'li mi?

Suzan? Şükran? Şukufe? Sevilay? Selcan? Şaziment?

"Sevinç." diye mırıldandı Ayşegül kulağıma.

Doğru. Sevinç.

Ayşegül...Kızıyordum falan ama seni bana Allah gönderdi be kızım. Herkesin adını unutup böyle mal mal baktığımdan kız beni çözmüş durumdaydı. Ayşegül'e minnettar bir gülüş gönderip, yanağından minik bir makas aldım ve tekrar bütün klasımla önüme döndüm.

"Efendim Sevinç?"

Tam önüme dikildi."Şey..."dedi ne diyeceğini bilemez bir şekilde."Pansuman odasında bakmanız gereken bir şey var sanırım..."

Boş boş baktım."Ne?"

"Dikiş."dedi."Dikiş alınmalı."

Boş bakışımı sürdürdüm."Eeee alın o zaman..."

O ise şöyle devam etti."İnatla sizi istiyor. Başkası alamazmış dikişlerini..."

İyi ki iki dakika dinlenelim dedik yani.

Boş bakışımı daha çok sürdürdüm.Tam 'ne demek beni istiyormuş? Kimmiş o' diyerek yükselecektim ki durdum. Dikiş aldırmaq için inatla beni isteyen biri... Dikiş... İnat... Biri... Bu sıfatlara uygun tek bir insan evladı vardı.

Kepçük...

Derin bir nefes vererek ayağa kalktım. Ağlamaklı günüm daha da şenleniyordu anlaşılan. "Tamam."dedim Sevinç'e tebessüm ederek. "Teşekkür ederim canım. Bakıyorum ben şimdi."

Sevinç denilen arkadaş saçma bir şekilde hafifçe sırttı. "Gelen şey bu arada... Şeyiniz..."

"Biliyorum." dedim stetoskopu masadan alıp boynuma takarak. "Yavuklum."

Bütün hastane zaten biliyordu. Kıvrıp çevirmenin pek bir anlamı yoktu. Ama Kepçük malının da bu durumda buraya kadar gelip dedikoduları iyice alevlendirmesine hiç gerek yoktu. Akşama bütün dedikodu gruplarının malzemesi yine bendim anlaşılan.

Ağzını kırıdığımın herifi.

"Ayyy komutan mı?"dedi Ayşegül hevesle.O da ayağa kalktı."Durun ben de geleyim."

"Saçmalama Ayşegül."dedim kınayıcı bir bakışla.

"Doğru.Gelip ne yapacağım."diyerek çok şükür aydınlandı.Tekrar geri çöktü."Burada bekliyorum o zaman."dedi aynı heyecanı ile."Çabuk gidin gelin de anlatın bana,hadi."

Güldüm.Deli ya.Başımı gülerek iki yana sallayarak acilden çıkıp pansuman odasına doğru ilerledim. Hala ağlayasım olduğu için pansuman odasının kapısına gelince derin bir nefes verdim. Tam da sırası yani Kepçük ha. Hem duygusallığımın en üst seviye olduğu bir gün, hem Fedai Beyciğim hasta...Bitiğim ben bugün ya. Sen kalkmış buraya geliyorsun.

Of.Of yani.

Tam odanın kapısını açacaktım ki durdum. Anlamsızca minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Önüme düşen saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Dudaklarımı ıslattım ve kapının hemen yanında ki 'aşı hayat kurtarır' afişinin cam yansımından görebildiğim kadarıyla kendime

baktım. Omuzlarımda ki saçlarımı geri savurup sırtarak beyaz önlüğümün sağını solunu düzeltirken durdum.

Ne yapıyorum ben lan?

Gören der İngiltere Kraliyet ailesinden Prens William ile görüşeceğim. Kendine gel bi Gökçen!

Anında sırtışıma silip yine ciddileştim. Ve daha fazla bir şey düşünmeden kapı kolunu açıp içeri girdim. Tahmin ettiğim bir görüntü vardı şu an karşımda. Sedyede üzerinde yayılmış, bütün ifadesizliği ile duvara bakan bir adet Murathan.

Kapı açılınca hemen bana döndü. İki eliyle destek alarak geri doğru yaslanmıştı ama beni görünce hemen yavaşça toparlandı. Koyu bir kot ve siyah, uzun kollu bir tişört vardı üzerinde. Adam resmen görmeyeli VIP kul olmuş. Hakkını vermek lazım, hem sivilde hem üniformada zelzele yaratıcı bir etkisi vardı gorilin.

İfadesizliğimi koruyup kapıyı tam kapatmadan ona doğru ilerledim. "Kepçük?" dedim uyuz bir sırtışla.

Aynı sırtışla geri iade yaptı. "Pamuk?"

Sırtışıma hemen bozdum. "Ne işin var senin burada?"

Güldü. "Bana nezaket dersi veren kişiye bakın hele."

Eee biraz haklı.

"Millet zaten hep bizi konuşuyor Murathan." dedim ters ters. "Sen de tam olayın üstüne ne diye kalkıp buraya geliyorsun?"

Ukala bir ifade kuşandı. "Herkes bizi konuşurken kalkıp yanıma ilk gelen asıl sendin Gökçen. Hatırlatırım."

Eeeee yine haklı.

Derin bir nefes verip ona doğru ilerledim. Zira konuştukça batırıyorum. Tam yanına gidince ise anında kokusu ile şenlendim. Bu koku ciddi sorunlara neden olabilirdi. Her ne kullanıyorsa barut kokusu ile karışınca ortaya infilak edici bir şey çıkıyordu. Kullanmasa daha iyiydi...

"Dün dikişlerini aldır demedin mi?" dedi hafif bir tebessümle başını benden tarafa çevirerek. "Gel dedin geldik işte."

"Gören de her dediğimi dinlediğini sanacak Murathan... Askeriyede revir yok mu? Gidip aldırısaydın orada işte."

"Gelmese miydin yani?" dedi birden bire.

Bunu beklemiyordum. Baktım. Sadece öylece baktım. Ve ilk defa ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü saçma bir şekilde gelmesinden rahatsız falan

değildim...O da bana bakarken ben hiç bir şey söylemeden arkamı döndüm ve gerekli eşyaları almak için dolaba ilerledim.

"Bunu şimdi mi soruyorsun yani?"dedim gülümsemeye çalışarak.Dolabın kapağını açtım. "Soyun."dedim sadece.

"Ne?" diyen şaşkın sesi yükseldi arkadan.

Bisturi,eldiven ve portegü aldım.Dolabın kapağındaki camdan yansıması görünüyordu. Ve şu an yüzünde son derece mal bir ifade ile bana bakıyordu. Kepçük... Sen harbi çok fena bir bey olmuşsun...

Ama bende biraz fena bir kadın olmuş olabilirdim...

Kadınsı bir gülüş kuşandım. "Tişörtün üzerinden mi alacağım dikişleri Murathan? Çıkar üstünü."

"Öyle desene o zaman kızım..."diye homurdana homurdana siyah tişörtünü tek hamlede başından çıkarıp yana savurdu. Bu Kepçül-ül zelzele manzarasına daha önceden hakim olduğum için bu kez bocalamadım.

Çok şükür bugün de şenlendik dedi sol melek.

İşte bu görüşe feci halde katılıyordum.Ama vücudundaki yara izleri yine beni derin bir hüzne sürüklüyordu...

"Öyle dedim zaten."diyerek masum kız ayağına yatmaya son sürat devam ederek yanına ilerledim.

"Gelen bütün hastalara direkt soyun mu diyorsun sen?"diye sordu memnuniyetsiz bir sesle.

Sedyenin yanındaki masaya elimdeki malzemeleri koyup tekrar Murathan'a döndüm. Omzuna yavaşça dokunarak yaraya baktım. Salak goril bandajı çıkarmış öyle efil efil takılıyordu dikişlerle. Allahtan iltihap kapmamıştı yara, iyi durumdaydı. "Gelen hastaya göre değişir." dedim son derece masum bir gülüşle. Kaşlar çatık çatık baktı yüzüme. Sinirlenince tatlı da oluyordu aslında salak. Bu bakışa dayanamayarak güldüm. "Ama dediğim hiç bir hastam senin gibi bir tepki vermemişti. Artık sen ne anladıysan..?"

Ukala bir gülüş belirdi dudaklarında. "Anlamam gerekeni anladığımı düşünüyorum Gökçen." diyerek o da fenalığını konuştu.

Harbi harbi fena bir bey olmuş bu...

Bu muhabbet biraz daha uzarsa hoş yerlere varmayabilir. Aman ağzımızın tadı kaçmasın Ali Rıza bey moodun da elime eldivenleri geçirdim.Portegü ve bisturiyi alıp tekrar omzuna yaklaştım.Bir şey söylemeden ilk dikişi kesip aldım.Dikkatli bakışları benim üzerimdeydi.

Hissedebiliyordum. Ve biraz daha bana böyle bakarsa bistüriyi kendime geçirebilirdim.

Bu yaşansın istemezdim.

"Önüne bak Murathan." diye mırıldandım omuzumdan önüme dökülen saçlarımı başımı yavaşça geri savurup arkaya atmaya çalışarak."Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Konuşmadım bile."

"Bön bön bakman yetiyor." dedim hemen. Gülme sesi geldi kulağıma. Ben ise hızla söylenme kanalına geçiş yaptım. "Şunu hemşirelere yaptırmayıp beni çağırdığına inanamıyorum. İki dakika dinleneyim demiştin, haram zıkkım ettin yani."

"Bir işi kim başlattıysa o bitirmeli Pamuk. Diğer hemşirelere güvenemem."

Yandan ters bir bakış attım."Dikiş aldırıyorsun Murathan. Çocuk değil."

Güldü. Hem de kahkaha atarak. Gülme lanet adam, gülme ya. Dayanamıyorum, Allah aşkına gülme. Hafif çekik gözleri kısıp tek bir çizgi halini alırsa ben buna nasıl dayanabilirdim arkadaşlar..?

Gülüştüne gülerek karşılık vermemek adına en yakın moral bozucu etkenlere sığındım. Vücudundaki sayısız yara izine... "Vücudundaki bunca ize rağmen hala yaraların konusunda bu kadar hassas olman etkileyici doğrusu." diye mırıldanırken buldum kendimi.

"Yara izimin çok olması..." dedi. "Canımın artık acımayacağı anlamına gelmez Pamuk."

İkinci dikişli de alıyordum ki durdum. Bakışlarımı ona çevirdim. Kehribarlar dikkatle bana bakıyordu. Kaçırıyordu. Saklamıyordu. İfadesizlik zırhı orada değildi. Yine bildiğim Kepçük'dü. Gözlerinden gözlerime sayısız sessiz kelime akarken aralarından birini seçtim. Gördüm. Hissettim.

Acı.

Kepçük'ün canı yanmıştı. Kepçük'ün canı çok acımişti. Görüyordum. Ve bu benim de canımı saçma bir şekilde acıtıyordu. Zaten ağlamaya koşullu olduğum bir günde bana hiç yardımcı olunmuyordu. Gözlerimi kaçırarak önüme döndüm.

Çok şey söylemek istedim ama konuşursam ağlardım. Bu yaşansın istemezdim. O yüzden boğazıma dolan yumru ile beraber gözlerimi göğsündeki, karnındaki, omuzlarındaki yaralardan kaçırarak diğer yaraları yanında sinek ısırtığı gibi kalan önümdeki yaraya odaklandım. Bakmamam

orada oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Biliyordum. Ama şu an yapabildiğim tek şey buydu.

Yaralarını görmezden gelmeye çalışmak... Hem de boğazıma oturan kocaman bir yumruyla beraber.

Kısa bir süre daha ben işime odaklanmışken o beni izledi. Ara ara ise pencereden ve kapı aralığından dışarı bakmaya çalışıyordu. İleri geri kıpırdadıka ise benim dikkatim dağılıyordu. En sonunda dayanamayarak tam son dikişi alırken elimi kolumu geri çektim. "Sen ne arıyorsun sabahdır sağda solda?" diye yükseldim.

Bakışları tam yine kapıdaydı ki tekrar bana döndü. "Hiç." dedi en mal ifadesiyle. "Ne arayacağım? Bakıyorum öyle."

Belasını arıyor gibi gelmişti biraz bana.

"Kıpırdayıp durma, koparırım kolunu." dedim ters ters. "Asıl o zaman görürsün sen yarayı, acıyı."

Güldü. "Yine mükemmel bir hizmet oluyor."

En uyuzundan bir gülüşle karşılık verdim. "Bilirsin.Sana özel."

"ok şanslıyım."

Tekrar kolunda kalan son dikişi almaya odaklandım. "Katılıyorum."

"Eeee."dedi birden bire ben tam dikişi keserken."Bugün de sanat hakkında konuşmayacak mıyız?"

Bakışlarımı yaradan çekmeden "Ne sanatı?" diye mırıldandım.

"Bilmem."dedi baya manidar bir tonla."Sen daha iyi bilirsin onu. Sanat toplum için miydi,yoksa sanat için miydi? Ben pek anlamam."

Siktir.

On yüz bin milyon siktirrrrrrrr... Sıçmışko. Bitmişko.Üstüne bir de sıvayıp, gül dikmişkoooo...

Bu Kepül-ül zelzele görüntüsünü ilk gördüğümde düşüp bayılmamak adına yaptığım saçmalıktan bahsediyordu. aktırmamaya çalışmıştım ama bu bordo gorilin gözünden kaçması mucize olurdu. şu an ise kesin az önceki 'soyun' olayı için akıllı sıra intikam alıyordu benden. Kabul. Vurucu bir intikam olmuştu bu.

"Ne içindi sanat ya?"dedi yalandan saf bir sesle.

Tutun beni ki şu bisturiyi şah damarıma sokup kendimi yeryüzünden şu saniye silmeyeyim. Allah, kitap, peygamber, dört halife, dört büyük kitap, bütün unlu mamuller aşkına tutun beni.

Tam portegü ile ipi çekiyordum ki durdum. Gözlerimi kapatıp dişlerimi dudağıma geçirdim. "Sanat..."dedim sakince.Tekrar gözlerimi açtım ve ters

bakışlarımı ona çevirdim."Eben içindir Murathan.Tamam mı?" Son ipi de çektim.

Başını öne eğip sağa sola yavaşça sallayarak güldü. Adi goril...

Yan profilden bakmasaydım keşke. Az daha zorlarsa kaşlarına vuracak kıvrık kirpikleri şu an bana hiç yardımcı olmuyordu. Bu durumda sanat nasıl bu kirpikler için olmazdı ki..?

"Ağzın harbi iyice bozulmuş senin." dedi. Yüzünde şu an baya eğlendiğini gösteren bir ifade vardı"Bütün hastalara böyle sövüyor musun sen doktor?"

Minik bir gazlı beze batikon döküp dikiş aldığım yere sürdüm."Yok valla."dedim sevimsiz bir gülüşle."Bu da sadece sana özel bir hizmetimiz komutan."

"Daha da şanslı hissediyorum artık."dedi gülüşünü bozmadan.

Ben ise yerin dibine geçmenin verdiği rezillikle suratımdan düşen bin çarpı bin bir şekilde eldivenleri çıkarıp çöpe savurdum. İmkan olsa şu eldivenlerle kendimi tokat manyağı yapmak isterdim oysa. Böğürmek suretiyle ağlayarak odadan kaçmamak adına içimden 'lay lay la lay la lay,sen güneş ben ay' söyleye söyleye tekrar yanına ilerledim. Gerçi yeryüzünde şu an ki rezilliğimi bastıracak bir şarkı olduğunu pek sanmıyordum ama... Neyse...

Dikkatle baktım yaranın sağına soluna. Görünürde bir sorun yoktu. "Bir s-" diyordum ki kafasının yanında gördüğüm bir izle durdum.

Saçları çokta kısa olmadığından belli olmuyordu ama dikkatli bakınca kulağının bir parmak ilerisinde bir izin ucu görünüyordu. Daha çok dibine girdim ve iki elimle hızla kafasına yapıştım.

Muhtemelen bunu beklemiyordu. "Pamuk." dedi şaşkın şaşkın."Napıyon kız?"

Umursamadım.Zira kafasında gördüklerim yüzünden boğazıma öyle bir yumru oturmuştu ki konuşacak durumda değildim. Burada üç dikişlik bir iz vardı. Biraz daha ilerisinde beş, kafasının ortasında iki...Hızla yanından ayrıлып tam önüne geldim.

"Gökçen."dedi kollarımı tutmaya çalışarak. Umursamadan ellerini geri itip kafasına yapıştım. Ama başını dimdik tuttu. Eğmedi.Eğmeme izin de vermedi. Tam önünde,yüzümüzün arasında bir karıştan az bir mesafe varken kehribarları öylece baktı bana. Ben ise çatık kaşlarla ona.

"Yapma."dedi. Ama sesi emirden çok yalvarır gibiydi.

"Eğ şu kafanı." diye ben gerçek bir emir verdim. Sesim tahmin ettiğimden daha sert çıkmıştı. Tekrar kendime çektim ama inatla kafasını serbest bırakmıyordu. Koparacağım şimdi kökünden o olacak.

Sinirleniyordum. "Burası benim çöplüğüm Murathan." dedim sert sert. "Emir komuta burada bende. Eğ dediysen eğ şu kafanı. Bakacağım."

Önce yine baktı. Beni biraz tanıyorsa ne yaparsa yapsın bakacağımı bilir. Ki tabii ki tanıyordu. Bir şey söylemeden derin bir nefes verdi ve dediğim emri uyguladı. Ellerimin arasındaki kafasını yavaşça öne eğdi.

Baktım. Parmaklarım yavaşça gezindi saçları arasında. İrili ufaklı toplam 5 yarık izi vardı. Kimi büyük kimi küçük ama kafasının her yerine dağılmış izler... Kalbime ve boğazıma oturan yumruyu yok saymaya çalışarak derin bir nefes verdim. Ben kulağını biraz fazla çeksem içim acırdı. Düşse, bir yeri kesilse ondan çok ben ağlardım.

Şimdi ise...

Genzim yanıyordu. Saçmalama Gökçen. Ağlayamazsın. Ağlayamazsın. Saçmalama. Sen neden ağlıyorsun? Saçmalama...

Ama bunca yarayı artık nasıl görmezden gelebilirdim..?

Derin bir nefes verip ellerimi başının yanlarından çektim. Güçsüzce düştü kollarım iki yanıma. "Ne bunlar?" dedim kontrollü çıkarmaya çalıştığım bir sesle. "Helikopterden tepe üstü yere mi atladın?"

Başını yavaşça kaldırdı. Dışarıdan vuran güneş yüzünden iyice sarıya dönen kehribarları direkt bana odaklandı. Ben ise bir şeyi yeni fark ediyordum. Şu an resmen iki bacağının arasında dikiliyordum.

"Her askerde var. Abartılacak bir şey değil." dedi ifadesiz bir sesle.

Fazla yakındık. Evet. Ama geri çekilmedim. Hatta meydan okur gibi bakışlarımı gözlerine diktim. Ama ağlamamak için gerçekten yoğun bir savaş içindeydim. Sen benim Kepçük'üme ne yapmıştın böyle Murathan?

"Peki ya bu?" dedim. "Bu da her askerde var mı?" Elimi kaldırıp sol göğsünün üstünden kolunun altına kadar inen yara izine işaret parmağımın ucuyla nazikçe dokundum. Yanlış hatırlamıyorsam bu yara için Kerkük demişti.

Bu yara diğerleri gibi değildi. Sırtındakiler ufaktı. Karnındaki kurşun iziydi. Ama bu... Bu büyüktü. İzleri ilk gördüğümde de dikkatimi ilk bu çekmişti zaten. Kurşun izi değildi. Yanık değildi. Bu derindi. Çok derindi. Biri derin bir bıçakla kesmişti burayı sanki.

Cevap vermedi ama bakışlarını kaçırmadı da. Elim yaraya değdiği anda göğsü derin bir şekilde kabarıp sonra tekrar söndü. "Kurşun izi değil

bu."diye mırıldandım. "Kesik...Derin bir kesik." Sesim az daha yükselirse ağlardım... "Ne oldu buraya?"

Bakışları yüzümün her yerini hızla taradı. En son yine gözlerimde durdu. "Bilmek istemezsin Pamuk..."

Şu an askere yarası sorulmaz fasa fisosu zerre umrumda değildi. "İstemesem sormazdım. Anlat."

"Üzülürsün." dedi bu kez. Ama sesi sıcacıktı. Sarıp sarmalamak ister gibi.Bu kadar yarası olan o değil de benmişim gibi.

"Görünce de yeterince üzülüyorum Murathan..." dedim buruk bir sesle."Kevgire çevirmişsin kendini.Şu haline bak..."

Hafifçe güldü."Ölmedim ama."

Kaşlarımı daha çok çatmaya çalıştım ama becerebildim mi bilmiyordum. Öyle bir üzüntü vardı ki her zerremde ben şu an hiç bir şey bilmiyordum. "İşte bu konuda gerçekten şanslı hissetmelisin." dedim hissettiğim üzüntünün aksine güçlü tutmaya çalıştığım bir sesle. "Ama yemezler. Konuyu dağıtma. Nasıl oldu bu yara?"

Derin bir nefes daha verdi. Ilık nefesi yüzüme çarptı.Cevap vermek istemediği her halinden belliydi. "Operasyon det-" diyordu ki anında lafını ağzına tıktım.

"Operasyon detayları anlatılmaz,bilmem ne... O tantanaları ben de biliyorum. Senden detay isteyen yok. Sadece buna neyin sebep olduğunu söyle."dedim işaret parmağımla ize daha çok bastırarak.

"Askerlikte bazen tatsız olaylar olabiliyor Pamuk."diyerek kaçamak bir cevap daha verdi. "Gerçekten bilmene gerek yok."

Anlaşıldı.Bundan iş çıkmayacak. Ama beni de fazla hafife alıyordu.

"İşkence mi gördün sen?" dedim net bir sesle.Zira vücudundaki ve kafasındaki izlerin bu kadar çok olmasını başka bir şeye bağlayamıyordum. Asker olması bu kadar çok yara izi olacağı anlamına gelmiyordu. Askerlerin içinde büyümüştüm ben. Bazı şeyleri bilirdim. Ve bunları bildiğimi bence Murathan'da biliyor olmalıydı ki yaptığım çıkarım onu zerre şaşırtmamıştı. Tam tersine susarak bana bakmaya devam etti.

Sessiz cevabını gözlerinde yine hemen yakaladım.

Evet.

"Esir mi düştün?"diye sordum bu kez.

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı."Hani detay bilmek istemiyordun?"

Gerçekten istemiyordum ama sormadan da duramıyordum. Bu kadarı bile beni şu noktaya getirdiyse detay bilsem 3 ay yoğun bakıma falan girerdim

galiba. Genzime oturan yumru gitgide büyüyordu. İnatla geri itmeye çalışıyordum ama sanki boğazımda milyonlarca iğne vardı. Göz pınarlarıma hücum etmeye hazırlanan yaşları hissedebiliyordum. Ama şimdi olmazdı. Bu odadan çıkmadan olmazdı. Gerçi bu kadar dayanmam bile mucizeydi.

"N-nasıl kurtuldun?" dedim yanan genzim yüzünden kekeleyerek.

Bana baktı derin derin. "Biri geldi." dedi.

"Kim?" diye mırıldandım.

Kehribarları gözlerimden bir saniye bile ayrılmadı."Beklediğim biri..."

"O mu kurtardı seni?"

Cevap vermeden bana bakarak başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Bu tepkisine karşılık ben de aynı şekilde başımı salladım. Soracak çok şeyim vardı aslında ama tek bir şey daha sorup bir yanıt daha alırsam ağlardım. Hele biraz daha gözlerine bakarsam çok daha kötü ağlardım.

"Senin gibi bir salağı kurtardığı için kendisine ne kadar teşekkür etsen az." diye mırıldanarak bacaklarının arasından geriledim. Etrafımı saran Murathan kokusunun yoğunluğu azalınca derin bir nefes verdim ama vermesem daha iyiydi. Ağlamamak için kendimi kastığım için şu an aldığım her nefes deli gibi genzimi yakıyordu.

Başımı önüme eğip fuhuş baskınında kameralara yakalanmış gibi saçlarımı yüzüme döktüm. Saklanmak için başka bir yol gelmiyordu aklıma.

Güldü."Ne yani? Kurtarılmaya değmez miyim Pamuk?"

"Sus salak." dedim mırıltı şeklinde çıkan bir sesle. Sedyenin üzerindeki eşyaları toplamaya çalışırken dişlerimi dudağıma geçirip odadan çıkana kadar kendime engel olmaya çalıştım. Ama sanırım bunun için artık çok geçti. Eşyaları alıp yandaki dolabın üzerine koyarken isyankar bir gözyaşı usulca yuvarlanmıştı yanağımdan.

Esir düşmüştü. İşkence görmüştü. Ölümle burun burun gelmişti. Vurulmuştu. Çok acı çekmişti.

"Bitti."dedim çatallı bir sesle. Saçlarımı iyice önüme döktüm."En azından bugün yarayı suyla temas ettirmemeye çalış.Benim acile inmem lazım. Görüşürüz."diyerek hızla kapıya ilerliyordum ki daha bir adım dahi atamadan bileğimden yakaladı.

"Pamuk?"dedi yumuşacık bir sesle.Bileğimi sıkmadan yavaşça tekrar yanına çekti. "Ağlıyor musun sen?"

"Hayır."dedim kısık bir sesle. Ebem bile inanmazdı şu an buna ama neyse. Bileğimi yavaşça elinden kurtarıp önünden geriledim. Başımı ise

asla önümden kaldırmıyordum. Tam tekrar gerilerken bu sefer de elimden yakaladı. Su gibi hafif bir dokunuşla parmaklarımı avucunun içine hapsedip yine kendine çekti.

"Harbi ağlıyor musun sen?"dedi hafif şaşkın bir sesle.

"Ağlamıyorum Murathan,bırak."diye yükselip tekrar geri çekiliyordum ki... Çekilemedim.

"Bak bakayım bir bana..."diyerek elimi bırakmadan diğer eliyle sol yanağıma inen saçları nazıkçe kulağımın arkasına itti. Parmak uçları saçlarıma kırılacak bir şeymiş gibi usulca dokunarak geri çekildi. Dev cüssesi sedyede otururken bile benden hafif uzun olduğu için başını eğip alttan alttan yüzüme bakmaya çalıştı.

Harika. Rezillik üstüne rezillik. Bir adama yine salya sümük halde yakalanmadığımız kalmıştı.

Elit bir doktor olmaya çalışan Gökçen'e tekrar sümüklü Pamuk olma şoku...

Artık saklamanın çok bir manası olmadığından çenemi hızla yukarı dikip gözlerine baktım. Yüzünde iradesizlikten ziyade sıcak bir ifade vardı. "Çek şu elini kolunu." deyip elimin üzerindeki elini ters ters geri ittim. Şiddetli bir sümük çektim burnuma. Sonra ise iki elimin işaret parmaklarını gözlerime bastırarak hızla Murathan'a arkamı döndüm.

Lanet yaşlar. Dursanıza be. Niye şu an akıyorsunuz? Şimdi olmazzzzz.Önce odadan çıkmalıydık. Durun... Lütfen durun...

Durmadılar. Hatta daha çok hücum ettiler üstüme. Gerçekten lanet yaşlar...

"Pamuk..."diye mırıldandı arkadan bordo goril.

"Ne var?" diye yükseldim.

"Her yanı sümük ettin,farkında mısın..?"

Farkındaydım.

Artık hıçkırı hıçkırı ağlarken hızla ona döndüm. "Bok ye Murathan. Sen benim sümüğüme kurban ol. Sanki kendi sümüğü altınığğğğğmnnnnnn!"

Önce öylece bir baktı. Sonra dişlerini dudağına geçirip bu mal halime bir iki saniye daha baktı. "Anlatırsam üzölürsün dedim Pamuk..."diye mırıldandı. "Ne diye sorup duruyorsun be kızım?"

"Sana ağlamıyorum ben."dedim içimi çeke çeke."Sen kendine üzülmemişsin ben mi sana üzüleceğim. Zaten salaktın, gıdım kalan beynin de aldığın darbelerden uçup gitmiş. Salakkkğğğ!"

Ben valla bu kızın yalanlarına yetişemiyorum diye mırıldandı sol melek.

Haklıydı.Ben bile bana yetişemiyordum.

O ise benim bu yıkık halimin aksine hafifçe güldü. "Niye ağlıyorsun şu an o zaman?"

"Fedai Bey'e."diye aklıma gelen ilk yalanı salladım. Hala ağlarken çenemi yukarı dikip bir sümük daha çektim burnuma.

Mal mal baktı."Fedai mi? O kim lan?"

"Hastam..."dedim içli içli. Aklıma Murathan'ın esir düştüğü düşüncesi tekrar gelince ağlamam daha da şiddetlendi. "Çoğğğğ iyiii bir insan Fedaiii Bey biliyor musun?"

Baktı.Boş boş baktı. Sonra ise dudaklarında gülüp gülmemek arası bir ifade belirdi ama anında minik bir öksürükle boğazını temizleyip tekrar ciddileşti. Ve zaten ortam yeterince boktan değilmiş gibi hala üzerinde hiç bir şey yoktu. Karın kaslarına bakarken bir içli hıçkırık daha koptu dudaklarımdan.

Kası var diye mi ağlıyoruz yani şu an? dedi sağ melek.

Hayır, dedi sol melekte benim gibi içli bir şekilde bu manzaraya bakarak. *Allah'ın yarattığı nimetlere dokunamıyoruz diyeeeeee.*

Son derece sakın bir ifade vardı yüzünde "Anladım..."dedi usulca.Tekrar bileğimden yakalayıp aynı sakinlikle yanına çekti."Gel bakayım sen bir şu yanıma Pamuk."

Gittim. Hem de hala ağlarken pıtı pıtı gittim. Zira bu sesle ne zaman bir şey dese yapasın geliyordu. Başa bela bir ses tonuydu. Yükselse bundan daha iyiydi.

"Otur şöyle."dedi kendi sedyede yan dönüp beni de yanına çekerek."Anlat bakalım bana güzelim. Kim bu Fedai Bey? Nesi var? Niye üzdü seni?"

En yıkık halimle sedyeye çıkıp yanına oturdum.

Kuvvetli bir şekilde burnumu çektim. "Çok iyi biri Fedai Bey."dedim hıçkırıklarımın arasından. Ondan tarafa olan yanağımın üstüne dökülen saçları yine nazıkçe geri itip dünyanın en önemli şeyini dinleyecekmiş gibi baktı bana. Ben ise aynı derbeder halimle devam ettim. "Eşi var bir tane. Şaziye. Ama aldatmış onu. Hem de kiminle. Sor Kepçük kiminle?"

"Kiminle?"diye ciddi ciddi sordu.

"Necatiiiiii."dedim gözyaşları içinde."Fedai Bey'in en yakın arkadaşı..."

"Haydaaaa!"dedi en kınayıcı haliyle.

"Yaaa..."dedim içimi çeke çeke."Hastaneye geldi bundan bir süre önce. İntihar etmiş. Ne yapsın adam? İş batmış. Eşi aldatmış. Dostu

satmış.Anne,babasını hiç görmemiş. Yetimhanede büyümüş.Ne yapsın yani bu adam..? Ama her şeye rağmen iyiydi. Psikolojik destek alıp toparlanıyordu.Şimdi ise..." Bu noktada tekrar bir gözyaşı sürüsü akın etti üstüme."Şimdi..."

"Ne oldu şimdi?"diye bir ciddi soru daha yöneltti.

Canın çok acıdı mı Kepçükkkkk demek istedim.

Ama...

"Kansermiş adam Murathannnnnnn!"dedim feryat figan.

"Fedai intihar etmesin de kim etsin..?"diye mırıldandı.

"Di mi ama?" dedim hemen. "Valla çok üzülüyorum adama. Ne işten yüzü gülmüş ne eşten ne dosttan ne de sağlıktan..."

Ben yine geberircesine ağlarken o kısa bir süre bir şey söylemedi.Öylece dinledi hıçkırıklarımı. Sonra birden ayağa kalktı. Tek hamlede üzerine tişörtünü geçirip yanındaki minik dolabın üzerinden bir peçete kümesi aldı. Giymeseydi iyiydi aslında. Şu an görüntüm elimden alındı diye de ağlayasım geliyordu.

"Gel silelim şu sümüklerini.Yoksa kusacağım..." diye homurdandı. Tekrar yanıma oturup peçete yıgınıını burnuma dayadı.

Rezillik diz boyu iyi mi?

Hala ağlarken peçeteye elimi atıp onun elini geri itmeye çalıştım. "Saçmalama Kepçük." dedim içimi çeke çeke. Burnuma dayalı peçete yüzünden sesimde son derece boğuk çıkıyordu. "Çocuk muyum ben? Silerim kendi burnumu..."

Son kalan gurur kırıntımı da burnumu hım yaptırarak mundar edemezdin. Bütün klasım yeterince yerle bir olmuştu zaten. Bu tipime gülerek elini geri çekti. Ben ise hunharca peçeteye sümükürüp son derece temiz bir insan olarak peçetenin geri kalan kısmını gözlerime bastırıp ağlamamı zapt etmeye çalıştım.

"Harbi kusacağım Pamuk ha..."diye homurtusu geldi kulağıma.

Büyük ihtimal sümüklü peçete ile gözlerimi silmem temizlik ve düzen manyağı saykonun şu an yüreğine indiriyordu. Peçeteyi gözlerimden çekmeden 'sana ne' dercesine omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim.

"Bakma o zaman,salak."dedim içli halimle ne kadar ters olunabilirse o kadar olmaya çalışarak.

"Ah Pamuk ah..."dedi.

"Ne Kepçük ne..."diye gereken cevabı verdim.

Kısa bir süre sesi çıkmadı. Ben ise hala gözüme sümüklü peçete bastırılmış bir şekilde öylece gözyaşlarımın durmasını bekliyordum. Millet ağlamasını nasıl durduruyordu bilmem ama benim musluklar bir kere açıldı mı paşa gönülleri ne zaman durmak isterlerse o zaman duruyorlardı.

Hale bak. Kendi gözyaşımın üstünde bile zerre otoritem yok.

"Pamuk..." diye mırıldandı.

"Ne?" dedim ters ters.

"Daha ne kadar ağlayacaksın..?"

"Sana ne." dedim aynı terslikle. "O da mı yasak? Ağlarken de mi dikkatli olayım? Ağlarken de mi pervasızım? Defol git. Ne diye bekliyorsun? Ne zaman istersem o zaman susarım ben. Öküz kulaklı su aygırı. Duygusuz çamış. Bordo goril!"

Umursamadı bile beni. Sözlerime karşı bağıışıklık kazanmış olabilirdi. "Fedai kendine bu kadar ağlamamıştır be Pamuk." diye homurdandı.

"O da ağladı." dedim hemen. "Çok ağladı hemdeeeeğğ."

Ağladım içli içli. O ise bir kaç dakika boyunca öylece dinledi. "Gökçen..." dedi tekrar.

"Ne?" diye mırıldandım kibarca.

"Ne yaparsam susarsın?"

Hıçkırmaya devam ederken düşündüm bir kaç saniye. "Ne dersem yapacak mısın ki?" derken yıkık, elem ve keder doldurduğum bakışlarımı kendisine çevirdim.

"Yaparsam susacak mısın ki?"

Melül melül aşağı yukarı salladım başımı. "Denerim."

Derin bir nefes verdi. "Tamam, söyle. Ne istiyorsun?"

Önceki günler kadar öküz değildi bugün. Enteresandı. Bir tık şaşırdığımı inkar edemezdim. Bilemiyorum dercesine süzüldüm, dudak büzdüm. Bir kere daha çektim burnumu. "Goril taklidi yapabilirsin belki..." diye mırıldanırken buldum kendimi.

"Tabi." dedi hemen. "Ağzımda kaşıkla yumurta tutarken ellerimde de top çevireyim mi?"

Diklendim elimden geldiğimce ama gözyaşına bulanmış ifademle zordu. "Ne istersem yaparım dedin ama."

Yüzünü ekşitti. "O kadar da değil. Bokunu çıkarma."

Dudaklarım titreye titreye önüme dönüp sümüklü peçeteyi tekrar gözlerime bastırdım. Tüh! Yememişti adi goril.

"Tamam Pamuk, sus." dedi hafif bir terslikle. "Taklit maklit yapmam ama kulağımı çekebilirsin. Ona izin verebilirim bak."

Peçeteyi gözlerimden çektim. "Ay lütfettiniz." diye bu halime rağmen lafımı iki ara bir dereye sokuşturdum.

İşine geliyorsa der gibi baktı. Geldi de biraz. Bir kere daha çektim burnumu. Sonra ise anında benim tarafımdaki kulağına yapışıp aşağıya doğru çektim. Daha doğrusu minicik bir şekilde çekiştirdim zira daha fazlasına içim el vermemişti. Çok acı çektiğini bile bile nasıl canını yakabilirdim ki? Ama bu fırsatı da kaçıramazdım. Goril bordo bere oldu olalı elletmiyordu kulağı. Ellerim karıncalanıyordu çekmek için.

"Bu kadar mı?" derken bir tık şaşkındı. Koparacağımı falan düşünmüştü muhtemelen.

Bu kadar olduğunu onaylayan bir ses çıkardım. Sonra ise omuzlarımı dikleştirip yüzümü Kızılırmak'a çeviren yaşları silmeye çalıştım. Geçmişti ağlamam. Bir kere daha çektim burnumu. Aniden ondan bir gülme sesi yükselince ise bakışlarımı ona çevirdim. Gülüyordu otuz iki diş bu tipime. Haklıydı bir yerde.

"Ya gülme ya!" diye huysuzlanırken bende gülüyordum.

Daha çok güldü. Bir eliyle yüzünü sıvazlarken oldukça eğlenen bir hali vardı. "Şu yaşımda şunu yaptığımıza inanamıyorum." derken gülüşü oldukça samimiydi. "Beni de kendine benzettin yine iki günde."

Güldüm istemsizce. Hem de uzun zamandır gülmediğim kadar içten bir gülüşle. Çünkü ben gülmeyi değil, ben Kepçük ile gülmeyi özlemiştim.

"Benzeyesin varmış senin de." dedim hala burnumu çekerken. "Ama böyle olmadı ki." diye devam ettim. "Küçükken kulakların kocamandı. Daha komik olurdun çekince."

"Ne?" dedi hemen. "Kulaklarımı mı büyüteyim bu yaştan sonra?"

Güldüm. "Yaa ne güzel olur Kepçük." dedim iki elimle kulaklarına uzanıp. Uçlarına hafifçe dokunup geri çekildim. "Küçüklüğünde ki gibi kocaman..." Suratına doğru hönkürmeli bir kahkaha attım.

O ise hiç gülmüyordu. Kulakları hassas noktasıydı tabi. "Ben de şu an gülmüyorum yalnız ha." dedi çatık kaşlarla.

Ben imam değilim, gülebilirim moodunda bir kahkaha daha attım. "Ben gülüyorum ama."

Önce bir baktı. Sonra ya sabır şeklinde bir gülüşle kafasını sağa sola salladı. "Neyse..." dedi. "Sümüklerindense bunu tercih ederim."

Bir şey deyim mi Kepçük? Ben de bunu tercih ederdim.

"Dur sen demeden ben diyeyim Kepçük." dedim tatlı bir tebessümle. "Evet. Ağlayınca hala Habeş maymununa benziyorum." diyerek bir ağlamaktan bir gülmekten yaşaran gözlerin altına parmaklarımla yavaşça dokundum.

Üç gün japon balığı gibi gezerdim artık.

"Cık." diye dediğim şeyi onaylamayan bir ses çıkardı. "Artık ağlarken de güzelsin..."

Ne..?

Bakışlarım ona çevirdim. Dudaklarında minik bir gülüşle bakıyordu yüzümün her milimine. Bunu beklemediğim için gülüşüm dudaklarımda, bakışım gözlerinde öylece kaldı. Baktı. Baktım. Kalbime dolan minik bir kıpırtılanma iyiye işaret değildi. Hem de hiç iyiye işaret değildi...

Bir ani yükselmeleri, iki ani netliği. Bu ikili beni anlamsızca sürekli şoka sokuyordu.

Ne diyeceğimi kestiremedim. "Yalancı Kepçük..." diyebilirdim sadece. Mırıldanarak gülüşümü bozmadan önüme döndüm. Bakışlarını kaçırıp duran taraf bu sefer bendim. Çünkü biliyordum .Ben onu nasıl görüyorsam o da beni görürdü. Oysa şu an gözlerimde hangi kelimelerin olduğunu ben bile bilmiyordum.

"Gökçen." dedi birden Egemen'in sesi. Bakışlarımı hızla kapıya çevirdim. Aralık kapıdan son derece ifadesiz bir şekilde bize bakıyordu. Tam da sırası... Harika...

Yavaşça sedyeden aşağı indim. Aynı şekilde Murathan'da ayaklanmıştı ama dönüp bakmamıştım. "Egemen." dedim yavaşça ona ilerleyerek. "Ne işin var burada?" Burada olmasına uzun süre alışamayıp düzenli aralıklarla bu soruyu sorardım ben artık. Kusura da bakma Egemen yani. Harbi senin burada ne işin vardı be adam?

Bakışları Murathan'daydı. Yanıma baktığımda aynı şekil Murathan'da direkt ona bakıyordu. Niye bön bön bakışıyordu bunlar şu an?

Egemen'in bakışları yavaşça bana kaydı. "Rahatsız ettim galiba..." dedi yarım bir gülüşle.

"Galiba kısmı fazla." diye homurdandı bordo goril.

Valla bu adam beni tansiyon hastası edecek.

Anında bakışlarımı ona çevirdim. Uyarıcı bir bakış attım ama onun yüzünde yine mili ifadesizlik zırhı vardı. Donuk bir ifade. Buz gibi bir bakış...Egemen'in ise dudağındaki tebessümün aksine gözlerinde soğuk bir

kıpırtı vardı. İkisi de öylece birbirine bakıyordu. Arkadaşlar...Gerçekten şu an ortam çok saçma. Bu ne ya?

"Saçmalama Egemen. Ne rahatsızlığı?" diyerek ortamı toplamaya çalıştım."Bir sorun mu var? Neden indin poliklinikten?"

Bakışlarını bana çevirdi."Benim mesai bitti.."dedi daha çok gülümseyerek. "İlk iş günümün şerefine kantinde birer kahve içer miyiz diye soracaktım sana."

"İlk iş günü mü?"dedi Murathan birden bire."Daha önce burada değil miydin sen?"

Egemen'in bakışları tekrar ona döndü."Yok, ben merkezdeydim.Yeni geldim buraya."

"Anladım..."dedi mırıldandı Murathan sakın bir sesle."Ne zaman gelsem etrafta seni gördüğümünden... Burada çalışıyorsun sanmıştım...Etem..."

Etem mi? Başladık yine...

"Egemen."diyerek masum masum Murathan'ı düzeltti. "Etem değil. Egemen adım."

Murathan ise bu düzeltmeyi asla ciddiye almadı."Millet buradan merkeze gitmek ister,sen kalkıp merkezden buraya mı geldin yani?"dedi küçümser bir tonla. "Enteresan..."

"Burada doktora daha çok ihtiyaç var."

"Haaaa meslek aşkından yani..."dedi aynı küçümser sesiyle.

Amacı ne anlamış değilim. Saçma bir uyuz tebessüm vardı dudaklarında. Egemen'i başından beri sevmediği belliydi ama yani şu an ne yapmak,nereye varmak istemekteydi bu adam be?

Aklıma bir şey geliyor ama...

Yok artık. Daha neler. Saçmalama Gökçen. Olmadık kafalara girme kızım.Isınamadı adama. Ondandır o ya...Malum sevmediğine dehşet uyuz olurdu kendileri. Aynen. Ondandır.

"Aynen.Meslek aşkından." dedi Egemen. Sonra çenesini yukarı dikip ellerini kahverengi polarının ceplerine attı. "Bu arada sen neden buradasın? Bir sorun yoktur inşallah?"

"Neden olsun?" dedi Murathan. "Devletin hastanesine gelmek için illa bir bahanem mi olmalı? Canım gelmek istedi geldim."

Normal muhabbet ediyorlardı asında ama ortam saçma bir şekilde gergindi. Çünkü ikisi de kelimeleri gülle atar gibi atıyordular birbirlerine. Öyle ki idrar kesem bile geriliyordu şu an. "Aaaa..." diye ne diyeceğini

bilemez bir şekilde araya girdim. "Kahve sonraya sözüm olsun Egemen, olur mu? Şimdi acile inmem lazım benim. Biraz yoğun bugün."

Gülümsemesi büyüdü. "Olur tabi. Yarın biterim ben de başına. Ne de olsa hep buralardayız artık."

Ya... Ne güzel di mi? Öleceğim fikrin güzelliğinden...

İçim kan ağlasa da el mahkum hanım hanım tebessüm ettim.

"Eeee ben gideyim o zaman."dedi Egemen milli tebessümü ile.

Murathan ise anında yine milli uyuzluğunu konuşturdu. "Bence de."dedi ters ters.

Egemen güldü. Evet. Sanki lafı yiyen o değil de benmişim gibi ciddi ciddi güldü. "Arkadaş hep böyle agresif mi?" dedi aynı gülüşle bana dönerek. Tekrar Murathan'a baktı. "Bir ara gel kolesterolüne falan bakalım senin. Pek normal değil gibi."

Murathan'da güldü. "Tabi. Hangi polikliniktesin sen? Uğrayayım ben en yakın zamanda yanına..."

"Dahiliye."dedi Egemen. "Beklerim. Murathan."

Murathan daha çok güldü."Bekle bakalım... Etem..."

Affedersiniz ama ne bok dönüyor burada? Konu kolesterole, dahiliyeye hangi ara geldi arkadaşlar? Egemen ukala gülüşünü bozmadan başını aşağı yukarı salladı. Murathan ise son derece ifadesizce öylece baktı.

"Görüşürüz o zaman." dedi Egemen tekrar bana bakıp.

Tebessüm etmeye çalıştım."Görüşürüz."

Aynı şekil Murathan'a baktı."Görüşürüz."

Murathan'dan ses çıkmadı.Egemen ise sırita sırita geri çekildi ve odadan çıktı. Bir iki saniye bir şey demeden öylece baktım. Sonra ise durumu şöyle özetledim;

"Bu neydi şimdi?"dedim şaşkın şaşkın."Ne konuştunuz az önce siz?"

"Öküzlük yapma deyip durmuyor musun? Tamam işte.Bizde kibarca konuştuk. Ne var?"

"Kibarlık anlayışın kolesterol kontrolüne gitmek mi Murathan?"dedim aynı şaşkınlığımla.

Ukala bir gülüş belirdi dudaklarında. "Teklifi o sundu. Ret mi etseydim yani? Bu beni daha çok öküz yapmaz mıydı?"

"Ayyyy yerimmm."dedim yalandan bir tatlılıkla."Ne kadar da düşüncelisin sen öyle. Bilmesek inanacağız."Tekrar ciddileştim. "Ne derdin var şu adamda anlamadım gitti. Gördüğün günden beri salak saçma tersliyorsun."

"Yooo."dedi geniş geniş."Bence gayet yerinde davranıyorum." Bu noktadan sonra ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ama bu kısmı tam çözememişim. "Ayrıca harbi kim bu?" diye yükseldi birden. "Her yerden çıkıyor."

"Görevini yapan bir doktor Murathan." dedim mala anlatır gibi tane tane."Ayrıca Etem değil. Egemen."

"Sadece görevini yapsın o zaman."dedi ters ters. Sonra aynı terslikle ekledi."Etem."

Göz devirmek ile yetindim. Zira beni yoruyordu. Küçükken de bir kişiye uyuz olmaya görsün. Burnundan getirirdi. Şu an uğraşamayacaktım. Hızla kapıya yöneldim. "Hadi git sende artık."dedim kovar gibi elimi kolumu sallayarak."İşim gücüm var. Hadi."

Ufak bir sırtışla ilerledi. Kapıdan çıkarken bana göz ucuyla bakıp dudaklarında garip bir tebessümle ilerledi. Tamamen çıkınca ise ben de yanına geçtim ve ilerlemeye başladık. "Sana koymaz bu yara farkındayım ama sen yine de kolunu çok zorlama."dedim yandan kaçamak bir bakış atarak.

"Denerim."diye kısa bir cevap verdi.

"Anlaşıldı." diye homurdandım."Ben böyle dedim ya akşama kesin o kolunun üstüne 1000 takla falan atarsın sen."

Yine güldü."Ben bazılarının aksine söz dinleyen bir insanım.Doktorum ne derse onu yaparım."

"Ya,yaa."dedim küçümser bir şekilde. "Bilmem mi?"

"Ne biliyormuşsun Pamuk?"

Tam acilin girişine geldiğimiz için durdum. Ben durunca o da durdu. Yönümü ona çevirdim. Ellerimi beyaz önlüğümün cebine yerleştirip hafifçe tebessüm ettim. Başımı sağa eğdim ve bu seferde ben bütün netliğimle içimden gelen ilk şeyi saklamadan söyledim.

"Sen nasıl Pamuk'u ezbere biliyorsan, ben de Kepçük'ü ezbere biliyorum..."

Önce ifadesizce baktı yüzüme.Sonra dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Öyle miymiş der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Ben ise aynı tebessümümü bozmadan gerilemeye başladım.

"Eeee görüşürüz o zaman..." dedim geri geri giderken.

Çenesini yukarı kaldırdı. Dudağının bir köşesindeki tebessüm büyüdü.İfadesi ise olabildiğine sıcaktı. "Görüşürüz..."

Tebessümümü bozmadan önüme dönüp acil bölümüne geçtim. Az önce zırl zırl ağlayan ben değilmiş gibi dudaklarımdan silinmeyen bir tebessümle önce karın ağrısı şikayeti olan bir hastaya baktım. Tansiyonu çıkan bir hastaya gerekli müdahaleyi yaptım. Tam biraz dinlenmek adına masaya ilerliyordum ki "Gökçen hanım."dedi bir ses. Yönümü sese çevirdiğimde çaycı Hamdi abi elinde milli çaylarrrrr tepsi ile bana doğru geliyordu.

"Buyur abi?"dedim.

Elindeki tepsinin üstündeki çayların arasından bir dondurma uzattı bana. Vanilyalı bir dondurma. "Bir adam bunu size gönderdi doktor hanım."

Ney?

Boş boş bakarken bir yandan da dondurmayı aldım."Bana mı? Kim?"

"Adını söylemedi vallahi."dedi."Gökçen doktora götürün dedi sadece."

Mal mal baktım dondurmaya. Bana hangi adam dondurma göndersin lan? Sebep ne buna? Hem de sevdiğim vanilyalı dondurmadan...Bismillah...Hamdi abi diğer doktorlara çay vermek adına yanımdan ayrılırken ben hala elimdeki dondurmaya bakıyordum. Derken Hamdi abi "Haaa Gökçen hanım..."deyince tekrar ona döndüm.

"Gönderen dedi ki; artık meybuz satmıyorlarmış. Bununla idare edecekmişsiniz..."

Elimdeki dondurmaya bakakaldım.

Aklımda sayısız anı uçuştı. Hepsinin ise tek bir ortak noktası vardı. Minik Gökçen'e en sevdiği portakallı ve colalı meybuzlardan alan minik Murathan... Sayısız kelime yankılandı kulaklarımda. Bunca zaman hep en arkaya attığım sayısız kelime...

Meybuz alayım mı sana Pamuk?

Ağlama.Kız sus.Tamam sus.Meybuz alacağım Pamuk.Sus.Sümük ettin her yeri.Susss!

Popakallı kalmamış.Al bakalım cocalı meybuz Pamuk.

Isırarak yeme şunu? Hasta olup ortalığa kusarsan saçlarını yolarım Pamuk.

Bir daha meybuz paketinin içine tükürürsen onu sana yalatırım Pamuk. Ne pissin be!

Pamukkk! Yeni meybuzlar gelmiş.Koşşşşş!

Sana meybuz aldım Pamuk.Koş, gel...

Kalbimi bir sıcaklık sarıp sarmaladı. Öyle ki her zerrem titredi.Her zerrem ısındı. Ve o an hiç olmaması gereken bir şey daha oldu.

Elimdeki dondurmaya bakarken dudaklarımdan minik bir hıçkırık kaçtı...

"Yazıya dökülmemiş masallar, saza vurulmamış türküler gibisin içimde.

*Unutulmaya yakın,
Bir köşede saklanan..."*

***AHMET ERHAN**

2015-Kerkük

"Ölmüştüüü?" dedi tepesinde bir erkek sesi bozuk Türkçesiyle.

Sağ bacağına bir tekme yedi. Ama gözünü açıp kim olduğuna bakamadı bile Murathan. Başı önüne eğik, sağ kolundan duvara zincirlenmiş, sırtı soğuk taş duvarlara dayalı bir şekilde öylece durdu. Ölmemiştii. Ama bu sona artık yaklaştığını hissediyordu.

"Kolay kolay ölmez o."dedi başka bir erkek sesi sert sert."Asker.Kalk lan!"

Burada olduğu süre boyunca bu sesi çok iyi öğrenmişti artık.

Ebul Sam.

Örgütün Kerkük yapılanmasının lideri. Sayısız bomba eyleminin sorumlusu. Milyonlarca masumun katili. Cinsini cibiliyetini siktiği bir orospu çocuğu.

"Lan bana bak asker."dedi Ebul Sam bozuk Türkçe'siyle.Saçlarından tutup sertçe geri çekerek yüzünü kendisine çevirdi.Küçümser bir tını vardı sesinde. "Essah öldün mü lan göpek?"

Cevap vermedi. Yavaşça gözlerini aralayıp Ebul Sam'ın sikilesi yüzüne baktı. Sol yanağındaki derin yara izini, siyah saçlarını ve esmer tenini her zamanki gibi aklına kazıdı.

Olur da buradan sağ çıkarsa onu buraya gömmek için.

"Ne can varmış sende be asker?" dedi Ebul Sam küçümser bir gülüşle. "Vallah seninle buraya gelenler teker teker mefta oldu,senin hala maşallahın var."

"Belanı sikmeden ölmem."diye mırıldandı Murathan zorla.

Ebul Sam ise anında kocaman bir kahkaha attı. "Hastayım siz Türklere. Geberirken bile hala hava atma derdindesiniz. Valla inanmazsın hayran kalıyorum bazen bu gerizekalılığınıza."

Murathan cevap veremedi. Zira Ebul Sam'ın yanındaki diğer cibiliyetini siktiği Haldun denen puştun yandan ensesine indirdiği odun parçası ile artık neredeyse uyuşmaya başlayan kafasında ince bir sızı hissederek sol tarafına doğru yığıldı.

Burnundan akan kan dudaklarının üstüne yavaşça inerken yığıldığı yerde, sancıyan her bir zerresi ile öylece bekledi. Kalkmalıydı. Şehit olacaksa bile böyle şehit olmamalıydı. Başı yere düşmemeliydi. Asla düşmemeliydi.

"Yav komutansındır,işe yarar bir boksundur diye aldık seni buraya getirdik,kaç aydır ne bir arayanın var ne bir soranın. Boşuna ekmek su veriyorum ben sana ha. Uğruna öldüğünüz o ülke hani lan? Gelsin alsın seni benim elimden? Haydeee!"

Eğleniyordu kendince cibiliyetini siktiği orospu çocuğu. Gücü anca o böyle duvara zincirliyenken yetiyordu çünkü.

Murathan güldü. Ağzına yüzüne dolan bütün kanlara rağmen anında kahkaha ata ata güldü hem de. Yığıldığı yerden tekrar doğruldu. Her zerresi acı içindeydi ama yüzüne asla yansıtmadan bütün ifadesizliği ile tekrar duvara geri yaslandı. Bakışlarını tam Ebul Sam'ın gözlerine dikti.

"Senin neden bir vatanın yok...Hiç bunu düşündün mü?"dedi hışırtilı bir sesle.

Ebul Sam hala eğleniyordu. Sırıtarak bakıyordu. "Bah şimdi edebiyat yapacak bah."dedi neşeyle Haldun'a dönüp."İyi dinle burayı Haldun."Tekrar Murathan'a döndü. "Bu Türkler bayılıyor böyle anlarda bir ölür bin diriliriz zırvalıhhlara." Gülüşü yavaşça silinirken,öfke dolu gözlerini aynı şekilde daha çok öfke dolu olan Murathan'ın gözlerine dikti."Söyle bakalım Karakurt. Neden yokmuş bizim vatanımız?"

Murathan daha çok güldü."Çünkü siz yoksunuz amına koyim."Gülüşü kahkahaya dönüştü."Hiçsiniz!"

Ebul Sam'da güldü."Senin varda ne oluyor lan? Sattı o uğruna buralara düştüğün ülken seni. Haniiii nerdelerr?"

Gözleri kapanıyordu.Acıdan,ağrıdan her bir zerresi uyuşmuştu. Ama olabildiğince dik durdu Murathan. Kahkahası alaysı bir tebessüme dönüştü."Belanı siktikleri gün görürsün neredeler."

"Aynen ondan."dedi Ebul Sam'da daha büyük bir alayla. Sonra ciddileşti. Bütün dikkatiyle bakışlarını Murathan'ın gözlerine dikti."Bize çalış Karakurt." dedi sikilesi sesiyle. "Dayanıklısın. Seni öldürecek olmak beni üzer."

Murathan yine güldü. Şu durumda gülmeyip de ne yapacaktı? Bu teklif karşısında bir iki dakika ciddi ciddi güldü.

"Delirdin mi lan?"dedi Ebul Sam yanağına hafif bir sille çakarak.

Ama tam o an Murathan ışık hızında gülmeyi kesip duvara kelepçeli olmayan diğer eliyle Ebul Sam'ın boynuna yapıştı. Gücü tükenip,günlerce işkence gördüğü için tek zincirin onu tutmak için yeterli olacağını düşünmüşlerdi. Ama yanılıyorlardı.

Bunu beklemeyen Ebul Sam boğuk bir hışırtı ile Murathan'ın elinde çırpınırken Haldun hızla koluna yapıştı. Murathan ise son kalan gücü ile Ebul Sam'ın boğazını iyice sıktı. Bütün öfkesi ile baktı gözlerine. "İmkanın varken beni şu an öldür."dedi yüzüne tükürür gibi."Eğer yaşarsam... Seni yeryüzünden silmeden... Gelmişini geçmişini sikmeden...Ölmem!"

Haldun yandan ani bir şekilde kafasına ve omuzlarına üst üste odun darbeleri indirince son kalan gücü de tükenmişti artık Murathan'ın. Çaresizce kolları geri düştü. Yere devrildi. Ebul Sam ise anında boğazını tuta tuta korkuyla önünden geriledi.

Akıllı adamdı. Riskli hiç bir işe girmiyordu. Ama cesur falan değildi. Hatta pışt desen altına sıçacak bir itti.Sadece zekasına güveniyordu. Bir de arkasında var olan başka güçlere.

Hızla yerden kalktı. Kurtulmanın verdiği rahatlıkla Haldun'un elinden odunu kapıp şiddetli bir darbeye o geçirdi sırtına ve kafasına. Murathan'ın yerden ona attığı ters bakışı görünce ise yavaşça geriledi. Şu halde bile hala ondan korkması Murathan'ın dudağında yarım bir gülüş oluşmasına neden oldu.

"Yazık oldu."dedi öfkeli bir mırıltı ile."Oysa seni yanımda görmek isterdim Karakurt."

"Ananın amını gör..."

Gayet yeterli bir cevaptı.

"Ekmekte vermeyin artık." diye bağırdı Ebul Sam. Arkasını dönüp çıkışa ilerledi. "Bırakın gebersin it.Bize çalışacağı falan yohtur."

İkisi birlikte bulunduğu yerden çıkıp demir kapıyı tekrar üzerine kapattılar. Önce derin bir nefes verdi. Ama aldığı her nefes batıyordu. Acıyla devrildiği yerden doğruldu. Tekrar soğuk duvara yaslandı. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre baktı paslanmış demir kapıya.

Kan.

Çamur.

Kapı gıcirtısı.

Karanlık.

Birbirine vuran kelepçe demirlerinin çıkardığı patırtılar.

Hafiften yükselen insan çığlıkları.

Kadın sesi mi?

Erkek sesi mi?

Yoksa çocuk?

Ayıramıyordu.

Murathan artık hiç bir şey ayıramıyordu.

Mesela kaç gündür buradaydı. Zindanın sağ köşesinde bulunan minik camdan en son 23 gün sayabilmişti. Sonra ise havasız kalması için o camı da kapatmışlardı. Yüzüne en son vuran ışıktaki o camın kapanması ile birlikte uçup gitmişti.

Arada kapı açılıyor, Haldun denen it önündeki çamurların içine bir ekmek parçası atılıyordu. Hayatta kalmak için sayamadığı gün kadar yediği tek şey buydu. Çamura bulanmış ekmek...

Su niyetine ise yerdeki hafif çöküntülerinin içine birikmiş suları içmek zorundaydı. Arada ise kendi kanını.

Ama sınırı bu kadardı. Yaraları çoktu. Ağırdı. Günlerdir işkence görüyordu. Tahmin ettiği kadarıyla kafasına üç tane yarık, sol kaburgasında çatlak ya da kırık vardı. Göğsünde boylu boyunca uzanan derin bıçak yarası ise Ebul Sam'ın ona bıraktığı unutulmaz anılardan sadece biriydi. Ve büyük ihtimal günlerdir o yaradan oluk oluk akan kanı bugün tükeniyordu.

Burada şehit olacaktı.

Sonu bu kadardı.

Göğsündeki yara günlerdir olduğu gibi tekrar sızlamaya başlayınca yüzünü buruşturarak yaslandığı duvardan doğrulmaya çalıştı. Hareket etmeye çalıştıkça sağ kolundaki kelepçeden kulaklarına dolan zincir sesleri ile durdu.

İmkani olsa bu sesi de sikerdi.

Derin bir nefes verdi. Ama aldığı nefes boğazına acı bir şekilde batınca başı tekrar acı içinde önüne düştü.

Acaba hala Kerkük'de miydi? Operasyon sırasında atılan bombadan öldüğünü mü düşünmüşlerdi? Türkiye'ye çoktan şehit haberi mi gitmişti? Herkes onu ölü mü sanıyordu gerçekten? Ebul Sam haklı mıydı? Kimse geri dönmemiş miydi?

Boşuna bunları düşünme diye geçirdi içinden,son kalan düşünce kırıntıları ile. O bir özel kuvvet askeri idi. Aslında hiç bir operasyonda yoktu. Görünmezdi. Ve sorumluluk tamamen onlara aitti.Varlığı bilinmeyendi.

Tekti.

Ve şehadet yakındı.

Buradan çıkış imkansızdı. Sayısız defa dememişti kaçmayı ama göğsünde boylu boyunca uzanan yara, açlık, susuzluk ve sayısız işkence ile gücünün son noktasına gelmişti. Sınırları buraya kadardı.

Annem... diye düşündü ilk. Eğer şehit haberi gittiyse... Annesi ne yapacaktı?

Çok üzülmüştü. Perişan olurdu... Yalvarmıştı ona asker olma diye. Neredeyse ayaklarına kapanmıştı. Bir acıyı daha kaldırmaz benim yüreğim demişti. Ama Murathan bile bile arkasını dönmüştü annesinin yüreğine. O da üzülmüştü. Ama babasına verdiği söz her şeyden daha değerliydi.

Asker olacaktı. Tıpkı babasının istediği gibi. Tıpkı babası gibi.

Peki ya ablaları? Aslıhan ablasını bunca yıllık ömründe bir kere bile ağlarken görmemişti. Babalarının şehit töreninde bile ağlamayan ablası,onun töreninde ağlar mıydı? Gülhan ablası? O ne yapardı?

Murathan olmadan... Ailesi ne yapardı?

Yapacakları şey basitti. Tıpkı babası şehit düştüğünde yaptıkları şeyi yapacaklardı. Başları dik bir şekilde şehit töreninde duracak, ardından eve gelip günlerce, hatta yıllarca birbirlerinden gizli köşelerde resmini okşayıp gizlice ağlayacaklardı.

Şehit olan giderdi. Geride kalan ise bir avuç ateş olur,o ateşle içini yaka yaka kül ederdi.

Murathan bunu bilirdi. Çok iyi bilirdi.

Aklına hemen babası düştü. Günlerdir ailesini hiç düşünmemişti. Düşünmemeliydi. İşkenceye dayanmanın yolu buydu çünkü. Beyni boşaltmak. İnsani bütün duygulardan arınmak. Sevdiğin, değer verdiğin hiç bir şeyi düşünmemek. Sadece hayatta kalmaya odaklanmak.

Ama artık yaşama dair umudu yoktu. O yüzden sevdiklerinden başka düşünecek başka bir şeyi de yoktu. Sayısız zamandır açık tutmaya çalıştığı bilincini artık kaybetmek üzereydi. Bitiyordu.

Şehit Yusuf Karakurt'un oğlu Murathan Karakurt şehit oluyordu.

Aklına bir anı düştü.

Babasının kucağına oturmuş. Hayran hayran kollarındaki askeri rütbeye dokunuyor. "Ben de bunlardan takacak mıyım baba?" diye soruyor. Babası ise hemen gülüyor. "Takarsın tabi oğlum. Hatta senin daha çok rütben olur. Baktıkça gurur duyarım."

"Peki ya şehit olursam?" diyor Murathan "O zaman da gurur duyar mısın? "

Babası önce bir şey söylemeden bakıyor yüzüne. Sonra ise derin bir tebessüm beliriyor dudaklarında. Saçlarını yavaşça alnından geri itip alnına minik bir öpücük bırakıyor. Murathan'ın sorusuna cevap vermiyor. Sadece kollarını sırtına daha çok sarıp sıkıca gövdesine çekiyor.

"Baba..." diye mırıldandı çatallı ve kısık bir sesle. "Ben geliyorum." Yutkundu. Başını önünden kaldıramadı. Hatta gözlerini bile açamadı. "Adını şerefle yaşattım... Şerefimle de bitiriyorum."

Hayatın film gibi gözün önünden geçmesi dedikleri buydu galiba. Özel kuvvetlere girmek için aldığı zorlu eğitimler geçti gözünün önünden. Kan, ter, emek...

Akademiden mezun olduğu gün. Anne ve ablalarının hüznü ve gurur dolu bakışları.

İlk askeri üniforma giydiği an.

İlk silah tuttuğu an.

Başının yanından geçen ilk kurşun.

Yanında şehit düşen silah arkadaşları.

Ve bir çift kehribar göz. Nasırlı iki el. Güven dolu bir gövde. Babası...

Bilinci git gide silikleşirken tek bir nefes dahi almaya mecali yoktu. Her nefeste göğsüne amansız bir acı dolup aldığı nefesi ona fazlası ile zehir ediyordu. Öylece durdu. Hiçbir düşünceye tutunmadı. Bilincinin iyice elinden kayıp gitmesine izin verdi.

Ta ki bir ses duyana kadar.

"Kepçük..."

Gözlerini yine açamadı ama bu ses kayıp giden bilincini anında geri getirdi. Bekledi. Duyduğu şeyin gerçek olup olmadığını anlamak için gözlerini açmadan bekledi. Sonra ise yine aynı sesi duydu.

"Kepçük..."

Bunu tek bir kişi derdi. Bu ses tek bir kişiye ait olabilirdi...

Göğsüne keskin bir acı doldu. Öyle ki acı, gözlerini açmadan bile yaşartmıştı göz pınarlarını. Nefes alması çok zordu. Ama aldı. Bütün acısına rağmen derin bir nefes aldı ve yavaşça gözlerini araladı. İlk dizlerini gördü. Kesik askeri üniformasını, kan revan içinde kalmış dizlerini...

Sonra yavaşça başını önünden kaldırdı. Ve anında her zerresine derin bir mavilik doldu.

Kocaman mavi gözleri, küçücük dudakları, uzun, dağınık siyah saçları ve bembeyaz teniyle aşinası olduğu minik bir kız çocuğu vardı karşısında... Gülerek bakıyordu Murathan'a. Hem de her zaman ki tatlı gülüşüyle.

Gökçen...

Tek bir nefes dahi alsa canı çıkacak gibiydi ama önüne diz çökmüş, dikkatle ona bakan bu simaya bakarken yavaşça gülümsedi. "Pamuk ..." diye bir mırıltı döküldü yıllar sonra dudaklarından.

Minik Gökçen ise hemen daha çok güldü. "Napyon sen burada?"

Murathan cevap veremedi. Sadece dudaklarındaki tebessümü bozmadan öylece baktı her zerresini ezbere bildiği yüze...Ve o an içinden gelen ilk şeyi yaptı. Kelepçe ile duvara zincirlenmemiş elini zorla, titreye titreye yukarı kaldırdı. Uzatıp, hala gülerek ona bakan Pamuk'un siyah saçlarına ürkekçe dokundu. Parmak uçları hemen sıcacık oldu.

En sevdiği siyah saçlar. Dalin kokan saçlar...

Gülüşü daha da büyüdü.

Sonra yavaşça titrek parmaklarını yanağına indirdi.

Pamuk yanaklar...

Gözlerine ilerledi. Usulca dokundu göz kapaklarına. İçinde mavinin bütün tonlarını barındıran en sevdiği mavilere...

Ne kadar olmuştu bu mavileri görmeyeli? Ne kadar olmuştu bu mavilere dokunmalı?

Yıllar. Çok uzun yıllar.

Oysa ölürken göreceği son yüzün babası olacağını düşünürdü. Yanılmıştı. Ölürken gördüğü son şeyin bunca yıllık ömründe başka hiç kimsede göremediği maviliklerin olmasının memnuniyeti ile öylece bakakaldı minik kıza.

"Neden budasın sen?" diye sordu Gökçen.

Murathan cevap veremedi. Ne diyecekti ki?

Gökçen ise her zaman ki gülüşü ile bakıyordu ona."Bu ne Kepçük?" diye bir soru daha yöneltti bileğindeki kelepçeyi işaret ederek.

Gökçen ve bitmeyen soruları...

İstemsizce Murathan'ın gülüşü daha çok büyüdü. "Büyümedin mi sen hala Pamuk?" diye sordu usulca.

"Hayır." dedi Gökçen tatlı tebessümü ile. "Seni bekledim."

"Beni mi?"

"Evet."dedi Gökçen aynı neşesi ile."Ama gelmedin. Sen gelmeyince de ben sana geldim."

Her zamanki gibi diye düşündü...Her zaman Pamuk ilk ona gelirdi zaten. Sadece onu görmesi yeterdi. Anında yanında biterdi.

"Unutmadın mı sen beni?" diye sordu buruk bir sesle.

Gökçen hemen ciddileşti. "Niye unutayım be? Salak mıyım ben? Salak Kepçük."

Murathan bu sefer hışırtilı bir sesle güldü. "Dilde yine pabuç..."

"Sen beni unuttun mu ki?"diye sordu Gökçen tatlı tatlı.

Murathan zorla araladığı gözlerini derin mavilerden çekmedi.Çekmekte istemiyordu zaten. Sonu bu maviliklerde boğularak olacaksa, razıydı...

"Unuttum..."diye mırıldandı.

"Niye ki?"

"Yaşamak için..."dedi.Zorla bir nefes daha aldı. "Eğer unutmazsam... Ölürdüm..."

"Neden?"diye sordu Gökçen bu sefer.

"Özlemekten..."diye mırıldandı. Kalbi acıdı. Ama göğsünde ki yaradan mı yoksa içinde ki yaradan mı, bilemedi...

"Burana ne oldu?"diyerek Gökçen göğsünde ki yarayı minik parmağı ile işaret etti. Üzgün üzgün baktı. Sanki asıl canı yanan oymuş gibi.

"Düşüm...."dedi Murathan.

"Acıyo mu?"

Bütün acılarını yok saymaya çalışarak tebessüm etti."Hayır."

"Kanıyooo ama..."dedi Gökçen yine üzgün üzgün. Gözleri yaraya bakarken doluyor gibiydi.

Gökçen üzüldü.Çok üzüldü.Biliyordu.O yüzden o üzülmesin diye her zaman söylediği minik yalanlarından birine sığındı."Acıtan kan değil bu.Üzülme..."

"Acıtmayan kan mı olur salak Kepçük?"

Murathan daha çok güldü. "Doğru..." diye mırıldandı. "Biraz acıyor."

Aynı üzgün bakışlarıyla dinledi Gökçen. Sonra daha çok yaklaştı Murathan'a. "Öpim mi geçsin?"

Murathan cevap vermedi. Öylece bakakaldı Gökçen'e. Gülüşü yavaşça silindi. Yerine hüzünlü bir bakış kuruldu. "Gerçek değilsin sen?" dedi titrek bir sesle. "Değil mi Pamuk? Değilsin... Yoksun."

Gökçen neşeli bir kahkaha attı. Sonra uzanıp Murathan'ın burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktı. "Her yanın uf olmuş." diyerek geri çekildi. "Salak Kepçük."

"Değilsin." dedi Murathan içine dolan dalin kokusu ve yıllar sonra burnunda hissettiği minik dudakların verdiği acı buruklukla. Genzinin yandığını hissediyordu. "Değilsin..." diye tekrarladı. "Gerçek değilsin. Burada değilsin."

"Öptüm, geçti." dedi Gökçen önünden ayağa kalkarak. Sıkıca yerde ki elini kavradı. "Hadi kalk oyun oynayalım Kepçük."

Gerçek olmadığını bile bile kendini bu yalana bıraktı Murathan. "Yorgunum Pamuk..." diyerek cevapladı onu.

Ama Gökçen her zaman ki gibi inat etmekten vazgeçmiyordu. "Yaaaaa hadi amaaaağğğğ!" dedi huysuz huysuz elini çekerek. "Noğlarrrrr Murathannnn noğlarrrrrrr. Kalkkkkk."

Zorla gözlerini açık tutmaya çalıştı. Bu maviliklerden bir kez daha ayrılmak istemiyordu. "Gücüm yok ama..." diyebilirdi.

"Oyun oynayalım." dedi Gökçen elini bırakıp neşe ile gerileyerek. Neşeli bir kahkaha atarak kendi etrafında döndü. Saçlarını sağa sola savurdu. "Hadiiii Kepçük. Söz senin istediğin oyunu oynayacağım. Hadiiii. Kalkkk. Hadi. Uyan Kepçük. Noğğğlarrrr..." Sesi ve görüntüsü git gide uzaklaşıyordu.

Murathan ise gitmesini istemiyordu.

"Pamuk..." diye mırıldandı önünden gitgide silikleşen görüntüsüne bakarken.

Ses gitgide derinleşti. Gökçen uzaklaştıkça uzaklaştı. Derinlerden yine "Hadi Kepçük." diyen Gökçen'in tatlı sesi yükseldi. "Oyun oynayalım. Seni bekliyorum. Gel. Noğlarrrrr."

"Gökçen..." dedi yine. "Gök...çen..."

Görüntü artık tamamen kayboldu. Ses derin bir uğultu halini aldı. Varla yok arası uğultular doldurdu kulaklarını.

Silah sesleri... Şiddetli bir gürültü...

Etraf yine derin bir karanlığa bürünmüşken çok derinlerden başka bir ses duyuldu.

"Yaşıyor." diye bağırdı Timur'un sesi. "Murathan burada komutanım. Yaşıyor! MURATHAN YAŞIYORRR!"

İvettttt,bölüm nasıldı köşemizin satır arasını baştan bir buraya bırakalım

Çokça sevgi, Çokça

11.BÖLÜM

*"Ne zormuş dayanmak;yokluğuna akşamları
Çekilip, için için ağlamak bir kenarda
Hatırlamak gözlerini,dalgın ve sevdalı
Özlemek sonra deliler gibi şarkılarda*

...

*Sanırım ki geleceksin her zamanki gibi,
Gözlerin duygularını ne kadar saklasa,
Taşacak ellerinden alabildiğine sevgi... "*

**ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN*

Beğeneceğiniz bir bölüm olması dileğiyle...

*Keyifli okumalar hamsi kuşlarım. Yine yoruma boğun buraları. Size
güveniyorum kwjdjwjdj*

~ ~

Gözlerine parmaklarını batırıp uyumasına engel olmaya çalıştı Murathan.

Doğru zamanı bekliyordu. Şu an asla uyuyamazdı. Bir iki dakika daha yatakta uyuyor numarası yaptı. Ortam sessizleşince ise başını battaniyenin altından çıkarıp aralık kapıdan hole baktı. Işık kapalıydı. Sadece ablaların odasından kırmızı gece lambasının ışığı geliyordu. Bu iyiydi. Onlar uyuduysa buradan sessizce sınışılabildi.

Bir iki saniye daha bekledi. Sonra yataktan usulca kalktı. Sessiz olmaya dikkat ederek terliklerini ayağına geçirdi. Masasına uzanıp yatmadan önce bu an için hazırladığı atlası,mavi keçeli kalemi ve minik el fenerini aldı.Odasının kapısına gelince önce sağa baktı. Temizdi. Sonra sola baktı. Burası da temizdi.

Parmaklarının ucunda,ışık hızında ilerleyerek dış kapıya koştu. Hedef belliydi. Pamuk'un odası.

Hastalanmıştı. Söylediklerine göre su çiçeği geçiriyormuş. Her yerine minik minik yaralar çıkmıştı. Sürekli ağlayıp yataktan kalkmak istiyordu ama anne babası izin vermiyordu. Yetmezmiş gibi Murathan'ın da iki gündür yanına gitmesine izin vermiyorlardı. Bulaşıcıymış. Ona da geçebilirmiş.

Su çiçeği her neyse istediği yere geçebilirdi. Şu an pekte umrunda değildi. Çünkü iki gündür Gökçensizdi ve sıkıntıdan patlamak üzereydi. Ama anne babalar görürse azar yerdı. O yüzden gece sessizce gidip sonra geri dönecekti.

Annesi gece Gökçen'in durumunu sormaya ve ateşine bakmaya girip çıktığı için karşı kapı kilitli değildi. O yüzden Pamukların kapıya gelince ses etmemeye özen göstererek sessizce açtı kapıyı. Aynı şekilde kapattı. Sağa baktı.Temiz.Sola baktı.Temiz.

Hızla hedefine ilerledi. Salonun önünden geçerken koltukta, başları birbirine yaslı bir şekilde uyuyakalmış Leyla teyzesini ve Ali amcasını gördü. Büyük ihtimal Gökçen'le uğraşmaktan ikisi de yorgunluktan olduğu yere yıkılmıştı. Minik cadı hastayken daha da nazlı oluyordu.Hele de babasına karşı...

İlerleyip Gökçen'in odasına girdi. Kapıyı tekrar sessizce kapatıp elindeki feneri açtı. Ve evet. Pamuk buradaydı. Saçı başı dağılmış,ayağının biri yatağın bir ucunda,diğeri diğer bir ucunda bir halde uyuyordu. Dudakları memnuniyetle iki yana kıvrılırken ona doğru ilerledi. Beyaz fener ışığının aydınlattığı kadarıyla kollarındaki, yüzündeki ve boynundaki yaralara baktı.

İstemsizce yaralara bakarken içli bir nefes verdi. Kötü görünüyorlardı. Çok acıyor olmalıydı...

Pamuk bunlar içinde derim çürüyor diye ağlıyordu.O yüzden mavi kalemini getirmişti zaten. Eli,kolu,bacağı ne zaman morarsa oraya minik mavi çiçeklerden çizirdi. Bu yaralarada çizirse belki acısı daha çabuk geçerdi.

Onun olan şeylere çizdiği,en sevdiği mavi çiçeklerden,Gökçen'e benzeyen mavi çiçeklerden...

Unutmabeni çiçeklerinden...

Önce usulca elini alına koyup ateşine baktı. Hiç bir şey anlamadı. Bir elini kendi alına koyup diğerini onun alına koyarak karşılaştırma yaptı. Yine anlamadı. En iyisi bu kısmı geçmekti. Feneri ağzı ile tutup mavi keçeli kalemini açtı. Görebildiği kadarıyla ellerinin üstündeki ve kolundaki yaraların üstüne minik çiçekler çizmeye başladı.

"Kepçük..."dedi birden Pamuk'un cılız sesi.

Ağzında fenerle hemen ona dönünce Gökçen huysuzca yüzünü ekşitti. "Yaaaa!"dedi elini yüzüne kapatarak. "Göremiyomm! Bu ne?"

"Sus kız!"dedi Murathan hemen."Milleti uyandıracaksın.Bağırma."

Gökçen cevap vermeden huysuzca yüzünü buruşturmaya devam etti.Uyanınca ya da uykusu gelince huysuzlandığı zaten bilinen bir şey olduğu için bu görüntü Murathan'ı şaşırtmadı.

"Başın ağrıyor mu yine?"diye sordu.

"Hayır..."dedi Gökçen nazlı nazlı."Ama kalnım alyıyo Kepçük..."

Hemen ileri uzandı.Ne zaman onun karnı ağrısı annesi ve Aslıhan ablasının yaptığı gibi yavaşça karnını ovuşturdu. Gökçen bir şey söylemeden öylece huysuz huysuz bir süre baktı. Sonra ise kollarında ki yaralara çizilen çiçeklere takıldı bakışları. Uyku sersemi hafifçe sırtarak diğer eliyle minik parmağını çiçeklerden birine yapıştırdı.

"Kepçük çiçeği..." diye mırıldandı.Sonra hızla elini attığı yerdeki yaraları kaşımaya başladı.

"Gökçen!" dedi Murathan hemen. Karnını bırakıp eline yapıştı. "Kaşımışunları. Annemlerden duydum. Kötü olurmuş sonra."

"Yaaa!" diye yine huysuzlandı. "Ama çok kaşınıyoo."

Kaşımalarının tek yolu aklını dağıtmaktı. Biliyordu Murathan. "Yana kay." dedi kısık bir sesle. "Dün okulda bir sürü bi şey öğrendim. Hepsini anlatacağım sana." Gökçen'in yana kaymasına fırsat vermeden o iteleyip yanına tünedi.

"Ama annem dedi ki bu çürükler yaklaşıp da geçelmiş Kepçük." dedi Gökçen kısık bir sesle. "Ya sana da gelirse?"

"Bak, ben benim çiçeğimden çizdim onlara." dedi Murathan, Gökçen'in kolundaki mavi çiçekleri işaret ederek. "Artık su çiçeği değiller. Bana geçemezler."

Gökçen minik bir duraksamanın ardından Murathan'a yaklaştı. Bu fikir aklına yatmıştı. Murathan ise sırtını yatak başlığına dayadı. İkisi de birbirine iyice sokuldu. Hatta Gökçen başını yavaşça Murathan'ın omuzuna yaslayıp uslu uslu bekledi. Murathan ise bir eliyle feneri tutup diğeri ile atlası açmakta zorlanıyordu. O yüzden Gökçen'in yarasını kaşımaya hazırlanan elini hemen geri çekti. "Tut bakım şunu." diyerek feneri eline tutuşturdu.

Ama Gökçen feneri alır almaz ışığı direkt Murathan'ın gözüne tutup kıkırdamaya başlamıştı. "Çöööö!" diyerek korkutucu olmaya çalıştı.

"Pamuk!" diye yükselerek feneri elinden kaptı. "Valla giderim ha! İki dakika sabit dur."

Gökçen ise hasta olmasına rağmen hala bazı konularda dinçti. Mesela Kepçük kulağı çekmek...

Kulağı hızla çekilen Murathan yılmış ifadesi ile yatak başlığına tekrar yaslandı. "Gel şu yanıma bela." dedi ters ters. "Gel!"

Gökçen sıırttı. Hemen tekrar eski yerine kuruldu. Ama böyle olmuyordu. O yüzden Murathan tekrar ayaklandı. "Yüzüstü okuyalım. O zaman belki karın ağrın da geçer." diye mırıldandı. Battaniyeyi yana çekti. Kitapları yatağın uç kısmına attı. İkisi de aynı anda yan yana, yüzüstü uzandı.

Sonra ise Gökçen'in kıkırdamaması için aklına gelen ilk şeyi yaptı. Kafasını kendine çekip yanaklarını birbirine yapıştırdı. Kafalarının arasına feneri sıkıştırıp ışığı önlerine gelecek şekilde ayarladı. "Kafanı oynatırsan düşer. Oynama sakın."

"Timam." dedi Gökçen fener kafalarının arasından düşmesin diye hareket etmeden.

Murathan onun bu gereksiz ciddiyetine alttan alttan gülüp atlası açtı. İlk resim bir dünya haritasıydı."Bak,Burası dünya. Dünyada bu kadar ülke varmış."

"Ülke ne?"

"İşte herkesin yaşadığı yer."

"Herkes başka başka yerde mi yaşıyor ki?"

"Tabi."dedi Murathan hemen."Bak burası Rusya.Burada ruslar yaşıyor. Burası İtalya.Burada da italyanlar yaşıyor."

"Bu renklerin hepsin de başka bili mi yaşıyo yani?"

"Evet."

"Biz neredeyiz?"

Murathan hemen Türkiye'yi buldu."Biz buradayız.Burası Türkiye. Bizim ülkemiz."

"Burası bizim."dedi Gökçen hafifçe gülerek.

"Aynen öyle. Burası bizim."dedi Murathan ve diğer sayfaya geçti."Bak orası dünyaydı ya hani,burası da Türkiye'nin içi."

"Biz burada mıyız?"diyerek Gökçen parmağını Bayburt'un üzerine yapıştırdı.

"Hayır."dedi Murathan hemen.Parmağını tutup Hakkari'nin üzerine indirdi."Biz buradayız. Türkiye bir bütünmüş ama içinde bir sürü il var. Biz şu an Hakkarideyiz. Hakkari burası. Mesela bak Adana'da burası.Benim memleketim bura."diyerek Gökçen'in parmağını Adana'ya ilerletti.

"İzmir?"dedi Gökçen."Dedemler oradaymış. O nerede?"

Murathan önceden baktığı için hemen buldu İzmir'i.Gökçen'in parmağını oraya çekti. "Burada."

"Ama Abalaya çok uzak."dedi Gökçen dudak büzerek. "Arada bir sürü renkli yer var."

"Abalaya değil Pamuk. Adana."dedi Murathan gülerek. "Buradan uzak durduğuna bakma. Hepsi aynı yerin içinde sonuçta. Ne kadar uzak olabilir ki?"

"Pekisi Memoli nerede?"diye sordu Gökçen.

Murathan İstanbul'u buldu."O da burada."

"Teletabiler nerede?"

Bunu bilmiyordu. Anlık duraksayarak baktı haritaya. Teletabilerin tarlası yeşil olduğuna göre onlarda yeşil bir yerde olmalıydı diye kendince bir çıkarım yaparak yeşil renge boyalı Yozgat'ın üstünde dolaştırdı

parmağını."O da buralarda bir yerdedir herhalde..."dedi çokta emin olmayarak.

"Hepsine gidelim mi?" dedi Gökçen birden bire.Parmağı ile bütün haritayı yuvarlak içine aldı."Hepsine gidelim mi Kepçük? Noğlarr." "

"Şimdi gidemeyiz kızım."dedi Murathan bilmiş bilmiş."Annemler izin vermez. Büyümemiz lazım önce."

"Ne kadar?"

"Bilmem...Ama kendi paramız olacak kadar büyümemiz lazım."

"Naçıl paramız olacak?"

"İşe gireceğiz."dedi Murathan hemen. "Ben asker olacağım. O zaman paramız olur."

"Ama sen asker olursan gidemeyiz ki?"dedi Gökçen üzgün üzgün."İşe gidince babamlar hep çok geç geliyor.Sen de geç gelirsin.Nasıl gidiçez?"

"Belki o zamana askerler o kadar çok çalışmaz..."dedi Murathan.

"Ben doktor olayım. Benim paramla gidelim o zaman."diye bir fikir sundu Gökçen.

"İkimizin de parası olursa toplarız."diye bir fikir de Murathan sundu."O zaman anca gidebiliriz hepsine." Ama aklına gelen bir detayla birden duraksadı. "Pamuk..."dedi usulca.

"Hı?"

Biraz daha tereddüt etti ama sormadan da edemedi.

"Ya büyüyünce benimle gitmek istemezsen?" diye mırıldandı."Başkasıyla gitmek istersen buralara?"

"Paşkası kim ki?" dedi Gökçen hemen. "Ben paşkasını bilmiyom."

"Ne bileyim ben." diye homurdandı. "Seneye okula gideceksin. Bir sürü başka çocuk var orada mesela...İstemezsin di mi? Ben varken...Başkasıyla gitmezsin di mi?"

Bu arada Gökçen'in eli yanağını kaşımak için yukarı kalkınca hemen yakaladı.

"Ditmem."dedi Gökçen.

Murathan hafifçe sırttı."Aferin."dedi aynı sırtık ifadesi ile. "Ama böyle dedim diye okulda yine sülük gibi bana yapışma ha." diye de uyarmayı ihmal etmedi.

"Yapışcam."dedi Gökçen yine.

Murathan ben kime ne anlatmaya çalışıyorum ifadesi ile göz devirdi. Öğrendiği diğer şeyleri anlatmaya devam etti. İller,

şehirler,ülkeler,denizler,okyanuslar...Bildiği her şeyi anlattı ona. Aslında çoğunu okulda henüz öğrenmemişti. Ablalarının kitaplarından okumuştı.

Ama ne biliyorsa aynısını Gökçen'e de öğretti.

Bir süre sonra önce el fenerinin sonra Gökçen'in kafasının lap diye önüne düşmesi ile bakışlarını yanına çevirdi. Gökçen, atlasın üzerine yapıştığı için öne doğru büzülmüş dudakları ve ağzından atlasa akan tükürüklerle uyukluyordu.

Güldü."Doktor olacakmış...Şu haline bak...Okulda ne yapacaksın sen çok merak ediyorum Pamuk." diye söylenerek kafasını hafifçe kaldırdı. Atlası alıp tükürüklenen yere yüzünü ekşiterek baktı. Ama eliyle hemen sildi bu tükürükleri. Ve atlası yatağın ucundan aşağı savurdu.

Bir iki saniye saçlarının ucuna onu uyandırmamaya dikkat ederek dokunup dalmasını bekledi. Uyanırsa iyice huysuzlanıp milleti buraya toplayabilirdi. Yeterli süre geçince yatağın üstüne bağdaş kurup oturdu. Saçlarını usulca yana doğru topladı. Yavaşça ördü.

Sonra üstüne battaniyeyi çekti. Ve günün en sevdiği kısmına geçmek için o da usulca yanına kıvrıldı. Pamuk'un yine yarasını kaşımak için kalkan elini havada yakaladı. Kendine çekti. Parmak uçlarıyla her zamanki gibi nazikçe oynadı.

Feneri alıp yüzüne tuttu. Ezbere bildiği simaya her zamanki gibi dikkatle baktı. Kulağının hemen altındaki iki tane, yan yana minik benlere, hafif kırmızı yanaklarına, alnının sol köşesindeki küçük yara izine, minik burnuna, öne büzülmüş dudaklarına ve dudaklarının ucunda oluşmuş minik tükürük köpürcüklerine baktı.

İçli bir nefes verdi.

Amacı ne zaman uyusa yaptığı gibi onu izleyip gitmekti. Çünkü gözleri kapalıyken yüzüne bakmak onun için daha kolaydı. Ayrıca uyanıkken şımarıyordu. Böyle daha iyiydi. Ama yavaşça Gökçen'in parmakları ile oynarken kayıp giden bilinci ile muazzam bir şekilde amacından saptı.

Ertesi gün Murathan ve Gökçen'i yan yana, huzurla uyurken bulduklarında ise artık Murathan'ın da alnının ortasında kocaman bir su çiçeği vardı...

"Su...Su..."diye inleyen sesle bakışlarını elinde şefkatle okşadığı HK416'dan karşısına çevirdi Murathan.

Klasik bir manzara vardı şu an karşısında. Yakalanıncaya kadar havadan atıp tutan, yakalanınca ise götü tutuşup yalvaran kanı bozuk bir terörist

Tip tip yüzüne bakmaya devam etti. Terörist ise helikopterin sesinden kendi sesinin duyulmadığına kanaat getirmiş olacak ki bir daha aynı şeyi tekrar etti. "Su..."

Yüzsüz piç diye düşündü.Öldürmeye çalıştığı ülkenin askerinden su dileniyor. Soysuz köpek.

Timur,Hasan,Alican ve Barbaros'un bakışları Murathan'a döndü. O ne derse onu yapacaklardı. Verin derse el mecbur vereceklerdi. Ama hepsinin gönlünden geçen bir yudum su dahi vermemekti. Teröristin yüzüne bakmaya devam etti Murathan. Kehribar bakışlarında ateşler dönmesine rağmen bütün sakinliğini korumaya çalıştı.

"Alican."dedi sadece.

"Emredersiniz komutanım."dedi Alican. Yerinden doğrulup dikkatle teröristin yanına gitti ve ağzına su matarasını dayadı. "Komutana dua et sen..." diye homurdana homurdana suyu ağzına dayadı ama su ağzından çok sağa sola taşmıştı. Teröristi hızla geri savurup koltuğa itti ve tekrar yerine döndü. Elindeki su matarasına boka bakar gibi baktı.

"At gitsin onu oğlum."dedi Barbaros. Teröriste yan bir bakış attı."Bunların ağızlarının değdiği yerden şol cennetin ırmakları aksa anında kurur gider."

"Katılıyorum komutanım."dedi Alican. Matarasının ağzını kapatıp tekrar çantasına attı ama helikopterden indiği an ateşe atmak sureti ile yeryüzünden silecekti bunu.

"Ya konuşmazsa bu?" dedi Hasan kuşkuyla teröristi süzerek.

Terörist ürkek bakışlarla bakıyordu hepsine. Bu bakış Barbaros'u yavaşça güldürdü. "Şimdi daha yeni tanıştık abisi." dedi alaysı bir tonla. "Birbirimizi daha yakından tanıyınca açılır." Yanağına yandan bir şamar çaktı. "Di mi lan, ay parçam?"

Terörist tehdidin farkındaydı. Ama ifadesizliğini bozmadan önüne bakmaya devam etti. Tabii titreyerek.

"Barbaros." diye uyardı Murathan. "Ürkütme arkadaşı oğlum." Bakışları teröriste döndü. "Sonra bizi yanlış tanıyacak."

Terörist'in koyu kahve gözleri Murathan'a kitlendi. Ama içinde iki alev topu dönen bu gözlere, sert çehreye uzun süre bakamadı. Hemen başını önüne eğip tekrar derin sessizliğine büründü.

Bir süre sessiz kaldılar.

"Aybükelerden haber var mı?" diye soran Hasan bu derin sessizliği böldü.

Aybüke, Süleyman, Zülfikar ve Emek hala operasyon alanındaydı. Son bir kontrol yaptıktan sonra döneceklerdi. Şu an ilk öncelik bu iti kendine bir şey yapmadan karargaha götürmekti. Zira operasyon başlar başlamaz bütün itler çatışmak yerine kafalarına sıkarak kendilerini gebertmişlerdi. O kadar emindiler buradan sağ çıkmayacaklarına. Böyle bir korkak sıçan sürüsü ile uğraşmak hepsi için fazlası ile sinir bozucuydu. Bir tek bunu kendini öldürmeden yakalayabilmişlerdi. Bu olay ellerinde gerçekten önemli bir bilgi olduğu anlamına geliyordu. Ve bu it şu an haddinden fazla önemliydi.

"Sorun yok." dedi Murathan. "Ortam temizmiş. Biz inince helikopter onları almaya dönecek."

"Aybüke hala birini öldürmemişse tabi." dedi Hasan gülererek. "Süleyman ve Zülküfle tek bırakma fikri kesinlikle doğru değildi komutanım."

"Emek'de var." dedi Alican.

"Fillerin arasında kalan cim..." diye mırıldandı Timur. Her zamanki gibi haklıydı da.

Murathan bakışlarını teröristten çekmeden kaşları en çatık halindeyken bakmaya devam etti. Terörist tedirginlikle ona bakıyor, sonra tekrar bakışlarını önüne eğiyor, sağa sola kaçırıyordu gözlerini.

Barbaros ise elindeki tüfeğine sarılmış, efkarla helikopterin camından dışarı bakmakla meşguldü. Kalbindeki ok hala olduğu yerde duruyordu. Pek gidecek gibi de değildi.

"Barbaros komutanım." dedi Alican birden bire. "Ben biraz düşündüm de ilk konuşmayı nasıl yapacağınızı buldum sanki."

Barbaros'un kaç gündür yegane sorunu buydu. Yanına gitmek için bahane hazırdı ama gidince ilk nasıl, ne şekilde konuşmaya başlayacağını bilmediğinden pek cesaret edemiyordu. Ya kız sen kimsin lan lolipop derse mesela, ya sen git velisi gelsin derse... Bu durumda paşa paşa geri dönüp iki büyük devirip günlerce Ferdi baba dinlemekten başka ne yapabilirdi ki..?

"Ne lan?"dedi hevesle Alican'a dönerek."Ne? Ne?"

Alican derin bir nefes verdi. Dayak yeme ihtimali olabilirdi. Zülfikar komutanından idmanlıydı. Bu yüzden hala kaskının kafasında olduğuna emin olmak için elini başına attı. Evet,Buradaydı. Tekrar önüne döndü. Herkesin bakışları ne diyecek bu diye ona dikilmişken o bütün ciddiyeti ile şöyle bir giriş yaptı;

"Bilge...Kenetlenmişsin kalbime...İlmek İlmek...İşlenmiş gibisin... Hasretinle... Yüreğime..."

Timur ve Murathan'ın dudakları keyifle iki yana kıvrılırken Hasan kocaman bir kahkaha attı. Barbaros ise az önceki hevesli ifadesinin yerine son derece ters bakıyordu.

Gerçekten kurt yaşlanınca itin köpeğin maskarası oluyordu. Barbaros Yüce ne hallere düşmüştü böyle...

"Seni değil Aliş..."dedi sakince."Seni ciddiye alıp dinleyen benim aklımı sikeyim ben."

"Asıl ben senin aklını sikecem Barbaros!"diye yükseldi Timur. "Yeter lan artık. Gül gibi fikir verdik işte eline. Gidip diyeceğin tek şey merhaba. Ne dram yaptın lan kaç gündür!"

Barbaros tekrar bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Dağlara,taşlara doğru 'huzurum kalmadı fani dünyada,yapıştı canıma bir kara sevda' şarkısı için klip çeker gibi baktı. "Öyle dediğiniz gibi olmuyor bu işler be komutanım. Ben de içine düşmeden önce kolay sanırdım ama valla öyle olmuyormuş."

"Kırk kere dedim Bilge hanım ters biri değil diye."dedi Hasan."Ne dersen de terslemez seni oğlum. Az cesur ol lan. Yapacağın tek şey bir iki kere okula gitmek,az buçuk yakınlaşınca da çay,kahve her ne haltsa onu içelim mi demek,muhallebiciye gitmek işte."

"Muhallebici ne Hasan abi ya?"dedi Alican gülerek."Muhallebici mi kaldı allah aşkına? En son Turgut Özal zamanındaydı o.Sen olaydan baya kopmuşsun ha."

"O kadar oldu mu lan?Biz Zeynomla ilk orada buluşmuştuk.Yaşlanmışsınız ha..."dedi Hasan düşünceli düşünceli.Sonra tekrar Barbaros'a döndü."Lan her ne boksa işte. Siz de şimdi nerede buluşuluyorsa oraya gidin işte oğlum."

"Anlamıyorsunuz beni Hasan abi..."dedi Barbaros dertli dertli.

"Doğru valla.Asla anlamayacağım."diye homurdandı Murathan.

"Ya memleketinde sevgilisi falan varsa? Ya da belki başka birini seviyordur.Ne biliyorum ki sonuçta hakkında..."diye mırıldandı Barbaros.

"Olaya böyle bakarsanız yol alamazsınız ama Barbaros komutanım."dedi Alican aşırı bilgili bir havayla. "Mesela ben de bir kız beğenince sizin gibi oluyorum. Ama Zülfikar komutanım bana hep der ki; Armudun sapı ve üzümün çöpü daima olacaktır.Bu bizim onu yememize asla engel değil Aliş! Sapı varsa ayır. Çöpü varsa at.Ve ye!"

"Adam çocuğa resmen pezevenklik dersi vermiş.Şaka gibi..."diye mırıldandı Hasan boş bir bakışla Alican'a bakarken.

Barbaros ise kendi iç çelişkilerinden hala kurtulamamıştı. Anlık gelen ilk düşünce ile "Murathan komutanım."diye mırıldandı. Hevesli bir parıltı vardı bakışlarında. "Acaba siz Gökçen hanıma bir sorsanız mı sevgilisi, sevdiği var mı yok mu? Yoksa hafiften bir beni çıtlatsa. Ha?"

Murathan önce ciddi ciddi dinledi. Sonra ise bu saçmalığı ciddi ciddi dinlediği için hem kendine hem Barbaros'a gerekli cevabı en net şekilde verdi. "Siktir lan oradan!"

Zaten zar zor zaptettiği mavilikler yine aklına doldu Murathan'ın. Oysa son on dakikadır düşüncelerini gayet iyi dizginleyebiliyordu. Harbi siktirdi. İki gündür görevde olduğu için görememişti. Konuşamamıştı. Ne yapıyor bilmiyordu ve yine siktirdi ki aklı istemsizce onda kalıyordu.

İşte bu yüzden ölümden döndüğünde gördüğü son yüz o olmasına rağmen onu aramamıştı. Daha doğrusu araştırmıştı. Komadan çıkar çıkmaz yaptığı ilk şey Pamuk hakkında bilgi istemek olmuştu ama eline gelen dosyayı açmamıştı. Açamamıştı.

Çünkü biliyordu.

Bir kere görürse,durmazdı. Duramazdı. Gitmek isterdi.Görmek isterdi. Hep bir adım fazlasını isterdi. Ama eğer gidince Pamuk'u eski Pamuk olarak bulamazsa o zaman geri dönmek, bırakmak eskiden yaptığı kadar kolay olmazdı. Gökçen çocukluğu demekti. Gökçen babası ile geçen günler demekti. Anılar olduğu gibi kalmalıydı. Değişim sevmezdi.Onu bıraktığı gibi bulamazsa...

Her şeye cesareti vardı. Ama buna yoktu.

Ama işler artık öyle değildi.

Pamuk gelmişti. Her zamanki gibi ilk Pamuk ona gelmişti. O gitmese bile... O gelmişti. Ve işleri daha da çıkmaza sürükleyecek önemli bir detay daha vardı.

Hiç değişmemişti.

Bakışı, duruşu, simsiyah parlak saçları, bembeyaz teni, bilmiş lafları, tatlı gülüşü, kendinden emin ama bir o kadar da panik halleri, tatlılığı ve bin bir

şekilde belaya bulaşma kapasitesi...

Hiçbir zerresi değişmemişti.

Hatta bir de üstüne bir kaç ekleme yapmıştı. Alımlı bakışlar, haddinden fazla kırmızı dudaklar, kadınsı bir duruş...

Anıları tutamıyordu.Geçmiş gömmeyi gayet iyi öğrenmişti ama geçmiş gömüldüğü yerden çıkmak için sürekli üzerindeki kapılara darbe indiriyordu. Daha ne kadar tutabilirdi.Bilmiyordu...

"Niye öyle diyorsunuz be komutanım?"diyen dertli Barbaros'un sesiyle düşüncelerden sıyrıldı."Hani kardeşlik biz? Ne olur kardeşinize az yardımcı olsanız?"

"Yooo."dedi Murathan hemen."Kim dedi kardeş olduğumuzu? Benim asla böyle bir iddiam olmadı."

"Murathan komutanım daha kendi derdine derman bulamamış,sana nasıl derman olsun abi?"dedi Alican salak bir gülüşe. Ama Murathan'ın çatık kaşları altından ona attığı öldürücü bakışları görünce tükürüğünü yutmak sureti ile gülüşünü yüzünden sildi.

"Zülküf yok diye sen bir gevşedin sanki Aliş."dedi Murathan tehditkar bir bakışla.

"Estağfurullah kimitinim..."diye geveledi ağzının içinde Alican. Olduğu yere daha çok sindi. Çok yersiz bir çıkış olmuştu. Çaylaklıktan çıkana kadar bir daha bunu yapmamalıydı.

"Siz Gökçen hanımla ilk karşılaştığınızda ne dediniz komutanım?Nasıl bir giriş yaptınız?"diye sordu Barbaros birden.

Bu yersiz soruyu beklemediği için önce öylece bir baktı. İşin doğrusu yıllar sonra tekrar gördüğü mavilikler yüzünden bütün lafları havaalanının ortasında götüne kaçmıştı. Derin bir nefes verdi. "Barbaros." dedi sakince. "Biraz daha saçmalamaya devam edersen helikopterden indiğimiz ilk dakika seni nizamiyenin ortasındaki bayrak direğine öyle bir monte ederim ki seni almak isteyen ikinizi birden sökmek zorunda kalır koçum. Bilmem anlatabildim mi?"

Barbaros yüzünü iyice asarak önüne döndü. Zira anlatılanı aşırı net anlamıştı."Nerede benim Zülküf'üm, nerede benim Sülü'm." dedi omuzları yıkılmış bir şekilde. "Bir tek onlar anlıyor beni."

"Derman beklediğin adamlara bak."dedi Timur sakince."Biri aşkına eşkiya Süleyman, diğeri am rambosu Zülfikar."

Herkes anında güldü. Barbaros yine gülmedi. Çünkü doğru bir tespitti. Akıl aldığı adamlar ondan daha fenaydı. "Ben bitmişim dadaşlar..."diye

mırıldandı.

"Lan git okula efendice merhaba de işte." dedi Timur bıkkın bir şekilde."Sizin yüzünüzden tim bok gibi aşk kokuyor. Valla başka time geçiş yapmama ramak var."

"Öyle ha deyince olmuyor işte be komutanım." dedi Barbaros. "Ayrıca siz bizi bırakamazsınız. Yemeyin şimdi bizi."

"Lan Barbo,senin şansına iki gündür de bizim oğlan kimseyi dolandırmıyor ha."dedi Hasan gülererek. "Hoca arasa anında sana geleceğim ama valla tık yok."

"Para vereyim hemen birini dolandırsın abi."diye bir öneri sundu Barbaros.

Hasan'ın gülen ifadesi hemen ciddiyete döndü. "Döverim seni. Sakın oğlumu daha da pisletme. Zaten yeterince günaha batmış durumda."

Barbaros buradan da bir çıkış bulamayınca yine dertli dertli başını cama çevirdi. Hasan ise aklına gelen yeni bir detayla Murathan'a döndü."Ha bu arada Zeynep akşama sizi bize çağırdı komutanım."

"Beni mi?"dedi Murathan hafif bir şaşkınlıkla. "Hangi sebeple?"

"Gökçen Hanımı da çağırmış galiba." diye cevapladı Hasan. "Beraber bir çay içecekmişiz. Bu yavukluluk olayı için sizden tam malumat alacak muhtemelen. Benim anlattıklarım pek tatmin etmedi kendisini."

Murathan önce boş boş baktı. Sonra saniyeler içinde gözlerinin önünde bir şimşek çaktı. İki silüet birden belirdi karşısında ve bütün ürpertisinin aksine sakinlikle şöyle bir soru yöneltti;

"Duru hala burada mı?"

Hasan anında kaşlarını çatı."Burada tabi.Daha onu gönderir miyim ben geri? Gitsin yine zincirlesin kendini ortalığa deli,manyak! Bu sefer de ben onu buraya zincirledim. Sıkıyorsa sözümünden çıksın."

Diğer denilen hiç bir şeyi umursamadı. Aklında sadece tek bir cümle kalmıştı. *Burada tabi...* Bu düşüncesine uygun bir şekilde gözlerini kapatıp duygularına tercüman olacak bir kelime mırıldandı. "Sıçtık."

Yanında oturan Timur'un dudakları yavaşça iki yana kıvrıldı. "Geçmiş olsun Karakurt."

Murathan dişlerini usulca dudağına geçirip sakinliğini korumaya çalıştı. Oysa bu tanışmanın gerçekleşmemesi tek duasıydı... "Neden yaptınız bunu?" dedi kapadığı gözlerini açıp sinir, çaresizlik karışımı bir bakışla Hasan'a bakarak. "Neden yaptı Zeynep abla bunu?"

Hasan şaşkıındı."Ne yaptık komutanım?"

Murathan dertli dertli başını arkaya atıp gözleri kapattı. "Offf." diye homurdandı. "Şimdiden başım ağrıdı yemin ediyorum."

Hasan önce boş boş bakmaya devam etti. Sonra bir düşündü. Düşündü. Düşündü. Ve en sonunda anlık bir şimşek çaktı. "Bir ara Gökçen hanım için üzümlerin nesli tükeniyor sakın yemeyin eylemine katılmış gibi bir şey mi demiştin yoksa ben bunu götümünden mi uydurdum şu an komutanım? Götümünden uydurmuş olmayı tercih edeceğimi belirtmek isterim."

Murathan başını yavaşça iki yana salladı. İmkan olsada götünden uydurabilseydi bunu oysa.

Artık Hasan'ın da başı ağrıyordu. "Ulan Zeyno...Ulan Zeynooo!"

"Neyse artık." diye homurdandı Murathan. "Eninde sonunda olacaktı bu buluşma. Belki pekte iyi anlaşılamazlar ha?"

Aşırı ümitsiz bir soruydu.

Bu yüzden kimse cevap vermedi.

Bu yeterli bir cevaptı.

İnişe geçildiğini hissediyorlardı. Helikopter yavaşça alçalırken hepsi toparlanma mooduna geçti. Alican ve Barbaros aralarında baygın bir şekilde yatan teröristin kolları sıkıca tuttular. Adam resmen otobüsle Van'dan Erzurum'a gidermiş gibi rahat rahat uyuyordu. Bir yanağına Alican bir şamar çaktı. Diğerine Barbaros.

"Ay parçası." dedi Barbaros soğuk bir kibarlıkla. "Geldik. Hadi kalk yerine yatıralım seni."

Ne hikmetse terörist şamarları yer yemez anında kendine gelmişti. Barbaros'a göz ucuyla bakıp başını tekrar önüne eğdi.

Helikopter alana tamamen inince hepsi birden büyük bir ihtişamla aşağı atladılar. Her birinin yere basan postallarının heybeti ile topraktan tozlar kalktı. Hepsi birlikte askeriye doğru ilerlemeye başladı. Nizamiyenin kapısında Hayri Albay'ı görünce adımları yavaşladı. Hayri Albay ise her zaman ki çatık kaşları ile onlara doğru ilerliyordu.

Diğerleri bir iki adım geride kalırken Murathan daha da ileri gidip Hayri albayın karşısına dikildi. Asker selamı verip hazır ol konumuna geçti.

"Doğru mu duyduğum Karakurt?" dedi Hayri Albay büyük bir ciddiyetle.

Murathan boş bir bakış attı. "Ne doğru mu komutanım?"

Hayri Albay önce öylece bir baktı. Sonra sakince elini çenesine atıp ovuşturdu. "Karakurt." dedi aynı sakinlikle. "Son zamanlarda bir mallık var sanki senin üzerinde. Ha evladım?"

Doğruydı.Bir dalgınlıktır almış başını gidiyordu. Memnun değildi. Asla onlukta değildi.Ama engelde olamıyordu.

"Yok komutanım...Birden sorunca..."diye bir şeyler geveledi.Sonra ise sorulan soru konusunda yeni yeni aydınlanınca hemen açıklama yapıp bu durumdan kurtulmaya çalıştı. "Doğrudur komutanım. Baskını anlayınca sağ kalanlar çatışmak yerine anında kafalarına sıktı."Başını yana çevirip çene ucuyla dikkatle onlara bakan teröristi işaret etti."Bir buna engel olduk."

"Timin gerisi?"

"Bunu getirelim diye biz erken çıktık. Kayıp yok.Onlar da birazdan gelirler."

Hayri Albay yavaşça kafasını aşağı yukarı salladı."Önemli bir bilgi olmalı...Tahminin?"

"Emin değilim."dedi Murathan."Bombalı bir eylemde olabilir,silahlı bir baskında. Silahları IŞİD'den. Ekipmanları full donanım. Yüzeysel bir terörist topluluğu olmadıkları kesin. Merkez kolluk kuvvetlerine haber vermekte fayda var.Ani bir şeye karşı hazır olunmalı.Durum şüpheli."

Hayri Albay dikkatle dinledi. Onayladığını belirtmek için başını yine yavaşça aşağı yukarı salladı. Bakışlarını arkaya çevirdi. Yeni gelen iki asker anında ileri koşup Alican ve Barbaros'un kolundaki teröristi alıp ilerlemeye başladı.

"Ya konuşmazsa?" dedi Murathan birden. "Yakaladık yakalayalı tek kelime etmedi. Saçma bir de rahatlık var herifin üstünde."

Albay'ın dudaklarında kendinden emin bir gülüş belirdi."Timur'la baş başa kalmamış o zaman daha,belli."Gülüşü yavaşça ciddiyete dönüştü."Töngge."diye bağırdı."Senin görev daha bitmedi. Benimle gel.Konuşturalım bakalım şu iti ne diyecek?"

"Emredersiniz komutanım."deyip Timur ileri atıldı.

Albay'da ilerliyordu ki durdu. Tekrar Murathan'a döndü."Bir ara tanıştır beni Karakurt."

Boş boş baktı."Kiminle komutanım?"

Albay'ın dudaklarında imalı bir sırıtış belirdi.Saçları gibi hafifçe kırlaşan kaşları daha yumuşak bir ifadeye büründü. "En akıllı askerlerimden birini böyle bir mala çeviren kızla evladım."dedi. İfadesini bozmadan ekledi. "Mal olduğun kadar var mı bir bakalım."

Murathan bir şey söyleyemeden öylece baktı. Tıpkı denildiği gibi mal bir ifade ile göz kırptırabilirdi sadece. Zaten Hayri Albay' da arkasını dönmüş gidiyordu. Derken bir daha ona döndü. "Bu arada, o zil sesini inşallah

değiştirmişsindir."dedi ciddi ciddi."Kızın yanında da yala beni,öp beni diye çalmasın sonra ha."

Yapan o kızdı ya...Neyse...

"Değiştim komutanım..."diyebildi sadece.

Albay aynı sırtışla dönüp bu sefer gerçekten kocaman adımlarla ilerlerken Murathan dik duruşunu bozup omuzlarını düşürdü. İş daha da sıkık bir hal alıyordu. Zira az önce içinden şöyle bir şey geçmişti.

Mal edecek kadar var valla komutanım...

Dertli bir nefes verip kamuflajının ön cebinden telefonunu çıkardı. Kasım'ın yirmi ikisi.. Saat 14.15. En son hastaneye gittiğinde duvarda asılı listede gördüğü kadarıyla Gökçen'e iki günlük bir nöbet yazılıydı. Bugün nöbet çıkışı misafirlik teklifini kabul ettiğine göre Zeynep ablayı kıramamıştı. Yoksa uyku dururken başka bir şeyi tercih edeceğini pek sanmıyordu. Hiç Pamukluk değildi.

Yorgun olurdu. Ortalıkta bile uyuklayabilirdi. Derin bir nefes verdi. Harbi harbi siktirler olsundu... Ne gerek vardı yani şu an bunu düşünmeye?

Beş kadar bir duş alıp biraz uyuyup kendine gelebilirdi. Sonra yapacağı şey ise netti. "Barbo, arabanın anahtarını bana getir." diyerek sert adımlarla ilerledi.

"Nereye komutanım?" dedi Barbaros geniş geniş.

Murathan durdu. Sakince ona döndü. "Çarşıya hayatım." dedi yalandan bir tatlılıkla. "Bir şey ister misin sen de?" Bu noktada ciddileşip yükseldi. "Getir lan şu anahtarı!"

Aliş hafifçe gülerken Barbaros geniş ifadesini anında topladı."Emredersiniz komutanım..." diye mırıldandı.

Murathan önüne dönüp tekrar seri adımlarla ilerledi. İlk istikamet ise belliydi.

En soğuşundan bir duş.

"Son kararın ne şimdi nineçiğim?"

Nine kararsız bir bakışla bana bakmaya devam etti. Kararsızlığını anlayabiliyordum.

Çünkü zil sesi seçmek zordu. Hele de seçeneklerden biri 'Arafat Dağı da bir yüce dağdır' diğeri ise 'Cennetine cennetine,koy bizi de cennetine' ise...

"Sen hangisini sevdi?"

Gün 6 yıllık tıp bilgimi konuşturmanın günüydü.

Arafat Dağı mı?

Cennetine cennetine mi?

Ciddi duruşumu bozmadım çünkü nine bu konuda baya ciddi duruyordu. Elimdeki milli ergenlik telefonumuz olan E250'de Arafat Dağı'nın üstüne geldim. "Bence bu olsun."dedim ciddi ciddi. "Giriş kısmı daha güzel."

"Öyle mi dersen?"

"Öyle direm."

Güldü.O ciddi ifadesini anında silip yılların verdiği yorgunluk ve yaşanmışlık dolu yüzüyle bana kocaman tebessüm etti. "Eeee yap onu o zaman dohtor kızım."dedi sıcacık bir sesle. Bende güldüm. Gülmeyip ne yapacaktım zaten. 6 yıllık çilem kan ağlıyordu şu an.

Zil sesini seçip telefonu tekrar nineye uzattım.O ise elini kaldırıp nazıkçe dokundu omuzlarımdan aşağı dökülen saçlarımin uçlarına."Allah seni sevdiğine bağışlasın."dedi kırık bir türkçeyle. "Xwede tı derdan nede te. Xwede te bıstrine."

Tıp Kürtçesinden sonra kendimi dua Kürtçesinde de geliştirmiş bulunuyordum. Ninem şu an Allah seni korusun benzeri bir şeyler söylemişti. Yani tabi doğru hatırlıyorsam. Dua ettiğini varsayarak tebessüm edip telefonunu tekrar eline verdim. Hafif tansiyonu yükseldiği için gelmişti zaten. Gerekli müdahaleyi yaptıktan sonra ben bayılıp bana da gerekli müdahalelerin yapılmaması için 2 gündür içtiğim 27. kahvemi ekşimiş bir suratla içmeye başladım.

Yine bitmek bilmez bir 42 saatlik blok nöbet faciası içerisindeydim.

Hazreti kim varsa yetişsin.Ölüyorum...

Sonum kesinlikle bu nöbetlerde ayakta kalabilmek adına içtiğim kahvelerden,iki dakika uyuyabilmek adına büzülüp kaldığım sandalye ve sedye köşelerinden olacaktı...

Bir gün deneme şansım olsaydı yemin ediyorum gelmezdimmmmm diye böğürmeme ramak vardı ama lanet olsundu içimdeki meslek aşkına. Zaten

yeterince harika bir gün değil gibi bir de Zeynep abla arayıp akşam yemeğine çağırmıştı. Çok ısrar ettiğinden hayır diyememiştim. Mecbur buradan çıkışta onlara gidecektim. İnşallah şap diye salonlarının yüzüne yapışıp kalmam diyerek evrene pozitif enerji salmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu şu an.

İnşallah yolladığım pozitif enerjiler her zamanki gibi münasip bir yerlerimde patlamazdı. Amin.

İçtiğim 27. kahve yüzünden ağzımda bok yemişim gibi bir tat vardı. Bu sebepten suratımı daha çok asıp masama ilerledim. İfadesizce boşluğa bakarken sol bileğimin içinde şu an ilk defa gördüğüm orta boylu hafifçe maviye çalan morluğa baktım. Hangi ara gelmişti bunlar buraya?

"Kim bilir yine nereye vurdun Gökçen...?" diye homurdandım morluğun üstünü ovuşturarak. Ama morluğu ovuşturan parmaklarım yavaşça durmuştu birden. Bakışlarım boşluğa takıldı. Aklıma yine tek bir görüntü düştü. Murathan ve yara izleri... Benim şuncacık morluğuma karşılık onun sayısız can acısı..

Oflayarak elimi bileğimden çektim. Ben ne diye düşünüyorsam sanki bunu?! Adi bordo goril. Kafamı mayın tarlasına çevirmişti resmen. Günlerdir ne zaman gözümü kapatsam ya da boşluğa dalsam onunla ilgili bir anı beynimin sağından solundan hortlayıp, patlayıp duruyordu.

Hele işkenceye uğradığı,esir düştüğü gerçeği her saniye lap diye suratıma tokadı çakıyordu. Kim bilir neler yaşamıştı,kaç arkadaşını toprağa vermişti, kimse görmesin diye gizliden gizliye ağlamıştı...

Neden bu kadar acı çektirmişti ki kendine? Onca şeyden sonra...Neden kalkıp o da asker olmuştu..? Oysa geride kalanın da gitmek zorunda olanın da nasıl zorlandığını en çok biz bilirdik. Göz göre göre yine neden yapmıştı bunu kendi hayatına ve hayatındakilere?

Beyinsiz goril!

2 gündür görmemiştim kendilerini. En son bana aldığı dondurma yüzünden girdiğim bir saatlik hıçkırık krizinin şokunu ise hala atlatabilmiş değildim. Heyecanlanmıştım. Dünyanın en saçma eylemiydi bu resmen. Ciddi ciddi elimde vanilyalı bir dondurmaya bakarken heyecanlanmıştım.

Neden öyle olmuştu?

Olmamalıydı...

Saçma bir şekilde gözüm hep kapıdaydı. Gelse kızardım ama gelsin de istiyordum...

Mal mıydım?

Muhtemelen, evet.

Saçma ve anlamsız bir duygu mallığı vardı üzerimde. Acilen bundan kurtulmalıyım. Çünkü kendimi biraz tanıyorsam bu pek iyiye işaret değildi.

İğneler batır gibi acıyan gözlerimi ovuşturarak sağa sola baktım. Acil şu an sakindi. Nöbet bitimine tam 3 saat 42 dakika vardı. Bu ölüm gibi bir şey olup ölememek demek olduğu için daha asık bir suratla kollarımı masa üstünde birleştirdim. Kafamı hızla kollarımın arasına çakıp resmen bayılmak sureti ile masa üstüne yığıldım.

"Birileri yine perişan." diyen Egemen'in sesini duyunca ise şu an kollarımın arasına gömülü olduğu için görünmeyen mimiklerimin her bir hücresi ile sövdüm.

Beni bir sal Egemen demek vardı ama...Diyemedim tabi. Sakince kafamı kaldırıp kısıp gözlerle tepeme dikilmiş yerli johnny Bravo'ya bakmaya çalıştım. "Blokta'yım. Belalı'yım." diye özetledim durumumu.

Güldü. Yandan bir sandalye çekip keyifle karşıma kuruldu. "Minik civciv hastanede dehşet saçtı." dedi hala gülerken.

"Bu kadar mı ciddiye alınmazım yani?" dedim bende gülmeye çalışarak. Yalandan ters bir bakış attım. "Belalı'yım diyorum ha."

Harbi belalı olduğumdan bir haber tabi. O beni prenses peri sanıyo...oo...

"Güzel bir bela..." dedi hafif bir tebessümle bana bakarak.

Burada olduğu günler boyunca şunu çok daha net anlamıştım ki Egemen'in tek rakibi Türk Hava Yollarıydı...

Sabahları kahvaltı etmediğimi çözdüğü için her sabah beni kantine sürüklüyor ve zorla ağzıma domates, salata tepiyordu. Poliklinikten fırsat bulduğu her an yanımdaydı ve şöyle bir durum daha vardı ki 'komutan yavuklum' dedikodusu olduğu halde başka bir erkeğin hastanede bana bu kadar yakın davranması elbette dedikoducu hastane tayfasının dilinden kaçmamıştı.

Onlara göre Türk Hava Yollarından daha hızlı olan asıl bendim...

Elimden geldiğince kaçmaya çalışıyordum ama nere gitsem dibimde bitiyordu. Ciddi ciddi hanım ve elit kişiliğimden çıkmama ramak vardı. Ki şu an hiç çekilesi bir konumda değildim. Harbi belalıyım. Güzel olmayan bir bela hem de. İki gündür gıdım uyku uyumadım lan ben! Adamın ruhunu götünden çekecek her türlü donanıma sahiptim bugün.

"Şu an güzel olduğumu hiç sanmıyorum Egemen..." dedim sol elimle karıncalanmaya başlayan göz altılarımı ovuşturarak.

"Öylesin öylesin."dedi hemen."Sadece uykusuzken bir tık huysuz gibiyiz ha."

Bir tık mı?

Her şeyin ebesini ağlatabilirim diyorum oğlum şu an. Gözlerim kapanıyoouoooo! Tutamıyommmmm!

Gerçekten öyle olduğunu belirtmek için yüzümü ekşiterek sağa sola baktım. Bize bakan hemşireler vardı. Harika. Bok üstün bok. Egemen'in hakkını yiyemezdim. Hoş bir sarışın olduğu için hastanede baya bir popülerdi kendisi. Hatta bazı hemşireler bana gelip sizin arkadaşınız galiba aramı yapar mısınız önerisinde bile bulunmuştu.

Şaka değil. Ciddi ciddi böyle bir şey istenmişti benden. Ve bende ciddi ciddi Egemen'e bir iki hemşireyi çaktırmadan gösterip 'aaa şu nasıl güzel kız di mi' diye pezevenklik yapmıştım ama asla düşmüyordu adam.

"Bir şey sorabilir miyim?"dedi birden bire. Ben başımı tabi anlamında aşağı yukarı sallayınca devam etti."Bu komutan."dedi."Murathan."

Uykusuz bakışlarımı bu ismi duyar duymaz ona çevirdim. Bayılmak üzere olduğum halde gereksizce olduğum yerde dikleştim."Ne olmuş Murathan'a?"dedim sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak.

"Eski bir arkadaşım demiştin değil mi?"dedi tebessüm etmeye çalışarak."Doğru mu hatırlıyorum?"

"Öyle."

"Ne kadar eski?"diye sordu bu sefer.

Bu işin sonu nere varacaktı acaba? Ayşegül'ün duyumlarına göre yavuklu dedikodusunu kesinlikle biliyordu ama bana hiç sormamıştı. Yokmuş gibi davranıyordu. Böyle bir muhabbet hiç dönmemiş gibi devam ediyordu adam.

"Çok."dedim net bir sesle."Doğduk doğalı tanırız birbirimizi,öyle çok yani."

Kaşları usulca yukarı kalktı. "Beraber mi büyüdünüz yani?"

"Belli bir yaşa kadar evet."

"Sonra?"

Derin bir nefes verdim."Sonra...Bazı nedenlerden dolayı ayrı şehirlere gitmek zorunda kaldık."

"Neredeydiniz ki?"

"Hakkari."

Mal mal göz kırptırdı. Ben ise derin bir nefes verip beynini tam anlamı ile yakmadan olayı tamamen anlatmaya başladım. Kısaca milli nereden

tanıştığımız hikayesini özet geçerken Egemen'in yüzünde saçma bir ciddiyet vardı. Kısa bir süre sessiz kaldı.

"Babalarınızın şehit olduğunu bilmiyordum..." diye mırıldandı.

Güldüm."Çünkü söylemedim."

Bu sefer o da güldü."Haklısın..." gibi ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ama pekte anlayamamıştım açıkçası. Anladığım tek kısım "Başın sağ olsun." olmuştu.

Cevap için bir an bile düşünmedim." Vatan sağ olsun."

Kahverengi gözlerini benim gözlerime kilitleyip bir iki saniye baktı. Sol eliyle yavaşça çenesindeki hafif kirli sakalları kaşıyıp sağa sola baktı ve tekrar bana döndü. "İlk zamanlar pek görmüyordum bu Murathan'ı yanında da ondan sordum ben nereden tanıştığınızı."

Çünkü ilk zamanlar sende yanımda yoktun safiko Egemen.

"İşi vardı o ara.Yoğundu.Ondan görmedin sen." dedim ifadesizliğimi korumaya çalışarak."Yoksa ilk buraya geldiğimde bile havaalanından o aldı beni."

"Jandarma falan mı?"

Gerçeği söylersem Murathan'ın kalaşnikofla beni kovaladığını anlık hayal etme gafletine düştüğümünden anında Egemen'in bu çıkarımını onaydım."Aynen. Jandarma."

"Beni pek sevmedi gibi ha?" dedi çarpık bir gülüşle.

Sevse ne yapacaksın Egemen? Nikahına mı alacaksın adamı yani? Bunlar ne saçma sorular. Bu kayan bilincim mi yoksa? Ben neredeyim? Babam böyle pasta yapmayı nerden öğrendi? Allah'ım, başım...

Ve doğrudur Egemen. Sevmemişti. Bu dünyada sana başka dertte gerekmezdi artık.

Zira Kepçük küçükken de böyleydi. Kimse ile uğraşmaz,kimseye bulaşmazdı. Ama bir kere sevmediğini de artık asla sevmez, her fırsatta terslerdi. Az severdi. Ama öz severdi. Başka çiçeklere burun kıvrır,çiçek işte ne abartıyorsunuz derdi. Ama sevdiği tek çiçek olan unutmabeni çiçeğini her yere çizerdi. Başka tatlı sevmezdi ama baklavayı bulunca baygınlık geçirene kadar yerdı. Diğer oyunlara hep bir kusur bulur,misket oynarken saatler geçse sesini çıkarmazdı. Bütün çizgi filmleri izlerken sıkılırdı. Ama RedKit ve Pokemon'u ses çıkarmadan saatlerce izlerdi.

Sevgisi bol ama bir o kadar da azdı. Herkese sunmazdı onu. Ama sevdiği şeyleri büyük bir bağla severdi. Bilirdim.

Hafif bir tebessümle güldüm."O genel olarak sinirlidir biraz.Kişisel algılama." diye bir yalan salladım.

"Bana ayrı bir uyuz olmuş gibi ya..." dedi dudak büzerek. "Neyse..."

Eeee akıllı adam tabi.Cevap vermeden gülmekle yetindim.Bir yalan daha söylersem ağzıma şimşek düşeceğini hissediyordum.Hem ne dersem diyeyim Kepçük'ün Egemen'e harbi kıl olduğunu anlamamak için ağır mal olmak gerekirdi ki Egemen mal değildi. Etem takıntısı bile bunu anlamak için yeterliydi.

"Oysa arkadaş olmak isterdim."dedi oturduğu sandalyede yayılarak."İçimde iyi anlaşılabileceğimize dair bir his vardı."

İçin seni fena halde kekliyor dostum.

"Pek arkadaş canlısı değildir o Egemen."dedim en net şekilde."Yerinde olsam başka arkadaşlıklar edinirdim."

Aklın varsa uzak dur Egemen.Çünkü Murathan'ın seni ne zaman görse götüne el bombası sokmaya eş değer bakışları beni fazlası ile geriordu.

"Bence sen de dikkat et arkadaş'a."dedi birden bire.

Ne diyor bu be?!

"Dikkat et derken?"diyerek kaşlarımı çattım.

"Askerlikte öfke kontrol sorunu çok sık karşılaştığımız bir durum bilirsin."dedi."Bu Murathan'da biraz öyle geldi bana."

"Yapı olarak biraz sinirli sadece Egemen."dedim sakın kalmaya çalışarak ama saçma bir şekilde gerilmiştim."Küçükken bile öyleydi o.Öfke kontrol sorunu falan yok.Hatta tanıdığım en kontrollü insan diyebilirim kendisine."

"İnsanları tamamen tanıyamazsın Gökçen." dedi. "Asker sonuçta. Küçükken bile olan sinir sorunu şimdi iyice arttı."

Sakinliğimi daha fazla koruyamadım."Ben tanırım Egemen."diye çıkıştım birden bire."Ben onu tam anlamı ile tanırım. Asker olması öfke kontrol sorunu olacağı anlamına gelmiyor. Babam da askerdi benim ama dünyanın en iyi insanıydı.Sen de abartma istersen.Sevmediysen konuşmazsın olur biter."

"Sakin ol şampiyon."dedi hafif şaşkın ama sırtık bir ifade ile.Böyle bir çıkış beklemiyordu muhtemelen.

Bende beklemiyordum... Harbi sen bugün neyin kafasındasın Gökçen?

"Uykusuzken dehşet saçarım dedim...Ciddiye almalıydın."diye yersiz yükselişimi Tarık Mengüç misali kıvırmaya çalıştım.Gözlerimi ovuşturdum."Özür dilerim."

"Sorun yok."dedi tatlı bir ifade ile.Sonra ekledi."Komutan şanslı..."

Anlamadığımı belirtmek için tek kaşımı havaya kaldırdım."Efendim?"

"Keşke..."dedi sakince. Gülüşü hafif bir tebessüme dönüştü."Biz de eskiden tanışsaydık seninle."

Ne?

Mal mal baktım ama bu mallığımı çaktırmamak adına güldüm."O niyeymiş?"

Baktı. Baya yoğun bir şekilde baktı hem de. "Her halini ben de görmek isterdim."

Egemen bey hava yollarını bile geçti, dedi sol melek. Göte füze taktı uydu dışına çıktı şu an.

Katılıyorum...

Ne diyeceğimi bilemediğimden ortamı daha da garipleştirmemek adına güldüm. "Sümüklü hallerimi görmek isteyeceğini sanmıyorum Egemen."

O da güldü. Ama ifadesi son derece olur olur,yeriz yeriz diyordu.

Tansiyon aletini başıma sarmama son 10 dakika...

"Gökçen hanımmmmmm."diye bağırarak çok şükür ortama ağzını burnunu yediğim Ayşegül dahil oldu. Hızla bizden tarafa gelip yanıma dikildi. "Merhaba Egemen bey."dedi kibarca. Egemen bu selama minik bir tebessümle karşılık verirken Ayşegül'ün bakışlar tekrar bana döndü.

"Bir hasta var.Bakmanız gerekiyor sanırım."

Hemen ayağa kalktım. Benimle birlikte Egemen'de ayaklandı. "Sana kolay gelsin. Ben nöbete devam."dedim Egemen'e. Sonra Ayşegül'e döndüm."Hangi odada?"

"Sarı."dedi ciddiyetle.

Hızla Ayşegülle beraber ilerlemeye başladım. "Gökçen."diye seslendi Egemen arkamdan. Durup ona döndüm. Aynı şekilde yanımda ki Ayşegül'de döndü.Egemen'in elinde bir anahtar vardı. Bana doğru salladı."Benim poliklinliğin anahtarı."dedi."Buraya bırakıyorum." Masamın üstüne bıraktı. "Uyumak istersen oraya git. Buralarda belini ağrıtmama." Tatlı bir tebessüm gönderdi ve arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

Bir süre ne Ayşegül konuştu ne ben. Şimdi şöyle bir şey var ki...Ben bu harekete biraz düşmüştüm arkadaşlar...

"Böyle şeyler yaparsa desteklediğim tarafı değiştirmeme neden olabilir..."diye mırıldandı Ayşegül.

Derin bir nefes verdim. Vay benim çileli başım vay...

"Bu işten böyle sıyrılamayız." diyerek yönümü kendine çevirdi Ayşegül. Ringe dövüşecek sporcusuna cesaret verir gibi ellerini omuzlarıma

yapıştırdı. Kararlı bakışlarını bana dikti. Çok şükür eyelineri düzelmişti. Yoksa bu denli uzun bir bakışma bende döve döve gözünden o eyelineri silme isteği uyandırırdı.

Sağa ve sola baktı. Tekrar koluma girip iyice bana yaklaştı. "Bu Egemen bey sizin peşinizi bırakmamakta kararlı gibi. Komutanla olan yavuklu muhabbetine inanmıyor. Kırk tane laf gönderdim adamın kulağına bana mısın demiyor. Önümüzde tek bir yol var."

"Neymiş o?"

"Milli taktiği uygulayacağız."

Boş boş baktım. O ise hızını alamadan anlatmaya devam etti."Komutan geçen buraya geldiğinde biraz mesafeli gibiydiniz. Siz neden milletin ağzına laf veriyorsunuz?"

"Aaaaa,aaa."dedim şaşkın şaşkın."Ne lafı vermişim be yine?"

"İnsan hiç yavuklusunun dikişini alıp sonra geri gönderilir mi direkt Allah aşkına Gökçen hanım?"diye sessizce yükseldi.

"Hastaneye yatıya mı çağırıyordum adamı Ayşegül? Ne diyon ya? Başka ne yapacaktım?"

Sen adam olmazsın temalı bakışını attı. "Bak şimdi ortopedinin orada ki sekreter kızın yanından geliyorum. Acaba bunların yavukluluk başlamadan bitti mi diyor. İki gündür de bir kere bile telefonla uzun konuşmadınız. Sevgilisi olan insan böyle mi yapar?Egemen bey salak değil. Parçaları birleştirence inanmıyor tabi olaya."

Göz devirdim. Adam asker, asker. Dağda geziyor yedi yirmi dört. Nasıl konuşabilirim? "Eeeee artık yuh yani Ayşegül." dedim ters ters. "Çok merak ediyorum bu hastane ben olmasam ne konuşacakmış acaba? Geldim geleli herkes bir Gökçen tutturmuş gidiyor. Telefonla konuşmamız da mı olay yani? Söveceğim artık ama!"

"Sövmeyin Gökçen hanım."dedi yine ciddi ciddi."Olayın içine düşen sizsiniz. Dedim ben size buralarda böyle şeyler kolay kolay unutulmaz diye. Madem şimdi içine düştük laflar daha çok büyümeden komutan olayını resmileştirmemiz lazım. Yoksa bu Egemen bey ortalığı ağır karıştıracak."

Tek rakibi entrika bakanı Hürrem Sultan.

"Ne yapmamı önerirsiniz acaba Ayşegül hanım?"dedim yılmış bir sesle.

"Basit." dedi hızla. "Komutan hastane çıkışına gelecek. Sizi düğünden nasıl elinize yapışıp götürdüyse buradan da öyle alacak. Herkeste bunu görecek." Tırnakları ile hayali bir tırnak işareti yaptı. "Ki buna Egemen

beyde dahil." diyerek cümlemin bu noktasını tırnak içine aldı. "Hopppp! Her şey düzene girecek."

Önce öylece bir baktım. Sonra derin bir nefes verip önüme düşen saçlarımı geri savurdum. "Ayşegül."dedim ciddi bir sesle. "Kimsenin ne dediği zerre umrumda değil. İsteyen arkamdan istediğini düşünsün. Zaten Gurbet yüzünden yeterince boka battım. Artık bir de Egemen'i uzaklaştıracağım diye aynı şeyi tekrar tekrar yapamam. Murathan'ın da bir hayatı var. Adam sürekli benimle yavuklu numarası yapmak zorunda değil. Durduk yere hastane çıkışı ne diye adamın eline yapışayım ben? Mantıklı mı artık bu sence? Benim de bir gururum var ama yani, Lütfen! Egemen'de bir süre dolaşır, olmayacağını anlayınca gider. Valla benim kafam artık kaos götürmüyor. Yeter. Ben uyumak istiyorum şu an abi. Ne zaman bitiyor bu nöbet?"

"Şu an uykusuz olduğunuz için öyle diyorsunuz. Bunu normal olduğunuz bir an tekrar gözden geçirelim."diyerek beni asla ciddiye almadığını belli etti.

Ben neden asla ciddiye alınmıyorum yüce Rabbim? Hı?

"Hani hasta nerede hasta?"dedim sağa sola bakarak.

"Ne hastası?"dedi mal mal.

Ben ondan daha mal bir bakış attım."Eeee sen dedin ya hasta var diye."

"Haaaa o."diye aydınlandı. "Kız ne hastası?Yalan söyledim.Egemen bey biraz daha konuşsa serum kablosu ile kendinizi boğacak gibiydiniz."

Önce bir baktım. Sonra ise güldüm. Çünkü boşluğuma gelmişti. Çünkü benim her anım boşluktu. "Ayşegül , valla korkulur senden."diye mırıldandım hala gülerken. Sonra ciddileştim. "Lütfen daha sık yap bunu."

Bu iltifatıma samimiyetle teşekkür edip yanımdan ayrıldı. Ben ise artık saymayı bıraktığım noktada sayısız kahve daha içerek kalan 4 saati de tamamladım. Acilin sakin olduğu kısa bir arada sedyelerin birinde biraz uyuyunca az çok kendime gelmişim ama hala yıkıktım. Egemen'in odasına falan da gitmemiştim.

Lanet adam. Senin de ne hakkın vardı şu an beni etkilemeye yani. Zaten kafamın içi tarhana çorbası gibiydi.

Hayata bak ya.

Bok.

Nöbet bitmişti. Üzerime kot pantolonumu ve beyaz,sade tişörtümü geçirdim. Bilge'ye geç geleceğime,merak etmemesine dair bir mesaj attım. Sonra Müge Anlılar'a çıkacak derecede panik yapıyordu şöbiyetim. Aşırı

yorgun hissediyordum.Bu halde Zeynep ablalara gitmem pekte sağlıklı olmayacaktı ama gitmekte zorundaydım. Bir kere evet demiştim kadına. Şimdi bir sürü yemek falan yaptıysa baya ayıp olurdu.

Acıyan göz kapaklarımı ovuştura ovuştura hastanenin çıkışına ilerledim. Lakin gözlerim puslu görüyordu. Sol yanağıma bir şamar çaktım. Kendine gel Gökçen. Ortalıkta uyuyup kalacaksın sonra. Kendine gel kızım.

Gelemedim.

2 gündür uyumuyordum! Nasıl kendime gelebilirdim?Beynim bir hamurdu şu an. Ben hamurdum. Eriyiktim. Plastiktim. Naylondum lan ben şu an.

Günler çuvala girdi sanki. Ne diye yarın olsun demedim sanki Zeynep ablaya? Cevap basitti. Çünkü ben daima belamı arardım. Özenle de bulurdum. Gözlerimi ovuşturup kendime söve söve paytak bir halde ilerlerken aniden arkamdan bir ses yükseldi.

"Doktor hanım."dedi tanımadığım bir erkek sesi.

Önce pek üstüme alınmadım. Tek doktor hanım ben değildim. Ama ses inatla bağırmaya devam edince istemsizce durup arkamı döndüm. Kırk yaşlarında bir adam ve yine aynı yaş aralığında kumral bir kadın vardı karşımda. Ve harbi bana sesleniyorlardı.

"Buyurun?" dedim kibarca.

Adam elinde ki kağıdı bana uzattı. "Benim eşime bu ilaçları vermişsiniz ama bunlar kilo yapıyor."

Tek kaşımı usulca yukarı kaldırdım ama sakinliğimi koruyarak reçeteyi aldım. Hızlı bir şekilde göz attım. "Ben vermedim bunları." dedim sakince. "Psikiyatri ilacı bunlar."

"Olsun."dedi adam. "Siz yine de değiştirin bunu. Başka bir ilaç yazın bize."

Kadın asla konuşmuyor,sadece hafif mahcup bir ifadeyle bana bakıyordu. Ya sabır ya Allah...

"Benim böyle bir ilacı yazmaya yetkim yok beyefendi." dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Ayrıca doktorunuz bu ilacı verdiyse buna devam etmelisiniz. Kilo aldırıyor diye ilaç bırakılmaz."

"Ama ben istemiyorum."dedi adam ters ters.

Yüzümü olabildiğince buruşturup tek kaşımı havaya kaldırdım."Anlamadım?"

"Ben kocası olarak kilo almasını istemiyorum."dedi aynı sert sesi ile. "Benim eşim yanıma yakışmalı."

Şok içinde bakakaldım. Zira bunu diyen adamın göbeği bizim evin balkonu ile kapışacak cinstendi. Bakışlarımı yavaşça kadına çevirdim. En fazla 70 kiloydu. Daha üstü olamazdı. Ve yüzünde gerçekten mahcup bir ifade vardı.

"Erdal, yapma." diye mırıldandı eşinin koluna yavaşça dokunarak.

"Sen de istemiyorsun Şükran." dedi adam sesini daha da yükselterek. "Sen de rahatsızsın." Tekrar bana döndü. "Eşim de rahatsız. Ama bu ilacı bırakınca uyku problemi çekiyor. Siz buna eş değer kilo yapmayan bir ilaç yazın bize."

"Tabii." dedim sakince. "Bir buçuk lira farkla kolanızda bir boy büyük olsun mu?"

"Ne?"

Kaşlarımı çattım. "Dalga mı geçiyorsunuz siz benimle beyefendi?" dedim sert sert. "Bunu al,şunu yaz,şöyle olsun ,böyle olsun ne ya? Pide salonu mu bura? Kafanıza göre böyle ilaç değişimi yapamazsınız siz. Ama çok ilaç istiyorsanız asıl sizin zayıflamanız için bir ilaç yazayım ben. Bu şekilde asıl siz eşinizin yanına daha iyi yakışırsınız."

Kaşları çatıldı.Umursamadan elimdeki reçeteyi göbeğine yapıştırdım. Mala bak. Eğri sikine Adriana Lima beğenmiyor!

Bakışlarımı kadına çevirdim. "İlaç size iyi geliyorsa değiştirmenize gerek yok. Doktor gerekli olmasa bu ilacı yazmazdı zaten. Siz istediğiniz gibi yapın." Ters bakışlarımı adama çevirdim. "Bunun kararını vermek sadece size düşer."

"Terbiyesiz." diye birden bire sesini iyice yükseltti adam. Asıl ilacı kimin kullanması gerektiği şu an daha netti. Üzerime doğru bir adım attı ama ben asla gerilemedim. Bizim meslekte böyleydi. Her şeyi yapar, canını dişine takıp insanlar iyi olsun diye uğraşırdın. Ama istemediğin ya da onların beklentilerini karşılamayan bir şey yapınca anında sen kötü olurdun.

Senin de bir insan olduğun unutulurdu.

Doktorluğun bir tarafı minnet, bir tarafı öfkeydi.

Alışmıştım.

"Saygısız!" diye suratıma suratıma kükrerken olabildiğince ifadesiz duruyordum. Gerekli cevabı birazdan verecektim kendisine. Ama adamın birden,hatta ışık hızında önümden kaybolmasını daha doğrusu yana çekilmesini beklemediğimden ifadesizliğim hafif bir bocaladı.

Genzimi tanıdık bir barut kokusu doldurdu. Sonra ise hem düşülesi hem sürünülesi kalın,tok,erkeksi bir ses.

"O sesinin ayarına dikkat et..."dedi önce. Adam önümden ışıık hızında yana çekildiğinden ben anlık ne olduğumu bilememiştim ama hızla yanıma döndüm. Murathan, adamı tek eliyle yakasından yakalamış, ayaklarını yerden kesmek sureti ile göz hizasında yukarı kaldırmıştı. Son derece öldürücü bir bakış atıyordu.

AMAN TANRIM DİDİM!

"Murathan!" diyerek anında yana atladım.

Kadın eşinin derdindeydi. "Erdalll!"

Murathan ise az önceki cümlesini bakışlarını adamın gözlerinden çekmeden şöyle tamamladı. "Yoksa ben o sesi çok güzel ayarlarım!"

"Lağğğnn!"dedi adam boğuk bir sesle. "Sen kimsin? Bırağğhhh!"

Bırakmadı. Adam hala tek elinde sümük gibi sallanıyordu. Etraftaki bakışlar hep bize dönmüştü. Panikle koluna yapıştım. "Murathan saçmalama, bırak adamı."

Bırakmadı. Kehribarlarında anlık dönen alevleri çok net görebiliyordum. Sarıdan hafif kırmızıya mı dönüyordu şu an onlar bana mı öyle geliyordu bilmiyorum ama inşallah bana öyle geliyordur.

Yüzü kıpkırmızı kesilen adama baktım. Tek elle dombalak bir adamı hala bu denli havada tutması beni bir tık şoka sokmuştu açıkçası. "Murathan Allah aşkına bırak."diyerek daha çok koluna yapıştım. Boğulacak şimdi adam. Valla önemli bir şey değil. Ufak bir yanlış anlaşılma. Bırak."

Bakışlarını bana çevirdi.Bir iki saniye çatık kaşlarla bana baktıktan sonra aynı terslikle adama döndü. Yere indirdi ama yakasını bırakmadı. "Özür dile." dedi net bir sesle.

"Ne?"dedi adam hala kıpkırmızı,korkmuş ve şaşkın bir ifade ile.

Murathan sesini bir tık daha yükseltti. Yakasından çekip önüme iteledi."Doktordan özür dile."

"Murathan, sorun değil. Bı-" diyordum ki diyemedim.

"Özür dilerim doktor hanım." dedi az önce yüzüme yüzüme terbiyesiz diye bağırırken hiçte kibar olmayan şimdi ise aşırı nazik olan adam.

Ters ters bana döndü."Affettin mi Gökçen?"

"Ettim Murathan. Bırak artık adamı." diye en sonunda ben de hafiften yükseldim.

Beni dıngılamadı bile.Adamı yine yakasından çekip bu sefer de eşine dönderdi."Eşinden de özür dile."

Adamın yüzünde ne alaka der gibi bir ifade belirdi."Ne?"

"Dile lan!" diye yükseldi. "Kendi tipine bakmadan ettiğin laflara bak! Si..." Derin bir nefes vererek küfürünü çok sağ olsun yuttu. "Özür dile!" diye belirtti tekrar.

Olayı en başından duymuş anlaşılan.

"Öz-özür dilerim hayatım." diye kekeledi adam. Ah be Erdal bey... Yiğitlenmek için seçtiğin bir anda önüne bir bordo bereli çıkması... Ne diyebilirim ki... Şansın baya malum yerlerinden gülüyor olmalı sana.

"Affettiniz mi?" dedi kadına.

Kadın başını hızla aşağı yukarı salladı. "Ettim. Valla ettim. Sorun değil benim için. Bırakın."

"Olsun o zaman." dedi net bir sesle. "Sesini çıkar ki seni hiçe saymasın. Kocan da olsa duracağı yeri bilsin!" Kadın bir şey söyleyemeden öylece bakınca elinde asılı kalan adama döndü ve bir sümük tanesini duvara fırlatır gibi adamı geri savurup bıraktı. "Şimdi defol git." İşaret parmağını adamın yüzüne yüzüne dikti. "Bir daha görmeyim seni, kalan aklını da alırım!"

Siktir git de diyebilirdi. Ya da tek yumrukta amel defterini de kapatabilirdi. Buna da şükürdü.

Adam hızla gerilerken kadın hala benden özür diliyordu. Cevap vermeden sadece sorun yok gibisinden bir ifade ile gülümsedim kadına. Böyle bir eşle yaşamak kendisi için yeterince zor olmalıydı zaten. İkili panikle önümüzden kaybolunca ise geriye sadece ben, Kepçük ve çevreden bize dönen dedikoducu gözler kalmıştı.

Harika...

"İnanamıyorum sana Murathan..." diyerek sessizliği böldüm.

"Asıl ben sana inanamıyorum." dedi ters ters. "Ne diye milletin sana bağırmasına izin veriyorsun sen? Bir bana mı pabuç gibi senin o dilin?"

"Bir şey demeye fırsat mı bıraktın?" diye ben de yükseldim. "Anında adamın ümüğüne yapıştın be! Ne olduğunu bile anlayamadım. Bir baktım adam havada!"

"O ümüğünün hala vücudunda olduğuna şükretsin bence."

Omuzlarımı düşürüp umutsuz bir bakışla bir iki saniye öylece, boş boş yüzüne bakarak göz kırptırdım.

"Ne?" dedi hemen. Kekstrası ters çevirilen Gürbüz gibi ters bir bakış attı. "Hiç bakma öyle. Sanki dövdük ha! Gayette medenice uyardım."

Güldüm. Evet, resmen güldüm. Zira aşırı saçma bir şekilde ciddi bir ifadesi vardı. "Aynen. Öyle medeniydin ki gözlerim kamaştı bir an. Muasır medeniyetler seviyesine çıkardın bizi resmen." dedim alaysı bir gülüşle. Ya

sabır modunda kafamı sağı sola çevirip tekrar ona döndüm. "Neyse...Adam biraz belasını aradığı için bu sefer sana çemkirmeyeceğim."

Hastanede olmasak asıl ben onun ümüğünü sıkmayı bilirdim ama işte...Hastane ortamı olunca el mahkum hanım oluyorduk. İşsiz kalmak istemezdim.Hele dombalak Erdal yüzünden bunu yaşamayı hiç istemezdim.

Ukala bir sırtışı belirdi dudaklarında. Şimdi dikkat ediyordum da yine her zaman ki gibi baştan aşağı siyahtı. Yakışıyordu da gorile... "Çemkirecek başka bir konu bulacağına emin olduğumdan kendimi pek şanslı hissedemiyorum."

Aynı ukala sırtışı ile karşılık verdim."Evet. Mesela şu an yine neden burada olduğuna dair mantıklı bir açıklama yapmazsan bu dediğin yaşanacak gibi." Anında ciddileşip sağı sola göz ucuyla baktım. Tabii ki gelip geçen hemşire ve bazı doktorların gözü bizdeydi."Sürekli buraya gelersen dedikodular nasıl unutulabilir Kepçük salağı?"dedim hafif kısık bir sesle.

Benim aksime o sırtışını asla bozmadı. "Ben de unutulmasın diye geliyorum zaten." derken kendinden oldukça emindi. Hatta bu cevabı verdikten dudaklarında ki yarım gülüşle bana arkasını dönüp çıkışa doğru ilerlerken de oldukça kendinden emindi.

Aaaa aaaa!

Ne diyor bu be!

Bir iki saniye arkasından şaşkın ördek yavrusu gibi göz kırptırdıktan sonra el mecbur peşine takıldım. 3 adımda çıkışa yaklaşmıştı adam. Ben 15 dakikadır hastaneden çıkmak için yürüyordum oysa. Koşar adım yanına gittim. "Sen kendini fazla mı olaya kaptırdın acaba bana mı öyle geliyor?" dedim anında.

"Beni olaya çektikten sonra mı diyorsun bunu?"diye lafını çaktı hemen.

Göz devirdim."Ömrüm boyunca yüzüme çarpmaya devam mı edeceksin bu olayı? Kırk kere özür diledik işte." Ona yetişmek için bacaklarım acı çekiyordu. "Yavaş yürü ya. Yetişemiyorum." diye sızlandım. Adımları anında yavaşlarken ben söylenmeye devam ettim."Ayrıca Gurbet ne de olsa olaydan paçayı yırttı. Ahmet Ağa'da arayıp bize bir şey sormadı. Demek ki meseleyi kurcalamıyor. Bu durumda daha fazla bizim de bu olayı devam ettirmemize gerek yok bence. Ayrıldık deriz olur biter. Yardımın için tekrardan teşekkür ederim ama ben rica ettim diye artık kendini böyle bir şeye mecbur hissetmene gerek yok."

Hastaneden çıkmıştık. Hava her zamanki gibi cehennemdi. Burada net yaptığım bir çıkarım varsa o da İzmir'in sıcağına bin basacağıydı. Kurban olduğum İzmir'in de nem vardı en azından. Buradaki kuru sıcak beynimi kaynatma noktasına getirecekti. Ve eğer sıcak ve uykusuzluktan halüsinasyon falan görmüyorsam şu an karşımda Barbaros'un bordo takozu vardı.

Halüsinasyon görüyor olayım lütfen.

Ama Murathan arabaya doğru ilerleyince bu temennim anında suratıma okkalı bir sille çakarak gerekli cevabı verdi.

"Mecbur hissetseydim zaten yapmazdım Pamuk." dedi ifadesiz bir sesle. "Anlaşılan senin bana dair olan ezberin biraz bozulmuş. Baştan bir gözden geçir." Arabanın sürücü tarafına geçip cebinden anahtarı çıkardı. Kapıyı açınca bakışlarını bana çevirdi. "Aynı yere gidiyoruz. Büyük ihtimal Zeynep abla yavukluluk olayı için bizden malumat alacak." Başıyla arabanın diğer kapısını işaret etti. "Atla."

Önce öylece bir baktım. Neye şaşırıyım, neye mal olayım ben şu an?

Mecbur hissetsem yapmazdım sözüne mi?

Yoksa beraber Zeynep ablalara çağrılmış olmaya mı?

Birinci seçenek için uzun bir şaşırma süresi gerekliydi sanırım. O yüzden bütün dikkatimi ikinci seçeneğe verdim. "Sadece ikimizi mi çağırdı yani?" dedim vahşet ifadesiyle. "Şaka yapıyor ol."

Saçmalama. Ben şaka yapmam der gibi bir sırıtış belirdi dudaklarında.

"Lanet..." diye homurdanarak gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Bir yalan yavukluluktan sorguya çekilmediğim kalmıştı zaten. Zeynep abla... Ben seni sevmiştim sen neden benağ beyle yaptın?

"Hadi Pamuk, hadi." dedi alaysı bir tonla. "Yolda söylenmeye devam edersin."

El mecbur oflaya poflaya arabaya yöneldim. "Kapıyı yavaş kapat." dedi bu halime eğlenerek bakışlarla bakarken. "Barbaros bu aralar biraz hassas. Arabasının kapısını kırıp onu daha fazla üzmem."

Aynı eğlenerek ifadesi ile kapıyı açtı ve sürücü tarafına kuruldu. Ben de aynı memnuniyetsizlik dolu ifadem ile kapıyı açtım. Ama narin bir şeye dokunur gibi büyük bir dikkatle yapmıştım bunu. Koltuğa oturup saçlarımı geri savurdum. Araba ise mükemmel ejderha kükremesi ile çalışmıştı.

"Pamuk." diye mırıldanınca bakışlarımı ona çevirdim. "Gidince Duru diye biriyle tanışacaksın. Hasan abinin kardeşi. Çok ciddiye alma onu olur mu?"

Boş boş göz kırptırdım. "Neden?"

Derin bir nefes verdi."İmkansızı diliyorum sanırım..."diye mırıldandı.

"Ne diyorsun valla hiç bir şey anlamıyorum Murathan."

"Gidince anlarsın..."diye homurdandı memnuniyetsizce.

Yine anlamayarak önüme döndüm.Ama sessizliğim bir saniye anca sürebildi. Tekrar ona döndüm."Eeee Hasan abi gerçeği anlatmamış mı bu Zeynep ablaya?"diye sordum."Ne diye bunun için bizi çağırdı ki şu an?"

Bakışlarını yoldan çekmedi."Az bilgi sevmez kendisi. Kendince birinci elden malumat alacak işte."

"Of."diye durumu özetledim.

"Katılıyorum."diyerek o da kendi durumunu özetledi.

Zaten aşırı huysuz olduğum bir gün. Beynim durmuş durumda. Bir de olay silsilesine bak be?!

Hadi şimdi mecbur kalsaydım yapmazdım detayını sorgulayalım ,dedi usulca sol melek.

Olmaz diyerek hemen durdurdum. Uykum var güzel kardeşim. Valla şu an hiç bir şey sorgulayamam ben. Mantıklı bir sonuca varacak durumda değilim. Bir iki dakika yola baktım. Yol kaydı. Evler bulanıklaştı. Başımı iki yana sallayarak toparlanmaya çalıştım. Kapanmak üzere olan gözlerimi ovuşturarak tekrar ona döndüm. Zira konuşmazsam şuracıkta yuhum gelir moodun da lap diye torpido gözüne yapılacaktım.

"Çok uzak mı lojman?"

Püğğ, diye anında yüzüme tükürdü sol melek, şu an önemli olan bu detay mıydı sence arkadaşım?

Kız şu an yorgun, dedi sağ melek. Sonra düşünürüz diyor arkadaşım,asıl sana püğğ! Ve ekledi. Ama sakın düşünmeyi unutmayalım Gökçen...

"10 dakika falan." diye cevapladı Murathan.

"Yakınmış. Ben giderdim.Zahmet oldu böyle sana."

"Bu taraflardaydım zaten.Geçerken alayım dedim."

Kafamı koltukta iyice geri yasladım. "Yalandan kibar olamayacağım. İyi ki gelmişsin valla Kepçük. Yoksa dolmuşta uyuyakalır Şırnak il sınırına kadar giderdim ben."

Yandan bir bakış attığımda dudaklarında varla yok arası bir tebessüm vardı.İfadesi ise son derece sıcak ve rahattı. "Nöbetin mi vardı?" diye sordu sakın bir sesle.

Onaylayan mırıltılar çıkararak gözlerimi tekrar ovuşturdum.

"Ne diye Zeynep ablaya yorgunum demedin o zaman Pamuk?"dedi hafif sitemkar bir şekilde.

Dertli bir nefes verdim."Çok ısrar etti Murathan.Ne yapabilirdim? Kıramadım."

Aferin sana, iyi bok yedin temalı bir bakış atıp tekrar önüne döndü. Bir insanın bakışından ne dediğini anlayabilmek başa bela bir olaydı.

"Sende yorgun duruyorsun." dedim dikkatle yan profiline bakarken. Göz altları biraz şiş gibiydi. Yeni tıraş olduğu belliydi. Buram buram tıraş losyonu ve barut kokuyordu. Hafif çıkık çene kemiklerinde, adem elmasında, yandan ışık vurdukça iyice sarıya çalan kehribarlarında, uzun kirpiklerinde ve artık gayet makul boyutlarda olan kulaklarında gezindi bakışlarım.

Diğer bölümler evrimini gayet üst düzey bir şekilde tamamlamış ama keşke kulaklar kalsaydı be.

Ben onları çok seviyordum...

Yani ben değil.Pamuk severdi.Minik Pamuk.Ben Gökçen'dim.Sadece Gökçen.

"Bende de işler biraz yoğundu."diyerek beni şaşırttı. Büyük ihtimal bir operasyondan geliyordu. Ama beni şaşırtan bu değildi. Beni şaşırtan verdiği cevapdı. İşle ilgili bir konu olunca cevap vermez ya da iyim,yok öyle bir şey falan deyip kestirip atmasını bekliyordum. Genelde öyle yapıyordu çünkü.Ama anlaşılan bugün bordo goril iyi tarafındaydı.

"Harika bir gün seçimi olmuş. Kesinlikle Zeynep ablayı tebrik-" Bu noktada gergedan gibi ağzımı kocaman açarak esneyip cümlemi mükemmel bir nezaketle bitirdim. "-ötmömöz lözömmmn!"

Güldü bu ayılığma. "Uyumadan oraya varabileceğine emin miyiz Pamuk?"

"Deniyorum..."diye homurdandım. Ama sadece deniyordum. Yüzüme hava çarparsa belki biraz kendime gelirim umudu ile yaslandığım yerden camı açmak için öne doğru eğildim. Ama ileri uzanır uzanmaz arkadan saçlarımın çekilmesini beklemediğim için aniden saç diplerime dolan acıyla hafifçe inledim.

Pardon. Hafifçe falan inlemedim. Resmen "Saçım!"diyerek böğürdüm.

"Ne?"dedi Murathan hemen."Ne oldu?"

Elimi enseme atıp arkadan saçımın nere takıldığını çözmeye çalıştım. Koltuk başında bir yerdı sanırım ama anlamsızca geri geri çekip acıtıyordu. Öne doğru durunca daha çok çekiyor gibi olduğu için acılı bir ifade ile kafamı geri atıp saçlarımı tutmaya devam ettim.

"Kepçükkk! Saçım takıldı."diye acılı bir şekilde böğürdüm. Hangi ara arkada bu kadar düğüm oldu bu saç be!?

"Nereye?"dedi şaşkın şaşkın.

"Ne bileyim ben nere? Ahhh! Çıkmıyoooğğ!" diyerek iki elle kafama yapıştım ama ben çektikçe saçlarım daha çok yolunuyordu sanki. Barbaros... Abiciğim, kusura bakma ama ben senin güzelinin tekerine sıçayım ya!

"Beş dakika içinde ne yaptın sen orada Allah aşkına?"diye söylene söylene arabayı kenara çekti.

"Ben ne yapacağım ya?"diye çemkirdim. "Manyak araba çekiyor şu an saçlarımı!"

Güldü. Evet. Resmen ben acılar içindeyken güldü.

"Komik mi?" diye daha çok çemkirerek yandan koluna bir sille çaktım. "Ha!" diyerek bir tane daha indirdim. "Çok mu komiiikk!? Öküz kulaklı goril!" Tam dönmeden mümkün olduğunca kafamı hareket ettirmemeye çalışarak indiriyordum şamarlarımı. Zira saçım harbi yolunuyordu.

Gülüşü kahkahaya dönüştü.

"Murathan gülme. Acıyoooo yaaaa!"diye bağırdım bu kez. Ağlamama ramak vardı. "Çöz şu saçımı!"

Tam yandan göğsüne bir sille daha indirecektim ki elimi havada yakaladı. "Tamam, dur bir dur." dedi aşırı eğlendiği belli olan bir sesle. Parmakları benim parmaklarımı hafifçe okşadı. Sonra baş parmağı yavaşça bileğimde bir noktaya dokundu ve minik bir duraksamanın ardından parmaklarımın üzerinden sıyrılıp gitti sıcaklığı. Kafamı ondan tarafa tam çeviremediğimden yandan göz ucuyla bir bakış attım.

Ne yapıyordu şu an bu benim elimde kolumda?

Yönünü hafifçe bana çevirdi."Biraz öne eğ kafanı."dedi ve saçlarımın dolandığı yere uzandı.

Sorgulamayı bırakıp dediğini yaptım.Öne doğru eğildim. Ama parmaklarımı tekrar acıyan yere attım. "Offf!"dedim acı içinde.

"Çekip durma şu kafanı Pamuk."dedi dikkatle saçlarımla uğraşırken.

"Nere takılmış o?"

"Nasıl becerdin bunu bilmiyorum ama koltuk başlığının arasına."

"Ne diye satmıyor Barbaros bunu?" dedim ters ters. "Kusura bakmasın ama tam bir bok. Cilalı taş devrinden kaldı sanki. Bu ne ya? Resmen saçımı başımı yoldu şu an..." dediğim noktada saçım yine çekilince yine acılı bir şekilde bağırmak zorunda kaldım.

"Özür dilerim."dedi hemen. "Biraz bu tarafa dön.Açılmıyor böyle."

Döndüm. Ama dibi acıdığı için oflayıp poflamaya devam ederek. Murathan haklıydı. Yani arabaya bineli 5 dakika olmadan nasıl bu denli dolaşmış olabilirdi ki? Hayret edilesiydi.

"Beş dakika sabit dursana kızım!"diye yükseldi birden. "Hareket edip durursan nasıl açacağız bunu? Öldün sanki ha!"

Acılar içinde olduğum yetmiyormuş gibi birde azar yiyoruz. Hale bak. Eğik başımı hafifçe doğrultup yandan kulağına yapıştığım gibi hızla çektim.

"Pamuk!"diye kükredi hemen. Geri çekilip ters bir bakış attı.

Aynı şekilde bende ona baktım. "Ne?"dedim çenemi hafifçe yukarı dikerek. "Öldün sanki ha! Ne?"

"Saç baş kavga mı edelim şu an yani?"dedi aynı terslikle. "Bu yaşta harbi bunu mu yapalım Gökçen?"

"Sen başlattın."dedim hemen."Ne diye bağırıyorsun hemen? Acıyor diyoruz."

Ya sabır temalı bir nefes verdi."Sabit dur da açayım o zaman."diyerek tekrar ileri uzandı. "Hareket edersen arabadan önce ben yolacağım saçlarını!"

"Salak."dedim ters ters. "Bir de bana diyorsun. Asıl senin dilin bir bana pabuç gibi be! Hep bana bağır anca sen.Hep bana sinirlen!Ben burada acılar içindeyim senin şu yaptığına bak. Cani! "

"Bilmeyen biride saçın değil kafan sıkıştı sanacak Pamuk ha."diye homurdandı. "Hala bayılıyorsun abartmaya."

"Bir araba tarafından saçım yolunuyor. Bunu nasıl abartmayabilirim Murathan?"dedim ağlamaklı bir sesle.

"Biraz daha sabit durmazsan saç namına bir şey kalmayacak kafanda haberin olsun." diye aşırı ciddi bir tehdit salınca bu sefer harbi yükseleceğini bildiğim için kendimi zorlayarak sabit durmaya çalıştım.

Ve şu an fark ediyordum da...Yüzü yüzüme fazla yakındı. Yandan göz ucuyla baktım. İlk uzun, kıvrık kirpikleri muazzam bir selam çaktı bana. Ciddiyetle saçımın kördüğümünü çözmeye çalışıyordu. Kokusu ile ciğerlerimi şenlendirmek adına çaktırmamaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Ve sabit durmak adına dikkatimi dağıtacak yegane aktiviteye sığındım. Soru sormak...

"Kepçük..."diye mırıldandım daha sakince.

Hala aşırı ciddiydi. Hatta resmen bomba imha ediyordu. Ben olsam bu kadar çözemeyişe makası alıp o saç oradan kesmiştim oysa. "Hı." diye cevapladı beni aynı ciddiyeti ile.

Hafifçe tebessüm ettim."Lojmanda...A bloğun en alt katında asker bir amcanın huysuz bir karısı vardı. Hatırlıyor musun onu?"

Yandan bakıyordum.Yüzünü tam anlamı ile göremiyordum ama dudaklarında hafif bir tebessümün oluştuğunu görebilmiştim. "Nezahet." diye bahsettiğim kadının adını hemen söyledi.

Valla ben unutmuştum. Onun kafa yine zehirdi. "Hah!Evet o." dedim heyecanla.

"Ne lanet kadındı be!"

Güldüm. Öyleydi. Kapısının önünde az ses yapsak hemen kovalardı bizi. Ciddi ciddi oyuncaklarımızı çöpe atmışlığı bile vardı manyak karının.

"Hani bir kere evine bizim top kaçmıştı. Camı küçüktü. En küçük ben olduğum için almak için ben gizlice eve girmiştim. Sonra tekrar camdan kaçarken saçlarım pencerenin koluna sıkışmıştı. Hatırlıyor musun onu?"

"Evet." dedi memnuniyetsiz bir şekilde. "Sonra da yine senin abartıp saçım öldü diye zırlaman yüzünden yakalanmış ve annelerden günlük dayığımızı yemiştik."

Bu sefer kakhaha atarak güldüm. "Sıkıcı hayatına renk kattığımı inkar edemezsin."

"Ya... Ne demezsin. Gökkuşağı gibiydik sayende. Her gün bir bela. Her gün bir posta dayak."

Daha çok güldüm. "Neslişah teyzenin eli hafifti bir kere. Sen birde annemden dayak yiyip görseydin dayağı."

Bu sefer o da güldü."Sana hafifti Pamuk. Bana hiç hafif değildi.Terliğinin numara izi çıkardı münasip bir yerlerimde."

Kakhaha attım.Hatırlıyordum da, Neslişah teyze dövünce harbi sağlam dövüyordu. Dayak yiyip iki saat zırladığımız anı şu an gülerek anlatmak gerçekten enteresandı. "Bence güzeldi valla." dedim hala gülerken.

"Bitti."dedi birden. Hemen yönümü tamamen ona çevirip gerçekten saçlarımın kurtulup kurtulmadığını kontrol ettim. Bu sefer acımadı.

Kurtulmuştum!

"Şükür!" dedim derin bir nefes vererek. "Valla yoldu saçımı manyak arab-" diyordum ki Murathan'ın eli saçlarıma uzanıp sağını solunu düzeltmeye başlayınca kelimelerim bize eyvallah kardeşim diyerek gerisin geri döndü.

Yönüm zaten ona dönüktü. İstemsizce bakışlarımı da ona çevirdim. Onun yüzünde ise ifadesizlik vardı. Yine o saçma zırhı kuşanmış gibiydi ama parmakları bu ifadesizliğin aksine dünyanın en narin şeyine dokunur gibi nazikçe saçlarımda gezindi. Gözleri gözlerime değmeden yavaşça az önce koltuğun neresine dolaştığını bilemediğim kısmı da ön tarafıma aldı. Parmakları saç uçlarımda arasında nazikçe gezinip usulca ayrıldı.

Ve kehribarları beni buldu. "Bence de güzeldi..." dedi gözlerinde bir nokta saniyelik titrerken. "O günler yani."

Bir şey söyleyemeden öylece bakakaldım. Küçükken en çok saçlarımla oynardı. Örerdi. Dağılınca toplardı. Karışınca geri iterdi. Bazen tarardı. Yollarım onları derdi. Çekerdi ama hiç acıtmazdı. Her gece saçım açık uyurdum ben. Ama her sabah örgülü uyanırdım. O zamanlar bunu saç perileri yapıyor sanar, hayret ederdim. Çok sonraları İzmir'e gidip yine saçlarım açık uyuyup hiç bir seferinde saçım örgülü uyanmayınca anlamıştım gerçeği.

Anlamsız bir anı daha patladı zihnimde. Hem de hatırlamam gereken en son anı.

Tutamadım...

Okula başlamışım. Okuma yazmayı en erken ben sökmüşüm. Annem Gökalp'e doğum yapmış. Ama hala toparlanamamış. Gökalp kundaklar içinde. Sürekli ağlayıp duruyor. Annem emzirmeye çalışıyor. Gökalp almıyor. Annem de Gökalp ile birlikte ağlamaya başlıyor. Annem zaten o zamanlar hep ağlıyor.

Dedem saçlarımı taramaya çalışıyor ama çok acıtıyor. Babam gibi nazikçe tarayamıyor. Murathan gibi acıtmadan dokunamıyor. Ağlamaya başlıyorum.

"Bırak."diyorum. "Bırak...Babam gelsin tarasın. Kepçük gelsin örsün. Sen bırak..."

Ağlamam şiddetlenince dedem susturamıyor. Bababannem,halam hiç biri fayda etmiyor. O zamanlar her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Babam gelsin, Kepçük gelsin diye avazım çıktığı kadar ağlıyorum.

Sonra birden annem giriyor odaya. Aylardır bir kere bile bana sarılmayan,elimi tutmayan annem...Bu sefer görecekti beni sanıyorum. Onu görünce ağlamam hafifliyor. Annem sonunda eskisi gibi oldu diye anlık seviniyorum. Ama o bana gülmüyor. Yine gözleri yaşlı yaşlı bakıyor bana.

"YOK BABAN!"diye kükrüyor birden yüzüme yüzüme."NE SENİN,NE KARDEŞİNİN BABASI YOK! DUYDUN MU? ÖLDÜ SİZİN BABANIZ!"

KEPÇÜK'DE YOK. BABANDA YOK. HİÇ BİRİ YOK. BIRAKTILAR BİZİ. HEPSİ BIRAKTI BİZİ. GİTTİLER.YETER ARTIK SUS. BABA DİYE AĞLAMA SUS.KEPÇÜK DİYE AĞLAMA,SUS. HEPSİ GİTTİ SUS. UNUTMAM İÇİN BANA YARDIM ET. SUS! AĞLAMA ARTIK NE OLUR SUS!"

Ağlayarak ayaklarıma kapanıyor.Bağırışı yalvarışa dönüşüyor. "Ne olur artık ağlama... Ne olur artık unut...Ne olur artık sus...Kaldıramıyorum tek başıma.Ne olur Gökçen...Yapma artık bunu bana.Sus... Hepsini unut ne olur...Sen unut ki ben de unutayım ne olur...Daha az acı çekeyim ne olur...Ne olur..."

Hıçkırıklarım boğazımda asılı kalıyor. Ayaklarıma kapanıp,yerde bana yalvararak ağlayan anneme öylece bakakalıyorum.

Ağlayamıyorum.Sadece öylece kalıyorum. Ağlayan anneme,dedeme, halama, babaanneme hatta kundaklar içindeki Gökalp'e bile donuk bir bakışla bakıyorum sadece.

Sonra sakince odadan çıkıp ilerliyorum. Arkamdan halamın anneme bağırma sesi geliyor. "Kendine gel artık Leyla! Dünyada kocası şehit düşen tek kadın sen değilsin! Senin çocuklarının şu an en çok sana ihtiyaçları var. Sürekli ağlayıp sızlanan bir anneye değil, yanlarında durup hem annelik hem babalık yapacak bir anneye ihtiyaçları var.El kadar çocuğa kendinle beraber acı çektirmekten vazgeç artık.Aylardır anne diye peşine dolaşılıyor,yüzüne bile bakmıyorsun çocuğun! Abim bunu mu isterdi?Abim emanetlerine böyle bakmanı mı isterdi? ABİM SİZİ BU HALDE Mİ GÖRMEK İSTERDİ?!"

Annemin hıçkırıkları daha da şiddetleniyor.

Ben ise banyoya giriyorum. Lavaboya boyum yetmiyor. Kırmızı bir tabure çekip üzerine çıkıyorum. Aynadan ağlamaktan kızaran gözlerimle karşı karşıya gelince bir iki saniye bakıyorum kendime. Sonra ileri uzanıp banyo dolabını açıyorum. Siyah saplı kocaman makası minik ellerimle kavramaya çalışıyorum.Zorlanıyorum ama kavriyorum da.

Daha sonra ise aynaya bakmadan, bir an bile tereddüt etmeden saçlarımı öne alıp makasla kesiyorum.

Elime gelen saçlarımla anlık bir bocalıyorum. Genzim yanıyor. Ama durmuyorum. Babamın çok sevdiği saçlarımı kesip avuç avuç yere fırlatıyorum. Diğer yana uzanıp o tarafı da kesiyorum. Bu sefer ağlamaya başlıyorum ama. Çünkü bu kadar çok keseceğimi kesmeye başlamadan

önce tahmin edemiyorum. Ama durmuyorum da. Ağlayarak daha da hızla, hırçın makas darbeleri indiriyorum saçıma.

Giden herkes için.

Bırakan herkes için.

Yusuf amcam için, Neslişah teyze için, Aslıhan ve Gülhan için...

Beni en çok sevdiklerini sandığım, en çok sevdiğim babam ve Kepçük için.

Tam o an halam gidiyor banyoya. "Gökçen." diye bağırarak makası elimden almak için ileri uzanıyor ama vermiyorum. Şiddetli bir öfkeyle, ağlayarak bir tutam daha kesiyorum. Derken içeri annem dalıyor.

"Dur!" diye bağırıyor şiddetle. "GÖKÇEN DUR! YAPMA!"

Hızla makası elimden alıyor. Şiddetle yana savuruyor. Ben ise tam o an aynada ki aksimle tekrar göz göze geliyorum. Bir yanı uzun bir yanı kısa kesilmiş karman çorman siyah saçlar...

Artık uzun olmayan saçlar...

"Kestim...Artık ağlamıcam..." diyorum anneme bakarken. Burukça dudaklarım bükülüyor. "Sende gitme tamam mı anne?"

Ağlıyor. Şiddetle ağlıyor. Ama aylar sonra ilk defa beni bağrına basıyor. Sıkıca sarılıyor. Kokluyor. Sayısız öpücük bırakıyor yüzüme, boynuma, ellerime... Ve sayısız kere aynı şeyi tekrar ediyor.

"Özür dilerim anneciğim. Çok özür dilerim anneciğim. Çok özür dilerim anneciğim. Özür dilerim... Affet. Lütfen affet..."

Kaybettiğim şeyleri yeni yeni idrak etmeye başladığım zamanlardı. Şehitler ölmez sanıyordum. Babamı günlerce beklememe rağmen gelmeyince anlamıştım gerçeği. Şehitler ölmezdi. Uzman çavuş Ali Alptekin ölmemişti. Ama benim babam Ali ölmüştü.

Kepçük asla gitmez sanıyordum. Saçlarım kesilince anlamıştım gerçeği. Kepçük gitmemişti. Giden Murathan'dı.

Ben de o andan sonra Gökçen olmuşum. Ne babasının mavişi, Ne Kepçük'ün Pamuk'u, ne de Yusuf amcasının Gökçen kızı.

Sadece Gökçen.

Bir daha kimse gelsin diye ağlamadım. Annem ise o günden sonra artık matemini terk etmişti. Kapalı kaldığı odasından çıkmıştı. Bir daha onu asla ağlarken görmemişim. Bana bir daha asla bağırmamıştı. Yaptığım bütün yaramazlıklara, katıldığım kavgalara, yediğim cezalara, öfke nöbetlerime, tüm asiliklerime rağmen bir kere bile of dememişti. Bağırmamıştı. Kızmamıştı.

O demezdi. Ama ben onun gözlerinde hala 'özür dilerim anneciğim' kelimelerini görürdüm. Babamın nazıkçe tarayıp asla kestirmeye kıyamadığı saçlarımın kesilmesine sebep olmasının vicdan yükü vardı omuzlarında. Bir yanı bana karşı hep mahcup gibiydi. Bilirdim.

O yüzden ben hep annemin omzundan öperdim. Affettim demek için. Senin omzundaki yük benim yüküm demek için. İyi bir anne oldun. Babamın gözü asla arkada kalmadı. Üzülme sakın demek için.

Şimdi ise gelmiyor diye kestiğim saçlarıma gelmesini asla beklemediğim kişi mi dokunuyordu yani?

Garip bir ağırlık kalbimin üstüne oturdu yine. Ve bakışmamızı bölen ben oldum. "Teşekkür ederim." diyerek sakince önüme döndüm. Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. Saçmalama Gökçen. Pamuk değilsin. Gökçensin. Saçmalama.

"Ör istersen." dedi. Arabayı tekrar çalıştırdı. "Yine takılmasın."

"Örgü öremiyorum." dedim net bir şekilde. Tek hamlede saçlarımı enseme toplayıp kolumdaki siyah tokamı taktım ve omzuma aldım.

Cevap vermedi. Ben de başka bir şey sormadım zaten. Boğazıma oturan yumruyu biraz da olsa hafifletmek adına camı açmak için kola uzandım. Ama kolu tutar tutmaz çıkıp elimde kalınca gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.

"Barbaros'a söyle..." dedim burnumdan yavaşça solumaya çalışarak. Gözlerimi açıp elimdeki kolu ona doğru salladım. "Şu arabayı harbi satsın. Yoksa gerçekten ağır söveceğim."

Güldü. Hem de en kocamanından. O gülünce boğazıma oturan yumruya rağmen istemsizce bende güldüm. Başa belaydı. Kesinlikle gülüşünün bende dayanılmaz bir etkisi vardı. Bu durumdan pekte hoşnut olmadığımın Barbaros'un arabaya sövmeyi bir kenara bıraktım.

Ve bütün içtenliğimle önce kendime sövdüm.

Çünkü sanırım ruhum bile duymadan ben yine Pamuk oluyordum...

"Ölene kadar sorumlusun gönül bağı kurduğun her şeyden, dedi tilki..."

****ANTOİNE DE SAINT-EXUPERY***

"O eyleme bende katıldım."dedi Duru heyecanla. "Polis öyle bir bariyer kurmuştu ki önümüze, yemin ediyorum Çin Seddini aşsam bu kadar zorlanmazdım Gökçen."

Kocaman bir kahkaha attım. "Ben de bizim üniversitede öyle bir eyleme katılmıştım." dedim hızla. "Duru, görmen lazım ortamı. Birden bir sis bombası atıldı...Ortam toz duman. Göz gözü görmüyor. Çıkana kadar baygınlık geçirecektim neredeyse."

"Ne eylemiymiş o?"dedi yanımdaki Murathan en memnuniyetsiz haliyle.

"Kutup ayıları için." diye cevapladım hemen. "O ara aşırı avlanması mevzusu vardı. Bir de buzullar yağmalanarak yaşam alanları katlediliyordu."

Derin bir nefes verdi. Hasan abi ise masanın üstündeki sudan bir bardak doldurup sakince Murathan'a uzattı. "Buyrun komutanım..." dedi dertli bir ifade ile. Murathan başını sallayarak suyu tek dikişte bitirdi. Yetmedi birde önündeki çayı aynı şekilde kafaya dikti.

Muazzam bir akşam oluyordu. Zira muazzam bir kişiyle tanışmış bulunuyordum. Hasan abinin kardeşi, Duru...

Hasan abilere geleli bir saat oluyordu. Yemek yemiş,şimdi ise balkondaki masaya tünemiş çaylarımızı içiyorduk. İlk başta Duru'ya biraz soğuk durmuştum. Bunda şu an uykusuzluktan deli gibi başımın ağrması büyük bir etkindir. Ama o, 'aaaa demek o meşhur Gökçen sensin' diyerek etrafımda fır dönmüştü.

Omuz hizasındaki platin sarı saçları, bal rengi gözleri, keskin yüz hatları ve soğuk ifadesi ile ilk görüşte 'ay bu biraz uyuz gibi sanki' diyeceğiniz ama özünde bal dök yala bir kızdı kendileri. Murathan neden başta dediklerini ciddiye alma demişti tövbe anlamış değildim. O öyle deyince ters bir tip

olduğunu falan düşünmüştüm ama tam tersine gayet de ısınmışım kendisine.

Çünkü tam benim kafadandı. İki üniversite okumuş kendileri. Sosyoloji ve Kamu yönetimi. Ve yanlış anlamadıysam şu an burada sürgündeydi. Bazı toplumsal eylemlerde bulunmuş kendileri.

Feminist,dişli,sözünü sakınmayan,değişik ve samimiydi Duru.Bayılmıştım buna. Bitmiştim.

"Anne,bir kurabiye daha versene."dedi Mete birden.

"Versene değil." dedi Duru hemen. "Verir misin diyeceksin Meteciğim. Ayrıca kurabiye masanın üstünde. Kalk kendin al bakım. Hadi."

Duru'nun bu çıkışı yüzünden Mete koyu kahve gözlerini masum masum kırıştırdı. "Ama benim ayaklarım oraya yetmiyorkine hala..."

"Ayağınla mı alacaksın sanki Mete." dedi Duru hemen. "Saçmalama halacığım. Ben anan değilim. Yemem bu numaraları."

"Ay yeter valla Duru!"diye yükseldi Zeynep abla. "Geldin geleli çocuğumun burnundan döktün ha."

Duru'nun yüzünde kendinden emin bir ifade belirdi."Burnundan geldiğim falan yok.Sadece doğru olanı öğretiyorum. Bu yaşlardan itibaren kendi işini kendinin görmesi gerektiğini,bir kadının ona hizmet etmek mecburiyetinde olmadığını anlaması lazım. İsteddiği her şeyi sürekli sen verirsen bunların hepsinin kadının toplum görevi olduğuna dair kafasında bir şema oluşturacak ve ileriki hayatında bunu hep karısından bekleyecek."Bakışlarını imalı imalı Hasan abiye çevirdi. "Tıpkı gördüğü baba rolü gibi..."

Hasan abi huzurla çayını hüpletliyordu ki ona dönen bakışlarla çay elinde,dudakları önde öylece kaldı. Sonra derin bir nefes vererek çayını sakince çay tabağına bıraktı. "Zeyno..." dedi sakince. "Şu dolaptan ağrı kesicimi getirir misin bana canım? Şakak kemiğime bir ağrı doldu yine."

"Şakak kemiğinin işine gelmedi galiba."dedi Duru uyuz bir gülüşle.

Mete ise çok ayrı bir kafadaydı."25 kuruş verirsen kurabiyeyi kendim alırım hala."

Gülmemek için dudağımın üstündeki sus noktasını kaşıyor gibi yaptım ama çok zordu. Enteresan bir aileydi. Anladığım kadarıyla Duru her konuda baya hassas biriydi. Hasan abi ise bir o kadar vurdumduymaz. Zeynep abla dedikoducu. Mete'den bahsetmiyorum bile. Hepsi bir araya gelince ise ortam kaostu.

Benim aksime yanımda oturan Murathan, Mete'nin bu cevabına hemen güldü. Hasan abi ise dertli bir nefes verdi. "Vazgeçtim." dedi aynı dertli haliyle. "Gökçen hanım,iyisi mi siz beni direkt Bakırköy'e falan sevk edin."

"Abartma Hasan."dedi Zeynep abla hemen.

Hasan abinin ise hiç abartmamak gibi bir niyeti yoktu bence. Adama her an inme inebilirdi.

"Bekleme yapma Mete. Git al kurabiyeni halacığım, hadi." diye ikazını yeniledi Duru.

"Tamam."dedi Mete uslu uslu. Oturduğu sandalyeden aşağı hopladı. "Sana da getireyim mi Murathan abi?"

"Bedava mı, 25 kuruşa mı?"diye sordu Murathan gülerek.

"Sen tanıdıksın.Bu seferlik bedava."dedi Mete bilmiş bilmiş."Ama diğer sefere 50 kuruş zam yaparım."

Murathan minik bir kahkaha attı. Bu saçma ötesi muhabbete dayanamayıp bende güldüm. "Eeee kap gel o zaman bir tane." dedi neşeyle.

Mete garip bir şekilde Murathan'ı çok seviyordu. Durup durup onun dibine gidiyor,sürekli ona bir şeyler anlatıyor ve imkan buldukça kucağına tünüyordu. O balkondan çıkar çıkmaz Hasan abi ve Zeynep abla aynı anda derin bir nefes verdi.

"Kırk banyosunda o suya o kadar çok para atmayalım dedim size..."diye mırıldandı Zeynep abla. "Potansiyel bir tosuncuk yetiştiriyorum şu an ülkeye."

"Biz mi attık be Zeynom?"dedi Hasan abi isyankar bir ifade ile.Göz ucuyla Duru'yu işaret etti. "Yanındaki her şeyi bilene de onu. Hurafe bunlar hurafe diye çocuğu yıkarken tepesinden aşağı yirmi beş kuruşları atarsan şimdi böyle bokundan 25 kuruş toplarsınız!"

Duru anında yüzünü ekşitti."Saçmalama bir abi ya. Susamda attım ben o suya. Poğaçı mı oldu sanki çocuk.İnanmayın diyorum şöyle saçma şeylere"

"Sabah Bilge hanım aradı."dedi Zeynep abla."Kantinden simit alıp öğretmenler odasında satmaya çalışmış. Susamlı simit..." Son kısmı baya bir vurgulayınca istemsizce dudaklarımdan minik bir kahkaha kaçtı.

"Son günlerde para yutmuyor ama sanki ha?"diyerek olayın iyimser tarafından bakmaya çalıştım.

"Tövbe de." dedi Zeynep abla hemen. Kulağını çekip parmağını üç kere masaya vurdu. "Valla dediğin gibi kaç haftadır yutmadı. Acayip diken üstündeyim Gökçen."

"Bilge hanım ne dedi?"dedi Hasan abi birden."Okula mı çağırıyor yine?"

"Tam konuşuyorduk özel bir aramam var, açmam lazım dedi kapattı. Sonra dönerim dedi ama hala dönmedi valla."dedi Zeynep abla.

"Özel mi?"dedi Hasan abi sorgulayan bir sesle."Sevgilisi falan zaar..."

"Sevgilisi yok ki onun."diye araya daldım.

"Öyle mi?"dedi Hasan abi hemen.Kocaman sırttı."İyi,iyi."

Pardon da nesi iyi abi demek istedim ama boş boş baktım. Çünkü benim şu an yuhum gelirdi...

Murathan bıyık altı bir gülüp hafifçe çenesini kaşıdı. Hasan abi ise hemen sırtışını sildi. "Yaa dönem başında da Mete'nin bir hocası vardı. Evlendi hemen gitti başka yere. Çocukların düzen bozuldu falan.Şimdi Bilge hanımdan çok memnunuz biz.O da gitmesin diye dedim onu..."

Gülümsedim."Babası biraz fazla pımpirikli. Aradığı saniye açmayınca olay çıkarıyor. O aradı büyük ihtimal. Sonra da size dönmeyi unuttu muhtemelen.Sen mesaj at bir istersen abla.Yoksa kesin dönerdi o.İhmal etmez velileri asla."

"Bilge hanımı tanıyor musun sen Gökçen?" dedi Duru.

"Tabi.Ev arkadaşım benim."

"Ne güzel.."dedi içli içli."Bir de benim ev arkadaşlarıma bak..."Abisine ve yengesine bıkkınlık dolu bir bakış attı. "Ruhum ölüyor."

"Bir şey derdim de..."dedi diye homurdandı Hasan abi."Neyse..."

Büyük ihtimal hay götüm diyecekti. Şahsen ben olsam öyle derdim. Ama Duru'nun bu yılmış haline gülmeden de edemedim. "Eeeee istediğin zaman gel bize. Bizde buluşalım.Hatta canın ne zaman isterse çık hastaneye gel.Boş zamanım oluyor bazen. Çay falan içeriz."dedim tatlı tatlı. "Ayşegül diye bir arkadaşım daha var. Onunla da tanıştırırım seni."

"Çok iyi olur." dedi tatlı bir gülüşle. Uzanıp masanın üstünden elimi kavradı. "Seni bana Allah gönderdi Gökçen. Yoksa sıyrıracaktım burada."

"Buzlukta soğuk su var mı Zeyno?"dedi Hasan abi dertli dertli.

"Olması lazımdı ama bir bak istersen canım."dedi Zeynep abla.

Hasan abi yavaşça ayaklandı. "Komutanım..." dedi Murathan'a dönerek. "Kaç bardak?"

"Şişeyi getir abi..."dedi Murathan en az Hasan abi kadar yıkık bir ifadeyle."Komple şişeyi getir sen bana."

Hasan abi başını yavaşça aşağı yukarı salladı.Masanın üstünden boş sürahiyi alıp çıkışa yöneldi.Anlamsız anlar vol bilmem kaç... Ne yaşıyor bunlar?

Bu arada, harbi harbi yuhum gelir...

#direngökçen...

"Eeee."dedi Zeynep abla birden."Gelelim artık size.Anlatın bakalım."

"Evet."dedi Duru bir Murathan'a bir bana bakarak."Geldim geleli ilgimi çeken tek konuya giriş yapılıyor."Keyifle ağzına bir leblebi attı."Dinliyorum."

#vazgeçtimdirenmegökçen...

Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Aynı şekilde o da bana baktı. İkimizin bakışından da buram buram evet,o kaçınılmaz an geldi akıyordu.

"Neyi anlatalım abla?"diyerek muazzam bir mal ayağına yattım. Daha inandırıcı olsun diye masanın üzerinden bir bisküvi alıp ısırđım.

"Ay yeme beni şimdi Gökçen."dedi hemen.

"Sevgiliymişsiniz."dedi Duru zank diye.

Derin bir nefes verdim.Ve olayı el mahkum baştan anlattım.Nasıl böyle bir kaostun içine düştüğümüzü kırkıncı kere de onlara özet geçtim. Artık olayı otomatiğe almış,ezbere anlatıyordum resmen.

"Eeee hani Gökçen gelmeden öncede sevgiliydilerde Murathan bizden saklıyordu yenge?" dedi Duru yalandan bir kızgınlıkla Zeynep ablaya dönerek. "Bana anlattığın şeyle bu anlatılan şey arasında tutan tek kelime ağa kızı."

Bisküvi boğazıma kaçtı.

Neymişiz ne?

Öksürünce ani bir refleksle elimi ağzıma kapattım. Murathan yandan çayımı uzatınca ise sorgusuzca alıp bir yudum alarak boğazımı yumuşatmaya çalıştım.

"Onu nerenden uydurdun acaba Duru?"dedi Murathan memnuniyetsiz bir şekilde. Bir yandan da bacağıma dökülen bir iki bisküvi tanesini görmüş olmalı ki eliyle tek hamlede onları süpürdü takıntılı goril.

3 yaşında hissetmem normal mi? Bence değil. Adam hala büyüdüğümü kabullenemiyor. Oldu olacak boynuma önlük tak! Huysuz bir bakış attım. Ama o zerre üzerine almadan tekrar önüne dönüp huzurla çayını hüpletti.

Ağzını kıldığımın herifi.

Yuhum gelir diyorum yuhummm!

Duru'nun yüzünde teesüf ederim der gibi bir ifade belirdi."Eeee yengem dedi."

"Ben demedim."dedi Zeynep abla hemen. "Bana Hasan dedi."

"Ben böyle mi dedim?"diyerek Hasan abi tekrar balkona giriş yaptı. Elindeki sürahiyi ve iki bardağı masanın üstüne bıraktı. "Allah aşkına ben

sana böyle mi anlattım olayı Zeynep?"

"Sevgili değiller ama olmaları yakındır dedin ya Hasan!" diye çıkıştı Zeynep abla. Ama bunu der demez pişman olmuş olmalı ki dişlerini dudağına geçirdi. Anlık saçma bir sessizlik çöktü ortama. Herkes mal mal bakiştı...

Sevgili değiller ama olmaları yakındır derken?

Bence gel mecbur hissetsem yapmazdım olayı ile beraber bunu da masaya yatıralım kızım, dedi sol melek.

*İlk defa haklı.Üzerine düşünülecekler listesi baya uzuyor...*diye ekledi sağ melek.

Bir dedikodu aynı evin içinde bu denli değiştirilerek dolaşıyorsa dışarıyı tahmin dahi edemiyordum...

Murathan'a baktığımda yüzü ifadesizdi. Ama kulakları...İfadesizliğinin aksine kıpkırmızıydı. Yavaşça Hasan abinin omuzunu okşadı. Hasan abi ise aynı ifadesizlikle gözlerini kapattı.

"Zeyno'm." dedi hafif bir gülüşle. "Canım benim...Ben ne zaman öyle dedim sana?"

Zeynep abla da güldü. "Ay şaşırdım herhalde Hasan. Demedin di mi?"

"Bence de baya şaşırdın herhalde." diye ekledi Hasan abi. Duru ise hafif bir tebessümle ağzına bir leblebi daha attı.

Zaten uykusuzluktan bayılmak üzereyim arkadaşlar.Siz ne yaşıyorsunuz burada?

#başınıdiktutgökçen

"Bedavaya tüm tabağı getirdimkineee!"diye oratama dalan Mete...Senden Allah razı olsun evladım.

Neşeyle ilerleyip Murathanla arama sokuldu. Aradan uzanıp kurabiye dolu tabağı masanın üzerine bırakıp tekrar Murathan'ın kucağına tırmanmaya başladı. Murathan ise uzanıp tek hamlede kucaklayarak dizine oturttu miniği.

"Ne oldukine?"dedi Mete sırtık ifadesi ile herkese bakarak. "Gülsevenize. Valla para istemiycem kurabiyeden. Size bedava."

"Kendi getirdiğim kurabiyeyi bana bedava verdiğin için çok sağ ol yavrum."dedi Hasan abi.

Mete güldü ve ciddi ciddi şöyle bir cevap verdi; "Önemli değil baba."

Güldük.Topluca güldük. Böyle bir cevaba ne yapılırdı ki başka..?

Bence uyunurdu.Hadi uyuyalımdı.

Kapanmaya başlayan göz kapaklarımı tutmak adına parmaklarımı kaşlarıma yapıştırıp hafifçe yukarı doğru ittim. Kapanmayın.Lütfen şimdi kapanmayın.

"Gökçen abla senin çocukluk arkadaşınmış Murathan abi.Doğru mu?"dedi Mete birden.

"Öyle mi?"dedi Duru."Bak bana yine bundan bahsedilmedi."

"Ne dersem bana ne, bize ne, ona ne demeseydin de dinleseydin anlattıklarımı o zaman Duru." dedi Zeynep abla.

"Ya üst kattaki kadının kocası ile yaptığı don kavgasını anlatıyorsun bana yenge. Bana ne donunun yeşilinden morundan. Bu olayı direkt anlatsaydın ya."

"O olayın peşine bunu anlatacaktım zaten ama sen dinlemedin Duru!"diye ters ters yükseldi Zeynep abla. "Neymiş efendim, başkalarının hayatı hakkında konuşmak kendi değerlerine saygısızlık ve toplumsal normlar bilmem neyine bilmem neymiş!"

"Öyle tabi."dedi Duru.Yerinde dikleşti."Şahsi kanatım dedikodunun kişisel hayata çok büyük bir saygısızlık olduğu yönünde."

"Git onun için de kendini lojman kapısına zincirle."dedi Hasan abi ters ters.

Zeynep abla endişeli bir ifade ile araya daldı."Aklına iş sokma şunun Hasan."

Duru ise hepsine göz devirmekle yetindi. "21.yüzyılın göbeğinde sizin yüzünüzden 14. yüzyılda yaşıyor gibiyim. Gerçekten ruhumu yaşlandırıyorsunuz."

"Biraz da aklını yaşlandırmaya ne dersin abiciğim?"dedi Hasan abi."Haydi durma. Biraz olgunlaş ve şaşırt beni."

Güldüm."Demeden edemeyeceğim, ailecek çok tatlısınız."

Hadi beni salın gidem uyuyam...Daha tatlı olursunuz o zaman.

"Yaa..."dedi Zeynep abla hemen."Çok tatlıyızdır."Yandan Duru'nun ağzına bir bisküvi tıktı. "Sorma."

Daha çok güldüm.Mete ise çırtlak ama tatlı sesiyle yine alakasız bir giriş yaptı ortama. "Gökçen abla dedi ki;ben para yemeyi bırakırsam senin gibi kocaman olabilirmişim Murathan abi."

Bilinçsizce salladığım bir şeyin bu denli hayırlara vesile olup,Hasan abi ve Zeynep ablayı bokta para aramaktan kurtaracağını bilsem valla daha önce derdim.Murathan'ın bakışlar anlık bana değip sonra tekrar Mete'ye döndü."Doğru demiş.Hatta benden bile daha büyük olursun koçum."

Mete kendince kıkırdadı."O zaman Hulk olurumkine.Timur abim gibi."

"Ne güzel işte."dedim gülerek."Bence en güçlü Hulk valla."

"Hayır." dedi Mete hemen. "En güçlü benim babam. Di mi baba?"

"Hayret."dedi Hasan abi şaşkın bir gülüşle."İlk defa oğlum beni satmadı.Garip duygular içindeyim."

"Siz nereden tanışıyorsunuz,artık bu konuda da net bir bilgi alabilir miyim?"dedi Duru. "Abimle yengeme pek güven olmuyor gördüğünüz üzere."

"Ben biliyorum."dedi Mete hemen."Sana 1 liraya bırakırım bu bigiyi hala."

"Yuh!" dedi Duru." Aradaki 75 kuruşa değecek bir bilgi mi bu gerçekten? 25 kuruşa ne oldu?"

Mete ellerini dudaklarına kapatıp kıkırdadı. "Çocukluk arkadaşımışlar." dedi paradan ve faizden vazgeçerek. "Onların da babaları askermiş. Benim gibi babalarını beklerken beraber oynarlarmış." Heyecanla bana döndü. "Di mi Gökçen abla?"

Mete...Sen çok fena bir yavrumuzsun evladım.Ben unuttum bunları sana dediğimi,sen kelimesi kelimesine nasıl hatırlayabilirsin oğlum?

Bu arada...

#başınıvermeyengökçen

#uykuyahayırgökçen

#direnişedevamgökçen

Murathan kucağındaki Mete'ye şaşkın bir bakış attı. Mete'nin alnına düşen saçları yavaşça yana itti. Sonra aynı şaşkınlıkla bana baktı.Sonra tekrar Mete'ye."Sen nereden öğrendin bunu len?"

Cevap vermeden önce gördüğüm bu manzara ile duraksadım. Yusuf amca da kucağına tüneyen Murathan'ın saçlarını hep yana doğru iterdi. Sonra hafifçe gülümseyip tıpkı Murathan'ın sabahları Mete'yi dinlediği gibi, o da oğlunu dinlerdi. Ve şu an Murathan inanılmaz bir şekilde babasına benziyordu.

Yusuf amca güzel bir babaydı.Murathan'da güzel bir baba olurdu...

Ben ne diyordumdu? Kafam bayılmış mıydı? Bayılmış mıydım ya ben şu an? Çaktırmamaya çalışarak yanağıma minik bir şamar atıp toparlanmaya çalıştım.

"Hastaneye geldiği zaman ben anlatmıştım." dedim kelimelerimi toparlamaya çalışarak. "Ama ben bile anlattığımı unuttum sende ne hafıza varmış be Mete."

"Ben meğer bilgiyi ne yanlış kaynaklarda aramışım böyle."dedi Duru etkilenmiş bir ifadeyle. Sonra bize döndü. "Senin de baban asker ha Gökçen?"

"Öyleydi."dedim hafif bir tebessümle, Mete'nin yanağından bir makas alarak. "Hepte öyle kaldı..."

Mete varken devamının sorulmaması tercihimdi. Duru'ya döndüğümde zaten yüzünde her şeyi anladığını belli eden bir ifade vardı. Gerisini o da sormadı.

"Küçükken Murathan abim kocaman mıydı?"dedi Mete neşeyle.

Uykudan bayılmak üzere olmama rağmen minik bir kahkaha attım. "Kim?"dedim küçümser bir ifadeyle. Yandan Murathan'ın koluna minik bir şamar çaktım. "Bu mu kocamandı?"Bir kahkaha daha attım. "Bunun kocaman olan tek yeri kocaman kulaklarıydı Mete. Bunun adı aslında Murathan değildi, bunun adı Kepçüktü."

Duru bunu beklemiyor olmalı ki içtiği çayı burnundan püskürtmek sureti ile kocaman bir kahkahayı bastı. "Neydi? Ne?"

"Pamuk!"dedi Murathan ters ters. "Başlama yine."

"Ay ne be!"dedim hala gülerken. "Yalan mı?"

Uykusuzluktan sarhoş olmak diye bir şey varsa şu an ben oydum.

Mete'de güldü. "Kepçük mü? Murathan abim mi?"

"Aynen. Ta kendisi."dedim hızla. Ellerimi kulaklarımın yanına dayayıp ileri geri salladım. "Böyleydi kulakları. Fil gibi. Uçup gidecek diye aklımız çıkardı."

Hasan abi ve Zeynep ablada gülmeye başlayınca Murathan derin bir nefes verdi. "Ya sabır..."

"Ya üzülme öyle."dedim zorla kelimelerimi toplamaya çalışarak. "Ben öyleykende seviyorum onlarğğğğ..."

Gerisini getiredim.

Evet, resmen getiremedim.

Şap diye vücudumun bütün şartelleri attı.

Dayanma gücüm gerçekten bu kadardı. Benden bağımsız gözlerim kapandı. Tutamadım. Duracell pilliğim buraya kadardı. Artık ben sıradan bir çinko karbon pildim...

Ve harbi yuhum gelir şeklinde lap diye yanağım bir yere yapıştı. Yumuşak bir yer. Sıcak bir yer. Nee bu yer?

"Ay kız bayıldı!"diyen Zeynep ablanın panik sesi geldi kulağıma.

"Sorun yok."dedi Murathan'ın aşırı yakından gelen sakin sesi. "Uyudu."

"O nasıl uyuma ya? Zank diye on moodundan off mooduna geçti kız..."diye ekledi Duru."Harbi iyi mi o?"

"Nöbeti vardı."dedi Murathan."Yorgundu. Çok bile dayandı." Bir el sırtımı nazikçe okşayıp belime dolandı. Başımı daha rahat bir konuma getirdi. Kokudan anladığım kadarıyla burası güvenli bölge.Murathan'ın omuzu...

Gözümü açmak istedim ama yapamadım. 42 saati aşkın bir süredir uyumuyordum ve gerçekten gözlerim benden bağımsızdı şu an."Ay bilseydim nöbetinin olduğunu çağırılmazdım."diyen Zeynep ablanın sesi gelsi çok derinlerden.

"Ben de bu niye ölü balık gibi bakıyor diyordum."dedi Duru."Kızın nevre dönmüştür bizi dinleyecek diye."

"Bölmeyelim uykusunu.İçeri götürelim orada uyusun komutanım."diye ekledi Hasan abi.

"Daha dalmadı.Biraz daha dalsın öyle götürürüm. Uyanınca huysuz oluyor."diyen Murathan'ın sesi derinlerden bile infilak ediciydi. Parmak uclarıma dokunan başka bir sıcaklık vardı ama ne ayıramadım.

"Senin adın Kepçük mü Murathan abi?"dedi Mete.

"Şaka yaptı Gökçen ablan.Yok öyle bir şey koçum."dedi Murathan hemen.

"Siz gerçekten sevgili olmadığınıza emin misiniz?"dedi Duru. "Şu görüntü bana pek numara gibi gelmedi de..."

"Dalmadı daha diyorum."dedi Murathan."İki dakika sus bir Duru.Uyusun kız.Yeterince pot kırdınız zaten."

"Duyuyor mu ki şu an bizi?"dedi Duru."Ne duyacak be? Duysa uyanır bu kadar sese."

Duyduğumu söylemek istedim ama dilim dönmedi.

"Öpsem uyuyan güzel gibi uyanırmıkine?" dedi Mete.

"Saçmalama koçum."dedi Murathan ters ters. Belimdeki el daha sıkı kavradı beni. "Kim okuttu bu masalı bu çocuğa? Sen okutmuş olma Hasan abi?"

"Ben okuttum."dedi Duru hemen."Nesi varmış? Malkoçoğlu mu okumak zorunda illa.Mis gibi masal işte.Cinsiyetçi söylemlerinizle çocuğun kafasını bulandırmayın."

Sesler git gide karıştı. Murathan yine bir şeyler dedi ama seçemedim.Her şey iyice silikleşti. Ne kadar geçtiğini bilmediğim,benim için bir saniye sonra falan sırtım bir zemine değdi. Üstüme bir sıcaklık örtüldü. Saçlarımda

varla yok arası bir dokunuş hissettim ama yine gözümü açamadım. Yüzüme sıcak bir nefes vurdu. Teker teker parmaklarıma dokundu. Ve son duyduğum şey çok derinlerden yine Murathan'ın sesi oldu.

"Bunca zaman sonra bile...Şu görüntüden bir adım öteye gidememiş olmana inanamıyorum Murathan...Harbi siktir."

Parmaklarımla oynamaya devam etti. Tek...Tek...Tek...Tepki vermek istedim. Yapamadım. Gerisi huzurlu bir karanlık oldu.

Ertesi sabah ise, yıllar sonra ilk defa saçım açık uyuyup örgülü uyandığım bir sabaha uyandım.

Helloooğğğ hamsi kuşlarım

Öncelikle bu muazzam çalışma için sellyin çiçeğime sonsuz teşekkürler

Sevdiklerinizle beraber nice sağlıklı, mutlu, huzurlu bayramlarınız olsun canlar. Küçüklerimin gözlerinden, büyüklerimin ellerinden, yaştaşlarımın yanaklarından öper diyerek kekoluğumuda konuşturduktan sonra hepinize kocaman kocaman kalpler gönderiyorum

Çokça sevgi...

"Mavişim, mavişiiiiimmm!" diye bağırarak babasını umursamadan poposunu kaşıyıp uyumaya devam etti Gökçen.

Ali ise kızının bu hali karşısında derin bir nefes verdi. "Kızım bak bugün bayram." dedi yumuşak bir sesle. "Bütün çocuklar babalarının elini öpüp şekerlerini, harçlıklarını aldı. Sen hala uyuyorsun. Kalk sen de benim elimi öp. Valla boynum bükük kaldı."

Bunu duyan Gökçen uykuyu bir kenara bırakıp ışık hızında yataktan kalktı. "Kepçük'de aldı mı?" dedi panikle yüzüne gözüne dolan saçlarını geri iterek. "Beni beklemeden mi gitti şekell toplamayaaaa!?"

"Sabahtır kalk diyorum kalkmadın Kepçük'ü duyunca mı kalktın sen?" dedi Ali sitemkar bir bakışla kızına bakarak. Hızla ileri uzanıp saçı başı dağınık, gözleri yarı açık yarı kapalı kızını gıdıklamaya başladı. "Anında babayı satarsın yine ha!"

Gökçen yatakta sağa sola dönüp bir yandan da neşeli kahkahalar atarak onu gıdıklayan ellerden kurtulmaya çalıştı. "Yaaaa babaaağğğ." diye bağırdı kahkahaların arasından zar zor.

"Anca aklına geldi ha baba." dedi Ali'de kızıyla gülerek. İkisinin de kahkaları birbirine karıştı.

Derken içeriden bir ses yükseldi;

"ALİİİ! GÖKÇENNN! HAZIR DEĞİL MİSİNİZ SİZ HALAAAA?" diye bağıırıyordu Leyla.

Bu yükseliş yüzünden ikisi de dişlerini dudaklarına geçirip gülmeyi kesti. "Büyük maviş kızdı babacığım." dedi Ali sessizce. "Gelip bu halimizi görmeden tüyelim buradan."

Gökçen sessizce güldü. Ama hemen yataktan doğrulup babasının boynuna sıkı sıkı sarılıp yanağına kocaman bir öpücük bırakmayı da ihmal etmemişti.

"Balyamın mübik olsun baba."

Ali kocaman bir kahkaha attı. "Mübik değil. Mübarek babacığım." Elini kızına doğru büyük bir ciddiyetle uzattı. "Şimdi elimi de öp bakim."

Gökçen ona uzatılan eli hemen öpüp alına koydu. Sonra ise anında elini ileri doğru uzattı. "Hani para?"

Elini cebine atıp ona hevesle bakan kızına harçlığını verdi Ali. Gökçen ise büyük bir neşeyle parayı bağrına bastı. "Hepisiyle mey buz alıcam."

"Hasta olursan diğer bayram kısarım harçlığı ona göre."

"Yaaaaa ama babaaaa!" diye huysuzlandı Gökçen.

Ali tam bu huysuz yüzü yine öpücüklere boğmak üzereyken içeriden yine Leyla'nın sinir dolu sesi yükseldi.

"ALİİİİİİ!"

"Biraz daha oyalanırsak annen bütün parayı bize yedirecek mavişim. Hadi bakalım." diyerek kızını kucaklayıp dolabının önüne gitti.

Ve her zaman söylediği şarkıyı yine neşeyle söyleyerek kızının yeşil, uçları fırfırlı bayramlık elbisesini giymesine yardım etti. Kocaman, nasırlı elleriyle kızının parlak, bukle bukle saçlarını nazikçe taradı. İki kulak yapıp güzelce ördü. Ucuna minik, beyaz kurdalaler bağladı. Sonra ise şarkıyı söylemeye devam ederek Gökçen'i tekrar kucaklayıp yanaklarını öpe öpe odadan çıktı.

"Göz bebeğim, mavişim

Tek dileğim, mavişim

Sensizlikten, mavişim

Öleceğim
Kır çiçeğim, mavişim
Bal peteğim, mavişim
Sensizlikten, mavişim
Öleceğim
Mavişim mavilendim
Kapına kilitlendim..."

Tam bu an ise karşı dairede yoğun bir sofraya kurma telaşı vardı.

Neslişah telaşla,"Millet gelecek şimdi kahvaltıya, ortada hala sofraya yok." diye söylene söylene sofraya kahvaltılıkları yerleştiriyordu. Derin bir nefes verdi. Böyle yetişemezdi. "Yusufff!" diye bağırıyor içeriye doğru. "YUSUFF!"

Ve beklediği kişi siyah gömleğinin uçlarını pantolonunun içine sokmaya çalışarak ortama giriş yaptı. "Geldim, sultanım geldim."

"Uyuyor muydun sen hala?" dedi Neslişah ters ters. "Bir saat oldu ben seni uyandırıyor Yusuf! Bayram günü bu kadar uyuyor mu hiç?"

"Şeker toplamaya mı gidecektim Neslişah?" diye bir savunma yaptı Yusuf. "Uyumayıp ne yapacaktım? Hem hani gelmemiş daha Aliler. Onlar da mı uyuyor lan yoksa?"

"Yok Yusuf. Gökçen'le senden gayri uyuyan yok valla. Şu saat olmuş sizin şu halinize bak. Daha da kahvaltı yapamadık. Saat kaç oldu."

Yusuf gururla sırtıttı. "Eeee kayınbabasına çekmiş Gökçen kızım."

Bu cevaba Neslişah'da bıyık altı bir güldü ama sonra hemen ifadesini toparlayıp dolaptan domates, salatalık çıkardı. "Deme şunu Ali'nin de yanında. Yüreğine inecek adamın en son."

"Zamanla alışır o da." dedi Yusuf yarım bir gülüşle. "Vermem ben Gökçen kızımı ellere."

"Önemli olan senin vermemen mi sence?"

"Doğru." dedi Yusuf ciddiyetle. "Ali'den en yakın zamanda istemeliyim. İşi ciddiye dökmek zamanı geldi."

"Biri 8 biri 5 yaşındayken mi? Oldu olacak beşik kertmesi yap çocukları tam olsun Yusuf." dedi Neslişah göz devirerek.

Yusuf gülerken eşine yaklaştı. Neslişah dikkatle domates keserken kollarını arkadan eşinin beline doladı. Başını boynuna gömüp derin bir öpücük bıraktı. "Biz öyleydik... Fena mı olduk..?"

Neslişah tebessüm ederek başını geri atıp boynuna konan dudaklar için daha çok yer açtı. "Biz beşik kertmesi falan değildik Yusuf. Sınıf

arkadaşıydık..."

Yusuf'un kolları eşinin beline daha sıkı dolandı. "Birinci sınıftan beri tanışmakta bir nevi beşik kertmesi be sultanım. Gözümü açıp seni görmüşüm bak."

Neslişah'ın dudaklarındaki gülüş daha da büyüdü. Yusuf ise boynuna bir öpücük daha bıraktı. "Ben bayram şekerimi almadım yalnız ha..." diye homurdandı dudaklarını eşinin boynuna sürterek.

"Yusuf sırası mı?" dedi Neslişah hemen.

Yusuf'un kolları buna cevap verir gibi daha da sıkılaştı. "Sırası tabi. Bayramda gariban sevindirmek sevaptır."

"Ay sen de garibansan yani." diyerek minik bir kahkaha attı Neslişah. Sonra ellerini el bezi ile silerek yönünü eşine çevirdi. Kehribar gözlerine, keskin yüz hatlarına bakarken içli bir nefes verdi. Tam büyük bir huzurla eşine bir öpücük verecekti ki içeriden bir cıgılık duyuldu.

"BABAAAAA! ABLAMMM ŞEKERLERİMİ VERMİYOOO!" diye böğüren bir adet Gülhan.

İkisinin de bakışlar kapıya döndü. Derken Mutfak kapısında telaşlı bir Murathan belirdi. "Anneee, babaaaa! Aslıhan ablam, Gülhan ablamın bebeğinin bacağına Gülhan ablamın ağzına sokmaya çalışıyor."

Neslişah' da, Yusuf' da aynı anda derin bir nefes verdi.

"Sen bak." dedi Neslişah. "Ben gidersem silleyi çakacağım bu sefer ikisine de."

"Ben bakayım tabi... Ben bakayım." diye homurdandı Yusuf. Dertli dertli kapıya ilerleyip Murathan'ın elinden tuttu. "Gel bakalım evlat. Bakalım şu cadılara." Tam çıkarken arkasını dönüp bir daha baktı eşine. "Unutuldu sanılmasın, gece alırım şekerimi ona göre..."

"Yusuf sus bi ya." dedi Neslişah ikisine aval aval bakan Murathan'ı kaşları ile işaret ederek.

Yusuf gülerek arkasını döndü ve oğluyla beraber ilerledi. Neslişah ise arkasından sırtarak söylenmekle meşguldü. "Yardım etsin diye çağırdık iyiye işimden etti beni." diyerek tekrar masayı kurmaya koyuldu.

Holde el ele ilerleyen Murathan ve Yusuf ise içeriden gelen kavgaya seslerine rağmen gayet sakince ilerliyorlardı. "Sen neden bayramlıklarını giymedin daha evlat?" diye sordu Yusuf.

"Pamuk gelince şeker toplamaya gideceğiz. O zaman giycem baba."

"Ha Pamuk'u bekliyorsun yani." dedi Yusuf hafif bir sırıtışla.

Murathan ise bu konuda şu an birazcık sinirliydi."Evet ama yine geç kaldı. Dün kırk kere dedim erken gel,güzel şekerler bitiyor diye. Hala gelmedi."

"Kızlar bazen erkekleri fazlası ile bekletebiliyor babacığım." dedi Yusuf daha çok gülererek. "Zamanla alışırın merak etme." İçeriden gelen çığlık sesleri daha da şiddetlenince Murathan'ın elini bırakıp adımlarını hızlandırarak salona ilerledi. "Hadi git giy bayramlıklarını sen. Birazdan gelir Pamuk."

Murathan hızla başını aşağı yukarı sallayıp odasına koşuyordu ki babası arkasından "Evlat." diye seslenince tekrar ona döndü. "Saçını güzelce arkaya tara." dedi Yusuf kocaman bir gülüşle. "Millet bir yakışıklı görsün."

Murathan kocaman gülümsedi."Tamam baba."dedi ve aynı neşesiyle arkasın dönüp odasına koştu.

Yusuf ise kızlarının kavgasını 10 dakikada zorla bastırarak arayı bulmuştu.Yarım saate kalmadan ise Ali ve ailesi bütün gürültüsü ile yanlarına gelmiş bulunuyordu.

"Yusufffff amcaaaaa!"diye koşarak Yusuf'un boynuna atladı Gökçen.

"Oy benim Gökçen kızım."diyerek hemen kucakladı Yusuf boynuna sıkı sıkı yapışan miniğı. Aynı Gökçen gibi Aslıhan ve Gülhan ise Ali'ye koşmuşlardı. Kocaman sarılıp elini öptüler. Aynı şekilde Leyla'ya da. Harlıklarını alınca huzurla koltuğın bir ucuna tüneyip sanki az önce saç baş giren onlar değı gibi paralarını saymaya başladılar.

"Balyamın mübik olsun Yusuf amca."dedi Gökçen tatlı tatlı. Kendini Yusuf'un kucağından geri çekip eline yapıştı ve babasının öğrettiğı gibi önce öpüp sonra alnının üstüne koydu.

"Mübik değı akıllım." dedi Gülhan gülererek. "Mübarek."

Hep unutuyordu. Ona göre mübarek falan değıldi. Mübikti. Yine unutacaktı. O yüzden bu kelimeyi unutmadan hızla Gülhan ablasına doğı koşup kocaman sarıldı. "Balyamın mübalek olsun Gülbilibiliiii!"

"Senin de bayramın mübarek olsun Gökişişişişişiş!" dedi Gülhan'da ona sarılarak.

Herkes anında güldü.Gökçen ise Aslıhan'a yöneldi."Balyamın müba..."durdu."Neydi ki?"

Aslıhan kocaman gülümsedi. Hemen kızı kendine çekip sulu bir öpücük bıraktı yanaklarına. "Senin de bayramın mübarek olsun cimcime."

Gökçen güldü. Sonra ise geldi geleli aklında olan soruyu hemen yöneltti. "Kepçük neredeeeeeeeeğğğ?"

"Buradayım.Bağırma o çırtlak sesinle." diyerek en ciddi haliyle ortama giriş yaptı Murathan.

Siyah pantolonunun üstüne beyaz bir gömlek giymiş,saçlarını ise özenle Memoli stilinde yapmıştı. Tüm bütün ağır ve asil duruşu ile Ali amcasının elini öpmek için ilerliyordu ki yandan bacaklarına yapışan Gökçenle bütün asilliği büyük bir darbe yedi.

"Bayramın mübik olsun Kepçükkkkkk!"

Saçları yanlarından iki kulak örülmüş, üzerinde ona aşırı yakışmış yeşil bir elbise varken bacaklarına yapışmış, alttan alttan ona bakan bu tipe hafifçe sırttı ama şu an tripliydi. Geç kalmıştı Pamuk. O yüzden minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Senin de bayramın mübarek olsun Pamuk."

Gökçen kollarını yakasına yapıştırıp iyice aşağı çekmeye çalıştı. "Öpüşelim."dedi masum masum. "Öpim Kepçük,Öpüşelim."

"Kızım ne diyon sen yaaaa?"diyerek Ali hemen yükseldi.

Yusuf kocaman bir kahkaha atıp keyifle koltukta geri yaslandı. "Bayramlaşacak lan çocuklar. Bir sal şu kızı."Aynı keyifle Gökçen ve Murathan'a döndü. "Öpüşün tabi çocuklar. Hadi bayramlaşın bakalım güzelce."

Murathan tip tip ona bakan Ali amcasından ufak bir tıstığı için çokta bu konuda emin olamamıştı ama bu fırsatı da kaçıramazdı. O yüzden ciddi duruşunu korumaya çalışarak Gökçen'e doğru eğildi. Hafif bir sırtısla kollarını iki yana açtı. Bunu bekleyen Gökçen ise anında ona dönen kollara doğru ilerledi ve kollarını sıkıca Murathan'ın boynuna sarıp yanağına sulu bir öpücük bıraktı. "Bir daha bayramın mübik olsun Kepçükk."dedi mutlu mutlu.

Murathan bu sefer kocaman gülümsedi. O da Gökçen'in yanağına minik bir öpücük bıraktı. Şu an tek temennisi kulaklarının kızarmamış olmasıydı."Senin de bir daha bayramın mübarek olsun Pamuk."

İkilinin hala birbirine sarılı olduğunu gören Ali hemen ileri uzanıp ikisini de ters yöne çekti. "Tamam."dedi hızla. "Yeter bu kadar bayramlaşma. Gel şimdi biz öpüşelim Murathan. Gel."

Murathan tekrar ciddi ifadesini kuşanıp eli Ali amcasının eline ilerliyordu ki Gökçen hiçbir şey söylemeden yine anında tam dibinde bitip eline sıkı sıkı yapışınca istemsizce bu ifadesizliği yine bocaladı. Geç kaldığını biliyordu tabi cadı. Murathan'ın kızacağını da.Aklı sıra böyle yaparak sinir almaya çalışıyordu. Peki Murathan bunu yer miydi?

Pekala yerdi.

Zira gerçekten sinirli olmasına rağmen eline yapışan minik elden çokta şikayetçi değildi. Ama ağır duruşunu bozmadı. O da Gökçen'in elini kavradı ve ilerlemeye devam etti.

"Hayırlı bayramlar Ali amca."diyerek Ali amcasının elini öpüp alnına koydu.

"Hayırlı bayramlar oğlum."dedi Ali. Yanaklarından öptü. Eline harçlığını vermek için ise boşa kalan eli yerine Gökçen'in yapıştığı eli tercih etmişti. Ama ne kadar çekerse çeksin Gökçen yapıştığı eli bırakmayınca derin bir nefes vererek kızına döndü.

"Kızım bıraksana çocuğun elini."

"Bırakmıcam."dedi Gökçen omuzlarını yukarı kaldırıp indirerek.

Ali dertli dertli yüzünü sıvazlayıp Yusuf bu görüntü karşısında keyifle gülerken Murathan, Ali'nin elindeki parayı fırsattan istifade alıp hemen Leyla teyzesine yöneldi. Onun da elini öptü. Harçlığını aldı. Ama bu sürede Ali ve Gökçen hala derin bir çekişme içindeydi. Ali Gökçen'i kendine çekiyordu. Gökçen ise inatla yapıştığı elden ayrılmıyordu.

"Lan ne zorluyorsun kızı?"dedi Yusuf keyifle. "Gayet kendi özgür ve hür iradesi ile tutacağı eli kendi seçiyor işte."

"Yusuf sus."dedi Ali hemen. "Bayram bayram cinlendirmeyin beni abicim ya. Murathan, sen bırak oğlum o zaman elini."

"Bulaşma evladıma."dedi Yusuf.

"Asıl senin evladın bulaşmasın benim kızıma."

"Benim evladım edebiyetle duruyor valla." dedi Yusuf büyük bir keyifle. "Bulaşan senin kızın."

Ali bunun farkındaydı. Bunun için de ayrı bir yıkıktı. "Gökçen..."dedi dertli dertli. "Hani hep kulağını çekecektik babacığım. Neden bunu yapıyorsun bana mavişim?"

"El kadar çocuğu da kıskanmazsın ama Ali..." diye homurdandı Leyla.

"Kıskanmıyorum." dedi Ali hemen. "Sakınıyorum..."

"Yine bayılıyorsun abartmaya ha."dedi Yusuf dalga geçer gibi.

"Tamam lan."dedi Ali ters ters."Yapışsın senin kızların da böyle birilerine de göreyim o zaman seni ben."

Yusuf'un gülen ifadesi anında dondu kaldı. Başını çevirip yanında sırtarak ona bakan kızlarına baktı. Kastedilen düşünce ile hafiften bir kaşı gözü seyirerek tekrar önüne döndü. "Benim kızlarımı ne karıştırıyorsun abi şu an?"

"Ne?" dedi Ali kaşlarını kaldırarak. "Seninkiler kız da benimki turşu mu oğlum?"

Ali ve Yusuf'un kavgasına Neslişah ve Leyda'da ne kadar saçma bir şeyi tartışıyorsunuz diye dahil olurken, Murathan ile Gökçen ise sanki hiç onlar hakkında konuşulmuyormuş gibi çok ayrı bir konudaydılar.

"Bensiz mi topladın şekelleri Kepçükkk?" dedi Gökçen hala sıkı sıkı Murathan'ın eline yapışmışken üzgün üzgün dudak büzerek.

"Şu saate kadar uyursan şeker mi kalır daha kızım?"dedi Murathan ters ters.

"Topladın mı yani?"

"Hayır."dedi Murathan yine aynı tersliği ile. "Seni bekledim ama beklemez olaydım. Nasıl bu kadar uyuyabilirsin?Bütün güzel şekerler bitmiştir şimdi. Ablamlar erken çıktı onlara bile güzel şeker kalmamış."

"Bitmiş midir gerçekten?"dedi Gökçen üzgün üzgün.

"Bitti tabi."diye daha çok yükseldi Murathan. "Seneye seni beklemeyeceğim. Görürsün sen."

"Daha erken kalkarım seneye vallaaaa."dedi Gökçen masum masum."Belaber gidelim noğlar Kepçükkkk noğlarrrr."

"Hele bir kalkma, bak nasıl yoluyorum o saçlarını..." diye çatık kaşlarıyla homurdandı Murathan. "Hadi iyice geç olmadan gidip toplayalım."

Gökçen hızla başını aşağı yukarı salladı. Millet derin bir sohbetleyen onlar el ele kapıya doğru ilerlediler.

"Nereyeee?"dedi Leyla peşlerinden.

"Şekel toplayıp geliyoruz anne."diye bağırdı Gökçen.

"Kahvaltı yapsaydınız önce."diye ekledi Neslişah.

Bu sefer Murathan cevapladı."10 dakikaya geliriz anne."

Ali ise ne kadar kızsız da ikisine bakarken hafifçe tebessüm etti."Gökçen'in elini bırakma Murathan." dedi sakince. "Gözünün önünden ayrılmasın."

Murathan elinin içindeki eli daha çok sıktı. Sonra ise ışık hızında salondan çıkıp dış kapıya koştu.Tam kapıyı açacaklardı ki, "Dur."dedi Murathan. "Poşet almayı unuttuk Pamuk. Bekle beni geliyorum ben şimdi."

Hızla mutfığa yöneldi. Ama Gökçen tabii ki olduğu yerde beklemeden peşinden gelmişti. Murathan çekmecedan poşet alırken yanına dikilip sabırsızlıkla eteğinin sağını solunu çekip olduğu yerde hopluyordu. İki tane poşet alan Murathan ise birini kendi cebine tıkip diğerini Pamuk'un eline

verdi. Kızın yeşil elbisenin sağının solunun dağıldığını görünce ise hemen düzeltmeye başladı.

"Bozma şu üstünü." dedi dikkatle yakasını ve eteğini düzeltirken. "Bari şekerleri toplayana kadar temiz kal."

"Şekelleri topladıktan sonra pisletebilirim di mi?"

Murathan istemsizce güldü. "Pisletme desem duracaksın sanki ha Pamuk. Hadi gidelim, hadi."

"Timam." diye mırıldandı Gökçen. Bayram olduğu için elbisesini çekiştirmeyi bıraktı ve ikisi de koşarak evden çıktı. Gökçen önleri bağcıklı siyah ayakkabılarını bir türlü giyemeyince ise hemen Murathan'a döndü.

"Kepçükkkk geçmiyooo!"

"Terlik giysene kızım! Sanki nereye gidiyoruz?"

"Olmaz." dedi hemen. "Bunlar olsun. Yırdam ett."

Murathan oflaya poflaya önünde eğildi. Parmağını ayağının arkasına takıp önce ayağını ayakkabıdan içeri soktu. Ama tepeden Gökçen'in eli saçına yapışıp başına bastırmaya başlayınca hemen kaşlarını çatı. "Saçımı bozmaaaaa Pamukkk!" diye bağırdı ters ters.

"Ayakta duramıyomm amaaaaaa." diyerek Gökçen başına daha çok bastırınca doğrulup yandan poposuna hafif bir şamar çaktı.

"Hep bozdun saçımı. Duvarı tutsana!"

Ama bu sefer Gökçen'de sinirlenmişti. Önündeki Murathan'ın kafasına yandan bir şamar çakıp saçlarını iyice bozdu. "Bağırmaaaa be! Salak Kepçük."

"Al kendi ayağını kendin giy." diyerek yerden hızla doğruldu Murathan. "Alll!"

Gökçen şu an bunu yaparsa iki saat uğraşacaktı. Neden yapsındı? O yüzden muazzam bir hızla vitesi geri taktı. "Yaaaa giyemiyomm. Bağcığı çok. Noğlar yırdam et Murathannnngğğ!"

Murathan derin bir nefes verip gözlerini kapattı. "Hele bir az şeker alalım. Bak nasıl yediriyorum sana bu bağcıkları." diye söylene söylene tekrar Gökçen'in önünde diz çöktü. Hızla ayakkabılarını giydirip doğrulur doğrulmaz ona kalmadan Gökçen tekrar sıkı sıkı eline yapıştı. Koşar adım ilerlemeye başladılar.

"Portakallılar senin, sütlüler benim. Kalanları bölüştürüyoruz tamam mı?" dedi Murathan lojmanda ilk kapıyı çalmadan önce.

Gökçen yine uslu uslu "Timam." diye mırıldandı.

Ve kapıyı çaldılar. Lojmandaki bütün çocukların yaptığı gibi onlara şeker vereceklerini düşündükleri, tanıdıkları bütün kapıları çaldılar. Gökçen cırtlak sesiyle, neşeyle 'bayramınız mübik olsun' derken, Murathan bütün ağırlığı ile ciddiyetiyle şeker için poşet uzattı. Harçlık verenler bile olmuştu.

Gidecekleri yerler bitince eve gitmek yerine önce lojmanın arkasına geçip kocaman kayın ağacının altına oturdular. Poşetlerini açıp şekerlerine baktılar.

"Bu neli ki Kepçük?"dedi Gökçen poşetten damla sakızlı bir şeker çıkararak.

Murathan üzerini okudu."Damla sakızlıymış. Sevmezsin sen onu." Ondan alıp kendi poşetine attı. Onun yerine yine kendi poşetinden portakallı bir şeker çıkardı. "Bu portakallı. Al bunu."

Gökçen alıp hemen ağzına attı. Açarken elleri şeker olmuştu, yetmezmiş gibi poşette ki çikolatadan biri eriyip ellerine sürünmüştü. Ellerini tam elbisesine süreceken bugünün bayram olduğu ve bu elbiseyi temiz tutması gerektiği aklına gelince hemen yanına döndü ve zerre düşünmeden Murathan'ın beyaz gömleğinin koluna çikolataya bulanmış parmaklarını sürdü. Yetmedi elinin üstünü de sürerek kendince güzelce temizlendi.

"Pamukkk!" diye kükredi Murathan."Ne yapıyorsunnn ya?!"

"Elimi siliyorum."dedi Gökçen dünyanın en normal şeyini yapmış gibi.

"İyi ki dedin!"diye kükredi bu seferde Murathan. "Bayramlığımı bu benim ya! Ne yaptın? Valla of artık ama ya!"

Gökçen bu bağıışı zerre üzerine almadı. Duvardan aşağı sarkan ayaklarını sallaya sallaya şekere bulanmış parmaklarını tek tek yaladı. Ama asıl çikolataya bulanmış ağzı, burnu ve yanaklarından bir haberdi. "Üstünü temiz tut demedin mi? Tuttum işte."

"Aferin." dedi Murathan aynı siniriyle. Ters ters baktı kolunda izi çıkmış minik ele. "Yine çok güzel anlamışsın beni."

Gökçen güldü. Sonra ağzına bir şeker daha attı. Yüzünün gözünün çikolataya bulanmış olması Murathan için sinir harbi sebebi olduğu için hızla çikolata poşetini elinden aldı. "Çok yedin. Karnın ağrıyacak."

"Yaaaa şekerlerimmmmm."diye huysuzlanarak Murathan'ın eline uzandı ama poşet çoktan geri çekildiğinde yetişemiyordu. Zaten tam o an dikkatini çeken başka bir şey görmüştü. Ağacın ilerisinde ki kaldırımın üstüne konan bir kuş. Kara, kocaman bir kuş. Murathan bunun adını demişti. Ama şu an aklına tam gelmiyordu.

"Kepçük bak kuş geldi."dedi şekeri bir kenara bırakıp.

Murathan kızın işaret ettiği yöne döndü. "Karga."dedi."Anlattım ya sana. Her kuşun bir adı var. Bu karga."

"Karga."diye onayladı Gökçen.Sonra neşeyle el çırttı."Bayramımızı kutlamaya gelmiş. Onun da bayramı. Hadi şeker verelim. Hadiiii Kepçükkkk noğlarrr!"

"Şeker yiyemez o. Ayrıca Karga ne bilecek bayramı Pamuk?" dedi Murathan bilmiş bilmiş. "Akılları yok onların."

"Senin gibi mi?" diyen Gökçen'in alaysı sesi ile bu bilmiş hali yüzünde dondu kaldı. "Bak saçları da sana benziyor."diye eğlencesine devam etti Gökçen."Sen karga mısın? Kargaaaa Kepçükkkk. Kargaaaa Kepçükkkk."

"Yolarım o saçlarını görürsün o zaman kim kargaya benziyor." dedi Murathan ters ters. "Ayrıca şeker falan veremeyiz hayvana. Gagasına yapışır."

Gökçen ritmik hareketlerle kafasını sağa sola çeviren kargaya dikkatle baktı."Gagası neresi?"

"Şu burnunda uzanan yer var ya, orası gaga." Gökçen dikkatle başını aşağı yukarı sallarken Murathan aklına gelen yeni bir detayla konuşmaya devam etti. "Dün bir kitapta okudum. Baykuş kuşları var ya Pamuk..."

Onaylayan bir mırıltı çıkardı Gökçen. Bir yandan da Murathan'ın poşetinden bir şeker alacaktı ki Murathan elini havada yakaladı ve konuşmasına Gökçen'in elini sakince geri iterek devam etti. "Mavi rengini görebilen tek kuşmuş."

"Nasıl yani?" dedi Gökçen sorgulayan bir ifadeyle. "Kuşlar mavi gökyüzünde uçuyor ama hep."

"Uçuyor ama görmüyorlarmış işte kızım. Sadece Baykuş görüyormuş."

"Neden Baykuş?"

"Ne bilim ben." dedi Murathan hemen. "Bu kadar yazıyordu."

Gökçen önce öğrendiği yeni bilgiyi sindirmek için bir iki saniye boş boş kargaya baktı. Çeşmenin başına tünemiş minik bir su birikintisine gagasını değdirerek su içmeye çalışıyordu. Bunu görünce şöyle bir çıkış yaptı. "Su içel mi kargalar?"

"İçer."

"O zaman hadi kargaya su verelim Kepçük. Onun da bayramı ama su bile içemiyor baksana. Gagası acıyacak."

Murathan dönüp kargaya baktı. Koluna yapışıp yandan 'noğlar' diyen Gökçen'in sesiyle derin bir nefes verdi.

"Tamam,gel."dedi. İki de duvardan aşığı atladılar. Karga kaçmasın diye yavaş adımlarla çeşmeye ilerlediler ama karga onlar yaklaşır yaklaşmaz kaçıp ağacının dallarının arasına sinmişti. Hemen çeşmenin yanındaki minik tası alıp su doldurdular. El ele tutuşup geri dönmeden önce Gökçen durup kargaya döndü.

"Bayramın mübik olsun Karga."diye bağırıp neşeyle el salladı.

Murathan güldü. Aşırı saçmaydı. Ama o da Gökçen'e uyup el salladı."Bayramın mübarek olsun Karga."

Gülerek eski yerlerine koşup oturdular. Sessizce karganın tekrar suya gelmesini beklediler. Ve karga beş dakika sonra gelip rahatça suyunu içerken ikisi de kocaman bir gülümsemeyle kargayı izlediler.

-Yıllar sonra bir bayram sabahı-

***İZMİR**

"Gökçen, Gökçennnnnn! Geç kalacağız hadiiii!" diye bağırان annesinin sesiyle derin bir nefes verdi Gökçen. Masanın üstündeki çikolatalardan ağzına iki tane birden atıp çöplerini hızla yatağının üstüne savurdu.

"Göldömm, Göldömm." dedi ağzı dolu dolu. Duyulmayacak bir sest i ama oldu. Sonuçta geldim demişti. Annesi duymasa da olurdu. Çantasının içine aceleyle diğer kalan çikolataları ve siyah bir başörtü yerleştirdi. Bugün bayramdı. Bugün sabah uyanınca yapacakları ilk iş belliydi.

Bugün babasının şehitliğine gidip soğuk bir taş a doğru bayramın mübarek olsun diyeceğı gündü.

Annesini daha fazla sinirlendirmemek adına koşar adım kapıya doğru ilerliyordu ki odasının kapısı hızla açılınca durdu. Gelen 10 yaşındaki kardeşi Gökalp'ti. "Abla." dedi panikle. "Bu üzerimdeki tişört çok mu renkli? Babam kızar mı?"

Her zaman sorardı bunu Gökalp. Babasını bir kere bile görmemiş, kokusunu bir kere bile hissetmemiş bir çocuk olarak kendince bu şekilde

onu tanımaya çalışırdı. Annesi üzülyor diye ona sormaz, sürekli ablasına gelirdi.

Bu yemeği yemezsem babam küser mi abla? Bu kitabı okusam babam sever mi abla? Şuraya gitsem babam kızar mı abla..?

Babasını sorulardan ve sadece tek bir kareden tanımaya çalışan bir çocuktı.

Bir yanı hep buruk bir çocuktı.

Hafif bir gülümseme ile kardeşine yaklaştı Gökçen. Üzerindeki kırmızı tişörtün sağını solu düzeltip dikkatle baktı. "Yoo."dedi kelimeleri uzatarak. "Hem babam kırmızıyı sever."

Gökalp'in dudaklarında kocaman bir gülüş belirdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten tabi."dedi Gökçen."Hadi şimdi aşağı inelim. Annem yukarı çıkarsa ikimiz için de fena olacak."

Telaşla ilerlemeye başladılar. Tam salonun ortasına gelmişken Gökalp'in adımları anında durdu. "Abla hayvanlarr."dedi hızla."Kuşlara, kedilere, köpeklerle su vermeyi unuttukkkk."

"Ay doğru."dedi Gökçen.Hızla mutfığa koşup derin bir tasa su doldurdu. Sonra büyük bir şişeye. Tas kuşlar içindi. Şişeyi ise mahallede ki kedi ve köpekler için evin önündeki kaba dökecekti.

İkisini de kucaklayıp tekrar koşar adım geri geldi. "Önce kuşlar." dedi. Büyük şişeyi kolunun altından alması için Gökalp'e kaş göz yaptı. Gökalp şişeyi alınca ise elindeki su dolu tasla pıtı pıtı cama ilerledi.

"Perdeyi aç Gökalp."

"Ne perdesi?"dedi Gökalp boş boş.

"Gözlerinin perdesi salak."diye hafifçe yükseldi Gökçen. "Hangi perde olacak lan? Aç şu camı. Sen bu zekayla nasıl sınıf birincisisin hala anlamış değilim."

"Çalış senin de olsun."dedi Gökalp camı ve perdeyi açarken.

"Çoloş sonondo olsonnn."diyerek muazzam bir şekilde az önce söylenen sözü taklit etti Gökçen. Gökalp'e yandan ters bir bakış atarak camın önüne suyu koydu. Sözde büyük olan oydu oysa ama Gökalp malı her halde ondan daha iyiydi. Sinir bozucu bir durumdu.

"Gerçekten kuşların da mı bayramı bugün abla?"

Derin bir nefes verdi Gökçen. "Bence öyle. Sonuçta onlar da canlı."

"Ama konuşamıyorlar."

"Bu duyguları olmadığı anlamına gelmez Gökalp."

"Ben en çok Baykuş seviyorum." dedi Gökalp. "Harry Potter Baykuşu. Büyüyünce ben de alıcam."

"Heee."dedi Gökçen küçümseyerek. "Annem de eve sokardı ya onu. Kaynatıp suyuna çorba yapar."

"Üzme beni abla..."diye mırıldandı Gökalp düşük omuzlarla.

Gökçen ise minik bir kahkaha atarak camı kapatıp perdeyi tekrar geri çekti. "Acı gerçekler ablacım.

"Baykuş güzel bir kuş. Annem de sever."

"Bence de güzeller..."diye mırıldandı. Dikkatle perdenin sağını solunu düzeltirken, "Baykuşlar maviyi gören tek kuşmuş biliyor muydun Gökalp?"diye mırıldandı sakince.

"Öyle miymiş?"dedi Gökalp gözlerini kocaman açarak.

"Hııı. Öyleymiş."

"Eeeee gökyüzü mavi.O kadar kuş nasıl uçuyor?"

"İşte orada uçuyorlar ama göremiyorlar."

"Neden?"

"Ne bileyim ben neden."dedi Gökçen ters ters. Kardeşinin elini tutup ilerlemeye başladı. "Hadi annem bir kere daha bağırmadan inelim. Dedemler bekliyor."

El ele evin çıkışına ilerlemeye başladılar. "Sen nereden biliyorsun bunu abla?"dedi Gökalp. "Lisede bunlar mı öğretiliyor?"

"Yooo."dedi Gökçen hemen. Sonra bir duraksadı. Bunu hiç bir yerde okuduğunu hatırlamıyordu. O zaman nereden biliyordu? Durdu. O durunca Gökalp' de durup saf saf ablasına baktı. "Harbi ben bunu nereden duydum ya?"diye mırıldandı düşünceli bir şekilde.

"Yalan mı attın?"

"Sana şuradan bir tokat atarım Gökalp. Görürsün o zaman neyi atıyorum." diye hafifçe yükseldi. "Ne yalan atacağım be?! Valla var böyle bir şey. Bir yerde okudum ama unuttum demek."

Tam Gökalp bu çıkışa en bilmiş haliyle dalıyordu ki alttan annelerinden yükselen şiddetli bir "GÖKKKALPPPP, GÖKÇENNNN! KIRACAĞIM O BACAKLARINIZI!" yükselişi ile hızla kapıya koştular.

Ve yıllardır yaptıkları gibi bu bayramda da ilk babalarının soğuk mezar taşında bayramlarını kutladılar.

*ADANA

Camı açıp içine derin bir nefes çekti Murathan. Hava güneşli, bulutlar ise fazlası ile heybetliydi. Yüzük parmağına eğdi bakışlarını. Babasından ona kalan ay yıldız işlemeli yüzüğü baş parmağı ile yavaşça okşadı.

Bugün bayramdı.

Bugün babasının elini öpmek için şehitliğe gidecekleri gündü...

Elindeki sigaradan bir nefes daha çekti. Dudaklarından çıkan dumanın önünde oluşturduğu şekilleri dikkatle izledi. Çok içmezdi. Aslında hiç içmezdi. 20 yaşındaydı ama şimdiye kadar iki üç sefer hariç ağzına pek sigara sürmemişti. Harbiye'de içen arkadaşlarına bile söylenirdi çoğunlukla. Tadından ve kokusundan pek hoşlanmıyordu.

Ama babası çok içerdi. Onun nasıl hissettiğini anlamak adına bugün onun şerefine bir tane yakmıştı.

"Nasıl içebildin yıllarca bu meleti baba ya..." diye söylene söylene sigarayı camın önündeki küllüğe basıp söndürdü. Tam içeri girmek için geri çekiliyordu ki karşı apartmanda oturan komşu kızı Feride ile göz göze gelmesi bir oldu. Camdan direkt ona bakıyordu.

"Sikeyim..." diye mırıldandı memnuniyetsizce. "Yine yakalandık."

16 yaşlarında, liseye giden bir kızdı Feride. Koyu kahve gözleri ve uzun kumral saçları ile tatlı bir tipti. Ve saçma bir şekilde Murathan'a sırtıp duruyordu. Odalarının karşı karşıya bakması da cabasıydı. Bu ilgisinin sebebinin tamamen Murathan'ın Harp Okulunda olmasından kaynaklandığını anlamamak için mal falan olmak gerekiyordu. Havalı bir şey sanıyordu kendince askerliği.

Feride, "Hayırlı bayramlarrrrrr." diye bağırınca Murathan tam camı kapatacakken istemsizce durdu.

"Hayırlı bayramlar abiciğim." dedi kibar olmaya çalışarak.

Başına iş alamazdı. Göt kadar mahalleydi zaten. Genelde okul yüzünden Ankara'daydı. Kırk yılda bir izinle geliyordu. Onda da milletin kızına yürüyor diye adı züppeye çıksın hiç istemezdi. Zaten geldi geleli zerre

sevmemişti bu mahalleyi. Aşırı sıkıcı, aşırı karanlık ve aşırı cansızdı ona göre. Sevemiyordu. Büyük ihtimal bundan sonra da sevmeyecekti.

Feride'nin yüzü anında düşerken o hızla bu sefer camı kapatıp içeri kaçacaktı ki camın ucuna konan bir karga ile öylece durdu. Karga ona baktı, o kargaya, Feride ise onlara...

"Karga uğursuzluk derler." diye bağırdı Feride. "Kov istersen."

"Öylesine bir kuş mu uğursuz olacak? Saçmalık..." diye mırıldandı Murathan. Sonra kargaya bakarken dudaklarında yarım bir gülüş oluştu. Cırtlak bir kız çocuğu sesi anlamsızca geldi zihninden içeri sızdı.

"Hadi kargaya su verelim Kepçük. Onun da bayramı ama su bile içemiyor baksana. Gagası acıyacak..."

"Bayramı kutlamaya mı geldin lan sen de?" dedi hafif bir tebessümle. Karga gıklayınca Murathan'ın gülüşü daha çok büyüdü. Bakışları Feride'ye kaydı. Hala hafif sırtık bir ifade ile ona bakıyordu.

Pamuk'da şimdi bu yaşlarda olmalıydı...

İyi büyümüş müydü..? Şu an o da mı şehitliğe gidecekti mesela? Yoksa çoktan gidip geri gelmiş, şimdi ise evinde huzurla ağzına çikolata mı tıkiyordu?

Gökçen... Ne yapıyordu?

Bakışlar istemsizce dolabının en altına kaydı. Bilemezdi. Artık bilmesine de gerek yoktu zaten. O yüzden bakışlarını dolabından çekip tekrar kargaya döndü. İçine saçma bir burukluk dolunca derin bir nefes verdi. Çok düşünmezdi, aklına pek gelmezdi ama gelince de anlamsız bir hüznü dolardı her zerresine. Zaten babasını ne zaman düşünse Gökçen ve mavi gözleri de gelir, babası ile beraber aklının baş köşesine kurulurdu.

Sonra Ali amcası, sonra Leyla teyzesi...

Feride'yi umursamadan içeri girdi. Odadan çıkıp mutfığa ilerledi. Anne ve ablaları hala şehitliğe gitmek için hazırlanıyorlardı büyük ihtimal. Hiç biri görünürde yoktu. Mutfaktan bir tasa su doldurup tekrar odasına ilerledi. Karşı camda artık bir Feride yoktu. Derin bir çok şükür çekerek kargayı ürkütmemeye çalışarak tası camın önüne koydu.

"Al bakalım."dedi."Bunu diyeceğime inanamıyorum ama bayramın mübarek olsun."

Bir iki saniye yine kargayla boş boş bakıştılar. "Ne yapıyor bu salak diyorsun muhtemelen..."dedi kendi kendine göz devirerek."Katılıyorum."

Karga aval aval baktı.

"Gökçen kızların kalbi olmazmış..." diye mırıldandı ters ters. "Kuşun bile bayramını kutlardık amına koyim. Nasıl kalbi olmayabilirdi bu kızın?"

Belki de sadece ona yoktu. Yine bilemezdi.

Karga yine boş boş bakmaya devam etti. O gitmeden karga suya gelmezdi. Farkındaydı. Tam içeri girecekken durdu. Tekrar kargaya döndü. "Sana bir şey desem..." dedi usulca. "Asıl sahibine götürür müsün Karga?"

"Gakkkk!"

"Bu bir evet mi?"

"Gakkkk!"

"Bence evet."

"Gak."

İstemsizce güldü. Sonra tekrar camdan uzanıp kargayı ürkütmemeye çalışarak hafiften başını ona doğru yaklaştırdı. "Bayramın mübarek olsun Pamuk. Her neredeysen..."

Karga öylece ona bakarken o geri çekilip sakince camı kapattı. Perdeyi çekti. Bir iki dakika sonra karga yavaşça suya yaklaşıp içmeye başlayınca hafif bir tebessüm kondu dudaklarına. İki dakika sonra ise karga suyunu içip uçup gitmişti.

Mesajı asıl yerine götürmesi imkansızdı. Bu yolların bitirilmeyen yollar olduğunu küçükken çok net bir şekilde anlamıştı.

İçeriden, "Murathan, hadi oğlum gidiyoruz." diye bağırان annesinin sesi yükselince ise bakışlarını camdan çekti.

Dudaklarındaki tebessümü sildi. Tekrar kaşlarını çattı. Yatağın üzerinden kot ceketini alıp hızla üzerine geçirdi ve Pamuk'u tekrar zihninin en derinlerine gömüp babasının yanına gitmek için odasından çıktı.

12.BÖLÜM

"Neyi bastırıdıysan göğsüne, göğsünü soludukça büyüyen odur..."

***İSMET ÖZEL**

Bazı anılar sizi siz yapan anlara dönüştüğü zaman kendinizden kurtulmadan onlardan kurtulmak pek mümkün olmuyordu. Atamıyordunuz, unutamıyordunuz, silemiyordunuz. Zorla unutsanız bile bir şekilde hayatın bir yerinde patlak veriyordu. Kaçmak imkansızdı.

Çünkü sizin özünüz bu anlardı.

Şimdi geri dönüp beni ben yapan anılara bakıyordum da... Hepsinde istisnasız karşımda beliren üç yüz vardı.

Annem, babam ve Kepçük...

Mesela dik durmayı, kimseye muhtaç olmamayı, kendi ayakları üzerinde durmayı annemden öğrenmiştim.

Sevgiyi,şefkati,cesareti ve merhameti babamdan.

Merak ettiğim her şeyi ise Kepçük'den.

Gökyüzü ne? Neden mavi? Bulut nasıl oluştu? Okyanuslar nasıl oluştu? Yıldızlar neden parlar? Teletabiler nerede? Çikolata nasıl yapılıyor? Hangi denizler var? Hayvanlar, çiçekler, sayılar, renkler, ülkeler, şehirler... Bildiği ne varsa bana da anlatırdı. Sürekli okurdu. Minik Pamuk için dünyanın en büyük kütüphanesi oydu.

Pamuk dünyaya dair ne varsa ilk Kepçük 'den öğrenmişti.

Ama Pamuk Kepçük' ü unutmuştu. Unutmak istemişti. Unutmak için çabalamıştı.

Her gece babamla olan anıları unutmamak için tekrar tekrar zihnimde tekrar ederken onu hatırlamamak için yumruklarımı sıkı sıkı uyuyakalmışım.

Ve sonunda unutmuşum. Ya da unuttuğumu sanıyordum.

Şu an fark ediyordum ki babam bile yavaşça hafızamda silikleşirken hatırlamamak için yıllarca beynimle mücadele ettiğim Kepçük öylece orada duruyordu. Babamın sesini unutmuşum. Ama Kepçük' ün sesini

unutmamıştım. Babama dair bazı anıları ne kadar hatırlamak istesem de hatırlayamıyordum. Ama Kepçük İle ilgili unuttuğumu sandığım, şimdiye kadar aklıma dahi gelmeyen çoğu anı sağdan soldan patlıyordu beynimde.

Çünkü ben babamı unutmak istememiştim. Ama Kepçük'ü unutmak istemiştim.

Çünkü ben babama kırgın değildim.Ama Murathan'a bir parça kırgındım...

Babam ve Yusuf amca gitmek zorunda kaldığı için gitmişti.

Ama o gitmek zorunda değildi.

O neden gitmişti..?

Küçükken bu düşüncelerle öfkelenirdim ona. Hani gitmezdi? Heni hep gelirdi? Hani hep yanımda olurdu? Neredeydi? Bu kadar mı bıkmıştı benden? Bu kadar mı sevmemişti beni? Bu kadar mı bunaltmıştı onu?

Ama zamanla anlamıştım gerçeği. Ben sanıyordum ki üzülen tek bendim. Babası giden tek bendim. Yalnız kalan tek bendim...

Değildim.

Babası ölen tek kişi ben değildim. Onun da kaybı vardı. Onun da canı acımıştı. O da benim gibi gizlice ağlamıştı belki. Yalnız kalmıştı. Hatta belki o da benim için aynı şeyleri düşünmüşü. O da bana kızgındı. Bilemezdim. Kapımıza gelen heybetli bir komutanın 10 saniye içinde söylediği tek bir kelimenin hayatlarımızı bir gece içinde bu denli değiştireceğini bilemezdik.

Zaten bu saatten sonra da bunları bilmenin de,düşünmenin de, konuşmanın da kimseye bir faydası yoktu. Aynı kaderin farklı yaraları olarak öylece kalacaktık. Kalmalıydık. Kalmak zorundaydık.

Ama şu an hala örgülü olan saçım bana bu konuda pekte yardımcı olmuyordu.

Bugün, yıllar sonra saçım açık uyuyup sabahına örgülü uyandığım günün ilk sabahıydı. İçimde saçma bir mutlu burukluk ama bunun aksine kalbimin üstünde kocaman bir ağırlık vardı. En kötüsü ise benim hala bu örüğü açmaya elimin varmamış olmasıydı. Yürüdüğüm patikada ayaklarımı sürüye sürüye ilerlemeye devam ederken ağzıma bir erik daha atıp bütün dalgınlığımla beraber katır kutur yemeye başladım. Bugün aynı zaman da köylere gitme günüydü. Ve ben, dağlar kızı Gökçen olarak yine dağda taşta çevrimiçiydim.

Sabah gözümü Zeynep ablalarda açar açmaz benim burada ne işim var,geç kaldım paniği ile sağa sola koşmuştum ama bu tamamen benim

drama sever kişiliğimden kaynaklanan bir abartı olmuştu.

Geç falan kalmamıştım.

Aceleyle oradan çıkıp peşime el mecbur Aybüke'yi de takarak yine güzel ve şirin bir köye gelmişim. Ama dün gece bayılmadan önce yanımda olan Murathan uyandığımda yanımda yoktu.

Yine...

Sadece onun eseri olduğuna emin olduğum saç örgüsü yanımdaydı.

Yine...

İçli bir nefes verip eriğin çekirdeğini Cennet Mahallesi Pembe'nin çekirdek yemesini aratmayacak şekilde tükürdüm. Kafam fena halde Fadime'nin düğünüydü. Zira hayal mı gerçek mi olduğunu seçemediğim bir ses vardı zihnimde.

Bunca zaman sonra bile şu görüntüden bir adım öteye gidememiş olmana inanamıyorum Murathan...

Elimi örüğümün ucuna atıp işaret parmağımla salak saçma kıvırdım. Şimdi, sorularım şöyleydi;

Bir; Bu cümle gerçek mi hayal mi?

İki; Hangi görüntü?

Üç; Gerçekse ne demek?

Dört; Hayalse ben neden böyle bir hayal kurayım?

Beş; Yavukluluk olayına mecbur olsam yapmazdım derken ne demek istedi?

Altı; Yine yavukluluk olayına işime gelir diye tepki verirken altta yatan içerme neydi?

Ve yedi; Neden şu an benim saçım örgülüydüüüü!?

Analitik bir zekaya sahip olmak çok zordu. Başa belaydı. Benim her şeyi mantık çerçevesine oturtmam gerekiyordu. Yoksa abidik gubidik şeyler düşünmeme ramak vardı.

Dertli bir nefes daha vererek örüğü arkama savurdum. Cebimden bir erik daha alıp ağzıma tıktım. Erik' de değildi aslında. Kara bir şeydi ama eriğe benziyordu tadı. Bu mevsimde olması hayret vericiydi ama sorgulamadım. Sorgulayacak halde de değildim. Teyzelerden biri yiyebilirsin demişti. Yeterliydi bu benim için. Mal bordo goril. Ne diye ilk geldiğim zaman ki gibi don yağı olmuyordu ki sanki? Ne gerek vardı yani bana dondurma almaya, goril taklidi yapıp beni güldürmeye, sümüğümü silmeye, saçımı örmeye, Kepçük olmaya...Ne gerek vardı yani bunlara?

Ha?! Ne?!

Ters ters yerdeki minik bir taşa tekme attım.Ağzını kırdığının aksi gorili.
Ama yok! Küçük Gökçen yoktu artık karşısında. Böyle yapınca yine ona sülük gibi yapışıp peşine dolanacağımı falan bekliyorsa nah beklerdi. O boku bir daha yemezdim.

"Hıyar!"dedim ters ters."Gelmiş saçımı örüyor birde.Turşuluk hıyar!"

Yapışmayacaksın Gökçen. Hayır kızım. Bunlar seni yumuşatamaz. O Murathan sen Gökçensin. Artık Pamuk ve Kepçük değilsiniz. Onlar çok eskide kaldı. Eskiye dair hiç bir şey hatırlama. Düşünme.

Sakın. Sakın. Sakın.

Ama düşünmeden de duramıyordum kiiii!

Buraya gelirken aklımda bu kadar şey olduğunu bilmiyordum.

Hiç gelmemeli miydim ben Şırnak'a yoksa..?

Oysa Murathan'ın burada olduğu duyunca umursamamıştım bile. O da beni umursamaz sanmıştım. Hatta yanıma yöreme bile gelmez diye düşünmüştüm. Çünkü bana göre o beni çoktan unutmuştu. Bende onu...

Ama şu noktada işler biraz farklıydı.

O beni unutmamıştı.

Sanırım ben de onu.

Boktan bir işti. Neden böyleydi?

Tam düşüncelerim yüzünden öfkeyle ağzımdaki çekirdeği tükürüyordum ki karşımda gördüğüm görüntü ile adımım havada, eriğim kursağımda kaldı. Karşımda bir köpek vardı. Siyah tüyleri olan kocaman bir köpek. Kangal olmaya aday bir köpek. Yoksa ejderha mı? Evet, kesinlikle ejderha olmaya aday bir köpek.

Sıçmışko...

Ben ne günah işledim de bu yörede ne kadar hayvan varsa beni buluyordu Allah'ım? Tövbe niyetim isyan değil, haşa ama nedendi bu yani..?

Karşımda ejderhamsı bir köpek görünce aniden eriğin çekirdeğini tükürmek yerine yuttum tabi. Bunun karşısında eriği tükürmek gibi bir saygısızlık yapamazdım. Bir kovalanma daha asla kaldıramazdım. Ama şu an bir tık altıma etmek üzere olabilirdim. Çok pis bakıyordu. Bir süre ifadesizce o bana baktı...Ben ona....Ne o ileri bir adım attı...Ne ben... O bana tip tip baktı...Ben ona...

Kaçmalı mı? Kaçınca arkamdan gelirse? Köpeklerden korkunca mı tepemizden duman çıkıyordu? Bana bu bilgiyi kim vermişti? Ya üzerime

atlar beni lime lime ederse? Ya kolumu,bacağımı başka yerden toplarlarsa? Ya...

Komplocu beynim...Allah kitap aşkına bir dur kardeşim.Zaten zordayız,hiç yardımcı olmuyorsun ama.

Kaçmak aşırı riskli olacağı için ilk adımı ben atmaya karar verdim. Zira kendileri acayip tip bakıyordu. Ve siyah tüyleri,sarı gözleri ile garip bir şekilde Murathan'a benziyordu lan! Valla baya baya oydu bu. İlk defa yakışıklı bir köpek görüyordum. Şoktayım.Oha lan...

Bari burada sal be Kepçük! Aybüke yetmedi birde köpek klonunu mu taktı lan bu manyak peşime?

Neyse Gökçen. Sakin olalım kızım. Sakin. Aman deyim ağlama. Sakin deyim altına etme.

"Senin gibi böyle tip tip bakan bir tanıdığım var." dedim sakince. "Neden böyle bakıyorsunuz hiç anlamıyorum..."

Cevap şöyle oldu."Hırrr..."

"Aynen."dedim hemen."O da senin gibi böyle zırt pırt hırlıyo biliyor musun? Ne yapıyorsun diyorum hırrr. Neden yaptın diyorum hırrrrr!"

"Hırrrrr..."

Anladık be arkadaşım.Hırrr...

"Ama benim bu arkadaşım senin kadar da değil yani ha."dedim sitemkar bir sesle. "Böyle alttan alttan bakıp gözlerimi kırıştıtırıp,noğlar deyince yumuşuyor hemen."Hafifçe sırttım. "Salak biraz ama tatlıdır."

"Hırrrrr..."

Te Allah'ım... Bu Murathan'ı da geçti. Kesin bu sefer götü kaptıracağız. Gençliğimin baharındaydım oysa. Canım gluteus maximusum...Başına getirdiğim bunca bela için çok özür dilerim. Daha horoz şokunu atlatamamıştım oysa.

"Gel biz de bu meseleyi güzelce halledelim." dedim korkudan paçalarımından salmama ramak kalmasına rağmen tatlı tatlı sırtıp göz kırpıştıtararak. "Noğlarrr...Çekil kenara... Sakince geçeyim buradan...Ha? Noğlarrrr, lütfen... Bak bir korkuyu daha benim yüreğim kaldırmaz arkadaşım. Noğlarrr..."

Baktı.Baktı.Baktı.Ben ise bütün masumluluğumla göz kırpıştırmaya devam ettim.

Ve birden göz devirmek sureti ile gözlerini benden çekip geri döndü. Ama geldiği yönden ilerlemek yerine patikananın aşağısındaki toprak alana doğru sakince ilerledi.

Önce arkasından bakıp boş boş göz kırptırdım.Bir iki saniye tepkisizce öylece baktım.

"Bunların hepsinde işe yarıyor mu lan bu taktik..?"diye mırıldandım mal mal. "Enteresan..."

Ama sorgulamam ve şaşkınlığım bu kadardı. Harbi götü kaptırmadan buradan kaçmalıyım. Öylede yaptım. Ayaklarım münasip bir yerime vurarak koşup meydana ilerledim. Hemen Aybüke'yi bulmalıyım. Zira o benim için adeta bir Wonder Woman konumundaydı. Başka türlü göt güvenliğim konusunda asla emin olamıyordum bu köylerde.

Hep o horoz yüzündendi...Kinim ona hep diri kalacak demek isterdim ama kendisini yemiştin...

Aybüke tam olarak bıraktığım noktada, okulun hemen yanında ki duvara yaşlanmış ciddiyetle sağa sola bakıyordu. Sessizdi Aybüke. Pek konuşmuyordu ama soğuk biri asla değildi. Sadece az konuşmak tercihiydi sanırım. Birde mesleğinin getirdiği bir ciddiyet vardı üzerinde. Her an ortamda bomba patlayıp sağdan soldan eli tüfekli biri fırlayacakmış gibi tetikteydi.

Tam sırtarak ona doğru ilerliyordum ki benden önce tahmini sekiz yaşlarında minik bir kız çocuğu yanına koşunca adımlarım yavaşladı. "Merhaba."dedi minik kız gülerek.Elindeki su şişesini Aybüke'ye uzattı. "Sana su getirdim."

Aybüke'nin yüzünde onu tanıdım tanıyalı sabit duran sertliği minik kıza bakarken yavaşça dağıldı. Yere eğilip minikle göz hizasına geldi. Elinden suyu aldı. "Çok teşekkür ederim." dedi hafif bir tebessümle. Kızın önüne düşen koyu kahve, kabarık, yer yer kıvrıkcık saçlarını yavaşça kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Adın ne senin?"dedi minik kız.

"Aybüke."

Minik kız kocaman bir gülümseme gönderdi. "Aaaaa,benimde adım Aybükeeeeeeee!"

"Öyle mi?"dedi Aybüke minik bir kahkaha atarak."Adaşız o zaman desene."

"O ne demek?"

"Aynı ismi kullanan kişilere adaş derler."

"Haaa..."dedi kız aydınlanmış bir ifade ile.Sonra tekrar sırtıttı."Sende mi Gökçen doktor abla gibi doktorsun?"

"Hayır."dedi Aybüke."Ben askerim."

Kızın gözleri anında kocaman oldu. "Askerrr miii?"

Aybüke tatlı bir tebessümle başını aşağı yukarı salladı.

"Eeee hani yeşil kıyafetin yok."dedi kız aynı şaşkınlıkla."Silahın yok. Çikolatan bile yok."

Aybüke üzerindeki siyah kot ceketin cebine elini atıp minik bir çikolata çıkardı. Kocaman bir gülümseme ile göz kırptı. "Çikolatamın olmadığını kim söyledi?"

Kız neşeli bir kahkaha ile ona uzatılan çikolatayı hemen kaptı. "Asker abilerde bize bunlardan veriyor."dedi neşeyle. "Kızlar da asker olabiliyor muymuş?"

"Olurlar tabi."dedi Aybüke hemen. "İstediğimiz her şeyi oluruz biz."

"Ben öğretmen olmak istiyordum."dedi kız kararsız bir ifadeyle."Yoksa asker mi olsam senin gibi?"

Aybüke bir kere daha kızın önüne düşen saçlarını geri itti."Bence öğretmen ol sen."dedi yumuşacık bir sesle."Aybüke öğretmen ol..."

Kız kısa bir an düşündü.Sonra ise hemen güldü."Aybüke öğretmen...Sevdim."

"Biz de..." diyen Aybüke'nin belli belirsiz mırıltısı geldi kulağıma ama aynı anda minik kızın bakışlar bana dönünce sohbetlerini istemsizce bölmüş oluyordum.

"Gökçen doktor ablaaaa!"diyerek bu sefer de bana koşup sıkıca bacaklarıma yapıştı.

Kocaman gülümseyip hemen saçlarını okşadım. Adını daha önceden bilmiyordum. Ama onlar Gökçen doktor abla diye peşime öyle bir koşup öyle kocaman sarılıyordular ki...Her zerrem bu dünyada az da olsa birinin kalbine dokunabilmiş olmanın sevinciyle doluyordu.

"Sizi çok seviyorlar." diyen Aybüke'nin sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. Dudaklarında hala minik bir tebessüm vardı. Yerden ağır bir şekilde doğruluyordu.

"Ben de onları seviyorum çünkü." dedim hala bacaklarıma sıkı sıkı yapışan miniğe kollarımı daha sıkı sararak. "Di mi cimcime?"

Kollarını bacaklarımdan çekmeden kafasını geri atıp koyu kahve gözleriyle boncuk boncuk baktı yüzüme. "Hı...Hıı..." dedi başını aşağı yukarı sallayarak.

Yerdim. Kocaman bir gülüş daha gönderdim. "Hadi bakalım şimdi okuluna."dedim arkadan okulun zil sesini duyunca. "Dersine geç kalma."

"Tamam."dedi usulu uslu ve benden ayrıldı. "Görüşürüz Gökçen doktor abla."dedi minik elini bana doğru sallayarak. Aynı şekilde karşılık verdim. Aybüke'ye döndü.Ona da aynı tatlılığı ile el salladı. "Görüşürüz Aybüke abla. Gökçen doktor ablayla yine gel sen olur mu?"

Aybüke güldü."Tamam.Gelirim."

Minik kız neşeyle okuluna doğru koşarken sessizce izledik. Aybüke tekrar duvardaki konumunu aldı. "Tatlılar..."diye mırıldandı.

Ona doğru ilerledim. "Fazlasıyla hem de."

Tam yanına gidince yeni hatırladığım bir detayla elimi pantolon cebine atıp bin bir çileyle topladığım erikleri aldım. "Bak sana ne getirdim?" dedim avucumun içindeki erikleri ona uzatarak.

Öylece baktı elime.Sonra bana.Sonra tekrar elime."Bana mı?"diye bir tepki döküldü en sonunda dudaklarından.

Yanımda ev ev gezerken erik ağaçlarına bakarken görmüştüm. Ama Murathan'dan nasıl bir tembih aldıysa asla yanımdan ayrılmıyordu. Bu erikleri toplamak için bile çiçe gidiyorum deyip tüymüştüm yanından.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım ve elini tutup kendime çektim. Avucunun içini açıp elimdeki erikleri onun eline bıraktım. "Uzaktan uzaktan kesiyordun ağaçları,fark etmedim sanma."

Bu sefer bana da kocaman bir tebessüm gönderdi."Teşekkür ederim Gökçen hanım."

"At şu hanımı Aybüke."dedim yılmış bir sesle."Valla kendimi bir halt sanıyorum sonra."

Ayşegül'e de diyordum ama inatla hanım demeye devam ediyordu. Ağzı alışmışmış, değiştiremezmişmiş...

"Olsun.Ben yine de diyeyim."diyerek o da Ayşegüllüğünü konuşturdu. "Prosedür falan."

"Ne prosedürü Aybüke? Gören der resmi görevle İngiltere kraliyet ailesinin veliahtını koruyorsun ha."

"Murathan komutanım için böyle bir görevden bile üst seviye olduğunuz açık."

Bakışlarımı ona çevirip güneşin el verdiği ölçüde bakmaya çalıştım ama ışık yüzüme fazla vurunca buruş buruş bir yüzle tekrar önüme döndüm. "Murathan ve ihtimaller aşkı..."dedim dertli dertli. "Bayılır abartmaya. Seni de zorla dikti tepeme. İşinden gücünden etti. İçinden bana sövüyorsan anlayışla karşılayacağıma emin olabilirsiniz."

Bu sefer minik bir kahkaha attı. "Yok valla. Açıkçası işime bile geldi. Yoksa cinnet sınırında koşacaktım yine."

"Derken?" dedim sorgulayan bir ifade ile.

"Önemli bir şey değil..." diye homurdandı.

Sanırım buradan ne zamandır istediğim konuya dalış yapabilirdim. Zira dün bayılmadan önce öğrendiğime göre sevgili Sülü bey tam 3 yıldır Aybüke aşkından yanıp tutuşmaktaymış. Ve tahmin ettiğim üzere Aybüke bu aşkın en büyük düşmanıymış...

Ama bana nedense pek öyle gelmiyordu.

"Mesele Süleyman mı yoksa?" dedim ama açıkçası tepkisinden hafifçe tırsıyordum. Pek arkadaş canlısı durmuyordu. Sana ne lan diye ters bir bakış atsa dahi bayılabilirdim.

Bakışlarını bana çevirip siyah gözleri ile ifadesizce baktı. Sonra ise derin bir nefes vererek yine önüne döndü. "Nereden anladınız diyeceğim ama çok saçma bir soru olacak galiba..."

"Eeee biraz öyle olacak, doğru." dedim gülerek. Zira Süleyman'ın Aybüke'ye yanık olduğunu anlamamak için bütün duyu organlarının işlevini kaybetmesi gerekiyordu. Adamdan Aybüke'ye bakarken yanık kokusu geliyordu resmen. "Anladığım kadarıyla sevgili değilsiniz?" dedim bildiğim bir bilgiyi daha da onaylatmak adına.

"Tabii ki değiliz." dedi hemen.

"Sana baya aşık gibi..."

Parmaklarını omuzlarına kadar anca gelen saçlarına geçirip öne doğru gelen kısımları iyice geri attı. "Öyle iddiaları var tabi kendisinin..." diye homurdandı.

"Sen?"

Anında bana döndü. "Ne ben?"

"Sende durumlar ne yani?" dedim en tatlı halimi kuşanmaya çalışarak. "Ama ne bu samimiyet, sana ne lan filan dersin anlarım yani..."

"Benlik bir şey yok." dedi hemen. "Kendince takılıyor işte. Eninde sonunda sıkılıp bırakır ne de olsa."

"Neden bıraksın ki?" dedim sorgulayan bir ifade ile. Bırakacak olsa 3 yılda bırakırdı be Aybüke demek istedim ama bunu yuttum.

Ağızındaki erik çekirdeğini tükürdü. "Aşk denilen şeyin sonsuza kadar sürdüğünü düşünmüyorum. Bizim hayatımızda önemli olan tek şey işimiz."

Onun elindeki erikler bitince kendi elimdekileri uzattım. Hemen bir tane alıp ağzına attı. "İşine karışmak gibi olmasın ama Süleyman pek bırakacak

gibi değil."

Derin bir nefes verdi cevap niyetine. "Eninde sonunda herkes bırakır Gökçen hanım..."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde o da bana dönmüştü. Doğru. Bırakırlardı. Bilirdim. O yüzden bir şey söylemeden elimi bir erik daha alması için uzattım. Hafif bir tebessümle erik alıp tekrar önüne döndü ve konunun onunla zerre alakası yokmuş gibi şöyle bir soru yöneltti;

"Sizde durumlar ne?Tabi siz de ne bu samimiyet lan dersiniz bende anlarım."

"Ne durumu?"dedim boş boş.

"Komutanımla..."diyerek tek cümleye muazzam bir baş ağrısı sıkıştırdı.

Senin o komutanın var ya o komutanın...Ah o komutanın...

"Ne olacak?"dedim omuzlarımı umursamazca yukarı kaldırıp indirerek. "Bildiğiniz gibi işte. Hatta bütün Silopi'nin bildiği gibi..."

"Yalan yok,ihtişamlı bir giriş yaptınız." diyerek içime muazzam derecede soğuk sular serpti.

Ama güldüm. Çünkü her zaman dediğim gibi. Ben ağlanacak halime hep gülerdim."Bana yakışan da buydu."

"Bu yönünüz Murathan komutanıma nasıl travmalar yaşattıysa saat başı vukuat var mı diye soruyor."

Şok dolu bir bakış attım."Şaka yapıyor ol. Cidden yapıyor mu bunu?"

Güldü. Hem de ilk defa kahkaha ata ata güldü. Yeterli bir cevaptı sanırım.

"Salak herif."diye söylenerek önüme dönüp,sinirle ağzıma bir erik daha tıktım. Murathan'ın kulağını dişlermiş gibi öfkeyle dişledim. "Manyak, sülük gibi yapıştı kaldı be!"

"Sizin için yapıyor."dedi gülüşünü hafifleterek. "Farkında değilsiniz ama çok dikkat çekiyorsunuz. Halk tarafından aşırı derecede seviliyorsunuz ve adınız fazlası ile duyuldu." Başıyla uzaktan bana el sallayan teyzeleri işaret etti. "İnsanlara umut veriyorsunuz....Örgüt buralarda böyle şeyleri sevmez.Yok etmek isterler.Hatta en çok yok etmek istedikleri şey budur. Umut ve umudu getirenler..."

Derin bir nefes verdim. Sanırım bir tık haklıydı. Bende artık olaylara ilk geldiğim gün ki kadar rahat bakamıyordum. Örgüt'ün eli her yerdeydi. Farkındaydım...

"Ama sence de Murathan bir tık abartmıyor mu?"dedim çökmüş bir ifadeyle. "Elinden gelse sana dikecek beni."

Yine güldü. Bu durum bana aslında çokta soğuk olmadığı konusunda şiddetle göz kırpmıştı. "Ben de başta biraz abartıyor mu acaba demiştim ama sizi tanıyınca az bile abarttığınızı düşündüm açıkçası. "

"Aşk olsun Aykübe..."

Tekrar gülüp ona erik vermem için elini bana uzattı. Hemen verdim. "Çok şey görüp geçirdi komutanım.Hepimizden daha tecrübeli. Ondan her ihtimal için önlem alması.İnatlaşmayıp dediklerine kulak vermenizde fayda var,emin olun."

Dertli bir nefes daha vererek önüme döndüm.Aslında ona sormak istediğim çok şey vardı. Murathan ne zaman esir düştü? Ne kadar kaldı? Nasıl bulundu? Durumu kötü müydü? vb. türevinde yığınla sorum vardı ama hiç birine cevap vermeyeceğine emindim.

Tam o an karşıdan bana doğru gelen Egemen ile dertli nefesim iyice büyüdü. Evet, her zamanki gibi burada da yanımdaydı...

"Bu arkadaş baya bir gevşek gibi ha?"diyen Aybüke'den böyle bir tepki beklemediğim için hafifçe güldüm.

"Kötü biri değil.Sadece..." Ne diyeceğini bilemez bir şekilde dudak büzdüm bana doğru gelen Egemen'e bakarken. "Biraz..."Yine aynı şekilde bir bakış attım ve en sonunda bu çıkmazımı şöyle tamamladım. "Evet,sanırım bir tık gevşek."

Bu sefer gülen Aybüke oldu.

Egemen ise tam "Gökçennnn!"diye bağırıp neşeyle bana doğru ilerliyordu ki üzerine kalaşnikof mermisi misali püskürtülen erik çekirdeği ile gülüşü yüzünde,adımı havada dondu kaldı. Üzerine gelen çekirdekle hafifçe geriledi.

Ama bunu bende beklemiyordum. Gerçek anlamda beklemiyordum. Hafif şaşkınlık dolu bakışlarımı Aybüke'ye çevirdim. Yine sert bakışı vardı yüzünde. Yavaşça yaslandığı duvardan doğruldu. "Pardon."dedi bakışlarını Egemen'den çekmeden. "Yanlışlıkla oldu.Göremedim de sizi..."

Egemen'in dudakları iki yana kırıldı ama baya şok dolu bir gülüştü bu. "Önemli değil."dedi kibarca. Sonra bana döndü ve bu sefer daha sakın bir şekilde ilerledi."Bitti mi işin Gökçen?"

"Bit-" diyordum ki diyemedim.

"Şu arkada bir ev daha var. Oraya bakmadınız Gökçen hanım."dedi Aybüke.

"Nere?"dedim hemen.

Elini yavaşça omuzuma atıp ilerletti. "Şu arka."dedi başıyla bir yerleri işaret ederek. Gösterdiği yerde yığınla ev vardı. Neyi diyordu zerre anlamış değildim. Ama yine de ilerledim. Şura mı, yoksa şura mı, bak burada olabilir derken baya ilerletti beni.

En son vardığımız noktada ise bakmadığım hiçbir ev yoktu. Aybüke'nin gözünden kaçmışmış galiba...

"Ya siktir git derse lan bana?" dedi Barbaros sınıf kapısına dertli bir bakış daha atarak.

Şunca yıllık meslek hayatında bile bu denli gerildiğini hatırlamıyordu. Kurşunlar sağından solundan vızır vızır geçerken hatta üzerine bomba düzeneği bağlı bir şekilde koşarken bile bu denli ter dökmemişti.

Şu an, o ve halinden en çok anlayan saz arkadaşları Zülfikar,Alican ve Süleymanla birlikte Bilge'nin sınıfının köşesinde pusu kurmuşlardı. O kutsi gün bugündü. Mete birini dolandırmıştı. Velisi okula gelmeliydi. Teşekkürler Meteydi...

"Lan saçmalama."dedi Zülfikar hemen."O kız öyle bir şey diyecek biri mi sence?"

"Sen ne biliyorsun lan o kız hakkında?"dedi Barbaros terli alnını kırkınıcı kere avuç içiyle silerek. Zülfikar'ın çapkınlığına zerre güveni yoktu. "Haa? Sen ne biliyorsun Bilge hakkında da konuşuyorsun."

Zülfikar derin bir nefes verdi."Barbo ağır söverim sana bak kardeşim,sus.O kadar da değil yani ha!"

"İşin içinde kız varsa size ben bile güvenmem komutanım."dedi Alican hemen.

Ama bunu der demez ense köküne Zülfikar tarafından okkalı bir sille yemesi bir oldu."Ne diyon lan sen,Alişşşşş?!"

Alican şamarın şiddeti ile matruşka misali iler geri sallanmasına rağmen bütün duruşunu koruyarak tekrar dikleşti. "Sarhoşum galiba komutanım. Hiç bilemiyorum ne dediğimi..."

Zülfikar ters bakışlarını atıp Süleyman keyifle gülerken Barbaros sınıf kapısından bakışlarını ayırmadan stresli bir sesle araya girdi. "Ben ne diyeyim şimdi dadaşlar? Hı? İlk karşısına çıkınca nasıl başlayayım lafa şimdi?"

"Onu da mı biz diyelim oğlum?" dedi Süleyman. "Buraya gelmeden önce düşünmedin mi?"

Barbaros stresli bir nefes daha verdi. "Lan düşündüm düşünmesine amına koyımda bulamadım ki! Ben ne bileyim yani ne denir ki ilk kızlara?"

"Komutanım, yanlış anlaşılma olmasın ama siz en son karşı cinsle ne zaman bir münasebette bulundunuz acaba?" diye sordu Alican.

"Lan ne münasebeti?" dedi Zülfikar yarım bir gülüşle. "Arada sırada sikini görmese varlığını unutacak bir adam bu Aliş. Sen gelmiş ne soruyorsun."

Barbaros hemen yerinde dikleşip en ters bakışını attı. "Abartma lan."

"Tamam." dedi Zülfikar hemen. "Söyle bakayım bana en son ne zaman sevgilin oldu?"

"Lisede."

"Lise kaçta?"

"Sonda."

"Yani kaç yaşındaydın?"

"18."

"Şimdi kaç yaşındasın?"

Barbaros derin bir nefes verdi. "28..."

"Aradaki yaş farkı cevap için gayet yeterli diye düşünüyorum kardeşim." dedi Zülfikar büyük bir keyifle.

"Lan bir siktir git." diye yükseldi hemen Barbaros. "Konumuz bu mu şu an sence oğlum? Ne diyeyim diyorum ilk çabuk cevap verin. Çıkacak kız şimdi dersten."

"Bugün ne kadar da harika bir gün değil mi Bilge hanım de." diye ciddi bir öneri sundu Süleyman.

Bakışlar hemen ona dönerken gerekli cevap için Zülfikar hiç beklemedi. "Sülü sen bu konuda akıl verecek en son insan bile değilsin birader. İki dakika geride dur."

"Niye lan?" dedi Süleyman sorgulayan bakışlarla.

"Sence Sülü?" dedi Zülfikar. "Tavlayacak olsan 3 yıldır Aybüke'yi tavlardın. Aliş bile sana aşık olacak konuma geldi sen hala Ayküke'yi kendine düşüremedin. Kendi işin batık, Barbom'un işini de bok etmene izin veremem kardeşim, kusura bakma."

"Sülü, gardaşım harbi kusura bakma ama ben de seni pek ciddiye alamıyorum ha..." diye mırıldandı Barbaros.

Kınayıcı bir bakış attı Süleyman. "Eninde sonunda Aybüke benim olacak oğlum." dedi kendinden emin bir şekilde. "O zaman görürüm ben sizi."

"Yıllardır benim dediklerimi bir dinlesen şimdiye evli, üç çocukluydunuz lan." dedi Zülfikar, Süleyman'a en kınayıcı bakışıyla bakarken. "Ama sen

inatla bokunla oynamaya devam ediyorsun abi."

"Tamam lan."dedi Süleyman."Dinliyorum. Ne taktik vereceksin,ver bakalım, hadi."

"Sanki dinliyorsun da."diye homurdandı Zülfikar."Siktir git. Ne yoracağım senin için canım çenemi."

Süleyman iyice yaklaştı Zülfikar'a."Lan Allah aşkına söyle,merak ettim bak valla. De bakim ne yaparsam evli,üç çocuklu olurmuşuz?"

Minik bir tereddüdün ardından, "Bak şimdi..."diyerek mooda girdi Zülküf. "Uzak duracaksın abiciğim. Evrenin kanunu budur. Yüzyıllardır değişmeyen ilkel bir dürtü gereği kaçan kovalanır. Bir şeyler elden gidene kadar kıymeti bilinmez. Sen de öyle yapacaksın. Aniden kendini geri çekeceksin ki Aybüke bocalasın,boşluğa düşsün,seni arasın,kıymetini anlasın, bu sefer o sana gelsin."

"Ya gelmezse?"dedi Süleyman tereddütle.

"O zaman geçmiş olsun Sülü'm."dedi Zülküf üzgün bir bakışla. "Bu demek oluyor ki Aybüke seni harbi harbi zerre sevmiyor."

Bunun düşüncesi bile Süleyman'ın kalbinin üstüne tonlarca ağırlık indirmişti sanki. Zorla yutkundu. "Sevmedim bu taktiği."dedi ters ters."Aybükeme yapışmayı tercih ederim."

"O zaman kız sana bağırdıkça böyle sakinle oynamaya devam edersin."diye yükseldi Zülfikar.

"Lan sus!" diye Süleyman'da yükseldi.

İkisi de birbirine ters ters bakarken araya onlardan daha ters çıkan bir ses girdi. "LAN BU DERS NİYE BİTMİYORRR?" diye kendince celallenen bir Barbaros...

Derken arkadan bir ses duyuldu. "Siz ne yapıyorsunuz orada?"diye soran bir adet Duru.

Bakışlar hızla ona döndü. Bir iki saniye hepsi anlamsızca bakıştı. Bu saçma anı ise Zülfikar böldü.

"Asıl sen ne yapıyorsun burada?"

Duru yavaşça onlara doğru ilerledi. "Mete'yi okuldan almaya geldim."dedi sakince. Başını ileri uzatıp az önce hepsinin baktığı noktaya baktı. Mete'nin sınıf kapısıydı. Boş bakışlarını tekrar ekibe çevirdi.

"Olmaz."dedi Barbaros hızla. "Sen git Duru bacım.Ben alırım."

Duru boş bakışını sürdürdü. "Sebep?"

"Velisi benim."dedi Barbaros hızla.

Duru boş bakışını yine sürdürdü. Bir iki saniye öylece baktıktan sonra bakışlarını Süleyman'a çevirdi. "Bozuk bir şey mi yedi bu yine?"

"Yedi bir şeyler ama..." diye homurdandı Süleyman.

Duru derin bir nefes verip kollarını göğsünde bağladı. Dikkatle hepsini süzdü. "Harbi ne işiniz var sizin burada?"

"Hasan abiyi okuldan arayıp çağırdılar." dedi Zülfikar hızla.

"Eeee?" dedi Duru şüpheli bakışlarını Zülfikar'a çevirerek.

"Eeee si onun işi vardı. Bizi gönderdi işte kızım." diye hafifçe yükseldi Zülfikar. "Hadi sen dön git eve. Biz alır geliriz Meteyi."

"Birincisi..." diyerek dudaklarını ıslatıp bakışlarını Zülfikar'a dikti Duru. "Nereye gideceğim konusunda senden emir alacak değilim. İkincisi... Yalanın bittiyse işin gerçek kısmına gelebilir miyiz artık? Ne işiniz var burada?"

"Yav ne yalanı?" diye hızlı bir inkara geçti Zülfikar. "Yalan falan yok. Mete içi..." diyordu ki yalanı ışık hızında Barbaros tarafından suratına tokat misali çakıldı.

"Ben Mete'nin öğretmenine aşık oldum." dedi zank diye.

Ortama yine saçma bir sessizlik çöktü. Duru'nun ifadesiz bakışı artık muazzam bir şok bakışıydı.

"Aşık demeyelim de... Minik bir hoşlantı diyelim..." diyerek bu saçma sessizliği yine Zülküf böldü.

"Valla bence aşk." dedi Barbaros hemen.

"Oğlum aşk olsa hiç duramazdın." dedi Süleyman ciddiyetle. "Kendimden biliyorum. Hoşlantıdır o, hoşlantı."

"Lan benden iyi mi bileceksiniz golotlar!" diye yükseldi Barbaros. "Zaten gerginiz şurada. Aşığım diyorum lan işte."

"Bi.. Bir dakika, bir dakika." diyerek sağ elini havaya kaldırıp bu yersiz tartışmayı böldü Duru. "Mete'nin öğretmeni Bilge Hanım'a mı aşıksın sen Barbaros?"

"He valla." dedi Barbaros çaresizce. "Nasıl oldu bende anlamadım ama öyle oldu Duru bacım. Şimdi sen de az yardımcı ol bana Allahına kurban ha? Bugün iki kelime demezsem tövbe daha çıkamam ben bu kızın karşısına."

"Sen de nerede gördün de bu kadar da aşık oldun be?" dedi Duru şaşkın şaşkın.

Barbaros anında en mal gülüşünü kuşandı. "Düğünde... O narin gülüşü, o zarif, ürkek halleri..." Derin bir nefes verdi. "Vay beni ben bitmişim..."

Millet ne yapıyor yine bu mal bakışı atarken Duru hızla yüzünü ekşitti. "Aynen." dedi küçümser bir tonla. "Rahmetli Nazım Hikmet'de böyle derdi." Göz devirdi. "Siz erkekler varya siz erkekler, bayılıyorsunuz abartmaya."

"Kedi uzanamadığı çiğere mundar mı diyor şu an acaba?" dedi Zülfikar dudaklarında yarım bir gülüşle, tepeden tepeye Duru'ya bakarak.

"Görüyorum ki yine son derece boşsun Zülküf." diye Duru lafını çakınca Zülfikar hızla yüzünü ekşitti.

"Valla şu an seni zerre çekemem Duru. Çarşıda esnaf kapanan bir çay ocağı için eylem yapıyordu. Hadi sen git oraya, orada oyna, hadi."

"Ha ha ha." dedi Duru aşırı eğlenmeyen bir ifadeyle.

"Lan ya akıl verin ya da hepiniz siktir olun gidin lan!" diye yükselen Barbaros'la bütün bakışlar ona döndü. Barbaros ise bu ani çıkışının minik şokunu atlattıktan sonra bakışlarını Duru'ya çevirdi. "Kusura bakma Duru bacım. Biraz gerginim de şu an..."

"Tamam." dedi Zülfikar Kolunu Barbaros'un omuzuna atıp kendine çekti. "Sakin ol Barbo'm. Halledeceğiz kardeşim. Bak bir iki dakikaya ders biter. Öğrenciler çıktığı an biz Mete'yi burada kaparız. Sen içeri dal hemen. Git kızın yanına. Önce sakince yaklaş. Havalı bir gülüş at." derken kendi de aynı şekilde dudaklarına havalı bir gülüş kondurdu. "Çenenin yukarı dik." diye devam etti. Kendi de aynı şeyi yaptı. "En seksi bakışını atarak de ki; Merhaba Bilge hanım. Ben Barbaros. Tanışmıştık daha önce, hatırlarsanız. Ve ekle... Gerçi ben sizi hiç unutmadım ama..."

"Harbi harbi bu mallığa düşen bir kızın olacağını mı düşünüyorsun sen?" diyerek ortamın ciddiyetine ilk darbeyi Duru indirdi.

Zülfikar'ın dudaklarında milli çapkın gülüşü belirdi. "Lafa değil söylene bakacaksın sarı kafa."

Duru buram buram hay götüm temalı bakışı ile baktı ve şöyle dedi. "İkisi de midemi bulandırdı desem."

"Zülfikar komutanım şimdi yanlış anlaşılma olmasın ama Duru haklı." dedi Alican dayak yememek için nazik olmaya çalışarak. "Sizin bu dediğiniz yürümek değil de, F16 ile dalmak gibi oldu gibime geldi biraz."

"Şöyle saçma laflar kullanmayın Allah aşkına ya." dedi Duru ters ters. "Yürümek ne be? Hiç sevmediğim tabirler. Ayrıca şu an yaptığınız çok yanlış. Ne öyle gizli gizli kızı izlemeler. Sapık gibi."

"İzlemedim ki." dedi Barbaros en saf haliyle. "Çıkmadı daha sınıftan, valla."

"Senin adını Duru değil de duyar koysaymışlar keşke ha."dedi Zülfikar."Daha çok yakıştırdı sana. Hatta biz artık duyar diyelim sana sarı kafa,valla bak."

Duru en yalan tebessümü ile karşılık verdi."Sana da Zülfikar değil de züppe diyelim o zaman. Bu da sana daha çok yakıştı,valla bak."

Zülfikar bu cevap yüzünden anında kaşlarını çattı. Tam o da bir laf çakacaktı ki heyecanlı bir Barbaros sesi araya girdi.

"ÇIKTILAR!"

Bakışlar hemen sınıf kapısına döndü.Minik minik çocuklar,sırtlarında boyları kadar çantalarla sınıftan boşalıyorlardı.

"Hadi yiğidim,göreyim seni."deyip Barbaros'un sırtına sağlam bir sille çaktı Zülfikar. "Dediklerimi unutma. Sakin ol."

Barbaros hızla başını aşağı yukarı salladı. Tam o an sınıftan çıkan Mete'yi gören Duru hızla elini ona doğru sallayıp yanına çağırdı. "Sadece merhaba de Barabaros.Sonrada güzelce Mete için çağırmissınız,velisi olarak geldim de."diye bir öneri de o sundu. "Kızlar öyle görür görmez yavşaklık yapan adamlara karşı pek hoş düşünmezler."

Barbaros buna da kafa salladı.

"Araya güzel olduğunu sıkıştırırsın." dedi Süleyman.

Ama bu çıkışa herkes aynı anda şöyle bir cevap verdi."Sen bir sus!"

Süleyman mal mal bakarken Mete'de yanlarına gelmiş bulunuyordu."Hepinizzzzzz beni mi bekliyorsunuzkineeeeeee?"diyerek neşeyle aralarına daldı.

"Barbo koş."diyen Zülfikar'la Barbaros harbi harbi sınıfa doğru koşmaya başladı. Bunu gören Zülfikar ise bir uyarıda daha bulundu. "Lan salak koşmaaaa."

"Verin mehteriiii komutanımaaaaa!"dedi Alican eğlenen bir ifadeyle.

Barbaros bunu da dinledi. Anında adımlarını yavaşlattı ama yavaşlatmaz olaydı. Kalbi götünden dışarı çıkacak gibiydi. Sınıf kapısına gelince öğretmen masasında bazı kağıtlarla uğraşan Bilge'yi görmesi ile kalbi harbi harbi götünden çıkma noktasına gelmiş bulunuyordu. Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında.

Gün ışığında daha bir güzel miydi sanki ne..?

Arka taraf ise en az Barbaros kadar heyecanla izliyordu bu manzarayı. Zülfikar daha fazla dayanamayarak sınıfa doğru ilerlerken Süleyman'da peşine takılmıştı.

"Halaaa ne oluyoo?"dedi Mete boş boş sağa sola bakarak.

"Aliş, Mete sende." dedi Duru. Ve o da dayanamayarak ileriye koştu.

Mete ve Alican ise önce birbirlerine boş boş baktılar. Göz kırıştırdılar. "Öğretmenler odasında A4 satmak ne be Mete?"dedi Alican sakince."Baban askeriyede bileklerine kolonya sürdüğü için gelemedi. Onun yerine biz geldik."

Mete hemen dişlerini dudağına geçirdi. "Babam duydumukine?"

Alican önce bir baktı. Sonra ise bu tatlılık karşısında güldü. Yere eğilip Mete'nin çantasını sırtından aldı. Sonra ise Mete'yi kucakladı. "Beni de dolandırmayacaksan millet gelene kadar sana bir tost ısmarlarım."

Mete kollarını Alican'ın boynuna dolayıp güldü. "Sen tanıdıkısın Alican abi."dedi tatlı tatlı."Ama istersen çift kaşarlı tost parasının yarısını bana verebilirsin. Tek kaşarlı da yerim ben"

Alican minik bir kahkaha attı. Sonra ikisi birlikte gülerek kantine ilerlediler.

Ekibin diğer kısmı ise sınıf kapısının yanına tünemiş,çaktırmamaya çalışarak içeriyi dinliyordu. Zülfikar'ın kolu Duru'nun başına dayanınca,Duru hızla tepesindeki kolu itip ters bir bakış attı. Zülfikar ise arkasından ona yapışan Süleyman'ı işaret edip ne yapabilirim,tepeme çıktı mal dercesine bir ifadeye büründü.

Üçü muazzam bir itiş kakış içindeyken içeriden duyulan bir sesle sustular. Birbirlerine 'aha, o an bu an' bakışı attıktan sonra Duru'nun başı alta, Zülfikar'ın ki üste,Süleyman'ın ki ise en üste bir şekilde ileri uzanıp içeriye bakmaya çalıştılar.

İçeride ise Barbaros'a göre duyulan tek ses kulaklarına bangır bangır dolan kalp sesiydi. Derin bir nefes verdi. Yapabilirdi. Evet,sakince muhabbet edebilirdi. Bunda ne vardı? Gayette kolaydı. Bilge hala onun farkında değildi. Sınıfta başka öğrenci de kalmamıştı. Bilge'nin yanındaki camdan bir rüzgar esip kumrala çalan hafif sarı saçlarını savurunca Barbaros dünyanın en güzel manzarasına bakar gibi öylece bakmaya devam etti.

Ta ki Bilge'nin bakışları ona dönene kadar.

Karşısında bu görüntüyü beklemeyen Bilge önce bir bocaladı. Sonra ise elindeki kalemi hızla masanın üstüne bırakıp yerinden ayaklandı. "Barbaros bey."dedi hafif şaşkın bir sesle.

Barbaros'un yüzünde bir salak tebessüm daha belirdi. Adını hatırlıyordu...

"Bilge hanım...Merhaba."dedi o da ona uyararak.

İlk girişı atlatmanın verdiği rahatlama ile derin bir nefes verdi.

Bilge yönünü tamamen ona döndü. Yüzündeki şaşkın ifadenin yerine naif bir tebessüm kondurdu. "Ben beklemiyordum sizi.Şaşırdım,ondan biraz şey oldum. Merhaba."dedi hızla.

Onun üzerinde ise şu an çok saçma bir şeyin gerginliği vardı. Bir bordo bere ile konuşuyor olmak...

"Buyrun."dedi kibarca.

"Ben Mete için gelmiştim."dedi Barbaros. "Velisi gelsin demişsiniz galiba. Hasan abi ve Zeynep ablanın biraz işi vardı da..."

"Helal Barboma."dedi Zülfikar."İyi gidiyor ha." Gururla gülümsedi.

"Ha evet."dedi Bilge yine aynı kibarlığı ile. "Öğretmenler odasından A4 satmaya çalışmış. Müdür biraz kızdı tabi."

Barbaros ne diyeceğini pek bilemiyordu. Çünkü kalbinin sesinden beynini pek duyamıyordu. Bu yüzden şöyle bir şey diyebildi sadece."Tanesini kaçtan satmış acaba?"

"Aynen. Baya iyi gidiyor."dedi Süleyman sessizce gülmeye çalışırken.

"Bir susun be! Duyamıyorum."diye çirkefleşen Duru ile ikisi de susup tekrar içeri odaklandı.

Barbaros ise bu çıkışı karşısında Bilge boş boş göz kırptırınca hemen toparlama mooduna geçti. "Yani hoş olmamış tabi. Ben iletirim Hasan abiye. Merak etmeyin siz."

"Peki."dedi Bilge hafif bir tebessümle.

Kısa bir süre ne diyeceklerini bilemeden sessizce bakiştılar. Eeee, şimdi ne diyecekti Barbaros? Daha çok konuşmak istiyordu oysa. Ama şöyle bir sorun vardı.

O hep giriş cümlesine çalışmıştı. Gelişmede ne diyecekti?

Sanıyordu ki şu an biraz boku yemişti.

Bilge ise hala bir bordo bere ile birebir konuşmanın heyecanı içinde anlamsızca terleyen ellerini bacaklarına sürttü. Çok zeki oluyorlarmış diye düşündü. Saçma bir şey derse... Küçük duruma düşer miydi?

"Şey..."dedi Barbaros birden.

Bilge evet dercesine kafa sallayınca Barbaros derin bir nefes verdi."Bi..Birr şey soracaktım ben aslında size."

"Tabi."dedi Bilge."Dinliyorum?"

Barbaros durdu. Harbi neydi? Ne soracaktı ki? Şu an tek amacı muhabbeti daha da uzatabilmektir. Muhallebi içmeye mi çağıracaktı? Ama

muhallebi içilmezdi. Muhallebi neydi? Kalbinin sesi beynindeki mantık kısmını fevkalade devre dışı bırakmıştı.

Arka ekip nefesini tuttu. Bilge dikkatle ona bakarken Barbaros heyecanına yenik düşerek sıfırladığı beynine hiç bir soru gelmiyordu. Ne soracaktı? NE SORACAkti?

Bomboş kalan beyinde sadece tek bir soru belirdi anlık. Uzun zaman önce izlediği bir videoda geçen bir soru. Saatlerce güldüğü ve yohhamınaaa diye dalgasını geçtiği bir soru. Susayım dedi. Lakin olmadı. Sıfırlanmış aklına gelen soru zank diye kırılmalı dilinden şu şekilde döküldü;

"Amelde mezhebiniz nedir Bilge hanım?"

Ortama muazzam bir ölüm sessizliği çöktü. Dışarıdan bir karga gak dedi. Öğrenciler çılgık attı. Bilge boş boş göz kırptırdı.

"Çenemi kırın ki şu an hönkürmeli püskürmeli gülmeyeyim..."dedi Süleyman elini ağzına kapatarak.

"Yavaşsaydı daha iyiydi..."diye mırıldandı Duru.

"Allah senin belanı vermesin Barbo..."diye ekledi Zülfikar.

"Bu iş zor."dedi Duru tekrar.

"İmkansız."dedi Zülfikar.

"Aybüke ile ben bile daha imkanlıyız."dedi Süleyman.Hala kıs kıs gülmekle meşgüldü.

Barbaros ise şoktaydı. Söylediği şeyden dolayı baya baya şok içindeydi. İmkani olsa da şu an belinden silahı alıp diline sıkıyordu... Video izleyip üstüne birde yok artık diye kınamak ve gülmek pişmanlıktı.

Ama asıl şoku Bilge'den gelen bir cevapla yaşıyordu.

"Hanefi galiba..."dedi Bilge çokta emin olmayarak.

Ciddi ciddi verilen bu cevap yüzünden Barbaros kadar arka ekipte şoktaydı. Bir süre daha amaçsızca bakiştılar.Ve son değerlendirme cümlesi yine Duru'nun dudaklarından döküldü.

"Sanırım biraz imkanlı..."

"İlle de roman olsun,ister çamurdan olsun, o da Allah kuludur,her kim olursaaaaaa olsunnnnn. Dıt dıt dırım dırımmm, dırımmm dırımm..."

"Gökçennnnnn,yemek hazırrrr."diye bağırır Bilge ile neşeli şarkım yarım kaldı. Şöbiyetim ben banyodan çıkana kadar yine yorgunum diye sofraya kurmuştu kesin. Ağzını yüzünü yediğim.

"Geliyorummm." diye bağırp elimdeki havluyla saçlarımın ıslaklığını aldım. Köyden yeni gelmiş, gelir gelmez kendimi banyoya atmıştım. Zira bir tık bok kokuyordum. Yorgunluktan kemiklerim sızım sızım sızılıyordu. Havluyu tekrar saçlarıma sarıp dolabıma ilerledim. Evde sütyen falan giyemezdim. Biraz kafa nereye biz oraya moodun da takılabilirdi canım göğüslerim.

Zaten Silopi cayır cayır yanıyordu. Birde memelerim bu yaşında pişik olsun istemezdim. O yüzden bornozu çıkarıp yatağa savurduktan sonra üstüme siyah, bol bir tişört getirip altına da iç çamaşırımı ve yeşil şortlarımdan birini geçirdim.

Komodinine ilerleyip önündeki sandalyeye oturdum. Havluyu saçlarımdan açıp yatağımın üstüne fırlattım. Saçlarımı taradım. Aynaya karşı bir iki abidik gubidik yüz hareketi yapıp gülünce nasıl olduğuma, kaşlarımı yukarı kaldırınca nasıl şaşkın görüldüğüme bakıp kendi tipimle de eğlendikten sonra tam tarağı komodinın üstüne bırakıyordum ki elim takı kutuma çarpıp bütün eşyalar konsolun üstüne dökülünce derin bir nefes verdim

"Harika..." diye homurdandım.

Ama tam o an Bilge'den yükselelen bir "Gökçennnn!" sesiyle hızla yerimden ayaklandım. Oda zaten çarşamba pazarı gibiydi. Yatağımın üstü katlamaya üşendiğim kıyafetlerim ile doluydu. Yemekten sonra gelip odayı toptan toplamak benim hayırma olacaktı, zira her an çöp oda diye belediyeye ihbar edilebilirdim.

"Geliyorum." diye bağırp takı kutumu acele acele toplayıp odadan çıktım.

Holden geçip mutfağa girdiğimde ise Bilge şöbiyetim baya baya döktürmüştü. Sofrayı kurmuş, tontik yanakları ile ekmek kesiyordu. Aldığım kokuyla fevkalade bir mutlulukla ocağa ilerledim. Ve tencere kapağını açınca gördüğüm zeytinyağlı fasulye ile huzurla gülümsedim.

"Bilge, sen Allah'ın bir lütfu, gözlerimin nurusun be kızım."

Güldü. "Hadi koy tabaklara yiyelim."

"Emredersin şef!" dedim hızla ve ilk onun tabağını alıp yemekten koymaya başladım.

"Çok yoruldu mu bugün?" dedi ekmekleri masaya koyarken.

"Valla postum var şu an karşında o kadar diyeyim sana."

"Dün gece sen gelmeyince aklım çıktı ama Gökçen." diye birden yükseldi. "Allahtan Zeynep abla aradı bizde diye. Yoksa valla polisi aramak

üzereydim."

Sandalyeleri çekip karşılıklı oturduk. "Haber vermeye fırsat olmadı ki be balım. Resmen bayılmışım. Gözümü bir açtım sabah olmuş."

Kınayıcı bir bakış daha attı. Ben ise ileri uzanıp tontik yanağından bir makas aldım.

"Valla haber edecektim Bilge." dedim yağ çekme moodunu aktive ederek. "Ama harbi harbi bayılmışım. Allahtan Murathan va-" Bu noktada durdum. Bahsetmeyeceğiz Gökçen. Zırt pırt araya onu sokma kızım.

"Ne Murathan?"dedi Bilge hemen.

"Hiç."dedim anında."Bak ne diyeceğim sana.Duru diye biriyle tanıştım. Mete'nin halası."

"Ay tanıyorum."dedi gözlerini kocaman açarak. "Son günlerde Mete'yi almaya o geliyor bazen."

Güldüm."Aşırı tatlı bir kız. Tam benim kafa."Ağzıma kocaman bir çatal fasulye teptim. "Bör ara Ayşegölödö tanöştöröcağım." Lokmamı yuttum. "Beraber takılalım."

Gülümseyerek başını aşağı yukarı sallayıp o da yemeğine odaklandı. Bir süre sessizce yedik.

"Gökçen..."dedi birden kısıp bir sesle."Senin amelde mezhebin ne?"

Kocaman bir ekmek diliminin içine tıklmış domatesleri ağzıma tıkmaya çalışıyordum ki bu soru yüzünden durdum. Önce boş boş önüme baktım. Sonra ise aynı boş ifade ile Bilge'ye.

Ne?

"Elhamdülillah müslümanım..." dedim çokta emin olmayarak.

"Öyle değil."dedi hemen tatlı tatlı. "Hanefi misin,Şii mi,Alevi mi öyle yaniii?"

Mal bakışımı sürdürdüm. "Hala elhamdülillah müslümanım." diye cevabımı yeniledim. O derin bir nefes verip bana umutsuz bakınca ise elimdeki ekmeği masaya bırakıp bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Naaalaka şimdi bu kızım ya?"

"Yaaa bugün Barbaros bey geldi okula."dedi ince bir sesle."Hasan bey'in işi varmış. Mete ile ilgili bir durum konuşacaktım. O yüzden onun yerine gelmiş. O sordu bana bunu."Bu noktada sesini iyice kısıp başını bana doğru uzattı. "Bordo bereliler için özel bir soru falan mı bu acaba?"

Mal bakışımı asla ama asla bozmadan göz kırpmıştırmaya devam ettim. Bir iki saniye yine bakıştık. "Bunun bordo bere için özel bir soru olacağını pek sanmıyorum..."diye bir cevap verebildim en sonunda.

Barbaros...Amaç ne abiciğim?

"Öyle mi diyorsun?"dedi o da mal bir ifadeyle bana bakarken. "Murathan sana hiç buna benzer bir soru sordu mu?"

"Yoooo."dedim hemen.

Tekrar mal mal bakiştık. Hiç bir çıkarım yapılamayan konuşmalarda bugün.

Derken çalan kapı ile bu mal ve son derece amaçsız bakışmamız bölündü. "Bu enteresan konuyu birazdan tartışalım şöbiyetim."deyip Hızla yerimden kalkıp kapıya koştum.

"Bir tabak daha fasulye vereyim mi?"diyen sesi geldi arkamdan.

Güldüm. "Sorman hataaa!" diye bağırarak neşeyle kapıya ilerledim. Büyük ihtimal yönetici Resul hacı dede yine bir tadilat için bilgi verecekti. Ama kapıyı açtığım an Resul hacı dede beklentim mesneviden her türlü dersi alıp döne döne suratıma tokatı çaktı. Çünkü burada yönetici Resul hacı dede falan yoktu.

Burada iki kişi vardı.

İki genç.

Bir erkek, bir kız.

Bir ağa kızı Gurbet ve yavuklusu düşman aşiret çocuğu Ferhat...

"Yani şimdi siz..."deyip derin bir nefes verdim. Karşımda minnoş minnoş bana bakan iki gence uyup gülümsemeye çalıştım ve acının buruk tebessümü ile cümlemi şöyle tamamladım.. "Kaçtınız öyle mi?"

Ne olur şaka deyin.

"Evet."dedi Gurbet anında.

Bitmişko.

Allah'ım...Bak gerçekten niyetim isyan değil, harbi harbi değil ama... Neden? Neden ben? Neden şu an benim salonumda ailelerinden kaçan düşman aşiret çocukları vardı? Neden? Neden?

NEDENNN?

"Gurbet." dedim içimde kopan göt korkusunu yansıtmamak için üst düzey bir kibarlıkla. "Hani konuşmuştuk bu konuyu biz seninle canım benim. Hani babana anlatacaktın sen her şeyi." Güldüm. Evet. Baya baya güldüm. "Neden kaçtınız ya şimdi durduk yere? Canım benim... Konuştun mu bakim sen babanla?"

Üç buçuk atıyorum...

Bilge yanımda ürkekçe oturuyordu. Kaçan ikili ise tam karşımdaki koltukta el ele bana bakmaktaydılar. Birbirlerine kaçamak bir bakış atıp tekrar bana döndüler. "Konuşmadım..." diye mırıldanan Gurbet ile benim tansiyonum son raddeye vurmuş bulunuyordu.

"Eeeee niye kaçtınız o zaman yaaa?" diye isyan eden Bilge çok sağ olsun duygularıma fevkalade tercüman oldu.

Yine önce birbirlerine bakıp çekingen bir ifade ile bana döndüler."Konuşamadım..." diye mırıldandı Gurbet. "Nasıl diyeceğimi bilemedim..."

Bitmişko. Gebermişko.Sıçmışko.Gül çizip iyice batırmışko.

Elimi başıma atıp dertli bir nefes verdim. "Gurbet."dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. "Niyetim işinize karışmak falan değil,yanlış anlaşılma olmasın ama... Konuşmadan neden kaçıyorsun be kızım? Belki izin verecek baban."

Ondan önce Ferhat denen arkadaş araya daldı."Vermezdi. Bizi pek sevmez."

"Sen dedin mi ailene?"diye söylediği şeyi umursamadan ona da bir soru yönelttim.

Bu sefer o dertli bir nefes verdi. "Demedim..."

Vay ben başım alıp nere gidem? Ahey ahey lilililililililililil!

Güldüm. Evet,içim kan ağlaya ağlaya yine muazzam bir kibarlıkla güldüm. Çünkü ben iflah olmaz bir köy yanarken saç tarayan malum kişiydim. "Peki ailenize bu durumdan zerre bahsetmeden evlenmenize izin vermeyecekleri görüşüne nasıl vardınız siz acaba? Canlarım benimm..."

"Babalarımız birbirinden pek haz etmez." diye düşman aşiret kelimesine muazzam kibar bir açılım getirdi Ferhat.

Yine acının buruk tebessümü ile öylece baktım. "Anlıyorum tabi..."diye mırıldandım aynı ifademle.

Anlıyorsam şerefsizim.

"Bu gece kalmamıza izin verseniz yeter." dedi Gurbet. "Gidecek yer olmadığı için size geldik. Yoksa gerçekten size yine yük olmak istemezdim. Biliyorum,çok fazla oluyorum ama... Başka nere gideriz bilemedik..."

Gerçekten çaresiz duruyordu. İçimdeki insan sevgisine lanet olsundu.

"Sonra ne yapacaksınız?"dedi Bilge.

"Yarına bir arkadaşım şehir dışına çıkacak. Onun arabası ile gizlice çıkacağız." dedi Ferhat dünyanın en normal şeyini söyler gibi. Plana bak plana. Dersin James Bond.

Söyleyecek zerre bir şey bulamadığımdan yine, "Anlıyorum..."diye mırıldandım.

Tekrar anlıyorsam şerefsizim.

Bir iki dakika mal mal, amaçsız ve boşça bakiştık.

"Eeeee siz oturun madem biz bir çay koyalım." dedi Bilge birden bire koluma yapışıp kendi ile birlikte beni de ayağa kaldırarak. "Geliyoruz birazdan." diye ekleyip beni çekerek mutfağa yöneldi. Çaresizce peşine sürüklendim. Zira şu an ben bende değildim. Mutfaka girince ise mutfak kapısını hafifçe kapatıp panik ifadesi ile bana döndü.

"Gökçennnn bu neeeğğğğ?"diye muazzam bir soru yöneltti.

"Hiç bir fikrim yok..."diyerek bende aynı şekilde muazzam bir cevap verdim.

"Aşiret çocuğu bunlar." dedi panikle mutfağın yüzünde gidip gelerek. "Ya kaçtıkları şu an anlaşıldıysa? Ya burayı bulurlarsa? Allah'ım ya töreye kurban gidersek? Ya kan davası başlarsa?"

Olur muydu lan onlar?

Nefesim götümünden çıkacak galiba...

Dertli dertli elimi başıma atıp sandalyelerden birine çöktüm. "Ya evi tararlarsa?"diye bende aklımda ki en nadide komplo teorisini sundum.

Panik ifadesi ile bana bir iki saniye baktıktan sonra anında karşımdaki sandalyeye de o çöktü. "Bittik..."dedi ellerini saçlarına geçirerek.

Valla bittik.

Cevap olarak elimi başımdan çekmeden tarlası yanmış moodun da mutfak halısına bakmaya devam ettim.

"Eeeee?"dedi Bilge bu kez. "Napacağız şimdi?"

Derin bir nefes verdim."Öylece ortada bırakamayız çocukları."dedim çaresizce. "Mecbur bugünü sağ atlatmak için yaradana yalvaracağız...Hem yakalanırlarsa onların başı bizden daha çok belaya girer."

Tekrar ellerini saçlarına geçirdi. Aynı şekilde ben de. Şu an kafamın içinde fevkaladenin fevkinde kürtçe ağıtlar dönüyordu. Gurbet Kadını,Sıla,Aşk Bir Hayal ve benzeri ne kadar aşiret dizisi varsa bütün fon müzikleri beni özetliyordu.

Ama gerçekten bırakamazdım onları. Ya Gurbet'e bir şey yaparlarsa?

Zannımca Ahmet Ağa öyle bir adam değildi. Elleriyle besliyordu Gurbet'i. Düğünde yemek masasında sürekli Gurbet'in elini tutup öpmesi,kızına gülümseyerek bakması gözden kaçacak gibi değildi. İyi bir adamdı bence. Tabi gördüğüm kadarıyla...

Ama birden aklımda bir ses yankılandı.

"Burası İzmir değil.Sınırdasın. Terör olaylarının zirvede olduğu bir yerdesin. Herkese böyle güvenemezsin. Her şeye şüpheyile bakman lazım. Her zamankinden daha dikkatli olman lazım. Her ihtimali düşünmen lazım. Başka bir şey olabilirdi. Yakalanabilirdin. O zaman bütün oklar sana dönerdi. O çok sevdiğin Ahmet Ağa bile artık yüzüne bakmazdı. Tehlikeye girebilirdin. Bu kadar dikkatsiz olamazsın. Olmamalısın..." diyen bir adet Murathan.

Dertli bir nefes daha verdim. İçimden bir ses arkasından iş çevirmeden, bu işi bu sefer direkt ona söylemem gerektiğini söylüyordu. İnşallah içimdeki ses bana naneyi daha çok yedirmezdi...

Ama başka güvenecek kimsem yoktu.

Sadece Murathan vardı.

Şortumun cebinden telefonumu çıkarıp ekrana en yıkık bakışımı attım. Rehber'e girdim. Ve Murathan ismi ile bir iki saniye bakıştıktan sonra ya Bismillah çekerek arama tuşuna bastım. Dişlerimi dudaklarıma geçirip koparmak istercesine çekiştirdim. Zira kaç yıllık profesyonel bela çekici olmama rağmen ilk defa bu denli büyük bir belaya bulaşmanın dayanılmaz gerginliği vardı üzerimde.

Ben harbi bitmişem lo...

Telefonu kulağıma götürüp daha çok dudağımı kemirdim.

"Kim o?" dedi Bilge panikle. "Kimi arıyorsun. Polis mi? Jandarma mı? MİT? FBI?"

Murathan telefonu açmıyordu. İyice geriliyordum. "Yok İnterpol Bilge!" diye anlık gerginlikle bende çıkıştım. "Murathan'ı arıyorum. Beni bu boktan anca o çıkarır."

"Doğru." dedi hızla. "Bordo bereli sonuçta. Kesin çıkarır."

Aynen Bilge. Boka batan yetişkin bir Gökçen'i ancak bir bordo bere o bok bataklığından çıkarabilirdi zaten. Başka hiç bir kurum beni kesmezdi. Ama Murathan hala açmıyordu. Gerginlikten kusabilirdim. Bir daha aradım. Yine açmadı. Yine aradım. Yine açmadı. Yine, yine aradım. Yine açmadı.

"Söveceğim ama yaaaa." diye en sonunda patlayarak telefonu masanın üstüne savurdum. "Görevde galiba. Açmıyor."

Bilge yine dertli dertli ellerini başına attı. Tam bende aynı konumu alıyordum ki masanın üstündeki telefonum birden çalıp ekrandan beliren isimi görünce uçan adam Sabri gibi yerimde hopladım.

Arayan;Murathan.

Çölde su bulmuş bedevi misali telefona yapıştım ve ışık hızında açtım. "O içine sıçtığının telefonuna bakmayacaksan neden ben aradığımda aradığınız numaraya ulaşamıyor demiyor da çalışıyor çalışıyor da açılmıyor be adam?" diye anın bütün gerginliği ile en sonunda patladım.

Önce ses gelmedi.Sonra ise derin bir nefes alış sesi geldi ve bu çıkışıma şöyle cevapladı. "Acaba o içine sıçtığının telefonunu birileri yüzünden artık sesli taşımaya korkuyor olabilir miyim Pamuk?"

Olabilirdi. Baya mantıklıydı. Hay ben benim yapacağım işeydi.Ayrıca bunun sesi telefonda daha mı hoş lan? Peki asıl soru,bu şu an ne alaka Gökçen?

Ben valla adam olmam.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Murathan..."dedim en melül sesimle.

"Gökçen."dedi hemen.

"Murathaaaaannnnnn...."dedim harfleri uzatıp,ağlamaya yakın bir sesle.

Bu sefer hemen cevap vermedi. Bir iki saniyelik duraksamanın ardından şöyle bir soru yöneltti. "Yine ne halt yedin sen?"

Kafamı masaya çakıp yıkık bir konumda konuşmaya devam ettim. "Valla bu sefer ben bir şey yapmadım... O beni buldu."

"Kim?"

"Gurbet..."dedim alnımı yarmak adına masaya çakarken. "Yavuklusu ile kaçmış Murathan."

Yine bir iki saniye duraksadı. "Sakın bana şu an senin yanında olduklarını söyleme."dedi son derece ters bir sesle.

Gerekli cevabı yine ağlamaklı bir tonla verdim. "Murathannnnnnn."

"Sikeyim."dedi anında.

Kepçük,inan ben de...

Kafamı masaya çakarak ağlamaklı mırıltılar çıkarmaya devam ettim. Durumum için yeterli bir cevaptı.

"Senin evde misiniz?"diye sordu. Sesi ilk defa harbi harbi panik geliyordu.

"Evet..."

"Geliyorum."

"Çabuk gel ama tamam mı Kepçük?"dedim en ağlamaklı sesimle.

Derin bir nefes verdi."Tamam Pamuk. Tamam..."

Arama bitince aynı acıklı halimle kafamı masadan kaldırdım. Bilge merakla bana bakıyordu. Kafamda yarılmamıştı. Of. "Geliyor."dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Ay çok şükür."dedi rahatlamış bir ifade ile. Ama ben pek rahat değildim. İnşallah saçımı başımı yolmazdı ayaklı sinir yumağı herif. İki saatte söylenirdi kesin. Ama ölmek mi yoksa Murathan'ın azarlar mı dersiniz minik bir tereddüdün ardından kesinlikle azar kısmını seçerdim.

Sonuçta kızsda da, ters ters baksa da, ara ara yükselse de o Kepçük'dü...Küçükken karıştığım her belada zerre alakası olmasa da yanımda durup yine zerre alakası olmasa da benimle beraber anne dayağı yiyen Kepçük...

Ben hala ayaklı efkarken Bilge sandalyeden ayaklandı. "Hadi sen içeri geç, ben de çay suyu koyup geleyim."dedi ocağa ilerlerken. "Çok durduk burada. Ayıp olmasın."

Ayıbı mı kalmış bu işin be şöbiyetim? Baştan aşağıya ayıp olduk kaldık.

Ama yine de, "Tamam..."diye mırıldanarak ayağa kalktım. Birden aklıma Gurbet hastaneye geldiği gün dediğim '*Eğer baban vermezse söz kaçmanıza ben yardım edeceğim...*' sözü gelince gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Tutun beni ki, yansın bu dillll o zaman diye şu ağzımın içindeki dil denen mahluku ocağa dayamayayım ya. Valla tutun beni komşular...

Kimse tutmadı tabi. Sürüne sürüne içeri ilerledim. İkisi de bıraktığım konumda el ele öylece oturuyorlardı. Şimdi şöyle bir bakıyordum da...Tatlı duruyordular. Ey aşk! Sen insana neler yaptırıyordun böyle.

Birden kendimi bu konumda düşündüm. Misal Koray denen götelekle evlenmek istesem ki burada Koray göteleğinin hayatımın hatası olduğu konusunda bir parantez açmak ister,sonra en net şekilde o parantezi kapatırdım, bunu babama söylesem, izin vermezse kaçır mıydım?

Asla.

Ben zaten babamın mezarının başında bile başka kimseyi sevdiğimi söylememiştim. Benim babam Ali Alptekin gibi bir adamdı. O zaten beni üzmezdi. Ben ise yeryüzünde ondan daha çok hiç bir erkeği sevmemişim, sevemezdim,sevmeyecektim. Ama eğer gerçekten seversem...

O zaman direkt ona söyledim. Çünkü Ali Alptekin'in kızı öyle yapardı.

Kalbi olmayan Gökçen kız olsa bile...

Ahmet Ağa'da gördüğüm ilk günden beri bana babamı anımsatıyordu zaten. İstemsizce babam hayatta olsa diye düşünüyordum...

Bizde babamla böyle olur muyduk?

Cevapsız yığınla soru. Gerçekleşmeyecek başı boş hayaller... Bunun pek sırası değildi Gökçen. O yüzden derin bir nefes vererek odaya girip karşılarındaki koltuğa oturdum. İkisi de bana dönünce hafifçe gülümsedim.

"Aç mısınız? Yemek yiyorduk tam. Size de bir tabak koyalım isterseniz."

Asıl bana bir şeyler koyuldu ama...Neyse...

"Sağ olun."dedi Gurbet hemen. "Değiliz aç. Yeni yedik."

Başımı aşağı yukarı salladım. Yaklaşık 10 dakika daha boş boş bakıştık. Gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ne denirdi ki? İlk kez kaçan aşiret çocuklarını evimde saklıyordum ve kafamın içinde evin kapısına tekme atıp kapıyı kırarak içeri dalan siyah takım elbiseli adamlar, havada uçuşan kurşunlar belirip duruyordu.

Komplocu beynim yine ek mesaide.

Tam derin komplolarla boğuşurken çalan kapı ile yerimden sıçradım. Altıma da kaçırmış olabilirdim. İnanın tam emin değildim. Ama bu durumda olan tek ben değildim. Aynı anda Gurbet ve Ferhat'ta panikle bakışlarını kapıya çevirmişlerdi.

"Sorun yok."diyerek hızla yerimden kalkıp kapıya koştum. Peşimden ise Bilge. Muazzam bir hızla açtım kapıyı. Ve beklediğim görüntü şu an bütün heybeti ile karşımda dikiliyordu.

Murathan ve tepesinden tüten siniri...

Onu görünce içimden gelen ani bir rahatlama ve refleksle omuzlarım düştü. Bütün ifadesizliğim dağıldı ve içimde tuttuğum bütün panik yüzümde patladı. "Murathannn..."diye mırıldandım ağlamaya yakın bir sesle.

Bir şey söylemeden bir iki saniye öylece baktı önce ama bakışlarındaki siniri görebiliyordum. Zaten görülmeyecek gibi değildi. Ben ise nerede görsem tanırdım bu ters bakışı. Yavaşça içeriye doğru ilerleyince geri çekilip ona yolu açtım.

"Neredeler?"dedi sakın ama bir o kadar ürkünç bir sesle. Şu an tırsıyorum dersem feci halde yalan demiş olurum. Vestiyerin önüne dikilip yine yüzündeki sinirin aksine sakince siyah spor ayakkabılarını çıkardı.

"İçerideler..."diye mırıldandı Bilge.

Başını yine aşağı yukarı salladı. Bu durum pek normal olmadığı için hemen ileri atıldım. Zira işler daha da boka batsın istemezdim.

"Kepçük..."dedim tatlı bir mırıltıyla. "Sakince hallededeceğiz di mi meseleyi? Hı?"

"Aynen."dedi hemen ama bence pek aynen değildi.

"Sakinsin şu an di mi?" dedim yine tatlı tatlı. "Hı?"

"Sorun yok."dedi bu sefer de ama bence yine pek sorun yok değildi.

Tatlı halimi bozmadım."Bana hafif bir sinirli geldin sanki şu an ama..."

Adeta misket havasına duran çene kemikleri ve gözlerini gölgeleyen çatık kaşları bu çıkarımım için yeterli bir cevaptı oysa...

Yanımdan geçip yine sakince ilerledi. Tam salonun önünden geçerken durdu. Yönünü salona çevirip içeri bir bakış attı. İçeri tayfadan Ferhat ise sanki askerlik arkadaşını görmüş gibi neşeyle ayağa kalkıp kocaman gülümsedi.

"Komutanımmmmmm!" dedi neşeyle. "Bize yardım etmeye mi geldiniz yoksa?"

Sen hafif malsın sanki Ferhat...

Murathan önce baktı.Baktı.Baktı. Hepimiz baktık,baktık,baktık.

Ve en sonunda daha da boka battık.

~15 DAKİKA SONRA ~

"Çocuğu tek yumrukta bayılttığına inanamıyorum Murathan!"

"Ben de."dedi hemen. "Bir iki tane daha çakma niyetim vardı oysa."

Bakışlarımı Gurbet'in bacağında baygın yatan Ferhat'dan bordo gorile çevirdim. Karşı koltuğa tünemiş,hala ters bakışları ile ortamı tarıyordu. O gelişten böyle bir bok yiyeceğini anlamıştım ama Ferhat'ın suratının ortasına okkalı bir yumruk çakmasını gerçekten beklemiyordum.

Yardım beklediğimiz adama bak!

"Bu niye ayılmıyor?" dedi Bilge bayılmaya yakın bir sesle. "Ya öldüyse? Aşiret çocuğu bu. Yaaaa kan davası çıkarsa?!"

"Ferhat..."dedi Gurbet dizinde baygın yatan yavuklusunun saçlarını okşayarak. Yavuklusunun burnuna nazikçe buz tutuyordu. "Uyan Ferhat..." Bakışlarını bana çevirdi. "Niye uyanmıyor Gökçen hanım? Kırıldı mı yoksa?"

Valla bordo bereli yumruğu yedi Gurbet. Kırılmadıysa hayattaki tüm sansını burada kullandı demektir.

"Burnunun direğine vurulduğundan..." dedim ters ters bordo gorile bakarak. O da bana baktı ama bakışları benden daha sertti. Önüme dönüp Ferah'ın burnundaki kanlı pamuğu pansuman kabına atıp yenisini alıp, tuttum. "Şu an bir şekil bozukluğu yok gibi."dedim burnunu inceleyerek. "Ama uyanmadan kırılıp kırılmadığına dair net bir şey diyemem."

"Kırıldıysa ben hemen takayım o burnu yerine." dedi Murathan bu kez klasik tersliği ile.

Deli olacağım.

"Komutan'ım..."dedi Gurbet ağlamaya yakın bir sesle. "Neden böyle yapıyorsunuz ama?"

Murathan geri yaslandığı koltukta önce en ters bakışını attı Gurbet'e. Sonra ise ileri doğrulup dirseklerini bacaklarına dayadı ve en ters bakışını atmaya böyle devam etti. Ürkütücüydü. Gurbet'te bir ürktü. "Çok net bir soru soracağım sana." dedi tane tane. "Hamile misin sen?"

Gurbet'in gözleri anında kocaman oldu. "Hayır! Kesinlikle hayır. Valla hayır!"

"Bu lavuk gelip seni babandan istedi mi?" diye bir soru daha yöneltti Murathan.

Gurbet bu bakışlara daha fazla dayanamadığından olsa gerek bakışlarını sağa sola çevirdi ve başını yavaşça iki yana salladı.

"Peki babanın senin bunu sevdiğinden haberi var mı?"

Gurbet yine başını iki yana salladı.

"Peki baban sana hiç asla onunla evlenmene izin vermem dedi mi?"

Gurbet yine başını iki yana salladı.

"Şimdi neden böyle yaptığım daha net mi?" dedi Murathan her kelimenin üzerine tek tek basarak.

"Utandım."dedi Gurbet birden. "Babama onun istemediği birini sevdiğimi söylemeye utandım. Üzülürdü..."

"Ona utandın ama kaçmaya mı utanmıyorsun?" diyerek Murathan zerre acımadan cevabı yapıştırdı. "Sence baban gözünün içine baktığı kızının karşısına çıkıp mertçe sevdiği adamı söylemesine mi üzülür yoksa hiç bir şey demeden kaçmasına mı?"

Gurbet cevap vermedi. Başı önünde, kucağındaki baygın Ferhat'ın saçlarını okşadı yavaşça. "Ben..."dedi ağlamaya yakın bir sesle... "Ben gerçekten ne yapacağımı bilemediğimden... Söylersem,hiç izin vermezse...Ferhat'ı hiç göremezsem..." Başını tekrar yukarı kaldırıp dolu dolu gözlerle baktı bize."Planlanmış bir şey değildi zaten. Öğlen buluştuk. Ne yapalım dedik. Bir sonuca varamadık. En iyisi kaçmak deyip buraya geldik biz de...Bir gece kalıp gidecektik gerçekten."

Kaçar kaçmaz buraya mı geldiniz yani? Vay benim dertli başım vay...

"Haaa kaçalım der demez aklınıza Gökçen geldi yani öyle mi?"dedi Murathan bu sefer hafif yüksek çıkan bir sesle. "Senin baban salak mı

sence? O bir gece nerede kaldığınızı bulamayacak mıydı el kadar Silopi'de?"

"Ben..."dedi Gurbet ne diyeceğini bilemez bir halde.

"Siz gidince arkada ne bırakacağınızın farkında mısınız gerçekten?" diye laflarını tokat gibi çakmaya devam etti Murathan. "Ama yok! Biz kaçalım da gerisi ne olursa olsun dediniz herhalde. Ne de olsa Gökçen size her şeye rağmen yardım ederdi di mi? Daha önce yaptı şimdi niye yapmasın di mi?" İyice çattı kaşlarını. "Siz size iyilik yapan insanlara böyle mi karşılık veriyorsunuz ağa kızı?" dedi aşırı soğuk bir sesle. "Canlarını tehlikeye atarak..."

Gurbet bir iki saniye bir şey diyemeden öylece baktı. Ferhat hala baygın,Bilge ise camın önünde dudaklarını kemirip perde arkasından evin önüne siyah passat sürüsü yığılacak mı diye bakıyordu.

"Ben asla öyle düşünmedim."dedi Gurbet artık gerçekten ağlayarak. Bakışlarını bana çevirdi. "Gerçekten özür dilerim Gökçen Hanım. Benim öyle bir niyetim yoktu. Babamların eli kolu uzun.Başka yerde bulurlar diye... Gerçekten özür dilerim. Ferhat uyanır uyanmaz gideceğiz söz."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Saçmalama Gurbet."

"Yooooo."dedi bordo goril hemen. "İlk defa doğru konuştu."

Sabrım gerçekten buraya kadardı. Ölmeyelim diye adamdan yardım istedik çenesi ile öldürecekti beni. "Murathan yeter artık!"dedim en sert sesim ve bakışlarımla.

O da yakıcı bakışlarını bana çevirip tip tip baktı. Ama ben Gurbet değildim. Bu bakışlardan korkacak falan asla değildim. Hızla oturduğum yerden ayaklanıp Ferhat'ın burnundaki pamuğu Gurbet'in eline tıktırdım.

Dua et o Pamuk şu an başka bir yerine tıklı değil Ferhat.

"Sakın bir yere gitmeyin. Burada bekleyin." dedim Gurbet'e güven veren bir tebessümle bakarken. Sağ elimle yanağında ki yaşlardan birini sildim. Sonra ise yönümü Murathan'a çevirip güven veren tebessümümün yerine katil bebek Çakı ifademi kuşandım. "Gelsene sen bir benimle." dedim 'Haluk, mutfak' der gibi başımla salon çıkışını işaret ederek.

İfadesizce bakmaya devam etti. Sinirden kusturacak adam beni sonunda. "Murathan!" dedim üstüne basa basa.

Önce yine ifadesiz baktı. Sonra ise göz devirmek sureti ile yerinden ayaklanıp ilerledi. Hızla salondan çıktım. Peşimde olduğunu hissediyordum. Mutfığa gidemezdik. Kavga edeceğimiz kesindi. Sesimiz

gitsin istemezdim. O yüzden holün en ucunda olan benim odama ilerledim. Ama oda kapısını açınca karşılaştığım dağınıklık yüzüme tokat gibi çaktı.

Fakat artık her şey için çok geçti. Arkamda bir bordo goril vardı.

Yandan ters bir bakış atıp odanın kaosunu umursamadan içeri girdim. Peşimden o da girince kapıyı kapattım. Derin bir nefes verdim ve sakinliğimi korumaya çalışarak ona döndüm.

"Ne yapıyorsun sen Allah aşkına?" dedim yılmış ve kızgın bir ifade ile. "Olan olmuş. Zaten zor durumdalar. Sen neden kızı daha çok üzüyorsun?"

"Zor durumda bırakılan onlar mı sence Pamuk?" diye yükselerek kavgamıza start verdi. Gözleri alev alevdi. Sanırım iş harbiden ciddiydi ki dedikleri bu düşüncemi anında onayladı. "Bunlar niye buraya geldi biliyor musun? Çünkü böyle bir şey için yardım alacakları başka kimse yok. Neden biliyor musun? Çünkü Silopi'de kime sorsan Ahmet Ağa'nın bunlar daha bu şehirden çıkmadan onları bulacağını bilir. Hiç kimse yardım etmez. Bilerek sana geldiler. Ahmet Ağa'yı tanımadığın için bunlara yardım edecek tek salak sensin çünkü!"

Ya sabır moodun da göz devirdim. "Murathan sana buradan bir çakarım medikalın önündeki altı bez bağlı mankenlere dönünce görürsün kim salak!" dedim elimin tersini göstererek.

Ama goril hala aşırı sinirliydi. "Yap bunu ya!" dedi isyan edercesine. "Allah aşkına çak bana bir tane belki bayılırim harbiden şu içerideki görüntü bir kabus olur."

"Yardım et diye diye çağırdık hale bak." dedim umutsuz bir bakışla. "Geldin ortamı iyice rezil ettin Murathan. Bilseydim böyle yapacağını sana demeden ikisini de kaçırdım."

"İyi bok yerdin." diyerek yine sinirini konuşturdu.

"Sonra da neden bana haber etmiyorsun, pervasız mısın sen diyorsun. Güzelce dedik rezilliğe bak! Yeminle kaynana gibisin ya, kaynanaaaaa!"

Kaşları daha çok çatıldı. İki elini birden beline atıp şok ve şaşkınlık bir dolu bakışla baktı bana. "Neyim ne?"

"Kaynana." dedim tekrar. "Ancak dır dır, vır vır. Nasıl 9 yaşındaki gibi aralıksız azar çekebilirsin hala ya?"

Sinirli bir gülüş döküldü dudaklarından. "Asıl sen şu yaşında nasıl 6 yaşındaki gibi boka batabilirsin Gökçen? Ben buna hayret ediyorum asıl biliyor musun?"

Eeee bu açıdan bakınca haklı.

"Ben mi çağırdım adamları sence?" diye çıkıştım.

"Çağırdın di mi?" dedi kendinden emin bir şekilde. "Kaçarsanız bana gelin, yardım ederim dedin di mi?"

Bunu beklemiyordum. Harbi götüme kamera takmış olabilir miydi bu adam? Bence neden olmasındı. Her haltı bu denli bilmek normal bir kafa değildi. Yediğim halt ben demeden yakalandığından ötürü melül melül ona bakıp dişlerimi dudağıma geçirdim.

Bakışımı havada yakaladı tabi. Biliydim beyle olacağını bakışı ile elini beline saçlarına daldırıp gözlerini kapattı. "Al işte. Bildim ama ben bunun olacağını . Valla bildim. Tanıyorum ben malımı çünkü." diye kaynana dırdırına ara vermeden derin bir nefes verdi. Burnunun direğini tuttu. Hatta sıkı. Şakaklarını ovuşturdu. İnşallah sinirden patlamazdı...

Ay nasıl sakinleşecek bu? dedi sol melek ürkek bir sesle.

Sakin ol good boy, sakinnn ol!!! desek... diye bir öneri sundu sağ melek.

Ne olur sen akıl verme arkadaşım, dedi sol melek umutsuzca.

En azından aklım var arkadaşım, dedi sağ uyuz uyuz. Sonra bana döndü. *Kızsa bile bilirsin ki perdelerinin arkasında kedi kadar uysal bir insan evladıdır o Gökçen. Hele sana hiç kıyamaz. Damardan gir kızım. Kızamaz sana. Kepçük o. Kepçük. Saçını ören, sana dondurma alan Kepçük...*

Saçımı ören bana dondurma alan Kepçük...

Kızsa da kıyamayan Kepçük...

"Kapıyı açtım karşımdalar. Ne yapabilirdim sence?" dedim daha sakin bir sesle. Bağırarak bir noktaya varamazdık. Mecbur bana kıyamayan tarafına oynayacaktık. İnşallah yerdı.

"Kapıyı suratlarına kapatmak." diye ciddi bir öneri sundu.

Ya sabır ya Allah.

Derin bir nefes verip elimi saçlarıma geçirdim. Bir iki saniye o da ben de sessiz kaldık. "Murathan..." dedim tatlı tatlı. "Gel önce bir sakin olalım. Durum ciddi, farkındayım. Zaten o yüzden seni aradım."

"Boka batmasan aramayacaksın yani?" dedi yine ters ters.

"Konumuz bu mu?" diye çıktım."Ne diye arayayım durduk yere Allah aşkına ya?"

Muazzam bir şekilde göz devirdi.

Umursamadım. "Bak onlar daha çocuk." diyerek yatıştırma politikamı sürdürdüm. "İkisi de 20 yaşında. Doğru düzgün düşünemiyorlar. Bizim şu an onlara büyüklük yapmamız lazım."

Yatağımın üstüne savurduğum hafif nemli saç havlumu alıp yana doğru ilerledi. "Çocuk?" dedi bir yandan da ters bakışlarla bana bakarken. Sinirle

havluyu konsolun önündeki sandalyenin üzerine serdi. "O çocuk dediklerin samanlıkta neler yapıyordu hatırlıyorsundur inşallah."

Evet. O görüntüyü nasıl unutabilirdim ki zaten..?

"Ay 20 yaşında adamlar Murathan. Bir zahmet öpüşmeyi de bilsinler."

Tekrar yatağıma ilerleyip bu sefer bornozumu aldı. Aynı sinirle silkeleyip katlamaya başladı. "Hani az önce çocuktular?"

Göz devirdim. "O zaman ergen olsunlar Murathan. Tamam mı?"

Katladığı bornozu güzelce yatağın üstüne bırakıp bu sefer üzerimi giyerken kararsız kaldığım için dolaptan yatağın üstüne savurduğum ağzı gözü yamulmuş tişörtlerime uzandı. Ama her hareketi muazzam bir sinir içindeydi. "Madem samanlıkta öpüşmeyi biliyor o ergenler kendi başlarının çaresine bakmayı da bilsinler."

"Murathan taktın öpüşme-" Bu noktada durup katlamaya çalıştığı tişörtüme uzandım. Hızla çekip aldım elinden. "Ne yapıyorsun sen be?"

Takıntılı manyakla iki dakika ağız tadıyla kavga edemiyoruz, hale bak.

"Odan beni daha çok sinirlendiriyor şu an."dedi çatık kaşları altından."Hala nasıl bu kadar pis olabilirsin Pamuk!?"

"Sen nasıl hala takıntılı manyağın tekiysen ben de öyle pis oluyorum."

Dolaba ilerleyip elimdeki tişörtü harala hürelle içine tıktım. Ama arkamı döndüğümde suratıma lap diye fırlatılan başka bir tişörtle öylece kaldım. Allahtan refleksleri gelişmiş bir insan yavrusuydum da hemen yüzümde yakalamıştım tişörtü. Tabi bunun akabinde de sinirle bağırdım.

"KEPÇÜK!"

Bu bağırışımı umursamadı tabi."Katla koy şunları dolaba."dedi yine o ve mükemmel siniri.

Gerçekten deli olacağım.

Onu umursamadan elimdeki tişörtü de dolaba savurunca ya sabır moodun da bir kafa hareketi yaptı. Aynen bordo goril. Bence de ya sabır.

"Şu durumda tişörtümü nasıl katladığımı mı önemli sence?"dedim artık paniğime engel olamayarak. "Ya bulurlarsa bizi? Ya Gurbet'e bir zarar verirlerse? Ya kızı namus diye öldürmeye kalkarlarsa? Ya biz burada oyalanırken çoktan bulurlar da Gurbet'i alırlar da biz bir şey yapamazsak?"

Komplocu beynim çevrimiçi.

Ama bu komplo teorilerime şöyle bir cevap vererek son noktayı koydu. "Hangi dizide izledin sen bu mallıkları?"

"Ay ne bileyim ben?"dedim artık ağlamaya yakın. Sonra bir elimi belime diğerini dertli başıma attım. "Aşk Bir Hayal diye bir dizi vardı. Onda

izledim galiba...Güzel diziydi aslında ama..."

Bir iki saniye sessiz kaldı. Sonra ise minik bir gülme sesi gelince dertli başım ve ben bakışlarımızı bordo gorile çevirdik. Ve şu an baya baya gülüyordu. Bu sinirinin geçtiği anlamına gelir miydi acaba? Bence gelirdi.

"Sinirden gülüyorum şu an resmen." dedi hala gülerken kafasını sağa çevirerek.

Gülerken bana bakmaması iyiydi. Sonra benim de gülesim geliyordu. Gülünce minik bir çizgi halini alan gözlerinin üzerimde saçma bir etkisi vardı. O yüzden dertli dertli homurdandım.

"Gülme Murathan ya. Valla bu sefer istemsizce oldu. Ben de böyle bir halta bulaşmak istemezdim. Nereden bile bilebilirdim harbi kaçacaklarını."

"Şakasını bile yapmamalıydın bunun Gökçen."dedi tekrar ciddileşerek.

"Adı üstünde... Şaka..." diye mırıldandım umutsuzca. Sonra ise omuzlarım çaresizce çöktü. Ağlamaklı bir ifade ile ellerimi yüzüme kapattım. "Of ya!" dedim dertli dertli. "Valla of ya." Kendi kendime efkarlanırken aklıma gelen kaos senaryoları ile kafamı tekrar kaldırdım. "Ya evimi tararlarsa Kepçük? Ya şu an anladıysalar da buraya geliyorlarsa? Ya yardım ettim diye beni de kan davasına katarlarsa?"

"Saçmalama."

"Yapmazlar di mi?" dedim yine panikle. "Bana bunu yapmazlar di mi?"

Önce yine bir baktı. Ters ifadesi yavaşça dağıldı. Omuzları çöktü ve bakışlarındaki ifadesizlik zırhı birden bire paramparça oldu. "Kimse saçının teline bile dokunamaz Gökçen." dedi yumuşacık bir sesle. "Ben varım."

Bir şey söylemeden baktım. Baktı.

Kepçük vardı. Kepçük yanımdaydı yani öyle mi?

Artık yanımda olmadığı gerçeğini zihnine öyle bir kazıyıştım ki hala şu an karşımda duran adamın Kepçük olduğuna ara ara şaşırıyordum. Ve ne kadar hatırlamak istemesem de zihnimin en arkasına atmaya çalışsam da inkar edemeyeceğim bazı gerçekler vardı.

Mesele aylarca ağlayarak onu beklemem gibi. Mesela o gelince beni daha kolay bulsun diye en son doğum günü hediyem olan mavi kelebek tokamı saçımdan asla çıkarmamam hatta okulda bir kız tokamı almaya çalıştı diye kavga çıkarmam gibi. Mesela mahalledeki çocuklar beni oyuna almayıp, dövüp burnumu kanattıkları zaman saatlerce asfalttan kalkmayıp şimdi Kepçük gelir ve hepsine kızar diye beklemem gibi.

Mesela defalarca kurşun askeri okumam, Kepçük benimle gurur duysun diye odamı hep toplamam, gece yatmadan önce çantamı hazırlamam,

sürekli beşinci sınıfların katına çıkmam, günümün çoğunu çizgi film izlemek yerine camın önüne tüneyip o geçerse hemen beni bulsun diye bağırmayı beklemem gibi...

Bir yığın mesela ve yine hatırlamak istemediğim anılar...

Derin bir nefes verdim. Aferin Gökçen. Düşünmemen gereken ne kadar şey varsa düşün böyle kızım.

Bu sefer bakışlarımı ben kaçırdım. Sağa dönüp parmaklarımı saçlarıma daldırıp geri savurdum. Dudaklarımı hafifçe ıslatıp düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Madem öyle ne yarım saattir terör estiriyorsun?" diye homurdandım.

Kepçük durur mu? Yapıştırır klasik cevabı; "İhtimaller Gökçen.İhtimaller..."

Bu sefer harbi göte kurşun yeme ihtimalim olduğu için çaresizce başımı aşağı yukarı salladım. Ve ben de her bok yememden sonra yaptığım klasik cevabım için yavaşça ona doğru yaklaştım. Aramızda bir adım kala durdum. İyice almalıydık sınırlarını. Yoksa Ferhat'ı aşiretten önce Murathan kan davasına katacaktı.

Bu yaşansın istemezdim.

Melül bakışımı kuşandım ve olabildiğince göz kırptırdım. "Özür dilerim..."

Önce yine ifadesizce baktı. Sonra ise derin bir nefes verip gözlerini kapattı ve başını sağa çevirdi. "Gerçekten başıma belasın..." diye homurdandı ağzının içinde.

Ama yan dönmeseydi iyiydi. Füzemsi kirpikleri pek yardımcı olmuyordu.

#yapmagökçenyanarız

"Onlara da çok kızma olur mu?" diye melül taktiğini devam ettirdim. Siniri geçiyordu. "Zorda kalmışlar belli. Yoksa Gurbet kötü biri değil."

Bakışlarını bana çevirdi. Çok şükür artık ters bakmıyordu. "Sana daha önce de söyledim Pamuk."dedi sakın bir sesle. Bakışları direkt gözlerimdeydi."Ağa kızı da,oğlu da, iyi olup olmamaları da beni zerre alakadar etmiyor. Eğer sana zararları varsa hiç kimseye acımam!"

Bu adam niye zank diye böyle deyip duruyordu? Olmadık düşüncelere sürüklenebilirdim. Kalbim patlayabilirdi, ya da yüreğime de inebilirdi. Hoş değildi. Yapmamalıydı...

Düşüncelerini topla Gökçen.Topla...

#harbiyanarızgökçen

"Sakince meseleyi çözersek bana bir zararı dokunmaz ama di mi?" dedim tek kaşımı havaya kaldırarak.

Tekrar hafifçe kaşlarını çattı."Haaa illa bu boka da biz girelim yani?"

"Utanmışlar Murathan." dedim tatlı tatlı. "Doğru düzgün birbirlerini de göremiyordular. Zaten aileler de düşmanmış. Korkmuşlar belli. Az halden anla sende ya. Düzelt artık şu kaşlarını. Adamlar sevmiş. Ne var?"

"Bizde sevdik!" diye yine yükseldi."Gidip kaçırdık mı?"

Bunu beklemiyordum. O yüzden aval aval bakakaldım. Ama sanırım o da böyle bir çıkış beklemiyordu. Zira o da bana aval aval bakakaldı. Kısa bir süre bu amaçsız bakışma sürdü. Demek kaçırmak isteyecek kadar birine aşık olmuştu ha..?

Hım...

Ben bir şey söylemeden bakışmayı sürdürünce,"Tamam..." diye mırıldanarak amaçsız sessizliği böldü. Ve bunu derken anında benden bakışlarını kaçırıp başını sağa çevirdi. Hafifçe çenesini kaşıyıp sağa sola bakıp tekrar bana döndü. "Dediğin gibi sakince halledelim bu meseleyi."

Yine kaçtı. Söylemek isteyip söyleyemediği ya da söyleyip pişman olduğu şeylerde yapıyordu bu göz kaçırma hareketini. Ya da en önemlisi; bir şeyler sakladığı zaman. Bence kesinlikle son seçenektir.

Ne saklıyordu benden?

Şu an konu bazı kapalı bölgelerimin korkusu olduğu için son söylediği şeye odaklanmaya çalıştım. Fakat içimde anlamsız bir buruklukla... Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Nasıl halledeceğiz peki? Kapıya atmayacaksın di mi çocukları?"

"Böyle bir şey yapınca çenenden kurtulma ihtimalim ne?"

"Sıfırın bile altında."

"Ben de öyle düşünmüştüm." dedi başını aşağı yukarı sallayarak.

"Eeee?" dedim heyecanla. "Ne yapacağız. Fikrin ne?"

Cevap için zerre düşünmedi."Alıp geri götüreceğiz."

Gözlerim yuvalarından pörtledi."Olmaz! Saçmalama! Çok riskli. Salak saçma namus meselesi yapıp Gurbet'e bir şey yaparlar sonra. Bu riski alamam."

"Ben de alacak değilim Pamuk." dedi bilmiş bilmiş."Gelmeden arayıp bir ağız yokladım. Harbi bu mallar yeni kaçma kararı alıp direkt buraya gelmişler galiba. Kimsenin kaçtıklarından haberi yok henüz. Anlaşılmadan geri götürüp aileleri ile biz konuşacağız mecbur."

Akla en yatkın fikir bu gibiydi ama yine de şüpheli bir bakış attım. "Ya Ahmet Ağa kızıp biz gittikten sonra bir zarar verirse?"

"Ahmet Ağa öyle bir adam değil." dedi hemen. "En çokta buna kızıyorum zaten. Ahmet ve Raşit Ağa düşman aile evet ama ikisi de kendi aşiretindeki başlık parası zırvalığını kaldıran ilk ağalar. Bunlar da gidip babalarına güzelce olayı anlatsalar kızarlardı ama sonra çocukları üzülmesin diye izin verirlerdi belki." İşaret parmağını kapıya doğru kaldırdı. "Ama bu içerideki beynini si-" Bu noktada durup derin bir nefes verdi ve çok sağ olsun küfrünü yuttu. "Beyinsizler." diye tamamladı cümlesini. "Kalkmış kendi kendilerine heyecan yaratıp kaçıyorlar."

"Gidip biz konuşursak mesele sakince hallolur mu yani?" dedim hala kuşkuyla. "Bak Murathan, Gurbet'e bir şey olm-"

"Sence ben bunun riskini alır mıyım Gökçen?" dedi. "Ahmet Ağa'nın öyle bir şey yapacağına zerre ihtimal versem şu an onları çoktan bu şehirden ben kendi ellerimle kaçırmıştım zaten."

Bakışlarında güven vardı. Hem de iliklerime kadar hissedebileceğim bir güven. "Yaaaaa Kepçükkkk! Biliyordum kızsın bile bir şeyler yapacağını!" diye bağırdım anın verdiği rahatlamayla. Neşeyle kollarımı beline dolayıp sıkı sıkı sarıldım. "Teşekkürrrrr ederiiiiim!"

Bu ani sarılmamı beklemiyordu galiba. Kıpırdamadan öylece duruyordu. Ama ben de beklemiyordum.

WTF GÖKÇEN?!

Etrafımı saran barut ve Murathan kokusu ile ciğerlerim şenlenirken yanağım aşırı tanıdık bir sıcaklığın verdiği güven hissi ile karşı karşıyaydı. Geri çekilmem lazımdı ama çekilmedim. İçimde aniden beliren devasa bir özlem bulutu vardı sanki. Ağır ağır gelip kaplamıştı bütün gökyüzümü. İçimde, en kuytularda sakladığım bir özlem.

Az daha sıkı sarılalım...dedi sağ melek usulca.

Ve ilk defa sol melekte, sağ melek ile aynı düşüncede buluşup ekledi; *Bütün özlemlerimiz kadar sarılalım Gökçen. Kocaman...*

Öyle de yaptım. Ama bu gövdede şu an hissettiğim duygu pek normal değildi. Fazla rahattı. Kesinlikle hoşuma gitmemeliydi. Ama gitmişti... Derken onun da elini sırtımda hissettim. Ama tüy kadar hafif bir dokunuşla. Kırılacak bir şeymişim gibi narince dolandı kolları bedenime. Sırtımda hafifçe gezindi elleri. İstemedim ayrılmak. Zerre istemedim hem de. Ama aynı saniyelerde bir şey daha hissetmem bir olmuştu.

Acı bir gerçek.

Aşırı acı bir gerçek.

Benim üzerimde şu an sadece bol bir tişört vardı. Altında hiç bir şey olmayan bol bir tişört. İçime sütyen takmadığım bol bir tişört...

Siktiriko.

Kan ışık hızında yanaklarıma hücum ederken utançla gözlerimi kapatıp dişlerimi dudağıma geçirdim. Sonra ise elimden geldiğince çaktırmamaya çalışarak sokulduğum gövdeden uzaklaşmak için geriledim.

#AllahsenikahretmesinGökçen...

"Eeeee hadi o zaman içeri geçip çocuklarla konuşalım." diyerek gülümsemeye çalışıp önünden iki adım geriledim. Az önce hiç bir şey yaşanmadı ki gülüşümü kuşandım. "Ferhat' da uyanmıştır şimdi belki. Şey etmesinler...."

Ne etmesinler mal Gökçen?

Ne olur anlamamış ol Kepçük...

Yüzünde saçma bir ifadesizlik vardı. Ama kulakları...Bir tık bordomsuydu... Ben mal mal sırtırken o bir yutkundü. Sonra ise bakışlarını sağa sola çevirip şöyle bir şey dedi;

"Cam yok mu bu odada? Cam açalım..."

Açalım,sonra da beni atalım.Teşekkürler.

Cevap vermeme kalmadan makyaj masamın yanına ilerleyip perdeyi hızla sağa çekti. Pencere koluna yapıştı ama elini kola atar atmaz daha çevirmeden cam açılınca kaşlarını tekrar çattı. "Bu ne?!" dedi ters ters. "Bozuk mu bu zamazingo?"

Rezil bir halde olduğum için sadece onaylayan mırıltılar çıkardım. Bozuk olan o değil. Benim aklım, beynim ve idrak yetim be Murathan.

Sinirle pencerenin sağına soluna baktı. Adam bozuk pencere koluna bile sinirlenebiliyordu. Gerçekten enteresan. "Yaptırsana o zaman Pamuk. Nasıl yatıyorsun gece böyle? Ya biri açıp girse içeri." Çatık kaşlarla pencerenin sağına soluna bakmaya devam etti.

"Ay 3.kattayız Murathan. Kim girecek içeri? Manyak manyak konuşma istersen."dedim muazzam bir boş vermişlikle. "Hem yan camdan denedim ben.Dışarıdan itince açılmıyor. İçeriden çekince açılıyor sadece."

Çatık kaşlarla cama bomba atmaya devam ederken ben bu haline gülmemek için dişlerimi dudağıma geçirip kapıya yöneldim. Az önceki vaka-ül felaket araya kaydığı için kurban olduğum Rabbime ne kadar dua etsem azdı. Hemen kaçmalıyım buradan. Yoksa içimden bir ses saçma bir şekilde her an hıçkırabileceğimi söylüyordu.

"Hadi geçelim içeri artık."diyerek ışık hızında kapıya yöneldim. Ama tam elimi kapı koluna attığım en arkamdan yükselen bir sesle kalakaldım.

"Bunu hala saklıyor musun sen?"

"Ne?"diyerek ona döndüm ama dönmez olaydım. Fıtıklar olaydım da öylece kalakalaydım keşke. Elinde bir toka vardı.

Mavi bir kelebek şeklinde olan toka...

Onun bana aldığı toka...

Allah'ım, haşa tövbe ama sence de bugün üzerime çok gelinmiyor mu? Biraz ara mı versek rezilliklere acaba? Hıı?

Yemek yemeğe gitmeden önce makyaj masama dağılan, benim ise toplamadan içeri geçtiğim takı kutumun kargaşası içinden bulmuştu onu galiba. Lanetti. Onu hala orada sakladığımı bile unutmuştum ben oysa. Misketlerle birlikte onu da sakladım sanıyordum.

Onu beklerken bütün harçlıklarımı mahalle bakkalından alıp o gelince ona vermek için sakladığım misketler...

Önce mal bakışımı bozmadım. O ise dudaklarında hafif bir tebessümle bana bakarak tutuyordu elindeki tokayı. Ne olur bari bunu hatırlamıyor olsundu. Lütfen bana bugünlük bari bu kıyağı geç ey evren!

Ama bakışı buram buram bana bu kıyağın geçilmediğinin haberini veriyordu. Gerçekten bayılacaktım ben bugün. Valla bitmiş durumdaydım. "Ne diye eşyalarımı karıştırıyorsun sen!" diye muazzam bir kıvrıma ile kaşlarımı çatıp ilerledim. Tam önüne gelip hızla tokayı elinden kaptım. "Özel hayata saygı denen bir kavramdan bir habersin galiba!"

"Masanın üstündeydi."dedi imalı sırtışını bozmadan. "Gizli bir yerden almadım."

"Ora da özelim salak!" diye tersleyip tokayı tekrar masanın üstüne, diğer tokaların içine savurdum. Kelebeğin kanatları hemen sallanmaya başladı. Bu toka da en çok bunu severdim zaten. Kepçük'ün kulaklarına benzeyen kanatlarını...

"Saklıyorsun demek hala."

Sonuna kadar inkara devam Gökçen. "Ne saçmalıyorsun Murathan ya?"dedim yüzümü ekşiterek. "Ne saklayacağım? Öylesine toka işte."

Gülüşünü zerre bozmadan başını usulca sağa eğdi. "Bu o."

Lanet senin zekana salak herif.

"Ne?" diye gözlerimi büyüterek. "Ne? Ne? Ne?"

"O gün sana verdiğim toka."diye bu mallığıma gerekli cevabı yine infilak edici derecede yumuşak bir sesle verdi. "Doğum gününde."

Evet, doğum günümde. Yani babalarımızın şehit olduğu günde. İfadesizliğimi korumaya çalışarak bakmaya çalıştım ama şu noktada bunu yapmak benim için oldukça zordu. Bir bordo bere kadar başarılı değildik bu konuda tabi. Ama yine de ultra bir çaba içinde bakışlarımı ifadesiz tutmaya çalışarak çenemi yukarı diktim. "Eeee? Yani?" dedim umursamazca. "Varsay ki o. Ne olmuş yani?"

"Neden sakladın?"

"Sana ne." dedim hemen. "Toka benim değil mi? İster atarım ister saklarım. Hesap mı vereceğim?! Ayrıca şu an konumuz bu mu sence?! Salonumda kaçan aşiret çocukları var!"

Son çıkışımı zerre umursamadı. Sorgulayan bakışları yine gözlerimdeydi. "Atsaydın o zaman. Neden atmadın?"

Malım çünkü ben. Ağır malım ki o tokayı takıp seni bekledim.

"Murathan valla saçmalıyorsun şu an ha." diye sıkılmış bir ifade kuşanmaya çalıştım. "İzmir'den taşınırken araya karışmıştır, Ben de fark etmemişimdir muhtemelen. Orada olduğunun farkında bile değildim. Kendince saçma sapan şeyler çıkarma yani." İfadesizliğimi bu noktaya kadar koruyabildiğim için hızla önüme dönüp kapıya ilerledim.

Benim altıma edişlere bırak Cafer'i Prima sponsor olsa bile kurtarmazdı bugünümü.

Acilen bu odadan çıkmalıyım.

Tam can havli ile kapıyı açıyordum hatta bir parça açmıştım ki Murathan'ın kolu yanımdan uzanıp hızla kapıyı kapatınca öylece kaldım. Ne olduğunu anlamak adına öne dönünce ise bu kadar dibimde olmasını beklemediğimden iyice bocalamış bulunuyordum. Ama onun kehribarları dikkatle bendeydi. Yüzünde yine bir ifade yoktu ama sertte değildi. Tam tersine göz bebekleri dikkatle tarıyordu yüzümün her bir zerresini. Yakınlığı ve hastası olmaya başladığım başa bela kokusu yüzünden anlık irkilsem de geri çekilmedim. Ben de bakışlarımı ona diktim. Kaçmamı beklerse yanılırdı.

"Saçını neden kestin?" dedi kısık bir sesle.

An normal değil. Bu seste kokuda benim için adeta bir girdap. İçine çekiyordu. Uzak durulamıyordu. Batıyordum. "Ne saç?" dedim ben de onun mırıltılı sesine uyum sağlayarak. Hafif bir maldım yakınlığından dolayı.

"İlkokul fotoğrafında..." dedi. "Saçların kesik. Neden?"

Nereden buldun diye soramayacaktım bile. Üzüm eylemini bile bulan bunu hayda hayda bulurdu. Lanet olsası e-okul fotoları...

"Canım kesmek istedi. Kestim." diyebildim. Yalandı.

Gözlerinden anlık bir hüznün geçti. Tereddütle kısıldı kehribarları."Sen mi kestin yani?"

Cevap için hiç beklemedim."Evet."

"Neden?"

Seni unutmak için. Zorla aklımdan atmak için. Geleceğine dair umutlarımı öldürmek için. Beni bırakan herkesi saçımla birlikte ruhumdan kesip atmak için.

"Saçımı en çok sevenler bile bana bir veda etmeden gittiğine göre onların da kalmasının bir anlamı yoktu." dedim sakince. Ama her kelime aslında içimde kendimden bile sakladığım yarama batan bir bıçaktı. Oysa o yaraya asla dokunmamalıydım.

Sarılan yaralar kapanırdı. Benim yaram ise ne sarılmıştı ne de kapanmıştı. Öylece duruyordu. Sessiz ama derinde. Bu zamana kadar varlığının farkında bile değildim oysa.

Gerçekten bu kadar içermiş miydim buna ben?

Bakışlarında hüznün çoğaldı. Usulca sağa eğdi başını.Daha da yaklaştı yüzü yüzüme. "Veda etmediklerini ne biliyorsun?"

Yine geri çekilmedim."Ettiler mi?"dedim ben de başımı onun gibi yavaşça sağa eğerek. "Gözünü kapat,açınca hepsi geçecek dediler. Kapattım...Açtım...Hepsi gitmiş..."Bakışlarım meydan okurcasına dudaklarına deyip tekrar gözlerini buldu. "Bu bir veda mı sence? Bence duyduğum en büyük yalan."

Bir iki saniye bir şey söylemeden bütün yüzümü taradı kehribarları. Ama garip bir yumuşaklıkla. "Vedalar can yakar Pamuk." dedi usulca. "Belki de canının yanmasını istemediler..."

Bir şey söylemeden baktım bu kez. Aynı şekil o da bana. Şu an kalbimim göğüs kafesime ağır ağır ama tok seslerle çarpması pek hayırlı bir ritim değildi. Hele şu yine sıkı sıkı sarılmak istemem hiç hayırlı bir düşünce değildi.

Minik Pamuk...Ne olur bana bunu yapma...

"Ya veda etmemeleri daha çok canımı yaktıysa..?"

Bakışlarındaki hüznün büyüdü. Gözlerinden gözlerime sayısız kelime aktı. Ama hiç birini okuyamadım. Sıcaklığına daha çok sokulmak istedim. Yapamadım. Sen de çok üzüldün mü demek istedim. Diyemedim. Meydan

okumayı bırakıp geri çekilmek istedim. Onu da yapamadım. Sadece önümdeki girdaba daha çok kapılmamak adına bakışlarımı sarıya çalan kahribarlarına, alnına düşen iki saç tutamına kitleyip dirinmeye çalıştım.

"Eskiden..."dedi.Bakışları anlık dudaklarıma inip tekrar gözlerimle buluştu. "Haritaya bakardık. Hatırlıyor musun?"

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Ama bunu hatırladığımı yeni hatırlıyordum. Buğulu ama oradaydı. Harita önümüzde, bütün şehirleri Pamuk'a tek tek öğreten Kepçük...

"Bütün şehirleri yakın sanardık."diye devam etti."Aynı haritada olduklarına göre ne kadar uzak olabilir ki derdik. Adana İzmir'e çok uzakmış Pamuk...Yürüyüp yürüyüp bitiremeyince anladım."

Hafifçe kaşlarım çatıldı. Ne demek istiyordu? Tam sormaya niyetleniyordum ki önünde bulunduğumuz kapı açılmaya çalışıldı. Murathan'ın kapıya dayalı eli yüzünden açılmayıp üstüne birde Bilge'nin, "Beni bırakıp kaçtınız mı yoksaaaa?" diyen ağlamaklı sesi yükselince ikimiz de bakışlarımızı kapıya çevirdik.

Bu sefer hızla kendimi dibinden geri çektim. İçeride kaçan aşiret çocukları varken sen ne yapıyordun zaten Gökçen? Bakışlarımı Murathan'a değdirmemeye çalıştım. Kafam yine duman. O da derin bir nefes vererek elini kapıdan çekti. Bu hareket yüzünden kapıyı zorlayan Bilge lap diye içeri düşmüş bulunuyordu. Bize şaşkın bir bakış atıp doğruldu.

"Çok korktum bunları bana bırakıp kaçtınız diye." dedi perişan bir sesle.

"Saçmalama Bilge." dedim hemen." Ne yapabiliriz diye tartışıyorduk biz." Göz ucuyla Murathan'a baktım. Ama onu da direkt bana bakarken yakalamayı beklemiyordum. Bakışlarımı kaçırıp hızla Bilge'ye döndüm.

"Sonuç ne?" dedi Bilge. "Ne yapacağız?"

Bu can alıcı soruyu benden önce Murathan cevapladı."Asıl içeridekilerin yapması gerekeni biz yapacağız." dedi ve yine ciddi ifadesine bürünüp aramızdan geçip holden salona doğru ilerledi.

Kısa bir an Bilge'de ben de arkasından baktık. Bu mal bakışımızın sebebi muhtemelen Bilge'nin olayı anlamamasından, benim ise kafamın alekta movik movik olmasındandı.

Yürüyüp yürüyüp bitirememiş mi..?

Veda etmediği ne belli miymiş mi?

"İçeridekilerin yapması gereken şey ne? Bizim yapacağımız şey ne?" diyerek Bilge engin sorularımı böldü. Bunları da mecbur sonra düşünmek için diğer sorularımın üstüne yığacaktım.

"Gel benimle.Anlarsın şimdi."deyip koluna girdim ve biz de Murathan'ın peşinden pıtı pıtı ilerledik. Salonda uyanmış,burnuna yapışan bir Ferhat ve 'çok şişmedi aşkım' diyen bir Gurbet karşıladı bizi.İyi bari. Çok şükür uyanmıştı Ferhat.

Murathan ikisinin de tam karşısına dikilince ikisi de susup ürkek bakışlarını ona çevirdi. Murathan'ın yanına ise ben ve Bilge dikildik.

"Komutan'ım..." dedi Ferhat hafifçe moraran burnunu tutarak. "Niye öyle vurdunuz ki?"

"Kes sesini de gebertmediğime dua et." diyerek Murathan lafı ağzına tıktı. Ferhat ürkekçe önüne dönerken Murathan yakıcı bakışlarla konuşmaya devam etti. "Kaçtığınız daha anlaşılmamış. Kalkın. Geri dönüyoruz."

"Olmaz."dedi Gurbet anında.

Murathan tip bakışlarından birini daha attı. "Fikir sormadım. Şimdi buradan çıkıp beraber gideceğiz. Gökçen ve ben de sizinle gelip anne babanıza söyleyemediğiniz şeyi söyleyip ara bulucu olacağız."Kararlı bir şekilde işaret parmağını onlara doğru kaldırdı. "Eğer güzelce anlatmamıza rağmen yine izin vermezlerse o zaman yemin ederim sizi ben kendi ellerimle kaçıracağım bu şehirden. Hem de kimsenin bulamayacağı garantisini vererek."

İkisinin de bakışları bana dönünce güven vermek adına hafifçe gülümsedim. Zerre şüphem yoktu. O dediyse yapardı.

"Ya çok kızarlarsa..?"dedi Gurbet."Utanırsa benden?"

"Kaçıp gidince arkanda ne bırakmayı umuyordun?" dedi Murathan. "Gurur mu duyacaktı baban sence seninle? Saçma sapan düşünmeyi bırakın da kalkın hadi. İyice geç olup kaçtığınız anlaşılmadan gidelim."

"Benim babam kolay."dedi Ferhat amaçsızca gülerek. "Gurbet'in babasını ikna edelim yeter komutan'ım."

"Madem kolaydı ne diye demedin lan?"diye yükseldi Murathan.

"Ne bileyim..."dedi Ferhat tekrar geri sinerek."Pek aklıma gelmedi bu fikir açıkcası. Direkt kaçarsınız dedim ben ama..."

Murathan ya sabır moodunda bir kafa hareketi yapıp ters bakışlarını bana çevirdi."Şu zırtoyu sustur yoksa harbi kıracağım burnunu."

Murathan'ın uyuz olduğu kişiler kara listesindeydin artık Ferhat. Sana başka dertte gerekmezdi. Düşmanda.

Gurbet tedirginlikle ellerini ovuşturunca ona doğru ilerleyip önünde eğildim. Sıkı sıkı birbirine kenetlediği ellerini yavaşça tuttum. "Babanla aradaki bağı gördüm Gurbet."dedim sakın bir sesle. "Seni üzecek bir baba

değil o. Bence sen de onu üzecek bir evlat değisin. Yanındayken, elini tutabiliyorken sıkı sıkı tut. Kızgın, küssün, bağırsın....Bırakma.Daha sıkı tut. İmkanın varken daha sıkı sarıl. Yoksa üzülürsün, çok üzülürsün..."

Yanağına doğru bir gözyaşı yuvarlandı. Bana olan bakışları ise bu işe kalkıştığı konusunda ağır derecede pişman olduğunu o konuşmadan anlatıyordu. Yaşını ondan önce silip gülümsedim. "Bize güven. Halledeceğiz."

Bir iki saniye tereddütle baktı ama sonra o da yavaşça gülümsedi. Başını aşağı yukarı salladı. "Güveniyorum." diye mırıldandı kısık bir sesle.

Yanağını şefkatle okşayıp yanından ayaklandı. "Üzerime bir şeyler giyip hemen geliyorum. Sonra gidelim." Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. "Olur mu?"

"Aynen." dedi hemen. "Bence de giy."

Harikanın da üzerinde harika. Anlamayacağını düşünmem acayip ümitsiz bir duaydı zaten. İmasına karşı olabildiğince mal ayağına yatıp yanından geçip ilerledim.

"Mümkünse bu kez göbeğin kapalı olsun." diye bağırды arkamdan.

Yönümü ona çevirmeden göz devirdim.

Bilge yanıma takılıp ben de gelecek miyim seremonisine başlarken arkadan başka kaosun sesi yükseldi.

"Ben sizi yalandan sevgili biliyordum komutan'ım. Ama anlaşılan yalan bizim sayemizde gerçek olmuş ha." diye gevşeklik yapan bir adet Ferhat.

"Lan bak sen harbi benim elimde kalırsın ha!" diye yükselen bir adet Murathan.

"Bilge sen yanlarında kal. Yoksa Murathan aşirete kalmadan Ferhat'ı hakka yürütecek." deyip Bilge'yi geride bıraktıktan sonra odama ilerledim. Koşar adım içeri dalıp hazırlanmak adına dolabıma yapıştım. Şu saatten sonra halimi özetleyecek ise tek bir cümle bulunuyordu.

Ya tarih yazacaktık ya da tarih olacaktık...

"İnsan, yaşadığı yerlerde beraber bulunduğu insanlara görünmez ince tellerle bağlanırmış; ayrılık vaktinde bu bağlar gerilmeye, kopan keman telleri gibi acı sesler çıkarmaya başlar, her birinin gönlümüzden kopup ayrılması, bir ayrı sızı uyandırırırırır..."

****Reşat Nuri Güntekin, Çalıkuşu***

~ ~

"Yusufffffff!"

"Aliiii...Ali'm...."

İçeriden gelen çığlıklar yüzünden ürkekçe kapıya bakmaya devam etti Murathan ve Gökçen. Bir saat önce bir şey olmuştu. Bir saat önce kapıya bir asker gelmişti ama babaları değildi. Bir saat önce gelen askerin söylediği tek bir cümle yüzünden evleri şu an cehennem gibiydi.

Koltukta tam dibine tünemiş, koluna sıkı sıkı yapışıp ne olduğunu anlamadan etrafa bakan Pamuk'a çevirdi bakışlarını Murathan. Pamuk anlamamıştı ne olduğunu ama o anlamıştı. Bugün onların babalarının gittiği gündü. Babaları hep giderdi. Ama bu başka bir gidişti.

Bu sonsuz bir gidişti...

"Parçalarını bile zor bulmuşlar."dedi ara holdeki komşu kadınlardan biri. Yüzü görünmüyordu kimsenin ama sesler geliyordu.

"Bomba atmışlar.Paramparça olmuş adamlar.."dedi başka bir ses.

"Vah vah..."dedi bir diğeri.

Murathan boğazına dolan gözyaşı yumağını gözlerini tavana dikerek geri göndermeye çalıştı. Ağlamayacaktı. Ağlamamalıydı. Ama neden ağlamamalıydı ki? Ağlamak istiyordu. Çok ağlamak istiyordu. Hatta hiç bu kadar ağlamak istememişti.

"Parçaları bulunamayanlar varmış. Bütün karakol yanmış,kül olmuş. Cehennem yeri gibi diyor görenler."dedi başka bir kadın sesi.

Sonra annesinin bir çığlığı daha yükseldi. "Yusuffffff! Yusuf'ummm!"

Pamuk koluna daha sıkı yapışınca bakışlarını ona çevirdi. Normalde bıcır bıcır konuşurdu ama son bir saattir ağzını bile açmamıştı. Tek yaptığı Murathan'ın koluna ve bacağına iki kolla sıkı sıkı yapışmaktı. Korkmuştu. Çok korkmuştu. Murathan farkındaydı. İçeriden bir çığlık daha yükselince yana uzanıp kumandayı aldı ve hızla televizyonun sesini sonuna kadar açtı. En sevdikleri dizi vardı bugün.

Yılan Hikayesi.

Televizyonun sesi içerideki çığlıkları bastırmaya yetmemişti ama. Anneleri hala bağırarak ağlıyordu... Boğazındaki yumruyu kontrol etmekte zorlanıyordu. O yüzden bakışlarını Gökçen'e çevirdi. O bakınca Gökçen'de hemen kocaman mavi gözlerini alttan alttan kırpıştırarak ona baktı. Ve avazı çıktığı kadar ağlamak istemesine rağmen yavaşça gülümsedi Murathan Gökçen'e.

Ama gözleri dolu dolu. Boğazı düğüm düğüm.

"Hadi Memoli izleyelim, ha Pamuk?" dedi zorla.

Gökçen bir şey söylemedi önce, sonra hole ürkek bir bakış daha atıp Murathan'ın kolunu iyice sıktı. Ne oldu anlamamıştı ama Kepçük ne derse yapması gerektiğini hissediyordu. "Tımam."dedi uslu uslu.

"Gel dizime yat."dedi Murathan.

Gökçen bu denileni de yaptı. Sıkı sıkı yapıştığı kolu bırakıp geriledi. Başını Murathan'ın dizlerine koydu. Ama elini bırakmadı. Sıkı sıkı elini tuttu.

Murathan derin bir nefes daha verdi. Ne izlediğini bilmeden öylece baktı televizyona. Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Annemler neden ağlıyor Kepçük?"dedi Gökçen sessizce. "Biz mi yaramazlık yapmışız?"

Murathan'ın gözünden o an bir damla süzüldü. Artık tutamadı. Ama yine de belli etmedi. Hızla yanağına düşen yaş sildi. "Bizle alakası yok.Bir şeye üzülmüşler."dedi çatallı bir sesle. "Sen kapat gözlerini. Güzelce uyu.Sabaha düzelir her şey."

"Öyle mi olur gerçekten?"

"Öyle tabi."dedi Murathan.Zorla yutkundu. "Saçını örelim mi?"

Gökçen gülümseyip başını hızla aşağı yukarı salladı. Onaylayan bir ses çıkarıp ekledi. "Ör."

Murathan'ın yanağına bir gözyaşı daha süzülürken ellerini uzatıp yavaşça topladı Gökçen'in uzun saçlarını,sakince ördü. Gökçen ise git gide uykuya biraz daha yaklaşıyordu. Örgü bitince Gökçen için daima kolunda hazır bekleyen siyah tokayı alıp saçının ucuna geçirdi Murathan. Sonra ise tekrar gözyaşlarına hakim olmaya çalışarak bakışlarını Gökçen'e eğdi.

Pamuk Memoli izledi. O Pamuk'u.

"Halimize baksana."dedi köylü kızı Zeynep."İkimizin de yüreği kanadı kırık bir kuş gibi çırpınıyor yerde. Bir türlü kanatlanıp uçamıyor. Bir gün iyileşse bile kanatlanıp uçmaktan korkuyor,yeniden sevmekten korkuyor yani."

"O yüzden ikimiz için de en iyisi bu köylü kızı."dedi Memoli.

"Sen yoluna ben yoluma diyorsun yani..."dedi köylü kızı Zeynep.

"Aynen öyle." dedi Memoli. Sonra ise ekledi. "Belki başka bir zaman da başka bir yerde..."

Köylü kızı bir süre sessiz kaldı. Sonra ise sakince bir cevap verdi. "Belki..."

Murathan'ın boğazındaki yumru büyürken yanağına bir damla daha süzüldü. Kucağındaki Gökçen'den minik bir horultu yükselip elini tutan eli

yavaşça elinin içinden kayınca bakışlarını tekrar ona çevirdi. İleri uzanıp bu sefer o elini tuttu. Oynamayı en çok sevdiği oyuncağı bunlardı onun. Pamuk ve minik parmakları...

Elini sıkı sıkı tutup parmakları ile oynadı. Saçlarını ördü. Açtı. Baştan ördü. Açtı. Baştan ördü. Hala saçlarında duran kelebek tokası ile de oynadı. Nasıl da hevesle almıştı bu tokayı oysa...

Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre içeriden gelen çığlık ve ağlama seslerini dinledi.

"Murathan."diyerek Aslıhan odaya girince bakışlarını ablasına çevirdi. Aslıhan'ın gözleri kıpkırmızıydı. Ama yanaklarında gözyaşı yoktu. Zaten Murathan,Aslıhan ablasını şunca yıllık hayatında bir kere bile ağlarken görmemişti. "Hadi."dedi Aslıhan bakışlarını kaçırarak çatallı bir sesle. "Gidiyoruz."

"Nereye?"dedi Murathan.

"Adana'ya."dedi Aslıhan. Bakışları yerdeyken yutkundu. "Tören herkesin memleketinde olacakmış."

"Pamuklar'da İzmir'e mi gidecek?"

Aslıhan sadece başını aşağı yukarı salladı. "Hadi."dedi tekrar. Yanağına bir damla düşünce Murathan'ın görmemesi için hızla yana dönüp sildi.

Murathan ise başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise bakışlarını kucağındaki Pamuk'a çevirdi. elini sıkı sıkı tutmuş,uyuyordu. "Gökçen...Çok ağlar mı abla?"dedi kısık bir sesle.

"Bilmiyorum."dedi Aslıhan çatallı bir sesle.

"Geri dönecek miyiz peki?"

"Hayır." dedi Aslıhan hemen. "Artık burada yerimiz yok." Gözyaşlarını daha fazla tutamayınca arkasını Murathan'a tamamen dönüp kapıya ilerledi. "Çünkü bizim babamız şehit oldu." diye mırıldandı kısık bir sesle ve hızlı adımlarla odadan çıktı. Ama yanağına dökülen yaşları gizlice silerek.

Murathan için ise artık gözyaşlarını tutmak gibi bir şey mümkün değildi. İstemsizce akıyordular. Üzgündü. Çok üzgündü hem de. Babasına son bir kez sarılamadığı için...

Babası şehit olan bütün arkadaşları geliyordu gözünün önüne. Gitmişti hepsi. Bir daha da geri dönmemişti hiçbiri.

Gökçen'de mi gidecekti şimdi?

Çaresizce yaslandığı yerden doğruldu. Artık hıçkıra hıçkıra ağlarken uyandırmamaya dikkat ederek Pamuk'un kafasını kaldırdı. Yandan yastığı alıp başının altına koyarken hızla yana çekildi. Pamuk bir iki anlamsız şey

mırıldandıktan sonra tekrar uykusuna devam ederken o içini çeke çeke Pamuk uyanmasın diye sessizce ağladı. Yavaşça koltuğun önünde eğildi. Her zaman ki gibi dikkatle baktı uyuyan Gökçen'in yüzünün her bir zerresine.

Veda ne bilmiyordu. Ama bir kitapta okumuştı. Demek böyle bir şeydi. Sevmemişti....

Elini uzanıp nazikçe yanağına dokundu. "Yemeklerini ye..."dedi kısık bir sesle,içini çeke çeke. "Çok yaramazlık yapma, anneni üzme,her şeye ağlama,çok dondurma yeme,terledikten sonra da kafanı buzluğa sokmaya çalışma..."Yanağındaki yaşları sertçe sildi."Derslerine çalış,ödevlerini yap,öğretmenleri dinle,kitap oku derlerse oflama,oku,her yerde uyuyakalma, okulda kimse ile kavga etme, ama olur da kavga etmen gerekirse, sakın yenilme..."

İçeriden tekrar "Murathan."diye bağırان ablasının sesi yükselince elini Pamuk'un yanağından saçlarına ilerletti.

Yine içini çeke çeke baktı Pamuk'a."Olur da ben gelemesem yanına..."dedi dudakları titreye titreye. "Her zamanki gibi sen benim yanıma gel olur mu Pamuk? Söz, yapışma diye kızmayacağım.Sakın beni de çok unutma... Tamam mı?"

Cevap gelmedi. Zaten bir cevapta beklemiyordu Murathan.O yüzden bir kez daha okşadı Pamuk'un saçlarını. Sonra eğilip yanağına minik bir öpücük bıraktı. Elini tuttu. Minik elini de uyandırmaya dikkat ederek öptü. Artık hıçkırıkları sessizce tutamayacağı noktaya gelince ise hızla yerden ayaklandı. Yüzünü kolunun içine gömüp arkasını döndü. Ve artık hıçkıra hıçkıra ağlarken koşarak odadan çıktı.

Artık odada sadece 3 ses vardı. Gökçen'in nefes alışverişi, saatten çıkan tık tak sesi ve televizyondan yükselen köylü kızı Zeyno sesi;

"Gözlerine her baktığımda yıldızları görürüm Memoli. Hayatımın en kara günlerinde onlar hatırlatırlar bana yıldızların hep var olduğunu,hiç bir zaman inancımı yitirmemem gerektiğini. Şimdi düşünüyorum da...Senin gözlerin olmadan, geceler ne karanlık geçecek kim bilir..."

13.BÖLÜM

*"Ram ol bana, ruhun yeni bir aleme girsin...
Yazmış kaderin; Aşkına ömrünce esirsin!
Aklınla, şuurunla, hayalinle bilirsin.
Mutlak seveceksin beni, bundan kaçamazsın..."*

**HÜSEYİN NİHAL ATSIZ*

~ ~

"Mavişim, beş dakika bir kıpırdama ama." diyerek ciddiyetle eğildiği minik parmaklardan başını kaldırıp kızına baktı Ali. "Süremiyorum."

Gökçen yanaklarını şişirip sıkıntı ile ofladı. "Sıkıldım babaaağğğ."

Şu an aşırı ciddi bir iş üzerindeydiler. Ali, kızının minik tırnaklarına oje sürmekle meşguldü.

"Sen istedin kızım." dedi Ali dertli dertli. "Gülhan ablamda var bana da sür diye iki saat ağlayan kimdi az önce?"

"Ama sen süremiyosun."dedi Gökçen ters ters. Minik parmağını havaya kaldırdı. "Bak hep taşıldın babaaaağğ."

Ali gözüne sokulan parmağa baktı. Evet. Kırmızı ojeyi gerçekten de Gökçen'in tırnağı hariç her yerine sürmüştü. Kızının çatık kaşlarına bakarken sırtıttı. Uzanıp elinin içine minik bir öpücük bıraktı. "Minicik benim mavişimin tırnakları. Sürülmüyor ki. Gel sen bunu az daha büyüyünce sür babacım."

"Olmaz."dedi Gökçen. Koltukta geri yaslanıp bütün ciddiyeti ile parmağını tekrar ileri uzattı. "Gülhan aplada da var Aslıhan aplada da. Benim de olsun."

Ali derin bir nefes verdi. Bu işten kaçış yoktu. Kocaman, nasırlı elleri ile tekrar kızının minik eline uzandı. Ama Gökçen 1 saniye bile hareketsiz duramadığından işi zordu. "Gökçen kız masalını anlatayım mı?" dedi dikkatle oje sürerken.

"Anlatttttt."diye bağırdı Gökçen neşeyle.

Ali güldü. Sadece bir şeyler dinlerken sabit kalabildiğinden bu şekilde işi daha kolay olurdu. Derin bir nefes verip artık ezbere bildiği masalı anlatmaya başladı. Gökçen dikkatle dinlerken o da, bir elin parmaklarına oje sürmeyi bitirmişti. Sırıtarak eserine baktı. Ama bakışı bu esere bakarken yavaşça soldu.

Kabul etmek gerekirse bir tık rezilce olmuştu...

Şu an tek temennisi Mavişinin,'baba bu ne' diye dudaklarını bükmemesiydi. Ama Gökçen eline bakmıyordu bile. Bakışları pür dikkat babasındaydı. "Baba." dedi sorgulayan bir sesle. "Gökçen kızların kalbi yok muymuş gerçekten?"

Ali hafifçe tebessüm etti. Ojeyi kapatıp yanına bıraktı. "Olmaz olur mu hiç." dedi sevecen bir sesle. Kızının oje sürülmemiş minik elini kavrayıp göğsüne koydu. "Bak, benim Gökçen kızımın kalbi var."

"Hani kalbi olmayan bütün kızların adı Gökçen'di ama..."

Kızının önüne düşen saçlarını geri itti. "Gökçen kızın kalbi sadece şeytana yoktu."dedi yumuşacık bir sesle."Çünkü şeytanı sevmiyordu. Şeytan kendini zorla sevdirmeye çalışıyordu. Aşkından gözü kör olmuştu. Gözler körleşince kalp zehirlenir. Şeytana da öyle oldu. Onun olmayan bir kalbi istedi..." Yoğun bir sevgiyle baktı kızına. "Kalp,sadece sevdiği kişi için vardır babacım. Sen kimi seçersen, kalbin o olur. Gökçen kızın da kalbi vardı. Ama şeytana ait değildi. O yüzden şeytana kalbi yoktu.Sadece sevdiklerine vardı."

Gökçen önce boş boş göz kırptırdı. Sonra ise şöyle dedi. "O zaman benim kalbim babam." dedi tatlı tatlı gülerek. "Sonra da annem."

Ali daha çok güldü. Yoğun bir sevmeye isteği ile kızının yanaklarına yapışıp öpmeye başladı. Gökçen ise her öpücüğe karşı neşe ile gülüyordu.

"Aferin benim kızıma." dedi geri çekilirken. "En çok anne, babayı sev hep böyle tamam mı? Şeytanlara yer yok."

"Tamam." dedi Gökçen hala gülerken. Sonra ekledi. "Kepçük'ü de seveyim mi baba?"

Ali anında ciddileşti. "O nereden çıktı?"

"Seveyim noğlarrrr!" dedi Gökçen tatlı tatlı. "Ona da kalbim olsun."

Ali göz devirdi. "Biz ne yapacağız senin bu Kepçük'e yapışıp durmanı be kızım?" dedi dertli dertli. "Yan yana gelince de kavga, dövüşten başka bir şey yapmıyorsunuz ha!"

"Yapıyoz." dedi Gökçen.

Ali daha da ciddileşti. "Napyonuz kız?"

"Bana bisürü bi şey anlatıyooo." dedi Gökçen sırtarak. "Oyun oynuyoz, Pokemon izliyoruz, yastıklardan kocaman ev yapıyoz, mey buz alıyo, yemeğim sıcaksa üflüyö, saçımı örüyooo, ellerimi yıkıyo, sonra sen yokken uyumadan önce bana hep o masal okuyo, topta oynuyoz."

Ali bütün bunları dinlerken hafifçe güldü. "Her gece masal okuyor mu yani sana?"

Gökçen tatlı tatlı başını aşağı yukarı salladı. Ali'nin dudaklarındaki tebessüm ise daha da derinleşti. "O zaman onu sevebiliriz." dedi kısık bir sesle. "Ama kimseye söylemek yok. Aramızda." Göz kırptı. "Söz mü?"

"Söz." dedi Gökçen hemen. "Teletabisi sözü."

Ali ise bu tatlı görüntü karşısında tekrar kızının yanaklarına yapıştı. Ömrü boyunca öpse doyamayacaktı sanki.

"Bu evde kendimi evlatlık gibi hissetmem normal mi?" diyerek odaya giren Leyla'ya çevirdi ikisi de bakışlarını. Leyla ise yalandan yüzünü asmış onlara bakıyordu. "Arada beni de mi sevsen be kocacığım?" dedi sitemkar bir sesle.

Ali kocaman bir kahkaha attı. Hızla ayağa kalktı ve yavaş adımlarla eşine ilerledi. "Gönlümün baş mavişi." dedi. Kollarını açıp bütün heybetinin aksine nazikçe eşine sarıldı. Bir eliyle saçlarını okşarken diğeri ile belini sıkı sıkı kavradı. "Kızını mı kısıkanıyorsun sen?"

"Kızım benden daha çok seviliyor valla." dedi Leyla yalandan bir alınganlıkla.

"İyi ki bu kız hep sana benzemiş."dedi Ali kıvırmak adına. "Sen yanımda yokken bile sana bakıyor gibi oluyorum. Bak bak doyamıyorum."

Leyla hafifçe güldü. Ali ise asıl varmak istediği noktaya yavaşça giriş yaptı. "Gel bundan bir tane daha yapalım. O da aynı sana benzesin. Hepinize bakarken nevrime dönsün. Ne dersin?"

Leyla bu kez minik bir kahkaha attı. Kolunu eşinin boynuna doladı. "Yok." dedi yalandan bir ciddiyetle. "O sana benzesin. Bu sefer ben bak bak doyamayayım."

"Tamam."dedi Ali hemen. "Valla bana uyar."

Arkadaki Gökçen ise çok ayrı bir noktadaydı. Sır tutmak çok zordu. Hele de teletabisi sırlarını. O yüzden hızla koltuktan hopladı. Ve saçlarını savura savura salon çıkışına koştu.

"Kızım nereye?" diye bağırdı Leyla arkasından.

"Yusuf amcalaraaaaaa!" diye bağırdı ve evin kapısını açıp terlik merlik giymeden karşı daireye koştu. Hızla çaldı zili. Kapıyı açan Aslıhan'dı.

"Kepçük okuldan geldi mi abla?"

"Geldi." dedi Aslıhan.

Gökçen başka cevap beklemeden içeri koştu. Aslıhan ise arkasından bağırdı. "Kız sen yine mi terlik giymedinnnn?"

Gökçen bu çığırtyı umursamadan Murathan'ın odasına koştu ama odada kimse yoktu. Salona ilerledi. Yusuf amcası ciddiyetle haber izliyordu. Onun da önünden bir hızla koştu. Ama Yusuf amcası "Gökçen kız." deyince geri döndü. Kucağına atlayıp yanağına minik bir öpücük bıraktı.

"Sana da kalbim var Yusuf amca."

Yusuf anlamamıştı ama güldü. "Yine ne öğrendin sen?"

Gökçen güldü. Cevap vermeden Yusuf amcasının kucağından aşağı atlayıp balkona koştu. Ve nihayet aradığı kişi buradaydı. Balkonun en ucuna tünemiş, her zamanki gibi kitaplara gömülmüş bir Murathan... Sırıttı. Poposunu kıvıra kıvıra yanına ilerledi.

"Kepçükkk!"dedi tam yanına oturarak.

Murathan bakışlarını kitaptan ona çevirdi. "Okuldan yeni geldim Gökçen."dedi dertli dertli. "Oyun falan oynayamam. Git başımdan." Tekrar kitaba döndü.

Her zamanki hali olduğu için Gökçen umursamadı. "Sana kalbim var." dedi direkt.

Murathan önce boş boş göz kırptırdı. Sonra bakışlarını kitaptan Gökçen'in derin maviliklerine çevirdi. Bir süre daha boş boş baktı. "O ne

demek be?"

"Babam dedi ki Gökçen kızların sevdiğine kalbi olurmuş."dedi tatlı tatlı.
"Sana da kalbim var. Ama sır. Kimseye söyleme."

Murathan bunu beklemediği için önce bir bocaladı. Sanıyordu ki kulakları kızarıyordu... "Ne kadar var?"dedi mırıltı şeklinde. "Kalbin bana..."

Gökçen gözlerini tavana dikip düşündü. Sonra ise kocaman gözlerle Murathan'a döndü. "Teletabi tarlası kadar."

"O ne kadar acaba Pamuk?"dedi Murathan huysuzca.

"Kocaman."dedi Gökçen kollarını iki yana açarak. Bu cevap karşısında Murathan bakışlarını Gökçen'in gözlerinden çekip önüne döndü. Ama dudaklarında minik bir sırıtişla.

"Sen de seviyon mu beni?"dedi Gökçen.

"Eh işte..."diye ağzının içinde homurdandı Murathan bakışlarını kitaptan çekmeden.

Gökçen ise hızla koluna yapışıp çekiştirmeye başladı."Ne kadar?"dedi her zamanki saçma heyecanı ile. "Senin bana ne kadar kalbin var Kepçük? Ne kadar? Ne kadar?"

"Kız bi dur."diyerek Murathan çatık kaşlarla kolunu ona yapışan ellerden kurtardı. Ama alttan alttan hevesle ona bakan bakışları görünce minik bir öksürükle boğazını temizledi. Sağına baktı. Soluna baktı. Sonra tekrar Gökçen'in gözlerine döndü. İçli bir nefes verip bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bir gökyüzüne baktı,bir Gökçen'in gözlerine.Bir gökyüzüne , bir Gökçen'in gözlerine...

Sonra işaret parmağını yavaşça yukarı doğru kaldırdı.

"Gökyüzü kadar..."

Gökçen Murathan'ın parmağını takip edip bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Hafif güneş yüzünden gözlerini kısıtı. Yüzünü ekşitip boş bakışlarla tekrar Murathan'a döndü.

"Gökyüzü ne kadar ki?"

"Bilmem."dedi Murathan dudak büzerek. "Gördüğün kadar işte."

Gökçen yine gökyüzüne baktı. Sonra kaşlarını çattı. Hızla Murathan'ın kulağına yapışıp bütün gücüyle çekti. "Ne kadar gökyüzü,söyleeeee!"

Murathan kulağının acısıyla kitabı yana savurup Gökçen'den tarafa devrilirken acılı bir çığlık attı. "Pamukkkk bırakkkkk!"diye kükredi. Ama Pamuk kulağına daha çok asılınca o da arkadan saçlarına yapıştı.

"Bırakkkkk!"diye bağırdı Gökçen.

"Önce sen bırak!" diye bağırdı Murathan.

"Gorillll." dedi Gökçen bir yandan da kafasına şamar atarak. "Koca kulaklı eşek."

"Cadı." dedi Murathan'da yerde yuvarlandıkları için Gökçen'in poposuna silleyi çakıp. "Yer cücesi! Kalp malp yok sana. Cadıııı!"

"Varrrrr." diye cırladı Gökçen. "Vaaaarrrrrrr!"

İkisi de bırakmadı. O çekti, O çekti. Bir noktadan sonra iş büyüdü. Tekmeler, yastıklar havada uçuştı. En son ise annelerden gün sonu dayağı yenilerek ağlaya ağlaya, yan yana televizyon izlerken uyuyakalındı.

*"Bugün bana dokunmayın
Benim benden haberim yok
Tutmuyor elim ayağım
Benim benden haberim yok..."*

Bir şarkı beni ancak bu denli anlatabileceği için araba camından dışarı bakarken derin bir nefes verdim. Şarkıcı bey; kimsiniz bilmiyorum ama çok haklısınız.

Benim de benden haberim yok. Ayrıca elimin ayağımın da pek tuttuğu söylenemez.

Ben ve her boka batmamda yanımda olan sadık dostum Barbaros' un arabası ile Gurbet'in köyüne gidiyorduk. Tabi yanımda yine her boka batmamda başıma biten yegane komutanım da vardı.

Kepçük...

Murathan'ın söylediğine göre bu beyinsizlerin kaçtığı daha anlaşılmamıştı. O yüzden alel acele düşmüştük yola. Önce Gurbet'in evinde

oluşacak kaosu halledip sonra Ferhatların köyüne geçecektik. Bu ekşin sever çift yerine aileleri ile mecbur biz konuşup işi tatlıya bağlamaya çalışacaktık ama fazlası ile gergindim.

Murathan ve yumak yumak siniri ise beni daha çok geriyordu. Zira şu an bakışları ile ortamı adeta tarıyor, Ferhat ve Gurbet ikilisi ağzını açtıkça lafı ağızlarına tıkıyor ve tam olarak durumu özetlemek gerekirse kaçak ikilinin ruhlarını götünden çekiyordu.

İkisi de Murathan'ın uyuz olduğu kişiler top 10 listesine bütün sıralamayı altüst ederek birinci sıradan dalmıştı sanırım...

"Komutanım, bu şarkıyı değil de bir önceki şarkıyı mı dinlesek." diye masum bir öneri sundu arkada oturan Ferhat.

Araba direksiyonunu söküp her an Ferhat'ın kafaya çakacakmış gibi duran Murathan ise laf sokmak için zerre beklemedi. "Sana buradan bir çıkarım önceki şarkı yerine dinleyeceğin son şey selan olur! Uygun mu sana?"

Evet, birinci sıradan daldılar demiştim...

Ferhat koltuğa tekrar sinirken ben sesli bir nefes verdim. "Murathan..." dedim yılmış bir sesle.

"Ne?" diye ters ters bana bakıp tekrar yola döndü. "Sabahtır Murathan, Murathan, Murathan! Ne Murathan?"

Yönümü iyice ona çevirdim. "Sence?" dedim kaş göz yaparak.

Yine anlık bana bakıp tekrar yola döndü ama kaş göz imamı anınında kaptı. "Aynen öyle Pamuk. Bu iş bitene kadar kaynana gibi söylenmeye devam edeceğim. Bu ikisi istediği kadar kusura bakabilir. Zerri umrumda değil."

Deli olacağım. Oflayıp, muazzam bir biçimde göz devirdim.

Ferhat, "Komutanım olm-" diyerek bir cümle kurmaya çalışıyordu ki lafı Murathan tarafından yine ağzına tıklandı.

"Nereden komutanın oluyorum lan ben senin? Sabahtır komutanım deyip duruyorsun!"

"Eeee ne diyeyim ki?" dedi Ferhat mal mal. Harbi biraz saf bir arkadaşımızdı.

Yanındaki Gurbet usulca araya girdi. "Bence sus Ferhat."

Haklıydı. Bence de canının biraz değeri varsa Ferhat susmalıydı.

"Murathan, lütfen artık bir dur ya." dedim yılmış bir sesle.

Bana bakmadan başıyla bir ya sabır hareketi yaptı. Kaşları ise harbi harbi baya çatıktı. "Uğraştığımız işlere bak...." diye homurdandı ağzının içinde.

Sinirle vitesi değiştirdi. Tek elini saçlarına daldırıp diğer elinin avuç içiyle direksiyonu kontrol ediyordu ama bence etmemeliydi.

Tövbe Bismillah, o nasıl bir görüntüydü lan şu an?

Bu heybetli görüntüye bakarken istemsizce yutkundum. O ise tekrar iki elle direksiyonu tutup aynı siniri ile başını aşağı yukarı salladı. "Yatsın kalksınlar dua etsinler ki işin içinde sen varsın." diye homurdandı ağızının içinde. "Yatsın kalksın sana dua etsinler..."

Bir iki saniye baktım fark edilmemesi imkansız olan kirpiklerine, sert çehresine. Sonra ise derin bir nefes vererek önüme döndüm. Kafamda geriye attığım sorular çoğalıyordu ama ben hiç birine bir cevap bulamamıştım henüz.

Mesela Adana İzmir arası uzakmış,yürüyüp yürüyüp bitiremediğimde anladım cümlesi ne demekti?

Kepçük...Beni aramış mıydı? Özledim derken...Ciddi miydi?

Diğer yığınla sorunun üstüne eklenen harika bir soru daha...

Saçma bir şekilde takılı kaldığım şey ise kendime aşırı derecede kızmama neden olan bir şeydi.

Biz de sevdik,gittik kaçırdık mı cümlesi...

Kimi sevmişti? O kolay biri değildi.Hiç bir şeyi kolay kolay sevmezdi. Acaba nasıl birine aşık olmuştu? Güzel miydi ki? Kesin çok zekidir. Kepçük salak insana pek tahammül edemezdi sonuçta. Hanım hanımcıktır kesin. İhtimaller dışına çıkmayan biri falan...

Peki şu an bunlardan bana neydi...

Durduramadığım düşüncelerimden kurtulmanın tek yolu kafamı koparmamdı sanırım. Oftu...Poftu...

Bana neden iyi davranıyordu peki? Umursuyordu. Bildiğim Kepçük oluyordu.Neden?

Babana olan saygısından belki de, diye mırıldandı sağ melek.

Cama dönüp dişlerimi dudağıma geçirdim. Öyle miydi gerçekten?Sadece eski bir tanıdık mıydım onun için? Peki o benim için neydi?

Eski bir arkadaş? Çocukluk arkadaşı? Tanıdık?

Bilmiyordum. Peki bunları neden takıyordum? Onu da bilmiyordum. Ben valla bir bok bilmiyordum. şu anlık ise yapabileceğim tek şey ondan bir parça uzak durmaktı. Zira bildiğim bir şey varsa o da göğüs kafesime vuran seslerin pek hayra alamet olmadığıydı. Kendini kaptırma Gökçen. Sakın kendini kaptırma. Sakın kendini kaptırma.

10 dakikalık sessiz bir yolculuğun ardından köye giriş yapmış bulunuyorduk. Sorularım yüzünden içime oturan ağırlığı üzerinden atmak adına kimseye çaktırmadan kafamı sağa sola salladım. Saçlarımı geri savurdum.

"Ben gelmesem mi acaba?" diye son derece saçma bir ses yükseldi Ferhat'dan. Bu sefer arkaya ters bakış atan sadece Murathan değildi. Aynı şekilde ben de tip bakışlarımı onlara çevirdim. İkimiz de ne denli bir ortak ters bakış attıysak Ferhat bir bana bir Murathan'a ürkekçe baktıktan sonra doğru yolu çok şükür buldu.

"Hiç demedim sayın bunu..."

Valla Murathan'a kızıyordum ama bu Ferhat beni bile ara ara uyuz etmişti yani. Sanki aşiretten kız kaçırın bendim. Öyle bir rahatlık mevcuttu adamda. Biz göt korkusundan nefes alamayalım, adamın genişliğine bak be.

"Şey..." dedi Gurbet çekingen bir sesle. "Babam sizi yavuklu sanıyor ya...O olayı bozmazsınız di mi komutanım? Önceki zaman için biraz sorun olabilir sonra."

"Tabi." dedi Murathan yalandan bir kibarlıkla. "Başka isteklerin de varsa yaz ver elimize onu yapalım ağa kızı. Malum her haltımızı sana göre yaşıyoruz."

Gurbet geri sinerken ben "Murathan!" diye bu kez hafifçe yükseldim. Bana göz ucuyla bakıp derin bir nefes verdi. Bir iki saniye sessizce bekledikten sonra arkaya döndü.

"Lan bana bak." dedi Ferhat'a. "Adam akıllı duracaksın şimdi kızın babasının karşısında. Tutacaksın kızın elini. Diyeceksin ki; seviyorum, evlenmek istiyorum. İster vurun ister öldürün, bırakmam. Anladın mı?" Kuzey Tekinoğlumsu bir havası vardı.

Ferhat hafifçe öne doğru eğildi. "Ya gerçekten vururlarsa komutanım? Abdo abisi biraz ters, bilirsiniz."

"Salak salak konuşma." dedi Murathan. "Sen de gayet iyi biliyorsun bunun yaşanmayacağını. Laga luga yapma burada bana. Ayrıca sevdiğin için ölmekten korkuyorsan bir zahmet sevdiğim deyip elini de tutma."

Ortama anlık derin bir sessizlik çöktü. Dönüp ona bakmak istedim ama inatla kendimi sıkıp dönmedim. Mesafe koymalıydım. Kesinlikle bir mesafe koymalıydım. Kendi başıma salak saçma işler açmadan kesinlikle kendime bir dur demeliydim. Zira söylediği bir sözün beni bu denli tepetaklak etmesi, yakınımda olduğu her an rahatsız olmak yerine ona daha çok sokulmak istemem normal değildi.

Sıradan biri gibi davran Gökçen.İlk geldiğin zaman ne ise öyle davran kızım.Sen ahlına koyduğun her şeyi başarısın. Çünkü senin inanılmaz bir gucun var ve sevkindeee var!

"Abdo abim evde..."dedi Gurbet. "Sorun çıkarırsa?"

"Abdo hangi abin?"dedi Murathan."Kaçakçı olan mı?"

Hızla ben de arkamı döndüm."Ne? Kaçakçı mı?"

Gurbet dişlerini dudağına geçirdi. "Kaçakçı demeyelim de ufak tefek vukuatları oldu tabi..."

Vahşet görmüş bir bakışla bakmaya devam ettim. Ayşegül,Gurbet'in abilerinden birinin belalı olduğundan bahsetmişti ama böyle bir anda karşıma çıkacağını düşünmediğimden zerre sallamamıştım. Boş dedikodu verme bana Ayşegül diye de lafı ağzına tıkmıştım. Ayşegül...İki gözümün çiçeği...Bir daha seni susturursam yedi sülalemi...

Neyse...

"Aynen."dedi Murathan küçümser bir tonlama ile."Ondan günlük Jandarmalar sorguya çekiyor o minik vukuatlara sahip abini."Gurbet dudağını dişlemeye devam ederken bordo goril milli çatık kaşları ile önüne döndü. "Ahmet Ağa varken abin bir şey yapamaz." Bakışlarını ön aynaya dikip arka ikiliye baktı. "Korkmayın. İnin,hadi."

İlk defa ters söylemediği bu iki kelime gençleri de şok etmiş olmalı ki kafalarını araba önündeki köpekler gibi aşağı yukarı sallayıp arabadan inmek için hareketlendiler. "Harbi adamsın komutanım." dedi Ferhat bir yandan da.

"Lan sus da in." diyerek Murathan tekrar eski aksiliğine döndü. İkili arabadan iner inmez ise klasik söylenmesine devam etti. "Salaklar. Ağa olsam da oğlum bu olsa ağalığımı fes ederim de buna bırakmam şerefsizim. Beyinsiz zırto."

Normal şartlarda buna baya gülerdim ama anlık politika değişikliği ile ciddi mooda geçtiğim için kendimi tutup kucağımdaki çantamı açtım.Kırmızı rujumu çıkarıp önümdeki ayna yerini kendime eğdim. Şükür kırılıp elimde kalmamıştı. Ruju açıp özenle dudaklarıma sürmeye başladım.

"Sen ne yapıyorsun şu an acaba?"diyen Murathan'ın hafif şaşkın sesiyle bir yandan ruj sürerken göz ucuyla ona döndüm. Baya baya boş boş bakıyordu bana.

"Ne?"dedim bende aynı boş bakışı atarak.

"Şu durumda ruj mu sürüyorsun yani Pamuk?"

"Evet."dedim hiç düşünmeden.Dudaklarımı birbirine sürtüp rujumu daha çok yaydım. "Kırmızı rujsuz asla."

Ruju çantama atıp kapıyı açtığımda ardamda,"la havle,la havle" diye söylenen bir Murathan vardı ama tabiki umursamadım. Arabadan inip kapıyı yavaşça kapattım. Kırılıp elimde kalsın istemezdim. Ahmet Ağaların evinin biraz uzağındaydık ama buradan bakınca evin girişi görünüyordu.

Evet,bundan sonrası Allahüüü tealaya emanet. Hadi bakalım.

Derin bir nefes verdim. Sen utandırma Ya Rabbel alemin diye duamı edip kafamın arka fonuna mehter marşını da bir güzel yerleştirip ilerliyordum ki yandan bir el elimi kendi elinin içine kenetleyince bütün gazımda, mehterde öylece kaldı.

Elin kime ait olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yoktu. Lanet olsun ki ben bu eli anlamsızca tanıyordum. Bu sıcaklığı, bu can yakmayan sertliği ve bu kokuyu çok iyi biliyordum.

Ama yine de bakışlarımı anlık şokla ona çevirdim.İfadesizce önüne bakıyordu. "Ne yapıyorsun be?"dedim elimi elinin içinden çekmeye çalışarak.

Ama bırakmadı. Bakışlarını bana çevirdi."Ne yapmışım?"dedi çatık kaşları ile.

Derin bir nefes verdim. Aldığım kararların yüzüme çakış hızının 1 gün bile sürmemesi beni nasıl yoruyor tahmin bile edemezsiniz...Adamdan uzak duralım diyoruz hale bak! Sevgili hayat... Neden bana karşı hep böylesin sen be güzel kardeşim? Ha?

"Çek şu elini kolunu."dedim elimi tekrar geri çekerek. Gurbetler ise bizim arkamızdan ilerliyordu.

Yine bırakmadı."Yürü Gökçen...Yürü..."diye homurdanarak ilerledi.El mecbur peşinde sürüklendim.

Tekrar elimi geri çektim.

Bırakmadı.

Ofladım."Yapıştın kaldın sülük gibi."dedim huysuzca."Bırak."

Cevap bile vermedi. Yüzüme bakmadan elimi daha çok sıkıp ilerlemeye devam etti.

Tam yine kendimi geri çekecektim ki yanımızda Ferhat ve Gurbet ikilisinin el ele dikilmesini ikimizde beklemiyor olacaktık ki ellerimizi çekiştirip durmayı bırakıp bir iki saniye öylece baktık doğulu Romeo ve Juliet'e.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?"diyerek çok yerinde bir soru yöneltti Murathan.

Onlar da bize bir iki saniye baktılar."Ne yapmışız komutanım?"dedi Ferhat mal mal.

Murathan ve siniri yine derin bir nefes verdi. "Lan bırakın şu elleri."dedi ters ters.İkisi ışık hızında ellerini ayırırken Murathan göz devirerek önüne döndü."Ara yapmaya gelmişiz hale bak. Oldu olacak samanlıktaki gibi karşılayın ana babanızı da."

İkili ürkekçe ayrılırken o elimi daha sıkı kavrayıp ilerledi. Tekrar geri çekmek için bir hamle yaptım ama kapıda gördüğüm görüntü ile bu kararım yine, yeni,yeniden ışık hızında suratıma çaktı.

Sugar grandfatherım...Devran Ağa...

Koltukta sakince oturuyordu. Henüz bizi görmemişti ama ben istemsizce debelenmeyi bırakıp Murathan'ın elini daha sıkı tuttum. Yetmedi boşta kalan elimle de koluna yapıştım.Göt güvencemin olmadığı bir alan daha... Yandan Murathan'a baktığımda ise o da bana ve yapıştığım koluna bakıyordu. Dudaklarında ukala bir sırıtış vardı. Bu bakışı biliyordum. O yüzden hemen gerekli cevabı verdim.

"Tek kelime etme Murathan!"

Sırtarak önüne döndü. Ve bordo bereli olmanın hakkını vererek ışık hızında tekrar sert ifadesine büründü. Derken içeriden Gurbet'in annesi Naze hanım başında beyaz baş örtüsü, elinde bir tepsiyle çıkmıştı. Bizi görünce hemen neşeyle gülümsedi. Muhtemelen arkadan gelen şeyi henüz görmemişti...

"Komitann,Dohtor Hanımmmm."dedi neşeyle."Hoş gelmişsiniz.Selamun aleyküm."

Bunu duyan sugar grandfatherım durur mu? Bana dönüp yapıştırır cevabı. "Çakır gözlüm!"

Harika. Başlıyoruz.

Murathan'ın eli beni daha çok kendine çekti. Devran ağaya ters bir bakış atıp Naze hanıma döndü. "Aleyküm selam."

Naze hanım arkadaki görüntüyü yeni görmüş olmalı ki yüzündeki gülüş yavaşça solarken bakışları Ferhat ve yanında duran Gurbet'e kilitlendi.Bakışlarını onlardan çekmeden yavaşça ilerleyip elindeki tepsiyi Devran Ağa'nın önündeki masanın üstüne bıraktı. "Gurbet...Anası kurban sen kızlarla gelecektin hani? Ne işin vardır orada?"

"Anne..."diye mırıldana bildi Gurbet sadece."Şey oldu da biraz."

Kocaya kaçtı annesi...

"Ahmet Ağa nerede?"dedi Murathan."Konuşacaklarımız var."

Naze hanım biraz daha tereddütle süzdü bizi."Ne konuşacahsınız ki?"

Derken mekanın sahibi her zaman ki siyah foteri ve pos bıyıkları ile aramıza dalış yaptı. Ahmet Ağa...

Bizi görünce tam gülecekti ki bakışları yanımızda ki Ferhat'a değince gülüşü silindi. Bakışlarından hiç bir şey anlayamıyordum. Kızmış mıydı? Şaşkın mıydı? Zerre belli değildi. Aynı ifadesiz bakışlar anlık Gurbet'e de değdikten sonra bizi buldu. "Ne oluyor burada?"

Sorma ağam,valla sorma...

"Sana anlatacaklarımız var."dedi Murathan ve infilak edici sesi."İznin var mıdır Ahmet Ağa?"

Sugar grandfatherım hemen milli repliği ile araya girdi."Çakır gözlüm bana gelmiştir."

Ağam bizlen yine eğlenir... He dede, sana geldim. Gelmemek için yolda kırk bahane saydım ama yine sana geldim. Manyak mı ne be!? Yaş yetmiş ama iş hala bitmemiş, maşallah.

"Baba sus!"diye onu tanıdım tanıyalı ilk defa sesini yükseltti Ahmet Ağa. Çatık kaşlarla babasına baktıktan sonra tekrar bize döndü."Buyurun içerde konuşalım. Size kapım hep açıktır."

İçimden derin bir oh çekerek Murathan'ın koluna daha sıkı yapıştım. Ama hep birlikte bir adım atmadan Ahmet Ağa'nın Ferhat'a yönelttiği ters sözlerle derin ohhh'um yine harika bir şekilde yüzüme okkalı bir tokatı çaktı.

"Sen dur!"dedi aşırı sert bir şekilde Ferhat'a doğru elini kaldırarak. "Sen bu kapıdan içeri giremezsin!"

Bitmişko.

"Sana anlatacakları var."dedi Murathan daha ılımlı bir sesle. "Konuşmaya geldi."

"Bunun bana anlatacağı heç bir şey olamaz."dedi Ahmet Ağa otoriter bir sesle."Siz başım üstünesiniz. Ama bunu kapımdan içeri sokmam." Bakışlarını kızına çevirdi."Gurbet, gel bu yanı kızım."

"Çakır gözlüm sen de benim yanıma gelesen baham az."diyerek belalım araya girdi.

"Baba!"dedi Ahmet Ağa tekrar.

"Ne var be!"diyerek en sonunda Devran Ağa'da çıkıştı."Çakır gözlüm gelmiştir yanıma. Koymıysız gele yamacıma."

Murathan avucunun içindeki elimi daha çok sıkıp derin bir nefes verdi. Yandan bakınca bu derin nefes verme sırasında gözlerini kapatıp başıyla hafif bir ya sabır hareketi yaptığını görmemek imkansızdı tabi. Ona ne oluyorsa artık... Neyse.Ortam ciddi. Konudan sapma kızım.

"Ferhat benim yanımda geldi."dedi gözlerini tekrar açarken. "Onu almadığın yere ben de girmem."

Adamı hem dövüp hem sahiplenmek mi? Bunu Kepçük'den başka yapacak bir adam olamazdı zaten.

Tatlıydı...Başa belaydı.

Konudan yine sapıyorsun Gökçen.Yapma kızım...

Ama ortama birden harika bir kaos yaratacak şekilde başka biri giriş yapınca başka bir şey düşünmeye fırsat kalmadı zira işin boyutu ciddileşiyordu.

"LANNNN!"diye bağırarak belinden çektiği silahı Ferhat'a,yani direkt bize doğrultan bir adam.

Böyle bir şeyi beklemediğim için anlık bir şokla bir adım geriledim. Komplo teorilerim gerçek mi oluyordu yoksa? Şimdi etrafımızı siyah takım elbiseli adamlar sarıp onlar da bize silah mı doğrultacaktı? Allah'ım, bunlar nasıl acılardı?

Yabancı değildi ama bu adam. Geçen düğüne geldiğimde tanıştığım bir adamdı. Ahmet Ağa'nın üç oğlundan biriydi, büyük ihtimal arabada bahsedilen kaçakçı Abdo abiydi. Babasına en çok benzeyen oğlu buydu. Ahmet Ağa gibi kısa boylu, pos bıyıklı, esmer bir delikanlıydı. Ama kaşları Murathan'ı aratmayacak şekilde çatıktı. Şu anki görüntü karşısında ise iyice çatılmıştı. Zaten elinde olan silahta kaşlarını çatmasına gerek kalmadan sinirini özetliyordu.

Ama birden bir şey daha oldu. Murathan elimi bırakmadan beni arkasına doğru çekip boşa kalan eliyle belinden silahını kavradı ve hızla o da silahı karşısına doğrulttu. Töre dizileri fon müzikleri beynime ihtişamlı bir giriş yaptı.

Aheyyyyy,aheyyyyy lilililililili!

"ABDO!"diye bağırdı Ahmet ağa."İndir o silahı!"

"Ne işi var bunun bizim evimizde baba!?"diye aynı şekil Abdo'da babasına bağırdı. Sinirle tekrar bize döndü.

Bayılacağım galiba... Biraz dizlerim titriyor... Silah Ferhat'a doğrultulmuştu ama onun önünde de Murathan olduğu için namlu doğruca ona dönüktü. "Murathan..."diye mırıldandım kısık bir sesle. Hafifçe yana

dönüp göz ucuyla bana bakmaya çalıştı. Çene kemikleri fazlası ile belirginleşirken adem elması da hafifçe kavislendi. Parmakları gevşedi saniyelik. Sonra daha sıkı kavradı benim elimi. Koluyla iyice arkasına iteledi beni. Heybetli bir aslan gibi durdu önümüzde.

"Sen buraya nasıl ayak basarsın lan?" diye bağırdı Abdo var gücüyle.

"Abi dur." diye Gurbet silahların arasına girmeye çalışınca bende ani bir refleksle ileri atıldım ama iki adım atmadan Murathan hızla tekrar arkasına çekti. Bana 'salak mısın Cemile' bakışını attıktan sonra sert bakışları ile tekrar önüne döndü.

"Güzelce konuşmaya geldik." dedi sakın ama soğuk bir sesle. Bakışlarını Ahmet Ağaya çevirdi. "Sana güvenip geldim Ahmet Ağa! İnsan gibi dinleyeceksen ne ala! Yok dinlemeyecekseniz..." Silahının kabzasını ve elimi aynı anda daha sıkı kavradı. "Gözüm hiç bir şey görmez bilesiniz."

Adi bordo goril. Lanet gelsin sana, havalı olma be adam! Yapma bunu bana ya...

Bir iki saniye herkes tedirgin ve sert bakışlarla birbirine ve aramızdaki silahlara baktı.

"Abdo."dedi Ahmet Ağa tekrar. "İndir dedim silahı!"

Abdo silahı indirmedi.Ters bakışlarını babasına çevirip bir iki saniye baktı. Sonra ise babasının sözünü çiğneyemediğinden olsa gerek yavaşça silahı indirdi ve sinirle ellerini saçlarına geçirdi.

"Murathan indir sende şunu..."diye mırıldandım dibinden.

Bana bakmadı. Gözleri bir iki saniye ortamı taradı.Sonra o da yavaşça silahını indirdi. Silahını tekrar beline yerleştirmek için elimi bırakınca muazzam bir boşluğa düştüm. Elimin içindeki sıcaklık gidince içim üşüdü... Silahı yerine yerleştirip elini tekrar bana uzatınca ise kendime günlerce söveceğimi bile bile zerre düşünmeden tekrar elini kavradım. Sonra ise yine kendime kızacağımı bile bile, nefessiz kalmışta şu an elini tutunca nefes almaya başlamış gibi derin bir nefes verip elini sıkıca kavradım.

Beni döv,beni parçala Serdar reis. Ben harbi harbi adam olmazdım.

"Ne var?Ne diyecekmiş bu bize? Hayde desin."diyen Ahmet Ağa ile kaos ortamının mooduna tekrar girdim. Oysa girmez olaydım.

Ortam yine anlık sessizleşirken bakışlar Ferhat'a döndü. O ise konunun onunla zerre alakası yokmuş gibi bize bön bön bakıp yutkundu. "Ben...Be...n..."

"Biz Ferhat ila birbirimize aşığız baba!" diye lap diye Gurbet araya girip bombanın pimini çekince gözlerimi kapatıp bir nefes çektim içime. Niyet

ettim bu işin bundan sonrası için aşırı derecede sana sığınmaya Allah'ım. Hayde bakalım...

"Nesiniz ne?"dedi Abdo şaşkınlıkla.

"Keleeeee!"diyerek Naze hanım tarlası yanmış mooduna girip ellerini başına attı. "Vay beni başıma gelenlerrrrr!"

Asıl vay benim başıma gelenler Naze hanım...

"Aşığım."diye yiğitlik yapıp araya girdi Ferhat."Valla çok seviyorum Abdo abi."

Abdo vahşet görmüş gibi baktı Ferhat'a. "LAN NE DİY LA BUUUU?"diye kükrediği gibi tekrar silahını almaya atılıyordu ki Ahmet Ağa, "ABDOOO!"diye herkesten daha yüksek bir sesle bağırınca eli belinde, bakışları babasında öylece kaldı. Ahmet Ağa'nın bakışları ise yavaşça Gurbet'e döndü. Bir şey söylemeden baktı. Sadece baktı ama bakışlarında ki duyguyu görmemek imkansızdı.

Hayal kırıklığı...

"Özür dilerim baba..."dedi Gurbet titrek bir sesle.

Bu ses benim içimi bile anlamsızca burkmuştu.

"Özür dileyecek bir şey yok."dedi Murathan."Sevmişler birbirlerini,güzelce karşınıza çıkmış söylüyorlar. Tatsızlık çıkmasın diye biz de geldik."Bu noktada durdu. Çatık kaşlarının gölgelediği kehribarlarının arkasından kararlılıkla baktı Ahmet Ağa'ya. "Size güvendiğimizden geldik."

Ahmet Ağa bir iki saniye cevap vermedi.Sonra tek kaşı usulca yukarı kalktı."Güvenmeseydin ne yapacaktın komutan?"

Murathan meydan okur gibi çenesini daha çok yukarı dikti."İkisini de kaçıracaktım."

"Lan ne konuşuyoruz biz burada!?"diye sinirle Abdo girdi araya."Babaaaa bir şey yapsana!"

"Ahmet..."diye ilk defa araya girdi Naze hanım. Elini ağzına atmış,göz yaşları içinde öylece ailesine bakıyordu. Ahmet Ağa'nın sert ve duygudan yoksun bakışları eşine döndü. Bir iki saniye öylece bakıştılar.Onların da aralarında sessiz kelimeler vardı sanırım. Zira Ahmet Ağa'nın omuzları eşine bakarken yavaşça çöktü. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

"Sen essahtan bu adamı istiyorsun..?"dedi göz ucuyla Gurbet'e bakarak.

Gurbet başını yerden kaldırmadan yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Seviyorsun?"diye bir kere daha sordu Ahmet Ağa.

Gurbet yine cevap niyetine başını aşağı yukarı salladı. Ahmet Ağa'nın omuzları ise iyice çöktü...Bakışlarını gözle görülür bir üzüntü kapladı.

Ortama çöken ölüm sessizliğini yine Abdo manyağı bozdu. "Lan seni var ya!"diye dişlerini sıkarak Gurbet'in üzerine yürüyüp elini kaldırıncı Murathan ileri atılmak için bir hamle yaptı ama ondan önce bu hamleyi beklenmedik biri durdurmuştu.

Ahmet Ağa...

Kızına kalkan oğlunun elini havada yakaladı. "Sakın."dedi kararlı bir sesle. Abdo sinirle babasına dönerken Ahmet Ağa çökük omuzlarına rağmen sert sert baktı oğluna. "Bu zamana kadar ben bile el kaldırmamışım ona. Ne olursa olsun kimseyede kaldırtmam. Sakın Abdo. Sakın!"

Ahmet Ağa'yı babama benzetmekte hiçte yanılmamışım sanırım.O her şeyden önce bir babaydı. Baba olduğunun farkında olan bir baba...

Ama Abdo bey bunun farkında olan bir abi değildi. Sinirle babasının tuttuğu kolunu geri çekti. "Sen şımarttın zaten bu kızı."diye bağırdı. "Bir dediğini iki etmediğin, gözünün içine baktığın kızına bak şimdi. Almış o Raşit itinin oğlunu karşımıza dikeyor!"

Bir yiğitlik daha yapıp ileri Ferhat atıldı."Orada bir dur Abdo abi.Bana ne dersiniz deyin ama babama asla laf dedirtmem."

Abdo sinir ve şok karışımı bir bakış attı Ferhat'a."Lan nereden abin oluyorum lan ben senin?" Sinirli bakışlarını babasına çevirdi."Baba bir şey yap yohsa ben gerekeni yapacağım ha!"

"Abdo geri dur."dedi Ahmet Ağa sadece.

Abdo aynı siniri ile babasına bir iki saniye şaşkın şaşkın baktıktan sonra başını hızla aşağı yukarı sallaya sallaya önüne döndü. "Anlaşıldı."dedi dişlerini sıkı sıkı. "Senin babalık yapacağın yok." Hızla tekrar belindeki silaha davranıyordu ki Murathan bu sefer ondan önce davrandı. Elimi bırakıp hızla ileri atıldı ve Abdo denen adamın belinde silahını tutan elini kavradı. Abdo'nu eli belinde,silahının üstünde öylece kalırken Murathan öldürücü bakışlarını bir saniye bile üzerinden çekmedi.

"Bir daha benim önümde,benim yanımdaki adama o silahı doğrultursan..."dedi tane tane. "Asıl gerekeni ben yaparım haberin olsun."

Abdo ters ters bakmaya çalıştı Murathan'a. "Üstüne lazım olmayan işlere karışıyorsun komutan."

Ama Murathan'ın tersliğine yetişememişti tabi. "Sana mı soracağım ne yapacağımı lan?"

İkisi de birbirine yakıcı bakışlar atarken ben gerginlikten işemek üzereydim.Sıfır şaka. Zira harbi harbi çişim gelmişti ve bu ortam idrar kesemi iyice geriordu. İnşallah paçalarımın gitmezdi. Amindi. "Önce bir sakın mi olsak..?" diye mırıldanarak yavaşça tekrar Murathan'ın kolunu kavradım.

Abdo elini silahından çekip Murathan'ın kavradığı bileğini geri itti. Bu hareketi yaparken kendince Murathan'ın kolunu da geri savurmuştu ama bu kas yığının geri savurmak Abdo beyin pek harcı değildi. Bu hareketi Murathan'ı zerre etkilememiş, tam tersine o Abdo'yu geri savurmuştu.

Abdo ise bu kez yönünü bana çevirmişti. "Hep senin başının altından çıktı bu kesin."dedi işaret parmağını bana doğru sallayarak. Ben ne olduğunu anlamayan bir bakış atarken o hızla devam etti. "Geldin bizim kızın aklına da abuk sabuk işler soktun de mi dohtor? İki günde kendine benzettin onu da."

Abdo bey,kusura bakmayın ama ağa oğlu moğlu demem gelmişinize geçmişinize hatta Passatınıza bile ana avrat söverim şu an.

Murathan, "NE DİYORSUN LAN SEN?" diye kükreyerek ile ileri atılıyordu ki elimi yandan göğsüne dayayıp durdurdum. Kendimi koruyamayacak değildim. Hele kendime laf ettirecek asla değildim. Murathan'ın bana baktığının farkındaydım ama ben ona bakmadım. Yakıcı bakışlarımı Abdo davasına diktim.

"Kendine benzeteceksin derken?"dedim tek kaşımı havaya kaldırarak. "Ne varmış bende?"

"Abi..."diye mırıldandı Gurbet yine ama onu duyan pek yoktu.

"Senin gibi takmış yanına nikahsız herifi dolanıyor işte."dedi her kelime ağzından tükürür gibi çıkararak. Gurbet'e ters bir bakış attı. "Namusumuzu iki paralık etti."

Murathan'ın gerildiği elimin altındaki göğüs kafesinin heybetlice şişmesinden belliydi. Yine ileri atılıyordu ki göğsündeki elimle tekrar durdurdum. Normalde asla durmazdı bence. Hiç bir kuvvet durduramazdı onu ama göğsüne yaslı elim durdurdu. Yandan bana sinir dolu bir bakış attığının farkındaydım ama umursamadan ters bakışlarla Abdo hıyarına bakmaya devam ettim. Murathan'a kalsa şu an kan çıkardı. Buna emindim.

"Abdo!"diye bağırın bu kez annesi Naze hanımdı."Yapma oğul."

Benim ise Abdo beye kafa göz dalmama son iki saniye falan vardı. Gün Ayşegül'den yarım yarım dinlediğim dedikoduları kullanma günüydü. Teşekkürler iki gözümün çiçeği Ayşegül'dü.

"Sen..."dedim Abdo malına doğru. "Ticaretle uğraşıyorsun değil mi? Tam sınırdan hem de..."

Abdo dik bakışlarla bana bakmaya devam ederken ben aynı kendinden emin duruşum ile devam ettim. "Duydum ki bir kaç kez de Jandarma ağırlamış seni. Kaçakçılıktan..." Ortam iyiden iyiye sessizleşti. Öyle ki belalım Devran Ağa bile çakır gözlüm diye bana sırnaşmıyordu. Devam ettim. "Sen gel hırsızlık yap, çal, çırp, hak ye, sonra gelip namusu sadece kadında ara. Senin yaptıkların namusunuzu iki paralık etmesin ama kardeşinin yüreklice babasının karşısına geçip sevdiği adamı söylemesi namusunu iki paralık etsin, öyle mi? Sen namus kavramını sorgulayıp millete ahkam kesebilecek biri misin sence? Hadi soralım babana." Bakışlarımı Ahmet Ağa'ya çevirdim. "Oğlunun böyle işlerle uğraşması mı namussuzluk yoksa kızının mertçe karşına dikilmesi mi Ahmet Ağa? Sen söyle."

Ahmet Ağa bir iki saniye bana baktı ama hiç bir cevap vermedi. Ben ise Abdo malına ters bakma işime tekrar koyuldum. Bana doğru sinirle bir adım atıyordu ki Murathan arkamdan bir adım öne çıkıp heybetlice yanıma dikilince Abdo malı dişlerini sıkarak olduğu yerde kaldı. Bana yönelen adımı durdu. Bu sefer silah çekip saldırmak yerine sinirle ellerini saçlarına geçirdi. Amaçsızca kendi etrafında döndü ve araba içinde direksiyon yumruklayan Behlül gibi mal mal böğürdü.

"İçeri geç Abdo."dedi Ahmet Ağa sadece.

Abdo babasına inanamıyorum sana bakışı attı. Ortamı ise yine sugar grandfatherım böldü.

"Sen de benim yanıma gelesen çakır gözlüm."

Te Allah'ım Ya Rabbim. Biz burada savaş eşiğindeyiz adamın derdine bak hala.Titanik batarken keman çalan tayfa gibi adam. Valla buna şap şart. Murathan' da bu çıkışa karşı anlık ağzının içinde bir şeyler homurdanmıştı ama pek anlamamıştım.

"Naze götür şunu içeri."deyip babasını işaret eden Ahmet Ağa ise çok sağ olsun duygularıma tercüman oldu.

Ama Naze hanıma inme inmişti galiba. Yerinden pek kalkabilecek gibi değildi. İçeriye doğru elini kaldırdı sadece ve kapıdan orta yaşlarda bir teyze gelip Devran Ağa'nın koluna girdi. Oturduğu yerden kaldırdı. Bu süre boyunca kimse konuşmuyor, herkes gergince birbirine bakıyordu. Devran Ağa titrek bir halde ayağa kalkıp bastonunu eline aldığı an bana doğru bir

adım atınca Murathan elimi daha sıkı kavrayıp beni hızla arkasına doğru iteledi.

"Ağam dur."deyip koluna yapıştı kaldırmak için gelen teyze.

Ağa ise yine benim peşimdeydi."Çakır gözlüm..."

"Bu bey baba fena halde sabrımı zorluyor ha..."diye homurdandı Murathan ama çok şükür belalım itile kakıla içeri götürülmüştü. Fakat kapıdan girene kadar gözünün hala bende olması beni bir tık etkilemişti tabi. Üzgünüm sugar grandfatherım. Farklı dünyaların insanlarıyız... Çok üzgünüm...

O gidince yine önce bir bakıştık.

"Son kez söylüyorum." diyerek sessizliği böldü Murathan. "Buraya seninle güzelce konuşmaya geldik Ahmet Ağa. "Bakışlarını Abdo'ya değdirip tekrar Ahmet Ağa'ya döndü. "Sadece seninle."

Ahmet Ağa bir şey söylemeden bir iki saniye baktıktan sonra başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Bakışlarını Ferhat'a dikti. "Senin baban biliyor mu bunu?"

"Hayır."dedi Ferhat. "İlk size geldik."

"O ne diyecek?"

"Ben ne dersem onu."

Ahmet Ağa'nın tek kaşı usulca yukarı kalktı."Kendinden o kadar eminsindir yani?"

Ferhat harbi biraz maldı galiba. Yürek yemiş bir edayla omuzlarını dikleştirdi. "Eminim."

"Onu üzersen?"dedi Ahmet Ağa bu kez.

"Üzmem."dedi Ferhat.

"Olur da üzersen..."Gözleri kararlılıkla kısıldı."Canını alırım."

"Kabulümdür."dedi Ferhat hemen.

Ve birden Ahmet Ağa'dan hiddetli bir ses yükseldi. "Eyy! Gelin isteyin o vakit."

"Babaaaa!"diye yükseldi Abdo malı.

"Ahmet...."dedi güçsüz bir sesle Naze Hanım.

Ama şüphesiz en büyük şok Gurbetdeydi. "Baba..."diye minik bir mırıltı döküldü dudaklarından. Ahmet Ağa bu kez bakışlarını ona çevirdi.

"Ama..." dedi. "Bu kapıdan çıkıp o eve gelin gittiğin an benim artık Gurbet diye bir kızım yohtur, bilesin."

Gurbet'in panik ve üzüntü dolu bakışları bana döndü. Ben ise öylece kalakalmış bir haldeydim. Filmlerdeki o meşhur sahneyi böyle yaşayacağım

zerre aklıma gelmezdi.

"Abdo."dedi Ahmet Ağa yüksek bir sesle."Sözümün üstüne söz edersen sana da hakkım haramdır."

Abdo milli şok ve sinir bakışını atarken o hızla arkasını dönüp eve ilerledi.

"Baba..."dedi Gurbet yine kesik bir sesle ama ileri giden adımı abisinin ters bakışı ile ileri gidemeden yerinde kaldı. Bakışları annesine döndü."Anne..."

Naze hanım dertli dertli ellerini dizlerine vurdu. "Sen ne yaptın gızım? Niye bunu yapmışsındır gızımmmmm?"

Neze hanım dizlerini dövüp Abdo sinirle yanındaki teneke kutuya tekme atıp ortamdan uzaklaşırken Gurbet artık ciddi bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Derin bir nefes verdim. Ben buraya bu görüntü için gelmemiştim. Bu böyle bitemezdi. Elimi Murathan'ın elinden çekip Ahmet Ağa'nın peşinden içeri hamle yapıyordum ki Murathan durdurdu. Bakışlarımı istemsizce ona çevirdim. Parmakları nazıkçe elimi tekrar kendine doğru çekti. İki adımda sol tarafına yapışmış bulunuyordum.

Anlamıştı ne yapacağımı. "Şu an sinirli." dedi kısık bir sesle. "Üstelemeyelim artık Gökçen. İzin verdi işte."

Yanımda ağlayan Gurbet ve annesine, çaresizce onlara bakan Ferhat'a baktım. Sonra bakışlarımı tekrar kehribarlara kitledim. "Bunun için mi geldik o kadar yolu yani Murathan? Değişen ne oldu yani şu an? Olmaz öyle."

En memnuniyetsiz haliyle sağına soluna bakıp tekrar bana döndü. "Şu an yapabileceğimiz bir şey yok artık." dedi kısık bir sesle. "Gurbet güvende. Merak etme. Babası son sözü söyledi. Abisi bir şey yapamaz."

Başımı hızla sağa sola salladım."Olmaz. Babası sırtını döndü. Bu şekilde güvende falan değil."

Hızla elimi elinin içinden çektim. Kararlı olduğumu görmüş olmalı ki bu sefer elimi zorlamadan bıraktı. Ben ise kararlı adımlarla Gurbet'e yöneldim. Sol bileğini kavradım. "Ne diye ağlıyorsun?" dedim hafif sert ama ılımlı bir sesle. "Sürekli kaçarsan hiç bir şeyi çözemezsin Gurbet. Yürü benimle." İlerleyip onu da benimle birlikte eve çektim.

Eve girince gün ışığından hafif karanlığa girmenin loşluğu ile gözlerim anlık bocalasa da hemen toparladım. Önümde açık üç kapıyı hızlı gözden geçirdikten sonra Ahmet Ağa'yı ortadaki oda da, sedirin üstünde dertli dertli otururken görünce o yöne ilerledim. "Gökçen hanım..."dedi arkamdan

Gurbet. Elimi çekip kararlı adımlarla ilerleyen beni durdurdu. Bakışlarımı ona çevirdim. Başı yerdeydi ama çenesinden damlayan gözyaşlarını görmemek imkansızdı. "Kızar..." diye tamamladı cümlesini.

Ona bakarken aklımda bir anı belirdi.

Babamın en sevdiği kitaplardan birini boyamışım. Annem çok kızıyor. Baban gelsin, görürsün sen diyor. Kızacak diye çok korkuyorum. Akşam oluyor. Babam eve geliyor. Onu görünce birden ağlamaya başlıyorum. O ise annemin dediği gibi bana kızmıyor. Tam tersine hemen kucağına alıyor. Gözyaşlarımı siliyor. Baba diyorum, çok kızdın mı? Gülüyor. Saçlarımı geri itip yanaklarıma kocaman öpücükler bırakıyor. Olur mu hiç? Nasıl kızayım ben sana mavişim? Hem babalar kızlarına kızmazlar, kızsalar bile kıyamazlar.

Ne yaparsa yapsalar bile mi? diye soruyorum.

Yine gülüyor. Ne yaparsa yapsalar bile diye cevaplıyor beni.

Nasıl oluyordu bu bilmiyorum ama sesi yoktu bu anının. Sadece kelimeler ve görüntüler vardı. Ama oradaydı.

"Kızarsa kızsın." dedim güven veren bir tebessümle. Çenesini tutup başını yerden kaldırdım. "Dik tut başını Gurbet. Utanacak bir şey yapmadın."

Gözyaşları oluk oluk süzülüyordu yanağına. "Ama..." dedi içini çeke çeke. "Kızım değilsin dedi."

Derin bir nefes verip tekrar elini tuttum. "Gel benimle." diyerek Ahmet Ağa'nın olduğu odaya doğru ilerledim. Yan odalardan birinden gelen çakır gözlüm böğürtüsünü ise hiç ama hiç umursamadım. Manyak dede. Bir gözü toprağa bakacağına hala bana bakma peşinde. Odaya girince Ahmet Ağa'yı sedirin üzerine bağdaş kurmuş, ifadesizce camdan bakarken buldum. Önce bir durdum. Ben durunca Gurbet'te durdu. Sonra arkamdaki Gurbet'e en cesaret verici tebessümümü gönderip ilerledim.

Aklımda sadece tek bir düşünce vardı; *Babalar kızlarına kıyamaz. Kızsa bile kıyamaz...*

Ne olur yardım et baba...Ne olur bana şu an yardım et...Ne olur dediğin gibi olsun...Ne olur...

Ahmet Ağa bizim geldiğimiz farkındaydı ama bakışlarınızı bize çevirmedi. "Ne var?" dedi ters ters. "Daha ne istiyorsunuz?"

Cevap için hiç beklemedim. "Affetmenizi."

Ters bakışları bana döndü. Tontik ağam kızıncada Angry Bird'e benziyordu. Pek tatlıydı. "Sana saygım sonsuzdur Dohtor." dedi. "Ama

şansını fazla zorlamayasan. O yanındaki ne istiyorsa tamam dedim işte. Başka diyecek sözüm yoktur!"

"O yanındaki dediğiniz sizin kızınız."

Bakışlarını Gurbet'e asla değdirmeden tekrar önüne döndü."Artık değil..."

Gurbet'in dudaklarından minik bir hıçkırık kaçarken ben derin bir nefes daha aldım. "Benim babam yok." dedim güçlü bir sesle. Ortama derin bir sessizlik çöktü. Ahmet Ağa'nın bakışları göz ucuyla bana dönerken ben konuşmaya devam ettim. "Şehit düştü. Hakkari'de." Ahmet Ağa'nın bakışları artık tamamen bendeydi. "Çok küçüktüm şehit düştüğünde ama az çok hatırlıyorum. Ve hatırladığım anılardaki babam...Size çok benziyor. O da sizin gibiydi. Yani sizin Gurbet'e olduğunuz gibi. Gözümün içine bakardı, severdi, babayım ben deyip sevgisini heybetli duruşunun arkasına gizlemezdi. Ben buraya kendimi Gurbet sizi de babam yerine koyarak geldim. Düşündüm. Dedim ki; Gurbet olsan ne yapardın Gökçen?"

"Bunu mu yapardın?"dedi güçsüz bir sesle.Bakışları artık sert değildi.

"Bunu yapardım." dedim hemen. "Alırdım sevdiğim adamı, tutardım elini böyle Gurbet gibi mertçe çıkardım karşısına."

Yutkundu. "Baban..." dedi. "O ne yapardı o vakit?"

Bilemedim o an için. Kestiremedim ne diyeceğini. Babamı bu denli unutmaya başlamış olmam daha çok yaktı canımı. Cevabı ise benim yerine başka biri verdi.

"Seni ne mutlu edecekse onu yap derdi." dedi arkadan Murathan'ın sesi. "Ama asla arkasını dönmezdi. Kızının elini bırakmazdı."

Kafamı arkaya çevirdim. Kapının girişine dikilmiş, bütün heybeti ile bizi izliyordu. Bakışlarımız kesişince istemsizce minik bir tebessüm oluştu dudaklarımda. Babamı unutmamıştı. Tıpkı benim de Yusuf amcaı asla unutmadığım gibi. Doğruydı. Ne olursa olsun Ali Alptekin tuttuğu bir eli asla bırakmazdı. Benim bu hayatta ki en büyük şansım ise Ali Alptekin gibi bir adamın kızı olarak doğmaktı.

Öyle el bebek gül bebek büyüyen prenses masalları okumamıştı benim babam bana hiç. Onun masallarında Pamuk Prenses, prensi onu izinsiz öptü diye savcılığa verirdi. Padişahlar kızlarını Keloğlana falan vermezdi. Cindirella ona işkence yapılan yerde kalmaz, evde oturup salak bir prensin onu ayağından tanımasını beklemezdi. Toplar bohçasını kendine başka iş bulup çalışırdı. Rapunzel kendi saçını aşağı salar, prens falan beklemeden çıkar giderdi.

Benim en büyük ikinci şansım ise Ali Alptekin gibi bir adamın kızı olarak 6 yıl da olsa onunla birlikte yaşayabilmektir.

Güzel seven babalar, çocuklarından ayrılmamalıydı...

Murathan bütün ifadesizliği ile ilerleyip yanıma geldi. Ben ise tekrar Ahmet Ağa'ya döndüm. Derken Naze hanım da odaya girdi. Sessizce arkamıza dikildi. Ben ise Ahmet Ağa'nın yumuşayan bakışlarından aldığım cesaretle Gurbet'i kolundan tutup hafifçe öne iteledim. Hala ağlıyordu. Ama bu sefer başı dikti. Ne demek istediğimi anlamış olacak ki ürkek adımlarla ilerleyip babasının oturduğu sedirin en ucuna tünedi.

Ortamı daha da yumuşatmak adına boğazıma oturan yumruya rağmen konuşmaya devam ettim. "Hem siz bize dememiş miydiniz sevdanın gizlisi olmaz, gizleniyorsa zaten sevda olmaz diye. Kızınız da işte her şeyiyle karşınızda. Kaçabilirdi. İzin vermezsiniz deyip gidebilirdi ama burada. Yanınızda. Hem babalık biraz da affedici olmak değil mi..?"

"Baba..." dedi Gurbet tekrar içli içli. İkisi de yandan birbirlerine üzgün üzgün bakıyorlardı. Derken Ahmet Ağa'nın yanağına doğru bir gözyaşı yuvarlandı kızına bakarken. Dudakları büzüldü ve Gurbet'den tarafa olan kolunu yavaşça yukarı kaldırıp kızına yanına gelmesi için minik bir baş işareti yaptı. Bunu bekleyen Gurbet daha çok "Baabaaaa!" diye bağırarak Ahmet Ağa'ya ilerleyip kolunun altına sinince dudaklarımda kocaman bir gülümseme oluştu.

Ama bu gülümsememin aksine boğazıma kocaman bir yumru gelip kurulmuştu. Keşke babama bir kere daha doya doya sarılabilseydim... Keşke en azından sesini hatırlayabilseydim. Keşke... Keşke... Keşke... Bir yığın keşke.

Naze Hanım'da yandan ilerleyip ikisine birden sarıldı. Üçü birlikte içli içli ağlarken derin bir nefes verdim. Göz pınarlarım doluyordu. Harika. Bir burada ağlamadığım kalmıştı çünkü.

"Ali amca olsa Ferhat'ın topuğuna sıkardı yalnız..." diye yanımda mırıldanan Murathan'la gözümden bir damla yaşın yanağıma yuvarlanmasına eş değer olarak güldüm. Çaktırmamak adına hızla yanağıma düşen yaşı sildim.

"Bu detaya şu an ihtiyacımız yok Kepçük."

Ona bakmadan yanağımyı silip elimi geri indirmiştim ama sıcak parmakları birden benim hafif ıslak parmaklarıma usulca değdi. Yine dönüp bakmadım. Şu an tek manzaram bu aile tablosuydu. Tek temennim ise Abdo malının gelip bozmamasıydı. Ama parmaklarımın üstüne hafifçe dokunan

parmaklarının üzerimde mıknatıs etkisi vardı. Evet,kesinlikle bu vardı. Yoksa benim de minik minik onun parmaklarına dokunmamın başka açıklaması olamazdı.

Ben bir malım...

Ama Murathan benim aksime bu hareketime şok falan değildi. Yandan göz ucuyla baktığımda dudaklarında yarım bir tebessümle o da önündeki manzarayı izliyordu. Ama ona baktığımı anlamış olmalı ki onun da bakışları bana döndü. Bir iki saniye öylece baktık birbirimize.Sonra bir şey söylemeden aynı hızla önümüze döndük.

Pamuk'un neden inatla Kepçük'e yapıştığını şimdi daha net anlıyordum sanırım. Bura güvenliydi, sıcaktı, huzurluydu, tanıdıktı...Çok tanıdıktı...

Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Bu Abdo'nun sorun çıkarmayacağına emin misin?"

Derken odaya, "Çakır gözlüm, sen neredasın?" diyerek belalım girince ikimiz de arkaya dertli bir bakış atıp aynı anda derin bir nefes verdik.

"Asıl sorunu ben şimdi çıkaracağım ha." diye ağzının içinde söylendi bordo goril. Dedenin yanındaki kadın 'Ağam dur' diyerek reklam arası sugar grandfatherımı geri çekerken Gurbet, babası ve annesi de ayrılmışlardı. Dede gitmişti ama Murathan ve siniri hala yerli yerinde bir şekilde yanımda dikiliyordu. Ağzının içinde milyon bir şey mırıldanıyordu. Ama anladığım tek şey, "Azrail'i edecek beni sonunda." cümlesi olmuştu.

"Yaşlı başlı adam."dedim önümdeki aile tablosunu bozmamak adına sessizce. "Söylenip durma artık. Çok ayıp."

"Yaşlıysa yaşlılığını bilsin." diye o da sessizce yükseldi. "Bir çakacağım görececek çakır göz nasıl oluyor."

Aklıma dolan türlü hinliği olabildiğince geri kovalamaya çalıştım ama bir tanesi zank diye aradan sivrildi. Kıskanıyor mu lan bu beni?

"Neden bu kadar yükseldin hiç anlamış değilim şu an..."dedim masum masum. Yandan bir bakış attığında o da göz ucuyla bana bakıyordu. Benim bu masum soruma karşılık muazzam bir göz devirme ile önünde döndü. Ama tekrar sıkıca elimi kavrayıp yine,yeni,yeniden yanına çekerek.

Bu da harbi harbi yapıştı kaldı ha. Zırt pırt elime yapışmalar falan...

Buradan yürünür Gökçen, dedi sol melek.

Yürümek istediğimizi kim söyledi, diye hemen araya daldı sağ melek.

Ben dedi sol. Ben dedim kardeşim ne olmuş? Neden yürümeyelim?

Kendini kaptırma! diye sert bir tonla uyardı sağ. Yine geride kalan oluruz. Yine aynı şeyleri yaşarız. Yine bekleyen oluruz. Sakın kendini

kaptırma Gökçen.

Bu çıkış karşısında sol sustu. Hatta beynimdeki her şey sustu. Sadece tek bir ses konuştu. Geride kalan olma...Bekleyen olma... Artık değil...Yine değil...

Derin bir nefes verdim. Sonra ise Kepçük'ün elinin içindeki elimi yavaşça gevşettim. O eli tutma. Sakın Kepçük'e yapışma Pamuk. Lütfen bunu bana yapma. Ama benim gevşeyen parmaklarımın aksine o sıkı sıkı elimi kavlıyor, inatla bırakmıyordu.

Ben de bırakmak istemiyordum.

Kendimle çelişmekten yorulmuştum...

"Dohtor kızım."diyen Ahmet Ağa ile bulunduğum ortamın şükür bismillah farkına varıp ortama döndüm. Yanağına düşen bir yaşı hızla silip ıslak bakışlarını bana dikti. Gurbet ise büyük bir minnetle bakıyordu bana.

Ahmet Ağa ağır hareketlerle oturduğu yerden ayaklandı. Yavaş adımlarla bana doğru ilerledi. Bir saatte yaşlanmıştı sanki. Öyle bitkin duruyordu. Tam karşıma dikildi."Bundan gayri."dedi. "Say ki bir baban da benim..." Titrek elleriyle yanaklarını sildi.İçten bir bakış vardı gözlerinde."Çünkü ben seni bundan gayri kendi kızım sayıyorum. Ve madem babana benziyorum...Bilesin..."Hala birbirine kenetli olan ellerimize baktı. "Baban burada olsa,tuttuğun bu elden razı gelirdi."

Bakışlarımı Murathan'a çevirmedim. Asla da çevirmeyi düşünmüyordum zira aklımda dönen yine sayısız sessiz kelime vardı.

Murathan'ın elini bırakma Gökçen.

Bakkala sakın Murathansız gitme kızım.

Murathan'ın eline yapış Mavişim. Tanısan bile başkasına gitme.

Oyun oynarken Kepçük'ün elini bırakma tamam mı babacığım? Kaybolursun bak yoksa.

Gökçen gözünün önünden kaybolmasın Murathan. Sakın elini bırakma oğlum.

Ahmet Ağa'ya sadece gülümseyebildim. Çünkü şu an hıçkırmamı engelleyecek tek eylem buydu. Gülümsemek ve bakışlarımı Murathan'a asla değiştirmemek.

"Lan senin ağzın ne derrr?" diye yükselen Raşit Ağa'ya artık sadece ifadesizce bakabiliyordum çünkü Gurbetlerin taraftan sonra burası gayet süt liman bir a iretti.

Nerede miydik?

Goyan a ireti,yani safiko Ferhat'ın tarafındaydık şimdi de. Gurbet tarafını tatlıya ba lamı tık. Abdo babasından yüz bulamadığı için artık bo a silah çekip durmuyordu. Murathan'ın söylediğine göre diğer abileri sorun de ilmi . Onlar uysalmı .  nemli olan bu taarruzmu  ki onu atlatmı ız. Tabi buna atlatmak denirse. Kafamın içinde havaya yaylım ateşi açan aşiret d   n  vardı resmen.

Allah'ım, aşiret görmek istiyorum derken bu kadarını da kastetmemi tim ben ama ya...

Bilge haklıydı. Duada detay belirtmek hayat kurtarırdı.

Goyan a ireti daha küçük bir a iretti. Küçük dediğim kocaman bir köy. Onlara göre k   km  . Tabi herkesin a iretine kimse karı amazdı. Kocaman bir köy küçükse, k   kt r. Şu an durumu Ferhat'ın ailesine açıklama kısmındaydık ama Ra it A a pekte ılımlı değildi. Benim de oğlum Ferhat malı olsa ben de bunu evlendirmeye ılımlı olmazdım ya, neyse...

Heybetli bir adamdı Ra it a a. Hele bir bıyık vardı ki...Zibidi gonzales ile yarı ırdı valla. Bıyı ın a ası vardı. Öyle bir bıyık söz konusuydu.

"Seviyorum baba." diye kırkınıcı kere diklendi Ferhat.

Acaba kaç kere daha bu sahneyi izleyecektik? Zira 10 turdur aynı replik dönüyordu.

"O ne derse babası onu kabul edermi ..." diye milli homurdanmasını gerçekleştirdi tam yanımdaki bordo goril. "Anca boş laf zırto. U ra tı ımız adama bak."

Derin bir nefes verip ya sabır moodun da yavaşça başımı salladım.  u durumda araya atlayıp senin o lun sakattır Ra it A a demedi i için  anslıydım. "Sus artık Murathan." dedim dişlerimi sıkarak. "Geldin geleli ağzının içinde sürekli ne diyorsun be?!"

O da bana göz devirdi."S v yorum." dedi bütün netli i ile. " stersen a zımın içinde değil de dışında da durabilir ama."

Gözlerimi kocaman açıp kınayıcı bir bakış attım. Sonra millete çaktırmamak adına tekrar hanım kız moodun da önüme döndüm çünkü şu an bulunduğumuz ortamdan kadınlı, erkekli,nineli, dedeli toplam 25 kişi vardı ve hepsi bize bakıyordu. Hepsi kendini tanı tırmı tı ama aklımda

kalanlar halaları; Zübeyde, Zülfiye, Züleyha ve Zülfinaz'dı. Ama hangisi Zübeyde hangisi Zülfiye hangisi Züleyha hangisi Zülfinaz'dı şu an zerre fikrim yoktu.

Aşiret ailesi sorunsalı...

"Aşiret ortasındayız,salak salak iş yapma."diye ağzımın içinde homurdanıp çayımdan bir yudum aldım. Ama çay dehşet acıydı. Ferhat ve babası hala istemeye gideriz,gitmeyiz kavgası yaparken ben acı çayı burnumdan püskürmemek adına yoğun bir savaş içindeydim. Derken imdadıma çok şükür elinde bir kase dolusu şekerle gelen genç bir kız yetişti.

Saçlarının uçları sarı, dipleri siyah, kocaman kara kara gözleri olan esmer bir kızdı. Allah affetsin bence hafiften Tarık Mengüç'e benziyordu. Ve geldik geleli feci halde gözüme batmaktaydı. Çünkü kendisi fark edilmemesi imkansız derecede Murathan'a süzülüyordu. Sürekli kapı arasından ona bakıp kıkırdayarak içeri kaçmalar, zırt pırt bir şey ister misiniz diye sormalar, alttan alttan sırtımlar falan...

Aşiret ortasında yaptığı hareketlere bak!

Önümüzde durdu. Tam elimi kaseye uzatıyordum ki o yüzünde enteresan, hanım hanımcık bir gülüşle kaseyi direkt Murathan'a uzattı. Elim havada öylece kaldı. O ise yine süzüm süzüm süzüldü. "Buyurun komutan. Şeker vermemişler. Ayıp etmişler." dedi ince bir sesle.

Birde bayıl istersen Feriha...

"O şekerini pek sevmez." dedim lap diye.

Niye bunu dedim lan ben?

Kızın ve Murathan'ın bakışları doğal olarak bana dönerken keşke benim de doğal olarak dönebileceğim bir yer olsaydı ama yoktu. Lanetti.

"Sütlü şeker sever o."dedim durumu toparlamak adına. Mallığımı çaktırmadan asil duruşumu koruyarak ben kaseye uzanıp limonlu bir şeker aldım. "Onun yiyeceği şeker yok burada." Şekerin kağıdını kendimden emin bir şekilde açıp ağzıma attım. Peki ben bunun sütlü şeker sevdiğini nereden biliyorum lan?

"Öyle mi?"dedi kız. "Eeee bakayım ben sütlü var mı?"

"Gerek yok."dedi Murathan. Bakışlarını bana çevirdi. Muazzam bir ima vardı bu bakışlarda. Lanetti. "Dediği gibi.Sevmem pek şeker.Sütlü hariç..."

Kız başka bir şey söylemedi ama yüzü hafif düşmüş bir şekilde önümüzden geri çekildi. Ben ise ayağın en malına yatmaya devam ederek

şekeri ağzımda çevirerek o hariç her yere baktım. Ama bakışları üzerimdeydi. Neden üzerimdeydi? Harbi lanetti.

"Lan başka kız mı yoktur?" diye yükselmeye devam etti Raşit Ağa. "Düşmanın kızını aldı diye ele güne madara mı edeceksin lan beni?"

"Yohtur." dedi Ferhat kararlılıkla. "Ben onu istiyorum baba. Vallah bana başka kız yoktur. Ben onu seviyorum."

"Lan başlarım sevgine!" diye yükseldi babası. "Yarın kalkar başkasını seversin sen. Senin ağzınla iş mi yapılır?"

"Haklı..." diye homurdandı kaynana Murathan. Bakışlarımı ona çevirmeden uyarmak adına dirseğimle kolunu itekledim. Huyuna sövdürecek beni en sonunda.

"Çok pardon..." diyerek araya daldım. Bütün bakışlar bana dönerken ben nazıkçe devam ettim. "Bölüyorum ama özel olmayacaksa bir soru sorabilir miyim?"

"Özeli mi kalmış daha dohtor hanım yav?" dedi Raşit Ağa. "Zaten rezil olduk size de kusura kalmayın. Takmış sizi peşine bu puşt. Uğraştığınız işlere bak."

"Yine haklı." diye tekrar homurdandı Murathan.

Bu sefer bacağımı yandan bacağına vurdum. Ne var be dercesine bir bakış attı. Eben var salak. Aşirete taratacak bizi manyak. Bordo bere de olsan koca köyü tarayıp çıkamazdık buradan yani. Yoksa çıkar mıydık?

Ne diyorsun Gökçen ya? Yine ne saçmalıyorsun be kızım?

Kendime ve Murathan'a söylenmeyi bırakıp hızla sorumu yönelttim. "Siz tam olarak neden düşmandınız acaba?"

Ortam derin bir sessizlik çökerken Raşit Ağa'nın yanında oturan bir adam şöyle cevapladı beni;

"Öküz."

Boş bir bakış attım. "Ne?"

"Benim tarlamdaki öküzün bacağını kırmıştır." dedi Raşit Ağa. Öfkeyle kısıldı gözleri. Bıyıkları bile sinirlenmişti.

Boş bakışımı sürdürdüm. "Yani öküzün ayağı kırıldı diye mi düşmansınız?"

Bütün o da aynı anda cevapladı beni. "Heeee!"

He mi?

Arkadaşlar ciddi he mi?

REALLY?

"Bütün bu tantana bu yüzden miymiş yani? La havle..."diye yanımda milli söylenmesini gerçekleştiren Murathan'a bu sefer hiç bir şey demedim zira haklıydı. Benim de yegane tepkim buydu. Harbi la havle arkadaşlar.

"Eeee tabi karışmak istemem ama..."dedim ılımlı olmaya çalışarak. "Çok abartılmamış mı sizce de? Yani bir öküz için...Ha yanlış anlaşılma olmasın ben daimi hayvan haklarından yanayımdır ama yani şimdi bir öküz ayağı için de sülaleler kanlı olmaz di mi yani?" Gülerek Murathan'a döndüm. "Haksız mıyım komutan? Sen de bir şey söylesene."

"Aynen." diyerek beni onayladı ağzını kırdığının bordo gorili. Zahmet oldu... Gözlerimi belertince mesajı almış olmalı ki derin bir nefes verdi. "Mesele neyse halletmeye çalışırız. Siz iki ağa kendi köylerinizde gençler kolayca evlensin diye başlık parasını bile kaldırdınız. Şimdi kendi çocuklarınızı ayrı mı bırakacaksınız?"

"Aynı şey değil."dedi Raşit Ağa.

"Farkı ne?"diyerek ben araya girdim. "Başkalarına derman olup kendi çocuğunuza zehir oluyorsunuz."

"Bula bula bulduğu şifaya bak."dedi oğluna ters bir bakış atarak."Başka kız mı kalmadı lan? Bir de dayak yemiş onlardan. Şu suratına bak! Olmaz olsun senin gibi oğul."

"Onlar değil. Ben dövdüm."dedi birden Murathan. Bütün bakışlar anında bize döndü tabi.

Valla taranacağız burada biz.

Güldüm.Evet. Ortamı yumuşatmak adına en mal halimle güldüm. "Şaka."dedim hala gülerken. "Murathan Ferhat'ı çok sever de. Buraya gelirken öyle şakalaşıyorlardı. Eeee asker adam tabi bu. Eli biraz ağır. Öyle yanlışlıkla çakıverdi çocuğun ağzına."

Yalandaki mallığa bakar mısınız? Utanç içindeyim ama göt korkusu...

Raşit Ağa oğluna bir ters bakış daha attı."Az daha çaksaymışsın keşke komutan. Az çakmışsın."

"İstek varsa neden olmasın."diyen Murathan'ın homurtusunu karşılık elimi dizine vurup yandan misafirlikte yaramazlık yapan çocuğuna 'buradan çıkınca seni mahvedeceğim' temalı anne bakışını attım. Bordo goril yine ne var dercesine kafa göz yaptı tabi.

Ananın a-

Özür dilerim Neslişah teyze. Valla ben sövmedim, oğlun sövdürdü.

Birden,"Buyrun komutanım. Madem şeker sevmiyorsunuz kek getirdim." diyen kadın sesiyle önüme dönüm. Dönmez olaydım. Tarık Mengüç yine

tepemizdeydi. Hem de yine Murathan'a süzüm süzüm süzülerek. Tek kaşım usulca havaya kalkarken tip tip baktım. Ben senin derdini çok iyi anladım anlamasına ablacığım ama zaten şu an nefesi götümüzden atıyoruz. Birde seninle mi uğraşalım sence?!

Murathan kek tabağına ve tepesine dikilen Tarık Mengüç'e ifadesizce bakarken benim içinden geçen yine kırılışı dilimden döküldü.

"Ayyy portakallı mı o?" dedim ileri uzanıp kek tabağını kızın elinden hızla alırken. Burnuma yaklaştırıp kokladım. Gerçekten portakallıydı. "O portakallı şeyleri de hiç sevmez." dedim keki kendi önüme koyarak. "Çok teşekkür ediyoruz canım ama." Kibar bir gülümseme ile kekten bir çatal aldım. Hızla yuttum. "Ben çok severim."

Kız aval aval bakakalırken Murathan'ın bakışları da tabii ki bendeydi. Allah seni almasın Gökçen. Bırak ne bok yerse yesin. Ne yapıyorsun sen?

Çaktırma. Çaktırma. Çaktırma.

"Belki severdi. Yeseydi bi..." dedi doğulu Tarık Mengüç.

Kendime olan sinirimden ağzıma kocaman bir kek daha tıktım. Bu şekilde susmak ne belki bilirdi çenem ama tabii ki bilmedi. Kızın bu çıkışına karşı ağzımdaki lokmayı zorla yutup bakışlarımı kıza diktim. "Yemez." dedim net bir sesle. Aynı ifadem ile Murathan'a döndüm. "Yer misin?"

Önce bir baktı. Boş boş göz kırptırdı. Sonra ise dudağının bir kenarı usulca yukarı kıvrıldı. "Yemem..."

Ama ben bok yerim. Gökçen, niye böyle yapıyorsun? Dursana kızım.

"Ne seversiniz? Onu getireyim?" dedi Tarık Mengüç bu kez.

Durursam şerefsizim.

"İstemez." diye hafifçe yükseldim bu kez. "Hiç bir şey istemez." Kız boş boş bakınca ise hafif çatık kaşlarla durumu toparlamaya çalıştım. "İstemeyiz yani. İlginiz için teşekkürler ama bunlar yeterli."

Dik bakışımı anlamış olmalı ki 'ee iyi madem' gibi bir kafa hareketi yaparak geri çekildi. Herkes mi manyak olur be?! Düştüğüm ortama bak.

"Niye bu kadar yükseldin şu an hiç anlamadım..." diye benim yaklaşık bir saat önce ona dediğim cümleyi Murathan yandan mırıldanınca gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Sen gerçekten çok fena bir adam olmuştun Kepçük... Bir anı da kaçır be?!

"Kes sesini." dedim önüme bakmaya çalışarak. "Biz burada gerim gerim gerilmişiz o ha bire bir şey getiriyor. Nasıl yükselmeye bilirim? Yemek

yemenin sırası mı şu an sence?" İleri uzanıp sinirle ağzıma bir kek parçası daha tıktım. Boğulayım ben emi.

Şu an bana bakıp sırtıyor olabilir. Bu görüntüyü görmek istemem. O yüzden inatla Raşit Ağa'ya diktim bakışlarımı. Hala oğluna kızmakla meşguldü. "Senin gibi evlat olmaz olsun lan."

Katılıyorum.

"Baba..."dedi Ferhat düşük omuzlarla.

"Deme bana baba!"

Yandan pos bıyıklı bir bey amca daha ilk defa araya girdi. "Ahmet...O bilir mi bu işi?"

"Biliyor."dedi Murathan."Gelsin istesinler, kapım açıktır dedi."

Raşit Ağa'nın sinirli kaşları ve bıyığı ilk defa normal bir halde. "O mu dedi bunu?"diye sordu tereddütle.

"Evet."diye bu kez ben cevapladım. "Gururu yüzünden çocuğunu üzmedi yani."

Raşit Ağa ve bir oda dolusu insan bir şey söylemeden bana bakarken yanımdaki Murathan ileri doğru eğildi. Kollarını dizlerine yasladı. "Bakın..."dedi ciddi bir tonla. "Ben Murathan Karakurt. Komutan Karakurt. Az çok tanıyanınız vardır beni belki. Sana da, Ahmet Ağa'ya da saygım sonsuzdur Raşit Ağa. Düşmanlığınız beni alakadar etmez. İkiniz de iyi adamlarsınız, bilirim. Askeri, devleti sayar, korursunuz. Bunu da bilirim. Bu yüzden kalkıp geldim buraya zaten. Bu çocukları gördüğüm yerde alıp kaçırabilirdim ben. Aileleriniz izin vermez, kaçın diyebilirdim. Öyle bir yere saklardım ki hem de bir Allah'ın kulu bulamazdı. Ama yapmadım. Size güvendim. Kötü bir şey yapmayacağınıza emin olduğum için aldım karşınıza getirdim. Ahmet Ağa beni yanıltmadı. Kızı için düşmanlığı bir kenara attı, size kapılarını açtı. Şimdi..." derin bir nefes daha verip odadaki herkese tek tek değdirdi bakışlarını. En son yine Raşit Ağa'da durdu. "Son karar senin."

Raşit Ağa cevap vermeden bir iki saniye baktı Murathan'a. Yavaşça pos bıyıklarını sıvazladı.Ters bakışları ağır ağır oğluna döndü. Sonra tekrar Murathan'a. "Ahmet he dedi yani. Öyle mi?"

"Öyle."dedi Murathan.

"Tek bir sorunda...Olacakların farkındasın değil komutan?"

"Sorun çıkmayacak."dedi Ferhat hızla. "Yemin ediyorum baba."

"Sen sus lan."dedi Raşit Ağa ters ters. Sonra dertli bir nefes daha verdi. "Doğdun doğalı bana bir faydalı işin yok."dedi oğluna.Sonra yavaşça

arkasına döndü. Pos bıyıklı diğer adama baktı. "Ağabey?" dedi sessizce. "Ne dersin?"

Hepimizin bakışlar ağabey amcaya döndü tabi. Ağa'da olsa son sözü abi söylüyordu buralarda sanırım. "Madem komutan bize güvenmiş."dedi ağabey bakışlarını Murathan'a dikerek. "Ben de komutanın lafına güvenirim. Sen ne dersen o olsun. Senin evladındır."

Murathan başını eyvallah der gibi hafifçe sağa eğerken Raşit Ağa yine başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Çatlayacağım be ağalar. Bir şey deyin artık. Ayrıca Murathan'ın buralardaki forsu da gözümünden kaçmamıştı. Komutan Karakurt geliyor deyince herkes başım üstünesiniz deyip buyur ediyor, tarlasında,bağında ne varsa önümüze getiriyordu.

"Ey."dedi huysuzca."Gidek isteyek bahah."

Odadaki diğer kadınlar eşarplarını ağzına sarıp bürük altından bir şeyler konuşurken ben kocaman sırttım. Aynı ifadem ile Murathan'a döndüm. İmkân olsa fok gibi ellerimi falan da çırpardım ama asil ve hanım duruşumu korumalıydım. O yüzden Murathan'a da kocaman gülümsemekle yetindim. Onun ifadesizliği ise yavaşça dağıldı. Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında bana bakarken. Sıcacık baktı. Her zerremi ısıtacak kadar sıcacık hem de.

"Madem iş tatlıya bağlandı bize müsaade o zaman."diyerek önüne döndüğünde yine ışık hızında ifadesizliğini kuşanmıştı. Tek hamlede ayağa kalkınca ben de onunla beraber ayaklandım. Onunla birlikte herkeste ayaklanmıştı. İnsanlar üzerinde garip bir etkisi var demiştim...

"Akşam yemeğine kalın."dedi Raşit Ağa. "Buralara kadar gelmişsiniz. Bırakmayız."

"Başka zamana sözümüz olsun."dedi. "Çok geç olmadan gidelim. Yarın ikimizin de işi var."

Yine bir iki ısrar oldu ama Murathan inatla kabul etmeyince onlar da artık ısrar etmeyi bıraktı. Biz ve Raşit Ağa önde diğerleri arkamızda ordu şeklinde evden çıktık. Murathan bu süreçte de yine elime yapışmıştı. Ayak üstü bir iki muhabbet daha edip Raşit Ağa'ya bizi kırmadığı için teşekkür ettikten sonra yine,yeni,yeniden el ele arabaya ilerledik.

"Uhulayalım istersen." deyince bakışlarını bana çevirdi.

"Ne?"

"Ellerimizi diyorum."dedim elimin içindeki elini benim elimle beraber yukarı kaldırarak. "Uhulayalım istersen Kepçük."

Göz devirerek önüne döndü."Bıraktığım saniye bir bok yemeyeceğine emin olsam bırakacağım ama inan şu köylerden çıkana kadar sana zerre güvenim yok Pamuk."

"Yine abartıyorsun."dedim ekşimiş bir yüzle. "Şu an ne yapabilirim en fazla? Öylece yürüyorum yanında zaten."

"Susup yürümeye devam et o zaman."

Ofladım. Ama elimi geri falan da çekmedim. Kendi ile beraber beni de ilerletmesine izin verdim. Ama arkadan yükselen,"Gökçen hanım,komutanım."böğürtüsü ile durduk. Gelen Ferhat'tı. Koşarak yanımıza gelip nefes nefese önümüzde durdu. Nefesini toparlamak adına önce öne eğilip bir iki saniye bekledi ama Murathan'ın onu beklemeye pek niyeti yoktu.

"Yine ne var lan?"dedi ters ters."Bir sal artık. Harbi dağıtacağım sonunda suratı-" diyordu ki Ferhat kollarını açıp Murathan'a sarılınca adamın azarı da tersliği de öylece kalakaldı. "Ne oluyor lan?"dedi şaşkın şaşkın.

"Teşekkür ederim komutanım."dedi Ferhat daha sıkı sarılarak.

Murathan'ın suratında aşırı tatlı bir ifade vardı. Sinir ama ne yapacağını bilememek... Gülmemek için dişlerimi dudağıma geçirdim. O ise göğsüne yapışan mal Ferhat'ı boşa kalan eliyle hızla geri itti. "Adam gibi teşekkür et oğlum. Napyon lan?"

Ferhat geri çekilip sırtarak baktı bize. "Siz olmasanız hayatta halledemezdik bu işi. Allah razı olsun sizden." deyip coşkuyla bana yöneliyordu ki Murathan hızlı bir refleksle ensesinden yakalayıp geri savurdu.

"Ağır gel lan! Tamam, kabul ettik teşekkürünü. Haydi uza şimdi sülalenin yanına. Yoksa harbi kıracağım o burnunu senin. Haydiiii!"

Ferhat mal mal sırtmaya devam etti. "Emredersiniz Komutanım."dedi aynı mallıkla. Murathan'ın terslemeleri bunun hoşuna falan gidiyordu galiba. "İstemeye sizi de bekliyoruz."

"Bok beklersiniz."deyip hızla arkasını döndü. Eli elime uhulu olduğundan istemsizce ben de peşinden sürüklendim.

"Murathan."dedim kınayıcı bir sesle. "Çok ayıp." Arkamı dönüp Ferhat'a bağırdım. "Haber edin siz bizeteee. Gelirizzzz."

"Tamam."diye o da beni cevapladı. Uzaklardan gelen bir gemi görmüş gibi şiddetle el salladı. İstemsizce güldüm bu haline. Tam olarak arabanın yanına gelmiştik zaten. Ellerimiz ayrıldı. O hızla sürücü tarafına geçip

arabayı açınca ben de benim tarafın kapısını dikkatlice açtım. Ama tam arabaya binerken durdu. Bakışlarını kısıp arabanın önünden Ferhat'a baktı.

"Lan Ferhat!" diye bağırdı.

"Eyyyyyy!"

Hafifçe güldü. "Kızı üzersen sağ topuğunu şimdiden kurşuna hazırla."

"Emredersiniz komutanım."

Gülüşi büyüdü. Hem de gözleri kısılacak derecede. "Harbi salak." diyerek başını iki yana salladı. O gülünce istemsizce ben de gülüyordum zaten. O yüzden el mecbur güldük tabi. İkimiz de sırtarak arabaya girdik. Ve arabayı çalıştırıp ilerlemeye başlar başlamaz derin bir nefes verdim.

"Çok şükür Allah." dedim ellerimi dua eder gibi açıp sonra hızla yüzüme sürerek.

"Madem bu kadar korkuyordun neden bu işe girdin be Pamuk?"

"Sence ben mi girdim?" dedim bakışlarımı ona çevirerek. "Lap diye kendimi içinde buldum farkındaysan."

"Neden başkasının değil de direkt senin başına geliyor bu boklu işler hiç anlam veremiyorum." dedi bakışları yoldayken.

"İnan benim de zerre bir fikrim yok." diye homurdandım huysuz bakışlarla olduğum yere sinerken. "Ama sen gelmeden önce böyle büyük belalara batmıyordum ben valla. Sen geldin geleli boka batıyorum."

"Birincisi ben gelmedim sen geldin Pamuk." dedi tane tane. "İkincisi okul kayıtlarında üç sayfa dolusu ceza listen varken mi diyorsun sen bunu bana sahiden?"

Şok dolu bir bakış attım. "Onlara da bakmış olamazsın Murathan..."

"Baktım." dedi başını hızla aşağı yukarı sallayarak. "Hepsine baktım ki bakmaz olaydım demeyi bu noktada eklemek isterim. Ya her şeyi anlarım ama bana neden okul tuvaletinin musluğunu kırdığından bahsetmek ister misin Pamuk?"

"Bunu mu konuşacağız şu an yani?" dedim yok artık der gibi bakarak.

"Gördüğümünden beri aşırı merak ediyorum." dedi anlık bana bakıp tekrar önüne dönerek. "Madem konusu açıldı ne olur bir aydınlat beni."

Oflayarak önüne döndüm. "Üstüne çıktım..." diye mırıldandım içime kaçmaya ramak kala bir sesle.

"Neyin?"

"Ay neyin olacak Murathan? Musluğun işte."

Harbi şaşkın şaşkın bakıp önüne döndü. "Duvarı öylece duran musluğun mu?"

"Evet."dedim tane tane."Duvarı öylece duran musluğun üzerine çıkıp hopladım ve kırdım. Sonra kırılan yerden tazyik gibi su fışkırıp karşı duvara çarpınca geride çıkamadım. Oturdum tuvalette bağıra bağıra ağladım. Çok sıcak, ceyran yapsın diye sınıf kapısını söktüm.O çok şaşırdığın üzüm eyleminde de caddeden geçerken ne varmış burada diye saniyelik bakarken polis baskın yapıp beni tutukladı. Bir kere de bizim okuldan bir çocuğu dövdüler diye başka okul çocukları ile girilen kavgaya karışıp bacağımı kırdım. Oldu mu? Mutlu musun bunları öğrendiğine yani?"

"Ben olunca belaya batıyordun sen di mi?" dedi imalı imalı. "Aynen Pamuk...Ama benim sadece sen olunca belaya battığım net."

Esir düşmüş salak bana dediğine bak.Kim daha çok boka batmış acaba?

"Gelme yanıma o zaman." dedim umursamazca ."Sülük gibi yapışp kalan sensin şu an farkındaysan."

"Yaklaşık 4 saat önce arayıp hemen gel Murathan diye ağlayan sen mi diyorsun bunu?"

Yine ofladım. "On yıl başıma kakacaksın di mi bu aşiret olayını?"

"Bu olaya on yıl az."diyerek başıma ağır bela aldığımı belli etti.

Tekrardan ofladım. Başka ne yapabilirdim ki...

"Bunca yıllık askerlik hayatımda bir aşirete ara buluculuk yapmadığım kalmıştı zaten." diye homurdandı kendi kendine.

Hafifçe güldüm. "Farklı bir tecrübe olduğunu inkar edemezsin."

Ama o benim aksime her zamanki gibi huysuzdu."Yaaa sorma. Hayatımdaki eksiklik buymuş resmen. Tamamlandım şu an adeta."

Yine güldüm. "Ay ama valla aklım çıktı Kepçük. Dizilerdeki gibi töreye kurban gideceğiz falan sandım." Kendi kendime sııttım. "Ama Ferhat ve Gurbet ne kadar mutluydu gördün di mi..?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "İnşallah hep öyle olurlar. Bu kadar uğraştık. Ayrılmaya kalkarlarsa ağır olay çıkarırım haberin olsun.

Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. Yapardı,bilirdim. Hayal edince komik oluyordu ama inşallah yaşanmazdı bu. Yaşanınca pek komik olmuyordu çünkü. Murathan,Ferhat'ın suratının ortasına yumruğu gömünce tecrübe etmişim. Bir iki dakika daha sessiz kaldık. Uzanıp radyoyu açtım ama radyo yerine Barbaros'un doldurduğu kaset çalışıyordu. Derinden bir Neşet Ertaş melodisi sardı etrafımızı.

*Ölürüm sevdiğim zehirim sensin.
Evelim sen oldun,ahirim sensin...*

"Murathan..." dedim birden.

"Hı..."

"Bir şey sorabilir miyim?"

İfadesiz bakışları yine anlık bana değip sonra yola döndü."Sor."

Bunu sormamalıydım ama sordum. Pişman olacağımı, dilimi koparmak isteyeceğimi bile bile sordum. "Biz de sevdik, kaçırdık mı dedin ya...Kimi sevdin sen?"

Önce önüne bakmaya devam etti. Bakışlarından bir şey okumak imkansızdı ama adem elması yutkunmasının etkisi ile ağır ağır kavislenip sönmüştü. "Nereden çıktı bu şimdi?" dedi yine bana bakmadan.

"Hiç." dedim umursamaz bir ses vermeye çalışarak. "Merak ettim sadece. Kimi kaçırmak isteyecek kadar çok sevmiş olabilirsin diye?" Ortama normal bir hava vermek adına en cıvığından sııttım. "Malum biraz uyuz bir insansın."

Göz ucuyla ters bir bakış atıp tekrar önüne döndü. "Kaçırmak istiyorum demedim." dedi ifadesiz duruşunu sesine de yansıtarak. "Kaçırdık mı dedim."

"Farkı ne?"

"Kaçırmamış olmam."

"Kaçırmayı düşünmüşsün sonuçta."

"Ama kaçırmadım."

"Neden?"

Önce cevap vermedi. Zaten bakışları da sürekli yoldaydı. Bana asla dönmüyordu. "Uzaktaydı." dedi bir iki saniye sonra.

Yavaşça yutkundum. "Nerede görüp sevdin o zaman?" dedim sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak.

"Bir ara yakındı." diye mırıldandı ağzının içinde.

Hımmm dercesine kafa salladım. Dişlerimi dudağıma geçirip susmaya çalıştım ama kırılasi çenem benden ayrı bir cumhuriyet olduğu için susmak ne pek bilmiyordu. "Kıza söyledin mi peki?"

"Neyi?" dedi mal mal.

"Ay ne olacak Kepçük?" dedim hafifçe yükselerek. "Sevdiğini işte."

Bu sefer bana döndü. Bakışları anlık bana değip tekrar önüne dönerken kehribarları ifadesiz değildi ama gözlerinde ne olduğunu görmeme izin vermeden önüne dönmüştü. Direksiyona doğru eğilip gözlerini hafifçe

gökyüzüne dikti. Sonra tekrar geri yaslandı. "Söyledim."dedi sakince. "Ama anlayıp anlamadığı muamma..."

"O ne demek?" dedim hafif bir şaşkınlıkla. "Dediysen anlamıştır."

"Ben ne bileyim ne demek Pamuk." diye birden yükselince bu çıkışı beklemediğimi belirten bakışlarımı ona çevirdim. "Ben sana soruyor muyum böyle sorular? Nereden çıktı bu şimdi?"

"Ne bağırıyorsun be?! İnsan gibi sohbet ediyoruz şurada." diye ben de ona yükseldim. "Ayrıca sordun da ben mi cevap vermedim? Buyur ne soracaksan sor."

"Tamam lan."dedi vitesi hızla ileri takarken. "Hadi sen söyle şimdi. Sen kimi sevdin?"

"Hiç kimseyi." dedim omuzlarımı yukarı kaldırıp indirerek. "Babam haklıymış galiba. Gökçen kızların pek kalbi olmuyor sanırım."

"O ne demek?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Sakın bana Gökçen kız masalını unuttum deme?"

"Her gece okuduğum masalı nasıl unutabilirim Pamuk? Tabii ki unutmadım."

Hafifçe güldüm. "Hiç sevmezdin.Okurken can çekişirdin."

Yola bakarken derin bir nefes verdi."Hala sevmiyorum..."

Neden sevmezdi hiç anlamazdım ama ne zaman okuyacak olsa oflayıp puflardı. Onu okumak yerine kırk kere Kurşun Askeri okumaya bile razı gelirdi. Demek hala sevmiyordu. Gerçi artık bende sevmezdim Gökçen kız masalını da Deli Kurt kitabını da. Pek benlik değildi. Ama babamın en sevdiği kitap diye her köşesini ezbere bilirdim. En çokta babamın koyu kırmızı bir kalemle altını çizdiği cümleleri.

Ölüm o kadar güç değildir,unutulmak yamandır.

Asıl ölüm unutulmaktır.

Unutulmak da ölmektir.

Hayat birkaç hatıradır.

Hayat ölümün başlangıcıdır.

İnsan anıldıkça yaşıyor demektir...

"Sevmedin mi yani?"dedi ama sesinde hafif bir tereddüt vardı.

Dudak büzdüm. "Sevmesine sevdim belki ama aşık oldun mu dersen..." Başımı iki yana salladım ağır ağır. "Hayır. Olmadım. Denedim aslında ama yapamadım bir türlü. Lisede bir Tayfun vardı. İyi çocuktu ama ısınamamıştım pek. Mert'de yakışıklıydı ama o da pek bir kıroydu. Ama

şüphesiz en büyük hatam Koray göteleğidir. Üniversite zamanı takılmıştık. Hayatımın hatası köpek. Kalkmış bir de beni aldatmış biliyor musun Kepçük? Bir güzel bastım bunu. Evini barkını başına yıktım." Aklıma Koray geldiği için sinirle bakışlarımı yanımdaki cama çevirdim. "Keşke arabasını da kırsaydım şerefsizin."

"Bütün bu saydıklarınla sevgili miydin sen?" derken bu sefer sesinde bariz bir sinir vardı.

Onaylayan bir ses çıkarıp bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Ama dedim ya. Hepsi fıs."Elimi kalbimin üzerine koydum. "Biri bile dokunamadı kalbime. Belki de harbi kalbim yok diye düşündüm ben de."

Sessiz kaldı. Ama çene kemikleri fazlası ile belirgindi. "Saçma bir masal işte..."dedi bakışları yoldayken.

Ama birden bir şey oldu. Gaza öyle bir bastı ki araba har har, hür, gır, mur gibi sesler çıkararak ileri geri sendeleyip lap diye durdu. Bu sallanmanın etkisi ile torpido gözüne yapışmamak adına ileri tutundum. Üstteki tutma yerine bir daha elimi sürmezdim. Yine çıkar elimde kalırdı. Allah muhafazaydı. Araba durunca bir iki saniye ikimizden de ses çıkmadı. O direksiyona yapışmış, ben torpidoya yapışmış bir şekilde öylece bekledik.

"Eeeee..."dedim sessizce."Çalıştırsana tekrar."

"Çalıştırıyorum..."dedi anahtarı çevirerek.Ama araba çalışmadı...

Birbirimize bakıp boş boş göz kırptırdık. Derken burnuma gelen bir kokuyla önüme döndüm. Dönmez olaydım. Arabanın kaputunun kenarlarından duman çıkıyordu. Murathan' da aynı şeyi görmüş olmalı ki ikimizde de aynı anda aynı tepkide buluştuk.

"Siktir."

Bir iki saniye daha sessiz kaldık."Alev mi alıyor bu?"diye panik ihtişamlı bir giriş yaptı beynime.

"Motor sıcakladı galiba."diye homurdandı. Hızla arabadan çıktı. Tabi bende peşinden. Arabanın kapağı dokunulmayacak kadar sıcak olunca tekrar arabaya ilerleyip kapak da ki gözden bir bez alıp uzattım. Elimden alıp açtı. Ama açar açmaz etrafı muazzam bir duman kapladı. Öksürerek arkamı döndüm.

"Hay ben böyle işin..."dedi ters ters.

"Gazı o kadar köklersen böyle olur tabi."diye yükseldim. "Tank sürüyorsun sanki Murathan!"

"Sen de sinirlendirmeseydin o zaman."diye hemen yükseldi ayaklı sinir yumağı.

Şaşkınlık dolu bir nida döküldü dudaklarımdan. "Lan ne dedim ben? Gayet sakindin az önce."

Önüne gelen dumanı eliyle kovalamaya çalışıp bana ve motora milli huysuz bakışlarından birini attı. "Sus bir Pamuk ya. Git şu arabada su var mı bak. Dökelim şu motora."

"Ha bu mu yegane çözümün? Motora su dökmek mi? Ne biçim bordo beresin be sen?"

"Ne yapayım?" diye daha çok yükseldi. "Motordan transformers mı yapayım şu an? Ne senin bordo bereden beklentin?"

"Ne bileyim..." dedim amaçsızca motora bakarak. "Ne diye savaş makinası diyorlar size o zaman? Her haltın eğitimini alıyormuşsunuz işte, motoru da tamir edersin diye düşündük, ne var?"

"Savaşta mıyız şu an sence?" dedi motoru işaret ederek. "Ayrıca bana böyle bir tarihi eseri tamir etme dersi falan verilmedi." Elini içeride bir noktaya attı ama tuttuğu nokta çıkıp elinde kalınca derin bir nefes verdi. Çıkan şey bir boruydu. Umarım önemli bir parçanın borusu değildir. Elindeki boruya o da bende boş boş baktık.

"Nerenin o?" dedim korka korka.

O da elindeki parçaya boş boş baktı. Sonra ise çıktığı yere. "Motor..."

Harbi siktir. Oflayarak arkamı döndüm.

"Senin ben kuracağın bağı sikeyim Barbaros." diye duygularıma tercüman olarak arabanın içine eğildi tekrar. "Nereyi tutsam elimde kalıyor. Neresini tamir edebilirim ben bunun?"

Haklıydı. Valla elde kalıyordu. "Tamam." dedim daha sakın bir sesle. "Sakin olalım önce." Birimiz sakın olmalıydık sonuçta. Yoksa dağ başında halimiz haraptı. "Su mu istemiştin sen? Ona bakayım ben." Hızla arabaya yönelip her yanına baktım ama su falan yoktu. Pıtı pıtı tekrar yanına geldim. Alnı, elleri ve yanakları hafifçe kararmıştı. "Yok..." dedim umutsuzca

"Olsa şaşarım zaten." diye homurdanmaya devam etti. "Lan Barbaros...Seni 20 tur koşturmazsam bana da Karakurt demesinler lan!"

"Murathan..." dedim o hala bir şeyler söylenirken. Ters bakışlarını arabanın içinden bana çevirdi. Ben ise cümlemi şöyle tamamladım. "Benim çiğim geldi..."

Önce bir baktı. Baktı. Baktı. Sonra eğildiği yerden doğrulup ellerini arabanın önüne yasladı. "Hay Allah!" dedi aşırı abartılı bir panikle. "Lazımlığınla bezlerinin de evde unutmuşuz. Ne yapsak?"

Gerizekalı salak.

Hızla sırtına sağlam bir şamar çaktım. İmkan olsa kulağını çekmek hatta koparmak isterdim ama şu an biraz boy faktörü vardı. Ben oraya uzanana kadar o beni alaşağı edebilirdi. Bere bordoydu sonuçta...

"Onun için mi dedim salak!?" diye cırladım.

"Ya niye dedin?" dedi hemen aksi goril. "Bu bilginin şu an bende ne işi var?"

"Ya kaldık burada." dedim çaresizce. "Araba çalışmıyor. Sıkıştım. İki saattir tutuyorum zaten. Ne yapayım şimdi?" Bacaklarımı sağa sola eğdim. Gurbetlerin evden beri harbi harbi tutuyordum bunu ben.

"Madem iki saattir var ne diye köyde gitmedin?"

Hemen melülleştim. Masum masum göz kırptırdım. "Onca kaosun içinde nasıl tuvalet nerede, benim çişim var diyebilirdim?"

Önce ifadesizce baktı. Sonra gözlerini kapatıp ya sabır moodun da göz devirerek bakışlarını sağına çevirdi. "La havle...La havle..." diye söylenerek eğildiği yerden tamamen dikleşip arabanın kapağını hızla kapattı. Allahtan kırılmamıştı.

"Niye kapattın?" dedim şaşkın şaşkın.

"Motor yanmış. Yapacak bir şey yok. Kalacak burada." Elini kot pantolonunun cebine atıp telefonunu çıkardı ama ekrana bakar bakmaz ağzının içinde bir küfür daha mırıldanarak bana döndü. "Telefon da çekmiyor. Harika anasını satayım."

Ne? Olamaz. Hayır. Böyle bir klişeye kurban gitmeyi kabul etmiyordum. Reddediyorum.

Hemen arabaya koşup çantamı aldım. Açıp telefonumu aldım ama benim de gördüğüm servis yok yazısı ile omuzlarım iyice çöktü. Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

Ey hayat...Gerçekten yaptın mı bana bunu ya?

"Benimki de çekmiyor..." diye mırıldandım. Sonra aklıma gelen bir fikirle hevesle ona döndüm. "Telsizin var mı yanında? Onunla haber verelim birilerine."

"Neden yanımda telsiz olsun?" dedi boş bir bakışla.

Aynı boş bakışla geri iade yaptım. "Bordo beresin çünkü..."

Derin bir nefes verdi. "Senin bordo bereden tam olarak beklentin ne Pamuk? Ha?"

"Murathan böyle bordo bere mi olur ama..." dedim çaresizce. "Filmlerde böyle değilsiniz siz ya. Her boka bir çözümünüz var."

"Siz de filmlerde araba kaputunun üstünde ciğer ameliyatı yapıyorsunuz Pamuk. Ben sana yap diyor muyum?" dedi ters ters. Eeee biraz haklıydı... O yüzden suratımı asıp sesimi kestim.

Arabaya ilerleyip bindi. Tekrar çalıştırmayı denedi ama araba bir kere har har bile demeden kendini çevrimdışı mooduna aldı yine. Gerçekten senin yapacağın işe bende söveyim yani Barbaros bey. Hiçte kusura bakma yani. Kura kura bu araba ile mi bağ kurdun gerçekten Murathan'da benim gibi düşünüyor olsa gerek söylene söylene arabadan inip sinirle kapıyı kapattı. Kitledi.

"Bir kere daha denesek..."dedim son bir umut kırıntısı ile."Belki çalışırdı."

"Motor yanmış Pamuk."dedi ellerini saçlarına daldırarak."Akü de bitik. Barbaros bakardı normalde bunlara ama bu aralar kafası Leyla. İlgilenmedi demek. Böyle gelip benim elimde patladı."

"Eeee çişim..."dedim göz kırpıştırarak.

Umutsuzca bana bakıp ellerini beline attı. Derin bir nefes verdi."Daha ne kadar tutabilirsin?"

"Hiç kadar."dedim hemen.Aşağı mahalleme aşırı derecede baskı vardı.

Dertli dertli sağına soluna baktı. Sonra ise araba yüzünden pis olan ellerine. Sevmezdi huylu pisliği. Huyu malumdu. O yüzden çantamı açıp ıslak mendil paketini aldım. Bir tane alıp uzattım. İfadesizce alıp ellerini silmeye başladı. Bir yandan da sağına soluna bakıyordu. "İki seçenek sunuyorum."dedi. "Ya arabanın arkasına geçip oraya işersin ya da şu yukarıdaki mağaraya çıkarsın."

Mağara dediği yere baktım. Minik bir oyuntuydu. Biraz da yüksekteydi.Sunulan tekliflere bak. Bok üstün bok.Ama şu an için mağara fikri, arabanın arkasına işemekten daha cazip bir teklifti. Her an altıma salabilirdim. İdrar kesem acılar içindeydi.

"Oraya çıkalım o zaman."dedim hızla.

Elindeki peçeteyi nere atacağını bilemeyip Barbaros'un arabasının kaputunun arasına sıkıştırdı. "Hadi gel."dedi daha sakın bir sesle.

Hızla yanına ilerledim ama elimdeki peçeteden bir tane daha çekip çıkararak. "Bekle bi."dedim tatlı tatlı. İki koca adımda önüne dikilip ıslak mendili suratına yapıştırdım. Yanağındaki ve alnındaki lekeyi nazıkçe silmeye başladım. O ise bunu beklemiyordu sanırım. Bir şey söylemeden izledi beni. Ama bakışlarında ifadesizlik yerine masum bir çocukluk vardı sanki.

Kokusuna kapılma Gökçen. Gözlere bakma Gökçen. Sil ve geri çekil Gökçen...

"Haaahh!"dedim işim bitince geri çekilerek. "Alnındaki kara lekeyi temizledik." Yaptığım esprinin peşine kocaman bir kahkaha attım tabi. Maksat ortam yumuşasındı.

Ama ben hunharca gülerken onda yaprak bile kıpırdamamış,bütün ifadesizliği ile beni izliyordu. "O kadar komikti ki..."dedi huysuzca. "Gül gül ölüyorum şu an. Hatta paket yap sen bu espriyi kalanına gidince gülelim. Harcamayalım buralarda bunu biz."

Daha çok güldüm. "Ay ne var? "dedim omuzuna hafif bir şamar atarak. "Bence komikti."

"Hani çişin vardı senin?"

Anında ciddileştim."Evet. Hani,nereye gidiyorduk. Hemen gidelim."

"Yürü."dedi elini bana uzatarak. Hiç düşünmeden ben de elimdeki ıslak mendili Barbaros'un takozunu kaputunun araya tepip bana uzatılan eli kavradım. İlerleyip hemen yanımızdaki yamaçta durduk. Taşlara basa basa ceylan gibi gidiyordu o. Tabi buralar onun mekanıydı. Ama ben onun gibi sekemiyordum. Zaten biraz yüksekti... Aşağı baktığım an çişim paçalarımından gidebilirdi. Yere bakmamaya çalışırken ayağım takılıp tam düşecekken boşa kalan elimle sırtına yapışıp son anda kurtuldum.

"Yavaş Kepçük."diye sızlandım."Benim bacaklarım seninki kadar uzun değil."

"Dilinle tırmanacak olsan hepimizi sollardın ama."diye lafını çaktı.

"Harbi harbi kaynanasın sen."dedim dikkatlice peşinden çıkarken. Onun da adımları yavaşlamıştı.

"Başlama yine." dedi ters ters. "26 yaşında bile hala seni çişe götürdüğüme inanamıyorum şu an zaten."

"Aaaa aaa."dedim kınayıcı bir sesle. "Gören de der harbi harbi hep sen götürüyordun ha."

Dediği çıkıntıya gelmiştik. Durdu. İleri gidip içeride ne var ne yok diye minik bir kontrol etti. Tabi bir yandan da söylenerek. "Mulata çiş, Mulata çiş diye peşıme dolaşan kimdi acaba?"

Göz devirdim. Büyük ihtimal ben bunu yapmıştım ama Allahtan hatırlamıyordum. İnsan hatırlayınca daha utanç verici oluyordu... "Bunu bile hatırladığına inanamıyorum Murathan."

"İnan ben de..."diye mırıldandı ve beni mağaranın içine doğru itti. "Bekliyorum burada. Hadi."

Minik adımlarla ilerlerken tereddütle baktım sağa sola. Ya birden etraftan teröristler çıkar da ben şap diye göt açık yakalanırsam?

"Salak saçma düşünceleri bırakta gir içeri." dedi arkamdan. "Tehlikeli olsa getirmem zaten."

Bu adam kesinlikle benim beynime çip mıp takmıştı. Beynimi bu denli okumasının başka izahı olamazdı. Ama acelem olduğu için cevap vermeden içeri daldım.Uzun süre çişini tutmanın sonunda yaşadığın o rahatlık der susarım şu an...Ama işimi hallederken bir yandan da tedirgince sağa sola bakıyordum. Böyle bir yere işediğime inanamıyorum...Ey götüm. Daha başına neler gelecekti senin..?

"Kepçük..."diye seslendim kısık bir sesle.

"Buradayım Pamuk."dedi hemen. "Susta işe işte."

Başımı aşağı yukarı sallayıp işime devam ettim.Başkası olsa utancımдан geberirdim oysa ama nedense şu an üzerimde saçma bir rahatlık vardı. Toparlanınca yine çantamdan aldığım bir ıslak mendille ellerimi sile sile dışarı çıktım. Peçeteyi ise yere atmaya içim el vermediğinden hızla çantama teptim. Böyle de dağa taş işeyip sonra peçete atmaya kıyamayan bir insan yavrusuydum işte. Çıkışta beni görünce dudaklarında güleceğini belirten alaysı bir ifade belirdi.

"Gülme." dedim ters ters. "Sen hiç işemiyor musun?"

Salak güldü. Hem de kahkaha ata ata. "Şu halimize gülüyorum desem." dedi hala gülerken.

Bu sefer ben de güldüm. "Ne diyebilirim ki...Harbi gülünecek bir hal."

Hala gülerken bana doğru elini uzattı. "Gel. Hava iyice kararmadan ana yola çıkalım bari. Telefonlar çeker o zaman. Ya da bir araba falan buluruz."

Bana uzanan elini hemen tutum ama ayağımın altındaki yer kayınca minik bir çığlık atarak koluna yapıştım. Ben kaymıştım kaymasına ama o dağ gibi öylece duruyordu. Lan senin de ayağının altından toprak kaydı,nasıl zerre mimiğin oynamaz lan?

Bordo bere olmak böyle anlarda işine yarıyordu bunun galiba.

"Düşüp bir de bir yerlerini kır tam olalım." diye homurdandı. Sonra ise beni geri doğrulttu. Şu an aşağı bakıyordum da...Çıkarken çok fark etmemiştim ama bura yüksekti. Gözlerimi kapatıp başımı sağa çevirdim. "Bura yüksekkkkk!" diye bağırardım korkuyla. "Beni ne diye çıkardın buraya?"

"O yüzden iki seçenek sundum Pamuk." dedi hemen.

Lanetti. Keşke araba arkasına işeseydim. Şu andan daha az acı verici olurdu gibi. Ya da olmazdı. Şu an bütün olasılıklar acı vericiydi. Ben gözlerimi kapatmış beklerken duyduğum "Gel buraya." sesiyle yavaşça kirpiklerimi araladım. Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Önümde eğilmiş,sırtını bana dönmüştü.

"Bin şu sırtıma inelim hemen."dedi hızla. "Hava kararıyor."

Normalde nazlanır,olmaz öyle şey,ben kendim inerim derdim ama gerçekten hava kararıyordu. Yoldan da başka arabanın geçtiği yoktu. O yüzden anlık bir hızla sırtına yapışıp tekrar gözlerimi kapattım. Kolları beni sırtına sıkı sıkı sabitlerken ben de kollarımı aynı şekilde boynuna doladım. Zerre zorlanmadan tek hamlede ayağa kalktığını hissettim ama gözlerimi açmadım.

"Ağırsam söyle ineyim..."diye mırıldandım.

"Her gün taşıdığım çanta kadar bile değilsin Pamuk."

Gözlerim kapalıyken şaşırdım. Her gün 54 kilo mu taşıyor lan bu? Oha! "Çok yoruluyor musun?"diye sordum bu kez.

"Bazen evet. Ama işimi seviyorum. O yüzden yorgunluğu çokta umurumda değil."

"Neslişah teyze asker olmana kızmadı mı peki? Gökalp'de asker olmak istemişti ama bunu anneme der demez annem baygınlık geçirmişti mesela."

"Kızdı."dedi yumuşacık bir sesle. "Ama gitme de demedi. Sen nasıl istersen öyle yap dedi."

Gözlerimi hala açmadığım için inip inmediğimizi bilmiyordum ama bura baya bir rahattı. Tıpkı eskisi gibi... "Gitme dese kalır mıydın yani?"

"Demezdi."dedi."Derse kalacağımı,karlısam da mutsuz olacağımı bilirdi."

Sessiz kaldım. Zira bulunduğum konum fazlası ile rahattı. Buraların deyimiyle izah edecek olursam ise net şöyle derdim;

Eleee hoşşş...

Uzak durma kararı alan adama bak, dedi sağ melek usulca. Kene gibi yapıştın yine Kepçük'e.

Anında gözlerimi açtım. Başımı yapıştırdığım sırttan ayırdım. Bayırdan aşağı inmiş yolda salına salına ilerliyorduk. Kollarımı gevşetip arkama baktım. Araba baya geride kalmıştı. Uyudum mu lan ben? Nasıl iki dakikada bu kadar yolu gelmiş olabilirdik. Hem de sırtında benimle...

Şu yaşında hala sırtta gezmekten zevk aldığına inanamıyorum Gökçen. Ben senin yaptığın hiç bir şeye inanamıyorum be kızım.

O ilerlerken ben içli bir nefes verip yandan yüzüne baktım önce. İçli nefesim daha da büyüdü. İlk geldiğim zaman yüzüme bile bakmasa, hatta beni zerre hatırlamasa, bir de böyle hay maşallah bir insan evladı olmasa işim daha kolay olur muydu acaba? Bakışlarım yan profilinden saçlarına kaydı. Gür, siyah ama asker olduğu için hafif kısa saçlarına. Aralarında daha önce gördüğüm yarıklar minik minik bana göz kırpyordu. Ama dikkatli bakmadıkça görünecek türden değildi. Ben daha önceden keşfettiğimden olsa gerek direkt gözüme batmıştılar. Çok acı çekmişti, belliydi...

Bir elim hala boynuna sıkı sıkı sarılıyken diğerini geri çekip nazikçe sol kulağının kenarındaki ize dokundum.

"Bunlar için hiç doktora gittin mi sen?"

"Neden gideyim?"dedi salak.

Göz devirdim. "Beynin buralardan akıp gitmiş mi diye."

Güldü. Evet,baya baya gülme sesi geldi kulağıma. "Doktorum sen olduğuna göre sen söyle. Akmış mı oralardan?"

"Valla bence önceden de pek olmadığı için şu an net bir teşhis koyamıyorum inan." dedim ters ters. "Ayrıca konuyu değiştirmeye çalışma, yemezler. Gittin mi bunlar için doktora sen?"

"Gittim Pamuk gittim."dedi bıkkın bıkkın. "Gitmeme gibi bir şansım yok zaten rutin sağlık kontrollerimiz var."

"Ne dedi doktor?"

"Sorun yok."dedi geniş geniş. "Arada başım ağrıyor sadece o kadar. Onu da ağrı kesici ile hallediyorum."

Kafamı yana uzatıp yandan yandan yüzüne bakmaya çalıştım. "Neden ağrıyor,nasıl ağrıyor, neresi ağrıyor,ne biçim bir ağrı, tomografiye girdin mi hiç?" diye sorularımı peş peşe sıraladım.

Goril yine güldü. "Bu kadar soruyu aynı anda nasıl düşünebiliyorsun sen?"

"O benim bileceğim iş."dedim hızla."Sen sorularıma cevap ver."

Bakışlarını benim ona eğildiğim tarafa çevirip bana bakmaya çalıştı ama yapmasaydı daha iyiydi. Lap diye gözleri ile burun buruna gelmek benim için şu an hoş bir tecrübe değildi. Ya da hoş muydu? Belki biraz hoştu... Bakışlarımı artık hafifçe batmaya başlayan gün ışığının iyiden iyiye sarıya çevirdiği kehribarlarından çekmedim. O da çekmedi. Sıcacık bir şey daha aktı gözlerinden önüme ama yine ne olduğunu seçemedim. Anlık bakışmamızdan sonra önüne döndü.

"Merak etme. Yarıklarla alakası yok. Migrenim var."

Bir şeyler diyecektim aslında ama saçma bir şekilde şu an kelimelerim malum yerlerime kaçmıştı. O yüzden sustum. Derin bir nefes alıp barutla karışık Murathan kokusu ile ciğerlerimi şenlendirdim.

"İhmal etme." diye mırıldanabildim. "Çok ağrı yapıyorsa tedavisi var. Git o-" diyordum ki yandaki tarlada gördüğüm bir görüntü ile başımı dikleştirdim. Muazzam bir gün batımı görseli vardı şu an karşımda. Ufukta batan güneş, uçsuz bucaksız Silopi toprakları ve insanın içini ısıtan bir renk cümbüşü...

"Ay Kepçükkkkk durrrr!" diye bağırdım neşeyle. İşaret parmağımı o yöne diktim. "Şuna bak!"

Durdu. Baktı. "Eeee." dedi sonra. "Baktım. Ne var?"

Kınayıcı bir bakış attım tepesine. "Kör müsün? Görmüyor musun renkler ne güzelllll."

"Her gün gördüğüm manzara zaten..." diye homurdandı ağzının içinde. "Sen ilk defa mı güneşi batarken görüyorsun?"

"Kes sesini Murathan ya." dedim ters ters. "İnsanın bütün pozitif enerjisini paçalarından çekiyorsun ha." Tekrar güneşe bakıp sıırıttım. Bir elimle saçma bir şekilde kulağına yapışıp manzaranın olduğu yöne doğru çekiştirdim kulağını. "Hadiii oraya gidelim." dedim neşeyle.

"Pamuk!" diye yükseldi hemen. "Çekme şu kulağımı."

Bakışlarımı kulağına eğdim. Ciddi ciddi çekiyordum ha. "Ay pardon." dedim hala kulağını sıkı sıkı tutarken. "İstemsizce oluyor." Güldüm sesli sesli. "El alışkanlığı."

"Kız seni var ya..." dediği gibi elleri popomun altından açılınca sırtından düşmemek adına bende hızla geri hopladım. Ama baya eğleniyordum şahsen. Kahkaha atarken iki adım geriledim. O ise bana döndü. Sözde sinirliydi ama bence pekte sinirli değildi. Tam tersine eğlenen bir ifadesi vardı.

"Ne beni var ya..." dedim ağız göz yayararak. Minik bir kahkaha daha attım. Bana doğru sen görürsün bakışı ile ilerleyince hızla arkamı dönüp manzaranın olduğu yöne doğru koştum. Tarlanın önüne gelince durup derin bir nefes çektim içime. Rüzgar yüzünden yüzüme dolaşan saçlarımı yavaşça geri ittim. Rüzgar, tenime vuran hafif güneş ve buram buram gökyüzü...

İşte yaşam...

O da yavaşça gelip yanımda durmuştu. "Her gün bunu görsem de sıkılmam ben." dedim hafif bir tebessümle. "Nasıl böyle bir manzaradan

bıkabildin sen?"

Önce cevap vermedi. Sonra ise derin bir nefes alış veriş sesi geldi kulağıma. "Bıkmadım. Vatanımın hiç bir parçasından bıkmam."

Kafamı ona çevirdim. Aynı anda o da bana döndü. Kehribarlarına kesinlikle gün ışığı yasaklanmalıydı. Vuran ışıkla iki top alev oluyordu sanki, bu görüntüyü çerçeveleyen uzun kirpiklerinden bahsetmiyordum bile.

"Ama önceden renkler pek yoktu..."dedi bakışları bendekeyken. Sonra tekrar ufuğa döndü. "Şimdi bakıyorum da...Renkler...var..."

"Sıkıcı hayatına renk getirdiğimi inkar edemezsin demiştim." derken tebessümüm derindi. "Bak ben olmasam buraya bakmadan giderdin sen."

Bir iki saniye konuşmadı. O da yeni bir şeyi keşfediyormuş gibi bakıyordu batan güneşe. Dudağının kenarı hala güneşe bakarken hafifçe yukarı kıvrılıp yüzünde aşırı sıcak bir ifade belirdi. "Doğru."dedi. "Giderdim..."

Manzaraya bakarken tebessümüm büyüdü. Gökyüzü doldu sanki içime. Derin bir nefes daha çektim içime."Hadi beni fotoğraf çek." dedim aynı neşemle ona dönerek.

Çantamdan telefonumu çıkarıp önüne uzattım. Sorgusuzca aldı. Sonra çantamı da çıkarıp eline tutuşturunca bu noktada aksi goril kaşlarını çatarak bana döndü. "Ne yapıyorsun kızım ya?"

"Çanta ile mi çekileyim Kepçük?"dedim kınayıcı bir bakışla. Onu umursamadan manzaraya doğru gerileyip saçlarımı geri savurdum. "Hadi çek." dedim çocuksu bir heyecanla.

Bir iki oflayıp poflasada çantamı dev omzuna sertçe asıp telefonu kaldırdı. Bir kaç adım geriledi. Çantada pek açtı kombini demek isterdim ama canım çantamı tarlaya savurabilirdi. Bu yaşansın istemezdim. O yüzden susup poz verdim. Güzelce gülümseyip saçlarımı geri savurdum.

"Çektin mi?" dedim pozum bitince. "Doğal olsun bak ha."

"Poz mu verdin çekelim?"dedi ters ters. "Ayrıca bu nasıl telefon?"Telefonumun sağına soluna küçümser bir bakış attı. "Hesap makinesi gibi." Cebinden kendi telefonunu çıkardı. "Bekle bununla çekeyim."

"Nesi varmış be?" dedim elimi belime atıp ters ters bakarak. "Telefona bile sinirlendiğine inanamıyorum Murathan. Migren olmana şaşmamalı senin. Kafa mı dayanır senin sinirine?!"

"Çektim."dedi ben söylenirken.

Boş bir bakış attım."Poz vermedim...Ne çekmiş olabilirsin?"

Uyuz uyuz sırttı. "Doğal olsun demedin mi?Söylenmen en doğal halin işte."

Omuzlarım umutsuzca çökerken en tip bakışımı attım. "Sana söverek söylenmemi de ister misin şu an?"dedim uyuz uyuz. "Daha doğal olur."

Yine güldü. Gözleri kısılıp tek çizgi halini alınca sinirimi korumak adına bakışlarımı sağa çevirdim. "Güzel bir tane çek hadi." dedim hızla. "Bak saçlarımı geri savurup gözlerimi kapatacağım. Manzara ile birlikte al tamam mı?"

Tekrar telefonunu kaldırdı. "Aşırı saçma..." diye bir yandan da homurdanıyordu tabi ama umursamadım. Her zaman ki haliydi. Üst üstte bir iki poz daha verdim. Sonra pıtı pıtı yanına koşup kafamı telefonuna uzattım. "Bakim, bakim, bakim." dedim sabırsızlıkla.

Çantamı koluna iyice sabitleyip çektiği resimlere girdi. Üç tanesi pek güzeldi ama biri bıdır bıdır söylendiğim bir görsel olduğu için ağzım yüzüm birbirine girmişti. Bu görsele karşı Murathan kocaman hayvani bir gülüş atınca,"Sil şunu."dedim ileri uzanıp ama bordo goril telefonu hızla geri çekti.

"Tövbe silersem."dedi hala gülerken. "Hatta geç bir tane daha çekeyim."

Hemen koluna silleyi çaktım. "Gebertirim seni Kepçük, sil şunu bak!"Salak hala gülerken teli kapatıp cebine tıktı. "Bak salak salak işler yapıyorsun,Ben de seni en olmadık anda çeker bu sefer askeriye kapısına afiş yapar asarım ha!" dedim en tehditkar sesimle.

"Valla bu sefer kendine saklanacak sağlam bir yer ayarladıysan tamam. Hiç durma,yap."dedi uyuz sırtışı ile.

Doğru. Artık bunu götüm pek yemezdi. O yüzden derin bir nefes verdim. "Bunun hesabını çok pis sorarım ama biliyorsun değil mi?"

'Yav he he' temalı bir hareket yaparak benim telefonumu bana uzatınca ters ters elinden kaptım. Yetmedi ileri uzanıp çantamı da kolunu koparırcasına aldım.

"O az önceki kulak çekmenin hesabı say asıl sen bunu."dedi eğlenen bir ifadeyle.

"Görürsün sen ne neyin hesabı oluyor..."dedim gözlerimi kısıp 'sana her şeyi zehir idiciğim' bakışımla önünden geçip ilerlerken. Ama bu tehditkar halimi biraz ilerleyince şöyle tamamladım. "Gidince at şunları bana bari. İki tanesi güzeldi.Onları paylaşayım."

Şu an baya keyifli olduğundan sırtarak peşime takıldı. Bir ters bakış daha attım. Salak yine sırtıyordu. Ama birden arkamızdan şiddetli bir araba

sesi yükselince ikimiz de ışık hızında arkamızı döndük. Gelen beyaz bir kamyonetti.

"Araba."dedim hızla. Kepçük'ün koluna yapıştım. "Murathan araba."

O ise benim aksime baya sakindi. "Görüyorum."

Araba bize doğru ilerlerken Murathan yine elimi sıkı sıkı elinin içine kenetleyip beni bir adım gerisine aldı. Bunu yapmayı acilen kesmeliydi. Başıma baya baya bela olacaktı. Kamyonete el kaldırdı. Bir kamyona otostop çekmedim de demezdim artık. Araba önümüzde durdu. Esmer, başında foteri, üstünde turuncu gömleği, omuzlarında ise puşisi olan orta yaşlarda bir adam camdan bize eğildi. Kürtçe bir şeyler söyledi. Boş boş baktım.

Ama Murathan boş değildi. O da Kürtçe bir cevap verdi.

"Başım üstünesiz."dedi adam birden kanal değiştirip sırtarak. Yanında biri daha vardı. Genç kara yağız bir dalikanlıydı. Adam ona döndü. "Arkayı açasan hele Tujo." Çocuk kapıyı açıp dışarı atlarken Murathan Kürtçe teşekkür ederim dedi. Bunu çok şükür anlamıştım.

Arkaya ilerleyince eli elime uhulu olduğundan mecbur peşinden sürükledim. Arabanın arkasına gelmiştik. Bu noktada elimi bıraktı. Çocuk kamyonun arkasını açıp kibarca geri çekildi. Murathan ona da Kürtçe bir şeyler söyledi. Çocukta ona. İkilinin yaklaşık iki dakikalık bu muhabbetlerini mal bakışlarla izledim. Ama aklıma anlık gelen bir hainlikle sessizce çantamdan telefonumu çıkardım. Belki bende onu ağzı gözü kayık bir anda yakalardım umudu ile kamerayı açıp çaktırmadan iki adım geriledim. Kadraja onu alıp hızla çektim.

Yine çaktırmamak adına telefonu geri indirip sinsi bir gülüşle çektiğim görsele baktığımda ise sinsi gülüşüm götümde patladı. Elini saçına daldırılmış,havalı bir şekilde ileride bir noktayı işaret ediyordu. Lanet gele. Nasıl böyle bir anda bu pozu yakaladım ben? Bu böyle olmamalıydı ama.

"Gökçen."diye bana seslenince hızla ekranı kapatıp bakışlarımı ona çevirdim.

"Ha?"

Başıyla yamacıma gel işareti yapınca pıtı pıtı tekrar dibine bittim.

Çocuk koşarak tekrar arabaya bindi. O ise ne olduğumu bilemeden beni belimden kavradığı gibi kucakladı. Bunu beklemediğimden pek tepki verme şansım olmadan kendimi kamyonetin arkasında bulmuştum. Tek hamlede o da yukarı atladı. Kapağı kapatıp kilitledi ve Recep İvedik misali kapağa iki kere vurdu.

Her şey aşırı hızlı oluyordu.

Kamyonet yüksek bir sesle çalışırken ben başka bir şeyin şokundaydım. Etrafta oturacak yer yoktu lan! Her yer ağzına kadar kasalar dolusu incirle kaplıydı. Araba çalışınca sendeledim. Düşmemek adına ise dudaklarımdan minik bir çığlğın kaçmasına eş değer olarak en yakın adrese yapıştım. Kepçük ve kocaman omuzları.

"Gel şöyle."deyip belimi kavradı. Ses çıkarmadım. Bir koluyla beni tutarken sağa doğru ilerleyip ayağı ile bir kasayı yana itip minik bir ara açtı. Beni oraya oturttu. Yanımdaki kasaları kucaklayıp ortaya savurdu ve kendi de derin bir nefes vererek yanıma çöktü. İncirler arasında, selvi boylum al yazmalıım kamyonu ile yapılan efil efil bir seyahat oluyordu. Şaka değil. Cidden hoşuma gitmişti. Rüzgar yüzünden yüzüme dolan saçları geri itip başımı geri yasladım.

"Silopi'ye ne kadar var?"

"Yarım saat falan."dedi. Sonra bana döndü. "Üşüdün mü?"

"Cık."dedim hafif bir tebessümle bende ona bakarak. "Şu sıcakta nasıl üşüyebilirim Kepçük?"

"Ne bileyim..."diye mırıldanarak önüne döndü. "Rüzgar çok."

"Ilık rüzgar."dedim saçlarımı geri iterek."Bir şey olmaz."

Bir iki dakika ikimiz de sessiz kaldık. Onu bilmem ama ben fena halde yorulmuştum. Saçlarım yine ağzıma dolunca derin bir nefes vererek geri ittim. Aklıma gelen düşünceyi sesli dile getirmemeliydim. Biliyordum. Ama pişman olacağımı bile bile aklıma ilk gelen yine kırılası dilimden döküldü.

"Kepçük,saçımı örer misin?"

Önce cevap gelmedi. Bu yüzden bakışlarımı ona çevirdim. O zaten bana bakıyordu. Ama ifadesiz Murathan bakışı ile değil,sıcacık Kepçük bakışıyla.

"Ağzıma yüzüme doldular hep..."diye devam ettim masum masum.

Bir iki saniye daha baktıktan sonra yönünü yavaşça bana çevirdi. Bu onun dilinde tamam demekti. O yüzden ben de yavaşça arkamı ona döndüm. Nasırlı eller kırılacak bir şeye dokunurmuş gibi nazıkçe önüme gelen saçları geri aldı. Gözlerimi kapattım. Ve mantığımın sürekli kulağıma fısıldadığı uzak durmalıyız fısıltısının sesini bu an için susturdum. Çünkü beni bırakanları ruhumdan atmak için kestiğim saçlarıma değen bu parmaklarda babamdan bir parça vardı.

Tekrar hissetmek istiyordum... Sıcacık parmakları tekrar saçlarımda hissetmek istiyordum...

İçeri derinden bir Kürtçe şarkı yükseliyordu. Melodisi hoşuma gitmişti.

Lê wûsa tu li min çi dikî

Derda li min zêde dikî

Birîna dilê min vedikî

Emrê mayî talan dikî

"Murathan..." diye mırıldandım.

"Hı..." dedi tüy kadar hafif dokunuşlarla saçlarımı örerken. Ben bile acıtarak tarardım saçlarımı oysa.

"İçeride çalan şarkı Kürtçe mi?"

"Evet."

"Türkçesi ne?"

Önce sessiz kalıp çarkının çalan yerini dinledi.

Tu gul î ez bilbilê te me

"Sen gülsün ben bülbülüm."

Tu Zîn î ez Memê te me

"Sen Zin'sin ben senin Mem'in."

Heta saxbim li dunyayê

"Ben yaşadıkça bu dünyada."

Tu yaminî ez yê te me

"Sen benimsin ben senin..."

Kısa bir an için sessiz kaldım. Örgünün ucuna geldiğini hissedince kolumdaki tokayı elime alıp geri uzattım. Yavaşça aldı. Bu sefer şöyle bir soru sordum.

"Zin ve Mem kim?"

"Buralarda anlatılan bir hikaye."

"Nasıl bir hikaye?"

"Uzun bir hikaye Pamuk."

"Olsun." dedim hemen. "Zamanımız var. Dinlerim." Ellerinin saçımdan ayrıldığını hissedince örüğümü omuzuma alıp tekrar ona döndüm. "Hadi anlat." deyip hevesle geri yaslandım.

Dertli bir nefes verip o da yanıma geri yaslandı. Omuzlarımız birbirine girmiş bir haldeydi ama yerimiz dardı. Şikayet edip az yana çekil be camış deme şansım yoktu.

"Bildiğim kadarını anlatayım o zaman." dedi sakince. Bilmediği bir şey olsa şaşardım zaten.

"Bir zamanlar Cizre beyinin Zin ve Siti adında iki tane kız kardeşi varmış.Bu beyin bir de Tacdin diye bir divan veziri varmış.Tacdin'in en yakın arkadaşı ise Mem'miş. Bir gün Nevruz bayramı için yapılan şenliklerde yöre halkı kızlı erkekli süslenip eğleniyorlarmış.Yine böyle bir günde Tacdin ile Mem şenliğe katılmışlar. Siti ve Zin'i görmüşler. Ve görür görmez Tacdin Siti'ye, Mem ise Zin'e aşık olmuş. Aynı şekilde kızlar da onlara. Bu esnada Zin parmağındaki yüzüğü Mem'e, Siti de yüzüğünü Tacdin'e vermiş..Olayın üstünden günler geçmiş.Kızlar yeme içmeden kesilmiş. Durumu gören dadıları bunun ancak gönül yarası olacağını söyleyip kızları kızları konuşturmuş."

Derin bir nefes verdi. Ben ise dikkatle dinliyordum ama ağırdan uykum da geliyordu.

"Kızlar dertlerini anlatmışlar. Dadı ise yüzükleri alarak soluğu bir bilgenin yanında almış.Bilge dadıya dermanlarının kendisinin doktor kılığına girerek çevrede bu dertten hastalanan gençleri sorarak bulabileceğini söylemiş. Dadı da yanına üç beş ilaç alarak gençleri aramaya koyulmuş. Çok geçmeden durumdan haberdar olan Tacdin'in kardeşleri, iki kardeşlerinin hasta olduğunu, yemeden içmeden kesildiklerini ancak hiçbir ilacın tesir etmediğini söylemesiyle birlikte dadı sözü edilen gençlerin yanına gitmiş hemen."

"Erkekler de mi kızları arıyormuş yani?"diye sordum.

"Evet."dedi. "Ama bulamadı diye onlar da hastalanmışlar işte. Neyse,dadı yanlarına gitmiş. Durumu anlatıp yüzükleri göstermiş.Çok sevinmişler tabi. Dadı da hemen kızlara koşup müjdeli haberi vermiş. Ardından büyüklerin de araya girmesiyle Bey önce, Siti ve Tacdin'i evlendirmiş. Yedi gün yedi gece düğün yapmışlar.Bu esnada sıranın kendilerine gelmesini bekleyen Mem ile Zin gizli gizli buluşup, konuşurlarmış.Fakat bu durumu çekemeyen ve yakın tarihte sıranın Mem ile Zin'ye geleceğini sezen Beko diye kötü bir adam varmış. Tacdinle' de oldu olası düşmanmış. Bunun yüzünden,Tacdin'i beyin gözünde kötü göstermek için beye gidip Tacdin'in beye sormadan Zin ve Mem'in nikahına izin verdiği yalanı söylemiş.

"Köpek Beko!"dedim ters ters.

Hafifçe güldü. Ama bozmadan devam etti."Tabi bey kızmış. Nasıl benim iznim olmadan böyle bir karar verir demiş. Ve aslında Zin ve Mem'i evlendirmeye kararlıyken bu kararından vazgeçmiş. Mem ve Zin çok üzülmüşler. İkisi de ayrı düştü diye hastalanmışlar. Dermansız düşmüşler.

Mem gizli gizli Zin'i görmeye gidiyormuş hep ama saray korunduğu için hep eli boş dönüyormuş. Onun bu haline içten içe üzülen bey onunla bir satranç turnuvası düzenleyeceğini,kazanırsa bir dileğini gerçekleştireceğini söylemiş."

"Manyak bey madem içten içe üzülüyor ne diye çocukların ömrünü yedi be?"dedim huysuzca. "Evlendirsin işte."

"Hikayelerinde zorluk olmasa asırlardır dilden dile dolaşan bir destan olmazlardı Pamuk."

"Destan olmaları için illa zorluk mu çekmek zorundalar yani?"dedim. "Ayrılık olmadan destan olmuyor mu?"

"Olmaz."dedi sakince. "Yokluğunun acısını çekmediğin bir şeyin kahramanı olamazsın."

Yavaşça ona döndüm. Kafasını arkasına yaslamış ifadesizce karşısına bakıyordu. "Bu hikayenin sonu da senin hikayelerinin sonu gibi mi bitiyor?" dedim sakince.

Kafasını bana çevirip sorgulayan bir bakışla çattı kaşlarını."Nasılmış benim hikayelerin sonu?"

"Yalan."dedim hiç düşünmeden. "Kocaman bir yalan."

Neden bahsettiğimi anlamış olmalı ki bakışlarındaki boşluk dağıldı.Yerine dalgalı bir hüznün kuruldu. Ben ise aklıma düşen bir soruyu daha tutamadım. "Neden Kurşun Askerin sonunu bana öyle anlattın Murathan?"

Bakışlarında hüznün çoğaldı. İfadesiz bakmasını buna tercih ederdim oysa. Hatırlamıyorum. Nasıl anlatmışım ki demesini tercih ederdim. Demedi ama. Anında yakaladı bakışları ne demek istediğimi. Kalbimdeki boşluğu acıtıyordu bu bakış.

"Duyunca ağlarsın diye..." dedi.

Bu konuda ona saçma bir şekilde çok kızgındım. Biliyorum,gerçekten saçmaydı ama kendime engel olamıyordum. Kurşun askerin aslında yanarak yok olduğunu babam şehit düştüğünde mi öğrenmeliydim gerçekten? Hem de yanımda tutunacak kimse yokken...

"Eninde sonunda ben okuyacaktım."dedim. "O zaman ağlamayacak mıydım sence?"

"O zaman da hep ben okumayı planlıyordum."dedi ve bakışlarını yine kaçırarak önüne döndü. "Böyle bir şey yaşanacağını bilemezdim..."Kalbime oturan saçma bir ağırlığın yüküyle bütün kelimelerimi tutup sessiz kaldım.

İfademi koruyarak ben de önüme döndüm. "Ağladın mı?"dedi bir iki saniye sonra. "Sen okuyunca..."

"Ağladım."dedim."Evin önüne oturup günlerce ağladım hem de. O yüzden bir daha hiç bir hikayenin sonunu yanlış anlatma bana."

"Mutsuz olsa bile mi?"

"Mutsuz olsa bile."

Sessiz kaldı. Ama verdiği derin nefes bütün ruhumu tek bir kelime etmeden saracak kadar derindi. Konuşmadı ama ben yine ne demek istediğini sessizliğinin arasından gördüm.

Özür dilerim Pamuk...

"Eeee."dedim boğazıma oturan yumruyu yok etmek adına. "Ne olmuş Mem ve Zin'e? Kazanmış mı turnuvayı Mem?"

"Kazanamamış."dedi öncekinden daha kısık bir sesle. "Beko karşısına Zin'i getirip dikkatini dağıtmış. O da oyunu kaybetmiş. Sonra Mem'i zindana atmışlar. Beko bir hain plan daha yapmış. Eğer Mem Zin'i görürse aşkından ölür,o da bu şekilde Mem'den kurtulur diye bey'e akıl vermiş. Bey inanmış buna. Kız kardeşinin Mem'i sevmediğini düşünüyormuş. Onu ondan kurtarmakmış niyeti. O yüzden Zin'in yanına gidip Mem'in yanına,zindana inebileceğini söylemiş. Ama kız kardeşini dertten hasta yataarken,hele de Mem'in adını duyar duymaz Zin'in ağız ve burnundan kan geldiğini görünce çok üzülmüş. Hatasını anlamış. Evlenmelerine izin vermiş. Zin bu haberi vermek için koş a koş zindana gitmiş ama artık her şey için çok geçmiş, Mem ölmüş..."

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. Bu denli mutsuz bir son da beklemiyordum hani.

O ise bana bakmadan ifadesizce önüne bakarak anlatmaya devam etti. "Bunu gören Zin'de dayanamamış, oracıkta ölmüş. Bu olaydan sonra Beko'nun sürekli onu kandırdığını anlayan bey ise Beko'yu öldürtmüş. Mem ve Zin yan yana,Beko ise ayak uçlarına gömülmüş. Yıllar sonra Mem ve Zin'in mezarları başından bir servi ve çam ağacı büyümüş. Ama tam bu iki ağaç birleşecekken Beko'nun mezarından çıkan ardıç ağacı orada da aralarına girmiş. Son..."

Yutkundum. "Tam kavuşmuşken öldüler mi yani?"dedim boğazıma dolan yumru yüzünden kısık bir sesle."Kurşun Askerle balerin gibi..."

"Evet."dedi hiç beklemeden.

Yine yutkundum. Saçmalama Gökçen. Buna ağlayamazsın ama kızım. "Senin sonların gibi olsa..."diye mırıldandım. "O zaman nasıl anlatırdın?"

Önce bir bekledi. Sonra kafasını ağır çekimde bana çevirdi. Kaşlar her zaman ki gibi çatıktı. "Benim sonlarım seni daha çok üzmüyor muydu?"

"Duyduktan sonra karar vermek istiyorum buna." diye saçma bir savunma yaptım.

Bir iki saniye baktıktan sonra dudaklarından kısık bir gülüş kaçtı. Bakışları tekrar yumuşadı. "Mem satranç yarışmasını kazanmış. Zin'le evlenmek istediğini söylemiş. Bey'de izin vermiş. Önce bir güzel Beko'yu öldürmüşler, sonra da yedi gün yedi gece düğün yapmışlar. Son."

"Bunu sevdim." dedim hiç beklemeden. "Kesinlikle bu olsun."

Gülüşü daha çok büyüdü. "Ya bu da sonradan seni üzerse?"

"Gerçeğini biliyorum." dedim. "Bu sefer üzmez."

"Kurşun askerin de önce gerçeğini okusam üzülmez miydin yani?"

"Üzülürdüm." dedim dudak büzerek. "Ama en azından aylarca gel yine bildiğim hikayeyi oku diye seni beklemezdim..."

Bakışlarını üzerimde hissedince ben de ona döndüm. Baktı, baktım... Söyleyecek, soracak çok şeyim vardı ama anlamsızca sustum. Onun da vardı. Sessiz kelimelerini görüyordum. Ama o da sustu. Sadece baktık. Bütün acıları, birbirimize sarılıp babalarımıza ağlayamamızı, kırgınlıklarımızı, hatta belki kızgınlıklarımızı söylemek yerine öylece baktık.

Şöyle bir sarılsak, en kocamanından... Çözer miydik bu aramızdaki anlamsız sesli sessizliği...

Hadi benim cesaretim yoktu. Gerçekten beni aradın mı dedikten sonra vereceğin cevabı duymaya cidden cesaretim yoktu. Peki ya sen Murathan? Senin susmana neden olan neydi? Yoksa ikimizde mi korkaktık... İkimiz içinde de gerçekleri duymaktansa kaçmak daha mı cazipti?

Ya da canımız yana yana gömdüklerimizi çıkarmak zordu.

"Gelmişizdirrrrrr!" diye kamyon kapağı lap diye açılınca bakışlarımız o yöne döndü. Yarım saat harbi geçmiş miydi lan? Ohaydı. Sessizce oturduğumuz yerden ayaklandık. Bu sefer elimden geldiğince ona bakmamaya çalışıyordum. Çevreye baktığımda bizim apartmanın önünde olduğumuzu görmek beni bir tık şaşırtmıştı ama. Hangi ara buranın adresini vermişti Murathan?

Kafam fena halde duman olduğu için sorgulamayı bıraktım. Murathan aşağı atladı. Sonra bana dönüp kollarını gelmem için uzattı. Olabildiğince ifadesiz durmaya çalışarak ellerimi kollarına sararak kendimi aşağı bıraktım

ama yere inerken onun bir kolu çoktan belime dolanıp beni gövdesine sabitlemişti.

Lanetti. Şu an bunu yapmamalıydı. Zira az önceki duygu yoğunluğu yüzünden kafam fazlası ile dumanken burunlarımızın birbirine saniyelik değip dudaklarımızın bundan kıl payı kurtulduğu bu an benim için artık bu günün son bombasıydı. Onun eli hala belimde, benim ellerim gövdesinde, bakışlarım gözlerindeyken olanlar oldu.

Dudaklarımdan lap diye bir hıçkırık kaçtı.

Siktiriko...

Öylece birbirimize bakarken boş boş göz kırptırdım. Bir hıçkırık daha kaçtı.

Harbi siktiriko...

Bakışları bendeyken tek kaşı usulca havaya kalktı. Benden ise bir hıçkırık daha kaçtı.

"Komiiitan gelirsene?" diye bağırdı önden adam.

İçinde biraz vicdan varsa gidersin komitan...

Hızla belime dolanmış kolundan kurtulup geriledim. Ama mal mal göz kırptırarak. "Eeee git sen madem. Beklemesin adam." dedim dünyayı 7 ailenin yönettiğini düşünen dayılar gibi salak saçma el kol hareketleri yaparak. "Geç oldu. Hadiii."

Bir kere daha hıçkırdım.

Sikeyim ama ya... Ne olur bari bunu hatırlamıyor ol Kepçük... Noğlar ya...

"Geliyorum." diye bağırdı kamyoncu abiye. Sonra tekrar bana döndü. Dudaklarında arsız bir gülüşün belirmesi boku kucakladığımın en belirgin göstergesiydi sanırım. "Evini her gördüğünde böyle heyecanlanıyor musun sen?" dedi aynı gülüşle kamyona ilerleyerek.

Gömün beni buraya. Valla açın şu yeri gömün beni şuraya ya.

Ama çaktıracak değiliz. Dik dur Gökçennnn!

"Ne saçmalıyorsun be?" dedim ters ters. Bir hıçkırık. "Ne heyecanı? Mal mal konuşma da bin git hadi." Bir hıçkırık. "Adam bekliyor seni." Bir hıçkırık.

Kusura bakılmasın ama ben böyle işin içine dışına sıçayım.

Sırıtsı daha çok büyürken tek hamlede kamyona tekrar çıktı. "Nefesini tut nefesini." dedi alaysı bir tonla. "İyi gelir hıçkırığa." Arabanın kapağını kapatıp Recep İvedik misali arkasına iki kere vurdu.

Sonuna kadar inkar Gökçen.

"Defol..." Bir hıçkırık. "Git şuradan Murathan!"

Denyo bordo goril yine güldü. Ama tam o an araba çalıştığında çok şükür uzaklaşmaya başlamıştı. Ama suratındaki ifade yüzünden gebermek üzereydim. Aynı ifade ile çok şükür olduğu yere çöktü ve uzaklaştı, uzaklaştı, uzaklaştı.

Bunun akabinde bende hıçkırık krizim ile beraber olduğum yere çöküp ellerimi tarlası yanmışlar gibi başıma attım. Mal mal hıçkırırken amaçsızca ileri geri sallandım. Nefesimi tuttum. Hıçkırığım durmadı. Elimini saçıma attım. Hızla örüğümü açtım. Hıçkırık yine durmadı. Ağlamaklı bir ifade ile elimi saçlarıma geçirip çekiştirdim.

Derken yanıma biri geldi. Şöbiyetim;Bilge...

"Gökçen."dedi panikle. "Ay kız ne oldu? Çözemediniz mi meseleyi? Kan davasına mı karıştık?Ondan mı böyle yol ortasında ağıt yakıp saç baş yoluyorsun? Ne bu hal? Ne oldu?"

Ağlamaklı bakışlarımı ona çevirdim. "Bilge..."dedim bu ağlamaklı ifademi sesime de yansıtarak. Tabi bir de hıçkırdım.

"Kız ne?"dedi korkulu gözlerle.

Ağlamaklı ifademi sürdürdüm ve durumumu şöyle özetledim."Boku yedim ya..."

Hıçkırık...Hıçkırık...Hıçkırık...

*"Dağlar duman olur
Çayır çimen olur.
Ben yarı görmezsem,
Halım yaman olur..."*

Pencere kenarına tünemiş, boş bakışlar ve titrek bir sesle türkü mırıldanan annesine kapı aralığından ürkekçe baktı Murathan.

Bugün tam 3 ay olmuştu.

Babası şehit düşeli... Babası onlardan gideli... 3 ay olmuştu... Koskoca 3 ay...

Ve aylardır annesi sürekli bu camın önüne oturuyor, ileri geri sallanarak bu türküyü mırıldanıyordu. Babasının en sevdiği, her zaman annesine söylediği türkü...

Üzgün bakışlarını annesinden çekip odada gezdirdi. Bu yeni evleri lojman gibi değildi. Eskiydi. Çok eskiydi. Lojmandan bile eskiydi. Öyle ki gelen eşyalarının çoğu sığmamıştı. Satmak zorunda kalmışlardı. Zaten bu evi de zar zor bulmuşlardı.

İlk zamanlar gidecek hiçbir yerleri yoktu. Babasının ailesi Adana'nın çok uzak bir köyünde yaşadıkları için onlara gidememişlerdi. Annesinin akrabalarında kalmışlardı. Ama onlar da bir süre sonra onları istemediklerini, evin kalabalıklaştığını, yaşamının zorlaştığını laf arasında sürekli ima edince annesi bir gece sessizce onları da alıp çıkmıştı oradan.

Niyeti kimseye yük olmak değildi.

Zor bela bu evi bulmuşlardı. Ama hiç sevmemişti Murathan burayı. Soğuktu. Boğuktu. Ve en önemlisi renksizdi. Her yer griydi sanki. Boğuluyordu. Sıkıyordu. Nefes alamıyordu. İzlemeyi bırakıp minik adımlarla annesine ilerledi. Tam yanına gidince Neslişah bakışlarını anında ona çevirdi. Ama artık eskisi gibi bakmıyordu annesi. Gözleri hep kırmızı, kirpikleri nemli, göz altları mosmordu. Murathan bu görüntüyü de hiç sevmemişti.

Neslişah ise oğlunu görünce hemen gülümsedi. "Annem..." dedi yorgun bir sesle. "Niye uyumadın sen?"

"Birazdan uyuyacağım..."dedi kısık bir sesle."Sen neden uyumadın?"

Oysa annesi geceleri artık çok az uyuyor ya da hiç uyumuyordu. Murathan'da, ablaları da bunu çok iyi biliyordu. Neslişah yine gülümsedi. "Uykum kaçtı. Hadi sen git yat anneciğim. Ben de birazdan geliyorum."

Murathan yine başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Bir şey demeden arkasını dönüp iki adım attı. Sonra durdu. Geri döndü.

"Anne..."dedi kısık bir sesle. "Pamukları aradın mı? Hala mı yoklar?"

Neslişah bir iki saniye bir şey söyleyemeden baktı oğluna. Her gün soruyordu bu soruyu. Ve o ne demesi gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Çünkü Leyla yoktu. Toz olmuştu sanki. Bildiği telefon numarasını aradığında çalmıyordu bile. Kimi aradıysa nereye gittiklerini bilmediğini söylüyorlardı. Onun da imkanları sınırlıydı. Sorabildiğine sormuştu ama daha fazlasına ulaşamıyordu şu an. İzmir'de olduklarını biliyordu sadece ama nerede oldukları hakkında zerre bir fikri yoktu. Oysa şu an yakın dostuna öyle çok ihtiyacı vardı ki...

Onu bir tek o anlardı. Geceleri neden uyuyamadığını,aldığı her nefesin nasıl zehir,yediği her lokmanın nasıl boğazına diken olup batığını bir tek Leyla anlardı. Neden yok olmuştu ortadan? Kırındı...Çok kırındı ona...

Tam çaresizce bir şeyler geveleyecekti ki arkadan Aslıhan'ın sert sesi yükseldi.

"Ne salaksın sen!"

Murathan ve annesi o yöne dönerken Aslıhan ateş saçan gözlerle ona bakıyordu. İki koca adım atıp salonun ortasına dikildi. Ters bakışlarını Murathan'a dikti. "Hala Gökçen mi soruyorsun sen? Bir kere bile aramadılar be! Bir kere. Sen hala her gün onu soruyorsun! Unuttular bizi onlar, salak! Unuttular."

Murathan yumruklarını sıkıp kaşlarını çattı. "Unutmadılar!"

"Unuttular." diye directti Aslıhan." En çokta o çok sevdiğin Pamuk unuttu. Unutmasa arardı. Hani neredeler? Yeter artık, bunaltıp durma annemi!"

"Aslıhan sus!" dedi Neslişah hemen. Gülhan'da uyanmış kapı kenarından odaya ürkek bakışlar atıyordu.

"Susmuyorum!"dedi Aslıhan hemen. "3 ay oldu be. Annem her gün aradı onları. Bizim de babamız şehit oldu.Biz de üzüldük. Numaramızı bile değiştirmedik ararlarsa bulsunlar diye. Ama onlar bir kere bile aramadılar. Unuttular işte. Onlar da bizi istemiyor belli. Kim istiyor ki zaten bizi..?"

"Aslıhan sus dedim!"diye sesini iyice yükseltti Neslişah.

Murathan ise kaşlarını çatdı. Genzi sızlıyordu. Ama hayır. Ağlamayacaktı. Yumruklarını sıkıp ablasına sert bir bakış attı. "Unutmadı!" diye kükredi çocuk sesiyle. "Pamuk beni unutmaz. Küçük o. Okuma yazma bile bilmiyor. Öğrenince arayacak!"

Aslıhan'ın dudaklarından küçümser bir gülüş kaçtı. Ama bunun aksine bakışları oldukça üzgündü. "Leyla teyzeninde mi okuma yazması yok sence Murathan? Sen harbi geri zekalısın. İstenmiyoruz, kabullen. Bizden kurtulmak için bu anı beklediler hep galiba..."

Murathan iyice yumruklarını sıkı. "UNUTMADI! UNUTMADDDDDIIII!" diye bağırdı daha çok. Tam saç baş girmek adına Aslıhan'da, o da sinirle birbirine ilerliyordu ki Neslişah aralarına girip ikisini de iki yana itti.

"Yeter!" dedi sert bir sesle. "Geçin odanıza uyuyun. Kavgam istemiyorum. Bu konuyu da kapatın artık. Bir daha bu yüzden kavgam ettiğinizi duymayacağım. İsteyen arar, istemeyen aramaz. Biz buradayız! Sizi alakadar etmeyen konulara karışmayın." Çocukları içeri iteledi. "Hadi. Çabuk uyuyorsunuz siz. Hadiiiii!"

Normalde bunu asla dinlemez kavgaya devam ederlerdi ama anneleri üzgündü. Çok üzgündü. Bunun farkında oldukları için ikisi de birbirine ters bakışlar atarak salonun çıkışına ilerlediler. Evde sadece iki oda olduğu için üç kardeş de aynı odada yatıyordu. Kapı girişindeki Gülhan'da onları görünce yanlarına takıldı. Üçü yan yana sessizce ilerlediler. Başları yerde, omuzları ise çöktü. Kanatları kırılmıştı. Toparlanamıyorlardı. Alıştıkları, bildikleri her şey tepetaklak olmuştu. Alışamıyor, kabullenmekte zorlanıyorlardı.

Aynı odada olunca bu gece kesin kavgam edeceklerini bilen Neslişah, "Aslıhan." dedi arkadan yorgun sesiyle. "Sen benim odama geç bu gece. Yanımda yat."

Murathan ve Aslıhan birbirine bir ters bakış daha attı. Aslıhan ikiletmeden yönünü annesinin odasına çevirdi. Murathan ve Gülhan ise sessizce kendi odalarına girdi. İkisi de ses çıkarmadan yataklarına yattı. Bir süre sessiz kaldılar.

"Gülhan abla." dedi Murathan bir süre sonra.

"Hı..."

"Gerçekten unuttular mı bizi?"

Gülhan derin bir nefes verdi. "Numaralarını bile değiştirdiklerine göre evet. Unuttular..."

"Değiştirmediler belki..." dedi Murathan titrek bir sesle. "Arayınca başka biri çıkmıyor ki. Belki de telefonları kırıldı..."

"Bizim kırılmadı ama. Aynı. İstese ararlardı." dedi Gülhan. "Sen de uzatma artık Murathan." Aynı anda göz pınarından burun ucuna düşüp yastığa yuvarlanan yaşı sessizce sildi Gülhan.

Murathan cevap vermedi. Dişlerini dudağına geçirip sessizce karşıındaki duvara baktı. Pamuk onu unutmuştu öyle mi? Hem de bu kadar erken. Hayır. Olamazdı. Pamuk onu unutmuş olamazdı. Bunu herkese kanıtlayacaktı. Bir süre ses çıkarmadan duvara bakmaya devam etti. Gülhan ablasının uyuduğına emin olunca minik adımlarla yataktan çıktı. Kapıyı sessizce açıp salona baktı. Işık kapalıydı. Annesi ve Aslıhan ablası da yatmıştı. Odaya geri girdi. Sessiz adımlarla dolabın çekmecesinden fenerini çıkardı.

Geceleri Pamuk'un yanına gizlice giderken aldığı, kitap okurlarken başlarının aralarına tutuşturdukları feneri.

Fenere de kararlı bir bakış attı. Sessizce sırt çantasını aldı. İçine feneri, bir pantolonu ve iki tişörtünü koydu. Bir de külot. Bu da lazım olabilirdi. Sonra babasından ona kalan ay yıldızlı yüzüğe uzandı minik eli. Aldı. Babasından gördüğü gibi öpüp alınının üstüne koydu. Sanki babasının elini öpermiş gibi... Onu da dikkatlice çantasına yerleştirdi. Tam dolabı kapatacakken durdu. Bir albüm takıldı gözüne. Yavaşça ona uzandı. Bu Ali amcaların aile albümüydü. İç i hep onların aile fotoğrafları ile doluydu.

Bir de Gökçen...

İkisinin de göçü aynı anda yola çıkmıştı galiba. Bu albüm ve bir koli dolusu eşyaları Murathanlara gelmişti. Sessizce açtı albümü. Açar açmaz Ali amcası ve babasını kol kola, kameraya gülerken görünce göz pınarları istemsizce doldu. Görüşü buğulandı. Dudakları titredi. Hep giderdi onlar. Ama hiç bu kadar uzun gitmezlerdi.

"Siz gitmeseydiniz böyle olmazdı..." diye mırıldandı kısık ve titrek bir sesle. "Ne olurdu gitmeseydin baba..?"

Cevap olarak resimden gülümsemeye devam etti Yusuf ve Ali. Murathan ise burnunu çekip hızla resmi albümden aldı. Çantaya attı. Sayfayı çevirdi. Kundaklara sarılmış Pamuk ve ona bakan kendisini gördü. Küçüktü ama oydu. İkisi de kocaman gülüyordu birbirlerine. Altında ise sadece Gökçen'in olduğu bir resim vardı. Saçları dağınık, kocaman mavi gözleri ile kameraya bakan en son bıraktığı Pamuk.

Küçük Pamuk'u kucaklarına almış ilgiyle bakan Aslıhan ve Gülhan, gülen Murathan'a kolları ile sıkı sıkı yapışmış Gökçen, perdelerin arkasına saklanmış oynayan Pamuk ve Kepçük, yaptıkları yastıktan evin içinden kameraya bakan Pamuk ve Kepçük, saç baş girmiş Pamuk ve Kepçük, birbirine sarılmış Leyla teyze ve eşinin saçlarını öpen Ali amca, babasının kucağında Gökçen, bebek Gökçen, çocuk Gökçen, iki ailenin de topluca çekilmiş sayısız fotoğrafı ve daha niceleri...

Sayfalar dolusu fotoğraftı artık geri kalan. Aylardır sadece bunlara bakıp avutmaya çalışıyordu kendini Murathan. Hiç bu kadar ayrı kalmamışlardı. Özlemişti. Çok özlemişti. İçinde adını koyamadığı bir sızı olacak şekilde özlemişti hem de. Leyla teyzeyi, Ali amcayı...

En çokta babasını... Babasını ve Gökçen'i.

Minik parmakları elinde sıkı sıkı tuttuğu Gökçen'in resmine uzandı. Dağınık saçlarına nazikçe dokundu. "Unutmadı..."dedi bakışları resimdeyken. "Unutmaz."

Hızla bu resmi de aldı albümden. Onu da çantasına attı. Bir kaç resim daha aldı yanına. Gülhan ablası kıpırdanmaya başlayınca albümü kurcalamayı bırakıp dikkatlice yerine koydu. Kol çantasını alıp sessizce çıktı odadan. Mutfığa gitti. Kocaman bir ekmek parçasını çantasına attı. Acıkabilirdi. Kararlı adımlarla çıkışa yöneldi.

Vestiyerden sweatını alıp üzerine geçirdi. Tam kapıdan çıkacakken durdu. Tekrar odaya koştu. Sessizce dolaptan atlasını aldı. Bunsuz gidemezdi. Yola bakmalıydı. Onu da çantasına atıp hızla geri döndü.

Ama yatak odasının kapısının önünden geçerken Aslıhan'a sıkıca sarılmış bir şekilde uyuyan annesini görünce adımları yavaşladı. Uzun zamandır böyle uyurken görmemişti onu. Geceleri hep ağlardı. Kimse görmüyor sanırdı ama Aslıhan'da, Gülhan'da, Murathan'da sessiz iç çekişlerini duyardı annelerinin.

Çok üzülür müydü yine? Ağlar mıydı arkasından?

Salona ilerledi. Çekmecelerin birinden kalem ve minik bir defter çıkardı. Defterden bir parça yırttı. Ve düzenli el yazısı ile şöyle yazdı;

Pamuk'u alıp geleceğim anne. Aslıhan ablam haksız olduğunu görecek. Merak etme. Ağlama. Hemen geri geleceğim. Seni ben asla bırakmam. Söz.
Murathan

Kağıdın en altına da minik bir kalp çizdi. Annesi için...

Sonra ise sessiz adımlarla evden çıktı. Sırt çantasını kararlılıkla sırtına geçirdi. Sweatının önünü çekti. Ayakkabılarını bağladı. Gözü kapılarının

önünde, hemen sol köşede öylece duran babasının postallarına takıldı. İnatla bunları kaldırmıyordu annesi. Aylardır evlerinin girişinde duruyordular.

Sanki babasının gelmesi mümkünmüş gibi...

Minik parmakları ile sessizce bu postalları da okşadı ve apartman merdivenlerini sessizce inip dışarı çıktı.

Ama sandığının aksine arkada bir kişi bu gidişin farkındaydı.

Gülhan kapının kapanma sesiyle yavaşça doğruldu yataktan. Sesin nereden geldiğini anlamak için bir iki saniye turuncu gece lambasının aydınlatığı ara hole uykulu gözlerle baktı. Anlayamayınca yataktan kalıp odanın ışığını açtı. Ama açar açmaz boş gördüğü Murathan'ın yatağı ile kaşları çatıldı. Odadan çıkıp tuvalete baktı. Yoktu. Mutfığa baktı. Yoktu. En son salona gelip sağa sola baktı. Burada da kimse yoktu.

Kaşları yavaşça çatılırken birden masanın üstünde gördüğü kağıt parçası gözüne çarptı. Almak için uzandığında istemsizce yazanları okuyunca ise gözleri fal taşı gibi açıldı. Elini panikle ağzına kapattı. Kağıdı eline alıp daha yakından okudu. Şoku daha da arttı. Hızla balkona koştu.

Ve evet. Kimsenin olmadığı, sadece lambaların aydınlatığı sokakta Murathan kararlı adımlarla evden uzaklaşıyordu. Arkasından havlayan köpeği umursamadan kocaman adımlarla ilerliyordu hem de. Kağıdı hızla cebine soktu. Panikle yatak odasına koştu. Ama huzurla uyuyan annesini görünce adımlarını yavaşlattı. Aylar sonra ilk defa bu saatte uyurken görüyordu onu. Ama işte ciddiydi.

Kardeşi evden kaçıyordu!

Ne yapacaktı!?

Dönüp kendi mi durdursaydı? Ama sokakta köpek vardı. Korkardı. Fakat Murathan'da korkardı. Köpek peşinden gidebilirdi. Ona zarar verebilirdi. Hem bu mahalleyi hala çok bilmiyorlardı. Anneleri olmadan okul hariç başka bir yere gitmemişlerdi. Panikle tırnaklarını kemirdi.

Tam o an Aslıhan'dan yükselen kısık bir, "Gülhan..." sesiyle bakışlarını annesinin yanında yatan ablasına çevirdi.

Yeni uyanmış, uyuşuk gözlerle bakıyordu Aslıhan kız kardeşine. "Ne yapıyorsun orada gece gece? Gidip yatsana."

"Abla...."dedi Gülhan panikle. Annesini uyandırmamak için eliyle dışarıya gel işareti yaptı. Ne var dercesine kafa salladı Aslıhan. Gülhan ise inatla çağırmaya devam etti. Bunun üzerine o da annesine bir bakış atıp sessizce odadan çıktı.

"Ne var?"dedi hemen.

"Abla Murathan evden kaçtı."dedi Gülhan panikle. Cebindeki not kağıdını çıkardı. "Bunu yazmış gidiyor. Az önce gördüm."

Aslıhan şok ve panik karışımı bir bakışla elindeki kağıdı okudu. Sonra sinirle Gülhan'a döndü. "Gidiyor da sen ne diye tutmuyorsun mal!?"

"Abla köpekler var kapıda." dedi Gülhan kısık be ürkek bir sesle. "Çıkamadım... Korktum... Ya Murathan'a bir şey yaparlarsa..?"

Aslıhan panikle önüne düşen siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıktırdı. "Ne zaman çıktı?"

"Beş dakika falan oldu. Seni uyandırmadan önce aşağıdaydı."

"İkiniz de salaksınız. Valla salaksınız." dedi ters ters. Hızla salon çıkışına koştu.

"Abla annem..."dedi peşinden giden Gülhan.

"O duymadan alıp gelelim." Kapıyı açtı. Hızla ayağına bir terlik geçirdi ama biri başka biri başkaydı. "İyice üzülecek yoksa."

Gülhan'da ayağına bir terlik geçirdi. "Ama köpekler?"

"Korkuyorsan gelme Gülhan!"diye çıkıştı Aslıhan. "Bir de seninle uğraştırma beni."

Gülhan bir şey söylemeden hızla ablasının eline yapıştı. Kız kardeşine bakıp bütün paniğinin aksine derin bir nefes verdi Aslıhan. "Yürü." dedi. Kapıdan anahtarı alıp sessizce kapattılar ve onlar da Murathan'ın peşinden dışarı koştular. Koşa koşa indiler merdivenlerden.

"Ne yöne gitti?" dedi apartmandan çıkınca Aslıhan.

Gülhan parmağını sağa çevirdi. "Bura."

İkisi el ele hızla o yöne koşmaya başladılar. Gülhan düştü. Umursamadı. Dizinin tozunu ve kanını eliyle silip tekrar ablasının eline yapıştı. Köpekler havlayınca daha çok ablasına sokuldu. Aslıhan'ın ise koşarken terliğinin biri koptu. O da umursamadı. Terliği geri fırlatıp tek ayağı çıplak koştu. Kısa bir an sonra Murathan'ı karanlık sokağın ortasında tek başına yürürken görünce ikisi de nefes nefese durdu.

"MURATHAN!" diye bağırdı Aslıhan. "DUR!"

Sesi duyan Murathan'ın kararlı adımları durdu. Ama arkasını dönmeden bir iki saniye öylece bekledi. Sonra bir ses daha duydu.

"Murathan..."dedi Gülhan.

Bakışları arkasına döndü. Ablaları el ele, kan ter içinde ona bakıyordu. Kararlı bakışlarının yerini minik bir şaşkınlık aldı. Boş boş bakarak göz kırptırdı. Aslıhan ve Gülhan ise ona doğru ilerledi. Tam önüne gelince Aslıhan derin bir nefes verdi.

"Ne yapıyorsun sen salak?!"

Murathan kaşlarını tekrar çattı. "Pamuk'u almaya gidiyorum."dedi kararlı bir sesle.

"Yürüyerek mi?"dedi Aslıhan şaşkın şaşkın. "Adana'dan İzmir'e yürüyerek mi gitmeyi planlıyorsun gerçekten?"

"Uzak değil."diye diklendi Murathan.Hızla çantasını çıkarıp atlası aldı. Türkiye haritasını açtı. "Bak. Arada fazla renk yok." dedi kararlı bir sesle.

"Hakkari ve Adana arasında da çok renk yok."dedi Gülhan hemen. "Ama gelirken saatlerce arabada oturuyoruz Murathan..."

Murathan bu sefer durdu. Bir ablalarına baktı bir haritaya. Omuzları istemsizce çöktü. Hiç bu açıdan düşünmemişti oysa. Yakın sanıyordu. Çok yakın sanıyordu hem de.

"Gidemem mi yani?" diye mırıldandı elindeki atlas umutsuzca yanına düşerken.

Bu sefer Aslıhan'ın omuzları çöktü. "Murathan..."dedi sakince. "Yapma artık böyle.Annemi daha çok üzüyorsun."

Bir süre anlamsız bir sessizlik çöktü aralarına. Üzgün üzgün baktılar birbirlerine. Ve bu sefer Murathan tutamadı. Yanağına bir damla gözyaşı düştü. Sonra bir damla daha.Oysa ağlamak istemiyordu. Neden ağlıyordu?

Ve hayır,kabullenmek istemiyordu bunu.

"Unutmadı."dedi hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp bir yandan da burnunu çekerek. "Gökçen beni unutmadı. Gidersek siz de göreceksiniz. O beni unutmaz. Unutmadı Aslıhan abla..."

Aslıhan genzine oturan yumruyu her zaman ki gibi geri itti. O ağlamayı sevmezdi. Özellikle yanında biri varken. "Tamam."dedi daha ılımlı bir sesle.Uzanıp kardeşinin yaşlarını nazıkçe sildi. "Tamam,ağlama. Özür dilerim. Öyle demek istemedim ben. Biz de özledik Pamuk'u. Ondan sinirlendim ben..."

"Onun da babası gitti. Çok ağlamıştır o abla."dedi Murathan hala ağlarken. "Bizden küçük. O daha çok üzülmüştür. Ya hasta olduysa? Yemek de yemez o.Hep ağladı kesin. Siz de biliyorsunuz. O bizi unutmaz... Ama küçük, gelemes ki o. Gelebilse gelirdi zaten. Bizim gitmemiz lazım.Hem kardeşi de olacaktı. Leyla teyze de hastalandı belki. Ondan arayamadı. Bizim bakmamız lazım. Ne olur biz gidelim abla..."

Gülhan çaresizce ağlayan kardeşine bakarken Aslıhan uzanıp Murathan'ın elini tuttu. "Para biriktirelim..." dedi kısık bir sesle. Bakışlar

ona dönünce devam etti. "Bilet almak için. Biletimiz olursa otobüs ile İzmir'e gidebiliriz."

Yalandı. Biliyordu bunun asla yaşanmayacağını ama kardeşinin üzüntüsünü dindirmek için aklına da başka bir şey gelmiyordu. O para asla birikmeyecekti. Biriktiği gün ise Murathan, Gökçen'i kocaman bir kutuya koyup geçmişin en tozlu rafları arasına bırakacaktı.

Murathan'ın içli ağlaması hafifledi. "Na-nasıl yani?" dedi içini çeke çeke.

"Yürüyerek İzmir'e gidemeyiz ama otobüsle gidebiliriz." dedi tane tane.

"Olur mu ki?" dedi Gülhan. "İzmir'de nasıl bulacağız onları?"

Aslıhan derin bir nefes daha verdi. Yerden atlası alıp tekrar Murathan'ın çantasına attı. Çantanın sürgüsünü çekip kardeşlerinin arasına girdi. Bir eliyle birinin elini tuttu. Diğer eliyle diğerinin. "O zamana belki telefonlarımızı açarlar. Adreslerini öğreniriz." dedi yavaşça ilerleyip onları da ilerleterek.

"Hemen toplayabilir miyiz abla?" dedi Murathan hevesle.

"Hemen olmaz.Ama deneriz."dedi Aslıhan. "Hem biletler o kadar ucuz değilmiş galiba. Şimdi biriktirmeye başlarsak dördümüze yetecek parayı uzun süre sonra anca tamamlarız."

"Çok uzun olmasın ama..."dedi Murathan nemli yanaklarını boşa kalan eliyle silerek. "Pamuk çok büyümesin."

"Merak etme..."dedi Aslıhan hafif bir gülüşle."Dedim ya, sinirle söyledim ben öyle. O seni unutmaz."

Murathan bu kez ıslak gözlerine rağmen hafifçe sırttı. Evet. Pamuk onu unutmazdı. İsteddiği cevap buydu. "Ali amcayla babam da sevinir mi biz onlara gidince abla?" dedi hevesle. "Ayrı durmayı sevmezdi onlar. Şimdi ayrılar... Bizi yine bir arada görünce sevinirler di mi?"

Aslıhan derin bir nefes aldı."Sevinirler...Çok sevinirler hem de."

Bir süre el ele sessizce ilerlediler sokakta. Yanlarından üç köpek geçti. El ele oldukları için umursamadılar. Birbirlerine sokulup yola devam ettiler. Gülhan'ın yaralı bacağı, Aslıhan'ın çıplak ayağının altı, Murathan'ın ise bir tık kalbi acıyordu. Ama üçü de acısını birbirine belli etmeden el ele, sessizce ilerlediler.

"Babam gerçekten bizi cennetten izliyor mudur abla?" diye soran Gülhanla sessizlikleri bozuldu. "Herkes öyle diyor."

Aslıhan ağlama istediğini yine bütün gücüyle geri itti. Kardeşlerinin ellerini sıkıp daha çok kendine çekti. "İzliyor tabi.Babam bizi hep izlerdi zaten.Hatırlasanıza işe gitmeden önce bize hep ne derdi?"

"Ben yokken anneniz size emanet evlatlar... Kavga edip üzmeyin sultanımı. Gözüm üstünüzde." diye mırıldandı Gülhan ve Murathan aynı anda. Babalarının yüzü gözlerinin önüne geldiği için üçünün de gözleri dolu doluydu ama üçü de yine birbirine acısını belli etmedi.

"Aynen öyle." diyerek Aslıhan onları onayladı. "Annemizi bize emanet etti o. Şimdi cennetten bizi görüp çok üzölmüştür. Biz de bir daha kavga edip, evden habersiz gidip onu da annemizi de üzmeyelim tamam mı?"

"Tamam." dedi Gülhan.

"Tamam." dedi Murathan.

İlerlemeye devam ettiler. Hem de ellerini birbirinden bir saniye bile ayırmadan. Eve sessizce girdiler. Anneleri hala uyuyordu. Üçü de annesinin eline minik bir öpücük bıraktı. Sonra yine aynı şekil üçü de babalarının gidişleri ile annelerinin yanında boşta kalan tarafa yan yana yattı. Murathan annesine sokuldu. Gülhan Murathan'a, Aslıhan ise Gülhan'a...

Sabah olup gün ışıdığıında ise Neslişah çocuklarını birbirlerine sıkı sıkı sarılmış, yanında huzurla uyurken buldu. Tebessüm etti. Üçünün de başının üstüne hafif bir öpücük bıraktı. Halsizdi, mecali yoktu ama zorla yerinden doğruldu. Bundan sonra kalan ömründe olan her sabah yapacağı gibi ilk olarak baş ucundaki Yusuf'un fotoğrafına minik bir öpücük bıraktı. Sevgiyle okşadı eşinin fotoğraftan gülen yüzünü. Yerinden kalktı ve bütün mecalsizliğine rağmen bu dünyaya dayanma gücü olan çocukları için yeni bir güne daha başladı.

Yusuf ve gülen yüzü minik bir çerçeve içinden sessizce ailesine bakmaya devam etti.

Bu gece ise Murathan, Aslıhan ve Gülhan'ın hafızasından asla silinmedi. Ama aralarında bir sır olarak kaldı. Bir daha da asla konuşulmadı.

Helloooğğğ hamsi kuşlarım

Bu parti bölüme eklersem çok uzun oluyordu. O yüzden ayrı bölümde atayım dedim. İlerleyen zamanlarda bir iki tane daha geçmişle ilgili böyle ayrı bölüm gelebilir. Şu an tam emin değilim

Aralara serpiştirilmiş özel bölüm sayın bunları.

Kepçük'ün kaçarken yanına aldığı birkaç fotoyu atıp bende kaçıyorum.

14.BÖLÜM

*"Gülleri sarı severim, toprağı ıslak.
Türküleri yanık, şiirleri hoyrat!
Havayı nemsiz, çayı demsiz ..
Bir seni olduğun gibi,
Bir seni her şeye rağmen.
Bir seni, hala..."*

**UMİT YAŞAR OĞUZCAN*

~ ~

"Eşi Sibel Can'dan olaylı bir şekilde ayrılan Hakan Ural'a cezaevi yolu göründü sayın seyirciler. Askere gitmemek için hile yapmak suçundan aldığı hapis cezası Yargıtayca onaylanan Hakan Ural, 4 ay hapis yatacak. Bu arada fantezi müziğin ünlü ismi Azer Bülbül'de vatani görevini yapmak için bugün birliğe teslim oldu..."

Televizyondan gelen kadın spikerin sesine inat Gökçen sesini daha da yükseltti.

"Seksen bi, seksen iki, seksen üç..."Yola baktı. Hala gelen yoktu. Tekrar önüne dönüp tünediği camın köşesini minik tırnakları ile eşelemeye devam etti. "Seksen dürtt,seksen peş, seksen altı..."

"Bu benim işten gelmemi de böyle beklemiyorsa ağır olay çıkartırım." dedi Ali ters ters. Sinirle kanalı değiştirip 'Meclisteki kavgalı oturum günün en büyük konusuydu. Ancak Fazilet partisinin kapatılmasını isteyen sürpriz başvuru başkent gündemine bomba gibi düştü...' lafının gerisini spikerin ağzına tıktı.

Leyla minik bir kahkaha atarken Ali hiç ama hiç gülmüyordu. "Yusuf'un da ağzına laf veriyor sonra." dedi minik kızının ona dönük sağa sola ritmik bir şekilde salladığı poposuna bakarken. "Şuna bak ya! Gel kız buraya. Kaçıyor mu Kepçük? Gelecek işte okuldan."

Gökçen bu çıkışı yine umursamadan poposunu sola kıvırdı. "Seksen dörtrrrr," Sonra sağa kıvırdı. "Seksen peş..."

"Deli olacağım."dedi Ali dertli dertli. "Yusuf haklı. Valla yapıştı kaldı bu çocuğa Leyla.Bir şey yapsana!"

Leyla keyifle ağzına bir dilim elma attı. "Yine abartıyorsun Ali..." Bıçağın ucuna bir dilim elma takıp eşine uzattı. Ali ise ona uzatılan dilimi hızla kapıp ters ters ağzına tıktı.

"Höç börönöz ben önlömöyörsönüz..."dedi ağzı dolu dolu. Lokmasını hızla yuttu. Sinirle kanalı değiştirdi. Önüne çıkan bir filmle durdu. Devlerin Aşkı... Kadir İnanır ve Türkan Şoray.

Derken Gökçen yolda gördüğü silüetle neşeyle bağırdı. "Kepçükkk geldi. Kepçükkkk geldiiii! Ablalar geldiiii!"

Hızla tünediği pencere önünden ayrıldı. Saçlarını geri itip koşarak babasının önünden ilerledi.

"Şuna bak hele şuna."dedi Ali arkasından ters tere. "Gören der 20 yıldır görmüyor Kepçük'ü. Sabah saç baş kavgadaydılar daha." Göz devirdi. Leyla'nın ona uzattığı bir dilim elmayı daha hızla aldı. "GÖKÇEN!" diye bağırdı kapının açılma sesini duyunca.

"Ne?"diye bağırdı Gökçen.

"Kızım ne mi?"diye uyardı Leyla.

Gökçen hemen düzeltti kendini. "Efendim baba?"

"Lojmandan çıkmayın sakın."diye bağırdı Ali aynı tersliği ile. Elindeki elma diliminden bir parça ısırdı ve kendince acı bir cümleyi daha eklemek zorunda kaldı."Murathan'ın yanından ayrılma..."

"Tamam babaaaaa." diye bağırdı Gökçen. Kapıdan şiddetli bir kapanma sesi geldi.

"Sen de hem yapışma diyorsun hem de Murathan'ı bırakma diyorsun be Ali. Bir dediğin diğerini tutmuyor. O zaman Aslıhan ve Gülhan'a yapış de kıza." dedi Leyla eşine bir elma dilimi daha uzatırken.

"Gökçen bize fırsat mı veriyor sence?" diye yükseldi Ali. "Kızın ilk kelimesi bile Mula be! Böyle bir şey olabilir mi? Hangi bebek baba, anne ya da mama demek varken Mula Mula der Leyla!? Allah aşkına sen söyle bana ya! Bari dede deseydi. O bile kabulümdü ulan."

Leyla eşinin bu kıskanç hallerine büyük bir kahkaha atarak cevap verdi. "Küçücük çocuğu şu denli kıskandığına hala inanamıyorum Ali."

Ali ters bakışlar atıp Leyla keyifle gülerken Gökçen sapanını beline takmış çoktan aşağı inmişti. Bugün Kepçük ve ablalar okuldayken bir sürü güzel taş toplamıştı. Hepsiyle sapan oynayabilirdiler. Apartmandan aşağı iner inmez Kepçük'ü yolun ilerisinde gördü. Sırıttı. Aslıhan ve Gülhan ablalar daha gerideydi. Minik bir kız grubu ile bir şeyler konuşup gülüyorlardı.

Kepçük'ün yanında ise Begüm vardı. Sarı, upuzun parlak saçları olan Albay kızı Begüm. Murathan'la aynı sınıftaydılar. Ve şu an gülerек bir şey konuşuyorlardı.

Gökçen bu kızı sevmiyordu. Sırıttışı minik bir soldu ama umursamadı. "Murathannnn!" diye bağırarak her gün yaptığı gibi hızla Murathan'ın dibine bitti. Murathan ve Begüm'ün bakışları artık ondaydı.

"Ben bugün bissssürü taş topladım." dedi Murathan'a neşeyle bakarken. Olduğu yerde sabırsızca hopladı.

"Aman ne güzel." dedi Begüm göz devirerek. "Peki bundan bize ne ufaklık."

Gökçen'in hoplaması durdu. Bakışlarını Begüm'e çevirip kaşlarını çattı. "Sana ne. Sana mı dedim ben porsuk!"

"Aaaaa!" dedi Begüm hemen kınayıcı bir sesle. "Terbiyesiz. Ne diyorsun sen be?!"

Gökçen umursamadan dil çıkardı.

"Şunun kafasına bak ya." dedi Begüm gülerек. "Kim porsuk acaba? Tarıyor musun sen o saçlarını hiç? Bitli falanlar mı yoksa?"

Gökçen kaşlarını iyice çattı. "Sensin bitliiii!" diye bağırdığı gibi Begüm'ün güzel mi güzel sarı saçlarına dalmak için ileri atılıyordu ki tişörtünün ensesinden yakalayan Murathan ile minik adımları geriledi.

"Pamuk!" diye uyardı hemen Murathan. Minik bir köpek yavrusu gibi ensesinden kavramışken yanına çekti. "Yapma şunu!"

"İlk o yaptı." dedi Gökçen. "Kötü konuştu bana."

Murathan derin bir nefes verdi. "Bekle geliyorum Begüm." dedi. Gökçen'in elini tutup yana doğru ilerletti. Apartmanın önüne oturtup göz hizasında önünde eğildi. "Uslu uslu bekle beni burada. Şimdi geleceğim. Tamam mı?"

"Nereyeee?" dedi Gökçen dudak büzerek. "Çok bekledim zaten. Gün boyu okuldaydın. Çok sıkıldım Kepçükkkkk."

"Şuradayım Pamuk." diye hafifçe yükseldi Murathan. "Nereye gidiyorum sanki?! Begüm'e ödevleri söyleyip geleceğim. Bekle beş dakika!"

"Niye? Begüm salak mı?" diye bağırdı Gökçen arkada ki Begüm'ün de duyması adına. "Kendi ödevini bilmiyor mu?"

Begüm bunu tabii ki duymuştu. Sevimsiz bir bakış atıp göz devirerek önüne döndü.

"Kız sus." dedi Murathan hemen. "Uslu uslu bekle burada. Meybuz alacağım. Söz."

Gökçen dudak büzdü. Murathan bir uyarıcı bakış daha atınca ona da dil çıkararak hızla oturduğu yerden ayaklandı. Kulağına hoplayıp sıkıca çekti ve arkasından "PAMUK!" diye böğüren Murathan'ı umursamadan tekrar eve koştu.

Murathan sinirle Begüm'ün yanına geri ilerledi. "Bela ya..."

"Nasıl çekiyorsun sen bunu ya?" dedi Begüm yüzünü ekşiterek. Tek eliyle kibar bir şekilde uzun parlak saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Mızıkçının teki. Herkese bulaşıyor. Sülük gibi de yapıştı kaldı sana çirkin şey."

"Çirkin falan değil!" diye bütün siniri ile net bir cevap verdi Murathan. "Mızıkçada değil. Doğruları söyleyince oyunlardan atılıyor sadece. Herkes güzelce oynarsa o da güzelce oynuyor. Ayrıca bir daha saçları ile uğraşma. O öyle seviyor. Bitli değil!"

Begüm böyle bir çıkış beklemediği için az önceki sesi yavaşça alçaldı. "İyi..." diye homurdandı. "Demedik Pamuk'una bir şey..."

"Diyemezsiniz zaten." dedi Murathan bu kez. Sırtından çantasını çıkarıp ters hareketlerle defterini çıkardı. Ödevleri yazdığı yeri açıp Begüm'e uzattı. "Al. Bunlar ödev."

Begüm bu kez bir şey söylemedi. Sessizce önüne uzatılan defterden ödevleri yazıyordu ama böyle bir çıkış beklemediği için şu an biraz

bozulmuştı. Murathan'ın ters bakışları ise daha da çekinmesine neden oluyordu. Ödev yazma işi bitince defterini kapattı.

"Teşekkürler."

Murathan sadece kafasını aşağı yukarı salladı.

Begüm ise bu kez elini pembe sweatının cebine atıp bir gofret çıkardı. "Al." dedi tatlı tatlı. "Ben ucundan azıcık aldım sadece. Senin olsun."

Gofretin uç kısmının yendiği paketin dışından bile belliydi. Murathan başkasının ağzına sürdüğü şeyleri yemezdi. Yiyemezdi. Asla sevmediği şeyler başında zirvede bu gelirdi. O yüzden başını yavaşça iki yana salladı. "Gerek yok. Var benim gofretim. Sen ödevini yap yeter. Öğretmen çok eksi verir yoksa. Baban kızmasın."

Begüm'ün babasının aşırı sinirli olduğunu bilmeyen yoktu. Begüm'ün okulda anlattıklarına göre evde de çok sinirli bir adamış. Her şeye bağırabiliyormuş. O yüzden elinden geldiğince ödev konusunda ona yardım ediyordu Murathan.

Begüm gofreti geri çekti. Tam tekrar teşekkür edecekti ki birden ayağının dibine fırlatılan bir şeyle dudaklarından minik bir çığlık kaçarken iki adım geriledi. "Ay noluyoooo?"

Ne olduğunu anlayamadan Murathan'da defteri bir kenara savurup elini poposuna atarak bağırarak zorunda kalmıştı. "Popomm!" dedi acı içinde.

Poposuna şiddetli bir şey çarpmıştı ama ne olduğunu şu an tam çözememişti. Derken Murathan'ın bakışları apartmana döndü. Ve balkona tünemiş, elindeki kuş sapanı ile onlara bakan Gökçen'i görünce gözleri sinirle kısıldı.

"Pamuk..." dedi önce dişlerini sıkı sıkı. Sonra ise şiddetle kükredi. "PAMUKKK!"

Gökçen neşeli bir kahkaha atıp sapanı tekrar onlara hedeflerken Begüm çoktan ortamdan tüymüştü. Yerden defterini kapıp Murathan'da apartmana koştu. "Kız ben seni var ya...Şimdi görürsün sen cadı!" diye bağırdı apartmana doğru.

Hızla eve koştu. Ve kapı mapı çalmadan Gökçenlerden içeri daldı. Çantasını rastgele bir yere savurup hızla balkona koştu. Bu sefer kesin yolacaktı o saçları. Balkondan içeri dalar dalmaz ise onu görüp şen kahkahalar atarak sağa sola kaçan Gökçen'in neşeli sesi doldurdu her yeri.

"Cadı..." dedi Murathan üzerine doğru koşarak. "Popoma sapanla taş atarsın ha. Gel buraya yalayım o saçları! Gel! Yer cü-" diye bağıırıyordu ki kaçmaktan vazgeçip kollarını beline sıkı sıkı saran Gökçen'le siniri ve öfkeli

kelimeleri boğazında asılı kaldı. Bir şey diyemeden öylece kalırken Gökçen bu kez geri çekilip yakasına yapıştı. Kendi boyuna gelsin diye aşağı doğru çekip burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktı.

"Öptüm geçti." dedi tatlı tatlı. "Hadi oyun oynayalım. Noğlarrrr... Hııı Kepçük? Çok sıkıldım. Noğlarrrr... Hııı?"

Murathan alttan alttan ona sırttan bu tipe sadece göz kırptırabilirdi. Sonra ise derin bir nefes verdi. Buna hiç bir zaman dayanamayacaktı galiba...Başına belaydı... Zira şu an poposunun acısını bile unutmuştu. Kulakları feci halde kızarmışken olduğu yere çöktü.

"Kavga ediyoruz burada! Niye bunu yapıyorsun Pamuk ya?..."dedi ağlamaya yakın bir sesle.

Bu serzenişi Gökçen tabii ki ciddiye almamıştı.

"Yastıklardan ev yapalım mı?"dedi hevesle. Koluna yapışıp göz kırptırmaya devam etti. "İçinde bana kipat okursun.Hı?Okulda ne öğrendin bugün? Hı? Bana da anlat. Hı? Hadi! Sapan da oynayalım hadi. Bissürü taş topladım.Noğlarrrr!"

Murathan derin bir nefes daha verirken ağlamaklı bir ifade ile güldü... Başka ne yapabilirdi ki?

"Bekle üstümü çıkarıp geleyim. Öyle oynayalım." diyebilirdi sadece. Yavaşça tekrar ayağa kalktı. Gökçen ise anında eline yapıştı. Yine alttan alttan göz kırptırarak baktı.

"Gerçekten sülüksün Pamuk." dedi Murathan bu kez huysuzca. "Farkındasın değil mi?"

Gökçen güldü. "Sen de salak."

Bu sefer Murathan'da gülüşü büyüdü. Eline yapışık minik el yüzünden mecbur Gökçen'i de peşine takıp balkondan çıktı. Orta sehpanın yanından geçerken Gökçen ileri uzanıp annesinin kesip tabağa koyduğu elmalardan bir dilim aldı. Isırdı. Sonra Murathan'a uzattı.

"Sapan oynayalım."

Murathan ona uzatılan elma dilimini alıp ısırdı. Kalanını tekrar Gökçen'e uzattı. "Hayır. Körebe."

Gökçen ısırdı. Son kalan parçayı yine Murathan'a uzattı. "Yaaa sapan olsun Kepçük.Noğlar."

Murathan alıp ağzına attı."Yılışma, yemezler. Körebe oynayacağız."

"Batuhan'ın götüne sapanla taş atalım." diyerek fikrini değişik bir şekilde tekrar sundu Gökçen.

"Batuhan mı?"dedi Murathan hemen. Ağzındaki elmayı hızla yuttu. "Bence de, kesinlikle sapan oynayalım. Hadi."

İkisi bu şekilde el ele odadan çıkmış ilerlerken bu görüntüyü tam karşılarındaki mutfak kapısından izleyen Ali'nin dudaklarında minik bir tebessüm oluşmuştu.

"Niye hem kızıp hem Murathan'a yapış diyorsun dedin ya Leyla..."dedi arkada ciddiyetle patates soyan eşine. Leyla'nın bakışları ona dönerken o tebessümünü bozmadan devam etti. "Bak işte bu yüzden." dedi kapıdan ele ele çıkan bu süreçte de hala bir şeyler tartışan iki miniğe bakarak.

"Çünkü bir tek Murathan kavga etseler bile Gökçen'in elini bırakmıyor...Onunla olunca..."derin bir nefes verdi. Ve cümlesini kısık bir mırıltı şeklinde tamamladı.

"Gözüm arkada kalmıyor..."

"Zülküf, bir kez daha gülersen senin cinsini cibiliyetini ağır sikeceğim kardeşim haberin olsun! Kusura bakma Aybüke başkan."

Zülfikar bir kahkaha daha atarken bu sefer tek değildi. Barut timi de onunla beraber katıla katıla gülüyordu. Üç gündür en büyük eğlenceleri buydu. Barbaros ve ve amelde mezhepleri...

"Lan harbi yaptın mı sen bunu?"dedi Murathan eğlenen bir ifade ile.

Barbaros derin bir nefes verip elini alnına attı. "Yaptım komutanım. Kafamı si-"Bu noktada durup utançla gözlerini kapattı. "Gerçi kafamı var bende..?"

"Bak ilk defa doğru konuştun Barbom."dedi Zülküf yandan Barbaros'a eğilerek. Barbaros'un günlerdir yumrukladığı kafasını şefkatle okşadı. Neşeyle Murathan'a döndü. "Bize inanmıyorsanız gidin Duru'ya sorun komutanım. Valla inanması zor ama bu olay yaşandı."

Acımasız bir kahkaha daha saldı ortama.

"Lan bi siktir git!" diye yükseldi Barbaros. Zülfikar'ın elini ters ters geri itti.

"Doğru." dedi Hasan herkesin aksine ifadesizce bakarken. "Kaç gündür Duru evde bunu anlatıp o kadar çok gülüyor ki artık bu olayı duydukça benim gülesim değil Barbaros kardeşim adına ağlayasım geliyor."

"Utanç içindeyim Hasan abi." dedi Barbaros efkarla. "Bir de sen vurma be."

"Hala o utançla gebermediysen artık sana bir bok olmaz oğlum." dedi Süleyman katıla katıla gülerken.

Barbaros yılmış bir bakış attı hepsine.

"Hata sende." dedi Timur en köşeden. Camdan dışarı bakarken her zamanki gibi sessizce çayını yudumluyordu. "Dedim sana bu çapsızları yanında götürme diye. Bunların verdiği akıldan ne olacak? Kendilerine faydaları yok."

Barbaros'un, Süleyman ve Zülfikar'a kin dolu bir bakış attı. "Haklısınız komutanım. Valla çok haklısınız." Yanında hala gülen Süleyman'ın ense köküne en sonunda bir sille patlattı. "Bu kendine bile hayrı olmayan herifi yanına alan bende kabahat amına koyim! Kusura bakma Aybüke başkan."

Aybüke hafifçe tebessüm etti. "Hiç sorun değil. Benim yerime de yapıştır."

Süleyman ise bu sille yüzünden minik bir sendelemiş sonra hemen toparlamıştı. "İstiyorsan sen vur Aybüke'm." diye bir fırsatı daha krize çevirme girişimine kafa göz daldı. "Tenin tenime değmiş olur, fena mı?"

Aybüke yüzünü ekşitirken Barbaros daha da çok yükseldi. "Al işte! Harbi adam sanıp yanımda götürdüğümüz mahluklara bak!"

"Süleyman komutanımın en azından bu konuda belli vizyon ve misyonu var be abi." dedi Emek'de gülerken. "Aybüke komutanıma mezhebini sordüğünü ben hiç duymadım mesela."

Herkes ciddiyetle kafa salladı. Hatta Aybüke bile. Barbaros ise olduğu yere tekrar çöktü.

"Amelde mezhebi neymiş..." deyip kendi kendine tekrar güldü Zülfikar. "Lan öldüm kaç gündür." Gözünden gülmekten akan yaşları sildi. "Gece uyanıp buna gülüp tekrar uyuyorum, siz düşünün."

"Bu doğru." dedi Alican. "Harbi gece uyanıp kendi kendine gülüp tekrar uyuyor."

"Lan sizin dilinize düşene kadar kör kuyulara düşeydim daha iyiydi şerefsizler." dedi Barbaros Zülfikar ve Süleyman'a en ters bakışını atarak.

Onlar ise daha çok güldü. Hem de hönküre hönküre.

"Asıl komik olan ne biliyor musunuz komutanım?"dedi Zülfikar Murathan'a bakarken. "Kızın da ciddi ciddi buna cevap vermiş olması."

Herkes daha çok gülerken bu kez Barbaros'da mal mal sırıttı. "He la. Hanefiymiş.Bende Hanefiyim."Elini yanağına atıp lale lale boşluğa bakıp Bilge'nin tatlı yüzünü hayal etti."Bir ortak noktamız daha..."

"Salak ya."dedi Süleyman sırıtarak."Aynı ben.Nerede görsem tanırım bu salaklığı." Yandan Barbaros'un omuzuna iki kere vurdu. "Sen kıvama gelmişsin koçum. Önceden sevdan çok inandırıcı gelmiyordu ama şu an artık eminim. Sen de bizdensin kardeşim."

"Lan bi git."diye Barbaros yine tersledi. Zaten imkan olsa kendi ağzına sıkacaktı. "Ben bir daha nasıl çıkayım bu kızın karşısına şimdi?Milyon şey dediniz, kafamı ettiniz hoşaf!"

"Bu sefer de itikatta mezheplerini sormaya git." diye bir öneri sundu Murathan. Herkes yine gülerken Barbaros kırgın bakışlarını ona çevirmişti.

"Sizde mi be komutanım?"

Murathan'ın yüzünde eğlenen bir ifade belirdi. "Araban beni yolda bıraktı diye seni kırk tur koşturmaya yeminliydim ama şu haline ilk defa acıdım lan Barbaros. Bulaşmayacağım."

"Allah razı olsun komutanım..."dedi Barbaros içli içli. "Çok düşüncelisiniz."

Murathan daha çok sırıttı. "Öyleyindir."

"O kadar perişanım ki güzelimin bozulduğuna bile üzülemiyorum." diye mırıldandı Barbaros efkarla. "Acımı o da hissetti zaar. Kurban olduğum."

"Bu olaya da ayrı şaşarım." dedi Süleyman. "Yıllardır kimseye eyvallahı olmayan komutan Karakurt aşirete kan davası çözdü ha...Vay be."

"İşin içinde Gökçen hanım vardı oğlum."dedi Hasan hemen. "Yavuklusunu nasıl tek bıraksın adam?"

Herkes imalı imalı sırıtırken Murathan bu kez sesini çıkarmadı. Doğru. Asla bırakmazdı. Aklına üç gün önce onu gördüğü son an gelince yüzünde oluşmaya hazırlanan sırıtışı engellemek adına dudağının kenarını hafifçe kaşıyıp ifadesini toparladı. Ama şu durumda bu ifade toplama işinde ilk defa bu kadar kontrolsüzdü.

Pamuk hıçkırılmıştı...

Pamuk heyecanlanınca hıçkırırdı...

Pamuk ona yakinken hıçkırılmıştı...

Sırıtişını tutmak imkansızdı ama yine de tüm gücüyle ifadesini toparladı. Kaç gündür salak saçma olmadık her yerlerde sırtıyordu zaten. Mala dönmüştü. Hoş değildi. Baya siktirdi. Yıllar sonra bile üzerinde böyle bir etkisinin olması deliceydi. İmkansızdı ama vardı... Gökçen varsa bütün imkansızlar vardı.

"Mesele halloldu şimdi değil mi komutanım?" diye sordu Aybüke. "Gökçen hanımı rahatsız edecek bir durum yok?"

"Olsa komutanım şu an burada mı olurdu sence?"dedi Timur imalı imalı. Ufak bir gülüşle time bakıp tekrar cama çevirdi bakışlarını.

Murathan buna da cevap vermedi. Yükselmedi. Bu da doğrudu. Asla olmazdı. Askerlik hayatı boyunca almadığı izni Pamuk geldiğinden beri alıyordu. Normalde rahatsız olurdu. Asla işinden çıkmazdı. Aksatmazdı. Pek izin almazdı. Ama artık öyle değildi. Hiç değildi hem de. Hatta şu an bile ona gitmek için uygun bir an bekliyordu. Üç gündür görmüyordu.

3 gün...Uzun bir gün sayıydı.19 yıl gibi uzun bir sayı...

Derin bir nefes verip bakışlarını önündeki çayına dikti. Gurbet'in Gökçen'in başına bir bela açacağını hissetmişti zaten. Hisleri onu yine yanıltmamıştı. Gerçi bu bela olmasa Pamuk başka belaya bulaşırdı. Her türlü boka batma yetisine sahipti. Küçüklüğünden beri bu özelliğine hep hayret ederdi. Ama şükür ki aşiret olayı çözülmüştü. Bugün aileler bir araya gelecekti. Her ihtimale karşı jandarma göndermişti. Abdo olay çıkarırsa veya aileler arasında kavga çıkarsa iş anında ciddileşebilirdi.

Gerçi olay çıkarsa da bir eline düşseydi keşke diye de dua ettiği bir kaç an olmuştu. Gökçen'e söylediği sözleri yutacak değildi. Ama Gökçen'in Abdo' nun suratına tokat gibi çarpan sözleri onun için şimdilik yeterliydi. Gökçen her zamanki Gökçen'di işte. Lafını asla esirgemeyen, baş edilmesi zor ,karşı konulması imkansız.

"Yalnız Murathan komutanım bakıyorum da bu kez hiç inkar etmiyorsunuz." dedi Zülfikar ağzını gözünü ayrı yayarak.

İfadesiz bakışlarını çayından çekip Zülküf'e boş boş baktı. "Neyi?"

Zülküf' ün sırtışı büyüdü. "Gökçen hanım imalarını." dedi. "Normalde kesin, susun, siktirin lan diye lafı hepimizin ağzına tıkmalıydınız şu an."

"Barbaros'a bakın siz oğlum. Bana değil."dedi ifadesizce. "Durduk yere bulaştırmayın beni şimdi kendinize."

"Ben kendi işimi kendim hallederim diyorsunuz yani,ha komutanım?"dedi Emek imalı imalı.

"Aynen öyle."dedi Murathan sadece. Ama bütün masadan yükselen "ooooooooo" nidaları ile anlık sinirlenmiş bulunuyordu. "Lan susun!"dedi ters ters sağa sola bakarak. "Napyonuz lan gevşekler!?"

"Komutanıma bak beeeee!"dedi Zülküf büyük bir keyifle. "Büyümüşte kendi başına sevgili yapıyor ha.Yalnız umarım yine aynı kaynana üslubunu kullanmıyorsunuzdur. Bakın tekrar ediyorum, o şekil bu iş yürümez."

Murathan en ters bakışını kuşandı. "Zülküf..."dedi sakın ve soğuk bir sesle. "Sanki yine gözüme batıyorsun sen aslanım."

Zülfikar aralıksız koştuğu 4 saati hatırlayınca anında bütün keyfi tuz ve buz olmak sureti ile kaçtı. "Yok yok..."dedi yutkunarak. "Batmamışımdır."

"Batsın komutanım."dedi Barbaros büyük bir iştahla. "Ne olur batsın ya. Alın bunu,anasından emdiği sütü vücudunda ne kadar delik varsa oralardan çıkarın. Alın!"

Barbaros ve Zülfikar yine birbirine girerken ekibin geri kalanı bu ikiliye gülüp eğlenmek ile meşguldü. Murathan ise yine çok ayrı düşüncelerdeydi.

Geçmiş gömmek işe yaramamıştı. Geçmiş gömüldüğü yerden tırnaklarını çıkaracak bir yer bulmuş, üzerindeki tozları atarak yine yakasına yapışmıştı. Kaçmaya çalışmıştı oysa, gözlerine bakmamaya çalışmıştı, soğuk olmaya çalışmıştı ama boşunaydı.

İçindeki anlamsız sızı büyüyordu. Büyü hala üzerindeydi. Lanet bir büyü...

Bu pek iyi bir şey değildi. Ama engel de olamıyordu. İlk defa bir duygusuna engel olamıyordu. Sanki üzerinden yıllar geçmemiş gibi öylece kalbinin içinde duruyordu. Gömdü sanıyordu. Sakladı sanıyordu. Unuttu sanıyordu.

Lakin yanılmıştı.

Mesela şu an anlamsızca yanına gitmek istiyordu. Görmek... Bağırmasını, bıcır bıcır söylenmelerini dinlemek...Neşeli gülüşünü duymak...Farkında olmadan yaptığı kıvrak, kadınsı hareketlere karşı içli bir nefes vermek...Hatta kavga etmek...

Neydi bu şimdi? Hiç Murathanlık değildi. Zerre değildi hem de.

Ama gitmek de istiyordu. Oysa önceden hep Pamuk yapıştırdı ona. Git derdi. Yapışma derdi. Ama o hiç gitmezdi. Hep ona gelirdi... Belki yine öyle gelirdi...Olmaz mıydı? Gelmez miydi ona? Düşündüğü şey yüzünden minik bir oflama kaçtı dudaklarında. Gerçekten sikerlerdi yani. Şu an o deli gibi ona gitmek istiyordu. Bahanesi de yoktu lakin. Gidip ne diyecekti?

Hunharca Barbaros'a gülen Zülküf'e baktı. Çenesini kırsa...Oradan hastaneye gtrse... Olmazdı...Sonradan Zlkfn kırık çenesinin lafını ekemezdi.

Bakışları Süleyman'a kaydı. Bunu dövse... Olmazdı. Ona zaten Aybüke yeterince vuruyordu.

Herkese takılan Alican'a baktı. Yok. Bu da olmazdı. ocuk zaten Zlkfn eline düşmüştü. Ona o bela yeterdi.

Gözlerini kapatmış, sakince bir köşede dinlenen Timur'a baktı. Bu hiç olmazdı. Timur'un sessizliği her zaman daha makuldü.

Başı ağrıyor muydu? Hayır. Ama bu ağrımayacağı anlamına gelmiyordu. Her an ağrıyabilirdi. şu işe bak ki ilacı da kalmamıştı. İlaç mı yazdırsaydı..?

Derin düşünceler içindeyken, "Komutanım." diyen bir sesle bakışları yanına döndü. Genç bir asker ona doğru geliyordu. mez olduğu belliydi. Yürüyüşü dik değildi. Kollar sabit değildi. Bakışlar ise fazlası ile masumdu. Daha kan görmemişti. Bakışlarından belliydi.

Murathan'ın karşısına dikilince hemen asker selamına durdu. "Koray DORUK, Kastamonu Komutanım." dedi hızla.

Acemi olduğu belli demişti. Filmlerdeki gibi her selam verişte kütük sayıyordu. "Söyle." dedi Murathan sadece.

"Jandarmadan Mahmut avş geldi komutanım. Aramış ama ulaşamamış. Girişte sizi bekliyor. Bir konu hakkında malumat verecekmiş."

Aşiret meselesi yüzünden gelmişti muhtemelen. Arayı bulmak adına göndermişti Mahmut avş. Ve telefonu son zamanlarda hep olduğu gibi yine sessizdeydi. Pamuk ve emmeli gmmeli şarkı seçimi yüzünden telefonu seslide taşımaya korkar olmuştu. Her an başka bir bok yemiş olabilirdi telefonda. Gözünü üzerinden ayırmaya gelmiyordu.

Ki zaten ayıramıyordu...Kabul etmek gerekirse pek ayırmakta istemiyordu...

"Tamam.."dedi. "Geliyorum."

Asker bir selam daha verip geri çekiliyordu ki Murathan'ın tek kaşı aklına gelen bir detay yüzünden hafifçe kavislendi. "Bekle!" dedi yüksek bir sesle. Asker anında ona dönerken Murathan sandalyesini şiddetli bir gürültü ile geri itip oturduğu yerden ayaklandı. Her zamanki ifadesizliği ile askere doğru bir adım attı. Asker ise bir tık titremekteydi.

"Emr-emredin komutanım." dedi kekeleyerek.

Murathan tam karşısına dikildi. "Sen...Adım ne dedin az önce?"

"Koray Doruk, Kastamo-"

"Tamam, tamam." dedi ekşimiş bir yüzle. "Gerisine gerek yok. Adın yeterli."

"Koray komutanım..."

Murathan bakışlarını ondan çekmeden başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Kulaklarında anında Gökçen'in sesi yankılandı. *Sevmesine sevdim ama aşık oldun mu dersin yok valla. Denedim aslında ama yapamadım bir türlü. Lisede bir Tayfun vardı. İyi çocuktu ama ısınamamıştı pek. Sonra Mert' de yakışıklıydı ama pek bir kıroydu. Ama en büyük hatam Koray göteleğidir. Üniversite zamanı takılmıştık. Hayatımın hatası köpek. Kalkmış bir de beni aldatmış biliyor musun Kepçük?*

Koray...Tayfun...Mert ve şüphesiz Egemen...

Bu isimleri nerede duysa dümdüz yarıdırabilirdi.

Asker'e olan tip bakışları arttı. Asker ise artık harbi harbi tedirgindi. Önüne bakmaya çalışıyor sonra tedirgince komutanına çeviriyordu bakışlarını. "Çocuk şimdi paçalardan salacak komutanım." dedi Hasan eğlenen bir sesle. "Daha fazla Karakurt bakışına maruz bırakmayın. Yeni buralarda belli. İşimize yarar daha."

Murathan'ın bakışları hala askerdeyken yavaşça kafasını aşağı yukarı salladı. "Asker..."dedi sert ama sakin bir sesle.

"Emredin komutanım!"

"Senin adın artık Koray değil. Haberin olsun."

Asker bu kez boş boş baktı. "Nasıl yani komutanım?"

"Kenan."dedi Murathan hemen. "Senin adın artık Kenan. Böyle tanıtt kendini." Askerin omzuna hafif bir şamar attı. "O az önceki isim artık gelmesin kulağıma. Tamam mı koçum?"

Asker anlamamıştı ama burada öğrendiği yegane şey şuydu. Sorgulama. Üst ne derse yap! Emir demiri keser. Komutanın öl derse öl! Yaşa derse yaşa asker! Minik bir duraksamanın ardından, "Emredersiniz komutanım." diye bağırdı. Murathan başı ile gitmesini işaret edince ise hemen gerileyip ortamdan uzaklaştı. Ortama minik bir sessizlik çöktü.

"Bu neydi şimdi?" dedi Aybüke en sonunda.

Murathan arkasını döndü. Tekrar masaya ilerleyip bordo beresini aldı. Hızla başına yerleştirdi. "O ismi sevmem." dedi huysuz bir sesle. "Böyle daha iyi."

"Hadi Etem'i anladık da bununla ne derdiniz var be komutanım?" dedi Zülfikar. "Mis gibi isim işte. Keşke ondan alıp bana verseydiniz be. Bu

isimle ne kadar zorlanıyorum anlatamam size. Hiç benim gibi Zülfikar mı olur abi?!"

"Çok istiyorsan sana da bir isim buluruz Zülküfcüm."dedi Murathan yalandan bir sevecenlikle. "Var mı istek?"

"Aslında Alican ismi tam benlik."diye Zülfikar ciddi ciddi bu soruyu cevapladı. "Bizim Aliş'den alıp bana mı verseniz?"

"Kusura bakmayın komutanım ama ben sizin adınızı almam." diye muazzam bir cesaret örneği sergiledi Alican. Zülfikar anında 'nesi varmış lan benim adımın' diye ense köküne şapıldağı yapıştırırken Murathan beresini düzelterek masadan uzaklaşmıştı.

Seri adımlarla ilerledi artık ezbere bildiği koridorları. Dışarı çıkınca derin bir nefes verdi. Bakışlarını ilk gökyüzüne kaldırdı. Mavi gökyüzüne... Önceden bu kadar mavi değildi sanki. Bu kadar renkli değildi. İlerideki ağaçlar da böyle yeşil değildi. Sonra güneş bu kadar parlamıyordu ona göre.

Önceden her renk soluktu. Cansızdı. Ruhsuzdu.

Renkler birden bire geri gelmişti...

Bakışları gökyüzündeyken gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Sonra sakince geri açtı. "Bir batmışız...Allah Allah..."diye kendi kendine söylenip yüzünü dertli dertli sıvazlayarak ilerledi. Biraz ileride Mahmut çavuşu görünce durdu. Verilen selamı başını aşağı yukarı sallayarak aldı.

"Sorun çıktı mı?"

"Hayır komutanım.Aradım sizi ama ulaşamadım. O yüzden kendim geleyim dedim."

Yine başını aşağı yukarı salladı. "Abdo ne yaptı?"

"Silahla ortamı basmaya çalıştı ama dediğiniz gibi tedbirli olduğumuz için hallettik komutanım. İki aşirette biraz gergindi ama sorunsuz dağıldılar. Söz günü ayarladılar." Bu noktada hafifçe güldü Mahmut çavuş. "Size fotoğraflarını attım."

Murathan cebinden sakince telefonunu çıkardı. Atılan fotoğrafı açtı. İki aşiret yan yana gelmiş, gergince kameraya bakıyordular. Gülen tek kişi Ferhat zırtosu ve ağa kızıydı. "Eyvallah Mahmut." dedi tekrar jandarmaya dönerek. "Zahmet verdim size de. Kusura bakmayın."

"Olur mu komutanım?" dedi Mahmut minnetle gülerek. "Siz ne dersiniz bizim için emirdir. "

Murathan hafifçe tebessüm ederek omzuna dostça iki kere vurdu. Mahmut çavuş ise bir asker selamı daha verip hızla geriledi. Bakışlarını tekrar fotoğrafa eğdi. Ferhat salağına bir kere daha vurmalıydı. Kesinlikle

içinde kalmıştı. Tam ekranı kapatacakken aklına gelen bir şeyle durdu. Galeriye girdi. Ekran ışığını sonuna kadar açıp bir kareye tıkladı. Ekranı bakarken içli bir nefes verdi.

Bir gün batımı manzarası...Ama onun çektiği tek manzara vardı. Pamuk...

Siyah, uzun saçlarını geri savurmuş aynı zamanda sürekli bıcır bıcır konuşma hali içinde olduğundan ağzı beş karış açıktı. Diğer resme geçti. Arkadan vuran güneşle beraber tatlı tatlı gülümsüyordu kameraya. Güneş gülüşüyle daha çok parlıyordu arkada. Tam gülüşünden doğuyormuş gibi...

Fotoğrafa bakarken dudakları yavaşça iki yana kıvrıldı. Baş parmağı nazikçe resimdeki siyah saçları okşadı. Artık resimden dokunmasına gerek yoktu oysa bu yumuşacık saçlara, narin parmaklara, masmavi gözlere.... Gidip kendi de dokunabilirdi. Parmakları artık bunu hissedebilirdi.

Resme bakarken içli bir nefes daha verdi. "Murathan, oğlum..."dedi kendi kendine. Alık bir gülüş belirdi dudaklarında. "Hala bundan kurtulamadığına inanamıyorum..." Dertli nefes veriş i büyüdü. Neye gülüyordu şu an? Hayır yani komik olan neydi? Mal tebessümünü silip telefonunu bu kez sesliye aldı. Hızla cebine attı. Kendine olan sinirinden uyuşan burnunun direğini sertçe ovuşturdu.

Sikerlerdi ama ya...Valla sikerlerdi ama ya...

Bakışlarını tekrar gökyüzüne dikti. Mavi mavi ona bakan gökyüzü yüzünden içli bir nefes daha verdi. Hiç yardımcı olunmuyordu... Eee baş ağrması da sonraya bahanesi olsundu madem. Şimdi bu resmi göstermeye gitsindi hastaneye. Sonraki bahanesi de baş olurdu. Sonra ilaç.

Sonra...

Sonrasına sonra bakardı artık. Şu an en acilinden hastaneye gitmeliydi. İnternete de gönderebilirdi ama canı kendi götürmek istiyordu. Neden olmasındı? Kesinlikle olurdu. Çünkü bu aralar Hayri Albay'ın da dediği gibi baya baya maldı...

Bunu inkar edemezdi...

Dertli ama bir o kadar da hevesli adımlarla tekrar içeri ilerlerken çalan telefon sesi ile duraksadı. Çıkarıp ekrana baktı. Arayan Aslıhan ablasıydı. Yürüyüşünü bozmadı. Telefonu açarken ilerlemeye devam etti.

"Efendim abla?"

"Naber?"dedi Aslıhan'ın sakın ve duru sesi."Kaç zamandır sesin çıkmıyor,hayırsız. Unuttun ablayı yine."

Hafif bir tebessüm yayıldı Murathan'ın dudaklarına. "Sizi unutan sürünsün be öğretmenim. İşler yoğundu biraz o yüzden dönemedim

aramalarına. Kusura bakma."

"Baktım bile." dedi Aslıhan hemen. "Gülhan'ı aramışsın. Beni neden aramadın?"

"Gülhan ablam 750 kere çaldırdığı için aramak zorunda kaldım desem hemen yetiştirir misin?"

Aslıhan güldü."Beni sinirlendirmezsen ve en sevdiğim ablanın ben olduğumu kabul edersen tabi ki yetiştirmem."

Murathan'da hafifçe güldü. "Asker adama tehdit ha...Yakışmadı size öğretmenim."

Aslıhan minik bir kahkaha attı. "Anladığınız dilden konuşuyoruz komutanım. Size artık böyle."

"Anlaşıldı. Yarın ilk ben arayacağım, söz. Tamam mı?"

"Peki." dedi Aslıhan hemen. "Affettim." Minik bir duraksadı. "Murathan?"

"Hıı..?"

"Pamuk gelmiş...Annem dedi. Doğru mu?"

Murathan'ın adımları yavaşladı ama durmadı."Doğru.Geldi..."dedi mırıltı şeklinde.

Yine ilk o geldi...

"Nasıl?"dedi Aslıhan."Değişmiş mi çok?"

"Pek değil."dedi aklına gelen bıcır bıcır halleri yüzünden. "Hala son derece başa bela."

Aslıhan'ın da hafif bir gülme sesi geldi kulağına. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Çok büyümüş mü?"

Fazlası ile...

"Eeee yani abla."dedi. "Kaç yıl olmuş. Büyümesin mi kız?"

"Uyuz uyuz konuşma." diye bir savunma yaptı Aslıhan hemen. "Güzel mi bari?"

Minik bir duraksadı. Güzeldi. Çok güzeldi...O zaten hep güzeldi...Ağzından tükürükler akarak uyurken de, üstü başı pislik içindeyken de, saçı başı yolunmuş gibi dolaşırken bile güzeldi.

"Napcan Allah aşkına abla ya? Sorduğun sorulara bak ha!" diye birden yükseldi durduramadığı düşüncelerin gerginliğiyle.

"Coşma hemen be." diye Aslıhan'da yükseldi. "Merak ettik, ne var?"

"Güzel."dedi birden ters ters. "Sanki eskiden çirkin miydi? Hala aynı Pamuk işte. Az boy atmış sadece, o kadar..."

Az boy mu atmış ve sadece o kadar mıymış? Çarpılması kesinlikle yakındı.

"İyi be tamam."dedi Aslıhan'da ters ters. "Yine uyuz günündesin belli. Çekemem."

"Eeee iyi,kapat o zaman abla."

"İyi kapatırım."dedi Aslıhan'da ters ters. Ama bu konuşmanın aksine şöyle bir soru daha yöneltti. "Şimdi yapıyorsun?"

"Gidiyorum abla..."

"Nereye?"

Derin bir nefes verdi. Etrafındaki kadınlar ve bitmek bilmeyen soruları...Bu sefer aklından geçeni net bir şekilde söyledi. "Gökçen'e..."

Aslıhan'dan bir iki saniye ses çıkmadı. "Ha...İyi madem..."dedi hafif imalı bir sesle. "Kapatayım ben o zaman."

"Aynen abla.Kapat."

"Tam dayaklıksın Murathan."

Murathan güldü. "Gücün yetiyorsa buyur."

"Kapat şunu ya!"

Murathan'ın gülüşü büyüdü. Ablayı sinir etmek insana enteresan bir tatmin veriyordu. Amaçsızca her seferinde keyiflenirdi bu olaydan.

"Görüşürüz."

"Görüşürüz. Dikkat et kendine." dedi Aslıhan daha yumuşak bir sesle.

"Sen de." dedi. Tam telefon kapanıyordu ki, "Aslıhan abla." diyerek konuşmayı sürdürdü.

"Evet." dedi cevapladı ablası anında.

Murathan'ın adımları ise daha da yavaşladı. Dudaklarında istemsizce yarım bir gülüş oluştu. "Unutmamış..." diye kelimeler süzüldü dudaklarından.

Yıllar önce hafızasına en acı şekilde saplanan, en derinlere ittiği Pamuk beni unuttu düşüncesinin gerçekleşmemesinin rahatlığı istemsizce her zerresine doldu. Odasında bulunduğu kelebek tokası, sevdiği şeyleri hala hatırlaması, yanında hıçkırması, kurşun askeri oku diye bekledim deyişi hafızasına dolunca gülüşü buruk ama sıcak bir ifadeye büründü.

"Beklemiş..."

Aslıhan'dan ses çıkmadı ama ne demek istediğini anladığını biliyordu Murathan. O yüzden vereceği cevabı beklemeden telefonu kapattı. Konuşacak çok şey, soracak milyonlarca soru vardı belki. Neden

kayboldunuz? Nereye kayboldunuz? Neden gittiniz ve daha nicesi...Kırgın değildi, kızgın değildi. Sadece üzgündü. Geçmiş adına üzgün...

Ama bunun sırası değildi.Artık geçmişte değillerdi.

Bütün sorularını yuttu ve bu sefer yürüyerek gidebileceği yolları yine Pamuk'a gitmek için minik Kepçük adımlarıyla değil, kocaman Murathan adımları ile adımladı.

"...Yakınımda olduğun zamanlar. Sanki sol kaburgamın altında bir yerde bir ip varmış da bu ip senin sol kaburgana sımsıkı bir kördüğümle bağlanmış."

***CHARLOTTE BRONTE**

Gözlerimi kısıtım. Kısıtım, kısıtım ve daha çok kısıtım. Odaklan Gökçen. Odaklan kızım. Daha çok odaklan...

"...Kadın geldi ertesi gün bir daha. Diyorum teyze yine neyin var? Diyor ki; Bir öküzüm iki baş tarlam var dohtor beğğ." Bu noktada kocaman bir kahkaha attı Egemen. Ama benim ona attığım dikkatli bakışlarımı görünce gülüşü hafifledi. "Hani şey...Ne hastalığın var anlamında dedim ben onu..." dedi. Hala gülerken fıkrasına gülünmeyen adam gibi anlattığı olayı bana daha da açtı. "O öküzüm var diyor hani... Çok komik ya. Öyle değil mi?"

"Aynen."dedim bakışlarımı gözlerinden çekmeden hafif bir tebessümle."Baya komikmiş."

Olmuyordu. Lanet gele olmuyordu.

Yine ne mallık peşinde miydim?

Mala mallık mı sorulurmuş canım, diye beni destekledi sol melek.

Haklıydı.

Yaklaşık 2 gün önce Murathan'ın gözü önünde girdiğim hıçkırık nöbetinin şokunu hala atlatamamıştım. Zira 2 saat boyunca hıçkırmaya devam ederek kendi ömrümde girdiğim bütün hıçkırık krizlerimin skorunu kırmıştım. Dondurma aldığımda da hıçkırmıştım ama bu denli değildi.

Heyecanlanmıştım. Manyak gibi adamın gözlerine yakından baktım diye kalbim malum yerlerimden çıkma derecesine gelmişti. Ve bunun içimdeki yansıması muazzam bir şekilde dışıma vurmuştu. Evet, baya baya vurmuştu. Hatta kurşun vursaydı bundan daha iyiydi. Öyle bir vuruş olmuştu.

Neden dünyanın en siktirifayton huyu bendeydi ki? Kim heyecan yapınca hıçkırıyor başka Allah'ım? Neden ben ya?

Başım belalardaydı.

Şu an ise kendimi deneme aşamasındaydım. Gerçekten başımın belalarda olup olmadığını test etmek adına kendime yeni bir hedef koymuştum. Egemen'in gözlerine de uzun süre bakınca heyecan yapacak mıydım? Yapmayacak mıydım? Kalbim hızlı atacak mıydı? Atmayacak mıydı?

Karşımda oturup bana hala gülerek bir şeyler anlatan Egemen'e tutkulu bakışlarla bakmayı sürdürdüm. "Ben de çok güldüm."dedi hala sırıtırken. Sarı saçlarını eliyle geri itti yerli Johnny Bravo.

Bak Gökçen. Nasıl karizmatik. Yakışıklı. Cool. Hoş çocuk. Kalbin bir hoş olmuyor mu hiç ha? Dikkatli bak. Daha dikkatli bak...

"Gökçen sen ne yapıyorsun?"dedi Egemen birden.

Tutkulu bakışımı bozmadım. "Ne yapıyormuşum..."

"Niye sabahtır gözlerin kısık bakıyorsun bana?"dedi bu kez tedirgin bir sesle. "İyi misin sen? Bir şey mi var gözünde?"

Değilim Egemen. Valla değilim. Ayrıca kısık bakış ne? Tutkulu bakıyoruz burada cahil herif. Biz de seni hızlı bilirdik be. Yazıklar olsun. Anında tutkulu bakışımı bozdu. "Yooo." dedim gayet normal bir şekilde. "Uykusuzum ondan biraz acıyor gözlerim..."

Malım ben Egemen. Ondan biraz.

Oflayıp huysuzca önümdeki kahveden bir yudum aldım. Bundan bana iş çıkmayacaktı. İki gündür çocuğa bakmaktan miyop, astigmat, hipermetrop, katarakt ne varsa olacaktım ama kalbimde ve hıçkırığımda tık yoktu.

"Eeee çık benim poliklinikte uyu diyorum."diye milli teklifini sundu. "Buralarda sürüneceğine git oraya."

"Gerek yok."dedim hafif bir tebessümle. "Acil hastalar geliyor. Oradan inmesi uzun olur şimdi."

"Yekta hep kaçıyor ama."diyerek diğer doktor arkadaşımı öne sundu. Haklıydı da.Hırbo bütün yükü bana yıkıyordu. Gelen hastalarla tam ilgilenmeyince de çoğu kişi 'Gökçin dohtoru istiyem' diye beni çağırıyordu.

Güldüm. "Ben Yekta değilim ama. Gökçen'im." deyip kahvemi elime aldım. Oturduğum yerden ayaklandım. "Acile geceyim artık." Kahveyi ona doğru uzattım. "Kahve için teşekkürler."

"Ne demek." derken benimle birlikte o da ayaklandı. "Bayılacak gibi olduğun an bir göz kırp. Kahvemle beraber anında tependeyim."

Yine hafifçe güldüm. Ama birden beklemediğim bir şey oldu. Bana doğru bir adım attı. Tam dibimde durdu ve elini kaldırıp saçlarıma uzandı. Bunu beklemediğim için anlık bir şey yapamadım. Ama tam geri adım atacakken durdum. Murathan'la bu derece yakinken hıçkırık tutmuştu. Gerçi onunla daha bir yakındık ama... Neyse. Şu an detaylara takılamazdım. Belki bunda da tutardı. O yüzden geri çekilmedim. Öylece durdum önünde. Elinin saçlarıma değmesine izin verdim. Bakışlarımı yüzünden çekmedim. O ise saçlarımin arasından bir şey alıp elini geri çekti. Mavi gözleri gözlerime kilitlendi.

"Yaprak karışmış saçlarına..."dedi hafif çapkın bir gülüşle.

Ama bende karışan zerre bir şey yoktu. Ne yakınımda olduğu için bir kalp çarpıntısı ne de gözlerine yakından baktığım için hıçkırık. Aslına bakarsak beni takıldığım hiç bir erkeğin yanında hıçkırık tutmamıştı. Kalbim atmazdı. Hızlanmazdı. Hıçkırık falan tutmazdı. Hoşlanırdım. Geçerdi. Bu kadardı.

O zaman bu neydi?

Sanırım harbi başım belalardaydı...

Egemen'in çapkın bakışları yüzümü talan ederken iki adım atıp kendimi geri çektim. "Az önce bir bebeğe iğne yapmak için yaprak salladım."dedim sakince. "Ondan kaldı sanırım. Teşekkürler ama söyleseydin ben de alırdım. Buralar küçük yer malum. Biri görüp yanlış anlayabilir."

"Anlasın."dedi geniş geniş."Ne olacak?"

"Senin için sorun olmayabilir ama benim için sorun Egemen."dedim net bir şekilde. "Sevdiğim bir arkadaşımın adımla olmaması,yalan ve saçma şeylerle anılsın istemem."

Arkadaş kısmını bilerek vurgulamıştım. Artık bir takım mesajlar vermem gerekiyordu. Egemen arkadaş olarak gerçekten çok iyiydi. Ve ben bunu

bozmak hiç istemiyordum. Onun kaşlar usulca yukarı kalkarken ben kahve bardağını ona doğru kaldırıp tebessüm ederken geriledim. "Kahve için tekrar teşekkürler."

Cevap vermedi. Eyvallah der gibi bir baş işareti yaptı. Ben ise imalı tebessüm eşliğinde kahvemden bir yudum alıp geriledim. Tekrar hastaneye girdim. Selam veren bir iki hasta ve hemşirenin selamını ve çaycı Hamdi abinin verdiği neşeli selamı aldım. Ona da gözlerimi kısıp dikkatle baktım. Ama sonra saçmalama Gökçen diyerek çok şükür kendime geldim. Dertli dertli acile ilerleyip kendimi masama fırlattım. Evet, resmen fırlattım.

Zira yıldıım.

Oflayıp masanın üzerindeki stetoskopuma uzandım. Kulağıma taktım. Önce bir kafama tuttum. Ses gelmedi tabi. Beynin mi var!? Mal Gökçen. Malak Gökçen. Sonra kalbime indim yavaşça. Ritim normaldi. Derin bir nefes verdim.

Hani Gökçen kızların kalbi olmazdı baba..?

Bu soruyu daha önce de babama sorduğumu hatırlıyorum. Babamın verdiği cevap ise çok derinlerde, bulanık, kesik ve karışık başka görüntüler ve seslerle birlikte hala zihnimdeydi.

Gökçen kızın gerçekten kalbi yok muymuş baba?

Kalp sadece sevdiği kişi için vardır babacım. Sen kimi seçersen kalbin o olur...

Ne kadar? Senin bana kalbin ne kadar Kepçük?

Hadi oyun oynayalım!

Sana da kalbim var Yusuf amca.

Gözler körleşince kalp zehirlenir.

Teletabi tarlası kadar.

Gökyüzü kadar...

Sana kalbim var.

Ne kadar Kepçük? Ne kadar?

Gökyüzü kadar...

Sesler birbirine karıştı. Görüntü ise kesik ve buğulu. En olmadık anlarda sağdan soldan beynimde o kadar çok şey belirliyordu ki orada olduğundan zerre haberim yoktu bu kadar şeyin. Bir sürü şey vardı kafamda ama gerçek mi değil mi ayıramıyordum.

Elim morardı diye ağlıyordum bir anıda. Murathan mavi bir kalemle minik mavi çiçekten çiziyordu elime. Çiçek açtı yaralarında, ağlama artık diyordu.

Bir yaramazlık yapıyordum birinde. Bulanık bir yüz bana bağırarakken Murathan hemen önüme geçiyordu. Elimi sıkı sıkı tutup arkasına alıyordu. Bütün azarı o dinliyordu.

Kesik kesik sesler vardı. Ama hep onun sesi...Küçük bir erkek çocuğu sesi.

Sen benim Pamuk'umsun...

Kız seni var ya...

Ya başka çocuklara gidersen? Artık beni istemezsen..?

Gökyüzü kadar...

Düşersin Pamuk. Elimi bırakma.

Bin sırtıma. Dütt dütt oynayalım,hadi.

Saçlarını yolacağım!

Saçını örelim mi?

Benden çok uzaklaşma Pamuk. Kaybolursun...

Senin canın acırsa benimki de acır.

Yapışma!

Ödev yapıyorum, git başımdan.

Gel buraya cadı!

100'e kadar say. Geliyorum.

Uslu ol.Aklım sende kalsın.

Pamuk...Gökçen...Cadı...Yer

cücesi...Benim

Pamuk'um...

Pamuk...Pamuk...Gökçen...

Elleri hep parmaklarımdaydı, sonra saçlarımda... Yemeğime üflüyordu. Düşüyordum, tutup kaldırıyordu. O ağlıyordu. Ben o gülsün diye türlü türlü şebeklik yapıyordum. O gülmeyince ise ben de onunla ağlıyordum. Bacağı kanıyordu. Bütün gövdemle bacağına sarılıp yarasının kanını gövdemle durdurmaya çalışıyordum.

Birbirimize komik surat yapıp gülüyorduk. Ağzımıza su doldurup birbirimize püskürtüyorduk. Sapanla milletin götüne taş atıyorduk. Sonra buna da gülüyorduk. Beni azarlıyordu. Sonra bir daha gülüyorduk. Saç baş giriyorduk. Ama başkası birimize bir şey dese ilk biz önümüze atlıyorduk.

Ve daha nice yaramazlıklar, anılar,sesler, görüntüler...

Derin bir nefes aldım. Aklıma gelen anlık bir fikirle elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. Galeriye girdim. Köye kaos çözmeye gittiğimiz gün olur da ben de onu ağzı burnu yamuk çekerim diye çekip on numara beş yıldız çıktığı resmi açtım. Kaç gündür de görmüyordum aksi gorili...

Resme bakarken bir nefes verdim. Bende küçüklüğümüze dair sadece tek bir fotoğrafı vardı. Onda da gözleri görünmüyordu. Koltuğun üstünde, yan yana çizgi film izlerken uyuyakalmışız. Benim başım onun omzuna düşmüş, onun başı benim kafamın üstüne. Ağzımız yüzümüz kayak bir şekilde yansımışız kameraya.

Bir resim, bir toka ve kurşun asker kitabından başka hiç bir şeyi yok sanıyordum bende.

Sanırım yine yanılmıştım...

Aklıma gelen bir şeyi daha denemek için gözüm resimdeyken stetoskopu kaldırıp kalbimin üzerine koydum. Başta her şey normaldi. Ritim düzenli. Sorun yok. Resme bakmayı sürdürdüm. İnfilak edici Murathan sesi kuruldu bu kez kulaklarıma.

Artık ağırlarken de güzelsin...

Vedalar can yakar Pamuk. Belki de canının yanmasını istemediler.

Özledim...

Ben seni ezbere biliyorum Gökçen.

Hani benim sonlarım seni mutsuz ediyordu?

Kimse saçının teline bile dokunamaz Gökçen. Ben varım.

Adana İzmir'e çok uzakmış Pamuk. Yürüyüp yürüyüp bitiremeyince anladım.

Eğer benim yanımdaysan, sana ulaşabileceğim bir konumdaysan senden uzak falan durmam!

Şimdi bakıyorum da...Renkler var...

Kulağıma vuran kalp ritmim anında depara kalkınca stetoskopu kulağımdan çekip masaya savurdum. Oğlu gavur gelin getiren teyzeler gibi elimi kalbimin üstüne attım. "Saçmalama." dedim kalbime doğru. "Ne yapıyorsun sen şu an Allah aşkına? Bir kendine gel arkadaşım!"

Ses gelmedi tabi. Onun yerine arkadan şöyle bir ses yükseldi.

"Ayyy burada oturmuş benden gizli komutanı kesiyorsunuz demek ha Gökçen hanım." dedi Ayşegül neşeyle yanıma oturarak. "Çok aşk olsun."

Hızla yanıma oturmuş önüme savurduğum telefon ekranıma bakıyordu. Ekranda ise heybetli bir Kepçük mevcuttu. Hemen ileri uzanıp ekranı kapattım. "Saçmalama." dedim hızla. "Ne keseceğim be?!"

Sırıttı. "Belli, belli." dedi imalı imalı.

"Yapma şunu Ayşegül ya." dedim huysuzca. Zaten canım burnumdaydı.

Saf bir bakış attı. "Ne yapmışım be?"

"İmalı imalı şeyler şey ediyorsun..."dedim ne diyeceğimi bilemez bir şekilde suratımı asarak. "Sanki şey varmış gibi...Şey..."

Fena kız yine sırttı. "Ne şey?"

Huysuz bakışımı sürdürünce kocaman bir kahkaha attı. Uzanıp yanağıma kocaman bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Ay valla çok tatlısınız." dedi neşeyle. "Bir kere öpmesem benim bile içimde kalırdı. Komutanı düşünemiyorum."

"Ayşegül!" diye bağırıp masanın üzerinden Nigar Bülbül adlı bir hastanın reçetesini suratına savurdum. Kusura bakmayın Nigar hanım ama hak etti yani.

Zilli kız yine kocaman bir kahkaha attı. Ben ise baya sinirliydim. "Yürü git başkası ile uğraş." dedim ters ters.

"Sizden başka kimim var ki be Gökçen Hanımcıgım?" dedi içli içli. "Hem kimsenin kaosu sizinki kadar tatmin edici değil."

Yılmış yılmış baktım. "Bari sen yorma be Ayşegül..."

Tekrar güldü. "Peki madem..." dedi tatlı tatlı. Siyah, uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp masaya doğru eğildi. Kollarını masanın üzerine koyup bana döndü. "Gurbet ile Ferhat' da son durum ne? Bir haber var mı?"

"Bugün aileler bir araya gelip konuşacakmış." dedim elime bir kalem alıp salak saçma sallayarak. "Dün arayıp söyledi Gurbet."

"Ya kavga çıkarsa?"

"Murathan Jandarma gönderecekmiş."

Başını sakince aşağı yukarı salladı. "Bir kere daha bu kız sizin başınıza musallat olursa saçını başını ben yolacağım haberiniz olsun." dedi ilk defa ciddi bir sesle.

Güldüm. Uğraşır ama bulaştırmaz. İyi dostlar biriktirdim vesselam. "Zor durumdaydı Ayşegül. Yoksa o da baya üzgündü ben olayın içinde olduğum için."

"Ben onu bunu bilmem. Üzgün olan adam bulaştırmaz." dedi ciddi ciddi. "İyisiniz, yüzünüz yumuşak diye yapışıp kaldı kız size. Bu ne be!?"

Daha çok gülüp yanağından bir makas aldım. "Ay çok tatlısın." dedim onun az önceki sesini taklit ederek. "Bir makas almasam içimde kalırdı."

Gözlerini kıstı. "Çok fenasınız..."

Aynen öyleyim dercesine tek omuzumu havalı havalı yukarı kaldırıp bilgisayara döndüm. Döner sandalyemi ileri çekip bilgisayarda en son kan

tahliline gönderdiğim hastamın sonuçlarının gelip gelmediğine baktım. Henüz yoktu.

Ben dikkatle ekrana bakarken Ayşegül şöyle bir soru daha yöneltti. "Eeee... Sizinle son durum ne?"

Bakışlarımı ekrandan çekmeden derin bir nefes verdim. "Rezil, kepaze ve rüsva."

"Hiçte benimki kim demiyorsunuz bakıyorum da..."

Bakışlarımı ekrandan ona çevirdim. "Ayşegül şunu yapmaya biraz daha devam edersen asıl ben senin saçını başını yolacağım haberin olsun. Sevdiğim bir kızsın. Bu yaşansın istemem."

"Ay siz de beni yormadan anlatın o zaman." diye en sonunda o da yükseldi. "Benim de imalarım bir yere kadar. Bir yerde tıkanıyorum yani."

"Ne anlatayım kızım ya?!"

Az önce yükselen o değilmiş gibi sırtıp tekrar bana yaklaştı. "Komutanla neler olduğunu?"

"Ne olabilir ya?" dedim bakışlarımı kaçırarak. "Ne olacak yani? Ne olabilir? Nedir yani? Allah Allah! Gittik...Şey ettik...Şeyi işte...Aşiretleri barıştırdık...Onların şeyini şey ettik geldik. Ne olacak bize başka yani? Hayır derdin nedir senin kaç gündür komutan komutan diye cıyaklıyorsun tepemde?!"

"Niye bu kadar yükseldiniz ki şimdi?" dedi beni şüpheyle süzerek.

"Eee ama sen de çok şey ediyorsun ya..." dedim huysuz huysuz. Şey kelimesi beni dava etse şu an kazanırdı.

"2 gündür her boşlukta telefonunuzun başına tüneyip komutanın resmine baktığınız için o şeyi şey ediyor olabilir miyim acaba?" dedi zank diye.

Sapla be Ayşegülllll , diye coştı sol melek.

Valla sapladı, diye onayladı sağ taraf.

Harbi saplamıştı yalnız. Çünkü doğrudur. Mal ben iki gündür bunu yapıp hıçkırıp hıçkırmayacağımı kontrol ediyordum... Ve sonuç hiç değişmiyordu. Kalpte aşırı çarpıntı ve bunu takiben gelen hıçkırık nöbeti...

Tip bir bakış atıp susmaya devam edince o benim aksime güldü. "Hadi hadi." dedi bana daha çok sokularak. "Dökülün bakalım siz bana. Ne bu halleriniz sizin?"

Bakışlarım melül bir hal aldı. Bu kadar da kolay bir insandım ben işte. Ne sıkıntısı varsa hemen yüzüne yansıyan, asla saklayamayan bir insan yavrusu... "Ne varmış halimde..?" diye mırıldandım.

"Eeee söylerseniz anlayacağım onu ben de."

Derin bir nefes verdim. Kollarımı masaya dayayıp kafamı ellerimin arasına aldım. "Ayşegül..." dedim dertli dertli. "Biz Murathan'la dışarıdan nasıl duruyoruz?"

"Güzel." dedi hiç düşünmeden. "Tamamlanmış, huzurlu, sıcak."

Melül bakışlarımı ona çevirdim. "Nasıl yani?"

"Şöyle ki..." diyerek bana daha çok yaklaştı. "Yan yana değilken ikiniz de başkasınız. Ama yan yana gelince..." Ellerini şap diye birbirine kenetledi. "Böyle oluyorsunuz."

Birbirine kenetlediği ellerine baktım. "Ne bu yani şimdi?"

Umutsuzca baktı. "Tabi siz olayın içinde olduğunuz için göremiyorsunuz." dedi aşırı bilgili bir havayla. "İnsanın bir olaya dışarıdan bakınca görmesi daha kolay. İçine girince göremiyor durumu. Normalde bu kadar salak değilsiniz çünkü."

Tip bir bakış attım. "Sağ ol Ayşegül ya."

"Önemli değil." dedi ciddi ciddi.

Yandan koluna hafif bir şamar çaktım.

"Ya Gökçen hanım." dedi bu kez ciddi ciddi. "Çok net soracağım artık yoksa siz anlamamakta kararlısınız. Siz hoşlanıyor musunuz komutandan?"

Gözlerimi kocaman açıp kınayıcı bir bakış attım. "Ne münasebet. Tabii ki hayır!"

"Eeee o zaman durum daha fena." dedi hemen. "Kesin aşık oldunuz."

Etrafa kaçamak bir bakış atıp tekrar ona döndüm. Şükür kimse yoktu. "Ayşegül ağzını kırarım bak senin ha! Sessiz olsana be!"

"Herkes sizi sevgili biliyor zaten." dedi geniş geniş. "Ne saklıyoruz sanki?!"

Haklı.

"Olsun." dedim tekrar huysuzca önüme dönerek. "Söyleme öyle sesli sesli..."

"Sessiz söyleyince değişiyor mu bu yani?"

"Sus artık ya!" diye en sonunda bütün hanım kişiliğimden çıktım.

Onun ise zerre umurunda değildim. "Bence önce siz sessiz olun Gökçen hanım..."

Eeee yine haklı.

Etrafa kaçamak bir bakış daha atıp sinirle ellerimi saçlarıma geçirdim. Sonra kafamı yarmak adına hızla başımı masaya çaktım. Yarılmadı tabi. Ağlamaklı sesler çıkarmakla yetindim.

"O kadar mı fena durum ya?"

"Fena." dedim hızla kafamı geri kaldırarak. "Çok fena Ayşegül. Adamın yüzüne baka baka hıçkırdım..." Tekrar kafamı masaya çaktım. "Kırılın bu kafa... Kurusun bu diyaframmm!"

"Ne oluyor hıçkırınca?" dedi.

Efkarla tekrar geri doğruldum. Ağlamaklı bir ifade ile baktım yüzüne. "Ben heyecanlanınca hıçkırıyorum Ayşegül."

Boş boş göz kırptırdı. "Komutanın bunu bilme ihtimali?"

Ağlamaklı ifadem hop diye geri geldi. "Yüzde yüz..."

Anında yüzünü ekşitti. "Amanın..." diye muazzam bir tepki verebildi sadece. "Ne yaptı siz hıçkırınca?"

"Güldü. Arsız arsız güldü!."

Hafifçe yüzünü ekşitti. "Biraz şey olmuş bu tabi..." dedi ne diyeceğini bilemez bir şekilde. "Neyse, komutan da size boş değil Allahtan. O yüzden çok kafaya takmayın siz bunu. Rezil falan olmadınız bence yani." Sırıttı. "Hatta hoşuna bile gitmiştir."

Olduğum yerde dikleştim. "Bana boş değil derken?" dedim hızla.

Umutsuz bakışını bir daha kuşandı. "İnsan içinde olduğu olaya harbi harbi kör oluyormuş ha." dedi ciddi ciddi. "Size bakarken buna bir kez daha emin oldum yani."

Tip tip göz kırptırdım. Yeterli bir cevaptı bence.

"Ya Gökçen hanımcığım." dedi daha mala anlatır gibi tane tane. "Adam ilk geldiğiniz günden beri peşinizde pervane. Bu zamana kadar kırk düğüne çağırılmıştır o. Bak doğma büyüme buralıyım ben ama gittiğim hiçbir düğünde onu görmemiştim. Eminim ilk kez Ahmet Ağa'nın düğüne geldi. Siz varsınız diye..." Düşünceli düşünceli dudağımı dişledim. O ise devam etti. "Hastaneye gelince sadece sizi çağırıyor. İstese başka hemşirelere de yaptırır işini. Ama bir tek sizi istiyor. Zaten hastaneye gelmesine bile gerek yok. Askeriye reviri var. İstese gider oraya. Yavukluluk olayından asla şikayet etmedi. Böyle bir dedikodu var diye sizden kaçmadı. Eeee toplu yerlerde eli hep elinizde. Sanki her an kaybolacakmışsınız gibi gözleri hep sizde. Yüzünüze yüzünüze eğer yanımdaysan senden bir adım öteye gitmem diye bile bağırdı. Daha ne yapsın yani bu adam?"

Cevap vermeden dudağımı kemirmeye devam ettim. O ise şöyle bir son dokunuş yaptı.

"Hem gülüyor."

"Nasıl yani?" dedim hala dudağımı dişlerken kısık bir sesle.

"Dikkat ettim de..."dedi hafif bir tebessümle. "Siz yokken bakışları hep donuk. Soğuk. İfadesiz. Düz. İnsan konuşmaya korkar, çekinir yani. Ama sizi ne zaman görse bakışları canlanıyor sanki. Yüzündeki ifadesizlik dağılıyor. Gülüyor. Siz varken baya baya gülüyor yani. Sanki o donuk adam o değil. Farklı bir ifade beliriyor yüzünde. Sıcak bir ifade..."

Konuşmadım. Hiç bir şey söylemeden Ayşegül'e baktım. Sonra ise gözlerimi kapatıp parmaklarımla alnımı ovuşturdum.

Bana kalbin ne kadar Kepçük?

Gökyüzü kadar...

Kaçınılmaz gerçeği kabul et Gökçen. Bir şey var... Aranızda normal olmayan bir şey var... Sen de farkındasın...İnkar boşa.

"Neden kaçıyorsunuz siz Gökçen hanım?"diyen Ayşegül'e çevirdim yorgun bakışlarımı.

"Hiç bir şeyden..."

"İlk geldiniz zaman gibi değilsiniz ama."

"Evet değilim."dedim hemen. İşaret parmağımı iki kere kafama vurdum. "Çünkü o zaman burada bu kadar çok şey yoktu."

"Şimdi ne var?"

"Hatırlanmaması gereken her şey..."dedim düşüncelerimin ağırlığı ile yorgun çıkan bir sesle. Kapının girişinde bize doğru gelen bir hasta görünce yavaşça sandalyemden kalktım. "Sonra konuşuruz."dedim Ayşegül'e hafif bir tebessümle. Pek iyi olmadığımı o da anlamış olmalı ki üstelemedi. Yavaşça hastaya ilerledim. Kafamdaki düşünceleri en arkaya atmaya çalışarak ilgilendim.

Kolu kırık birine müdahale ettim. Her günün klasiği tansiyonu çıkan bir teyzeye baktım. Karısı tarafından kafası yarılan bir bey amcanın kafaya 5 dikiş attım. Var gücümle işime odaklandım. Çünkü bir şeylerle uğraşmak düşüncelerden kaçmanın en kolay yoluydu bana göre.

Acilde hastalar bitince kırkinci kahvemi içmek ve birazda nefes almak adına kantine indim. Ama kapı girişinde Egemen'i görür görmez direksiyonu ışık hızında tekrar geri çevirdim. Şu an zerre çekemezdim. Zaten ruhum götümünden kaçmak üzereydi. Ters bir şey deyip kalbini kırabilirdim. Bu yaşansın istemezdim. Tekrar geri döndüm.Ellerimi önlüğümün cebine atıp ayaklarımı sürüye sürüye tekrar acile ilerledim.

Yürüdüm...Yürüdüm...Yürüdüm...

Aklımda ise tek bir görsel vardı.

Babam şehit düştükten sonra günlerce boşluğa bakıp ağlayan annem. Pencereden babasını bekleyen minik Gökçen ve babasına minik bir çerçeve arkasından dokunan Gökalp...

Biz...Geride kalanlar...Ağlayanlar...Yaralı olanlar...

En iyi biz bilirdik sevdiğini beklemeyi.En ufak bir kapı ve telefon sesinde yüreği pır pır eden, günlerce yola bakan asker aileleri...

Kafamı hızla sağa sola salladım. Hayır. Geride kalan olma Gökçen. Yine geride kalan olma. Artık birini bekleme. Umutsuzca yolunu gözleme. Gelsin diye gün sayma.Sakın artık birini bekleme. Bunu bize yine yapma. O kadar gücümüz yok. Bir savaştan daha sağ çıkamayız. Kendine gel.O olmaz. Murathan olmaz. Minik bir etkilenme sadece. Sakın bize bunu yapma...

Bırak beni Pamuk...Ne olur...Bırak...Çık kafamdan...Çık...Gömüldüğün yerde kal...Lütfen...

Derin düşünceler eşliğinde gözlerimi kapatmış kafamı hızla sağa sola sallarken, "Acildeki Gökçen hanım var ya..."diyen bir erkek sesiyle durdum. Az önce geçtiğim kayıt alınan bölümüne tekrar geriledim. Duvarın köşesine sindim. Buradan bakınca tam görünmüyordu ama sandalyelerini geri doğru çekmiş iki ayak görüyordum.

"Eeee..."dedi kadın sesi.

Büyük ihtimal tıbbi sekreter Bekir ve Merve'ydi bunlar. Sesten öyle tahmin ediyordum.

"Komutandan ayrılmış diyorlar."

Allah Allah...Benim niye haberim yok acaba?

"Şaka yapıyosunnnn!"dedi Merve abartılı bir sesle. "Sevgili olalı şunun şurasında ne oldu? Valla kız harbi İzmirli. Hızlı çıktı."

Yüzümü ekşittim.Pardon da İzmir ne alaka?!

Bekir onaylayan mırıltılar çıkardı.

"Eeee peki şey?"dedi Merve meraklı bir sesle. "Bu Dahiliyede ki Egemen beyle olayı ne? Baya baya adam yürüyor bu Gökçen hanıma farkında mısın? Her sabah gelince ilk bana Gökçen geldi mi diye soruyor adam."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Ağzını kırıyım emi Ete-Pardon. Yani Egemen...

"Bilmem ki." dedi Bekir. "Ama bence var ya bunlar komutanla bu Egemen bey yüzünden ayrıldılar ha. Büyük kavga döndü kesin."

Bak sen şu işe.Büyük kavga döndü demek. Eeee sonra Bekir?

"Bence de."dedi Merve. "Yalnız adamların ikisi de dalyan gibi ha.Ben tövbe bu ikili arasında seçim yapamazdım."Güldü. Baya baya kahkaha atarak güldü. Sonra ise şöyle bir şey ekledi. "Ama yine de seçecek olsam komutan derdim valla. Adam şu kapıdan bir giriyor...Aman aman...Eeee asker bir de sonuçta. Ayrı bir aurası var adamın..."

Kaşlarımı çatıp duvara delici bir bakış attım... Komutanı seçerdim derken? Sana seçim hakkı sunan mı var Merve?!

"Kimse sana seçim hakkı sunmadığına göre önündeki dosya ile bakışmaya devam edebilirsin." dedi Bekir eğlenen bir sesle. Duygularıma adeta tercüman oldu. Hay ağzına kurban Bekir. Artık her sabah bir sana günaydın diyeceğim. Sana nah günaydın Merve! Bak, bak! Hoppa!

"Ahhh ulan..."dedi Merve. "Herkeste bir Gökçen hanım şansı yok tabi. Kadına bak be.Dağ gibi komutanı bırakıp başka bir dağ olan Egemen beye geçiyor. Tebrik etmek gerek doğrusu."

"Güzel kadın." dedi Bekir. "Kıskanmayın ve acı gerçeği kabullenin."

"Ne kıskanacağım oğlum?"dedi Merve hemen. "Sanki bize bakan yok? Bizim de kendi çapımızda bir olayımız var yani."

"Belediyedeki şaşı Himmet mi olayın?"dedi Bekir küçümser bir sesle.

Bir şamarlama sesi geldi. "Kes sesini gerizekalı. Instagramdan konuşuyoruz sadece. Anlattığıma pişman etme. Ayrıca şaşı falan değil.Bir resimde öyle çıkmış sadece."

İmkan olsa da ben de sana geçirsem şapıldağı Merve zillisi. Laflara bak be!

Ayşegül ortalık kaynıyor derken hafife almıştım. Almamalıymışım. Canım Ayşegül'ün bir dediği bile sekmiyordu be. Tam önlerinden geçip dedikoduyu duyup duymadığım konusunda kendilerine huzursuzluk vermeyi amaçlıyordum ki arkamdan gelen bir sesle irkildim.

"Ne yapıyorsun sen o duvara?"

Olduğum yerde korkuyla sendeledim. Bunu valla beklemiyordum. Panikle bakışlarımı arkama çevirince ise Murathan'ını tam dibimde, bana ciddiyetle bakarken bulmayı asla beklemiyordum.

"Kepçük!" dedim panik ve şaşkınlık karışımı bir sesle.

Ciddiyetini bozmadı."Pamuk."dedi benim şaşkın sesimi taklit ederek.

Harika. Ciddi anlamda harika. Gün geçmiyor ki adama bir rezil anda yakalanmayayım. Zira şu anda az önceki konuşmanın etkisinden olsa gerek yapıştığım duvarı tırnaklıyordum. Büyük ihtimal hayali olarak Merve saçı yoluyordum bu noktada...

Bana neyse sanki.

Aynen, baya sana neymiş, diye imalı imalı mırıldanıp geri çekildi sol melek.

Ben ise rezilliğime normal bir hava vermek adına cırmaladığım duvarı yavaşça süpürüyormuş gibi yapıp dikleştirdim. "Merhaba..."

Başını sakince aşağı yukarı salladı. Bu selam alma şekliydi. Yeni Kepçük'e gelen güncellemelerden biriydi. Öğrenmiştim. İfadesiz bakışları yavaşça mal mal sildiğim duvara döndü.

"Ne yapıyorsun sen?" diye çok mantıklı bir soru yöneltti.

İmkan varsa duvarı delip oradan tahtalı köye geçmeyi planlıyorum be Kepçük...

Minik bir öksürükle boğazımı temizledim. "Hiç..." dedim dünyanın en normal şeyini yapıyormuş gibi. "Duvarda bir leke gördüm sanki, onu şey ediyordum ben... Temizliyordum."

Duvara bakarken boş boş göz kırptırıp tekrar bana döndü. Ne olur o kirpikleri öyle sallama be adam ya. Ne olur be...

"Sen mi temizliyordun?" dedi küçümser bir tonla.

Yerimde dikleştirdim. "Evet. Ne var? Olamaz mı?"

"Doğruyu söyle. Milleti doktor oldum diye kandırıp hastaneye temizlikçi olarak girdin sen di mi?"

Göz devirip sevimsiz bir gülüş attım. "Ha ha ha..." dedim her heceyi uzatarak. "Yine pek şakamatiksin, maşallah. Gül gül perişanım şu an. Hatta bak gülerken çenem çıktı. Gidem de yerine takam."

Salak güldü. Baya baya gözleri kısıлып ince bir çizgi halini alacak derecede güldü hem de. Atma o oku be oğlum. Atma işte o oku bana be...

"Şahsen ben bu ifadene baya eğlendim ama." dedi hala gülerken.

Bu görsel karşısında '*gülüyor*' diyen Ayşegül'ün söyledikleri usulca tekrar beynime sızdı. *Siz varken baya baya gülüyor yani. Sanki o donuk adam o değil. Farklı bir ifade belirliyor yüzünde. Sıcak bir ifade...*

O adam buydu aslında. Sadece onlar göremiyordu. Ben görebiliyordum. Çünkü ben heybetli duruşunun arkasındaki minik Kepçük'ü de görebiliyordum. Selvi boylum al yazmalı izlerken hıçkırığa hıçkırığa ağlayan, pokemonlu yatak örtüsü olan, yaldızlı çikolata kağıtlarını tırnakları ile düzeltip saklayan, defterlerine ve bütün kitaplarına minik mavi çiçekler çizen çocuğu görüyordum.

Görebildiğim için mi kaçamıyordum?

Gölmek istedim ama bunun aksine tip tip bakmaya devam ettim."Neden benim doktor olduğumu bir türlü kabullenemiyorsun sen acaba? Hıı?"dedim kollarımı göğsümde bağlayıp.

Gölüyordu hala. "İnan doktor olma ihtimalin temizlikçi olma ihtimalinden daha inandırıcı Pamuk."

Yüzümü ekşittim.Adam konuştuğça gömölüyorum. "Bu kaliteli muhabbete burada son vermek istiyorum izninle." dedim huysuzca. "Ne işin var senin burada? Niye geldin?"

"Bir sebebe mi ihtiyacım var?"dedi geniş geniş."Devletin hastanesi."

"Önüne gelen herkes dalmıyor herhalde o devletin hastanesine Murathan."diye huysuzluğumu sürdürdüm.

Kaçmalı. Daha fazla Kepçük'e maruz kalmadan buradan hafifçe uzaklaşmalı. Geriye doğru bir adım attım. O ise elini kot pantolonunun cebine atıp telefonunu çıkardı. Salaş, gri tişört ve kot pantolon ikilisi ile gelmiş. Cuval giyse hoş görünüyordu gözüme. Zalim adam... Dik dur Gökçen. Gelme bu oyunlara. Direnişe devam. Seni etkilemesine izin verme kızım.

#düşersenbiterizgökçen

#toparlabırakmakendinigökçen

"Başın mı ağrıyor yoksa?"diye aklıma anlık gelen şey dudaklarımdan döküldü. "Migrenin mi tuttu? Çok mu kötü?" Endişeli bir ifade ile acile doğru bir adım attım. "Gel bir ağrı kesici serum ya-"

Parmakları yavaşça bileğime dolanıp ilerleyen beni durdurunca kelimelerim yarım kaldı. Bakışlarımı ona çevirdim. Sıcak bir tebessüm vardı dudaklarında. "Sakin ol. İyiyim..."

Anlık bir tekledi kalbim. Ben iyi değilim ama be Murathan...

Bir de bayıl istersen Gökçen, dedi sol melek.

Feriha gibi anında yerlere yıkılabilirdim. Gökçen kalk, bir gören olacak diyenim bile olmazdı. Bakışlarımı kaçırıp bileğimi sakince elinden geri çektim. "Sakinim zaten." Bu noktada ciddileşerek hafifçe yükseldim. "Daha ne diye geldin o zaman sen?"

Ne hakkın var şurada sakın sakın duran beni yine böyle panik atak krizine sürüklemeye yani? Ha Kepçük bordo gorili. Ne hakkın vardı?!

"Gel." dedi başıyla yanına gelmemi işaret ederek. Cebinden telefonunu çıkardı. Eğilip bir şeyler karıştırdı.

Biz adamdan kaçıyoruz bunun sunduğu teklife bak! Alık alık kafa salladım. "Ne geleceğim be!? Ne diyeceksen böyle söyle."

Bakışlarını telefonda bana kaldırdı. Anlık o da bana boş boş baktı. Sen gelmiyorsan ben gelirim der gibi bana doğru bir adım attığı an ben bir adım geriledim. Gelme üzerime be adam. Gelme be. Kokun başıma bela. Hıçkırırsam kendimi boğarım diyorum bak, gelme! Altan altan ne yapıyorsun mal bakışı atarken ben dünyanın en normal eylemini yapıyormuşum ifademi sürdürdüm. Tekrar bana doğru bir adım attı. Yine geriledim.

"Ne yapıyorsun sen Pamuk?" diye yine muazzam mantıklı bir soru daha yöneltti.

"Ne?" dedim hızla. "Ne yapmışım?" Mal ayağına enine boyuna yatmaya devam Gökçen.

Ama birden beklemediğim bir hamle yaptı. "Gel kız buraya!" dediği gibi bileğimi yakalayıp kendine çekmesi ile etrafımın kaçtığı koku ile sarmalanması bir oldu.

Fuck...

Yandan koluna yapışmış bulunuyordum. "Aaaaa aaaa aaa." dedim evinde kim olup olmadığını bilmeyen Öyle Bir Geçer Zaman ki Neriman yenge tonlaması ile. "Ne yapıyorsun be?"

Eli bileğimden ayrıldı ama hızla belime dolanıp beni yandan gövdesine daha çok yasladı. "Uslu dur." dedi bakışları telefonda, bir eli ise sıkı sıkı belimdeyken. "Bir şey göstereceğim."

Neyi? Cenaze törenimi mi göstereceksin be adam, neyi göstereceksin?! Yitip gideceğim ben burada hıçkırmayayım, kalp ritmimi dizginleyeyim diye. Allah'ım, HELP!

"Oğlum manyak mısın?" dedim geri çekilmeye çalışarak. "Ne göstereceksen normal göster. Ne yapıyorsun?"

Bırakmadı. Kolu gevşemedi bile. "İki dakika sabit dur Pamuk." diye mırıldandı ciddi ciddi.

Belindeki elinin ve içime dolan kokusunun vücudumda uyandırdığı sinyalleri düşünmemeye çalıştım ama yerlere yığılmam an meselesiydi. Bunu neden yapıyoruz şu an? Bu ne? Gebereyim mi ben? Hayat, beni neden yoruyooooosunn kardeşim? Aloooo! Kime diyorum hayatttt!

Tam ne duracağım be, bırak, ayı, camış temalı böğürme kısmına geçiyordum ki etraftan bize dönen gözleri ve buna ek olarak biraz önce beni çekiştirip Kepçük' le sahne yavukluluğumun sahte ayrılığını konuşan tıbbi sekreter Bekir ve Merve'nin bakışlarını üzerimde hissedince durdum.

Az önceki konumdan bir tık ilerlediğim için artık Merve tarafından görülüyordum. Murathan hala telefonda bir şey açmaya çalışırken ben ifadesiz bakışlarımı göz ucuyla bana kaçamak bakışlar atan Merve'ye diktim. Seçim şansın olsa komutanı seçerdin ha Merve? Dalyan demek ha? Dağ demek ha? Ayrı bir aura demek ha!

İçimde kaynayan anlamsız duyguyu bastırmak istedim ama yapamadım. O yüzden çenemi yukarı dikip Murathan' a daha çok sokuldum.

Alın size ayrılık!

"Ne gösterecekmisin? Bakım?" dedim bakışlarım Merve'deyken daha sakın bir sesle. Bekir' de, Merve' de göz ucuyla bize bakmaya çalışıyor ama benim baktığımı gördükçe tedirgince önüne dönüyorlardı.

"Bak o zaman Pamuk." diye yükselen Murathan'la bakışlarımı ona çevirdim. Telefonu önüme doğru uzatmış ekrana bakmam için bekliyordu. Pardon Kepçük! Olmadık mallıklara dalmışım da yine...

Adamdan uzak duracağım deyip şu an bunu yaptığına inanamıyorum Gökçen...

"Ay pardon." dedim ne diyeceğini bilemez bir şekilde. Tam dibinde olduğu ve kolu belime sıkı sıkı dolanmış olduğu için başım zaten belalardaydı. O yüzden gözlerine bakmamaya çalışarak hızla telefona döndüm.

Ferhat ve Gurbet tam ortada sırtıtarak kameraya bakıyordu. Ferhat'ın tarafında babası ve Goyan aşireti, Gurbet'in tarafında ise babası ve Musakan aşireti dizilmişti. Tabi kadrja iki tarafta sığamamıştı. Baya baya resimden dışarı taşmıştılar. Resimde gülen tek ikili Gurbet ve Ferhat'dı. Ahmet ve Raşit ağa kameraya bakışlarıyla adeta füze atıyordu. Hatta Raşit Ağa'nın bıyıkları bile aksi duruyordu.

Ama bütün asık yüzlere inat neşeyle gülen Ferhat ve Gurbet'e bakarken bende gülmeden edemedim. Bir elimle ben de telefonu hafifçe kavradım. "Ferhat mı gönderdi bunu?"

"Hayır. Gönderdiğim jandarmalar."

Tebessümüm büyüdü. "Demek sorunsuz geldiler bir araya ha?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "İsteme günü bile ayarlamışlar."

Tebessümüm otuz iki diş bir gülüşe dönüştü resme bakarken. Onun eli ise belimden çözülmüştü. Bakışlarımı tam dibimde olan ona çevirdim. "Peki Abdo? O sor-" dedim ama birden ona dönünce yüzünün bana bu kadar yakın olmasını beklemediğimden bocaladım. Belimden ayrılan elinin ise

telefona eğildiğim için önüme dökülen saçlarımın ondan tarafa olanlarını narince omuzumdan geri atmasını hiç ama hiç beklemiyordum.

İmdat. Hazreti kim varsa yetişsin,gerçekten imdat.

Bu adam bugün niye böyle? Bağırıp çağırıyorsa ya... Piçliğine yapıyordu kesin. Hıçkırırım diye anladı bir boklar yediğimi o yüzden yapıyordu kesin adi goril. Başıma bela ya!

Kehribarlarına bakarken yine bütün kelimelerim olmadık yerlerime kaçtı. Gülüşüm öylece asılı kaldı dudaklarımda. Sol kaburgamı kırarcasına bir şeyler çarptı içimde.

Siktiriko...

Onun bakışları resimde falan değildi. Direkt bendeydi zaten. Saçlarımı omzumdan geri itince tekrar gözlerime odaklandı. Nefesimin olmadık yerlerden kaçacak gibi olmasına rağmen zorla toparladım cümlelerimi.

"Sor-sorun çıkarmış mı?"

Kehribarları bir dudaklarıma bir gözlerime değdi. "Minik bir pürüz olmuş tabi..."dedi sakince. "Ama jandarma halletmiş. Sorun yok."

Bakışlarım hala ondayken sarhoş sarhoş kafa salladım. Sakın hıçkırma Gökçen. Bu rezilliği bir kez daha yapma kızım. Ama bu gözler kuyuydu. Güneşten kopup gelmiş bir parça gibi, sonsuz karanlığın içinde görülen tek ışık gibi bir kuyu. Çekiyordu. Karşı konulması imkansızca içine çekiyordu.

Ve benim tutunacak hiç bir yerim yoktu...

Anlık topladığım bir güçle bakışlarımı tekrar önüme çevirdim. Telefona yapıştığım için otomatik olarak eline de yapışmış oluyordum. Ateşe değmiş gibi hızla elimi de geri çektim. Sonra ise her rezil anımda yaptığım gibi mal mal sırttım.

"İyi bari." dedim hala gülerken. "Çok şükür oldu bitti bu işte." Abdo malı sorun çıkarmadığı için şu an ayrı mutluydum. Zaten resimde de yoktu. Ne halt yerse de yesindi. Sırtarak resme bakmaya devam ettim. Tatlı bir aile olmuşlardı aslında.

"Oldu ama nasıl oldu acaba?" diye homurdandı yine dibimden.

Fazla yakın. Dönüp bir kere daha gözlerine yakından bakarsan bitiğiz Gökçen. Çaktırmamaya çalışarak bir adım yana kaydım. Böyle kesinlikle daha iyiydi. "Kaçsalar daha mı iyiydi?" diye kelimelerimi toparladım. "Bak böyle ne güzel kansız, kavgasız çözdük işi."

"Ferhat malına tek bir yumruk daha atmalıydım." diyerek benden çok ayrı yerlerde olduğunu belli etti. "İçimde kaldı."

İstemsizce güldüm."Rahat bırak artık çocuğu Murathan. Bitti gitti işte."

Ciddi duruşunu bozmadan telefonu tekrar cebine attı. "Kabul et. Baya salak bir zırtıydı Pamuk."

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. Kusura bakma ama öyleydin Ferhat. "Doğru." diye mırıldandım. "Salaktı... Ama kız sevmiş. Kınamamak lazım." diyerek boş vermiş bir hava vermeye çalıştım. Yandan minik bir bakış attım. "Gönül bu sonuçta. Malum her yere konabiliyor."

Bakışları bendeyken başını sakince aşağı yukarı salladı. "Öyle..." dedi yine aşırı sakın ve yoğun bir sesle.

Kaç Gökçen. Şu an bu ortamdan topukla kızım!

"Ferhat neyse de..."dedim ciddi ciddi. Ellerimi beyaz önlüğümün cebine yerleştirdim. Böyle mallığımyı kontrol etmek daha kolay oluyordu. Bu duruş insana otoriter bir hava veriyordu bana göre. Yanından geriledim ağır ağır. "Şiddete her türlü karşıyım ama Abdo'yu dövsen tek bir ses dahi çıkarmazdım."

Anında güldü. Hem de en kocamanından. Gözler tek bir çizgi halini alınca el mecbur ben de gülmek zorunda kaldım. Malum. Bu gülüşün üzerimde başa bela bir etkisi vardı. Gerçi bende neyin etkisi yoktu ki..?

Yanlış yola saptın Gökçen.Dön kızım. Dönnnn.

"Sen çenenle yeterince dövdün zaten."dedi hala gülerken."Bir de ben vurmuyayım dedim ama..."Bu noktada ciddileşti."...bu sonradan dövmeyeceğim anlamına gelmez."

Sırıtişımı bozmadım."Korkunçsun Kepçük."

"Ne?"dedi eğlenen bir ifade ile."Bordo bereden beklentin bu değil miydi?"

"Tabi ki hayır."dedim. "Daha stratejik dövüşüyor olman lazımdı senin. Gidip Ferhat'ın ağzına yumruğu çakman değil."

"Pardon da ne yapacaktım?"dedi küçümser bir bakış ve tonla. "Aşiret kızı kaçırmış,senin salonunda dikilirken Jackie Chan'in turna taktiği ile falan mı dövseydim? Stratejik dövüşten kasıt nedir?"

"Hiç dövmemen Kepçük."dedim sen iflah olmazsın bakışını atarken.

"Bu o dayağı hak ettiği gerçeğini değiştirmez."

Ne diyebilirim ki? Bir noktada haklıydı. Ama yine de kınayıcı bakışlarla kafamı iki yana salladım. Onunda ifadesi yapacak bir şey yok der gibiydi. Aksi goril,sinirli olsa daha iyiydi. Böyle tatlıydı...

Derin bir nefes verdim. "Başka bir şey yoksa gideyim ben madem... O zaman..."

Bu nasıl saçma bir cümle Gökçen? Yükle oturdum cümle ortasına ağıt yakıp zılgıt çekiyor be kızım. Acilen buradan tüymeli. Vücut hali fena. Ritim artıyor. Karında karıncalanma var. Midede garip kıpırtılar. Diyafram sıkışıyor. Hıçkırık geliyor. Bir adım geriledim.

"Nereye?" dediğinde ise durdum. Anlık bir bakiştık. Bana doğru bir adım attı. Ben ise kaçmaya koşullu olduğum için tekrar geriledim.

"Acile." dedim bir adım daha gerilerken. "Ne? Başka bir şey mi var?"

Yüzü ifadesizdi. Ama bana doğru bir adım attığı an ben yine bir adım geri gidince durdu. Kafasını sağa eğip sol kaşını usulca yukarı kaldırdı. "İyi misin sen?"

"İyiyim." dedim hızla. "Neden iyi olmayayım? Bomba gibiyim."

Aynen Gökçen... www.bombabomba.com'sun hatta kızım...

"Ne yapıyorsun şu an o zaman?"

"Ne yapmışım?"

"Kaçıyorsun." deyince tükürüğüm hafif bir boğazıma kaçmadı dersem feci yalan demiş olurum.

Bir şey de kaçsın gözünden be adam. Ama sonuna kadar isyan Gökçen. Direnişe devam. "Neden kaçayım?" dedim yok artık imajı vermeye çalışarak. "Saçmalama."

İmalı bir gülüş belirdi dudaklarında."Onu ben de tam anlayamadım şu an..."

Acile girişte tansiyonuma baktırmam iyi olacak sanırım zira pek iyi değilim şu an. Sen gerçekten fena bir adam olmuştun be Kepçük. Ama her zaman dediğim gibi. Ben de bu yaşa yata yata gelmedim aslan parçası. Hiç yanılmayan ünlü düşünür Ayşegülteles'in bir söz daha geldi aklıma.

O da size karşı boş değil.

Çenemi yukarı diktim.Onun bana attığı imalı gülüşün aynısını kuşandım. "Ben kaçmam Murathan."dedim sakince. Ve ekledim; "Senin aksine..."

Ben kaçmam mı dedi o? dedi sol melek usulca. Yaz kızım, on torba çimento...

İmalı ifadesi hafifçe dağıldı. "Derken?"dedi sorgular bir ifade ile."Neyden kaçmışım ben?"

Mükemmel bir kıvırmaydı Gökçen. Buradan devam kızım. "Bilmem."dedim dudak büzerek. "Sürekli benden gözlerini kaçırın sensin. Onu da sen söyle." Bütün riskleri göze alarak ona doğru iki adım atıp tam dibinde durdum. Bakışlarımı gözlerine diktim. İçim sıcacık oldu. İfademi korumak için oldukça zorlanarak tamamladım cümlemi.

"Sen neyden kaçıyorsun Murathan?"

O da bana baktı. Göz bebekleri yüzümün her bir zerresini anlık taradı.En son yine gözlerime kilitlendi. Biraz da sana yüklenelim bakalım Kepçük. Hep ben çırpınacak değildim. Önce cevap vermedi.Ama bu kez bakışlarını gözlerimden çekmedi de. Yine bir şey gördüm. Ama yine ne olduğunu okuyamadım.

Sıcak bir şeydi ama. Sıcacık bir duygu.

"Bak." dedim ortama normal bir hava vermek adına tatlı tatlı gülerek. "Ben de saçmaladım di mi? Neden benden kaçasın ki?"

Yine cevap vermedi. İkimiz için de zor bir soruydu bu sanırım. Ama benim başım hıçkırığımla daha büyük dertteydi. Yakınımda olduğu için kalbim yine bir hoştu zaten. Hıçkırık ile de başım belaya girsin istemiyordum. O yüzden hemen buradan uzaklaşmalıydım. "Neyse..."dedim bir adım gerileyerek. "Başka bir şey yoksa ben işe geçiyorum artık. Acil kalabalıklaşmıştır."

Başını yavaşça sağa sola salladı. "Yok..."

Ben de başımı aşağı yukarı salladım. "Görüşürüz o zaman."

Hafifçe tebessüm etti."Görüşürüz."

Acile gidene kadar sağa sola vurma Gökçen, aman deyim kızım. Asil duruşumu bozmamaya çalışarak önüme dönüp ilerledim. "Pamuk!" diye seslenince ona döndüm ama geri geri ilerlemeye devam ediyordum. "Uslu dur." diyerek milli repliğini üzerime saldı. "Belaya bulaşma. Aklım sende kalmasın."

İstemsizce güldüm. "Senin aklın mı var da Kepçük?" diye bende milli repliğimi saldı. Anında o da hafifçe gülerken ben önüme dönüp ilerlemeye devam ettim.

Sakince ilerledim, ilerledim, ilerledim... Dünyanın en normal anıydı sanki. Hiç bir sorun yoktu. Ta ki acile girene kadar. Acile girer girmez sakinliğimin dizlerinin bağı çözüldü. Yandaki sedyeye tutup elimi kalbimin üstüne attım. Hızlı atıyordu. Kalbi olmayan bir Gökçen kız için baya baya hızlı atıyordu hem de. Kabul etmiyordum bunu. Bu üzerimde oynanan bir oyundu. Algı operasyonuydu! Hayır! Olamazdı!

"Dohtor sen iyiysen?"dedi sedyede yatan orta yaşlı bir kadın.

"Değilim."dedim hızla."Valla değilim. Delirdim mi sence ben?"

Kadın boş boş baktı. "Yoh yav." diye ciddi ciddi cevapladı beni. "Delirsen duramazdın. Hafif bunaltıdır o."

Çaresizce baktım. "Öyledir di mi abla?"

Biraz tereddütlüydü ama yine de beni onayladı. "He öyledir."

Çaresizce başımı aşağı yukarı salladım. Bu ablaya inanmak istiyordum ben ya. Telefonuma gelen bildirim sesiyle dertli halimle elimi cebime atıp aldım. Ayşegül bir resim atmıştı.

Murathan ve ben...Yan yana...Hatta dip dibe...Elimizde telefon tutuyoruz....Ben telefona bakarken sırtmışım...Murathan'ın bakışlar ise bende... Elini omuzumdaki saçlarıma atmış nazıkçe geri itiyor. Dudaklarında hafif bir tebessüm var. Telefona bakmak yerine başını hafifçe öne eğmiş sırtarak ekrana bakan hemen yanındaki bana bakıyor...

Güzel duruyoruz. Güzel, samimi ve nasıl desem...

Sevgi dolu...

Daha doğrusu...Aşık...

Altında bir mesaj vardı.

İşte yan yana tam olarak böyle duruyorsunuz :)

Resmen bakarken dudaklarımda istemsizce hafif bir tebessüm oluştu. Murathan'ın yüzünü zoomladım. Bana bakarken dudaklarında oluşan tebessüme daha çok zoomladım. Telefon artık zoom yok ablacım,bir dur dediğinde bile zoomlamaya çalıştım ama olmadı tabi. Dudaklarımdaki salak sırıtış büyüdü. Ve kaçınılmaz olarak en sonunda hıçkırdım.

"Abla..."dedim yanımda yatan hastaya.Bir hıçkırık.

"Söyle dohtor kurban."

"Ben var ya...."dedim hala resme bakıp sırtırken.Hıçkırdım. "Harbi delirdim." Hıçkırdım.

Hıçkırdım ve hıçkırdım.

Kucağındaki karamelli çikolata dolu pakete hevesli bir bakış atıp ilerlemeye devam etti Süleyman. Bunlar dağ çiçeğinin en sevdiği çikolatalardandı. Sürekli bunlardan alırdı ama uzun süredir kafeteryaya gelmiyordu. Şans eseri görmüştü. Görür görmez ise bir tane almak üzere olan askerin ensesine silleyi çakıp onun elindekini de alarak kutuyu toptan satın almıştı.

Hepsi Aybüke'nin olmal yd . Az Şey severdi o zaten.Sevdiği ne var ise o da hep Aybüke'sinin olmal yd . Hem bu  ikolatalay  yerken garip bir ifade belirliyordu dağ çiçeğinin yüzünde. Masum, minik bir kız çocuğu gibi oluyordu. Kimse anlamasa bile her mimiğini ezbere bilen Süleyman bunu biliyordu.

O zaten bu yüzden aşık olmuştu ona. Onda kimsenin görmediği Şeyleri görebildiği için...

Hevesle ilerleyip nizamiyenin arkasına  ıkt . Aybüke ortalıkta yoktu. Biraz daha ilerledi. Koca cüssesi ve pos bıyıklarının aksine küçük bir  ocuk gibi sıkı sıkı sarıldı kucağındaki  ikolatalaya.

"Şimdi  aktırmayacak ama hafifçe sırtıacak."dedi kendi kendine gülerken.  ikolatalara bakıp tekrar sırtıttı. "Bakmayın siz sert durduğuna. Aslında pek naiftir benim dağ  i eğim."

 ikolatalardan cevap gelmedi tabi. O ise aynı hevesle ilerledi. Derken görüş alanına Aybüke girmiş bulunuyordu. Antrenman alanında bütün asilliği ile dikiliyordu. Siyah k t saçlarına parmaklarını takıp geri atınca Süleyman'ın aşık sırtışı büyüdü.

Karşısında alt devrelerden bir asker vardı. Adı neydi bilmiyordu ama sakince bir Şeyler konuşuyorlardı. Bu kadarı yeterdi. Hemen Aybüke'nin yanına gitmeliydi. Biri onunla sohbet edecekse yanında Süleyman varken sohbet etmeliydi. Sonuçta o Süleyman'nın Ayb kesiydi.

Öyle değil miydi? Kesinlikle  yleydi.

Hafifçe gülmeye devam ederek ona doğru bir adım attı ama bu adımı Aybüke'den yükselen bir kahkaha sesiyle durdu. Postal  olduğu yere çakıldı.Aynı Şekilde bakışlarındaki ifadede yavaşça silindi. Aybüke karşısındaki adama hala gülerken onun g l Ő u yavaşça silindi. Kucağında sıkı sıkı sarıldığı çikolata kutusundan kolları geveŐedi. Kaşları  atılırken bakışlarında ki heves göz bebekleri titreyerek soldu.

Ona hiç böyle gülmemişti...

Üç yıldır bir kere bile ona böyle sesli gülmemişti. Neden başkalarına gülüyordu?

Aybüke keyifle karşısındaki adamla konuşmaya devam ederken onun kalbine keskin bir ac  dolmuştu. Anlamsız bir kıskançlık ve yoğun bir üzüntü. Bu zamana kadar hiç bir Şey onu  zmemiŐti. Hiç bir Şey yıldırmamıŐti. Çünkü Aybüke herkese aynıyd . Ama madem ona gülmüyordu. Başka kimseye de böyle g lmemeliydi. Daha önce onun bile duymadığı kahkaha sesini neden bir başkası duyuyordu?

Bakışlarındaki üzüntü ile beraber adımları yavaşça geriledi. Hiç istemediği halde ilk defa geriledi ve geriledi... Genzi sızlıyordu ama saçmaydı. Bu yaşta ağlayacak değildi. Dişlerini sıktı. Üzerindeki sinir ve üzüntünün etkisi ile kucağındaki çikolata kutusunu olduğu yere fırlattı. Arkasını döndü. Aybüke'ye ilk defa arkasını döndü ve acıyan kalbinin acısını bastırmak için postallarını yere sert sert vurarak ilerledi.

Tam o an ise Aybüke'nin bakışlar o yöne dönmüştü. Sırtı dönük bir şekilde ilerleyen Süleyman'ı görünce bakışları yavaşça kısıldı. Şu konumda onu görmemesi imkansızdı. Ama başka yere mi gidiyordu o? Görmemiş miydi Aybüke'yi? Görse anında dibine biterdi oysa. Süleyman değil miydi o yoksa? Bu açıdan yanlış mı görüyordu?

"Çok sağ olun komutanım." diyen Ahmet'in sesiyle tekrar önüne döndü.

Tebessüm etti. "Ne teşekkürü Ahmet.Sanki ne yaptık."

"Olsun." dedi Ahmet mahcup bir şekilde. "Siz olmasanız Ayten'e o parayı asla gönderemezdim. Oğlum sayenizde oldu ameliyatı."

Aybüke hafifçe tebessüm etti. "Kimse yokken rütbeyle konuşmana gerek yok Ahmet. Arkadaşımsın sen benim. Fazla garip oluyor."

"Aman duyan olur komutanım." dedi Ahmet muzip bir ifade ile. "Aybüke komutana hangi cüretle gayri resmi konuştun diye nevrimi dönderirler."

Aybüke bu kez sesli güldü. "Saçmalama. Albayım sanki."

"Valla öyle bir forsun var be Aybüke. Akademide de hep böyleydin sen. O zamandan biliyordum senin böyle iyi yerlere geleceğini."

"Ama ben seni özel kuvvetlerde görmeyi zerre beklemiyordum Ahmet."dedi Aybüke bordo beresini düzeltip. "Derslerde benden en çok dayak yiyen sendin."

Ahmet yüzünü ekşitti. "Geçmiş kara bir leke komutanım..."

Aybüke bir minik kahkaha daha atarken geriledi. "Tekrardan geçmiş olsun. Ayten'e benden selam söyle. Miniğe de dikkat edin. Tekrar hastalanmasın."

"Babasının oğlu o."dedi Ahmet gururla. "Bunu da atlatacak inşallah."

Aybüke gülümserken gerilemeye devam etti. Ama arkasından yükselen bir "Aybüke!" sesiyle tekrar Ahmet'e döndü.

Ahmet sakince baktı önce."Özür dilerim..."dedi mırıltı şeklinde. "Her şey için...Sana yaşattığımız her şey için...Çok özür dilerim Aybüke."

Derin bir nefes verdi. "Senin suçun değildi Ahmet. Artık özür dilemekten vazgeç. Yoksa gerçekten çeneni kıracağım."

Ahmet güldü. Ama burukça. Hızla asker selamına durdu. "Emredersiniz komutanım."

Hafifçe gülerken tekrar önüne döndü Aybüke. Derin bir nefes verdi. Geçmiş silip atmıştı ama yine de izleri hala vardı üzerinde. Hem neyi silersen sil izi hep kalmaz mıydı? Kalırdı. Onda da kalmıştı. Hem de en derin şekilde.

Kimse bilmezdi askeriyede bunu ama akademide dönem arkadaşıydı Ahmet. Ya da Aybüke o zamanlar öyle sanıyordu. 2 yaşında bir oğlu vardı Ahmet'in. Gözlerinde oluşan bir hastalıktan dolayı ameliyat olması gerekiyordu ve Ahmet parayı tamamlayamamıştı. Utana sıkıla gelmişti Aybüke'ye. Normalde pek konuşmazlardı oysa. Tanırlardı birbirlerini ama minik bir baş selamından öteye geçmezdi konuşmaları.

Çünkü Ahmet'in gözlerinde geçmişe dair yoğun bir pişmanlık ve utanma vardı. Aybüke bunu görebiliyordu.

Vermişti istediği parayı. Hem de fazlasıyla. Kimseye kin tutmazdı o. Geçmiş için suçlu olan Ahmet değildi çünkü. O, onu defalarca uyarmıştı. Uzak dur ondan demişti, yalancıdır o demişti, güvenme ona demişti, benim arkadaşım ama ben bile ona güvenmem demişti.

Ama Aybüke güvenmişti. Sevmişti. Hiçbir uyarıyı dinlememişti. Ve kalbi sonunda paramparça olup eline geri verilmişti. İlk terk edilişi değildi bu belki ama yüzüne vurulan en acı gerçektir.

O sevilmeiyendi.

Bu dünyada anne babasının bile sevmediği birini başka kim sevebilirdi ki zaten..?

Sevileceğini düşünmek onun en büyük hatasıydı.

Ama artık 20 yaşındaki kız değildi. Aradan uzun yıllar geçmişti. O artık Astsubay Kıdemli Üstçavuş Aybüke Akar'dı.

Güçlü adımlar atarak,kendinden emin bir şekilde ilerledi. Ama arkasını dönüp Ahmet'in artık olmadığını görünce bu güçlü adımları zayıfladı. Durdu. Derin bir nefes verip gözlerini kapattı. İstemsizce sağ kolu yavaşça karnına doğru kalktı. Eli karnının üstünde durdu. İnsanın acılarına dokunması pek mümkün olmasa bile o acısına dokunabiliyordu.

Onun en büyük acısı buradaydı. İki cenaze vardı içinde...Bir kalbinde...Bir rahminde...

Kalbindekini gömmüştü gömmesine ama rahmindeki ölümün acısı hala oradaydı. Hiç azalmadan...

Ondan giden en büyük kayıp, sevilmediğinin en büyük nişanesi, asla da sevilmeyeceğinin en büyük kanıtı, onu yaralayan en büyük terk ediş. Buradaydı...

Elini karnından yavaşça çekti. İfadesini sertleştirdi. Çenesini yukarı dikti. Ve Astsubay Kıdemli Üstçavuş Aybüke Akar olarak güçlü adımlarla tekrar ilerledi. Ama ayağı yerde bir kartona takılınca durdu. İfadesiz bakışlarını ayaklarına eğdi. Az önce Süleyman'ı gördüğü yerdı burası. Sağa sola baktı tekrar. Kimseyi göremedi. Yavaşça yere eğilip kutunun ağzını açtı. Ve gördüğü şeyle ifadesiz bakışları istemsizce dağıldı.

Bir kutu karamelli çikolata...

Ofladı. Yüzünü ekşiterek geri doğruldu. Bunları kimin bıraktığına emindi. O yüzden ifadesizce kutunun yanından geçip ilerledi. Ama iki adım atmıştı ki durdu. İçinde ağır küfürler barındıran bir nefes verip geri döndü.

"Salak herif." diye homurdandı yere eğilip hızla kutuyu kucağına alırken. "Fabrikasını alsaydın bir de..."

Tekrar ayağa dikildi. Sağa sola baktı ama Süleyman yoktu. Oysa bir yerden dağ çiçeğim diye fırlamalıydı şu an. Garipti.

Kutu kolunun altındayken aynı huysuz ifadesi ile kutudan bir çikolata aldı. Dişleri ile tek hamlede paketin ucunu kopardı. Ve ona alındığına emin olduğu çikolatayı yerken gözleri sağda solda Süleyman'ı arayarak ilerlemeye devam etti.

Hem de saçma bir dürtüyle kolunun altındaki çikolata kutusuna minik bir kız çocuğu gibi sıkı sıkı sarılarak.

15.BÖLÜM

*"Birbirimizden ve aşkın keşfedilmemiş gizlerinden ürküyorduk.
Bir definenin ikiye paylaştırılmış haritasında,
bilmeden,
birbirimize doğru ilerliyorduk..."*

*MURATHAN MUNGAN

~ ~

"Hadi kızım,gel babana."diyerek kızına doğru ellerini hevesle açıp kapattı Ali.

"Zorlama lan kızı."dedi Yusuf. O da ileri eğilip Gökçen'e doğru kollarını uzattı. "Yusuf amcasına gelecek ilk Gökçen kızım."

Ali yanına tüneyen Yusuf'a ters bir bakış attı. "Ne diye sana geliyor lan? Babası benim."

"Ne olmuş?" dedi Yusuf keyifle sırtarak. "Ben de amcayım. Bir yerde babası sayılırım."

"O başka bu başka. birader." dedi Ali. Hafifçe yana itti arkadaşını. "Çekil yana."

Aynı şekilde Yusuf' da onu itti."Ne çekileceğim oğlum? Asıl sen çekil. Bana gelecek."

"Lan Yusuf!" diye yükseldi Ali. "Sende üç çocuk var abi. Bende bir tane. Bir çekilin sağımdan solumdan ilk bana gelsin. Aylardır bu anı bekliyordum ben."

"Sen de yap o zaman üç tane oğlum."dedi Yusuf keyifle gülerek. "Tutan mı var?"

Ali tam sırtıyordu ki içeri elinde yemek tabakları ile Leyla girdi. "Düşünme bile Ali."dedi sadece. Sofraya tabakları koydu ve aynı ciddi ifadesi ile geri çıktı.

Yusuf olduğu yere sinerken yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. "İşin zor devrem."

Ali dertli dertli başını aşağı yukarı salladı. Oysa 6 çocuk hayali vardı. Fena mı olurdu şöyle ortalıkta boncuk boncuk dolaşan bebeler? Ona göre tadından yenmezdi. Ama Leyla için Gökçen aşırı zor bir çocuktu. Huysuzdu. Sürekli ağlıyordu,uyumuyordu,kucakdan inmek istemiyordu, olur olmadık anlarda gelen ağlama nöbetlerini susturmak neredeyse zulümdü ve en önemlisi Ali olmadığı zamanlarda daha da huysuzdu.

Ali bakışlarını koltuk yanına tutunmuş, yeni yeni çıkan dişleri ile koltuk yastığı kemirmeye çalışan 1 buçuk yaşlarındaki kızına çevirdi.

"Biraz uslu olsaydın başımıza bunlar gelmezdi biliyorsun di mi maviş?" dedi umutsuzca.

Gökçen cevap olarak önde ve altta çıkan iki dişle neşeli bir kahkaha attı.

Ali ve Yusuf ise anında güldü. "Fena bu fena."dedi Yusuf aynı keyifle.

"Ay yiyimmm ben seni Gökçişşşş!"diyerek odaya Gülhan daldı. Peşinden Aslıhan. İkisi koşarak Gökçen'e yapışıp şapır şupur öpmeye başlayınca Gökçen daraldığını belirtmek adına kocaman bir çığlık attı. Yetmedi Gülhan'ın siyah saçlarına minik elleri ile yapışıp çekti.

"Ahhh!"diye bağırdı Gülhan. "Bırakkkk! Babaaaa! Annneeee!"

Aslıhan bu çığlığa kocaman bir kahkaha attı. "Daha kuvvetli çek cimcimeee. Daha kuvvetli."

Gülhan bir yandan saçını kurtarmaya çalışırken bir yandan da ablasına vurmaya çalıştı ama Gökçen'in sıkı sıkı yapıştığı saçlarını kurtarmak biraz zordu. Gökçen bağırdı,Gülhan bağırdı, Aslıhan ise gülerek bağırdı.

"Kızlar...Kızlar..."diyerek Yusuf araya girince Gülhan sustu. Gökçen ise hala bir tık bağıırıyordu. "Ama benim kızda saç bırakmadın be Gökçen kız."dedi Yusuf yalandan bir sitem ile. "Bırakta kalanlarla idare etsin bari."

Gökçen bağırmaı kesmişti ama saç bırakmamıştı.

"Ya baba..."diye sızlandı Gülhan. "Bıraksın."

"Mavişim."dedi Ali yavaşça yanlarına yaklaşarak. "Bırak bakim ablanın saçlarını."

Gökçen bırakmadı. Daha çok çekti. Ortamda yine muazzam bir kaos patladı. Ali ve Yusuf ayırmaya çalışıyor, Gülhan ağlıyor, Gökçen ağlıyor, Aslıhan ise hala gülüyordu.

Derken salona Murathan girdi. Ablasının boyu kadar olan okul çantasını takmış, hevesle geliyordu. "Baba bakkk!"diyerek salona daldı. "Okullu oldum."

Ama Yusuf duymadı. Muazzam bir kaosla uğraşmaktaydı. Kızının saçını yolunmaktan kurtarmak... Murathan bir süre bu anlamsız kaosu boş boş bakarak izledi. Sonra ise sırtındaki çantayı çıkarmadan onlara doğru ilerledi. Ali amcası ve babasının arasına zorla girdi. Kaosun ne olduğunu anlamak için ortamı süzdü. Durumu görünce ise daha da ileri uzandı.

"Pamuk..."dedi sakince. Ağlayan bütün bakışlar ona döndü. O ise yavaşça Pamuk'un eline uzandı. "Bırak onu. Gel oyun oynayalım."

Gökçen'in ağlaması hafiflemişken yaşlı gözlerle öylece baktı Murathan'a.

"Öyle deyince bırakmıyor oğlum. Dedik herha-" diyen Ali'nin sözü ise Gökçen'in anında Gülhan'ın saçlarından çözölen elleri ile boğazında asılı kaldı.

Gülhan ışık hızında saçlarını kurtarmak adına geri çekilirken Gökçen dudak büzdü. "Mula mula..."dedi içli içli.

Sıkı sıkı tutunduğu koltuk kenarından elini bıraktı. Ve Ali'nin gözü önünde, öne doğru üç koca adım atarak lap diye Murathan'ın boynuna yapıştı. İlk yürüyüşü olduğu için üçüncü adımda düşünce Murathan'da minicik olmasına rağmen sıkı sıkı tuttu.

"Mula mula..."dedi Gökçen yine içini çeke çeke.

Ali ise kurşun yemiş gibiydi. Yusuf kocaman bir kahkaha atarken Ali olduğu gibi yere çöktü.

"Lan başka bir şey isteseydim keşke."dedi Yusuf hala hunharca gülerken. "Valla bana yürüse bu kadar keyiflenmezdim."

"Sus."dedi Ali dişlerini sıkı sıkı. "Bak bu oğlun fazla gözüme batıyor Yusuf,sus!"

Yusuf gülmeye devam etti. Derken içeri Leyla ve Neslişah' da ne oluyor diye girince Ali dertli, Yusuf en mutlu haliyle anlattı olayı. Murathan ise bu arada çoktan minik Gökçen'i kucaklamış odadan çıkıyordu. Küçüktü. Hem sırtında çanta hem kucağında Gökçen taşımak zordu. O yüzden bu ağırlıklar nedeni ile minik bir pırt yapmıştı. Ama kaos yüzünden kimse duymamıştı.

Derken kucağındaki Gökçen'de gürültülü bir pırt yapınca sırtıttı. "Ne yapıyorsun kızzz!?"dedi minik bir kahkaha atarak.

"Pırt."dedi Gökçen sırtarak.

"Ben ne yaparsam sende mi yapacaksın Pamuk?"dedi Murathan. "Ayıp. Olmaz öyle. Yanlışlıkla yaptım ben."

Gökçen bir pırt daha yaptı.

"Gökçen."dedi bu sefer ters ters. Odasına gidince yavaşça yere bıraktı. "Ayıp dedik ya! Yapma."

Gökçen ise anında çok başka bir kanala geçmişti. Yere bırakıldığı an sürünerek Murathan'ın legolarına ilerledi. Sessizce oynaması adına Murathan sesini çıkarmadı. Karşısına oturup o da onunla beraber oynadı. Lego dizdiler, yapboz yaptılar, Gökçen yapboz parçalarını yemeye kalkınca götüne silleyi çaktı. Sonra ağlamasın diye başka bir oyun bulup dikkat dağıttı, susturdu.

Dakikalar sonra anneleri yemek için çağırmaya geldiğinde ise Murathan'ı yerde, Gökçen'i ise onun sırtına yapışık bir şekilde halının üstünde her zamanki gibi beraber uyurken buldular...

Kaygı,endişe,telaş ama saçma bir mutluluk,anlamsız kıpırtılar ve engel olunamayan düşünceler...

Elimdeki telefon ekranında yazan mesaja bakarken yaşadıklarım tam olarak bunlardı.

Murathan; Birkaç gün yokum. Ararsan ulaşamayabilirsin. Belaya bulaşma. Uslu dur. Aklım sende kalmasın.

En son hastaneye geldiği günün akşamı atmıştı bu mesajı ve son 1 haftadır hiç ortalıkta yoktu. Büyük ihtimal bir görevdeydi ve ben kendi kendine dert yaratmada mükemmel yetenekli bir insan olduğum için bunu da kendime dert edinmiştim.

Yeni derdim; Murathan'ı beklemektir.

6 gün, 12 saat, 23 dakika,8 saniye...

Bak şu an oldu 9 saniye...

Birazdan olacak 10 saniye...

11 olmasına ramak vardı. Benim ise deli olmama çeyrek.

Bunu yine yaptığıma inanamıyordum...

Zira bu benim yeni derdim değildi. Çok eski,tanıdık ve bir o kadarda istemediğim, kaçtığım, korktuğum bir dertti. Küçükken de beklerdim ben onu, babamı, Yusuf amcamı.

Hep beklerdim. Babam işe giderdi gelmesini beklerdim. Kepçük okula giderdi gelmesini beklerdim. İkisi aynı anda elimi bırakınca bile beklemiştim onları. Hep umutsuzca birilerini beklemiştim ömrümde. Kendimi bildim beklemiştim,kendime geldim geleli beklemiştim...

Bazen gelecek olanı,bazen gelmeyecek olanı, bazen yara olanı, bazen yara saranı... Anlamsızca hep beklemiştim. Belki de dünyaya geliş amacımdı buydu benim. Varlığımın kendisine umutsuzca su verilmeyi bekleyen bir kaldırım çiçeği olan Kasımpatı'dan farkı neydi o zaman?

Neden bekleyen hep ben olmak zorundaydım?

Derin bir nefes verdim. Salak salak mesajda yazan harfler üzerinde gezindi parmaklarım. Sanki yazan harflere dokunabiliyormuşum gibi...Gerçekten tekrar bu durumda olmak istemiyordum oysa. Asla istemiyordum. Ben bir daha birini beklemek asla istemiyordum. Çalan telefonla yüreği ağzına gelmek,zil sesinden korkmak istemiyordum.

Ben benden bir hayat daha alınsın istemiyordum.

O zaman neden bu haldeydim?

"Heyoooo! Kız kime diyorum?"diye derinlerden gelen bir sesle bakışlarımı telefonda çekip aval aval karşıma diktim. Duru boş boş göz kırptırarak bana bakıyordu.

"Ha?"diye fevkalade kibar bir tepki verdim.

"Hasta çağırıyor seni." dedi sedyeyi işaret ederek. "Sen gidene kadar Azrail dikilecek tepesine be kızım. Yetiş şuna."

İşaret ettiği taraftaki hasta ise sedye üzerinden melül melül bakıyordu bana. Ben harbi harbi Leyla olmuş durumdaydım. Hızla sandalyemi geri itip masadan ayaklandım. "Ay geldim Kazım Bey geldim!"diye bağırdım hastaya doğru. Ama tam ben öne atılırken ortama dalan Yekta ilk defa bir yiğitlik yaparak beni eliyle durdurdu.

"Sen dur Gökçen.Ben bakarım."

Hayretti. Halbuki her fırsatta kaçardı denyo. Nasıl öne atlamıştı şaşkındım ama sorgulayacak durumda değildim. Zira yine,yeni,yeniden blok nöbet mağduruydum. Eee iyi madem şeklinde dudak büzüp sandalyeme geri çöktüm. Saçlarıma elimi daldırıp geri ittim. İki elimle yüzümü avuçlayıp sertçe ovaladım.

Neden böyle yapıyorsun Gökçen? Ha kızım? Neden bana bunu yapıyorsun ya?

"Çok yorucu iş değil mi?"dedi Duru bana bakarken.

Ellerimi yüzümden çektim. Son bir haftadır yeni mekanı benim yanımdı. Evde sıkıldıkça yanıma geliyordu. Eğer boşsam laflıyor, iki kahve içiyorduk. Tam benim kafa bir kız olduğu için Ayşegül'le de hızla kaynaşmışlardı zaten. Hatta şu an bile tam karşımda, karşılıklı kahvelerini yudumluyorlardı. Açıkçası ben de baya memnundum bu durumdan. Onlarla olunca düşüncelerim biraz daha dağılıyordu ama anlık.

Yani bir iki saniye anlığı falan. Öyle bir anlık...

"Yorucu ama güzel."dedim tebessüm ederek. "Seviyorum işimi. Kendimi başka bir meslekte hiç hayal etmedim. Olmak istediğim yerdeyim.O yüzden yorgunluğu bile güzel."

Yalana bak. Mezun olana kadar ana avrat dümdüz giydirip her gün ders başında ben bu içine tükürdüğüm mektebini neden okuyorum diye ağlayan dedemdi sanki. Neyse...

"Güzel de bir doktor Gökçen hanımcığım." dedi Ayşegül kahvesinden yudumlarken. "Herkes onu istiyor valla. Ünü hastane dışına bile taşıtı. Millet köylerden geliyor ona bakılmak için."

Utandım. Yalan yok. O yüzden mahcup bir gülüş attım. "Abartma Ayşegül."

"Öyle ama."dedi hemen. "Yalan mı?"

Tekrar gülümsemekle yetindim. Doğrudur. Bendeniz buraların en popi doktoru;

Gökçinn dohhhtor!

"Ne güzel ya."dedi Duru içli içli."Hayalin olan işi yapıyorsun. İmrendim valla."

Döner koltuğumda önce amaçsızca sağa sola döndüm. Zira kafam pek güzeldi. Sonra yönümü ona çevirdim."Sen yapmıyor musun?"

"İş mi yapıyorum şu an sence ben?"dedi isyan eder gibi. "Salak gibi yapıştık kaldık buraya. Hayaller Afrika hayatlar Silopi."

Ayşegül'le birbirimize minik bir 'ne diyor bu' bakışı attıktan sonra, bu düşüncemizi dile getiren ben oldum. "Afrika mı?"

Hevesle başını aşağı yukarı sallayıp onaylayan mırıltılar çıkardı. "Yardım edecek bir sürü insan var orada kızlar. Buraya gelmeden önce tam bir yardım kuruluşu ile en sonunda gidecektim ama abim peşimden polis

göndermiş." Bu noktada yüzü olabilecek en net şekilde asıldı. "Hale bak, tam hayallerime koşarken burada sürgüne düştüm."

"Valla ben de şu an Hawaii'de tatilde olmak istiyorum ama oturmuş seruma yürüyen kan izliyorum. Bu durumda ben de mi sürgündeyim?"dedi Ayşegül içli içli.

Anlaşılan herkes dertliydi.

Mesela bende şu an Mu...

Düşüncemi anında durdurdum.Nerede olmak istediğimi kendime dahi itiraf etmek istemiyordum.

Duru göz devirdi. "Yok kuzum. Benim sürgün başka. Ağır müebbet yedim ben."

Ben malum Boğaziçi olayını bildiğimden hafifçe gülümsedim ama Ayşegül olaya maldı. O yüzden boş boş göz kırpıştırıp baktı bizi. Duruyla minik bir göz göze geldik. Daha çok gülerек başımı iki yana salladım.

"Buyur sen anlat müebbet sebebini?" dedim kaşlarımla Ayşegül'ü işaret ederek.

Duru derin bir nefes verdi. "Kendimi Boğaziçi üniversitesinin kapısına zincirledim..."

Ayşegül'ün yüzünde buram buram 'ha..?' şeklinde bir ifade yayılırken ben minik bir kakhaha attım.

"Doğa içindi."diye bir savunma yaptı Duru. "Pişman değilim. Yine olsa yine yaparım."

"Pardon ama kendini kapıya zincirlemenin doğaya katkısı ne..?"dedi Ayşegül hala aynı mal ifadesi ile.

"Farkındalık."dedi Duru hiç düşünmeden. "Millet sessiz kaldığı için herkes doğaya önüne geleni yapabileceğini düşünüyor. Yaptıklarının görünmediğini sanıyorlar. Kendilerinde daha çok hak buluyorlar. Yanlış yapmaya devam ediyorlar. Ama bir kişi bile uyarsa, bir kişi bile yaptıklarının farkında olduğunu söylese çekiniyorlar. Bu işler hep böyledir. İnsanlar hataları yüzlerine vurulana kadar yaptıkları şeylerden utanmazlar. Direkt böyle konuşulmalı onlarla."

Ayşegül vay be dercesine başını aşağı yukarı salladı. "Doğru aslında. Hiç bu acıdan bakmamıştım... Ama yaptığınız işe yaramıyorsa,sesini çıkarsan bile yanlış devam ediliyorsa?"

Duru derin bir nefes verdi. "Değiştiremezsen bile elinden geleni yapmış olursun. Yaşadığımız dünyaya en azından bunu borçlu olduğumuzu düşünüyorum. "

Ayşegül yine başını aşağı yukarı salladı. Ve çok şükür artık eyelineri benim öğrettiğim gibi çekiyordu. Şöyle bir bakıyordum da...Harbi Türkan Şoray gibi kızdı be.

Duru ise en bilgili haliyle sandalyede geri yaslandı. "Ama gelin görün ki...Sürgün yedim. Çıkمام yasakmış bu şehirden. Böyle bir şey olabilir mi ya? Abim bir bok karıştırırsın deyip iki saniye salmıyor. Yengeme bile tembih etmiş, kadın tuvalete gitsem bile peşimde. Hayır tuvalette ne eylemi yapabilirim ben? Kendimi musluğa zincirleyebilirmişim. Kafaya bak! Şaka gibi ya.Sülük gibi yapıştılar."

Bu noktada Ayşegül hafifçe gülerken ben derin bir nefes verdim. "Aynı beladan benim başımda da olduğundan şu an çok iyi anlıyorum seni."

Yine telefona gömülüp resmine bakmak istediği içerimde bir volkan gibi patladı ama dişlerimi dudağıma geçirmek suretiyle kendimi tuttum.

Bu sefer Duru mal bir bakış atarken Ayşegül sıırttı. "Komutanı diyor..."dedi imalı imalı. Ters bakış atacak gücüm dahi olmadığından dişlerimle dudağımın kenarını kemirip neye baktığımı bilmeden önümdeki boşluğa daldı gitti bakışlarım.

Bir daha görüşmeyelim mi demeliydim? Soğuk davranıp araya mesafe mi koymalıyım? Ben bu saçma duygudan nasıl kurtulabilirdim ? Hiç sevmemiştim. Bu duyguyu hiç ama hiç sevmemiştim. Ayrıca itiraf etmek istemesem bile varlığına alışmışım. Mesajı gördüğüm günden beri kalbimde yıllardır hissettiğim boşluk yine bütün heybeti ile gelip kurulmuştu aynı yerine. Oysa uzun zamandır yoktu.

Daha doğrusu Silopi'ye geldiğimden beri...

"Ha yavuklun."diyen Duru ile boşluktaki bakışlarım ağır ağır ona döndü.

"Değil yavuklum falan."dedim hala dudaklarımı kemirirken.

Duru hafifçe güldü. "Valla bana pek öyle gelemedi."

Ayşegül yandan milli 'bak ben dedim' bakışını atarken ben derin bir nefes verdim. "Ne geldi sana Duru?"

"Şöyle diyeyim kuzum,kaç yıldır tanırım ben Murathan'ı. Yanında gördüğüm ilk kadınsın. Şok olmadım dersem yalan olur. Omzunda uyuyorsun diye dakikalarca kıpırdamadan öylece bekledi..." dedi imalı bir gülüşle. Bu noktada ciddileşip öne doğru eğildi. "Ayrıca sana bir sır vereyim mi?"dedi kısık bir sesle.

"Ay hemen ver.Bayılırım sırlara."dedi Ayşegül.

Ben ise ifadesizce Duruya bakıyordum. "Bizde uyuyakaldığın gün..."dedi hafif bir tebessümle. "Dakikalarca uyuyan seni izledi. Parmaklarına,

saçlarına dokunup durdu. Ha birde şey dedi..." Düşündü. "Neydi ya? O kadar da aklımda tutmuştum sana söyleyeceğim diye..?"

"Ay ne dedi? Ne dediiii?" diye Ayşegül daha da çoştı. "Hatırlamalısın. Çabuk."

"Kız bir dur.Düşünüyorum."dedi ciddi ciddi. Sonra, "Ha!"diye birden yükseldi."Bunca zaman sonra bile şu görüntüden bir adım ileri gidemediğine inanamıyorum Murathan... Evet. Tam olarak böyle dedi. Özür dilerim ama sahte yavukluluk için fazla şüpheliydiniz.Kapı aralığından gizli gizli izlemek zorunda kaldım."

Dudağımı dişlemeyi bırakıp öylece bakakalıdım Duru'ya. Beni mi izlemiş? Saçımla ve parmaklarımla mı oynamış? Ve en önemlisi hayal olup olmadığını bilmediğim o ses gerçekten de Murathan mıymış?

Bu durumda kurtulamadığı görüntü ben miydim?

"Sence ne gelmiş olabilir bana?"dedi Duru aynı imalı sırtışı ile. "Sen olsan ne düşünürdün bu durumda cicim. Hı?"

"Ay eriyorum ben,tutmayın sakın."diyerek Ayşegül koltukta yayılma pozisyonu aldı.

Duyduklarımdan dolayı içime dolan saçma neşeyi ve sırtıma isteğimi bastırmaya çalıştım. Neye seviniyordum sanki? Mal gibi...

*O da bize boş değil demek ki kızım,*dedi sol melek hemen.

*Bu gerçekleri değiştirmez ama,*diye anında cevabı yapıştırdı sağ melek.

Bu cevapla birlikte sırtıma isteğim tuzla buz oldu. Doğru,değiştirmezdi.

"Başlama yine Ayşegül."dedim ani gelen bir terslikle. "Zaten kafam duman."

Ayşegül tabii ki beni ciddiye almadan sırtıma devam etti. "Komutan kaç gündür gelmiyor ya... Delirdi burada."dedi Duru'ya doğru.

"Ayşegül!"diye yükselip önümdeki bilgiyi kaptığım gibi şeytan taşlar gibi kafasına savurdum ama bu atağıma hazır olduğu için havada yakaladı.

"Ne be?"dedi. "Yalan mı söylüyümmmm?"

La havle. Sana doğruyu soran mı oldu be kızım?

"Keyfinden değil be Gökçen." dedi Duru'da gülerken. "Görevdeler. Yoksa aldığım duyumlara göre bulduğu her fırsatta yanına geliyormuş adam zaten. Eminim geldikleri an soluğu burada alır."

Bulduğu her fırsatta harbi buraya mı geliyormuş..? "Öyle miymiş?"dedim hevesli gibi görünmemeye çalışarak.

"Ne bileyim."dedi Duru birden. "Salladım. Öyle mi gerçekten? Geliyor mu buraya çok?"

"Valla bildiniz. Geliyor."dedi Ayşegül.

Duru anında mahalleli dedikoducu teyzeler mooduna girdi. "Gerçekten mi? Ateş bacayı harbi sarmış desene."

Ayşegül oooo çoktan der gibi bir el hareketi yaparken ben göz devirip derin bir nefes verdim. "Güvenliği çağırıp ikinizi de attırırım bak buradan. Bir susun be! Ayrıca Ayşegül yetmiyormuş gibi sende başlama Duru, çok rica ediyorum."

"Eeee ne dedik sanki be?"dedi Ayşegül. "Aşık olan sizsiniz."

Duru yine öne atıldı. "Aşık mısın Gökçen?"

Sinirle ellerimi saçlarıma daldırıp derin bir nefes verdim. Sonra aniden ileri uzandığım gibi Ayşegül'ün koluna en sonunda silleyi çaktım. "Kes artık şunu kes!"dedim sinirle. Bir tane daha çaktım. "Söyleme şunu sesli, kesss!"

Ayşegül bu darbeleri ifadesizce karşıladı. "Gerçekler gerçekten acıtıyormuş..."dedi dertli dertli.

Duru ise bu halimize gülmek ile yetindi. "Sevdim seni Ayşegül."dedi işaret parmağını Ayşegül'e doğru kaldırarak. "Takılalım."

Aynı şekil Ayşegül'de işaret parmağını ona doğru kaldırıp sırttı. "Ben de seni sevdim Duru. Bence de takılalım."

Benim tanıştırdığım iki arkadaşım benimle anlaştıklarından daha iyi anlaşıyordur...

İkisine de tip bir bakış attım. Onlar ise ben yokmuşum gibi sohbete devam ediyorlardı.

"Eeee."dedi Duru heyecanla. "Detayları anlat bakim."

Ayşegül zaten dünden razıydı dedikoduya.

"Ay bunlar önceden yalandan yavukluydular ya sözde. Sonra sen ikisi de birbirine gerçekten vurul! Dipleri tutuyor şu an dipleri. Gerçi bence baştan beri böyleydiler ya neyse. Yan yana geldikleri an aralarındaki elektriklenmeden hastanenin şalterler atacak diye aklım çıkıyor. Yanık kokusu geliyor ikisinden de." Hızla cebinden telefonunu çıkardı. Bir şey açıp Duru'ya doğru uzattı. "Şunlara bakın." dedi içli içli. "Şu görsele bakın Allah aşkına. Ben bile bakıp bakıp sırtıyorum."

Paparazi Ayşegül'ün en son bizi yakaladığı görseldi bu. Ben telefona bakıyorum,Kepçük bana ve saçlarıma... Duru'nun yüzünde resme bakarken hafif bir tebessüm belirirdi. Ben ise yüzümü ekşittim. "Ben gidiyorum." dedim yerimden ayaklanarak. "Lütfen arkamdan konuşun. Duymak istemiyorum. "

Ama kaçma girişimin kolumdan çekip beni olduğum yere tekrar oturtan Duru ile yarım kaldı. "Gel buraya." dedi hızla. "Tekrar Ayşegül'e döndü. "Eeee sonra?"

"Şimdilik bu kadar." diye Ayşegül'de ciddi ciddi cevap verdi. Bana kınayıcı bir bakış attı. "Komutan neyse de, bizim kızda tık yok valla."

"En başından biliyordum böyle olacağını." dedi Duru tekrar. "Kim çocukluk arkadaşının uykuya dalış saniyesini hatırlar? Adam sen uykudan uyanınca aksi olurmuşsun diye dakikalarca kıpırdamadan bekledi diyorum kızım. Ben çocukluk arkadaşlarımdan adını bile hatırlamıyorum. Hatırlanacak gibi değillerdi zaten. Mal sürüsü."

"Çok doğru. Millette ne çocukluk arkadaşları var be." dedi Ayşegül içli içli. "Bizimkiler de anca sümüğünü top yapıp bize atmaya çalışırdı."

Duru güldü. Ben ise gülecek durumda pek değildim. Öğrendiğim her bilgiye düşüyordum ve bu duyguyu harbi sevmemiştim. "Susun artık." dedim artık gerçekten yılmış bir sesle. "Gerçekten gidin arkamdan konuşun ya."

"Madem sen adamı seviyorsun adam da seni seviyor işte diyoruz kızım, yine yaranamıyoruz." dedi Duru. "Niye susalım?"

"Ben adamı seviyorum demedim." dedim ters ters. "O da beni sevsin demedim. Kendiniz uydurup duruyorsunuz şu an. Duymak istemiyorum hiç bir şey. Susun!"

Çarpılmam an meselesi.

Duru boş boş göz kırptırdı.

Ayşegül ise derin bir nefes verdi. "Derdi ne anlamadım ama kendileri komutandan baya baya kaçıyor da...Ondan bu sinir. Bizlik değil yani. Ciddiye alma sen Duru."

Göz devirmekle yetindim. Duru ise bu kez ciddi bir bakış attı bana. Tam o an arkadan yükselen 'bir bakar mısınız' sesi ile Ayşegül hızla arkaya koşarken ortamda sadece Duru ve ben kalmış bulunuyorduk. Bir süre ikimizden de anlamsızca ses çıkmadı. Bakışları dikketlice bendeydi. Halbuki bıcır bıcır konuşurdu. Sessizliği gericiydi...

Bir bilgisayar ekranına bir ona kaçamak bakışlar attım. En sonunda ise dayanamadım. "Ne?" dedim gergin gergin. "Niye bakıyorsun öyle?"

Biraz daha aynı ciddi ifadesi ile baktı. Sonra usulca önüne düşen bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıp bana doğru eğildi. "Baban...Askermiş ya...Şehit oldu di mi?"

Önce bir şey demedim. Bunu ona net bir şekilde söylememiştim ama öğrenmesi çokta zor olmazdı zaten. Murathan'ın timinde herkes biliyordu. Zeynep ablalara gittiğimde ise bu konuda bir imada bulunmuştum zaten. Bakışlarım ondayken başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

"Duydum ki Murathan'ın babası ile aynı baskında şehit düşmüşler. Bu doğru mu?"

Yine başımı aşağı yukarı salladım.

Dikkatli bakışları bendeyken o da başını aşağı yukarı salladı. "O yüzden kaçırıyorsun değil mi?" dedi en sonunda. "Asker diye... Baban gibi diye...Babası gibi diye..."

Bu sefer tepkisiz kaldım. Duru zeki bir kızdı. Karşısındaki insanın ruh halini saniyesine anlayabilecek kadar zeki. Bunu onu ilk gördüğüm an anlamıştım zaten. İfadesiz tutmaya çalıştığım bakışlarım kendime bile itiraf edemediğim sözlerin yüzüme vurulması ile melûlleşti.

"En başından anlamalıydım."dedi Duru kendi kendine.

Ellerimi yüzüme bastırdım. Acıyan gözlerim,uyuşan beynim ve karışık kalbimle öylece bu duygudan kurtulmak için bir mucize olmasını bekledim ama olmadı. Murathan ve gözlerinin ince bir çizgi olarak kaldığı gülüşü geldi önüme kuruldu.

Kusura bakılmasın ama sikeyim böyle işi.

Anında dertli dertli tekrar gözlerimi açtım.Duru bu sefer buruk bir tebessümle bakıyordu bana.

"Hiç bakma öyle."dedim ters ters.

Gülüşü büyüdü. "Kalp ile mantık arasında kalmak böyle bir şey sanırım. Şu an sende daha net gördüm bunu."

"Benim kalbim falan yok."dedim aynı tersliğimle. "Kimseye yok."

"Gerçekte de masalda da Gökçen kızların kalbi olmaz diyorsun yani" dedi hala gülerken. Ben aval aval bakınca minik bir kahkaha attı. "Asıl sen bakma öyle? Fikirleri pek benlik değil farkındayım ama biz de okuduk herhalde Atsız'ı."

Bu sefer ben hafifçe güldüm."Daha çok Nietzsche falan beklerdim senden oysa."

"O kesin ilgi alanım cicim."dedi bilmiş bilmiş."Ama fikir oluşturmak için karşı geldiğin fikirleri de okumak zorundasın. Körü körüne bir şeye karşı gelmek şahsımca en büyük cahillik."

Bir kaç dakika için sessiz kaldık. Alık alık boşluğa baktım. Derken çaresiz halimi görmüş olmalı ki bana doğru eğildi." Kim demiş bilmem. Şu

an tam hatırlayamıyorum ama sana çok sevdiğim bir sözü söyleyim mi Gökçen?" dedi aynı bilgili haliyle. İfadesizce baktım. O ise tek bir cümlede özetledi her şeyi. "İnsan kaçtığı şeyin mahkumudur."

Bir şey söylemedim önce. İnsan kaçtığı şeyin mahkumudur...Öyle miydi gerçekten?

"Ya gerçekten kaçmak istiyorsan peki?" dedim sakince. "Mahkum olmak istemiyorsan."

"Kaçabiliyor musun?"dedi anında.

Yine cevap veremedim. Çünkü kaçamıyordum. Kaçmam lazımdı ama lanet olsun ki haklıydı. Mahkum gibiydim. Zincirli gibiydim. Kurtulamıyordum.

Tam o an,"Ay geldim."diyerek Ayşegül ortama tekrar dahil oldu.

Ben konuşacak halde değildim ama Duru anında ortamı toparlama mooduna geçti. "Kızlar günü yapalım."dedi az önceki ciddi halinin tersine neşeyle. "Hastane kokusu sevmem."

"Süper olur."dedi Ayşegül.

"Bize toplanalım."dedim tarlası yanmışlar gibi. "Bilge şöbiyetimde olsun."

Duru minik bir kıkırdadı. "Bilge demişken..." dedi hala gülerken. "Size bomba bir dedikodum var."

Ayşegül'ün kendi alanı olduğu için heyecanla öne daha çok eğildi. "Hemen söyle."

Duru'nun sırtışı büyüdü. "Bizim Barbaros var ya..." İkimiz de kafamızı aşağı yukarı salladık. O ise aynı heyecanla devam etti. "Bilge hocaya aşık."

"YUH!"dedim anında.

"Şakaaaaa!"dedi Ayşegül.

Duru daha çok sırttı. "Böyle diyeceğinizi biliyordum. Valla ben de aynen bu şekil oldum. Erkek milleti işte. Kızlara romantik olmayın derler sonra gidip ilk görüşte aşık olurlar. Salaklar..."

"Kızım onu bunu boş ver de olayı anlat." dedim hızla. Gerçekten yok artıktı. Bu hangi ara olmuştu?

"Geçen gün Mete'yi okuldan almaya gittim, bir baktım bu Barbaros orada. Dedim sen hayırdır. Dedi böyle böyle, bir düğünde mi görmüş ne orada vurulmuş bu kıza. Kıvranıyor muhabbet kuracağım diye." Bu noktada minik bir kahkaha attı. "Salak heyecan yaptı, gitti kıza amelde mezhebini sordu."

Aslında ilk o aşiret düğününden dönerken anlamıştım bir bok olduğunu ama kendi kaoslarımdan başkasına bakmaya fırsat olmuyordu. Bilge şöbiyetime bak sen be. Habersizce kendilerine aşık etmiş milleti.

Ama amelde mezhep işini duyunca Ayşegül'de, Ben de güldük. "Vallahi mi ya?" dedi Ayşegül hala gülerken. "Gerçekten yaşandı mı bu?"

Duru artık hunharca gülüyordu. "Orada olmasam inanmazdım ama valla gözlerimle görüp kulaklarımla duydum. Asıl komik olan ne biliyor musunuz? Bilge'nin de ciddi ciddi bu soruya cevap vermesi."

Ayşegül daha çok gülerken ben olaya bir tık aydınlanmış bulunuyordum. "Bilge bunu bana anlattı yalnız ha." dedim gülerken. "Kız bu soruyu bordo bereye özel bir soru sanıyor."

Duru artık kopma derecesinde gülerken Ayşegül' de ona uymuş bulunuyordu. Ben ise hafif bir gülüşle başımı sağa sola salladım. "İnanamıyorum şu an." diye homurdandım hala gülerken. Ama sonra birden ciddileştim. "Nasıl biri bu Barbaros?" dedim hala gülen Duru'ya. "Nahiftir Bilge. Üzer mi benim şöbiyetimi? Aklını alırım bak ha!"

"Ay yok be." dedi Duru gülmekten gözünden akan yaşları silerken. "Safın biri. Yani saf dediğim kötü anlamda değil. İyidir yani Barbo. Kalbi temizdir. Az biraz odun ama...Odun olmayan herif mi var Allah aşkına?" Ciddiyetle öne eğildi. "Benim o ekipte kefil olmayacağım tek kişi züppe Zülfikardır. Akli olan ondan uzak durur, o kadar deyim. Barbaros' da yıllardır onunla takılıp kendini bozmuyor ya, valla helal olsun diyorum."

"Evet. Ben de hastanede bir kaç kişiden duydum Zülfikar komutanın namını" dedi Ayşegül imalı imalı.

"Salak ya." diye söylendi Duru. Bir iki bir şey daha söylüyordu ki benim telefon çalınca istemsizce bakışlarım önüme eğildi. Ve gördüğüm isim ile telefonu masadan kaptım. Götüme iğne batmışçasına hızla oturduğum yerden ayaklandım. Bakışlar ne yapıyor bu mal dercesine bana dönünce hala çalan telefonu elimle sıkıca tutup iki adım geriledim.

"Annem arıyor..." dedim salak bir panikle. "Siz takılın ben konuşup hemen geliyorum."

İkisi de başını aşağı yukarı sallayıp Zülfikar'ın dedikodusunu yaparken ben elimdeki telefonu sıkıca kalbimin üstüne bastırıp acil çıkışına koştum. Koşarken ayağımı sedye yanına çaktım. Düşmemek için tutunayım derken elimi de salak saçma bir yerlere vurdum ama umursamadan hemen dışarı çıktım. Duvar boyu ilerleyip bir köşeye sindim.

Sanki kendimden saklanmam mümkünmüş gibi...

Ekrandaki isme hafif bir tebessümle baktım. Açmak istemedim. Kaçmak istedim ama parmaklarım benden bağımsızca aramayı cevapladı. Telefonu kulağıma götürdüm ve günler sonra infilak edici Murathan sesinin ruhumu sarıp sarmalamasına izin verdim.

"Pamuk..."

"İnsan birini sevmek felaketine uğradı mı esir gibi bir şey oluyordu."

***REŞAT NURİ GÜNTEKİN**

"Kartal 3'den Kartal 1'e..."

Kulağına gelen sesle Murathan elindeki silahını iyice sıktı. Gözlerini kısıp dürbününden karşıda kaç kişi olduğu konusunda son bir sayım yaptı.

"Kartal 1 dinlemede."dedi sessizce.

"Ne zaman dalıyoruz komutanım?"dedi Barbaros'un hevesli sesi.

"Bekle..."dedi sakince. "Başlarında her kim varsa çıkmadan tek bir atış istemiyorum ona göre. Timur?"

Kulağına bu sefer Timur'un sesi doldu. "Emredin komutanım."

"Girişte 7, tepede 3, sağ köşede 2. Sende durum ne?"

"Arka baya kalabalık komutanım. Eleman bu kapıdan çıkacak muhtemelen."

"Sayı."

"23."

"Tutmayın beni arkaya gideyim komutanım." dedi Barbaros hızla.

"O giderse bende giderim komutanım."dedi Zülfikar.

"Zülküf komutanım giderse bende giderim." dedi Aliş.

"Lan göbeğiniz benle mi kesildi amına koyim."dedi Barbaros ters ters. "Kusura bakma Aybüke başkan."

"Arkadaki o şenliği sadece sana bırakmam Barbom."dedi Zülfiikar. "Kusura bakma."

Murathan ise derin bir nefes verdi. "Şurada sövdürmeyin bari lan..."dedi ters ters. "Allah aşkına bari şurada günaha sokmayın beni! Herkes olduğu yerde kalıyor. Timur arkada. Kesin zırvalamaydı."

Önce kimseden ses gelmedi. Sonra ise Timur'dan eğlendiği belli olan bir ses yükseldi. "Komutanım, arkadaşlar ağlıyor galiba. Tuvalete gitsinler mi?"

"Ayıp oluyor komutanım..."dedi Barbaros içli içli.

"Lan susun da önünüze bakın!"diye en sonunda yükseldi Murathan. "Tek bir leş kaçırmanın götüne sokarım o silahı!" Sesler anında kesilirken o son bir ekleme yaptı. "Sen hariç Aybüke..."

"Eyvallah komutanım."dedi anında Aybüke.

Derin bir nefes verdi. Sınanıyordu. Onca tim içinden en gevezesi onda olduğu için gerçekten sınanıyordu. Yattığı yerde yanından bir akrep hızla geçip giderken o zerre hareket etmeden sindiği kayanın dibinden hedefine odaklanmaya devam etti. Herkesin kendini öldürüp, tek bir kişinin yakalanabildiği köpek ötmüştü burayı. Ama ötmek için Timur'la uzun ve şefkat dolu saatler geçirmesi gerekmişti.

Bir eylem planı olduğunu ötmüştü köpek. Büyük bir bomba...

Burada eylemin asıl planlayıcısı ve asıl elebaşı olan Deccal denen it vardı. Kim olduğunu bilinmiyorlardı. Hakkında hiçbir bilgi yoktu. Sadece Suriye uyruklu olduğu biliniyordu. Elindeki GLOCK 19 silahının üstüne düşen bir tozu hafifçe üfleyerek uzaklaştırdı. Silahının sağını solunu avuç içiyle,şefkatle sildi.

Nimete saygı esastı.

"Süleyman."dedi sessizce. "Aybüke ile sağ köşe senin."

"Ben tek alırım komutanım."diyen Süleyma'nın sesi geldi. "Aybüke'ye gerek yok. İstemem yanımda onu."

Kısa bir an kimseden ses çıkmadı. Öyle ki Murathan bile minik bir bocalarak göz kırptırdı. Sonra tekrar dürbüne odaklandı.

"Süleyman'ı bir kontrol mü etsek komutanım ?Yerine başka biri geçmiş olabilir. "diye bir öneri sundu Emek.

Bu cevaba Murathan'da şaşkındı ama sırası değildi. O yüzden tekrar bakışlarını kısıp öndeki adamları kontrol etti. "Emire karşı mı geliyorsun Süleyman?"dedi sakince.

Süleyman'dan ses çıkmadı.

"Çok güzel." dedi. "O zaman tekrar ediyorum. Aybüke ile sağ köşe senin. Deccal denen adamı sağ alıyoruz. Gerisine Allah ne verdiyse."

Hepsinden,"Emredersiniz komutanım."sesi yükseldi.

Birkaç dakika daha gözlerini kapıdan çekmeden ortama bakmaya devam etti. Hala hareket yoktu. Derken dürbünün ucu ileride, çorak toprağın

ortasında bir şeye takıldı. Ayarını yayıp gördüğü şeye iyice odakladı.

Kuru toprağın ortasında bitmiş,minik,mavi bir unutmam beni çiçeği...

Dudakları yavaşça iki yana kıvrılırken içli bir nefes kaçtı dudaklarından. Mavi gözler ve siyah saçlar ise şap diye geldi önüne kuruldu. Şu an bu olmamalıydı oysaki. Tüm dikkati tuzla buz olmak üzereydi...

Yine,yeni,yeniden siktirdi...

Kaç gündür görmüyor,sesini duymuyordu. İçinde saçma bir özlem kaynarken kendine ve hakim olamadığı iradesine derin bir nefes vererek sövdü. Başını bir belaya sokup sokmadığı konusunda ise derin endişeleri vardı. 6 gün ayrı duramazken bunca yıl nasıl durmuştu..? Şu an bunu hiç ama hiç bilemiyordu.

Kaçamak, bakışlarını kaçırmak boşunaydı. Gökçen bir büyüydü. Gözleri ise bu büyüünün en büyük kaynağı. Evet kaçmıştı. O gözlere bakmamak için bakışlarını olabildiğince kaçırmıştı ama boşunaydı.

Bir kere bakmıştı. Sonsuza kadar kurtulamamıştı... Büyü hala onunlaydı.

Kapıya bir bakış daha attı. Hala kimsede hareket yoktu. Elinden geldiğince hareketsiz kalmaya çalışarak üniformasının ön cebinden telefonunu çıkardı. Önce galeriye girip günlerdir yaptığı gibi Pamuk ve gülüşünden doğan güneşe baktı. Dudakları yine yavaşça yana kıvrılırken kulağına uzanıp kendi mikrofonunu kapattı.

Dertli nefesi büyüdü. Zira en son yanına gidişinde fark ettiği can sıkıcı bir detay vardı. Pamuk ondan kaçıyordu...

"En büyük belayı benim başıma açıp şimdi benden kaçıyor musun yani?"dedi resimdeki siyah saçlara toz ve toprak olmuş parmak ucuyla dokunurken. "Beni bu noktaya getirip kaçıyor musun gerçekten Pamuk..?"

Resimden cevap gelmedi.

"O zaman gelmeseydin!"dedi sessizce,ters ters. "Ne diye çıkıp geldin yine bana?"

Resimden yine ses gelmedi.

Dertli bir nefes verdi. "Murathan oğlum..." dedi kendi kendine. "Yine bir resimle konuştuğuna inanamıyorum. Harbi aklını sikeyim ya..."

"Komutanım dalmıyoz mu ya?"diye sızlanan Barbaros'u duyunca dertli nefesi büyüdü.

Tekrar mikrofonunu açtı. "Sana bir dalarım Barbaros..."dedi sadece. Yeterli bir cevaptı. Adam akıllı efkarlandırmıyorlardı bile.

Barbaros anında, "Emredersiniz komutanım..."deyip sesini kesmişti.

Göz devirip tekrar mikrofonunu kapattı. Kapıya odaklandı. Hareket yoktu. Bakışları yine telefona kaydı. Çekiyor sinyali görünce hafifçe sırtıttı. Günlerdir hangi tepede denerse denesin çekmiyordu oysa. Doğru nokta gerçekten burası mıydı?

Öyleyse kaçıramazdı.

Anında rehberine girdi. Ve zerre düşünmeden en sevdiği ismin üzerine tıkladı. Pamuk...

Çaldı...Çaldı...Çaldı...

Yine mi kaçacaktı? Gerçekten ondan kaçacak mıydı yani? Murathan yapamamıştı. O yapabilecek miydi bunu?

Açarsa kaçmak istemiyor, sakın bırakma dedi kendi kendine.

Açmazsa gerçekten kaçmak istiyor, serbest bırak...

Bir gözü hala silahının dürbünündeyken anlamsız bir ağrı vardı kalbinin üstünde. Telefonun çalma sesi arttıkça kalbindeki ağrı büyüyordu. Bırakmak istemiyordu... Gerçeklerin o da farkındaydı. Neden böyle yaptığının o da farkındaydı ama... Bencil olmak istiyordu. İlk defa bencil olmak istiyordu. Onu eskisi gibi kendine istiyordu. O onun Pamuk'uydu. Yine öyle olamaz mıydı?

Bu düşünceler bu bencillik onu kötü biri mi yapardı?

Bu Pamuk'a yapılacak en büyük kötülük müydü yoksa? Babanı az bekledin, şimdi bir de beni bekle demeye yüzü var mıydı?

Telefondan son bir çalma sesi daha yükselirken kalbinin üstündeki ağrı da iyice artıyordu. Gerçekten kaçmak mı istiyordu ondan...?

Tam telefonu kulağından çekiyordu ki çalma sesi durdu.Yerine derin bir nefes alış sesi kuruldu. Olduğu yerde hareketlenmemek adına son derece yoğun bir çaba vererek konumunu korudu. Dudaklarında kocaman bir sırıtış belirirken bu salak ifadesi ile tekrar girişi yokladı. Zaten adı laleye çıkmak üzereydi. Birde Murathan komutan operasyonlarda yavuklusu ile konuşup göt baş yayıyor dedirtemezdi kendine.

"Pamuk..."dedi gözü dürbünündeyken.

"Kepçük..."diyen sessiz ama naif sesle sırıtışı büyüdü.

Sesini bile özleyecek konuma getirip kaçmak ha Pamuk...

"Naber?"diye son derece saçma bir soru yöneltti. Suratını ekşitti. Naber mi? Gerçekten mi Murathan? Ergen misin be oğlum?

Ama ilk defa operasyonda birini arıyordu. Yani başka ne diyebilirdi ki...?

"İyi..."dedi Pamuk. "İşteyim. Nöbet var. Öyle yani...Sen?"

"Aynen." dedi dürbünü girişteki adamın kafasına nişan alarak. "Bende isteyim öyle. Takılıyoruz."

"Anladım." dedi. "İyi misin peki?"

Sırtışı büyüdü. "İyiyim. Sorun yok. Sen?"

"Ben de iyi..." dedi naif sesi. Sonra minik bir duraksadı. "Şey..." dedi. "Ne zaman...yani... Çok mu daha işin?"

Murathan durdu. Aklına Gökçen'in babası ile olan konuşması anlamsızca düştü.

Ne zaman gelirsin baba?

En kısa zamanda...

Gelememiştiler. Ne onun babası ne de kendi babası.

Kaçmakta haksız mı oğlum kız? dedi kendi kendine. Tekrar yaşattığın şeye bak...

Gerçekten bencil bir adamdı. Şu an bunun ağırlığı ile omuzları yavaşça çökerken gülüşü hafifçe silindi. En kısa sürede demedi. Babaları gibi yalan söylemeyecekti.

"Bilmiyorum." dedi sadece.

Bir süre yine ses gelmedi. En sonunda, "Anladım..." diye mırıldandı Gökçen.

"Bir belaya bulaşmadın inşallah?" diyerek aralarına kurulan bu saçma sessizliği bozmaya çalıştı. Üzmek için aramamıştı. Bu en son isteyeceği şeydi.

"Hayır tabii ki. İşimde gücümdeyim işte. Sen olunca bela geliyor asıl derken ciddiydim. Bak kaç gündür nasıl sakınım."

"Aynen Pamuk. Kesin benden." dedi hafifçe sırtarak. "Köye jandarma ile gittin di mi?"

"Evet." diyen Gökçen'in sesi bu kez huysuzdu. "Yani Aybüke yok diye tepeme bir tabur jandarma diktiğine inanamıyorum Kepçük?"

"Pek güven vermediğinden."

"Salak."

Murathan hafifçe güldü. Tam o an kapıda bir hareketlenme olunca bakışları keskinleşti. "Benim şimdi kapatmam lazım."

"Tamam." dedi Gökçen. Sonra ekledi. "Dikkat et kendine. Allah'a emanet ol."

Derin bir nefes verdi. "Sen de..."

Ve telefonu kapattı. Bütün düşüncelerini ışık hızında beyninin arkasına itip kalbinin üstündeki ağırlığa gözlerini kapattı. Tamamen girişe odaklandı

ve gördüğü suretle anında bütün kan beynine hücum etti. Az önceki huzuru tuzla buz oldu.

Siyah gür saçları, kalın kaşları ve asık suratı ile son derece tanıdık bir sima vardı karşısında. Haldun... Cinsini cibiliyetini siktiği Ebul Sam'ın baş yardımcısı, kaçırıldığında Ebul Sam iti ile ona işkence yapan it...

Ağızına ağır bir kan tadı geldi. Günlerce içmek zorunda kaldığı kendi kanının tadı...Göğsünün üstündeki yara sızladı. İçinde ise zapt edilmesi imkansız bir öfke kaynadı. Kurtarıldığı gün Ebul Sam denen it ve bu kaçmayı başarmıştı. Ama Murathan'ın yemini vardı. Hayatta olduğu sürece Ebul Sam'ı yeryüzünden silmeden rahat etmeyecekti. Bu yemine Haldun denen bu ibne de dahildi.

Hızla sağı solu taradı. Ebul Sam iti yoktu. Ama anlaşılan görmeyeli örgüt içinde baya ilerlemişti Haldun. Diğer herkesten farklı giymişti. Kendine faça yapmıştı. Etrafa emirler yağdırıp duruyordu. Derin bir nefes verip öfkesine hakim olmaya çalıştı ama şu noktada biraz zordu. Hafızası saçma seslerle doldu.

Zincir sesleri...Kapı gıcirtısı...İşkence sesleri...Çığlıklar...Feryatlar...Kan... Çamur... Acı...Her zerresinde derin bir acı...Kırık kemikler...

Sinirden ense kökü dahi uyuşurken gözlerini kapatıp içinden üçe kadar saydı. Şu an görevdeydi. Üniforma üzerindeyken kişisel meselelerinin kinini tutamazdı. Tek bir yanlış hamle her şeyi mahvedebilirdi. Timin hayatını tehlikeye atamazdı.

"Deccal denen ibne bu kara mamuka mı lan?"diyen Zülfikar'ın sesiyle öfkesini dizginleyip mantığını ön plana almaya çalışarak gözlerini yavaşça açtı.

Kulağına dokunup mikrofonunu geri açtı. "Bu sanırım."dedi Aybüke. "Baksana herkes önünde el pençe."

"Tipe bak...Tipini si..."diyordu ki Barbaros sustu. "Pardon Aybüke başkan."

Murathan ise bir derin nefes daha verdi. Demek Deccal ha. O kadar büyüdün ha Haldun? O zaman senin gelmişini geçmişini sikme yeminini gerçekleştirmenin tam zamanıydı. Asıl Deccal kimdi öğrenmeleri iyi olacaktı.

"Barut..."dedi dişlerini sıkı sıkı. "Deccal bende. Gerisi için atış serbest."

"Şükür." diye bir kaç mırıltı geldi Murathan'ın kulağına. Ama umursamadı. Dakikalardır hedeflediği kelleye bir atış yapıyordu ki durdu.

Hedefi bacağına indirdi. Ne derdi Haldun işkence sıralarında hep.

Ölmeyeceksin komutan,sürüneceksin....

Aynen öyle olacaktı Haldun. Ölmeyecekti sürünecekti...

Silahını ateşler ateşlemez Tim' de atışa başlamıştı. Etraf şiddetli silah sesleri ile inlerken Murathan'ın attığı darbe tam da istediği yere gitmişti. Haldun'un sol bacağına. Dudağının sol köşesi usulca yukarı kıvrıldı. Haldun aldığı darbeye yere yapışıp sürünerek kaçmaya çalışırken hedefi bu sefer koluna aldı. "Öyle değil böyle sikerler..." dedi ve tetiği tekrar ateşledi. Haldun bu sefer acıyla koluna yapıştı.

Baskın olduğunu anlayan herkes sağa sola kaçıp onlara ateş etmeye başlayınca sindiği köşeden büyük bir heybetle tek hamlede ayaklandı. Yüzündeki yeşil boyanın daha da belirginleştirdiği kehribarlarını kısıp silahına daha sıkı sarılarak dikkatle ilerledi. Bir duvarın köşesine sindi. Uygun bulduğu pozisyonu bulup girişteki itlere sıkılaşmaya devam etti.

Her leş için aynı türküyü mırıldandı.

"Dağlar duman olur." Bir leş.

"Çayır çimen olur." Bir leş...

"Ben yarı görmezsem." İki leş.

"Halım yaman olur." Bir leş.

"Komutanım size bir kaset mi yapsak?" diyen Zülfikar'ın eğlenen sesi geldi kulağına. "Bülbül gibi şakıyorsunuz maşallah."

"Senin de bülbül şakımaya devam etsin istiyorsan kes sesini Zülküf."dedi bir leş daha indirirken.

Karşı taraf anında sustu. Başının tam yanından bir kurşun geçti. Sonra kolunun üstünden. Umursamadan bir leş daha indirdi.

"Timur?"dedi mikrofona.

"3 kişi kaldı. Kontrol altında komutanım."

"Aybüke,Süleyman?"

"Temiz komutanım."

"Emek,Aliş?"

"İlk atışta bitti zaten be komutanım."dedi Alican.

"Barbo,Zülküf sağım solum temiz mi?"

"Bal dök yala komutanım."dedi Barbaros.

"Hasan?"

"Kusursuz komutanım."

Murathan zevkle sırtırtırken bulunduğu köşeden çıktı. Hızla ilerledi. Aralarında 10 adım kalmışken yerde kıvranan Haldun ile göz göze gelmesi

bir oldu. Haldun acı içinde kıvranıyordu ama bakışları Murathan'a değince bağırışı anlık olarak hafifledi. Korku ile gerilemeye başladı. Murathan ise kaşlarını daha çok çattı. Silahını saniyelik yüzünün önünden çekip Haldun'un onu görmesine izin verdi. Ve Haldun'un acı çeken ifadesine ışık hızında bir ifade daha eklenmesini büyük bir zevkle izledi.

Korku...

"Komutanım ne yapıyorsunuz? Açık menzildesiniz!" diye uyardı Emek.

Murathan ise umursamadı. Başını hafifçe öne eğdi. Dudağının bir köşesi sinirle seğirirken, kaşları bakışlarını daha çok gölgeledi.

"Karakurt..." dedi Haldun acı ve korku dolu bir ifade ile gerilerken. "Kara...Ku..."

Murathan silahını kaldırdığı gibi bir tanede diğer koluna sıktı. "Aynen." dedi. "Bu da Karakurt selamı."

Haldun acılı bir çığlık atıp diğer koluna yapıştı. Murathan ise tam ona doğru bir adım atıyordu ki arkasından yükselen silah sesleri ile bakışlarını o yöne çevirdi.

"Komutanım hani adamı sağ alıyorduk? Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Hasan kulağına. "Ayrıca 3 araba adam geliyor arkadan. Oradan çıkınnn!"

Murathan bu uyarıyı dikkate almadan Haldun'a bir adım daha atıyordu ki kulağının dibinden geçen bir kurşunla istemsizce 5 adım arkasındaki duvara tekrar geriledi. Haldun'dan tarafa doğru gelen teröristler vardı. "Sikeyim." dedi ters ters. İki kişiyi indirirken adımları dikkatle geriledi. Duvarın dibine sinince sinirle yumrukladı toprağı. "SİKEYİM!"

"Komutanım sorun ne?" dedi Alican.

Cevap vermedi. Onun yerine sindiği duvar dibinden hafifçe doğrulup dört beş leş daha indirdi. Haldun ise artık bıraktığı noktada yoktu. Bunun siniri ile daha çok yüklendi silahına. Öyle ki tek bir boş atmadı.

"Deccal'i kaçırmayın!" diye kükredi. "Sakın ama sakın kaçırmayın!"

"Yok." dedi Aybüke. "Deccal denen adam yok ortada."

"Ne demek yok?" diye daha çok bağırdı. "Üç kurşun yedi. Nere gidebilir belasını siktiğimin iti? TİMUR?"

"Burada da yok." dedi Timur sadece.

Bu kadar yakinken onu kaçırdığına inanamıyordu. Bağırdı. Avazı çıktığı kadar sinirle bağırdı. Bütün siniri ile silahına sarılıp çatışmaya devam etti. Ortam artık tamamen temizlenince sindiği köşede durup derin bir nefes daha verdi. Gözlerini kapatıp bir iki dakika bekledi. Ama olmuyordu. Sinirini durdurmak falan istemiyordu.

"Ecdadını sikeyim!" diye bağırdı öfkeyle. Kaskını öfkeli hareketlerle başından çıkarıp yana savurdu. Kulağına gelen komutanım ne yapıyorsunuz uyarılarını duymamak için kulaklığını da kapattı. Şu an ciddi ciddi bir iki dakika sessizliğe ihtiyacı vardı.

Ekibin kalanı etrafı son bir kez daha kontrol ederken Murathan'ın iyi olup olmadığını anlamak adına yanına ilerlemeye hazırlanan Hasan'ı Timur durdurdu.

"Bırak." dedi bakışları sinirle soluyan Murathan'dayken. "Biraz yalnız kalsın. Sinirli şu an. Yanına gidersek ağzımıza sıçar."

"Ey has da neye sinirlendi şimdi?" dedi Barbaros şaşkın şaşkın. "Düpedüz kurşunların önüne atladı. Yetmedi Haldun'u kevgir etti. Biz yapsak silah götümüzdeydi şu an."

"Sen yapsan saniyesine kafana kurşunu yerdin çünkü Barbo." dedi arkadan gelen Zülküf. Bakışları hala etrafı tarıyordu. "O adam onlardan biri miydi? Ben mi yanlış hatırlıyorum?" diye sordu sessizce.

"Kim lan?" dedi Barbaros.

Timur'un bakışları hala Murathan'dayken derin bir nefes verdi. "Ebul Sam'ın adamı. Haldun..."

Ortama anlık bir sessizlik çöktü. Zülküf biliydim böyle olacağını şeklinde bir ifadeye bürünürken Barbaros aydınlanan bir ifade ile yüzünü ekşitti. "Siktir." dedi ağız dolusu.

"Hadi be..." diye ekledi Hasan.

"Ben görevlerde artık yanımda Emek'i istiyorum." diyerek ortama dalan Süleyman ve Aybüke ile bakışlar onlara döndü.

Bu çıkış karşısında geriden gelen Aybüke'nin adımları yavaşladı. Derdi neydi bunun hala anlamış değildi ama eskisinden de daha sinir bozucu olmuştu. Sürekli ya kaçıyor, ya da laf sokuyordu.

"Salak mısın Süleyman?" dedi en sonunda dayanamayarak.

"Aynen Aybüke." dedi Süleyman o hariç her yere bakarak. "Salağım. O yüzden mümkünse sen de her zaman yaptığın gibi görmemezlikten gelmeye devam et."

Sert adımlarla arkasını dönüp giderken Aybüke kadar diğerleri de şaşkıındı. Bu şaşkınlıktan dolayı birkaç dakika kimse konuşmadı.

"Az önce Sülo Aybüke başkana posta mı koydu?" dedi en sonunda Zülfikar. "Yoksa ben bu sefer harbi harbi kafama kurşun yedim de haberim mi yok?"

"Valla o kurşunu ben de yedim galiba..." dedi aynı şaşkınlıkla Hasan.

Timur ise hafifçe sırtlamakla yetindi. "Bence asıl kurşunu yiyen belli..."dedi kaşları ile şok halinde Süleyman'ın arkasından bakan Aybüke'yi işaret ederek. Tüfeğine sarılıp sessizce ilerlemeye devam etti. Murathan'ın yanına ilerledi.

"Tahmini ne zaman kendine gelirsin Karakurt?"

Murathan derin bir nefes daha alarak gözlerini açtı. "Kendimdeyim zaten."dediği gibi hızla yerden ayaklandı.

"Belli ki buralarda." dedi Timur. "Ağır yaralı. Eninde sonunda düşer elimize. O yaralarla uzaklaşamaz."

Göz ucuyla, çatık kaşları arkasından baktı Timur'a. Ama bir şey söylemedi.Sadece başını aşağı yukarı salladı. Ağzını açtığı an bir avuç cehennem kusacak gibiydi. Bitmek bilmeyen bir öfke kaynıyordu sanki içinde. Ebul Sam ve Haldun yani yeni adıyla Deccal denen it bu dünyada nefes aldığı sürece bu yangın sönmeyecekti.

Sakinliğini korumaya çalışarak göğsündeki telsizine uzandı. Alıp mandalına bastı. "Barut 1, Turan."

"Turan dinlemede."

"Deccal kaçtı ama ağır yaralı. Diğer unsurlar yok edildi."

"Anlaşıldı Barut 1. Dönüş için araçlar yönlendiriliyor."

"Anlaşıldı."

Telsizi kapatıp tekrar cebine attı. "Herkes tam mı?"dedi huysuzca.

Timur başını aşağı yukarı salladı.

"Yaralı?"

"Yok."

"İçeride ne var?"dedi evi işaret ederek.

"Minik bir toz alışverişini bastık galiba..." dedi Timur çenesini kaşıyarak.

Tozunu da sikerdi. Ama bir şey söylemedi. Gerekli emirleri Timur'a verdikten sonra etrafta bir tur daha attı. Yaklaşık yarım saat sonra ise helikopter gelmişti. Bütün tim her zamanki goygoy kafasında takılırken o tüfeğinin gövdesini yere dayayıp ucunu çenesinin altına aldı. Ve yol boyunca sesini çıkarmadan ifadesizce önüne baktı.

Sakinleşmek adına aklında tek bir düşünce vardı. Derin bir maviliğe koşmak... İçinde yanan alevi uçsuz bucaksız maviliklerle söndürmek...

Söner miydi?

Ölüme saniyeler kala gördüğü son şey o mavilikle olduğuna göre sönerdi... Sönmeliydi...

Bu hayattaki tek zaafı bu olabilir miydi?

Gökçen ve gök mavi gözleri...

Ondan daha çok kime yakışırdı ki zaten bu isim? Ona göre kimseye. Mavi demekti Gökçen. Gök demekti. Göğe ait olan demekti. Güzel demekti. Hepsi Gökçendi...

Peki şu an bunu düşünmesinin anlamı neydi? Başka bir konuya sinirliydi. Konu nasıl yine Pamuk'a gelmişti?

Dertli bir nefes daha verdi. Şu an pek normal bir havada olmadığını bilen tim ise hiçbir şey sormuyordu. Ama bakışlar göz ucuyla hep ondaydı. Hissedebiliyordu. Helikopter durunca hepsi büyük bir heybetle ayak bastı karaya. Hepsinin postalları altında toprak titredi. Karanlığın içinden alev gibi yanan gözleri parlıyordu hepsinin.

"Hayri albaya ben yarın rapor veririm." dedi hızla ilerlerken. "Gidin dinlenin siz. Benim başım ağrıyor. Hastaneye gideceğim. Arayanın başına bela olurum."

Kimsenin cevap vermesini beklemeden ilerledi.

"Keşke Bilge'de hastanede olsaydı lan." dedi Barbaros içli içli. "Bak adamın ne mantıklı bahaneleri var. Biz hala Mete birini dolandırсын diye bekliyoruz."

Hasan anında Barbaros'un ensesine silleyi çaktı. "Oğlumdan uzak dur demedim mi lan ben sana? Gitmiş çocuğa evden poğaça götür sınıfta sat diye akıl vermişsin. Bak başlarım senin aşkının ızdırabına, benim oğlumu iyice günaha batırma Barbo!"

"Ne yapayım Dadaş?!" diye yükseldi Barbaros. "Kendim mi okula yazılayım? Ne bahane bulayım daha sen söyle o zaman."

Arkada müthiş bir kaos bırakıp ilerlemeye devam etti Murathan. Şu an hiç bir şey zerre umrunda değildi. Yolda selam veren bir iki askerin selamını alıp odasına ilerledi. Kaç gündür dağda taşta leş gibi olmuştu. O yüzden önce duşa girdi. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. İçtiği kanı, günlerce süren işkenceyi, önünde şehit düşen arkadaşlarını, kurtaramadığı hayatları, ağzından bir türlü gitmeyen pas tadını...

Ama hepsi öylece oradaydı. En derinlerde...

Duştan çıkınca hızla üzerine rastgele bir kot pantolon ve siyah tişörtlerinden birini geçirdi ve aynı hızla odadan çıktı. Denemeliydi. Bu yangını gerçekten o maviliklerin söndürüp söndürmeyeceğini denemeliydi.

Peki ya yine kaçarsa?

Bırakmak istemiyordu ama tutamazdı da...

Ama şu anki önceliği kesinlikle yanına gitmekti. Özlem sinirini perçinliyordu.

"Bu hale geldiğime inanamıyorum..." diye söylene söylene çıktı askeriyeden.

Pamuk geldiğinden beri yıllardır gitmediği kadar çok arşınlamıştı hastane yollarını. İçinde yanan ateşle rağmen buz gibi bir ifade ile ilerledi. Her zamanki gibi... Bu bakıştan insanlar hep korkarlardı. Çekinirlerdi. İşine de gelirdi. Pek insan sevmezdi.

Gece karanlığında,alev gibi yanan gözleriyle sağa sola huysuz bakışlar atarak ilerlemeye devam etti. Hastaneye varınca ise aynı bakışlarla hedefine ilerledi. Nöbetim var demişti. Acilde olmalıydı. Ama gördüğü kadarıyla burada değildi. Sağ köşede iki hasta vardı sadece. Kaşları daha çok çatıldı. Nöbette değil miydi yani? Yalan mı söylemişti?

İyice sinirleniyordu...

"Salak gibi kalkıp buraya gelen sende kabahat. Aklımı si-" diye huysuzlanmaya devam ederek arkasını dönüyordu ki sol köşede perde çekili bir alanın ucundan görünen mavi hastane terlikleri ile duraksadı. Bu terlikleri çok iyi tanıyordu.

O yöne ilerledi. Perdeyi sessizce yana çekti. Ve evet. Aradığı görüntü tam olarak buradaydı. Sedyeye üzerinde uyuyan bir Gökçen...

İçinde anlamsız bir duygu anında kaynayıp saatlerdir söndüremediği öfke alevinin üstüne bir su gibi serpilince derin bir nefes verdi. Bu büyüden başka ne olabilirdi ki? Kesinlikle büyüydü...

Perdeyi tekrar kapattı. Sedyenin yanındaki tabureyi sessizce çekip aynı şekilde sessiz hareketlerle izlemeyi en sevdiği manzaranın karşısına kuruldu. Yan dönmüş, siyah saçları beyaz sedyeyi gece gibi örtmüş, haddinden fazla kırmızı dudakları öne doğru büzüşmüştü.

Özenle çizilmiş gibiydi. Her zamanki gibi...

Hatırlıyordu.Eskiden de uyuyan Pamuk'u izlemek ayrı bir keyif verirdi ona. Anlamsızca hoşuna giderdi. Dünyanın en sık takıntısı olabilirdi bu. Murathan böyle düşünürken minik Kepçük usulca mırıldandı bu takıntının kaynağını.

Gözlerini görmeden sevmek daha kolaydı... Gözler büyüünün kaynağıydı...

Derin bir nefes daha verdi. Elini kaldırıp önüne gelen bir saç tutamını geri itti. "Şimdi söylenecek." dedi sessizce.

Gökçen'den anında minik mırıltılar yükselince dudaklarında yarım bir gülüş belirdi.

Eli yavaşça parmaklarına ilerledi. Tek tek bütün parmakları ile amaçsızca oynadı. "Şimdi yine söylenecek..."dedi.

Pamuk anında yine anlamsız şeyler mırıldandı.

Gülüşi daha da büyüdü. Başını yavaşça sağa sola salladı. Bir süre daha sessizce parmakları ile oynayıp izledi manzarasını. Öne büzüşmüş dudaklarına kitlendi. Parmak uçları ile nazikçe dudaklarına dokunurken içli bir nefes verdi. Saatlerdir içinde yanıp aldığı her nefesi zehir eden öfke yavaşça üzerinden dağılırken gülüşü de yavaşça silindi. Yerine anlamsız bir hüznün kuruldu.

"Hala aynı Pamuk olarak gelmemeliydin bana Gökçen." diye içinden geçen diline döküldü. "Sen böyleyken...Hala ezberimdeyken...Nasıl..." Yutkundu. "Uzak durabilirim..?"

Cevap gelmedi. O da cevap beklemiyordu zaten.

Neden kaçtığını anlayabiliyordu. Hak da veriyordu. Ama gitmek istemiyordu. Onun da gitmesine izin vermezse gerçekten çok mu bencilce olurdu..?

Bunun da cevabını kimse vermedi. Zaten buna da bir cevap beklemiyordu.

Sessizce saçına uzandı. Yayıldığı sedyeden toplayıp sakince yanına doğru ördü. Gökçen'in kolunda siyah bir toka vardı. Uyandırmaya dikkat ederek aldı. Tam takıyordu ki durdu. Dünyanın en sikik hırsızlığını yaparak bu tokayı cebine indirdi. Saçlarının ucunun örgüsünü açık bıraktı. Eli nazikçe çekildi Pamuk'un pamuk gibi saçlarından.

Hafifçe öne eğilip kokusundan derin bir nefes çekti içine. Hala dalin gibi kokması kesinlikle normal değildi. Ama güzeldi...

İstemeye istemeye ayaklandı. Sessiz adımlarla geriledi adımları. Perdeyi araladı ama sonra durdu. İlerideki masa başında bir erkek doktor sandalyesine çöreklenmiş uyuyordu. Hem de üzerinde bir battaniye ile. İfadesiz ve sert zırhını tekrar kuşandı. Sakin adımlarla ilerleyip doktorun üzerinden battaniyeyi hızla çekti.

"Ne oluyor lan?"diyerek ayaklanan ve ortalığa mal mal bakan doktora ifadesizce bakmaya devam etti.

"Bir şey yok. Yat uyu sen."dedi ters ters.

Arkasını dönüp Gökçen'e ilerledi. Sert ifadesinin aksine nazik hareketlerle battaniyeyi üzerine örttü. Sırtını daha sıkı sarmaladı. Ne diyordu annesi? Duvar mı soğuk çekiyormuş ne. Mal,bok bir düşünce. Ama çeker mi çekerdi. Üşümesindi.

"Eeee benimdi."diyen doktorun cılız sesi geldi arkadan.

Pamuk'un üzerini güzelce örtünce geriledi. Perdeyi tekrar çekip doktora döndü. Yaka kartında Yekta yazısını anlık okuyup tekrar bakışlarını gözlerine çevirdi. "Artık değil." dedi sadece ve yanından geçip ilerledi.

Hızlı adımlarla çıkışa ilerledi. Ama tam kapıdan çıkacakken karşısında gördüğü silüetle adımları yavaşladı. Etem ona doğru geliyordu. Gel de şimdi sövme diye içten içe mırıldandı.

Egemen'in adımları da Murathan'ı görünce yavaşlamıştı. Ama ikisi de durmadı. Yavaş adımlarla birbirlerine doğru ilerlemeye devam ettiler. Tam karşı karşıya gelince Egemen'in büyük bir samimiyetsizlikle tebessüm edip üstüne birde, "Muratahan." diyerek adını zikretmesi sinir sisteminde minik bir sıkışmaya neden olsa da kendini tuttu.

Oysa imkan olsa hazır hastanedeyken morga yollardı bu gereksiz puştı. Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Etem." dedi onun sevimsiz gülüşü aksine büyük bir ciddiyetle.

Egemen'in gülüşü büyüdü. "İsmimde bu kadar zor değil ama nedense bir tek sen tutamıyorsun aklında."

"Pek tutmak istemediğimdendir."

Egemen bu kez minik bir kahkaha atınca Murathan içinden bir la havle çekti. Şimdi şurada çenesini kırsa...Sonra uğraş dur...

"Bu kadar sinir sende baş ağrısı yapmıyor mu komutan?"

"Bu kadar gevşek olmak asıl sende baş ağrısı yapmıyor mu doktor?"

Egemen'in eğlenen ifadesi yavaşça ciddileşti. İkisi de birbirine çatık kaşlarla bakarken Murathan çenesini yavaşça yukarı dikip tepeden bir bakış attı. "Neden bu saatte buradasın sen?"dedi sesini sakın tutmaya çalışarak. "Dahiliye polikliniği ne zamandır gece yarısı açık oluyor?"

"İşe gelmedim."diye Egemen'de net olma taktiğini öne sürdü. "Gökçen'e yemek getirdim."

Murathan'ın çatık kaşları yavaşça havalanırken bakışları Egemen'in eline kaydı. Bir çiğ köfte poşeti tutuyordu. Siniri yine anında bütün ihtişamı ile her zerresine giriş yaptı.

"Sen?"dedi Etem. "Sen neden bu saatte buradasın? Acil bir şey varsa yardımcı olalım."

Kolunu götüne sokup her kemiğini bir güzel kırmak, sonra da elindeki çiğ köfte ile tavana savurup yapışıp yapışmayacağını kontrol etme isteği ile yanıp tutuşsa da derin bir nefes verip bu sefer o alayla güldü. Liseli ergenler gibi kavga falan etmeyecekti. Zeka ile dövmek bazen daha zevkliydi.

"Bana değil de..."dedi uyuz bir gülüşle. "Sana acil bir müdahale gerekecek bu gidişle."

Egemen küçümser bir kakhaha attı."Sen kendini gerçekten Gökçen'in sevgilisi falan sanıyorsun galiba?"dedi alayla. "Yalan olduğunu biliyorum Murathan. Çok kasma bence. Komik duruyorsun."

Bakışları tekrar ciddileşti. Açık oynamak istiyordu demek. İşine gelirdi.

"Yalan olduğunu kim söyledi?"

Egemen'in bakışlarından anlık bir tereddüt geçerken Murathan bir adım atıp iyice yaklaştı. "Yanlış kulvardasın Egemen." dedi en sert sesiyle. İlk defa adını doğru bir şekilde söyledi. "Burada senin kazanabileceğin bir savaş yok. Şansını fazla zorluyorsun."

"Sen hangi kulvardasın peki Murathan?" dedi Egemen dik dik."Gökçen'in hayatında eski bir arkadaştan fazlası olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Ben hiçbir şeyiyken bile senden daha çok şeyiyim."dedi zerre beklemeden. "Mesela şu an benim geldiğimi bilmiyor. Görmedi. Uyuyor. Ama bilecek. Uyanır uyanmaz bilecek hemde. Hatta belki şu an uyandı. Birazdan şu kapıdan gelecek."dedi başıyla acil girişini göstererek. "Sağa sola bakacak hemen. Beni arayacak. Neredeyim diye bakacak. Kaçırdım mı? Beni görmeden mi gitti diye panik yapacak. Sonra beni görecek. Direkt bana koşacak.Benim adımı söyleyecek. Seni görmeyecek bile. Varlığını bile hissetmeyecek..."

Egemen'in bakışlar iyiden iyi  atılırken Murathan aynı kendinden emin ifadesi ile devam etti. "Niye biliyor musun?"dedi başını hafifçe sola eğerek. "  nk  ben varsam...O hep bana gelir..."

"O kadar eminsin yani kendinden?"dedi Egemen ilk defa sinir dolu bir sesle.

"O kadar eminim."dedi zerre beklemeden.

Derken acil girişinden gelen pata küte seslerle ikisi de ters bakışlarını o yöne çevirdi. Gökçen, kapı yanındaki ilaç dolabına çarpmış lakin bunu umursamadan elini ovuşturarak onlara doğru geliyordu. Hafif uyku mahmuru mavi gözleri ise sadece Murathan'daydı.

"Murathan." diyerek ona doğru ilerledi. Adımları hızlandı. Dolaba çarptığı elini umursamadan ilerledi hem de. Acele adımlarla ona ilerlerken dudağında oluşan tebessüm ve gelişindeki heves Murathan'ın da dudağında yarım bir gülüşün oluşmasına neden olmuştu. Tam Murathan'ın karşısında durunca ikisinin de bakışları birbirine kitlendi.

"Yaralandın mı?" dedi Gökçen'in bakışları hızla Murathan'ın sağını solunu tarayarak. "Bu saatte neden geldin? Geldin neden beni uyandırmadın? Harbi yaralandın mı?" Kolunu tutup sağa sola çevirdi. "Ha? İyi misin?"

Murathan bunu beklemiyordu. Evet,iddia etmişti ama bu kadar hızlı gerçekleşmesini beklemiyordu. Keyifle kocaman bir kahkaha atabilirdi. Ama bunun yerine kendinden emin, yarım bir gülüş belirdi dudaklarında.

"İyiym Pamuk."dedi. Egemen'e göz ucuyla bir bakış attı.

Göt gibi kalmış durumdaydı.

Zevkli gülüşü büyürken yavaşça Gökçen'in bileğini kavradı. "Seni görmeye geldim." diyerek en net kozunu ortaya sundu.

"Beni mi?"dedi Gökçen anında kocaman mavi gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırarak. Murathan'ın bileğine dolanmış eline aynı şaşkınlıkla bakıp tekrar gözlerine kitlendi.

"Seni."dedi. İlerledi. Kendiyle beraber Gökçen'i de ilerletti. Bir de hıçkırsa şu an tadından yenmezdi aslında ama...Neyseydi. Artık olanla yetinecekti. Aslında başka şeyler de zevkten dört köşe olmasını sağlayabilirdi. Yine neyseydi...

"Egemen." diyen Gökçen'le keyfi bıçak kesiği gibi yara alsa da umursamadı. Pamuk durunca o da durmak zorunda kaldı ama sıkı sıkı tuttuğu bileği bırakmadı.

Haklıydı. Yanılmamıştı. O varsa Gökçen hep ona gelirdi. Tıpkı eskisi gibi...

"Sen neden buradasın? Bir sorun mu var?" dedi Gökçen Egemen'e doğru.

Egemen önce cevap vermedi. Veremedi. Elindeki poşeti hafifçe sıktı. Bakışları ise Murathan'a kaydı. Murathan çenesini ben demiştim dercesine yukarı dikince derin bir nefes verdi. Ve her zamanki gibi bir gülüş kondurdu dudaklarına.

"Hiç..."dedi sadece. "Bir şeyimi unutmuşum polikinlikte galiba. Ona bakmaya geldim."

Murathan kocaman bir kahkaha atma isteğini zorla bastırdı. Onun yerine kaşlarını çatmaya devam etti. Ama zevkten dört köşe bir kaş çatıştı bu.Zaten bu kadar muhabbette yeterliydi. Hatta çok bileydi. Huysuzca ilerleyip Gökçen'i de kendiyle beraber ilerletti.

Gökçen biraz bocalamıştı. Farkındaydı ama umursamadı.

"Eeee iyi geceler o zaman."diye bağırdı Gökçen geri bakmaya çalışarak. Ama bir yandan da Murathan yüzünden ilerlemek zorunda kalıyordu.

Bunun huysuzluğu ile ters ters önüne döndü. "Ne yapıyorsun sen yine?!" diye yükseldi.

"Yürüyorum."

"O zaman ben neden koşmak zorunda kalıyorum Murathan?" diye sızlanan sesle adımları yavaşladı. Buna tekrar alışması zaman alacaktı sanırım. O hep hızlı hareket ederdi. Pamuk ise olabildiğince yavaş...

İkisinin arkasından sadece bakakalan Egemen ise elindeki yemek poşetine eğdi bakışlarını. Bir kaç dakika ifadesizce olduğu yerde dikildi. Başka yapacak bir şey gelmiyordu aklına. Galiba ilk defa daha açılmadan reddediliyordu. Biliyordu, en başından hissediyordu ama bu denli kuvvetli bir bağ beklemiyordu.

Kırabilir sanmıştı. Kırılmayı beklemiyordu.

"Bu durumda kalan çiğ köfteyi ben alabilir miyim acaba?"diyen Ayşegül'le bakışlarını yanına çevirdi. Tam yanında dikiliyordu. Bir şey söylemeden paketi ona uzattı.

Ayşegül kocaman bir gülüş ile aldı paketi. "Teşekkür ederim."

Başını aşağı yukarı salladı. "Önemli değil..."

"Eeeee Gökçen Hanım'a niyet bana kısmet." dedi büyük bir keyifle çiğ köfte dürümü paketinden çıkarıp yemeye başlayarak. "Nasip işte."

"Ne kadarını duydun diye sorsam?"dedi Egemen tereddütle.

Ayşegül kocaman bir dilim ısırды. "En boşönden dösöm."

Egemen yüzünü ekşitti.

Ayşegül ise ağzındaki lokmayı hızla yuttu. "Komutan haklı. En başından yenik başladığınız bir savaştı zaten Egemen Bey."dedi daha ciddi bir şekilde. "Siz de bunun farkındaydınız." Bakışları ile yan yana ilerleyen Gökçen ve Murathan'ı işaret etti. "Onların arasında bizim anlayabileceğimizden daha fazlası var."

"Sıradan bir çocukluk arkadaşı..."dedi Egemen.

"Size göre öyle."dedi Ayşegül. Dürümünden bir lokma daha alıp hızla yuttu. "Ayrıca çocukluk deyip geçmeyin. Bazı şeyler sadece çocuklukta kalmaz. Mesela ben küçükken de çiğ köfte severdim. Hala severim. Neyi sevip sevmeyeceğimiz çocukluğumuzda şekillenmeye başlar. O zamanlar sevmediğimizi hala sevmeyiz mesela. O zamanlar sevdiğimiz şeyi ise hep severiz."

"Bunlar alışkanlık Ayşegül."dedi Egemen. "Ama bu durum..." Ne diyeceğini bilemez bir şekilde baktı.

Ayşegül ise hafifçe tebessüm etti. "Sevgi de bir alışkanlıktır Egemen bey. Kalbe bir kere giren şeyler değişmez. Ne olursa olsun hep oradadır. İster nefret. İster sevgi." Elindeki dürümü ileri doğru uzattı. "İsterse çiğ köfte." Egemen hala üzgün üzgün bakarken onun adımları geriledi. "Yerinizde olsam rotayı yeniden oluştururdum. O yol sizi uçuruma sürüklerdi." Çiğ köfteyi Egemen'e doğru kaldırdı. "Bu arada bunun içinde teşekkürler. Gerçekten acıkmıştım."

"Önemli değil." diye mırıldandı Egemen ve ekledi. "Çok acıktıysan bir tane daha söyleyeyim."

"Gerek yok." dedi Ayşegül gülümseyerek. "Bu yeterli." Arkasını dönüp huzurla dürümünü yiyerek ilerledi.

Egemen ise derin bir nefes verdi. Sanıyordu ki bunu sindirmesi biraz zaman alacaktı. Derin nefesi büyüdü. Akasını döndü ve hevesle geldiği yolları düşük omuzlarla geri döndü. Daha doğrusu dönmek zorunda kaldı.

"Biraz daha gidersek morga ineceğiz."

Adımları durdu. Yaklaşık bir kaç dakika önce saçım örgülü uyanıp onu burada görmemin şokunu üzerimden atamamışken şimdi ise bileğime yapışmış amaçsızca beni ortalıkta sürüklüyordu.

Hem de zank diye seni görmeye geldim diyerek.

Öleyim istiyordu. Kesinlikle helak olayım istiyordu. Durunca durdum. Ama o hemen bana dönmedi. Bir iki saniye önüne dönük bekledi.

"Gerçekten bir gün yüreğime indireceksin Murathan." dedim bileğimi elinden çekerek. Zorlamadan bıraktı.

Bu sefer bana döndü. Ama yüzünde saçma, eğlenen bir ifade vardı. "Hangi açıdan?" dedi sırtarak.

Salak. Bilerek yapıyordu geri zekalı. Kendince eğleniyordu benimle.

Göz devirdim. "Görevdeydin sanıyordum. Birden bire hastanede görünce yaralandın sandım."

"Yanına gelmek için illa yaralanmam mı gerek Pamuk?"

"Yok canım..." dedim mal mal. "Öyle değil de..." Bu noktada ne diyeceğimi bilemediğimden çıkıştım. "Saat gecenin 12 buçuğu Murathan. Birden bire seni görmüşüm. Ya ne düşünecektin?"

Ne yapacağımı ve elimi kolumu nereye koyacağımı bilemediğimden gözlerimi ovuşturdum. Hala ayılabilmiş değildim. Gözlerimde çapaklıydı.

Harika ya. Gerçekten harika ya. O ise cevap vermedi. Ufak bir sırıtışla dik dik bana bakınca elim gözümde bende ona boş boş baktım. "Ne var?" dedim ters ters.

"Bu kadar çok mu merak ediyorsun sen beni?" dedi adi bordo goril.

Hay ben benim hıçkırığının içine sıçayım.

#sonunakadarinkaradevamgökçen

"Aynen." dedim ters ters. "Yedi yirmi dört dertleniyorum burada sen diye.

Eeee biraz doğru. Bunu yalandan saymıyorum ben, diyen sol meleği umursamadan arkamı dönüp beni amaçsızca sürüklediği yolu tekrar yürümeye başladım.

Ama elime yapışıp beni ileride ki pansuman odasına sürüklemesini de yine,yeni,yeniden beklemiyordum.

"Yine ne yapıyorsun sen?!" diye çıkıştım.

Cevap vermeden ilerleyip beni de kendi ile beraber çekmeye devam etti.

"Murathan sarhoş musun sen bugün? Derdin ne manyak herif!" diye en sonunda zıvanadan çıktım. O ise yine umursamadı. Odaya girip beni sedyeye doğru ilerletti. "Otur bir şöyle." dedi ciddi ciddi.

Ne yapacağız lan sedyede? Neler geçiyor aklımdan tövbe tövbe...

Mal mal bakınca o da bana mal mısın bakışı attı. Kusura bakılmasın ama son 15 dakikadır olanlara zerre anlam veremediğim için evet. Biraz malım yani şu an.

"Salak saçma kurma kafanda yine istersen." dedi uyuz. Üzerime doğru bir adım atınca kaçmaya koşullu olduğum için anında geriledim. Şu an en son istediğim şey hıçkırıktı. Ama o durmadı. Üzerime doğru bir adım daha attı.

Lan gelme oğlum. Manyak mısın?

Gelme!

"N-ne..?" dedim kekeleyerek. "Ne geliyorsun üzerime? Harbi içtin mi sen bugün? Sarhoş gibi davranıyorsun."

"Aynen." dedi beni zerre umursamadan. Tam dibimde belirdi. Gözlerime öldürücü bir çekicilikte baktı bir kaç saniye için. Kalbim tekledi. Sonra ise tek hamlede kollarımın altından tutup yerden bir kilo limon taşır gibi kaldırdı ve ben yine ne olduğumu bilemeden kendimi sedyenin üzerinde, Murathan'ı ise tam dibimde buldum. Yüzü fazla yakınımdaydı. Benim stresten birbirine yapışmış bacaklarım ise onun bacaklarının arasında...

Siktir.

"İçtim de geldim. Sarhoşum." dedi dudaklarına doğru. "Susta otur şuraya."

Bu durumda nasıl oturayım ama ben? Bayılmama son 10 saniye falan vardı. Tam şu an sıkıca boynuna sarılmak istedim. Kaç gündür görmediğim için içimde oluşan anlamsız özlemi kokusuna sığınarak yok etmek istedim ama yumruğumu sıkarak kendimi tuttum. Çünkü biliyordum. Bilerek yapıyordu bunu bana. Kaçtığımin farkındaydı. Nereye kadar kaçacağını bilmek istiyordu belki de. Oysa ben de bilmiyordum. Nereye kadar kaçabileceğimi ben de zerre bilmiyordum.

Tam dibimdeyken eli yavaşça elime uzandı. Bakışları gözlerimden ayrılıp elime inince sanki ruhum üşüdü. Bu duyguyu da sevmemiştim. Başıma bela olabilirdi. Nasırlı elleri benim elimin üstünde bir noktayı nazikçe okşayınca ben de bakışlarımı istemsizce elime eğdim.

Üzerinde kocaman bir çizik ve yer yer morluklar vardı. Murathan'ı görünce salak gibi heyecan yapıp ilaç dolabına bodoslama çakan bir safikoydum çünkü.

"Az önce mi oldu bu?"dedi hala yaraya ve morluklara bakarken.

Geri itmek istedim. Elini elimden çekmek istedim. Bu saçma yakınlığa anlam veremedim. Hoşuma gitmesine daha çok anlam veremedim ama hiç bir şey yapamadım. Sadece yan profilden gür ve kıvrık kirpiklerine bakakaldım.

Sarı serum mu alsam ben? Böyle damardan damardan...

"Önemli bir şey değil."diye mırıldandım ne dediğimi pek bilemeden.

Elimi bırakmadan hemen yanı başımızdaki masanın üzerine uzandı. Pansuman eşyalarından bir parça gazlı bez ve bant aldı.

"Saçmalama Murathan."dedim. "Alt tarafı çizik. Bunu mu bantlayacağız?"

"Evet." dedi beni umursamadan. Elini iyice kendine çekip bakışlarını bana dikti. Yüzlerimiz arasında bir karış bile yokken bacaklarımın arasına bedenimin vücuduma gönderdiği sinyalleri göz ardı etmeye çalıştım. Beynimde bir noktada kırmızı kırmızı sirenler çalıyordu. Evim barkım yanıyordu!

Başım harbi belalardaydı.

Ama o inadına bana daha çok yaklaşıyordu sanki. Deli çıkacağım buradan. Beni umursamadan elimin üstüne gazlı bezi koydu.

"Başkalarının yaralarını sarıp kendi yarayı görmemezlikten mi gelecektin yani?"dedi dikkatle elime bakarken.

Bakışlarım hala kirpiklerindeydi. Bu hipnoz gibi bir şeydi.

"Gelir gelmez neden beni uyandırmadın?" diye konudan çok bağımsız bir soru sordum.

"Yorgun duruyordun."dedi. Bantlamaya devam etti. "Sen geldiğimi nerden anladın?"

"Saçımdan..."

Elimin üzerine bandı yapıştırırken bakışları bana döndü. Bandın üstünü eliyle sıkı sıkı sardı. Bir şey söylemeden öylece baktı sadece.

"Sen de yorgun duruyorsun."dedim bakışlarım yüzünü tararken. "Uyumadan mı geldin buraya?"

"Evet."dedi infilak edici sesi.

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Kaç gündür uyumadın?"

"3"

Salak mısın Cemile bakışı attım ama fazla dibimde olduğu için şaşı görünme ihtimalim fazlaydı. İnşallah öyle olmamıştır. Bakışından olur da anlamaz diye bir de sesli dile getirdim.

"Salak mısın sen?"

Hafifçe güldü. "Sen dışında hiç kimse bunu sormadığından üzerine pek düşünmedim valla."

Elimi hızla elinden çektim. Şu an yapamazsam hiç yapamazdım. Bir düşersem bir daha asla kalkamazdım. Ve o eli bir daha tutarsam bu sefer bırakamazdım. Gerçi biz önceden de kendi isteğimiz ile bırakmamıştık ki ellerimizi. Mecbur kalmıştık...

Ama bu sefer olmazdı. Şimdi değildi. Artık değildi.

"Bence bir düşün."dedim ters ters. "Baya baya salaksın çünkü. Kaç günlük görevden gelmişsin kalkmış buraya geliyorsun. Gidip uyusana."

Gözlerimi kaçırıp sedyenin üzerinden inmeye çalıştım ama tam dibimde olduğundan pek yardımcı olmuyordu. Sinirimi korumam lazımdı. Ama debelendiğimi anlamış olacak ki manyak önümden zerre hareket etmedi. Yetmiyormuş gibi daha çok yaklaştı.

Hıçkırık krizine son bir...

"Uyku benim için problem değil Pamuk." dedi sakince. "Daha kötülerine de dayandım."

Esir düştüğü, işkenceye uğradığı gerçeği an acı şekilde tekrar yüzüme çarpınca içimde adını koyamadığım bir duygu sanki ağırlaştı. Ağırlaştı. Ağırlaştı ve ben altında kaldım. "Senin yaran benden daha çok." diye

kelimeler benden bağımsız döküldü dilimden. "Ama sen oturmuş buradan benim elimdeki çizici mi bantlıyorsun Murathan?"

Bakışlarından gözlerime yine sayısız kelime aktı. Bu sefer birini okudum. Sevgi... Yoğun bir sevgi...

"Benim yaram benim canımı yakmaz Pamuk." dedi bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip gelirken. "Ama senin yaran... Benim canımı paramparça eder."

Öpelim, dedi sol melek. *Şap diye şu an öpelim kızım ,valla öpelim ya artık.*

Umursamamaya çalıştım ama şu an bunu yapmama ramak vardı. Çekiyordu. Sanki bir mıknatıs vardı onda. Anlamsızca çekiyordu... Kalbim ağzımdan çıkmak üzereydi demeye kalmadan dudaklarımdan lap diye bir hıçkırık kaçtı.

Harika. Çok bile dayanmıştım.

Hoşuna gitti bu durum. Dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. Yüzüme daha çok yaklaştı. Nefesi dudaklarıma değince hıçkırığım eşliğinde içli bir nefes verdim. Bu duygudan korkuyordum. İçindeki bu duygudan çok korkuyordum. Boyutu beni aşıyordu. İlk defa bir duygumdan korkuyordum. Çünkü bununla ne yapmam gerektiğini bilemiyordum.

"Murathan." dedim zorla. Bir hıçkırık. "Yapma...." Başka hiç bir şey demeye gücüm yoktu o an çünkü. Tam dibimeydi kehribarları. Tam dibimdeydi dudakları. Çekiyordular kendilerine. Devasa bir girdabın içine çekiliyor gibi hissettim o an. Bu iş benim irademi cidden aşardı. Ama konuşmamam daha iyiydi. Zira dudaklarım hareket ettiği için onun dudakları ile olan mesafesi azalıyordu. Ve kirpiklerine bu denli yakından bakmak bende yoğun bir şekilde her tanesine dokunma hissi uyandırıyordu.

Hıçkırığımdan ve içine düştüğüm durumdan keyiflenmiş olmalı ki serseri gülüşü büyüdü. "Neyi?"

Anında kaşlarımı çattım. Resmen eğleniyordu benimle! Cebelleşiyordum burada bir şeylerle. Kör müydü?

"Bunu!" dedim alaysı hali ve hıçkırık krizimin verdiği gerginlikle en sonunda patlayarak. Elimi gövdesine yapıştırıp istemeye istemeye geri ittim. O an için içimde bulduğum tek güç kırıntısı buydu. Anlamsız bir bakış attı ama daha fazla zorlamadan geriledi. Hızla sedyeden aşağı indim. Bir kere daha hıçkırınca gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Kendime olan sinirim yüzünden kulaklarımdan kan atabilirdi.

"Gökçen." diye mırıldandı.

Böyle yumuşak bir şekilde adımı söylememeliydi. Daha da fena oluyordum. "Yapma." dedim gözlerimi tekrar açarak. Hıçkırdım. Ve kendime olan bütün sinirimi anlamsızca ona döktüm. "Bana iyi davranma!" dedim ters ters. Hıçkırık. "Saçımı örme. Elimi tutma." Hıçkırık. "Dondurma alma." Hıçkırık. "Yaramı sarma." Hıçkırık. Bana öylece bakakalmışken ben aynı sinirimle bağırmaya devam ettim. Ama gözlerim istemsizce doluyordu. "Bağır. Çağır. Kız..." Hıçkırık. "Yüzüme bile bakma, görme. Hiç istemedim seni de, hatırlamıyorum bile de." Hıçkırık. "Ama bana böyle yapma. Kepçük olma!"

Hıçkırık...

"Niye?" dedi benim bütün sinirimin aksine sakince. "Sen Pamuk değil misin?"

"Değilim." dedi anında. "Gökçen'im ben." Hıçkırık.

"Farkı ne?"

"Büyümüş olmam." Hıçkırık

"Neden o zaman Pamuk gibi davranıyorsun?"

Sen de Kepçüksün çünkü..

Bir tane daha hıçkırık. Ama sinirli bakışlarım bu sefer yavaşça çaresiz bir hal almıştı. "O yüzden yapma..." dedim yalvarır gibi. "Yine Pamuk olmak istemiyorum...Ama eğer sen böyle yaparsan, ben sana..."

Bir kere daha hıçkırınca omuzlarım daha çok çöktü. Şu noktaya geldiğime ve yine olan her şeyin kırılası dilimden döküldüğüne inanamıyordum...

"Dohtoor kızım bu nereye gideceğidi?" diye kapıdan bir amcanın sesi yükselince bakışlarımı o yöne çevirdim. Bir bey amca elinde idrar kabı ile bön bön bize bakıyordu.

"İçeceksin dayı!" diye kükredi Murathan aniden. Oysa az önce gayet sakin duruyordu. Gerçekten bu herifin ani siniri sebebim olacaktı.

Bunu beklemediğimden anlık bir bocaladım ama çaktırmamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Murathan!" diye bağırdım ben de ona. Ters bakışlarını bana çevirmişti ama umursamadan ileri doğru bir adım attım.

"Gelin beyefendi. Göstereyim." dedim sakın olmaya çalışarak. Tabi hıçkırığım eşliğinde.

Buradan kaçmak için mükemmel bir fırsattı.

Ama gitmek adına yanından geçerken adi bordo goril anında kolumdan yakaladı. "Laboratuvara götüreceksin dayı. Dümdüz git, sola dön." dedi

bakışları yana dönükken. Amca hafif nere düştüm bakışı atsa da Allah razı olsun bozmadı.

"Sağ olasan."dedi ve kapıdan ilerledi.

Ben ise bir kere daha hıçkırıp kolumu elinden kurtarmak için çektim. O ise bu girişimimi anında beni kendine daha çok çekerek cevapladı. "Sen nereye?"dedi ters ters.

"İşim var." Hıçkırık. "Bırak."

Kaşları son derece çatıktı. Hızla kapıya ilerledi. Tabi kendiyle beraber beni de sürükleyerek.

"Ne yapıyorsun öküz!"dedim kolumu elinden kurtarmaya çalışarak. "Bıraksana."

Umursamadı. İlerleyip muazzam bir şiddetle odanın kapısını kapattı. Beni aynı sinirle çekip kapıya yasladı. Gitmek için bir hamle daha yaptım ama bedenini bana daha çok yaklaştırarak anında durdurdu.Sert bakışları bendeydi.

"Önce bir cümleli tamamla."dedi çırpınışlarımı umursamadan. "Eğer ben böyle yaparsam sen bana ne?"

Aşık olurum...

Ama bu sefer kırılmalı dilimi tuttum.Cevap vermeden en ifadesiz bakışımla omuzuna baktım sadece. Gözlerine bakmak istemiyordum. Orada geçen hiç bir şeyi okumak istemiyordum. Artık ifadesiz bakmıyordu çünkü. Neyi var neyi yok göreyim diye en savunmasız haliyle bakıyordu. Kaçırdım o yüzden bakışlarımı. İnatla sadece omuzuna baktım.

Ben inatla ona bakmayıp cevap dahi vermeyince, "Gökçen!"diye bir daha kükredi en sonunda.

Bağırmasını zaten bekliyordum. Ayaklı bir sinir yumağı olduğu için kendileri. Ama yine de bu yükselişi ile gözlerimi kapattım. Sonra derin bir nefes vererek açtım.

"Ne?"diye bağırdım toplayabildiğim bütün sinirimle. Bakışlarımı hızla ona çevirdim. "Ne var? Ne?"

Hıçkırık.

"Neden kaçıyorsun?"

"Senden." dedim zerre beklemeden. Sakınacak değildim bu saatten sonra bazı şeyleri. Meydan okur gibi çenemi yukarı diktim. Şu dakikadan sonra saklamaya çalışmak düpedüz salaklığa girerdi. Aramızda normal olmayan bir şey vardı. İnkâr edemezdim. Arkadaş değildik. Eski bir dost değildik. Tanıdık değildik. Çok başka, tanımlayamadığım bir şeydik.

Kaçmam ise bunu istemsizce kabullendiğimin en belirgin göstergesiydi.
"Neden?"

Oysa cevabını bal gibi de biliyordu. Yine benimle oyun oynuyordu.

"Sen de kaçtın."dedim en ters bakışlarımla. "Cevabını bildiğin sorular sorma bence."

"Evet, kaçtım."dedi sert sert. Bana iyice yaklaştı. "Ama eninde sonunda buradayım! "

İkimiz de bir şeyler itiraf ediyorduk ama ikimiz de her an kafa göz dalacak gibiydik. Kalbim ise harbi lap diye ağzımdan dışarı fırlayabilirdi. Bana bunu yapmaya hakkı yoktu. Zorlanıyordum. Görmüyor muydu? Bu sefer gözlerine baktım. Evet, kaçırmıyordu. Bu kez her şeyiyle karşımdaydı. İfadesizlik zırhı yoktu. Bildiğim Murathan'dı. Gökçen kızın kalbinde yeri olan Kepçük'dü.

Kaçma işi gittikçe zorlaşıyordu. Büyük bir zorlukla gözlerimi kaçırıp gövdesini geri itmeye çalıştım ama umursamadı bile. Dev gövdesinin üzerinde benim elim minik bir karınca gibiydi zaten.

"Bırak..."diye mırıldandım zorla.Bir daha hıçkırdım.

"Ben bırakmam." dedi sert, erkeksi ama bir o kadarda ruhumu okşayan bir sesle. "Bir daha asla bırakamam..."

Bakışlarımı tekrar gözlerine değdirdim. "Niye?"dedim sert olmaya çalışarak. "Daha önce de bırakmadın mı? Şimdi de bırakırsın. Çok zorlanmazsın bence." Tekrar gövdesini geri ittim. Tabi hıçkırığım eşliğinde. "Şimdi çekil önümden. Kes artık şunu."

Bu sefer bir adım geriledi. Ama yüzünde sinirine ek bir duygu daha vardı. Şaşkınlık. "Ben mi bırakmışım?" dedi aynı şaşkınlığı sesine de yansıtarak.

"Ne?"diye diklendim bir adım da olsa benden uzaklaşmasının verdiği güçle. "Bırakmadın mı? Uyu uyan hepsi geçecek deyip gitmedin mi? Ne aradın ne sordun. Şimdi mi bırakamıyorsun?Yine yap aynısını! BIRAK!"

"YA SEN?" diye öyle bir bağırdı ki kapı olmasa gerisin geri koridora yapışmıştım. O da çok yükseldiğini anlamış olacak ki derin bir nefes vererek gözlerini kapattı. Zira anlık bir ürkme ile sendelemiştim. Bir iki saniye sonra iki çift alev topu olan kehribarlar tekrar bana döndü. "Arayıp sormayan ben miyim sence?! Bırakıp giden ben miyim?" dedi ters ters. "Yoksa telefon numarasını bile değiştiren, birden bire ortadan yok olan sen mi?"

Cevap vermek adına ağzımı açtım ama kelimem boğazımda düğümlendi. Anne...

O dönem kötü olduğu ve eskiye dair hiçbir şey istemediğinden telefonu direkt kırmıştı. Aylarca acısını hatırlatıyoruz diye çocuklarının yüzüne bakmayan annem bir telefona mı kıyamayacaktı? Kıymıştı pekala.

Hem de bütün rehberi de beraberinde yakarak.

"Ben çocuktum be!" diye anlık sinirle çıkıştım.

"Ha ben çok mu büyüktüm sence?" diye o da yükseldi.

Dünyanın en saçma kavgası olabilirdi.

"Benden büyüktün." dedim yine de. "Okuma yazma bile bilmiyordum ben be. Okumayı nasıl hevesle söktüm senin haberin var mı? Sen gelince sana ben kitap okuyayım diye. Sayıları öğrenir öğrenmez gittim kocaman Türkiye rehberindeki bütün Murathan Karakutları aradım. Sen çıkarsın diye."

Bu noktada ona doğru bir adım atıp omuzuna bütün sinirimle bir yumruk attım. İçimde anlamsız bir öfke vardı.

"Aylarca pencerenin önünden bir saniye bile ayrılmadan seni bekledim ben. Gel kurşun askeri oku diye bekledim, gel yemeğime üfle diye bekledim. Saçıma toka takmayan ben kelebek tokamı sen aldın diye asla saçımdan çıkarmadım. Gel beni ondan tanı diye bekledim."

Omuzuna bir yumruk daha attım. Hiç bir tepki vermeden öylece duruyordu. Bu beni daha da delirtirken içimde olduğunu benim bile bilmediğim, içerlediğim ne varsa dilimden dökülmeye devam etti.

"Nasıl zorlandım haberin var mı? Yıllarca elimden tutup sonra bir gece de hepiniz gidince nasıl zorlandım senin haberin var mı? Ne yapacağımı nasıl bilemedim haberin var mı?"

Bir yumruk daha.

"Mahalledeki çocuklar beni dövdü, burnumu kanattı. Gel diye, hepsine kız diye soğuk asfaltta, saatlerce ağlayarak nasıl bekledim haberin var mı?"

Bir yumruk daha.

"Seni, sesini unutmayayım diye nasıl her gece hayal ettim, sonra unutmak zorunda kaldım diye nasıl üzüldüm haberin var mı? Saçlarımı bile kestim yoksun diye. Misketler topladım sen seversin diye. Yaramazlık bile yapmadım bana küstün de o yüzden mi gittin diye."

Şiddetli bir yumruk daha.

"Babam ve Yusuf amca gitmek zorunda olduğu için gittiler. Ya sen? "

Bir yumruk daha. "Bu kadar mı nefret ettin bend-"

Kelimelerim yarım kaldı.

Daha doğrusu çıkmak üzereyken beni bileğimden yakaladığı gibi kendine çekip dudaklarımın üstüne şiddetle kapanan başka bir çift dudak yüzünden geri yutturuldu.

Önce ne olduğumu bilemedim. Anlık şaşkınlıkla öylece kalakaldım. Dudakları dudaklarımı sertçe sarmalamışken bir kaç saniye göz kırptırabildim sadece. Geri itmeliydim. Kaçmalıydim. Gitmeliydim. Yapmak istediğim şeyler bunlardı. Ama hiçbirini yapamadım...

Az önceki öfkem üzerine denizler dökülmüşçesine sönerken gözlerim yavaşça kapandı. Vücudum sanki sahibi ben değilcesine ona daha çok sokuldu. Anlık şaşkınlığın ardından ne yapacağımı, nereye koyacağımı bilemediğim kollarım boynuna dolandı. Parmak ucuma yükseldim. Dudaklarım sert öpüşüne en iyi şekilde yine benden bağımsızca karşılık verdi. Onun ise bir kolu sıkıca belime dolanıp beni gövdesine tamamen yapıştırdı.

Bu duygudan korkuyordum demiştim. Zira öpüşü de, dudakları da beni nefessiz bırakmış değildi. Tam tersine. Nefes gibiydi. Sanki yıllardır susuz kalmışım da, hayatım son bulacakken suya kavuşmuşum gibiydi.

Kana kana içilmeliydi.

Onun öpüşü ise yoğun. Yoğun, sert ama sıcak...

İkimizin dudaklarında da ortak olan tek bir duygu vardı. Yoğun bir özlem...

Bir elim benden bağımsızca saçlarına dalıp büyük bir istekle kendime daha çok çekerken diğer kolum omzuna daha sıkı dolandı. Sıkıca çektim kendime. Dudaklarımla sarıp sarmaladığım yetmezmiş gibi kollarımla da tutundum her bir zerresine. Onun kolları da her an kaçacakmışım gibi sıkı sıkı tutuyordu beni. Sarıp sarmaladı kolları bedenimi. Adımlarım geriledi ama hissetmedim bile. bedenim tamamen onun kontrolündeydi sanki. Daha çok sokulduk birbirimize. Yakıcı bir tutku, infilak edici bir duyguyla yılların özlemini alnından vururcasına daha sıkı kenetlendi dudaklarımız ve kollarımız.

Ve öpüştük. Ciddi mana da nefessiz kalana kadar öpüştük. Nahif değildi ikimizin de dudakları. Sakin değildi. Hoyrattık. Ciddi bir özlem vardı arada. Başka türlü denecek gibi değildi.

Sırtım sert bir şeye çarpınca nefes almak adına dudaklarımız ayrıldı. Yavaşça açtım gözlerimi. Sanırım şu an kapıya yapışmış bulunuyordum. Hangi ara buraya kadar gerilediğimizi ise zerre bilmiyordum. Alnını alnıma

dayamışken iki alev topu gibi kehribarla karşılaşınca bir kere daha hıçkırdım. Sanırım bu hıçkırık krizim on yıl falan sürecekti. Dudaklarım sızlıyordu. Hatta cayır cayır yanıyordu. Başım dönmüş bir halde gözlerine bakarken dudaklarım benden bağımsızca yine dudaklarına doğru çekildi.

"Gökçen..."dedi kısık sesi. Nefesi dudaklarımın üzerine vurunca gözlerim tekrar kapandı. Minik bir buse bıraktı bu sefer dudaklarıma. Sonra dudak kenarıma. Yanağıma, sus çizgime, şakağıma, yüzümün her bir milimine. Öylece durdum sadece. Her bir öpücüğünde daha da mayıştım. Ve en son nefesi sol gözümün üstünde hissettim.

Gözlerimden öpüyordu...

Anlık bir istekle kedi gibi daha çok sokuldum kocaman gövdesine. Elimle ensesindeki saçları yavaşça okşadım. Günlerce sarılsam doyamayacakmışım gibi anlamsız bir açlık vardı içimde. Gerçekten bu kadar duygunun hepsi benim içimde mi gizliydi? Yıllardır benimle miydi?

Tam kendimi daha çok bırakıp kolumu omzuna daha sıkı doluyordum ki anında hala kapalı ve Murathan'ın dudaklarının üzerinde olduğu gözlerimin önünde bir görüntü belirdi.

Günlerce ağlayan annem,yüzümüze bile bakmayan annem,Gökalp'in doğumunda ben doğurmayacağım diye hastaneye bile inatla gitmeyen annem, annesine en ihtiyaç duyduğu anda annesi yüzüne bile bakmayıp, süt vermeyince açlıktan çığlık çığlığa ağlayan Gökalp, küçücük elleri ile kardeşini susturmaya çalışıp bir yandan da annesinin ona bakmayan gözlerinden yaşlarını silen Gökçen...

Ben istemiyordum.

Ben annem olmak istemiyordum...Ben bu görüntü içinde kendimi bir daha görmek istemiyordum. Bir kere daha elimi birinin tutmasına alışıp sonra tek başıma kalmak istemiyordum.

Bana bunu tekrar kimsenin yapmaya hakkı yoktu.

Anında gözlerimi açtım.Ne yapıyordum ben?! Bu kadar mı iradesizdim gerçekten?

Alev alev bana bakan gözleri ve dudakları tam dibimdeyken bu son şansımdı. Bir daha asla kaçamayabilirdim. O yüzden anlık topladığım bir güçle hala nefes nefeseyken elimi gövdesine atıp şiddetle geri ittim.

Bocaladı. İfadesinden bu net belli oluyordu.

"Dur."diyerek zorla toparladım nefesimi ve kelimelerimi. Kollarımı hızla boynundan çözüp elimi aramızda bir duvar gibi kaldırdım. "Bana bunu

yapmaya hakkın yok Murathan..."dedim güçsüz bir sesle. "Bana yine bunu yapmaya hakkın yok."

Bana doğru bir adım atıp, "Gökçen..." diyordu ki elimi daha güçlü bir şekilde çektim aramıza.

"Sakın!" dedim ağlamak üzereyken. Gözlerim doluyordu. Genzim yanıyordu.

"Kaçacak mısın gerçekten bundan?" derken üzgün ve ne yapacağını pek bilemez bir hali vardı. "Kaçabilecek misin?" diye eklerken ise kendinin asla bunu yapamadığını sesli söylemese bile söylemiş kadar olmuştu.

Bilmiyordum. Hiç bir şey bilmiyordum. Bildiğim tek şey annem gibi olmak istemediğimdi. "Biz bu saatten sonra ne arkadaş olabiliriz ne de başka bir şey. Bırakalım bari Pamuk ve Kepçük güzel kalsın olur mu? Onları da mahvetmeyelim. Sen kendi yoluna bak, ben kendi yoluma. Önceden nasıl unuttuysak yine unutalım. Yine hiç yokmuşuz gibi devam edelim hayatlarımıza."

Devamını getiremedim. Yutkunup öylece kaldım.

Göz bebekleri titredi. Sanırım ilk defa bu kadar güçsüz duruyordu karşımda. Hiç bir ifadesizlik yoktu yüzünde. Ne varsa okumam, görmem için direkt bendeydi titreyen bakışları. Yapma dercesine başını sola eğip büyük Murathan'ı gördüm görelili baktığı en savunmasız bakışı atınca içimden öyle bir şey koptu ki...

Ruhum paramparça oldu.

İkimiz de birbirimize öylece bakarken aradan yığınla sessiz kelime aktı. Babalarımız, onları beklediğimiz günler, her telefon çalışta ürperen yürekler, kayıplar, gözyaşları, ayrılıklar, acılar, geride kalanlar...

Benimse yanağıma doğru tek bir gözyaşı ağır ağır süzüldü en sonunda.

Bakışları yanağıma düşen gözyaşını takip etti. Çene kasları ani bir şekilde hareketlendi. Anında kaşları çatıldı. Sinirleniyordu. Çatık kaşlar atından bana bakan yakıcı kehribarları görünce buna daha da emin oldum.

Gözlerine bir daha bakmamak için yoğun bir savaş vererek hızla arkamı dönüp kapı koluna yapıştım. Açtım ama bir adım atar atmaz durdum. Gitmek istedim ama bir adım dahi atamayan ayaklarım az önceki öpüşmeden de olsa gerek olduğu yere çakılmış gibiydi. Yanına gitmek istiyordum. Sarılmak istiyordum. Öpmek istiyordum. Gövdesine sinip kokusuna saklanmak istiyordum. Yapamadım ama hiç birini. Öylece kaldım.

Döneyim istedim ama dönemedim. Gideyim istedim ama gidemedim. Sırtım ona dönük, titreyen dudaklarımla öylece durdum sadece... İkimizden de ses çıkmadan bir iki saniye öylece bekledik.

Ne o gidebildi, ne de ben...

"Gitsene o zaman..."dedi arkamdan gelen çatallanmış sesi. "Niye bekliyorsun?"

"Önce sen git."diye bildim sadece.

"Ben gitmem dedim."dedi anında. "Gidemem."

Bekledim. Derin bir nefes verdim. "Ben de gidemem..." diye mırıldandım sessizce.

Bir süre daha sessiz kaldık. Artık gözyaşları oluk gibi akıyordu yanaklarıma. Yine de omuzlarımı dik tutmaya çalıştım.

"İlk ben gidersem..."dedi hafif kısık gelen sesi. "Daha iyi olacak mısın?"

Olmayacaktım. Biliyordum. Ama başımı hızla aşağı yukarı salladım. "Olacağım."

Bir iki saniye ses çıkmadı. Sonra ise hemen arkamda bedenini hissettim. Saçlarıma değen nefesini... Kokusu etrafımı sarıp sarmalarken gözlerim yavaşça kapandı. Bir gözyaşı daha yavaşça düştü yanağıma. Bu duygudan korkuyorum demiştim. Gerçekten korkunçtu. Büyüktü. Yakıyordu. Canıma okuyordu. Nefesi saçlarımdan ayrılırken eli yavaşça parmaklarıma dokundu. Hıçkırmamak için nefesimi tuttum. Gözlerimi ise hiç açmadım.

Kehribarlarına bakarsam yanardım. Bu duygu beni cayır cayır yakardı...

Onun eli ise parmaklarıma hafifçe dokunup geri çekildi. Sonra ise sağımda, solumda, arkamda, önümde, her yüzüne düşen her milimetre karemden büyük bir boşluk hissettim.

Murathan gitmişti.

Gözlerimi açmadım. Yumruklarımı sıktım. Dişlerimi sıktım. Ağlamamak için kendimi tuttum ama gözlerim kapalıyken bile gözlerimden akan oluk oluk yaşlar hiç yardımcı olmuyordu. Daha fazla ayakta duramayarak olduğum yere çöktüm. Gözlerimi yine açmadım. Ama artık tutamadım. Ellerimi yüzüme kapatıp ağlamamın etkisi ile şiddetle inip kalkan omuzlarımı durdurmaya çalıştım fakat çok zordu.

Ve tutmadım. Zira artık gücüm yoktu. Bir duygumu daha tutmaya zerre gücüm yoktu. Üzgündüm. Git diyen bendim ama çok üzgündüm. Artık hastane içi demeden böğüre böğüre ağlamaya başlamışken yanıma gelen, neyiniz var diyen hiç bir hemşireyi hatta hastayı ve hatta güvenlikçiyi bile umursamadım.

Sadece çöktüğüm yerde, ellerim yüzüme kapalı bir şekilde ağladım.
Ağladım ve ağladım.

Ben, 26 yaşında Murathan gitti diye için için ağladım.

Tıpkı 6 yaşında Kepçük gitti diye avaz avaz ağlamam gibi.

Tabi hıçkırarak...

:)

16.BÖLÜM

"Aşk mı kaderi kovalar, kader mi aşkı? Daha kimseler çözemedi bu bilmeceyi..."

**SHAKESPEARE*

Sindiği duvar dibinden sınıfı gözetlemeye devam etti Barbaros. Sanıyordu ki kendi eğitim hayatında bile hiç bir sınıfına bu denli bakmamıştı. Hayat işte. Nelere kadirdi. Sabırsızlıkla dudaklarını dişledi. Ellerini birbirine sürttü. En son ki mezhep skandalından sonra kızın yüzüne bakacak yüzü pek yoktu ama görmezse de deli çıkacaktı. En iyisi yüz­süz ol­mak­tı.

Beklediği kişi sınıftan koşarak çıkınca hareketlendi. "Metecan."dedi hafif yüksek bir sesle. "Lan Metecan!"

Mete iki arkadaşı ile koridorda salak saçma hareketler yaparken bakışlarını hızla sesin geldiği yöne çevirdi. Barbaros'u görünce ise kocaman gülerek ona doğru koşmaya başladı.

"Barbaros abiiii!"

Barbaros yere eğilip boy hizasına gelirken Mete koşarak gelip sıkıca boynuna atladı. Barbaros bu sevgi gösterisine anında daha sıkı sarılarak cevap verdi. Geri ayrılınca ise elini Mete'nin saçlarına atıp karıştırdı. "Naber lan?"

"İyi." dedi Mete tatlı tatlı. "İş güc işte."

Güldü. "Ne işi oğlum? Okuma yazmayı çöz sen önce."

"Çözdümkine."

"Öyle mi? Ne öğrendin mesela?"

Mete ciddileşti. "Eeee." dedi kelimeleri uzata uzata. "Sonra küçük eeee, büyük aaaaa küçük aaaaa, büyük ıııı küçük ıııı."

"Aynen." dedi Barbaros umutsuz bir bakışla. "Baya şey öğrenmişsin yav."

Mete ise aşırı ciddiydi. "Öyle tabi." dedi bu ciddiyetini koruyarak. "Ayrıca zengin olmak için okumaya gerek yok Barbaros abi. Okumadan da zengin olabilirim ben. Annemler zorla gönderiyor okula. Mecburmuşum. Neden buna mecbur olayım?"

Ne dese bilemedi. Haklıydı. Okumayanlar daha çok zengindi. Ama bunu derse Hasan abi ağzına taksit taksit sıçabilirdi. Bu yaşansın istemezdi.

"Sen yine de oku." dedi. "Okumuş zengin ol." Derin bir nefes verip asıl noktaya giriş yaptı. "Eeee... Satış işleri ne alemde?"

"Kötü." dedi Mete üzgün üzgün. "Babam kızdı. Bir şey satarsam artık bana harçlık vermeyecekmiş."

Hasan abi resmen rızkıyla oynuyordu. Hoş değildi. Kusura bakılmasın Hasan abiydi. Ama şu an yapacağı şeyi yapmak zorundaydı yani. "Sen de sat bir şeyler öyle çıkar harçlığını oğlum." diye muazzam bir akıl verdi.

"Öyle yapıyorum zaten." diyen Mete ise sağ olsun içine büyük bir su serpti. Yoldan çıkarmasına gerek yoktu. Mete zaten yolda değildi.

"Sen nasıl Hasan abinin oğlusun ben hiç anlamış değilim ya neyse..." dedi gülerek. Sonra ise anında ciddileşerek kendi konusuna döndü. Sınıf kapısına kaçamak bir bakış daha attı. "Bilge öğretmenin nerede bakım?"

"Sınıfta."

Mantıklı bir cevaptı. Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Bir kaç saniye sessiz kaldı. Sonra ise tekrar Mete'ye odaklandı. "Harbi hiç vukuatın yok mu Metecan? Bana olay lazım koçum."

"Yok." dedi Mete. Sonra ise ekledi. "Ama senin için 10 kağıda bir şeyler düşünürümkine."

"10 mu?" dedi şaşkın şaşkın. "Yuh lan. 25 kuruşa ne oldu."

"Zam...Piyasa böyle Barbaros abi."

"Sen harbi dolandırıcısın oğlum ha."dedi umutsuz bir bakışla.

Hasan abi haklıydı. Minik yavrusu boyundan büyük günahlara batıyordu. Bu cevaba Mete hafifçe gülünce buna biraz daha emin oldu. Sınıfa bir dertli bakış daha attı. Yapacak bir şey yok. Gitmeden yakalamalıydı. Zülküf ve Sülü ile gelince heyecan yapıyor, eli ayağı birbirine dolanıyordu.

Timur komutan doğru söylüyordu. Böyle çok daha iyiydi. Bir am rambosu ve aşkına eşkiya hırbodan ne hayır gelebilirdi ki?

"10 mu diyorsun şimdi en son?"diye pazarlık yapmak adına Mete'ye döndü.

Mete minik bir düşündü. Sonra ise şöyle bir karara vardı;"Sen tanıdıkısın. 5'e bırakırım."

Çaresizce elini cebine atıp 5 lira çıkardı. "Al lan, al." dedi hızla. "Koş git ne olay yapacaksan yap. Ha bana bak. Ben buraya seni almaya geldim ona göre. Başka bir şey ötmek yok."

Mete başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise elini tekrar Barbaros'un gözüne doğru uzattı. "Susma payı alayımki."Parmaklarını ileri geri açıp kapattı. "5 lira 25 kuruş..."

"Susma payı ne lan? İliğimi mi kurutacaksın oğlum?"

Mete sırtıttı."Bilge öğretmenime aşık olduğumu Bilge öğretmenime söylememem için ayırdığım pay."

"Lan."diyerek Barbaros hızla Mete'nin ağzına yapıştı. Panikle sınıf kapısına bakıp tekrar önüne döndü. "Lan oğlum sessiz olsana! Kim dedi bunu sana?"

Mete ağzındaki eli geri itti. "Oooooo."dedi bilmiş bir havayla. "Bizim evde herkes biliyorkine Barbaros abi."

Barbaros derin bir nefes verdi. "Allah kimseyi sizin elinize düşürmeye." dedi en dertli haliyle. Elini cebine atıp bir beşlik daha çıkardı. 25 kuruş aradı ama yoktu. "Al şu 50 kuruşu." dedi parayı Mete'nin eline sayarak. "Şimdi içeride Bilge öğretmenine bizimle gelmesi için yapışacaksın koçum, tamam mı? Bak fazladan 25 kuruş verdim. Yaparsın artık bir şeyler."

Mete yine güldü. "Eyvallah Barbaros abi." dedi parayı cebe indirirken. "Öğretmenimin 'ama Meteciğim böyle olmaz ki' sesini duyunca gel sınıfa tamam mı?"

Barbaros başını hızla aşağı yukarı salladı. Mete koşarak sınıfa dalınca ise anlık bir aydınlanma ile mal mal bakakaldı. "Çocuğa bak." dedi aynı mallığı

sesine de yansıtarak. "7 yaşında benden zeki amına koyim. Valla utandım heşimce."

El kadar çocuğun eline de düştüğüne inanamıyordu ama yapacak başka bir şeyde yoktu. Tek seçenek dolandırıcı Mete'den geçiyordu. İnşallah bankadan kredi çekmek ya da tefeciye gitmek zorunda kalmadan bu işi halledebilirdi yoksa Mete götündeki donu dahi alabilirdi.

Yaklaşık 5 dakika bekledikten sonra içeriden yükselen, "Ama Meteciğim böyle olmaz ki..." sesiyle olduğu yerde dikleşti. Kod gelmişti. Zaten bu sesi artık nerede duysa tanırdı. Bin kişi konuşsa arasından seçebilirdi.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Omuzlarını dikleştirdi. Terleyen avuç içlerini pantolonuna sürttü ve bu sefer bütün cesaretini toplayıp sınıfa daldı. Ve sınıfa girer girmez gördüğü sima ile sanki ömrüne güneş doğdu.

Bilge bütün tatlılığı ile öğretmen masasının önünde dikilmekteydi. Dikkatle Mete'ye bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Çıkış saati olduğundan sınıfta çok öğrenci yoktu. Uzun,sarıya çalan kumral saçlarını bugün at kuyruğu yapmıştı. Yakışmıştı.

Zaten Barbaros'a göre ona her şey yakıştırdı... Ama şu an toparlanmalıydı. Bir kez daha bir mallık yaparsa bu kez harbi ağzına sıkabilirdi.

Derin bir nefes alıp kendini toparladı ve en seksi sesini kuşanmaya çalıştı. "Bilge hanım."

Bakışlar anında ona dönünce otuz iki diş sırtma isteğini zapt edip öne doğru iki adım attı.

"Barbaros bey." dedi Bilge hemen.

Mete tatlı tatlı göz kırptırıp ona koşunca tebessüm ederek elinden tuttu. Aferindi Meteydi.

"Bir sorun mu var?"dedi gayet doğal bir hava vererek.

"İyi ki geldiniz."dedi Bilge dertli dertli. "Yoksa yine Zeynep hanım ya da Hasan beyi aramak zorunda kalacaktım." Mete'ye hafif kınayıcı bir bakış attı. "Arkadaşlarının tokalarını alıp başka arkadaşlarına satmaya çalışıyor ufaklık."

Yavaşça Mete'nin saçını okşadı. Aldığın para helal olsundu Meteydi...

Ama bu okşayışın aksine kınayıcı bir bakış kuşandı. "Hay Allah." dedi. Bakışlarını yanında ki Mete'ye eğdi. "Oğlum,yavrum,evladım."dedi başını her okşayışında. "Sen neden böyle yapıyorsun bakım canım benim?"

Mete cevap vermeden öylece bakınca bakışlarını Bilge'ye çevirdi. "Siz hiç merak etmeyin. Ben kendisi ile konuşacağım. Hasan abi ve Zeynep ablaya da iletacağım. Hiç şüphemiz olmasın."

Bilge gülümsedi. "Çok teşekkür ederim.Bu arada siz neden gelmişsiniz?"

"Mete'yi almaya." dedi hızla. "Öyle bir geçiyordum. Bugünde ben alayım dedim." Sırıttı. "Ama iyi ki de gelmişim değil mi?"

"Öyle..."dedi Bilge zarif bir tebessümle. Salakça bir şey demekten bir tık korktuğu için az konuşmayı tercih ediyordu. Bordo bereliler zeki olurdu sonuçta. Salak durumuna düşmek istemezdi.

Barbaros ise artık erimeye yakın bir maddeydi ama olabildiğince dik durdu.

Bilge sağdan soldan koşan öğrencilerinden birine bağırdı. "Akif, koşma oğlum." Tam önünden geçen bir öğrenciyi yakaladı. "Sude!" dedi kınayıcı bir bakışla. Önündeki minik kızın sweatının sürgüsünü çekip sağını solunu düzeltti. "Zaten hastasın kuzum. Neden önün açık geziyorsun? İyice üşüteceksin."

Minik Sude gülüp neşeyle tekrar geri koşarken Barbaros bu manzaraya içli içli bakmaktaydı. Böyle bir şeyi nasıl sevemeyebilirdi ki? Vallah bu güzelliği görüp sevmemek günah olurdu...

"Çok güzel..."

"Efendim?"diyerek ona dönen Bilge ile duraksadı.

O onu sesli mi düşünmüştü?

Diline bir kurşun daha sıkma isteği ile doldu ama hiç bir rezillik mezhep sorma skandalını geçemeyeceği için hemen toparladı. "Öğretmenlik." dedi hızla. "Yani öğretmenlik çok güzel olmalı."

"Göründüğünden daha zordur ama hissettirdiği duygular güzel." Barbaros başını yavaşça aşağı yukarı sallarken Bilge bir soru daha yöneltti. "Peki siz? Yani askerlik...Zor mu?"

Oysa bu soruyu sormamalı mıydı? Aşırı tedirgindi. Bordo bere gizli olur demişti Gökçen. Kimseye demeyin demişti. Bu sorudan bildiği anlaşılır mıydı?

Bütün bu endişeleri Barbaros gülünce usulca eridi. "Bizimki de göründüğünden daha zor ama güzel. Şeref tir asker olmak."

Rahatlayan Bilge'de güldü."Eeee bordo beresiniz tab..."diyordu ki durdu. Rahatlamaz olaydı. Hızla dilini ısırdı. Gülüşü bıçak kesiği gibi kesildi yüzünden. "Çok pardon."dedi yoğun bir panikle. "Gerçekten çok pardon. Bu bilgi gizli oluyordu değil mi? Gerçekten çok özür dilerim. Ama kimseye demedim. Demem yani. Sır. Valla demem. Ben siz olunca dedim yani yoksa Gökçen dedi bana kimseye deme diye. Demedim yan..."

Panikle peş peşe dizdirdiği kelimelerini Barbaros anında durdurdu. "Bilge hanım..."

"Efendim..."dedi panik ve mahcup bir ifadeyle.

Barbaros'un gülüşü büyüdü. "Sakin ol. Sorun değil."

"Değil mi gerçekten?"

"Değil."dedi Barbaros hemen.Sonra ekledi. "Yani sana değil."

Bilge önce ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra ise hafif utangaç bir tebessüm kondurdu dudaklarına. Zira gerçekten anlamsızca utanmıştı. Yani ne demeliydi ki şimdi?

Ama Barbaros'un da ondan farkı yoktu. Şu an ne demesi gerektiğini pek kestiremediğinden bu seferde itikatta mezhebini sormamak adına Bilge'nin hafifçe kızaran tontiş yanaklarına bakmayı tercih etti. Derken ortamın imdadına Mete yetişti.

"Gidelim Barbaros abi."dedi. Hızla masasına koşup boyu kadar olan çantasını sırtlandı. Sonra tekrar neşeyle koşup Bilge'nin eline yapıştı. "Hadi siz de bizimle gelin öğretmenim."

Metecan...diye içinden geçirdi Barbaros. Tefeciye de gitsem sana hepsi helal olsun be koçum.

Gidince Süleyman ve Zülfikar'ın yüzüne de enine boyuna tükürecekti.

"Olur mu hiç öyle Mete?"dedi Bilge mahcup bir sesle. "Siz gidin kuzum. Ben gelirim.Hadi."

"Asıl öyle olmaz."diyerek Süleyman'dan öğrendiği kadarıyla krizi fırsata çevirme taktiğini öne sürdü. "Daha işin yoksa gel bırakalım."

"İşim bitti ama ben rahatsızlık vermeyeyim size. Ev yakın zaten. Lojman bize ters. Boşuna yolunuzu değiştirmeyin."

"Değiştirmeyizkine."dedi Mete yerinde hoplayarak. "Oradan ilerler eve gideriz." Bilge'nin elini çekiştirdi. "Lütfen siz de gelin öğretmenim, lütfennnn."

"Ha benim doblodan utanıyorsan ona bir şey diyemem."dedi Barbaros gülerek.

"Olur mu hiç?! Ben çok seviyorum arabanı..Yani arabanızı.Bence çok tatlı."

"Seven tek kişi olabilirsin."

"Bakmayı bilmiyor diğerleri demek ki..."dedi Bilge tatlı tatlı. Sonra masasına ilerleyip çantasını aldı. "Eeee çıkalım o zaman."

Mete neşeyle yerinde hopladı. Bir Bilge'nin elinden tuttu bir Barbaros'un. Barbaros yandan bir göz kırpınca yerinde daha çok hoplamaya başladı. Üçü

birlikte sınıftan çıkıp okul çıkışına ilerlediler. Ama bu kadar sessizlik biraz gericiydi. Saçmalamadan konuşmalıydı Barbaros. Bu yüzden gelmeden önce hazırladığı yegane sorulardan ilkinin yöneltti.

"Alışabildin mi Silopi'ye?"

"Yani..." dedi Bilge. "Hatay kadar güzel değil benim için ama idare ediyoruz."

"Hatay'ın yemekleri yeter be. Hele o Fellah Köftesi...Bayılırım valla."

"Ben de çok severim." dedi Bilge. "Çokta güzel yaparım."

Barbaros sırttı. Tam arabanın önüne gelmişlerdi. "Ona şüphem yok."dedi. Bütün havasını korumaya çalışarak arabanın kapısını açtı. Dizlerinin bağı çözülmeden hemen arabaya bindi. Çok şükür bu noktaya kadar saçmalamamıştı.

Niyet etmişti bundan sonrası için saçmalamadan bu işten sıyrılmaya.

Amin.

Ama Bilge elini kapı koluna atar atmaz kol elinde kalınca öylece kalakalmıştı. Elindeki kola bakarken boş boş göz kırptırdı.

Mete güldü. "Naptınız öğretmenim?"

"Yanlışlıkla oldu."dedi panikle. "Hızla yerine takmak için bir hamle yaparken Barbaros'da tekrar arabadan çıkmış bulunuyordu.

"Ne oldu?"

"Özür dilerim Barbaros bey."dedi mahcup bir halde. "Ben tuttum elimde kaldı. Gerçekten bilerek olmadı. Hemen takarım şimdi."

Barbaros'un ciğeri anlık yanmıştı ama umursamadı. "Yoh yavvvv!"dedi abartılı bir neşeyle. "Ne özürü.Vurun girsin yerine. Sizden önemli mi?"

Bilge bir şey söyleyemeden öylece kalınca yanına gidip elinden nazıkçe kolu aldı. Parmak uçları tenine değince ikisinin de bakışları anlık kesişti. Bilge ürkekçe parmaklarını geri çekerken Barbaros parmaklarının titrememesi adına yoğun bir savaş vererek dönüp kolu yerine takmaya çalıştı.Ama olmuyordu. Bütün hava batmak üzereydi.

"25 kuruş verirsen ben takarım Barbaros abi."diye bir öneri sundu Mete.

"Lan!"diye çıkışıyordu ki durdu. En sevecen haliyle tekrar sırttı. "Olur mu hiç evladım? Sen geç içeri otur bakim."

Zorla da olsa kolu yerine takınca keyifle sırtarak kapıyı kendi açtı. Kibarca Bilge'ye döndü. "Buyurun."

"Teşekkür ederim."

Bilge öne, Mete ise arkaya binince o da hızla kendi tarafına koştu. Güzelini büyük bir şefkatle çalıştırdı. Çok bir şey demek istemiyordu ama

Murathan komutanı güzelinin vitesini sökmüştü resmen. Hayır yani bu narin yavruyu nasıl bu kadar hoyrat kullanabilirdi?! Ama bunu derse vites araba yerine olmadık yerlerine takılabilir. Zira Murathan komutan bu aralar 10 kat fazla sinirliydi. Bu yaşansın istemezdi.

Arabayı çalıştırdı. Sonra ise önceden hazırladığı şarkının çalması için radyoyu açtı. Ortamı muazzam bir Ferdi Tayfur sesi doldururken huzurla sırttı.

"Varlığının tiryakisi, yokluğunun delisiyim

Varlığının tiryakisi, yokluğunun delisiyim

Beni senden mahrum etme

Gözlerinin hastasıyım

Beni senden mahrum etme

Gözlerinin hastasıyım...

Sevgim yüce dağlar kadar

İçerimde volkan kaynar

Anlamazsın sen küçüğüm

Sevdalılar beni anlar..."

"Offff! Bu nekine Barbaros abi ya?!" diye huysuzlanan Mete huzuruna baltayı vurdu.

"Nesi varmış evladım?" dedi en sevecen haliyle.

"Sıkıcı..." dedi Mete harfleri uzata uzata.

Arkaya cebindeki bütün 25 kuruşları fırlatma isteğini zor tuttu.

"Zevkler herkeste farklıdır Mete." dedi Bilge tatlı tatlı. "Sevmesek bile saygı duymak zorundayız. O yüzden böyle kelimeler kullanmıyoruz bir daha. Tamam mı tatlım?"

"Ama sıkıcı öğretmenim."

"Tamam." dedi Barbaros zarif halini sürdürerek. "Sen söyle evladım. Ne açalım?"

Mete sırttı. "Kızgın güllerin üstüne düşmüş dolunayım ben."

"O ne lan?" dedi Barbaros.

Bilge ise güldü. "Yeni nesil işte..."

"Kızgın güllerin üstüne düşen Merkür'ü bırak ta bunu dinle sen oğlum bunu." dedi Ferdi babanın sesini daha çok açarak. "Asıl sanat bu."

Mete oflarken Bilge'nin dudaklarında her zamanki gibi zarif bir gülücük asılıydı. Bir süre sessiz kaldılar.

"Barbaros bey..." diyen Bilge sessizliği böldü. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Bey'e gerek yok." dedi Barbaros. "İsmimi söylemen yeterli. Öyle bir garip oluyor. Kaymakammışım gibi hissediyorum." Bilge güldü. O da gülerken şöyle bir ekleme yaptı. "Benim de Bilge dememde bir sakınca var mı?"

"Yok."dedi hemen. "Hiç sorun değil."

"Peki Bilge..."dedi Barbaros sırtarak. "Evet, seni dinliyorum. Ne soracaktın?"

"Şey..."dedi Bilge. Sonra durdu. Yutkundu. Arkadaki Mete'ye bir bakış attı. Az önce sevmediği Ferdi Tayfur eşliğinde candan bakarken dertli dertli kafasını sağa sola sallıyordu.

"Evet."dedi Barbaros cesaret vermek adına.

"Bordo berelilerin denizin altında 10 saat nefessiz kalabildiği doğru mu?"

Bunu beklemiyordu. Daha özel bir soruya hazırlamıştı kendini oysa. O yüzden hafif bir bocaladı. Sonra ise şöyle bir cevap verdi. "Denemedim ama pek sanmıyorum..."

Bilge utançla dişledi dudağını. Kesinlikle ağzını açmamalıydı. "Çok saçma bir soru oldu değil mi?" dedi utana sıkıla. "Özür dilerim."

"Yok estağfurullah." dedi Barbaros hemen. Sonra ise güldü. "Saçma değil ama beklenmedik olduğu doğrudur."

Rahatlayan Bilge'de sırttı. "Hep merak ederdim de..."

"Özel eğitim alan SAT komandoları uzun süre suyun altında kalabilir. Biz de eğitim aldık ama su konusunda onlar kadar iyi değiliz. Bizim alanımız karada harp. Onlar da karada bizim kadar iyi değildir mesela. Ama iyi değil dediğimiz diğer herkesi sollar. Öyle diyeyim yani."

Bilge güldü. "Hakkınızdaki şehir efsaneleri doğru yani ha?"

Barbaros cevap vermedi. Sadece hafifçe güldü. Yeryüzünde kurt gökyüzünde kartal derlerdi onlara. Efsanenin de ötesindeydiler. Görünmez kahramanlardı. Şehit düştüklerinde televizyonda 3 saniye isimleri bile geçmezdi. Göreve gittikleri bile bilinmezdi. Onlar devletin görünmez kanatlarıydılar. Haklarındaki efsaneler azdı bile.

"Siz... Yani sen." diyerek hemen kendini düzeltti Bilge. "Nerelisin?"

"Erzurum."dedi Barbaros hemen.

İlk defa sorulan kişisel bir soruyu tabi ki anında havada kapacaktı.

"Soğuk..."

"Ama güzel."dedi Barbaros anında.

"Sizin de cağ kebabının namını çok duydum ama yemek nasip olmadı hiç."

Bütün cesaretini topladı Barbaros. Derin bir nefes verdi ve en öldürücü hamlesini ortama saldı. "Eeee yeriz bir gün..."

Bilge göz ucuyla ona bakıp boş boş göz kırptırırken o önünden başka hiç bir yere bakmıyordu zira bir tık utanmıştı. Ama Bilge'nin de ondan farklı yoktu. O da utançla önüne döndü. Sanıyordu ki yanakları kızarıyordu. Neden böyle olmuştu?

"Bana 10 lira verirsiniz annem size kebab yaparkine." diye arkadan bir yükselince ikisi de aynı anda dertli bir nefes verip şöyle dedi;

"Mete!"

Mete geri sindi. "Offff!"

Bir kaç dakika sessiz kaldılar. İkisi de saçmalamamak adına susuyordu ama ikisinin de bundan haberi yoktu. Derken bu sessizliği Bilge böldü.

"Geldik." dedi sakince. "Burada ineyim ben."

"Eeee ama çok yakınmış." dedi Barbaros dertli dertli. Yavaşça arabayı durdurdu. "Olmadı ki böyle."

"Efendim?"

Barbaros kendine söverek hemen durumu toparlama kanalına geçti. "Yani şey...Eve daha vardı. Tam önünde bıraksaydım. Olmadı böyle."

Mükemmel bir kıvrımaydı. Gidince kendini tebrik edecekti.

"Yok." dedi Bilge en narin haliyle. "Komşular yanlış anlar şimdi." Gülümsedi. "Tekrardan çok teşekkür ederim." Arabadan inip arkaya eğildi. "Ödevlerini yap tamam mı Mete? Eksik istemiyorum yarın."

"Tamam öğretmenimmmmm!"

Bilge güldü. Bu gülüş Barbaros'un kalbine nasıl bir ok atmıştı farkında bile değildi oysa. O yüzden Bilge'nin ona dönüp, "Sen durumu tekrar ailesine anlatırsın." cümlesine son derece mal bir cevap verebildi.

"Hangi durumu?"

Bilge boş boş göz kırptırdı. "Mete'yi...Hasan bey ve Zeynep hanıma..."

Murathan komutan aklını sikeyim derken son derece haklıydı...

"Ha o..." dedi aydınlanmış bir ifade ile. "Sen hiç merak etme. Çok ciddi bir konuşma yapacağım ben onlarla. Gözün arkada kalmasın."

Bilge gülümsedi. Sonra tam kapıyı kapatıyordu ki durdu. "Şey..." dedi her zaman ki utangaç haliyle. "Bu arada amelde mezhebim gerçekten Hanefiymiş. Anneme sordum da..."

En malından sırttı Barbaros. Hatta imkan olsa eriyip arabanın balatalarından çıkardı. "Ne güzel. Ben de Hanefiyim." dedi mal mal.

Bilge malca sırttı. Barbaros malca sırttı.

"Bana 25 kuruş verirsiniz ben de Hanefi olu..."diyerek ortama dalacak olan Mete'nin sesini ise Barbaros'un ters bakışları ve Bilge'nin, "Oldu o zaman. İyi akşamlar." sözü böldü. Bilge kapıyı kapatıp hızla eve koştu. Amacı anlamsızca kızaran yanaklarını saklamaktı. Barbaros ise arkasından bakıp içli bir nefes verdi.

"Kurban olduğum...Nasıl da ceylan gibi sekiyor."

"Hanefi ne Barbaros abi? Satılıyor mu?"

Arkaya yılmış bir bakış attı. "Hasan abinin müdürün telefonlarını neden açmadığını şu an çok daha net anladım Metecan."

Mete güldü. Hem de kıkırdayarak. Bunu gören Barbaros'da güldü. Sonra ise yönünü tamamen arkaya çevirip az önce söz verdiği en ciddi konuşmayı yapmaya koyuldu. "Her akşam seni okuldan benim almama annenle babanı ikna edersen her gün 25 kuruş veririm." Elini ileri uzattı. "Ne dersin?"

Mete ona uzatılan eli anında kavrayıp sıktı. Kurbanda dana pazarlığı yaparcasına ellerini aşağı yukarı salladılar. "Buna 25 kuruş az. 1 liranı alırım."

"75 kuruş veririm."

"1 buçuk."

"Olmaz."

"Sus payı?"

"Tamam lan."dedi Barbaros anında. "İlik kurutucu seni. Günlük 1 lira.Son teklif."

Mete kocaman sırttı. Ve bu sefer Barbaros'un elini çevirip öptü. Birde alnına koydu. Ticarete nimete saygı esastı.

"Anlaştıkkineeeee!"

Tavana ifadesizce bakmaya devam ettim. Acaba şuraya bir ip assam.... Beni taşır mıydı? Yoksa tavan tepeme çöküp öyle mi geberip giderdim? Ölmezsem annem ağzıma sıçar mıydı? Ya da daha kötüsü. Kötürümde kalabilirdim.

Cık. Bu fikir pek iyi değildi.

"Ne var acaba o tavanda?" diyen Ayşegül ile transtan çıktım.

Bıkkın bakışlarımı ona çevirdim. Yanıma tünemiş o da boş boş tavana bakıyordu.

Çiçekli intihar ipim var be Ayşegül...

"Ne olacak?"dedim. "Gözüm dalmış öyle."

Elinden cips tabakları ile içeri neşeli bir Duru girdi. "Nerede kaldı bu Bilge?" Tabakları masaya koyup ağzına bir cips attı. "Gelse de başlasa eğlence."

Ne mi yapıyorduk?

Eğlence...

Evet. Duru,ben, Ayşegül ve henüz bu aktiviteden haberi olmayan Bilge ile kız kıza eğlence günümüzdeydik. Aslında benimde haberim yoktu. Bu yegane tatil günümde amacım başımı yorgan altına gömüp zırlamak, bir kutu nutella yiyip sonra tekrar zırlamak, banyo yapıp bir de banyoda zırlamak falandı. Ama Duru ve Ayşegül bunu yapacağımı tahmin etmiş olmalı ki elleri kolları bir sürü abur cubur dolu bir şekilde kapıma dayanmışlardı.

Bugün eğlenecekmışız... Harika... Yar ben eğlencenin ta kendisiyim. Yuppi falan filan...

Boktu ya. Her şey boktu.

Elimden geldiğince üzüntümü belli etmemeye çalışıyordum ama ben üzgündüm.

Ben son dört gündür çok üzgündüm. Çünkü dört gündür Murathan'la olan konuşmamın, öpüşmemin ve ona sırtımı dönmenin üzüntüsünü üzerimden atamıyordum. Dudaklarını dudaklarımın üzerinden atamıyordum. Kollarını bedenimden çözemiyordum. Sözlerini, yüzünde ilk defa gördüğüm o savunmasız bakışı beynimden de kalbimden de bir türlü atamıyordum. Yokken bile,gitmişken bile rüyalarımın atamıyordum.

Gözüm açıkken her yer zaten oydu. Unutmak için gözümü kapatıyordum yine o geliyordu. Uyuyayım diyordum rüyamda tepeme bitiyordu.

Her yerdeydi. Lanetliymişim gibi her yerdeydi. Hani iyi olacaktım? Hani her şey daha iyi olacaktı? Hani bağlanmadan kopmak daha mantıklı

olacaktı? Neden böyleydin ben?

Hangi ara bu noktaya gelmişti bu olay? Hangi ara bu denli birbirimize tutunur olmuştuk biz bilmiyorum ama kopamıyordum. İçimi kemiren milyonlarca kurtla, aklıma sağdan soldan dolan anılarla baş edemiyordum.

Eziliyordum.

Ona koşturmak istediğim halde ayaklarım olduğu yere çakılı kaldığı için ezim ezim eziliyordum. Salak gibi küçüklükte olup bitmiş şeyleri adamın yüzüne vurduğum için dilimi koparmak istiyordum. Babası giden tek benmişim gibi bencillik yaptığım için kendimden utanıyordum. Git dediğim halde öpüşüne karşılık verdiğim için kendimi boğmak istiyordum. Üzerime çullanan bunca duygu ile ise baş edemiyordum...

Madem Gökçen kızların kalbi olmazdı benim kalbimin üstündeki bu ağırlığın nedeni neydi? Yıllarca orada öylece duran boşluğun tekrar bütün heybeti ile gelip oraya kurulmasının nedeni neydi?

Cevap basitti.

Babamın da dediği gibi,Gökçen kızların kalbi sadece sevdiğine vardı. Ve ben boku yemek sureti ile kör kütük aşık olmuştum. Bu saatten sonra inkar salaklığa girerdi. Kime kalbimin olduğu belliydi. Lanetti.

Ama gerçekten utanç içindeydim.

Murathan'ın öpüşüne zerre düşünmeden karşılık vermem aklıma gelince gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Birazda mı nazlanmazdı be insan Gökçen? Ha kızım? Hala Pamuk olduğuma, hala Murathan ne derse anında yaptığımı, ne yaparsa sorgusuzca kabullendiğine,inandığına inanamıyordum...

Tam uzak durma kararı almışken bunu bana yapmak zorunda mıydı gerçekten? Ne diye beni öpüp işleri bu kadar bok etmişti? Al bak ben şu an yine öpmek istiyordum. 4 günde yine özlemiştim. Yanına gitmek istiyordum. Askeriye kapısına dayanmak istiyordum. Ne gerek vardı yani beni böyle üzüntülere itmeye?

Adi bordo goril! Götünde çiban çıksın senin emi! Telsizi kırılınca!

Bakışlarımı tekrar tavana diktim. Orta kısım sağlam olmasa bile sağ kısım kesinlikle daha sağlam duruyordu. Oraya mı assaydım ipi?

Ben derin düşünceler içindeyken Ayşegül yanımdan ayaklanıp hızla cama koştu. "Gelir şimdi." dedi camdan bakarken. Sonra dudaklarından kocaman bir, "YUHH!" nidası döküldü. Cama daha çok yapıştı. "Bilge bir arabadan çıkıyor. Ohaaa! Kim o?"

Ben ifadesizce tavana bakmaya devam ederken Duru ışık hızında cama koştu. İkisi de cama yapıştı.

"Parmaklamayın şu camı."dedim dertli bakışlarım hala tavandayken. "Bilge şöbiyetim yeni sildi. Leke yaptığınız an götünüzle sildiririm size oraları."

İkisi de beni tabi ki umursamadı.

"Ay kim o?" dedi Ayşegül. Onlar hala 'kim bu' şeklinde heyecanlı bir tartışma içindeyken evin kapısı da açılmıştı. Bilge şöbiyetim muazzam bir kaosun içine düştüğünü bilmeden gelmişti. Kıyamazdım.

İçeri sırtarak daldı ama salonda ona dönen bütün bakışları görünce adımı yarım kaldı. En masum haliyle göz kırptırdı.

"Kız kimdi o arabaaaaa?" diye üzerine çullanan Ayşegül'le şaşkın bakışları daha da arttı.

"Senin ne işin var burada?"diye muazzam bir tepki verince istemsizce güldüm. Hastaydım bu kızın saf açık sözlülüğüne. Tam yemelikti.

"Aşk olsun."dedi Ayşegül alıngan bir ifade ile. "İnsan evine gelen misafiri böyle mi karşılar?"

Hepimize mal mal bakmaya devam etti.

"Hoş geldin Bilge."diyerek Duru arkadan el salladı. Bu ikili Allah'tan daha önceden tanışıyordu da tekrar bir tanışma faslı yapmak zorunda kalmamıştım.

"Selam şöbiyetim."diyerek ben de yayıldığım koltuktan bir selam çaktım.

"Hoş buldum..."diyebildi kız sadece. "Da...Gerçekten ne oluyor burada?"

"Eğlence."dedi Duru masaya şimdiden çöreklenmiş bardaklara kola dökerken."Buyur gel."

Önce tek tek hepimize baktı.Sonra ise gülerek başını yavaşça sağa sola salladı. "Eee bekleyin üstümü değiştirip geleyim bari."

Tam geri dönüyordu ki Gossip Girls Ayşegül kolundan yakalayıp kendine çekti. "Kız gel buraya!" diye böğürdü büyük bir heyecanla. "Kimdi o araba önce onu söyle. Valla çatlarım."

"Nasıl tanımazsın bu arabayı Ayşegül?"dedi Duru sırtarak. "O muazzam bordo doblo..."

Bunu duyan Ayşegül en dedikoducu haliyle elini ağzına kapatırken ben bile yattığım yerden doğruldum.

"Amannnnnnn!"dedi Ayşegül sırtarak.

"Neeee?"diye cırladım. "Barbaros mu bıraktı seni eve?" Ayşegül'le dura dura dedikoducu ruhum nirvana olmuş durumdaydı.

"Anlat."dedi Ayşegül. "Hemen hepsini anlat."

Haklıydı. Anlatılmalıydı.

"Ne anlatayım?"dedi şöbiyetim ne diyeceğini bilemez bir halde. "Öyle bıraktı işte."

"Niye?"dedim.

"Okula gelmiş."dedi hızla.

"Neden?"dedi Ayşegül.

"Mate'yi okuldan almaya ve durumunu sormaya."diye hızla bunu da cevapladı.

"Niçin?"dedi bu kez Duru.

"Dolandırıcı diy-" diyordu ki durdu. Eeee Mate'nin halasının yüzüne yüzüne pek denmiyordu bu tabi. "Yani şey diye..." diyerek durumu toparlamak adına kıvrandı. Baktı olmuyor tontik yanakları asılırken çatık kaşları ile çıkıştı. "Ne yapıyorsunuz siz ya? Sorgu gibi. Kötü hissettim şu an. Sanki ne var yani?"

"Ne var?"dedi Duru keyifle kolasını içerken.

"Ne ne var?"dedi Bilge.

"Aman be!"diye en sonunda yükseldi Ayşegül. "Biz sana soruyoruz ne var, sen bize soruyorsun ne var. Ne var üstüne ne var. Eeee biz sana soruyoruz. Ne var?"

Tek rakibi anneleri tarafından yetersiz bir kadına emanet edilen çocuklara bakan Bihter Ziyagil. Bilge cevap vermek adına ağzını açtı ama tekrar kapandı. Büyük ihtimal ne diyeceğini bilemediği ve bu yüzden de ezik olduğunu düşündüğü anlardan birindeydi.

"Rahat bırakın şöbiyetimi."dedim ters ters. "Yakmayın beynini yavrumun."Elimi iki kere yanıma vurup bana gelmesi için bir işaret verdim. "Gel bakim yamacıma."

Dudak büzüp pıtı pıtı bana ilerledi. "Ne diyor bunlar Gökçen ya?"dedi tontiş yanakları ile yanıma kurulurken. Barbaros'da bu yanakları ısırarak istiyor muydu acaba? Zira ben şu an aşırı ısırarak istiyordum bu tatlılığı.

Şefkatle okşadım başını. Sırıttım ve şöyle dedim. "Barbaros sana aşık olmuş şöbiyetim."

O da seviyorsa bilsindi. Benim gibi kıvrınmasıydı. Bana neydi. Seven sevdiğine kavuşmuştu...

"Eeee ama yuhh!"dedi Duru.

"Biz uğraşsaydık daha iyiydi." diye ekledi Ayşegül.

Umursamazca omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim ve olduğum yere tekrar geri devrildim. "Eninde sonunda öğrenecekti. Bana karşı duygusu var mı yok mu diye kıvranana kadar bilsin kız işte."

"Adam kendi diyecekti belki." dedi Ayşegül bana kınayıcı bir bakış atarak.

Duru güldü. "Barbaros mu? Hayatta diyemezdi o bunu. İyi oldu Gökçen'in dediği. Yoksa ben diyecektim valla."

Dertli bir nefes daha verdim. "Sen de bir şeyler hissediyorsan soğuk yapma."dedim şoka girmiş gibi bize bakan Bilge'ye. "Seven sevdiğine kavuşsun..."

Şu dakika yastığı suratıma basıp hüngürt foşurt ağlamak istiyordum ama el mecbur tuttum. Güçlü olayım derken pehlivan olmaya son bir...

"İsteseniz sizde kavuşurdunuz Gökçen hanım..."dedi Ayşegül imalı imalı. "Konuşturmayın beni şimdi."

Hastanenin göbeğinde ağlama krizine girip on saat susmadığımdan ve ertesi gün de ağlamaktan gözlerimin üstü su topladığından bu odada bulunan herkes gerçeği biliyordu. Hatta hastane bile Murathan komutanla Gökçen doktor bu sefer harbi ayrılmış diye dedikoduyu alıp yürütmüştü. Hepsine tepkisiz kalmıştım. Enteresan bir şekilde Egemen'de yanıma yöreme hiç uğramamıştı zaten.

Birleşmeden ayrılık nasıl oluyordu bilmem ama sanırım tam olarak durumum buydu...

"Başlama yine Ayşegül..."diye homurdandım.

"Onu bunu bırakında şu kızı bir dürtükleyin." dedi Duru Bilge'yi işaret ederek. "İNME İNDİ GALİBA."

Bakışlarımızı Bilge'ye çevirdik. Harbi inme inmiş gibi hareketsizce, boş bakışlarla önüne bakıyordu. Bir kaç saniye bizde boş boş ona baktık.

"Kız Bilge..."dedi Ayşegül.

"Harbi inme indi galiba."dedi Duru. "O kadar hızlı demeseydin keşke."

Yattığım yerden doğrulup kolunu dürttüm. "Şöbiyetim..."

"AŞIIK DERKENNNN!"diye böğürerek bana dönünce irkilerek elimi kalbimin üstüne attım.

"Bismillah."dedim korkuyla. Parmağımı üst dişlerime geçirip yukarı ittim. "Aklımı aldın kızım. Napyon ya?"

O ise beni hiç umursamadı. "Bildiğimiz aşk mı?"dedi fevkalade bir şaşkınlıkla.

Göz kırıştırdım. "Bilmediğimiz aşk mı var?"

"Bana ha?"dedi şaşkın şaşkın. Yok artık der gibi bir ifade kuşanıp önüne döndü. "Yok artık. Saçmalamayın ya. Adam bir eve bıraktı diye yaptığınız şeye bak şu an. Çok ayıp. Günah ya. Yapmayın öyle valla."

Harbi bu bizden de saf, dedi sol melek.

"Sadece eve bıraktı diye demedik ki."dedi Duru keyifle kolasından bir yudum daha alırken. "Önceden beri yanık o sana. Bir düğünde mi görmüş ne seni. Orada vurulmuş sana. Geçen okula da o yüzden geldi adam. Yoksa yengem biz dururken Barbaros'u mu gönderir okula Allah aşkına? Aklı sıra sana yakın olmaya çalışıyor işte. Mesela Mete'yi almaya geldim dedi dedin bugün değil mi?"

Bilge başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Önceden bir kere bile okul önünden geçmeyen adam ikidir neden sürekli Mete'yi okuldan almaya geliyor sence..?" Kendinden emin bir şekilde sırtırken ekledi. "Bu arada Mete'nin durumu nasıl? Veya sus. Söyleme. Bu sefer kimi dolandırdı hiç bilmek istemiyorum."

Güldüm. "Çocuk ticaret yapıyor. Siz ne anlarsınız..."

Duru dertli bir nefes verdi."Belli etmeyim diyorum ama valla abimler haklı. Kırk banyosunda o suya o kadar çok para atmayacaktım. Çocuk benim yüzümden para sıcıyor."

Güldüm. Ama bu sefer sesli.

"Bu Mete sürekli para yutup 3 haftada bir acile gelen çocuk mu?" diye bir soru yöneltti Ayşegül.

Gülüşüm büyüdü. "Ta kendisi. Ama bu aralar hiç gelmiyor. Bıraktı o huyunu galiba."

"Murathan abisi eğer para yutarsan benim gibi olamazsın demiş.O yüzden bu aralar pek sakın kendisi. Maşallah diyelim."

Murathan lafı geçince gülüşüm yüzümde buruk bir hal aldı. Duru ise anında dişlerini dudağına geçirdi. Murathan yasaklı kelimeydi. Ama benim de insanları tedirgin etmeye hakkım yoktu. O yüzden buruk gülüşümü anında silip kocaman gülümseyerek Bilge'ye döndüm.

"Eeeee şöbiyetim.Sen ne düşünüyorsun bu konu hakkında?"

"Ben..."dedi şaşkın şaşkın. "Ne deyim ki? Şaka falan mı yapıyorsunuz şu an siz bana? Gerçekten hakkımı helal etmem ha."

"Ben şaka yapmam Bilge."dedi Ayşegül ciddi ciddi. "Delillerle konuşurum.Ve az önceki eve bırakma olayı bana baya baya yetti."

Boş boş göz kırpmıştırmaya devam etti. Gerçekten inme iniyordu galiba. "Yani..."dedi kısık bir sesle. "Bilemedim ki şimdi...İyi de birine benziyor."

Bu noktada yanakları bir tık kızarmıştı şöbiyetimin.

"İyidir Barbo."dedi Duru anında. "Biraz odundur ama senin yanında pek bir salak. Yontacak adam sensin belli yani."

Öylece baktı. Sonra ise en utangaç haliyle bana döndü. "Gökçen,sen ne dersin?"

Göz kırıştırdım. Bu sorunun muhatabı ben miydim? Kelin ilacı olsa götüne, başına, her bir noktasına sürermiş be kızım.

"Tam adamına sordun sende yani..." diye mırıldanarak Ayşegül duygularıma tercüman oldu.

Umursamadım. Haklıydı. Öpüşüp sonra git diyen bir manyaktım çünkü ben. Nasıl bir ilişki tavsiyesi verebilirdim?

"Hadi git üstünü değiştir gel.Cips,kola, çekirdek aldık.Yerken konuşuruz uzun uzun."dedi Duru. Ortamın sessizliğinden yine derin translara girdiğimi anlamıştı muhtemelen.

Bilge,"Tamam."deyip hızla yerinden kalktı. Heyecanlı ve saf bir durumda pıtı pıtı odasına ilerledi. Yüzünde gülüp gülmemek arası bir ifade oluşu gözümünden kaçmış değildi.

"Bence gönlü var."dedim arkasında. Yerimden kalkıp masaya ilerledim."Hemen hayır demedi."

"Katılıyorum."diyen Ayşegül'de hemen yanımdaki sandalyeye tünedi.

Masadaki çeşitlere baktım. Cipsler,çikolatalar,gofretler,çerezler...Tam depresyonluktu. Harikaydı.

"Dondurmada aldın mı Duru?"dedim hevesle.

"Aldım."dedi hemen. "Dolapta. Vanilyalı aldım hem de. Senin sevdiğinden."

Ağzımı bir leblebi attım. Güldüm aynı zaman da. "Sen benim ne sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Murathan söy-" diyordu ki durdu. Fuck yüz ifadesini kuşanıp dilini ısırırdı.

Durdum. Yutkundum. Sonra ise şöyle dedim. "Murathan mı söyledi sevdiğimi?"

Aynı fuck ifadesi ile başını aşağı yukarı salladı. "Buraya gelmeden önce abime bir evrak vermek için askeriyeğe uğradım da..."dedi kısık bir sesle. "Orada gördüm. Nereye dedi. Eeee ben de size geldiğimi söyledim. Vanilyalı dondurma ve çikolatalı şeyler sever,onlardan al dedi. Ha birde portakal." Masanın üzerindeki portakal aromalı kurabiyeleri önüme uzattı. "Portakal da severmişsin."

Boğazıma oturan yumru canıma okuyacak gibiydi. Ama yüzümü olabildiğince ifadesiz tuttum.

"Nasıldı?" dedim umursamaz görünmeye çalışırken.

"Kaşlar çatık ve son derece sinirli..." diye özetledi.

Tahmin etmesi çok zor değildi bu durumu. Sinir yumağı goril...

Anlamsızca bir iki dakika sessiz kaldık. Tam o an Bilge'de gelmişti. Saçını tepesinde dağınık bir topuz yaparken hemen masanın en ucuna tünedi. Ben ise uzanıp bir portakallı kurabiye aldım. Minik bir parça ısırp çiğnemeye başladım. Ama yapmasam daha iyiydi. Boğazımdaki yumru ve ağlama isteği damağında yayılan tatla eşdeğer olarak artıyordu.

"Susayım susayım diyorum ama valla olmuyor." diye patladı Ayşegül en sonunda. "Siz bu adama nasıl git dersiniz Gökçen hanım ya..? İkiniz de deli gibi seviyorsunuz işte. Derdiniz ne?"

Önce cevap vermedim. Sakince yutkundum. "Öyle olması gerekiyordu Ayşegül." diyebilirdim sadece.

Duru ile göze geldik. Sıcacık bir ifade ile bakıyordu bana. Anlıyordu. Biliyordum.

Ortam yine anlamsızca sessizleşti. Ne zaman benim konum açılrsa bu oluyordu. Hepsinin sorusu çoktu. Farkındaydım ama gerçekten konuşmak falan istemiyordum. Ben şu an hiç bir şey istemiyordum.

"Yemek mi yeseydik önce." diye bir öneri sundu Bilge. Ortamın sessizliğini dağıtmak için sorulan bir soru olduğu bariz belliydi.

"Ben tokum." dedim hemen.

"Nasıl tok olabilirsin Gökçen?" dedi Bilge kısık bir sesle. "Az önce baktım dolaba. Koyduğum yemek öylece duruyor. Mutfakta her şey yerli yerinde. Kahvaltı bile yapmamışsın belli. Yapma ama böyle."

Yemeklerin tadı yoktu. Ne yapabilirdim?

"Bir şey yaptığım yok ki..." dedim tatlı tatlı. Bir cips alıp ağzıma attım. "Bak, yiyorum."

Kendince kızgın bir bakış attı ama aşırı minnoş bir kızgınlıktı bu. "Bu mu yediğin şey yani? Suratın kaşık kadar kaldı iki günde."

Güldüm. "Annem misin kız sen acaba?" dedim neşeyle ve uzanıp yanağından bir makas aldım. "İyiyim ben, merak etme."

"İyi falan değilsin." dedi Ayşegül.

Sırıtarak onunda yanağından bir makas aldım. "İyiyim." dedim harfleri uzata uzata. En neşeli maskemi kuşanıp kolamı şerefe der gibi ortaya kaldırdım. "Eeee hani eğlenecektik! Hadi kadeh kaldıralım."

Hepsi bana uyup Cola dolu bardaklarını ileri uzattı. Bardaklar şerefe dercesine birbirine çakınca hepimiz amaçsızca güldük.

"Gönül isterdi şuraya biraları dizeyim kızlar ama kartta limit sıkıntım var. Ayşegül'de maaşından eksiye düşmüş. Bir kadeh bile alamadık yani."dedi Duru dertli dertli.

Beni bira değil de iki büyük devirmek anca keserdi. Ama neyseydi. Elimizdeki ile yetinecektik.

"İçecek miydiniz?"dedi Bilge şöbiyetim masum masum. "Ama günah."

Yerdim bu kızı. "Sana yine kola alırdık Bilge. Merak etme." dedi Duru cola dolu bardağını tekrar ileri uzatırken.

"Keşke Aybüke'yi de çağırsaydık." diye aklıma anlık gelen fikri öne attım.

"Gelmezdi ki."dedi Duru hemen."O sevmez böyle ortamları."

Farkındaydım. Kendisini kız gününde asla düşünemiyordum. Ama bir kızlar günü daha yaparsak kesinlikle çağırıp bir şansımı deneyecektim. "Göründüğü kadar sert değil." dedim hafif bir tebessümle.

"Seni bilmem ama bana göründüğü kadar ters cicim. Gerçi şeytan tüyü var sende. O yüzden sana iyiye bilemem."

"Yaa..."dedim yok artık der gibi."Ne tüy ne tüy sorma." Derin bir nefes verdim."Eeee..." dedim hepsine dönerek."Anlatın bakalım kızlar. Madem kaynaşma günü. Dökün bakalım kendinizi."

"Valla en olaylımız sensin kuzu."dedi Duru yarım bir gülüşle."Bizim birimiz sürgünde, diğerimiz daimi nöbette, diğerimiz ölü bir doubloyla. Ama sen... "

İstemsizce güldüm."Beni konuşmak zorunda değiliz Duru."dedim neşeli olmaya çalışarak."İyiyim diyorum. Niye dönüp dolaşıp konuyu bana getiriyorsunuz siz? "

"İyi değilsin Gökçen."dedi zerre beklemeden. "Üzerine gitmeyeyim diyorum ama iyi falan değilsin. Belli ki Murathan'da değil.İçine atma. Konuş. Açılırsın."

Konuşmakla kapanacak mıydı kalbimin tam ortasında ki kocaman deliği? Hiç sanmıyordum.

Neşe maskemi yine kuşandım. Kimseyi kendi mal dertlerimle boğmama gerek yoktu. Tatlı tatlı tebessüm ettim. "Gerçekten iyiyim." dedim neşeyle. Ağzıma bir çikolata atıp Bilge'ye döndüm. "Asıl günün bombası senin şöbiyetim. Dökül bakalım."

Safikom utana sıkıla güldü."Ne diyim ki?" dedi sağa sola eğilerek. "Şaşırdım ben biraz açıkçası." Duru'ya döndü. "Gerçekten benden hoşlanıyor muymuş Duru? Bir yanlışlık olmasın?"

"Hoşlanmak ne kelime kızım."dedi Duru, Bilge'nin boşalan bardağına bir kola daha dökerken. "Adam ölüyor sen diye."

"Ben diye mi?" dedi Bilge aynı şaşkın ifadesi ile.

"Sen diye tabi."diye onayladı Duru."Ayrıca sen niye bu ben mi detayına bu kadar takıldın? Ne var sende kızım?"

Bilge dudak büzdü."Ne bileyim. Bordo bere sonuçta. Ben biraz sıradanım..."

"O işler berenin rengine bakmaz." dedi Duru kendinden emin bir şekilde. "Adam sana deli diyorum. Güven sen benim sözüme. Gökçen haklı. Sen de boş değilsen yaklaş. Soğuk yapma. Yoksa o mal hayatta açılmaz sana."

Bilge yerinde anlamsızca kıvrandı. Saçını kaşıdı. Dudağını dişledi. En sonunda ise şöyle bir soru yöneltti;

"Nasıl yaklaşayım ki?"

"Haaaa var yani gönlün?" dedi Duru aşırı derecede neşeli bir sesle.

Bilge kuşum ise her zamanki gibi panikti. "Yok."dedi hızla."Yok, ben o anlamda demedim onu. Ben şeyden sordum onu... Şey..."

"Kız hoşlanıyorsan söyle be."dedi Ayşegül."Ne utanıyorsun? Birinizin ketumluğu yetiyor zaten valla bir tane daha çekemem."

Başka olayda bile biz laf yiyorduk. Hale bak.

Bu yükseliş Bilge'nin bir tık yerine sinmesine neden olmuştu. "Çok ani oldu. Düşünmem lazım biraz." diye mırıldandı.

"Çok düşünme manyak olursun."diye muazzam bir öneri sundum.

"Keşke bu akli kendinize de verseydiniz Gökçen hanım." diye söylenen Ayşegül'e çevirdim bakışlarımı.

Kaseden bir leblebi kaptığım gibi kafasına savurdum. "Bak başına ağır bela olurum senin Ayşegül! Yeter artık!"

"Ay ne!?" diye yükseldi. "Kaç gündür perişansınız. Üzmeyeyim diye pek bir şey demiyorum ama bende yarıldım burada yani. Allah aşkına şu adamı neden reddettiğinizin bana mantıklı bir izahını yapın artık yoksa ben askeriye kapısına dayanacağım."

Dertli bir nefes daha verip bakışlarımı boşluğa diktim. "Asker çünkü." dedim mırıltı şeklinde. "Onca meslek dururken o yine asker çünkü. Onca yaşanan şeye rağmen o salak yine gitti asker oldu çünkü! Yine gidecek.

Babam gibi o da gidecek! Yine ben tek kalacağım. Yine ben geride kalan olacağım. Yine her şeyi ben sırtlanacağım!"

Sesim sonlara doğru istemsizce yükselmişti. Ortama derin bir sessizlik çökerken bütün bakışlar bendeydi.

"Sen de çok düşünme o zaman." diyen Duru sessizliği bozdu.

Omuzlarım çöktü. "İnan isterim Duru." Sağ işaret parmağımla başıma iki kere vurdum. "Ama buraya yapışıp kalan anılar var. Yakamı bırakmıyorlar. Babamı verdim ben toprağa. Yine mi birini vermek zorundayım? Yine sürekli birini gelecek mi gelmeyecek mi korkusuyla beklemek zorunda mıyım? Her an iyi mi diye endişe etmek zorunda mıyım? Aynı korkuları bir daha yaşamak zorunda mıyım?"

"Yengem de abimle başta asker olduğu için evlenmek istememişti. Ama sonuç gördüğün üzere Mete. Bazı şeylerden kaçmıyorsun yani." dedi Duru sakın bir sesle.

"Herkes onlar gibi olacak değil." dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak. "Biz yıllardır uzaktık zaten. Yine uzak dururuz. Alışığız yani. Anlık birbirimizden etkilendik diye hebele hübele anlamsız bir şeye dalamayız."

"Anlık mı? Çarpılmanız an meselesi Gökçen hanım." diyen Ayşegül sağ olsun sol meleğe iş bırakmadan duygularına tercüman oldu.

"Zor mu asker eşi olmak?" dedi Bilge yavrum melül melül. "O kadar mı kötü ya?"

Kızın da içini kararttık iyi mi...

"Saçmalama." dedim hafif bir tebessümle. "Şereftir asker ailesi olmak. Sen bana bakma."

"E o zaman neden kaçıyorsun adamdan?" diye son derece mantıklı bir soru yöneltti. Sonra ise, "Böyle ayrı olunca daha mı az merak ediyorsun yani?" diyerek mantıklı sorularına bir yenisini daha ekledi.

Cevap vermedim. İfadesizce önümdeki duvara bakıp kolamdan bir yudum aldım. Daha az merak ettiğim falan yoktu. Yüreğim hep ağzımdaydı. Alev almak üzereydim ama... "Bağlanmak istemiyorum." dedim sadece.

Yine alışmak istemiyordum. Yine bir elin sıcaklığına alışıp sonra yarı yolda bırakılmak istemiyordum. Babam bile gitmişti benim. İnsanın babası gidince herkes gidiyordu. Çok küçük yaşta öğrenmiştim bunu. Babam bile gitmişken Murathan neden gitmesindi? Küçükken de öyle olmamış mıydı zaten? Babam gittiği gün herkes gitmemiş miydi?

Ortama anlık bir sessizlik daha çöktü.

"Tamam."dedi Ayşegül bu kez sakince."Artık bir şey sormayacağım. Aldım cevabımı."

Güldüm. Ama neye güldüğümü ben bile bilmiyordum. Sadece amaçsızca güldüm. Sonra ise ekledim. "Başıma belasın Ayşegül."

"Ama bir tek size belayım."dedi ağzını yediğim yandan bana sarılarak. Aynı şekil gülerken ben de ona sarıldım.

"Açın şuradan bir müzik falan."dedi Duru bardağını rakı içermişcesine ileri uzatarak."Az keyfimiz yerine gelsin."

"Hemen."dedi Bilge. Telefonunu çıkarıp bir yerlere tıkladı ve masanın üzerine bıraktı. Ortamı Sezen Aksu,Rakkas notaları doldururken Duru keyifle tekrar bardağını ileri uzattı.

"Ha şöyle!" dedi biz de bardaklarımızı ileri uzatıp kadeh tokuştururken. "Az keyfimiz yerine gelsin be!"

Güldüm. Güldük. Keyifle abur cubur yiyip Barbaros'un mezhep meselesine gülerken ortamda yükselen yeni bir şarkı melodisi ile benim gülüşüm yavaşça soldu.

Yıldız Tilbe, Vazgeçtim...

*Her gün biraz daha, aşkı yitiriyor
Yüzündeki gökkuşağının ağırlı rengi
Sabahlara yakın, sessiz gelişlerin
Hırsız gibi kararsız, kararlı...*

Portakallı kurabiyeye uzanıp bir parça ısırdım. Genzim yutmam eşliğinde yanarken gözlerim de doluyordu. Zorla yutkundum. Şarkı devam etti.

*Yatağımdasın kırk yıllık yabancı
Vazgeçti direnişim
Seni sevmeyi ağır ödüyorum*

Vazgeçti direnişim

Seni sevmeyi ağır ödüyorum...

Kızlar hala bir şeyler anlatıp gülerken ben öylece bakakaldım önüme. Omuzlarım çöktü. Kolamdan kocaman bir yudum aldım. Elimdeki kurabiye parçasını zorla yuttum ve şarkının geri kalanında mırıltı şeklinde bende Yıldız ablaya eşlik etmeye başladım.

*"Vazgeç yüreğimden, düşlerimden
Yaralıyım bin yerimden
Ben değilim seviştiğin
Affedemem, beni affet
Gidiyorum uzaklara, sensizliğe..."*

Sesim her sözde biraz daha yükselip çatallaşırken gözlerimde benden bağımsız doluyordu. Kızlar susmuştu. Bütün sesler susmuştu. Hepsi bana bakıyordu. Farkındaydım ama umursamadım. Artık hıçkırı hıçkırı ağlama noktasına geldiğim an Yıldız ablada şarkının en can alıcı noktasına gelmişti. Ağlaya ağlaya hatta ağlayıp, bağıra bağıra çaresizce eşlik ettim şarkıya.

"Kahretsin... Yapamıyorum..."

Kaçtıkça sana geri dönüyorum

Kahretsin yapamıyorum

Kaçtıkça sana geri dönüyorum

Kahretsin yapamıyorum

Seni sevmeyi ağır ödüyorum

Kahretsin..."

Seni sevmeyi ağır ödüyorum..."

Omuzlarım şiddetle inip kalkarken ellerimi yüzüme kapattım. İyi falan değildim. Gülmek falan da istemiyordum. Eğlence de istemiyordum. Ben sadece Kepçük istiyordum. Kaçtıkça geri dönüyordum. Ve evet. Onu sevmeyi fazlası ile ağır ödüyordum.

"Gökçen..." diye mırıldandı Duru. "İyi misin?"

"Değilim!" dedim burnumu çeke çeke. "İyi falan değilim!"

Ayşegül yandan kollarını yavaşça bana dolayınca istemsizce kafamı göğsüne gömüp böğürerek ağlamaya devam ettim.

"Salakkkk!" dedim hala ağlarken. "Ne hakkın vardı bana bunu yapmaya, salahhhğğğğ!" Kelimeler dudaklarımdan çıkarken yamuldu adeta.

Hızla geri doğruldum. "Telefonum nerede?" dedim içimi çeke çeke. "Arayıp söveceğim o puşt! Neden yine beni kendine alıştırdı, neden? Neden durup dururken öptü beni adi gorillll! Dondurma aldı. Güzel güzel konuştu. Yaramı sardı. Elimi tuttu. Haaa!? Ne hakkı vardı benim kalbime bunu yapmaya? Nasıl zor alıştım ben onun yokluğuna haberi var mı? Niye yine aynısını yapıyor bana?! Nerede benim telefonum?"

Hangi ara geldiler bilmiyordum ama Duru ve Bilge'de tam yanıma gelmişti. Kızlar hızla elimi kolumu tutunca çaresizce olduğum yere çöktüm. Şiddetli ağlamam arttı. "Telefonumu verinnnn!" dedim sümüğümü çeke çeke. "Resmini sildim. Geri dönüşümden silinmeden geri yüklemem laaaazııığğmmmm! Bir kere daha bakayım yüzüne. Telefonumu verinnnn!"

"Tamam." dedi Ayşegül beni tekrar gövdesine çekerek. "Geri yükleriz resmi, tamam."

"Yüklemeeeeeeğğğ!" diye böğürdüm bu kez." Geri dönüşümden de sil ben görmeden. Geri yüklememe izin vermeeeeeeğğğğ Ayşegüllllll!"

Ne yaptığımdan gerçekten haberim yoktu. Sadece Ayşegül'ün omzuna yaslanıp böğüre böğüre ağladım.

Bir el sırtımı ovaladı. Bir el saçımı okşadı. Başka bir el elimi tuttu. Hepsi bana sıkı sıkı sarıldı. Ben ise hepsinden güç bularak daha çok ağladım.

Çünkü kalbi olmayan Gökçen kız olmak bunu gerektirirdi...

***"Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Sus deyip adınla başlıyorum
İçim sıra kımıldıyor gizli denizlerin
Hayır, başka türlü olmayacak
Ben sana mecburum bilemezsin..."
*ATTİLA İLHAN***

"Daha ne kadar evime çöreklenmeye devam etmeyi düşünüyorsun Karakurt?"

Gözlerini açmadan derin bir nefes verdi Murathan. Yattığı koltuğa daha çok yayıldı. "Canım gitmek isteyene kadar Töngü. Hayırdır, şikayetin mi var?"

"Yok canım." dedi Timur heybetlice tekli koltuğa kendini bırakarak. "İşime gelir. Evi bal dök yala yapmışsın."

"Bokun içinde yaşıyorsun..."

"Ben boklu halimden memnunum komutanım." dedi Timur yarım bir gülüşle. Elindeki fındık paketini ve bir bardak çayı orta sehpanın üzerine bıraktı. "Buyur, evi temizlediğin için ikram."

"Bok kokusundan durulmadığından temizledik amına koyim ne ikramı?" diye huysuzlandı Murathan. Sonra ise istemsizce gözlerini aralayıp yandan yandan ikram denilen şeye baktı. "Bu ne biçim ikram? Bir tasa falan koysaydın bari lan. Paketle mi atılır bu misafir önüne?"

"Onu bulduğuna şükret Karakurt."

"Çok incesin."

Timur'un dudaklarında yarım bir gülüş oluştu. "Beni bilirsin."

Aynı şekilde Murathan'da gülmek isterdi ama pek gülecek halde değildi. Kafası fena halde atık,sinirleri son nokta ve hayli haraptı. Asıl bok olan Timur'un evi değil kendiydi. Her şeyi bombok eden kendi. Yavaşça yattığı yerden doğruldu. Boynunu sağa sola eğip gerim gerim gerilen kaslarını gevşetmeye çalıştı. İleri uzandı. Çay bardağını yavaşça kavrayıp bir yudum aldı. Ama ne içti? Sıcak mı? Soğuk mu pek haberi yoktu. Bakışları boşlukta, öylece içti...

Sonra pakete uzandı. Ağzına bir fındık attı. Çiğnedi. Çiğnemez olaydı. İşte bunda ne yediğinden emindi. Zıkkım falan yiyordu galiba. "Bu ne lan?"dedi yüzünü ekşiterek.

Timur ve elindeki çay bardağı boş bir bakış attı.

Murathan ise ağzındaki zehür-ül zıkkım şeyi zorla yutup önündeki pakete uzandı. "Süleyman Demirel'in seçim mitingi fındığı falan mı bu oğlum?! Hangi yıldan kalma bu?"

"Yeni çıkardım lan dolaptan..."dedi Timur boş boş.

Murathan ise pakette gördüğü son kullanma tarihinin şokundaydı. "Senin yapacağın ikramın izzetini sikeyim Timur. 2010 ne lan?"

Timur şaşkın bir bakış attı. "O kadar olmuş mu onu alalı? Allah Allah. Daha dün gibi aklımda oysa."

Paketi ters ters geri fırlattı. Ağzının içinde huysuzca bir iki küfür daha mırıldanıp çayına uzandı. Tamam yediğinden içtiğinden haberi yoktu da bu kadar da değildi. Dilinin ucundaki bu rezil tattan kurtulmak adına çaya daha çok abanıp tek yudumda hepsini kafaya dikti. İnşallah bu çayda doksanlı yıllardan kalma falan değildir demekten başka çaresi yoktu şu an.

"Kafamız dinlensin diye bizim salaklardan kaçıp buraya geldik,burada da mikroptan geberip gideceğiz ha."dedi aynı huysuzluğuyla.

"Beğenmediysen bizim salakların yanına tekrar dönebilirsin Karakurt."

"İstemez."dedi anında. "Ses çekecek kafada değilim."

"Sebep?"

"Bir sebebi mi olmalı?"

"Olmamalı mı?"

Sıkın bir nefes verdi. "Soru sormazsın diye buraya geldim Timur."

Timur ifadesiz bakışını bozmadan çayından bir yudum aldı. "Günlerdir sormadım zaten."

"Bugün de sorma abicim.Her zamanki gibi sessiz kal."

"Anlaşılan konu Gökçen..."diye nokta atışı bir çıkarım yapan Timur'a çevirdi ters bakışlarını. Timur ise bu bakışları umursamadan çayından bir yudum aldı. "Bakışlara bakılırsa kesin Gökçen..."diyerek çıkarımını kendince onayladı.

Elinde sıkı sıkı tuttuğu bardağı tekrar masanın üzerine bıraktı. "Timur..."dedi sakince. "Normalde 2 yılda 40 kelime zor konuşan adamsın. Ben olunca neden senin dilinin bağı çözülüyor?"

Timur sırtıttı. Hem de eğlendiği baya belli olan bir ifade ile sırtıttı. "Sen değil de konu çok eğlenceli."

"Lan bi siktir git!"diyerek en sonunda patladı.

Timur bu çıkışa da gülüp sehpanın üzerindeki sigara paketine uzandı. Bir tane alıp geri bırakıyordu ki Murathan elinden kaptı. Paketten bir tane alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Yakıp çakmağı Timur'a uzattı. Timur ise şu an bir tık şaşkındı. Ama belli etmedi. İfadesizce ona uzatılan çakmağı alıp o da sigarasını yaktı.

Ama, "Sen içmezdin Karakurt. Durum o kadar mı vahim?"demekten de geri duramadı.

Cevap vermedi. Sadece sigaradan derin bir nefes çekip üfledi. Sonra ise dumanın önünde oluşturduğu bulanıklığa baktı. Doğru içmezdi. Sadece iki günde içerdi. Bir bayramlar. İki babasının şehit düşme yıl dönümü. İkisi de babasının yokluğunda yakılan bir semboldü. İkisi de babasını anlamak, kendince onun nasıl hissettiğini çözebilmek için yaptığı sonra ise alışkanlık olan bir andı.

Ama hala babasın bu zıkkımı neden içtiğini anlamıyordu. Fakat şu an önünde oluşan dumanlara bakarken ilk defa anlamıştı. İçilen sigara değildi. Dışarı atılan dumandı. Babası da mı bu yüzden içiyordu yoksa? İçindeki dertleri bu duman gibi içinden atmak için mi?

Sanki atmak mümkündü de...Hala saçmaydı.

"Bir dakikalığına rütbeden çıkabiliyor muyuz?"diye soran Timur'la düşüncelerinden sıyrıldı.

Bir nefes daha çekip yavaşça üfledi. "Diyeceğin şeye bağlı."

"Çok kısa bir şey soracağım."

Durdu. Bakışlarını Timur'a çevirdi. Her zamanki gibi ciddi bir şekilde ona bakıyordu. "Can sıkıcı bir soru mu?"

"Bence değil."

Muhtemelen sövecekti. Biliyordu. Ama yine de,"Sor."dedi.

Timur ise bunu bekliyormuş gibi anında ileri doğru eğildi. "Ne sikimi yedin lan sen?"

Güldü. Şaşırmamıştı. "Vazgeçtim Töngge. Geri dön rütbeye."dedi hala gülerken. Timur'un ona olan tip bakışlarını görünce ise gülüşü yavaşça soldu. Sigarasından bir nefes daha çekti. "Bu sefer sana kızmayacağım."dedi mırıltı şeklinde. "Harbi ağır bir sik yedim çünkü."

"Bence sen o siki çok önceden yemişsin Karakurt."diyerek bir nokta atışı daha yapan Timur'a buruk bir gülüşle baktı. Ne saklıyorsa sanki. Timur'un bunu çok önceden anladığını zaten biliyordu.

"Çok mu belli?"dedi sadece.

Timur sigarasını sehpanın üzerindeki küllüğe basıp söndürdü. Yerine anında yenisini yaktı. "Seni tanıyan için evet."

Cevap vermedi. O da sigarasından bir nefes çekip dumanını üflerken biten kısmı küllüğe basıp söndürdü. Akademinin ilk gününde tanışmışlardı Timur' la. Uzun zamandır beraberdiler. Askerliğe dair ilk arkadaşlarındandı. İlk ve hala yanında olan... Hayatta olan...

"Naptın lan?"dedi Timur ilk defa gerçekten meraklı bir ifadeyle.

Ne yapmamıştı ki..?

"Boş ver."deyip koltukta geri bıraktı kendini.

"Haaa o kadar ağır bir sik yedim diyorsun yani ha?"

İstemsizce yine güldü. "O da mı çok belli?"

"Baya baya belli Karakurt."

Önce ifadesizce tavana baktı. Oysa şu an tavana değil derin maviliklere bakmak istiyordu. Onun yerine neden Timur'un söküktü tavanına bakmak zorundaydı lan? Gerçekten sövülesiydi. Beyni durmuş durumdaydı. Ne yapmalı bilmiyordu. Gitmeli mi? Kalmalı mı? Sıkı sıkı sarılmalı mı? Yoksa yine gitmesine izin mi vermeli? Tutmak ona kötülük müydü? Bırakmamak bencillik miydi?

Bilmiyordu.

Tek bir şey biliyordu. Dudaklarının üzerindeki sıcak dudaklarının verdiği his bu zaman kadar hissettiği en felaket duyguydu. Felaket derecede güzel bir duygu...

"Gökçen'i öptüm."dedi bakışları hala tavandayken.

"Neresinden?"

Bu cevabı beklemiyordu. O yüzden 'gerçekten bu soruyu sordun mu lan mal' diyen sessiz bakışları Timur'a döndü. Timur ise anlık şaşkınlığın

ardından ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı. "Pardon ama bu denli büyük bir sık beklemiyorduk. Anlık bir şaşkırdık."

"Çok sağ ol." dedi göz devirerek. "Baya yardımcı oluyorsun Timur."

"Eyvallah." diyerek Timur bu teşekkürü ciddi ciddi onayladı. Sonra ise ekledi; "O ne yaptı? Tokat falan mı attı? Ondan mı bu haldesin?"

"Tokat atsa daha iyiydi Timur..."dedi dertli dertli. "Önce karşılık verdi...Sonra ise kaçtı..."

Hayatında yaşadığı en güzel anlara zirveden girecek bir andı oysa. Bu böyleyse daha fazlası...

Yine yanlış yollardaydı. Dön Murathan...Dön oradan oğlum...

"Siz tam olarak ne bok yiyorsunuz lan?"diyen Timur'un sorgulayan sesiyle saptığı yoldan çok şükür döndü.

Sanıyordu ki onlarda ne bok yediklerini bilmiyorlardı... Ama hayır. O biliyordu. Geleceğini duyduğu an bu işin bu noktaya geleceğini biliyordu. Annesinden Gökçen doktor olmuş, oraya geliyormuş cümlesini duyduğu an kalbinde oluşan o ince sızıdan,saçma mutluluktan bu işin bu noktaya geleceğini biliyordu. Havaalanına giderken anlamsızca saçını başını düzeltmesinden, içindeki saçma çocuksu heyecandan biliyordu. Tek temennisi Gökçen'in değişmiş olmasıydı. Onu tanımaması. Artık istememesi. Onun Pamuk'u olmaması. O zaman her şey değişebilirdi.

Ama değildi. Onu havaalanında ilk gördüğü andan itibaren bütün ihtimaller sıfırlanmıştı.

"Gerçi niye şaşıırıyorsam...?"dedi Timur kendi kendine.Sonra ise hafifçe sırtıttı."Yan yana ateşle barut gibiydiniz. Geç bile kalmışsınız. Daha erken bir atak bekliyordum senden."

Yüzünü ekşitti. "Siktir git Timur ya!"

Tabi ki gitmedi. Hafif tebessüm ile başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise gülüşü ağır ağır ciddileşti. "Sen..."dedi. Duraksadı. Murathan'ın bakışları ona döndü. Çatık kaşlar yine son derece ters bakıyordu ama umursamadı. Gözünün içine baka baka cümlesini tamamladı. "Harbiden eskiden beri aşık mısın bu kıza Karakurt?"

Murathan önce cevap vermedi. Çatık bakışlarını Timur'dan çekip önüne döndü. Dertli bir nefes verirken yaslandığı yerden doğruldu. Uzanıp bir sigara daha yaktı. Çakmağı sertçe sehpanın üzerine fırlatırken sigaradan derin bir nefes çekti içine. Belki de babası dumanı atmak istemiyordu. Duman içinde kalıp, içinde görmek istemediği şeylerin üzerine çöksün istiyordu...

"Sen Atsız'ın Deli Kurt kitabını okudun mu Töngge?"

Timur bu soruya anlam veremedi ama yine de ciddiyetle cevapladı.
"Evet.

"Gökçen'in babası. Ali amca...Çok severdi o kitabı. Benim babam da severdi ama Ali amca baya baya hayrandı o kitaba."

Timur önce baktı. Sonra düşündü. Daha da sonra ise şöyle bir çıkarımda bulundu. "İsimlerinizin kitapla aynı olması tesadüf mü lan?"

"Bilmem." dedi Murathan dudak büzerek. Belki bilerek koydular. Belki öyle denk geldi."

"Vay anasını amına koyim...İsimleriniz bile var olduğundan beri yan yana ha?!"

Güldü. Hiç bu acıdan bakmamıştı ama haklı bir tepkiydi. Aileleri gerçekten ne düşünerek koymuştu bu isimleri? Rezil bir sonu olan kitabın kahramanlarını kim çocuğuna isim olarak verirdi diye sormak vardı ama işte...

Oldu bitti hiç sevmezdi o kitabı zaten. Yıllarca kaçmıştı ama şu an sevmediği o kitapta yine başrol olmuş gibiydi...

"Oradaki Gökçen kız masalını Ali amca her gün okurdu Gökçen'e." diye devam etti. Sigarasından bir duman daha çekti içine.

"Kalbi olmayan Gökçen kız..?" dedi Timur soru sorar gibi.

Başını aşağı yukarı salladı. "Kalbi olmayan Gökçen kız..."diye onayladı. "O yokken, her gece ben okurdum o masalı Pamuk'a. Ama ben sadece masalı değil, kitabın hepsini bilirdim. Herkesten gizli baştan sona okumuştum." Durup duman üfledi dışarı. Sonra ise yerine hemen yenisini çekti içine. "Orada ki Gökçen kız...Gözlerine kimsenin bakamadığı, büyülü Gökçen kız...Benim için Pamuk'du... Ben de Murat...Deli Kurt Murat..."

Timur tepkisiz ama pür dikkat ona bakarken o bir duman daha üfleyip cümlesini tamamladı. "Çocuk akli işte. İsimlerimiz aynı diye onlar sanırdım bizi. Bir de büyülü diye..."

Timur'un bakışları sorgular bir hal alınca onu yormadan bu bakışı cevapladı.

"Çünkü ben de onun gözlerine bakamazdım. Ne zaman gözlerini bana dikse..."Elini kalbinin üzerine attı. "Şurama öyle bir şey olurdu ki...O yaşıta ölüp kalacağım sanırdım. Kitaptaki gibi gözlerine bakan herkes benim gibi oluyor sanırdım."

"Sonra?" dedi Timur anında.

Sigarası bitmişti. Küllüğe bastı. "Sonra fark ettim ki gözlerine bakarken ölecekmiş gibi olan tek bendim. Çünkü onun büyülediği tek kişi bendim. O bir tek benim kalbime ölüm gibiydi..."

Kısa bir an sessiz kaldılar. Odadaki tek ses sigaralardan çıkan minik yanık cızırtıları ve saatin tik taklarıydı. "Söyledin mi bunu ona hiç?" dedi en sonunda Timur.

"Hayır." dedi hemen. "Söylemedim. Ne ona ne başkasına."

"Neden?"

"Korktum."

"Neyden?"

Durdu.Bekledi. Gözlerini iki kere kapatıp açtı. Ve doğru kelimeyi en sonunda zihninin en tozlu rafı arasında buldu. "Sevgimden..."

"Bir sik anlamadım."dedi Timur anında.

Derin bir nefes daha verdi. Hızla ileri doğru eğildi. "Bu sevgi değil çünkü Timur. Bu aşk da değil. Bu..." Ne diyeceğini bilemez bir şekilde kaldı. Bu duygunun bir tarifi yoktu. Bu çok başka bir şeydi. "Sence ben hasta mıyım lan?"dedi birden bire. "Takıntılı manyağın teki miyim gerçekten? Bir kere kafayı taktım kıza ondan mı kurtulamıyorum lan? Ha? Harbi takıntılı mıyım ben?"

Timur yüzünü ekşitti. "O ne alaka lan?"

Yerinde iyice dikleşti."Hangi aşk ya da sevgi, her ne boksa işte...Yıllarca görmemene rağmen öylece içinde durur?"diye isyan etti. "Çocukluk aşkı işte oğlum. Çocuklukta kalmış gitmiş. Gitmez mi? Gider. Sorsam kimse hatırlamaz çocukluk aşkını. Ama Gökçen..."

Bu noktada dertli bir nefes verdi. İşaret parmağıyla iki kere başına dokundu. "Aklıma mıhlанmış gibi Timur. Her anı, her sözü,bakışı,gülüşü...Her şeyi aklıma kazınmış gibi.Kendime, bu dünyaya dair hatırladığım ilk şey onu kundaklar içinde gördüğüm an. Amına koyim, böyle bir şey olabilir mi? Hayatımda gördüğün en güzel şey gibi öylece kitlenip kalmıştım el kadarken bile. Hem de bunu bana yine tek bir bakışı ile yapmıştı. Sadece tek bir kere baktı gözlerime. Ama ben ömrüm boyunca tek bir bakıştan kurtulamıyorum!

Sinirle dikleşti yerinde. "Gidiyor. Lan sıkıtiğimin elimi bırakıyor. İkimiz de ülkenin ayrı ucuna düşüyoruz. Tamam diyorum. Gitti. O seni unuttu sende onu... Geri atıyorum, aklıma bile gelmiyor diyorum ama öyle bir kazınmış ki beynime ölürken bile en son onu görüyorum. Lan geberiyorum, son nefesimi veriyorum, anlamsızca onu sayıklıyorum. Yıllarca

görmüyorum. Kurtuldum diyorum, büyü bitti diyorum. Sonra geliyor, yine tek bir bakışı ile aynı bokun içine düşüyorum."

Bu noktada yükselişi çaresiz bir hal aldı. "Bu büyü değil de ne bu abi? Sen söyle! Ben bunun cevabını asla bulamadım. Allah aşkına söyle bana,bu ne? Takıntılı mıyım ben? Hasta mıyım?"

Timur önce sakince dinledi bütün bu isyanı. Sonra ise sigara paketine uzanıp bu sefer o bir dal uzattı Murathan'a. "Saçmalama Karakurt."dedi yarım bir gülüşle. "Biraz manyak olabilirsin ama gördüğüm en normal manyaksın."

Ona uzatılan sigarayı hemen alıp yaktı. "Ne lan o zaman bu?"dedi sinirle.

Bir tanede Timur yaktı. "Ben bu aşk meşk, sevda işlerinden pek anlamam." dedi. "Ama sevda denen meret zaten böyle senin anlattığın gibi bir şey olmazsa insanlar asırlardır bunun için milyar türkü, şarkı, hikaye veya ne boksa işte onları yazmazlardı. Herkesin bildiği bir şey var demek ki. Sana göre büyü. Başkasına göre aşk. Kimine göre sevda. Kimi için sevgi. İsim farklı. Duygu aynı."

Dinledi. Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Sen daha önce aşık olmadığına emin misin lan?"

Timur hafifçe güldü. Büyük bir duman yumağı üfledi dışarı. "Memati'nin bir sözü vardır bilir misin Karakurt? Aşk bizi öldürür usta. Benim sevgimde öyle. Öldürür..."

Murathan'ın bakışları Timur'daydı. Zor bir hayatı olmuştu Timur'un. Az çok biliyordu. Doğumda ölen bir anne. Ayyaş bir baba. Onu kurtarmak için ölen bir abla ve karnındaki masum bebeği... Akademideyken istemsizce Timur'un babası ile olan bir kavgasına denk gelip öğrenmişti bunları da. Babası her şey için Timur'u suçluyordu. O gün duyduğu 'senin sevgin ölüm Timur, senin adın bile ölüm' cümlesini Murathan bile unutmamıştı. Yıllarca bu gerçeğe yaşayan Timur nasıl unutabilirdi ki?

İkisi de bazı şeyleri bildiklerini bilirlerdi. Ama ikisi de bu konuda asla konuşmazdı.

"Yaşattığı da pek söylenemez."dedi Murathan sadece. Sigarası bitmeden küllüğe bastı. Artık iğrenç bir tat vermeye başlamıştı.

Kısa bir an sessiz kaldılar. Televizyon'da yükselen haber spikerinin akşam haberlerinin 4. turu dönmesini amaçsızca izlediler.

"O da sana aşık."dedi Timur birden.

Bakışlarını televizyondan çekmedi ama neye baktığı hakkında pek bir fikri yoktu. O sunucunun arka fonu mavi olmak zorunda mıydı yani?

"Biliyorum..."dedi.

"Eeee o zaman gidin evlenin amına koyim!"diye birden yükseldi Timur."Derdiniz ne daha? İyice Güzin ablaya döndüm lan sizin yüzünüzden."

"Kaçıyor."

Timur boş boş göz kırptırdı sadece.

"Benden kaçıyor."diye bir ekleme daha yaptı Murathan.

"Harbi sizin derdiniz ne sik ben gerçekten bir bok anlamıyorum. "dedi Timur şaşkınca yüzünü ekşiterek.

Derin bir nefes verdi. "Askerim Timur."diye özetledi durumu. "Tıpkı babalarımız gibi."

Timur bu kez sustu. Cevap vermeden yine bir iki saniye sessiz kaldı.En sonunda şöyle bir öneride bulundu. "İkna et."

"Hakkım yok."

"Siktirme lan hakkını. Ne hakkı olacak bunun?"

"Ne deyim kıza Timur?" diye yükseldi yine birden. Oysa bütün siniri kendineydi. "Bu kızın ömrünün ilk yılları babasını beklemekle, sonraki yılları ise yokluğuna alışmaya çalışmakla geçmiş. Şimdi çıkıp karşısına bunlar yetmedi Gökçen bir de beni bekle, şehit düşerim ben de, benim de yokluğuma alış mı diyeyim? Kolay mı sanıyorsun sen bu işi? Biz yıkımdan çıktık Timur. Şehit ailesi deyip geçilen, minik bir minnet duyulup sonra unutilan biz cehennemi yaşadık da çıktık o şehitliklerden. Annemi gördüm ben. Babamın arkasından aylarca nasıl her gün ağladığını, yemediğini, uyumadığını, şehit maaşına dokunamadığını, bize yeni kıyafetler almak için nasıl kendinin bir çorabın yırttığını 10 kere üst üste dikip giydiğini, sonra babamın resmini karşısına alıp defalarca ben iyi anne olamadım, emanetlerine iyi bakamadım diye ağlayarak kendini nasıl yiyip bitirdiğini görerek büyüdüm. Aynı şeyleri onun da gördüğüne adım gibi eminim. İki cenaze gömdük biz toprağa ama yanımızda da iki yaşayan cesetle büyüdük. Ne onun bir daha aynı şeyleri yaşamaya cesareti var ne benim ona yanı şeyleri yaşatmaya hakkım..."

"Ne diye öptün lan kızı o zaman?"

Dertli bir bakış daha attı. Ve bu sefer aşırı net bir cevap verdi."Kaçacaktı belli. Bir kere öpmesem valla içimde kalırdı."

Pamuk'un onu nasıl beklediğini anlattığı anlar aklına gelince içli bir nefes verdi. Biliyordu. Bekleyeceğini biliyordu. Ama keşke yollar o kadar uzun

olmasaydı... Ve keşke bir kere daha öpseydi... Tadı fena halde damağında kalmıştı.

"Fenasın Karakurt."dedi Timur bu cevap yüzünden gülerken.

Oysa o gülecek halde falan değildi. Dertli dertli önüne bakmaya devam etti.

"Yüzsüz ol."dedi Timur birden. "Yüzsüz ol yapış kıza. Bu halde gezmekten iyidir."

Umutsuzca baktı Timur'a. "Bazen gerçekten Zülküfleşiyorsun ha..."

Timur güldü. "Kır atın yanında duran,malum..."

İstemsizce gülerek geri yasladı. Yüzünü ovalayıp dertli bir nefes verdi. "İşin kötüsü de orası zaten. Yüzsüz olayım istiyorum. Bencil olayım istiyorum. Bütün bunlar yaşanmamış gibi yanımda dursun istiyorum. Benim olsun istiyorum. Beni de beklesin istiyorum. Deli gibi istiyorum hem de. Hıyır herifin tekiyim..."

Timur güldü. Hem de nadir görülen bir şekilde sesli.

"Ne gülüyorsun lan?"dedi Murathan ters ters. "Dert yanıyoruz burada."

Timur hala gülerken önce bu soruyu cevapsız bıraktı. Murathan'ın tip bakışları hala ondayken başını yavaşça sağa sola sallarken gülüşü yavaşladı. Yerinden kalktı. Oturdıkları koltukların arkasındaki minik kitaplığına ilerledi. Bir kitabı eline aldı ve tekrar geri döndü. Kendini koltuğa bırakırken kitabı sehpanın üzerine savurdu.

Murathan önüne atılan kitaba çevirdi bakışlarını. Savaşçının Dokuz İlkesi...

"Ne bu?" dedi ters ters. "Kitap okuma saati mi yapacağız?"

"İkinci kuralı aç."dedi Timur sadece.

"Savaşta mıyız oğlum?"diye directti Murathan. "Ne yapayım ben savaşçının dokuz ilkesini? Benim bildiklerim bana yetiyor."

"Lan aç oku işte."diye bu kez Timur'da çıkıştı.

Göz devirdi. Ama denileni yaptı. Kitaba uzandı. İkinci kural yazan sayfayı buldu. Açtı ve okumaya başladı. Kural şöyleydi;

İkinci kural; Aykırı yani maverick ol. Manevranın ikinci kuralı aykırı olmaktır. Kuralları yıkmak ve oyunun kurallarını yazmaktır.

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır demişler Karakurt."diyen Timur'un sesi ile kelimeler üzerinde akan gözleri durdu. "Bunca yıl sonra tekrar yan yana düşüyseniz kaderin bir bildiği var demek ki. Vatan için ödemeniz gereken bedeli ikiniz de fazlası ile ödemişsiniz. Bir ömür daha bedel ödemek cesarete değil salaklığa girer. Kural belli. Kurulan düzeni yık ve

kendi kurallarını baştan yaz. Bu bencillik değil. Hakkın olanı almak. Bazı şeyler hayattan böyle koparılır. Burada oturup sikine bakarak değil."

Durdu. Bakışları ikinci kural üzerinde gidip geldi. Gidip geldi. Sonra ise Timur'a dönüp şöyle dedi. "Lan sen harbi daha önce aşık olmadığına emin misin?"

"Olsam şu an böyle akıl veremezdim."dedi Timur geniş geniş. "Başına gelmeyince akıl vermek daha kolay."

"Haaa aklıma uy, git her şeyi sik at diyorsun yani."

Timur hafifçe güldü ama tam o an çalan kapıyla ikisi de ciddileşip bakışlarını kapıya çevirdi. Gece gece kim olabilir tarzında bakışlar birbirine dönerken Murathan masanın üzerinde ki silahına attı elini. Timur ise kitaplığın en üstündeki silahını eline alıp hızla kapıya ilerledi. İkisi de sessizken Timur sakince kapı deliğine eğildi. Sonra ise dertli bir nefes vererek silah tutan elini gevşetti.

"Sürpriz Karakurt."dedi söver gibi. "Senin salaklar seni özledi anlaşılan."

Kapıyı açınca karşısında içeriye sırtarak bakan 5 sima vardı. Zülfikar, Alican, Barbaros, Emek ve Süleyman. Tabi gülmeyen tek kişi Süleyman'dı.

"Komutanlarımmmm!"diyerek kollarını iki yana açarak içeri daldı Zülküf. "Duyduk ki bizsiz partiliyormuşsunuz."

Herkes harıl hurul seslerle içeri dalarken Murathan yüzünü ekşitti. Harikaydı. Sesten kaçtıkça ses onu buluyordu.

Yanına tüneyip ona sırtarak bakan Zülfikar ve Barbaros'a ters ters baktı. "Niye geldiniz lan siz?"

"Sizsiz kaç gündür askeriye geceleri çok sessiz komutanım..."dedi Alican içli içli.

"Aliş o ne biçimsiz laf lan?"dedi Zülfikar."Sana bizim harbi bir hatun bulmamız lazım. Valla Murathan komutana bile yavşadığına göre iş ciddi."

Aliş mahcup bir bakış kuşandı. "Yok komutanım..."dedi ne diyeceğini bilemez bir halde. "Ondan şey etmedim ben..."

"Uğraşma lan şu çocukla."dedi Murathan Zülküf'e yandan bir bakış atarak. "Siktirin gidin."

"Çok kabasınız komutanım."dedi Barbaros teessüf ederim der gibi.

Murathan derin bir nefes verdi. "Tamam."dedi sakince. "Lütfen siktir olup gider misiniz Barbaroscum?"

"Bak bu daha iyi."dedi Barbaros ciddi ciddi. "Böyle deyin canımı yiye yav."

"Lan..!"diye çıkıştı Murathan en ters bakışıyla. Gerçekten sınanıyordu.

"İçecek bir şey var mı abi ya? Dilim damağım kurudu." diyen Emek konudan çok bağımsız bir noktada olduğunu belli etti.

"Yok." dedi Timur sadece.

Aliş Timur'un elindeki çayı işaret etti. "Eeee çay varmış işte komutanım."

"Git al lan o zaman."dedi Timur ters ters. "Ayağınıza mı getireceğim bir de?Hepiniz am görmüş barzo gibi bastınız evi. Alın Murathan komutanınızı, hepiniz defolun hadi."

Bu uyarıyı tabii ki kimse ciddiye almamıştı.

"Kimler çay ister?"diye bağırdı Aliş çay almak için mutfak tarafına geçerken.

"Benimki demli olsunnnn!"diye bağırdı Barbaros.

"Bana şeker atma lan."dedi ekledi Zülfikar.

"Varsa bana bir kahve at Aliş."diye bağırdı Emek.

Zülküf bakışlarını Murathan ve Timur'a çevirdi. "Siz ne içersiniz komutanım?"

"Zıkkım Zülküf."dedi Murathan sadece.

Araya dertli Süleyman girdi. "Zıkkım gerçekten elinizde mevcutsa ben bir kadeh alayım."dedi aynı dertli haliyle.

"Sülüm...Sevdalı Sülüm..."dedi Zülfikar ters ters. "Artık kusura bakılmasın ama senin aşkının ızdırabını sikerim kardeşim. Kaç gündür içimizi siktin atın,yeter be abicim.Senin yüzünden olmayan aşkımın ızdırabını çekiyorum ben de bak ha."

Süleyman cevap vermedi. Küskün bir çocuk gibi dudak büzüp omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi sadece."Siz ne anlarsınız sevda yarasından..."

"Başladık yine..."diyerek Zülfikar sinirle yüzünü avuçladı.

Tam o an mutfak tarafındaki Alican'dan şöyle bir ses yükseldi. "Buzdolabında bir tencereden ses geliyor komutanım..."

"On yıl önceden kalan yemeklerinden biri."dedi Murathan.En son iki gün önce kapağını açtığında neredeyse kokudan burnu kırılacaktı. "Sakın kapağını açma."diye ekledi. "O tencere toptan imha edilmeli."

"Tenceremin nesi varmış lan?"dedi Timur.

"Dile gelmiş sana sövüyor Töngü."dedi Murathan sadece. Yeterli bir cevaptı.

Süleyman içli bir nefes daha verince bakışlar tekrar önüne öndü.

"Nesi var bunun?"dedi Murathan bakışlarını Süleyman'a çevirerek. Kaç gündür bir garip olduğunun farkındaydı ama kendi derdi ona yetiyordu. Başkası üzerine düşünecek durumda değildi. Ama Süleyman'ın Aybüke'ye

olan ters tavırları fark edilmeyecek gibi değildi. Hatta bütün askeriye şoktaydı.

Bakışlar hep ne desek der gibi Süleyman'a döndü ama o boş boş tavana bakıyordu. Murathan'a çok tanıdık gelmişti bu hal...

"Aybüke ile ayrıldık..."dedi Süleyman en dertli haliyle.

Herkes bir iki saniye boş boş bakıştı. Ortama derin bir sessizlik çökerken elinde çay ve kahve dolu tepsi ile gelen Aliş bile kapı önünde bir duraksadı. Sonra ise hepsi aynı anda anlaşılmış gibi öyle büyük bir kahkaha saldı ki Süleyman şokla baktı bu acımasız tayfanın hepsine.

"Ne gülüyorsunuz lan?"dedi Süleyman pos bıyıkları ile küskün bir bakış atarak.

Cevap olarak gülmeye devam ettiler.

"Peki şey..."dedi Zülfikar kahkahalarının arasından zorla. "Aybüke'nin bundan haberi var mı kanka?"

Süleyman anında kaşlarını çatı. "Lan siktir git gevşek!"dedi ters ters. "Zaten kafam duman."

"Niye?"dedi Emek birden. "Yani onca zaman peşinden koşup şimdi neden böyle davranıyorsunuz hiç anlamış değilim komutanım. Aybüke komutan hala aynı. Değişen ne?"

"En başında beni dinleyip böyle uzak dursaydın şu an değişen çok şey olurdu ya neyse..."diye ekledi Zülfikar en bilgili haliyle. "Yapıştın kaldın kıza. İtici oluyor diyoruz oğlum. Bak nasıl geldin sözüme."

"Sözüne geldiğim falan yok." dedi Süleyman ters ters. "Hala imkan olsa yapışacağım. Asker adamız biz oğlum. Milletin ömrü üç günlük ise bizimki bir... Belki yarın yedim kafama kurşunu. Geberip gittim." Elini kalbinin üzerine koydu. "Toprağın altında ne işimize yarayacak bu bizim? Sevdiğimi şimdi söylemeyeceksem ne zaman söyleyeceğim? Neden kaçayım?"

Herkes sustu. Murathan ise bakışlarını yerden kaldırmış dikkatle Süleyman'a bakıyordu. Olaya hiç bu acıdan bakmamıştı ama ilk defa Süleyman haklıydı. Toprağın altında ne işimize yarayacaktı bu kalp?

Anlık bakışları Timur'la kesişti. Buram buram şu Süleyman kadar aklın yok diyordu Timur.

Valla şu an fark ediyordu ki gerçekten yoktu.

"Neden şimdi tersliyorsun kızı o zaman?" diye yersizce çıkıştı Barbaros.

Süleyman ise dertli dertli yere bakıyordu. "Başkasına güldü..."diyebildi sadece.

Herkes yine boş boş bakıştı.

"Ney?"diyen şaşkın Barbaros herkesin duygularına tercüman oldu.

"Başkasına güldü." diye sinirle çıkıştı Süleyman. "Yıllardır bir kere bile bana sesli gülmedi. Kahkaha sesini ben bir kere bile duymadım ama başkasına sesli güldü."

"O kadar tersledi koymadı bu mu koydu yani?" dedi Timur sakince.

"Evet tersledi." diye kabullendi Süleyman. "Salak mısın Süleyman dedi, geri zekalı dedi, belanı sikeceğim az kaldı dedi. Ama hiç git Süleyman demedi..."Bu noktada sesine çaresiz bir tını eklendi. "İstemiyorum Süleyman demedi. Sevmeyeceğim Süleyman demedi. Bırak Süleyman demedi. Öyle bir bakıyor ki...Bekle Süleyman der gibi. Bekle, zamanı değil, şimdi değil ama zamanı gelince ben seni seveceğim der gibi... Ama böyle başkasına gülünce... Anlamıyorsunuz abi! Valla size salak saçma geliyor biliyorum ama içim eziliyor lan..."

Kısa bir an sessiz kaldılar.

Murathan ise dişlerini dudağına geçirdi. Gökçen'de ona git demişti ama kendi gidememişti. O zaman o niye gidiyordu?

"Lan Süleyman..."dedi Barbaros en sonunda. "Sana olan saygım gün geçtikçe perçinleniyor birader haberim olsun.Önceden Aybüke seni nasıl boğmuyor derdim ama şu an çok iyi anlıyorum. 3 yıldır aynı kadını karşılıksız sevip her gün bununla baş etmeye çalışmak acayip eli öpülesi bir hareket..."

"Bu ayrılık taktiğine devam Sülüm."dedi Zülfikar. "Aybüke başkan sana tıpış tıpış gelecek. Güven sen bana. Kaç gündür sen terledikçe suratı bir gör. Valla ilk defa bu kadar şok olmuş görüyorum."

"Valla mı lan?"dedi Süleyman hızla ileri atılarak. Aynı hızla sehpanın üzerine uzanıp fındık paketini kaptı. "Anlatsana az,ne yapıyor?"

Süleyman ağzına bir tomar fındık teperken Murathan oturduğu yerden hızla ayaklandı. Daha fazla tavan izleyemeyekti. Bencillikse bencillik. Sikerlerdi böyle işi. Neyse o olacaktı. Kurallara göre yıllar önce oynamışlardı. Sonucu ağır bir ayrılık ve bolca kayıp olmuştu. Bu sefer kendi kuralını kendi yazacaktı.

Süleyman ağzına teptiği fındıkları, "BU NE AMINA KOYİM!? SİYANÜR MÜ?" diye bağırarak tükürmeye çalışırken hızla kapıya ilerledi.

"Komutanım neeereee?"diye arkasından bağırان Zülfikar'ı umursamadan vestiyerden siyah sweatını alıp kapıdan çıktı. Sweatı üzerine geçirdi. Ayakkabılarını giydi.Ellerini cebine attı ve seri adımlarda apartmandan

çıktı. Saat neredeyse bire geliyordu. Gökyüzünde derin bir karanlık varken kocaman adımlarla, seri bir şekilde hedefine ilerledi.

Geçmişte ne bok olduysa olmuştu. Geleceği de bu yüzden heder etmek mallıktan başka ne olacaktı ki..? Süleyman haklıydı. Dünya üç günlükse onlar için bir gündü. O zaman neden kaçıyordu?

Saçmaydı. Kaçmayacaktı. Onun olanı alacaktı. Hayat en azından bunu ona borçluydu.

Dakikalar sonra hedefine ulaşmıştı. Pamuk'un evinin önü...

Odası arka tarafa bakıyordu. O yüzden dikkatle sağa sola bakarak apartmanın arkasına ilerledi. Evde hiç ışık yanmıyordu. Apartmanda ise tek tük ışık vardı. Gökçen'in camına kilitlendi. Liseli de arkadaşları sevdikleri kızlar için cam önünde beklerken pek dalga geçmişti. Geçmeseymiş iyiymiş. Hayat işte böyle sikiyordu adamı...

Yaklaşık 20 dakika daha amaçsızca bekledi. Apartmanda bütün ışıklar sönünce ellerini sweatının cebinden çıkardı. Kapüşonunu kafasına geçirdi. Sağa sola bir bakış attı. Kimse yoktu. Bu iyiydi. İki elini birden birbirine sürüp apartmana yaklaştı. Ve ani bir hareketle en alttaki camın demirlerine tutunarak yukarı tırmanmaya başladı. Bu onun için çocuk oyuncağıydı. O yüzden zerre zorlanmadan pencere önlerine basıp balkon demirlerine atlayarak Pamuk'un odasının penceresine doğru ilerledi.

"Düz duvara tırmanıyoruz anasını satayım." diye homurdandı ters ters. "Hale bak".

Bunu yaptığına gerçekten inanamıyordu. Zerre onluk değildi. Harbi siktirdi ama tırmanmaya devamı.

3. katın balkonuna gelmişti. Dikkatle yukarı tırmandı. Önce balkondan girmek için ilerledi ama sonra durdu. Camının bozuk olduğunu hatırlıyordu. Ama dıştan açılmıyor demişti. Yoklamaktan zarar gelmezdi. İlk gördüğü günden beri güvenmiyordu bu cama zaten.

Sessiz adımlarla o tarafa yöneldi. Balkonun demirlerine çıkıp hemen yanındaki cama uzandı. Bir kere itti. Açılmadı. Bir kere daha ileri itince cam minik bir patırdı ile açılmıştı. Anında kaşları çatıldı.

"Hani bu zamazingo dışarıdan itince açılmıyordu lan?" dedi ters ters.

Ama buna daha sonra sinirlenebilirdi. İşine gelen bir güvenlik ihlaliydi. O yöne doğru ilerleyip çatık kaşları ile camdan içeri daldı. Yüzüne gelen perdeyi yavaşça geri ittikten sonra ise gördüğü manzara ile çatık kaşları da, siniri de üzerine kovalarca soğuk su dökmüş gibi eriyip gitmişti.

Hafif sarı bir gece lambasının aydınlattığı odada, yatağın köşesine büzülmüş, mışıl mışıl uyuyan bir adet Pamuk...

Sweatının kapüşonunu başından açtı. Sonra ise ilkel bir dürtü ile yavaşça Pamuk'a doğru ilerledi. Bu büyü değil de neydi ki? Onu gördüğü an adımlarının ondan bağımsızca ona gitmesi büyüden başka ne olacaktı ki..?

Tam önüne gitti. Huzurla uyuyan yüzüne baktı. Ezbere bildiği her bir noktaya. Kulağının hemen altındaki iki tane yan yana minik bene...Hafif kırmızı yanaklara...Alnının sol köşesindeki minik yara izine uzun uzun baktı. Önce kokusundan derin bir nefes çekti içine. Sonra ise eli saçlarına uzandı. Sessizce oynadı...Ördü...Açtı...Bir daha ördü...

Sadece beş gündür görmemişti ama özlemişti. Bu delilikti...

Ama bu kadarı ile yetinecek gibi değildi. Ayağa kalktı. Üzerinden sweatini çıkarıp sadece siyah tişörtü ile kaldı. Sweatını bırakmak adına çalışma masasının önündeki sandalyeye ilerledi. Ama sandalye başına atılmış bir yığın dağınık tişörtü görünce dayanamadı. Hepsini bir güzel katladı. Sonra kendi sweatini katladı ve sessiz adımlarla tekrar yatağa döndü. Az önce adımlarını buraya çeken aynı ilkel dürtü ile zerre düşünmeden yatağın boş tarafından Gökçen'in yanına kıvrıldı.

Küçükken de bunu yaptığını hatırlıyordu. Kendi odasından gizlice kaçıp Pamuk'un yanında uyumak en sevdiği oyunlardandı...

Hala öyleymiş...

Ama bu kez o kadar küçük olmadığından dev cüssesi bir tık zorlanmıştı. Umursamadı. Kıvırabildiği kadar kıvrıldı. Yüzünü yüzüne iyice yaklaştırdı. Gökçen'in minik nefes alışverişi dudaklarına vurunca ise içli nefesi büyüdü. Bakışları dudaklarına kitlendi.

Yakıcıydılar.

Felakettiler.

Kesinlikle onlar da büyülüydüler...

Birden Gökçen kıpırdanmaya başlayıp ondan tarafa daha çok sokulunca dudaklarının arasındaki mesafe neredeyse sifıra inmişti. Dudakları dudaklarına değince hafifçe sırttı. Ne olursa olsun ona geleceğini biliyordu. Bu uyuyorken bile değişmiyordu galiba. Ama bu yaklaşma yüzünden hissettiği bir şey vardı.

Gövdesine yapışan göğüsler...Sutyensiz göğüsler... Sadece ince bir tişörtün örttüğü göğüsler... Sebebi olacak olan göğüsler...

Yavaş, sessiz ama içli bir nefes verdi dudağının üstündeki dudaklara doğru. Sonra başını hafifçe geri çekti."Evde hep böyle geziyorsan işimiz var

ha..."diye mırıldandı kısık bir sesle.

Cevap Gökçen'in ileri b         k         olunca sırtı  ı hayran bir ifadeye b      . Bakı  ları yava     g      ne yapı  mı   g      lere kayd  . Gri ti      n  n           n fazlas   ile bereketli bir g       sunuyorlard  . "Harbi harbi 90'lar..."dedi       n bir g      le.

Tam bedenini G      n'e daha da yakla  tırıyordu ki kula  ında yankılanan 'MURATHANN!' y         ile durdu.

Bu ses...

Ali amca...

"Lan!"dedi sessizce. Kafasını kald  rıp sa  a sola bakt  . Ve anında G      n'in tarafında olan konsolun         ndeki         e ardından ona bakan pek rahmetli Ali amcas   ile g     g    e geldi. Kısa bir an bakı  tılar.

"Siktir..."dedi sadece.

Ali amca ise askeri   niforma i      n g         bakmaya devam etti.

K        n de G      n'i kendisinden fena halde kıskandı    nı hatta bu y      n babas   ile derin atı  malara girdi    nı hatırlıyordu Ali amcasının ama sesi kulaklarında yankılanacak kadar       n bir bilin       oldu    nı bilmiyordu.

Ali amcasının bakı  ları hala ondayken g        nı ona yapı  k g        n istemeye istemeye,i  i yana yana yava     ayırd  . Sonra ise ayak ucuna uzanıp G      n'in       n almaya pek zahmet etmedi  i battaniyeni yava           n       . Battaniyeyi G      n'in g        n daha sıkı sarıp g       ile tampon b    e olu  turmaya   alı  tı.

Bakı  larını tekrar resme dikti. "  ok pardon Ali amca..."dedi sessizce.

Resim g      e devam etti.

O ise bakı  larını resimden hafif bir tedirginlikle   ekip tekrar manzarasına d      . İtiraf etmek gerekirse bu biraz            olmu  tu ama manzaras   bunu bastırarak derecede g       oldu    n  n umursamadan G      n'i izlemeye devam etti.

Elini sa  larına atıp       e d    n bir tutam   geri itti. Manzarasını hi   bir   ey bozmamalıyd  . Derin maviliklerde olsa tadından yenmezdi ama   imdilik bunlarla idare edecekti artık.

Ama ke    e ba  ka bir   ey isteseymi  . Zira G      n'in hafif  e aralanan mavilikleri ile manzaras   tamamlanmı   bulunuyordu.

Uyku mahmuru g      le hi   bir tepki vermeden bakt       n G      n.Aynı   ekilde Murathan'da.        atıp suratına   amar     akabilirdi. Ya da tekme

atarak aşığı yuvarlamak... Bütün her şeye hazırlıklıydı şu an ama hiçbirini olmadı.

Gökçen hafifçe gülümsedi...

"Kepçük..."dedi uykulu bir sesle. "Sen mi geldin?"

Hafif bir tebessüm oluştu dudaklarında. "Ben geldim..."

"Dün niye gelmedin?"dedi Gökçen gözleri tekrar kapanmak üzereyken. Elini aralarında kaldırıp zarif parmakları ile yavaşça Murathan'ın kirpiklerine dokundu. "Rüyamda bile yoksun diye çok ağladım..."

İçli bir nefes verdi. İkisi de bu noktadayken uzak durmak mı? Büyük delilikti...

Göz kapaklarının üzerindeki eli yavaşça kavradı. Üzerinde en son görüştükleri günden kalan minik bir yara ve yer yer morluklar vardı. Morluklardan birinin üzerine minik bir öpücük bıraktı hemen...

"Uzak dur benden..."dedi Gökçen Murathan'ın gövdesine daha çok sokularak. Gözleri tekrar kapanıp, mavilikler kaybolurken bir kere daha "Uzak dur benden..."diye mırıldandı. Ama söylediğinin aksine bedeni Murathan'a daha çok yaklaşıp kolunu omzuna doladı. "Uzak dur..."dedi yine. Kolu omzunu sıkı sıkı sarmalayıp hafifçe okşadıktan sonra saçlarına ulaştı. Ensesindeki saçlarla narince oynadı parmakları. "Uzak....Dur..."

Ali amca diye düşündü Murathan...Kusura bakılmasın ama bu kez ilk o yaklaşmıştı.

O yüzden o da kolunu Gökçen'in beline dolayıp aralarındaki mesafeyi sıfırladı. "Tamam." dedi sıkı sıkı sarılıp gövdesine bastırırken. "Yarın uzak dururum."

"Tamam."diye ciddi ciddi cevap verdi Gökçen. Aynı şekil o da Murathan'a sokuldu.

Gövdesine bir yapboz parçası gibi oturmuş minik gövdeye hayranlıkla baktı Murathan. Başka hiç bir şey düşünmeden bu ana tutunmaya çalıştı.Tabii Allah'tan arada battaniye vardı. Yoksa bu ana çokta tutunamayabilirdi...

"Senden nefret ediyorum..."diye mırıldandı Gökçen'in varla yok arası sesi. Parmakları hala ensesindeki saçlarla oynuyor bu durum Murathan'ın da anlamsızca mayışmasına neden oluyordu.

"Nefretin bile böyle güzelse işimiz zor..."

"Salağğhh..."diye homurdanan Gökçen'in sesi belli belirsizdi. Tekrar uykuya geçmişti.

Sessiz kaldı. Dakikalar hatta saatlerce gövdesinde tuttu onu. İzledi. Saçını ördü. Parmakları ile oynadı. Hatta anlamsızca uyuyabile kaldı. Gün yavaşça ağarmaya başlarken ise istemeye istemeye kalktı. Gövdesinde büyük bir boşluk vardı sanki. Ama gitmekte zorundaydı.

Hala huzurla uyuyan Gökçen'in alnına minik bir öpücük bıraktı. Saçlarını tekrar ördü. Tam geri dönüp tekrar camdan çıkıyordu ki durdu. Çalışma masasının üzerinde bir mavi kalem battı gözüne.

Aldı. Tekrar geri döndü. Gökçen'in önüne çöktü. Üzerinde minik morluklar olan eline uzandı ve yıllardır hiç yapmadığını, unutmaya yüz tutmuş imzasını Pamuk'un elinin üzerindeki morluklara yavaşça çizdi.

Minik, mavi unutmabeni çiçekleri.

Onun olan şeylere çizdiği minik, mavi unutmama beni çiçekleri.

"Bencillikse bencillik." dedi imzası bitince. "Kaçabildiğin yere kadar kaç Pamuk. Benimsin... Bu sefer gebertsen bırakmam. Yine değil. Artık değil..."

Cevap gelmedi tabi. Bir cevapta beklemiyordu zaten.

Hızla yerinden ayaklandı. Kalemı yerine koydu ve bu kez kararlı adımlarla camdan çıkıp düz duvarı aynı şekil aşağı indi. Dudaklarında yarım bir gülüşle sessizce evden uzaklaştı.

Ertesi gün Gökçen uyandığı an boş boş tavana baktı. Gördüğü rüyaya hiç bir anlam veremedi önce. Canlı gibiydi diye düşündü. Ama rüyaydı. Nasıl öyle olmuştu?

Umursamadı. Kaç gündür gördüğüm rüyalardan biri daha diye düşündü. Rüya olmasının verdiği üzüntü ile yüzünü astı. Paytak adımlarla yataktan uzaklaştı. Ama tam odasından çıkıyordu ki aynada anlık gördüğü aksi ile durdu. Bir iki saniye bekledi. Sonra adımları tekrar geri geri geldi. Kendine şaşkın ve boş bir bakış attı.

Saçı örgülüydü...

Saçı neden örgülüydü?

Eli şaşkınca saçına uzandı. Örgüsünün ucunu tutuyordu ki parmakları bu kez elinin üzerinde gördüğü şeylerle öylece kaldı. Elinde yer yer bulunan minik morlukların üzerine küçük şeyler çizilmişti. Elini geri çekip atıp atabileceği en şok dolu bakışı attı. Elllerinde minik mavi çiçekler vardı...

Kalp ritmi anında şaha kalkarken o hala boş boş göz kırpmak, ellerine ve saçına bakmakla meşguldü. Hızla sağa sola baktı. Burada olacak değildi. Kapıdan mı girmişti? İmkansızdı. Nasıl girecekti? Tam kapıya koşuyordu ki perdenin biraz hareketlendiğini görünce durdu. Hızla o yöne koştu.

Ve evet. Camı tam kapalı değildi.

Önce şaşkın şaşkın baktı sağa sola. Sonra eli tekrar örüğünün ucuna giderken dudaklarında saçma bir tebessüm belirdi. "Salak..." dedi tutmaya çalıştığı tebessümüyle. Aşağı bir bakış attı. "Harbi bordo bere ha. Nasıl çıktın sen buraya?" Bu kez tam sırtıttı. "Deli goril..."

Tekrar içeri girerken camı kapatmadı. Gece de camı kapatmadı. Sonraki gece de kapatmadı. Ondan sonra ki gece de kapatmadı.

İstediği rüyayı her gece görebilmek adına camını hep açık bıraktı...

17.BÖLÜM

"İmtihan bu ya... Balığın gönlü çöle vurulur...

**ŞEMS-İ TEBRİZİ*

~ ~

Bakışları son derece dikkatli bir şekilde televizyondaydı Murathan'ın. En sevdiği çizgi film vardı.

Pokemon.

Bir anını bile kaçıramazdı. Bakışları kısıldı. Oturduğu yerde hareketlenip artık uyuşmaya başlayan poposunun uyuşukluğunu biraz geçirmeye çalıştı. Televizyonla aynı anda, aynı kelimeleri mırıldandı.

"Saldır Balbazar."

Balbazar saldırdı. O ise keyifle sırttı.

Arka odadan ablalarının kavgası gelirken umursamadı. Büyük ihtimal Aslıhan ablası Gülhan ablasını dövüyordu. Her zaman ki halleriydi. Şu an hiç bir şey çizgi film keyfini bozamazdı derken odanın sakinliğine ılık hızında muazzam bir bomba düştü.

Pamuk, "Kepçükkkkk!" diye bağırarak ortama dalmış bulunuyordu.

Bakışlarını televizyondan çekmeden ofladı. Okuldan geliş saatini bir saniye bile atlamıyordu. Şüphesiz geliş saatini öğretmek Murathan'ın hayatında yaptığı en büyük hatalardandı.

Gökçen siyah saçlarını sağa sola savurup hoplaya zıplaya yanına gelmişti ama o bakışlarını ekrandan çekmedi. Sıra Chermänderdaydı. Bu saldırıyı mutlaka izlemeliydi.

"Kepçük!" diye böğürdü Gökçen kulağına.

"Ne?" dedi ters ters.

Gökçen sıırttı. "Ben geldim."

Bakışları hala ekrandaydı. "Görüyorum."

"Hayır görmedin." dedi Gökçen gülüşünü silip yerine tripli bir bakış kuşanarak. "Baksana bana yaaaağğğ!" Koltuğun üstüne hoplayıp Murathan'ın koluna iki eliyle sıkı sıkı yapışıp ileri geri çekiştirmeye başladı. "Bak bana. Bana bak. Bakkkkk!"

Murathan'ın bakışları hala ekrandayken yüzünü ekşitti. Bakışlarını ekrandan asla çekmemeli, gözlerine bakmamalıydı. Sonra dayanamıyor, ne derse yapıyordu. Şu an bu olsun istemiyordu. "Git başımdan Pamuk." dedi bıkkınca.

"Yaaaa bananeeee!" diye huysuzlandı Gökçen. Kolunu ileri geri çekmeye devam etti.

Gökçen hala kolunu çekiştirirken derin bir nefes verdi. Sert bakışlarla en sonunda derin maviliklere dönmek zorunda kaldı. "Kızım bir rahat versene sen!" diye kükredi. Kolunu hızla geri çekmeye çalıştı.

Ama başaramadı. Gökçen bu bağıırışı zerre ciddiye almadan kolunu çekmeye devam etti. "Banane. Banane. Baneneeee!"

Sınanıyordu.

"Bi yapışma artık." dedi ters ters. "Rahat ver kızım ya. Defol!" Gökçen'in bakışları bu yükselme ile biraz melülleşince omuzları yavaşça çöktü. Kesinlikle yüzüne bakmamalıydı. Öyle işler daha kolaydı. "Tamam." dedi daha sakın bir sesle. "Bak pokemon var. Gel şimdi onu izleyelim beraber. Sonra oynarız."

"İstemiyom." dedi Pamuk dudak büzerek. "Hepsini izledim ben sen okuldayken. Şimdi oynayalım. Sıkıldım."

Artık sanıyordu ki sinirini tutamayacaktı. "Ne oynayalım be şimdi?" diye yine yükseldi. "Ne? Ne? Neeeeeee?!"

Ama kafasına yandan yediği sert bir şamarla siniri fevkalade bir şekilde sekteye uğradı. Televizyondan bir ses yükseldi. "Seni seçtim Pikacuuuuu!"

O ise yediği şamarla hafifçe yana devrilmiş, şokla şamarın geldiği yöne bakakalmıştı. Şu an bunu beklemiyordu.

Gökçen'in kaşları son derece çatıktı. "Bağırma."dedi sakince. Sonra ekledi. "Oynayalım dedim. Şimdi." Son kısmı fazlası ile vurgulamıştı.

Devrildiği yerden hızla doğrulup yandan Gökçen'in poposunun yanına hafif bir sille çaktı. "Bağırtma o zaman! Defol git başımdan!"diye yine bağırdı.

Gökçen ise ters bakışlarını bu sefer yumuşatıp anında yılışma mooduna geçti. Bu taktik daha işe yarardı. "Yaaaa Kepçükkkk..."dedi melül melül. "Noğlar oynayalım ya. Sıkıldım. Noğlarrrrr. Pokemonun bu bölümünü izledik yaaa.Noğlarr, noğlarr!"

"Ben bir daha izleyeceğim."dedi Murathan hemen. "Git ablamlarla oyna. Birazdan gelirim ben."

"Onları istemiyom ben ama."dedi dudak büzerek. "Seni istiyom Kepçük." Başını Murathan'ın gövdesine yapıştırıp alttan alttan göz kırptırdı. "Noğlarrrrrr..."

Dertli bir nefes verdi. Gövdesine yapışmış,ona bakan maviliklere kitlendi. Sonra ise derin nefesi büyüdü. "Harbi, sülüksün ya."diye homurdandı bakışlarını ters ters duvara çevirerek. "Tamam. Ne istiyorsun? Ne oynayalım?"

Gökçen neşeli bir kahkaha attı. "Sen seç."dedi otuz iki diş sırtırken.

"İyi."dedi Murathan ters ters. "Pokemonculuk oynayalım." Bakışlarını televizyona çevirdi. Savaşı kaçırmıştı. Oysa bir daha izlemek istiyordu. Dertli bir nefes daha verdi. Of Pamukdu ya. Valla of Pamukdu.

Gökçen, "Tamam."deyip hızla yerinden aşağı hopladı. Kepçük'ün odasına koştu.

Arkadan Murathan'dan bir ses yükseldi. "Sepeti hep odanın yüzüne dökersen saçlarını yolarım Gökçen! Top kenarda."

Gökçen bu bağırışı umursamamıştı bile. Hızla odadan içeri girdi. Oyuncak sepetinin kıyısına köşesine baktı. Küçük topu bulamadı. Sepeti tutup komple odanın yüzüne boca etti. Ayağının altına dağılan bir iki oyuncak kamyona tekme atıp sağa sola savurdu. Bakışları hızla odanın yüzünü tararken en sonunda kapıya yakın bir köşede aradığı sarı,minik topu buldu.

"Hııhh!"diye bir nida duydu kapıdan. "Naptın Gökçiş?"dedi Gülhan odanın haline eli ağzında, şokla bakarken. "Murathan çok kızıcakkk."

"Kızısın."dedi Gökçen topu almış hızla odadan çıkarken. "Ben de ona kızarım." Koridorda koşarak salona ilerledi.

"Sen Murathan'ı bırak da önce gel şu kendi dolabını topla Gülhannın malı!" diye arkadan Aslıhan ablasının muazzam bağırması yükseldi.

O ise hızla salona girdi. Murathan hala dikkatle pokemon izlerken yanına koşup topu hevesle eline verdi. "Önce ben tutucam." dedi yerinde peş peşe hoplayarak. "Önce ben. Önce ben."

"Hı.Hı.Tamam." dedi Murathan bakışlarını televizyondan çekmeden. Eline tutuşturulan topa bakmadı bile. Yine önemli bir savaş izlemekteydi. Charizard ve Magmar savaşını asla kaçıramazdı.

"Hadi,hadi." diye hoplayarak kapının önüne koştu Gökçen. "Pikacuyum ben. Tamam mı?"

"He,aynen." dedi Murathan bakışları hala televizyondayken umursamazca. Sonra elindeki topu kaldırıp hızla Gökçen'e doğru savurdu. Ama nere savurduğuna bakmadı bile. "Seni seçtim Pikacu..." diye mırıldandı atarken.

Ama atar atmaz bir şey oldu.

Gökçen'den acılı bir çığlık yükselince bakışlarını en sonunda televizyondan çekip o yöne döndü. Ve gördüğü manzara ile pokemonu, pikacuyu hatta en önemli savaşı bırakıp panikle oturduğu yerden aşağı atladı.

Yere sülük gibi yapışmış bir adet Pamuk.

"Gökçen!" diyerek hızla yanına koştu. Gökçen sümük gibi yere yapışmış öylece dururken hızla kollarının altından tutup yerden kaldırdı. "Ne oldu?" dedi panikle. "Nerene geldi top?"

Gökçen önce boş boş baktı. Bir tık şoktaydı. Zira top tam alnının ortasına çakmış bulunuyordu. Murathan'ın panik ifadesine bakarken dudakları yavaş büküldü. Büküldü ve büküldü. Sonra ise şiddetli bir zırlama ise elini alnına atıp böğürdü.

"Kafamaaaaa attınnnnnnn salahhhhğğğğ!"

Murathan korku ile dudaklarını dişledi. Önce bu ağlama karşısında ne yapacağını bilemedi. Annesi görse popoya muazzam bir terlik yiyebilirdi. O yüzden hızla Gökçen'in alnına yapışmış elini geri çekti. Topun geldiği yere baktı. Hemen kızarmış ve şişmeye başlamıştı. Şaşırmamıştı. Boşuna Pamuk demiyordu ona. Ama bu manzara ile yüzü hafifçe buruştu. Canı yanıyor olmalıydı.

Bir daha Gökçen varken Pokemon izlemeyecekti.

"Özür dilerim." dedi üzgün üzgün. Gökçen hala ağlarken kapıya kaçamak bir bakış atıp kızaran yere hafifçe dokundu. Gökçen'in zırlı sesi iyice

yükselince hemen elini geri çekti. "Sus."dedi panikle. "Valla yanlışlıkla oldu Pamuk. Çok özür dilerim. Ağlama. Sus."

Cevap şiddetli bir ağlama oldu.

Hale bir daha baktı. Annesi görünürde yoktu. Gökçen'in alındaki şişlik ise büyüyordu. Onun canı yanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Sonra ise Gökçen'i susturmak adına aklına gelen ilk şeyi yaptı. O da elini alına atıp böğürerek ağlıyormuş gibi yaptı.

Gökçen bu görüntüyü beklemiyordu. O yüzden eli alnında,ağlaması biraz geçmişken, içini ve burnunu çeke çeke baktı Murathan'a. "Sen neden ağlıyorsun salak Kepçük?"dedi hala ağlarken.

Murathan bir kere daha bağırdı. "Canım yandııııı!"

"Ama bana vurduuuu."diye Gökçen'de bağırdı.

Bu kez Murathan bağırmaı kestı. Ama inandırıcı olmak adına yüzünde hala acılı bir ifade vardı. İstedığı olmuştu. Gökçen'in ağlaması azalmıştı. "Sana vurunca bana da vurmuş oldu."dedi ciddi bakışlarını minik kıza dikerek. "Senin canın acırsa benimki de acır."

Gökçen öylece bakarken ağlaması durmuş, yerine şiddetli bir iç çekiş kalmıştı. Elini alnındaki şişliğe hafifçe bastırdı. Canı acımıştı. "Seninki de acıdı mı şimdi?"dedi burnunu çeke çeke.

"Acıdı tabi."dedi Murathan. "Çok bastırma yarana benim de canım yanmasın."

Gökçen biraz düşündü. Sonra ise elini kaldırdığı gibi Murathan'ın kulağına yapışıp aşağı çekti.

"Ahhh!"diye bağırdı Murathan. "Ne yapıyorsun Pamuk ya?"

"Eeee hani."dedi Gökçen."Benim kulağım acımadı."

Murathan boş boş göz kırptırdı. Bunu düşünmemişti.

"Senin kulağın büyük ya..."dedi Gökçen sırtarak. "Belki bana gelene kadar acısı geçiyo."

Yüzünü astı. "Yoldurtma bana o saçlarını." dedi kulağını ovalaya ovalaya.

Gökçen güldü. Burnunu çekip sümüklerini hızla,tek hamlede koluna sildi. Sonra ise oturduğu yerden kalkıp Murathan'a sokuldu. Kendi kafasında acıyan noktayı, Murathan'ın alnında denk getirip minik bir öpücük bıraktı. "Öptüm geçti."dedi tatlı bir tebessümle. "Benimki acımıyo. Seninki de acımasın. Ağlama."

Murathan'ın minik bir gülmesi gelmişti ama tuttu. Tekrar yüzünü asıp yalandan canı acıyormuş gibi acılı bir bakış attı."Yalan söyleme. Acıyor.

Bak benimki de acıyor." Bakışları Pamuk'un alnında morarmaya başlayan alandaydı hala. Gerçekten acıyor olmalıydı. İçinde tanımlayamadığı bir sızı oluştu ize bakarken.

"Yok yok."dedi Gökçen hemen. "Valla ağlama. Acımıyo benimki. Bana bak diye yalandan ağladım ben. Ağlama Kepçük."

Murathan'ın ağlak ifadesi anında intikam dolu bir bakışa dönüştü. "Yalandan mı?"dedi ters ters. "Gel ben sana göstereyim şimdi yalanı yer cücesiiii!" diye bağırdığı gibi oturduğu yerden ayaklandı. Gelecek olan şeyi anlayan Gökçen ise anında neşeli bir kahkaha salarak ortamdan topukladı. Tabi Murathan'da peşinden.

"Kaçamazsın benden Pamuk."diye bağırdı Murathan."Yakalarım."

"Kaçaruuuummm kiiii!"diye bağırdı Gökçen koşarken."Kepçük, beniiiiii yakalayamaz ki. Kepçük beni yakalayamazkiiiiii!"

Gökçen kaçtı. Murathan yakaladı. Sonra ise neşeyle başka oyunlar oynandı.

Elindeki tepsiyi ifadesiz bir bakış attı Aybüke. Kuru fasulye,pilav ve yoğurt...Pek sevmezdi. Ama başka seçenekte yoktu. Mecbur yiyecekti. Tepsisine isteksiz bir bakış atıp ilerledi. Yemeklerin yanındaki elma yığılı alandan bir elma kapıp tepsisine koydu. En azından bunlar vardı. Tam yine ilerliyordu ki durdu. Kırmızı elmaların yanında bir de yeşil elmalar vardı.

Aklına saçma bir düşünce düştü.

Süleyman yeşil elma severdi...

Yüzünü ekşitti. Bunu ne diye düşünüyordu yani şu an? Neyse neydi. Ona neydi?

Bakışları anlamsızca sağına soluna kaydı. Normalde gün boyu salak gibi peşine dolaşmasına alıştığından olsa gerek şu an anlamsız bir boşluk vardı etrafında. Yalnız hissediyordu. Bu duygudan hoşlanmamıştı.

Derdi neydi salağın anlamış değildi ama feci halde sinirini bozmaya başlamıştı.

Elini yeşil elmaya uzattı. Aldı. Tam tepsisine koyacaktı ki durdu. Dudaklarını dişledi. Sonra elmayı geri koydu. Öne doğru bir adım attı. Tekrar durdu. Yine geri döndü. Bıraktığı elmaya uzandı ve birinden saklanıyormuş gibi ışık hızında alıp tepsisine koydu. Etrafına bakmazsa

görünmez olabilirmiş gibi bakışlarını önünden asla çekmedi. Bunu yaptığına zerre inanamıyordu...

"Niye aldım yani şimdi bunu..?"dedi kendi kendine dişlerini sıkarken. "İnanamıyorum kendime."

Söylene söylene ama bir yandan da göz ucuyla sağda solda başına bela olan elemanı arıyordu ki duyduğu bir sesle adımları yavaşladı.

"Ben sevmem öyle sade. Böyle yoğurtlu daha iyi."diye neşeyle konuşan bir Süleyman sesi.

Hızla bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Bakışları hızla etrafı taradı. Ve aradığını saniyesine buldu. Zira yemekhanenin en sağındaki masaya oturmuş Süleyman'ı görmek bu noktadan çokta zor değildi. Tabi karşısında oturan bir kadın askeri de...

"Ben de yoğurtlu severim komutanım."dedi kız neşeyle gülerken.

Süleyman güldü. Kız güldü.

Aybüke ise önce bir baktı. Baktı. Baktı. Göz kırıştırdı. Kırıştırdı ve kırıştırdı.

Dudaklarından minik bir hayret nidası döküldü. Saçma bir hayal kırıklığı ile dişlerini dudağına geçirdi. Ne bekliyordu sanki..? Eninde sonunda herkes giderdi ondan. Biliyordu. Yine yanılmamıştı. Hiçbir sevgi sonsuza kadar sürmezdi. İlk elden tecrübe ederek öğrenmişti bunu. Böyle bir düşünce tamamen delilikti. Saçmalıktı. Bu zırvalıklara yıllar önce doymuştu. Artık zerresine inanmıyordu.

Bebeginin bile terk ettiği bir bedeni kim sabırla sevecekti?

Hem o,o gün ona ne demişti;

Sen kendini gerçekten kadından mı sayıyorsun Aybüke? Ha sana dokunmuşum ha oduna. Zerre farkınız yok. Midemi bulandırırıyorsunuz. Hayatımdan siktir ol git!

Her sevgi biterdi. Yine yanılmamıştı.

Göz devirerek önüne döndü. Gülme sesleri hala devam ederken elindeki tepsiyle beraber geldiği yöne geri ilerledi. Aldığı yeşil elmayı sertçe yerine fırlattı. Tam tepsiyi de olduğu gibi çöpe boşaltıyordu ki içinde kabaran anlamsız bir duyguyla durdu. Süleyman ve karşısında adını bilmediği kızdan bir kahkaha daha yükselince gözlerini kapatıp burnundan bir nefes verdi.

Birazdan yapacağı şeye inanamıyordu. Ama yapacaktı.

Elindeki tepsiyi daha çok sıkıp gözlerini açtı. Kasılan çenesiyle birlikte dişlerini daha çok sıktı ve hızla arkasına döndü. Postallarının yere her

başıta çıkardığı sert gıcırtilarla hala gülerek bir şeyler konuşulan masaya ilerledi. Süleyman'ın yanındaki kızın tam yanındaki sandalyeyi şiddetli bir sesle çekerken elindeki tepsiyi en seslisinden masanın üzerine bıraktı. Daha doğrusu fırlattı.

Sesler kesilmiş,bakışlar tamamen ona dönmüştü. Süleyman'la bakışları kesişti hemen. Aybüke meydan okurcasına çenesini yukarı dikip hızla sandalyeye kurulurken Süleyman az önceki neşesinin aksine ifadesiz bir bakışla ona bakıyordu. Umursamadı. Yerine kuruldu. Sonra ise bakışlarını tepsisine eğip sakince yemeğini yemeye başladı.

Bir iki dakika kimseden ses çıkmadı. Ama yemek yiyen sadece Aybüke'ydi. Onun da ne yediği hakkında pek bir fikri yoktu. Bu saçmalığı yaptığına inanamıyordu...Kaşığı ense kökünden çıkarmak istercesine ağzına sokup zerre sevmediği kuru fasulyeyi öfke ile yiyip yuttu.

"Eeeee size afiyet olsun o zaman..."dedi kız cılız bir sesle. "Benim arkadaşlar şu ilerdeki masaya gelmiş. Beni çağırıyorlar.Oraya geçeyim en iyisi...."

Herkes Aybüke'den çekinir, yanına gitmek istemezdi. Bu kaçış Aybüke'yi şaşırtmamıştı.

Yanlış hatırlamıyorsa teknik ekipten biriydi bu kız. Bir kaç kere görmüştüğü vardı.Kız hızla masadan kalkarken Süleyman sadece başını aşağı yukarı sallamak ile yetindi. Oysa şu an muazzam bir mezdeke dönmemek için zor duruyordu.

Harbi Aybüke onun olduğu masaya mı gelmişti lan?

Ama ifadesini korudu. İçi yana yana karşısında yemek yiyen Aybüke'ye ters bir bakış attı. Yani ona gelmesi için gerçekten böyle mi yapması gerekiyordu? Kalbini ona tamamen açtığı zaman gelmesi bu kadar mı zordu..?

Sevgi illa zorlayınca mı ortaya çıkmalıydı?

Hızla bakışlarını önüne çevirdi. Kaşları çatık bir halde derin bir nefes verdi. Elindeki kaşığı yavaşça bıraktı. Ve tepsisine iki elle yapışıp oturduğu yerden ayaklandı. Sandalyesini şiddetli bir güçle geri itip masadan ayrılmak adına yana doğru bir adım atıyordu ki Aybüke'den yükselen bir sesle adımı durdu.

"Nereye?"

İfadesiz tutmaya çalıştığı bakışlarını dağ çiçeğine çevirdi. Ah şimdi nikah tarihi almaya Aybüke'm deyip ona yapışmak vardı ama...Diyemedi. "Bitti yemeğim." diyebildi sadece.

"Hiç birini yememişsin daha."dedi Aybüke ters ters. "Yalan söyleme."

"Yiyeceğimi yedim ben Aybüke."dedi manidar bir sesle. Göz devirip önüne döndü. İki adım atıyordu ki Aybüke'den sinirle yükselen bir sesle bir daha durmak zorunda kaldı.

"Baksana sen bi bana!"diye çıkıştı Aybüke çatalını sertçe masaya bırakıp. Sandalyesini o da şiddetle geri itip ayağa kalktı. Önüne gelen minik bir saç tutamını sertçe geri itip sert adımlarla Süleyman'ın önüne dikildi. "Derdin ne senin?"

Süleyman bakışlarını koyu kahve gözlerden çekmedi. İmkan olsa da şunlarda boğulsaydı...

"Derdim falan yok." dedi tripli bir sakinlikle.

Aybüke çenesini yukarı dikti. "Ne bu haller o zaman?"

"Ne varmış halimde?"

"Çocuk musun sen Süleyman?"diye en sonunda yüksek çıkan bir sesle patladı Aybüke. Yemekhanede onlara dönen bakışları görünce ise dudağını dişleyerek sesini alçalttı ama siniri hala yerli yerindeydi. "Kaç gündür ne salak salak davranıyorsun?"dedi dişlerini sıkı sıkı, daha kısık bir sesle.

Süleyman'ın dudaklarında alaysı bir tebessüm oluştu. "Niye? Her zaman istediğin şey bu değil miydi zaten? Gelmiyorum yanına yörene işte. Rahatsız etmiyorum. Rahat rahat takıl."

Tam arkasını dönüyordu ki Aybüke kolundan yakalayınca bakışları koluna eğildi. Aybüke'nin ona olan bu ilk dokunuşu ile şu dakika kalp spazmı geçirebilirdi...

Ama kalbi hala bir tık kırıktı.

"İşine bak o zaman."dedi Aybüke solur gibi. "Ne diye çocuk gibi laf sokup duruyorsun?"

"O da mı rahatsız ediyor?"dedi. "Ama çok özür dilerim. Benimle ilgili her şey seni rahatsız ederdi değil mi Aybüke? Çok pardon."

Aybüke'nin kaşları iyice çatıldı. "Süleyman!"

Yüzünü ekşitti. "Boşver sen beni."dedi tekrar ona dönerek. "Her zamanki gibi saçmalıyorum işte..." Aybüke'nin kolunun üstündeki eli gevşerken o da istemeye istemeye kolunu geri çekip iki adım geriledi. Kalbi acıdı ama adımları durmadı. Bu ilk kalp acısı değildi. Alışkındı. Arkasını döndü ve ilerlemeye devam etti.

Ama, "Ne beklediysem..."diye homurdanan Aybüke ile yine durmak zorunda kaldı. "Seviyormuş... Yalana bak..."

Adımları duyduğu sözlerle yavaşladı. Bir iki saniye önüne baktıktan sonra bakışlarını yavaşça arkasına çevirdi. Fakat bu sefer olabildiğince sert bakıyordu. Sevgisinden şüphe etmek mi? İşte bu ona en son yapılacak şeydi. Onun kalbinde sorgulanmayacak sadece üç sevgi vardı.

Bir vatan.

İki ailesi.

Üç Aybüke.

İki adım atıp ilerlediği adımlarını aynı şekilde adımlayarak geri döndü. Tam önüne dikildi. Ve ilk defa Aybüke'ye bu kadar buruk,kırılmış baktı. İçinde ne varsa yüzüne vurdu. Tutamadı.

"Yalan mı?"dedi buruk bir bakışla. "Ben mi yalan söylemişim?"

"Ne?"dedi Aybüke ters ters. "Değil mi?"

Burak bir gülüş döküldü dudaklarından. Duyduklarına hayret etti. "Ne var biliyor musun Aybüke?" dedi sitemli bir sesle. "Benim sana olan aşkımdan şu dağlar taşlar dile geldi de, sende yaprak kıpırdamadı.Bir ordunun diline düştüm. Bana mısın demedim. Sövdün,saydın, kovdun. Bir an bile seni bırakmayı aklımdan geçirmedi. Bekle dedim Süleyman. Bekle. Zamanı değil. Zamanı gelince o sana gelecek.Bekle..." Durup derin bir nefes verdi.

"Sen şimdi bana yalan diyorsun öyle mi?" diye devam etti. Sesinde duyduklarına hayret eder bir nida vardı. Tepsiyi tek eliyle tutup diğer elini iki kere kalbinin üstüne sertçe vurdu. "Bu canlı Aybüke... Sen farketmesende canlı. Yaşıyor. Canı var. Kırılıyor...Üzülüyor...En çokta sevdiğine kırılıyor. Hatta en çok en sevdiğine kırılıyor. Ama ben..." Bu noktada durup yutkundü. "İlk defa seni kalbimde taşıırken yoruldum."

Aybüke'nin sert bakışları yumuşamış,yerine hafif şaşkın bir hal almıştı. Biraz da üzgün...Onu sevmek hep zordu. Biliyordu. Kaktüstü o. Batıyordu. Herkesin canını yakıyordu. Sevmeye çalışan herkese batıyordu. El kadarken annesi tarafından çöp konteynırına atılan bir çöptü. Kimsesiz büyüyen, sevgiyi yurdun bahçesindeki köpek ve yavrularını izleyerek öğrenmeye çalışan bir çocuktü. Köpeklerden öğrendiği sevgi ile sevmeye çalışmıştı her şeyi. Ama önce sevdiği adam gitmişti. Sonra ise bebeği.

Yüzüne bir kere daha vurulan bu gerçeikle kalbinin üstüne ağır bir ağırlık çöktü.

"N...ne saçmalıyorsun sen?" diyebildi hayatında ilk defa kekeleyerek.

Süleyman'ın buruk bakışı büyüdü. "Dediğim gibi...Boşver sen beni. Saçmalıyorum işte. Her zamanki gibi görmezden gelmeye devam et. Yalan

say. Senin için çok zor değil bunu yapmak." Tam o an kapıda gördüğü sima ile kaşları çatıldı. "Hem bak, arkadaşın da geldi."dedi başıyla o yönü işaret ederek. "Benim çocukluklarımı boş ver. Git onunla gül,eğlen. Malum... Bizimleyken pek gülemiyorsun...Yalanız ya biz."

Aybüke işaret edilen yöne baktı. Kapıda Ahmet vardı...

Süleyman ters bir bakış daha atıp çökük omuzlarla yanından uzaklaşırken o derin bir nefes verdi. Gözlerini kapattı. Bir derin nefes daha verdi. Elini saçlarına daldırıp geri itti. Bir iki saniye bu şekilde beklerken aklında beliren tek bir görüntü vardı.

Ahmet ona verdiği para için teşekkür ediyor. O da gülüyor. Süleyman'ı görür gibi oluyor ama sonra görüntü kayboluyor. Geri döndüğünde Süleyman'ı bulamıyor ama onun bıraktığına emin olduğu bir kutu karamelli çikolata buluyor. Ve o günden sonra Süleyman garipleşiyor.

Gözleri hala kapalıyken bir derin nefes daha vermeye çalıştı ama zordu. Bu zamana kadar ona hiç ümit vermemişti oysa. Neden üzüldü diye suçlu hissediyordu şu an? Kalbinin üstüne saçma bir duygu otururken bir iki dakika gözünü açmadan bekledi.

"Aptal..."diye homurdana homurdana gözlerini açtı. "Aptal! Beyinsiz! Ne anladın sen o kuş kadar kafanda acaba? Aptal?!"

Ama gözlerini açmazsa daha iyiydi. Ahmet yemeğini almış, elinde tepsiyle sırtarak ona doğru geliyordu. Sövme isteği büyürken Ahmet'in gözünün içine baka baka görmemezlikten gelip arkasını döndü. Sinirli hareketlerle masadan tepsisini aldı.

"Yanınıza oturabilir miyim komutanım?"diyerek tepesine biten Ahmet'in yüzüne bile bakmadı.

"Gidiyorum. Ne yaparsan yap."dedi sadece ve arkasını dönüp postallarının sert gıcirtısı eşliğinde ilerledi. Ama tam tepsisini boşaltacağı yere ilerlerken birkaç masa sonra yanından geçeceği simaya takıldı sert bakışları. Az önce Süleyman'la yemek yiyen kız...

Yavaşlamadı. Bakışlarını daha da kararttı. İlerledi, ilerledi ve ilerledi. Tepsinde hiç dokunmadığı bir tas yoğurdu aldı ve yanına gider gitmez kızın tabağındaki pilavın üstüne kendi yoğurdunu boca etti.

"Ne oluyor?!"dedi kız şaşkın bakışları ona dönerken. "Aybüke komutanım..."

Tehditkar ama her zaman ki duygusuz bakışını kuşandı. "Yoğurtlu severmişsin ya..."dedi soğuk bir sesle. "Al, bol bol ye.Ama kendi tabağında olsun gözün. Başkasının tabağında değil. Bilmem anlatabildim mi?"

Kız baktı. O baktı. Kızın masasında oturan herkes baktı. Ortama derin bir sessizlik çökerken vermek istediği mesajı gayet net verdiğini düşünüyordu. Kız usulca yutkunurken o boş tası önündeki masaya savurdu. Sert bakışlarını kızıdan çekip ilerledi. Ve az önce yaptığı şey yüzünden kendine söve söve yemek tepsisini olduğu gibi çöpe boşalttı.

Yeşil elmayı ise az önce aldığı yere tekrar geri bıraktı. Daha doğrusu fırlattı. Sert adımlarla yemekhaneden çıktı.

Bu manzarayı yemekhanenin en köşesinden izleyen Timur ise ifadesizce baktı bir süre. Yavaşça başını aşağı yukarı salladı. Derin bir nefes verip ağzına bir kaşık dolusu pilav tıktı. Sakince yuttu.

"Süleyman bile vuslata yaklaştı." dedi yanında hunharca yemek yiyen Murathan'a. "Sen hala kuru fasulye mi tıkınıyorsun Karakurt?"

Murathan tam ağzına kocaman bir ekmek tıkıyordu ki durdu. Boş boş göz kırptırarak Timur'a baktı. Sonra ise yemekhaneden çıkan Aybüke'ye. Az önceki vakaül mucizeyi pekala o da görmüştü. O yüzden sakince ağzına ekmeğini atıp yine sakince çiğneyerek yuttu.

"Töngel..." dedi. "Asıl kaynana ben değil de sanki sensin, ha?"

"Ağzıma laf veren sensin komutanım." dedi net bir şekilde. "Seni bu kadar pasif bilmezdim ben ha. Nerede o aklına koyduğunu yapan Karakurt komutan... Gözümünden düşüyorsun haberin olsun."

Murathan bu sefer hafifçe sırtıttı. Ekmeğinden minik bir parça daha koparıp keyifle geri yaslandı. Yavaşça yuttu. "Aklıma koyduğumu yapmadığımı kim söyledi?" dedi kendinden emin bir sesle.

Fevkalade yapıyordu. Günlerdir düz duvara tırmanıp Pamuk'un yanına kıvrılarak, eşsiz bir manzaraya bakarak, huzurlu bir kokuyu içine çekerek uyuyor, günün ilk ışıklarını Pamuk ve sıcaklığı ile karşılıyordu. Ama onu asıl zevkten dört köşe eden çok ayrı detaylardı.

Git diyen, yapma diyen, ondan kaçan Pamuk'un her gece camı açık bırakması, yatağın ucuna kıvrılıp yastıkta ve yatakta ona yer açıp sonra uyuması, yanına gider gitmez ise hiç bir şey söylemeden sessizce ona sokulmasıydı.

Ama üzücü bir detayda vardı. Artık sütyenle uyuyordu...

Elinde olanla yetinmeyi fazlası ile bilen bir insan evladı olduğu için buna da çok şükür diyebiliyordu allahtan.

Kaçamazdı. O da kaçamamıştı. Pamuk hiç kaçamazdı. Eninde sonunda ona gelecekti. Biliyordu. Başka seçenek yoktu. İkisi için de yoktu.

Aklına çok eskilerden bir ses ilişti.

Babam dedi ki Gökçen kızların sevdiklerine kalbi olurmuş. Benim sana kalbim var Kepçük.

Sırıtsı büyüdü. Keyifle suyundan bir yudum aldı. Ona kalbi olmayacağını düşünmesi hataydı. Onu unuttuğunu düşünmesi hataydı. Gözlerine bakmazsa kaçabileceğini düşünmesi, değiştiğini düşünüp bulmaması, bunca yıl korkaklık etmesi hataydı. Hiçbir şeyden korkmayan Murathan Karakurt bir çift mavi gözden korkmuştu. Evet. Kabul ediyordu. Ama artık değildi.

Doya doya bakabilecekken neden kaçsındı?

Hiç bir şeyi körü körüne, inatla istememişti o. Elinde olan neyse yetinirdi hep. Fazlasını istemezdi. Hakkı olana tabiydi. Ölesiye özlediklerine bile yıllarca bir fotoğraf arkasından bakacak kadar azla yetinmeyi bilirdi hem de. Ama bu kez istemiyordu. Artık azla yetinmek falan istemiyordu. Sikerlerdi. Neden hep o düşünceli olmak zorundaydı?

Hayatında ilk kez bencil olacaktı. Yakınındaysa uzak falan durmayacaktı.

Zaten Pamuk onun bu hayatta hep tek bencilliği olmamış mıydı? Hep kendine istediği tek şey...

"Ne yaptın?"dedi Timur ondan beklenmeyecek bir şaşkınlıkla. "Yoksa..."

"Daha değil."dedi. "Ama yapıyoruz biz de bir şeyler.Neydi ikinci kural. Maverick olmak önemli Tönge."

Bu sefer Timur'un dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. "Fenasın Karakurt."

Sırıtp beni bilirsin temalı bir bakış attı. Aslında bu hafta kafası fena halde atıktı. Deccal itinin cesedi falan yoktu ortada. Yetemezmiş gibi bölge istihbaratı ne ondan ne de Ebul Sam'dan bir iz bulamamıştı. O kadar yara ile en fazla ne kadar uzaklaşmış olabilirdi? Aklı almıyordu. Sinirliydi. O ikisini kendi eli ile gebertmeden asla rahat edemeyecekti. Ama geceler vardı.

Sinirini,stresini,yorgunluğunu saniyesine çekip alan muazzam bir koku,ten...

Derin bir nefes verdi. Görev de vardı. Gece gidemeyecekti yanına. Ne yapsaydı? Düşünceli düşünceli tekrar yemeğine abanıyordu işaret parmağının ucu birden tepsinin kenarına sürtüp, hafifçe kesilince parmağının ucunda beliren kana baktı. İki kere göz kırptırdı. Sonra ise tepsini alıp oturduğu yerden ayaklandı.

"İki saate göreve çıkılacak. Timi topla. Hazır olun. Hayri Albay yok. Benim bir iki işim var. Albay gelmeden gelirim. İdare et.

Timur cevap vermedi. Ne işi olduğunu pekala anlamıştı. Sadece başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Murathan salına salına uzaklaşırken arkasından baktı bir süre. Sonra suyundan bir yudum aldı.

"Tim tim değil Yalçın abiyle evleneceksen gel amına koyim." diye homurdandı. Sonra durdu. Düşündü. "Sanki bunun adı bu değildi lan." dedi düşünceli düşünceli. "Yalçın abi ile pozitif reality miydi?"

Yine durdu. Anlık bir aydınlanma ile yüzünü ekşitti. Şu an bunu neden düşünüyordu? Karakurt haklıydı. Git gide Zülküf ve Barbaros'a benziyordu. Valla sikerlerdi. "Tim değiştirmeliyim." dedi ters ters. "Acilen tim değiştirmeliyim..."

Huysuzca surat asa asa o da yerinden ayaklandı ve sert adımlarından çıkan postal gıcırıltıları ile yemekhaneden çıktı.

***"Yüzüm kime dönük olursa olsun,
Yüreğim hep sana dönük olacak.
Kaldı ki ben senden başkasına,
Kapı nasıl açılır bilmiyorum..."***
***CEMAL SÜREYA**

"Kan değerleriniz şimdilik normal ama siz yine de bir ürolojiye görünün olur mu Hayri Bey?"

Karşımdaki çatık kaşlı bey amca başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Gür, beyaz saçları ve çatık kaşlarının altından bana öldürücü bakışlar atarken ben nasıl bu bey amcaya prostat olabilirsin diyebilirdim?

Tövbe bunu ben diyemezdim.

Kendime prostatım derdim, bu bey amcaya diyemezdim.

Sedyeden toparlanmaya başlayınca ben de masamdan ayaklandım. Yazdığım reçeteyi kibarca ona doğru uzattım. "Şimdilik bu ilaçları alın. Ağrılarınızı azaltacaktır. Ama dediğim gibi, en kısa sürede kesinlikle bir üroloğa görünmeyi ihmal etmeyin."

Reçeteyi aldı. Bir iki saniye öylece baktı kağıda. Sonra aynı öldürücü bakışları bana çevirdi. "Sen neden söylemiyorsun?" dedi sert ve otoriter bir sesle.

Bunu beklemiyordum. O yüzden boş boş göz kırptırdım. "Efendim?"

"Madem illa o dediğin şeye gitmem lazım demek ki bir şey var." dedi ters ters. "Ne var? Sen söylesene işte. Söyle diye geldik."

Eeee haklı.

Ama bu bakışların ve sesin beni korkutacağını sanıyorsa bey amca feci halde yanıliyordu. Zira daha fena bakışlarla bolca baş etmişliğim vardı.

Ellerimi beyaz önlüğümün cebine yerleştirdim ve bu sefer verip verilebilecek en net cevabı verdim. "Prostattan şüpheleniyordum."

Hayri Bey'in çatık kaşları yavaşça normal bir hal aldı. İki kere göz kırptırdı. Bir kere yutkundu. Bu kadar net olmamı beklemiyordu muhtemelen. Eeee bu bakışlar bize koymaz dedim Hayri Bey amca. Bunu sen istedin.

"Ama dediğim gibi." diye daha ılımlı olmak adına konuşmaya devam ettim. "Siz yine de bir uzmana görünün. Hatta istiyorsanız ben sizi şu an hemen yönlendireyim."

Bu sefer ters bakmadı. "Yok kızım." dedi elini hafifçe yukarı kaldırarak. "Hallederim ben. Çok teşekkür ederim." Bir iki saniyelik tereddütten sonra hafifçe bana doğru eğildi. "Bunu kimseye demezsin değil mi doktor hanım?"

Boş boş göz kırptırdım. Bende tam Hayri Çakmak Bey prostat diye belediye hoparlöründen anons geçecektim. Bak sen şu işe yav!

"Kime dememeliyim?" dedim tereddütlü bir bakışla.

"Hiç kimseye." dedi hemen.

"Tabi ki demem Hayri Bey." dedim teessüf ederim der gibi. "Hasta bilgileri gizlidir. Diğer doktorlar haricinde kimseye paylaşamam."

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Tebessüm ettim. Bakışlarım ellerinin içindeki nasırlara kaydı. Sonra tıraş olmaktan yer yer kesik izi dolu çenesine. Kısa kesilmiş ama gür beyaz saçlarına. Çok tanıdık gelmişti bu manzara bana. Bu eller, bu minik kesikler, bu duruş, bakış, saçlar ve hafif barut kokusu...

Bunları nerede görsem tanırdım ben.

Babama benziyordu. Yusuf amcaya benziyordu. Ve lanet gele ki başıma bela Murathan'a benziyordu...

Bela herif aklıma gelince içeride şaha kalkan kalbime minik bir sövüp günlük hayatıma odaklanmaya çalıştım ama hayli zordu. Salak bordo goril ciddi manada bela olup kalmıştı başıma. Zira bugün itibari ile tam bir haftadır saçım açık uyuyup, örgülü uyandığım sabahlara uyanıyordum.

Deli edecekti beni. Kesinlikle deli olayım istiyordu. Helak olayım istiyordu. Yanıp,biteyim istiyordu.

Ama hata bendeydi. Çünkü ben adama git deyip buna rağmen geceleri yanıma daha kolay gelsin diye camı açık bırakan ve her gün saçım örgülü uyanıyorum diye sıratan bir maldırellaydım.

Bir insanın bu dünyada en büyük savaşı kendi ile çelişmesiydi şahsımca. Akli ve kalbi arasında kalması... Yapmak isteyip,yapamaması... Gitmek isteyip,ayaklarının olduğu yere çakılıp kalması...

Yorulmuştum. Kendimden yorulmuştum.

Bir yandan içimde dizginleyemediğim bir duygu vardı.Tutamıyordum. Kalbimi şaha kaldırıyordu. Koş diyordu. Bırak ne olacaksa olsun,koş ona.Sıkıca sarıl, gövdesine sokul, elini tut. Yine sülük gibi yapış...Yine gitmesine izin verme.

Diğer yanda ise buna dur demem gerektiğini bana usulca fısıldayan sesler vardı. Saçma diyordu. Çok saçma diyordu. Yapma.Yine değil.Artık değil. Kendine gel.Dur. Üzülürüz...Bırak gitsin.

İkisi de haklıydı.

Hangisi ile ne yapacağımı bilemiyordum. Sadece öylece duruyordum.

Kaçmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Gündüz kaçsam bile gece kendimi sıcaklığına sokulmuş buluyordum. Gündüz canına okuyup gece ona sıkı sıkı sarılıyordum. Gündüz git deyip gece gelsin diye cam acıyordum.

Ben harbi harbi maldırellaydım.

Aldığım uzak durma kararını bu şekilde uygularken başka ne olacaktım ki zaten...

Kesinlikle bir maldırellaydım.

Şuradan bir psikoloji servisine mi geçseydim ben? Ne iyi gelirdi şimdi iki doz antidepresan. Oh! Mis gibi kafa. Ya da direkt morga mı geçsem? Ora daha güzeldir. Serin serin...

İç savaşım sürerken bakışlarım hala Hayri Bey'deydi. Asker miydi acaba? Bence kesin askerdi. Emekli asker olma ihtimali yüksekti. Ya da üst rütbe? Tam emin değildim ama bir şey sormadım. Tebessüm etmeye devam ettim. O ise tam elindeki reçeteye bakarak arkasını dönüyordu ki durdu. Yönünü tekrar bana çevirdi.

"Senin adın..."dedi sakince. "Neydi kızım?"

"Gökçen."dedim hemen. "Gökçen Alptekin."

"Gökçen..."dedi. "Güzel isim.Yakışmış sana."

Teşekkür ederim dercesine tebessüm ettim.

"Nerelisin?" dedi bu kez.

Minik bir duraksadım. Bu soruları genelde oğluna görücü olacak teyzeler sorardı bana. Bu neydi şimdi Hayri bey? Sizden hiç beklemezdim. Yazıklar olsun...

"İzmir."

Başını aşağı yukarı salladı. "Annen baban ne iş yapıyor?"

Durdum. Minik bir bekledim. Yavaşça dudaklarımı ıslattım. Harbi görücüm var sanırım. Hayri amcam benim görücüdür, nasiptir düşünecek halim mi var Allah aşkına? Zaten bir nasibimiz dürülmüş bir yerimize sokulmuş... Bana dokunmayın ama ya. Bir salın be.

Ama yine de cevapladım bu sorusunuda. Ayıp olmasındı şimdi adama. "Annem ev hanımı. Babam hayatta değil."

"Başın sağ olsun." dedi babacan bir sesle.

"Vatan sağ olsun." dedim hemen. 25 yıllık hayatımın özeti sadece bu üç kelimeydi.

Vatan.

Sağ.

Olsun.

Bu sefer o şaşırmıştı. Bakışlarından anlık bir duygu geçti ilk defa. Ne olduğunu çözemedim ama ifadesi fark edilir bir şekilde yumuşamıştı. "Şehit mi baban?" dedi aynı sakın sesiyle.

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

"Ne zaman?"

"2001,Hakkari." dedim çenem ve duruşum alabildiğine dikken.

"Karakol baskını..?" dedi soru sorar gibi.

Bu sefer ben şaşkındım. "Siz nereden biliyorsunuz?"

Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Hiç bir şehidi unutmam ben." dedi. Parmağını yavaşça başına dokundurdu. "Hepsi burada."

Bir şey söyleyemedim önce. Saf saf bakakaldım adamın yüzüne. Onun tebessümü ise bana bakarken büyüdü. "Babanın adı neydi?"

"Ali...Ali Alptekin."

Başını yine aşağı yukarı salladı. Yüzünden silmediği tebessümü ile beni baştan aşağı süzdü ama bakışları rahatsız edici değildi. Tam tersine saçma bir şekilde gururla bakıyordu bana.

"Bir isteğin olursa..." dedi samimi bir sesle. "Her zaman başım üstünesin Gökçen kız. Vatan babana, biz sana çok şey borçluyuz. Askeriyeye gelip

Hayri akmak demen yeter. Ne istersen anında yapılacak."

Benim bir cevap vermemi beklemeden arkasını döndü. İleri doğru iki adım atmıştı ki benim kırılalı dilimden artık içimde tutamadığım bir soru kaçtı.

"Asker misiniz Hayri Bey?"

Sorudaki mallığa bakar mısınız? Yok Gökçen,askeriyede mermiymiş adam. Ondan askeriyeğe gidip Hayri akmak de, ne istersen yapılacak diyor.

Ben harbi maldirelleydim ya.

Önce cevap vermedi ama sorumla ilerlemesi de durmuştu. Tam ilerleyen yaşına rağmen heybetli gövdesini bana doğru çeviriyordu ki birden durdu. Ve soruma cevap vermek yerine söylediğı başka bir şeyle tüylerim olduğu gibi ayaklandı.

"Hoş geldin Karakurt."dedi otoriter bir sesle.

Duyduğum kelimeler ile gözlerim muazzam bir şekilde açılırken başımı hafifçe sağa eğip Hayri beyin kapladığı kapı aralığından görüldüğü kadar karşıdaki manzaraya bakmaya çalıştım. Bakmaz olaydım.

Murathan ve heybeti tam karşımızda dikiliyordu.

Siktiriko.

Gece yüzünü görmeden, uyku sersemi işimiz daha kolaydı. Şimdi ne bok yiyecektik? Ne diye gelmişti bu şimdi? Sarı serum getirin bana. Damar yolu açın. Damardan damardan serumlar verin bana. İyi değilim.

Ben anında 'senin burada ne işin var' temalı şok ve sinir karışımı bakışımı kuşanırken onun yüzünde milli ifadesizlik zırhı vardı.

"Ne dikiliyorsun oğlum?"dedi Hayri bey Murathan'a doğru. "Gelsene kızın yanına."

Ne oluyor lan?

Murathan sakın adımlarla denileni yaptı. Bize doğru iki adım atıp tam Hayri beyin önünde dikildi. "Merhaba komutanım..."dedi kısık bir sesle. Sanırım bu görüntüyü o da beklemiyordu. Ayrıca komutanım mı?

Sorduğum soruya daha net bir cevap olamazdı...

Hayri Bey sırttı. "Sana da merhaba evladım."

"Kötü bir şey yoktur inşallah?"dedi Murathan ama belli ki o da şu an ne diyeceğini pek kestiremiyordu.

Hayri Bey'in bakışları bana döndü. Az önceki bunu kimseye söylemezsin dimi meselesi anlık aydınlanmış bulunuyordu. Merak etmeyin Hayri Bey. Askerinize prostat olduğunuzu söyleyecek değilim. Klasınızı sarsmak

istemem. Ayrıca benimde bir doktorluk etiğim vardı yani. Hastalarla zırlardım ama sırlarını gebertsen açmazdım. Öyle de idealist bir insandım işte.

Ama ben şuradan hafifçe kaçsam ne olurdu ya? Siz komutan asker konuşun işte. Ben gideyim... Yoksa daha fazla etiğimi koruyamayabilirdim.

"Öylesine bir ilaç yazdırdım."dedi Hayri bey. "Sen hayırdır?"

"Ben..."dedi Murathan. Sonra hafifçe yutkundu. Baya baya ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Zaten gerisini de getiremedi.

Hayri Bey'in sırtışı yüzünde en manidar şekilde asılmaya devam ederken Murathan'ın omzuna iki kere dostça vurdu. "Anladım ben seni,anladım."dedi seni gidi seni der gibi. Sonra ekledi. "Mal olduğun kadar varmış Karakurt. Aferin lan sana."

Murathan yine ifadesizdi ama kulakları bu ifadesizliğinin aksine muazzam bir şekilde mora dönmüştü. Dudaklarında ise belli belirsiz bir gülüş vardı.'Eeee öyle' der gibi bir baş işareti yaptı. Hayri bey sırttı. O hafifçe sırttı. Ben ise mal mal baktım.

Nece konuşuyor bunlar lan?

Ben mal mal onlara bakakalmışken Hayri bey aynı manidar sırtışı ile dönüp bir de bana baktı. "Çok teşekkür ederim kızım."

Mal bir ifade ile tebessüm etmeye çalıştım. "Rica ederim. Dediğim gibi ihmal etmeyin."

Tamam anlamında başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise tekrar Murathan'a döndü. Aynı tebessümle omzuna bir kere daha vurdu. "Çok geç kalma.Ek yarım saat daha veriyorum sana ama fazla bekletmem."dedi babacan bir sesle.

"Emredersiniz komutanım."dedi Murathan sakince.

O ise yüzünden tebessümünü silmeden bir bana baktı bir Murathan'a. Sonra ise arkasını döndü. Sakin ama dik adımlarla uzaklaştı.

Bizden uzaklaşmasını izlerken birkaç dakika ne Murathan konuştu ne ben.Anlamsızca arkasından baktık. Şahsen ben ne diyeceğimi pek kestiremiyordum zira öpüşme skandalımdan sonra bilincim yerinde, uyur olmayan bir konumda ilk yüzüne bakışımı. Daha doğrusu bakamayışım.

Harbi verin bana bir antidepresan. Lap diye uyuyakalayım şu an. Öyle her şey daha kolay. Alın bu bilinci benden.

"Harbi komutanın mı?"dedim en sonunda. Bakışlarım hala sırtı görünen Hayri Bey'deydi.

"Albay."dedi anında. "Albay Hayri Çakmak."

O da bordo bere yani...Biliydim bele olacağını tarzında başımı sağa eğip kendimce kaşımı havaya kaldırdım.

"Harbi ilaç yazdırmaya mı gelmiş? Nesi var?"

"Maalesef hasta bilgilerini paylaşmıyorum."dedim hala o hariç her yere bakarken. Sonra ise yine ona bakmadan acil girişinde gördüğüm yaşlı bir kadına kitlendi bakışlarım.Seni bana Allah gönderdi ninem. Bakışlarımı ona değdirmemeye, çok yaklaşıp kokusunu başıma bela etmemeye çalışarak hızla acile giren nineye ilerledim.

#bakarsanhelakoluruzgökçen

#oyunagelmegökçen

"Buyur teyzem?"dedim kadına yaklaşıncı.

Arkamdan hızla Murathan geldi.Daha doğrusu hızla önüme dikildi."Önce ben geldim."dedi salako.

Gerçekten başıma bela.

Derin bir nefes verdim. Tam önüme dikildiğinden bu sefer el mecbur bakışlarımı kehribarlarına değdirdim. Ah o kirpikler ah. İlk siz yaktınız beni ulan.

İfadesizliğimi korudum."Eeee?"dedim boş boş kafa sallayarak.

"Önce bana bakacaksın yani."diye ciddi bir açıklama yaptı.

"Neyin var?"dedim ters olmaya çalışarak. "Neyine bakayım? Maşallah camış gibisin yine."

Tutsam şöyle yanaklarından,sıkıca sıkısam yüzünü, boğana kadar öpsem...Kocaman kocaman...

Yine ah ah...

Bordo goril sırtıttı."Yine mükemmel bir hizmet oluyor."

"Beğenmiyorsan gidersin."dedim bakışlarımı kaçırarak. Yanından geçmek adına bir adım attığım an o da yana kayıp yine önümü kesti. Valla öleyim istiyor ya!

"Tansiyonum bir fena."diye muazzam bir bahane fırlattı önüme.

Asıl benimki fena be.

Kırk yıl düşünsem bu sinir küpü bordo gorili böyle şeker bir şekilde peşime dolaşüyor olacağını düşünemediğim için gülmemek için yoğun bir mücadele vererek ciddi ifademi korudum. "Senin tansiyonun olduğu içindir."dedim bilmiş bilmiş. Bu sefer kaçma girişimim başarılı oldu ve yanından geçip arkada bize şokla bakan ninenin koluna girip sedyeye ilerlettim. "Gel teyzem,bakalım sana. Şikayetin ne?"

"Doktorum bana bakmıyor."dedi Murathan nineden önce. O da peşimden ilerliyordu. Harbi sülük gibi yapıştı manyak. Bir git be!

"Murathan!" diye çıkıştım.

Umursamaz bir bakış attı. Yetmezmiş gibi işaret parmağını burnuma burnuma uzatıp parmağının ucundaki minik kesiği gözüme soktu. "Parmağım da kesildi."dedi. "Acil tedavi lazım bana..."

Ya sabır.

"Git hemşireler tedavi etsin o zaman."

Bana doğru bir adım attı. Dudaklarında muazzam bir Behlül Haznedar sırtışı belirdi. "Hemşirelerin eline mi bırakacaksın yani beni Pamuk?"

Bilerek yapıyordu. Adi goril benimle oynuyordu. Gece kene gibi yapışıp gündüz keçi gibi tepmem konusunda kendince eğleniyordu belki de. Ama tamamen bilinçsiz halinden yararlanıyordu. Ve şu an bilincim hayli yerindeydi.

Ama olmaz olaydı.

Göz göre göre seni nasıl hemşirelerin önüne atabilirdim adi goril? Can damarımdan vurmuştu şu an beni...

Olabildiğince ters bakarken, "Yavuklusunuzdur?" diyen nineyle ters bakışlarım kurşun yedi. Hızla nineye döndüm.

"Hayır." dedim.

Murathan ise benim ile aynı anda başka bir cevap vermişti. "Evet."

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Hayret dolu bir nida kaçtı dudaklarımdan. İyice delirdi bu. "Murathan!" diye yükseldim sinirle.

Ne var dercesine umursamaz bir bakış daha attı. Valla deli olacağım.

"Yavuklusundur. Yavuklusundur..." dedi nine bize bakıp sırtırken. "Geçen gelişimde de görmişem sizi bele."

Sadece hastaneye değil bir Silopi'ye madara olmuşuz haberimiz yok. Vay be...

"Öyle bir şey değil teyzem." diye savunmaya geçtim. "Manyağın biri işte."

Murathan ise bütün ciddiyeti ile beni umursamamaya devam etti. "Az nazlı teyze. Bakma sen ona."

Şok dolu bir bakış daha attım. Nazlı derken? Bakma sen ona derken?

Teyze güldü. Baya baya güldü bu şok dolu halime. "Göğğlünü hoş etmiy mi?" diye Murathan'a anlamsız bir soru yöneltti.

Murathan ise bu anlamsız soruyu ciddi ciddi cevapladı. "Yok valla teyze. Hiç etmiyor."

"Aaaaa..."dedim en kınayıcı sesimle. "Asıl sen benim gönlümü hoş ediyor musun acaba?"

Bir Behlül Haznedar gülüşü daha gönderdi. "Etmiyor muyum?"dedi imalı imalı.

Yalan deme sakın kızım benim bu yalanı yazmaya elim gitmez bak, dedi sol melek.

Haklıydı. Yalan diyemezdim. Gönlümü baya hoş etmişliği vardı. Hatta hala ediyordu. Şu kot pantolon, bol beyaz tişört ve siyah deri ceket üçlüsünü giymemeliydi. Yüreğime inecekti. Gerçi onun her hali benim yüreğe zarardı ya...Neyse...

"Eğer gönlümü hoş etmek istiyorsan git başımdan Murathan."dedim ters olmaya çalışarak ama tersliğim hafif bir sekteye uğramıştı bile. Tekrar teyzeye döndüm. "Şikayet neydi?"

"Sen git yavuklunun göğğlünü hoş et."dedi teyze gülerek. "Benim derdim yohtur. Kızım la torunum gelecek. Onları bekliyorum."

"Eyvallah teyzem."dedi Murathan sırtarak.

Ama ben zerre sırtamıyordum. Derin bir nefes verdim. Murathan parmağını tekrar gözüm e dayayınca tıp bir bakış attım gorile. Meydan okuma mı istiyordu? Hay hay.

"Müjde."dedim arkadaki hemşireye. "Şu hastaya bir bak tatlım.Eline pansuman yapılacak. Tansiyonuda bir fenaymış."

Hızla arkamı dönüp ilerleyecekken beni kolumdan yakalayıp hızla gövdesine çekti. Kokusunun her zerreme bulaşması ile aldığım kararların yüzüm e vurma hızı eş değ erdi.

Uzak durmak ha Gökç en... Ben delirmişim...

"Gerek yok." dedi ona yaklaşmaya hazırlanan Müjde'ye. "Gökç en Hanım ş aka yaptı. Ş imdi kendi ilgilenecek." Müjde olduğu yerde kalırken o ilerleyip beni de kendi ile birlikte acil çıkış ına çekti.

"Bırak." dedim zerre inandırıcı olmayan bir sesle. Öyle bir söylemiş tim ki bu kelimeyi ben bile bırakmazdım. Zira zerre çırpınmıyor. Uslu uslu ilerliyordum yanında.

"Gerçekten beni Müjde'nin eline mi bırakacaktın yani?"diye homurdandı hızla ilerlerken.

Sürüklenmeye devam ettim. Artık karşı koyacak gücü kendimde bulmakta fazlası ile zorlanıyordum. "Nere gidersen git." dedim bıkkınca. "Rahat bırak artık beni."

Yine, yeni, yeniden umursamadı. Zaten ben de fena halde salmış, sözlerimin aksine gayet sakince ilerliyordum. Ama birden ayaklarım saçma bir şekilde birbirine dolaşınca yürürken sendeledim. Yetmedi, "Lan!" diye harika bir tepki vererek düşmemek adına ani bir refleksle Kepçük'ün koluna boşta kalan elimle sıkıca yapıştım.

Hemen durdu tabi. Sorgulayan bir ifade ile bana döndü. "Ne?" dedi yumuşacık hatta sıcacık bir ses ve bakışla. "Yine mi çok hızlı yürüdüm?"

Gel de uzak dur şimdi bundan... Valla ben bitmişim be.

"Yok..." diyebildim sessizce. Çünkü katıdan direkt gaz haline geçmeme ramak vardı. Yapıştığım kolundan yavaşça ayrılıp, önüne gelen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Hıçkırmamak adına bakışlarımı ayaklarıma eğdim. "Ayakkabı bağcıklarım şey olmuş."

Senin okuduğun okulun yolunu sikeyim be Gökçen. Şey olmuş ne kızım? Ha? Şey kelimesi senin yüzünden dilden ayrılrsa anca. Rezillikler içindeyim.

O ise bu durumu gayet normal karşıladı. Hatta o kadar normal karşıladı ki saniyelik beyaz spor ayakkabılarıma baktıktan sonra ne olduğunu anlamadan önümde eğildi ve hızla ayakkabımın çözülen bağcığını bağlamaya başladı.

Ben bu adamdan kaçmayı günah sayarım arkadaşım, dedi sol melek hemen.

Benim niye hep sol meleğim haklıydı bilmiyorum ama yine haklıydı. Zaten topu topu kaç gün uzak durabilmişim ki? Adam beni zerre ciddiye almıyordu. Sürekli dibimde biterse ben ondan gidemezdim ki ama... Pamuk Kepçük varken başka hiç bir yere gidemezdi...

Ben de gidemiyordum.

Kafasına tepeden bakarken içli bir nefes verdim.

O ise, "Terlik giysene. Bunlarla üç güne yoğun bakıma düşersin." diye söylenip diğer yandan bağcıkları bağlıyordu.

Bulanık, daha önce hatırlamadığım ama gerçek olduğunu bildiğim bir anı kuruldu beynime.

Bağcıklı, pembe bir ayakkabı almış babam. Hep onu giyeyim istiyorum. Ama bağcıklarını yapamıyorum. Sürekli Murathan'ın tepesine bitiyorum. Bağlıyor. Ben çözüyorum. O bağlıyor. Ben çözüyorum. O bağlıyor. Ben çözüyorum. En sonunda popoma sağlam bir sille çapıp zıvanadan çıkıyor. Defolmamı belirtiyor. Ama ben def falan olmuyorum.

Bağlamazsan düşerim Kepçük diye sızlanıyorum.

Sonra ağlamaya başlıyorum.

Hani benim canım yanarsa seninki de yanardı? Yalancı. Düşüyorum hep. Dizlerim acıyoouoooo!

Tamam diyor. Ne zaman dersin bağlayacağım bağcıklarını. Ağlama sakın. Bak sen ağladın gözlerim acıdı hemen Sus kız. Valla bağlayacağım hep. Sus.

Bu anı yüzünden hafifçe sııttım. Ama o görmeden ifademi anında toparladım."Abartma istersen Murathan. 4 yaşında değilim. Bağcıklı ayakkabı ile de yürüyebiliyorum."

"Yaaa..." diyen homurtusu geldi."Gördük az önce 4 yaşı." İpi sıkıca bağlayınca yerden ayaklandı ama gördüğüm kadarı ile artık hep ayakkabı ile yürümem hatta bir bütün olmam gerekecekti. O bağ Arap saçı mı oldu bana mı öyle geliyordu şu an tam seçemiyordum ama inşallah bana öyle geliyordur.

Ayağa kalkınca bakışlarımız anında yine kesişti.

"Çocuk değilim. Şunu artık bir kabullen." dedim ters olmaya çalışarak ama daha çok ben çocuk değilim anne diye huysuzlanıp aslında çocuk olan yavrular gibi çıkmıştı sesim.

Anında tekrar kolumdan yakalayıp kendine çekti beni. Lap diye gövdesine yapışınca bir iki kere şaşkın şaşkın göz kırptırdım. Onun dudaklarında ise manidar bir gülüş belirdi.

"Bunu kabullendiğimi çok net bir şekilde belli ettiğimi düşünüyorum Pamuk."dedi dudaklarına doğru.

Siktiriko.

Doğru. Etmişti. Hem de fazlası ile. Bendeki de laf.

Ben apışıp kalmış ona bakarken o aynı gülüşü ile elini bileğime indirdi. Hemde son derece başıma bela narin dokunuşlarla...Bakışları yüzümde gezinirken parmakları narince elimi avuç içine hapsetti. Karşı koymadım. Daha doğrusu anlık karşı koyacak güç bulamadım. Dudağında hafif bir tebessüm belirdi. Sonra ise bakışlarını benden çekip ilerlemeye başladı. Eeee tabi bende hipnoz olmuş gibi peşinden...

Gerçekten geceler daha kolaydı. Alın bu bilincimi benden. Bilinçsiz olayım ben. Herkes bilinçli olacak diye bir kural mı vardı? Bence yoktu. Valla ben bilinçsiz olmayı seçiyordum.

Etrafta bize dönen bakışlar vardı. Daha iki hafta önce salya sümük ağlayarak ayrıldığıma kanaat getirdikleri ilişkimde beni böyle görmeyi beklemiyorlar ve anlam veremiyordular muhtemelen. Haklıydılar. Ben de bana anlam veremiyordum.

Ama Şu an girdiğimiz odaya daha çok anlam veremiyordum. Zira bura malum boku yiyip onun öpüşüne karşılık verdiğim odaydı. Susamış gibi birbirimize kenetlendiğimiz...Sıkıca sarıldığımız... Sonra benim ona arkamı döndüğüm...Saatlerce zırladığım.

Oysa o günden sonra ben buraya elimden geldiğince girmemeye çalışmıştım. Neden bana bunu yapıyordu? Gitseydi ya... Bıraksaydı ya...

Adam ocuk olmadığını ispatlıyor işte dedi sağ melek. Sen istedin. Buyur.

Bu da haklıydı. Valla herkes baya haklıydı yani.

Odaya girip kapıyı hızla kapattı. Elimdeki eli gevşeyince yavaşça geri çekilip elimi elinden kurtardım. Yanında iki adım geriledim. Bakışlarını bana çevirdi. Kehribarlar tamamen beydeydi. Hem de hiç bir ifadesizlik zırhı olmadan, Kepçük gibi bakıyordu. Benim Kepçük'üm gibi...

Bu bakış yüzünden omuzlarım istemsizce çöktü. "Ne istiyorsun Murathan?"dedim sakın ama yorgun bir sesle.

"Yarama tedavi."dedi hemen.

Bakışlarım az önce gözüme gözüme soktuğu işaret parmağına kaydı. Ucunda varla yok arası bir kesik vardı gerçekten. Vücudu delik deşik adamın hastaneye geldiği bahaneye bak.

Salak,tatlıydı... Başıma bela ya....

Ama yine de, "Gerçekten şu yara için kalkıp buraya mı geldin?"diye istemsizce emkirdim. "Git bantla!"

"Olmaz."dedi hemen. Bana doğru bir adım attı. Bir adım daha. Bir adım daha. Gerilemedim. Sadece gözlerine kilitlenip öylece baktım. Aramızda neredeyse sıfır mesafe kalınca durdu. Bakışları yüzümün her köşesini taradı. Dudaklarıma değdi,en son ise gözlerime ulaştı. "Yarayı açan sarmalı..."dedi. Nefesi yüzüme vurunca içli bir nefes verip,kedi gibi ona daha çok sokulmamak adına fevkalade bir savaş verdim ama çok şükür savaşı bu sefer ben kazandım.

"Öyle mi?" dedim ben de dudaklarına doğru meydan okur gibi.

"Öyle."diye cevapladı hemen.

Kirpiklerine dokunmak isteyen parmak uçlarımı ve bedenime yaklaşan bedeninin benim bedenim üzerindeki etkisini düşünmemeye çalıştım.

Delirmeme son bir.

Bir adım gerileyerek az önce burnuma burnuma soktuğu yaralı parmağını kavradım. Hızla ilerleyip onu da parmağından çekerek sedyeye ilerlettim. Ters hareketlerle onu sedyeye iteledim. Sağ olsun uslu uslu oturdu. Ben ise yanda ki komodine uzanıp bir yara bandı aldım.

"Bende de ne yaralar var ama her açana koşmuyorum."dedim imalı imalı. Bandı paketinden aksi hareketlerle çıkardım. "Uzat şu parmağını."

Uslu uslu uzattı. "Eeee koş."dedi geniş geniş."Koşma diyen mi var?"

Bandı parmağına sarmıştım. Yapışması için parmağını sıkıca sıkarken bakışlarımı ona çevirdim. "Derdin ne senin Murathan?"dedim artık gerçekten aşırı ciddi bir ses ve bakışla. "Dalga mı geçiyorsun benimle sen?"

Ciddi bir bakış attı."Neden bunu yapayım?"

Elimdeki parmağını geri savurdum.Daha fazla konuşmak istemiyordum. Her an sülük mooduna geçip yapışabilirdim... "Ne diye her yerden çıkıp duruyorsun? Gitsene yine.Rahat bırak beni."

"Ben gitmedim."dedi sakince. "Sen git dedin."

"O zaman yine diyorum."diye yükseldim. "Git!"

Salak güldü. Evet. Baya baya sırtıttı bu yükselişime. Yetmedi birde dudağını dişleyerek güldü.

Sinirli bir nefes verdim. "Senin harbi beynin yok."diye soludum. "Valla bak yok."diye kendi kendime söylenerek arkamı döndüm.

Kapıya doğru bir adım atıyordum ki,"2 gün yokum."deyince durdum. Bir kaç saniye bekledikten sonra bakışlarımı ona çevirdim.

Muhtemelen görevi vardı. Albay Hayri bey az önce geç kalma derken bu görevi mi kastetmişti acaba? Kafamda yine deli sorular vardı ama hiç birini sormadım. Onun yerine şöyle bir soru yönelttim.

"İyi. Bana ne diyorsun bunu?"

Sedyeden aşağı indi. Bana doğru kendinden emin bir adım attı. "Ben deyim de..."dedi imalı imalı. "Camlar açık kalmasın sonra...."

Kusura bakılmasın ama ben benim aklımla kalbim arasında kalan idrakımı sikeyim.

"Hata bende..."dedim sinirle. "Hata bendeki o camı tahtalarla çivilemedim."

"Çivile." dedi geniş geniş yine. "Tutan mı var?"

Sinirle dişledim dudaklarımı."Görürsün sen bundan sonra. Kırk yerinden tahtalamazsam o camı bana da Gökçen demesinler. Hatta savcılığa bile vereceğim seni. Görürsün sen!"

"Hı hı...Aynen."dedi alay eder gibi.

Zerre ciddiye alınmıyordum. Hale bak. "Beyinsiz salak."dedim sinirle. "Öküz kulaklı dana! Uzak dur benden! Defol!"

Güldü. Evet. Baya baya güldü. "Boşuna kaçıyorsun."dedi hala gülerken. "Biliyorsun değil mi Pamuk?"

Sinirliydim ama kendime. O yüzden sinir ve şok karışımı bir bakışla baktım bu netliğine. "Ne?"

Bana doğru iki kocaman adım daha atıp aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Bu sefer gerilemek adına bir adım attığım an elimden kavradı. Diğer kolu ise nazıkçe belime dolanıp beni gövdesine iyice çekti. Kaçmadım. Kaçamadım. Kaçsam ne olacaktı hem? Eninde sonunda burada bulmuyordum kendimi?

Parmak uçları nazıkçe hala elimin üstündeki morluklarda çizili duran minik mavi çiçekleri okşadı. Hatırlıyordum. Onun olan şeylere çizerdi bunu. Kepçük' ün imzası bu çiçeklerdi. Ve ben kaç gündür ellerimde Kepçük' ün bu imzaları ile uyanıyordum. Peki şikayetçi miydim?

Gün içinde silinmesinler diye üzerinden tekrar tekrar gittiğime göre, hayır. Değildim.

"Pamuk..."dedi bakışları gözlerime kitlenmişken. Dudaklarımız arasında neredeyse sıfır mesafe varken söylediği her kelime beni kendine daha çok çekiyor, dudaklarına sıkıca sarılma isteği uyandırıyor. Başım gerçekten belalardaydı.

"Hı..."diye onayladım onu artık savunma mekanizmam tamamen yerle bir olmuşken.

Bu cevabın karşısında dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. Parmakları elimi okşamaya devam etti.

"Ne yaparsak yapalım."dedi. "Ne kadar kaçarsak kaçalım...Ne senin benden başka gidecek yerin var, ne benim senden başka yolum."

Söylediği sözler ve yakınlığı kalbimi yine şaha kaldırmışken kollarında eriyip gitmemem mucizeydi. Kaçmak ha? Uzak durmak ha?

Delilikti.

"Görmüyor musun gerçekten?"dedi infilak edici sesi. "Bizim için her yol yine bize çıkıyor. Başka bir ihtimal yok...Benimsin."

"Bencilsin." diye mırıldandım zorla. Dudaklarımız anlık olarak birbirine değince içim titredi. O ise belimdeki kolunu bana daha sıkı kenetledi.

"Biliyorum." dedi. "Bunu sana yapmaya hakkım yok, biliyorum. Bencillik, biliyorum. Ama canıma karışmışsın Gökçen... Denemedim mi sanıyorsun? Denedim. Kaçtım. Uzak durdum. Gittim. Ama hepsi boşa..." Belimdeki eli daha da sıkılaşıp beni kendi gövdesine saklamak istercesine çekerken elimin üzerindeki parmakları elimi tamamen kavradı. Gözlerini gözlerimden çekmeden elinin altındaki elimi tamamen kavradı. Kalbinin üstüne yerleştirdi. Sonra ise kalbinin üzerindeki elimin üzerine kendi elini bastırdı.

"Burası senin."dedi erkeksi,tok bir sesle. "Her zerresi ile senin." Dudakları dudaklarıma daha çok yaklaştı. Avuç içime deli gibi vuran kalbinin ritmi benden mi geliyordu ondan mı bilmiyorum ama şu an nefes almak adına bu gövdeye sokulmam gerektiğini biliyordum. Onun dudakları ise dudaklarımı kıl payı es geçip yanağıma ulaştı.

"Sen ise benim."dedi kulağıma dünyanın en gizli bilgisini fısıldar gibi. "Her zerrenle benim."

Kaçmadım. Kaçamadım. Kaçamazdım.

Kıpırdayamadım. Sadece gözlerimi kapatıp yanağıma kedi gibi yanağına sürttüm. Uzak durma kararım bir insan olsa hiç şüphesiz elini başına atmış ağıtlar yakarak bana bakan İbrahim Tatlıses olurdu.

Ben ona daha çok sokulunca belimdeki eli bel oyuntumdan yavaşça yukarı aşağı gidip geldi. Gidip geldi... Yanağıma varla yok arası, minicik bir öpücük bıraktı. Derin bir nefes çektiğini hissettim içine. Aynısını ben de onun kokusuna doymak için yaptım. Haklıydı. Her yol yine bu kokuya çıkıyordu. Neden öyle oluyordu?

Kaçmam için hiç mi ihtimal yoktu?

Yok dercesine dudağımın kenarına narin bir öpücük daha bırakınca dudaklarımdan en sonunda bir hıçkırık kaçtı.

Hay ben benim çeneme...

Onun dudaklarında ise samimi bir gülüş belirdi. Bir kere daha hıçkırınca dudağımın kenarına bir öpücük daha bıraktı. Kesinlikle gebereyim istiyordu. Öpeceksen öp be adam! Ne sınıyorsun?!

Ama dileğim olmadı. Kolları bedenimden yavaşça çözülde. Kalbinin üstündeki elim istemsizce geri çekildi. Gövdesini hafifçe geri çekip yanağıma düşen bir tutam saç nazikçe geri itti. "2 gün sonra açarsın camı..."dedi imalı bir sırıtışla. "Ya da açma. Ben açmanın bir yolunu bulurum."

Cevap olarak hıçkırdım.

O ise bu sefer kocaman gülümsedi. Gözleri kısılacak derecede gülümsedi. Gerçekten başıma bela.

Kolları bedenimden çözülünce üşüdüm. Sanki derin uçurumlardan düştüm. Öyle bir boşluğa yuvarlandım. Bu duygu korkunçtu. Benden büyüktü. Benden çok büyüktü. İçime nasıl sığıyordu..? Anlayamıyordum... Korkunçtu. Beni yok ederdi.

"Görüyoruz." dedi ben andaval gibi bakakalmış hıçkırırken.

Cevap olarak hıçkırdım. Yüzünde aynı tebessüm varken yavaşça dudaklarını dişledi. Sonra ise yanımdan yavaşça geçip odadan çıktı.

Çıkar çıkmaz tuttuğum nefesimi bıraktım. Sonra hıçkırdım. Dizlerimin bağı pek iyi değildi. O yüzden en dertli surat ifademi kuşanarak tarlası yanmışlar gibi yere çöküp elimi başıma attım. Valla bir tarla olmasa da bende de bir şeyler fena halde yanıyordu.

"Of ya!" dedim ellerimi saçlarıma daldırarak. "Salak gibi ne dilin tutulup kalıyor Gökçen!? Bir şey desene adama,salak!" Başıma bir şamar çaktım. "Salak.Salak!"

Hıçkırık.

"Sus sen de!" dedim hıçkırığıma. "Sus! Tamam. Biliyorum . SUS!"

Hıçkırık.

Gözlerimi kapatıp bir derin nefes daha verdim. Yere çökmüş bir şekilde efkarla saçlarımı çekiştirdim. Ben bu adama git dedim ya. Ben bu adama bu odada dur dedim ya. Allah aşkına bir karar bu kadar mı uygulanamazdı? Allah'ım, bunlar nasıl acılardı böyle?

İmdat ya. Lütfen artık imdat ya.

Kimse imdadıma yetişmedi tabi. En dertli halimle hala hıçkırmaya devam ederken yerden ayaklandım. Yolduğum saçlarımı düzelttim. Hıçkırığım dursun diye 10 saniye nefesimi tuttum. Tabi ki durmadı. Kendince o da canıma okumaya devam etti. Murathan'la geçirilen yarım saat bir blok nöbet yorgunluğuna eş değer olduğu için tükenmiş bir halde mesaimin bitmesi için kalan 1 saati de sağa sola mal mal bakarak, hıçkırarak, duvarların üstüne üstüne geldiğini iddia eden bir kadına 'bana da öyle oluyo ya' deyip teselli vererek ve tek olduğu için sırtına krem süremeyen bir yavrucağın sırtına krem sürerek tamamladım.

Hala hıçkırmaya devam ederken tembel adımlarla hastaneden çıktım. Eve ilerledim. Aralık'a gelmek üzereydik ama Silopi çokta soğuk değildi. Ama kendince serindi işte. Ya da ben üşüyordum. Bilemiyordum. Ben şu an hiçbir şey bilmiyordum. Eve gidince ben ve hıçkırığım sessizce açtık kapıyı. Sağa sola baktım. Bilge hala gelmemişti. Muhtemelen yarın için yavrularına bir etkinlik hazırlıyordu okulda. Mutfağa girince yanılmadığımı hemen anladım.

Kurulu bir masa ve tüp üstünde yemekler. Yanında bir not.

Ben geç gelirim. Okulda işim var. Yemeğini yemezsen küserim. Kontrol edeceğim ona göre.

Şöbiyet.

Güldüm. Harbi şöbiyetti. Hala hıçkırırken ocağa ilerleyip yemeklere baktım. Sulu köfte ve pilav. Pek yiyelim yoktu ama şöbiyetimin emeğine daha fazla saygısızlık edemezdik. Paytak adımlarla lavaboya gidip ellerimi ve yüzümü yıkadım önce. Sonra mutfığa gelip ne yediğimi pek bilmeden bir şeyler yedim.

Aynı paytak adımlar ve hıçkırığimla odama ilerledim. Sessizdi. Her zamanki gibi. Cam ise açık. Bıraktığım gibi. Hıçkırırken içli bir nefes verdim. İlerledim. Camın önüne gelince olmadığını bile bile başımı dışarı uzatıp sağa sola baktım. Her şeyi tutsam...Şu sol yanımdaki varlığı nasıl tutacaktım?

Koşuyordu. Sahibi ben değilcesine çırpınıyordu içimde. Bıraksam şu an göğüs kafesimi delip, kanatlanıp istediği kalbin yanına gidecekti sanki. İnkâr boşaydı. Alıştırmıştı beni kendine. Yine. Ne gökyüzüne bakabiliyordum onsuz ne yeryüzünde adım atabiliyordum. Yine. Gökçen kızın olmayan kalbi onu istiyordu. Bir tek onu. O kalbi... Yine.

Camı usulca kapattım. Perdeyi çektim. Geri dönüp yatağıma ilerledim. Üzerimi çıkarıp pijamalarımı giydikten sonra yatağın üstüne oturdum ruhsuzca. Derken çalan telefonla aynı ruhsuzlukla alıp ekrana baktım. Arayan annem. Tam sırası. Ama açmazsam anında kapıma polisi yığardı. Çaresizce açtım.

"Efendim anne."

"Kızım." dedi tatlı sesi. Hemen sıcacık oldum.

"Buyurun benim."

"Ne yapıyorsun?"

"İşten geldim." dedim. "Yemek yedim. Biraz uyuyacaktım şimdi. Siz ne yapıyorsunuz?"

Arkadan halamın sesi yükseldi. "Şerifelerde gündeyizzzz!"

"Kız sus!" dedi annem halama. "Bağırma kulağımın dibinde."

İstemsizce güldüm bu hallerine. "Selam söyle halama. Gökalp nasıl? İki gündür arayamadım."

"Aman hiç arama." dedi annem. "Sınavları mı varmış ne? Teli meli kapatmış. İsteyen mektup yazsın diyor."

Yine güldüm. Rabbim çalışkanlığı benden komple almış bu çocuğa vermişti. Azme bak be.

"Ben kapatayım şimdi annecim." dedi tatlı sesi. "Dinlen biraz. Akşam ararım, görüntülü konuşuruz. Dedenler özlemiş seni."

Tebessüm ettim. "Tamam."

"Dikkat et kendine. Sıkı giy. Yemeklerini ye. Üşütme bak annem."

"Tamam anne."

"Hadi görüşürüz."

"Görüşürüz."dedim ama tam telefonu kapatıyordum ki bir kere daha, "Anne."diyerek kapatmasını durdurdum.

"Efendim."dedi hemen.

Durdum. Yutkundum.Bakışlarım komodininin hemen başındaki babamın gülen resmine kaydı. Bir iki saniye bakiştık her gün ki gibi.

"Bir şey sormak istiyorum sana."dedim cılız bir sesle.

"Sor kızım."dedi hemen.

"Bir daha seçme şansın olsa..."diye kelimeleri zorla dilimden döktüm. "Yine babamla evlenir miydin?"

Önce cevap vermedi. Derin bir nefes verdiğini duydum. Ne zaman babamın adı geçse derin bir sessizliğe gömülürdü hep. Yası fiziken bitmişti belki ama ruhen hala siyahlar içindeydi. Biliyordum. Görüyordum.

"Nereden çıktı o şimdi?"dedi hafif ters bir sesle.

"Hiç."dedim babamın çerçeve içinden gülen yüzüne bakarken. "Merak ettim."

Bir iki saniye daha sessiz kaldı. Sonra ise net bir sesle cevap verdi. "Kırk kere daha seçme hakkım olsa, yine babanı seçerdim."

"Yine asker olsa bile mi?"

Bu sefer cevap için hiç beklemedi. "Yine asker olsa bile."

Bakışlarım yine babama kaydı. Genzime ağır bir yumru oturunca zorla yutkundum. "Tamam."dedim hızla. "Akşam konuşuruz yine. Kapattım ben şimdi." Ve hızla aramayı kapattım. Zira tek bir kelime daha edersen baraj kapaklarını şiddetle açabilirdim.

Ellerimi yüzüme atıp sertçe ovuşturdum. Göz pınarlarıma basıp gözyaşlarımı geri göndermeye çalıştım. Ama nerde görülmüş benim bunlar üzerinde hükmümün olduğu? Gözlerim dolu dolu, genzimde ağır bir yumru ile ellerimi yüzümden çekip saçlarıma daldırdım. Her an ağlamak için hazır gözlerimi ise babama çevirdim. Bir iki dakika bakiştık. Gür siyah kaşlarına baktım. Esmer tenine. Heybetli duruşuna. Hep gülen dudaklarına.

"Baba..."dedim sessizce titrek bir sesle. "Yardım et." Dudaklarım iyice büzüldü.Yanağıma bir damla yaş süzüldü "Koru onu. Olur mu? Bir şey olmasın.Olur mu? O da beni bırakmasın. Elimi yine bırakmasın. Lütfen... Senden..." Gözyaşları iyice üzerime hücum ederken zorla yutkundum.

"Bari o kalsın bana... Olur mu?"

Cevap gelmedi. Gülümsemeye devam etti. Ben ise artık hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Tutamıyordum. Hala içli içli ağlarken ayağa kalktım. Burnumu çeke çeke dolabıma ilerledim. Sesli sesli böğürerek ağlarken dolabı açıp Murathan'ın burada unuttuğu ya da bilerek bıraktığı sweatını aldım. Tam başımdan geçiriyordum ki burnum akınca durdum. Sweatı sümük olmasındı. Kızardı goril. Ağlaya ağlaya masama ilerleyip bir peçete aldım. İçli içli sümkükdüm.

Bir kere daha böğürdüm. Yavaşça sweatını giydim. Kokusu her yanıma sarmalayıp beni sıcacık edince ağlamam şiddetlendi. Şu dünyada benden daha amaçsız var mıydı? Hiç sanmıyordum. Ağlaya ağlaya yatağa ilerledim. Sanki yine gelecekmiş gibi köşeye kıvrıldım. İçimi çeke çeke sweatına burnumu daha çok gömdüm. Ve içli içli ağlamaya devam ederken en sevdiğim koku ile uyuyakaldım.

Ve ilk defa, yıllar sonra rüyamda babamı gördüm. Konuşmadı. Sesi yine yoktu. Ama elimi tutuyordu. Saçımı okşuyordu. Parmak uçlarımı öpüyordu. Ve sonsuz bir tebessümle bana bakıyordu...

Hem de elimi hiç bırakmadan...

18.BÖLÜM

"Seni unutacak ömrüm kalmadı

Bir soğuk zamanın akşamında

Dönüp yine sana başlıyorum..."

***ŞÜKRÜ ERBAŞ**

Bir yerde okumuştum.

Belki saymayı mutsuzlar bulmuştur diyordu. Çünkü mutsuzlar hep sayar.

"43 saat, 16 dakika, 1 saniye..." diye mırıldanırken istemsizce aklımda bu cümleler belirmişti.

Çünkü bende sayıyordum. Ben hep sayıyordum. Birileri benden gidiyordu. Ben geride kalıp, gelsin diye gün, saat, saniye sayıyordum.

O zaman ben mutsuz muydum?

Evet. Üç gündür fazlası ile mutsuzdum zira uzak durma kararı aldığım bey yoktu ve ben uzak durma kararımı muazzam bir şekilde uyguladığım için o yok diye derin efkarlardaydım. Geceleri üşüyordum. Sabahları saçım açık uyanıyordum. Sağım solum hep boştu sanki. Boşluktaydım. Kocaman bir boşluktaydım.

Tıpkı eskisi gibi...

Beni kendisine yine bu kadar alıştırdığı için ondan nefret ediyordum.

"Beyinsiz embesil." diye mırıldandım ters ters. "Öküz kulaklı antilop."

Önümdeki kahvemden bir yudum daha alıp oflayarak sandalyede geri yaslandım. Uyuşan boynumu biraz yumuşatmak adına sağa sola eğdim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Bir iki saniye böyle bekledikten sonra gözlerimi açıp bakışlarımı hafifçe tavana diktim. "Ama sen yine de koru onu Allah'ım." diye mırıldandım. "Sağ salim gelsin, olur mu?"

Ses gelmedi tabi. Onun yerine yanımdan şöyle bir ses yükseldi.

"Doktor hanım, bu bize iyi gelmemiştir."

Bakışlarımı sağıma çevirdim. Orta yaşlarda, kapalı bir teyze vardı karşımda. Koyu kahve gözleri ile melül melül bana bakıyordu. "Ne?" dedim hemen anlamadığımı belirtmek adına.

Elindeki ilaç kutusunu bana doğru uzattı. "Bu bize iyi gelmemiştir." diye az önce söylediği şeyi yeniledi. "Başka ilaç verirsen?"

Bakışlarımı ilaca eğdim. Benim vereceğim türden bir ilaç değildi. "Bunu ben yazmadım ki." dedim sakince. "Kadın doğumda bakıldınız galiba siz."

"He." dedi. "Orada bakılmışam. Ama bu benim kocaya iyi gelmemiştir."

Boş bir bakış attım. İlaç vajinal enfeksiyonlar için bir fitildi. Kocaya iyi gelmedi derken?

"Eşiniz ne alaka?" dedim aynı boş bakışla. "İlaç sizin için değil mi?"

"Yok." dedi kaşlarını hızla yukarı kaldırarak. "Bana başka ilaç vermiştir. Bunu rahim için verdi. Dedi ki rahime iyi gelecekmiş bu. Ama gelmedi. Beni bir daha oraya yorma he kızım? Sen al bunu, başka yaz."

Tuhafiye muamelesi görüp bir ilaç alıp yerine başka yazma detayına takılamıyordum zira daha öldürücü bir detay vardı.

"Abla sen kime verdin bu ilacı?" dedim vahşetle oturduğum yerden ayaklanırken. Aklıma gelen şey olmasın lütfen. Hayır, böyle bir köy fırkasına kurban gidiyor olamam. Kabul etmiyorum.

Göz kırptırdı. "Rahim'e..."

"Rahim kim?" dedim dedi daha büyük panikle. Al işte. Harbi aklıma gelen başıma geliyordu.

"Eeee benim koca."

"İnanamıyorum sana teyze." diye hafifçe çemkirdim. "Fitil o. Adama mı içirdin sen hap diye?"

"Fitil mi?" Önce boş boş göz kırptırdı. Olayı algılamaya çalışıyordu sanırım. Ya da sindirmeye. Yeterli algılama süresine eriştiğin de ise "Abovvv." dedi elini başına atarak. "Kız ondan mı adamın ağzı köpürüp duruyor kaç gündür? Abovvvv!"

Bence de abovvv yani teyze.

"Kaç gündür veriyorsun sen bu fitili kocana?"

"Dört gün olmuştur."

Derin bir nefes verdim. "Teyze koş git ara Rahim'i gelsin hastaneye midesini yıkayalım. Hakka yürüteceksin yoksa adamı. Koş."

"Evde kusuyor. Gidem alam da geleyim o vakıtt." dedi panikle. Cevap beklemeden arkasını dönüp acil çıkışına koşmaya başladı.

"Teyze bekle! Ambulans gönderelim alsın gelsin." diye bağırdım arkasından.

"Yok, yok." dedi hemen. "Konu komşuya madara oluruz ha. Ben hemen alıp gelirem. Ev yakındır."

Eeee iyi madem der gibi bir kafa hareketi yaptım. O ise atom karınca misali pıtı pıtı koşarak uzaklaştı. Arkasından bakarken istemsizce bir gülüş kaçtı dudaklarımdan. Bunu da görmedim demezdim artık yani. Kadın doğum uzmanımız Sibel hanımla bu konu üzerine uzun uzun dalga geçecektim.

Gülüşüm büyürken başımı yavaşça sağa sola salladım.

"Rahim olsam biraz alınırdım." diye arkamdan Yekta'nın sesi yükseldi. Bakışlarımı ona çevirdim. Elinde çayı ile masaya yaslanmış hafif sırtık bir ifade ile bana bakıyordu. Ağzını kırdığının salağı. Zerre sevmiyordum . Her işi bana kitleyip yan gelip yatıyordu anca ibne. Ama yine de el mecbur güldük tabi.

"Hangi rahim?"

Bu sefer minik bir kahkaha attı. "İkisi içinde acı bir tecrübe."

Ben de bir kahkaha attım. Tam tekrar ilerleyip kendimi koltuğa bırakacaktım ki, "Gökçen hanım, Yekta bey!" diyerek panikle bize doğru koşan Buse hemşire ile öylece kaldım. İkimizde bakışlarımızı ona çevirdik. O ise tam önümüze dikilince soluk soluğa kaldığı için önce derin bir nefes aldı.

"Ne oldu?" dedi Yekta. "Trafik kazası mı geliyor?"

"Hayır." dedi Buse nefesini toparlarken. "Taburdan aradılar... Ağır yaralı bir asker geliyormuş."

Söylenen tek bir cümle adımlarımı olduğu yere çakarken göz bebeklerimin bile titrediğini hissettim. Dünya durdu. Sesler buğulandı. Görüntüler karıştı...

"N- ne?" diyebildim kekeleyerek.

"Asker." dedi Buse. "Sınırdan bir çatışma olmuş. Buraya getiriyorlar şimdi. Birazdan gelirler. Durumu ağırılmış."

"Tamam." dedi Yekta. "Geliyoruz."

Hızla yanımdan geçip Buse ile beraber acil çıkışına koşmaya başladılar ama benim ayaklarım olduğu yere çakılmıştı sanki. Tek bir adım atmadan öylece durdum. Çünkü adım attığım an yere düşecek gibiydim. Kalbim panikle atmaya başlayıp nefesim göğüs kafesimi acı bir şekilde şişirirken yutkunmaya çalıştım ama nefesim bile iğne oldu battı sanki boğazıma.

Aklımdan geçen tek bir yüz vardı... İçimde ise yoğun bir endişe ve korku.

"Hadisene Gökçen." diyen Yekta'nın sesiyle kendime geldim. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde acil çıkışında beni bekliyordu.

Dudaklarımın ve ellerimin titreyişini kontrol etmeye çalıştım. Saçmalama Gökçen. Kendine gel. Doktorsun sen. Kendine gel. Kendine gel. Bu kadar güçsüz değilsin. Kendine gel. Tek asker o değil. Kendine gel. İşini yap. Soğukkanlı ol.

Derin bir nefes verdim. "Geldim." dedim sesimi güçlü çıkarmaya çalışarak. Yumruklarımı sıktım. Derin bir nefes aldım ve masa üstünden stetoskopumu kaptığım gibi boynuma asıp ileri atıldım. Terleyen avuç içlerimi hızla beyaz önlüğümün önlerine sürüp kamufle etmeye çalıştım. Derin bir nefes daha aldım.

Ben doktordum. Doktor Gökçen Alptekin.

Duruşumu dikleştirdim ve seri adımlarla Yekta'ya yetiştim. Dışarı çıktığımız saniye acil önünde ambulans durmuştu. Yanlarında ise şu an sayamadığım kadar asker. Hızla etrafa göz attım, tanıdık bir sima var mı diye. Yoktu. Herkesin yüzünde ise derin bir panik vardı. Derken ambulans kapısı açıldı. 2 acil tıp uzmanı hızla aşağı atlayıp sedyeyi indirirken nefesimi tuttum. Kalbimin üzerine öyle bir ağırlık oturdu ki... Nefes alamadım.

Sedye aşağı indiğinde ise bana bakan sima korktuğum kişi değildi.

Burada başka bir asker vardı. Kan revan içinde kalmış, yeşil üniforması kan kırmızısına dönmüş bir asker... Yüzü kandan tanınmayacak bir hale gelmiş bir asker...

"32 yaşında, asker." dedi görevli hızla. "İsim Osman Dabağ. Çoklu kurşun yaralanması. Görünen 4 kurşun girişi var. Çok kan kaybetmiş. Tansiyonu 7'ye 5 Nabızı 126."

Kalbimin üstündeki ağırlık arttı. Hiçbir şey yapamadan öylece bakakaldım önümde kan revan içinde yatan askere. Yüzündeki kanlar her yerine öyle yayılmıştı ki, tanınmayacak haldeydi. Askeri üniforması delik deşik olmuştu üzerinde. Sedyenin kenarından sarkan parmak uçlarından bile kan damlıyordu yere. Kulaklarım uğuldadı. Beynime anlamsız bir ağrı doldu. Kesik kesik sesler ve görüntüler belirdi zihnimde. Daha önce hiç hatırlamadığım, orada olduğunu bilmediğim görüntüler.

Vah vah. dedi bir ses. *Paramparça olmuş adamlar. Kemiklerini bile bulamamışlar.*

Ortalık kan gölüymüş, dedi başka bir ses.

Bomba atmışlar. Paramparça olmuş adamlar.

Vah vah...

Yusuf'um...

Aliiiii!

Bir eli tutmuşum bu sesleri dinlerken. Sıkıca tutunmuşum bu ele. Öylece, sessizce dinliyorum tüm sesleri. İçeriden bir çığlık daha yükseliyor.

Aliiiii! ALİ' MMMM!

Yusuf' um...

Bu sefer ürkerek tuttuğum ele dönüyorum. Ve gözleri kıpkırmızı, dudakları ağlamamak için direnirken titreyen bir Kepçük görüyorum. Ağlamak üzere olmasına, titreyen dudaklarına rağmen bana gülümsüyor.

Hadi Memoli izleyelim, ha Pamuk..? diyor titreyen bir sesle.

"Gökçen!" diye bağırان Yekta'nın sesiyle bakışlarım daldığım görüntüden koptu.

"Ha..." diyerek boş bir bakışla ona döndüm.

"Kızım hadiseneyi!" diye yükseldi bu sefer. "Neyin var senin?"

Hızla başımı sağa sola salladım. Yapma Pamuk. Sırası değil, yapma. Bana şu an bunu yapma. "Özür dilerim." dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "Çok özür dilerim." Hızla ileri atılıp sedyeyi tuttum. Görevlilerle beraber içeriye doğru çekerek koşmaya başladık.

"Kaç kurşun demiştiniz?" diye sordum hızla acil bölümüne geçerken.

"4" dedi görevli bir kadın. "Boğaz, karın, göğüs, sırt. Çok kan kaybetmiş."

"Kan grubunu söyle hemşirelere. Hemen getirsinler. Hemen." dedim ve görevli yanımdan uzaklaşırken hızla acile ilerledik.

Acilde başımıza yoğun bir kalabalık toplanmışken bir kaç kişinin içeri doluşan askerleri dışarı çıkarmaya çalıştığını duydum. Umursamadan önüme döndüm. "Kesin üstündekileri, çıkarın hemen." diye bağırdı Yekta. Ben ise yana dönüp hızla saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yapıp bileğimdeki tokamla topladım. Dolaba ilerleyip eldiven alıp ellerime geçirdim. Acil girişinde Ayşegül'ün ne oluyor burada surat ifadesi ile girişini görünce ise yüksek bir sesle bağırdım.

"Ayşegül Egemen'i çağır. Ayrıca KBB'den Salih bey, Kardiyolojiden Hasan Hoca ve beyinden Handan Hanımı 'da ara hemen gelsinler. Çabuk!" Tam arkasını dönüyordu ki ekledim. "Genel Cerrahiye de haber verin!"

Hızla başını aşağı yukarı sallayıp geriledi. Ben ise cebimden ışığımı çıkarıp hastanın başına geçtim. Üzeri çıkarılmıştı. Hızla yüzüne eğildim. Yüzünü tanınmayacak hale getiren kanı ve üzerinden çıkarılan üniformayı görmemeye çalışarak göz kapaklarını kaldırdım. Işık tutarak pupillada miyozisin olup olmadığını kontrol ettim.

Refleks zayıftı. Sinirle dişledim dudaklarımı. Bir daha baktım dikkatle. Yine aynıydı. Ne kadar bakarsam bakayım sonuç değişmedi. "Entübe etmemiz lazım." dedim yanımda bir hemşireye. "Nabız çok düzensiz. Defiyi hazırda bekletin."

"Tamam." deyip hızla geriledi. Ben ise eğilip boğazındaki kurşunun giriş ve çıkışını kontrol ettim. Kurşun ensesinden girip boynundan çıkmıştı. Omuriliğe hasar verme ihtimali yüksekti. Beyin hasar görmüş olabilirdi.

"Sırttaki L1 solunda. Çıkış yok. Karnındaki kurşunun çıkışı yok. Biri tam göğsünde..." dedi Yekta dikkatle incelerken. "İç kanaması var. Değerler iyi değil. Akciğer sönmüş. Kalp ritmi gittikçe düşüyor."

"Işık refleksi çok zayıf." dedim ben de hızla. Yanıma döndüm. "Handan hanıma haber vermediniz mi? Hemen gelsin. Almasın başka hasta."

"Nabız 37." dedi başka bir hemşire.

"Getirin artık şu entübasyonu!" diye en sonunda bağırdım.

"Geldim." diyerek Handan Hanım koşarak girdi acile. Peşinden aynı aceleyle Egemen, Hasan ve Salih beyde daldı. Hızla kontrol etmeye başladılar. Yandan bir hemşire bana çok şükür solunum cihazını uzatınca hızla elinden kaptım ve sakince entübe işlemini gerçekleştirdim.

"Durum kötü." dedi Handan Hanım umutsuz bir sesle. "Kurşunlar kritik noktalarda. Acil ameliyata almamız lazım."

Diğer doktorlar başlarını aşağı yukarı sallayarak bu fikri onaylarken, "Hadi." dedi Egemen. Sedyeyi ilerletmeye başladılar. "Çabuk, çabuk. Hadii!"

Ellerimi geri çektim. Ama tam sedyeyi ilerletirken bir şey oldu. Değerlerini gösteren monitörden gelen bir sesle herkes bir kaç saniye kalakaldı.

Uzun bir ses...Kesintisiz,upuzun bir ses...

Kalbi durmuştu.

Herkesin gözlerinden saniyelik bir panik geçerken hızla öne atıldım. Duramazdım. Asla duramazdım. Ani bir hamleyle sedyenin kenarına dizlerimin üzerine basarak çıktım. Ellerimi kalp masajı için gerekli konuma getirip göğsüne bastırdım. Peş peşe kalp masajı yaptım. Peş peşe. peş peşe... Kanlı yüzüne, kanlı üniformasına baktım. Olamazdı. Bu böyle olamazdı. Ben bunun için doktor olmuştum. Böyle kaybedemezdim tutunduğum her şeyi. Lakin hiç bir seferinde sonuç değişmedi. Uzun kesintisiz çizgi ve kulak yırtan sesi devam etti. Durmadım. devam ettim.

"Defibrilatör' u getirin." dedi Hasan Hoca. Sedyeden aşağıya atladım. Cihazı getirmişlerdi. Defi kaşıklarını cihazdan alıp hızla jel sürülmesini bekledikten sonra askerin göğsüne bastırıp şoku verdi Hasan hoca. Herkes pür dikkat cihaza bakıyordu. Cihazdaki ses ise asla değişmemişti.

"150 yap."dedi Hasan hoca.

Ayarlandı. Bir daha yapıldı. Ses değişmedi. Kalp mesajına yine devam ettim. Tekrar. Tekrar. tekrar. "180 yap." dedi Hasan Hoca bu sefer. Cihazdan gerekli ses yükselince geri çekildim. Bir daha şok verildi. Ses yine değişmedi. Yine ileri atıldım. Kesintisiz bir şekilde devam ettim kalp masajına. Bir kere daha şok verildi. Ses yine değişmedi. Dakikalar ilerliyordu. Ses değişmiyordu. Adrenalin uygulandı. Sonuç değişmedi. Ses ritmini asla bozmadı.

Ortama derin bir sessizlik çökerken herkes öylece bakakaldı. Hasan hoca derin bir nefes verdi. "Ölüm saati..." dedi. Ama gerisini getirmesine izin vermedim.

"Saçmalamayın!"diyerek hızla ileri atıldım. "Bu kadar kolay mı bırakacaksınız?" Hızla cihaza ben uzandım. "Bir daha yapalım. Ölmedi. Refleksi var! Bir daha yapalım."

"Gökçen."dedi Handan Hanım.

"Ne?!"diye yükseldim. "Nasıl hemen bırakabilirsiniz?" Öfke dolu bir bakış attım hepsine. "Boşuna vakit kaybettiriyorsunuz şu an." Hızla defi kapaklarını alıp jel dökmesi için hemşireye uzattım. Hemşirenin gözleri tedirginlikle diğer doktorlara kaydı. "DÖK!" diye bağırdım. Tedirgindi. Benim ise zaman kaybetmeye tahammülüm yoktu. Savurdum defi kapaklarını elimden. Ellerimle kalp masajı yapmak için ileri atıldım.

"Gökçen geldiğinde beyin ölümü gerçekleşmişti zaten." dedi Yekta kısık bir sesle. "Sen de farkındasın bunun."

"Kes sesini." dedim sadece. "Refleksi vardı diyorum size. Vardı!"

Aslında yoktu. Zerre yoktu hem de. Farkındaydım. Ama asla farkında olmak istemiyordum.

Üzerine eğildim. Tekrar tekrar yaptım kalp masajını. Zihnimdeki sesler asla susmadı.

Bomba atmışlar. Paramparça olmuş adamlar.

Tanınmayacak haldelermiş.

Parçaları bulunamayanlar varmış. Bütün karakol yanmış, kül olmuş. Cehennem yeri gibi diyor görenler.

Vah vah...

Tanınmaz haldelermiş...

Hızla başımı sağa sola salladım.Babamın heybetli cüssesini, Yusuf amcanın güler yüzünü bu görüntüyle asla uyuşturamadım zihnimde. Böyle olmuş olamazdı. Olmamalıydı!

"Gökçen."diye mırıldanışı geldi Egemen'in kulağıma.

Umursamadım. Kan ter içinde kalmama rağmen devam ettim kalp masajına. Tekrar tekrar saydım içimden. Tekrar tekrar. "Gökçen." dedi arkadan Egemen. Umursamadım. "Gökçen!" diyen sesi bu sefer daha yüksekti. Yine umursamadan masaja devam ediyordum ki bir el bileğimi nazikçe tutup beni geri çekti. Bakışlarımı elin sahibine çevirdim. Egemen üzgün gözlerle yapma dercesine bana bakıyordu.

"Hasta ölüm saati..."dedi Hasan hoca. "16.15."

Bu sefer hiç bir şey diyemedim. Öylece bakakaldım kanlı yüzüne beyaz bir örtü kapatılan askere. Artık bir yüzü yoktu bu dünyada. Beyaz bir örtü ile anında yok olmuştu sanki. Silinip gitmişti yüzü.

Benim babamda mı böyle olmuştu? Benim babamda mı böyle bir saniye içinde yok olmuştu?

"Ölüm değil."diye acı bir zehir kusar gibi zorla döküldü kelimeler dudaklarımdan. "Şehit..."

Bakışlar yine bende idi. Umursamadım. Ağlamam lazımdı ama ağlayamadım. Tıkı babamın cenazesinde olduğu gibi bütün gözyaşlarım bir yumru olup asılı kaldı boğazımda. Sonra ben o yumruyu yuttum. Yakıcı bir alev yapıp kalbimin en orta yerine attım. Olmayan kalbimi bu yangınla yaka yaka kül ettim. Ama yanan her zerremine aksine ifadesizce baktım.

"Gökçen seni anlıyorum..." diyen Egemen'in sesini kolumu hızla kolundan çekerek susturdum.

Beni anladığı falan yoktu. Beni bir tek kişi dışında kimse anlamazdı. Ve benim küçükken sıkı sıkı tuttuğum ele şu an yine ihtiyacım vardı...

En çok ona ihtiyacım vardı.

Beni bir tek o anlardı...Kendi babasının gidişine bile ağlayamayıp bana teselli veren Kepçük... Kalbimin ona ihtiyacı vardı.Çok ihtiyacı vardı. Yine onun tesellisine ihtiyacım vardı. Yalan olduğunu bile bile inandığım 'uyu, uyan her şey düzelecek' yalanını bir daha duymaya şu an ihtiyacım vardı.

Çok ihtiyacım vardı.

Bana dönen hiç bir bakışı umursamadım. Ortamda derin bir sessizlik hakimken yavaş ama küçük adımlarla acil çıkışına yöneldim. Boş bakışlarım ellerime kaydı. Beyaz eldiven,üzeri şehit kanına bulanmış...

Babamın kanı...Yusuf amcamın kanı... Kırmızı... Kan...

Aynı ses yine kuruldu beyinime.

Paramparça olmuşlar...

Tanınmaz haldelermiş...

Hadi Memoli izleyelim,ha Pamuk?

Anneler neden ağlıyor Kepçük? Yaramazlık mı yapmışız?

Bir şeye üzölmüşler. Sen kapat gözlerini. Güzelce uyu. Sabaha düzelir her şey...

Ellerime bakarken adımlarım yavaşlamadı. İlerlemeye devam ettim. Ayşegöl'ün yanından geçtim. "Gökçen Hanım..."dedi endişeli bir sesle. Duydum. Ama bakamadım. Donuk bakışlarım hala şehit kanına bulanmış ellerimdeydi. Önümdeki sensörlü kapının açılma sesi gelince bu sefer kafamı ellerimden kaldırdım.

Karşımda 10'dan fazla asker vardı. Hepsi koridorun sağına soluna doluşmuştu,beni görünce bana doğru koştular. Ama ilk önüme atlayan bir kadındı. Genç, güzel bir kadın ve yanında 5 yaşlarında bir kız çocuğı. Upuzun kahverengi saçları vardı. Bal rengine çalan gözleri...

Ama ağlamaktan kızarmış, gözyaşları doluydu bana bakan bu gözler. Hemen koluma tutundu. Gözlerinden oluk gibi yaş boşanırken kolumu daha çok sıktı.

"Nasıl doktor hanım?"dedi ağlayarak, titrek bir sesle. "Durumu ne? Eşiyim ben. Bana diyebilirsiniz her şeyi. İyi olacak,değıl mi?Nasıl Osman?"

Öylece bakakaldım kadının yüzüne. Sonra ise annesinin bacağına yapışmış, boncuk gibi koyu kahve gözleri ve uzun kumral saçları ile bana bakan minik kıza.

Gözleri... Babasına benziyordu...

İçimdeki alev büyüdü. Öyleki bir top cehennem olup boğazıma dolandı. Her zerremen yandığını hissettim. Ama buz gibi durdum.

Bir görüntü daha belirdi zihnimde.

Zil çalıyor. Babam diye koşuyorum kapıya. Ama açtığımda karşımda babam yok. Kocaman bir adam var. Bir sürü rozeti olan bir adam. Babamı göremeyince gülüşüm soluyor. Sonra asker amca yutkunuyor. Bakışlarını bizden kaçırıyor ve yanımıza gelen annem ve Neslişah teyzeye şöyle diyor.

"Uzman Çavuş Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin hain bir pusuda şehit düştü. Başınız sağ olsun..."

Annem anında bayılıyor. Neslişah teyze kocaman bir çığılık atıyor. Ellerini saçlarına daldırıp kendine acımadan çekiyor. Gülhan , Aslıhan

ablaya sokuluyor, öylece kalan beni ise Murathan kendine çekip göğsüne bastırıyor. Sonra minik eli bu görüntüyü daha fazla görmemem adına yavaşça gözlerimin üstüne kapanıyor.

Ve ben ne o askeri, ne sesini, ne annemin tek bir cümle ile nasıl yıkıldığını, ne de Neslişah teyzenin çığlıklarını ömrüm boyunca asla unutamıyorum. Her şeyi unutuyorum. Bir tek bu görüntüleri silemiyorum.

Kadın büyük bir beklenti ile bana bakarken zihnimdeki kalın asker sesi minik Kepçük ve Pamuk'a bakarak başınız sağ olsun dedi. Onunla eşdeğer olarak benim dilimden de ruhsuzca aynı kelimeler döküldü. Sanki hep ezberimdeymiş gibi. Sadece bir kuklaymış gibi.

"Başınız sağ olsun..."

Öylece baktı bana. Öyle ki kirpiklerinden düşmeye hazırlanan bir gözyaşı bile dondu kaldı kirpiklerinin ucunda. "Ne..?" dedi kısık bir sesle.

Cevap vermedim. Sadece ruhsuzca bakmaya devam ettim. Aynı bakışlarım minik kıza döndü. Anlamamıştı ne olduğunu. Korku ile bakıyordu bana. O da beni mi unutmayacaktı şimdi?

Bende bir çocuğun babasının gidişi olarak mı kalacaktım aklımda..?

Kadın daha büyük bir çığlık atarak ellerini yüzüne atıp, büyük bir dehşetle tırmalamaya başlayınca gözlerim kapandı. Neslişah teyzenin çığlığı sanki daha dünmüş gibi yankılandı kulaklarımda. Gözlerimi açtım. Kadın bağırarak ağlarken bir kaç asker yere düşmesin diye koluna girmiş, hemşireler ise yanına koşuyordu. Kenara korku ile çekilmiş, annesine bakan minik kıza döndü bakışlarım.

Annesine bakarken dudakları titriyordu. Ondan alınanların henüz farkında değildi.

Zorla yutkundum. Kadın hala bağırarak ağlarken ben elimden kanlı eldivenleri büyük bir sakinlikle çıkardım. Kapının yanındaki çöpe ilerleyip aynı sakinlikle çöpe bıraktım kanlı eldivenleri. Sonra ise yavaşça köşeye sinmiş minik kıza ilerledim. Tam önüne dikilince dolu dolu gözlerle baktı bana.

"Babama ne olmuş doktor abla?" dedi kısık bir sesle. "Annem niye ağlıyo?"

İçimdeki ateş boğazımı yaktı. Öyle ki yutkunamadım bile. Önünde eğilip yavaşça kucağıma aldım. Sorgulamadı. Sogulamazdı. Bilirdim. Ben de babamın cenazesinde bana bakıp ağlayan onca yüzün kucağına sorgusuzca gitmemiş miydim zaten?

Babamı tanıyor sanardım hepsi. Babamın ne zaman geleceğini bilirler sanardım...Sığınacak bir kucağa, yaslanacak bir gövdeye ihtiyacım vardı. O yüzden kim bana sarılıp ağlarsa ben de ona sarılıp teselli ederdim... Sanki babası ölen ben değilmişim gibi,benim yetimliğime ağlayan başka gözlerin gözyaşlarını silerdim.

Annesinin bu görüntüsünü daha fazla görmemesi, çığlıklarını duymaması adına başını göğsüme bastırıp içi alev alev yanan ben değilmişim gibi minik kızla sakın adımlarla ilerledim. İlerledim. İlerledim.O da sessizce kaldı göğsümde. Ama bir eli sıkı sıkı tişörtümün önüne tutunmuştu.

"Sen dondurma sever misin?"dedim. "Alayım mı sana?"

"Annem neden ağlıyo?"diye mırıldandı.

Hastane çıkışına ilerledim. Sessizce çıktık dışarı, kapının önünü doldurmuş askeri arabaları es geçerek hastanenin arka bahçesine gitmek için sağa döndüm. "Biraz başı ağrıyormuş annenin..."

Göğsümden doğrulup yeni bir şey keşfetmiş gibi baktı bana. "O yüzden mi başınız sağ olsun dedin? Başı iyi olsun diye mi?"

Bakakaldım gözlerine. Kelimeler bir avuç cam kırığı oldu yine dilimin ucunda.Sonra ise Murathan'ın bana söylediği, yıllarca unutmadığım 'uyu,uyan hepi düzelecek' yalanının aynısını ben de minik kıza söyledim.

"Evet...Başı iyileşsin diye dedim."

Güldü. "O zaman birazdan iyileşir."

Ben de güldüm. Sonra ise kucağımda onunla birlikte bir banka oturdum. Karşımızda kocaman bir Türk bayrağı dalgalanan bir bank...

Bakışlarım bayraktayken minik kıızı göğsüme daha çok bastırdım. Sırtını sıvazladım, saçlarını okşadım... Bakışlarımı ise kıpkırmızı bayraktan hiç çekmedim.

"Senin adın ne?"dedim kısık bir sesle. Boğazıma batan sayısız iğne vardı.

"Umay."dedi hemen. Başını göğsümden kaldırmadan tişörtümün üstündeki minik boncuklarla oynamaya devam etti.

Saçlarını okşamaya devam ettim. "Ne kadar güzelmiş adın."

"Babam koymuş."dedi neşeli bir sesle. "Senin adın ne doktor abla?"

"Gökçen."dedim. "Benim adıml da babam koymuş."

"Ne demek Gökçen?"

"Mavi..."dedim titrek bir sesle. "Gökyüzüne ait olan..."

Hızla başını göğsümden kaldırdı. "Seninki daha güzelmiş amaaa yaa..."dedi dudak büzerek.

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Hayır. Bence seninkinin anlamı daha güzel."

Meraklı bir ifade belirdi minik yüzünde. "Ne demek ki Umay?"

"Bereket tanrıçası..."

"O ne ki?"

"Çok güzel şeyler getiren kişi demek.Şans perisi gibi."

Anında güldü. "Yaaaa...."dedi tatlı tatlı. "Çok güzelmış. Babama hemen demem lazım bunu." Bu noktada bakışları yavaşça tekrar ürkekleşti. "Babamın da mı başı ağrıyor? O da içerideymiş. Öyle dedi annem..."

Uzun saçlarını omuzlarından geri attım. "Orada değil baban..."dedim. Bakışlarımı gözlerinden başımızın üstünde heybetlice dalgalanan Türk bayrağına, bayrağıma çevirdim. İşaret parmağımı bayrağa doğru kaldırdım. "Artık orada."

Biz şehit çocuklarıydık. Başkası için bu bayrak sadece bir kumaştı belki ama bizim için bayrak, babaydı...Çünkü babamızı biz en son bu bayrağa sarılı bir tabutta görürdük. Baba diye soğuk bir mezar taşındaki bayrakla konuşurduk.

Bizim için her Türk bayrağı bir babaydı.

"Nerede?"dedi bakışlarını işaret ettiğim yöne çevirirken.

"Bayrakta."

"Babam mı bayrakta?"

Bakışlarım yüzünün her milimini taradı. Bu yüzü unutma Gökçen dedim kendi kendime. Bu yüzü asla unutma...

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Baban artık bayrakta..."dedim tekrar göğsüme çekerken. "Benimki de orada."

"O zaman belki tanışır öyle gelirler."dedi neşeli sesi.

Cevap vermedim. Veremedim. Bakışlarımı kan kırmızı bayraktan çekmeden miniğin saçlarını okşamaya devam ettim. Kaç dakika,saat öyle durdum saymadım. Bakmadım. Sadece durdum. Minik kız göğsüme sıkı sıkı yapışmış bir şekilde uyuyakalmıştı. Üşümesin diye daha sıkı sarıldım. Sonra ise sakince ayaklandım. Kucağımda onunla tekrar hastaneye ilerledim. Ortalık sessizdi. Hatta çok sessizdi...

Her kafadan ayrı ses çıkan hastanenin koridorlarında derin bir sessizlik hakimdi.

Acil girişinde elleri başlarında, kırmızı gözlerle sessizce bekleyen askerleri geçtim. Acile girdim. Tahmin ettiğim gibi anneye sakinleştirici

verilmişti. Sedyelerin birinde yatıyordu. Az önce hayat arkadaşını kaybettiği sedyenin tam karşısında...

Sessiz adımlarla ilerledim. Üzerine örtülen örtüyü tek elimle kaldırıp minik kızı artık sığınacak tek gövde olan annesinin kucağına bıraktım. Bir kere daha okşadım saçlarını. Örtüyü sessizce üzerlerine örttüm.

"Gökçen hanım."dedi arkadan Ayşegül.

Donuk bakışlarım ona çevirdim. "Efendim."

İfadesi endişe doluydu. "İyi misiniz?"

"İyiyim..."dedim sadece. Sonra ise beyaz önlüğümü çıkarıp masama ilerledim. Önlüğümün önü de hep kandı.Yeni fark ediyordum. Umursamadım. Masanın üzerine fırlatıp çantamı aldım. "Ben çıkıyorum."dedim ve yavaş, yorgun adımlarla ilerlemeye başladım.

Ayşegül zorlamadı. Hatta hiç bir şey sormadı. Sadece arkamdan 'tamam' şeklinde mırıltısı geldi kulağıma. Dönüp bakmadım. Sessizce hastaneden çıktım. İlerledim, ilerledim, ilerledim. Nereye gittiğimi bilmeden öylece ilerledim sadece. Bacaklarımın kontrolü bende değildi sanki.

Kafamı yığınla ses istila etti,üzerime sayısız anı çullandı. Tutamadım.

Hepsi parçalanmış diyorlar.

Vah vah! Yetim mi kaldı şimdi bu yavrucaklar?

Yazık...

Kan gölü olmuş ortalık.

Ne yapacaklar şimdi bir başlarına?

Babası yokmuş onun.

Ne zaman geleceksin baba?

En kısa sürede.

Şimdi güzelce uyu, sabaha düzelir her şey.

Onun babası yok kızım. Paylaş oyuncağını.

Vah vah.

Memoli izleyelim mi Pamuk,ha?

Başınız sağ olsun.

Vatan sağ olsun.

Şehit töreninde beni kucağına alıp yüzüme baka baka ağlayan yüzler, elime babasızlığımın yerine tutuşturulan çikolatalar, benden kaçan annem, annem emzirmiyor diye sürekli ağlayan Gökalp, mutfak köşelerinde gizlice ağlayan dedem, yıllarca benim oğlum kara toprakta yatarken ben nasıl yaşayayım deyip siyahtan başka renk

giymeyen babaannem ve cüzdanından babamın fotoğrafını hiç çıkarmayan halam...

Üzerime çullanan her şeyin altında kaldım.

Kafamdaki sayısız sestem midem öyle bulandı ki, yer ayaklarımın altından çekildi sanki. Midem ağzıma gelir gibi olduğu an hızla kaldırım kenarına ilerleyip duvara tutundum. Artık içimde ne var ne yok kusuyordum. Ama içimdeki alev topu hala genzimde öylece duruyordu.

İçime derin bir nefes çekip midemi kontrol etmeye çalıştım. Bir iki saniye ellerim dizlerimde, öne eğili bir şekilde bekledim. Sonra ise yavaşça doğruldum. Boğazım sızlıyordu. Ama hala ağlayamıyordum. Sağa baktım. Sola baktım. Hangi ara buraya geldiğimi bilmediğim bir noktadaydım.

Etrafa boş boş bakarken hala bulanık midemi umursamadım. Ve ileride gördüğüm bir tabelaya doğru sorgusuzca ilerledim.

Zira beni şu an buradan aşağısı kesmezdi.

"Hasan, kaç kişi?"

"3 nöbetçi komutanım." diyen Hasan'ın sesiyle başını sakince aşağı yukarı salladı Murathan.

"Tamamdır."

Silahının dürbününe odaklanıp evi bir daha gözden geçirdi. İzbe, yıkılmaya yüz tutmuş, cırtlak mavi bir barakaydı. Sağında solunda başka hiç bir ev yoktu. Ama çok dikkatli olmalıydı.

İçeride esir tutulan Suriye Türkmenleri için önemli bir liderdi. Resul Basir. Kılına bile zarar gelmeden çıkarılmalıydı buradan. Emir bu yöndeydi.

"23..." dedi sindiği duvar köşesinden bakışları dürbünle içeriye tararken. "İçerisi 23 kişi. Ön oda daha dolu. Basir arka odaların birinde tutuluyor olmalı."

"Emin miyiz?" dedi yanındaki Timur.

"Hayır." dedi sakince. "Ama hep birlikte ön odada, esir tuttukları adamlarla okey atmazlar diye düşünüyorum Töngü."

Timur başını aşağı yukarı salladı. "Doğru."

"Yalnız Aybüke başkan da hep bu günü beklemiş sanki ha..." dedi Hasan. "Biz 1 gündür içeriden haber bekliyoruz, kız orada okey dönüyor ya la."

Evet. Aybüke istihbarat için kılık değiştirerek içeri sızmış, şu an ibne bir topluluğun içinde, ağzı yüzü puşi sarılı bir şekilde okey dönüyordu.

"O görevini yapıyor."dedi Murathan sakince."Siz de yapın. Tek bir adam kaçıranı bu kez boğazlarım ona göre."

Sesler anında kesildi.

Timur yavaş hareketlerle eline dürbününü alıp camdan içerisi görünen oda da okey oynayıp, gülen tayfayı tekrar dikkatlice gözden geçirdi. "Öndeki sikiğin eli bitti bitecek yalnız..."

Murathan'ın dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. "Sen birde Aybüke'nin elini gör."

Istakasında ki üst bölmede olan taşların toplamı 23'dü. Aşırı saçma bir şekilde dizmişti.Vermek istediği mesaj netti. Büyük ihtimal içeride ki kalabalık yüzünden haber gönderemiyordu onlara. Bu yüzden vermek istediği haberi böyle veriyordu.

İçeride 23 kişi vardı. Taşın biri en köşedeydi. Başları da oradaydı demek. En alt sol köşede 3 tane yan yana dizili 1 numara vardı. Esirin başında 3 nöbetçi olmalıydı.

"Daha ne kadar izleyeceğiz biz bu mal ortamı..?"diye huysuzlanan Süleyman'ın sesi duyuldu kulaklarda.

"Ne oldu lan?"dedi Zülfikar'ın alaysı sesi. "Kıskandın mı yine haşın kurt?"

"Lan siktir şurdan."dedi Süleyman.

Herkes hafifçe gülerken Süleyman son derece sinirliydi. Çatık kaşlarla kaskını düzeltip o da sindiği yerden Aybüke'ye dikti dürbününü. Bir güzel yaklaştırdı hedefi. Puşi içinde görünen koyu kahve gözlere bakarken içli bir nefes verdi. "Eli nasıl bari komutanım?"dedi dertli dertli.

Murathan'ın gözler tekrar Aybüke'nin istakaya döndü. Aybüke'nin bilerek istakanın en altında tuttuğu okeyi de görünce yarım bir gülüş belirdi dudaklarında ama çaktırmadı. "Eh işte..."dedi sadece.

"Hayırdır?Senin trip bitti mi kardeşim?"dedi Zülfikar.

"Yooo."dedi Süleyman geniş geniş. "Ama bu sevdamın bittiği anlamına gelmiyor duygu bilmez am rambosu kardeşim."

Kulaklara gelen bu sese herkes hafifçe gülerken gülmeyen tek kişi Zülfikar'dı. "Ne diyon lan sen?Kimmiş am rambosu?"dedi ters ters tam yanında siper almış Süleyman'a dönerek.

"Ben demedim."dedi Süleyman hemen. "Bana da Barbaros dedi." Hafifçe sırtıttı. "Ama sana baya yakıştı ha kardo."

"Lan Barboooo!"diye mikrofona sessizce kükredi Zülfikar. "Arkamdan mı konuşuyorsun lan sen benim?"

"Ben demedim."diyen Barbaros'un sesi geldi. "Vallah bana da Timur komutanım dedi."

Zülfikar daha çok şaşırıyordu. "Timur komutanım?" dedi küs bir çocuk gibi.

Timur ise mikrofona konuşmak için zerre beklemedi. "Ne var?"

"Am rambosu muyum ben?"

Timur yine beklemedi. "Evet."

Zülfikar yüzünde yalandan belirmiş şok ifadesini anında silip ciddileşti. Çapkın bir gülüş belirdi dudaklarında. "Tebrikler Timur komutanım. Yine çok doğru konuşmuşsunuz."

"Lan acırım seni alacak kadının haline ha..."diye homurdandı Hasan.

Zülfikar'ın dudaklarında ki çapkın gülüş büyüdü. "Birini alacağımı kim söyledi abi? Tek eşliliğe karşıyım ben. Kadınlar...Nasıl desem...Fazla hayalperestler. Kim ömrünü tek bir yüze bakarak geçirmek ister lan?"

"Ben geçiriyorum."dedi Hasan hemen. "Gayette memnunum valla."

"Abi Mete'yi düşün."dedi Emek. "Gerçekten bundan memnun musun?"

Hasan dertli bir nefes verdi. "Evlat diye yaptık lan. Ne bilelim dolandırıcı çıkacağını. Sizinkileri de göreceğim ben."

Herkes yine güldü. "Sizin sorunuz bu işte abi."dedi Zülfikar bilmiş bilmiş. "Bu dünyada illa evlenip ürememiz gerektiğimizi düşünüyorsunuz. Sadece sevişsin abi. Üreyip ne olacak. Neden benden bir tane daha olsun lan?"

"Çok doğru."diye onayladı Alican."Gerçekten sizden neden bir tane daha olsun komutanım? Ürkütücü..."

"Ne diyon lan Alişşşş!?" diye Zülfikar'ın tehdit dolu sesini duyunca Alican anında mikrofonu kapattı. Bu kadar cesaret yeterliydi.

"Benden değil de Aybüke'mden bir deste olsa ne güzel olur lan."dedi Süleyman. "Valla ben ömrümün sonuna kadar bir tek ona bakmaya niyetliyim zaten. Başkasına gözüm siksene kaymaz."

"Benim de Bilge'm..."diyerek Barbaros araya giriyordu ki Zülfikar hemen susturdu.

"Başlama yine Barbo. Valla isimden soğuttun beni abicim ya!"

"Kudurdunuz mu lan?"diye en sonunda yükseldi Murathan."Önünüze bakın,sikicem şimdi yapacağınız muhabbeti! Karı kız konuşmanın sırası mı?"

Değildi. Onun da aklını çeliyorlardı. Gözlerinin önünden gitmeyen gece siyahı saçlar ve gök mavisi gözler yine gelip karşısına kurulmuştu şu an

mesela. Telefonu çıkarıp resmine baka baka içli bir nefes vermemek için zor duruyordu zaten. Bir de açılan konuya baktı. Sikerlerdi ama yani.

"Komutanım siz?"dedi Alican.

"Ne ben?"dedi çatık kaşlarıyla.

"Gökçen hanımla bir ömür geçirir misiniz mesela?"dedi Zülfikar Alican'dan önce.

Cevap için düşünmedi. Çok düşünmeye de gerek yoktu. Zaten geçirmişti. Yine geçirirdi. Ömrü bir çift mavi gözle başlamıştı. Varsın yine bir çift mavi gözle bitsindi...Ne olacaktı?

Bakışları bileğindeki siyah tokaya kaydı. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi.

Büyü garip bir şeydi...

"Zaten geçirmiş."diyen Timur'un sesi ile düşüncelerden sıyrıldı. Gözlerini dürbünden çekip yanındaki Timur'a ters bir bakış attı ama o büyük bir ciddiyetle silahına yapışmış,önüne bakıyordu.

"Ne?"diyen Barbaros'un heyecanlı sesi geldi kulaklara. "Nasıl?"

Sinirle dişledi dudağını. "Lan oğlum harbi seçip mi verdiler sizi bana?"diye kısık bir sesle yükseldi mikrofona. "Susun da önünüze bakın. Sikicem şimdi çenenizin yayını ha!"

"Kızdığına göre sorunun cevabı evet."diyen Hasan'ın sesi geldi.

"Hasan abi!"diye net bir uyarı yaptı.

Hasan için yeterli bir uyarıydı. "Emredersiniz komutanım..."

Bir süre sessiz kaldılar. Etraftan çıkan tek ses hafif bir rüzgar uğultusuydu.

"Neden bu işlere hep Aybüke bakıyor komutanım?"diye Süleyman yine huysuzlanmaya başladı. Zira masada bir adam elini Aybüke'nin omuzuna atmış, hunharca gülüyordu. Profesyonel olmak şu noktada onun için biraz zordu. Silahını Aybüke'nin omuzunda ki kırılasi ele hedefledi. Sıkma vardı şimdi ama... Dişlerini sıkı sıkı kendini durdurdu.

"Ya kim bakacak?"dedi Murathan.

Cevap için ileri ilk Barbaros atıldı. "Ben."

"Siktir git az ötede oyna Barbaros."dedi Timur sakince. "Bu işte bize güç değil zeka lazım."

"Ve kabul edelim,hepimizin aklını toptasak bir Aybüke başkan etmez."diyerek cümleyi Emek tamamladı.

Bu sefer herkes sustu. Çünkü doğruydu. Aybüke timin beyniydi. 7 dil bilir, girdiğı her delikten çıkmanın bir yolunu her türlü bulurdu. İstediğı her

kılığa girerdi. Bulunduğu her ortama anında uyum sağlardı.

Silahlar yine içeri döndü. Murathan dürbününü Aybüke'nin ıstakasına odakladı. Aybüke işaret parmağını iki kere peş peşe en sondaki okeyin üstüne vurunca gözleri kısıldı. Şu an atmalıydı o taşı. Bu gerekli komuttu. Neden vermiyordu?

Mikrofonunu kapattı. "Bir şey oluyor içeride."dedi yanındaki Timur'a.

Timur sorgulayan bir bakış attı.

"Şimdiye komutu vermeliydi. Bir terslik var."

"Anlaşıldı mı?"dedi Timur sadece.

Cevap vermedi. Tekrar silahına sarılıp içeri odaklandı. Ve birden tahmin ettiği şey oldu. Aybüke'nin yanında oturan adam Aybüke'nin ıstakasını yere savurduğu gibi ayağa fırladı ve silahını Aybüke'nin başına dayadı. Aybüke'ye silah çekme fırsatı bile kalmadan odada bulunan diğer herkes de aynı anda ayaklanıp silahlarını ona çevirdi.

"Komutanım!"diye panikle yükseldi Süleyman. "Komutanım!"

"Sikeyim!"dedi dişlerini sıkı sıkıya.

Boynuna puşi sarılı, ağzı yüzü birbirine girmiş, sikilesi bir tipi olan adam birden elini Aybüke'nin boğazına dayayıp kendine çekti. Yüzündeki peçeyi tutup yana savurdu. Gördüğü görüntü ile gözünün seyirdiği bu noktadan bile belli olurken timde herkes olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Diğer adamlar ise Aybüke'nin kollarını arkadan sıkıca tutup ite kaka odanın çıkışına ilerletti. Adam cama tedirgin bir bakış attı.

"Komutanım bir şey yapmayacak mıyız?" dedi Barbaros.

"Bekle."dedi Murathan sadece. "Benden komut gelene kadar başka bir şey yapanın başına bela olurum. Duydun mu Süleyman?"

Süleyman cevap vermedi. Kendini zapt etmek için sıkı sıkı silahını kavrayıp,derin bir nefes vermekle meşguldü.

"SÜLEYMAN!" diye kükredi Murathan.

Dişlerini sıkı Süleyman. "Emredersiniz komutanım..." diyebildi zorla.

"Güzel."dedi sadece. Ve silahını omuzunda hizalayıp hızla sindiği köşeden çıktı. "Ben önden gidiyorum Timur. Cama çekeceğim. İki dakika say. Sonra komut sende. Vur emrini ver."

"Emredersiniz komutanım."dedi Timur.

Murathan ise seri adımlarla yavaşça eve doğru ilerledi. Evin ilerisindeki kümesin dibine sinince derin bir nefes verdi. İçeridekilerin onu gördüğünü biliyordu. Zaten görünmek için gelmişti. Tepesinden bir kurşun geçince hafifçe sıırttı.

Evet,düğün başlıyordu.

"Dışarı çıkın da burada oynayalım lan?"diye bağırdı.

"Sen içeri gel istersen asker."dedi kalın bir erkek sesi. "Bak arkadaşın da bizimle hem."

Murathan yine güldü.Dikkatlice kafasını ileri uzatıp nişan aldı.Camın önünde sadece ellerinin arkadan bağlı olduğu görünen Aybüke vardı. Bakışları kesişince Aybüke'nin dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. Aşırı boş vermiş bir ifade vardı yüzünde. Bunu gören Murathan'da istemsizce sıırttı.

"En akıllımıza bak..."dedi kendi kendine. "Hepimiz manyağız ya, neyse..."

"Buranın havası daha güzel. Siz gelin buraya,geniş geniş takılırsınız."diye tekrar bağırdı.

Aybüke ile bakışları yine keşti. Bir iki saniye bakıştılar.

"Diğerleri de çıksın."diye bağırdı adam. "Yoksa kız ölür."

"Başka kimse yok. Tekim."

"Tek geldin öyle mi?"dedi adam alay eder gibi. "Sen kimi kekliyorsun lan?"

Sıkıldığını belirtmek adına dertli bir nefes verdi. "Bizim tekken bile o içeride, arkada duran it sürüsüne bin basacağımız biliyorsun değil mi?"

Adam hala bu noktadan görünmüyordu ama Aybüke'yi iyice cama doğru itelediği belli oluyordu. "Biriniz elimde. Hani ne yapıyor?"

Kulaklığını açtı. "Hasan?"

"Menzilde değil komutanım."

Aybüke ile bakışları tekrar keşti. "O zaman menzile sokarız."diye mırıldandı kendinden emin bir şekilde.

Aybüke ile hala birbirlerine bakarken Murathan başını bir kere aşağı yukarı salladı. Ve birden Aybüke bütün sakinliği bir kenara itip onu arkasından iteleyerek yüz görünsün diye hızla başını yere eğdi. Saniyelik bir andı. Kaçırılmamalıydı.

Ve Hasan bunu tabi ki kaçırmamıştı.

Aybüke eğildiği an adamın bocalamasına fırsat vermeden Hasan siper aldığı noktadan alınının tam ortasına atışını yaptı.Hedef tam anlından vurulup gerisin geri devrilirken tim de Timur'dan vur emrini almış olmalı ki ortalığı silah sesleri ile şenlendirdiler. Murathan'ın bakışları ise evin içindeydi. Aybüke hala tehlikedeydi. Görünürde yoktu.

İçeri girmeliydi. Ama buradan çıktığı an alının çatına kurşun yeme ihtimali yüksekti. Esir de tehlikedeydi. Siktirdi. İçeri seri bir şekilde ateş ederken yanına gelen Alican'a çevirdi bakışlarını.

"Aliş. Korum beni."

"Emredersiniz komutanım."

Alican içeriye nişan alırken hızla sindiği köşeden çıktı. Seri adımlarla eve ilerlemeye başladı ama başının yanından geçen bir kurşunla hızla evin duvarına sırtını yasladı. Mikrofonunu açtı.

"Hasan?"

"Keskin nişancı var." dedi Hasan. "Bana iki saniye verin komutanım. Hallediyorum."

"Resul Basir ve Aybüke hala içeride. Dikkatli olun." diye minik bir hatırlatma yaptı time.

Süleyman'dan hala ses çıkmaması endişe vericiydi ama şu an bunu düşünecek bir konumda değildi.

"Emek, arkadan kaçan var mı?"

"Hayır komutanım. Hepsi hala evde."

Sakince başını aşağı yukarı salladı. Silahının boşalan şarjörünü hızla değiştirdi. Seri adımlarla tam tekrar ilerlemeye hazırlanıyordu ki arkasından gelen, "Komutanım..." sesiyle bakışlarını arkasına çevirdi.

Aybüke, elinde silahı, arkasında koruduğu Resul Basirle ona bakıyordu.

İstemsizce şaşırmişti. "Aybüke..."

Aybüke hafifçe sırttı. "İçerisi çok kalabalıktı. Bilirsiniz, ben pek kalabalık sevmem. Yanınıza gelelim dedik." Arkasında koruduğu adamı hızla aralarına çekti. "Tanışın. Resul Basir."

Tepelerinden bir kurşun daha geçince Resul Basir'i hızla aralarına daha çok çekip yere eğildiler.

"Kaç kişi içerisi?"

"23." dedi Aybüke. "Ama en son ben çıkarken 12 falandı."

İstemsizce güldü. "Seni şu time verenden Allah razı olsun be Aybüke." diye bir itirafta bulundu.

Aybüke'nin gülüşü ise bu sefer büyüdü. "Estağfurullah komutanım."

"Temiz komutanım." diyen Hasan'ın sesi geldi. Bu keskin nişancı imha edildi demektir. Yanlarına Barbaros ve Alican'da gelmişti. Alican Aybüke'nin kulaklığını verirken, Barbaros Resul Basir'in önüne gövdesinden etten bir duvar ördü.

"Arkamdan sakın çıkmayın."dedi sadece. Resul Basir ise buna dünden razı olarak sessizce başını aşağı yukarı salladı.

Ama birden kulaklıklardan Zülfikar'ın şiddetli bağıırışı yükseldi. "Süleyman içeri daldı. Komutanım! Süleyman içeri daldı!"

İçeriden peşpeşe silah sesleri yükseldi.

Anında tekrar gerilmişti. Dişlerini öfkeyle sıktı. "Süleyman!"diye bağırdı mikrofona. "Süleyman!"

Cevap gelmedi. Bunca dakika ses vermemesinden bir bok yediğini anlamalıydı oysa.

"Sikeyim yapacağınız işi."dedi ters ters. "Tekrar silahını omuzunda hizalayıp nişan aldı. "Ben deyince bizde dalıyoruz."

"Ben şimdi dalıyorum."deyip yanından geçen Aybüke'yi ensesinden yakalayıp geri çekti.

"Aybüke!"diye kükredi en sonunda. "Bir de sen uğraştırıp canımı sıkma benim!" Aybüke dudağını dişleyerek geri çekilirken Murathan kulaklığını tekrar açtı. "Timur, Barbaros biz içeri dalıyoruz. Gerisi bizi korusun."

"Komutanım ben de geleyim. Süleyman içeride!"diye yükselen Aybüke'yi umursamadı.

"Basir'i koru."dedi sadece. Tepesinden bir kurşun daha geçince yere eğildi. "Çıkıyoruz. Koruyun."

Timur, o ve Barbaros hızla ileri atıldı ama tam eve dalıyorlardı ki içeriden yükselen şiddetli bir bomba sesi ve evin patlayan camları, çıkan duman ve ateşlerle öylece kalıp oldukları yere sindiler. Kollarını yüzlerine sıkı sıkı kapattılar. Silah sesleri sustu. Ortama derin bir sessizlik çöktü. Evden kimse ateş etmedi.

Bir kaç saniye hiç biri konuşamadan artık yanmaya başlayan eve bakakaldılar.

"Süleyman..."diye mırıldandı Aybüke ilk defa titrek bir sesle. "Süle..."diyordu ki tam evin kapısından yükselen sislerin arasından heybetli bir gölge belirdi.

Süleyman bir elinde bir leş, diğer elinde başka bir leş sürür bir şekilde sisler arasından çıktı. Elindeki cesetleri burnundan sümük fırlatır gibi yere fırlattı. Kafasında yamulmuş kaskı, simsiyah olmuş yüzü ve yer yere sökülmiş üniforması ile ters ters baktı herkese.

"Aybüke içeride yok!"diye kükredi. Ama sesi yoğun dumandan olsa gerek çatallaşmıştı. "Aybüke nerede lan?"

Ortamda derin bir sessizlik hakimken herkes derin bir nefes verdi. Murathan'ın sinirle gerilen omuzları gevşedi.

"Ebenin amında salak!" diye bağırdı Zülfikar.

"Oğlum napyon lan sen?" diye Barbaros'da huysuzlanınca Süleyman hafif acıyan boğazı ile öksürdü.

"Aybüke nerede?" dedi yine bakışları endişeyle sağı solu tararken.

Aybüke ise gördüğü görüntü ile tuttuğu nefesini en sonunda bıraktı. Göğsü anlamsız bir rahatlama ile dolarken zihni bu rahatlığın aksine sinirle doldu. Dişlerini sıktı. Gözlerini kararttı ve duvar köşesinden çıkıp sinirle silahını beline taktı. Bütün bakışlar ona dönerken o büyük ve sinirle adımlarla ilerleyerek Süleyman'ın tam karşısına dikildi ve ışık hızında şiddetli bir yumruğu Süleyman'ın suratına çaktı.

İşte buradaydı.

Herkes öylece bakakalmışken Süleyman geriye doğru bir kere sendeledi. Yüzü sağına döndü. Doğruyu söylemek gerekirse böyle bir şey beklemiyordu. Elini yumruk yediği noktaya atıp şaşkın bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. Boş boş göz kırptırdı.

Aybüke ise ters bakışları altından bakarken şiddetle bağırdı. "Salak! Beyinsiz salak! Sike sürecekle aklın yok senin! Şuursuz herif. Beynine sıçtığımanın beyinsizi!"

Süleyman eli yanağında boş boş göz kırptırmaya devam etti . Aybüke ise en sinirli haliyle arkasını döndü ve ayaklarını yere çaka çaka ortamdan uzaklaştı.

Bir kaç dakika ortamda kimse konuşmadı. Herkes sessizce bir Süleyman'a, bir ortamdan uzaklaşan Aybüke'ye baktı.

"Ne oldu lan şimdi?" dedi Süleyman en sonunda şaşkın şaşkın. "Bu neydi?"

"Azimle sıçan harbi taşı bile deliyormuş demek oluyor kardeşim." dedi Zülfikar etkilenmiş bir sesle.

"O ne lan?" dedi Süleyman hala şaşkınken.

"Aşkına eşkiyalıktan direkt aşkına terfi ettin demek." dedi Hasan yarım bir gülüşle. "Tebrikler .."

Süleyman yine boş boş göz kırptırdı. Sonra ise yarı sevinç, yarı şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi yüzünde. "Valla mı lan?"

Barbaros yanına ilerleyip sırtına iki kere vurunca Süleyman'ın sırtışı büyüdü. Murathan ise bu duruma göz devirmekle yetindi. "İyi oldu çıktığı. Yoksa ben belanı sikecektim haberin olsun Süleyman."

Süleyman mahçup bir bakış attı bu kez. "Emredersiniz komutanım..." diye mırıldandı. Sonra ise yanağını ovuşturmaya devam etti. "Eli de baya ağırmiş dağ çiçeğimin ha..."

Herkes rahatlamış bir nefes vererek sırttı bu duruma. Süleyman'ın kollarında ki ve yer yer sırtındaki yanık ve çizdikleri görünce Murathan sakince yanına yaklaşp inceledi.

"Önemli bir şey değil komutanım. İçerisi temizlendi bu arada.."

"Emek."dedi Süleyman'ın durum raporunu umursamadan."Bak şunun yaralarına."

Emek hızla ileri atılıp Süleyman'ın yanıklarına ve kesimlerine bakarken o Barbaros ve Alican'ın arasındaki Resul Basir'e çevirdi bakışlarını. Kırklı yaşlarında, esmer, zayıf bir adamdı Basir. Yavaş adımlarla yanına ilerledi.

"İyi misiniz?"

Adam başını hızla aşağı yukarı salladı. "İyem..."dedi kırık bir Türkçeyle. İki elle Murathan'ın eline tutundu. "Türkiye var olsun. Türk hep var olsun."

Hafifçe tebessüm etti yine. Dostça omzuna iki kere vurdu. "Alparslan yüzbaşının selamını getirdim size. Güvenlice evinize bırakılacaksınız. Köyünüzde artık koruma altında olacak. Merak etmeyin."

"Türk var olsun. Allah razı olsun.Allah size zeval vermesin."dedi Basir yine büyük bir minnetle.

Yine tebessüm etti.Barbaros ve Alican Basirle ilgilenirken o göğsünden telsizini çıkarıp mandalına bastı ve konuşmaya başladı.

"Anka, Burası Barut 1."

"Anka 1 dinlemede."

"Görev tamam. Paket görevde. Tim dönüyor."

"Anlaşıldı Barut 1. Koordinatları paylaşın. En yakın noktaya araç yönlendirmesi yapılıyor."

"Anlaşıldı." deyip telsizi kapattı. Zülfikar'a döndü. "Zülküf,koordinatları merkeze gönder. Dönüyoruz. Emek, Timur siz de benimle gelin. İçeriye bir daha kontrol edelim."

"Emredersiniz komutanım."dedi hepsi.

Yaklaşık yarım saat sonra ise artık yerde değil gökyüzündeydiler. Yeryüzünde bir kurt, gökyüzünde bir kartal gibi...

Timur gözleri kapalı bir şekilde hareketsizce duruyor, Aybüke ters bakışlar atarak silahını siliyor, Süleyman zerre çaktırmama gereksinimi duymadan Aybüke'ye bakıyor,ekibin geri kalanı ise her zamanki gibi kendi halinde goygoy çevirip Resul Basir ile sohbet etmeye çalışıyorlardı.

Murathan ise sakince helikopterin küçük camından dışarı bakıyordu. Yeryüzünde büyük bir nizamla dizilmiş dağ tepelerinde tek tek gezindi bakışları. Ömrü bunlardı. Hayatın ne deseler göstereceği tek şey bu dağlardı.

Bir de...

Gözleri ellerine kaydı. Toz toprak olmuş, nasırlı ellerine. Artık babasının ellerine benziyorlardı. Annesinin her gece babasının ellerine nazıkçe krem sürdüğünü hatırlıyordu. Babasının ise hafif bir tebessümle annesini izlediği...

Bakışları yavaşça bileğine takılı tokaya kaydı. Minik, siyah tokaya bakarken dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Evet. Ömrünün özeti kesinlikle bu iki şeydi.

Bu dağlar.

Ve bu tokenın sarılı olduğu saçlar.

Bir eli yavaşça bileğine sarılıp yavaşça, nazik hareketlerle tokayı okşadı. Dokundu. Sevdı. Bir tokaya bile içinin kaynadığına inanamayarak kendine de sövdü. Ama toka ile oynamayı bırakmadı.

İnişe geçtiklerinde ise hepsi olduğu yerde ciddileşti. Aynı anda hareketlenip seri bir şekilde helikopterden indiler. Ayağı yere basar basmaz ileri 10 adım atıp durdu. Kamuflajının ön cebinden telefonunu çıkardı. Artık çekiyordu. Ablalar ve annesi dışında arayan pek yoktu.

"Harbi kalpsizsin be kızım..." diye söylendi ters ters. Bakışları saate kaydı. Beş olmak üzereydi. Dertli bir nefes verip telefonu tekrar cebine attı. Sertçe saçlarını karıştırdı.

"Murathan komutanımı görevden gelir gelmez telefona bakarken gördüm ya artık 20 kurşun yesem de gam yemem lan." diyen Zülfikar'ın alaysı sesi yanından yükselince ters bakışlarını ona çevirme gereksinimi bile duymadı.

"Siktir git işine Zülküf." dedi en net şekilde.

Sonra ise hızla ilerlemeye başladı. Hayri Albay yoktu. O yüzden Basir bu gece askeriyede ziyaretçileri olarak kalacaktı. Albayla görüşmeden gidemezdi. Murathan ise gerekli birimlere hızla görev raporunu sunup, bütün işleri Timur'a kitledikten sonra yine aynı seri adımlarla odasına ilerledi.

Üniformasını çıkardı. Kirli olmasına rağmen özenle katlayıp kenara koydu ki çamaşırhaneye götürebilsin. Hızlı bir duş aldı. Sonra ise yine hızlı hareketlerle üzerine bir kot pantolon, bir beyaz tişört ve kot ceketini geçirip odadan çıktı.

Geceyi bekleyecek değildi. Sikerlerdi böyle işi. Gözlerini görmek istiyordu. Şimdi görüp gece yine giderdi. Ne olacaktı yani? Gayet makul bir fikirdi.

Adımları başka hiçbir yöne sapmadan hedefine ilerlerken yine büyü diye düşündü. Bu kesinlikle bir büyüydü. Başka izahı yoktu bunun. Normalde şu an görevden geldiği için telefon mefeon her haltı kapatıp zıbarması falan gerekiyordu. Şu duruma siktirden başka ne diyebilirdi ki?

Hedefine gelince tabelaya bir iki saniye baktı. Silopi Devlet Hastanesi... Hafifçe sırttı. Şu tabelayı gördü diye sırtıtağı da zerre aklına gelmezdi. Ama sırtışı kapının yanında gördüğü askeri araçla yavaşça silindi. Kaşları çatılırken bakışları sorgular bir hal aldı. Bir iki saniye aracın sürücü tarafına bakıp içeride biri olup olmadığını anlamaya çalıştı. Biri vardı. Ama aracın ön tarafında ileri geri gidip gelen bir de asker vardı.

Sakin adımlarla o yöne doğru bir adım atıyordu ki asker yüzünü ona dönünce bakışları kesişti. Askerin gözleri kıpkırmızıydı...Yüzünde ezici bir üzüntü vardı.

Bu bakışı biliyordu.

Bu gözleri çok iyi tanıyordu.

Göz göze geldikleri an asker anında duruşunu dikleştirdi. Hızla yanağına düşen yaşı silip selam konumuna geçti. "Emredin komutanım."

Bu askeri tanı mıyordu. Büyük ihtimal sıradan eğitimlerin birinde görmüştü onu. Başını aşağı yukarı sallayarak selamını aldı. Üniformasının önüne baktı. Soyisim; ÖKTEM. Bakışları tekrar askerin gözlerine değdi. Bir iki saniye ikiside konuşmadan baktı birbirine. Ses yoktu aralarında. Ama akan sayısız kelime vardı.

"Kim?"dedi en sonunda Murathan.

Asker yutkundu. Elleri sıkı sıkı yanında sabitlenmiş, başı dik bir konumdayken dudaklarının titrediğini Murathan bile görebiliyordu. "Osman Dabağ komutanım."dedi sesini güçlü çıkarmaya çalışarak. "Görümlü Jandarma Komando Tabur Komutanlığı komu..tanım..."

Bu kalbinin üstüne düşen ilk ateş değildi belki ama yine de içi öyle bir sızladı ki, dişlerini sıkarken gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Ağzını açsa içindeki ateş bir avuç cehennem olup çıkacaktı. Biliyordu.

"Sınırdı çatışma..."diye devam etti asker.

"Yaralı mı?"dedi Murathan minik bir umut kırıntısıyla.

Bu sefer askerin dudakları daha çok titredi. Gözleri hızla dolarken yanağına doğru bir gözyaşı düştü. "Şehit komutanım..."dedi ince,cılız bir

sesle. Sonra ise anında kolunu yüzüne kapatıp hızla gözlerinden akan yaşları üniformasının koluna sildi. Tekrar dik duruşa geçmeye çalıştı. Ama zorlanıyordu. Murathan farkındaydı.

Ölümü ilk görüşüydü belki de. Zamanla buna alışacağından henüz haberi yoktu.

Derin bir nefes verdi. Dişlerini sıktı. Hatta öyle bir sıktı ki çene kemiğinden gelen sesi o bile beklemiyordu. Ama güçlü durdu. Bu hayatta ona düşen hep buydu zaten. Güçlü durmak. Dik durmak. Hep ayakta durmak. Oysa insan bazen yıkılmak istiyordu... Güçsüz olmak, mücadele etmek zorunda kalmamak...

Yavaş adımlarla askere ilerledi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece omzuna dostça sıvazladı. Asker titrek dudaklarla başını yere eğince ise anında arkasını dönüp hızla tekrar hastaneye ilerledi. Güçsüz olmak istiyorsa olabilirdi. Ağlamak istiyorsa ağlayabilirdi. Acıyı içe atmak güçsüz olmaktan daha çok can yakıyordu. Bilirdi. Keşke o da zamanında öyle yapabilseydi.

Kaybettiği her nefes için...

Hastane kapısından içeri girer girmez durdu. Gözlerini kapatıp bir derin nefes daha verdi. Nefret ettiği hastane kokusunu bile umursamadan bir derin nefes daha çekti içine. Osman Dabağ diye defalarca geçirdi zihninden. Bu ismi unutma Murathan. Bu ismi unutma. Tıpkı diğerlerini unutmadığın gibi.

Gözlerini yavaşça araladı. Üzerindeki sinir ve üzüntünün etkisiyle kaşlarını daha çok çattı. Kehribarları gölgelendi. Ve tekrar hedefine doğru ilerlemeye devam etti. Ama acilden içeri girdiğinde derin bir sessizlikten başka hiç bir şey göremedi. Gözleri her yeri dikkatle tararken arkadan duyduğu tatsız bir sesle olmayan keyfi iyice kaçtı.

"Yok Gökçen. Çıktı."dedi tipini siktiği Etem'in sesi.

Ters bakışlarını en ağırından arkasına çevirdi. Evet. Gevşek piç karşısındaydı. Şu an bela istiyorsa tam olarak doğru yerdeydi. Aradığı bela ayağına gelmişti. ters bakışlarını bozmadan bakmaya devam ediyorsu ama bu sefer Egemen'de bir gevşeklik yoktu. Amaçsızca sırtımadan, gayet ciddi bir şekilde duruyordu.

"Pek iyi değildi çıkarken."diye devam etti Egemen endişeli bir sesle. "Bir hasta vardı bugün..." Yutkundu. "Yani şehit...Yanımızda olunca biraz kötü etkilendi sanırım."

Sinirli nefesi büyüdü. Üzerine bir de endişe gelip çörekledi. Harbi sikerlerdi.

Ters bakışını bozmadan cebinden telefonunu çıkarıp hızla Egemen'in yanından geçti.

"Haber alırsan bana da haber eder misin?" diye bir ricada bulundu Egemen.

Murathan'ın bakışları hala telefonda bir numarayı ararken en kibar şekilde cevap verdi bu ricaya. "Belanı arama.Siktir git yoluna."

Egemen bu sefer hafifçe güldü. "Harbi bir değerlerine bakalım biz senin. Bu kadar sinir normal değil komutan."

Bu sefer durdu. Adımları ve bakışları tekrar arkasına döndü. İleri doğru sakince iki adım atıp Egemen'in karşısına dikildi. "Seninle bu konuyu çok net bir şekilde açıklığa kavuşturduğumuzu hatırlıyorum doktor." dedi tehditkar bir sesle. "Ha ben anlamadım, illa façamı dağıt diyorsan tamam. O bana daha çok uyar."

"Anladım komutan." dedi Egemen beklenmeyecek bir sakinlikle. "O yüzden peşinden gitmeyip senin gelmeni bekledim. Gelmeseydin ben askeriye gelecektim. Gökçen'in yanına git demek için... Sana ihtiyacı var gibi duruyordu." Son cümlede sesi bir tık buruk çıkmıştı.

Murathan bunu beklemiyordu. Ters bir cevap alıp kafasını suratının ortasına gömmek için fırsat kolluyordu şu an oysa. O yüzden minik bir bocaladı. Ama çaktırmadı. Piç samimi de duruyordu. Ama şu an umrunda değildi. Ters bakışları eşliğinde iki adım geriledi. Sonra hızla arkasını dönüp ilerlemeye başladı. Tekrar telefonuna odaklandı.

"Bulabilecek misin?" diye bağırdı Egemen arkasından. Gel sık belamı diyor, şansını fazlası ile zorluyordu. Ama şu an önceliği çok başkaydı.

"Çenen hep böyle yakışıklı kalsın istiyorsan şansını fazla zorlama doktorrr!" diye bağırdı yüzünü Egemen'e dönmeden ilerlerken. Gökçen'i aradı. Tabiki aradığımız numara cevap vermiyordu. Şaşırmamıştı. Başka bir ismi buldu rehberde. Arayıp, kulağına götürdü. Seri adımlarla hastaneden çıktı.

Telefon çaldı. Çaldı.Çaldı ve açıldı.

"Karakurt?" dedi cılız bir erkek sesi."Sen bizi arar mıydın be?"

"Yine aramazdım da iş acele Ertuğrul." dedi sert sert. "Sana bir numara atacağım. Yerini hemen bul bana. İki saniyen var."

"İki saniye mi? Lan nereden bula..."

Gerisini dilemedi. Anında telefonu yüzüne kapattı. İstihbaratta olan oydu. Ne demek nereden bulacağımı? Nasıl bulursa bulsundu. Gökçen'in numarasını attı. Gerçekten iki dakika sonra gelen konuma tıkladığında ise kaşları daha çok çatıldı.

"Şaka yapıyor ol Gökçen..." diye mırıldandı ters ters ekrana bakarken. Ama konum hiçte şaka gibi durmuyordu.

Konum; Agop'un meyhanesi...

Etraftan bana dönen bakışları umursamadan önümdeki rakı dolu bardağı bir kere daha diktim kafama. Dibinde kalan son yudum da bitince sertçe masaya bıraktım.

Bakışlar hala bendeydi.

Büyük ihtimal bu ihtiyar, sarhoş ve bedbaht tayfa sokak arasındaki izbe bir meyhanede benim gibi bir kadın görmeyi beklemiyordu. Ya da daha önce hiç kadın içicisi olmamıştı. Bilemiyorum. Her şeyin bir ilki vardı işte. Görsünlerdi.

Bir tek erkeklerin mi derdi olabilirdi bu coğrafyada. Oysa en büyük dert kadınların sırtlarındaydı. Dayak yiyen bizdik. Hor görülen bizdik. Ezilen bizdik. Aşağılanan bizdik. Her şeyden ürkerek, her ortamda tedirgin olarak yaşamaya çalışan bizdik. Yine de bütün dert erkeklerdeydi öyle mi?

Boktu.

Hafif çakır keyif olmaya çoktan başlamıştım. Düşünceler falan da cirit atıyor ama ben hiç birinin ucunu tutamıyordum. Yarım saattir şu masada oturmuş içiyordum ama ne düşündün diye sorsan cevap veremezdim. Bomboş bir çuval gibiydi içim. Oysa benim şu an ağlamam gerekiyordu.

Benim şu an içim parçalana parçalana ağlamam gerekiyordu.

Babamın cenaze töreninde de böyle olmuştu. Ağlamalıydım. Ağlayamamıştım. Her şeye ağlayan ben, benden giden en büyük kayba nasıl ağlayamamıştım?

Peki şimdi neden ağlayamıyordum?

Arkadan Kürtçe mi Türkçe mi olduğunu ayıramadığım bir melodi geliyordu. Hafif ve ince... Bardağı sertçe masanın üstüne çakınca yan masadan yine bana dönen sarhoş erkek bakışlarına çevirdim kafamı. Burnu kırmızı, zayıf, kara kuru bir adam bön bön bakıyordu bana.

"Ne var?" dedim 'sen hayırdır birader' der gibi kafamı sağa sola sallayarak. "Bizim derdimiz olamaz mı? Canımız sıkkın içiyoruz işte. Ne bakıyon dayı?"

Adam önce bir sey demedi. Sonra ise önündeki rakı dolu bardağı yavaş hareketlerle kavrayıp bana doğru uzattı." Noşî can be." dedi. Ama sarhoşluğundan olsa gerek kelimeler zorla dönmüştü ağzında.

Anlamamıştım. Ama bu anlamış gibi yapmama engel değildi. Aynı şekilde bende kadehimi ona doğru kaldırdım. "Aynısından."dedim sadece. Sonra tekrar önüme döndüm. Sövdüyse de aynısından onaydı. Şu an dünya yansa 'ne güzel,içimiz ısındı' diyecek bir boşvermişlikteydim.

Tam bardağımı tekrar doldurmak için şişeye uzanıyordum ki bakışlarım elime takılınca durdum. Bir saat önce şehit kanına bulanana eller...

Kırmızıydı. Neden hala bu kadar kırmızıydı?

Hızla elimi geri çekip avuç içlerimi bacaklarıma sürttüm. Kırmızılık gitmedi. Omuzlarım çöktü. Bakışlarım çaresiz bir hal aldı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almaya çalıştım ama genzimi yakan ağır küf ve alkol kokusu bunu hayli zorlaştırıyordu. Derken çok yakından bir sandalye çekme sesi geldi kulağıma. Sonra ise müptelası olduğum bir ses.

"Gerçekten burası mı yani Pamuk?"

Gözlerimi yavaşça araladım ve aynı yavaşlıkla bakışlarımı karşıma çevirdim. Ve evet. Kendileri şu an tam karşımdaydı. Müptelası olduğumuz sesin sahibi. Daha çok müptelası olduğumuz bey. Acaba hayal miydi? Yoksa gerçek mi? Gerçek olup olmadığını anlamak adına önce boş boş baktım.

O ise huysuzca, etrafa bakışları ile bok atıyordu. Bu bakışlar hayal olamazdı. Kesinlikle gerçek Kepçük bakışlarıydı.Eee biraz pis bir mekandı tabi. Kabul etmeliydim. Tansiyonu oynuyordu şu an kesin.

Ama efkarlanınca gelinen yer temiz olsa ne olacaktı. İçimizden atıklarımız zaten burayı yine leş yapardı.

Kafa bir tık güzel olduğu için kendisini görünce mal mal sırttım. "Oooooo..."diye abartılı bir karşılama yaptım."Kepçük."

Huysuz bakışları yan masa ve arka masadaki adamlardaydı. Hepsine gözleri ile füze atmış olsa gerek herkes efendi efendi önüne bakıyordu artık.

Hafif bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. "Sen gelene kadar hepsi dik dik bana bakıyordu oysa."dedim alaycı bir sesle."Malum,bir kadın bir mekanda göz tacizine uğramadan oturacaksa illa yanında bir erkek olmalı."

Huysuz bakışları bu kez bana döndü. "Adam akıllı bir mekana gitseydin o zaman Pamuk. Bura ne!?"

"Silopi'de bar var da benim mi haberim yok?"dedim geniş geniş.

İçinden 'la havle' dediğini duyar gibiydim çünkü muazzam bir şekilde göz devirmişti.

"Ne işin var senin burada?" diye sordum sakince.

"Aynı şeyi ben senin için sorguluyorum şu an."

Yine güldüm. 30'a merdiven dayamış ama hala huysuzca söylenebilen bir Kepçük... Bazı şeyler hiç değişmiyordu sanırım.

"Bitti mi görev?"dedim bir bardak rakı daha doldurmak için şişeye uzanırken.

"Bitti."dedi ve benden önce o kavradı şişeyi. İstemsizce benim elim geri çekilirken o önce benim bardağıma sek döktü. Sonra ise su. Sessizce bekledim bardağımın hazırlanmasını. Olunca ise sessizce önüme iteledi bardağı. Köşede dizili üç bardaktan birini aldı ve ona da kendi için doldurdu.

"İyi misin? Yaran var mı?"

"İyiyim."dedi sadece."Merak etme."

Başımı aşağı yukarı yavaşça salladım.Benim için döktüğü rakıdan bir yudum aldım. "Nasıl buldun beni?"

Saçma bir soruydu. Ebesinin nikahına girsem artık bulurdu ama işte yine de sohbet olsundu.

O da kendi bardağından minik bir yudum aldı. "Jandarmaya ortalıkta ağlayıp deli gibi koşan bir kadın var mı diye sordum hemen burayı gösterdiler."

Güldüm. Hem de bu sefer sesli bir şekilde. Ben gülünce o da yavaşça gülüp başını iki yana salladı.

"Salaksın Kepçük."

"Sen de benden aşağı değilsin Pamuk."

Gülüştüm bozmadım. Zira kafam daha da çakırkeyif olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

"Yapıştın kaldın sülük gibi."dedim hala gülerken huysuzca."Defolsana sen bir başımdan."

"Eeee normalde sen yapıştırdın."dedi yumuşak bir sesle."Sen yapmayınca iş bize düştü."

Gülüştüm yavaşça minik bir tebessüme dönüşürken bakışlarımı gözlerine kitledim. O zaten ben ona bakmadan önce bana bakıyordu. Hem de sıcacık bir ifadeyle.

"Yapışıp kalmamdan şikayetçisin sanıyordum."

Gözleri dikkatle benim gözlerimdeyken cevap için hiç beklemedi. "Sen gidene kadar bende öyle sanıyordum. Değilmişim. Her şey değişince anladım."

Öylece baktık birbirimize. Zaman durdu sanki. Eşyalar hareket etmeyi bıraktı. İnsanlar, sesler sustu. Ama arkadan çalan hafif müzik sesi hala kulaklarımdaydı. Bu sefer ayırabilmişim sesi.

*"Bir kızıl goncaya benzer dudağın
Açılan tek gülüsün sen bu bağın..."*

Sayırsız şey sorabilirdim şu an. Milyonlarca sorum vardı ama benim dilimden aklıma gelen ilk anlamsız soru döküldü.

"Babamların da böyle rakı sefaları vardı, hatırlıyor musun?"

Uzanıp kocaman bir yudum içti bardağından. Yüzünde zerre mimik oynamadan geri bıraktı bardağı. Ben ise onun aksine sakince uzandım bardağa. Minik bir yudum alıp aynı sakinlikle bıraktım masaya.

"Her Pazar." dedi yarım bir gülüşle.

"Biz Şahane Pazar izledik. Onlar balkonda güler, eğlenirdi." diye tamamladım onu.

Yarım gülüşü hala yerli yerindeyken yüzünü ekşitti. "O ne salak programdı be."

Ailelerimiz balkonda gülüp eğlenirken biz salonda oyun oynar, kavgader, Şahane Pazar'da ki oyunları yapar, sonra hepimiz tek bir koltukta uyuya kalırdık. Gülhan abla bir yanda. Aslıhan abla bir köşede. Murathan nerede ise ben onun dibinde...

Şimdi ise oturmuş biz karşılıklı rakı sefası yapıyorduk ha. Hayat garipti.

Hafifçe gülerken bir yudum daha aldım rakımdan. Aynı şekilde o da. "Eğlenceli olduğunu inkar edemezsin."

Evet anlamında başını yavaşça aşağı yukarı sallarken kadehin dibinde kalan son yurdumu da kafaya dikti. Hızlı gidiyordu. Anlaşılan onun da benden aşağı kalır yanı yoktu yıkıklıkta.

"Haydariyi en iyi babam yapardı. Yani o zamanlar öyle derdi. Elinden yemek hiç nasip olmadı..."

Ben de kadehin dibinde ki son yurdumu içtim. Yavaşça Murathan'ın önüne uzattım, yenisini dökmesi için. "Yanlış hatırlamıyorsam Neslişah teyze pek kabul etmezdi ama bu Haydari olayını."

Yarım bir gülüş belirdi yine dudağında. Önce benim bardağımı, sonra kendi bardağını doldurmaya başladı. "Annemi bilirsin. Yemek konusunda kimseyi tanımaz. Kocasını bile."

Güldüm. Çünkü evet. Hatırlıyordum. Her şeyi diyebilirdiniz Neslişah teyzeye ama yemeklerine kusur bulduğunuz an zıvanadan çıkardı. Ki haklıydı da. Hala yaptığı sulu köftelerin, kısırların, mantı ve böreklerin tadı tamağımdaydı. Küçükken zırt pırt bana Neslişah teyzem yemek yapsın der, annemden göte terliği yerdim.

Yüzündeki tebessüm hala yerli yerindeyken bardağımı benim önüme bıraktı. Alıp kadehi parmaklarımın ucunda tutarken tokuşturmak adına yavaşça ona uzattım. "Eski güzel günlerin şerefine..."

Sorgulamadı. Anında o da bardağını tutup ileri uzattı ve bardaklarımızı tokuşturdu. Çıkan sese eş değer olarak bakışlarını bana dikti. "Yarasın..." dedi sakın bir sesle. Ve bardağını tekrar geri çekip kocaman bir yudum içti.

Ama bu kelime sanki denilenin aksine çok farklı bir anlamda söylenmiş izlenimi vermişti bana.

"Yarasın..." diye mırıldandım. Ben de aynı şekil kocaman bir yudum alıp bardağı masaya sertçe bıraktım. O hangi anlamda kullandı bu kelimeyi bilinmez ama benim bunu kullanacağım tek bir anlam vardı.

Murathan benim en derin, unutulmaya yüz tutmuş ama unutmamak içinde bir yandan inatla direndiğim yaramdı. Hala oluk oluk kanayan yaram...

Bir iki dakika sessiz kaldık. Çalan müzik son nakarata gelmişti. Naifçe okşuyordu kulaklarımı.

*"Kimi billur bakışından söz eder
Kim bilir hangi gönüldür durağın."*

"Sen..." diyerek sessizliği en sonunda ben böldüm. Bakışlarımı kenarları ile oynadığım rakı bardağından onun kehribarlarına çevirdim. O zaten yine ben bakmadan önce bana bakıyordu. "Babanın sesini hatırlıyor musun Murathan?"

Sorum onu şaşırtmadı. Şaşırttıysa bile yüzünde mimik oynamamıştı ifadesiz gorilin. "Hatırlıyorum." dedi sakince.

"Peki benim babam." dedim. "Benim babamın sesini hatırlıyor musun?"

Bu sefer bocalamıştı. Bunu beklemiyordu muhtemelen. Ben de beklemiyordum. Ben bunu neden sormuştum lan? Ayrıca neden genzim sızlıyordu şu an. Saatlerdir ağlamak için cebelleşmeme rağmen ağlayamayıp illa bu gorilin karşısında salya sümük mü olmalıydım?

Hayat... Baya zalimsin be.

"Hatırlıyorum..." diye cevapladı bu soruya.

Artık genzim daha çok sızlıyordu. Saatlerdir zerre akmayan gözyaşlarım birden üzerime hucüm etmeye başlayınca elimden geldiğince tutmaya çalıştım ama çok zordu.

"Nasıl baş ettin...?" dedim sızlayan genzim yüzünden titreyen bir sesle. "Hepsiyle... Nasıl baş ettin?"

Yutkundu. Rakısından büyük bir yudum daha dikti kafaya. "Güzel anıları düşünerek."

Gözlerim dolu dolu olmasına rağmen küçümser bir gülüş belirdi dudağımda. "Ben hepsini unuttum. Ne varsa sildim. Güzel, kötü, ne varsa yok ettim. Ta ki seni görene kadar..."

Öylece baktı bana. Ben ise artık tutamadığım gözyaşlarımdan biri yanağıma doğru süzülürken kadehimdeki rakıyı komple kafama diktim. Evet. Muslukları açmış bulunuyorduk. İnşallah sağ çıkardık.

"Sen..." dedim. Zorla yuttum boğazımda asılı kalan rakıyı. "Unutmak istediğim her şeysin Kepçük."

Hemen cevap vermedi. Bir kaç saniye öylece baktı yüzümün her milimine, yanağımdan süzülen gözyaşlarına. "Unutsaydın hatırlamazdın." dedi büyük bir sakinlikle.

"Sülük gibi peşime takılıp kalmasaydın hatırlamazdım." diye yükseldim. "Yüzüme bile bakmamalıydın. Geldiysen geldin. Ne yapayım deyip arkayı dönmeliydin. Hatta ben gelince seni evli, 2 çocuklu falan bulmalıydım. Neden geçmişi hatırlatacak her şeyi yapıyorsun bana?" Gözyaşları artık iyice üzerime hucum etmiş bulunuyordu. Gözlerimden oluk gibi yaş boşanırken ben titreyen dudaklarımla zorla konuşabildim. "Neden doktor olmak istediğimi önceden hatırlamazdım. Çocukluk hayali der geçerdim... Ama... ama senin yüzünden onu bile hatırlıyorum artık."

Bir iki saniye daha sessizce baktı deli gibi zırlayan bana. Umutsuz bir vaka olduğumu düşünmesi muhtemeldi. Ama yüzünde öyle bir ifade yoktu. Tam tersine. Sarıp sarmalamak ister gibi bakıyordu.

"Neden istedin?" dedi. "Onu da ben unutmuşum bak."

Bir yandan ağlayıp, bir yandan gözlerimi silip, bir yandan sildiklerimin yerine yenisini ekleyip, bir yandan da rakımı içmeye çalışıyordum. Çok zordu. "Yalancı." dedim içli içli. "Sıçtığımın bilgisayarını gibi beynin var göt kafa. Sen mi unutacaksın? Defol git başımdan." Arkaya dönüp içli içli bağırdım. "ABİ BURAYA BİR BÜYÜK DAHA GÖNDERRRĞĞĞĞĞ!"

Salak herif güldü. Yediği bu küfüre baya baya güldü yani. Hoşuna gidiyordu galiba. Masaya anında bir büyük şişe daha geldi. Alıp bardağıma

dökerken hala hüngür foşurt ağılıyordum. Sek rakıyı su yerine gözyaşlarımla da karıştırabilirdim oysa...

"Asker babaları kurtarmak içinmiş..." diye küçümser bir gülüşle cümleler gözyaşlarımla içinden sıyrılıp döküldü. "Asker babaları kurtarmak için doktor olacaktım ben." Şişeyi sertçe yana koyup bardağıma uzandım. Öfkeyle kavradım bardağı. "Salaklığa bak." Ve içtim.

Boş bardağını benim önüme uzatınca hala ağlarken uzanıp onun bardağını da doldurdum. Konuşmadan, her hareketimi dikkatle izliyordu. Farkındaydım. Benim ise cümleler benden bağımsız dökülüyordu dudaklarımdan. Tıpkı gözlerimden dökülen gözyaşları gibi.

"Asker babaları kurtarmak içinmiş..." diye kendi kendime söylenmeye devam ettim. "Bugün bir askerin kalbi benim elimin altında durdu Murathan." Gözlerimi önümden ona çevirdim. Bu sefer yüzündeki duyguyu net görebiliyordum.

Yoğun bir üzüntü.

Ama o benim gibi ağlamadı. Bardağını sertçe kavrayıp rakısını sertçe yudumladı. Ben ise kafa güzel olduğu için ağlayarak konuşmaya devam ettim.

"Çok güzel kurtardım asker babaları gerçekten. Aferin bana." Sertçe sildim yanağımdaki yaşları.

"Senin suçun değildi Gökçen..."

Büzülmüş dudaklarımla ağlarken gözlerimi kapatıp başımı hızla sağa sola salladım. "Ben sandım ki her şeyi iyi ederim. Ben sandım ki hiçbir çocuk ben doktor olursam bizim gibi yarım büyümmez. Ayrılık ne demek öğrenmek zorunda kalmaz. Ben... Bir şeyleri değiştirebilirim sandım ama..." Bu noktada öylece düğümlendi kaldı kelimeler dudaklarımda. "Yaşatamadım..." dedim benim bile tahmin ettiğimden daha güçsüz bir sesle. Bir gözyaşı daha bu cümleye eş değer süzüldü yanağıma doğru. "Bir baba daha gitti. Bir çocuk daha yetim kaldı. Yaşatamadım Murathan... Yapamadım."

Üzgün ve çaresiz bakışları yanağımdan yuvarlanan bir gözyaşımı takip etti sadece.

"Sonra çıktım dışarı, ailesine başınız sağ olsun dedim." diyerek zorla konuşmaya devam ettim. "Ben dedim... 5 yaşında bir kızı vardı. Onun gözünün içine baka baka ben söyledim." Burnumu şiddetle çekip yanağımla sulu bir tarlaya çeviren yaşları avuç içimle sertçe sildim. Sonra ise uzanıp

kadehimden bir yudum daha aldım."Bize gelen Albay'ı da hatırlıyorsun değil mi?"

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı hemen.

"Ben de."dedim." Seni, hatta babamın sesini bile unuttum da, yıllardır bir tek o adamı unutamadım ben. Ne yüzünü. Ne armalarını. Ne sesini... Asla unutamadım. Sizi benden alan kişi olarak öylece kaldı kafamda... O çocukta artık beni öyle bilecek..." Bu noktada dudaklarım yine büzüldü. Gözyaşları yine benden bağımsız döküldü."Ben de bir çocuğun babasının ölümü olarak kalacağım aklında..."

Bir kaç dakikalık daha sessizlik kuruldu aramıza. Sessizce içkisini içti. Artık ikimizin de başı önündeydi. Ben artık tutamadığım gözyaşlarım ile cebelleşirken o elindeki yarıya kadar dolu bardağını sağa sola amaçsızca çevirip duruyordu.

"Elli dört."dedi birden bire.

Yaşlı gözlerimi önümden kaldırıp boş boş göz kırptırdım.

"Şunca yıllık askerlik hayatımda elli dört asker gömdüm ben toprağa."diye tamamladı cümlesini. Sesinde yoğun bir öfke vardı. Ama bakışları bunun aksine yorgundu. İlk defa bu kadar savunmasız görüyordum onu. İlk defa bu kadar üzgün.

İçimde bir yerde bir şeyler kopmuştu sanki. Kalbim daha çok acıdı.

Kadehinden bir yudum daha aldı. "Ben de asker babaları korumak için asker oldum. Ama koruyamadım."dedi oldukça sakince. "Hiçbirinin ölümüne engel engel olamadım. Ölümler gözlerine baktım. Kanlı ellerini tuttum. Son nefesleri benim yüzüme vurdu. Nejat, Kenan, Erim, Tahsin, Yücel, Bahriye, Cemil, Kasım, Nil, Taner, Berkan... Ve daha nice...28 tanesi evliydi. Çocukları vardı. Hepsinin ailesine ben haber verdim. O albay gibi... Ben kapılarına dikildim. Bir çocuğun babasının,annesinin ölümü olarak kaldım akıllarında. Tıpkı biz gibi. Tıpkı sen gibi."

Gözyaşlarım biraz hafiflemişti ama bu seferde onun için ağlamak istiyordum. "Sonra?" dedim içli içli.

"Hani babamlar bazen eve üzgün gelirlerdi." dedi. Bakışları bu kez kadehine kaydı."Onlar öyle gelince iki evde de derin bir sessizlik olurdu. Kimseden ses çıkmazdı. Babalar da odalarına giderlerdi. Saatlerce çıkmazlardı. Ne yaptıklarını merak ederdik."

Durdu. Bakışlarını önünden bana kaldırdı. "Ne yaptıklarını asker olunca anladım..." dedi buruk bir bakışla."Ağlamak... Elini ağzına bastırıp

hıçkırıkların duyulmasın diye kurtaramadığın her silah arkadaşın için ağlamak. Yiğit babalar, analar ve evlatları için ağlamak..."

Esir düşmüştü. Acı çekmişti. Sayısız arkadaşını şehit vermişti. Babası şehit olmuştu. Ve ben bütün bunları yaşadığını düşünemeden bencilce hep kendimi düşünmüştüm. Hep kendi acıma bakmıştım.

Ben gerçek bir maldirelleydim.

"Sonra ne yaptın?" dedim üzgün, buruk ve yorgun bir sesle.

"Kabullendim." dedi infilak edici sesi."Hayat planladığımız şekilde ilerlemez Pamuk. Bazı şeyler en can yakıcı şekilde yüze çarpmadan kabullenilmeli. Düzen böyle. Bunu değiştirmeye ikimizin de gücü yetmez. Babalarımızı geri getiremeyiz. Ölecek olan birini geri döndüremeyiz. Şehit düşecekse düşer. Yaşayacaksa yaşar. Zamanı geri alamayız. Yapacağımız tek şey... Şavaşmak. Gidenlerin yerine de savaşmak."

Bir iki saniye bir şey söylemeden baktım kehribarlarına. Sarıp sarmalamak istedim. Alıp sıkıca bağıma basmak istedim ama... Kocaman olmuşuk.

Lakin içimdeki Pamuk'u durdurmak imkansızdı. Küçükken Kepçük ne zaman düşse ondan çok Pamuk ağlardı. Kepçük neresini keserse sıkıca sarılıp gövdesi ile kanı durdurmaya çalışırdı. Kepçük'ün ağlayası geldi de ağlayamıyorsa, o daha rahat, utanmadan ağlasın diye ondan çok ağlar, onun ağlama sesini bastırırdı.

Kepçük Pamuk'a kıyamazdı belki ama... Pamuk'da Kepçük'e kıyamazdı.

"Ya bunu kabullenmek istemiyorsam?" dedim kelimeleri zorla toparlayarak. Bir yudum daha rakı içtim. Artık kafam gerçekten baya güzeldi. Gözlerim aşırı derecede sızlamasına rağmen hala ağlamak istiyordu.

"Acı çekersin." diye cevapladı beni.

"Asıl acı olan ne biliyor musun Murathan?" dedim kafamı toparlamaya çalışarak."Benim hala aynı yerden bir adım ileri gidememiş olmam. Bugün ilk yaralı asker geleceğini duyduğumda... Sen sandım. Ne yapacağımı bilemedim. Öylece kitlenip kaldım. İhtimali bile beni..."

Derin bir nefes verip kafamı yana çevirdim. Gözlerimi kapatınca yine yaşlar boşandı tabi. Bir iki saniye öylece bekledim.

"Özür dilerim..." dedim birden ona dönerek, titreyen sesim ve dudaklarımla.

Konudan konuya atladığım için şok olmuş olmalı ki boş boş göz kırptırdı."Ne için?" diye çok mantıklı bir soru yöneltti.

"Asıl bencil olan bendim."dedim kısık bir sesle. "Her şeyi sana yüklediğim için özür dilerim. Babası giden, acı çeken, yalnız kalan tek benmişim gibi davrandım. Seni düşünemedim. Duygularını anlayamadım." Yavaşça sildim gözümünden düşen bir yaş daha. Bir yudum rakı daha gönderdim artık zehir içmişim gibi zonklayan mideme. "Düşünüyorum da... Küçükken de hep sen bir şeylerden fedakarlık yapardın. Yaramazlığı ben yapardım sen dayak verdin. Çizgi film izlemek isterdin ama benimle oynamak zorunda kalırdın. Yemeğinin çoğunu bana verirdin. Sülük gibi peşine dolanmama rağmen sesini çıkarmazdın." dedim. Sonra ise derin bir nefes verdim. Gözyaşları yine oluk oluk döküldü "Asıl bencil olan hep bendim. Kendim için seni unutmayı seçtim. Kendim için senden uzak durmayı seçtim... Özür dilerim... Bu kadar bencil olduğum için..." Zorla yutkundum. "Çok özür dilerim Kepçük."

Cevap vermedi. Kehribarları en savunmasız, en sevilesi haliyle öylece bakakaldı bana. Bunu kesinlikle ve kesinlikle beklemiyordu. Küçükken de belli etmezdi acısını hiç oysa. Ağlayacaksa bir şey yok der, odaya girer gizli gizli ağlardı. Canı yandıysa uzun uzun sızlanmazdı. O hep içinde yaşardı acısını.

Ben onu tanırırdım. O halde nasıl bu kadar kör olabilmişim?

O bana öylece bakakalmışken ben gözyaşları içinde başımı hızla sağa sola salladım."En başından haklıydın sen. Buraya hiç gelmemeliydim." Bardağımın dibinde kalan son yudumu da hızla içtim. Midem yanıyordu. Ağzımda rezil bir tat vardı.

"Yalan söyledim." dedi anında."İyi ki geldin."

Uzanıp bir daha bardağımı doldurdu ama bu sefer suyu daha çok koymuştu. Gözümünden kaçmış değildi ama ses etmedim çünkü... Ne bileyim. Etmedim işte. Bir sebebi yoktu. Kafam gerçekten güzeldi. Başım hafif dönmeye başlamıştı.Dertli ve üzgün bakışlarımı ona diktim.

"Git dedin ama bana..."dedim içimi çeke çeke.

Tam ani bir refleksle sümüklerimi tişörtüme silmek için kolumu burnuma doğru kıvrıyordum ki hızla yakaladı kolumu. Uzanıp yandan bir peçete aldı. O orada mıymış ya? Ben sabahtır bakıyordum oraya oysa. Ne görüyordum ben o zaman?

"Git demedim."dedi ileri uzanıp peçeteyi burnuma dayayarak."Senin burada ne işin var dedim ki gerçekten o an için kurulacak en makul cümle buydu. Ayrıca hala sümüğünü koluna sildiğine inanamıyorum Pamuk. Hım yap şuna."

Uslu uslu dediğini yapıp peçeteye şiddetle sümkürdüm. "Sana ne." dedim peçeteyi geri çekerken ters ters. "İster koluma silerim. İster götüme. Hesap mı vericem?"

Başıyla bir tane daha 'la havle' temalı işaret yapıp burnumun sağını solunu sildikten sonra sandalyesine geri çöktü. Dünyanın en normal eylemini yapmış gibi sümüklü peçetemi sakince masa üstünde bir yere bıraktı.

Şu yaşında da sümük sildirmezsin be kızım...

Valla oftı ya.

"Kusmaya gideceksen git." dedim elimi salak saçma sallayarak. "Anlayışla karşılarım."

Mal goril hafifçe güldü. "Neden kusayım?"

"Huylu malın teki olduğun için olabilir mi?"

"Senden huylanmam." dedi anında.

Bakışlarımı yine gözlerine kilitledim. Bu adamın netliği kalp krizi nedenleri içinde sayılabilirdi. Ben bir duygudan diğerine koşup göz yaşları içinde ona bakarken o derin bir nefes verdi.

"Ayrıca hiç bir şey için özür dilemene gerek yok." dedi infilak edici sesi. Kendi boşalan bardağını da doldurdu. "Fedakarlık falan yapmıyordum. Sen olduğun için yapıyordum her şeyi."

Burnuma bir sümük daha çektim. "Niye?" diye bir soru yönelttim ama sesim ağlamaktan olsa gerek oldukça çatallaşmıştı.

Bakışları bendeyken bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sustu. Kehribarlarından anlık yığınla kelime geçti ama ben hiç birini seçemedim. Yavaş hareketlerle kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra aynı sakinlikle dili dudaklarında gezindi. Ve en sonunda şöyle bir cümle geldi kuruldu aramıza.

"Çünkü ben o zamanda sana aşkıttım Pamuk..."

Öylece baktım.

O da bana.

Çok mu sarhoştum ben. Kulaklarım rüya falan mı görüyordu acaba?

Aval aval göz kırpıştırabilirdim sadece. Ama kalbimde ve midemde aynı anda dansa kalkan kelebekler benden farklı düşünüyor olmalı ki bu haberi şokla değil sevinçle karşılamışlardı. Ama çok şükür hıçkırmamıştım.

"Fedakarlık değildi yani." diye devam etti en net şekilde. "Aşktı... Okulda kantine gitmez, para biriktirirdim. Sana her akşam mey buz alabilmek için. Okuldan erken gelirdim. Seninle daha çok oynamak için. Yemeğini güzelce

yemeyince huysuz oluyorsun diye yemeklerimi sana verirdim. Benimle daha çok oynaman için.Git derdim. Yapışma derdim ama beni görmediğin anlar, ya da başka çocuklarla oynadığın zamanlar beni görüp yanıma gel diye kırk takla atardım. Ablalarımdan örgü örmeyi öğrenmiştim. Saçlarına daha çok dokunabilmek için... "

Söylediği her cümle kalbimin üstüne milyonlarca yük bırakmıştı sanki. Savunmasız,sıcak ve en Murathan olan yüzüne bakarken gözümden yavaşça bir damla daha süzüldü. Bir iki dakika hiç bir şey söylemeden baktık birbirimize. Aradan milyonlarca keşke aktı. Milyonlarca sessiz kelime döküldü.

Ama ben artık sessiz kelime istemiyordum.

Ne varsa dökmek istiyordum. Lakin benden çok o ne var ne yok dökmek istiyor gibiydi.

"Ben ben diyince..."dedi. Hafifçe yutkundu. Bakışlarını önündeki kadehe dikip bir kaç saniye baktı. Sonra ise tekrar bana çevirdi kehribarlarını. "Kendimden önce hep seni bilirdim. Gözümü açtım, seni gördüm. Büyüdüm, seni gördüm...Ben hep seni gördüm Gökçen. Bir tek seni bildim. Ellerinle oynardım, saçlarınla oynardım... Benim en sevdiğim oyun bunlardı. Çok belli edemezdim belki ama..."Yine yutkundu. Ve büyük Murathan'ı gördüm görelili en titrek ve gerçek sesiyle devam etti. "Her yerde ben ilk sana bakardım...Her şeye kafa tutardım da, bir tek sana direnemezdim. Öğretmen en sevdiğiniz şeyi çizdin derdi. Ben seni çizdim. Ailenizi çizdin derdi. Annem,babam ve ablaların yanına seni de kendi elime eklerdim hemen. Mavi hep sendin. Mavi kelekler. Mavi çiçekler, mavi gökyüzü..."

Bir gözyaşı daha usulca süzüldü yanağıma. Genzime ağır bir yumru daha gelip kuruldu. "Defterlerinin yanındaki mavi çiçekler..."diye mırıldandım yeni bir şey keşfetmiş gibi.

"Sendin."dedi hemen."Sana benziyorlardı bana göre. Mavi ve küçücük..."

"Mavi kelek tokam?"diye yeni fark ettiğim bir şeyi daha sordum usulca.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "O da sana benziyordu. Vitrinde görür görmez aklıma sen gelmiştin. İki haftalık harçlıklarımı biriktirerek, hevesle almıştım.Senin gibiydi. En çok senin saçlarına yakıştırdı. Mavi ve..."durdu. Kehribarları bendeyken dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. "Güzel..."diye tamamladı cümlesini.

Dudaklarım benden bağımsızca şiddetle titredi. Çok şey söylemek istedim ama gözlerine bakarken kilitlenip kalmış gibiydim.

"Sana çok komik bir şey anlatayım mı?"dedi kendi kendine gülerken. Ben tepkisizce ona bakarken o kendi kendine yine güldü. "Küçükken İzmir'e gelmek için evden kaçtım."

Aslında pek gülünecek bir şey yoktu. Ama kendince baya eğleniyordu şu an. Benim kafa zaten güzeldi. Bir duygudan diğerine sürükleniyordum. Hiç yardımcı olmuyordu. Ama birden aklıma bana ima ettiği bir söz geldi.

Adana İzmir'e çok uzakmış Pamuk. Yürüyüp yürüyüp bitiremeyince anladım...

"Murathan..."diye mırıldanabildim sadece.

Onun gülüşü ise yarım bir tebessüme dönüştü. "Salaklık işte. Yürüyerek gelebileceğim bir yer sanıyordum İzmir'i...Sonra öyle olmadığını anladım tabi. Para biriktirmeye başladım bu sefer de. Sözde bilet alacaktık ablamlarla. Ama bir türlü tamamlanamadı o bilet parası be Pamuk.Her gece annemlerden gizli sizin numarayı arardım. Hiçbir zaman cevap vermediniz ama..."

Derin bir nefes alıp öyle devam etti."Sonra da uzun yıllar geçti. Unuttun beni diye düşündüm."Elini kalbinin üzerine attı. "Ben de seni buraya kitledim. En çocuk yanım olarak öylece kaldın yıllarca. Ne zaman hatırlasam buruk bir tebessüm oldun yüzümde. Ama kalbimde de sızı. Unuttum derdim kendi kendime. Yalan yok. Çok gelmezdin aklıma. Ama sen gelince...Seni o havaalanında görünce anladım ki..." Durdu. Kuruyan dudaklarını sakince ıslattı. Masaya gövdesini daha çok yaslayıp kollarını masanın üstüne koyup bana doğru eğildi.

"Ben senden bir adım öteye gidememişim Pamuk..."dedi yoğun bir sesle. "İçime işlemişsin. Öyle bir büyü var ki sende... Ruhuma kazımışsın sanki kendini. Atamıyorum..." Durdu. Sakince dudağında gezindi dili."Bilmem anlatabiliyor muyum?" diye tamamladı kendini.

Yanağıma bir damla daha süzülürken sadece bakabildim yüzüne. Bir kaç dakikalık sessizliğin ardından, "Neden bunları bana şimdi söylüyorsun?" diyebildim kısık bir sesle. Oysa bu cümle şu an kurulmamalıydı.

Asıl ben neden bunu şimdi söylüyordum lan? Başım. Ahhh! Başım...

"Bir arkadaşın tavsiyesine uyuyorum."dedi yarım bir gülüşle. "Toprağın altında işime yaramaz bu kalp benim. İçinde olan olduğu yeri bilmeli... Madem rakı faslı yapıyoruz, tam yapalım. Hem Ali amca hep ne derdi? Önünde rakı varsa..."

"İçtiğin adamla aranda sırda olmayacak..." diye babamın Yusuf amcaya sürekli gülererek söylediği sözün devamı Murathan yerine benim dudaklarımdan döküldü. Oysa zihnimde bunun olduğunu bile bilmiyordum. Zaten ben kafamın içi ile ilgili hiç bir bok bilmiyordum.

Aynen öyle der gibi başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise kadehini bana doğru kaldırdı. Yavaşça kadehimi kavrayıp onun bardağıyla tokuşturdu. İkimizde aynı anda kafaya diktik. Ve aynı anda sertçe masaya çaktık bardakları. Tıpkı babalarımız gibi...

Zihnimde kurduğum ne kadar duvar varsa üzerime yıkılıyordu sanki.

Kalbim ağzımdan çıkacak gibi atarken düşüncelerimi ve kelimelerimi toparlamaya çalıştım. Kısa bir sessizlik çöktü aramıza. Arkadan değişik bir şarkının melodisi yükseliyordu. Türkçe'ydi ama ben kelimeleri yine ayıramıyordum.

"Ben seni çok bekledim." diyebilirdim en sonunda. "Bilerek unutmadım. Unutmak istemedim. Mecbur kaldım. Annem çok kötüydü. Aylarca yüzüne bile bakmadı. Kolum kanadım kırılmış gibi öylece kaldım. Okuma yazma öğrenince ilk sizi arayım dedim... Annem bütün rehberi yaktı. Unutacaksın dedi. Hepsi gitti dedi. Bizi terk ettiler dedi. Sizle iletişimi kesince acısı azalacak sanıyordu sanırım. Beni düşünmedi. Kurulan bağı gözü görmedi. Ona rağmen ben yine babamı bekledim. Seni bekledim. Yusuf amcayı bekledim... Ama hiçbiriniz gelmeyince... Ben de gelemeyince..." Sesim titredi. "Başka çarem kalmadı Kepçük."

"Kız mıyorum." dedi sakince. "Çocuktuk Pamuk. İkimizin de ailesi dağıldı. İkimiz de dağıldık. Elimizde olan bir şey değildi. Gitmek istesekte gidemezdik. Elimde olsa göğsüme sokar yıllarca saklardım ben seni... Ama bize seçenek sunulmadı. Suçlu biz değiliz."

Bir şey söyleyemedim. Haklıydı. Suçlu biz değildik. Suçlu hiç kimse değildi. Hayat beklenmedik şeylerin toplamı değil miydi? Kuru bir dal gibi tek gecede oradan oraya savrulacağımızı ne bilebilirdik?

Midem feci halde ağzıma geliyordu. Şakaklarım zonkluyor, gözlerim kapanıyordu ama dik durmaya çalıştım. "Keşke ses kaydı alsaydım." diye mırıldandım dertli dertli. "Ya yarın kendime gelince bu dediklerini unutursam..?"

Goril hafifçe güldü. "Kendine gelince benden kaçmazsan yine anlatırım."

Ağrıyan şakaklarımı ovuşturarak saçlarımı geri savurdum. "Eğer kaçmazsam..." dedim tekrar bakışlarımı ona dikerek. "Hep yanımda kalır mısın artık?"

Önce sessiz kaldı. Sonra ise hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında."Kalırım."dedi kendinden emin bir şekilde.Sonra ise ekledi. "Ömrüm yettiğince..."

Gözlerine bakarken içimde yine anlamsız bir sevgi volkanı patladı. Bu iş beni aşar demiştim. Gerçekten aşıyordu. Bir insana karşı bu denli sevgi beslemek bence normal değildi. Kalkıp sıkıca boynuna sarılmak istedim. Kokusunu içime çekmek istedim. Bedenimi kocaman gövdesine saklamak istedim ama ağzıma gelen midem yüzünden başım önüme düştü.

"Murathan..."diye mırıldandım.

"Hı..."

"Ben kusacağım galiba."

"Şaşırmadım."dedi sakince. "Kalkma vakti geldi anlaşılan."

Cevap veremedim. Gözlerimi kapatıp midemi kontrol altına almaya çalıştım. Ne kadar olduğunu bilmediğim dakikalar sonra belime bir kol dolandı. "Hadi."dedi yumuşacık bir sesle. "Gel güzelim."

Bedenime destek verdiği için çok şükür oturduğum yerden ayaklanabildim. Ağlamaktan sızım sızım sızlayan gözlerim artık zorla açılıyordu.Ama saatlerdir istediğim şey işte buydu. Bu sıcaklıktı. Bu gövdeydi. Bana iyi gelecek tek yer burasıydı.

Sırıtıp sıcaklığına daha çok sokuldum. Başımı kaldırıp yüzüne bakmaya çalıştım. "Yaaa..."dedim salak salak. "Güzelin miyim gerçekten?"

Dudaklarında yarım bir gülüş belirirken belimi bırakmadan yanımdaki sandalyeden çantamı aldı. Koluna taktı. Sonra ise belimdeki kolunu sıkılaştırıp beni kapıya ilerletti. Sorgulamadan ilerledi adımlarım.

"Midem bulanıyor Kepçük..."dedim zorla. Her yer dönüyordu. O uçan ufo muydu?

YOHOOO HAMINAAAA!

"Aaaa Ufo..."dedim parmağımla önümde uçuşan şeyleri işaret ederek.

"Saçmalama Pamuk."dedi. "Sokak lambası o."

"Eeee ama dönüyor."dedim.

Bu sefer cevap vermedi. Eli belimden çözüldü. Zorla gözlerimi araladım. Önce üzerinden kot ceketini çıkardı. Sonra çantamı kendi boynundan çapraz taktı. Bu görüntüye gülmek istedim ama midem yine ağzıma gelince yüzümü ekşittim. O ise ceketini çıkarıp nazikçe benim kollarımdan geçirmeye başladı. Yanağı saçlarıma karışıp, kokusu ciğerlerimi mezdekeye kaldırıncaya bulanan mideme rağmen hafif bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

Sonra ise içimden ilk geleni saklanmadan, çekinmeden, kaçmadan yaptım.

Bir adım atıp gövdesine daha çok sokuldum. Kollarımı beline yavaşça dolayıp başımı sakince tam kalbinin üstüne yasladım. Anında içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Ev gidiydi burası. Sıcacık...

En derin yarası buradaydı. Kocaman, derin bir çizik... Çok acımış olmalıydı. Kollarım bedenine daha sıkı sarıldı. Ne kadar çok sarılırsan bütün yaralarını kendime alabilmem mümkünmüş gibi.

Bütün sarılamamışlıkların yerine... Bütün özlemleri alınandan vururcasına...

"Gitme tamam mı?" dedim kollarımı daha sıkı sararak.

Minik bir duraksamanın ardından onun da kolları beni sıkıca kavradı. Kollarımı saha sıkı sarıp başımı gövdesinden kaldırdım. Parmak ucuma yükselip boyun girintisine bir kedi gibi gömdüm yüzümü.

"Pamuk gibi yapışıp kalacağım sana. Söz. Sende gitme. Tamam mı Kepçük?"

"Valla yine yapışacak mısın?" dedi anında.

"Yapışcam." diye onayladım. Kollarımı daha sıkı sardım beline.

"Kaçmayacaksın yani?"

İçli bir nefes daha verdim. Bazı şeyleri kabul etmek lazımdı. "Sence kaçabilmiş miydim?" diye mırıldandım yüzümü boynuna daha çok gömüp.

Minik bir gülme sesi geldi kulağıma. Sonra ise saçlarıma kondurulan kocaman bir öpücük. "İşte benim Pamuk'um..." diyen mırıltısı geldi kulağıma.

İmkan olsa kendimi buraya uhulardım. Küçük Pamuk'u şu an çok daha net anlıyordum. Bura bizimdi. Neden başka yere gidelimdi ki?

Kolları belimden çözülüp yüzünü görebileceğim şekilde geriledi ama elleri hala üzerimdeydi. Hafif bir tebessümle bana bakarken önüne gelen saçları yavaşça kulaklarımin arkasına sıkıştırdı. Elleri yüzümü kavrayınca avuç içlerine sürttüm yanağımin. O ise yaklaşıp alnıma bir öpücük bıraktı.

Derin, sakın, nazik ama sıcacık bir öpücük.

Gözlerimi kapatıp ana bıraktım kendimi. Kaçmadım. Kaçmakta istemedim.

Geri çekilince, "Gel." dedi müptelası olduğum sesiyle. Parmakları yavaşça elimi kavradı. Elini sorgusuzca kavrayıp beni ilerletmesine izin verdim ama hayli zordu.

Midem birden ağzıma gelince durmak zorunda kaldım. Yere eğilip öğürdüm. Anında yanıma eğilip sırtıma yavaşça iki kere vurdu. "Madem yaramıyor ne diye o kadar içiyorsun be Pamuk!" diye birden yükselince artık kendimi tutamadım. Lap diye yolun ortasına kustum. Ve eğer şu an şaşı görmüyorsam kusmuğum biraz ayağına gelmişti.

Umarım şaşıyımdır.

Öylece kusmak olan siyah spor ayakkabısına baktım. Onun ise tepemde burnundan tüten nefesini duyar gibiydim. Bir kaç saniye ikimizde konuşmadık.

"İnanamıyorum sana Pamuk..." dedi en sonunda.

Ağlak bakışlarımı ona çevirdim. "Ne yapabilirim?!" dedim çaresizce. "Midem bulanıyor. Gözlerim acıyor. Başım dönüyor. Bozuk rakı mı satıyor yolunu siktiğimin ibneleri? Bu ne ya?"

"Kız sus." dedi anında. Etrafa tedirgin bir bakış attı.

Banane der gibi omuzlarını yukarı kaldırıp indirdim. "Hani benden huylanmazdın sen?"

Tişörtünün ön kısmının kavrayıp iç tarafı ile ağzımı silmeye başladı. "Huylanmıyoruz dedik diye ağzımıza sıçmayı düşünmüyorsun inşallah Pamuk..." diye söylendi. Islak mendille zavallı yavrusunun ağzını ovalayan anneler gibi ağzımı sildi. Uslu uslu bekledim.

Sonra ise kolumdan kavrayıp beni yerden yavaşça kaldırdı. "Hadi." dedi tekrar ilerleyerek. Ayakkabısını ileri doğru sallayıp üzerinden eserimi atmaya çalıştı.

"Yürüyemiyommm." dedim nazlı nazlı. "Ayaklarım yere değmiyoooko Kepçük."

Yerde olan ayaklarıma baktı. Sonra ise bana. Dertli bir nefes verdi. Ne demek istediğimi kesinlikle ve kesinlikle anlamıştı. "Eğer kafama kusarsan yere fırlatırım Pamuk." diye en net şekilde kendini ifade etti.

Sırıttım. "Tamam."

"Barbaros'un takozu arayacağım aklıma gelmezdi." diye homurdanarak önümde eğildi. Ben ise en mesut halimle eğilip sırtına yapıştım. Kollarımı boynuna sıkı sıkı sarınca yavaşça yerden ayaklandı. "Oldu mu?" dedi. "Değiyo mu şimdi ayakların yere?"

Sırıtarak başımı aşağı yukarı salladım. Yanağımı omzuna yapıştırıp içime derin bir nefes çektim. Yüzünü yan profilden görüyordum. İstemsizce içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Bir elimi boynundan çözüp nazıkçe ensesindeki saçları okşadım. "Değiyo..."

Cevap vermedi ama hafif tebessümü dudaklarında görünüyordu. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre ilerledik. Midem yine bulanıyordu ama önceki kadar değildi. "Kepçük..." diye mırıldandım en sonunda.

"Pamuk..." dedi hemen.

"Ruhuna mı kazınmışım ne...Onu bir daha desene bi."

"Cıvıma istersen..." diye homurtusu duyuldu.

Kıkırdadım. Kulakları hafifçe kızarmış durumdaydı. "Hoşuma gitti. Ne var?" dedim tek elimle kulağını minik minik okşarken. "Madem o kadar aşkıydın saçlarımı çekmek yerine deseydin ya be."

"Desem anlayacak mıydın sence? Anca kulağımı çeker kaçardın."

Hafifçe güldüm. Bu yaşanırdı.

"Belki kulak çekmede benim sevgimi gösterme şeklimdi..." dedim nazikçe kulağı ile oynarken. "Olamaz mı?"

Sessiz kaldı. İfadesini görmek için omuzundan öne doğru eğildim. O da bana dönünce bakışlarımız yandan yandan keşişti. Şu an muazzam bir marşmelov olduğum için sıırıttım. Bu sefer bana bakarken o da sıırıttı. Sonra ise önüne dönüp ilerlemeye devam etti.

Bir süre daha sessiz kaldım. Ama çok dayanamadım tabi. "Bir şey daha sorucam." diye homurdandım.

"Sorma desem susacak mısınız?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Onu umursamadım bile. "Esir düşmüşsün ya hani...Yaraların..." dedim uyuşuk bir sesle. "Çok acıdı mı?"

"Bilmem." dedi kısa bir sessizliğin ardından. "Uzun zaman oldu. Unuttum acısını."

"Acı unutulmaz Murathan..." diye mırıldandım.

Kısa bir an cevap vermedi. "Acıdı." dedi en sonunda.

Kollarımı boynuna daha sıkı sardım. İmkanım olsa bütün acılarını söküp alırdım oysa ondan.

"Artık geçti..." dedi bu hareketimden sonra.

Gülüşüm büyüdü. "Öpim mi? Daha çok geçer. "

"Hayır demem."

"Kafam normalken hatırlat bunu." dedim kapanan gözlerimi açık tutmaya çalışarak. "Şu an ağzına kusabilirim." Gözlerim ağırlaştıkça ağırlaştı. Yine süre kavramım aktı gitti. Gözümü bir saniye kapattığımı sanırken

duyduğum Bilge'nin sesiyle gözlerimi araladığımda bizim evin kapısının önündeydik.

Oha! Işınlandık mı lan?

"Ay ne oldu Gökçen'e?" diye panikle cıyaklıyordu şöbiyetim.

Kafamı Murathan'ın omzundan kaldırıp mal mal sııttım. "Bilgeeee!" dedim salak bir neşeyle. "Şöbiyetimmmmm!"

"Ayakkabılarını çıkar." dedi Murathan.

Bilge hızla ileri uzanıp ayaklarıma uzandı. Hızla çıkarmaya başladı. Ben ise gülerek ayaklarımı sağa sola kaçırıp çıkarmasına engel oldum. Bir amacı yoktu. Eğlenceliydi.

"Ay ama dursana Gökçen." diye çaresizce bana baktı en sonunda şöbiyetim.

Cevap olarak güldüm. Kafamı tekrar konforlu sırtı yapıştırdım. Yetmedi sarıldığım boyundan güç alıp kendimi yukarı çektim.

"Kepçük..." dedim küçük bir çocuk gibi yanağımı yandan yanağına yapıştırıp melül melül. "Karşı dairemizde oturan adamları dövsene."

"Karşı dairenizde adam mı var?" dedi çatık kaşlarla bana dönmeye çalışarak ama yanağına yapışık kafam yüzünden başarılı olamadı tabi.

Onaylayan mırıltılar çıkardım. "Hepsi mal." dedim. "Hepsini döv."

"Odasına götürelim en iyisi." diye bir öneri sundu Bilge.

"Kepçük." dedim yine.

"Söyle güzelim." dedi sakince. Odama doğru ilerliyorduk.

"Barbarosla Bilge'nin arasını da yapsana. Adam aşkından mal olmuş diyorlar."

"GÖKÇEN!" diye cırladı şöbiyetim. Murathan'dan ise bir gülme sesi yükseldi.

"Bunu Barbaros halletmeli diye düşünüyorum."

"Sen ona bakma." dedi Bilge panikle. "Şaka yapıyor. Şaka."

"Tabi..." diye mırıldandı sadece Murathan. Sonra yapıştığım sırttan ayrılmak zorunda kalmıştım. Zira Murathan sırtından yatağa savurmuştu beni.

Kibar yavrum benim...

Ama umursayacak durumda değildim pek. Fırlatıldığım yere sülük gibi yapışıp uyumaya devam ettim. "Şimdi git sen Murathan..." dedim ağzımın içinde zorla. "Gece camdan gel. Kimse görmesin."

Ortamda anlık ses çıkmadı. Sonra ise Murathan şöyle dedi. "Şaka yapıyor. Şaka..."

"Tabi..."deme sırası bu kez Bilge'deydi. Beni ise anlamsız bir gülme almış durumdaydı.

"Ben bir kahve yapayım. Kendine gelsin biraz."dedi Bilge. Sonra kapının kapanma sesi duyuldu.

"Murathan yapsın Murathan."diye bağırdım."O bordo bere. Yemen'den çekip getirir şimdi kahveleri." Hunharca yine güldüm.

"Aman ne komik şaka..." dedi bordo goril ters ters.

Gülerken lap diye yine uyuyakaldım.

Yavaşça gözlerimi tekrar aralamaya çalıştığımda yatağımın önüne çömelmiş, yüzünde hayran bir ifade ile bana bakan kehribarları görmek sanırım paha biçilemezdi. Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Elimi kaldırıp nazikçe gür, kıvrık kipriklerine dokundum. Onun eli ise saçlarıma uzandı. Nazikçe okşadı birkaç tutamı.

"Şimdi gidiyorum..."dedi kısık bir sesle. "Ama yarım saate tekrar burdayım tamam mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Çabuk gel ama...Soğuk oluyor. Üşüyorum."

Tebessümü ve hayran bakışı büyüdü. Uzanıp dudağımın kenarına minik bir öpücük bıraktı. Gözlerim ise anında huzurla kapandı. Sonra kokusu uzaklaştı. Derin bir karanlık beni içine çekti. Üşüdüm. Boşluğa düşmüş gibi kocaman bir delik açıldı ruhumun ortasında. Bilge'nin bana kahve getirdiğini duydum ama ayılamadım. Sonra üzerimi çıkarıp ,pijamalarımı giydirdiğini hissettim ama yine gözümü açamadım.

Derin karanlığın beni yutmasına tekrar izin verdim.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra ise karanlığın içinden sıcak bir gövde kendine çekti beni. Burnumun üstüne minik bir öpücük bırakıldı. Saçlarım okşandı. Parmaklarıma dokunuldu. Hepsini hissettim ama bir türlü ayılamadım.

Ve bütün benliğimle en sonunda kendimi en sevdiğim sıcaklığa, yuvama bıraktım.

Murathan'ın göğsüne...

19.BÖLÜM

*"...Sende seyrediyorum denizlerin en mavisini.
Ormanların en kuytusunu sende gezmekteyim,
Senden kopardım çiçeklerin en solmazını.
Toprakların en bereketlisini sende sürdüm,
Sende tattım yemişlerin cümlesini.
Desem ki sen benim için,
Hava kadar lazım,
Ekmek kadar mübarek,
Su gibi aziz bir şaysın;
Nimettensin, nimettensin!
İnan bana sevgilim inan,
Evimde şenliksin, bahçemde bahar;
Ve soframda en eski şarap..."*
***CAHİT SITKI TARANCI**

~ ~

"Dökme şunu yere Pamuk!" diye kükreyen Murathan'a karşı en umursamaz bakışını atıp elindeki kurabiyeyi her yere dökerek ağzına tıkmaya yemeye devam etti Gökçen.

Annelerinin lojmandan arkadaşı Arife teyzelerde günde ydiler. Çocuk ve bir sürü kadın dolu bir gün hemde.Öyle ki halıyı kaldırsan altından bile kadın ve çocuk çıkacaktı. Ve bu durum Murathan'ın aşırı derecede bunalmasına neden oluyordu.

Onu zerre dıngılamadan yere kurabiye parçalarını dökmeye devam eden Gökçen'e en ters bakışını attı.

"Gökçen!"

"Ne?" diye umursamaz bir cevap verdi Gökçen.

"Zıkkım! Bir de ne diyorsun!" Uzanıp elinden kurabiyeyi çekip aldı. "Ver şunu bana. Mahvettin her yeri. İnsan gibi yesene."

Elinden alınan kurabiye ile Gökçen anında "Yağğğğğ ama yaaağğğ..." diye huysuzlandı. "Benim kulabiyem."

Tam yanlarında oturan Aslıhan bir yandan burada ne işi olduğunu sorguluyor, diğer yandan odanın yüzünde koşturan çocuklara nefret dolu bakışlar atıyordu. Gülhan ise tam ablasının yanına tünemiş elindeki bebeğinin saçları ile oynayarak bunca sesin arasında Ay Savaşçısı izlemeye çalışıyordu.

"Gülhan." dedi Aslıhan huysuzca. "Ses az gibi bir de sen açtın şunu. Kapat git bebeğini uyut, salla, başka bir şey yap."

Gülhan bunu duymamıştı bile. Dikkatle televizyona bakmaya devam ediyordu. Aslıhan bu sefer de ters bakışlarını ellerindeki bir kurabiyeyi sağa sola çekiştirip ortalığı iyice velveleye veren Murathan ve Gökçen'e çevirdi. Kurabiyeyi çektikleri yetmiyor, bir de her zaman olduğu gibi biri birinin kulağına yapışmış diğeri diğerinin saçına yapışmış, çığlık çığlığa bir mücadele veriyorlardı.

"Sizin derdiniz ne şu an acaba?"diyerek birini tutup bir yana diğerini diğer yana çekti.

"Kulabiyemi velmiyo."dedi Gökçen ters ters. "Penim o."

Ama Murathan daha da testti."Hep yere döküyor abla!"

Aslıhan uzanıp bir parçası Murathan'ın bir parçası Gökçen'in elinde kalmış kurabiyeyi hızla çekip aldı. "Valla insan içi demem ikinizin de kıcına şamarı çıkarım ha. Susun uslu uslu oturun şurada."

Aslıhan'ın gazabından bir tık korktuklarından ikisi de birbirine ters bakışlar ata ata sustular. Koltukta yan yana kısa bir an için konuşmadan oturdular. Ama bu Gökçen için dayanılmaz bir sessizliktir. Çocuklarla da oynamak istemiyordu. Hepsi çok bağıırıyordu. Ayrıca çoğunu tanıımıyordu. Lojmanın bu tarafına pek geçmezlerdi.

"Sıkıldım Kepçükkkkk!" dedi yandan Murathan'ın gövdesine yaslanarak. "Ne zaman gidicez? Noğlar gidelim, noğlar."

Murathan gövdesine yapışıp ona alttan alttan bakan tipe ifadesizce baktı önce. Dudaklarının kenarları hep kurabiye kırıntısı olmuştu. Önce yavaşça

elinin içi ile ağzını sildi. Sonra gözlerini görmek adına önüne düşen saçları yavaşça geri itti. "Annemler ne zaman kalkarsa o zaman Pamuk."

"Ne zaman kalkallar?"

Dertli bir nefes verdi. "İnşallah en kısa sürede..."

Derken odaya kendisine 3 beden dar olan siyah elbisesi, kıvrır kıvrır saçları ve kıpkırmızı yanakları ile ev sahibi Arife teyze girdi. "Hadi bakalım!" dedi ellerini çırparak. "Sıra çocuklarda. Size mutfağa masa kurdum. Koşun bakalım oraya."

Hiçbir çocuk sevmezdi Arife teyzeyi. Onların binanın önüne gelip ses yapan çocuğu anında kovardı. Şu an evinde bu kadar çocuk olması onun için bin türlü işkenceye bedeldi.

Bütün çocuklar savaşa gider gibi bağırarak mutfağa koşarken Aslıhan umutsuzca başını sağa sola salladı. "Aç kalmayı tercih ederim."

Ama bu koşan topluluğun içinde mal kardeşi Gülhan'ı da görünce umutsuz bakışı büyüdü. "Gülhan!" diye bağırarak tam önünden geçerken ensesinden yakaladı. "Ne yapıyorsun salak? Hiç mi yemek yemedin? Ağır olsana sen biraz."

Gülhan umursamadan çırpıp üstüne birde "Anneeee ablam beni dövüyor!" diye böğürünce mecbur ayaklandı.

"Tamam sus, sus." deyip ite kaka odadan çıkardı.

Tam çıkarken ise Murathan ve Gökçen'e döndü. "Murathan sen de Pamuk'u Leyla teyzeye bırak gel,hadi."

"Ya hayır."dedi Gökçen Aslıhan ablası odadan çıkar çıkmaz."Ben de seninle yiycem."

"Belki ben yiycem."

"O zaman ben de yiycem."

Bu kez dayanamayıp güldü. Uzanıp elini tuttu ve birlikte oda çıkışına ilerlediler. "Güzelce yersen yanımda durursun. Etrafa dökersen anında annenin yanına gönderirim seni. Tamam mı?"

"Timam."

"Aferin."

Ama tam hoplaya zıplaya odadan çıkıyorlardı ki Gökçen'in bacağı salon çıkışındaki komidine takıldı. Ve ne olduklarını bilemeden komidinin üstündeki kocaman sarı vazo yere düşüp paramparça oldu. Anlık şokla ikisi de öylece kalakaldı. Yerdeki manzaraya bakarken boş boş göz kırptırdılar.

"Pamuk ne yaptın?!" diyerek bu muazzam sessizliği bozan Murathan'ın panik dolu sesi oldu.

Ama Gökçen korkmuştu. Kesin annesinden dayak yiyecekti. Dudakları korku ve panikle gelen ağlama hissi yüzünden büzüldükçe büzüldü. İki koluyla hızla Murathan'ın bacağına yapıştı.

"Pen kılmadım..." dedi titreyen dudaklarla.

"Aynen Pamuk,ben kırdım çünkü."diye yükseldi Murathan."Kırk kere diyorum şu elin ayağın bir sabit dursun diye! Nolacak şimdi? Ne diyeceğiz annemlere!?"

Gökçen'in dudakları iyice büzülmeye hatta titremeye başlamıştı. Derken oda kapısında fevkalade bir kınayıcı teyze sesi yükseldi.

"Aaaaaa!" dedi Arife teyze çamaşırları makinadan temiz çıkmamış gibi bir şokla. "Ne yaptınız sizz!?" Ellerini dizlerine vurarak yere eğilip artık tuz buz olan vazosuna baktı. "Gitti kırk yıllık antikaaaaa! Ayyy! Ayyyy!" Ters bakışları Murathan ve Gökçen'e döndü. "Hanginiz yaptı bakım bunu?" dedi sinirli sinirli.

Gökçen ağlamamak için yoğun bir savaş verirken Murathan anında bacağına yapışan miniğin önüne kolunu sarıp arkasına itmeye çalıştı.

"Ben yaptım."dedi zerre düşünmeden."Özür dilerim."

Gökçen konuşmak istedi, ileri atılmak istedi ama Kepçük'ün ona dönen ters bakışlarını görünce sustu. Melül melül bakmaya devam etti.

"Ayıp da bir şey ama."dedi Arife teyze kızmaya devam ederken."Nasıl tamir edilecek bu şimdi?Ha?! Ne arsız çocuklarsınız siz. İki sille çakıp oturtmamışlar sabaktır evi yerinden söktünüz."

"Biz uslu uslu oturduk. Diğerleri koştı."diye diklendi Gökçen.

"Pamuk sus."diyerek Murathan tekrar arkasına çekti.

"Dil de pabuç."dedi Arife teyze yine sinirle."Arsız, edepsiz seni. Hem suçlusunuz hem güçlü."

"O bir şey yapmadı."dedi Murathan."Ben yaptım diyorum işte. Özür dilerim."

Tek elini Murathan'ın yüzüne doğru kaldırıp aşağı yukarı salladı. "Özürle geliyor mu bu geri? Bir tane çakmak vardı şimdi ya neyse. Neslişah'ın oğlu muydun sen?"

Murathan yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

"Annene diyim de gör şimdi sen."

Arife teyze tüylü topuklu terliklerini yere çaka çaka ilerlerken ikisi arkasından baktı. Bir kaç saniye konuşamadılar.

"Ama ben yaptım..." dedi Gökçen."Sen düşürmedin ki. Neslişah teyze sana kızıcak."

"Bir şey olmaz."dedi Murathan bacağına yapılan miniğin elini tutarak. Oysa olurdu. Annesinin siniri biraz fenaydı. Poposu şimdiden gelecek terliklerin acısı ile sızlıyordu. Ama çaktıracak değildi.

Pamuk bir tık korkmuş olduğundan olsa gerek cevap vermedi. Murathan'ın elini bırakmadan odadan çıktılar. Mutfağa ilerlediler. Çocuklar çoktan yemeklerini yeyip mutfaktan çıkmıştı. Hatta Aslıhan ve Gülhan bile burada değildi. Büyük salona annelerinin yanına geçmiş olmalıydı.

Kimse olmadığına göre onların da gitmesinin bir anlamı yoktu. En iyisi annelerin yanına gidip efendi efendi azarı dinlemektir.

Ama tam uslu uslu, el ele ilerlerken mutfak dolabının en altına eğilmiş, koca poposunu sağa sola sallayıp, bir yandan da söylenerek bir şeyler arayan Arife teyzeyi görünce Gökçen durdu. O durunca Murathan'da durmak zorunda kaldı.

"Bu bizi şikayete gitmemiş miydi?" diye mırıldandı huysuzca.

Gökçen sağa sola sallanan bu popoya bakarken kaşlarını çatı. Az önce Kepçük'ün yüzüne salladığı eli ve bağırışı aklına geldiği için ise ayrı sinirliydi. Hızla elini Murathan'ın elinden geri çekti. Ve minik adımlarını kocaman bir kararlılıkla atarak ilerledi.

"Pamuk."diye mırıldandı arkadan Murathan ama artık her şey için çok geçti. Gökçen büyük bir kararlılıkla yukarı dikilmiş popoya yaklaşıp bütün gücüyle, iki eliyle birde ileri itti. Arife teyze anında şiddetli bir çığlık atarak tencerelerin içine kafa üstü gömüldü.

Kepçük şikayet edilecekse o da edilirdi.

Ama bu denli ileri yapışmasını da beklemiyordu. Anlık bir şokla önünde çaresizce sağa sola sallanan koca popoya bakakaldı. Arife teyzenin kafası biraz fazla tencerelere sıkışmış olmalıydı.

"AY NOLUYOOOOO!?! Yardım edinnnn kızzzzz!" diye bağırınca Gökçen hızla geri döndü. Arkada şokla ona bakan Murathan'ın eline bu kez o yapıştı.

"Kaç."dedi pıtı pıtı koşmaya çalışırken.

Murathan ise şoktaydı. Bunu beklemiyordu. "Naptın Pamuk?" dedi kısık ama panik bir sesle.

"Çabuk kaççççç!" diye Gökçen çekiştirmeye devam edince hala başı tencerelere gömülü, kıcı havada kalmış Arife teyzeye baktı. Sonra ise en makul şeyi yaptı.

Pamuk'un çekiştirmesine uyarak kaçtı.

İkisi muazzam bir hızla büyük salona dalıp annelerinin yanına koştular. Aslıhan ve Gülhan' da buradaydı. Hepsi koltukta yan yana dizilmişti. Anneler diğerleri ile bir şeyler konuşurken onlar yine bir şeyin tartışması içindeydiler. İkisi de uslu uslu annelerinin önüne, yere çöktü. Kısa bir an ses çıkarmadılar.

Yandan birbirlerine bir bakış attılar. İkisinin de aynı anda gülmesi gelmişti. Ellerini ağızlarına kapatıp sessizce kıkırdadılar.

"Kafası tencereye sıkıştı..."dedi Murathan sessizce kıkırdarken.

Gökçen daha çok güldü.Ama Aslıhan'dan yükselen,"Neye gülüyorsunuz siz öyle?" sorusu ile ışık hızında ciddileştiler.

"Hiç."dedi Murathan."Komik yüz yapıyoruz."

Gökçen onaylayan bir ses çıkardı. Sonra ise gözlerini şaşı yaparak baktı Aslıhan'a. Aslıhan bu görüntü karşısında hafifçe tebessüm etmekle yetindi.

Derken içeri saç başı birbirine karışmış, kanter içinde kalmış, kıpkırmızı olan sinirli yüzüyle Arife teyze girdi.

"Arife abla!" dedi kadınlardan biri. "Ne bu hal? Ne oldu sana?"

Arife teyze sizin getireceğiniz çocuğa da, size de, çaktı biri bana tekmeyi, itti dolabın altına, ay kız belim mi kırıldı acaba,kimin çocuğu o, bulun bana, siz de gebersek bakmayacaksınız ha tarzında söylenmelerini yaparken, Murathan ve Gökçen dünyanın en masum bakışını atmakla meşguldüler.

Kimse onlardan şüphelenmemişti. Onlar annelerinin yanındaydılar. Hiç bir şey görmemişlerdi. Arife teyze yediği büyük şoktan olsa gerek kırılan vazo konusunda şikayet etmek aklına gelmemişti. Bu minik bizim hiç bir şeyden haberimiz yoktu yalanını yemeyen ise sadece tek bir kişi vardı.

Hala ara ara kıkırdayan Murathan ve Gökçen'e çaktırmadan bakarak bu hallerine tebessüm eden bir adet Aslıhan...

Hatırlayamadığım bir yerde okumuştum.

Efsaneye göre mavi kelekler değişimin habercisidir. Olur da bir gün karşınıza bir mavi kelek çıkarsa, artık hayatınız eskisi gibi olmayacaktır. Hatta ne hayatınız, ne şansınız, ne de kaderiniz. O an bütün bildiklerinizi, ezberlerinizi unutmanız gereken andır. Belki biri girer hayatınıza. Sizi bambaşka biri yapar. Belki gözünüzü çok başka bir yerde açarsınız. Hayatınız bambaşka bir yola girer.

Ama mutlaka bir şeyler değişir.

Kaybolurken bulunursunuz, gittiğiniz yollar hep en geniş sokaklara çıkar. Gittim dersiniz ama kalırsınız. Ölüyorum dersiniz ama yaşarsınız. Hayata bambaşka bir gözle bakarsınız mavi bir kelebeğin kanatlarını gördüğünüzde.

Yavaş, sakın ama bir o kadar da kendinden emin adımlarla ilerlemeye devam ettim. Dudaklarımda huzurlu bir tebessüm, kalbimde yoğun bir sıcaklık, saçımda ise mavi bir kelebek toka vardı.

Kepçük'ün Pamuk'a en son doğum günü hediyesi olan mavi kelebekli toka... Pamuk'a benzeyen mavi kelebekli toka...

Her şeyi bir gecede değiştiren mavi kelebekli toka.

Hala hafif bir tebessümle ilerlerken elimi saçımın arkasına atıp tokamın hala yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Saniye başı yapıyordum bunu. Asla kaybetmek istemiyordum.

Mavi kelebek...Başkaları için gerçekten efsanevi miydi bilinmez ama benim için gerçekten efsaneviydi.

İlk karşıma çıktığı gün doğum günümdü. Kepçük zorla elime tutuşturup, 'Al,hediyen.' demişti. Ve o andan sonra hayatım asla eskisi gibi olmamıştı. Mavi kelebek hayatıma girdiği an bütün ezberlerim bozulmuştu. Bildiğim,sevdiğim herkes benden alınmıştı. Tek gecede sevdiğim, elini tuttuğum kim varsa gitmişti.

Mavi kelebek hayatıma değişimi getirmişti.

O zamanlar aylarca,hatta yıllarca çıkarmamıştım bu tokayı saçlarımdan. Saçımdan almak isteyenle kavga etmişim. Dokunmak, bakmak isteyeniyi hemen geri itmişim. Minik Pamuk için bu kelebek eski günlerin bir hayal olmadığının,gerçekten yaşandığının kanıtıydı. Uzun bir zaman boyunca elini bırakan ellerin yerine bu tokaya tutunarak kendini teselli etmişti. Sonra acı gerçeği anlamıştım.

Eski günler gerçektir. Hayal değildi. Ama asla geri gelmeyecek bir gerçeklikti.

O an söküp atmıştım saçlarımdan bu tokayı.Bir kutuya koyup yıllarca yüzüne bile bakmamıştım. Ama kuyuta kitlediğim tek şey mavi kelebek tokası değildi. Canımı yakan, özlediği her şeydi. Gökçen kızın kalbinde yer eden her şey...

Saçımda mavi kelebek tokamla yıllarca beklediğim kişinin yanına,içimde küçük Pamuk heyecanı olmasına rağmen kocaman Gökçen adımları ile giderken anlıyordum ki bütün güzel anıları da bu tokayla birlikte en derinlere atmıştım.

Şimdi hepsi kayıp bir yapboz parçası gibi yerli yerine oturuyordu sanki. Çocukluğum deyince şehit töreninden başka bir şey hatırlamazdım eskiden oysa. Şimdi ise her anı, her ses, bozuk bağırtilar, neşeli kahkahalar, silik yüzler yerli yerine geliyordu.

Ben mutlu bir çocuktum. Babasının ve annesinin mavişi, Yusuf amcası ve Neslişah teyzesinin Gökçen kızı, Aslıhan ablasının cimcimesi, Gülhan ablasının Gökçiş'i ve Kepçük'ün Pamuk'u...

Ama mavi bir tokayla hepsi silinmişti. Sadece Gökçen olarak kalmıştım.

Şimdi ise mavi bir tokayla her şey geri geliyordu.

Yüzümdeki gülüş büyürken en sonunda görüş alanıma giren bank ve gerisindeki büyük ağaca doğru ilerlemeye devam ettim. Elim tekrar saçımın arkasına gitti. Mavi kelebek hala oradaydı.

Benden geçmişi alan mavi kelebek.

Bana geleceği veren mavi kelebek.

Geçmişi değiştiren mavi kelebek.

Bugünümü değiştiren mavi kelebek.

Hava güzeldi. Aralık ayına yaklaşmamıza rağmen hala çok soğuk değildi. Ama yine de öncekine göre bir tık serin olduğundan üzerime deri ceketimi giymek zorunda kalmıştım. Veya benim kanım şu an feci derecede kaynadığından bana çok soğuk gelmiyordu. Bilemiyorum.

Bugün Murathan'a geldiğim gündü.

Kaçmadan,sakınmadan,korkmadan tekrar Pamuk olmaya karar verdiğim gündü. Bugün...Güzel bir gündü.

Tebessümüm kocaman bir gülüşe dönüşürken arkadan vuran bir rüzgarla saçlarım yüzüme dolandı. Yavaşça geri itip tokamı tekrar kontrol ettim. Tabii ki yerindeydi ama her şeyin bokunu çıkarmak bende ata sporu olduğundan trilyon kere kontrol etmeye devam edecektik artık. Kepçük ona bu tokayla geldiğimi görmeliydi.

Madem en son Pamuk'u bu tokayla görmüştü, yıllar sonra ona gerçekten Pamuk olarak gittiğim anda da beni bu tokayla görmeliydi.

Kulaklarımda dün gece bana ardı arkası kesilmez bir şekilde yaptığı itiraflar gelince neşeyle sağa sola sallanarak ilerlemeye devam ettim. Yetmedi Sihirli Annem, Suzan misali, tirilayllayliiii tirilaylaylommmmm diye mırıldana mırıldana devam ettim ilerlemeye. Sonra ise şöyle bir şarkıya giriş yaptım.

*"Olmaz civanım imkansız vazgeçmek olmaz,
Ben sana varmazsam eğer gözüm açık giderim.*

*Oynar gider yarı aklım da bende durmaz,
Ben seni almazsam eğer mahvolurum biterim.*

*Sen yeter ki sev kulun olayım
Bir dile bin yıl kölen olayım
Boynuna koynuna dolanayım
Mahşere kadar..."*

Askeriye askeriye oldu olalı benim gibi bir deli görmüş müdür?
Sanmam.

Sarhoş olmama,şu an bile hala kafamın aşiret düğünü olmasına rağmen dün gece olan her şeyi hatırlıyordum. Ve artık zerre kaçmak da istemiyordum. Hayat beklenmedik planlardan ibaret değil miydi? Ne olacaksa olurdu. Ama benim kalbim kesinlikle olmak istediği yeri en net şekilde biliyor ve deli gibi onu istiyordu.

Babam haklıydı. Gökçen kızların kabi sadece sevdiklerine vardı. Ve benim kalbimin içi tıka basa tek bir isimle doluydu.

Onunki de seninle doluymuş ya kız, diye mırıldandı sağ melek.

Sırıtmaya devam ederken etraftan bana dönen bir kaç asker görebiliyordum ama umursamadım. Hızla ilerleyip banka oturdum. Kulaklarımda 'Çünkü ben o zaman da sana aşıkım.'diyen Murathan sesi yankılanınca dudaklarımı dişlerime geçirip başımı önüme eğdim. Kendimce eridim gittim bankta. Sabahtır böyle bir katı bir sıvı bir gaz haline geçip duruyordum. Serum kablolarını bile sevgiyle okşamıştım gün boyunca. İçimde sonsuz bir heyecan vardı. Kendimi asla durduramıyordum.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp saate baktım. 16.13... Birden içimi anlamsız bir korku sardı. Ben böyle hoptaya zıplaya buraya gelmişim gelmesine ama...Acaba o müsait miydi ki?

Hastaneden bile koşarak çıkmıştım askeriye gelmek için. Hatta yalan yok. Bütün işleri Yekta'ya yığıp kaçmıştım. Gün boyu zor durmuştum yerimde. Heyecandan kalbim patlamak üzereydi. Aşırı bir sevgi yoğunluğu vardı kalbimde. Minik Pamuk bunca zaman sindiği köşeden bütün coşkusu ile çıkmıştı sanki.

"İnşallah çok işi yoktur..." diye mırıldandım kendi kendime. Sonra ise ekledim. "Varsa da yok etsin. Banane canım."

Bu fikrimi onaylamak adına kendi kendime bir de kafamı aşağı yukarı salladım. Hem ben gelmeseydim o hastaneye gelecekti belki. Malum sülük gibi yapıştığından... Ama bu sefer ben ona gelmek istemişim.

Artık kaçmadığımı görmesi için...

Bu düşüncelerle amaçsızca başımı yere eğip kendi kendime utandım. Yanaklarım kızarmış olabilirdi. Hızla iki elimi yüzüme kapattım.

Kız sende utanma duygusu mu vardı? dedi sağ melek. *Benim niye haberim yok.*

Ayıpta bir şeydi ama sağ melekcim. Biz de kendi çapımızda utanıklı bir insanız yani. Az arsızsak ne var?

Ama bir yerde haklıydı. Daha önce hiç sevgilim olmamış değildi ama hiçbirisi ile buluşmaya giderken böyle bir şey hissetmemiştim ben. Zerre yaprak kıpırdamazdı ruhumla. Güler, eğlenir sonra hepsinin yanından kaçmak için bir bahane arardım. Sıkılırdım. Ruhum asla oraya ait değilmiş gibi hissederdim. Hep bir boşluk vardı. Hep bir yarımılık. Bazen sarılmak, elini tutmak, öpmek bile istemezdim hatta. Kaçardım. Ayrılmak için hep bir bahane arardım. Yoksa da kendi bahanemi kendim oluşturdum.

Oysa şu an içimde dört nala at koşturan atlar vardı. Bu yabancıysa olduğum bir duyguydu.

Daha fazla yerimde sabit duramayınca çantamı banka bırakıp ayağa kalktım. En son buraya Gurbet ve Ferhat olayı yüzünden başımıza sardığım yalandan yavukluluk vakası için özür dilemeye gelmişim.

Şimdi ise gerçek yavukluluk söz konusuydu ha...

Sanırım bayılabilirdim. Biri kollarımdan tutmalıydı.

Ama kimse tutmadı tabi. O yüzden heyecandan hafifçe terleyen avuç içlerimi dizlerime sürttüm. Minik bir öksürdüm. Saçlarımı geri savurdum. Kıyafetlerimi kontrol ettim. Siyah bir pantolon, beyaz bir tişört ve siyah deri ceket. Çok mu sıradan olmuşum?

Ama yani Silopi'de de ne giyecektim? Bütün güzel kıyafetlerimi aman orada nerede giyeceğim ben bunu ya diyerek İzmir'e bırakmışım. Ağzım kırılsın benim emi. Ne bilebilirdim Kepçük salağına körkütük, zil zurna, sırıl-ü sıklam çarpılacağı. Heyecanla yerimde ileri geri gidip gelirken dudaklarımdan lap diye bir hıçkırık dökülünce hızla elimi ağzıma kapattım.

Bitmişko. Fenalık geçirmişko.

Bu şu an olmamalıydı ama! Şu noktada gelmemeliydi bu başıma. Cıvıdırcammm ya cıvıdırcammm bu illet yüzünden!

Oftu ya. Hatta poftu ya.

Hemen nefesimi tuttum. 10'a kadar sayıp bıraktım. Geçmedi. Çantama uzanıp suyumu aldım. Burnumu tutarak içtim. Bekledim. Yine geçmedi. "Söveceğim ama ha!" diye kendi çapımda yükseldim. "Bir dur lan!"

Bir kere daha hıçkırdım. Omuzlarım çöktü.

Etrafta bana dönen bir iki askeri üniformalı kişi vardı ama umursamadım. Zaten onlar da bir bakış atıp sonra geçip gitmişti. Kimsede 'ay akşamdan ışıktır yaylalar yaylalar' diye bağırarak koşmuyordu valla. Hayallerim yine bir tık yıkıktı. Dertli dertli ortama bakıp hala hıçkırırken son çare olarak bir kere daha tuttum nefesimi.

Bırakıp bir kaç saniye bekledim. Hıçkırmamıştım.

Allah'ım,çok şükür,Bismillah! diyen Hürrem Sultan'ın ifadesi belirdi yüzümde.

Neşeyle tekrar banka ilerleyip çantama uzandım. İçinden aynamı çıkardım. Tipime baktım. Kaşlar iyi, gözler normal, yanaklar hafif kırmızı. Bu iyi olmamıştı ama neyseydi artık. Dudaklar...Ruj.Oha. Milli kırmızı rujumu sürmeyi unutmuştum. Bu kendime yapabileceğim en büyük kötülüklerden biriydi.

Hızla tekrar çantama uzandım. Sadık yarım olan kırmızı rujumu çıkarıp nazıkçe dudaklarıma sürmeye başlıyordum ki arkamda müptelası olduğum sesi en sonunda duydum.

"Gökçen..."

Saçlarımı savurarak hızla arkamı döndüm. Ve evet. Müptelası olduğum bey de buradaydı. Yüzünde hafif bir tebessüm, başında bordo beresi,üzerinde askeri üniforması ile bana bakıyordu.

"Murathan."dedim hemen saçma bir şaşkınlıkla.

Niye şaşırdıysam? Zaten onu görmeye gelmiştim. Bir tık maldım şu an. İnkâr edemezdim. Bana hala hafif tebessüm eder ifadesiyle bakarken ben hemen yana atılıp elimdeki ayna ve ruju tekrar çantama attım. Önüme düşen saçlarımı geri savurup doğruldum.

Adi goril, üniforma içindeyken canıma ayrı bir kastı varmış gibi dikilmiş bana bakarken ben sakince dilimi dudaklarımda gezdirdim. Sonra öne doğru iki adım atıp tam karşısında durdum. Barut kokusu anında ciğerlerimi şenlendirdi. Yandan vuran güneşle çekik gözleri iyice kısılmıştı ama sarıya çalan göz bebeklerinde gözle görülür bir parıltı vardı.

"Ben geldim..."dedim hafif bir tebessümle.

Gülüştü büyüdü. "Görüyorum ve şaşkınım."dedi. "Sen uğrar mıydın hiç buralara?"

Süzül kızım. Hazerfen gibi süzül. Gün bu gündür. İşvenin cilvenin anasını ağlat be kızım!

"Eeeee hep sen geliyordun..."dedim harbi harbi süzülerek. "Dedim bu sefer de ben sana geleyim." Masum masum göz kırpıştırırken ekledim. "Gelmese miydin?"

Önce bir baktı. Göz kırpıştırdı.Sonra bakışları sağına soluna döndü. Dudaklarını dişledi. En son ise tekrar bana odaklandı. Yüzünde sırtıp sırtıtmamak arasında gidip gelen bir ifade vardı. Ama bu ifadenin aksine, "Yok canım."dedi sakince. "İyi ki gelmişsin."

Sırtışım yavaşça soldu. Ne yapıyordu bu mal şu an? Biz kalkmış burada o kadar kaçmanın üstüne buna sana geldik diyorduk, bunun bir bize el ense çekip eyvallah birader demediği kalmıştı. Yoksa dün gece benim mal beynimin bir hayal ürünü müydü? Ben götümünden mi uydurmuştum lan her şeyi? 120 bölümlük dizinin sonunda her şeyin aslında rüya olması gibi saçma bir döngünün içinde miydi?

O ise tekrar sağa sola baktı. Sakince çenesinin sol köşesini kaşdı. "Artık kaçmıyorsun yani ha?"dedi aynı saçma sakinliğiyle.

Duruşumu bozmadım. Biraz ökü z bir kişilik malum kızım. Sakin ol. Sakinnnn ol. Süzölmeye devamkeeee.

Yine tatlı tatlı tebessüm ettim. "Pamuk gibi yapışırım dedim.Sen kaşındın."

Bu sefer çok şükür samimi bir şekilde sırttı ifadesiz goril. "Güzel kaşınmışım."

Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. "Salaksın."

"Salak olana değil, edene bakılması gerektiğini düşünüyorum."

Tebessüm ederken önüme gelen saçlarımı geri ittim."Ben masumum.Birileri salak olmaya dünden razıymış.Ama..."dedim yine süzölürken. "Dün akşam sen bana bir şeyler söylemiştin sanki. Eğer senden kaçmazsam bir daha diyecektin. Ben unuttum da. Onun için geldim aslında.Bir hatırlatsan mı?"

Limitleri zorlamaya devam.

Ama öküz kulaklı antilop gerçekten şansını fazla zorluyordu. Zira benim bütün bu süzölmelerime rağmen o yüzünde aşırı boş bir ifade ile bu isteğimi şöyle cevaplamıştı. "Ne olmuş ki dün gece? Ben ayağıma kusman dışında pek bir şey hatırlayamıyorum."

Anında yüzüm düştü. Süzüm süzüm süzölmeyi de, işveyi çileyi de bıraktım. İki elimi birden belime atıp kaşlarımı çattım. Lanet gire ki evet. Ayağına kustuğum bir ânı da hatırlıyordum. Yarın yeri gireyim içine...

Ben en ters şekilde bakarken o yine donuk donuk bakıyordu. Ve bu benim için artık son noktaydı. Bordo bere demedim, ilk buluşma demedim, romantik an demedim, hatta koskoca özel kuvvetler üssü bile demedim ve yandan koluna sağlam bir sille çaktım. İmkan olsa kafasını yumruklamak, hatta kulağını çekmek isterdim ama onun için baya gövdesine tırmammam gerekiyordu.

"Ağzına vururum senin Murathan!" diye yükseldim. Bir şamar daha çaktım. "Şurada romantik romantik yanına gelmişiz... "Bir sillede diğer koluna. "Klasik türk erkeği mallıkları ile canımı sıkma benim! ÖKÜZZZZ! Ne bu haller?" Bir sille daha. "NEEEE?"

Yediği her şamarla hafifçe geriledi. Sonra ise ifadesizlik zırhını anında silip sırttı. "Kız dur!" dedi ellerimi tutmaya çalışarak.

Oysa ben bu anı böyle mi hayal etmiştim? Hayvan herif. Bir tek sarhoşken miydi senin cilven? Dana! İstediyini elde edene kadar peşine koşup, elde edince yol veren pezevenkler gibi neydi bu şimdi? Haaa?!

"Ne durucam be?!" dedim bileklerimi tutan ellerini geri iterken. "Ben senin yanına gelebilmek için kendimle asırlık mücadele vermişim, beynim ve kalbimle savaş üstüne savaş yapmışım senin şu suratına bak! İzin gününde don getiren akrabanım sanki. Bir el ense çekip eyvallah demediğin kaldı yani. Hıyar! Gidiyorum ben. Bok ye! Bir daha da asla gelmem sana. Sürün!"

Ters hareketlerle bankın üzerinden çantamı aldım. Ağlamak üzereydim. Saçmalama Gökçen. Saçmalama. Saçmalama kızım... Lakin gözlerimde istemsizce dolmuştu. Malum pek benden emir almazlardı. Ama tam çantamı koluma takmış öfkeyle arkamı dönüyordum ki hızla kolumdan yakaladı.

"Çoşma hemen." dedi bedenimi hızla kendine çekip. Anında dev gövdesine yapışınca öfkeyle dolan gözlerimi onun kehribarlarına diktim. Benim aksime oldukça keyifli duruyordu goril. "Sana da hiç şaka yapılmıyor be Pamuk." diye homurdandı ağzının içinde. Sonra ise eli kolumdan nazikçe ilerleyip parmaklarıma indi. Sıkı sıkı tuttu elimi. Midemdeki kelekler anında kendilerini o duvardan o duvara vururken ben ters bakışımı bozmadım.

"Bırak..." dedim zerre inandırıcı olmayan bir triple. Dudaklarım ağlamak için büzüldü. Bu saçma görüntüye engel olmak için dişlerimi dudaklarıma geçirdim.

O ise tabii ki bırakmadı. Tekrar etrafa baktı. "Gel bakim sen bi şöyle." dedi. Elimi daha sıkı kavrayıp ilerledi. Gitmemek için direnmek

istedim ama o seviyeyi çoktan geçip, Pamuk arsızlığına geçiş yaptığımdan adımlarım sessizce peşinden ilerledi. Ama bu dilimin susacağı anlamına gelmiyordu.

"Gelmiyorum hiç bir yere."dedim ters ters. "Sana süpriz yapanda kabahat. Bırak. Gideceğim. Sürün dur peşimde, adi goril!"

Cevap vermedi. İlerlemeye devam ettik. Büyük bir binanın arkasına ilerledi. Etraftan geçen bir kaç bordo bereli asker bize baktı. Tabii bende onlara. Bunlar gayet normal ebatlarda bordo bereliydiler. İyi bari. Normalleri de varmış. Çok lazımdı çünkü bu bilgi bana. Mal Gökçen.

Binanın arkasına dolandık.Bu süreçte ben sinir karışımı bakışlarımla etrafı incelemek, ara ara sırtına,geniş omuzlarına ve askeri üniforma içinde daha çok devşet-ül vahşet olan Kepçük görüntüsünü izlemekle meşguldüm.

Sorarım size yaaaa insanlık! Aşık olmayıpta ne yapacaktım ben buna?

Ama şu an harbi ense köküne silleyi çakmak istiyordum.

Karşımızda minik bir kulübe vardı. Minik dediğim dört artı bir evdi yalnız. Hızla ilerleyip kulübenin koyu mavi demir kapısını şiddetli bir gürültü ile açtı. İçeri girip beni de peşinden çekti. Kapıyı hızla kapattı. Hızla etrafta gezindi gözlerim, Askeri üniforma,çeşit çeşit mühimmat ve silah dolu bir odaydı. Loş bir havası vardı. Ne çok aydınlık, ne çok karanlık.

Ama etrafı incelemek için çok bir vaktim olmamıştı. Zira ne olduğumu bilemeden kendimi Murathan'ın gövdesine yapışmış bir halde buldum. Kolları sıkıca belime dolandı. Yüzünde ise artık zerre donukluk ve ifadesizlik yoktu. Bildiğim Murathan'dı. Benim Kepçük'üm...

Bu yakınlık yüzünden kolumdan düşmeye yer arayan çantam omuzumdan süzülerek yere yapıştı. Ben de tutmak için çabalamadım zaten. İşime gelirdi. Nereye koyacağımı bilemediğim ellerim istemsizce kollarına tutundu.

"Askeriye ortasında miyavlayayım mı yani Gökçen?"dedi dudakları dudaklarıma daha çok yaklaşıırken. "Amacın buysa az önce çok yaklaştın. Tebrik ediyorum."

Tribim anında aldı başını, topladı bohçasını 'hadi bize eyvallah kardeş' diyerek gitti tabi. Askeriyedeki ters komutan imajını çizdik galiba komutan Karakurt'un.Tutamadığım bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Bir kolum hala kolundayken diğeri sakın ve kendinden emin bir şekilde boynuna dolandı. Ensesindeki saçlarla beresinin elverdiği ölçüde gezindi parmaklarım. Bedenimi bedenine daha çok yasladım. O ise hafif yarım bir gülüşle karşıladı bu hareketlerimi.

İşte bana bunlarla gel be adam.

"Dün gece..." dedi muzipçe. Dudaklarıma kitlendi bakışları."Asıl senin bana bir sözün vardı sanki."

Kastettiği şey konusunda dün geceye dair aklımda canlanan tek ses, 'şu an seni öpersem ağzına kusabilirim. Sonraya sözüm olsun' diye böğürdüğüm andı. Sen harbi fena bir bey olmuştun be Kepçük.

Ama ben de senden aşağı kalacak değildim.

"Onu da mı unuttun?"dedi tekrar dudaklarıma doğru. Kehribarlarında yoğun bir tutku vardı. Bir dudaklarım bir gözlerim arasında gidip geliyordu.

"Hepsini unutmuşum..."dedim. Dudaklarına daha çok yaklaşıp aralarındaki mesafeyi sıfırladım. "Hatırlat."diye mırıldandığım an dudaklarımız birbirine değdi. İçimde öyle bir duygu belirdi ki ben bile kendi kalbimdeki sevginin boyutundan korktum.

O ise hiç çekinme gereksinimi duymadan dudaklarıma doğru içli bir nefes verdi. Sonra ise dudakları sertçe dudaklarımin üstüne kapandı. Evet. Beklediğimiz hareketler bunlardı be Kepçük.

Ömrüm boyunca doyamayabilirdim bu dudakların sıcaklığına. Arsız bir kedi gibi bedenine daha çok sokuldum. Dudaklarım öpüşüne en iyi şekilde karşılık verdi. Yine nefes gibiydi. Ancak bu şekilde nefes alabiliyormuşum gibiydi. Diğer bütün anları sıfırlayacak tek andı.

Sadece dudakların birleşmesi değildi bizim öpüşmemiz. Ruhlarımız birbirine karışıyordu sanki. Büyük bir özlem ve yoğun bir istekle... Geçen sefer de böyle olmuştu. Yine oluyordu. Hep böyle olacaksa benim kalbimin bu işten leşi çıkardı.

Yoğun bir öpüşmenin ardından dudaklarımız yavaşça sakinleşti ama ayrılmadı. Öylece soluklandık dudaklarımızın üzerinde. Derin bir nefes çektiğini hissettim içine. Ben ise yavaş, narin ama büyük bir istekle alt dudağına minik bir öpücük daha bıraktım. Dudaklarımız ayrılınca ise kesik nefeslerimiz doldurdu odayı. Gözlerim yavaşça açıldı. Kehribarları hayran hayran bakıyordu gözlerime.

Alnını alnıma dayadı. Benim gözlerim ise yine kapandı. "İçime işlemişsin..."diye dün gece söylediği cümleyi yeniledi. Dudakları benim dudaklarıma minik bir öpücük daha bıraktı. "Öyle bir büyü var ki sende... Ruhuma kazımışsın sanki kendini..."

Ben duyduklarıma memnuniyetle tebessüm ederek gözlerimi tekrar açarken o bu sefer dudaklarını yanağıma ilerletti. "Atamıyorum..."diye mırıldandı kulağıma. "Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Tebessümüm büyüdü. Hatta minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. İsteyince gayette cilveli olabiliyormuşsun demek ki Kepçükcüm. Yanağıma da minik bir öpücük bıraktı. Sonra boynumdan içine derin bir nefes çekti. Eeee tabi ben de onun. Boş duracak değiliz. Buralara kadar yorulmuşuz. Geldiğimize değsin. Başı boynumdan geri çekilince önce ikimiz de eriyik eriyik baktık birbirimize.

Miyavlamasa da bu bakışlarla miyavlamış kadar olmuştu zaten. Allah'tan rujumu sürmeye fırsat olmamıştı. Yoksa oldukça fena bir görüntü yaşıyor olabilirdik şu an.

"Hatırlatabildim mi?" dedi yumuşacık bir sesle.

Tebessüm ederken etkilenmiş bir ifade kuşandım. "Gayet net. Ama bir de bir şey daha demiştin sanki... Eskiden beri bir şeymişsin bana. Ama cümleyi bir türlü toparlayamadım. Onu da bir hatırlatsana."

Hay hay der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Yarım bir gülüşle tekrar dudaklarıma yöneliyordu ki kapı zank diye açıldı.

"Ya aşkım arayacaktım diyorum. Valla nöbetteydim." diyerek yoğun bir telefon konuşması yapan bir asker içeri daldı.

Uzun boylu, zayıf, esmer bir askardı. Başında bir beresi yoktu. Ama bizi sarmaş dolaş gördüğünden olsa gerek ifadesi anında muazzam bir şoka dönüştü. Biz ona bakarak boş boş göz kırptırdık, o bize...

Bir kaç saniye kimseden ses çıkmadı.

"Aşkım ateş altındayız. Ben sana dönücem şimdi." dediği gibi hızla telefonu kapattı. Sonra ise fevkalade bir panikle bakışlarını Murathan'a dikti. Anlamsızca asker selamına geçti. "PARDON KOMUTANIM." diye bağırdı şiddetli bir sesle. "ÖZÜR DİLERİM KOMUTANIM. DİNİM İMANIM OLSUN BEN BİR ŞEY GÖRMEDİM KOMUTANIM. BENDE ALZHEİMER BAŞLANGICI VAR. HEMEN UNUTUYORUM KOMUTANIM. ZATEN BEN BURADAN DA HİÇ GEÇMEDİM KOMUTANIM. BEN ASLINDA YOĞUMMMMMM KOMUTANIMMM. HEMEN ÇIKIYORUM KOMUTANIMMMMM! VALLA GÖRMEDİM KOMUTANIMMMMM!"

Cevap beklemeden asker selamını bozdu. Titrediği buradan bile belli oluyordu. Hızla arkasını döndü ve aynı panik haliyle kapıyı kapatıp çıktı. Postallarından yükselen şiddetli koşma sesleri duyuldu sadece.

Bir kaç saniye ne Murathan konuştu ne de ben. Benim kollarım onun boynunda, onun kolları ise benim belimde, bedenlerimiz dibdibeyken öylece baktık arkasından.

"İyi..."dedi Murathan en sonunda. "En azından beni yormadan yapması gereken her şeyi kendi yaptı."

Ben de en az asker bey kadar şaşırmıştım. Yalan yok. Bu yüzden şaşkın bakışlarımı yüzüne çevirdim. "İnsanları bu denli korkuttuğuna inanamıyorum Murathan..."

Belimdeki kollarını çözmedi. Ben de kollarımı boynundan çözmemiştim zaten. Neden çözeyimdi? Bananeydi. İkimiz de öylece dururken hiçbir amacı olmadan, hafifçe sağa sola sallanıyorduk.

"Askeriye burası Pamuk."dedi. "Kreş değil."

Gülerken yüzümü ekşittim. "Kreş olsa sevgi saçacaksın sanki Kepçük."

Hiç onluk değildi. Az severdi o. Az ama öz. Bu yüzden şu an verdiği cevap beni zerre şaşırtmamıştı.

"Sevginin az ve öz olması gerektiğini düşünüyorum." dedi beni hiç yanıltmazcasına. Çenesini hafifçe yukarı dikti. "Neden herkese sunayım?"

Ensesindeki saçlarla oynamaya devam ettim. Çenesinin altında minik bir kesik izi battı gözüme. Kapanmış bir yaraydı ama izi oradaydı. Tıraş olurken olmuş olmalıydı. Tebessümüm hala dudaklarımda asılıyken başımı çenesinin altına dayadım. Burası benim olmalıydı. Bu gövde kesinlikle bana ait olmalıydı.

Her şey yerli yerindeydi sanki. Ruhumun yuvası burasıydı.

"Peki..."dedim sessizce.Minik bir duraksamanın ardından dilim dudaklarımda sakince gezindi. Başımı geri çekip tekrar gözlerine diktim bakışlarımı. "Bana ne kadarını sunuyorsun?"

Büyülenmiş gibi baktı gözlerime. İçli içli... Derin derin...Ne dersem şu an yapabilecekmiş gibi...Ben bu bakışlara bunca zaman nasıl kör kalabilmişim? Harbi bir maldırelleydim.

"Hepsini."dedi hiç düşünmeden. Bir elini belimden çözüp narin hareketlerle elimi kavradı. Yavaşça kalbinin üstüne götürdü. "Burada ne varsa senin."dedi kendinden emin,erkeksi,tok bir sesle. "Hep senindi. Hep senin kalacak."

Bu itirafı ilk yapışı değildi. Hastanede de elimi kalbinin üstüne koyup burası senin dediğinde dil altı hapı almamak için zor durmuştum. Yine öyle olmuştu. Sanırım hep öyle olacaktı... Başımız belalardaydı.

Ruhum okşandı. Sıcacık bir duygu gelip kapladı kalbimin üstünü. Elimin altında kalbi deli gibi avucumun içine vuruyordu. Ya da bu benim kalbimdi de avucumda mı atıyordu? Şu an hiç bir şeyi ayıramıyordum.

Ama o çok sağ olsun ayırmama yardımcı oldu.

"Hissediyor musun sesini?"dedi kalbinin üstündeki parmaklarımı yavaşça okşayarak."Senden başkasına böyle atmadı.Atmaz..."

İçli bir nefes verdim. Bu sevgiden korkuyorum demiştim. Bu duygu beni aşar demiştim. Al işte. Bu benim kalbimin çok üstünde bir şeydi. Her zerremi yakıyordu. Ama şikayetçi miydim? Asla.

Duyduklarımdan memnun bir bakış attım. Sonra ise eli ve kalbi arasındaki elimi hafifçe hareketlendirdim. Bir şey söylemedi. Bakışları ne yaptığımı çözmek ister gibi göğsüne eğildi. Ama elini elimin üzerinden çekmedi.

Ben ise yavaş hareketlerle kalbinin hizasına, üniforma üzerinden parmak uçlarımla hayali bir çiçek çizdim. Hayali mavi bir çiçek...Hayali bir unutmama beni çiçeği...

"Ne yapıyorsun sen?"dedi hafif şaşkın ama eğlenen bir tınıyla.

Gülüşüm büyüdü. Hayali çiçeğin son yaprağına da yavaşça çizince bakışlarımı tekrar kehribarlarına ve gür kipriklerine çevirdim. "Benim olanı işaretliyorum..." Avuç içimi çiçeğimi mühürlemek istercesine tekrar kalbinin üstüne bastırdım. "Minik,mavi çiçeklerle..."

Tek imzayı o atacak değildi.

Önce bir baktı. Sonra yüzünde kocaman bir gülüş belirdi. Gözleri minik bir çizgi halini alacak derecede gülerken dişlerini dudağına geçirdi ve yoğun bir sevgi patlamasıyla kollarını sırtıma sarıp beni gövdesi ile sarıp sarmaladı. Sanki bıraktığı an bir yere gidecekmişim gibi sıkı sıkı sardı kolları beni.

Benim ise canıma minnetti. Yanağımı göğsüne bastırıp kollarımı ona sıkıca doladım. Pamuk için bayram etme saatiydi. Gökçen ise yeni tattığı bu duygunun sarhoşluğu içindeydi.

"Pamuk..."dedi neşeli bir sesle."Pamuk..."

Pamuk olduğumu onaylayan bir mırıltı çıkardım. Cevap olarak saçıma derin bir öpücük bıraktı. Birbirimize sarılı bir şekilde amaçsızca sağa sola sallandık.Hareketsiz duramıyorduk sanırım. Sırtımda gezinen ellerinin saçlarıma dokunduğunu hissettim. Sonra ise kelebek tokama. Bir kaç saniye sonra ise beni gövdesine daha çok bastırdı. İmkan olsa göğsüne sokacak gibi sıkıca sardı kolları bedenimi. Saçıma derin bir öpücük daha bıraktı.

Her şey yerli yerindeydi artık. Her şey olması gerektiği yerdeydi.

"Çok işin var mı?" dedim neşeyle. Başımı yaslandığım gövdeden çekip bu sefer çenemi gövdesine dayadım. Alttan alttan göz kırptırarak baktım yüzüne. "Dışarıya mı çıksak? Hı?"

Bakışlarını bana eğdi. Hafif tebessümü yine yüzünde yerli yerindeydi. "Bayıldım bu fikre. Hemen çıkalım hem de."

Kolları belimden çözülüp elimi sıkı sıkı kavradı. Benim ise tabii ki yine canıma minnetti. Elini sıkıca kavradım. Beni hızla çıkışa çekiyordu ki yere eğilip çantamı almam gerekince durdu.

"Eeee işin yok mu?" dedim çantamı alırken.

"Olanları Timur'a kitlerim."dedi dünyanın en normal şeyini söyler gibi."Zaten bugün izinli bizim tim."

Çantamı koluma takınca ilerlemeye başladı. Ben de seri adımlarla ilerleyip yanına yapıştım. "Madem izinlisin yanıma neden gelmedin?"

Yandan gördüğüm kadarıyla dudağında yarım bir gülüş oluştu. Kulübeden çıkınca kapıyı tekrar kapattı. "Gelecektim."dedi."Ama bu sefer sen gelecek misin diye bekledim."

"Ya gelmeseydim?"

Bu sefer tam güldü. Avucunun içindeki elimi kendine çekip beni iyice dibine yaklaştırdı. "Eeee o zaman mecbur yine ben sana gelecektim.Kaçış yok."

Anında eridim yine tabi. Hızlı adımlarla ilerliyordu yine ama o yürürken benim koştüğümü anlamış olsa gerek yavaşladı.

"Vay be..." dedim etkilenmiş bir sesle. "Kim derdi ki beni kovup duran Murathan şimdi bana sülük gibi yapışacak... Pamuk'un fazla ahını aldın be Kepçük. Karma böyle bir şey sanırım."

"Kim kimin ahını alıyordu acaba?" diye homurdandı ama sesinde neşeli bir tını vardı.

"Gayet uslu bir yavruydum."

Yalana bak. Şu an yamulursam şaşırırmam. O da yememişti zaten.Ya ya, ne demezsin der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Tekrar binanın ön tarafına gelince az önce onu beklediğim ağacının altına doğru ilerledik. Bankın yanına gidince eli elimden çekildi.

"Sen burda bekle beni, 10 dakikaya geliyorum ben."

Başımı hızla aşağı yukarı sallayıp banka oturdum. "Tamam."dedim uslu uslu.

Yine güldü. Sonra ise dudağını dişleye dişleye geri döndü. Ama iki adım atmıştı ki durup tekrar geri döndü."Sakin bir yere gitme. Kaçma bak." dedi işaret parmağını hafifçe bana doğru sallayarak.

Gülerken göz devirmek mecburiyetinde kaldım. "Saçmalama Murathan."

İyi dermiş gibi kafasını aşağı yukarı salladı. Gidiyordu ki tekrar durdu. Yine bana döndü. "Biri yanına gelirse falan direkt ben Komutan Karakurt'un sevgilisi Gökçen de ha."

Yiaaaa sevgilin miyim gerçekten...? diye eriyik eriyik sordu sol melek. Haklıydı. Bende şu an o konumdaydım.

Bu sefer istemsizce güldüm. "100'e kadar da sayayım mı?"

"100 olmadan gelirim. Gitme sakın bir yere." dediği gibi hızla arkasını döndü ve seri adımlarla ilerlemeye başladı. Arkasından bakarken içli bir nefes verdim.

Vay benim başıma gelenler vay. Şu an kulaklarımda yankılanan 'birisine birisine aşık oldum birisine rastlamak çok zordur böylesine' şarkısını askeriye çalmayacağına göre beynim yine iş başındaydı.

Yaktın bizi be Kepçük.

İçli bir nefes verip önüme döndüm. Ama döner dönmez önümden geçen askeri üniformalı taş gibi hatunları görünce nefesim biraz götüme kaçtı. Bu neydi lan? Yürüyüp ilerlerken arkalarından bakakaldım. Üç taneydiler. Üçü de bordo bere takıyordu. Ve üçü de... Güzeldi...

Askeriyeye de güven olmuyor lan bu devirde. Hale bak.

"Sanırım buraya daha sık gelmemiz gerekecek..." diye homurdandım huysuzca.

"Gökçen Hanım." diye çok tanıdık bir ses duyunca bakışlarımı yanıma çevirdim. Aybüke tepeme dikilmiş merakla bana bakıyordu. Onu ilk defa askeri üniforma içinde görüyordum. Valla baya havalı duruyordu. Ve güzel. Bu kıyafeti giyen herkes level mı atıyordu lan?

Gerçi Aybüke zaten hep havalıydı ya... Neyse.

Tepemden vuran güneş yüzünden gözlerim kısılnca başımı kaldırıp bakamadım. O ise bunu anlamış olmalı ki yavaşça yanıma oturdu. "Ne işiniz var burada?" dedi. "Bir sorun mu var?"

Tabi herkesin beyninde sorun ve bela kelimeleri ile eşleştiğimden...

"Yoooo." dedim hemen. "Murathan'ı kaçırmaya geldim."

Tebessüm etti. "Güzel şaka."

"Şaka olduğunu kim dedi? Cidden Murathan'ı işten almaya geldim." Bu noktada bir yağ misali yine eridik. "Biraz takılacağız dışarıda..."

Yok artık der gibi bir ifadeye büründü. "Komutanım bu saate işten mi çıkacak yani? Şaka yapıyorsunuz.. "

Bu ifadesi beni güldürmüştü. "O kadar mı ciddiyetsizim gözünde be Aybüke?"

"Yok da..." dedi ne diyeceğini bilemez bir şekilde. Minik bir duraksamanın ardından yönünü tamamen bana çevirdi. "Bir dakika. Yoksa siz gerçekten..."

Güldüm. Ama bir tık utanmıştım. O yüzden gülerken bakışlarımı ellerime eğip saçma bir şekilde parmak uçlarımla oynadım. "Eee oldu bir kaç bir şey tabi..."

Güldü. Evet. Ciddi ciddi gülme sesi geldi kulağıma. Zerre beklemiyordum ama Allah'tan daha önce gülerken görmüştüm de çok şok edici bir görüntü olmamıştı bu. Görüldüğü kadar sert ve soğuk değildi. Hissedebiliyordum.

"Ben de diyorum Murathan komutanım neden sabahdır herkese selam veriyor." diye kendince bir çıkarım yaptı.

Bu sefer ben de güldüm. Murathan ve yumak yumak siniri millette nasıl kabullenilmişse adam normal bir insani eylem yapınca herkes şok olmuş.

"Hayırlı olsun o zaman." dedi hafif imalı bir sesle.

Güldüm. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Hiç şaşırmadın." dedim soru sorar gibi.

"Beklenen bir şeydi. Neden şaşırayım?"

Herkesin de ağzında aynı laf. Ayşegül ve Bilge bile zerre şaşırmamıştı. Dışarıdan bu kadar mı kaçınılmaz duruyorduk lan?

Bir kaç saniye sessiz kaldık. Ama fazla dayanamadım. "Eeee, sende ne var ne yok?"

"Ne olsun?" dedi umursamazca. "İş, güç..."

"Köyler sensiz çok sıkıcıydı." diye bir itirafta bulundum.

Güldü. Hem de ilk defa gördüğüm çocuksu bir gülüşle. "Gerçekten mi?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Diğer gidişinize inşallah burada olurum o zaman."

"İnşallah." dedim hemen. Aklıma gelen yeni bir şeyle yönümü tamamen o çevirip, "Ha bu arada..." dedim. O da hemen bana döndü. Ben ise devam ettim.

"Biz, bizim kızlarla arada bizde toplanıp kendimizce eğleniyoruz. Kızlar dediğim Duru, Ayşegül, Bilge falan yani. Geçen seni de çağıracaktım ama biraz çekindim. Ama gelecek eğlenceden kaçışın yok haberin olsun."

Anında yüzünü ekşitti. "Ne bu? Altın günü falan mı?"

"Saçmalama Aybüke. Kızlarla öyle toplanıyoruz işte. Tekrar ediyorum. Gelecek sefere sen de bizdesin.

Yüzü hala ekşiydi."Bu söylediğiniz şey hiç sevmediğim şeylerde zirveyi çeken bir aktivite Gökçen hanım."

"Hadi ama ya..." dedim son heceleri uzatarak. "Kız kıza takılıyoruz işte."

"Hem cinslerim ile pek iyi anlaştığım söylenemez. Sizin kafalardan anlamam ben. Bozarım yani ortamı. Hiç rahatsızlık vermeyeyim."

"Ay napcaz sanki Aybüke!?" diye artık dayanamayarak isyan ettim. "Cola içip,çekirdek çitliyoruz, neyimize ayak uyduramayacakmışsın? Arayacağım ona göre. Sakın ben arayınca teli kapatıp sonra görevdeydim deme bana."

"Güzel bir fikirdi oysa..." dedi çaresizce.

Umutsuz bir bakış attım. Sonra ise melül melül göz kırptırdım.

O ise oflayarak önüne döndü. "Murathan komutanım herkese dehşet saçarken size neden peluş ayı gibi şu an daha net anlıyorum..." Bakışlarımı sürdürünce dertli nefesi büyüdü. "Tamam."diye yelkenleri suya indirdi."Geleceğim."

Sırıttım."Aferin."

Yine tebessüm etti. "Ben kalkayım o zaman."deyip birden ayaklandı."Biraz işim var. Görüşürüz."

Gülerken başımı aşağı yukarı salladım. "Görüşürüz."

Tam arkasını dönüp iki adım atmıştı ki, "Gökçen Hanım?" diyerek yine bana döndü.

Evet dercesine baktım.

O ise önce bir durdu. "Yanıklara..." dedi sessizce. "Yani 2.derece yanıklara, ya da 3...Neyse işte,tam emin değilim. Krem dışında ne iyi gelir? Yani böyle çok acıyorsa...Yara olmamasına rağmen deriye dokununca bile acıyorsa...O acıyı ne hafifletir... Acaba?"

"Yaran mı var?" diyerek yerimde dikleştim. "Çok acıyorsa bakayım hemen."

"Yok ben değil."dedi saçma bir hızla."Başka biri için sordum ben."

Düşündüm. En sonunda, "Sirkeli su."cevabını buldum."Sirkeli su iyi gelir. Ateşini alır. Ferahlatır. Sirkeli su ile hafifçe silinebilir yarayı ve deriyi."

Başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı. "Sirkeli su." diye tekrar etti beni."Tamamdır. Teşekkür ederim."

Tatlı bir tebessüm daha gönderdim."Önemli değil."

Aynı şekilde o da gülüp arkasını dönüyordu ki durdu. Anında tekrar ciddileşti. "Bu arada... komutanıma peluş ayı dediğimi kendisine söylemezsiniz değil mi?"

İşte buna kahkaha atardım ki atmıştımda."Ne zaman dedin?" dedim yalandan bir ciddiyetle. "Ben hiç öyle bir şey duymadım."

Doğru söze ne denirdi ki? Harbi bir peluş ayıydı salak. Ağzını yidiğim.

Güldü. Sonra ise yüzünde aynı tebessümle teşekkür ederim der gibi bir baş hareketi yapıp yanımdan uzaklaştı. Dimdik yürüyor, ayakları yere son derece sağlam basıyordu. Sanki dünyaya ben buradayım, ben bu dünyaya ayak basıyorum, ben buradan geçiyorum deyip kafa tutar gibiydi her adımı. Arkasından istemsizce hayran hayran baktım ve Süleyman'a hak verdim.

Erkek olsam ben de buna vurulmuşum valla.

Peki Murathan senin neyine vuruldu acaba? diye çok sağ olsun fitneyi içime saldı sol melek.

Cebimden telefonumu çıkarıp önce saate baktım. Murathan gideli 7 dakika olmuştu daha. Biraz daha beklemem gerekecek sanırım. Ekran yansımasından tipimi kontrol ettim. "Ne demek neyine vuruldu?" dedim ekrana doğru. "Şu güzelliğime bak! Adriana Lima bir ben iki resmen. İmkan olsa ben bana vurulacağım. Benden iyisini mi bulacaktı o goril. Maşallah bana." İki kere tükürdüm aynaya doğru. "Valla kendime nazar edeceğim ha. Ekran çatlamasa bari güzelliğimden..."

Keyifle kırkırdadım. Hatta o kadar keyifliydim ki, şu çay tabağını yiyebilirim diyen Kuzey Tekinoğlu gibi ben de şu bankı kemirebilirdim. Derken üzerime kocaman bir gölge düşünce bakışlarımı sağıma çevirdim. Murathan tepemde bana bakıyordu.

Bunu beklemiyordum. Tamam bekliyordum ama bu denli hızlı beklemiyordum. Baştan aşağı siyahtı. Siyah pantolon, siyah tişört, siyah deri ceket. "Oha!" dedim şaşkın şaşkın. "7 dakika oldu daha. Hangi ara hazırlandın sen?"

Işınlanmayı mı buldu manyak ne?

Ciddi duruşunu bozmadan elini bana doğru uzatıp tutmam için parmaklarını ileri geri salladı. İtiraz edecek değiliz. Yerimden ayaklanıp yavaşça parmaklarımı avucunun içine bıraktım. Sıkıca kavrayıp yanına çekti.

"Biz seri adamız kızım."dedim gururlu gururlu. "Ezelden bu yana mıymıntı olan sensin."

"Sensin be mıymıntı."diye huysuzlandım. "Asıl normal olan benim sen anormal derecede hızlısın."

"Aynen Pamuk." dedi buram buram aynen kokmayan bir sesle.

El ele askeriye çıkışına ilerliyorduk. Bize dönen bakışlar vardı. Farkındaydım ama umursayacak değilim ayol. Bir elim elinin içindeyken diğeriyle de kolunu kavradım. Çünküsü Pamuk olmak bunu gerektirirdi. Ama o halinden baya memnun gibiydi.

"Eeeee." dedim neşeli neşeli. "Nereye gidiyoruz?"

Durdu. Bakışları bana döndü. "Ne demek nereye gidiyoruz?" dedi çatık kaşlarla. "Beni dışarı sürükleyen sensin. Bana mı soruyorsun bunu?"

Flörtün ilk gününde de sinirlenmezsin be Kepçük...

Ben ise bu sefer olabildiğince net oldum. "Gelene kadar seni görmek dışında başka hiç bir şey düşünmedim..."

Önce bir baktı. Sonra çatık kaşları yavaşça düzeldi. Sağa baktı. Sola baktı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Sonra ise beklenmedik bir hızla bana döndü. "Yok mu şuralarda bir kıyı köşe?" dedi sağı solu bakışları ile tarayarak. Elimden çekip beni de ilerletti.

Güldüm. "Saçmalama Murathan. Silopi'yi gezelim mi? Geldim geleli hiç bir yerini doğru dürüst göremedim ben."

Çok şükür kıyı köşe fikrini unutmuştu. Tekrar ilerlemeye başladık. Tabi el ele...

"Nereyi gezebiliriz burada Pamuk? Cudi Dağı'na mı çıkacağız?"

Göz devirdim. "Başka bir yer yok mu bu şehirde Kepçük? Aklın fikrin dağda ha!"

"Başka yer yok." dedi. "Ne yapabilirim yani?"

"Hiç mi yok ya?" dedim çaresizce.

Önce bir sessiz kaldı. "Aklıma bir şey geliyor ama..." dedi çokta emin olamayarak. "Sakın gülme."

"Ne?" dedim heyecanla. "Ne? Ne? Ne?"

Tam çıkış kapısına gelmiştik. Asker selamı duran beş altı askere ve nöbetçilere başıyla selam verdi. Bir yandan da bana laf yetiştirme derdindeydi. "Bak gülersen daha tövbe dışarı çıkmam Pamuk."

"Lan önce bir söyle!" diye en sonunda yükseldim.

Durdu. O durunca bende durdum. Elimi bırakmadan yönünü bana çevirdi. Kehribarlar ve kıvrık kirpikler de bana asker selamını çakınca içimiz bir hoş oldu tabi. O ise önüme gelen bir saç tutamını geri itti.

"Kepçük'ün hep Pamuk'la yapmak istediği bir şey vardı." dedi sakince. "Yapamadı. Biraz içinde kaldı..."

Heyecanla kelimelerini bitirmesini bekledim. Sonra ise kendimi son derece çılgın bir aktivitede buldum.

"Ağğğğğ! LAN HIYAR! ELİNİN AYARINI SİKİM! YAVAŞ OLSANA!"

Karşısında böğüren Süleyman'a ters bir bakış daha atıp krem sürülü peçeteyi göğsündeki yanığa daha çok bastırdı Zülfikar.

Görev dönüşü olduğu için bu günlük izinliydi. Ama gidecek yer olmadığından el mecbur hepsi yatakhanelerine sıkışmış durumdaydı.

"ASIL BEN SENİN AKLININ AYARINI SİKİM!" diye bağırdı artık dayanamayarak. "Ne diye evin içinde bomba patlatıyorsun? Ayrıca madem acıya dayanıksızsın ne diye özel kuvvetlerdesin lan sen!? HAAA!?"

Süleyman ileri atılıp Zülküf'ün elinde gazlı bezi öfkeyle aldı. Yetmedi ense köküne okkalı bir sille savurdu. "Kaskına kurşun denk geldi diye 1 hafta rapor alan ibne bendim çünkü dimi, puşt?!"

Zülfikar yediği sille ile hafifçe öne sendelemişti ama darbeye alışık olduğundan matruşka misali tekrar geri doğruldu. "Bu mu lan konumuz? Ha bu mu?" Elini ileri uzatıp tekrar gazlı bezi alıyordu ki Süleyman hızla geri çekti.

"Siktir git. Pansuman yapmıyor tahta zımparalıyorsun sanki. Yaparım ben kendi pansumanımı."

Aybüke uğruna daldığı evden sayısız leşle çıkmıştı ama canı uğruna patlattığı küçük çaplı bombanın etkileri vücudunda şu an daha netti. Sol omuzunda ve karnının sağ boşluğunda bir el büyüklüğünde 2. derece yanık, sırtında ve kollarında ise yer yer kesikler vardı. Kesikler sorun değildi. Ama yanıklar için aynısını pek söyleyemiyordu.

"Asıl ben sizin sesinizin ayarını sikeceğim şimdi ama ha!" diye en sondaki ranzanın en üstünden kafasını huysuzca kaldırdı Barbaros. "İki saat kestirelim dedik içine ettiniz!"

"Üç saatir uyuyorsunuz komutanım..." dedi karşı ranzadan mırıldandı Aliş. Sakince telefonu ile uğraşıyordu.

"Gözümüzü kapattık diye sen bizi uyuyor mu sandın Alişşş?"

Aliş ise dertli bir nefes verdi. "Üç saatir horluyorsunuz komutanım..."

"Haklı çocuk." dedi Zülküf. "Sen de ayrı siktin beynimi. İçinde kaç çeşit hayvan var çözebilmiş değilim. Önce bir orangutan can çekişiyor, sonra bir bakıyorum bir kaplan bir zebra'yı boğazlıyor. Sonra bir bakıyorum azgın bir su aygırı dere yatağına iniyor..."

"Abartma lan!" dedi Barbaros gözündeki çapakları serçe parmağı ile alırken. "Et var burnumuzda. Ne yapalım?"

"Bir burunda en fazla kaç kilo et olur abicim ya?!"dedi Zülküf aresizce. Barbaros bunu da umursamadan ranzadan aŗađı atladı. Kıçını kaŗıya kaŗıya, paytak adımlarla tuvalete ilerledi.

Süleyman sırtındaki yaraya uzanıp kremi kendi sürmeye alıŗtı ama sağ karın boŗluđundaki yara sızlayınca öylece kaldı. Canı acımıŗtı ama yüzünü olabildiğince ifadesiz tuttu. "Emek nerede?"dedi. "Gelsin o sürsün şu kremi."

"Dıŗarıda. Ailesi ile görüntülü konuşuyor." dedi Aliŗ.

Süleyman bir dertli nefes daha verdi.

"Tamam lan gel."dedi Zülfikar. "Daha nazik olacağım hayatım. Merak etme. Kendini bana bırak sen."

"Lan hoŗt!"dedi Süleyman. "ek elini kolunu!"

Zülküf kocaman bir kahkaha atarken Süleyman hala ters ters bakmakla meŗgld.

"Aliŗ,al şu am rambosunu baŗımdan."dedi Alican'a doğru. "Valla elimde kalacak."

Aliŗ ben ne yapabilirim ki temalı çaresiz bir bakıŗ atarken Zülküf milli pezevenk glŗ ile oturduğu yerden ayaklandı. "Sizinle de hiç eğlenilmiyor ha!" dedi yalandan bir huysuzlukla. "Ben Barbom'un yanına gidiyorum. O daha eğlenceli. Senden iŗ çıkmaz daha bana."

Süleyman boŗ bir bakıŗ attı. "Derken?"

Zülküf'n dudaklarında yarım bir glŗ belirdi. "Aybüke diyorum...Baŗkan diyorum...Ne ettin ettin kaptın diyorum..." Her kelimedede neŗesi daha da katlanırken heyecanla Süleyman'ın sırtına sana helal dercesine bir sille aktı. Ve içinden geçeni diliyle de tastikledi. "Helal ossssuunnnn lan sanaaaa diyorummmmm!"

Sırtına yediği şamarla, "Ađđđđ!"diye iki büklüm oldu Süleyman. Derisinin kalan yerlerinde yara izi yoktu ama yine de sert dokununca acıyordu. Kırmızı bir yüzle Zülfikar'a dönüp hızlı bir tekme savurdu.

"Elini sikim Zülküf!"

Zülküf'n yüzünde bu sefer panik bir ifade belirdi. "Valla yanlıŗlıkla oldu kardeŗim. Çok acıdı mı lan?"

Süleyman acısını kontrol altına almak için burnundan bir nefes verdi. Yığitliğe bok sürdürecek değildi."Yok, tamam."dedi sakince. "İyim. ık git şu odadan artık Allah'ın aŗkına bak."

"Ben çıkayım da Aybüke mi gelsin yoksaaađđđđ?"dedi Zülküf ağız göz yayarak.

Bu sefer Süleyman'ın yüzünde anlamsız bir sırıtış belirdi. Aklına ateşlerin arasından çıktığı an Aybüke'nin ona doğru olan adımları ve endişeli yüzü gelince kalbi ağzından,hatta götünden çıkacak gibi oldu. Hele o attığı yumruk yok muydu o yumruk...

Bir yumruk ancak bu kadar güzel olabilirdi.

"Gelir mi ki lan?"dedi. "Gelmedi hiç..."

"Gelir,gelir."dedi Zülfikar kendinden emin bir şekilde. "Kıvama geldi diyorum. Güven sen bana. Bak en başından kaçan kovalanır demedim mi oğlum ben sana? Kendini geri çekince nasıl o çekildi sana. Evrenin kanunu bu. Dinleyin oğlum siz Zülküf abinizi."

Bu zamana kadar hiç Zülküf'ü dinlememişti ama haklıydı. Hatta ilk defa haklıydı.

"Yalnız siz içerideyken Aybüke komutanımı görmeliydiniz komutanım."dedi Aliş hevesle. "Murathan komutanımdan önce içeri koştu. Komutanım tutunca ise Süleyman içeride, bende gidiyorum diye bağırды. Zor tuttu Murathan komutanım."

Süleyman'ın sırıtışı büyüdü."Valla mı lan?"

Alican hevesle başını aşağı yukarı salladı.

Süleyman'ın sırıtışı ağzını yırtacak noktaya geldi. Zevkten mezdeke dönebilirdi.

"Eeee..."dedi Zülküf'e dönüp. "Şimdi ne yapayım? Geri mi durayım? Yoksa yine ters mi yapayım? Söz ne dersen yapacağım lan. Ne yapayım?"

"Hemen kendini salma abicim."dedi Zülfikar en bilgili haliyle. "Anında eski cıvık Süleyman mooduna geçip yapışma kıza. Az ağır duruşun olsun ki Aybüke başkan isteyince senin de gayet ciddi bir adam olacağını görsün. Ama çokta bokunu çıkarma. Gelmez başkan böyle işlere malum. Bu kadar yaklaşmışız hedefe, götümüzde patlamasın."

Süleyman ciddiyetle kafa salladı. "Tamam, ters yapmayacağım ama ciddi duracağım."

"Aynen öyle karşım."dedi Zülküf kelimeleri uzatarak.

"Murathan komutanımda durumlar ne acaba?"dedi Aliş merakla. "Bugün keyfi baya yerindeydi." Sırıttı. "Bana günaydın bile dedi abi."

"O her türlü yolunu bulur oğlum.Koskoca komutan Karakurt. Elinden kim kaçabilmişse Gökçen hanım kaçacak?"dedi Zülküf."Ki gerçekten kaçamamış. Yaklaşık yarım saat önce karargahtan el ele ayrıldıklarına dair duyumlar aldım."

"Valla mı?" dedi Alican heyecanla.

Süleyman ise etkilenmişti."Komutanıma bak be... Bilseydim en başından ondan akıl alırdım ha."

"Senin işin de tamam komutanım. Artık dertlenmenize gerek yok bence."dedi Aliş gülerek.

Zülfikar ise bu durumdan aşırı keyif almış gibiydi. "Murathan komutanım ve Sülü'de elden çıktığına göre geriye kaldı mal kırması kardeşim Barboooooğğğğğ."dedi kelimeleri uzata uzata.

"Ne var?"diyerek Barbaros havluyla yüzünü hunharca silerken içeri daldı.

Zülküf sıırttı. "Nasıl da biliyoooo kendini?"

Herkes sırtırken gülemeyen tek kişi Barbaros'du. Hızla havluyu Zülküf'ün yüzüne savurdu. "Siktir git lan ordan. Beni konuşturup vakit kaybettirmeyin. Şurada bir günlük iznim var. Bilge'min yanına gideceğim.Burnumda tıttı kurban olduğum."

"Bizsiz mi lan?"dedi Zülküf ihanete uğramış gibi elini kalbinin üstüne atarak.

"Tövbe daha sizi almam yanıma."dedi Barbaros hızla üzerine gri bir tişört geçirirken. "Hepinizi bir araya getirsem Metecan'ın bir götünün yanağı etmezsiniz." Hızla pantolonunu da giydi. Sonra dolabın içine uzanıp cüzdanında kalabalık etmesin diye en üste bir kutunun içine attığı bütün bozuklukları aldı. Hızla cebe attı.

Metecan'ın yanına boş gidemezdi.Yoksa mazallah böbrek bırakıp çıkabilirdi.

"Sende akıl yoksa biz ne yapalım abicim."dedi Zülfikar. "Gitmiş kıza amelde mezhebini soruyorsun amına koyim." Şiddetli bir kahkaha attı. "Son nefesime kadar buna güleceğim sanırım."

Şiddetli bir kahkaha daha.

Barbaros yılmış bir bakış attı. Ne kadar söverse sövsün susmayacağını bildiğinden göz devirerek önüne döndü. "Bana bulaşma abicim. Ben kendi işimi kendim hallederim. Kurban olayım sen daha bana akıl verme."

"En son Sülü'de öyle diyordu ama eninde sonunda bak nasıl benim dediğime geldi."dedi Zülküf keyifle. Elini kaldırıp bir daha Süleyman'ın sırtına şamarı çaktı. "Koçum Sülüman."

"Ağğğğğğ!"diye bağırđı Süleyman. Hızla ileri uzanıp tam Zülküf'ün götüne sağlam bir tekme daha savuruyordu. "LANNNNN SİKİCEM BELANI ARTIK LANNNNN!"

Ama Zülfikar hızlıydı. Bu tekmeden de yine ani bir refleksle yırtmıştı. "Çok pardon kardeşim." dedi acılı bir ifadeyle. "Allah seni inandırsın bu da yanlışlıkla oldu."

"Bi siktir git artık şu odadan." dedi Süleyman acıyla yerinde kıvranırken.

Zülfikar tabii ki bu feryadı ciddiye almamıştı. "Ne olursa olsun." dedi abartılı bir özgüvenle. Hafif kızıla çalan sarı saçlarını geri itti. "Ne dersiniz deyin oğlum. Hepiniz en sonunda kadınlar konusunda benim lafıma geliyorsunuz. Bak Murathan komutanıma. Üslubu düzelt dedim. Düzeltti. Hopppp! Gökçen hanım yanında. Bak Sülü'ye. Kaç dedim. O gelir dedim. Kaçtı. Hopppppp! Aybüke başkan peşinde. Eninde sonunda sen de bana geleceksin be Barbo."

"Yav he he..." dedi Barbaros dolap kapağındaki aynadan tipini ve saçlarını düzeltmeye çalışırken.

Derken ortamda bir telefon sesi yükseldi. Çalan Zülfikar'ın telefonuydu. Elini cebine atıp telefonunu çıkardı. Dudaklarında keyifli bir tebessüm belirdi. "Bakın." dedi telefonun ekranını time çevirerek. "Bir kadın daha benden ayrı kalmaya dayanamayıp beni arıyor..." Güldü. Sonra ise telefonu keyifle kulağına götürdü.

"Nur'ummm!" dedi neşeyle.

Karşıdan cırtlak bir ses yükseldi ama dışarıdan tam anlaşılmıyordu. Zülfikar'ın neşeli gülüşü hafifçe soldu ama çaktırmadı. Tekrar toplardı. "Tabi ki isminin Gizem olduğunu biliyorum hayatım." dedi. "Gözümün nuru anlamında dedim ben onu."

Ses yine cırladı.

Zülfikar'ın gülüşü iyice soldu. "Gizem'de mi değil adın?" dedi düşünceli düşünceli. "Allah allah..." Düşünceli adımlarla odanın çıkışına ilerlemeye başladı. "Hande miydi yoksa?"

Ses daha çok cırladı.

"Cansu?"

Ses iyice şiddetlenince telefonu kulağından geri çekip yüzünü ekşitti. Sonra el mahkum tekrar kulağına götürdü. "Bebeğim ben şimdi bir çatışmaya gidiyorum. Dönüşte arayayım seni olur mu? Aynen ben de seni seviyorum. Aynen. Aynen canım. Benden de senin anana selamlar. Aynen bebeğim." dediği gibi hızla telefonu kapattı. "Neydi lan bu kızın adı?" dedi telefonun ekranına bakarken. "Canan mıydı?"

Düşünceli düşünceli odadan çıkıyordu ki Alican, "Komutanımmmmmm!" diye bağırarak ranzadan aşağı atlayıp peşine koştu.

"Bana kahverengi ceketinizi verir misiniz? Dışarı çıkacağım."

Zülfikar bu feryadı duymamıştı bile. "Lan neydi bu kızın adı Aliş?" dedi koluna yapışan Alican'a dönerek.

Alican düşündü. "Müge olabilir mi komutanım?"

Zülfikar'da düşündü. "Olabilir mi lan?"

"Alayım mı ceketinizi komutanım?"

"Hayır."

"Hale olabilir mi komutanım?"

"Bilemiyorum...Nalan mı?"

"Alayım mı ceketinizi komutanım."

"Hayır dedik ya lan!"

"Kızla buluşacağım be komutanım. Lütfen alayım."

"Hangi kız?"

Alican ciddileşti. "Size adını demem."

"Niye lan? Pezevenk miyim ben?"

Alican gelecek olanı sezip ışık hızında Zülfikar'ın kolundan çıkıp koşarken, Zülfikar peşinden şiddetle bağırdı. "KAÇMA GEL BURAYA ALİŞŞŞŞŞ! SİKTİM ŞİMDİ BELANİ! NAH SANA CEKET,İBNE!"

Sesler bu şekilde uzaklaşırken Barbaros'da tipinde son dokunuşları yapıyor, diğer yandan 'sabunu koydum legene, gör başıma ne gele' diye keyifli bir Erzurum türküsü mırıldanıyordu.

Bir serçe parmağını diline sürdü. Birde işaret parmağını. Sonra ise birini bir kaşına diğerini diğer kaşına yapıştırıp ciddiyetle düzeltti gür, siyah kaşlarını.

"Ben de çıkıyorum gardaşım."dedi hızla yataktan çıkarken. "Hadi Allah'a emanet."

"Haydi rast gelsin."dedi Süleyman sırtarak. Aynı şekilde Barbaros'da sırttı. Ama adımları yavaşlamadı. Türküsünü mırıldana mırıldana seri adımlarla o da odadan çıktı. Birkaç dakika sessizliğe bürünen odada hareketsizce durdu Süleyman. Derin bir nefes verdi. Artık güçlü durmasına gerek olmadığına kanaat getirince acılı bir ifadeyle kıvrandı yerinde.

"Ananı avradını!"dedi acılı acılı. "Yanıyorum lan!Offff!"

Yatağında yan döndü. Götü bile acıyordu. Götü bile yaktığına inanamıyordu ama valla az biraz yanmıştı yani.Allahtan ön ganimetlere bir şey olmamıştı. Şükürler olsun. Acılı bir ifadeyle yerinde kıpraştı. Az önce Zülfikar'ın elinden alıp yatağın üstüne savurduğu kreme uzandı eli. Alıp parmağının ucuna birazcık sıktı. Sonra ise her zerresi acımasına

rağmen kolunu arkaya uzatıp sırtındaki yaraya krem sürmeye çalıştı. Ama malesef ki olmuyordu. Dudaklarından bir inilti daha kaçarken gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Bir kaç dakika öyle bekleyip acısını dizginlemeye çalıştı.

"Ver şu kremi. İyice yara edeceksin yoksa." diye yanından yükselen sesle hızla gözlerini araladı.

Bu ses? LANNN!

Hafif şaşkın bakışları sese döndüğünde ise yanılmadığını anladı. Aybüke tam tepesindeydi... Elinde bir şeyler daha vardı ama şu an gözü kara saçlar ve gözlerden başka bir şey görmüyordu.

O mal olmuşcasına göz kırptırırken Aybüke uzanıp elinden kremi aldı. Yüzüne asla bakmadan önünden ilerledi ve sırtının dönük olduğu tarafa doğru yatağın ucuna yavaşça oturdu. Elinde tuttuğu bir kap dolusu sirkeli su ve gazlı bezi yatağın üstünde bir köşeye dikkatlice koydu.

Süleyman şoku atlatınca hızla ona döndü. Ama başı önünde, tam da önünde krem kapağı açan silüete bakarken daha çok şaşırdı. İdrak yollarıda mı yanmıştı yoksa uyanırken Aybüke halüsinasyonu görmeye mi başlamıştı artık?

"Bakma mal mal."dedi Aybüke sakince. Sonra ise başını önünden kaldırdı. "Hadi."

Ama Süleyman mal mal bakmaya devam etti. "Ne?"diyebildi en son.

"Dön arkanı Süleyman."

"Niye döneyim arkamı?"dedi Süleyman daha büyük bir mallıkla. "Ne yapacağız?"

Aybüke göz devirdi. "Bir şey derdim de..."dedi ters ters. "Neyse..." Ters bakışları karın boşluğundaki yaraya takılınca çatık kaşları yumuşadı. Önüne düşen bir kaç saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp yanığa doğru eğildi. "Yanıklar dışında derin de yanıyor mu?"dedi dikkatle yaraya bakarken.

Süleyman yandan en sevdiği çehreye bakarken içli bir nefes verdi. "Valla yanıyor..."dedi bu içli halini sesinede yansıtarak. "Her yanımda cayır cayır yanıyor hemde..."

Aybüke cevap vermedi. Hatta kafasını kaldırıp bakmadı bile ama dudağının kenarında oluşan anlık yarım gülüşü Süleyman görmüştü. Vallaha da görmüştü. Billa da görmüştü. Lakin ciddiyetini toparlamalıydı. Hemen salmamalıydı. Ne demişti Zülküf; Ciddiyeti koru. Aynen. Korumalıydı.

Ama Aybüke'nin sıcak parmak uçları Şu an tenine dokunurken ciddiyetin ebesini gundiklerlerdi.

Yaranın kenarlarına narince dokundu Aybüke. Sonra ise krem kapağını tekrar geri kapattı. Yanına uzanıp getirdiği gazlı bezi aldı. Sirke dolu kaba gazlı bezi sürüp sıktı. Sonra ise tekrar yaraya uzandı.

"O ne?"dedi Süleyman.

Aybüke nazik hareketlerle bezi yaraya sürttü. "Sirkeli su. Acısını hafifletir. Acırsa söyle."

"Acımaz."dedi anında ama bunu der demez Aybüke hızla bezi yarasının üstüne bastırınca acıyla böğürdü. "A      !"

Bu b ğ rt  karşısında sadece umutsuzca bakabildi Aybüke. "Aynen."dedi sakince. "Baya acımıyormuŐ."

Acısına rağmen hafifçe sırttı Süleyman. "Senin elinden acı bile tat..."diyordu ki durdu.

Ciddiyet...Ciddiyet... Hemen salma. Kolay olma Süleyman.

Anında bu ciddiyet kararını yüzüne yansıttı. "Neyse..."dedi bakışlarını kaçırarak. "Hiç demedim say bunu." Kendini biraz geri çekti. "Yardıma ına gerek yok. Benimle uđraŐmana da gerek yok. Emek gelir birazdan. O sürer kremimi."

Aybüke önce sessiz kaldı. Sonra ise derin bir nefes verdi. Elini zerre acımadan Süleyman'ın omuzuna bastırıp sırtını kendine çevirdi.

Süleyman ise bu hazırlıksız hamle karşısında yine acıyla böğürdü. "AYB KEEEEE!"

"Bir insanın beyinsiz yaŐayabileceđinin en büyük kanıtı sensin Süleyman."dedi ters ters. Bir sirkeli bez daha hazırladı ve zerre acımadan sırtındaki yaranın üzerine yapıştırdı.

"Bırak o zamannnn     !"dedi Süleyman acı içinde kıvranırken. "Ne diye beyinsiz bir insanın yarasına sirke basıyorsun?" Aybüke elindeki bezi yaraya daha çok bastırınca dişlerini sıktı. "Ayrıca harbi sen yarama ne diye sirke basıyorsun? Niyetin beni öldürerek kurtulmak mı?"

"Sen dururken seni öldürmeye başka birine gerek var mı? Sen kendi kendine yetiyorsun zaten." Bezi geri çekti. Ters hareketlerle yandan kreme uzandı. Alıp açtı ve bu sefer daha nazikçe kremi sürmeye başladı yaraya.

Birkaç dakika ikisi de konuşmadı. Krem sürme işi bitince Aybüke sessizce mırıldandı. "Bandajı ver."

İleri uzandı. Baş ucundaki komidinin üstünden bandajı ve bandı aldı. Yüzünü dönmeden arkaya uzattı. Aybüke ise hemen ona uzanan eşyaları

alıp tekrar işine koyulmuştu.

"Aybüke..."dedi en sonunda Süleyman.

Aybüke bu ismin kendine ait olduğunu belirten bir mırıltı çıkardı.

Süleyman'ın dudaklarında ise heyecanlı bir tebessüm belirdi. Nasıl belirmeyecekti ki. Aybüke'nin elleri şu an tenine değiyordu...Yaralarına merhem sürüyordu...Aybüke yaralarını görüyordu...

"Korktun mu sen benim için?"dedi. Sesinde merak ve heyecanlı bir tını vardı.

Aybüke'nin sırtındaki elleri durdu. Cevap vermeden öylece kaldı. İnkâr edemezdi. Korkmamıştı. Korkudan aklı çıkmıştı. Cevap vermedi. Kendi de bu hissettiği saçma şeyden aşırı şaşkın, hatta şu an burada olduğu için bile aşırı şaşkın olduğundan sessizliğine sığındı.

"Bu bir evet mi?"dedi Süleyman yine.

Bu sefer derin bir nefes verdi. "Bir daha sakın benim için böyle bir salaklık yapma."dedi net ve sert bir sesle. "Ben kendimi her türlü kurtarırım. Sen kendini hayatta tut yeter."

Süleyman ise bu sefer sakınmadı. Ciddi falan durmadı. İçinden geçeni yine anında dilinden bıraktı. "Benim hayatta kalabilmem için sen de hayatta olmalısın Aybüke...Sen yoksan... Ben de yokum..."

Aybüke sessizce yutkundu. Sakince dudaklarını ıslattı. Anlamsız ama sıcacık bir duygu her zerresini sarmıştı. Rahatsız olmalıydı bu sıcaklıktan. Rahatsız olmalıydı ona sevgiyi hatırlatan her eylemden. Ama olmadı... Oysa o seilmeyendi. Seilmeyecek olan...

Ya da o öyle sanıyordu.

"Dön önünü..."dedi sessizce. "Karnındaki yanığı da kapatalım."

Süleyman hemen ona söylenen şeyi yaptı. Önüne döndü. Ama acıyan ve yay gibi gerilen derisi yüzünden yüzü hafifçe buruşmuştu. Bunu gören Aybüke'nin de yüzü istemsizce kendi canı acımış gibi büzüşmüştü.

"Çok yanıyorsa hastaneye gidelim. Gökçen Hanım baksın bir."

"Gerek yok."dedi Süleyman."Geçer iki güne."Bakışları kesişti. Bu sefer Aybüke ters bakmıyordu. Bakışları son derece normaldi. Ve ılık... Bu bakış Süleyman'da mal mal sırtıma isteği uyandırıp kalbini şaha kaldırsa da ifadesini korudu. "Aşkına inanmadığın bir adam için fazla endişelisin..."dedi imalı imalı.

"Sen de senin zeka seviyende bir beyinsiz için fazla cesur."dediği gibi Aybüke eline aldığı bandajı lap diye karın boşluğunda ki yaranın üzerine yapıştırdı. Ve ekledi. "Şimdi kes artık sesini."

Süleyman yine acıyla iki büklüm oldu. Ama Aybüke omuzundan tutup sertçe geri itince el mecbur doğruldu.

"Bize anca tersin olsun..."dedi acılı bir sesle dişlerini sıkı sıkı. "Başkalarına neşen bol ama maşallah."

Aybüke derin bir nefes verdi.Yandan ters bir bakış attı artık acıdan kıpkırmızı olan Süleyman'a. Bakışları kesişince ise hızla önüne eğdi bakışlarını. Ya sabır der gibi bir kafa hareketi yapıp yandan bandı alıp yarayı bantladı. Dudaklarını ıslattı. Dişlarni dudağına geçirdi. Dilinin ucuna gelen şeyleri söylememek için kendiyile yoğun bir savaş verdi ama en sonunda kelimeler istemsizce döküldü dudaklarından.

"Ahmet akademiden arkadaşım...Çok eski bir tanıdık yani.Bir konuda yardıma ihtiyacı vardı. Ben de yardım ettim. Teşekkür ediyordu.O,eşi ve çocuğı adına..." Bunları söylediğı için dişlerini diline geçirmek isteğı ile doldu taşı. Ne diye açıklama yapıyordu sanki?!

Kendine olan öfkesi ile hızla yerinden ayaklandı. Tekrar kaşlarını çattı. "Yani daha fazla götünden element uydurup benim canımı sıkma Süleyman." dedi ne diyeceğini bilemeyip. En iyi yol öfkesine sığınmaktı. Bakışlarını hızla kaçırıp arkasını döndü. Sert ve seri adımlarla odadan çıktı.

Peşinden bakakalan Süleyman ise önce boş boş göz kırptırdı. İki günde üzerine fazla geliniyordu. Acıdan değil şoktan öteki tarafa gidebilirdi.

Dün Aybüke onun için endişelenmişti.

Bugün ise yarasını sarmıştı.

Az önce ise bir açıklama mı yapmıştı?

Dudaklarında ondan bağımsız bir gülüş belirirken elini ağzına kapattı. Kalbi harbi harbi götünden çıkacak gibiyken eliyle ağzını sıkıp gülüşüne engel olmaya çalıştı ama baya zordu. Elini ağzından çekti. Otuz iki diş sırttı. Yetmedi oturduğu yerden heyecanla ayaklandı. İki ranza arasında heyecanla ileri geri gidip geldi.

"Abi sürdün mü kremleri? Sürmediysen gel yapayım pansumanı."diyerek içeri Emek girince heyecanlı bakışlarını ona çevirdi.

"LAAANNNN????!"diye birden kükreyince Emek öylece kalıp iki adım geriledi.

"Sürdüysen sürdüm de abi..."diye mırıldandı ürkekçe. "Ne kızıyor?"

Süleyman ise kocaman bir gülüş saldı ortama. Emek'in boş bakışı büyürken heyecanla Emek'e doğru koştu. "O sürdü lan! O sürdü! Bana dokundu lan! Açıklama yaptı lannnnn! Evli o dedi lannnnn!Çocuğı bile varmış lan. ALLAHHH BAĞIŞLASIN LANNN!"

Emek mala bakar gibi bakmaya devam ediyordu ama Süleyman artık kendini tutabilecek gibi değildi. Koştı. Bütün oda da koştu. Yetmedi Emek'e sarıldı. Yarası acıyınca söverek geri savurdu. Sonra tekrar koştu. Koştı. Önüne gelen herkese sırttı. İçindeki neşe ve heyecanı gördüğü herkese bulaştırana kadar bu döngüye devam etti.

Ta ki Tuğrul Binbaşidan yükselen 'dingonun ahırımı lan bura' yükselişini duyana kadar.

Etrafa boş bir bakış attım. Ağaçlar, çay içen insanlar, gülen insanlar, koşturan insanlar ve çocuklar. Boş bakışlarım yavaşça yanımdaki Murathan'a kaydı.

Durdum. Bekledim. Yutkumdum ve en sonunda şöyle diyebildim. "Kepçük Pamuk'la bisiklete mi binmek istiyordu yani?"

Bakışlarını sağını solunu kontrol ettiği bisikletlerden bana çevirdi. "Ne var?" dedi sırtık sırtık. "Sen ne bekliyordun?"

Yani pek bir şey beklemiyordum ama bunu da hiç beklemiyordum.

Bir parkdaydık. Silopi'deki tek büyük park. Ve Murathancığımın içinde kalan en büyük hayali olan Pamukla bisiklet sürme eylemini gerçekleştirecektik. Ki bu arada böyle hayalleri olduğunu küçükken zerre çaktırmadığını, ne zaman bisiklet binelim diye yanına gitsem kıcıma silleyi çakıp beni eve yolladığını belirtmek isterim.

Benim bisikletin sağını solunu kontrol etmeyi bitirmişti. Direksiyonu bana doğru çevirdi. Ben tutunca ise hemen yanımda ki kendi bisikletine yöneldi.

"Niye buna bu kadar şaşırdın anlamadım." dedi. "Oysa gülüp iki saat dalga geçersin sanıyordum."

"Ne zaman bisiklet binelim diye yakana yapmışsam kıcıma vura vura beni kovduğun için böyle bir hayalin olduğuna inanmakta zorluk çekiyor olabilir miyim?" diye net bir itirafta bulundum.

Güldü. Hızla kendi bisikletine bindi. "İpten boşanan deli dana gibi sürdüğünden dolayı bir yerine bir şey olacak korkusuyla yanımdan kovuyor olabilir miyim?" diyerek ona kendi açıklamasını yaptı.

Doğruydı. Gerçekten öyle sürerdim. O yüzden babam ve annem bile ben ne zaman bisiklete binsem peşimden koşarlardı. Daha sonraları İzmir'de de bol bol uçup kol kırmışlığım vardı. Ama bu konuda şüphesiz en büyük çileyi yine Murathan çekmişti.

Önce öğretmek için çebelleşmişti. Kesik kesik hatırlıyordum da kavga dövüş derken baya zor olmuştu bu süreç.Sonra ben hızla sürerken peşime koşmak,durdurmaya çalışmak için cebelleşmişti. Sayısız defa yere yapışıp kafa,göz,diz yardığında ise sümüklerimi silip,zırlayan beni sırtında eve taşımakla uğraşmıştı.

Şimdi düşününce o da bisiklet sürmek isterdi. Mavi bir bisikleti vardı. Hergün sağını solunu silerdi. Ama o bisiklete binince ben de binmek istiyorum diye peşinden zırladığımdan mecbur binemezdi.

İkimiz de sürmek istedik ama ben benim yüzümden binemezdik. Yani sonuç olarak her bok yine benim başımın altından çıkıyordu. Demek aslında o da benimle sürmek istiyordu ha...

"Demek o zamanlar benimle bisiklet sürmek istiyordun ha..?"dedim imalı imalı sırtarak. "Bilseydik daha yavaş sürerdik be Kepçük."

"İnadıma daha deli sürerdin. Yeme şimdi beni."dedi ciddi ciddi.

Bu çıkarımı beni daha çok güldürmüştü. Doğru. Bu da yaşanırdı. Maşallah her çıkarımı da nokta atışıydı.

"Umarım hala öyle sürmüyorsundur?" dedi. "Yoksa sürmeyi unuttun mu?"

"Saçmalama lütfen."dedim teessüf ederim der gibi. Hızla çantamı bisikletin ön sepetine attım. Tek hamlede bisiklete atladım. Dengemi sağladıktan sonra pedallara basıp hızla ilerledim. "Hadiiii bakalım Kepçükkkkk!" diye bağırdım hızla ilerlerken. "Kaybeden dondurma alır."

Tam en neşeli halimle, huzur içinde ilerliyordum ki yanımdan tsunami misali bir şey geçince resmen bocaladım. Direksiyon hakimiyetim bile kaydı.

O neydi gıs?

Hızla cereyan eden olayı idrak etmek adına bakışlarımı önüme çevirdiğimde ben yarı yola gelmeden yolun bitimine giden Murathan'ı görmemle ağzım beş karış açıldı. Kusura bakılmasın ama yok ebesinin amı!

Şokla açılan ağzıma rüzgar vurunca mecbur çenemi toparlamak zorunda kaldım. Adama bak lan! Çüş! Işınlanmayı buldu. Işık hızı bile şu an kenarda şok ile izliyordur bu manzarayı. Hala hızla ilerlerken geri bakıp sırtınca bende balata biraz koptu tabi.

Bakışlarımı karartım. Bunu sen istedin Kepçük kişisi.Kabusun olicimmm...Ters bir bakış atarak sürüşümü hızlandırdım. Olabildiğince zorladım bacaklarımı. Ama salak bordo goril kişisine yetişmek ne mümkündü?

Ağzını gırdığının herifi!

Biraz da olsa yetişmiştim.Çünkü yavaşlamıştı... Acının buruk tebessümü...

Dönüp yine bana bakınca dudaklarındaki yarım gülüşü büyüdü. Sonra ise benim ona yetişmemin imkansız olduğunu artık idrak ettiğinden olsa gerek kenara çekip durdu. Ben yanına gidip durunca ise kocaman bir kahkaha attı.

"Paslanmışsın be Pamuk. Ne olmuş sana böyle?"

Bisikletten inmeden hafifçe ona doğru eğilip koluna sağlam bir sille çaktım. "Eben oldu salak!" diye yükseldim. "Viyana ordusu mu geliyor peşinden? Ne bastın gidiyorsun?" Bir sille daha. "Ağzına vururum bak senin!"

"Ne yaptık şimdi lan?"dedi her silleyi gayet normal karşılayarak.

"Hile yapıyorsun.Eşit şartlarda mı yarışıyoruz sence?"diye terslendim. "Bordo beresin sen adi goril.Nefesi götümünden attım geride."Öfkeyle bir sille daha indirdim sırtına. "Salak!"

Bütün şamarları sakinlikle karşılamaya devam etti. Bu dev cüssede benim darbeler kapalı cama çakan sivrisinek etkisi yarattığından dolayı böyleydi muhtemelen. "Şartları eşitlemek için benim sürmemem lazım Pamuk..."diye homurdandı.

"Sürme o zaman."diye yine yükseldim. Tekrar yerimde dikleştim."Bak ben şimdi ilerleyeceğim. Ben şu karşıya geçene kadar sen sürmeden burada bekleyeceksin. Yanıma geldiğin an beni geçersen kulaklarını koparırım Kepçük!Duydun mu? Gerimden geleceksin."

"Yuh!"diye isyan etti. "Eee ama bu yaşta da mızıkçılık yapmazsın be kızım! Durmam ben geride falan.Sen hızlan."

"Anlamadım ne?"dedim 'ne dedin ne dedin sen' edasıyla. "Bir daha söyle bi bakim."

Bir şey söyleyemedi tabi. Uyuz olduğunu belirtmek adına dilini üst damağına sıkıştırdı. Sonra ise başını sağa çevirerek milli ya sabır işaretini ortama saldı.

"Sen nereye gidince gelecekmişim?"dedi en ters sesiyle.

Sırıttım. "Şu karşı direk."dedim parmağımla ilerimizdeki direği işaret ederek. Tekrar pedallara asılıyordum ki durdum. Aynı sırtık ifademle yana eğilip yanağına minik bir öpücük bırakıp geri çekildim. Suratındaki sinir harbi sekteye uğrarken ben cilveli bir bakış atarak tekrar geri doğruldum. Pedallara asılıp ilerledim.

"Asıl bu hileeeee!"diye bağırdı arkamdan.

Neşeli bir kahkaha atıp rüzgarın yüzüme dolan saçları geri atması için kafamı iki yana salladım.

Ama kendileri birden yanımda belirdi. Gülüşüm yarım kalırken ters bir bakış attım. "Ben karşıya geçmeden gelme demedim mi ben sana?Geri dur!"

Güldü. "Gerçekten şartlar eşit değil."dedi. Gülüşünde eğlenen bir tını vardı. "Öpüp kaçmak ağır bir hile.Dikkat dağıtıyorsun Pamuk."

Güldüm. Banane der gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Topla o zaman."

Daha da hızlandım. Bilerek yavaş sürdüğü belli oluyordu. İlla azar yemesi gerekiyordu yani gorilin. "Gel buraya!"diye bağırdı arkadan.

Neşeli bir kahkaha daha döküldü dudaklarımdan."Yakalayabiliyorsan yakala."

Tabii ki yakaladı.

Bir bordo bere biri ile takılmak harbi zordu... Ama hızlanmadı. Ben ne ayarda sürüyorsam o şekilde yanımdan ilerledi. Parkın etrafında neredeyse 5. turu dönerken ikimiz de gülüyorduk. Neşeli kahkahalarımız birbirine karışırken içim sıcacık oldu.

Kepçük ile oynamak...

Özlemiştim. Hatta iliklerime işlemiş bir hasretle özlemiştim.

Bir ben onu ,bir o beni geçiyordu. Şu an ise ben öndeydim. Geriye baktığımda gorilin salına salına gelirken bile bana yetişiyor olduğunu görünce ofladım. Tekrar önüme dönüyordum ki aynı anda duyduğum şiddetli bir sesle ne olduğumu bilemeden kendimi yerde buldum.Öyle ki neremi vurduğumu,nere vurduğumu anlamaya fırsat bile olmamıştı.

Hevesle başladığım her işin sonu...

Zaten bu yaşanmasa şaşardım.

Şoku atlatınca popomun üstüne düştüğüm yerden yavaşça doğruldum. Tekerleği dönen bisiklet yanımdaydı. Önümde ise yana devrilmiş plastik bir masa ve üstünden düştüğünden olsa gerek kırılıp sağa sola dağılan en az 6 tane karpuz vardı. Ya da daha azdı ama şu an biraz perişan olduklarından bana çok geliyorlardı. Ya da ben şu an kafa göz yarmıştım ve her şeyi çift görüyordum.

Umarım sonuncusudur.

"Gökçen!"dedi Murathan telaşlı bir sesle. Bisikletini tam yanımda durdurup indi. Hızla yanıma geldi. Ben mal mal ortama bakarken o iki elimi avucunun içine aldı. Telaşla sağıma soluma baktı. "Vurdun mu bir yerini? İyi misin?"

İyi idim. Şiddetli çarpmamıştım. Ayağım çarpmıştı masaya. Ama heder olan karpuzlara bakarken telaşla dudaklarımı dişledim. Murathan ise birden kollarını bacaklarımın altına ve sırtıma dolayıp bir pandaymışım gibi beni yerden kucaklayıp kaldırdı. Hemen kollarımı boynuna doladım. Muazzam bir bok yediğim için sıkı sıkı yapıştım hatta.

"Kırıldı..." dedim melül melül yediğim boka bakarak. Dükkan sahibi ağzıma sıçsa haklıydı.

"Görüyorum." diye cevapladı çok sağ olsun.

"Napcaz?" dedim panik bir ifadeyle bakışlarımı ona çevirerek. "Napcaz Kepçük? Gitti adamın bir sürü karpuzu?" Hızla sağa sola baktım başka gören var mı diye. Allah'tan burası biraz parkın dışında kalıyordu ve hava kararmaya başladığından etraf boştu.

"Hala deli dana gibi sürdüğüne inanamıyorum Gökçen." diye yükseldi. "Şu yaşta da mı rahat rahat binemeyeceğiz yani biz bu zıkkıma."

Çocuğun hayalini de batırdık iyi mi? Serdar Ortaç bile harbi harbi adam olurdu. Ben yeminler olsun olmazdım.

"Yaaa sana bakıyordum..." diye çaresiz bir açıklama yaptım.

Güldü. Salak baya baya güldü yani.

"Komik mi Murathan?!" diye çemkirdim anın gerginliğiyle.

Gülmeye devam etti. "Hoşumuza gitti belki. Ne var?" dedi geniş geniş.

Biz ne dertteyiz bunun ağza bak. Bakışlarım yine karpuz soykırımı yaşattığım alana döndü. "Napcaz?" dedim çaresizce. "Napcaz? Gidip özür mü dilesem sahibinden? Hala görmedi zaten. Zararı neyse karşılarım."

"Bence hala görmemişken hiç bulaşmayalım." dedi. "Buranın sahibi biraz aksi bir abimiz. Şimdi ters bir şey der. Ben kendimi tutamam. Daha fena bir soykırım yaşanır."

"Harbi mi?" diye sordum panikle.

Eee öyle der gibi bir yüz ifadesi yaptı.

Boynuna daha sıkı sarıldım. "Bir şey yap Murathan! Napcaz o zaman. Sen halledersin. Bir şey yap!"

"Sakın yine bordo beresin laga luga başlama." dedi ters ters. "Şu duruma ne yapabilirim sence?"

Haklıydı. Saçmalıyordum. Ne yapabilirdi ki? Yapılacak tek bir şey vardı. O da netti. Bir leş olan ortama baktım bir Murathan'a. O da bana baktı. Ben göz kırptırdım. O göz kırptırdı. Sanırım yapılacak tek şey vardı. Ve ikimizin aklından da geçen tek çözüm buydu. Her bok yemeden sonra Pamuk ve Kepçük'ün yaptığı klasik eylem...

"Güzel fikir."dedi bana bakarken."Bence de bunu yapalım."

İşte en sevdiğim olay. Konuşmadan anlaşmak...

Bu boku yiyen ben değilmiş gibi sırttım. Kucağından inmek için debelenince bıraktı. Hızla bisikletime koştum. Kaldırıp ön sepetten çantamı aldım. Cüzdanımdan 300 lira çıkarıp tekrar bisikleti yere bıraktım. Murathan devrilen masayı kaldırdı. Ben ise parayı masanın üstüne bırakıp üzerine sağlam kalan karpuzlardan birini bıraktım.

"300 yeter mi?"

"Çok bile."

Hızla bisikletlere geri ilerledik. "Bu kadar sese bu adam neden dışarı çıkmadı?"dedim bir yandan da dükkandan içeri bakarak.

"Kulakları ağır duyar onun. Büyük ihtimal uyuyor."

Canıma minnetti. "Sen nereden tanıyorsun?"

"Ben burada herkesi tanırım Pamuk."

Bisiklete binince,"Kaç, kaç, kaç, Kaççççç!" dedim panikle. Bisikletine bindi. Ben telaştan ilerlemekte zorlanınca arkadan bir güzel beni itekledi çocuğum bir de. Ve ışık hızında bir boklar yediğimiz ortamdan kaçtık. Ortamdan uzaklaşınca hızlı sürmekten nefesi götümden attığımdan durdum. Zaten bisikletleri teslim edeceğimiz noktaya gelmiştik. Anında o da durdu. Ve durur durmaz kocaman hayvani bir gülüş saldı.

Ama ben zerre gülemiyordum. Tip tip baktım suratına. "Sen harbi benim acılarımdan besleniyorsun ha..."

Gülüşü büyüdü. "Bir şey diyim mi?"dedi hala gülerken.

"Ne?"dedim ters ters. "Ne var? Ne?Sakın yine söylenmeye başlama valla çekemem şu an Murathan."

Gülüşü sakinleşti. Yerine hafif bir tebessüm kuruldu. Hayran bir bakış belirdi yüzünde. "Özlemişim..."dedi sıcacık bir sesle. "Pamukla yaramazlık yapıp kaçmayı...Çok özlemişim hem de..."

Ters bakışım yumuşadı. Zira ben de aynı fikirdeydim. Özlemiştim. Çok özlemiştim. Şu an sanki her şey tamamdı. Her şey yerli yerindeydi. Bende gülümsedim. Yeterli bir cevaptı bence.

Bisikletten indim. Aldığımız yerin önüne ilerleyip bisikleti tekrar aynı yere bıraktım. Çantamı aldım. Sonra ise Pamuk'un yapacağı ilk şeyi yaptım. Hoplaya zıplaya ilerleyip Murathan'ın bisikletinin ön kısmına yanlamasına oturdum. Çantamı sepetin içine attım. Direksiyonu tutan kocaman ellerinin üstüne sardım ellerimi. Onun elleri üzerinde benimki minicik kalınca amaçsızca kendi kendime sırttım.

"Hadi beni eve bırak."dedim bu görüntüye bakıp kendi kendime sırtmaya devam ederken. "Pamuk'un da hep seninle yapmak istediği bir şey vardı. Ben de onu yapmak istiyorum."

"Ne istiyormuş Pamuk? İsteyipte yaptırmadığı ne kalmış acaba Kepçük'e?"

"Bizim de kendi çapımızda bir takım hayallerimiz vardı ama imkanlar yoktu herhalde."dedim ters olmaya çalışarak.

Cevap olarak arkadan saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Sonra elleri direksiyondan geri çekildi. El mecbur bende ellerimi kaldırdım. O ise iki eliyle saçlarımı arkadan topladı. Kelebek tokamın çözüldüğünü hissediyordum. Yapacağı şeyi anlayınca uslu uslu bekledim. Bir kaç saniye sonra ucuna mavi kelebek tokam takılı saç örgümü omuzumdan önüme bıraktı. İki elimi birden tutup avuçlarının içine aldı. Sonra ise ellerimi direksiyona ilerletti. Ben tutunca ise o da ellerini sıkı sıkı benim ellerimin üstüne sardı. Ellerim anında yok oldu.

Tekrar güldüm. Bu görüntü neden bu kadar hoşuma gitmişti bilmiyorum ama içimde kıpır kıpır bir duygu oluşturmuştu.

Dükkan sahibine diğer bisikleti de birazdan getiriyorum diye bağırdıktan sonra ilerlemeye başladık. Bu sefer gayet yavaş sürüyordu. Yolları uzatmak istercesine... Artık küçük değildik belki. Kazık kadar olmuştuk. Bisikletlerimiz bile kocamandı. Ama minik Pamuk ve Kepçük, kazık kadar olan Murathan ve Gökçen'in aksine hep en köşede kalacaktı sanırım.

Bir gecede değişen hayatları yüzünden içlerinde kalan sayısız düğüm vardı. Sayısız keşke...

Hiçbir şey düşünmedim. Bisikleti şu an başkası sürse düşer miyim diye panik atak üstüne atak geçirirdim ama o Murathan'dı. O varsa, güven de vardı.

Gözlerimi kapattım.Kendimi yüzüme vuran rüzgara,ellerimin üstündeki sert ama güvenli ellere ve saçlarıma vuran ılık nefese bıraktım. Ara ara saçlarıma kondurduğu minik öpücükler yüzümdeki huzurlu ifadenin büyümesine neden oluyordu.

Dün ellerimin altında duran kalp bana sessiz bir cümle fısıldamıştı aslında. Hayat kısa...

Kaybedilen her zaman telafi edilmeliydi. Ve yaşanmak istenen hiçbir şey ertelenmemeliydi. Ne varsa yaşanmalıydı. Acı çekilecekse bile çekilmeliydi. Saklanmadan,sakınmadan. An ne getiriyorsa doyasıya yaşanmalıydı. Tüm acısıyla ve tatlısıyla yaşanmalıydı.

Olur da birgün...Yine kaybedersem...Kalan anılara tutunabilmek için...

"Murathan."dedim yavaşça ilerlerken.

"Gökçen."dedi hemen.

"Adana'ya ilk gittiğinizde..."dedim."Ne yaptınız? Yani siz de mi dedenlere gittiniz?"

Belki bu mükemmel anda bunu sormamalıydım ama kırılası çenem soru sormadan asla duramıyordu.

Önce sessiz kaldı. Sonra ise derin bir nefes verdiğini hissettim. "Babaannemler köydeydi. O yüzden onların yanına gidemedik. Anneannemlere gittik. Onlar da istemediler bizi."

Anında kaşlarım çatıldı. Kafamı arkama çevirmeye çalıştım ama sadece yan dönebilmişim. "Ne demek istemediler?"

"İstemediler işte."dedi gayet sakin bir sesle. "Zaten evde kalabalıktılar. Dayımlar falan da onlarda kalıyordu. Birde biz 4 can olarak gidince... Zorlandılar tabi. Onlar da haklılar. Kız mıyorum.

"Ay sen de kızılacak şeylere kızmıyorsun kızılmayacak şeylere kızyorsun ama ya!"diye ben yükseldim.

Güldüğünü duydum. "Haklılardı çünkü Gökçen. Evin içinde 10 kişi yaşıyorlardı. Bir de biz gittik. Ahıra dönmüştü ortalık. Üstelik annem babamın şehit maaşını da almayı kabul etmiyordu o zamanlar. Bütün yükümüz onların üzerineydi yani..."

Her şeyle empati kurabilme yetisi beni deli edecekti sanırım. Hiçbir zaman bu kadar düşünceli olamamıştım. Farkındaydım. Bencildim ben. Kendinizde en sevmediğiniz özelliğiniz ne deseniz hiç düşünmeden bunu derdim. Ama o küçükken de hep kendinden önce başkalarını düşünürdü. Her yediğim halta ben yaptım diye öne atlardı.

Ama hakkını yiyemem. Kin güttüğüne de tam kin güderdi. Her şeyde uctu. Ya her şeyiyle severdi. Ya her şeyiyle nefret ederdi. Arası yoktu.

Allahtan ilk seçenekteyiz, diye mırıldandı sağ melek. Çok şükür, Bismillah.

"Eeee..."diye mırıldandım. "Sonra?"

"Sonra..."dedi harfleri uzata uzata. Parmakları elinin altındaki ellerimi yavaşça okşadı. "Bir gece annem sessizce hepimizi alıp çıktı oradan. Gidecek yeri yoktu. Ama bize çaktırmamak adına hep gülerdi...Bize ayrı ev buldum dedi. Sevindik biz de tabi. Yalan yok,zerre sevmezdim dayımların çocuklarını.Gerçi hala da sevmem."

Güldüm."Şaşırmadım."

"Görsen sen de sevmezdin Pamuk." diye homurdandı. "Asıl gorile onlar benziyordu. Onları görünce soyumun gerçekten gorilden geldiğini düşünüp sana hak vermiştim."

Bu sefer kahkaha attım. "Onların da kulakları büyük müydü?"

"Üzücü ama evet..."

Kahkaham büyüdü.

"Allahtan çıktık oradan." diye devam etti. "Annem bir ev tuttu. Babamın da şehit maaşını kabul etti. Tek başına 3 çocukla fazla bile dayanmıştı zaten. Sonra kendine bir mantı dükkanı açtı. Öyle kurduk düzenimizi. Ama o mahalleyi de zerre sevmezdim ben."

"Neden?"

"Karanlıktı, basıktı, sıkıcıydı, renksizdi." Derin bir nefes verdi. Dudaklarının yine saçlarıma değdiğini hissettim. "Sensizdi..."

İçimdeki kelebekler yine kendini oradan oraya vurmaya başlamıştı bile. Aklıma dün söylediği İzmir'e yürüyerek gelmeye çalıştım, bilet almak için para biriktirdim itirafları gelince ise derin bir nefes verdim. Oysa ben yine bencillik yaparak tek kendimi düşünmüştüm o zaman bile. Sanki onunda babası gitmemiş, düzeni bozulmamış gibi beni bıraktı diye öfkelenmişim.

Küçükken bile maldirelleydim. Harika...

"Siz?" dedi benim üstüme yine anlamsız bir hüznün ve suçluluk çökmüşken. "Siz ne yaptınız?"

"Hiç." dedim harfleri uzatarak. "Babaannemler aldı hemen bizi zaten. Önce onlarda kaldık. Annem..." Boğazıma oturan yumruyu geri gönderdim. Şu an bunun sırası değildi. Mutlu bir andı. Çok mutlu bir an. Öyle devam etmeliydi. Geçmişe değil, geleceğe bakılmalıydı. Korkular, varsayımlar en arkalara atılmalıydı. Hayat bize en azından bunu borçluydu.

"Annem kötüydü o zamanlar." diye devam ettim. "Neslişah teyze gibi pek gülmüyordu yani. Hatta konuşmuyordu bile. Yüzüme bakmazdı, konuşmazdı, yemezdi, odaya girer sadece ağlardı. Dedemler olmasa ne yapardık bilmem. Benimle de hep halam ilgilenirdi. Uyuturdu. Korktuğumu anlayınca sıkıca sarılırdı. Hatta oyun bile oynardık. Annem Gökalp'i doğurmayı reddetmişti. Doğduktan sonra ise emzirmek istememişti... Kucağına bile almamıştı günlerce. Ağlardı sürekli. Sadece ağlardı... Onu susturmak için bende senin bana öğrettiğin şeyleri anlatırdım. Bulutlar nasıl oldu, rüzgar nasıl olur, yağmur nasıl yağar, yıldızlar, çiçekler, hayvanlar, şehirler... Kundaklar içindeyken bile susar ciddi ciddi dinlerdi beni."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi."Salak, benim sayemde zeki oldu haberi yok."

"Hepsini hatırlıyor musun sen bu anlattıklarımın?" Sesi hafif şaşkıncı.

"Bulanık, karışık ama evet. Okulda da anlatırdım hepsini. Öğretmen beni bir üst sınıfa atlatacaktı neredeyse." Minik bir kahkaha attım. "Daha birinci sınıfta 100'e kadar sayıp, bütün doğa olaylarının şeceresini dökünce şok olmuştu kadın.Halamı okula çağırmıştı bu bunların hepsini bu yaşta nereden biliyor diye."

"Ben de diyorum bu doktor olmayı nasıl başardı." diye mırıldandı. "Tıp kazanacak seviyeye getirmişim seni. Gururluyum."

Anında yüzüm düştü."Kulağını koparttırma bana istersen ha Kepçük. Bir birinci sınıfa katkın oldu. Sonrasını biz kendimiz hallettik herhalde."

"Temelleri sağlam atmışım."diye yine kendine pay çıkarmaya devam etti.

Bu sefer güldüm."Bak işte bunu inkar edemem."

Pedalları çeviren ayaklarının her sözümle biraz daha yavaşladığını hissediyordum. "Sonra..?" dedi kısık bir sesle."Sonra ne yaptınız?"

Diğer konuya dönmek istiyordu anlaşılan. Oysa onlar kötü anılardı. Asla hatırlamak istemediğim, inatla en altlara attığım anılar. Ama artık pekte susmak istemiyordum.

"Sonra düzeldi."dedim gülümsemeye çalışarak. "Eski annem oldu yine. Bana sarıldı. Gökalp'e sarıldı. Kötü anıları silmek istercesine aylarca yanında yatırdı bizi. Uyurken bile ellerimizi bırakmadı. Bir süre sonra alt kattaki daireye geçip düzenimizi kurduk. Annem el işi falan yapıp sattı. Halam, babaannem ve dedemle öylece yaşayıp gittik. Ama bir görsen hepsini çok seversin. Halam biraz manyaktır ama tatlıdır. Hele Gökalp malı kesin hayran olur sana."

"Kardeşine mal mı diyorsun Pamuk?"dedi ama sesinde güldüğünü belirten bir tını vardı.

"Erkek kardeşler ablaları için hep maldır Murathan."

"Ayıp oluyor ha."

Güldüm. Adamın iki ablası vardı. Ama yapacak bir şey yok be Kepçük. Erkek kardeşsen sen de malsın demektir.

"Ama aşırı zekidir."dedim neşeli bir gülüşle. Eski anılar yüzünden üzerime o anlamsız hüznün şu an yüklenmesini istemiyordum.

"Sana hayran olur demenden bildim zaten zeki bir kişilik olduğunu."diyerek kendini övdü beyimiz.

"Pek mütevazisin, maşallah."

Gülme sesi geldi. Sonra saçıma bir öpücük daha bıraktı. Huzurlu bir tebessümle hafifçe sırtımı en güvenli gövdeye yasladım. Yavaşça ilerlemeye devam ettik.Ama biz yolları ne kadar uzatmak istersek isteyelim Silopi küçüktü...Evimin önüne gelmiş bulunuyorduk.

Tam apartmanın önüne gitmeden durdurdum. "Burada dur Kepçük."diye mırıldandım.

Teyzelerin çenesi ile uğraşamazdım. Bir kere en üst kattaki kızı eve sevgilisi bıraktı diye kıza evde kerane mi işletiyor acaba dediklerini duyduğum andan beri kendime gelemiyordum zaten.

Sorgulamadan durdu. Derin bir nefes verdim ve istemeye istemeye ellerimi elinin altından geri çektim. Ama bırakmadı. "Eeee?"diye mırıldandı arkadan kulağıma. "Pamuk bizimle ne yapmak istiyormuş?"

Bunu kulağıma öyle bir sesle mırıldanmıştı ki adi bordo goril...Ağzın kırılınsın senin emi adam!

Vücuduma gelen çılgın sinyalleri kontrol altında tutmaya çalıştım lakin bir tık zordu.Ama yine de zafer benimdi. Kendimden emin bir şekilde sırtımı gövdesine daha çok yasladım.

"Şimdi değil."dedim yarım bir gülüşle. "Gece gel göstereyim..."

Cevap vermedi. Ya da veremedi, bilemiyorum.Her zaman derim. O fena bir bey olmuş olabilirdi ama altta kalacağımı sanıyorsa yanılırdı. Ellerimi yine geri çektim. Bu sefer zorlamadı. Çantamı sepetten alıp aşağı indim. İnmeseydim daha iyiydi. Otururken çok fark etmemiştim ama yanlamasına oturduğumdan şu an resmen götümün yanakları acıyordu. Çapraz bir şekilde uyuşmuştu canım gluteus maximusum.

Çaktırmamaya çalışarak arkamı dönüp alık gibi kalan Murathan'a baktım. Safikomun kulakları kızarmaya başlamıştı. Kadınsı bir gülüş belirdi dudaklarımda. İleri uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım. Yavaş,narin ama derin bir öpücük. Geri çekilmeden önce durup gözlerine ve fan kulüp başkanı olduğum kirpiklere yakından baktım.

"Pencere açık..."diye mırıldandım. "Çok geç kalma ama. Uyuyakalıyorum sonra.Uyanık olmam lazım."

"Şimdi geleyim."dedi hemen.

Gülerken kınayıcı bir bakış atmaya çalıştım. "Saçmalama."

"Şimdi geleyim gece de gelirim."diye direndi.

Gülüşüm büyüdü.Aynı zamanda geriledim. Hadi canım hadiiii der gibi elimi salladım. O ise en huysuz bakışını kuşandı yine. Umursayacak değiliz. Neşeyle arkamı döndüm. Ve bugünkü daimi moodum olan Sihirli Annem

Suzan'ın trilyaylalom bestesininini mırıldana mırıldana eve ilerledim. Arkamı döndüm. Hala gitmemişti. Beni izliyordu. Kocaman bir gülümseme ile el salladım. O ise kocaman bir gülüşle karışık verdi.

Bugün kalbim patlayabilirdi. Havai fişek gösterisi vardı içimde.

Girişteki demir kapıyı şefkatle okşayarak açtım. Apartmandan çıkan adını bilmediğim bir teyzeye gülümsedim. Asansörü gözüm görmedi bile. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Tam bizim kapıya gelmişim ki karşı dairemizdeki asalak sürüsünden birini görünce bile güldüm. "Merhaba Nejaaaatttt Bey!" diye neşeyle böğürünce adam tam kapısını açıyordu ki korkuyla irkilerek bana döndü.

Boş boş göz kırptırdı. Ben ise sırtmaya devam ettim. "İyi akşamlar." dedim neşeli neşeli. İlerleyip bizim evin kapısını çaldım. "Nasılsınız?"

Bu aşk denen şey baya garipti. İnsan birini sevince dünyada hiç bir kötülük kalmıyordu sanki. Kalbini tıka basa doldurup, patlama noktasına getiren bu duyguyu herkesle paylaşmak istiyordun. İçimden sağa sola taşıyordu sanki. Enteresan ama buna bu göt herif bile dahildi.

"İyi..." dedi hala bana tedirgin tedirgin bakarken. "Siz nasılsınız?"

Onlara attığım kalaydan sonra evlerinde çıt çıkmıyordu. İşte bazı orospu çocuklarına bir şey anlatmak için illa salon kadını çizginizden çıkmanız gerekiyordu.

"Çok iyi." diye cevapladım sorusunu. "Bugün çok güzel bir gün değil mi?"

Boş boş bakmaya devam etti. Tam o anda Bilge kuşum da kapıyı açmıştı. "Tekrardan iyi akşamlar." dedim bitmek bilmeyen neşemle. Ve evimden içeri girdim. Ama tam kapıyı kapatıyordum ki durdum. "Ha bu arada..." deyince o da açtığı evinin kapısından bana döndü. "Nişanlınızla ayrılmışsınız. Geçen telefon kavganızı duydum. Nişanlınız adına ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsiniz. Umarım sizi affetmek gibi bir gaflete asla düşmez kendileri."

"Gökçen!" dedi arkadan yükseldi Bilge. "Yine mi sarhoşsun sen?"

Evet. Aşk şarabı fıçısına düştüm be şöbiyetim.

Çapsız herif yine göt gibi kalırken ben muazzam mutlu bir gülüşle kapıyı yüzüne kapattım. Zerre sevmiyordum bu asalakları. İçeri girince aynı keyifli halimle ayakkabılarımı çıkardım.

"Napyon kızım ya?" dedi şöbiyetim huysuz olmaya çalışarak.

Tontik yanağından bir makas aldım. "Ne yapmışım. İyi dileklerimi ilettim işte hıyara."

Boşluğuna gelmiş olmalı ki bu sefer güldü. "Nasıldı?"dedi huysuzluğu bir kenara bırakıp koluma yapışarak. "İlk gününüz nasıldı?"

Sırıtişım büyüdü. "Sence?"

Sırıttık ifademe bakarken o da sırtıttı. "Yiiaaaa çok güzelllllll!"dedi heyecanla kolumu ileri geri sallayarak. "Hemen anlat her şeyi. Hemennnnn!"

Bu neşesine ben de uydum. İmkan olsa ağzım yırtılacak kadar sırtırken olup biteni şöbiyetime anlattım. Tabi bazı özel kısımları kırparak...

Bu süreçte güzelce yemeğimizi yedik. Çaylarımızı yudumladık. Anlattığına göre bugün çocuklarla okulun yanındaki parka gitmişler. Çok güzel vakit geçirmişler. Sonra ise baya yoğunmuş. Kafasını ödevlerden kaldıramamış. Barbaros konusunda ise hala şaşkındı yavrum. Durup durup 'gerçekten öyle miymiş Gökçen' diye sorup duruyordu. Dedikodu bitince huzurla koltuğa yayıldım.

Bilge ciddiyetle dizi izlerken ona eşlik ettim. Annemlerle görüntülü konuştum. Para istemek için arayan Gökalp'e sövüp telefonu yüzüne kapattım. Saati doldurmak adına yapılacak ne varsa yaptım.

Saat 11'e gelince ise koltukta uyuyakalan şöbiyetimi kaldırıp yatağına götürdüm. Üzerini bir güzel örtüm,üşümesin diye yorganı sağına soluna sokuşturdum. Tontik yanağından bir makas alıp sessizce odasından çıktım. Paytak adımlarla salona geçip televizyonu ve ışığı kapattım. Aynı adımlarla odama ilerledim. Çok uykum vardı. İnşallah müptelası olduğumuz bey erkenden gelirdi. Bu sefer bilincim yerindeyken, onunla bitirmek istiyordum günü.

Ama keşke kurban olduğum Rabbimden başka bir şey isteseymişim. Zira oda kapısını açtığım an yatağımın ortasına kurulmuş bir Kepçük görmeyi beklemiyordum. Kollarını başının altında bağlamış, dünyanın en normal eylemi içindeymiş gibi bana bakıyordu. Bu görüntüyü görünce ışık hızında kapıyı geri kapattım. "Murathan!"dedim şaşkınlıkla.

Yatakta hafifçe doğruldu. "Buyrun. benim."

Salak herif. İstemsizce güldüm. "Ne zaman geldin?"dedim yavaşça yanına ilerlerken. "Mesaj atsaydın ya geldim diye."

Yattığı yerden doğruldu. "Dizi keyfinizi bölmeyelim dedik."

Gülüşüm büyüdü. Etraf toparlanmıştı. Yatağın üstüne fırlattığım kıyafetlerim katlı bir şekilde masamın üstündeydi. Dağınık çalışma masam artık pek dağınık değildi. Takıntılı goril yine seri çalışmıştı anlaşılan.

"Eeee?"dedi tek kolunun üzerine destek alıp yatakda doğrularak. "Ne yapıyoruz?"

Gölüşümü bozmadım. Hızla çalışma masama koştum. "Aslında Pamuk seninle lunaparka gitmek istiyordu ama Silopi malum..." diye söylene söylene masamın en alt gözünü açıp üst üste dizili kitapları karıştırdım. Aradığımı bulunca ise zafer dolu bir gülüş kuşandım.

Kurşun Asker...

Bu aslında Murathan'ın kitabıydı. Sürekli bana okuduğu için bizde kalmış olmalı ki İzmir'e gelen göçümüzün içinden çıkmıştı. Eskimiş, sararmış, kenarları yırtılmaya yüz tutmuş kitabın üzerindeki balerin kızına ve tek bacağı olmayan kurşun askere bakarken buruk bir tebessüm kuruldu dudaklarıma. Sayısız defa okumuştı Pamuk bunu. Kepçük gelince hatasız bir şekilde okuyabilmek için...Tekrar önüme döndüğümde bakışları elimdeki kitaptaydı.

Koşarak yatağıma ilerleyip duvar kenarına geçtim. Bağdaş kurarak yanına otururdum."Sana bunu okuyacağım."dedim kitabı iki elimle gözüne sokacak derecede göstererek.

Boş boş göz kırptırdı. "Kurşun asker mi?"dedi bu boş bakışını sesine de yansıtarak.

Onayladığımı belirtmek adına başımı aşağı yukarı salladım. "Evet. Kurşun asker okuyacağım sana."

Gözlerinden anlık bir tereddüt geçti."Hani bunu sevmiyordun sen?"

"Hiçbir zaman öyle bir demedim ben Kepçük. Sadece sonunu sevmedim... Senin sonunu değil ama..." Dikkatli bakışları bendeydi. Ben ise hafifçe yutkundum. "Gerçek sonunu sevmedim."

Bir şey söylemedi. Bakışları hayran hayran yüzümde gezinirken elini uzatıp önüme düşen saçları yavaşça geri itti. Kedi gibi hemen yanağıma sürttüm eline. "Ama sonunu sen anlat..."diye mırıldandım."Gerçek olanını değil. Senin anlattığın sonu anlat."

Eli yavaşça saçlarımdan geri çekildi. Güldü. "Mutlu olan."

Gülerek başımı aşağı yukarı salladım. "Mutlu olan.Hatırlıyor musun?"

"Ben seninle ilgili hiç bir şeyi unutmam Pamuk."

Anında eridik yine tabi. Sırtık sırtık bakarken dudaklarımdan lap diye bir hıçkırık kaçınca gülüşüm ışık hızında kesildi. Bunun da harbi ayarı yoktu. Gerçekten şu anda mı olmalıydı bu?

Güldü tabi. Adi goril suratıma baka baka güldü. "Bu kadar heyecanlanacağını bilsem gün başında derdim bunu."dedi arsız arsız

sırıtırken.

Koluna hafif bir sille çaktım. "Salak salak konuşup..."Hıçkırık."Beni delirtme."Hıçkırık.

Eeee yine güldü tabi. "Bu şekilde kitap okuyabileceğine emin misin sen?"

"Sus."dedim gözlerimi kapatıp elimi aramızda kaldırarak. "Sessiz ol. Sesini kesersen kontrol altına alabilirim."

Gözlerim kapalı hıçkırırken derin bir nefes alıp nefesimi tuttum. Ama birden yüzüme vuran sıcak bir nefes ve dudagımın kenarına konan dudaklarla tuttuğum nefesi gebermemek adına vermek zorunda kalarak gözlerimi açtım. İçinde sarının bin bir tonunu barındıran kehribarlar tam dibimden bana bakarken nasıl bu hıçkırığı kontrol altına alabilirdim?

Öpücüğü sonrası yüzümüz arasında bir karış bile olmadan bana bakarken ben içli bir nefes verip bir kere daha hıçkırdım. Sonra bir kere daha.

"Hiç yardımcı olmuyorsun Murathan..."diye mırıldandım hıçkırıklarımın arasından.

Gülüşü büyüdü. Sonra ise kolunu belime sarıp ani bir şekilde beni yanına çekti. Zorlamadan yana devrildim. Hala hıçkırırken en sırtık ifade ile yanına uzandım. Sırtımı yatak başlığına, başımı ise omzuna dayadım. O ise kolunu omuzlarımdan sarıp beni iyice kendine çekti. Kendimce kıkırdadım.

Tıpkı eski günlerdeki gibi...

"Ne yani?"diye mırıldandı. "Şimdi harbi harbi kurşun askeri mi okuyacağız?"

"Evet."diye ciddiyetle cevapladım. "Ne o? Beğenemedin mi? Ben senin bisikletine böyle mi yaptım?"

"Tamam."diye homurdandı hemen. Aramıza sıkışan kitabı alıp kucağıma bıraktı. "Başlama yine. Demedik bir şey."

"Başlatma o zaman.Ayrıca dediğim gibi. Aslında lunaparka gitmek istiyordum seninle ama... Yine olmadık şartlar içindeyiz."

"Ona da gideriz."

"Gider miyiz gerçekten?" diye heyecanla dikleştım yattığım omuzdan.Yandan yandan bakmaya çalıştım yüzüne. "Buraya yakın illeri de gezer miyiz Kepçük? Mardin, Urfa, Antep, Hatay... Hep merak ederdim. Hepsine gider miyiz?Haaa? Ha? Haaaaağğğğ?"

Bakışları yüzümün her noktasında yavaşça gezindi. Hayran bir ifade ile tebessüm etti bu kez. "Gideriz... İstedığımız her yere gidebiliriz artık."

En kocamanından sırttım. En sırnaşık halimle tekrar başımı omzuna yaslayıp kedi gibi kolunun altına sokuldum. Bu günümü tek kelime ile özetleyecek olsam sırtmak derdim galiba. Çenem çıkmak üzereydi. Gövdesi beni yine büyük bir memnuniyetle karşıladı. Hemen sarıp sarmaladı. Ben ise dizlerimi karnıma doğru çekip kitabı bacaklarımın üstüne koydum.

"Evet." dedim ciddi ciddi. Hıçkırık. "Başlıyorum."

"Evet." dedi o da ciddi ciddi. "Dinliyorum."

Kitabın kapağını açtım. Tam ilk sayfayı çevirip giriş kısmına geçiyordum ki elini sayfanın üstüne koyup beni durdurdu. "Bir dakika." dedi. "Bu kitap benim mi?"

Kitabın en köşesindeki yamuk yumuk çizilmiş minik mavi çiçeğe bakıyordu.

Kepçük'ün imzası olan minik mavi çiçeklere. Pamuk olduğunu yeni öğrendiğim minik mavi çiçeklere.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Sonra ise parmak uçlarım narince gezindi çiçeğin üstünde. "Senin. Göçle karıştı sanırım. Bana geldi..."

Ben en romantik halimle çiçeğe bakarken o şöyle bir şey dedi. "Bu hali ne kız bunun? Böyle mi saklanır bu kitap?"

Yırtık pırtık olup sağının solunun yamulmasından bahsediyordu ağzını kırıdığının takıntılı gorili. Romantikliğimiz götümüzde patladı tabi.

"Buna mı takıldın yani şu an Murathan?" diye çıktım. "20 küsur yıllık kitap. Ya nasıl olacaktı acaba?"

"Benim de 20 yıldır duran şeylerim var ama içine böyle etmiyorum ha." dedi ters ters. Kitabın kapağına boka dokunur gibi dokunup umutsuz mırıltılar çıkardı. "Kitabım adına çok üzgünüm şu an... Nasıl bunu böyle yapmış olabilirsin be Pamuk?"

Sağ olsun beni sinir ettiğinden heyecanımın yerine muazzam bir sinir gelmişti ve hıçkırığım kesilmişti. "Bok ye Murathan." diyerek omuzundan doğruldum. "Her gece bu kitaba sarılıp zırladığım ,okumayı söker sökmez sen gelince hatasız bir şekilde sana okumak için her gün yine zırlaya zırlaya bu kitabı okuyup üstüne birde senden bana kalan son şey olduğu için aylarca bununla yatıp bununla kalktığım için bu halde olabilir mi acaba? Ha mal?! Gerçekten bok ye sen ya! Ayrılıyorum senden embesil goril. Öküz kulaklı sığır!"

Kitabı gövdesine yapıştırıp hızla yanından ayrılıyordum ki kolumdan yakaladığı gibi lap diye yüzümü gövdesine yapıştırdı. "Gel kız buraya!" dedi kolunu tekrar omuzlarımdan dolayıp daha fazlası mümkünmüş gibi

iyice gövdesine yapıştırarak. "Ne ayrılıyorsun? Nereye ayrılıyorsun acaba? Saçma sapan konuşma! Zaten yine bulana kadar bir ömür yemişiz." Ben dudak büzerek atarlı tripli bir şekilde gövdesine yapışmış beklerken o kitabı tekrar elime tutuşturdu. "Al oku bakım şunu güzel çözebilmiş misin okumayı."

Kitabı alıp aynı tripli halimle eski konumuma kuruldum. Adam okumayı çözdüğümü asla kabullenemiyor. "Doktorum ben Murathan..." diye homurdandım.

"Benim için hala Pamuksun." dedi anlamsızca aşırı ciddi bir sesle.

Harika. Adamın gözünde sümüklü imajımızdan da asla çıkamıyoruz. Harika ya! Valla harika! Gerçi hala sümüğümü sildiği için...Çıkamamam normaldi...

"İnanamıyorum bunu dediğine ya." diyerek tripli halim sürerken kitabı açtım. "25 yaşına gelmiş, doktor olmuşuz adam hala okumayı çözdün mü diyor. Sen benim doktorluğuma da güvenmezsin kesin. Elime düşsen başka doktor istersin."

"Yok canım, o kadar da değil." dedi hemen. Boynumun altındaki kolu beni hafifçe kendine çekip şakağıma narin bir öpücük bıraktı. "Benim derdimin dermanı sende doktor..."

Bu kez hafifçe sııttım. "Salaksın."

"Mutlu bir salağım."

Gülüşüm minik bir kahkahaya dönüştü. Sonra ise hızla ifademi toplayıp kitabın ilk sayfasını açtım. "Başlıyorum."

Bu kez cevap vermedi. Bu onun dilinde tamam olduğundan derin bir nefes verip yıllar yıllar sonra, yıllar yıllar önce sayısız defa okuduğum cümleler üzerinde gezindi gözlerim.

"Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken çok uzak bir ülkede oyuncak satan bir ustanın şirin evinde altı tane kurşun asker uzun zamandır alıcısını beklermiş..."

Sayfalar yavaşça ilerledi. Kepçük gelince hatasız okuyacağım heyecanı ile her gece okumaktan artık zihnimin en altlarına kazınan kelimeler en sonunda gerçek sahibine gitmek ister gibi döküldü dudaklarımdan. Hiç sesini çıkarmadı. Sadece boşa kalan elimi kendine çekip sessizce tek eli ile parmaklarımla oynadı. Dokundu. Sevdı. Okşadı...

Son sayfaya geçtiğimde durdum. Gözlerim kelimeler üzerinde gezindi.

...Günler ikisi içinde mutluluk içinde geçerken kurşun askerden sıkılan çocuk bir gün onu yanan şöminenin içine atmış. Önce canı çok yanıyormuş.

Sonra erimeye başlamış. Ama o eridiğine değil prenesten ayrıldığına üzülyormuş. O sırada kapı açılmış ve odada oluşan şiddetli esintiyle preneste şömineye,yanan askerin yanına düşmüş. Kollarını açıp prensesi kucaklayan kurşun askerin yüreği yeniden mutlulukla dolmuş. Ertesi gün külleri temizlemeye gelen hizmetçi, kurşun askerden geriye minik bir kurşun kalp, prenesten geriye ise kararmış bir kristal parçası bulmuş.

SON...

Sessizce bekledim. Bunu ilk okuduğumda yıllardır ezbere bildiğim masalın yanlış yazıldığını düşünmüştüm. 7 yaşındaki Pamuk için acı ve kabullenmesi zor bir gerçek olmuştu bu masal. Doğrusunu Kepçük biliyordu. Bir tek o...Bu yalandı. Kocaman bir yalan.

Ben sessiz kalınca onun eli kitaba uzandı. Benim kucağımdan alıp kendi göz hizasına getirdi. Yatakta aynı anda aşağı doğru kayıp başımızı yatak başlığı yerine yastığa yasladık. Bu sefer kitabı havaya kaldırdı. Ben ise kolunun altında kendime daha çok yer açtım. Sokulabileceğim kadar sokuldum kokusuna ve sıcaklığına.

"Eeee?"dedim hiç bilmiyormuş gibi. "Sonunu okusana. Ne olmuş?"

"Susta dinle. Anlatacağız işte."

Güldüm. Kepçük hep Kepçük'tü işte.

"Çocuk kurşun askeri alıp prensesin tam karşısına koymuş." dedi. Ama gerçekten okuyormuş gibi yine de kitaba bakıyordu. Bu dudaklarımda hazır duran tebessümün büyümesine neden olmuştu. O ise devam etti. "Kurşun asker buna çok sevinmiş. Artık prensesin yanında sonsuza kadar durabilirmiş.İkisi de müzik kutusunun içinde, yanı başlarındaki şömineden çıkan ateşin ışığıyla dans etmeye başlamışlar. El ele tutuşup sonsuza kadar bu şekilde dans etmişler. Bir daha da birbirlerinden hiç ayrılmamışlar. Son..."

Her cümlede uyku biraz daha bastırıyordu. Gözlerim gitgide kapanıp mayıştıkça mayışırken uyku sersemi olmama rağmen memnuniyetle güldüm. İşte istediğim son buydu. İşte gerçek son buydu.

"Son..."diye mırıldandım zorla. Ama kelimelerim dönmedi zira harbi uykudan bayılma aşamasındaydım.

Kollarının bana daha da sıkı sarıldığını hissettim. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra sıcaklık gitti. Bunu sevmemiştim. Ama dokunuşlarını saçlarımda hissedince rahatladığımı hissettim. Sonra tekrar sıcak bir gövdeye çekildim.

Ve uzun zamandır hiç olmadığı kadar huzurlu bir uykuya kendimi
sorgusuzca bıraktım...

20.BÖLÜM

"Yeryüzünde birbirini sevmiş olan iki kişi, tek bir melek olurlar. Onların dünyasında sevgi hakimdir; her melek bir cennettir..."

**JORGE LUİS BORGES*

Çenemden gelen şiddetli bir sesle esnerken gergedan gibi açılan ağzımı kapattım. "Oha."dedim elimi çeneme atıp. "Bu sefer harbi kırdım galiba."

Yine çılgın bir nöbet ve ben...Sonum bu nöbetlerden olacak diyebilir miydim?

Kesinlikle diyebilirdim.

Özellikle şu sedyelerde ve koltukta uyuma işi belimi fıtık edecekti en sonunda. Ama yılmak yok,yola devamdı. Çünküsü idealist bir doktor olmak bunu gerektirirdi falan diyeceğimi düşünen fena halde yanılırdı. Zira moodum yine 'önceden deneme hakkım olsa yemin ediyorum gelmezdddimmmm' şeklindeydi.

Yaslandığım döner koltukta gerindim. Boynumu sağa sola eğerek biraz da olsa ağrıyan kaslarımı rahatlatmaya çalıştım. Sonra ise gözlerimi ovuştururken el mahkum bir daha esnedim. Sayın sağlık bakanlığım;

Hiç insani şartlarda çalışmıyoruz. 36 saat nöbet mi olur kurban olayım? Savaşta mıyız? Biraz insafınız varsa help ya...

"Doktor hanım...Serum bitti."diye arkadan bir ses yükselince yavaşça ayaklandım. Steteskopumu boynuma takıp arkamı döndüm. Bakanlığa isyana sonra devam edecektik artık.

"Geldim."

Sakince,ayaklarımı sürüye sürüye hastanın yanına ilerledim. Minik bir kız çocuğuydu. Ateşlenmişti. Gerekli müdahaleyi yapmıştım zaten. Şu an serumunun bitmesini bekliyorduk. Annesi başında endişe ile bekleyip,minik kız kırmızı yanakları ile mışıl mışıl uyurken yandan ateş ölçer alıp alnına tuttum. Sonuç şu an için gayet iyiydi.

"Sorun yok annesi."dedim gülerek. Bakışlarımı annesine çevirdim. "Artık gayet iyi."

Kadın içten bir gülüş gönderdi. "Çok şükür."dedi derin bir nefes vererek."Allah sizden razı olsun. Allah ne duanız varsa kabul etsin."

Tebessüm ettim. Biten serumu canını yakmamaya dikkat ederek çıkardım. Kadın peşpeşe sürekli teşekkür ederken tebessüm ettim. İşte sadece bu an insanın bütün yorgunluğu alıp götürüyordu. Doktor olmak böyle bir şeydi. Yorgunluk, telaş ama sonsuz bir minnet...

Kadın kızını kucaklayıp acilden çıkarken ben serçe parmağımla gözümdeki çapağı alıp önlüğümün cebinden telefonumu çıkardım. Saat 07.48... Ha gayret Gökçen. Nöbet bitimine son dakikalar...Yapabilirsin kızım. Ha gayret...

#direnişedevamgökçen

Çapaklı gözlerle ekrana bakarken elim istemsizce rehber girip ezberlemiş gibi tek bir ismin üzerine gitti. Murathan...Ve yanına yeni eklenmiş minik bir kalp.

Murathan

Kendileri son bir haftadır görevdeydi. Ve adi goril bir haftadır burnumda tütüyor, hatta burnumun direğinin üstünde çıra yakıyordu.

Sayın Türk Silahlı Kuvvetleri...

Size de ayrı kızgınım ha. Yani adam akıllı yavuklu olduğumuz an bu adam göreve gitmek zorunda mıydı ya? Ha? Şunun şurasında üç buçuk haftacık sevgiliydik daha. Bu çocuğu hemen dağa çağırmak mecburi miydi? Bari 4 haftayı tamamlayıp bir ayı vursaydık be.

Ayıpta bir şeydi ha.

Zalim TSK...

Hangi dağdaydı kim bilir. Telefonu bile çekmiyordu bir haftadır. Ama ben çekmediğini bile bile arıyordum. İnatla...Ve şu anda öyle yapacaktım. İsmi üzerine tıklayıp açılmayacağını hatta çalmayacağını bile bile kulağıma götürdüm. Ve kaçınılmaz bir şekilde kadın en nefret ettiğim cümle dizisini kulağıma böğürdü.

Aradığınız numaraya ulaşamıyor,lütfen daha sonra tekrar de...

"Deniyoruz."dedim ters ters. Saçma bir öfkeyle telefonu kadının yüzüne kapattım. "Tekrar dene deyip durma. Deneyince daha mı hızlı geliyor sanki? Umutlandırıyorsun insanı be,adi karı!"

Cevap gelmedi tabi.

Ofladım. Zaten uykusuzken ayrı gerginiz, bir de başımıza adi gorilin özlemi çıktı. Dert yoktu çünkü. Aferin sana mal Gökçen. Aferin sana Gökçen kızın mal kalbi. Aferin ya.İyi bok yediniz yani. Aferin.Ne oldu yani şimdi aşık oldukta? Başımız göğe mi erdi. Nedir yani?

Ayaklarımı sürüye sürüye masama ilerledim. Ama ilerlerken her zamanki gibi galeriye girip bende olan tek resmi, ondan habersiz çektiğim görsel şöleni aksi hareketlerle açtım. Yüzünü yan profilden de olsa görünce anında içli bir nefes verdik tabi. Kalbime feci zarar bir beydi kendileri. "36 saatlik nöbet yetmiyormuş gibi beni uğraştırdığın şeylere bak Kepçük!" dedim resme ters ters. "Ben bu hayat şartları altında bir de seni özlemekle baş etmek zorunda mıyım yani salak?"

Cevap gelmedi tabi.

Derin bir nefes verip resme bakmaya devam ederken aklıma gelen yeni bir detayla duraksadım. Biz hiç beraber selfie çekinmemiştik. Neden öyle yapmıştık? Salak mıydık ne? Haftalardır hergün buluşuyor, nöbette olmadığım her geceyi beraber sonlandırıyorduk ama bir kere bile neden beraber fotoğraf çekinmek gelmemişti benim aklıma?

Maldırellydım diye boşuna demiyordum.

Yanımdayken aklımıza başka bir şey gelmediği için olabilir mi? diye çok haklı bir gerekçe sundu sağ melek.

Doğruydı. Ama yine de gelir gelmez yakasına yapışmalıydım. Bu iş böyle olmazdı. Ben ekranda bizi yan yana görmek istiyordum. Liseli ergenler gibi ikimizin de ayrı resmini alıp kalpli efekt içinde yan yana şöp mu yapmalıydım yani?

Ama elimde olan tek poz Ayşegül'ün bizden habersiz çektiği, benim telefona bakıp güldüğüm, onun ise hayran hayran bana baktığı görseldi. İkimizin ayrı ayrı fotoğrafını yan yana şöplama isteğimi bastırmak adına

hemen onu açtım. Bu da güzeldi. Ama yüzü tam görünmüyordu. Yüzü görünseydi keşke. Gözleri görünseydi...

Kehribar,içinde sarının binbir tonunu barındıran gözleri.

Resme bakarken içli bir nefes daha verdim. Parmaklarım saçlarına yavaşça dokundu. Ben var ya ben...Bitmişim arkadaşlar.

"Gökçen..."diye arkadan Egemen'in sesi yükselince bakışlarımı hızla arkama çevirdim. Acil girişinde,hafif bir gülüşle bana bakıyordu."Günaydın."

Ben de tebessüm ettim. "Günaydın."

Kendileri bayadır enteresan bir şekilde bana bulaşmıyordu. Selam veriyor, gerekliyse konuşuyor, sonra işine bakıyordu. Garipti, birden bire kendini geri çekmişti. Doğrusu işime gelirdi. O yüzden sorgulama gereksinimi duymadım. Ama Ayşegül'den duyduğum kadarıyla durup dururken olmamış bu geri çekilme. Murathan'ın haşmetine dayanamamış.

Kendileri yoğun bir Murathan fanıydı da...

"Saat 8."dedi. "Bitmedi mi senin nöbet hala? Niye çıkmadın?"

Bakışlarımı telefona eğdim.Harbi sekizdi. Hatta bir dakika geçmişti. "İnanamıyorum." dedim yalandan bir panikle. "Bir dakika geçmiş ve ben hala buradayım."

Minik bir kahkaha attı. "İşte beklediğimiz hareketler."

Ben de güldüm ama hayvan gibi esneyerek. Tam o anda diğer girişten nöbeti devralacak doktor arkadaş gelmişti zaten. Bana minik bir baş selamı verdi. Ben de aynı şekilde ona.

Hızla masanın üstünden suyumu aldım. Steteskopu çantama attım. Siyah deri ceketimi altta önlük mönlük var demeden üzerime geçirip,çantamı koluma taktıktan sonra kapıya yöneldim.

"Hadi ben kaçar." dedim tam Egemen'in yanından geçerken. "Sana bol kazançlı günler."

"Eyvallah."

Gülerek yanından geçip ilerledim. Acil uyumalıydım. ACİİİİİİİİ!

Ama ben hızla ilerlerken, "Gökçen."diye seslenince durdum. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

"Komutan..."dedi sakince. "Buraya doğru geliyordu.Gelirken gördüm ben de.Hemen çıkma istersen...Birazdan gelir."

Ben aval aval bakarken o yine tebessüm etti. Sonra ise arkasını dönüp havalı bir şekilde ofis çantasını tek eliyle omzuna doğru attı ve salına salına

ilerledi. Bir iki saniye söylenenleri algılamaya çalıştım. Uykusuzluktan beyin bir tık yavaş işliyordu. Sonra ise olay yavaşça dank etti.

Sanıyordum ki Ayşegül haklıydı. Egemen harbi Murathan'ın haşmetine dayanamıştı. Yoksa bu denli hızlı bir değişim normal değildi. Daha yeni Murathan'ın öfke sorunu olduğunu iddia edip, uzak durmamı söylüyor, bana götte motorla koşuyordu lan bu...

Vay anasını sayın seyirciler. Tarih böyle bir dönüş görmemişti. Ama dediğim gibi,işime gelirdi.

Veee şu an geç çalışan nöronlarıma bir şey daha dank etmişti. Komutan mı geliyor demişti o?

Buraya mı geliyor demişti o?

Yolda mı gördüm demişti o?

"LANNNNN!"diye bir nida döküldü istemsizce dudaklarımdan. Işık hızında hastane çıkışına yöneldim. Panik,heyecan ve mutluluktan ne yapacağımı bilemez bir şekilde ilerlerken çantam elime koluma dolaşınca hızla boynumdan çapraz takıp adımlarımı hızlandırdım. Yetmedi,hızımı alamadım, koştum.

Pamuk nasıl ne zaman Kepçük adını duysa onun olduğu yöne koşuyorsa bende aynı şekilde aynı isme koştum. Koştum ve koştum. Tam hastane kapısına gelince sensörlü kapı açıldı. Yüzüme hafif soğuk bir rüzgar vurup saçlarımı geri savurdu. Silopi bile artık soğumaya başlamıştı. Bir tık üşümüştüm.

Ama şu an sıcak,soğuk,tsunami,hortum pek umrumda değildi.Benim bakışlarım etrafta tek bir kişiyi arıyordu.

Sabah olduğu için kimse yoktu hastane önünde. Sadece ileride tek bir karga yerde bir şeyler gagalıyordu. Sağa baktım. Sola baktım. Harbi kimse yoktu. Daha gelmemiş miydi acaba? İlerlese miydim biraz diye düşünürken birden yolun ilerisindeki duvarın köşesinden bir silüet döndü. Elinde beyaz bir poşet, üzerinde içi yünlü kot montu,aynı koyu tonlarda kot pantolonu ve bütün endamı ile buraya doğru salına salına gelen bir adet Kepçük.

Gülüşüm derinleşti.O ise bir kaç adım atmıştı ki beni görünce durdu.Aramızda çok mesafe yoktu.O yüzden bana bakarken dudaklarında beliren yarım gülüşü görebiliyordum. O bana baktı. Ben ona. Sonra ise 'ne bekliyorsun, beklediğin kişi geldi işte' dercesine kollarını yavaşça iki yana açtı. Gülüşüm büyüdü. Hatta kocaman bir gülüşe dönüştü.

İleriye doğru kocaman bir adım attım. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. En sonunda ise işe Pamuk el attı. *Yürüme,dedi. Koş kızım. Koş...*

Dediğini yaptım. Koştum. Koştum. Koştum ve yanına gider gitmez hızla kollarımı boynuna dolayıp kucağına atladım. Zerre yadırgamadı yavrum. Hemen kollarını kalçamın altından dolayıp düşmemem için bana destek oldu. Daha doğrusu tek kolu bunu yaptı. Zira diğerini şu an sırtımda hissediyordum.

Sıkıca sarılıyordu.

Kalbimi patlatacak derecede bir mutluluk ve heyecanla doluyken kollarımı boynuna daha sıkı sardım. Eeee tabi bunu gören hıçkırığım boş durur mu? Yapıştırır hıçkırığı. Ama umursamadım. Hıçkırırken boynundan derin bir nefes çektim içime.Sonunda nefes alabilirdik...

Bir elim boynuna dolanmışken diğeri yavaşça ensesine gitti. Saçlarına tıpkı telefondan dokunuyormuş gibi narince dokundum. Ama bu sefer canlısına.Ve aklımdan şu an sadece şu cümleler geçiyordu.

Sağ geldiği için teşekkürler Allah'ım. Bana geldiği için teşekkürler Allah'ım. Sonsuz teşekkürler Allah'ım...

Boynuma bir öpücük bıraktı. Onun'da elini sırtımda ve saçlarımda hissedebiliyordum.

"Bu kadar özlendik ha..."dedi. Sesinde eğlenen bir tını vardı.

Güldüm. Evet Kepçük. Bu kadar özlenmiştin. En kocamanından.

Ama ifademi toparlayıp yalandan kaşlarımı çattım. Hızla geri doğruldum gömüldüğüm boyundan. "Adiii."dedim ters ters. Hıçkırırken omuzuna hafif bir sille çaktım. "Madem geldin niye söylemiyorsun?"

Güldü. "Eeee geldik işte."dedi geniş geniş. "Ne söyleyeyim daha?"

"Ne zaman?"dedim hızla konuşup bir yandan da hıçkırırken."Gece mi geldin? Dün mü geldin?Telefonun kapalıydı ama.Ne zaman geldin?"

"Az önce geldim Pamuk..."

Eridik tabi. Hafifçe sırttım. "Gelir gelmez bana mı geldin sen yani?"

Yüzlerimiz fazla yakındı. İçli içli baktı gözlerime. "Ya nere gidecektik? Başka gidecek yerimiz mi var?" Dudağımın kenarına hafifçe değdirdi dudağını. "Buradan başka..."

Erimeye tam gaz devam. Gülüşüm büyürken daha fazla kendimi tutamadım. Kollarım tekrar boynuna dolandı. Yanağına derin bir öpücük bırakıp tekrar sıkıca sarıldım.Bu gövdede bir ömür kalabilirdim sanırım. Bana ait bir şey vardı bu kokuda. Bana ait bir şey...Nere giderse gitsin kaybedemediği bir şey...Benim olan bir şey...

Ama sonsuza kadar kalamıyorduk tabi. Hastane önü için bu bile büyük şoktu. İçim yana yana geri çekilirken kucağından inmek için

hareketlendim.Hıçkırığım ise tam gaz devam ediyordu. Zorlamadan bıraktı ama elini belimden çekmedi.Bunu sürekli yapıyordu. Her an kaçacakmışım gibi eli ya hep elimde ya da hep belimdeydi. Peki şikayetçi miydim?

Yoooo.

"Simit aldım."dedi diğer elinde olduğunu yeni fark ettiğim poşeti yukarı kaldırıp. "Bol susamlı."

Bayılırdım simite. Bir simite bile sana tavdım ben be Kepçük.

"Sen yedin mi? Aç mısın? Yaran var mı? Yorgun musun? Uyudun mu hiç?" diye sorularımı peş peşe sıraladım.

Güldü. "Hangi sorudan başlamalıyım?"

"Sen seç."

"İyiym."dedi yalandan bir ciddiyetle. "Yaram yok.Yorgunum. Uykusuzum ve açım. Eminim sen de öylesin."Elindeki poşeti tekrar havaya kaldırdı. "Hadi şunları yiyeelim."

Belimdeki kolu çözüldü ama bu kez de hızla elimi kavradı. İlerleyip beni de ilerletti. Takıntılı manyak elimi asla bırakmıyor demiştim. Asla şikayetçi değilim demiş miydim? Olsun,bir daha diyeyim. Şikayetçi miydim?

Yoooo...

"Bayıldım bu fikre."dedim bir yandan ilerleyip bir yandan da gözümde çapakları silerken.

Hıçkırığı durdurmak adına nefesimi tuttum. Artık önceki kadar uzun sürmüyordu. Kalbim yavaş yavaş alışıyordu sahibine. Ama yine de en olmadık anlarda lap diye dudaklarımdan dökülüp beni rezil etmişliği, saklamaya çalıştığım heyecanımı ve duygularımı ortaya sermişliği çoktu.

Murathan ise bu durumdan ayrı bir keyif alıyordu. Ne zaman o varken hıçkırsam zevkten binbir köşe oluyordu adam. Ki şu an yandan bir bakış attığımda yine aynı ifade ile ilerlediğini görmek beni şaşırtmamıştı.

"Nefesini tut nefesini."diye klasik dalgasını geçti goril."İyi gelir."

Harbi şu an nefesimi tuttuğum için cevap veremeyecektim. Onun yerine ters bir bakış attım. O ise keyifle güldü. Hemde kahkaha atarak. İçimden ona kadar saymayı bitirdiğim an nefesimi bıraktım. Durum kritiği için bekledim. Hıçkırmamıştım. Keyifle gülümsedim.

Tam hıçkırık konusunda çemkirecektim ki hastaneye yöneldiğini görünce önceliğim çok başka bir konu oldu. Elini sıkıp ilerleyişini durdurdum. "Bayılacağım artık hastane kokusundan Kepçük. Arka taraftaki kamelyalarda yesek olmaz mı?"

"Olur."dedi hemen.

Güldüm."O zaman sen geç arkaya,ben çay alıp geleyim kantinden."

"Sen dur. Ben alırım."

Elinin içindeki parmaklarımı sıkılaştırıp geri çektim. "Olmaz." dedim ciddiyetle. "Burası benim çöplüğüm. Ben getiririm."

Cevap vermesini beklemeden elini bırakıp hastaneye yöneldim.

"İçine tükürme sakın!" diye bağırdı arkamdan.

Güldüm. Ama yüzümü ona dönmeden ilerlemeye devam ettim. "Aklıma iş sokma istersen."

Şu an onun da güldüğüne emindim. Heyecanla girdim hastaneden içeri. Son zamanlardaki daimi mood trilyaylommmla kantine ilerledim. "Günaydın Kamilcim!" dedim tam tezgahın önüne gelince. "Bana iki çay."

Kamil arkası dönük,tezgahta bir şeyler yapıyordu ki beni duyunca hemen bana döndü. Genç bir çocuktı. En fazla 20 yaşındaydı. Hem çalışıp hem okuyordu duyduğuma göre.

"Tabi."dedi gülerek. Çay ocağına ilerledi.

"Biri koyu olsun." Kepçükcüm koyu içerdi. Ama hastane çayı biraz acıydı. Söylenebilirdi. O yüzden beklerken tezgahın üstündeki şeker kutusundan 4 kesme şeker alıp beklemeye öyle devam ettim.

Sabah olduğundan pek kimse yoktu. O yüzden gönül rahatlığı ile her yere sırtarak bakabilirdim. Kolumu tezgaha, çenemi ise avuç içime dayayıp kendi kendime sırtmaya devam ettim. Bu aşk denen illet beni hep bu kafada gezdirecekse işimiz vardı.

Kamil, "Buyrun."deyip çayları önüme bırakınca transtan çıktım.

Uzanıp iki çayıda aldım. "Çok sağ ol Kamilcim."

"Nöbette değil miydiniz siz Gökçen hanım?" deyince gerileyen adımlarım durdu.

"Nöbetteydim. Neden sordun?"

Hafif şaşkın bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Nöbet çıkışları genelde kimse ile konuşmadan eve gidersiniz de...Bugün burada görünce,bir şaşırdım."

Doğruydı. Uykusuzken dehşet saçardım. Ama bugün o gün değildi. Güldüm. "Güzel bir nöbet bitimi oluyor..." dedim sadece. Göz kırptım ve arkamı dönüp aynı sırtık ifademle ilerlemeye devam ettim.

Dışarı çıkıp keyifli adımlarla arka tarafa geçtim ama çaylar parmaklarımı bir tık yakmaya başlamıştı. O yüzden adımlarım hızlandı. Murathan'ı arkadaki kamelyaların birine oturmuş, masaüstünü bir peçete ile hunharca silerken görünce hızla o yöne ilerledim ve yanına gider gitmez can havliyle

bardakları masanın üstüne bıraktım. Ama bırakır bırakmaz bir kısmı masanın üstüne dökülmüştü.

"Naptın Pamuk!? Yeni sildik." diye hemen horozlandı huylu goril.

Umursamadım. Daha büyük sıkıntıları vardı. "Yandım!" diyerek ellerimi aşağı yukarı sallamak gibi mesela.

Çatık kaşları beni bu halde görünce hemen yumuşadı. Oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi ve hala yukarı aşağı salladığım ellerimi tuttu. "Dedim ben getireyim diye..." dedi parmaklarına bakarken. Sonra ise anlamsızca yine kaşları çatıldı ve bu seferde şöyle bir yükselme yaptı. "Tepsi yok muydu bu siktiğimin kantininde?! Niye böyle getiriyorsun sen bunu?!"

Yandığımız yetmiyor bir de bunun yersiz lohusa sinirini çekiyoruz. "Başlarım şimdi tepsisine Murathan!" diye terslendim bende. Ellerimi ellerinden geri çektim. "Yandık diyoruz burada. Böyle mi tepki verilir? Valla sen sevgili olduktan sonra bir saldın kendini. Nerede o hastanelere gelip yaralarımı sararken, benim yaram benim canımı yakmaz ama senin yaran benim canımı paramparça eder diyen Murathan, nerede bu öküz!? Ağzına çakacağım sonunda. Salak,beyinsiz!"

Bordo goril her zamanki gibi bu sinirime güldü. "İşte olay orada." dedi bilmiş bilmiş. "Ara ara romantik olacaksın ki kıymeti bilinsin."

Tek kaşımı usulca havaya kaldırdım. "Öyle mi?"

Kendinden baya emin duruyordu. "Öyle."

"Otur o zaman burada romantik romantik götünle yap kahvaltını Murathan." dediğim gibi ışık hızında arkamı dönüyordum ki aynı ışık hızında o beni kolumdan yakaladı ve gövdesine çekti. Kolları sıkı sıkı sırtıma dolanıp, gövdesi her zerremi sarıp sarmaladı.

"Sabahları, özellikle nöbet çıkışları sana şaka yapılmaması ikimiz için de en sağlıklı karar olacak sanırım." diye mırıltısı geldi kulağıma.

Haklıydı. Kafamı hafifçe geri çektim. Sonra hızla tekrar gövdesine kafamı çakarak kendimce bir yumruk attım. Evet, uykusuzken huysuzduk. Ne olmuş yani? O hep huysuzdu. Biz onu çekiyorduk. O da beni çekmeliydi.

Ben huysuzca göğsünde beklerken onun saçlarıma bir öpücük kondurduğunu hissettim. "Ayrıca doğru demişim." dedi sakince. "Benim yaram benim canımı yakmaz ama...Senin parmağının ucu yansa benim kaburgalarım sızlar..."

Duyduklarımınla huysuz bakışlarım yavaşça yumuşarken kollarım yavaşça beline dolandı. Tribi bitirelimdi madem... Kafamı geri çekip çenemi gövdesine yaslayarak yüzüne alttan alttan en içlisinden baktım. Tabi o da bakışlarını bana eğdi. "Ve tahmin edersin ki bu durum beni çok sinirlendirir." dedi ciddi ciddi.

İstemsizce güldüm. Aşk gerçekten garip bir şeydi. Bu cümleyi söylemekten asla vazgeçmeyecektim. Yoksa benim şu an bu sinir yumağının ağzını yüzünü yemek istemem normal olamazdı.

Sırıtişımın daha fazla dayanamamış olmalı ki bakışları yüzümü tararken dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. Yaklaşıp alnıma minik bir öpücük bırakırken Kolları belimden çözöldü. Onun yerine hemen elime uzandı. "Hadi yiyelim artık." dedi beni kamelyaya çekerken. "Migrenim tutacak yoksa."

"Yorgun olmadığına emin misin?" dedim pıtı pıtı peşinde ilerlerken.

"Olsam bilirdim herhalde." Banka oturdu. Bende yanına. Ama önüne dönmedi. Simit poşetini alıp benden hafifçe geriledi. Poşeti açıp aramıza koydu. Çayları alıp önce benim önüme sonra kendi önüne bıraktı.

"Napiyorsun sen?" dedim bu hareketlerini hafif bir tebessümle izlerken. "Masa dururken niye burada yiyoruz?"

"Masaya bir sıçmadıkları kalmış." diye huysuzlandı. "Gebertsen yemem orada. Sabahtır siliyorum hala pis. Buraya götleri ile oturmuşlar daha temiz."

Güldüm. Hem de kakhaha atarak. "Alemsin Kepçük." Ayağa kalktım. Çantamı çıkarıp masanın üstüne savurdum. Ayağımın birini bankın yanına atıp, iki ayağım bankın iki yanında kalacak şekilde bacaklarımı açıp banka tekrar kuruldum. Ama tam o an ani bir esneme gelince karşımda sevgilim var demeden gergedan gibi esnedim. Yetmedi serçe parmağımla gözümün çapağını sildim.

Bir beyaz atlet giyip kulağını karıştırmadığı eksik, dedi sol melek. Valla bakarken içim kalktı. Ben bu kızı toptan günah diye yazsam anca yani.

Ama Murathan bu görüntüyü asla yadırgamamıştı. Dört simit almıştı. Sakince simit poşetini açmak ve simitleri bölmekle meşguldü. Saçlarım yüzüme gelmesin diye hızla tepemde toplayıp dağınık bir topuz yaptım. Ama bileğimi yokladığımda tokam yoktu. Kim bilir yine nerede düşürmüştüm?

Bakışlarım Murathan'ın bileğinde ki tokaya kaydı. Daha öncede görmüştüm. Hiç çıkarmıyordu. Bana ait olduğunun ise bariz farkındaydım.

Aşırı hoşuma kağan bir olay olduğu için asla ses etmiyordum. Eskiye hatırlatıyordu bana. Pamuk ve Kepçük'ü.

Küçükken de bileklerinde hep benim tokalarımı dolaşırdı. Zırladığım an saçlarım sümük olmasın diye hemen toplamak için...

"Tokatımı verseneğğğ." dedim hala esnerken.

"Ne tokası?"

"Bileğindeki işte."

Elinden oyuncağı alınacakmış gibi bir bakışla baktı. "Neden vereyim?"

"Saçımı toplayacağım Murathan."

"Senin tokam yok mu?"

"O da benim tokam."

"Hayır. Benim."

Mala bakar gibi baktım yüzüne. O ise simitlerden sonuncusunu bölüp bana uzattı. Saçımı tutan elimi bileğinden kavrayıp kendine doğru çekti. Ellerim saçlarımdan çekilir çekilmez yüzüme dökülen siyah saçlarımla tipim hapishane kaçkınına dönerken o elime simiti tutuşturdu. Sonra ise önüme gelen saçlarıma kırılacak bir şeymiş gibi nazıkçe dokunarak omuzlarımdan geri itti. Sağını solunu düzeltti. Hatta hızını alamadı, tişörtümün bile sağını solunu düzeltti.

"Açık kalsın." dedi hala önde kalan birkaç tutamı geri atarken.

Bir şey söylemek için ağzım açılıyordu ki şiddetli bir esneme gelince kelimelerim geri kaçtı. Yine gergedan gibi esnedim.

Güldü bu halime. Ben olsam ağzına boylu boyunca çakardım oysa.

"Yoğun muydu nöbet?"

Simitten bir parça attım ağzıma. "Çok soğol." dedim ağzım dolu dolu. "Senin çok yorucu muydu?" Ve konuyla zerre alakası olmayan bir şekilde ekledim. "Özledin mi bakim beni?"

"Ehhh. Biraz." dedi. Çayından bir yudum alıp yüzünü ekşitti. "O değilde şeker getirmedi mi kız sen? Zıkkım gibi bu çay."

Boş boş göz kırptırdım. Valla bu herif adam olmazdı. Benden cevap alamadığından olsa gerek bakışlarını bana dikti. Benim boş bakışlarımı aratmayacak cinsten bir bakış atarak yavaşça bir simit parçası daha tıktı ağzına. "Ne?" dedi saf saf. "Ne bakıyorsun yine öyle?"

Cevap için hiç beklemedim. "Öküzsün Murathan." dedim yüzüne tükürür gibi. "Valla sen kalın kafalı öküzün tekisin."

Derin bir nefes verdi. "Düzenli aralıklarla hakaret yerken başka ne olabilirim ki?"

"Ya bırak."dedim ters ters. "Sanki normal hali Romeo! Eh işte ne ya!? Eh işte neeeee?!"

Beni umursamadan yemeye devam etti. "Aşkından deli divane olup,hasretinden günlerdir dağda taşta telefon ekranındaki resmini yaladığımız hanımdan salak ve goril dışında pek bir şey duymayınca anca bu kadar Romeo olunuyor be Pamuk."

Kınayıcı bir bakış attım. "Aaaa aaaa."dedim bu ifademi sesimede yansıtarak."Ben romantiğim bir kere."

Deyim yerindeyse sikine bile sallamadı bu sözümü. "Aynen."

"Değil miyim?"diye direttim.

Alay eder gibi güldü. "Güldürme beni de yemeğini ye Pamuk. Ayrıca harbi şeker getirmedi mi?"

Böyle bir uyuzluk yapacağını bildiğimden kantinden cebe indirdiğim şekerleri cebimden çıkarıp önüne bıraktım. "Romantiğim."diye direttim bir yandan da. "Bak sana şeker bile getirdim."

Alaycı gülüşü büyüdü. "Baya etkiledin beni şu an ya. Nereden geldi bu aklına? Kırk yıl düşünsem ben bulamam bunu yani." Ben ters bakışlar atarken o şekerlerden birini alıp diğerini bana uzattı.

"İstemem."dedim ters ters.

"Atmayacak mısın?"dedi. Sesi hafif şaşkıncı. "Sen şekersiz içmezsin."

"Atmayacağım."dedim aynı tripli halimle. Sonra çay bardağını alıp havalı havalı ağzıma götürürken bakışlarımı karşımda ifadesizce bana bakan gorile çevirip ekledim. "Benim şekerim şu an karşımda zaten..."

Bunu beklemiyordu sanırım. Ağzında ki simiti bile yavaşça çiğnemeye başladı. Öylece bakakaldı bana. İnme indi galiba çocuğuma.

Hafifçe sııttım. "Romantiğim demiştim." dedim keyifli bir şekilde.

Boş bakışı yavaşça yumuşarken dudaklarına yarım bir gülüş geldi kuruldu. Kulakları ise feci halde kızarmıştı. Utanmış mıydı lan o? Yerdim. "La havle ya..."diyerek başını yavaşça sağa eğdi.

Gülüşüm büyüdü.Aynı havamla çaydan bir yudum aldım ama almasam daha iyiymiş. Harbi zıkkımdı. Yüzümü ekşiterek çayı banka geri bıraktım. El mecbur az önce romantiklik yapacağız diye Murathan'ın uzattığı ama benim almadığım şekere uzanıp aldım. "Harbi zıkkım ha. Bu ne ya?"

"Hani şekerin karşıdaydı senin?"

Bu kez en cilvesinden bir bakış attım. "Seni mi sokayım çaya şekerim?"

Yüzünü ekşitti. "Tamam dur. Devam etme şuna."

"Neden hayatım."Dudak büzdüm. "Neden can zmmmmmm!Neden akilotummmmm?" dedim ağız dolusu.

Yüzünü daha çok ekşitti. "Akilotum ne kızımd? Don markası gibi?"

"Tamam o zaman, bebeğim olılll.Hurma gözlüm ol. Karam ol. Esmerim biçim biçim ölürüm esmer için ol."

Derin bir nefes verdi. "Goril ve salak olmayı tercih ederim Pamuk. Biraz insafın varsa şunu kesersin yoksa şuraya kusacağım bak ha."

Keyifli bir kahkaha saldım. Sonra ise anında ciddiletim. "Ha şöyle."dedim ciddi ciddi. "Bir daha romantiklik seviyemi sorguladığını grmeyim."

"Ağzımı açarsam erefsizim."

Tekrar sesli bir kahkaha attım. Kısa bir an ikimiz de çaya ve simite gmldğmzden olsa gerek konumadık.İkimiz de baya açtık anlaşılan. Ben sağdan soldan ağzıma simit tıkarken o da hem yiyor hem de uzanıp önce tirtmn önüne dökülen susamları,sonra ise bacaklarıma dökülenleri düzenli aralıklarla silkeliyordu.

"Geldiğimi görünce neden hiç aırmadın sen?"dedi hala dizimdeki susamları temizlemeye çalışırken.

"Egomon syld."dedim. Ağzım tıka basa doluydu.Kıtlıktan ıkma ihtimalim yüksekti. Uykusuzluktan artık baımda bir tık ağrımaya balamıtı. Acıyan gözlerimden bahsetmiyordum bile. Ama manzaram olaydı. Asla gözleri kapatamazdık.

Bacağımdaki eli durdu. Kehribarlar alttan alttan bana en ters bakışını attı. "O ibne hala burada mı?"

Ağzındakileri yuttum. "Ya nerede olacaktı Murathan?" Poetten bir parça simit daha alıp ağzına teptim. "Adamın içi burada."

Elini bacağımdan çekip doğruldu. "Nere giderse gitsin."dedi.Sesi fazlası ile tehditkardı. "Ama kendisini benim karasularında bir daha görürsem... Savaş çıkar, haberin olsun."

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Yine en sinirli haliyle simit yiyordu ama ne yeme. Simit dile gelse şu an hakkında suç duyurusunda bulunmutı yani. Bu ifadesine bakarken hafifçe sırttım. "Sen beni mi kıskanıyorsun?"

Ters bakışları bana döndü. "Ne alaka?"

Hım...İnkar...Aynen,Ben de yedim.

Kayifle szldm oturduğum yerde. "Bilemiyorum yani...Adamı gördüğün andan beri bi kıl olmalar falan..."

"En başından beri sana yavşadığı için olabilir mi?" diye aniden yükseldi. Kafasını sağa eğip dudaklarını sinirle dişledi. "Yavşak..."

Ben ise çok ayrı bir kanaldaydım. "Haaa en başından beri kıskanıyordun yani beni?"

Yılmış bir bakış attı. "Ne duymak istiyorsun Pamuk?"

"Sence?"

Derin bir nefes verdi. Kafasını sağa çevirip bir iki saniye bekledi. "Evet Pamuk..." dedi sakince. Ama kendini sakın olmaya zorladığı belliydi. "Deli gibi kıskandım. Delirecektim. Hatta geceleri uykularım kaçtı. Beynim uyuştı sinirden. Oldu mu? Mutlu musun şu an bunu duyduğuna yani?"

Keyifle güldüm. "Evet."

O ise baya tersti. "Bunu öğrendin de ne geçti eline peki?"

"Hiç." dedim harfleri uzatarak. "Zevk aldım."

Milli La havle bakışını atıp başını sağa eğdi. Bakışları önümüzdeki simitlere yayılım ateşi açacak cinstendi. "Keşke ben de o Etem denen lavuğu dövseydim. Daha çok zevk alırdım."

Ciddileştim. Malum, sağı solu belli olmuyordu kendisinin. Ve Allah korusun bir çaksa Egemen'in amel defterini direkt dürer, malum yerine sokardı. "Saçmalama Murathan. Tamam, önceki durumun ben de farkındaydım ama adam artık yüzüme bile bakmıyor. Kıskanacak bir şey kalmadı yani. Şimdi o sinirini sakince yere bırak."

"Bakmaz tabi." dedi tehditkar bir sesle. "Götü yiyorsa baksın daha."

Durdum. Çayını tek yudumda kafaya dikip plastik bardağı içinde artık simit bırakmadığımız poşetin içine attı.

"Ne yaptın sen?" dedim birden bire. Anlık bir aydınlanma yaşamış bulunuyordum.

Bana baktı. Ama boş boş. "Ne?"

"Bir şey yapmışsın adama." diye yükseldim. "Ne yaptın lan adama?"

Ben de diyorum bu neden birden bire bana yürümeyi kesti. Ağzını kırdığımın Kepçük'ü! Benden gizli dövdü mü lan bu adamı? Köşelere mi sıkıştırdı? Ne yaptı?

Konuya aydınlanmış olmalı ki göz devirdi. "Hiçbir şey."

Cevap vermedim. Ama ters bakışlarımı yüzünden çekmedim de. Bir iki saniye bakışlarını kaçırdıktan sonra istemsizce bana bakmak zorunda kaldı. "Hiç bakma öyle Pamuk. Dövseydim şu an yoğun bakımda olacağından haberin olurdu. Sadece medenice konuştum. Bilmesi gerekeni söyledim."

Medeni kelimesinin üstünü,altını, yanını,yöresini fosforlu kalemle çizip bir güzelde tırnak içine almıştı sesi.

Ama ben uykusuzluğun da etkisiyle bir tık sinirleniyordum."Neymiş bilmesi gereken?"

"Durması gereken yer."dedi hiç beklemeden. Bakışlarını benden çekmeden işaret parmağını hastaneye doğru kaldırdı. "Onun durması gereken yer ora."dedi otoriter bir sesle.

Önümden bardaklarımızı ve simit poşetini alıp masanın üstüne bıraktı ve ne olduğunu anlamadan bacaklarımı iki yandan tutup bedenimi kendine doğru çekti. Yüzlerimiz arasında bir karıştan az bir mesafe varken durdu. Gözlerinden kalbime sayısız kelime aktı. Ama o bu sefer sessiz kalmadı. Bütün sessiz kelimelerini tek bir cümleyle özetledi.

"Senin yerin ise bura..."

Kurabiye yapılmak için güneşe bırakılıp, sonra unutulmuş margarinerler gibi anında ağzımız gözümüz bir yamuldu tabi. Tebessüm ederken dişlerimi usulca dudağıma geçirdim. Şu an feci şekilde öperdim ama her an basılabiliydik. O yüzden içim yana yana bu isteğimi bastırdım. Ama bu istekle baş etmek baya zordu. O kendini nasıl tutabiliyordu bilmiyorum ama şu an dudakları tam dibimde,bana işkence etmek ister gibi bir gözlerime bir dudaklarına bakıp duruyordu.

Eğleniyordu benimle muhtemelen.Altta kalacağımı sanıyorsa yanılırdı.

Elimi yavaşça kalbimin üstüne götürdüm. "Senin yerin de bura."dedim içli içli. "Biliyorsun değil mi hurma gözlüm?"

Anında gözlerini kapatıp yüzünü geri çekti. La havle şeklinde yana döndü. "Yapma demedim mi şunu sana?"diyerek ters ters bana döndü tekrar.

Kulaklar feci halde kırmızıydı.

Güldüm. Kafamı yana eğip alttan alttan yüzüne bakmaya çalıştım. "Utaniyor musun sen bakım?"

Küçük Kepçük gibi gözlerini kaçırdı. "Saçmalama."

Kocaman bir kahkaha attım bu kez. Eğilip yüzüne bakmaya devam ettim.Çenesinin altına yavaşça dokunup başını bana çevirmeye çalıştım. "Dön bakayım bir bana. Kulakların mı kızardı senin hurma gözlüm?"

Çenesini elimden çekti. "Pamuk bir git ya."diye mırıldandı ama harbi utanmıştı sanırım hurma gözlüm.

Kahkaham büyüdü. Kocaman adam olmuş, bordo bereli olmuş demeden ağzına vura vura sevecektim salağı şimdi o olacaktı.

"Sen söylerken iyi,ben söyleyince Pamuk bir git olduk."dedim yalandan bir huysuzlukla. "Sonra Pamuk neden hep hakaret ediyor. Al bak,başka dilden anlamıyorsun sen."

"Doğru."dedi hızla. "Valla anlamıyormuşum. Salak de bana. Goril de. Ana avrat dümdüz söv lütfen ama şunu bir kes."

Yine güldüm. Uzanıp kıpkırmızı olan kulağının memesine hafifçe dokundum.

"Kız dur."diyerek kafasını yana çekti.

Acayip eğleniyordum. Bu yüzden yine güldüm tabi. Sonra ise aklıma gelen bir detayla gülüşümü hafifletip cebimden telefonumu çıkardım. "Hadi selfie yapalım."dedim neşeyle. "Benimde sen yokken ekranı yalayacak bir fotoğrafım olsun."

Utanmış ifadesi yavaşça dağılırken ben telefonu selfie konumuna getirdim. Zaten şu an dibindeydim. O yüzden yanağımı yanağına aniden yapıştırıp ekrana kocaman sırttım. O daha poz dahi vermemiş,aval aval kameraya bakarken lap diye çektim.

"Oldu."dedim keyifle geri çekilip. Resmi açıp baktım. Yanımda far görmüş tavşan gibi kalmıştı. Kesinlikle olmuştu.

"Oldu derken?"dedi ters ters. "Apur sapur konuşmada sil şunu."

"Asla."dedim hemen."Hepsi duracak.Gel yenisini çekelim."

Geri çıkıp bir daha kamerayı açtım. Bu sefer hazırdı sanırım. Ben önde kocaman sırttırırken o havalı bir gülüşle baktı ekrana. Haksızlıktı. Ben şebek gibi çıkmıştım önde. Birde ona baktı...

Bir iki tane daha çekildik. İmkan olsa daha çok çekilirdim ama elimizde olanla yetinecektik artık. Fotoğraf çekilmeyi sevmiyordu. Biraz daha zorlarsam ağzımızın tadı kaçabilirdi. Ki zaten şu an ağzımızın tadını kaçırarak bir habere geçiş yapıyordum. O yüzden kızdıramazdım.

Şimdi söyledik söyledik Gökçen. Hadi göreyim seni kızım.

"Bana da at bunları."derken kolu yavaşça belime dolanmıştı.

Sakindi. Kesinlikle şu an doğru andı.

Bence değil, dedi sağ melek. Valla ben bu görüntü için hazır değilim.

İlk defa sana katılıyorum, dedi sol melek. Valla ben de bakamayacağım.

İyice germeyin beni arkadaşlar...

Daha da sakinleştirmek adına fotoğrafları hemen onada attım.Bir yandan da ufaktan konuya geçiş yaptım. "Kepçük..."

Cebinden telefonunu çıkarıp açtı. "Söyle yavrum."dedi telefonuna gelen resimlere hafif bir tebessümle bakarken.

Yavrum dedi. Kesinlikle doğru an bu andı.

Derin bir nefes verdim ve ağzımdaki baklayı lapalak diye ortama tükürdüm. "Beni Gurbet aradı..."

Telefonla oynayan parmakları durdu. Tebessümünün nasıl kaybolduğundan bahsetmeme gerek yoktu sanırım...Nefesimi tutup yandan en melül halimle baktım. Hemen bakışlarını bana çevirmedi. Durdu. Durdu. Durdu. Ve sonunda kehribarlar bana döndü.

Dönmez olaydı.

Sıçtık.

Yüzünde öyle bir sinir yumağı ifadesi vardı ki...Harbi sıçtık yani.

"Tamam..."dedim Buz devri Sid moodunda. "Sakin ol. Sakin ol." Nazıkçe elimi sırtına doladım. O öne dönük, ben ise bacaklarım iki yandan ona dolamış,enteresan bir şekilde oturduğumuzdan şu an en cilveli olabileceğim konum buydu.

"Yükselme.Bağırma..."dedim good boy,aferin good boy der gibi ensesindeki saçları okşayarak.

Ama bizim good boy pek good boy değildi... Ağzını kırdığımın. Hep derim. Sonsuza kadar da diyeceğim. Huyu mu var huyuna gidelim?!

"Ne istiyorlar yine?"diye yükselmesi ise bunun en büyük kanıtıydı. Olduğum yerde bir irkildim bu yükselmeyeyle."Yeter bak artık. Senin hatrına fazlası ile tolerans gösterdim zaten o iki akıl yoksuluna. Dertleri ne daha?"

Sakin ol Gökçen. Hala good boy olabilir."Nişanlarına çağırıyorlar bizi..."

Cevap ışık hızında geldi."Siktirsin gitsinler ordan."

"Saçmalama Murathan."

"Asıl sen saçmalama Gökçen."

Daha fazla sakinliğimi koruyamayacaktım. "Ne demek saçmalama ya?" diye isyan ettim. "İnsanlar özellikle çağırdı bizi."

"Bu gideceğimiz anlamına gelmez."

"Gelir."diye direttim. Hala omzuna dolanmış kolumu geri çekip yanından da geriliyordum ki tek eliyle bacağından yakaladı.

"Hayırdır?" dedi en ters bakışıyla. "Nere?"

"Nişana!"diye ben de bağırdım.

Evet, üç gün sonraki nişana.

"Harbi saçmalıyorsun."dedi. Ama asıl o harbi sinirliydi sanırım,zira çene kemikleri mezdeke dönüyordu.

"Çek şu elini kolunu.Gideceğim."diye çirkefleştim. Elini bacağımdan geri itmeye çalıştım.

Tabii ki zerre oynamadı eli. Hatta vücudu öne dönük konumdayken tamamen bana dönüp iki eliyle birden belimi hatta kalçamı kavrayıp tekrar gövdesine yapıştırdı bedenimi.

"Hele bir git."dedi meydan okur gibi.

Şimdi şöyle ki kafadaki bütün soruları sıfırlayacak iki sorum vardı.

Bir; O elin kıcımda ne işi vardı?

İki; Neden içimiz bir hoştu?

Ama bu durum yüzünden dengemin şaşır yumuşayacağımı düşünüyorsa çok doğru düşünüyordu. Yine margarindik. Lakin çaktıracak değildik. Bakışlarımı gözlerine diktim."Beni sınaama Murathan."dedim tane tane."Sen istersen gelme. Ben gideceğim. İzin alacak değilim."

"Asıl sen beni sınaama Gökçen."dedi daha sakın ama sert bir sesle."Bir daha seni o azgın herifin önüne götürmek mecburiyetinde kalırsam ve sana bir kere daha çakır gözlüm derse ya o köyden onun tabutu çıkar ve asıl kan davası o zaman başlar. Ya da ben mapuslara düşerim. Seçim senin?"

Ha şimdi belli oldu karın ağrısı. Devran Ağa. Sugar grandfatherım....

Bu kıskançlık bir tık boşluğuma gelmişti, yalan yok. O yüzden istemsizce kırkırdadım. "Adam dede Kepçük."

O ise hiç gülmüyordu. Çatık kaşlar yine etrafı tararken elleri kalçalarımından çözüldü. Huysuz huysuz önüne döndü. "Dedeyse dedeliğini bilsin o zaman.Alsın eline tesbihini zikir çeksin. Adamın elinin üstünde ki halkalardan yaşı sayılıyor akli hala sapıklıkta." diye homurdandı."Elimde kalacak azgın ibne."

"Kıskandığın adama bak be."dedim tatlı bir şaşkınlıkla. "Bir gözü toprağa bakan Devran dede."

"Böyle devam ederse yakında iki gözü de toprağa bakacak."

Surat ifadesi son derece memnuniyetsizdi. Buram buram aksi, nalet, çekilmez bir adam oldum yine diyordu. Ama ben güldüm. Çünkü neden gülmeyeyim? Tatlıydı bordo goril.

Süzül kızım. Cilve moodunu aktive et kızım. An bu andır kızım. Göreyim seni.

Kolumu yavaş ve kadınsı bir sakinlikle tekrar omuzuna dolayıp ense saçlarına ilerledim. Nazikçe okşadım saçlarını. "Aman o baksa ne olur be Kepçük."dedim hafif bir tebessümle. "Benim gözüm senden başkasını görür mü acaba?"

Bir durdu. Önüne bakan ters bakışları usulca yumuşarken ağır çekimde bakışlarını bana çevirdi. Kehribarlarla karşılaşınca tebessümüm büyüdü.

Bence o da sırtıtaçaktı ama kendini tutuyordu.

"Görmez mi?" dedi.

Hemen kaşlarımı hayır der gibi havaya kaldırdım. İmkânı var mıydı bu sorunun?

Saçları ile oynamaya devam ettim. Bakışlarımı ise gözlerinden hiç çekmedim. "Görmez."dedim en net şekilde."Bu gözler bir sana böyle mavi... Gökçen kızın kalbi bir sana böyle deli..."

Uzun uzun baktı bu kez. İçli içli. Derin derin. Birbirimize öylece bakarken ikimizinde dudaklarında yarım bir tebessüm vardı.

Ense saçlarındaki elimi, benim önümdeki omzunun üstünden sarkıtıp her bakışında içime sayısız yıldız akıtan kıvrık, uzun kirpiklerine usulca dokundum. "Romantik değilsin dediğin için lütfen tekrar utanır mısın?" dedim kadınsı bir gülüşle.

Güldü. Sadece güldü. Ama gözleri tek bir çizgi halini alacak bir gülüştü bu. Yani başa belaydı. Hala kirpik uçlarında dolaşan elimi kavradı. Parmak uçlarıma derin bir öpücük bıraktı.

Evet, artık tamamen bir peluş ayı. Doğru an kesinlikle bu andı.

En melül bakışımı kuşandım. "Gidiyoruz dimi?" dedim. Tatlı tatlı göz kırptırdım. "Gidelim Kepçük..." Ve en büyük kozumu ortama saldım. "Lütfennnn... Noğlar... Noğlar..."

Önce bir baktı. Sonra gözleri usulca kapandı. Ya sabır dercesine önüne döndü. "Hile yapıyorsun şu an."dedi hala gözleri kapalıyken.

Evet. Başka çare kalmamıştı. Ne yapabilirim?

Ne münasebet der gibi baktım."Ne hilesi? Tövbe. Güzelce konuşuyoruz burada. Gidiyoruz dimi? Hı?" Öne doğru eğilip yüzüne bakmaya çalıştım. "Noğlar Kepçük ya. Noğğğlarrrrrrrr!"

"Tamam sus."diye hafifçe yükselirken gözlerini açtı."Söyleme şunu,bakma şöyle,sus."

Güldüm. Bu taktik ezelden beri hiç sekmezdi. Hala sekmiyordu. Mutluyum.

"Gidiyoruz yani?"

Derin bir nefes verdi ve bu sefer çok şükür gözlerime baktı. Baktı. Baktı. Baktı. Sonra ise derin bir nefes daha verdi. "Bir saat durur çıkarız."

ZAFERRR!

Sırtışıım büyüdü. Ama hazır yumuşamışken direnişe devamdı. "İki."

Ama o da direniyordu. "Bir buçuk."

"İki buçuk." önerisini sunarak biraz daha uzatırsa başına bela olacağını belli ettim.

Gözlerime bakarken bakışlarının yelkenleri feci halde indirdiğini görmek mümkündü. "Tamam Pamuk.İki olsun..."dedi yılmış bir şekilde."Ama iki saatten fazlası olmaz. Zorlama."

Canını yedim.

Kocaman, zafer dolu bir gülüşle hafifçe öne doğru eğilip diğer tarafta kalan yanağına elimi yapıştırdığım gibi kendime çektim. Yanağına kocaman bir öpücük bıraktım. Yetmedi. Kesmedi. Bir tane daha öptüm. Yanaklarını bir elimle bir dudaklarımla sıkıştırdığımdan olsa gerek dudakları hafifçe öne doğru büzülmüştü. Bu görüntüye daha fazla kayıtsız kalamadım. Eğilip dudağının kenarına da minik bir öpücük bırakıp hızla geri çekildim.

Yüzünü bana çevirdi. Dudakları hafifçe iki yana kıvrılmıştı ama bu gülüşte gözle görülür bir tutku vardı. "Fazla zorlama istersen Pamuk." dedi dudaklarına doğru. "Hastanede boş oda aratma şimdi bana."

"Sapıklaşma."

"Eeee o zaman zorlama."

Hem güldüm hem de en kınayıcı halimle baktım gözlerine. O ise insan içinde olduğumuzdan olsa gerek yaklaşıp sadece burnumun ucuna minik bir öpücük bıraktı. "Hadi." dedi birden elimi kavrayıp oturduğu yerden ayaklanarak. "Gidip zıbaralım yoksa gerçekten migrenim tutacak."

İstemsizce ayaklandım.

"Zıbaralım derken? Beraber mi uyuyacağız?"

Elimi bırakıp masaüstünden poşetleri toplamaya başladı. Ben ise çantamı taktım.

"Ya nasıl uyuyacağız?" dedi dünyanın en normal önerisini sunmuş gibi.

Aval aval baktım sadece. O ise bu bakışıma hafifçe gülmek ile yetindi. Poşeti bankın kenarındaki çöpe atıp tekrar yanıma geldi. Kolunu boynuma atıp beni kendine çekerken dudaklarındaki huzurlu tebessüm yerli yerindeydi. Saçıma yandan bir öpücük bıraktığını hissettim.

"Benim yorgunluğu bir tek senin kokun siler Pamuk."

Şu adama ökü z diyorsan ibreti alem olarak yüzüne tükürüyoruz arkadaşım, dedi sol melek.

Haklıydı.

Sırıttık tabi.

"Ayrıca neye bu kadar şaşardın anlamadım?" derken ilerlemeye başlamıştık.Ama adımları hızlı değildi. Küçük adımlarla yürüyüp bana

uymaya çalıştığı bariz belliydi.

Devamını getirmedi ama ben bildim. Söylemesine gerek yoktu. Neredeyse her gece beraber uyuyorduk zaten... Harbi ben neye şaşırdım?

"Ne bileyim..." diye geveledim."Gündüz sonuçta. Şimdi biri görmesin..."

Hastaneden çıkmış eve doğru ilerliyorduk.

"Övünmek istemem ama özel kuvvet askeriyim Pamuk. Ben görünmek istemedikçe kimse beni göremez."

"Baya övünmedin. Maşallah."Gülme sesi geldi kulağıma. Ben ise konuşmaya devam ettim."Ama nedense anca işine gelen şeylerde bordo bereli oluyorsun. İşe yarar anlarda tık yok be komutan Karakurt."

"Çişim geldi deyip çözüm bulmamı istiyorsun. Patlamış motoru tamir et diyorsun. Kaçan aşiret çocuklarına yardım et, kan davası önle diyorsun. Bunların bordo bere ile alakasını bana söyler misin lütfen?"

Sessiz kalıp dudak büzdüm. Adi goril yine haklıydı.Söyleyemezdim...

"Hayatına renk kattık işte."dedim burnumdan kıl aldırmayan bir edayla.

"Bunu asla inkar edemem."

Tebessüm ettim. Sonra ise ben hastanede olan mal olayları anlatırken sesini çıkarmadan dinledi. Hatta ciddi ciddi yorum bile yaptı. Eve geldiğimizde ise 10 dakikaya geliyorum deyip beni içeri postaladı. Sorgulamadım. Gündüz gündüz nasıl geleceksin demedim. Bir yolunu mutlaka bulurdu. Bordo beresi ile övünen oydu. Nasıl gelirse gelsindi. Bana neydi. Şu an acayip derecede uykum vardı. Bir an önce en sevdiğim sıcaklığa sokulup uyumak istiyordum.

Yavaş adımlarla girdim eve. Şöbiyetim yoktu. İşteydi. Sabahın körü olduğundan apartmanda da çıt yoktu zaten. Buraların bir delisi bendim. Ceketimi ve beyaz önlüğümü çıkarıp vestiyere astıktan sonra yorgun adımlarla odama ilerledim. Elime ilk gelen yeşil, avakado desenli pijamalarım olmuştu. Sorgulayacak halde olmadığımından hemen giydim. Kıyafetlerimi ise rastgele masamın üstüne savurdum. Tam dargınlık geçiren bir ifade ile sütyen imi de çıkarma girişiminde bulunuyordum ki durdum.

Şu an bunu çıkaramazdık.

Ofladım. Kepçük ile uyumak,kokusu ve sıcaklığı ile sarıp sarmalanmak paha biçilemez bir duyguydu ama evin içinde sütyenle dolaşmak ve aynı şekilde uyumak zorunda olmak zulümdü. Darlık basıyordu. Boğuluyordum. Kelepçe vardı sanki göğsümde. Harbi oftı yani. Huysuz bir ifade ile elimi sütyen bağımndan çekip banyoya ilerledim. Her türlü işi halledip, elimi

yüzümü yıkadıktan sonra uykulu adımlarla,gözlerimi ovuştura ovuştura tekrar odama ilerledim.

Ve odadan içeri girdiğimde yatağın her zaman yattığı kısmına kıvrılmış,uslu uslu yatan bir Murathan görmek beni şaşırtmamıştı. Ama üst kısmında bir şey olmaması ve doğaüstü kaslarının şu an muazzam bir görsel şölen sunması bir tık şaşırtıcı olmuştu.

Gözlerimi uykulu olduğum için ovuşturuyordum ama bu dehşetül vahşet manzara karşısında görüşümü hd mooda getirmek için yavaşça ovuşturmaya devam ettim. Her görüşümde hiç sektirmeden düşerdim bu manzaraya.

Acun abi sesi ile hay maşallah,dedi sol melek. Koş kızım. Dal bu manzaraya. Şu kaslara bak. Pasifikte bu kadar dalga yok. Hepsi bizim olmalı. Yapış. Her dalgaya dal.

Tövbe, dedi anında sağ melek. Tövbe de kızım tövbe. Bir kendimize gelelim lütfen. Ama göz ucuyla minik bir bakmayı ihmal etmedi.

"Kepçük..."diyebildim sadece.

Gözlerini açmadan Kepçük'ün o kendisi olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Üstün nerede senin?"

Gözlerini açmadan parmağı ile çalışma masamı işaret etti. Benim ortalığa fırlattığım kıyafetlerimi de her zamanki gibi katlamış,kendi tişört ve ceketini de yanlarına koymuştu. Allahtan pantolonu altında yoksa toptan hakka koşacağız...

"O manada mı dedik salak!"diye hafif çirkefleştim. Paytak adımlarla yatağa ilerledim. "Kalk şu üstüne bir şey giy."

"Sıcak Pamuk..."dedi hala gözleri kapalıyken, uykulu bir sesle. "Kaç gündür kıyafet içinde durmaktan gına geldi zaten."

Bence de sıcak. Allahım sen benim nefsime mukayyet ol.

Ama yanına yaklaştığım an kollarında ki yara izlerini görünce sert bakışım dağıldı. Sırtı ve gövdesi de aynı izlerle doluydu. Üzülüyordum.Her gördüğümde üzülüyordum. O ise bütün yaralarımı gör işte dercesine hiç saklama gereksinimi duymuyordu.

Görüyordum. Ve elimden bir şey gelmediği için daha çok üzülüyordum.

"Sıcak falan değil."diye direttim ama önceki kadar ters değildim. "Kalk giy şu üstünü. Ben böyle yatsam hoş mu?"

Anında tek gözünü araladı. Alttan alttan sırtık bir ifade ile baktı yüzüme. Bu bakışı biliyordum. Adi sapık goril. Valla fena bir bey olmuş bu.

İleri uzanıp imalı imalı sırttan dudaklarına bir sille çaktım. "Ağzını kırdırtma bana ha."

Bu sefer sesli bir kahkaha attı. Sonra ise ben ne olduğumu bilemeden kendimi bileğimden yakalanmış, yatağa çekilmiş, hatta yetmemiş Murathan'ın üzerinden yuvarlanıp duvar kenarına yapışmış bir şekilde buldum. Ve bütün bunlar olurken dudaklarımdan da istemsizce bir çığlık kaçmıştı.

İnşallah yan daireye ses gitmemiştir. Amin.

O ise umursamadı. Beni kendi köşeme atınca ben yine ne olduğumu anlamadan bir kolunu belime dolayıp aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Başını yastıkta yavaşça oynattıktan sonra kıvrık kirpikleri aralandı ve sarının en sevdiğim binbir tonu ile kalbimiz şaha kalktı. İki kere yavaşça kapanıp açıldı gözleri. Kirpikleri havada süzülür gibi...

Bir erkeğin gözlerinin ve kirpiklerinin böyle güzel olması hiç normal değildi. Kaç kulun hakkı vardı lan o kirpiklerde?

Aynı şekilde ben de ona baktım. O bana... Ben ona...

Elimi kaldırıp kolunda benim diktiğim yara izine parmak uçlarımla yavaşça dokundum. Ama bakışlarımı gözlerinden çekmedim. Görmeliydi. İçimden geçen her şeyi görmeliydi. Yaralarının içimi nasıl kemirdiğini görmeliydi.

Parmaklarım kolundan yavaşça omzundaki yara izine ilerledi... Sonra ise tam aramızda atan kalbinin üzerindeki derin yaraya indi parmaklarım. Dönüp dolaşıp hep bu yaraya takılıyordum zaten. Zira en büyüğü buydu. En çok canı bunda yanmış olmalıydı.

"Acımadı Pamuk..."dedi ne düşündüğümü duymuş gibi.

Artık bu zihin okuma işine şaşamıyordum bile.

"Yalancı Kepçük..."diye mırıldandım.

Dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi. "Acıdı dersem öpecek misin?"

Güldüm. "Fırsatçı Kepçük."

Yarım gülüşü büyüdü. Ben ise avuç içimi kalbindeki yaranın üstüne bastırdım. Başımı yüzüne daha çok yaklaştırıp burnunun ucuna minik bir öpücük bırakıp geri çekildim. Tıpkı her yarayı bu şekilde kapatabileceğini düşünen minik Pamuk gibi...

"Geçti mi?"

Bir şey söylemedi. Ama öyle bir baktı ki...Yeryüzündeki hiçbir harf, kelime veya cümle bu bakışlardaki hissi karşılayamazdı. Az kalırdı

zannımca. Eksik kalırdı.Ama yine de bir cümle kurmam gerekirse şunu derdim;

Gözlerinden içime oluk oluk sevgi aktı.

Sıcacık oldum. Ruhum tarifi imkansız bir duygu ile sarmalandı.

Belimdeki eli beni kendine daha çok çekti. Alnıma derin ama sakın bir öpücük bırakırken benim gözlerim artık istemsizce kapanıyordu. Elimi göğsündeki yaradan çekip yavaşça boynuna doladım. Onunda gözleri kapanıyordu. Başını kedi gibi yanağıma sürtüp gözlerini kapattı. Yorgun olduğu hafifçe morarmaya başlayan gözaltlarından ve kan çanağı gözlerinden belliydi.

O kokumdan derin bir nefes çekti içine. Benim parmaklarım ise sakince ensesinde ki saçlarla oynadı. Bunu ne zaman yapsam anında uyuyakalıyordu. Ama bu sefer ondan önce ben uyuyacak gibiydim.

Gövdesi,sıcaklığı ve kokusu beni gitgide uykuya daha çok çekerken,"Saat 12 gibi uyandır beni..."diye mırıldandım ama anlaşıldı mı bilmem. Gözlerim kapandı. Ağzımda zorla dönmüştü kelimeler.

Ama dediğimi anlamıştı sanırım. "Sebep?"diyen sesi fazlası ile uykuluydu. O da bayılmak üzereydi sanırım.

"Kızlarla buluşaçağgğg..."gerisi gelmedi.

"Kızlar kim?"

"Bilge,Ayşegül,Duru..."

"Duru mu?"dedi ama sesi bu kez hiçte uykulu değil, gayet ciddiye. Ama ben hala baygındım.Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Aybüke'de sizinle gelsin."diye bir öneri sundu.

Sorgulamadım. "Zaten geliyor..."diyebildim.

"İyi bari."dediğini duyar gibi oldum ama bende kayış kopmuştu. Bilinç çevrimdışıydı.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir zaman sonra,sıcaklığı bedenimden uzaklaştığında ellerini saçımda hissettim. Sonra ise sevdiğim sıcaklık tekrar geri geldi.

Ve ikimiz de derin bir yorgunlukla uyuyakaldık.

Tıpkı oynadığı oyunlardan yorgun düşüp her gün aynı koltukta televizyon izlerken, kafa kafaya verip uyuyakalan, günü hep bu şekilde beraber bitiren Kepçük ve Pamuk gibi...

Doktor Gökçen ve Komutan Karakurt olarak...

Derin bir nefes verdi Barbaros. Sonra aldı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Tam temizlenmemiş olabilirdi. O yüzden bir daha öksürdü. Sonra bir kere daha. Ama iş boğazı acıtacak dereceye gelince bu sefer gerçekten öksürmek zorunda kaldı. En iyisi boğazı bok etmeden bu faslı atlamaktı. Öksürüğü durunca saçlarını geri itti. Haki yeşili polarının sağını solunu düzeltti.

Evet,artık hazırды. Bilgesini görmeye gidebilirdi.

Günlerdir,hatta haftalardır sesine hasretti. Bir iki kere gelip,uzaktan izleyip gitmişti. Çok işi var gibi duruyordu. Rahatsız etmek istememişti. Ama uzun bir görevden dönmüştü. Ve artık sesini duymak istiyordu. Dayanacak gibi değildi. Hem o naif sesi duymayacaksa ne diye vardı bu siktiğinin kulağı?!

İçli bir nefes verdi. Arabasının kaputuna iki kere yavaşça vurdu. "Göreyim seni güzelim. Olur da yine bizle gelirse sakın tekleyip beni utandırma olur mu kızım?"

Cevap gelmedi tabi. Yönünü okula çevirdi. Ve seri adımlarla ilerledi. Tam bahçe kapısından içeri giriyordu ki durdu.Okulun girişindeki kaldırımın kenarında renk renk açmış Kasımpatılar vardı. Yavaşça onlara ilerledi. Yere eğildi. Hepsi çok güzeldi. Ama diğerleri hep bir aradayken tek bir tanesi ürkekçe onlardan geri durmuştu. Köşede kalmış, sarı,boynu hafifçe yere bükük,güzel bir Kasımpatı...

Diğerlerinin aksine çamurun içinde tertemiz açabilmiş bir Kasımpatı...

Önce yavaşça dokundu yapraklarına. Sonra ise aynı yavaş dokunuşlarla koparıp yerden ayaklandı. "Bu sefer elimiz boş gitmeyelim."dedi kendi kendine.

İnşallah verirken utanmazdı. Ne olur oğlum, diye yalvardı içten içe kendine. Ne olur bu anıda bok etme be Barbaros. Acaba şiir de mi okusaydı. Ne okuyacaktı? Aklına gelen tek bir şiir vardı.

Bilge gel düşürme beni müşküle.

Beraber kaşık atalım iki tabak keşküle.

Durdu. Sakın oğlum dedi kendi kendine. Sakın bu bokuda yeme Barbaros. Allahına kurban yapma be oğlum...

Çiçeğin elinde zarar görmemesi adına nazikçe polarının cebine yerleştirdi. Tekrar ilerledi. Bahçede koşan çocuklara göz atıp içlerinde Metecan'ın olup olmadığını kontrol etti. Yoktu. Büyük ihtimal kantinde dolandırılacak eleman arıyordu. Ama önce onu bulmalıydı. En büyük koz oydu. Koşturup neşeyle oynayan çocuklara bakarken hafifçe tebessüm etti.

Okulun kapısından giriyordu ki koşarak gelen bir kız çocuğu bacağına çarptı. Bu çarpmanın etkisi ile tam yere düşüyordu ki Barbaros kolundan yakaladı.

"Yavaş abicim." dedi gülerek. "Düşeceksin bak."

"Sen önüne bak asıl babalık." diye kız yüzüne yüzüne çemkirince tatlı tebessümü yüzünde soldu kaldı. Kız tekrar koşarak bahçeye ilerledi.

Arkasından şaşkın bir bakış attı. "Metecan az bile dolandırıyor lan bunları." diye homurdanarak içeri girdi. "Götlerindeki dona kadar alsa haklı çocuk. Hareketlere bak."

Ters bakışlarla sağa sola bakıp aradığı kişileri bulmaya çalıştı. Görünürde kimse yoktu. Yavaş ama kendinden emin adımlarla ilerledi bu kez. Bakışları hala sağda soladayken sınıfa ilerledi. Ama sınıfta bir kaç çocuk dışında başka kimse yoktu. Ama birden arkadan bir ses yükseldi.

"Barbaros abiiiiii!"

Arkasını döner dönmez ona doğru koşan bir adet Metecan gördü. Güldü. Hafifce yere eğilip kollarını iki yana açtı. Mete gelir gelmez hızla boynuna atlayınca ise kucaklayıp, dikleştirdi.

"Naber lan?"

"İyyyiiii. Mecburi okul görevi falan." dedi Mete gülerek. "Senden naber?"

"Çok şükür, iyiz."

"İyi, iyi." dedi Mete tatlı tatlı. "Allah daha iyi etsinkine."

Güldü. Yetmedi yanağına sulu bir öpücük bıraktı. "Lan dolandırıcı molandırıcısın ama Allah'tan kendini sevdirmenin bir yolunu buluyorsun ha."

Mete güldü. "Bilge Öğretmenimi görmeye mi geldin?"

İstemsizce 'eeee yani' der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Ama tam dile getiremedi tabi. "Hem seni hem öğretmenini." diye orta yolu bulmaya çalıştı.

"Öğretmenim sınıfta yok." dedi Mete.

"Nerede biliyor musun? Öğretmenler odasına mı gitti acap?"

"Bilmemkine. Sakın yaramazlık yapmayın, ben geliyorum dedi gitti."

Normalde teneffüslerde bile çocukları bırakmazdı oysa. Uzaktan izlerken bunu çok net anlamıştı Barbaros. Düşünceli bir şekilde kaşları çatıldı. "Neyse..." diye mırıldandı. "Sen git arkadaşlarınla oyna biraz. Ben öğretmenini bulayım." Meteyi kucağından yere indirdi.

"Bu arada Barbaros abi..." deyince yere eğilmişken doğrulmadan öylece kaldı. Mete'nin önünde diz çöktü.

"Söyle aslanparçası."

Mete umutsuz bir bakış attı. "Anlaşmamıza uymadığını belirtmek isterim."

"Ne anlaşması lan?"dedi şaşkın şaşkın.

"Hani Bilge öğretmenimle beni her akşam sen alıp bana 1 lira verecektin."

"Haaa o..."dedi birden aydınlanarak.

"Yaaa o."dedi Mete ters ters. "Anlaşmaya uymadın."

Doğru, uymamıştı. Mete'ye yamuk yapmıştı ama elinde değildi. Göreve gitmişti. Sonra ise bir türlü işten erken çıkamamıştı.

"Uymadın demeyelim de...."dedi ılımlı olmaya çalışarak. "İşimi ayarlayamadım diyelim Metecan. Yoksa ben seninle olan bir anlaşmayı nasıl bozayım oğlum? Tövbe,haşa!"

"Onu bunu ben bilmem."dedi Mete çenesini yukarı dikerek. "Gelmedin."Elini ileri uzatıp minik parmaklarını Barbaros'un yüzüne doğru açıp kapattı. "Anlaşmayı bozduğun için talçiçat alayım kine."

Barbaros'un yüzünde gülüp gülmemek arasında gidip gelen bir ifade belirdi. "Ne alasın ne?"

"Talçiçat."dedi Mete yine. "Anlaşmayı bozduğun için talçiçat."

Bu sefer şok oldu tabi. "Bir dakika."dedi aydınlanmış bir şekilde. "Sen şu an benden tazminat mı istiyorsun yoksa lan?"

"Haaaa!"dedi Mete birden. "Evet,o." Sırıttı. "Adını hep unutuyorum kine."

"Lan sen bunu nereden öğrendin?"

"Halam anlattı."

İyi bok yemiş halan...

Lan Duru bacı...Bu bilgi Metecan'a verilecek bir bilgi miydi yani? Bu bilgi ile ülkenin yarısını gundikleyip Uruguay'a kaçabilirdi bu çocuk. Ve bu gundiklenenler topluluğuna Barbaros'da dahildi.

Tabi sesli dile getiremedi. Mete'nin tekrar yüzüne doğru açılıp kapanan parmaklarına baktı. "Evet." dedi Mete. "Tazminatımı alayım kine."

"Hemen bozmasaydık anlaşmayı..."diyerek ılımlı olmaya çalıştı.

"Bozuldu bile."dedi Mete hemen. "Babamlar beni servise yazdırmış."

Dertli bir nefes verdi. Hasan abi gerçekten ciddi manada rızkı ile oynuyordu.Mete'nin minik parmakları yüzüne doğru açılıp kapanırken dertli nefesi büyüdü. "Ben şu an harbi sana tazminat mı vermek zorundayım yani?"dedi şaşkın şaşkın.

"Evet."dedi Mete. "Bu işler böyle Barbaros abi.Söz bizim işte senet sayılır. Sözünde durmadın."

Şaşkın bakışı büyüdü. "Lan sen daha okuma yazma çözmeden bu lafları nerden öğreniyorsun lan?"

Mete sadece güldü. "Meslek sırrı." Tekrar ciddileşip parmaklarını tekrar ileri geri uzattı. "20 kağıdımı alayımki."

"Yuh! Napcan lan 20 lirayı? İndirim talep ediyorumki."

"Reddediyorumki."

"Lan oğlum!"diye çaresizce yükseldi. "20 lira tazminat mı olur? Boşanma davası açtık sanki. Düşür şunu! Bu nasıl iş etiği?"

"İyi."dedi Mete huysuzca. "Sana 10 Ama daha da Bilge öğretmenimi görmene yardım etmem."

Anında elini cebine atıp 20 lira çıkardı. "Senin geleceğin Hasan abi adına beni çok tedirgin ediyor lan..." Parayı uzattı. "Al talcicatını.Al."

Mete anında verilen parayı kapıp çenesine sürttü. "Bereket versin Barbaros abi."

Güldü. "Bereketini gör." Yerden ayaklandı. Arkadan bir kaç çocuk Mete'nin adını bağırmıştı. Mete onlara döndü. "Geliyommmmm!" diye bağırdı tatlı sesiyle. Barbaros bu görüntüye de gülerek baktı.

"Hadi git arkadaşlarının yanına.Kimseyide dolandırma."

Mete başını aşağı yukarı salladı. Tam arkasını dönüp gidiyordu ki tekrar geri döndü.

"Haaaa şey..."dedi. Durup tükürüğünü yuttu. "Bilge öğretmenim en son öğretmenler tuvaletine gidiyordu." Gülüp,göz kırparken geriledi. "Bu bilgi sana bedavaaaaa!" Neşeyle bağırıırken arkasını dönüp arkadaşlarının yanına koştu.

Arkasından bakarken Barbaros'un gülüşü büyüdü. "Şu an ilk defa Hasan abinin ve Zeynep ablanın oğlu olduğuna inandım lan Metecan. Dolandırıcı bile olsan kıyak bi çocuksun."

Derken arkadaşlarının yanına giden Mete'den şöyle bir ses yükseldi. "25 kuruş vererseniz ben kalede dururum."

Güldü. Sonra ise Mete'nin koridorda koşarak uzaklaşmasını izledi önce. Gülerken başını yavaşça sağa sola sallayıp arkasını döndü. Öğle arasının süresi dolmadan Bilge'yi bulmalıydı. Bu günde konuşamazsa artık hakka koşacaktı yoksa. Sağa sola bakarak öğretmenler tuvaleti denen yeri aradı gözleri. Bu katta değildi. Üst kata çıktı. Koridor boyunca ilerledi. Ve evet. Hedefi buradaydı.

Öğretmen WC/ Bayan

Durdu. Eeee? Şimdi ne yapacaktı? Tuvalete dalacak hali yoktu. Zaten ne diyecekti? Yani öğretmenler tuvaletinin önünden geçerken uğradım mı diyecekti kıza? Neden öğretmenler tuvaletine uğrasındı? Aklındaki sorularla mal gibi apışıp kalmış, aynı mallıkla tuvalet kapısına bakıyordu ki, kapı lap diye açılınca mal bakışları çıkan kişiye odaklandı.

Bilge...

Öylece kalakaldı. Bahanesini henüz hazırlamamıştı. Neden hemen çıkmıştı? Her an bir tane daha amelde mezhep vakası yaşanabilirdi şu an. Zİra gördüğü ay gibi parlayan sima yüzünden kalbi bir hoş, heyecanı tavandı.

Bilge ise tam kapıyı açmış ileri doğru bir adım atıyordu ki Barbaros'u görünce durdu. Boş ve şaşkınca baktı. Bir iki saniye ikisi de bu karşılaşmanın şokuyla sessizce beklediler.

"Barbaros..."dedi en sonunda Bilge. Yavaşça burnunu çekti.

Oysa Barbaros'un sessizliğinin sebebi buz kez beyin tutulması değil, gördüğü görüntü yüzünden kalbinin üzerine oturan bir ağırlıktı. Bilge'nin burnunun ucu ve gözleri kıpkırmızıydı. Bariz bir şekilde ağladığı belli oluyordu. Kaşları çatılıp sorgulayan bakışlar atınca Bilge anında bakışlarını sağa sola kaçırdı.

"Niye geldin sen..?"dedi kısık bir sesle. "Bir sorun mu vardı?"

Utançtan ölebilirdi. Günlerdir içten içe acaba yine gelir mi, gerçekten bana ilgisi var mı diye çılgın sorularla içini kemiren, en sonunda ise geldiği falan yok. Kızlar beni kekliyor kararına vardığı kişiye bu şekilde yakalanmak en son isteyeceği olaydı.

"Sorun yok."dedi Barbaros anında. Gördüğü görüntü yüzünden bir tık sinirlenmişti. Bu bütün heyecanını sıfırlayacak yegane şeydi. Kim üzmüştü onun yüzüne bile bakmaya kıyamadığı Bilgesini?

Bilge inatla bakışlarını kaçırınca başını hafifçe aşağı eğip alttan alttan yüzüne bakmaya çalıştı. "Ama sende bir sorun var galiba?"

"Yooo."diye mırıldandı Bilge. "Bir şey yok."

"Ağladın mı sen Bilge?"

Bilge bu kez cevap vermedi. Başı yerde, saçları yüzüne dökükken utançla dudaklarını dişledi. "Yok..."diye geveledi istemsizce artık başını yerden kaldırıp. Gülümsemeye çalıştı. "Neden ağlayayım. Sen Mete için geldin galiba. Sorun yok. Bu aralar ga..."diyordu ki Barbaros sözünü kesti.

Ve büyük bir cesaretle en başından söylemek istediği ama inatla saçmalaması yüzünden diyemediği düşüncesini ilk defa dile getirmeyi başardı.

"Mete için gelmedim.Senin için geldim."

Bilge lafıyla birlikte tükürüğünü de yuttuğundan öylece kalakaldı. Bunu kesinlikle beklemiyordu. "Be..Ben mi?"dedi kekeleyerek.

Barbaros ise hala sinirliydi. "He sen."dedi hemen. "Ne senin bu halin? Kim ağlattı seni?" İki adım atıp tam önünde durdu. "Ha? Kim üzdü seni?"

Ne diyeceğini bilemez bir şekilde öylece kaldı kısa bir an. İlk defa kaşları çatık ve endişeli bir ifade ile gördüğü adama bakakaldı. Ama bu bakış 3 saniyeden fazla süremedi. Yoğun bir utanç duygusu ile bakışları tekrar önüne eğildi."Yok..."diyebildi sadece. "Öyle bir şey değil. Toz kaçtı gözüme. Ondan kırmızı. Yanlış anladın sen..."

"Çok doğru anladım ben."dedi Barbaros anında. "Ben senin gülünce de,üzülünce de nasıl baktığını, her ifadeni biliyorum."

Bilge bu kez ciddi anlamda kitlenip kaldı.

Ama bu sefer Barbaros'da kitlenip kalmıştı. Ohaydı. O mu diyordu lan bunları? Başından beri ihtiyacı olan bu sinir miydi yani? Vay anasınıydı.Kendinden etkilenmiş bir şekilde kaşlarını daha çok çattı. Duruşunu dikleştirdi. Gidince aynadan alnını öpecekti...

Bilge konuşmak için ağzını açtı. Sonra kapattı. Dudakları titrekçe bir şeyler gevelemeye çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Sanıyordu ki kızlar haklıydı...Ve sanıyordu ki o da şu an pek normal bir duygu hali içinde değildi. Ürkekçe bakışlarını yine kaçırdı.

Barbaros ise bir dakika içinde fazla yüklendiğini düşünerek bu sefer bakışlarını ve sesini yumuşattı. Karşısında hiçbir şey söyleyemeden, öpülesi yanakları kıpkırmızı olan kıza bakarken içli bir nefes verdi."Bilge..."dedi yine başını aşağı eğip yüzüne bakmaya çalışarak. "Ne oldu? Bak son kez soruyorum. Söyledin söyledin." Yana doğru bir adım attı. "Yoksa öğretmenler odasına dalar kendim öğrenirim."

Gidip şu an avazı çıktığı kadar bu kıızı kim ağlattı lan diye böğürebilirdi.

Ama Bilge hızla kafasını yerden kaldırdı ve anlık bir panikle Barbaros'un koluna yapıştı. "Sakın. Dur!"

Bakışlarını koluna sıkı sıkı yapışan ellere çevirdi. Şu an Aybüke yarasına sirkeli su sürdü diye günlerce beynini siken Süleyman'ı çok daha net anlıyordu...

Gölmek istedi ama hala kırmızı gözlerle ona bakan görüntü buna engel oluyordu. "Ne oldu?" dedi. "Söyle o zaman?"

Bilge sağa sola tedirgin bir bakış attı. Sonra ise ateşe dokunmuş gibi hızla ellerini yapıştığı koldan geri çekti. "Önemli bir şey değil..." dedi kısık bir sesle. Sonra ise Gökçen'in klasik sözlerinden birini söyleme gereksinimi duydu. "Öyle ağlamam geldi sadece."

"Durduk yere mi?"

Ürkek bakışlar atarken başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Barbaros hızla tekrar öğretmenler odasına yöneldi. "Anlaşıldı. Harbi sorup öğreneceğiz."

Tekrar koluna yapıştı. "Barbaros saçmalama! Dur!"

"Eeee sen de saçmalatma o zaman!" diye en sonunda çaresiz bir sinirle isyan etti.

"Müdürle kavga ettim biraz..." demek zorunda kaldı en sonunda Bilge. Daha doğrusu azar yemiş, yine ağzını açıp tek bir kelime edememişti. Kendinden nefret ediyordu...

Bilge'nin bakışları yine önüne eğilince Barbaros mecbur eğilmek zorunda kaldı. Fıtık olmasa iyiydi. Ama utanması bile güzeldi kurban olduğunun.

"Niye?"

"Öylesine işte." dedi bu kez huysuz olmaya çalışarak. "Olu orta anlatılacak bir şey değil."

"Bilge illa daldırıcan beni şu öğretmenler odasına ha!"

"Ya of Barbaros!" diye bu kez yükseldi Bilge. Kafasını yerden kaldırıp gözleri kocaman bir şekilde bakınca Barbaros artık bitikti. Demek tersi de fenaydı. Hoşuna giderdi.

İstemsizce sırtıttı. "Evet, benim o..."

Bu sırtık ifadeye bakarken üzgün olmasına rağmen bu kez Bilge'de hafifçe tebessüm etti. Kafasını sağa çevirip gülüşünü gizlemeye çalıştı. "Önemli bir şey değil." dedi daha sakın bir şekilde.

"Ona duyunca ben karar veririm. Madem olu orta anlatılacak bir şey değil şuradan bir boş sınıfa geçelim öyle anlat."

"İlla anlatmalı mıyım yani?"

"Sence?"

Bilge'nin omuzları çöktü. Rezillik üstüne rezillikti. Utançtan hakka koşabilirdi. Anlatırsa ezik durumuna düşer miydi? Ondan hoşlandığı iddia edilen adam artık hoşlanmaktan vaz bile geçebilirdi. Kim şu yaşına gelip

öğretmen olmasına rağmen kendini hala koruyamayan bir eziği severdi ki? Herkes güçlü birini isterdi hayatında.

Gökçen gibi....Duru gibi...Ayşegül gibi...

Onun gibi değil...

Ama Barbaros'un sabırsızca ona bakan bakışlarını görünce ofladı.

Barbaros ise bu oflamayı asla ciddiye almamıştı. "Bak şu sınıf boş. Gel şöyle."deyip sınıfa ilerledi. El mecbur Bilge'de peşinden. Sınıfa girerken Barbaros kapıda durup önce onun girmesini bekledi. Panda misali ayaklarını sürüye sürüye içeri giren bu tipe karşı Barbaros yine sırtıttı. Ama çaktırmadan ifadesini topladı. Bilge ilerleyip öğrenci sıralarından birine çökünce o da hızla yanına kuruldu.

Sakın mallık etme Barbaros,diye tembihledi kendi kendine. Sakın bu anı bozma oğlum. Gözünün çapağına kurban olayım.

Bir sıçıp,sıvamayı daha kaldıramazdı

"Eeee?"dedi duruşunu korumaya çalışarak. "Dinliyorum."

Ellerini masanın üstünde bağlayıp tam yanında, kucağındaki parmakları ile oynayan kadına baktı. Camdan vuran güneş yüzünden saçının içindeki sarılıklar daha çok parlıyordu.

Güzeldi. Tatlıydı. Işıl ışıldı.

Bilge parmakları ile oynamaya devam etti önce. Gerçeği söyleyip söylememek konusunda kararsızdı ama o yalan söyleyemezdi. Sevmezdi. İçi asla rahat etmezdi. O yüzden çaresizce konuşmak zorunda kaldı.

"Bir kaç öğrencim var benim.Köyde yaşıyorlar. Ailelerinin durumu falan da kötü baya. Okula gelemiyorlar bazen.Derslerden geri kalıyorlar. Bende onlar için bir taksi ile anlaştım. Her sabah alıp,akşam eve bıraksın diye. Bir kaç haftadır öyle geliyordu çocuklar. Ama bugün müdür çağırdı yanına..." Bu noktada durup yutkundü. "Böyle bir şey yapamazmışım. Ondan izin almalıymışım önce. Çocuklara bir şey olsa sorumlusu okul olurmuş.Yasakmış buralarda böyle şeyler."Üzgün bakışlarını Barbaros'a çevirdi. "Yasak mı gerçekten?"

"Hayır."dedi anında Barbaros. "Neden yasak olsun?" Huysuz bir bakışla yumruklarını sıktı. "Ama anlaşılan sizin müdürün olayı belli."

"Neymiş olayı?" Oysa o da farkındaydı bu durumun. Ama yine de bu soruyu sormadan edememişti.

"Halk devleti benimsesin istemiyor. O yüzden yapılane böyle engel oluyor. Yetişen çocuğun size minnet duyması zoruna gidiyor besbelli."

"Ama o da devletin okulunda müdür..."

Barbaros bu sefer küçümser bir şekilde gülümsedi. Askerlik insana pek çok şey öğretiyordu. "Devletin içinde ne çürükler var bilsen aklın şaşar Bilge..."

Bilge sessiz kaldı. Tekrar parmakları ile oynamaya devam etti. "Aslında bilmeyecekti." dedi sessizce. "Ama ben öğretmen arkadaşlardan birine söyledim. Onun da öyle öğrencileri vardı. Belki o da çocuklara öyle yardım eder dedim. Ama o gidip hemen yetiştirmiş müdüre. Şimdi çocuklar yine gelemeyecek okula." Sesi titredi. "Ne diye söylediysem..?" Burukça güldü. "Salağımdır ben biraz.Ondan galiba..."

"Niye salak olasın yav?"dedi Barbaros yok artık der gibi. "Deme öyle kendine."

"Öyleyim ama."dedi. Gözleri yine doluyordu. "Sen tanıımıyorsun beni...Böyle öğretmen olmuşum falan, havalı görünüyor dışarıdan belki...Ama aslında eziğin tekiyimdir." Bakışlarını cama çevirdi. "Nasıl öğretmen oldum ben bile anlamadım ya...Neyse."diye mırıldandı kendi kendine.

Barbaros'un kaşları ise daha çok çatılmıştı. Yönünü tamamen ona çevirdi. Kendini gerçekten böyle mi görüyordu? Dışarıdan nasıl zarif, bu dünyadan olamayacak kadar naif görüldüğünün farkında değil miydi?

"Mesela kolay kolay anlayamam hiç bir şeyi." diyerek Bilge hızla tekrar ona döndü. Sesinde Barbaros'un içini acıtan bir burukluk vardı. "Hemen unuturum."diye devam etti. "Kin bile tutamam. Onu bile unuturum. Biri bana kötülük yapsa gider ben özür dilerim yine. Saçma ama yaparım. Kalbini mi kırdım da kötü davrandı bana acaba derim. Rahat edemem. Uyuyamam. Biri bana bağırırsa ağzımı bile açamam. İki kelimeyi yan yana getirip konuşamam. Kendimi savunamam. Salağım işte. Bunlar salaklık değil de ne?"

"Kendine haksızlık ediyorsun." diyebildi Barbaros sadece.

Bilge bakışlarını önüne çevirip gözlerini kapattı. Başını yavaşça iki yana salladı. Bunları anlatıp ondan hoşlandığı iddia edilen adamın karşısında iyice yerin dibine giriyordu. Farkındaydı. Ama konuşmakta istiyordu...

Gözlerini açıp en buruk haliyle tekrar Barbaros'a baktı. "Az bile yapıyorum ben kendime." dedi ağlamaya yakın bir sesle. "Az önce müdür o kadar bağırdı bana,burası sizin topraklara benzemez dedi. Benim dediğim olur dedi. Burada devlet benim dedi. Ben ağzımı açıp tek kelime edemedim. Burası benim ülkem, burası benim toprağım, burada benim bayrağım dalgalanıyor, o bayraktaki kan benim insanımın kanı,ben buranın

öğretmeniyim, o çocuklar da benim çocuğum diyemedim. Salak gibi sustum kaldım. Kendimi geçtim ülkemi bile savunamadım. Benim yetiştirdiğim çocuklardan ne hayır gelecek ülkeye!? Gökçen olsa derdi. Hiç korkmazdı. Her şeyi söylerdi müdürün yüzüne, çarpar kapıyı çıkardı. Ama ben diyemiyorum. Hep böyle oluyorum. Ezik gibi kalıyorum. Salağım işte."

Sessizce dinledi Barbaros. İçi acıdı ama elinden de bir şey gelmedi. Sadece üzgün üzgün bakabildi. "Kendine şunu söyleyip durma." diyebildi en sonunda. "Salak falan değilsin Bilge." Üzgün bakışlar ona dönüp ürkek bir bakış atınca içli bir nefes verdi ve içinden geçen şeyi bu sefer en net şekilde dilinden döktü. "İyi kalplisin..."

Bilge en üzgün ifadesi ile göz kırptırdı. Barbaros ise kalbi götünden çıkacak olmasına rağmen bütün cesaretini toplayıp devam etti. "Salaklık çok ayrı bir şeydir. İyi kalpli olmak çok ayrı. Ama insanlar bu ikisinin ayrımını pek yapamaz. Kendi kalpleri karadır. O yüzden iyi olanı kıskanırlar. Onları da karartmak isterler. Kalplerinin temizliğini kötülük olarak görsün isterler. Aydınlıklarını kirletebileceğini sanırlar. Ve sen... Bunca karanlık içinde..."

Yutkundu. Yapabilirdi. Kesinlikle yapabilirdi.

Ve yaptı.

Cümlesini ona bakan koyu kahve gözlere karşı şöyle tamamladı. "Benim gördüğün en aydınlık ışıksın Bilge..."

Bilge üzgün bakışlarına rağmen öylece bakakaldı. Şu an bunu beklemiyordu.

Aynı şekilde Barbaros'da bakakaldı. Zira o da kendinden böyle bir atak beklemiyordu.

İkisi de mal mal kısa bir an bakıştı. Ve en sonunda ikisi de aynı anda yoğun bir utançla bakışlarını önüne çevirdi. Bilge bakışlarını ellerine eğdi. Kalbi biraz hızlı atıyordu. Neden öyle atıyordu? Durmalıydı. Barbaros ise terleyen ellerini bacaklarına sürtüp sildi. Ortama garip bir sessizlik çökünce, Barbaros bu durumun daha da garipleşmemesi için kekeleyerek tekrar lafa girdi.

"He..Hem...Ne olmuş Gökçen hanım bağılıyor da sen bağırıyorsun? Bağırın herkes cesur mu oluyormuş yani? Sen de öğrencilerin için her şeyi göze alıyorsun. Yardım ediyorsun. Cebinden taksit parası veriyorsun her gün. Boş boş oturmayıp elinden geleni yapıyorsun. Asıl budur cesaret!"

Sonlara doğru anlamsızca yükseldiğini fark edince yavaşça tekrar geri sindi. Biraz sakinleşmeliydi.

"Ama bunu herkes yapar."dedi Bilge hala önüne bakarken. "Cesaretle bir ilgisi yok bunun."Hala bir tık utanıyordu. Aydınlık ışık mıymış? Kesin yanakları kızarıyordu.

"Yapmaz Bilge."dedi Barbaros daha sakın bir şekilde. "Emin ol herkes bunu asla yapmaz. Ama sen bir an bile düşünmeden yapıyorsun." Yan dönüp önünde, tırnaklarını çekiştiren kadına baktı. "Çünkü kalbinde bencillik yok. Kötülük yok...Asıl böyle bir kişiliğe salak demek salaklık olur."

Bilge bu kez hafifçe güldü. "Salak dedin bana yani."

"Yok."dedi hızla. "Tövbe, öyle değil. Ben şey olarak dedim onu. Hani güzel anl..."

"Şakaydı Barbaros."dedi Bilge. Utançtan geberecek olmasına rağmen bakışlarını yanında oturan adama çevirip hafifçe güldü.

"Haaaa şöyle."dedi Barbaros'da anında gülerek. "Gül şöyle. Ne öyle Karadeniz'de bütün limanların yakılmış gibi duruyordun kaç dakkadır! Bak böyle şaka yap arada."

Bilge'nin gülüşü büyüdü. Ama istemsizce bakışları yine utançla önüne düştü. Uzun süre yüzüne bakınca daha çok utanıyordu sanki. Barbaros ise yanakları kırmızı, kocaman bir gülüşle, utangaç utangaç önüne bakan bu kadının dudaklarındaki gülüşe erimeye en yakın haliyle baktı.

Tam o an okuldan bir zil sesi yükselince ikisi de istemsizce sınıf kapısına çevirdi bakışlarını. "Bu öğretmenler ziliydi."dedi Bilge. Sıradan ayaklandı. "Gideyim ben artık. Çocuklar çok tek kalsın." Tam öne doğru iki adım atmıştı ki durdu. "Şey..." dedi tekrar Barbaros'a dönüp. "Teşekkür ederim. Dinlediğin için..."

İyice eriyip gitti karşısındaki adam. "Ben teşekkür ederim."dedi yine de dik durmaya çalışarak. "Anlattığın için."

Bilge bir ürkek tebessüm daha gönderdi. "Görüşürüz o zaman..."Önüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp geriledi.Hızla arkasını dönüp kapıya ilerledi.

Görüşürüz ne demektir? Kesinlikle görüşürüz olacaktı o diye düşündü Barbaros.

Bilge pıtı pıtı sınıf çıkışına koşarken Barbaros bütün cesaretini toplayıp bu günün asıl kozunu ortaya salmaya karar verdi. Önceki hallerine göre artık biraz daha rahatlamıştı. Bu anı asla rezil etmemeliydi. Ve bugün bu işin artık Mete'den değil, bir şekilde kendi üzerinden gitmesi için yol yapacaktı.

"Bilge."dedi anlık bir cesaretle.

Koyu kahve bakışlar tekrar ona döndü. Sorgular bir bakış attı. Barbaros ise bütün heyecanına rağmen sakince yerinden ayaklandı. Sakin adımlarla ilerledi. Tam Bilge'nin önüne gelince ise elini polarının cebine attı. Parmaklarının yavaşça kavradığı kasımpatıyı okşadı önce.

Şu an yaptın yaptın oğlum Barbaros, sonrası gelmez bak. Hem ne demişti Zülküf. Kadınların aşık olması duygusal bir boşluğa denk gelir. O boşluk bu boşluk. Doldur o boşluğu oğlum. Al girdiğin boşluğun şeklini, diye kendine gazı verdikçe verdi.

Ve cebindeki kasımpatıyı en sonunda çıkarıp karşısında merakla ona bakan kadına uzattı. "Okulun önündeki kaldırımın kenarında..."dedi. "Çamurun içinde açmış. Görünce almak istedim. Benim olsun istedim. Onca çamurun,pisliğin içinde böyle güzel kalabilmiş çünkü...Sen de kendine haksızlık etme olur mu?" Çiçeği nazikçe iyice ileri doğru uzattı. "Al..."

Bilge yine bir tık kitlenmişti tabi. Konuşmak için dudakları aralandı ama hızla geri kapandı. Kısa bir bakışmanın ardından dayanamayarak utançla önüne eğdi bakışlarını. Ne yapacağını bilemedi. Ne diyeceğini bilemedi.

"Almayacak mısınız?"dedi Barbaros çiçeği tekrar uzatarak.

Bakışlarını yerden kaldırdı. Hafif sırtık bir ifade ile ona bakan Barbaros yüzünden iyice utanmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu,evet. Ama hiçbir şey demeden Barbaros'un elindeki çiçeği kapıp seri adımlarla sınıf kapısına yönelmeyi de kendinden beklemiyordu.

Utançtan patlanırsa şu an bu yaşanabilirdi.

Barbaros ise başı yerde,yanakları kıpkırmızı bir şekilde kaçan bu tipe büyük bir gülüşle baktı. Ama tam Bilge sınıf kapısından çıkarken yandaki sıraya takılıp tökezleyince ileri doğru atıldı.

"Sorun yok."deyip hızla ona dönen Bilge ile adımı yarım kaldı. "Sorun yok..."Gerilemeye devam etti. "Valla sorun yok." Derken arka arka ilerlediğinden bu seferde kapının pervazına kolunu çarptı.

Barbaros'un gülüşü büyüdü. "Aman,dikkat."

Bilge yine sendelemişti. Ama elinden geldiğince çaktırmamaya devamdı. "Asla sorun yok." dedi panik ve utanç dolu bir sesle.

Barbaros görüyorum dercesine başını aşağı yukarı sallayınca Bilge daha da rezil olmamak adına bu kez önüne döndü ve hızla çok şükür ki kapıdan çıktı. Çıkar çıkmaz koşar adım sınıfa ilerledi. Ama bir yandan gülüp bir yandan da elindeki çiçeği yavaşça koklayarak...

Barbaros ise geride önce bir durdu. Sonra gözlerini kapatıp sakince bekledi. Sonra ise bütün sakinliğini ışık hızında bozdu. Kocaman sırtıp, "İşte bu lan!" diyerek sevinçle yumruklarını zafer kazanmışcasına sıkı. "İşte bu lan! İşte bu!" Gururla kabardı omuzları.

"İş bitirici miyim, neyim ben yavvvv?! Helal lan bana!" Keyifli bir kahkaha döküldü dudaklarından.

Aynı keyifli hali ile sınıftan çıkıyordu ki adımları yavaşladı. Keyifli ifadesi söndü. Aklına düşen bir düşünce ile kaşları yavaşça çatıldı. İş bitirmesi gereken daha önemli bir yer vardı. Bakışlarını kararttı ve yavaş ama kendinden emin adımlarla ilerledi. Hedeflediği odayı bulunca ise önce bir durdu. Polarının kollarını sakince yukarı çekti. Boynunu sağa sola eğerek çıkan sesle keyiflendi.

Ve zerre kapı çalma gereksinimi duymadan müdür denen kişinin odasının kapısını açıp içeri daldı.

Masa başında evraklarla uğraşan müdür şaşkın bakışlarını anında ona çevirdi. Orta yaşlarda, kara kaş, kara göz bir tipti. Piknik tüpüne benziyordu.

"Benim bir maruzatım olacaktı müdür!" diye bağırarak içeri dalıp kapıyı şiddetle geri kapattı.

"Ne ne hadsizlik?" diye sinirle yükseldi piknik tüpü.

Barbaros yalandan boş bir bakış attı. "Niye kızdın şimdi? Yanlış yere mi geldim ben? Burada devlet senmişsin. Öyle dediler bana."

Müdür bu kez konuşmadı. Sinirli olduğu belli olan bir ifade ile öylece bakakaldı. Barbaros ise boş bakışı bir kenara bırakıp ciddileşti. Kaşlarını çatı. "Madem burada devlet sensin müdür..." diyerek en tehditkar bakışı ile sakince ilerledi. "Devletten bir iki maruzatım var." Tam masa önüne gidince iki yumruğunu birden sertçe masanın üstüne vurup masa arkasında ki müdüre doğru eğildi. "Seninle bir konuşalım..."

Müdür masasına indiği an masa üstünde ne varsa anında havaya hoplatan yumrukları görünce bir yutkundü. Sandalyesinde geri yaslandı.

"Sen kimsin?" diye sordu ürkekçe.

Dudağının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Ben mi?" dedi sakince. "Tanışalım tabi. Ben Türk askeri... Devletin buradaki asıl eli."

Ve konuşmaya başladılar. Barbaros'un en sevdiği, müdürün ise en anladığı şekilde.

Konuşma bitip Barbaros odadan çıktığında ise artık köydeki çocukları almaya gidecek bir taksi yoktu. Çünkü artık bütün yakın köylerdeki

çocukları almaya gidecek bir minibüs vardı.

"Ben bir çay daha alayım." diyen Duru'ya etkilenmiş bir bakış attım.

"Baya yöresel takılıyoruz bugün. Hayırdır?"

Dertli bir bakışla yüzünü ekşitti. "Yengemle lojman günlerine gide gide geldiğim hale bak. Canım şu an çikolatalı pastaya bulanmış sarma çekiyor. Kendime inanamıyorum."

Duru ile sürgün günlükleri.

Güldüm. Hatta güldük. Ayşegülcüm, Şöbiyetim ve Duru ile bir cafede buluşmuştuk. Hep evde buluştuğumuz için bu sefer farklılık olsun istemiştik. Ve bir farklılık daha yaparak bu buluşmaya Aybüke'yi de çağırıştım. Daha önceden gerekli tehdidi yaptığımdan zorlamadan kabul etmişti gelmeyi. Ama buluşmanın sonuna gelme gibi çılgın planları vardı sanırım. Bir saat olmasına rağmen hala ortada yoktu.

Duru'nun bu feryadına hafifçe güldüm. Ayşegül ise kocaman bir kahkaha attı. "Ne çektin be Duru."

'Sorma,sakın sorma' der gibi başını sağa sola salladı. "Beni morali bozuktur benağ dokanmaa..." dedi içli içli. Ama bakışları yanımızda oturup lale lale portakal suyu bardağını okşayan Bilge'ye dönünce yüzü iyiyece ekşidi. "Bu o bardağa ne yapıyor yarım saattir be?"

Bakışlar Bilge'ye döndü. Kendisi love konularında lale olma konusunda beni de geçmişti. Biz ona dönünce o da sırtık ifadesini silip bize şaşkın bir bakışla baktı. "Ne?" dedi tatlı tatlı.

"Bence de ne senin derdin?" dedi Duru. "Bardağa gusül aldıracaksın en sonunda."

"Ay tövbe." dedi Bilge anında. Önündeki bardaktan ellerini ateşe değmiş gibi geri çekti. "Tövbe, tövbe."

Güldüm. "O sarhoş bu aralar biraz."

"Ne sarhoşu?" dedi Duru.

Gülüşüm büyürken kahvemden keyifli bir yudum alıp tekrar masaya bıraktım. "Doblo sarhoşu."

"Gökçen!" diye yükseldi Bilge. Sanki Barbaros buradaymış gibi sağa sola tedirgin bir bakış attı.

Ayşegül aradığı kanı bulmuş olmanın heyecanı ile iki elle masaya yapıştı. "Barbaros mu yoksa ooo?"

Ama Bilge kuşum harbi laleydi sanırım. Zira bu yükselişe şöyle bir tepki verdi. "Hani?" dedi sağa sola bakarak. "Nerede?"

Güldüm. Ama sonra gülüşüm lap diye soldu. Bir ay öncesine kadar ben de aynı bu şekil bir lale miydim lan?

Aşk...Sen insanın kendi topuğuna sıkıldığı bir kurşunsun koçum.

"Siz Barbaros'la harbi birbiriniz için yaratılmışsınız. Şu an buna daha da emin oldum."dedi Duru'da şöbiyetimin bu haline gülerken.

Bilge ise tontik yanaklarını şişirerek önüne döndü. Utangaç bir şekilde parmakları ile oynamaya başladı. "Öyle mi ki gerçekten?"

"Ateş bacayı sarmamış,ateş bacayı altüst etmiş bunda."dedi Ayşegül.

Duru ciddiyle bir bana bir Bilge'ye baktı. "Sizin evin musluklarından aşk suyu falan mı akıyor? İkiniz de içip içip böyle bir hoş oluyorsunuz."

Ayşegül kocaman bir kahkaha attı. "İşte buna gülerim."

Ama ben de gülerdim. Doğruydı. Bazı Kepçüksel nedenlerden dolayı biz de bir tık hoştuk. Daha sabah kollarında olmam, uyanıp yanından buraya gelmeme rağmen hala görmek istemem pek normal değildi. "Eeee gelin siz de için. Hep beraber bir hoş olalım." diye bir öneri sundum.

"Yok canım.Almayayım ben."dedi Duru. "Pek kullanmıyorum."

Ayşegül ise dünden razıydı. "Yarın size taşınıyorum."

"Buyrun.Buyrun."dedim gülererek. "Çıkın çıkın gelin. Musluklarımız herkese açık."

"Kaptın tabi dağ gibi adamı,şimdi rahat rahat konuşuyorsun böyle."dedi Duru.

Sırıttım. Doğru söze başka ne yapacaktım ki?

Ayşegül hızla ellerini yüzüne sürdü. "Çok şükür."dedi büyük bir minnetle. "Çok şükür Allah'ıma! Valla biraz daha bir araya gelmeseler ben ortadan yarılacaktım."

"Daha çok beni boğacak gibiydin Ayşegül."

Hızla bana döndü.Siyah saçlarını omuzlarından geri savurdu ve yerli Türkan Şoray bakışları ile bana baktı. "Şükürsüzlüğünüzden dolayı evet,valla boğacaktım yani. Ciddi manada dağ gibi adam peşinizde koşuyordu ve siz kaçıyordunuz."Elini nineler gibi kalbinin üstüne atıp kınayıcı bir şekilde başını sağa sola salladı. "Subhanallah. Allah'tan çarpılmadan kendinize geldiniz."

"Kendimizce sebeplerimiz vardı herhalde. Keyfimizden mi kaçtık?"diye terslendim. "Ayrıca o dağ gibi de ben tepecik miyim be? Neden hep Murathan övülüyor? Siz benim arkadaşlarımsınız. Haksız da olsam beni tutacaksınız. Bir kendinize gelin lütfen."

"Eeee yalan mı söyleyelim?"dedi Ayşegül imalı bir sırıtışla. "Gözle gördüğümüzü söylüyoruz."

Ters ters baktım. "Peşpeşe nöbetlere düşürürüm seni Ayşegül."

Anında ciddileşti. "Her zaman sizden yanayım Gökçen hanım. Murathan Komutan'a büyük bir seccade lazım. Yedi yirmi dört bu şekilde varlığınıza şükür edebilir."

Memnuniyetle kıvrıldı dudaklarım. "Ha şöyle."

"Murathan iyidir,hoştur da..."dedi Duru. "Biraz terstir. Nasıl anlaşıyorsunuz siz? Tanıdığım kadarıyla sen pek alttan almazsın böyle şeyleri.Sizi ilk gördüğüm andan beri bu soru kurcalıyor kafamı."

"Almıyorum zaten."dedim hemen.Sonra ise kendimden emin bir şekilde kahvemden bir yudum aldım. "Onun siniri bana işlemez pek."

"İddialıyız."dedi Duru etkilenmiş bir bakışla.

Havalı duruşumu bozmadım. "Eee tabi. Eskiden beri bana pek dayanamaz."

"Ne güzel."dedi Ayşegül eriyik bir ifade ile. "Tek zaafı sen gibi bir şey oluyorsun."

Duru masa üstündeki şekerlerle dolu kabı alıp mikrofon gibi bana uzattı. "Sırrınız nedir Gökçen hanım? Bizimle paylaşmak ister misiniz?"

"Gökçen olmam..." dedim hafif bir tebessümle. Sonra işi goygoya vurup gururla saçlarımı geri savurdum. "Rabbim o deli sinirine rağmen benim gibi bir zatı şahane göndermiş kendisine. Sevmeyip ne yapacaktı?Benden başka kim çeker o huysuzu be?"

Bu kızın özgüveni bazen beni çok yoruyor biliyor musun, diye mırıldandı sol melek.

Sağ melek ise ilk defa ona katılarak başını aşağı yukarı salladı. Ve ekledi. İnan ki beni de.

Bu cevap karşısında Duru kocaman bir kahkaha attı. "İşte bu beee."dedi aşırı tatmin olmuş bir sesle. Geri yaslanırken keyifle böğürdü. "Evettttt. Bir arkadaşımızın daha love işlerini çözdüğümüze göre şimdi sıra Bilge'deeee."

Bilge hala hafif bir tebessümle lale lale bardağını okşuyordu ki adı geçince durdu. Şaşkın bakışlarını bize çevirdi. Bir kaç saniye boş boş baktık. "Ne?"dedi en sonunda.

Bu benden de lale olmuş durumda. Anlattığına göre Barbaros bugün öğle arası okula gelip, bütün ayarlarını sıfırlamış. Pekala anlıyordum. Kendi başıma da geldiğinden... Ama kızlarla buluşacağımızdan olayı çok detaylandıramamıştık, aceleyle evden çıkmak zorunda kalmıştık.

Bilge'nin bu haline Duru ve Ayşegül hiç acımadan güldü tabi. "Düğün diyorumm." diye bağırdı Duru. "Ne zaman?"

Şöbiyetim ise hala olaya maldı. "Ne zaman?"

"Biz de onu diyoruz." diye bu anlamsız diyaloga dahil oldu Ayşegül. "Ne zaman?"

Bilge aval aval bakakalırken, uzanıp yavaşça sıvazladım yanımda oturan şöbiyetimin sırtını. "Bak yine çorba ettiniz şöbiyetin kafasını. Uğraşmayın onunla demedim mi kız ben size?"

"O zaman yorma bizi de dökül bakalım şöbiyet." dedi Duru. "Ne bu haller?"

Bilge bir şey söyleyemedi. Bana ürkekçe bakıp tekrar önünde döndü. Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Ne diyim ki..?" dedi.

Şöbiyetim seni severim ama benim bile içimi çıkardın be. Bu kadar utangaçlık zerre benlik değil ayol.

"Barbaros okula gelmiş bugün. Buna sen benim gördüğüm en güzel şeysin demiş. Çiçek vermiş." dedim daha fazla dayanamayarak.

Kızlardan anında milli takım şampiyonluk kazanmış gibi 'oooooo' nidası yükselirken Bilge panikle bana döndü. "Gökçennn!"

"Ay ne be?" dedim kahvemden bir yudum alıp. "Zaten söyleyecektin. Sen kıvrana kadar ben dedim işte."

"Öyle ama..." diye mırıldanarak önüne döndü. Sonra ise ekledi. "En güzel şeysin demedi. Gördüğüm en aydınlık ışıksın dedi."

Ayşegül ve Duru daha büyük bir 'ooooooo' seansına başlarken Bilge panikle susturdu ikisini de. "Bir susun ya. Zaten utanıyorum."

"Çokkkk romantikkkk yaaaa...." dedi Ayşegül erimeye yakın bir sesle. Daimi moodu buydu kendisinin zaten.

Duru ise baya etkilenmiş gibiydi. "Vay be." dedi. "Asla Barbaros'dan böyle bir atak beklemezdim. Şaşırttı beni."

"Neden ki?" diye sordu Bilge. Sesinde ince bir merak vardı. "Çok iyi biri bence."

"İyidir Barbo. O konuda asla bir şey diyemem." dedi Duru. Platin sarısı, omuzlarındaki saçlarını sakince kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ama ne bileyim. Bir tık öküz duruyordu." Güldü. "Demek özünde gizli bir Erzurumlu Romeocan varmış."

Bilge kuşum yine utandı tabi. "Ben biraz üzgündüm. Teselli etti. Çok güzel konuştu. Çokta öküz değil yani."

Bu cümlede herkes ayrı bir yere takılmıştı. "Nasıl teselli etti?"dedi Ayşegül.

"Başka ne dedi?"dedi Duru.

"Kim üzdü bakim seni?"diye son dokunuşu da ben yaptım. Bu üzüntü konusundan bana bahsetmemişti. Kimdi lan o şöbiyetimi üzen hadsiz? Aklını alırdım!

"Hangi sorudan başlayayım?"dedi şaşkın şöbiyet. Ama tam o an masadan bir sandalye çekilip yanımıza bütün heybeti ile Aybüke oturunca tüm sorular cevapsız kaldı.

"Selam."dedi hemen. Ünlü cenazesine gider gibi baştan aşağı siyahtı. Siyah pantolon,siyah ceket,siyah güneş gözlüğü ve tabiki simsiyah saçlar. Valla ben bu kadına her gördüğümde düşüyordum. Affet Süleyman.

"Hoş geldinn."dedim neşeyle. Aynı şekilde diğer kızlar da selamladı. O ise hepimize hafifçe tebessüm etmekle yetindi. Güneş gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Ellerini saçlarına daldırıp geri savurduktan sonra hepimizde gezindi bakışları. "Eeee?"dedi. "Ne bana bakıyorsunuz? Devam etsenize konuşmaya."

"Sen böyle etkinliklere katılır mıydın Aybüke?"dedi Duru yarım bir gülüşle.

Aybüke'nin bakışları bana döndü. 'Anne sen beni yaktınnnnnn,yaktınnnnnn' der gibi bakıyordu. İstemsizce güldüm. O ise ifadesizce tekrar önüne döndü. "Farklılık olsun dedik..."

Gülüşümü gizlemek adına başımı önüme eğdim. Sonra ise minik bir öksürükle kendimi toparladım. "Tanıştırmama gerek var mı?"dedim Bilge ve Ayşegül'e bakıp.

"Yok canım."dedi Ayşegül daha neler der gibi. "Olaylı aşiret düğününden tanışıyoruz zaten kendisi ile."

Ah sahte yavukluluk günlerim ah...

Bilge'de bu cevabı onaylamak adına başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise ekledi. "Büyük hayranınızım Aybüke hanım." Safiko safiko sırttı. "Çok havalısınız bence."

Şükür sonunda biri duygularıma tercüman oluyordu.

Bu itiraf Aybüke'nin boşluğuna gelmişti sanırım zira baya kocaman gülümsemişti bu kez. "Eyvallah."

"Bordo bere zaafı var da kendisin."dedim gülerken.

"Öyle mi?"dedi Aybüke. Gülüşü imalı bir hal aldı. "Eeee Allah baya gönlüne göre vermiş o zaman."

Duru,ben ve Ayşegül imayı anında kapıp gülerken şöbiyetim bir tık geriden geliyordu tabi. "Nasıl?"dedi boş boş göz kırıştırarak.

"Bunun Barbo'dan haberi yok mu hala?"dedi Aybüke bana dönüp. "Pot mu kırdım ben şu an?"

Kırmadıysan bile bu cümleyle kırmıştın zaten Aybüke.

"Anladı tabi canım."dedi Duru kelimeleri uzatarak. "Anlamaz olur mu hiç? Amelde mezhepleri bile ortak. Nasıl anlamasın?" Hunharca bir kahkaha saldı. "Geberene kadar buna güleceğim sanırım. Ölüm döşeğinde olsam bile ne olur bana bu olayı hatırlatın olur mu?"

"Duru ya."dedi Bilge küskün bir bakışla. "Deme öyle adama."

"Aybüke koş git Barbaros'a müjdeli haberi ver."dedim gülüp. "Bizim kız da boş değil."

"Beni bulaştırmayın o salağa."dedi en net haliyle. "Şimdi iki saat beynimi yer nereden anladın diye.Silah arkadaşımı vurmak hiç istemem."

"Kapatabilir miyiz şu konuyu artık."dedi Bilge tontiş yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde.

"Ben varım diye anlatmıyorsan rahat ol."dedi Aybüke. "Benden sır çıkmaz. Ama zaten bütün askeriye'nin bildiği bir olay. Çokta kasma yani."

Hemcinslerimle anlaşılamam diyen Aybüke'ye bak sen. Gayette güzel ortama adapte olmuştu valla.

Ama bu cümle Bilge'yi bir tık şoka sokmuştu. "Bütün askeriye derken?"

"Askeriye'nin hepsi işte."diye Aybüke cümlesini daha da kapsamlandırdı.

Birkaç saniye şokla bakmaya devam etti Bilge. Sonra ise utançla elini yüzüne kapattı. "İnanamıyorum."

Sırtını sıvazladım. "Başıma geldiğinden çok iyi anlıyorum."diye teselli vermeye çalıştım. Ben de az düşmemiştim milletin diline. Aylarca Silopi'de tek dedikodu malzemesi bendim resmen. Benden daha iyi kimse anlayamazdı şöbiyetimi.

Ama yanıldığımı bildirmek istercesine Aybüke araya girdi.

"Katılıyorum." dedi benim cümleme binaen.

Süleyman Bey'in aşkı yüzünden Aybüke'nin de askeriyede dillere düştüğünü tahmin etmek zor olmuyordu. Ama Murathan'dan öğrendiğim kadarıyla son zamanlarda aralarında anlamsız bir şeyler dönüyormuş. Aybüke önceki kadar sert değilmiş. Hatta Süleyman yaralanacak diye endişe bile etmiş. Yaraları varmış Süleyman'ın. Yanıkları...

2.derece yanıkları...

Hani Şu Aybüke'nin bana sorduğu, ne iyi gelir dediği yanıklar var ya... Ha işte o yanıklardan...

Bilmem daha fazla olayı açmama gerek var mıydı? Bence yeterince netti.

"Masadaki Şu   l  var ya Ayşegül."dedi Duru eğlenen bir sesle."AŞkın son dönemdeki    kalesi bunlar."Bakışları bana döndü. " zellikle Şu sırtan."

Sırtışım büyüdü.

"Benim kaleyi yıkın lütfen."diye homurdandı Aybüke.

"Sormamda sakınca yoksa senin sevgilin sizin timdeki Şu pos bıyıklı adam mıydı?"dedi Ayşegül. "Düğünden hatırlıyorum ama adını unuttum."

"Sevgilim falan değil."dedi Aybüke anında.

"Ama neden olmasın."diye ben araya girince tüm bakışlar bana döndü. Aybüke'nin kaşlar ise bir tık  atıktı.

"Hiç bakma  yle Aybüke."dedim kahvemi içerken. "Duydum ki bu aralar baya ilgiliymiŐsin Süleyman'a."

"Bak işte bunu ben de duydum."dedi Duru imalı bir gülüşle.Olaya fransız kalan Bilge ve Ayşegül'e döndü. "Siz olayı tam bilmiyorsunuz tabi kızlar. Şöyle  zet geçeyim. Süleyman arkadaşımız uzun yıllardır Aybüke arkadaşımıza vurgun. Ama Aybüke arkadaşımız muazzam bir Ő k rs zl kle adamı geri itiyor."

"Sizin işiniz gücünüz yok hep dedikodu mu yapıyorsunuz böyle?"diye terslenmeye devam etti Aybüke.

Cevap için Ayşegül hiç beklemedi. "Evet. Bu buluŐmaların amacı o. Dedikodu yapmak." Bize döndü. "Haksız mıyım kızlar?"

Hepimiz ciddiyle kafa salladık.

Aybüke ise böyle bir ortama düşmenin Şokundan olsa gerek bir Şey söyleyemedi ama cevap niyetine ofladı. "Benden size malzeme çıkmaz."dedi huysuzca. "Barbaros'un mallıklarından devam edin siz."

"Niye ikidir mal,öküz diyorsunuz siz adama?"dedi Bilge 'niye öyle diyosunuz beyfendiiii, alındım, gücendim' der gibi. "Bence çok tatlı."

Bu kez Aybüke ciddi ciddi güldü. "Barbo mu tatlı?" Harbi harbi bir daha güldü.

"Neden?"dedi Bilge. "Değil mi?" Yüzü bir tık düşmüştü.

Sanırım bu durumu Aybüke'de anlamıştı ki hemen durumu toparlama mooduna geçip gülüşünü hafifletti. "Yani..."dedi ne diyeceğini pek bilemez bir Şekilde. "Benim silah arkadaşım olduğundan bana pek tatlı değil tabi ama iyi adamdır Barbaros. Adam gibi adamdır."

Şöbiyet aldığı cevabın memnuniyeti ile bu kez sırtıttı. "Peki şey..."dedi. Dudaklarını dişledi. "Ben ne yapayım kızlar ya? Nasıl davranayım hiç bilemiyorum. Adam bugün bana bir çiçek verdi diye heyecandan elim ayağım birbirine dolandı.Çıkarken kapıya çaktım. Yönümü, yolumu şaşırdım." Hızla ellerini yüzüne kapattı. "Rezilim."

Boşuna şöbiyet demiyordum. Şuna bakın hele.

"Çok takma bence."dedi Aybüke gülerek. "Duyduğuma göre Barbaros senin karşında heyecandan daha büyük rezillikler yaşamış."

Duru bu anı bekler gibi yine anında hayvani bir gülüş salmıştı tabi. Bu konu ne zaman açılrsa aralıksız beş dakika gülüyordu kız. Ona uyup biz de gülerken benim telefonuma bir bildirim gelince masanın üstünden alıp baktım.

Murathan ; Vukuat var mı?

Salak herif. Göz devirerek cevap yazmaya başladım. Geldiğimden beri saat başı aynı mesajı atıyordu. Çocuğuz sanki.

Bir daha bana bunu sorarsan seni engellerim Kepçük.

Çok ciddiylim.

Murathan ; Jandarma gönderim :)

Salaksın

Murathan ; Bir sana salağım :)

Güldüm. Harbi salaktı. Ama ağzı yüzü yenilesi bir salak.

"Kız şurada dert yanıyor Gökçen Hanım hala işve cilve derdinde."diyen Ayşegül'ün sesi ile aynı sırtık ifade ile tekrar kızlara döndüm.

"Hıı?"dedim olaydan koptuğumu belli etmek adına mal mal.Herkes bana bakarken imalı imalı gülünce burnumdan kıl aldırmayan bir edayla çenemi yukarı diktim. "Ne işve cilvesi be? Mesaj atmış adam. Cevap veriyorduk."

"Bana yardım et Gökçen..."dedi şöbiyet yandan koluma yapışıp. "Ne yapacağım ben?"

Kıyamazdım ama ne diyebilirdim? Aklıma bir şey gelmeyince öylece bakakaldım.

"Bir şey yapmana gerek yok. Öylece dursan bile Barbaros'a yeter."diyerek mükemmel bir akıl verdi Aybüke. Kusura bakma Aybüke ama keşke ben düşünseymişim.

"Bu mu vereceğın akıl be Aybüke?"diyen Duru duygularına tercüman oldu. " u an Süleyman'a acıdım."

Aybüke kaşlarını çattı. "O niyeymiş?"

" ylece durmak kimseye yetmez Aybüke." dedi Duru. " yle olsa öküz ve tren çoktan içi pi irmiş olurdu. Sevgi hareket ister. Kanıt ister. Kendine tutunacak bir dal ister. Seviyorsan, sevdiğin de seni sevsin istersin.Bırakalım  imdi saçma aşk masallarını. Karşılık görmeden kimse kimseyi sonsuza kadar sevmez. Bir  i ek büyüyecek ise sulanmalı. Yoksa ne kadar direnirse dirensin, solar.  l r. Bir bebek serpilecekse beslenmeli.Yoksa hayata tutunamaz.  l r. Beslenmeyen her can, her duygu ölür. Tutunacak dal vermezsen en büyük aşk bile direnemez. Yok olur..."

Aybüke cevap vermedi.  ylece baktı Duru'ya. "Kimse..."dedi sakince. "Kimseyi sonsuza kadar sevmez zaten. Bence de bırakalım saçma aşk masallarını. İsteddiğin kadar sev,aşk biter.İsteddiğin kadar sula.Her  i ek solar.İsteddiğin kadar besle. Her bebek büyür,ölür...Her duygu, her can ölmeye mahkumdur."

Duru güldü."Ama  i eğın tohumu,insanın da bir adı kalır geriye."dedi kendinden emin bir şekilde.  n ndeki  ay bardağını şerefe der gibi Aybüke'ye doğru kaldırdı.Keyifle içip tekrar önüne bıraktı. "Ama bir konuda katılıyorum sana. Aşk biter. Kesinlikle biter. Ama eğer gerçek bir aşksa ondan da geriye sevgi kalır. Ve bence sevgi...Aşktan çok daha güçlü bir duygudur. Aşk bağlar. Sevgi düğümler. Aşk ani bir duygudur. Ama sevgi bir ömür sürer. Misal Murathan ve Gökçen."

Bakışlar bana dönünce bir gerildim,yalan yok.Biz ne alaka lan şu an?

Duru ise hızla devam etti. "Sence onların arasındaki sadece aşk mı? Yıllar sonra bile yan yana olabilmelerinin sebebi sadece bu mu? Değil. Sevgi. Onları birbirine bağlayan şey tamamen sevgi.Sağlam temeller üstüne atılmış bir sevgi."

 ylece bakakaldım. Hiç bu acıdan bakmamıştım olaya ama sanırım haklıydı. Benim kalbimde Murathan'a ait ayrı bir k  e vardı sanki. Ezelden beri hep orada olan. Birdenbire olmamıştı o k  e. Usul usul oluşmuştu. O k  e için Kep  k kendi elleri ile yer açmıştı Gökçen kızın kalbinde. Elini tutarak. Yemeğini vererek. Düştüğünde kaldırarak. Saçını  rerek. Masal okuyarak. Her zaman yanında olarak. Ağladığında maymun yüzü yapıp güldürerek ince ince işlemişti kendini o köşeye.

Ve ben bu köşeye ne zaman baksam aşktan önce çok daha başka bir duygu hissediyordum. Yoğun bir sevgi. Kalbimi sıkıp sıkıp bırakan bir

sevgi. İçimden sağa sola taşan bir sevgi.

"Yani evet."dedi Duru. "Aşk bitebilir. Ama eğer gerçekten aşıksa geriye sevgi kalır. Ve sevgi terk etmez. Yani eğer gerçekten seviyorsa terk etmez tabi."Yüzünü ekşitti. "Öyle bir devire düştük ki ortalık pezevenk dolu.İnsanı aşktan,sevgiden soğutuyorlar, güvenlerini kırıyorlar, sonra gerçekten sevenlerin de kıymeti bilinmiyor.Sevenler sevmeyi bilmeyenlerin elinde, seilmek isteyenler de sevgiyi öldüren kalplerde heder olup gidiyor."

"Gerçek seveni nereden bulacağız be Duru?" dedi Ayşegöl dertli dertli. Sonra hızla bana dönüp işaret parmağını yüzüme yüzüme salladı. "Rica ediyorum siz bu muhabbeten az geri durun. Sizlik bir dert değil bu."

"Aaaa aaaa."dedim en kınayıcı halimle. "Seviliyorum diye dışlandım mı lan ben şu an?"

"Bence bu masada bu konuda dertlenecek sadece Ayşegöl ve ben varım."dedi Duru. "Sizin üçünüzden biri bu konuda dert yanarsa ağzına şu masayı sokarım yani. Bunda da bu kadar netim."

Ağzıma masa yememek adına sessiz kaldım. Aybüke'de sessizdi. Aşırı ifadesiz bir bakışla masanın bir noktasına dalmış,öylece bakıyordu. Bilge ise hala laleydi. Bardak okşuyordu. Harbi o bardağa gusöl aldıracaktı sonunda.

Derken arka taraflarımıza düşen masalardan birinden bazı sesler yükseldi. Sanırım kavga vardı. Hepimiz bakışlarımızı o yöne çevirdik istemsizce. Kızlı erkekli bir grup,diğer masaya oturan bir adama bağırıyor, garsonlar ise bağırdıkları adamı kollarından tutmuş ekiştiriyordu.

Kaşlarım çatıldı. ekiştirilen adam biraz yaşlıydı. Üstü başı ise fazlası ile pis duruyordu. Diğer ekip gençti. Tahmini 20-23 yaşları arası bir tayfa..

"Ne oluyor?"dedi Bilge.

Sesler daha da yükseldi. "Kalksın yaaa."diye bağırdı gruptan bir genç. "Ben bu pisliğin olduğu yerde yemek yemem abicim."

"Param var."dedi adam. Bozuk bir aksanı vardı. "Vallahi param var."Kolunu garsonların elinden kurtarmaya çalıştı ama nafileydi. Garsonlar da diğer ekibe uymuş, adamı dışarı ekiştiriyordu.

"Abi pir çay ieeğim."diye yalvardı adam bozuk Türkçesiyle.

"Leş gibi kokuyorsun be kardeş."dedi masadan başka bir eleman. "Bizde ay içecek tat bırakmadın ha."

"Zorluk ıkarma abi."dedi kolundan çeken garson. "Hadi dışarı. Kimse istemiyor senden para. Git başka yerde i ayını."

Adam gitmemek için direnirken anlık bakışlarımız kesişti. Ve bakışlarındaki o eziklik adeta beni ezdi. Kendimi tutacak falan değildim. Önüme döndüğümde bakışlarım bu kez Duru'yla kesişti. O da en az benim kadar sinirli bakıyordu. Bir kaç saniye bakıştık. Sanırım ikimizin de aklından aynı şey geçiyordu.

"Hayır."dedi Aybüke ne yapacağımızı anlamış gibi. "Durun. Bakmayın öyle.Sakın."

Umursamadım.Duru ile aynı anda sandalyelerimizi geri itip ayaklandık. Ayşegül ve Bilge bu kez bize dönerken, Aybüke'de yoğun bir panik vardı.

"Gökçen Hanım. Duru."diyerek o da sandalyesinden kalktı. "Durun. Bak sakın."

Durmadık. Duru kendi tarafından çıktı. Ben kendi tarafımdan. Arada buluşup kararlı adımlar ve çatık bakışlarla hala kavga ve hakaret sesleri yükselen alana ilerlemeye başladık.Arkadan Aybüke'den bir ses daha yükseldi.

"Siktir."

Bilge şaşkındı. "Nere gidiyor onlar?"

Ayşegül ise her zamanki gibi analitik. "Buralar karışacak. Vaziyet alın."

Umursamadan olayın olduğu noktaya geldik. Diğer masalarda dönmüş buraya bakıyor, ama kimse müdahale etmiyordu. Şaşırmamıştım. Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın kafası herkesin bilinçaltındaki ilk savunma mekanizması değil miydi?

Ama ben öyle değildim. Hiç bir zaman olamamıştım. Bana dokunan yılan da, dokunmayan yılan da yaşamamalıydı.

Olay yerine gittiğimiz an Duru garsonların çekiştirdiği adamın yanına gitti. "Bir dakika, bir dakika."dedi. "Ne oluyor burada?Ne çekiştiriyorsunuz adamı?"

"Müşterilerimiz rahatsız kendisinden."dedi Garson.

Yanına vardığımızda gerçekten ciddi manada pis kokuyordu ama bu ona böyle davranılacağı anlamına gelmiyordu.

"Biz de müşteriyiz. Rahatsız falan değiliz." dedim sert bir sesle.

"Gel o zaman bu masada otur güzellik."dedi hayvanlar alemi gibi olan masadan bir erkek eleman. "Öyle arka masalardan konuşması güzel."

Yanıma Aybüke gelmişti. Diğer yanıma ise Ayşegül ve Bilge. Ama ben şu an hiç birini görececek bir durumda değildim.

"Param var apla."dedi adam. "Parasıyla değil mi? Valla param var."

"Tamam varsa git başka yerde iç bilader." dedi Garson. Tekrar iteledi. "Daha fazla zorlama beni. Hadi."

"Bir bıraksana sen adamı."dedi Duru adamın kolundan tutup bu sefer kendine çekerek. "İnsanları bu şekilde yargılayıp kovamazsınız. Parası varmış işte."

"Bunlar da iyilik meleği çıktı ha."dedi masadaki kızlardan biri. "Birazdan el ele tutuşup Selena'yı da çağırırlar."

Ekip güldü. Hem de hayvanca.

"Bu yaptığınız terbiyesizlik."diye yükseldim.

"Senden mi öğreneceğiz terbiyeyi güzellik?" dedi az önceki yavşak eleman. "Valla sen öğreteceksen sorun yok. Ben bu eğitime razıyım."

Benden önce Aybüke ileri atladı. "Ağzını topla. Dağıttırma bana o çeneni."

Ekip yine güldü. "Ne diyo la bu?"dedi başka bir erkek eleman. Kafaları ya güzeldi ya da normal haldeyken de kafaları güzel geziyorlardı. Ama bir konudan emindim. Hepsi evrimini tamamlayamamış birer mahluktu.

"Asıl siz ne diyorsunuz lan?"diye yükseldim. Aybüke'nin kolundan tutup hızla ileri iteleyeme çalıştım ama gıdım ilerlememişti tabi. Durumu bozmadan yükselmeye devam ettim. "Bu kadın varya, o masayı size yedirir."

Hiç bir şeyden korkmam yanımda Aybüke varken. Teşekkürler.

Aybüke 'ne saçmalıyorsun sen' bakışı ile baktı resmen yüzüme. Ekip ise hunharca yine gülmüştü.

"Ben sivil dövmem Gökçen Hanım."dedi kulağıma.

"Sence bunlar sivil mi Aybüke?"dedim sinirli ama kısık bir sesle."Sen bunları insandan mı sayıyorsun şu an?"

Garson ve Duru tarafı ise daha da karıştı. "Abi çık git şuradan."dedi garson yine adamı itiyordu. "İyice karıştırma ortalığı."

Duru adamı tamamen yanına çekip garsonla önüne girdi. "Gitmeyecek."dedi. Bal rengi gözlerinde yoğun bir sinir vardı. "Hatta burada,bizim masamızda çay içecek."

"Beni de alın lan o masaya."dedi bana yavşayıp duran mal eleman. "Sıçayım ben de buraya. Kokutayım her yanı. Valla beni de alın o masaya."

Mal masa yine güldü. Sabrım sınırdaki deli gibi koşuyor.

Masadan kalkıp bana doğru bir adım attı.Yüzünde iğrenç bir tebessüm vardı. Tipi ise buram buram ben keşim diyordu. Elini saçlarıma doğru

kaldırıp,"Bu güzellikle bir çay içeyim ben de... Dimi güz..."diyordu ki gerisini getiremedi.

Eli saçına değmeden önünden muazzam bir şiddetle çekildi. Ve masalarının üstüne savruldu.

Evet.

Savruldu.

Cidden savruldu.

Önümde ise tek bir kişi dikiliyordu. Aybüke...

Bunu beklemiyordum. Sanırım bunu kimse beklemiyordu. Adamı çekiştiren garsonlar, adam, Duru, biz,hatta bütün cafe şok içinde kalırken en büyük şok, boylu boyunca masalarının üstünde yatan adama bakan masadaki elemanlardaydı şüphesiz.

Birkaç saniye cafede hiç kimseden ses çıkmadı. Herkes donmuş gibi öylece kaldı. Sonra ise masaya yapışan eleman hafifçe doğrulmayı başarıp baygın bir edayla şöyle dedi;

"O neydi amına koyim?!"

"Anlamadıysan gel bir daha göstereyim." dedi Aybüke. Ve sert adımlarla masaya ilerleyip adamın yakasına yapıştı. Masadaki herkes çığlık kıyamet kalkıp Aybüke'ye saldırmaya çalışınca ise bende balata kopmuştu.

Ne yapıyorum demedim, sonu nere gider demedim ve hızla ilk bulduğum saça yapıştım. Duru garsona daldı. Ortamda şiddetli bir kavga oluşurken gördüğüm kadarıyla Ayşegül ve Bilge bile eline iki kız geçirmiş,saç baş yoluyorlardı. Ama Bilge kuşum daha çok dayak yiyor gibiydi. O yüzden elimdeki saçı bırakıp ona yöneliyordum ki yapamadım.

Biri arkadan saçıma yapışmıştı.

Bağırdım. Acımişti. Ve görebildiğim kadarıyla bu bir erkekti. Ama ben daha atak yapmadan Aybüke'nin,"Dokunma lan ona!" diye bağırıp çocuğun çenesine demir yumruğunu çakması, çocuğun ise yediği bu tek bir yumrukla bedeninin yere devrilmesi bir oldu. Sanıyordum ki artık bir çenesi yoktu.

Sonrası mı ?

Sonrası ise daha şiddetli bir kaos oldu.

Ama o gün öğrendiğim çok net bir gerçek vardı.

Aybüke haklıydı. Kesinlikle sivil halkı dövmemeliydi...

Halk...Buna...Hazır değildi...

21. BÖLÜM

*"Nasıl beceriyorsun
Benim gibi bir yangın yerini
Akarsu koyuna çevirmeyi... "*
**RUPİ KAUR*

"Abim beni Kayseri'ye sürecektir..."

Dertli bir nefes verdim. Milli tarlası yanmış pozisyonundaydım. Öne doğru eğik, dirsekler bacaklara yaslı, olmayan kafa ve beynim ise avuç içlerimin arasında...

Konuya geçmeden önce çok özür dileyerek şunu söylemek isterim ki, ben benim şansımın gelmişine geçmişine yardırayım. Teşekkürler.

"Hatta abim beni Erciyes'in tepesine zincirleyecek..." diye iki saattir kırkıncı kere aynı şeyi söyleyip onaylayan Duru'nun sesiyle bir derin nefes daha verdim.

Asıl zincirlenen ben olacaktım be Duru kuşum...

Gözümün önüne bana bakışları ile kalaşnikof atacak olan kehribarlar gelince ellerimi yavaşça kafama çaktım. Neden Ağrı Dağı'nın eteğinde uçan bir güvercin değildim ben şu an? Ya da göllere dalan yeşil ördek? Kanadını süzen keklik? Ya da annen baban var mıdır diye sorulup, sürekli rencide edilen sarı çiçek?

Ha? Neden değildim bunlar Allah'ım? Şu an hepsi olmayı, insan evladı Gökçen olmaya tercih ederdim oysa.

"Sanırım burnum kırıldı..." dedi Bilge.

Ayşegül ise çok ayrı kafadaydı. "Eyelinerim bozulmuş mu? İki saat uğraşmıştım ben onun için ya. Offfff!"

Ellerimin arasındaki kafamı sağı sola sallarken dertli nefesim büyüdü. Saçlarımı geri savurarak geri doğruldum ama doğrulur doğrulmaz bakışlarımı yanımda oturan Aybüke'ye çevirdim.

Kollarını göğsünde bağlamış,bacak bacak üstüne atmış,nezarethane gibi bir makanda olmamıza rağmen gözünde siyah güneş gözlükleri ile öylece oturuyordu. Hemde daha bir saat önce bir tabur adamın amel defterini dürüp,münasip bir yerlerine sokmamış gibi.

Bu cümlede dikkat edilmesi gereken iki nokta vardı.

Bir;nezarethanede olmamız.

İki; Aybüke'nin bir tabur adamın amel defterini dürüp, münasip bir yerlerine sokmuş olması.

Ciddi manada dürmüştü yalnız. Bu cümlemde zerre abartı veya yalan yoktu. Ciddi ciddi dürmüştü. Hatta bir amel defteri ancak bu kadar dürülebilirdi.

Olay bir video olsa hiç şüphesiz 'Evet,kaşınıyorum. Gel de kaşı' temalı video olurdu.

Kavga,saniyeler içinde alevlenip durdurulamaz bir konum almıştı. Sivil asla dövmeleyen Aybüke ise elemanlarla adeta fındık kıran balesi sergilemişti. Şöyle ki elemanlardan birinin leşini mekan dışından toplamışlardı, çünkü eğer halisülasyon görmediysem adamın yakasına yapışıp zerre zorlanmadan dışarı savurmuştu. Diğerlerinden bahsetmiyordum bile.

Bu duruma eşdeğer olarak çok sevgili kolluk kuvvetleri gelmiş, kaçınılmaz bir son olarak hepimizi cümbür cemaat nezarete tıkmıştı.

Mal sürüsü ekibin hepsi yamulmuş bir şekilde şu an karşı nezarethanemizde bize, daha doğrusu Aybüke'ye ürkek bakışlar atıyorlardı. Ama yedikleri dayağın şokundan olsa gerek asla konuşmuyor, Aybüke ne zaman kıpırdasa arada kocaman bir koridor ve demir parmaklıklar olmasına rağmen hepsi ürkekçe duvar dibine siniyordu.

İti öldürme,korkut diye boşuna dememiş atalar. Tebrik ediyorum bunu söyleyen atayı.

Hiçbir şeyden korkmam yanımda Aybüke varken derken ciddiydim ama onun da bu denli ciddi olacağını hiç tahmin etmiyordum. Zira bana dokunanı, el uzatanı, yelteneni,yanıma gelmeye meyledeni, gözü bana değeni anında yok etmişti lan kadın... Tayfayı öyle bir ışıık hızında dövmüştü ki,elemanlar bile dayak yediğini anlamamıştı.

Ben bile şoktaydım, elemanlara şaşırmıyordum. Hayret dolu bakışlarım hala üzerindeydi. Güneş gözlükleri gözünde öylece önüne bakıp, arada boynunu sağa sola eğip kıtırdatıyordu sadece. Bir saattir başka hiç bir şey yapmamış, konuşmamıştı.

Bakışlarımı fark etmiş olmalı ki yavaşça bana döndü. Güneş gözlükleri ile öylece baktı. Baktım. Baktı.

"Ne?" dedi en sonunda.

"İnanamıyorum sana Aybüke..." diye durumu özetledim.

"Sebep ne buna?"

"Sence?"

"Sen döv demedin mi?" diyerek umursamazca önüne döndü tekrar. "Dövdük işte."

"Döv dedim Aybüke. Göm demedim."

Omuzlarını aynı umursamazlıkla kaldırıp indirdi. Bakışları tekrar karşı nezarete döndü. Ekipteki herkes ağız göz dağılmış bir şekilde, yine en ürkek bakışlarını attılar.

"Sivil dövmem demiştim. Teşvik etmemeliydiniz."

"Senin de bir teşvik olarsın varmış yani ha." dedim artık kendimi tutamayıp gülerек. Sinirlerim haraptı. Tam olarak ağlanacak halimize gülüyordum.

"Sana olan hayranlığım kat be kat artıyor Aybüke." dedi Bilge bir eliyle kırıldığını düşündüğü burnunu tutup diğeri ile okey işareti yaparak.

Artık kendimi daha da çok tutamayıp sesli bir kahkaha attım. Zira son kahkaham olabilirdi. Murathan birazdan canıma okuyacaktı.

Biraz mı?, dedi sol melek. Comeeee on dostum. Fazla iyimsersin.

Doğru. Fazla iyimserdim. Ben bitmişim. Hatta bence yine iyimserdim... Ben helak olmuşum.

Allah'ım beni yeryüzünden yok et. Uzaya fırlat beni. Bütün varoluşsal ihtimallerimi sıfırla. Ben hazırım. Şu an al beni ya...

"Gökçen..." dedi Bilge yine içli içli. Ayşegül'ün yanından kalkıp pıtı pıtı benim yanıma geldi. "Harbi burnum mu kırılmış benim?"

Kavgada şüphesiz en çok dayağı hatta tek dayağı o yemişti. Burnunun üstü hafifçe kızarmıştı. Duru'nun saç başı feci halde birbirine girmiş, Ayşegül'ün yoğun göz kalemi göz altlarına akmış, panda görüntüsü oluşturmuştu. Hasar almayan sadece iki kişi vardı. Biri tahmin edildiği üzere Aybüke, diğeri ise Aybüke'nin yanına hiç kimsenin yaklaşmasına izin vermediği sevgili ben.

"Yok ya..."dedim göz ucuyla burnuna bakıp tekrar önüme dönerken. "Zedelenmiştir. Kırık olsa duramazdın."

"Çok sağ ol."dedi manidar bir bakışla. "İçime su serptin şu an yani."

Haklıydı. Ama göt korkusuydu be şöbiyetim. Şu an düşündüğüm tek şey Murathan'ın öldürücü bakışlarından ve çenesinden nasıl kurtulacağımdı.

Kurtulma imkanı var mıydı?

Sanmam...

Dertli bir nefes verip Bilge'ye döndüm. Genel bir kontrol yapıp harbi kırılıp kırılmadığını sırf içi rahatlasın diye kontrol ettim. Tabii ki sorun yoktu. Burun direğine hafif bir darbe almıştı muhtemelen. Tam o an mapushane kapısı şiddetle açıldı. Bir polis salına salına bizden tarafa gelince karşı tayfa ayaklandı ama polis o yöne gitmedi, hatta bakmadı bile. Bizim tarafa gelip sakince kapıyı açtı.

"Aybüke Komutanım."dedi saygılı ve kibar bir sesle. "Buyurun."

Aybüke duvara yasladığı kafasını yavaşça öne eğdi. Güneş gözlüğünü hafifçe burun ucuna indirip en sakın haliyle baktı polise. Sonra ise dudaklarında kendinden emin bir gülüşle yerinden ayaklandı.

Komutan bir karı olmak şu an gözümde çok havalı bir eylemdi.

"Ya biz!"dedi Duru. Tatlı tatlı güldü. "Biz de çıkıyoruz değil mi?"

"Duru hanım siz misiniz?"dedi polis.

Duru yerinden ayaklanıp araba önündeki oyuncak köpekler gibi başını hevesle aşağı yukarı salladı. Ama polisin verdiği cevapla olduğu yere çakılıp kaldı.

"Hasan komutanım dedi ki; onu oradan sakın çıkarmayın. Hatta mümkünse bu kez kendini nezaret parmaklıklarına zincirlesin ve sonsuza kadar öyle kalsın."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü.

"Gökçen!"diye birden yükseldi Duru. Beni işaret etti. "Bunun sevgilisi var ya, sizin şu meşhur Karakurt komutan. Ona haber verin siz bizi. Boşverin abimi." Saf bir umutla güldü. "O bizi çıkarır."

"O da yukarıda ki."dedi polis sakince. Bakışlarını bana çevirdi. "Ama senin durum daha fena bacım..."dedi acıklı bir ifade ile. "Karakurt komutanım dedi ki; dua etsin elime değil de nezarete düştü."

Ortama yine ağır bir sessizlik çöktü.

Olduğum yere sindim. Mümkünse beni buradan direkt E tipi, F tipi, K, L, hatta varsa AMK tipi, ya da her ne tipi olursa işte o tip bir cezaevine götürün memurrrr bey.

"Hani bu adam sana kıyamıyordu kızım?" diye çemkirdi Duru aniden.

Dertli nefesim büyüdü. "Duyduğün üzere kıyamadığı için şu an buradayım zaten Duru..."

"Biz?"dedi Ayşegül birden. Bilge ile kendisini işaret etti. "Valla bizim asker sevgilimizde yok abimizde. Biz çıkalım mı? Çıkıyoruz dimi? Ha?"

"Yok."dedi polis. "Sadece Aybüke komutanım çıkıyor. Siz biraz daha misafirimizsiniz." Bakışları bana döndü. "Hem yukarıda olmayı şu an tercih etmezsiniz bence."

Katılıyorum.

Murathan yukarıda nasıl bir terör estiriyor ise etkisi yeminle buraya kadar gelmişti. Parmaklıklar arasına mı soksaydım şu kafamı?

"Merak etmeyin."dedi Aybüke bize. "Çıkartacağım ben sizi birazdan."

Sakın bunu yapma der gibi elimi iki yana salladım. Konuşmaya mecalim yoktu. Ağzımı açarsam imdat diye çığlık atacaktım. Demir kapı tekrar kapandı. Aybüke ve polis sakince uzaklaştı yanımızdan.

"Kusura bakmayın ama bunu demek zorundayım." dedi Duru. Ve dedi; "Sıçtım."

"Ben de."dedim anında.

"Sizin yüzünüzden ben de."dedi Ayşegül.

"Sanırım ben de."diye ekledi Bilge.

Bir kaç saniye öylece önümüze baktık. Sanırım hepimizin tarlası yanıyordu bugün.

"İşin başa bela kısmı bir yana da..."dedi en sonunda Duru."Güzel dövdü..."

"Temiz işti."dedi Ayşegül.

Hepimiz bakışlarımızı heder olmuş karşı ekibe çevirip ciddi ciddi başımızı aşağı yukarı salladık. Cidden güzel dövmüştü. Biri yerde boylu boyunca yatıyor. İki kız yolunan saçlarının dibini ovalıyor, geri kalan elemanlar ise aydınlanmış bir şekilde, yüzleri, gözleri mosmorken öylece yere bakıyorlardı.

"İnsan olmayı belki böyle öğrenirsiniz biraz ha!"diye bağırdı Duru.

"Bu dayak insanlık dışıydı ama be abla."dedi ekipten bir çocuk. Gözü mosmordu. Dudağı patlamıştı. Haklıydı ama hak edilmişti.

"Bayan madem askerdi bize niye söylemediniz be ablam?"diye isyan etti yerde boylu boyunca yatan diğer eleman. Hafif doğu aksanı vardı. Camdan uçan buydu. Sanırım beli felçti.

"Böyle asker mi olur ya?" diye ciyakladı kızlardan biri. "Bordo bere gibi kadın."

Güldüm. Hatta güldük. Haberleri yoktu tabi yedikleri bordo bereli dayacağından.

"Belki bu dayaktan sonra aklınızı başınıza alırsınız ha?" dedi Ayşegül. Beni işaret etti. "Bakın bunun sevgilisi de asker." Duru'ya döndü. "Bunun abisi." Bilge'ye döndü. "Bunun da sevgili adayı."

"Senin de baban Genelkurmay Başkanı falan mı ablaaaaa?" diye bir ses yükledi ama hangisi dedi çözemedim.

"Yok valla." dedi Ayşegül dertli dertli. "Ben de bunların yüzü suyu hürmetine dolaşıyorum öyle yani."

Duru güldü. "İlahi Ayşegül."

Ekip ise büyük bir şoktaydı. Benim bitik olduğumdan bahsetmiş miydim? Olsun, bir daha edeyim. Ben bitmişim. Gözlerimi kapatıp dertli bir nefes verdim dışarı. Sonra ise ellerimi saçlarıma daldırıp geri ittim. Oysa imkan olsada yolabilseydim şu saçları.

Peki gel gelelim asıl can alıcı soruya. Biz bu haldeyken uğruna kavga ettiğimiz adam nerede miydi?

Bilmiyorduk. Kavga çıkınca cafeden kaçmıştı...

Ama kızmıyordum. Haklıydı. Ben de Aybüke'yi tanımasam ve bu şekil dışarıdan görsem ayaklar göte vura vura kaçırdım. Valla kaçırdım yani. Yiğitlikte bir yere kadar abicim.

Yaklaşık 15 dakika en dertli halimizle bekledik. Ayşegül ve Bilge uyukluyor, Duru ve ben ise dertli başımızı ellerimiz arasına almış ileri geri sallanıp duruyorduk. Derken kapı yine şiddetle açıldı. Aynı polis memuru bey salına salına bize doğru geldi. Kapımızı açtı.

"Buyurun." dedi kenara çekilip.

Herkes çok şükür Allah diyerek ayaklanırken ben çaresiz bir bakış attım. Tam kapının önüne gelmişlerdi ki bakışlar bana döndü.

"Ne bekliyorsun Gökçen?" dedi şöbiyetim.

Bir mucize gerçekleştirip uzaylılar tarafından şu saniye kaçırılmayı be Bilge.

"Ben iyiyim böyle ya." dedim tatlı tatlı. "Siz şey yapın... Beni sonra şey yaparsınız..."

Polis dahil hepsi mala bakar gibi baktı yüzüme. Ölüyorum korkudan anlasanıza. Gözümün içine baka baka belama koşuyorum. Dayanamıyorummmmm anneeEEEE!

Dertli bir nefes bırakıp mecbur ayaklandım ben de. Ayaklarımı sürüye sürüye çıkışa ilerledim. Birgün nezarete kalmayı dışarı çıkmaya tercih edeceksin deseler götümle bile gülerdim oysa.

Ah Kepçük Bey ah...

Karşı ekip biz ne zaman çıkacağız diye böğürdü ama polis cevap verme gereksinimi duymadı. Bizi davar sürüsü gibi önüne katıp nezaretten çıkardı. Uzun bir koridorda ilerledik. Bir kat yukarı çıktık. Merdivenlerden aşağı mı atlasaydım lan? Ya da kafamı duvarlara vurup bayılsam? Ya da direkt ölü taklidi yapsam..? Mesela aniden kalp krizi geçirmişmişim...

Aynen Gökçen. Dahiyane fikirler kızım.

Ben çılgın planlar içindeyken malum odanın kapısının önüne de gelmiş bulunuyorduk. Polis kapıyı açıp girdi. Kızlar da peş peşe içeri geçti ama ben giremedim. İstemsizce dudaklarımı dişledim. Biliyordum. İçerideydi. Sinirini kapı eşiğinden bile hissedebiliyordum. Hatta kapı açılır açılmaz tokat gibi çarpmıştı yüzüme sinir dalgası.

Bu siniri görmeden bile tanırdım.

"Ben nezarete geri dönmek istiyorum." dedim anlık bir panikle yanımdaki polise. "Ne olur beni geri götürün. Benden şikayetçiler. Bütün işlerin başı benim. Benim yüzümden çıktı kavga. Valla ilk ben başlattım. Lütfen tutuklayın ben..."diyordum ki içerden çok tanıdık,sinir dolu bir ses yükseldi.

"Gökçen! Gel buraya."

Gözlerimi kapatıp sıçtık ifadesini kuşandım. Zira harbi sıçmıştım.

"Sizi de içeri alayım."diyen polisin sesiyle gözlerimi açtım. Tatlı bir tipti ama o bile bana acıyan gözlerle bakıyordu. Üzgünüm dercesine başını sağa eğdi. Üzgünsen at beni içeri be kardeşim. Tak şu kollarıma kelepçeyi!

Gardiyanlar,muhafızlar,bekçiler! Atın beni zindanlara.

Atılmadık tabi. Dertli nefesim büyüdü. Ama bir dakika. Niye korkuyorum lan ben?! O Murathansa ben de Gökçen'im be! O sinirle büyümüşüm ben. Yer yutardım onun sinirini. O kimmiş be! Hey yavrum hey!

Ayrıca korkacak bir şey yapmamıştım ben. Neden kaçacaktım? Boğazımı minik bir öksürükle temizledim. Çenemi yukarı diktim. Önüme döndüm. Saçlarımı geri savurdum ve bütün asilliğimle odadan içeri daldım.

Ama içeri girer girmez komiserin önündeki sandalyelerden birine oturmuş, bana alev topu atan kehribarları görünce aklıma gelen tek bir şey vardı.

Geri dönüp,zırlayarak hatta zırlayıp ayakları göte vurarak kaçmak.
Lakin direnişe devam Gökçen. Yiğitliğe bok sürdüreceğiz değiliz!

#senahlinagoyduğunherşeyibasarırsınGökçen

#çünküsenininanılmazbirgucunvesevkindevarGökçen

Evet.Bundan sonrası Allah-u Tealaya emanet. Hadi bakalım.

Küçük bir odaydı. Girişin direkt karşısında komiserin masası vardı.Hafif toparlak,kel bir adam, ciddiyle kurulmuştu koltuğuna. Yanında Süleyman,Aybüke ve Barbaros dikiliyordu. Komiserin önündeki karşılıklı iki sandalyede ise olayın baş kahramanlarının yakınları Hasan abi ve bir adet sinir yumağı Murathan vardı.

Çaresizce ilerleyip bu ekibin karşısına dikilen bizim kızların yanına geçtim. Ama elimden geldiğince Murathan hariç her noktaya bakarak. Tavanın da alçısı mı kalkmış ne? Allah allah... Bakma Gökçen, bakma. Bu duvarlar buz mavisi mi bebe mavisi mi acaba?

Bahtın karası,dedi sol melek.

Haklıydı.

Ortama derin bir sessizlik çökmüş durumdaydı. Bu gerici sessizliğe eş değer olarak her yerde gezinen bakışlarım istemsizce odadaki en yakıcı iki çift kehribarla tekrar buluştu. Sinirli olduğu halaya kalkan çene kemiklerinden fazlası ile belliydi.

Baktı. Baktım...

Ve sonunda beklenen hareket geldi. Milli, kafayı hafifçe yana yatırmalı ya sabır bakışı...

Benden ise şöyle bir bakış geldi; Tamam, sakın ol, sakın ol...

"Hayrettttt!"diye aniden yükselen Hasan abi ortamın anlamsız sessizliğini bozdu. "Bu sefer zinciriniz yok Duru hanım. Nasıl şaşırdım bir bilsen, bir bilsen yani!"

"Yanımda değildi...Ondan..."diye homurdandı Duru.

Hasan abi elini burnunun direğine attı. Kuvvetle muhtemel sinirden uyuşmuştu.

"Evet."dedi komiser harfleri uzatarak. "Birazdan diğer ekipte gelecek. Yine sorun çıkmaz değil mi kızlar?"

Hepimiz bakışlarımızı aynı anda Aybüke'ye çevirdik. Çıkar mıydı Aybüke?

Aybüke'ciğim ne dediğimizi hemen anlamış olmalı ki minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Sorun yok."dedi hepimiz adına. "Gelsinler."

"Aynen." diye yükseldi Hasan abi. "Baya sorun yok Aybüke. Aynen abicim."

"Hasan abi sesin ikidir yükseliyor sanki Aybüke'ye. Hoş değil yani ha." diye araya girdi Süleyman.

Ama Hasan abi daha da yükseliyordu. "Sen sus lan! Sana bir yükselirim buradan görürsün!" İsyankar bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. "Ulan bu kızlar senin yanında belaya karışmaz diye ömrümde ilk defa huzurla kahve içiyordum ben Aybüke. Büyük bir keyifle h p rdetiyordum hatta kahvemi. Bak  mr mde ilk defa yapıyordum bunu. Ama bil bakalım tam kahvemi yudumlarırken nasıl bir telefon aldım!? Hadi bil!"

Aybüke çaresizce başını sağa eğdi. "Durum biraz karışıkta Hasan abi..." diyebilirdi sadece.

"Onun bir suçu yok." dedim. "Bizi korudu sadece."

"Aynen." dedi komiser imalı imalı. "Adamlardan birini kafenin camından dışarı savurarak..."

Aybüke yine başını çaresizce sağa sola eğdi. "O kadar hafif olacağını tahmin etmemiştim... Hesap ettiğimden biraz fazla uçtu..."

"Sonuçta hiç biri ölmemiş." dedi Süleyman Aybüke'yi desteklemek adına. " nemli olan bu değil mi abi? Mazallah Aybüke'nin bir yumruğu adamı direkt mezara da koyabilirdi. Kendimden biliyorum. Haksız mıyım?"

"Kimse  lmemiş diye sevinmeli miyim şu an sence Süleymancım?" dedi Hasan abi aynı ters kibarlığı ile. Süleyman yine bir şeyler söyleyecekti ki Aybüke hafifçe koluna dokundu.

"Sus Süleyman." dedi ağzının içinde.

Bu da Süleyman'a yetti sanırım. Aybüke'nin kolundaki eline bakarken hemen sustu.

"Neyse." dedi komiser. Ortamı yatıştırmaya çalıştığı her halinden belli oluyordu. Murathan'ın hala konuşmuyor oluşu ise beni ayrı geriyordu. "Ekip şimdi gelir. Sizden şikayetçi olurlarsa iş uzar. Dua edelim olmasınlar. Ve dua edelim cidden  lmemişler."

Cevap veremeden kızlarla kısa bir an bakıştık. Bu bakışların ortak bir mesajı vardı.

Valla g tleri yiyorsa olsunlardı.

"şu kavganın görüntüleri var mı sende Veysel?" diye ilk defa soğuk bir sesle konuştu Murathan.

Komiser güldü. "Var tabi komutanım. Olmaz mı? Sabahtır on tur falan izledim ben." Muzip bakışları bize döndü. " okta kızmayın kızlara.

Haklılar."

Canımsınız komiserim.

Önündeki bilgisayardan bir yerlere tıkladı. Ortılığı birden bizim kavga sırasında çığlık kıyamet bağırduğımız sesler doldururken komiser bilgisayar ekranını bize doğru çevirdi. Kayıt tam olarak adamın bana elini sürmeye çalıştığı sonra ise anında Aybüke tarafından masaya savrulduğu anla başlıyordu.

Sonrasında kayıt birden canlanıyordu zaten. Herkes Aybüke'ye saldırmaya çalışınca ben tepelerine atlıyordum. Elemanın biri saçlarımı çekiyordu. Ben bağıyorum. Bu noktada Murathan'ın yumruklarını sıkıldığını gördüm. Ama aynı anda kayıttan Aybüke'nin 'dokunma lan ona' sesi yükseldi. Adama öyle bir yumruk çakıyor ki, eleman yumruğun nereden geldiğini bile anlayamadan esnaf sümüşü gibi yere yapışıyor.

Duru garsonun saçlarına dalmış, Aybüke oraya da el atıyor. Adamı tutup sadece tek bir sille çakıyor. Adam döndüm mevlana der gibi döne döne arkalarda bir yere gidip kayıttan çıkıyor. Bir kız Bilge'nin yüzüne yüzüne vurmaya çalışıyor. Bilge sadece çaresizce kollarını ileri geri sallıyor. Ben ise onu kurtarmaya çalışıyorum. Ama dirseğim birden Bilge'nin burnuna çakıyor...

Bakışlarımı Bilge'ye çevirdim. Kızın burnunu kıran benmişim meğer lan! Aboooov... Şöbiyetim yazıklar olsun der gibi bakıyordu bana. Sessizce dudaklarımı oynatarak 'özür dilerim' diyebilirdim sadece. Başka ne diyecektim ki...

Kızı kurtarayım derken biz hakka koşturacaktık.

Kayıt devam ediyor. Bilge burnuna yediği darbe ile daha çok böğürürken Aybüke bize de yetişiyor. Kızın saçlarına yapışıp geri çekiyor. Hiç bir şey yapmıyor. Sadece yüzünü yüzüne yaklaştırıp öylece bakıyor. Sanırım o bakış kıza yetiyor...Sonra ise eli hala kızın saçlarındayken kızı bir sümük gibi geri fırlatıyor. Oradan Ayşegül'e geçiyor. Onun başı daha büyük bir belada. Cılız bir çocukla saç baş girmiş. Aybüke sert adımlarla ilerliyor ve tek ayağının üstünde döndüğü gibi diğer ayağı ile çocuğun çeneye okkalı bir uçan tekme çakıyor. Tabi bu eleman da darbenin nereden geldiğini bilemeden game over oluyor.

Biri daha bana arkadan saldırmaya yaklaşıyor ki Aybüke hissetmiş gibi anında bakışlarını bana çeviriyor. Yürüyor, yürüyor, yürüyor ve adamın karnına öyle bir tekme çakıyor ki adam köpek gibi cıvılayarak geri uçuyor.

Derken arkadan biri sırtına atlıyor Aybüke'nin. Aklınca arkadan saldıracak ama yer mi be Aybüke?

Tabi ki yemiyor. Adamın boynundaki kolunu kavradığı gibi omuzundan aşırıp yere savuruyor. Ben ise o sıra Bilge'ye saldırmak için ileri atılan başka bir gencin sırtına atlamışım,kafasına sağdan soldan çakararak bertaraf etmeye çalışıyorum.

Bu noktada Murathan'ın öldürücü bakışlarını üzerimde hissettim. Göz ucuyla baktım. Evet, kesinlikle öldürücü bakışlar üzerimdeydi.

Neden Ege sularında yaşayan minik bir çipura balığı değildim ben? Alın beni buradan.

Kayıt ilerliyor. Sırtına çıktığım eleman can havli ile beni sırtından geri savuruyor. İniyorum ama dengemi sağlayamayınca geri geri sendeliyorum. Ama tam kış üstü yere yapışacakken Aybüke buna yine izin vermiyor. Anında kolumdan yakalayıp kendine çekiyor. Sonra ise beni iten elemana öyle öldürücü bakıyor ki... Ekrandan bile o bakışlarda ki sinir hissediliyor.

"Bakın,bakın."dedi komiser bu noktada heyecanla. "Burası çok iyi."

Hızlı ve öfkeli izliyor sanki. Adama bak be. Biz nefesi götten atmışız. Ama haksız da değildi. Ver arkaya müziği, gişe rekorları kırardı bu dayak.

Öfkeli ve Ayb keli: Çılgın bordo...

Ve kopuş noktası. Adam Aybüke'den korkmadığını ispatlamak ister gibi abidik gubidik ninja hareketleri yapıyor. Aybüke kısa bir an mala bakar gibi izliyor elemanı. Sonra ise ilerleyip hala kung fu hareketleri yapan elemanın suratına sağlam bir Osmanlı tokadı çıkarıyor. Adamın dengesi şaşıyor. Ninja iptal...Yediği tek bir darbeyle sağa sola yalpalarken cafenin bel hizasındaki camından lap diye dışarı düşüyor. Onun peşine Aybüke bir elamanı daha yakasından tuttuğu gibi, sanki karpuz fırlatırcasına dışarı fırlatıyor.

Sonra ise benim elimden tutuyor. Arkasına çekiyor. Duru'yu da hızla diğer yanına çekiyor. Gerileyip Bilge ve Ayşegül'  de arkasına alıp 'hanım,hanım,bunlar benim yavrularım!' der gibi duruyor önümüzde. Heybetli bir kaplan gibi...

Tabi ortamı bakışları ile tarayarak. Baktığı herkes yerlerde inim inim inliyor.Ve kayıt bitiyor.

" lmedikleri için şanslılar demiştim..."diye mırıldandı Süleyman kısa bir sessizliğin ardından.

"Valla size Besmele ile yaklaşsak yeridir Aybüke Komutan'ım."dedi komiser kahkaha atarak. "Sabahtır kırk kere izliyorum şu kaydı. İzlemelere doyamamıyorum.Sanat eseri resmen."

Aybüke eyvallah dercesine bir baş hareketi yaptı.

"Şu kaydı bir başa alsana Veysel."dedi Barbaros ters ters. "Kim o Bilge'nin kafasına vuran? Bir daha göreyim. Aç bi."

"Hallettim ben işte oğlum."dedi Aybüke sakince.

"Ben de bir bakayım başkan. Ben de halledeyim."dedi Barbaros aynı tersliği ile.

Bakışlarımızı Bilge'ye çevirdik. Boka da batsam dedikoduya devamdı. İmalı bir gülüş attım. Hatta kızlar olarak toptan attık.O ise pancara dönmüş bir yüzle şaşkın şaşkın, ciddiyetle bilgisayara eğilmiş Barbaros'a bakıyordu. Derken bakışlarım Murathan'la kesişince gülüşüm anında silindi tabi.

Hala son derece yakıcı bakıyordu. Hatta öldürücü.

"Sormaya çok korkuyorum ama neden başladı bu anlamsız kaos?"diye sordu Hasan abi.

"Biz haklıydık abi!"dedi Duru iki saattir bu soruyu beklemiş gibi coşkuyla.

Ama Hasan abinin canı cidden burnundaydı zannımca. "Tabi canım."dedi harfleri uzata uzata. "Senin haksız olma gibi bir ihtimalin mi var zaten abicim? Asla olmaz. İyilerin dostu, kötülerin düşmanı Selenasın sen çünkü. Mete dünyayı dolandırmaya,sen de dünyaya adalet dağıtmaya geldiniz!" Bu noktada yükselişi isyana döndü. "Bir tane mi normal olmaz lan bir evde? Lan biriniz de bana derin bir nefes aldırın lan. Ben sizi topluma gönül rahatlığı ile salayım lan.Çok mu zor bu?"

Duru bütün bu azara göz devirip dertli bir nefes vererek karşılık verdi. "Abartma abi.Ayrıca gerçekten biz haklıydık. Cafeden hiçbir mantıklı açıklama olmadan adam kovmaya çalışıyordu bunlar."

Murathan'dan ziyade Hasan abi sinirden bayılabilirdi. "Sanane abicim."dedi sinirli bir sakinlikle. "Sizi mi kovdular?"

"Mesele bizim başımıza gelmesi değil."dedi Duru."Hiçbir sebebi olmadan, kendi parası ile bir çay içecek adamı sırf görüntüleri bozuluyor diye kovmaya çalıştılar. Kusura bakma abi, hatta istersen kusura bak ama susup,bu görüntüye göz yumacak değildim."

"Adam nerede?"dedi Süleyman.

Ortama yine bir sessizlik çöktü tabi...

"Kavga çıkınca kaçmış."dedi komiser. "Kayıdı kırk kere izlediğimden fark ettim bende."

Al senin olsun be kayıt abi. Ne çok zevk aldın öyle.Ama ben de bir kopyasını alırsam hoş olur. Ben de baya zevk aldım. İnkâr edemem. Hele de

bana kim yaklaşmaya yeltenirse anında infilak eden Aybüke'den... Bakışlarımı ona çevirdim. İfadesizce önüne bakıyordu. Ama ona baktığımı anlamış olmalı ki o da bana döndü. Bakışlarımız kesişince hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında.

Hiç bir şeyden korkmam yanımda Aybüke varken demiştim. Pekte haksız değilmişim, ha..?

Aynı saniyelerde kapı açıldı. Perti, hatta canı çıkan ekip sürüne sürüne odaya girdi. Ama alan dar olduğundan biz sağa doğru kaymak zorunda kalmıştık. Yana doğru iki adım atıyordum ki bileğimi kavrayan sıcaklıkla bakışlarımı önüme çevirdim. Murathan sinirli bakışlarının aksine sakince çekti beni önüne. Sinirini biraz hafifletir umudu ile uslu uslu bu çekişine uydum. Tam önüne gelmiştim ama elini bileğimden çekmedi. Ama bana asla bakmıyordu. Ortama kalaşnikof saçan bakışları içeri giren ekipdeydi.

Bileğimdeki eli ise sanki bir yere kaçacakmışım gibi hala sıkı sıkı beni kendine doğru çekiyordu.

Elemanlar bir araba dayak yediğinden belini,başını,götünü tutarak içeri girdi.

"Evet."dedi komiser. "Nasılsınız?"

"Hamdolsun komiserim."dedi cılız biri.Etrafımızı saran heybetli bordo bere ekibine ve Ayb keye  rkek bir bakış attılar."Hayattayız..."

Haklı bir şükürdü. Komiser de öyle düşünmüş olmalı ki güldü. "Bence de."Sonra ekledi. "Eeeee? şikayetçi misiniz?"

Cevap vermeden önce hepsinin bakışları Aybüke'ye döndü. Sonra ise hepsine ters ters bakan Murathan, Hasan abi, Barbaros ve Süleyman'a. En sonunda hepsinden ürkek bir sesle cevaplar yükseldi.

"Değiliz."

"Tövbe, değiliz."

"O nasıl söz?!"

"şikayet mi? O ne komiserim?"

"Aydınlandım ben bu dayaktan sonra komiserim. şikayet ne kelime?! Allah razı olsun abladan. Dünyaya çok ayrı bir gözle bakıyorum artık."

"Aynen,aynen. Bırakın bizi gidelim komiserim."

Bu cevaplar karşısında görebildiğim kadarıyla Aybüke memnuniyetle başını aşağı yukarı sallıyordu.

"İyi."diye ilk defa konuştu Murathan. "Defolup gidiyor muyuz artık şuradan?"

"Bir iki evrak var."dedi komiser. "İmzalasınlar, çıkabilirsiniz." Bakışlarını bize çevirdi. "Aman diyim daha düşmeyin buralara kızlar."

Hasan abi hala dertliydi. "Nerede o günler."

Murathan sinirli. "Aynen, kesin yaşanır bu."

Süleyman ayrı bir kanal. "Aybüke'm, şu arkadaki elemana hiçbir şey olmamış sanki. Gözden mi kaçırdın onu sen?"

Aybüke buna ciddi ciddi cevap vermekte. "Hangisi?"

Barbaros ise en ayrı kanal. "Söyle, hangisiydi?" diyordu kaşla göz arasında Bilge'nin yanına tünemiş. "Hangisiydi o sana vurmaya kalkan? Bunlardan hangisi? Gömeyim buraya.Söyle!"

Ekipten de derin uğultular yükselmeye başlamıştı. Duru Hasan abi ile tartışıyor, Barbaros Bilge'yi hala 'söyle,hangisi' diye darlıyor, Aybüke ve Süleyman ise ciddi ciddi hangi elemanın dayak yemediğini, sıvıştığını belirlemeye çalışırken ortam iyice karakola düşen cennet mahallesi tayfası olmuştu.

Zaten bence benim hayatımın arka fonunda hep cennet mahallesi fon müziği çalıyordu.

"Kesin lan!" diye en sonunda böğürdü Murathan. Herkes anında sesi kesti tabi. O ise hala bileğimi sıkı sıkı tutarken komisere döndü. "Evrakları hallet çıkalım biz Veysel. Hadi."

"Tamam be abicim."dedi komiser neşeli bir sitemle. "Sabahtır laf dedirtmiyorsun sen de. Sağ salim verdik meşhur Gökçen'ini işte sana."

Murathan cevap vermedi ama ifadesi yeterli bir küfürdü.

Yaklaşık 15 dakika daha evrak işleri için bekledik. Ekip ortamdaki herkesin asker olduğunu aşağıda öğrendiğinden ve sadece birinden yedikleri dayakla bu hale geldiysek hepsi bizi diri diri gömer diye çok mantıklıca düşünmüş olsa gerek ortamdan ışık hızında kaçtı. En sonunda eşyalarımızı alıp, biz de cümbür cemaat odadan çıkmış bulunuyorduk. Hava kararmıştı. Tabi saatlerdir nezarete olduğumuzdan...

Ve şöyle de bir detay daha vardı.

Murathan'ın eli hala sıkı sıkı bileğimdeydi...

Bizimkiler klasik kavgaları içindeyken ben, "Kepçük..."dedim tatlı tatlı.

"Sakın şu an konuşma. Ağzımı bir açarsam daha susmam Pamuk."diyerek çok sağ olsun buradan çıktığımız an helak olacağımızın ilk belirtisini gösterdi. Dışarı çıktığımız an ise çok şükür bileğimi bıraktı. Elini Barbaros'a uzattı.

"Anahtarı ver."dedi buyurgan ve otoriter bir sesle. Barbaros sorgulamadan cebinden takozun anahtarı çıkarıp eline bıraktı. O ise bu kez Hasan abiye döndü. "Hepsi sende abi.Doblo sadece bende."

Çok şükür. Bence de hepimiz onda olalım. Sen bir sakınleş,sonra buluşurduk hurma gözlüm. Işık hızında Hasan abinin arabasına yöneliyordum ki ensemden yakaladı. "Sen nereye?"

Ciddi manada kumuna değil de koltuğa işeyen kedi gibi ensemden yakalanmışım şu an. "Arabaya." dedim tatlı tatlı gülmeye çalışarak. "Hepiniz orada demedin mi sen hayatım?"

"Sen benimlesin hayatım."dedi sinirli bir imayla. İlerleyip enseme ve beni de çaresizce ilerletti.

Sıçtık.

"Bilge."diye son kozumu öne sürdüm. "Bilge sen de bizimle gel şöbiyetim. Aynı yere gidiyoruz sonuçta."

"Aynı yere gittiğimizi kim söyledi?"dedi Murathan. Şöbiyetim öylece kalakaldı tabi.Aynı şekilde ben de.

"Nereye?"dedim hafif ürkek bir sesle.

Cevap vermedi.Bu beni daha çok gerdi.

"Eeeee ben bunların hepsini bir araba da nereye koyayım komutanımmmm?"diye bağırdı Hasan abi peşimizden.

Bence de. O yüzden biri bizimle gelsindi. Noğğlardıııı. Ama Murathan ona da cevap verme gereksinimi bile duymadan ilerlemeye devam etti. Şu an resmen arkada ev yanarken önde sırttan psikopat kız gibiydi. Zira Hasan abi avazı çıktığı kadar Barbaros ve Süleyman'a 'size araba maraba yok,yürüyün gidin lan'diye böğürüp, Barbaros ise 'arabam varken bile arabasız kalıyorum lan' diye isyan ederken o arkadaki kaosu zerre önemsiyor gibi değildi.

"İnsanları öylece bırakacak mıyız yani?Çok ayıp Kepçük."diye son bir çırpınma girişiminde bulundum. "Boş bu araba işte.Bizimle gelsinler."

Doblonun yanına gelmiştik. Kırılır mırılır demedi, kapıyı hızla açıp beni hala ensemden tutarken içeri tepti. "Şimdi doldu." dedi. Ve yine kırılır mırılır demeden kapıyı hızla kapattı. Çok şükür kapı kopmamıştı ama benim bir tık ödüm kopmuyor değildi. Derin bir nefes verdim.

Niyet ettim Ya Rabbi Kepçük'ün kaynana dırdırını dinlemeye. Amin.

Başa gelen çekilir yenilmişliği ile omuzlarım çöktü. O ise diğer tarafa binmiş,arabayı çalıştırmıştı. Yandan melül melül baktım yüzüne. Kaşlarını öyle çatmıştı ki yan profilden bile hafif kavislenen alın çizgileri belli

oluyordu. Bu ifadeyi biliyordum. Ciddi manada kaynana mood yükleniyordu. Kısa bir süre sessizce ilerledik.

Konuşup konuşmamak arasında gidip geliyordum. Mehmet Erdem Bey çok haklıydı. Sussam olmuyordu, söylesem de olmuyordu. Ayrıca dil dursa hakim bey tende de can durmayacağından ve bende de kırılacağı bir dil olduğundan en sonunda mecbur yine ilk konuşan ben oldum.

"Murathan..." dedim tatlı çıkarmaya çalıştığım bir sesle.

Cevap vermeden, aynı ifadesi ile önüne bakmaya devam etti.

Limitleri zorlamaya devam kızım.

"Murathannnnnnn..." dedim bu sefer son kısmı uzatarak.

Yine cevap gelmedi. Son kozumu devreye soktum.

Üzgün bir ifade kuşandım. "Kepçükkk ama yaaaa..."

Saniyelik gözlerini kapatıp, burundan şiddetli bir nefes verdi. Sonra ise anında gözlerini açıp yakıcı bakışlarını bir bana bir yola çevirirken deyimim tam anlamı ile zıvanadan çıktı. "NE? KEPÇÜK NE? MURATHAN NE? NE GÖKÇEN? NEEEE?"

Ve evet. Kemerleri takalım. Başlıyoruz.

"Küstün mü?"

"Evet, küstüm." diye kükredi. "Valla da küstüm en sonunda. Al, mutlu musun?"

Daha da sinirlendirmemek adına sessiz kaldım. Dudaklarımı dişledim. Ama melül bakışlarımı atmaya devam ederek. Göz ucuyla bana bakıp sinirle önüne döndü. "Sana inanamıyorum." diye yükselişini sürdürdü. "Ben gerçekten sana akıl sır erdiremiyorum." Ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. "Ama ben biliyordum bunun olacağını. Yemin ederim biliyordum. Duru ile sen tek başına bile başlı başına belasınız. İkiniz bir arada olunca bu bokun olacağını ben en başından biliyordum. Geç bile kaldınız hatta. Nasıl şaşırdım bu kadar gecikmenize bir bilsen. Anlatamam yanii!"

Derin bir nefes verdim. "Sen de gördün." dedim sakın kalmaya çalışarak. "Biz haklıydık."

"Önemli olan bu mu şu an sence?"

"Ya ne?"

"Senin her halta burnunu sokuyor olman." dedi direksiyonu kırılacak bir şekilde çevirirken. "Kırk kere konuştuk bu konuyu be. Kırk kere dedim bura başka yerlere benzemez diye. Kırk kere anlattım. Taşa anlatsam dile gelir tamam derdi lan. Sende tık yok. Ben göze batma dedikçe sen milletin

gözüne gözüne sokuyorsun kendini. Ya Aybüke olmasaydı yanınızda. O zaman ne yapacaktınız? Ha?"

İnşallah araba elimizde kalmazdı. Murathan'dan çok direksiyon veya vitesin kopma ihtimali geriordu beni.

"Ben döverdim."dedim kendimden emin bir şekilde.

"Ona ne şüphe!"diye daha çok yükseldi. "Adamların tepelerindesin maşallah. Gördük hepsini."

Vitesi öyle bir ileri taktı ki elinde kalacak diye yüreğim anlık götümde attı."Şu arabayı biraz daha nazık kullan Murathan yoksa başka yerlerin tepelerinden biz uçacağız." dedim. Sonra ise ekledim. "Ayrıca boyum anca öyle dövmeye yetti. Ne yapabilirdim?"

"Ne yapabilirdim diyor birde ya...Deli olacağım, yeminle deli olacağım...Ne yapabilirdim diyor!"

"Ay asıl ben deli olacağım."diye en sonunda ben de yükseldim. "Gece boyu oturup bunu mu tartışacağız burada?"

"Yok."dedi sinirli bir gerginlikle. "Ekonomi tartışalım, ya da tarım. Eeeee,anlat bakalım. Sattın mı sizin tarlaları?Yoksa ektin mi? Naptın bu yıl? Hasat NASILLL?" Bu noktada bana aşırı ciddi bir bakış atıp tekrar önüne döndü."Daha da sinirleneyim diye inadına mı yapıyorsun bunu?"

Göz devirdim."Tabiki hayır Murathan..."

"Bence evet! Bir insan hiç mi büyümmez be. Bir insanın 6 yaşıyla 26 yaşı arasında zerre fark olmaz mı?! Hale bak!"

"Sen çok farklısın çünkü ya."dedim yüzümü ekşiterek. "9 yaşınla 29 yaşın arasında şu an ne fark var? Hala vır vır vır, dır dır dır."

"Her adımın ayaklı bir kaos olduğu için dır dır etmeyi kesemiyor olabilir miyim? Hadi bir düşünelim Pamuk."

Hiç düşünmek istemiyordum. O yüzden sıkıldığımı belli etmek adına ağır oflamalı bir nefes verdim. Dirseğimi camın önüne dayayıp elimi dertli başıma attım. O ise tabi ki dır dırına tam gaz devam etti.

"Beş dakika boş bırakmaya gelmiyor. Beş dakika! Gidip nerede bir bok var anında içine dalıyorsun. Hayır evrende bu kadar insan sakince yaşıyor da bu kadar kaos neden senin başına geliyor hiç düşündün mü daha önce sen? Cidden mera..."Bu noktada sustu. Sonra ise aynı siniri ile şöyle bir soru yöneltti. "Dinliyor musun sen beni?"

Hayır.Elimi başıma atmış, sokak lambalarını sayıyordum. Ama bunu dersem saçlarımı cidden yolabilirdi. "Dinlememe gibi bir şansım var mı?"diye homurdandım.

"Daha çok götünle dinliyor gibisin."

"Gerçekten bunu yapma şansım var mı peki?" dedim bu kez. "Varsa inan şu an onu yapmak isterim."

"Deli ediyorsun beni."dedi dişlerini sıkı sıkı. "Valla deli ediyorsun beni Pamuk! Senin ne işin var salak saçma tiplerle kavgada? Ne yani? NEEEEEE?"

"Ne kadar daha sürecek bu kaynana işkencen?"

"Sen akıllanana kadar."dedi en net şekilde. "Bu akılla sen bir de o beyinsiz ağa çocuklarının nişanına gitmek istiyordun değil mi? YOK SANA NİŞAN FALAN!"

Son kısımda yine fazlası ile kükremişti kendileri. Dertli dertli yaslandığım camdan doğruldum. Çünkü artık ben de ciddi manada sinirlenmeye başlıyordum. Kaşlarımı çattım. "Saçmalama! Onun bu konuyla ne alakası var?!"

Sinirli bakışlarını anlık bana değdirip tekrar önüne döndü."Gidip orada da bir boka batarsın sen."

"Abartıyorsun şu an Murathan."dedim ters ters. "Daha önce de gittim oraya. Ne oldu sanki?"

Bu soruma karşılık öyle bir bakış attı ki... Konuşmasa da köyde yaşanan o bütün kaosları çok şükür hatırlattı.

Derin bir nefes verdim. "Ciddi manada abartıyorsun." dedim. "Asıl şu an ben sinirlenmeye başlıyorum haberin olsun."

"Benim kadar sinirlenemeyeceğine eminim Pamuk."dedi.Sonra ise direksiyonu yine en sert şekilde çevirdi.Anlık bir sessizlik çöktü aramıza. Ama ben de artık sakinliğimi koruyamayacaktım. Tam ciddi manada 'sıçarım senin sinirine lan' moodunda yükseliyordum ki o benden önce atıldı.

"Ulan ben dokunmaya kıyamıyorum."dedi sertçe. "Gözümden sakınıyorum. Bir yerin morarsa, bir ah desen canımdan can gidiyor. Senin şu bileklerine, ellerine bak!"

Bakışlarım istemsizce ellerime kaydı. Hassas cildimden dolayı tabiki yer yer morluklar vardı. En yoğun morluk ise Murathan'ın emniyette inatla tuttuğu bileğimdeydi.

O ise aynı sinirle devam etti. "Saçını örerken, tararken tek bir telin kopsa içim acıyor. Örmeye bile kıyamıyorum lan ben bazen, adam gelmiş senin saçlarını çekiyor. Lan gözümden sakınıyorum ben seni, gözümden! Kendimden bile koruyorum incitirim diye. Aklım çıkıyor gözünden düşen

her yaşa. Ama sen benim gözümde sakındığımı zerre koruma gereksinimi duymuyorsun Pamuk! Zerre sakınmıyorsun.Zerre düşünm..." diye yükselmeye devam ediyordu ki artık duramadım.

Yana doğru uzanıp dudağının kenarına narin bir öpücük bırakıp geri çekilince kelimeleri ağzının içinde öylece kaldı.

Sorarım size ey cemaat...Ben Gökçen kızın kalbini bu sinir yumağı gorile vermeyeyim de kime vereyim? Hı...?

Ama o bunu beklemiyordu sanırım. Çatık kaşlarla bir şey söylemeden önüne bakmaya devam etti kısa bir an. Sonra ise alev alev yanan kehribarlar bana döndü. "Neden yaptın bunu?"dedi ters ters.

Ürkek ama en tatlı bakışımı kuşandım. Bu noktadan sonra huyuna gitmek yetişkin bir Kepçük'ü sakınleştirmede en önemli kuraldı. Tatlılığa ve süzölmeye devam Gökçen... Damardan gir kızım. Cilve moodunu etkinleştir. Göreyim seni. En masum halimle göz kırptırdım. Yüzüme kısa bir an aynı siniri ile baktıktan sonra önüne döndü.

"SİNİRLİYİM!" diye kükredi ciddi ciddi. "BAĞIRIYORUM. KAVGA EDİYORUZ BURADA! NEDEN ÖPÜYORSUN DURUP DURURKEN!? SENDE BAĞIRSANA!"

Cevap vermeden boş boş göz kırptırmaya devam ettim. O ise ani bir frenle arabayı kenara çekip durdurdu. Bunu beklemiyordum. O yüzden ileri savrulmamak adına iki elle torpido gözüne yapıştım. Harbi delirdi adam. Ayarları ile bir günde bu kadar çok oynamasam iyi idi.

Ben ne oluyoruz lan moodundayken o ileri uzanıp tepemizde yanan sarı ışığı kapattı. Ortam zifiri karanlık olmuşken "Gel buraya."dedi aynı sinirli haliyle. Ellerini kollarımın altında hissettim. Sonra ise ne olduğumu bilemeden kendimi yanlamasına Murathan'ın kucağına oturmuş buldum.

"Murathan ne yap..."dememe kalmadan bir eli sıkıca çenemi kavradı. Yüzüme kendine çekti ve en sinirli haliyle dudaklarıma kapandı dudakları...

İtiraf ediyorum. Bu biraz haşin olmuştu.

Ama ele hoş...

Reddedecek değiliz. İşime gelen hareketlerdi bunlar. O yüzden şok olmayı bir kenara bırakıp kolumu yavaşça boynuna doladım. Onun dudakları hep asiydi. Hep tutkuluydu. Hep bütün duyguları ile sarmalıyordu benim dudaklarımı ama bu sefer daha da asiydi. İmkan olsa hep dudaklarımın üstünde kalmak ister gibi... Uyum sağladım bu asiliğine. Bir elim boynundayken diğeri kadınsı bir zariflikle yanağına ulaştı. Çok hafif

çıkmiş sakallarında gezindi parmak uçlarım. Onun kolları ise sıkıca kenetlenmişti belimde.

Dudaklarımız biraz sakinleştii ama ayrılmadı. Gözlerimi açmadan dudaklarına doğru yavaş bir nefes verip, soluğumu toplamaya çalıştım. Elim yine okşadı yüzünü. Diğer elim ise ensesindeki saçları.

Kalbime zarardı. Ama bir o kadar da deva.

Nefeslerimiz birbirine karışırken birkaç saniye soluklandık dudaklarımızın üstünde. Alt dudağımın çizgisinin üstüne sakin bir öpücük bıraktı. Ben ise onun üst dudak çizgisine hafifçe değdirdim dudaklarımı. Bir kaç saniye yine öylece bekledik.

Nefes gibiydi... Her anı nefes gibiydi ruhuma. Dudaklarımız yavaşça geriledi ama aynı anda alnını alnıma yasladı.

"Gökçen..."dedi inilak edici sesi.

Gülümsedim. Adımı ne zaman o söylese kulağıma hep daha güzel gelmesi normal miydi?

Yavaşça araladım gözlerimi. Hayran hayran bana bakan kehribarlar karşıladı beni. Ortamın derin karanlığında bile alev alev yanan kehribarlar ve uzun kirpikler...

Ah o kirpikler...

"Murathan..."dedim ona uyup. Daha da sakinleşmesi adına ensesindeki saçlarla oynamaya devam ettim. Sakin ol good boy...Sakin ol oğlum...Sakin ol...

Sağ olsun sessiz çağırma uydu. Bakışları ve çatık kaşları yumuşadı."Karakola gelene kadar aklım çıktı bir yerine bir şey oldu mu diye..."diyerek homurdandı bakışlarının aksine zoraki sert çıkan bir sesle. "Bana bunu yapmaktan artık vazgeç."

"Söz veremem..."diye net bir cevap verdim. "Beni bilirsin."

Kaşları yine çatıldı. "Canımı sıkıyorsun."

Hafifçe güldüm. Uzanıp dudağına narin ve kısa bir öpücük bırakıp geri çekildim. Kaşları hala çatık, ifadesi dertli ama bir o kadar da erimeye yatkın.

"Sinirliiyken beni bu şekilde susturduğun için daha çok canımı sıkıyorsun."

Bu sefer minik bir kakhaha attım.

"Ciddiyim."dedi bakışları yüzümün her yerinde hayran hayran gezinirken. Bir elini belimden çekip önüme düşen saçları nazıkçe omuzumdan geri itti. "Bir daha bunu bana sakın yapma."

"Sonuç olarak iyiyim."dedim sakince. "Aybüke varken kim ne yapacakmış bana?"

Bu sefer o güldü. "Şaka gibisin."

"Ama sevdiğin bir şaka."dedim tatlı tatlı.

Gülüşü derin bir tebessüme dönüştü. "Çok..."dedi sadece,gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan.

Kısa ama dolu dolu bir kelime. Çok...

Limitleri zorlamaya devam Gökçen. Cilvelen kızım. Anasını ağlat cilvenin kızım. Tam kıvama geldi şu an.

"Kepçük..."dedim tatlı tatlı.

Kepçük olduğunu onaylayan tatlı bir mırıltı çıkardı.

"Şu nişan konusunda..."dedim bu sefer daha kadınsı bir bakış kuşanıp, yüzümü yüzüne iyice yaklaştırdım. Bütün dikkatimle baktım gözlerine. Dudaklarına yaklaştım. "Sen zaten yanımda olmayacak mısınız?"

Bir kaç saniye bakakaldı gözlerime. Büyülenmiş gibi... "Olacağım."dedi sakinlikle.

"O zaman ne olabilir ki bana?"dedim dudaklarımız arasındaki mesafeyi sıfırlayıp. Dudaklarına doğru mırıldandım. "Yanımda sen varken..."

Durmak yok. Yola devam kızım.

İçli,çaresiz bir nefes verdi. "Yine hileli oynuyorsun Pamuk..."

Tebessüm ederken yüzünü tam görebilmek adına dudaklarından uzaklaştım. "Mecbur bırakılıyorum be Kepçük."dedim cilveli halimi sürdürerek. "Başka türlü yola gelmiyorsun."

"Sen beni her türlü yola getirirsin de, ben seni nasıl yola getireceğim be yavrum? Ha?" dedi. Ama sesi bu kez bir tık dertliydi.

Güldüm. "Getirmeyeceksin."dedim kendimden emin bir şekilde. "Bana uyacaksın."

Kaşları hadi canım dercesine havalandı. "Öyle mi?"

Ciddiyetle başımı aşağı yukarı salladım. "Öyle."

Önce bir baktı. Bakışları dudaklarımla gözlerim arasında gidip geldi. Kehribarları bu zifiri karanlıkta bile içimi aydınlatıyordu. Yoluma ışık oluyordu. Ve aydınlanan bütün yollarım yine bu gövdeye çıkıyordu.

"Ya yola getirirsem?" dedi çapkın bir bakışla.

Bu sefer ben hadi canım der gibi baktım. "Nasıl olacakmış o?"

(Bundan sonrası biraz +18 li falan filan hdhgdgsf okumamak istemeyen atlasın. Salak saçma yorum görüp bozuk olan moralimi iyice

bozmak istemediğim için önceden uyarıyorum. Yok yazarım, senin ağzın ne konuşuyor öyle, başım gözüm üstüne diyenler buyursun, devamke.)

Çapkın gülüşü büyüdü.Eli yandan kalçamı hafifçe kavrayınca vücuduma gelen çılgın sinyalleri geri plana atmaya çalıştım ama hala kucağında olduğumdan bunu yapmak, kontrolü sağlamak bir hayli zordu.

"Şöyle ki... "dedi sesinin en müptelası olduğum erkeksi, tok tonuyla." O nişana gideriz..." Elini bu kez tişörtümün altında hissettim. Sıcak parmakları sırtımda gezinince istemsizce hafifçe kasıldı bedenim. "Ama şartlarım var."

Şartlar neyse de...Önce benim şöyle bir sorum var. O elin oralarda ne işi var aslanparçası..? İçimiz bir hoş...

Ben onu baştan çıkarmalıyım. O beni değil. Neden böyle olmuştu şu an lan?

Ben öylece bakakalmışken sırtımda narince gezinen parmakları beni daha çok bedenine yasladı. Zaten yakındık. Çok şükür iyice iç içe geçtik. Dudaklarımız arasında milim mesafe kalmışken onun dudaklarında çapkın ve kendinden emin gülüş büyüdü.

"Dibimden ayrılmayacaksın..."dedi en sonunda. Sesi sakın ama fazlası ile yoğundu.

"Asla."dedim hemen.

Eli son derece delirtici dokunuşlarla sırtımda gezinirken usulca göbeğime doğru ilerledi. Yavaşça,parmak uçları ile dokunuyordu her noktaya ama en delirtici temaslarla... Dokunduğu yeri yakıyordu parmak uçları.Deliyeyim isteniyor. Zira parmakları bu kezde göbeğimden usulca gezinerek kasıklarımın inmişti.

Ciddi manada delirmem isteniyor.

Pantolonumun düğme yerine gelince başını hafifçe geri atıp bakışlarını gözlerime dikti. "Elimi asla bırakmayacaksın..."diye nazik bir emir daha verdi. Sonra ise pantolon düğmemin yavaşça açıldığını hissettim. Yoğun bir istek dolu bakışları gözlerime kitlendi. Birkaç saniye parmakları hareket etmedi. Öylece bekledi kasıklarımın üstünde. Dur dememi falan bekliyordu sanırım. Demedim. Demek de pek istemedim. Hatta demeyi bile düşünmedim.

Tepkimi ölçmek istercesine dikkatle gezindi yüzümde gözleri. Cevap vermedim. Sadece içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacak derecede atıyordu. Evet, biz hep yakındık. Aramızda hep fazla bir çekim vardı.Bunu asla inkar edemezdim. Asla

durduramadığım ilkel bir dürtü...Şu an bile içimde dolu dizgin koşan bir ihtiyaç...Ama bu denli bir yakınlık ilkti.

Tek bir temennim vardı. Hıçkırmamak... Zira bayılmama ramak vardı.

Ben dur demeyince beklediği cevabı almış olmanın verdiği cesareten olsa gerek delirtici dokunuşları yavaşça pantolonumun sürüsünü de açtı. Yavaş, sakın ama en öldürücü şekilde.

"Bırakacak mısın?"dedi dudaklarıma doğru.

"Bırakmayacağım..."diyebildim sadece.

İtiraf ediyorum. Harbi yola getiriyordu...

"Gözümün önünden kaybolmayacaksınız..." derken eli aynı delirtici hareketlerle pantolonumdan içeri sızdı. İç çamaşırımı hafifçe kaldırıp aynı delirtici dokunuşlarla ilerledi, ilerledi, ilerledi...

Kasıklarına dolan sızıyla daha çok kasıldım. Hafifçe geri yasladım belimi. Ama gözlerimizi bir saniye bile birbirinden ayırmıyorduk. İkimiz de birbirimizin tepkisini ölçmek istiyorduk sanki. Benim ifadem nasıldı bilemem ama onunki son derece yoğundu. Baktı. Baktım.

Sesi hiç bir zaman olmamıştı bizim duygularımızın bana göre. Sessiz ama derin bir bağ vardı aramızda. Yıllar ve mesafelerin bile koparamadığı bir bağ. Hep söylediği gibi ben kendimi ruhuna kazımış falan değildim. Tam tersine, o kazımıştı bence kendini benim ruhuma. Farkında bile değildi.

Büyük bir sabırla yapmıştı hem de bunu. Kızsa bile elimi asla bırakmayarak. Çekse bile saçlarını örerek. Küsse bile yemeğinden soğanları seçerek, kazık kadar olsa bile yine bir tek bana Kepçük kalarak...

Birbirimizin gözlerine kilitlenmişken yine aramızda sayısız sessiz kelime aktı. Ama hepsinin tek bir özeti vardı.

Benimsin Pamuk.

Benimsin Kepçük.

Parmakları kadınlığımda en can alıcı noktaya gelip, hızlı ama beni ciddi manada delirtecek derecede narin hareketlerle okşamaya devam edince istemsizce bir inilti kaçtı dudaklarımdan.

Kollarımı boynuna daha sıkı sardım. "Murathan..." dedim inilti şeklinde. Parmakları hızlandı. Yoğun bir nefes daha kaçtı dudaklarımdan. Gözlerim kapandı. Başımı geri attım.

"Bana bak."dedi hemen."Gözlerini görmek istiyorum."Daha çok hızlandı parmakları. Kasıklarındaki sızının şiddeti arttıkça arttı.

Yine dediğini yapıp, gözlerimi açtım. Şu an ciddi manada ne dese yaptırabilirdi... Kehribarlar dikkatli ama yoğun bir tutkuyla bana bakıyordu. Ona dönen bakışlarımla memnuniyetle gülümsedi. Parmakların hareketleri kasıklarımda ki sızıyı en uc noktaya getirdi. Bacaklarım kasıldı. Düşecek gibi oldum. Tutunacak tek dalım ise oydu. İstemsizce ensesindeki saçları çekiştirdim.

"Kaybolmayacağım."dedim hızla. "Yemin ederim yanından bir saniye bile ayrılmayacağım."

Parmakların hızı iyice arttı. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarıma doğru mırıldandı."Söz mü?"

İşini kolaylaştırmak daha doğrusu kendi işimi kolaylaştırmak adına kalçalarımı kucağında hafifçe ileri geri oynattım. Ama yapmasam daha iyiydi. Baş döndürücü bir istek ve zevk bacaklarımı daha çok titretti.

"Söz."dedim zorla, nefeslerimiz birbirine karışırken.

Sevgilim olmamış değildi. Olmuştu. Ama hiç biriyle bu denli bir yakınlıkta bulunmamıştım. Öpüşürken bile kaçmak isterdim. Koray ibnesi işi biraz ciddi şekilde ilerletmek istediği anlar anında bir bahane bulur kaçardım. İçim almazdı. Yapamazdım. Dokunuşları beni fazlası ile rahatsız ederdi.

Ama şu an hiç öyle değildi. Durduramadığım bir güç vardı içimde.Daha fazlası için kalçalarım daha çok hareketlenince kalçalarımın altından,olmadık yerlerimi dürten bir baskı hissettim.

Harika...Darda olan tek ben değildim anlaşılan.

"Siktir."dedi ağız dolusu. "İslandın."

Olanların farkındaydım. Sesli dile getirilmeli miydi yani? Ben seninki de uçuşa geçmiş diyor muydum mesela? Salak goril...

"Bunu yapmaya devam edersen ne yapmamı bekliyordun?"diye çaresizce mırıldandım.

Ama o benden daha da çaresizdi sanırım. Parmakların hareketleri yavaşladı ama geri çekilmedi.Öylece bekledi müstakbel vulvamın,yani vajinamın üstünde. Ben dudaklarımı dişleyip istemsizce dudaklarımdan kaçan bir inilti yine kalçalarımı ileri geri oynatınca gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

"Kıpırdamaki kendimi toparlayayım Gökçen. Yoksa bu takoz hiç hoş olmayan şeylere şahit olacak."

Çaresiz olan bendim. Asıl benim toparlanmam gerekiyordu. Asıl o benim başıma belaydı be!

Vücudumun anlık salgıladığı saçma hormonlarla koşmadan nefes nefes kalmışken alnımı alnına yasladım. "Başlatan sensin Murathan..."

"Seni yola getirelim dedik sözde." diye mırıldandı. "Yine biz yoldan çıktık." Gözlerime kitlendi. İçli içli,derin derin baktı bir kaç saniye. "Harbi belamı arıyorum." diye homurdandı. Birkaç saniye alınlarımız birbirine yaslı öylece bekledik. İkimizin de sakinleşmesi gerekiyordu sanırım...

"Sen..."dedi en sonunda. "Gerçekten büyüsün Gökçen."

Tebessüm edip,nazıkçe tek elimle okşadım yanağını."Büyücü memnun..."

Hemen ekledi. "Büyülenen memnun..."

Kendinden anlık güç bulmuş olmalı ki ışık hızında iç çamaşırımın içinden elini geri çekti. Ama aynı hızla, yine en asi şekilde dudaklarıma kapandı. Kalbime zarardı... Böyle çok sevmek, her dokunuşunda, sözünde eriyip gitmek, akıl işi değildi. Elimi saçlarına daldırıp öpüşüne en iyi şekilde karşılık verdim. Başını kendime daha çok çektim. Sarıp sarmaladım her zerremle.

(+18 bitti hshshhsjsj)

O benimdi. Tamamen bana ait olan tek şeydi. Her şeyiyle, bütün varlığıyla kendimi bildim bileli benim olan tek şeydi...

Hatta bence ben onu sevmek için doğmuştum. Benim yeryüzündeki amacım buydu...

Onu sorgusuz,koşulsuz sevmek.

Lakin öpüşmenin en derin kısmında aniden Murathan'ın geri çökmesi ile istemsizce dudaklarımız ayrılmış, benim dudaklarımdan minik bir cıgılık kaçmıştı. Anında gözlerimi açtım. "Ne oldu lan?" dedim şaşkın şaşkın.

Murathan boylu boyunca yatıyor, kucağında olup, kolları sıkıca bedenime sarılı olduğundan ben de üzerinde boylu boyunca uzanıyordum.

"Sanırım koltuğu kırdık..."dedi muazzam bir sakinlikle. Sonra ise ekledi. "Sesi duyulmadığı an bile bir şekilde araya girip olayı bölüyor adam. Valla helal olsun."

Dediklerinde takıldığım tek bir nokta vardı. Koltuğu...Kırmak...Ellerimi omuzlarına dayayıp dikleştim. Sağıma soluma şaşkın bir bakış attım. Cidden şöför koltuğu gerisin geri arka koltuğa yapışmıştı...

Ellerimi şokla ağızıma kapattım. "Siktir." diyerek durumu özetledim.

Yattığı yerden derin bir nefes verdi. "Katılıyorum."

"Ne yapacağız?"dedim panikle. "Ne diyeceğiz şimdi Barbaros'a? Kırıldı lan koltuk."

"Sevişirken kırdık diyeceğiz."diye son derece geniş bir cevap verince uzanıp ağzına silleyi çaktım.

"Kırarım o çeneni salak! Mal mal konuşma!"

"Asıl sen o oturduğun konumda çok hareket etme bence."dedi salak goril. "Yoksa arabanın diğer koltukları da kırılacak. Zaten zordayım şu an."

Hala kucağındaydım...

Söylediği şeyle az önce yaşananlardan değil de bu yapılan imadan utanma yüzünü çok şükür gösterdim. Işık hızında yanaklarıma kan hücum etti. Yüzümü önüme eğdim. Saçlarımı yüzüme döktüm. Sağa sola ne yapacağını bilemez şekilde mal bir bakış attım. Duygudan duyguya geçmekten nevrime dönmüştü.

Ayrıca hala kasıklarım sızlıyordu. Daha fazlası için...Ama minik Murathan'ı daha da zora sokmak istemezdim zira şu an daha fazlasına dur diyecek bir kafada asla değilim. Gerçi bu kafada hiç olur muydum, ona da emin değildim...Kucağından hareketlenip yan koltuğa atlıyordum ki kolumdan çekip beni tekrar gövdesine yapıştırdı.

"Nereye? Gel şuraya."dedi kolları sırtıma sıkıca dolanırken.

"Yok canım. Sağol,ben kalkayım."dedim kısık bir mırıltıyla. Ve kalkmak için hareketleniyordum ki beklenen oldu. Geç bile kalmıştı. Nerelerde kalmıştı? Çok beklemiştim oysa.

Ne mi olmuştu?

Tabi ki hıçkırılmıştım...

Başıma belaydı. Hıçkırırken gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.Çenem kırılsın benim. Bir duyguyu da içinde yaşa be kızım! Daha büyük bir utanç içinde gövdesinden gerilemek için yine hareketlendim ama kerpeten gibi sırtıma sarılan kolları zerre gevşemedi.

"Utandın mı sen?"dedi neşeli çıkan sesi.

Evet gerizekalı. Doğal olarak...

Hiç benlik değildi ama böyle saçma bir his vardı şu an üstümde.Cilveli olalım derken daha büyük cilvelere tav olduk. Baştan çıkaralım derken asıl baştan çıkan biz olduk.Ayrıca malum yerlerimizde atan kalbimiz yüzünden şu an hıçkırıyorduk. Ne var yani? Olamaz mı? Lakin çaktıracak değiliz. O görmese bile ne münasebet diyen surat ifademi kuşandım.

"Saçmalama." Hıçkırık.

"Kaldır bakayım bir başını. Yüzüne bakayım."dedi goril. Gayette eğleniyordu.

Kafamı yavaşça kaldırıp tekrar göğsüne geri indirerek, kendimce şiddetli bir kafa attım. Yeterli bir cevaptı bence.Kalkmak için yine hareketlendim ama tabi ki kolları yine, yeni,yeniden zerre oynamadı.

"Daha sinirim geçmedi." dedi sakince. "Biraz daha bekle."

Salak herif. Hafifçe gülüp hala utanç içinde olmama rağmen başımı kalbinin üstüne yasladım. "Sen hep sinirlisin be Kepçük." Hıçkırık.

"Sen de tuz birer oluyorsun be Pamuk."

Güldüm. Tabi hıçkırarak.Diğer koltukları kırmaya gerek kalmaması adına elimden geldiğince hareket etmemeye özen göstererek öylece bekledim göğsünde. Az önce olanlar yüzünden yanaklarımı bir tık ateş basıyordu. Ama umursamadım. Utanmaz olacaksam en utanmazı ona olurdum. Birini seveceksem en çok onu severdim. O Pamuk için herşeyin ilkiydi. İlki ve en fazlası. En özeli, en güzeli.

Sıcaklığına sığındım. Kokusuna tutundum.Kalbimin ortasında yıllarca öylece duran boşluğu oluk oluk onunla doldurdum. Ve bunca yılı bunlar olmadan nasıl geçirdiğime yine hayret ettim. O ise sakince okşadı saçlarımı.

"Çok acıdı mı?"dedi eli hala saçlarımdayken. "Saçların..."

Felaket acımıştı kavga sırasında yolunan saçlarım."Hayır."diye yalan söyledim. Hıçkırık. "Acımadı."

"Yalan söylemeyi hala zerre beceremiyorsun Pamuk."diye mırıldandı elleri nazikçe saçlarımda gezinirken.

Hiç şaşırmamıştım bu cevaba. Güldüm. "En azından deniyorum." Hıçkırık.

"Dua etsinler Aybüke yeterince dövmüş. Yoksa harbi elimde kalırlardı."

"Aybüke'nin de elinde yeterince kaldılar zaten Kepçük. Valla hayranlığım arttı. Çölde aslan avına bile çıkar o kadın."

Bu sefer ondan minik bir kahkaha yükseldi. Sonra kolları daha da sıkıca kenetlendi sırtımda. Başımın üstüne bırakılan narin öpücükler...Etrafımda yıkılmaz bir kale gibi duran kolları ve içime sayısız kelebek dolduran kokusu... Bir kaç dakika öylece bekledik. Pamuk neşeli bir kahkaha attı içerdeki en kuytu köşesinden. Gökçen ise kedi gibi mayıştıkça mayıştı. Hıçkırığımı sakinledi ama tam anlamı ile geçmemişti. O ise her hıçkırığımda saçlarıma bir öpücük bırakıyordu.

Bu şekilde bu hıçkırık kırk gün,kırk gece sürerdi.

"Gökçen..."dedi birden.

Gökçen olduğumu onaylayan bir mırıltı çıkardım.

Bekledi. Anlamsız bir sessizlikle bekledi. Sonra ise şöyle dedi. "Sakın bana yapışmaktan vazgeçme olur mu? Sakın gözümün önünden bir an bile kaybolma... Olur mu? Sakın... Lütfen... Sakın yine gitme... Olur mu?"

Gitmezdim. Gidemezdim. Ama yine de dilime gelen ilk muzip soruyu yönelttim. "Ne o? Çok mu üzülürsün gidersem?"

Bir hıçkırık. Saça bir öpücük.

"Üzülürüm." dedi sakın bir sesle. "Sen benim çocuk yanımsın. Kendimi bildim bileli zihnimde olan tek yüzün. İlk kalp atışım senin adın, ilk heyecanım senin gözlerin. Bu hayatta öğrendiğim ilk şey senin elini tutmak. Sadece sana bakmak. Yemek, uyumak, nefes almak gibi bir şeysin sen benim için. Bunca yıl nefessiz kalmışımda, sen yine bana geldiğinden beri nefes alabilmişim gibi... Benliğimsin. Ötesi yok... Kepçük'ün en sevdiği oyuncağısın." Durdu. Derin bir nefes verdi. Sırtımı usulca okşadı elleri. "Gidersen... Üzülürüm." diye devam etti. "Dünyayı ayağa kaldırıyorum. Yeri göğü yıkarım. Yakar geçerim her yeri. Ama bu sefer elinden en sevdiği oyuncağı alınmış çocuk Kepçük gibi değil, kalbi yerinden sokülmüş aşık bir Murathan gibi..."

Duyduklarımın ağırlığı ile birkaç saniye sessizce bekledim göğsünde. Hıçkırığım yine şiddetlendi. Kalbim göğüs kafesime deli gibi vuruyordu. Onun kalbi ise benim kulağıma. Tıpkı benim kalbimin yansıması gibi... Sözleri nefes almamı bile zorlaştırmıştı. Oysa küçük bir kavgaydı. Bu kadar mı korkmuştu başıma bir şey gelmesinden? Bu kadar mı korkuyordu Pamuk'u yine kaybetmekten?

Gerçi bendeki de soru. Sanki ben onu yine kaybetmekten korkmuyordum da..? Her göreve gidince ağlayarak, Allah'ım onu koru diye dua eden, günleri, saatleri hatta saniyeleri sayan, acile gelen her vakada yüreği ağzında atan bendim.

"Gitmem." dedim göğsüne daha da yerleşip. Hıçkırık. "Buradan başka gidecek yer bilmiyorum ben. Bak, dönüp dolaşıp yine buraya geldim." Hıçkırık.

Başımın üstüne bir öpücük daha kondurduğunu hissettim. Sessiz ama aslında sesli bir öpücük.

İyi ki geldin...

"Ya sen gidersen?" dedim cılız bir sesle. Hıçkırık.

"Eğer bir gün böyle bir gaflete düşersem." dedi ciddi ciddi. "Askeriyedeki odamda, baş uçumdaki komidinin en altında bir yedek silah var. Onu al ve zerre düşünmeden beni vur yavrum. Tamam mı?"

Güldüm."Salaksın."

Onun da gülme sesi geldi kulağıma."Mutlu bir salağım."

Göğüs kafesinden içeri sokmak ister gibi dolandı kolları vücuduma. Göğsümden bir güvercin sürüsü havalandı. Sıcaklığına daha da sokuldum.

Özgürleştım. Büyüdüm. Güçlendim. Ve tabiki bütün bunları yaparken hıçkırdım.

Sindiğı duvar köşesinden sağına soluna dikkatlice baktı Zülfıkar. Görünürde kimse yoktu. Ama her an olabilirdi. Ciddi manada bir vaka çıkmadan buradan kaçmalıydı. Zira evrende onu korkutacak sadece üç şey vardı.

Bir, Allah.

İki,Murathan komutan.

Üç,öfke dolu bir kadının şerri.

Şimdi ise başında daha büyük bir sorun vardı. Öfke dolu üç kadının şerri.

Acilen emniyetten çıkması gerekiyordu. Burada asla emniyette değildi. Çünkü yakalanmıştı. Daha doğrusu aynı anda konuştuğı üç güzel mi güzel polis memuru olayı fark etmiş,onu buraya çağırıp kumpas kurmuşlardı.

Şanslıydı ki doğuştan gelen fevkalade bir kaçma yetisi vardı. Üç kadın üzerine gelip açıklama istediğı an ortamdan topuklamıştı. Emniyetten çıkmak adına son bir düzlük kalmıştı ama kızların zekasını hafife alması en büyük hatası olmuştu. Girişteki arkadaşlarına çıkarken onu tutması adına anons geçmiş olmalılar ki tam çıkarken bir de olayla zerre alakası olmayan pos bıyıklı bir polis memuru bey tarafından kovalanmış, bilmeden bununla da mı sevgili oldum lan ben diye anlık bir vahşete kapılmıştı.

Sindiğı köşeden tekrar koridora eğdi başını. Sağa sola bakarken onu arayan kızlardan Asude'yi görünce kafasını hızla geri çekti. Dertli bir nefes verdi. "Değer miyim ben bu kadar peşinden koşmaya be kızım?"dedi dertli dertli. Asude'ye içten içe kızdı.

Cebinden telefonunu çıkarıp son çare olarak Barbaros'u aradı. Telefon çaldı. Çaldı. Çaldı ve açıldı.

"Ne var?"

"Sana da merhaba Barbom."

"Lan iki saat yoksun diye rahat bir nefes alıyorum şurada sen telefonda musallat oluyorsun. Ne var? Ne? Sadede gel."

"Seni özledim aşkım."

"Sikerim belanı gardaşım."

"Sikecekler zaten Barbo. Kurbanın olam yetiş. Gardasını diri diri yiyecekler oğlum."

Barbaros bu sefer sessiz kaldı. Sonra ise şöyle bir çıkarımda bulundu. "Yine kime yakalandın lan sen?"

"Asude,Feride ve Leman."dedi Zülfikar.

"Onlar kim oğlum?"

"Lan napcan kim olduğunu? Geçen görevde ortak çalıştığımız polis kızlardan üçü işte. Uyanmışlar olaya. Silahla kovalıyorlar beni. Alish'i arıyorum arıyorum açmıyor. Bari sen yetiş. Dört koldan sardılar kızlar emniyeti. Gel beni buradan çıkar oğlum."

"Sen varya sen..."dedi Barbaros. "Pezevenklerin babasısin gardaşım. Anasını siktin çünkü sen pezevenkliğın, valla bak."

"Lan bunu mu tartışacağız şimdi? Yetiş."

"Sanayideyim oğlum."dedi Barbaros. "Murathan komutanım nasıl becerdiyse güzelimin koltuğunu kırmış amına koyim. Kızımı bu acılı gününde tek bırakıp gelemem. Ne bok yersen ye."

"Lan dostlar ne için lan?"dedi Zülfikar çaresizce. "Benim en dar günümde güzelinin koltuğumu önemli?"

"Evet."dedi Barbaros zerre düşünmeden. "Ayrıca sen kendi götüne kendin sıkıyorsun kurşunu gardaşım. Ben nasıl kurtarayım seni?" Arkadan birinin belli belirsiz sesi yükseldi. "Ne?"dedi Barbaros içi yanmış bir sesle. "Viteste de mi sorun var? Abi iyice bak, yoktur ya. Neee? Direksiyon da mı sorunlu? Lan bende diyorum bu adam tamir için niye kartını toptan verip, hasarı anca karşılar dedi. Ebemi siktin be Murathan komutanım. Alacağın olsun! Ebemi s..."

Ve telefon kapandı.

"Asıl ben senin ebeni sikeyim."diye homurdandı Zülfikar. İyi dostlar biriktirmiş vesselam.

Telefonu cebine atıp çaresizce yüzünü ovuşturdu. İş ciddiyydi. An bütün bordo bere yetilerini kullanması gereken andı. Koridora baktı. Kızlardan biri bir kapı açmış içeri bakarken hızla karşıya geçti. Ama kameralar çekiyordu. İzliyor olabilirlerdi. Koridorda kameraların olduğu yerlere göz attı. Üzerindeki lacivert,kalın polar ceketı çıkardı. Yanında geçtiğı sandalyelerin üstüne savurdu. Bir grup genç bir araya toplanmış,şiddetle bir şeyler tartışıyorlardı.

Tartışma şiddetlenince gençlerden biri başından şapkayı çıkarıp arkadaki sandalyelere savurdu. Zülfikar tabiki bunu kaçırarak değildi.Yanlarından

geçerken hızla şapkayı aldı. Hızla başına geçirdi. Bakışlarını önüne eğdi. Ellerini cebine soktu ve sakince ilerlemeye devam etti. Ama tam koridorun köşesini dönüyordu ki kızlardan birini görünce gerisin geri dönmek zorunda kaldı.

"Bir daha eli silahlı karı ile takılırsam gelmişimi geçmişimi siksınler..."diye homurdana homurdana geri ilerledi. Başka bir yöne saptı. Tam nereden çıkacağına dair kritik yapıyordu ki ileride bir odadan çıkan tanıdık bir sima gördü.

Omuz hizasındaki düz platin sarı saçları, bol, dizleri paramparça olmuş yırtık pantolonu, salaş, haki yeşili tenci ve tüm serseri serbest stili ile düzene vurulan demir yumruk Duru...

Durdu. Bir kaç saniye duraksadı. Arkasına baktı. Kızlardan biri elinde silahı ile sağa sola bakarak geliyordu. Bunu yapmak hiç istemiyordu ama başka çare kalmamıştı. Şapkasını iyice önüne eğdi ve kararlı adımlarla odadan çıkıp, çıkışa doğru giden Duru'ya ilerledi. Yanına varınca ise ışık hızında elini kızın omzuna dolayıp kendine çekti.

"Lan?!"dedi Duru şaşkın şaşkın. En son düştüğü mapus olayı yüzünden, eksik bir evrak imzalamak adına geldiği karakoldan kaçmak için saniye sayarken böyle bir şey olmasını beklemiyordu.

"Burada mıydın bebeğim? Ben de kaç dakikadır seni arıyordum."dedi Zülfikar en sevecen haliydi. Omzundaki eliyle kızı kendine daha çok çekti. Arkasına kısa bir bakış attı. Görünürde kimse yoktu. Duru'nun yanında çaktırmadan çıkabilirdi buradan.

Duru ise anlık şoku atlayınca tam dibinde olup, yetmezmiş gibi elini omzuna atmış, daha da yetmezmiş gibi hızla onu dışarı ilerleten adama çatık kaşları ile baktı. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Susta ilerle Duru."dedi Zülfikar başı yerde, şapka ucunu iyice gözünün önüne çekmişken. Arkaya baktı tekrar. Belalardan biri geliyordu. Yüzünü ekşitip önüne döndü. Duru'ya daha çok sarıldı ama aynı anda burnuna dolan kadınsı ve güzel bir kokuyla bakışlarını yanında hayretle ona bakan sarı kafaya çevirdi.

Değişik bir koku.Daha önce hiç duymadığı bir koku. Oysa bütün kadın kokularını yalayıp yuttuğunu sanardı. O zaman bu neydi? Ayrıca daha önce de böyle güzel kokuyor muydu lan bu?

"Pardon da sebep?"dedi Duru sinirli bir şaşkınlıkla.

Saçma düşüncelerden sıyrılıp tekrar arkaya baktı. Bela sağa sola bakarak ters yönde uzaklaşıyordu. "Sorgulamada ilerle sarı kafa."dedi. "Başımız bir

tık belada. Az yardımcı ol."

Duru ikide bir nere baktığını çözmek adına geri baktı. Ve sağa sola bakarak, elinde silahlarla ilerleyen, odalara bakıp tekrar çıkan iki kadın polisi koridorun en ucunda görünce derin bir nefes verdi. Zeki olup her haltı anında anlamak zordu. Yorucuydu. Baş ağrıyordu. Kimse anlamıyordu.

Göz devirerek önüne döndü. Hızla onu ilerleten Zülküf'ün bu saçma girişimine daha fazla tolerans gösteremeyecekti. Adımlarını var gücüyle olduğu yere sabitleyip durdu. "Yine züppelik peşindeydin anlaşılan." dedi imalı bir sesle.

Zülfikar bu duruşla bocaladı. Ama mecbur durmak zorunda kaldı zira Duru'nun ayakları olduğu yere çakılmıştı. Geri bir bakış attı. Kızlar gelmiyordu ama her an gelebilirlerdi. Şapkayı önüne eğip stresle dudaklarını kemirdi. "Züppelik demeyelim de kadınlar arasında minik bir beni paylaşamama durumu oldu diyelim." diye ılımlı bir cevap verdi.

"Züppelik yani."

Biraz düşününce cidden öyle oluyordu. O yüzden istemsizce Zülfikar'da eeee biraz şeklinde bir baş hareketi yaptı. Sonra ise Duru'nun kolunu kavrayıp tekrar ilerletmeye çalıştı. "Susta ilerle şimdi. Çıkınca anlatacağım her şeyi. Söz."

"Ne halt yediğini merak eden yok." dedi Duru en net şekilde. "Oturup senin sapkınlıklarını dinleyecek kadar düşük bir karakter olduğumu düşünüyorsan çok rica ediyorum o yanılgıdan hemen kurtul. Ayrıca..." Bakışlarını Zülfikar'ın tuttuğu koluna eğdi. "Şu eli oradan bir çek. Daha fazla asabımı bozma benim." Kolunu hızla geri çekti. Ama anlamsızca sıkı sıkı bileğine dolanmış elden kurtulamadı.

"Lan kızım konuşmazsın tamam." dedi Zülfikar çaresizce. "İki saniye insanlık yap. Hayat memat meselesi diyoruz."

"Benim hayatım mı oğlum, bana ne?" diye diklendi Duru. Kolunu tekrar geri çekti.

"Herkesin hakkını koruyorsun. Biraz da bizimkini koru."

"Malesef canım." dedi Duru yalandan bir üzüntü ile. "İbneleri koruma ve yaşatma gibi bir derneğe üye değilim."

Zülfikar artık sinirlenmeye başlıyordu. Sinirle dişlerini dudağına geçirdi. Koridor ucuna bir bakış daha attı. Kızların yönü onlara çevirmişti. Duru'nun hemen arkasında çıkış değil de başka yöne dönen bir koridor vardı. Peşindeki vahşi güzellerin gazabından kaçmak adına o yöne ilerledi. Ama Duru'yu da kolundan çekerek.

"Ne yapıyorsun beyinsiz."dedi Duru kolunu kurtarmaya çalışırken. "Bırak."

Bırakmadı. Üç koca adımda köşeyi dönünce Duru'yu ileri çekip duvara yasladı. Çünkü götü kurtarmak adına aklına başka bir fikir gelmiyordu. Duru ne oluyor lan temalı bakışları ile bakakalmışken o yüzünün görünmemesi adına bir elini koridorun açık tarafına doğru, Duru'nun başının yanına yasladı. Yüzünü en aksi haliyle ona bakan Duru'ya yaklaştırdı.

Ve yeni bir detay daha fark etti. Gözleri hep bal rengi miydi lan bu anarşistin? Allah Allah... Güzellerdi...

Duru ise şok içinde bir omzunun üstünden atılan kola, bir önüne dikilen bedene, bir de dudaklarında milli pezevenk gülüşü ile ona bakan maviliklere bir kaç saniye şok içinde baktı. En sonunda ise aynı sakinliği ile şöyle bir soru yöneltti. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Saklanıyorum."dedi Zülküf hiç düşünmeden.

"Ha züppeliğini yeni bir züppelikle kapatıyorsun yani."

Güldü. "İsterdim tabi ama tipim değilsin sarı kafa."

Duru'nun dudaklarından küçümser bir gülüş kaçtı. "O kadar beynin yok ki..."dedi hala gülerken. "Bazen sana üzülmeden edemiyorum Zülfikar."

Bu sefer Zülfikar'da sesli bir şekilde güldü. "Senin benimle derdin ne sarı kafa?"dedi başını 'sen hayırdır' der gibi sağa sola sallayıp. "Her gördüğünde bir laf sokmalar, nefret kasmalar. Hayırdır yani? Sanane benden..."

Cevap hiç gecikmedi. "Midemi bulandırdığın için olabilir mi? Hadi bir düşün."

"Bilemiyorum artık."dedi Zülfikar aynı çapkın gülüşüyle. "Ondan mı yoksa inkar mekanizman bir şeyler falan mı saklamaya çalışıyor?"Bakışlarını anlık koridora çevirdi. Birinin gelip gelmediğini kontrol edip tekrar sarı kafaya döndü. "Anlam veremiyoruz yani bu anlamsız öfkene."

Duru önce bir baktı. Sonra ise dudaklarından küçümser bir gülüş döküldü. "Ben de sendeki bu anlamsız özgüvene anlam veremiyorum be Zülfikar. Devlet ayrı maaş falan mı ödüyor bunun için sana?"

"Yok canım. Allah vergisi."dedi Zülfikar geniş geniş.

Bu gevşek cevap karşısında Duru gülüşünü silip göz devirmekle yetindi. "Çekil şu önümden." dedi net bir sesle. "Daha fazla tahammül edemeyeceğim sana."

Kenara falan çekilmedi. "Bir kerelik yardım et be sarı kafa."dedi çaresizce. "İş ciddi bak."

Duru derin bir nefes verdi. Bakışlarını turuncuya çalan kirpiklerin gölgelendirdiği maviliklere dikti. Bu kez tatlı tatlı gülümsedi ve şöyle dedi; "Senin gibi birine yardım etmeyi hem kendime hem insanlığa hem de hemcinslerime yapacağım en büyük hakaretlerden biri sayar,esefle kınarım Zülfikar. Yani ne halt yersen ye." Kolunu itmeye çalıştı. "Şimdi çekil şurdan.İşim gücüm var. Uğraşamam seninle."

Zülfikar tabiki yine geri çekilmemişti. Ama aralarındaki mesafeyi korumaya çalışıyordu."Siz kadınların en ufak güzel söze aldanıp, iki yakışıklılığa düşüyor olması benim suçum değil Duru." dedi ifadesiz bir bakış ve sesle.

Şu an götünün kurtulması Duru'ya bağlıydı. Bunun tek yolu ise onun öldürücü çenesini açmaktı. Bunu çok iyi biliyordu. Ve şu an ona dönen bakışlardan anladığı kadarıyla amacına ulaşmıştı.

Duru durdu. Bakışları Zülfikar'ın kolundaydı ki kaşları anlık bir sinirle havalandı. İki öfke kıvılcımının parladığı gözlerini yavaşça Zülküf'e çevirdi. Tip tip baktı. Zülküf ise hala koridoru yokluyordu.

"Korkaksın sen."dedi birden.

Zülküf'ün bakışlar anında ona döndü. "Ne?"dedi boş boş. Bunu beklemiyordu.

Zülküf'ün mesafeyi korumak üzere aralarında tuttuğu boşluğu yüzüne yaklaşıp azalttı. Bunu beklemeyen Zülküf öylece bakakalmışken o ağzına gelen her şeyi tek solukta yüzüne yüzüne saydı.

"Korkaksın."dedi tekrar. "Birine bağlanmayı beceremediğin için, bir kadına aşık olma cesaretini gösteremediğin için kendi beceriksizliğinin suçunu karşı cinse atan bir asalaksın. Kabul et.Ödün kopuyor değil mi birine aşık olmaktan? Bu kadar züppelikten sonra tek bir kadına bağlanmaktan, aşktan it gibi korkuyorsun. Değil mi?"

Zülfikar önce bir baktı. Bu niye şu an dibine girmişti? Komutan yakını olan bir dişi diye mesafeyi korumaya çalışıyordu. Hoş olmamıştı bu yakınlık. Zira dudakları dolgu mu yoksa gerçekten doğal hali mi böyle dolgun ve hoş merak ediyordu anlık...

"Korkmuyorum."dedi sakince. "Sadece mantıklıyım sarı kafa. Ayrıca daha önce aşık olmadığımı kim söyledi sana?"

"Ha oldun yani?"dedi Duru yalandan bir şaşkınlıkla. "Acıdım şu an kadına. Dur,dur!Şey oldu kesin." Muzip bir ifade kuşandı. "Çok sevdin ama

o seni aldattı. Sen de o günden sonra aşka,sevgiye inanmayı kestin. Herkesle oynayıp bir köşeye attın çünkü sana da kimse acımamıştı değil mi? Aman tanrım. Nasıl da dramatik..."

Güldü Zülfikar. Hem de bu kez sesli bir şekilde. "Bence de...Baya dramatik."

"Aynen böyle oldu değil mi?"dedi Duru'da alaysı bir gülüşle. "Bütün züppelerin değişmeyen o ortak hikayesi..."

"Diğer züppeleri bilmem ama benim hikaye pek öyle işlemedi sarı kafa."dedi Zülfikar. Gülüşü hafifledi. Tam dibinde olan simanın her noktasına istemsizce gezindi bakışları. "Kimse beni aldatmadı. Kimse duygularımla oynamadı. Sakince ayrıldık."

Duru bir kaç saniye konuşmadan süzdü dibindeki adamı. Sonra ise çenesini yukarı dikip şöyle bir çıkarımda bulundu. "Aşık olmaya başladığın için ayrıldın."

Zülfikar'ın kendinden emin gülüşü yavaşça soldu. Bakakaldı önündeki yüze. Minik bir yüz, soluk ten,bal rengi gözler,sarı saçlar, dolgun dudaklar ve minik bir burun. Lakin hepsi elle çizilmiş gibi oturturulmuştu yüzüne.

Cidden bu kız daha önce böyle miydi?

Ayrıca zekası korkunç bir derecedeydi. Zeki kadın onu hep korkuturdu. Zira az önceki çıkarımı bir tık doğruydı...

Ciddi manada körkütük aşık olmaya başladığı için ayrılmıştı Seda'dan. Güzeldi o. Masumdu. Su gibi sakindi. Yüzüne bakan huzur bulurdu. Ama ona fazlaydı. Haketmediğini düşünmüştü onu. Sonraları buna çok pişman olmuştu tabi. Ama iş işten geçmiş, Seda çoktan biriyle evlenmiş, iki de çocuk yapmıştı.

Vicdansız Seda...

"Bu aşık olduğum gerçeğini değiştirmez ama."dedi ilk defa ciddi bir ses ve bakışla."Senin anlayacağın dille şöyle diyelim;Sartre'nin dediği gibi. Mantıkçı pozitivistler bile aşık olma yetisine sahiptir."

Sartre biliyor oluşu Duru'yu bir tık şaşırtsa da çaktırmadı.

"Senin gibi bir korkak için bunu söylemediğine eminim."dedi zerre beklemeden. "Hatta seni görse bu sözünü anında tarihten silerdi. Ama bak Bell Hooks'un tam senlik bir sözü var. Aşktan korkmak, yaşamdan korkmaktır. Ve yaşamdan korkanlar şimdiden ölmüştür..." Elini kaldırıp sağ elinin parmaklarından sembolik bir silah yaptı. Bakışlarını adamın gözlerinden çekmeden kalbinin üstüne sembolik silahın ucunu bastırdı. Ve bütün netliği ile şöyle dedi;

"Sen ölüsün Zülfikar..."

Kalbinin üzerindeki hayali silahın ucunu hissetti Zülfikar. Ama ifadesini sabit tuttu. "Bence benim değil de..." dedi sakince. "Senin derin travmaların var sarı kafa. Ne oldu? Aldatıldın falan mı? Hıncını benden çıkarıyorsun."

"Siz erkeklere güvenmemek konusunda oldum olası muazzam bir ileri görüşlülük gösterdiğim için çok şükür aldatılma gibi bir olaya düşmedim." dedi Duru hemen.

"Abi de bir erkek."

"Evet." dedi Duru bu kez sakince. "Gözü karısından başkasını göremeyen, abim olduğu için gurur duyduğum, şu evrende saygı duyduğum, sözünü dinlediğim tek erkek. Kendini onunla aynı kefeye koyma istersen. Onun kalıbı sana XL gelir. İçinde kalırsın." Topuklarının ucuna yükselip yüzleri arasındaki mesafeyi neredeyse bir karışa indirdi. "O yüzden..." dedi bakışları pür dikkat Zülfikar'ın gözlerindeyken. Zülfikar öylece ona bakakalmışken o bu yanında ona engel olan kolu büyük bir şiddetle itti.

"Çekil şu önümden ve ne halin varsa gör."

Zülküf bu kez zorlamadan bıraktı. Bir adım geriledi. Zira o kadar laf yemesine rağmen hala dudaklarının dolgu olup olmadığını düşünmesi normal değildi. Bu hayatta en son düşüneceği kadın bile değildi lan bu. Ölüm korkusu insana olmadık şeyler düşündürüyordu.

Bu arada göt korkusu demişken...Harbi göt korkusu vardı. Ne diye bırakmıştı şimdi bu onu. Az önce kızlardan biri onu tanımadan yanlarından geçip gitmişti. Farkındaydı. Yakın durduklarından çok bu yöne bakmadan uzaklaşmıştı.

"Sonra istediğin kadar laf sayarsın Duru." dedi aydınlanma ile öne atılıp. Koluna tekrar yapıştı. "Uzun uzun erkeklere olan bütün kinini bana dökmeni dinleyeceğim inan. Şimdi çok rica ediyorum az yardımcı ol be kızım."

"Bana baksana sen." dedi Duru sankince. "Bende sana yardım edecek göz var mı?"

Zülfikar cidden baktı. Dürüst olmak gerekirse yoktu ama umutta fakirin ekmeği be.

"Yok mu?" diye son bir çırpınış gösterdi.

Duru bu sefer daha büyük bir şiddetle kolunu sıkı sıkı tutan elden kendini kurtardı. Kolundaki çantasını düzelterip hızla geldikleri yöne ilerliyordu ki Zülküf arkasından çaresizce yine debelendi.

"Lan Duru..."diye mırıldandı kısık ama sinirli bir sesle. "Bari çıkışta eli silahla bekleyen kadın var mı yok mu onu ara de be."

"Numaran yok."

"Vereyim."

"Olsa da haber vermezdim.Zahmet etme."

"Senden yardım isteyende kabahat. Si..."diyordu ki durdu Zülfikar. Sinirle dişledi dudaklarını. Duru ise koridorun ortasına gelmişti ki durdu. Başını sağa çevirdi. Sağı solu arayarak gelen 3 kadın simasını uzaktan seçebiliyordu. Sırıttı. Hemde büyük bir sinsilikle. Sakince tekrar arkasını döndü.

"Tamam lan."dedi. "Yardım edeceğim."

Zülküf'ün sinirli ifadesi anında eridi. "Vallaha mı?"

"Tabi ki."dedi Duru."Yardıma en ihtiyaç duyduğun anda seni bırakacak kadar kötü biri olduğumu düşünmedin herhalde?"

Zülküf sıırıttı. "Anarşist görünüşünün altında yüce gönüllü biri insan yattığını hep biliyordum Durucum."

Duru'da sıırıttı. "Teşekkür ederim Zülküfcüm. Ama çok yanlış düşünmüşsün. Aslında hak edene en kötüsüyümdür." dedi. Sonra ise gülüşünü silmeden ışık hızında kadınların olduğu yöne döndü. "Memurrrrr hanımmmmmlarrrrr!"diye bağırdı ver gücüyle, ellerini ağzının kenarlarına yaslayıp. "Memurrrrr hanımlarrrrr! Aradığınız Zülfikar Şahin buradaaaaaağğğğğğ!"

Zülküf'ün gözleri ışık hızında yuvalarından dışarı hoplarken ileri atılıp kızın ağzını kapatmaya çalıştı ama çok geçti. "Sussss."dedi dişlerini sıkı sıkı. Duru'nun koluna yapışıp yana çekmeye çalıştı ama Duru hala avazı çıktığı kadar böğürüyordu.

"ZÜPPEEEE ZÜLFİKAR ŞAHİN BURADAAAAA!"

Koridor ucundan bakışlar onlara dönmüştü.

"Lan Duru!"dedi Zülfikar kolunu sertçe kavrayıp kendine çekerek.Yüzleri dipdibe bir konuma gelince sinirle sıktı dişlerini."Ne yapıyorsun sen?!"

"Yardım ediyorum."dedi Duru alaycı bir ifadeyle.

"Hasan abi seni sürmekle az yapmış. Eve kelepçelese az bile sana!"

Duru sıırıttı. Kadınlar onlara doğru koşarken büyük bir memnuniyetle sıırıttı hemde. "Bence sen kendi derdine yan."dedi kendinden emin ve en keyifli ifadesi ile.

Zülküf burada uzun uzun bu a
Allah'ın belasının canına okumak isterdi ama göte kurşun yemesi an meselesiydi. Koridorda ona doğru koşan 3 kadına bakıp dertli bir nefes verdi. Sonra ise ışık hızında Duru'nun kolunu bırakıp kadınların geldiği yönün tersine doğru ilerlemeye başladı. Ama ilerlerken arkasını dönüp Duru'ya tehditkar bir bakış atmayı ihmal etmedi.

"Elime düşeceksin sen benim sarı kafa!" diye kükredi hızla ilerlerken. "O zaman ben sana soracağım bunun hesabını."

Duru güldü. Hemde kendinden en emin şekilde. Sonra ise sol elini kaldırıp cevap olarak orta parmağını usulca yukarı kaldırdı. Gayet net bir cevaptı zannınca.

Zülküf en öfkeli bakışını atıp önüne döndü. Şu an önemli olan kaçmasıydı. Işık hızından daha hızlı kaçması. Ve kaçtı. Bütün bordo yetilerini kullanarak ortamdan tüymeyi çok şükür başardı.

Ama uzun süre kadın görmeye tövbe edip, Duru kişisinden acılı bir intikam almaya ant içerek.

"Çakır gözlüm bundan ya yiyesen ha!" deyip titrek elleri ile tuttuğu çatala kaktığı patlıcan dolmasını bana uzatan Devran Ağa'ya 'ne olur yapma' temalı 1500.bakışımı falan attım ama asla anlamıyordu.

Çıldırma son bir.

Tıpkı kırk kere adamın yaşlı olduğunu, bir gözünün toprağa baktığını, kıskanmasının aşırı yersiz olduğunu anlatmama rağmen hala anlamayan yanımdaki sinir yumağı goril gibi.

Google>arama>ışınlanma duası>enter şeklinde bir arama yapmamak için zor duruyordum.

Evet, sonunda o meşhur nişandaydık. Gurbet ve Ferhat en güzel kıyafetleri içinde masanın en başına oturmuş, her gelene gülüyorlardı. İki taraf kavgalı olduğundan ortam bir tık soğuktu ama yine de idare ederdi. Ve çok şükür Gurbet'in o beyin yoksunu abisi Abdo burada yoktu. Karşı geliyormuş hala. O yüzden geberse katılmamış bu nişana.

Tüh, çok üzüldük...

Ama Ayşegül ve Bilge'de gelememişti. Buna üzgündüm bak. Ayşegül nöbetten yeni çıkmış, bitikti. Bilge ise o ortama bir daha girmeye cesaret edemezmiş. Zaten aileler gerginmiş. Kan çıkarsa onu tutarmış. Duru'yu zaten Hasan abi asla salmıyordu. Hele ikimizi aynı ortamda asla yalnız

bırakmıyorlardı. Onların yerine sadık yarım Aybüke tam yanımdaydı yine. Diğer yanımda ise kimin olduğunu söylememe bilmem gerek var mıydı?

Mekan ve ortam en son geldiğimiz olaylı düğünle aynı olduğundan çok şaşırmamıştım bu kez. Uzun masalar, çeşit çeşit yemekler, ucu görünmeyen halay, koşturan çocuklar, pos bıyıklı, siyah takımlı amcalar, yürüyen altınlar ve rengarenk fistanlı kadınlar... Tek fark geçenki kadar kalabalık olmamasıydı. Ve ortamda jandarmaların olması. Bir olay çıkmasın diye ihtimaller aşığı sevgilim her türlü önlemi almıştı.

Kıyafet konusunda ise ben önlem almıştım. Devran Ağa varken bir daha crop giymem Murathan'ı bir kan davasının baş kahramanı yapacağından bu sefer kot bir pantolon, açık mavi kazak ve deri ceketimle olabildiğime dikkat çekmeyen bir kombin yapmıştım. Saçımda ise ne zaman mavi giysem istemsizce elimin ona gittiği mavi, kelebek tokam vardı.

En sevdiğim mavi kelebek tokam... Canım benim...

Çalan, asla dilini anlamadığım halay şarkısı, bağırıp halay dönen insanlar ve rengarenk gülüşler... Bayılıyordum şu eğlencelere.

Ama şu an daha çok gerginlikten bayılacak gibiydim. Devran Ağa asla susmuyor, Murathan ise sinirinin üstüne sinir ekledikçe ekliyordu. Şunu ye çakır gözlüm. Az yanıma gel çakır gözlüm. O komitanı boşa beni al çakır gözlüm... Gözlüm de gözlüm.

Bütün bu süreçte Murathan sinirle ayaklanmaya çalışıyor, ama ben sümük gibi eline koluna yapışınca ya sabır çekerek geri siniyordu. Kulakları sinirden olsa gerek artık kırmızı değil, yoğun bir mordu.

Hatta mosmor...

Devran ağa hala çatala çaktığı dolmayı gözüme gözüme sokarken ürkek bakışlarımı yanıma çevirdim. Murathan oldukça ters bakıyordu. Şaşırmamıştık tabi. Sugar grandfatherım Devran bey... Şansınızı oldukça zorluyorsunuz bilesiniz. Yarınlar yokmuş gibi bir haliniz var. Oysa yaşayabildiğiniz kadar yaşayın isterim ben.

"Murathan..." diye mırıldandım. Mesaj netti. Sakin ol good boy.

Gözlerini kapatıp başını hafifçe sağa eğdi. "Yok." diye mırıldandı gözleri kapalıyken. "Adama hayatının son dönemini huzurla yaşasın diye şans üstüne şans veriyorum, o inatla Azraili çağırıyor."

Devran Ağa hala ayrı bir kafaydı. "Sevmemiş misen çakır gözlüm? Başka ne yiysen? Onu verem sene."

Ben değil de sen biraz daha zorlarsan çok başka şeyler yiyeceksin be ağam.

"Al bak."dedi Murathan gözleri hala kapalıyken. Sinirle sıktığı dişleri yüzünden çene kemikleri halay müziği ile muazzam bir senkronizasyon içindeydi."Hala Azrail'i çağırıyor." Gözlerini açtı. Açmaz olaydı. Zira gözlerini açmasına eşdeğer olarak sandalyesinden şiddetle ayaklanması bir oldu.

Harbi kan çıkacak.

Panikle bende ayaklandım. Yanımda ki Aybüke ise gayet normal bir olay yaşanıyor gibi oldukça sakindi. Huzurla etli pilav yiyordu. Bu kadının kriz yönetimi yeminle bir gün sebebim olacaktı.

"Murathan!"deyip ışık hızında önüne elimi kolumu uzattım. 'Bir sen kenara çekil' tarzında beni yana itiyordu ki çok şükür canını yediğim Ahmet Ağa hoplaya zıplaya gelip sugar grandfatherımın ellerine yapıştı.

"Baba neydinsen sen yine?! Kaç kere dedim komutan karısıdır uzak dur diye."

"Lo Siktir git!" dedi Devran ağa titreşim sesiyle. "Sordum ben nikahııı yohtur komitana. Ben alacam."

"LAN!" diye Murathan tekrar ileri atılmaya yeltendi. Kurban olam dur der gibi ellerine yapıştım. Aşiret ortamı insanı çok fena etkiliyordu. Her an 'yapma beyyy' diye de bağırabilirdim.

"Ahmet Ağam, ayıp olmazsa Devran ağayı bir içeri mi götürseniz acaba?" dedim tatlı tatlı.

"Götürüyem kaçıp kaçıp geliy vallah ha."dedi Ahmet ağa çaresizce."Kusura kalmayasanız." Kuvvetle yana çekti babasını. "Baba yürü!"

"Lo bırak!" dedi Devran Ağa. Sonuna kadar direnecekti sanırım. Ama ne kadar kudurmuş olsa da, yaşlı bedeni kudurmuşluğu kadar kuvvetli değildi. Ahmet Ağa'nın çekişlerine karşı koyamıyordu.

Yana doğru giderken çatalı usulca yine bana doğru uzatmaya çalıştı. "Çakır gözlüm..." dedi içli içli.

Üzgün bir bakış attım. Devran Ağam. Çok üzgünüm ama vazgeç be bu sevdadan. Valla manyak olursun bak.

"Rezil ediyse adamı baba ha!" dedi Ahmet ağa. Kürtçe birkaç kelimeyi sinirle mırıldana mırıldana babasını eve çekti. Duvarın köşesini döndükleri an derin bir nefes verdim. Elim kolumu Murathan'ın önünden çekip sandalyeme tekrar çöktüm. Gerginlikten sırtım bile ağrıyordu. Aybüke ise ha gayret pilav yemeye devam ediyordu.

"İnanamıyorum sana Murathan."dedim az önceki gerginliğin bitmesi şerefine içimde beliren yoğun bir rahatlama ile. Kolundan tutup sandalyesine tekrar oturması için aşağı çektim."Otur şuraya salak!"

Sinirle bu çekişime uyup tekrar yanıma oturdu. Aynı siniri ile sandalyesini masayı yıkmak ister gibi ileri çekti. "Hiç laf sokma."dedi en net şekilde. "Gelmeden önce seni bunun için uyardım. Tek kelime ederse kan çıkar dedim." Dudaklarını dişleyip bir eli ile öfkeyle çenesini ovuşturdu. "Dua etsin Ahmet Ağaya..."

"Aşiret göbeğindeyiz Kepçük."diye mırıldandım kısık bir sesle. Sesim şiddetli halaydan duyulmuyordu zaten ama yine de oldu. Sonuçta aşiretti. Bir sürü passatlı adam vardı ortamda. "Salak salak iş yapma. Sanki alacağım dedi de ben de hemen ona gittim. Manyak mısın be? Kiskandığın adama bak. Kırk kere anlattık lan sana!"

"Sus Pamuk!"dedi hala sinirliyken.Çatalını alıp sert hareketlerle önündeki böreklerden birine geçirdi. Sonra ise öfkeyle ağzına tıktı. Ağzının içinde Devran Ağa'yı çiğner gibi hareketlerle böreği yedikten sonra başını iki yana salladı."Yok." dedi ciddi ciddi. "Ahirete yollamazsam ben bu adamı rahat edemeyeceğim."

Tekrar yerinden ayaklandı. Lanet herif gelip geleceğimize pişman etmişti beni. Yanımdan beş saniye ayrılmadığı yetmiyormuş gibi bir de bunun saçma lohusa siniri ile uğraşıyorduk.

Hep adetli bu adam bence. Gerçekten full adetli yani.

"Tamam."dedim bu kez sakince."Git döv ya. Git ne bok yersen ye. Banane sanki. Git, ne yaparsan yap artık. Ama böyle bir şey yaptığın an burnundan fitil fitil getirmezssem bana da Gökçen demesinler onu da bil. Haydi bakalım. Buyur git ne yapacaksan yap. Hadi."

Beni biraz biliyorsa bu tehditin büyüklüğünü bilir. Onu en son bu konuda uyardığımda telefon sesi CanKan olmuştu. Aynı riski almazdı inşallah. Zira bilirdi ki benimle uğraşmak ısrırgan otuyla göt silmeye benzerdi biraz.

Durdu. Sinirli bakışları bendeydi farkındaydım. En tripli halimle kollarımı göğsümde bağlayıp tip tip mutlu mesut halay dönen insanlara baktım. O ise bir kaç saniyelik duraksamanın ardından usulca yanıma çöktü.

Beni biliyormuş. Güzel.

"Çok yersiz tehditler yapıyorsun ha."diye huysuzlandı kulağıma doğru.

Ters bakışlarımı ona çevirdim. Kaşları feci halde çatıktı tabi."Asıl sen saçma sapan işler yapıyorsun. Gelmişiz şuraya. Susta otur. Her şeye

söyleniyorsun sabahtır. Her şeye. Kafa şişti Kepçük. Kafa oldu bin beş yüz. Allah'ın adını verdim susta otur artık şuraya be adam."

"Zorla geldim." diye huysuzlanmaya devam etti. Masanın başında oturup huzurla sırtan Ferhat'ı işaret etti başıyla."Şu salakla beni yine yüz yüze getirdiğine inanamıyorum."

Oysa Ferhat sabahtır gidip gelip Murathan'ı öpüyor, sarılıyor, ellerine yapışuyordu. Ağzını kırdığının gorili ise çocuğu sürekli geri itip, kovalıyordu. Gerçekten ağzını kırdığımındı yani.

Yüzümü ekşittim."Yemin ediyorum geldiğime pişman ettin ha."

"Zorlayan sensin. Gitmeyelim dedim."

"Gitmeyelim demedin." diye diklendim. "Gideriz ama şartlarım var dedin, ben de kabul ettim."

Salak sinirli ve çatık kaşlı olmasına rağmen imalı imalı sırttı birden."Şartlar kabul edildi ama tam anlaşılmadı galiba. Anın rehabetinden olsa gerek..."

Çok fena bir adamdı. Ciddi manada çok.

İması yapılan 3 gün önce yaşanan yakınlaşma aklıma gelince bu sefer la havle temalı milli baş hareketini ben yaptım."Yapıyorum. Yanımda ayrılma dedin ayrılamıyorum. Gözümün önünden kaybolma dedin kaybolmuyorum. Elimi bırakma dedin..." Hızla eline yapıştım. "Al, bak bırakmıyorum. Ne olur sus artık ya. Biraz insafın varsa şu her yere bok atan bakışlarını düzeltirsin."

Hunharca pilav yiyen Aybuke'den minik bir homurtu şeklinde gülme sesi yükseldi. Bakışlarımız ona dönünce ışık hızında ifadesini topladı. Murathan'ın yakıcı bakışlarına karşı ise şöyle bir savunma yaptı.

"Pilav boğazıma kaçtı da. Ondan komutanım..."

Murathan göz devirmek sureti ile önüne döndü. Ben ise oflayarak. Yemek yemek adına elini bıraktım. Ama kendisi biraz temas bağımlısı bir arkadaş olduğu için tek bacağımlı kavrayıp yandan kendi bacağının üstüne attı. Şu an kendisine bir tık sinirli olduğum için bu hareketine erimeden dimdik durmayı başardık çok şükür.

Önümdeki yemeğe döndüm. Hunharca halay dönen ekibe bakarken içli bir nefes verdim. Ben de istiyordum. Benim de halayım olmalıydı. Ama yaklaşık yarım saat önce girdiğim halayda Devran Ağa elime yapışmaya çalışınca yine bir kan davasının kıyısından dönmüştük. Tabağımın kenarına yığıdığım soğan ve etleri,danaya yem atar gibi yandan Murathan'ın tabağına bıraktım. Ters bir bakış atıp önüme döndüm.

"Ne?" dedi hemen. Bir patlıcan dolmasının içini alıp kabuğunu benim tabağa bıraktı. "Bana suratını düzelt deyip sen ne diye surat yapıyorsun şimdi. Al, sustuk işte."

"Halay dönmek istiyorum."dedim net bir sesle.

Yüzünü ekşitti.

"Neee be?" diye tatlı tatlı homurdandım. "Sen oynama, ben oynayacağım. Hem bak,Devran Ağa içeri gitti."

Cevap vermedi. En huysuz bakışı ile tabağına fırlattığım etleri kaşıklayıp ağzına tepti. Tam asla sarsılmayan taktiğimi devreye sokuyordum ki hızla o konuştu. "Sakin insan içinde bana o kelimeyi kullanma Pamuk."

Noğlarrrr...Asıl büyü sensin be abicim. Söylenmeden bile sekmiyorsun. Attığını vuruyorsun.

Sırıttım. Murathancada bu bir evetti.

Neşeyle ayaklandım yerimden. Aybüke'de kalkınca şaşkın ama neşeli bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Sende mi oynayacaksın Aybüke?"

"Saçmalamayın."dedi en net şekilde. "Tabii ki hayır."

Boş boş göz kırptırdım.

"Sizin arkanızda duracağım."diye netliğini konuşturmaya devam etti.

Oldukça şaşkındım."Halay dönerken mi?"

"Aynen ondan."diye araya girdi uyuz goril.

Aybüke ise bana yaklaşıp kulağıma doğru eğildi. "Her an yine Devran Ağa gelebilir. Cidden olay çıksın istemeyiz herhalde."

Göz devirdim. Hatta öyle bir devirdim ki imkan olsa gözlerim sırtımdan aşar götümünden falan çıkardı yani. Yanımda huzurla tıkanan Kepçük goriline çevirdim bakışlarımı. Sandalyemi öfkeyle geri ittim. Ama bulaşmadan gidecek değildim. Benlik değildi. Kaşığına tepeleme pilav doldurmuş, ağzına götürüyordu ki sandalyeyi ileri itme bahanesi ile koluna okkalı bir darbe çaktım. Tam ağzına gidecek kaşık istemsizce sendeledi. Pilav lap diye gömleğine ve bacaklarına döküldü. Oh olsun sana huylu goril.

Ters bakışlar anında bana döndü tabi. Peki umursayacak mıyız? Asla.

"Pardon."dedim Recep İvedik'i aratmayacak bir nezaketle. "Elim çarptı." Elindeki kaşığı alıp sinirle masanın üzerine savurdum. "Çok pardon."diye çemkirmeye devam ettim. "Hala elim çarpıyor.Çok pardoğğğğnnn!"

Sabahtır kriz geçirtmişti bana. Az bile yapıyordum.

"Kız seni var ya..."diye dişlerini sıkarak yükseldi anında. Ben ise ışık hızında geriye üç adım atıp Aybüke'nin koluna yapıştım. Sıkıyorsa gel

yanımda Aybüke varken. Canım Ayb kem. O bana en uyuz bakışını attı. Ben ona. Dudaklarını oynatarak sessiz bir uyarıda bulundu.

Uzaklaşma.

Sonra ise işaret parmağını başına iki kere vurup beni işaret etti. Bir sessiz mesaj daha.

Aklım sende kalmasın.

Hafifçe sırttım. Ben de işaret parmağımı önce ona uzattım. Sonra başıma iki kere dokundum. En son ise parmaklarımla bir sıfır hareketi yaptım. Benimde mesajım buydu.

Senin aklın mı var be Kep  k?

Asla değişmeyen diyalog. Ama bu sefer sonuna şöyle bir şey ekledim. Minik bir  p   k.

Bu son mesaja karşı dişlerini dudaklarına geçirip, en gözleri kısılanından güldü. Eeee o gülünce istemsizce ben de güldüm. Arkamı döndüm. Aybüke ile kol kola ilerlemeye başladık.

"Enteresan bir anlaşma şekliniz var."dedi Aybüke.

"Neden? Nesi varmış?"

Ne bileyim der gibi bir ifade kuşandı. "Kavga mı ediyorsunuz aşk mı yaşıyorsunuz anlayamıyorum. Bir bakıyorum birbirinize girmişsiniz. Sonra bir bakıyorum hiç bir şey olmamış gibi gülüyorsunuz falan.Anlamsız yani..."

"Alışkanlık."dedim huzurlu bir gülüşle. "Biz küçükken de çok kavga ederdik. Her saniye. Her şeye. Onun siyahı benim beyazımdı. Onun doğrusu benim yanlışımıdı. O yapma derdi ben yapardım. İkimizin ortak buluştuğu oyun bile olmazdı. Olsa bile mutlaka sonunda kavga çıkardı. Ama en sonunda yine aynı koltukta oturur çizgi film izlerdik. Aynı anda uyurduk. Sabah olunca da her şeyi unutturduk. Baştan alırdık. şimdi büyüdük falan ama...Ne olursa olsun bazı şeyler değişmiyor sanırım. Gördüğün üzere hala oldukça farklıyız.Ama yanyanayız."

"Farklı değilsiniz."dedi hemen."Tam tersine. Aynısınız."

Adımlarım durdu. Bakışlarımı ona çevirdim. "Nasıl yani?"

İstemsizce o da durmuştu tabi. "Ne olursa olsun gün sonunda olan her şeyi sıfırladığınıza göre aynısınız."dedi. "Diğer türlü yanyana durmanız imkansız olurdu."

G l ş m büyüdü. Ama en imalıısından. "Süleyman ve sen gibi mi mesela?"

Anında yüzünü ekşitip önüne döndü. Koluna girip halaya ilerletti. "Halayın ucu kaçıyor."dedi büyük bir ciddiyetle.

"Aman be Aybükeeeee."diye sızlandım. "Seninle de hiç muhabbet edilmiyor ha."

"Konuyu ne yapıp edip aynı yere getirdiğiniz için olabilir mi Gökçen hanım."

"Haksız yere mi getiriyorum?"

Sessiz kalıp ilerlemeye, benide halayın ucuna çekmeye devam etti de, bu halayın ucu neredeydi? Biraz daha gitsek köyün çıkışına gidecektik lan. Kolumu elinden kurtarıp ben koluna yapıştım. Yandan yandan tatlı tatlı sırttım.

"Eeeee?"dedim. "Aranız nasıl bu aralar?"

"Daha iy...."diyordu ki durdu. Boşluğuna gelmiş olmalıydı. Zira cevabının aksine saçma bir gerginlikle döndü bana."Gökçen Hanım!"

"Ne?"dedim hemen.

Aynı gerginliği ile önüne döndü. Şükür halayda bir boşluk oluşmuştu. Oradan dalabilirdim. Diğer türlü imkansızdı zira birinin eline girersen oradan çıkış yoktu. Ve biri tuttuğu eli asla ama asla bırakmıyordu. Halay bir bağı. Ciddiye alınmalıydı.

"Girin şu halaya."diye can havliyle beni halaya iteledi. Ama tam o an zılgıt çeken teyzelerin coşkulu gazabına uğrayacağını hiç tahmin etmiyordu bence. Çünkü ben teyzelerden birinin elini tuttuğum an diğer taraftaki teyzede Aybüke'nin eline yapışmıştı.

Kendini anlık halayda bulan Aybüke'nin yüzünde öyle bir bakış vardı ki...Çin seddini Türklerden korunmak için yapan ama ertesi gün Türkleri seddin diğer tarafında gören Çinliler bile bu kadar vahşetle bakmamıştır bulunduğu konuma.

Halayın neşesine uyup oynayarak kocaman bir kahkaha attım. Aybüke'nin eline daha sıkı yapışıp büyük bir neşeyle sağa sola salladım. O ise halay adımlarının içinde öylece kalmış çaresizce ellerini geri çekmeye çalışıyordu.

"Cebelleşme."dedim kulağına eğilip. "Bir kere girdin mi çıkamazsın, bilirsin."

Baya sinirliydi şu an."İnanamıyorum size."dedi dişlerini sıkarak.

Neşeli gülüşüm büyüdü. Arkamı dönüp Murathan'a baktığımda ise bu kez Ahmet ve Ferhat'ın babası Raşit Ağa ile hafif bir tebessümle bir şeyler konuştuğunu gördüm. Gülüşüm büyüdü. Aksi maksiydi ama ağzı yenilesi

bir kişilikti. Halay hızla devam etti. Yüksek müzikte anladığım tek söz 'leyli mi leee leyli mi leeee leeee meyrooooo' sözüydü.

Olsun. Devamdı.

Ama yanıma bakınca en memnuniyetsiz hali ile halayı gayet başarılı bir şekilde oynayan Aybüke ile bir tık şaşırmıştım. "Sen halay biliyor muydun Aybüke?" diye sordum istemsizce.

Lenet gelsin hepinize bakışı ile önüne bakarken dertli bir nefes verdi. "Ben her şeyi bilirim Gökçen Hanım..."

Gerçekten havalı bir kadındı vesselam. Cidden güzel de oynuyordu.

"Doğulu musun?" diye sordum bu kez.

"Bilmem." dedi hemen.

"O ne demek?"

"Yetimhanede büyüdüm demek." dedi sesinde zerre duygu kırıntısı yokken.

Sessiz kaldım. Bakışlarım üzerindeydi. Hay ben benim çenemi bu halay başına mendil yapayım emi... Lakin onun yüzünde ciddi manada hiç bir ifade yoktu. Saçma bir tepki vermek istemiyordum. Üzüldüm. Aaa öyle mi, Tüh tüh gibi. Çünkü ben de bu tepkilerle babam şehit cümlesinden sonra sık sık karşılaşmıştım. Sanki ben dışında birinin üzgün olmasının bana bir katkısı varmış gibi.

"Teşekkürler." dedim hafif bir tebessümle kulağına eğilip.

O da bana dönüp anlamadığını belirten bir bakış attı. "Ne için?"

Gülüşüm büyüdü. "Kendinle ilgili bir şeyi tek soruşumda benimle paylaştığın için."

İkimizde hala halay oynuyorduk ama bakışlarımız birbirimizdeydi. Öylece bakakaldı. Bunu beklemiyordu sanırım. Birkaç saniye sonra ise dudaklarında kocaman bir gülüş belirdi. Önüne dönüp başını yavaşça iki yana salladı. "Bazen Murathan komutanıma aşırı hak veriyorum." dedi hala gülerken.

Bakışlarımı önüme dikip Murathan'a bakmaya çalıştım. Halay ilerlediğinden artık öne geçmiştik tabi. Bakışları bir ben bir telefon arasında gidip geliyordu. Anlık gözlerimiz kesişince yarım bir gülüş belirdi dudaklarında.

Yerdim. Isırıldım. Deli gibi severdim.

"Kendisini delirtmem konusunda mı?"

"Hayır." dedi hemen. "Sizi tanıyıp sevmemenin imkansız olduğu konusunda."

Kocaman bir kahkaha attım. "Bana mı yürüyorsun sen Aybüke? Süleyman duymasın.Yıkılır."

Bu sefer o da bir kahkaha attı. Hem de onu tanıdım tanıyalı ondan duyduğum en samimi ifade ile.

Yaklaşık 10 dakika kadar el ele oynadık. Ciddi manada bir süre sonra Aybüke'nin bile ortamın ebesine bacısına söven ifadesi dağılmıştı. Halaydan en sonunda çıkmayı başarıp masaya doğru ilerlerken Murathan'ın da bize doğru geliyor oluşunu görmemle adımlarımız yavaşladı. Yanıma gelince hemen elini belime sardı. Kendi gövdesinin sol tarafına doğru çekti bedenimi. 15 dakika yokum diye özlemiş gibi...

Harbi ağzını yüzünü sıkarak sevmeme ramak vardı.

"Ne oldu?"dedim."Gidiyor muyuz? Hayır gidemeyiz. Daha bir buçuk saat olmadı."

"Siz değil de benim gitmem lazım sanırım." dedi memnuniyetsiz bir ifadeyle. "Biraz işim çıktı."

"Acil mi komutanım?"dedi Aybüke. "Ben de geleyim mi?"

"Yok.Senlik bir durum yok."dedi hemen. "Hayri Albay bir şeyler soracakmış. Bilirsin telefon kullanmayı pek tercih etmez kendisi. Ben yarım saate dönerim zaten."Bakışlarını yanındaki bana çevirdi. "Gelince bir buçuk saat dolmuş oluyor Pamuk. Daha itiraz istemem."

Başımı ciddiyetle aşağı yukarı salladım. "Tamam, tamam. Kırk kere tamam. Bin kere tamam Murathan. Tamam."

Güldü. Yandan saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Belimdeki eli yavaşça geri çekildi. "Aybüke." dedi sadece.

Aybüke anlaması gerekeni anlamıştı sanırım. "Emredersiniz komutanım."dedi sadece.

Murathan ise tekrar bana döndü. "Devran Ağa'yı içeride odaya kilitlettim."dedi dünyanın en normal şeyini söyler gibi. "Ama sen yine de Aybüke'nin yanından ayrılma."

Kelimelerimi tüketiyordu. "İnanamıyorum sana..."diyebilirdim sadece.

Cevap olarak bu kez başımın üstüne minik bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Uslu dur."

"Defol git artık salak!"

Salak cidden eğleniyordu. Bu yükselişime de güldü. Aynı ifade ile arkasını dönüp arabaların olduğu yöne ilerledi. Beni feci halde uyuz etmesine rağmen arkasından bakarken endamı karşısında içli bir nefes

verdim. Şu manzara benimdi. Şu üç oda bir salon omuzlar benimdi. Vay beni beni...

İçli nefesimi topladım. Hızla önüme dönüp eve ilerlemeye başladım. Zira aşkımdan daha ön planda bir his vardı şu an vücudumda. Çişim.

"Nereye?" dedi kuyruğum Aybüke hemen.

"Tuvalete."

"Nerede?"

Durdum. Harbi neredeydi? Bilmiyordum ki...

"Bilmem." dedim şaşkın bakışlarımla Aybüke'ye dönüp. Sıçıp evin tavanına atmayacaklarına göre buralarda bir yerde olmalıydı ama. Sağa sola baktım. "Haaa Naze hanım şurada." dedim çölde su bulmuş gibi bir neşeyle. "Ona soralım."

Başını aşağı yukarı salladı. Öne doğru bir adım attım. Bakışlarım Neze hanımdaydı. Bizden biraz uzaktaydı ama görebiliyordum. Elinde bir tepsi tutuyordu. Üstünde çeşit çeşit mezeler diziliydi. Beyaz bir yazma vardı başında. Kocaman oyaları olan. Kırmızı bir fistan. Belinde sarı bir altın kemer. Uzak olmasına rağmen detayları seçebiliyordum.

Ama birden Aybüke kolumu kavrayınca durmak zorunda kaldım. Bakışlarım ona döndü. Gözleri bizden uzakta, sağ tarafta bir noktaya kilitlenmiş öylece bakıyordu.

"Ne oldu?" dedim baktığı yöne bakıp, ne gördüğünü anlamaya çalışarak. Gülen, konuşan, yemek yiyen insanlar vardı.

Sessiz kaldı. Ortamı süzmeye devam etti. Bakışlarının tek bir kişiye odaklandığını hissettim. Sağ taraftaki masaların en ucunda oturmuş, üzerine kahverengi bir kaban giymiş, kollarını sıkıca kabanının önüne sarmış bir kadın.

"Aybüke?" dedim bu sefer hafif sert çıkan bir sesle. "Ne oldu?"

"2018,Sur..." diye mırıldandı dudakları. Bakışları hala aynı noktadaydı ama.

Şaşkın ama istemsizce gergin bir ifade ile baktım. "Ne?"

Boş ifadesi birden muazzam bir şekilde gerildi. "Siktir." dedi ağız dolusu. "Siktir. Siktirrr!"

İyice korkuyordum. "Aybüke ne oluyor söyleyecek misin artık?!"

Cebinden telefonunu çıkardı. Bakışları hala aynı noktadayken hızla birini aradı. Bir kaç saniye sonra, "Canlı bomba var!" dedi telefona dünyanın en normal olayını anlatır gibi. "Sağ taraftaki masaların en ucunda oturan

kahverengi montlu kadın. Fark edilmeden imha edin. Tekrar ediyorum. Sakın fark edilmeyin! Başkaları da olabilir."

İnme inmiş gibi kaldım.

Canlı bomba derken..?

O ise telefonu cebine attı. Belinden silahını çıkarıp sıkıca kavradı. Diğer eli ise benim elimi uzandı. Tuttu. "Sakın elimi bırakma." dedi sert bir ses ama bunun aksine yumuşak bir bakışla. "Ne olursa olsun. Buradan çıkana kadar sakın elimi bırakma Gökçen. Anladın mı?"

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde başımı aşağı yukarı salladım. Hızla ilerledi. Tabi bende. "Nereye?" diyebildim sadece.

Cevap vermeden ilerlemeye devam etti. Artık bildiğim Aybüke değildi sanki. Bakışları donuk, hareketleri sertti.

Ekip hala halay dönerken sağdan sondan jandarmaların hareketlendiğini gördüm. Paniklemek istemiyordum ama bir tık paniklediğimi de inkar edemezdim. Tam biz hızla halayın yanından geçerken insanlar anlamsızca koştu. Sağa sola ayrılp ayrı ayrı mendil sallamaya başladılar. Ve birden araya giren insanlar yüzünden Aybüke ile ellerimiz ayrıldı.

Sağımda solumda zılgıt çekip,dönen insanlar beni sürekli itelediği için ileri atılamadım. Tam tersine. Geri geri itti bedenler beni. Gözlerim hemen Aybüke'ye döndü. Biraz ilerimde, kalabalığı sağa sola iterek bana gelmeye çalıştığını gördüm en son. Bir saniye için gözlerimi kapattım. Açınca yanımda olurdu zaten.

Ama olmadı.

Sonrası şiddetli bir ses oldu...

Birden her şey karardı. Dünya durdu.Sesler sustu. Yer ayaklarımın altından kaydı. Elimi attığım her yer derin bir boşluk oldu. Yuvarlandım. Düştüm...

Bir şey olmuştu. Ne olduğunu anlamadığım bir şey olmuştu. Algıladığım tek şey şiddetli bir patlama sesi ve genzimi yakan ağır bir duman kokusuydu.

Sıcak. Anlamsızca sıcak. Neden bu kadar sıcak?

Az önce ayaktaydım mesela. Ama şu an kaburgalarımda şiddetli bir ağrı ile boylu boyunca yatıyor gibiydim.Gözlerim açıktı mesela. Ama şimdi kapalı gözlerimi açmaya çalışıyordum. Az önce açıktı gözlerim.Bir saniye için kapatmıştım sadece. Ne olmuştu? Neden içine sayısız kum dolmuş gibi acıyordu gözlerim?

Bu koku neydi? Yanık? Yanık deri?Barut?

Peki bu çığlıklar?

Az önce halay sesi vardı. Bunlar neydi?

Hiçbir cümleyi seçemiyordum. Kürtçe ığlıklar... Türkçe isimler... Acılı feryatlar. Bütün sesler derinden geliyordu. Büyük bir uğultu bulutu tepeme yükselip, başımdan aşığı dolu gibi yağıyordu sanki.Hiçbir kelimeyi tutamıyordum aradan.

Gözlerimi aralamayı en sonunda başıardım. Sis. Yoğun bir sis. Genzi yakan bir koku. Tanımlayamadığım acı, keskin bir koku.

Ne olmuştı?

Kulaklarım neden uğulduyordu?

Bakışlarım etrafı tararken yattığım yerden usulca doęrulдум. Avuçlarıma taşlar battı. Hissettim. Etraf hala sisliydi ama uğultulu çığlıklar devam ediyordu. Nereden geliyordu? Elimi başıma atıp gözlerimi sıkıp tekrar açtım. Ağır bir ağrı vardı başımda. Bir kaç saniye nerede ne yaptığımı algılamaya çalıştım.

Nişan. Nişandaydım.

Sağıma soluma baktım. Burası nişan değildi. Burası o güzel köy değildi. Ahmet Ağa'nın sıcak bahçesi değildi.

Burası cehennemdi...

Alevler, dumanlar, çığlıklar...

Ayaklarımın önünde biri vardı. Ben öylece ona bakakalmışken aramızdaki duman yavaşça azaldı. Ve ben gözleri açık, yüzünün yarısı parçalanmış bir silüet ile yüz yüze geldim.

İrkildim. Nişandaydım. Burada değildim. Burası neresiydi? Korkuyla geriledim oturduğum yerden. Aybüke? Aybüke neredeydi? Korkuyla oturduğum yerde geri geri gitmeye devam ettim. Ama sırtım başka bir bedene çarpınca hızla arkamı döndüm.

Kanlar içinde bir kadın. İnlıyor. İnledike ağzından kan boşalıyordu. Ben ona dönünce gözlerimiz keşişti. Beyaz, kocaman oyalı yazması kana bulanmıştı. Yüzü gözü kandan tanınmaz haldeydi. Ama gözleri hala aynıydı. Acı bir kahverengi...

Korku ve panikle yönümü tamamen ona çevirdim. Hala bana bakıyordu ama gözlerinde zerre ifade yoktu. Yutkundum. Titreyen elimi ileri uzatıp parmağımı nabzına dayadım. Bekledim. Atan hiçbir şey yoktu. Hayat yoktu. Bakışlarında da bedeninde de can yoktu.

Ateşe değmiş gibi bir hızla elimi geri çektim. Geriledi. Açık,hayat olmayan gözleri bana bakarken hızla yerimden ayaklanmaya çalıştım.

Rüyaydı. Saçma bir rüyadaydım. Ayağa kalkınca başımın döndüğünü hissettim. Tutunacak hiçbir yer bulamayınca sağa sola sendeledim. Ne yapacağımı bilemez bir halde baktım sağıma soluma. Başım dönüyor. Kemiklerim sızlıyor. Kulaklarım uğulduyor.

Burası neresi?

Kabus. Rüya. Kabus. Cehennem.

Yerde, her yerde inleyen insanlar, duman, yanık, ateş, keskin koku...

Bir adım attım öne. Sonra bir tane daha. Hiçbir şey seçemiyorum. Görüşüm de bulanıklaşıyor gitgide. Ortamda ne kadar uğuldayan ses varsa susuyor. İnleyen, öylece yatan, sağa sola kaçışmaya çalışan bedenler siliniyor. Gözlerim birkaç adım ötemde, yerde sadece tek bir şey seçiyor.

Kıpkırmızı, ay yıldızlı bir bayrak. Benim bayrağım.

Bayrağın hemen başında biri dikiliyor. Asker postalları olan biri. Bakışlarım postallarından yavaşça yukarıya doğru ilerliyor. Ve askeri bir üniforma içinde, dev cüsse ile öylece dikilen babamı görüyorum.

Tıpkı yıllarca baktığımız, evimizin salonundaki vesikalık fotoğrafından çıkmış gibi. Aynı bakış, aynı üniforma, aynı duruş.

Öldüm mü?

"Baba..." diye mırıldanıyorum.

Dev cüssesinin aksine her zamanki gibi büyük bir sevgiyle gülümsüyor. Uzak bir mesafeden bile seçilecek bir sevgiyle bakıyor gözleri bana. Her zamanki gibi... Dudaklarını oynatıyor bana bakarken ama ben sesini yine duyamıyorum. Sürekli aynı şeyi diyor dudakları. Zihimde onun görüntüsü ile eşleştireceğim hiç bir ses bulamıyorum. Ama dudaklarını okuyabiliyorum.

Beni yerde koymayın...

Bakışlarım yerdeki bayrağa kayıyor tekrar. Öylece duruyor. Etrafı kırmızı, kan, bayrak kırmızı, kan...

Bakışlarım yine bayrağın önündeki postalı takip ediyor. Ama bu sefer gördüğüm sima babam değil. Askeri üniforma içinde bana bakan Yusuf amcam. Her zamanki gibi ciddi. Kaşlar çatık... Ama bakışlarımız kesişince bana gülümsüyor.

Ben cidden öldüm mü?

Ben bakakalmışken o da bir şey söylüyor. Onun da sesi yok zihnimde. Ama babam kadar silik değil. Bulanık bir uğultu şeklinde duyuyorum ne dediğini.

Üzerime namert ayağı değdirtmeyin.

Bacaklarım acıyor. Her zerrem acıyor. Dizlerimde derman yok ama güçsüz adımlarla bir babam bir Yusuf amca olan silüete ilerliyorum.

Bir,"Baba..."diyorum. Bir, "Bayrak..." Bir, "Yusuf amca..."

"Baba...Bayrak...Yusuf amca..."

Ama ben ilerledikçe babam uzaklaşıyor. Ben ilerledikçe Yusuf amca silikleşiyor. Umursamıyorum ama. İlerlemeye devam ediyorum.

"Baba...Bayrak...Yusuf amca..."

Bayrağın önüne geliyorum ama artık kimse yok. "Baba..."diyorum ağlamaya yakın bir sesle. Sağa sola bakıyorum. Yok. Görüntüm yavaşça yine netleşiyor. Etrafta yatan bedenleri tekrar görüyorum,inleyen sesleri, bağırıışları, yakarıışları duyuyorum. Yere eğilip usulca alıyorum bayrağı.

Ellerim kırmızı. Bayrak kırmızı. Yerde kan var. Yer kırmızı. Toprak kırmızı. Bayrak kırmızı. Her yer kırmızı.

Bayrak öylece elimdeyken, ben boş gözlerle etrafa, çevremdeki insan kıyımına bakakaldım. Ağlamam lazımdı belki. Korkmam lazımdı. Ama hiçbir şey hissetmedim. Hissedemedim. Damarlarımda akan kanın bile donduğunu hissettim. Yapacak hiçbir şey bulamadım.

Derken çok derinlerden bir ses iliști kulağıma."Gökçen!"dedi tanıdık bir ses. "Gökçen! GÖKÇENNNN!"

Aybüke...O da mı öldü? Yanımdaydı oysa? Ne zaman benden uzağa gitmişti?

Bakışlarımı sesin geldiğı yöne çevirdim. Bana doğru sarsak adımlarla gelen, hatta koşmaya çalışan ama bunu yaparken zorlanan Aybüke'yi gördüm. Bir elinde silah vardı. Diğeri karının sol tarafında...Yüzü, gözü kan ve siyah lekeler içindeydi. Saçları dağılmıştı.Karnında sıkı sıkı tuttuğı noktada yoğun bir kan olduğunu seçti gözlerim. Güçsüz duruyordu. İlk defa yaralı ve güçsüz. Adımları bana yetmiyordu sanki. Gelmeye çalışıyor ama yerinde sayıyordu. Sağa sola sendeleyip duruyordu.

"Aybüke..."diye mırıldandım. Görüntüm gittikçe bulanıklaştı.

Sesler sustu. Aybüke dudaklarını oynattı ama duyamadım. Şiddetli bir şey bağırır gibi oldu ama onu da duyamadım.

Ve düştüm.

Dizlerimde artık güç kalmadığı an bedenim bir çuval gibi geri devrildi. Ama sırtım yere değmedi. Tam tersine bir gövde beni kendine çekti. Kolları belime dolandı. Aybüke'nin şiddetle bir şey bağırdığını duydum. Sonra ise silahını bana doğru kaldırdığını.. Silahı bana doğru patladı ama onun öncesinde başka bir silah sesi duydum.

Tam kulağımın dibinden patlayan...

Uğultulu ve derin.

Aybüke silah sesine eşdeğer olarak elini bu kez göğsünün sol tarafına attı. Gri kazağı baştan aşağı kırmızıydı artık. Kıp kırmızı...

Sendeledi. Göğsüne isabet eden kurşunla adımları iki adım geriledi. Silahı elinde düşer gibi oldu. Adımını ileri attı ama sendelemeye devam etti. Tekrar toplardı. Silahını kaldırdı. Ateşledi. Ama nereye, kime ateşledi bilemedim.

Belime sarılı kolun beni geri geri sürüklediğini hissettim sadece. Hirbir şey yapamadım. Gözlerim kapandıkça kapandı.

En son gördüğüm şey Aybüke'nin bana koşmaya çalışan kan revan içindeki hali oldu.

En son duyduğum ses Aybüke'nin avazı çıktığı kadar bağırarak Gökçen feryadı oldu.

Sonra ise her şey zifiri bir karanlığa boyandı.

Dipsiz bir karanlık...

22.BÖLÜM

*"Bir lahza uzaktan seni görmem,
Hasretle yanan bağıma bir damla su oldu.
Sensiz geçerek ruhu karartan koca bir yıl,
Hissiz ve hayatsız bir ölüm uykusu oldu.
Ömrümdeki en korkulu endişe ve duygu,
Sensiz yaşamak korkusu oldu... "*
**HÜSEYİN NİHAL ATSIZ*

Arabanın kapısını bu kez olabildiğince yavaş açtı Murathan. Barbaros yeni tamir ettirmişti. Tabi çenesi ile de bolca beynini sikmişti. Bir kez daha bir yerini kırıp yine ne yaptınız siz bunda komutanım, nasıl vitesi söküp koltuğu kırmış olabilirsiniz sorularını dinlemek istemiyordu.

Diğer koltuklar sağ olduğu için ona minnet duyulmalıydı.

Nişandan yükselen halay sesine ek olarak zılgıt sesleri de eklenince yüzünü ekşiterek hızla emektara bindi. En acelesinden Hayri Albay'a en sonki operasyonla ilgili bir iki bilgi verip geri gelmeliydi. Pamuk'u tek bırakmak istemiyordu. Aybüke yanıdaysa bir şey olmazdı. Biliyordu ama yine de aklı onda kalıyordu.

Her zamanki gibi...

Ayrıca özlüyordu. Bu delikti. Farkındaydı. Ama göremediği anlar deli gibi özlüyordu. Yıllardır en kuytuda sakladığı, ama birden oluk oluk akan bir özlem vardı sanki içinde. Günlerce öpse doyamazdı. Yıllarca sarılsa bıkmazdı. Ömrünce baksa yorulmazdı. Mavilikler ne zaman ona baksa çocuksu bir kıpırtı belirliyordu içinde. En çocuk yanı, en masum, en saf duyguları öylece duruyordu onda. Saçlarında...Parmaklarında...

Kepçük'ün imzası vardı sanki her zerresinde. Okuldan Pamuk'la oynamak için koşarak erken gelen Kepçük, başkaları oyuna çağırınca gitmeyip Pamuk'la saç baş kavga etmeyi tercih eden Kepçük, portakalı ve kolalı mey buzlardan almak için okulda kantine hiç inmeyip para biriktiren Kepçük...

Kepçük bile bu haldeyken Murathan mı kaçacaktı? İmkansızdı. Deli gibi sevmeye devam etmek boynunun borcuydu.

Arabayı çalıştırdı. İlerlemeye başladı. Hala gelen zılgıt ve halay sesini dinlemektense Barbaros'un doldurduğu kasedi dinlemeye razıydı. Uzanıp teybi açtı. Gökçen olmasa zerre çekmezdi bu ortamı zaten. Hatta yakınından bile geçmezdi ama o varsa enteresan bir şekilde Ferhat salağı bile daha çekilir oluyordu.

Hasret rüzgarları diyordu Müslüm baba, çok erken esti...

Uzanıp teybin sesini daha çok açtı.

*Hasret rüzgarları çok erken esti
Savrulduk sevgilim dertlerden yana
Zamansız dökülen yapraklar gibi
Ayrıldık sevgilim doymadım sana.*

Sessizce ilerlemeye devam etti. Onu selamlayan bir kaç jandarmaya minik bir baş selamı verip devam etti. Ahmet Ağaların evin önünden uzaklaşmış, ana yola çıkacak dönemeci dönüyordu. Derken arkadan yükselen şiddetli bir sesle irkildi. Arabanın ondan bağımsızca ileri doğru savrulduğunu hissetti. Anında frene basıp durdu. Müslüm baba sustu. Ama susan başka şeyler de vardı.

Zılgıt ve halay sesi gibi...

Durdu. Elleri sıkı sıkı direksiyondayken bir kaç saniye önünde yanıp sönen panel ışıklarına baktı. Yutkundu. Arkaya bakamadı. Zira duyduğu sesin ne olduğunu biliyordu. Hissettiği şeyin ne olduğunu biliyordu...Bakışları istemsizce, korka korka önündeki aynaya kayınca ile arkadaki nişan alanından yükselen siyah dumanları gördü...

Nefesi boğazında düğüm oldu. Kendi nefesi yine kendi nefesini astı. Yutkunamadı bile. Öylece kaldı bir kaç saniye.

Yükselen dumana çığlık sesleri eklendi.

"Hayır..."diyebildi en sonunda dudakları. "Hayır! Hayır! Hayır!"

İliklerine kadar hissettiği bir panikle kapıya yapıştı. Ama hayatında ilk defa elleri titredi. Kapının kolunu bile bulamadı sanki. "Hayır." dedi tekrar. "Hayır. Olmaz. HAYIR!" Şiddetle açtı kapıyı. Ama adımları yere basıp dışarı çıkar çıkmaz yerin ayaklarının altını yaktığını hissetti. Alandan duman yükseliyordu. Yoğun bir duman. Çığlıklar. Feryatlar...

Şok içinde birkaç saniye bakakaldı. Üç el silah sesi duydu.

"Pamuk..."diyebildi sadece titrek bir sesle.

Öne doğru sarsak bir kaç adım attı. Sonra ise koştu. Başka hiçbir şey düşünmeden var gücüyle nişan alanına yöneldi. Ama attığı her adım geri geri gidiyordu. Bir türlü varamıyordu sanki. Daha da hızlı koştu. Köyün ara sokaklarını var gücüyle adımladı. Köşeyi döner dönmez ise gördüğü manzara ile olduğu yere çakılıp kaldı.

Alevler, yoğun bir sis, genzi yakan barut kokusu, kaçışan insanlar, yerlerde yatan bedenler, ağlayan sesler, çığlıklar, feryatlar...

O çok şey görmüştü. Ama ilk defa korktu. Hayatında ilk defa iliklerini bile üşütecek bir ürperti doldu her zerresine. Göz bebekleri bile titredi. Bir adım attı öne. Boş bakışlarla etrafına bakarken bir tane daha... Bir jandarmanın yanına gelip şiddetle bir şeyler anlattığını duydu ama dinlemedi. Daha doğrusu anlayamadı. Kaçışan insanların, yerde yaralı yatan bedenlerin, bütün feryatların arasından hızla ilerlemeye devam etti.

Panik ve korkuyla taradı gözleri her yeri. Ama aradığı simalar yoktu. Onları son bıraktığı yere ilerledi bu kez. Ferhat'ı gördü. Kanlar içindeki Gurbet'i kucağına almış, yerde otururken ifadesizce ileri geri sallanan Ferhat...

İçindeki korkunun boyutu devasa bir hal alırken bakışları hızla sağı solu taramaya devam etti. Derken çok ileride sırtı ona dönük, yerde öylece yatan bir bedeni tanıdı kehribarları. Hızla o tarafa yöneldi. Kaçmaya çalışan insanlar çarptı omuzlarına. Sendeledi. Ama umursamadan ilerlemeye devam etti. Bakışlarının kilitlendiği bedenin yanına gidince ise hızla yere eğilip kendine çevirdi.

"Aybüke..."dedi içindeki korku ve paniği sesine de yansıtarak.

Kan revan içindeydi her yeri. Bakışları bedeninde hızla gezindi. Gri kazağı kandan kıpkırmızı olmuştu. Öyle ki yarasının nerede olduğunu bile birkaç saniye seçemedi Murathan. Sonra ise göğsündeki bir kurşun yarasını fark etti. Yüzü, gözü is ve kan içindeydi. Kafasını nazikçe kaldırdı yerden. "Aybüke..."dedi yine titrek bir sesle. Nabzını kontrol etti. Parmak ucuna vuran darbe ile istemsizce derin bir nefes verirken Aybüke'nin kanlar yüzünden yüzüne yapışan saçlarını geri itti.

"Aybüke..."

Aybüke'nin gözleri yavaşça aralandı. Güçsüz bakıyordu. Murathan bile onu ilk defa bu kadar cansız bakarken görüyordu. "Komutanım..."dedi dudakları zorla. "Gökçen...Özür dilerim... Koruyamadım... Özür dilerim...Götürdüler...Özür dilerim..."

İçindeki korku büyüdü. "Kim?"dedi panikle. "Kiç götürdü? Aybüke,KİMMM?"

"2018...Sur...Kadın...Bomba...Götüren...Sarı saçlı..."

"Ne?"

"Yaşıyor...Gökçen..."dedi Aybüke yine zorla. Kelimelerini ve düşüncelerini toparlayamıyor gibiydi. "Kaçırdılar. Götürdüler. Koruyamadım.Özür dil..." Gerisini getiremedi. Ağzından yoğun bir kan boşalmaya başlayınca kelimeleri büyük bir kan gölünün içinde boğulup kaldı.

Konuşamadı Murathan. Hatta yutkunamadı. Nefes dahi alamadı. Sağa sola baktı çaresizce. Avazı çıktığı kadar bağırarak istedi.Yapamadı. Bütün her şey boğazında bir düğüm olup öylece kaldı. Aybüke'nin başını hafifçe yana çevirdi.

"Tamam."dedi sakın olmaya çalışarak. "Konuşma. Tamam. İyi olacaksın.Tamam."

Aybüke ise sadece tek bir şey sayıklıyordu. "Gökçen...Koruyamadım. Götürdüler. Gökçen...Özür dilerim. Koruyamadım. Götürdüler. Özür dilerim..."

Murathan ellerini geri çekip çaresizce saçlarına geçirdi. "Olmaz."dedi aynı çaresizlikle sağa sola bakarken. "Gitmez. Gitmez..."

Yerden ayaklandı. Sağı solu hızla taradı bakışları. Göremedi. Hiçbir şey göremedi. Bir kaç adım attı öne. Çaresizce yerde yatan bedenlere baktı. O olmalıydı oysa burada. O olmalıydı yanında. Niye elini bırakmıştı? Gözünün önünden ayırmamalıydı. Neden ayırmıştı? Onun yerine o burada olmalıydı. Bombayı fark etmeliydi. Lanet olsun, anlamalıydı! Daha çok önlem almalıydı! Neden yapmamıştı? NEDEN?

Şiddetli bir öfke hissetti kendine. Öfkeyle sıktı dişlerini. Ve en sonunda bağırdı. İçinde tuttuğu bütün öfke ve korku ile var gücüyle bağırdı. Sadece tek bir isim.

"GÖKÇEEEEENNNN!"

Ses gelmedi. Acılı feryatlar devam etti. Çaresizliği büyüdü. Derin bir okyanus oldu. İçinde kaldı. Boğuldu.

Derken bakışları ileride, yerde bir şey seçti. Küçük bir şey. Minik, mavi bir kelebek toka.

İlerledi. Ama bu sefer son derece sakın adımlarla ilerledi. Tokanın önüne gelince yere eğildi. Sakinliğinin aksine parmakları titreye titreye uzandı

mavi kelebeğe. Genzine ağır bir yumrunun oturduğunu hissetti. Saçlarındaydı. Gece saçlarında... Bu kumun, kanın içinde ne işi vardı?

Kelebeği avucunun içine aldı. Öylece bakakaldı elindeki tokaya. Bir kanadı artık kan olmuş mavi kelebeğe...

Bak. dedi zihnindeki neşeli Gökçen sesi. Sen sinirlenme diye mavi kelebek tokamı taktım. Noğlar nişanda Devran Ağa'yı vurma olur mu hurma gözlüm...mmmm...

Titreyen elleri, kanlı kelebek tokası, korku ve yoğun bir öfkeyle öylece kalakaldı yerde. Ve kimsenin yıkamadığı, nice acıya rağmen dizinin dahi yere gelmediği Murathan Karakurt tek bir tokayla olduğu yere çöktü. Dizleri toprağa vurdu. Dev cüssesinin omuzları sindi. Olduğu yerde küçücük kaldı.

Elindeki tokaya öylece bakakaldı...

"Ay bizim şu Nursema var ya, alt mahalledeki hani. Ha,işte o, Bakkal Kazım'la fingirdiyor." diyen komşu Mesude'ye yılmış bir bakış attı Canan.

"Ne biliyorsun Mesude?"dedi büyük bir nezaketle kısırını yerken. "Sen de yanlarında mıydın?"

"Kız Tövbe."dedi Mesude hemen. "Ne olacağım ben onların yanlarında?! Duyduk işte."

"Ne bileyim..." dedi Canan asil ve vakur bir havayla. "Kendinden bu kadar emin konuşunca..."

Mesude bir tık bozulmuştu. Lakin çaktıracak değildi. Çenesini yukarı dikti. "Eeee öyle dediler diye...Ne bileyim ben..."

"Her duyduğuna inanıp ortalıkta yayma o zaman."deyip kestirip attı Canan.

Ortama gergin bir hava çöküp, Mesude bozulduğunu bakışlarından net bir şekilde belli edince Leyla yavaşça ayaklandı oturduğu yerden. "Çay."dedi hızla. "Çayını tazeleyeyim ben senin Mesudecim."

"Ben alırım Leyla abla. Zahmet etme sen."dedi Mesude. Hızla çay bardağını kapıp masadan kalktı. Mutfığa yöneldi. O köşeyi döner dönmez kendini zor tutan Zarife Hanım, kızı Canan'ın koluna yandan okkalı bir sillie yapıştırdı ve ekledi.

"Dilin düğümlensin senin Canan!"

"Ay ne be!"dedi Canan ters ters. "Yalan bir şey mi dedim sanki.Boş beleş milletin namusu hakkında atıp tutuyor burada."

"Sana mı kaldı kız doğrusu?" diye sinirle söylenmeye devam etti Zarife Hanım.

"Tamam." dedi Leyla ortamı sakinleştirmek adına. "Duyacak. Daha da ayıp olacak. Sessiz olun."

Zarife kızına yandan bir ters bakış daha attı. Ak düşmüş saçları, yılların getirdiği yorgunluk ve evlat acısının verdiği ağırlık yüzünden erkenden çöken ifadesi sinirle parladı. "O çenen var ya o çenen..." dedi. "Hep onun yüzünden kaldın sen evde! Tut diyorum kırk kere o çatallı dilini, tuttt!"

Canan derin bir nefes verdi. Kimseye küllü kahve olduğunu inandıramadığı ama inatla bunu savunduğu küllü kahve, neredeyse basenlerine inen saçlarını geri savurdu. "Ay başlama yine anne. Valla şu an hiç kız kurusu oldun laflarını çekemem yani."

"Çekeceksin efendim." dedi Zarife hanım tane tane. "Madem burada benim başımı bekliyorsun, ne dersem çekeceksin."

En dertli nefesini vermeye devam etti Canan. Çaresizce Leyla'ya döndü. "Şuna bir şey de Leyla, Allah aşkına."

Leyla, ne diyim ben dercesine omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi.

"Sen bu kokonayı bırak Leyla." dedi Zarife hanım ters ters. "Gökçen'i aradım, açmadı. Nerede o? Neden açılmıyor benim telefonlarım? Haaa?" diye huysuzluğa devam etti.

"Yaşlandıkça daha da çok çekilmiyorsun anne..." diye homurdandı Canan.

Zarife hanım kızının koluna sağlam bir sille daha yapıştırdı. Leyla ise alışkın olduğu bu kavgalara hafif bir tebessümle baktı. Yıllardır yanında olan, kendi anne ve kardeşlerinden daha çok gördüğü kişilerdi bunlar. Kaynanası ve görümcesi. Ama aslında anne ve kız kardeşi. En zor zamanlarında yanında onlar vardı. Hem de onların da en zor zamanı olduğu halde...

"Şu kaçan iki genç vardı ya, anlatmıştım size. Onların nişanına gitmiş köye. Çekmiyor orada telefon pek. Ondan dönememiştir." dedi hala tebessüm ederken.

"Tek mi?" dedi Canan.

"Yok." dedi Leyla hemen. "Murathan tek yollamamıştır. Yanındadır. Değilse de bir şey düşünmüştür o."

"Kim ayol bu Murathan?" diye birden yükseldi Canan. "Kaç aydır Murathan aşağı, Murathan yukarı."

Leyla derin bir nefes verdi. Bakışlarını televizyon ünitesinin en üstünden, bir fotoğraf içinden yıllardır ona bakan hayat arkadaşına dikti. Yıllardır her

baktığında olduğu gibi, yine tek bir bakışta kalbi sıcacık oldu. Bir insan başka bir insanı en fazla ne kadar sevebilirse o kadar sevmiştı o Ali'yi. Ondandı gidişini, yatağında boşalan tarafı, kalbindeki derin yarayı yıllarca kabullenemeyişi.

Lakin hatası çoktu. Farkındaydı.

Unutmak istemişti her şeyi. Yokluğunu kabullenemediğı gibi ona Ali'nin gidişini hatırlatacak her şeyi de yok etmek istemişti.Çocuklarını bile yok sayacak bir acı vardı o zamanlar her zerresinde. Şüphesiz hayatının en büyük hatası buydu. Şu yaşına gelmesine rağmen evlatlarına karşı hep boynu büküktü bu yüzden. Özellikle Gökçen'e karşı.

Alisi'nin en değerlisine, göz bebeğine, mavişine sırtını döndüğü için...

Babası yetmezmiş gibi en sevdiklerinden de acımasızca ayırdığı için...

Gökçen'e karşı içindeki o mahcubiyet asla geçmiyordu. Şu yaşında bile bir taş gibi omuzlarındaydı.

Bu yüzden yıllar sonra Neslişah'ı arayan ilk o olmuştu. Zira ilk zamanlar defalarca Neslişah'ın onları aradığını biliyordu. Ama hiçbirinde konuşamamıştı. Diyecek hiçbir şey bulamadan telefonu kapatmıştı.

Hergün arayıp 'Leyla ne olur konuş, en çok sana ihtiyacım var' diyen Neslişah'a da sessiz kalmıştı, her gece arayıp 'Pamuk iyi mi Leyla teyze' diyen minik Murathan'a da. 'Gerçekten bizi unuttunuz mu Leyla teyze' diye soran Gülhan'a da, 'İyi, unutursan unut. Bizde sizi unuttuk' diye bağırıp sonra 'Sen bizi severdin Leyla teyze. Yalan mı söyledin? Sen de mi istemedin hiç bizi?' diye ağlayan Aslıhan'a da...

Hep sessiz kalmıştı.

Kaçmak istemişti. Onlar Ali gibiydi. Her zerrelerinde Ali vardı. Onlar varken acısı dinmezdi. Birbirlerine baktıkça kanayacak bir yara vardı ikisinde de. Kaçmalıydı.O zamanlar aklına gelen tek çözüm buydu.

Ve de kaçmıştı. Önce telefonu kırmıştı. Sonra kendinin aramasına engel olmak adına telefon defterini yakmıştı. Daha da sonra ise hergün Kepçük ve baba diye ağlayan kızının saçlarıyla birlikte bütün anılarını da atmasına neden olmuştu. Hayal meyaldi o anları. Kafası pek yerinde olmayan zamanlardı. İlaçlarla ayakta durduğu, doğum yaptığı, Ali'ye en çok ihtiyaç duyduğu...Ama Ali'nin olmadığı...

En zor zamanlar...

Aradan geçen yıllardan sonra anlıyordu ki yaptığı şey büyük bir korkaklıktı. Aralarında sıradan bir bağdan daha fazlası vardı. O lojmanda iki aile değil bir aile olarak yaşamışlardı yıllarca. Anında arkasını dönmek

büyük bir vefasızlıktı, biliyordu. Ama o Neslişah kadar güçlü değildi. Hiç bir zaman olamamıştı. En çokta bu yüzden kaçmıştı. Çünkü biliyordu. Neslişah verdiği kayba rağmen dimdik durabilirdi. Ama o paramparça olmuştu.

Onca yıkılmışlığının ortasında en yakın arkadaşı bir de onun güçsüzlüğü ile yıkılsın istememişti...

Ama kızını hiç düşünmemişti. Asıl en büyük hatası buydu.

Utanmıştı başta aramaya. Yıllar sonra ne diyeceğini bile bilememişti Neslişah'a. Bütün cesaretini toplayıp aramıştı. Ama her şeye hazırды. Konuşmazsa anlardı. Bağırса anlardı. Telefonu yüzüne kapatmasına, hatta tanımamasına, sen kimsin demesine bile hazırды. Kızgın ve kırgın olmasını bekliyordu.

Lakin öyle olmamıştı. Bütün cesaretini toplayıp aramıştı. İlk başta konuşamamıştı. Zira alo diyen kadın sesi hala tanıdığı, bildiği Neslişah'ın sesiydi. Bir gram bile değişmemişti.

Nesli..? demişti sadece kısık bir sesle.

Başta cevap gelmemişti. Sonra ise kısık bir mırıltı ile konuşmuştu Neslişah.

Leyla, sen misin?

Çünkü ona sadece o Nesli derdi. Çünkü Neslişah sadece onun ona öyle hitap etmesine izin verirdi.

"Kepçük..."dedi bakışları hala Alideyken.

"Kepçük?"dedi Zarife hanım boş boş. "O ne be?"

Canan anlamıştı. Nasıl anlamayabilirdi ki? Murathan'ı bilmiyordu belki ama Kepçük'ü çok iyi biliyordu.

Leyla ile Canan'ın bakışları kesişti. Kısa bir an bakıştılar. "Demek Kepçük ha..."dedi Canan yarım bir gülüşle. "Silopi'de mi o da?"

Leyla başını aşağı yukarı salladı. "Orada." Yutkunup ekledi. "Asker olmuş."

"Babası gibi..."

Başını aşağı yukarı salladı Leyla yavaşça. "Babası gibi..."

"Ne diyorsunuz siz?"diye huysuzluğa devam etti Zarife hanım. "Kimmiş bu Murathan? Kepçük ne? Bana da deyin bir bakim."

"Yusuf abinin oğlu anne..."dedi sadece Canan. Çayından bir yudum alıp sakince geri bıraktı. "Abimin arkadaşıydı hani." Yutkundu. "Beraber şehit düştüler ya...O Yusuf..."

Ortama anlık derin bir sessizlik çöktü. Ne zaman gidenlerin adı geçse olurdu bu. Derin, içine bütün kelimeleri çekip alacak bir kara delik açıyordu sanki aralarında. Söylenen her söz oraya giderdi. Yok olurdu. Hiç bir anlamı olmazdı. Bunu sadece geride kalanlar bilirdi.

"Yusuf..."dedi Zarife hanım usulca. Bakışları hüznünlendi ama bu hüznün aksine usulca tebessüm etti. "Ali'm pek severdi..."

Derin sessizlik büyüdü. Büyüdü ve büyüdü... Dudaklar ısırıldı. Öylece boşluğa daldı bakışlar. Geride kalanların bunlardan başka yapacak bir şeyi olmazdı.

Kocaman bir sessizlik ve donuk bakışlar.

"Zilliye bak."dedi Canan ortamı toparlamak adına. "Nispet eder gibi ikidir aşiret düğününe gidiyor. Bütün hayallerimi yaşıyor resmen adi, zilliiii!"

"Hayalin aşiret düğünü mü Canan?"dedi Leyla gülerek. "Sen de ayrı bir alemsin ha."

"Kız ne?"dedi Canan. "Nesi varmış. Gökçen attı ya geçen fotoğrafını. Kızın boynuna iple altın asmışlar." Gözlerini büyütüp, ellerini iki yana açtı. "Neden benimde bundan olmasın?"

"Neden olsun Canan?"dedi Zarife hanım hiçte zarif olmayan bir sesle. "Neden koskoca aşiret leopardan başka bir halt giymeyip, üstüne üstlük evde hala tüylü terlik giyen, kırkına merdiven dayamış bir kart tavuğu gelin alsın evladım?"

Canan bir dertli nefes daha verdi. Ağzındaki böreği yuttu. "Anne..."dedi usulca. "Beni sen mi doğurdun cidden? Ne olur evlatlık almış ol. Bu bana biraz da olsa teselli verecek." Göz devirerek önüne döndü. Bu hallerine gülen Leyla'ya da en ters bakışını attı. "Kız sen de gülme."dedi sinirle. Sonra ise bir de hala mutfakta olan Mesude'ye bulaştı. "Kız Mesudeeee! Demliği mi yiyorsun anam bacım!" Leyla'ya döndü. "Git bir bak şuna, tuvalete girdi ağlıyor mu ne? Ağız tadıyla lafta sokamıyoruz kimseye. Herkeste bir hassas. Herkeste bir duygusal, herkeste bir alıngan!"

"Bir bakayım."dedi Leyla hızla ayağa kalkıp. Kayınvalidesinin boşalan çay bardağını aldı. "İçersin di mi anne?"

"Olur yavrum."dedi Zarife hanım bu sefer zarif bir tebessümle.

"İmkan olsa Leyla'yı doğururdun sen di mi anne?"dedi Canan huysuzca. "Valla ben mi öz, o mu anlayamıyorum bazen. Leyla kişisel algılama aşkım, başka yerden laf sokuyorum ben şu an."Söylenmeye hızla devam etti.

Leyla güldü. Sonra ise sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Tam o an çok şükür içeri Mesude girmiş bulunuyordu.

"Mesudecim." dedi Canan kibar bir sesle. "Çayı baştan demledin galiba tatlım?"

Mesude hala tripliydi. "Benim adam aradı da..." dedi inceden imalı imalı. "Sesimi duymak için. Onunla konuşuyordum tatlım." Keyifle sandalyesine tekrar kuruldu. "Gün içinde beni aramadan duramaz da."

Leyla gülmemek için hızla arkasını döndü. Canan ise yazık sana ifadesini kuşanıp şöyle mırıldandı. "Maşallah. Pek romantiksiniz... Kışını kaşı Mesude. Mıh gibidir benim gözüm. Deler geçer."

Leyla başını yavaşça sağa sola sallayarak gülüşünü bastırmaya çalıştı. Gökçen olsa şu an halası ile birlikte Mesude'nin canına daha çok okuyor olurlardı. Cadı kız... İnkâr edilemez bir şekilde halasına benziyordu. Canan, ne huyu varsa ona geçirmişti sanki. Cidden feci halde kız halaya çekiyormuş. Bu sözün altına hala yeğen imza atabilirdi bu ikili.

Çıkışa yöneldi. İki adım attı. Ama birden televizyonda gözüne çarpan bir altyazı ile adımları yavaşladı. Mavi gözleri ekrana kilitlendi. Kocaman, kırmızı harflerle yazılmış bir yazı vardı.

SİLOPİ'DE HAİN TERÖR SALDIRISI!

Durdu. Kırmızı yazı yanıp sönmeye devam ederken altından hızla şu yazılar aktı.

ŞIRNAK'IN, SİLOPİ'YE BAĞLI EĞRİDERE KÖYÜNDE CANLI BOMBALI EYLEM. BİRAZDAN.

"Leyla." dedi Canan arkadan. "Benim çayı da doldurur musun aşkım?"

Cevap olarak Leyla elinde olan bardağda hızla yere savurup ileri koşunca Canan bocaladı. Hatta Mesude ve Zarife Hanım da bocaladı. Bardak ve çay bardağı yere düşer düşmez anında paramparça olurken o hızla koltuğa ilerledi. Sağa sola baktı büyük bir panikle. Kumanda yoktu. Yastıkları kaldırdı. Yine yoktu. Elleri titredi. Nefes alamadığını hissetti.

"Leyla." dedi Canan yerinden kalkmış yanına gelirken. "Ne oldu?"

"Kumanda." dedi sadece titrek bir sesle. Sağa sola bakınmaya devam etti. "Kuman..." diyordu ki koltuk başlığının arasına sıkışmış kumandayı bulunca hızla çekip aldı. Büyük bir panikle önüne dönüp televizyonun sesini sonuna kadar açtı. Esmer, siyah takım elbiseli spikerin üzgün sesi gittikçe yükseldi.

"...Terör o kanlı, o iğrenç yüzünü bugün bir kez daha gösterdi sayın seyirciler. İnsanlıktan nasibini almamış hainler Silopi'ye bağlı Eğridere

köyünde düzenlenen bir aşiret nişanında canlı bomba patlattılar. Olay yerinden hala net bir haber gelmedi ama ölü ve yaralı sayısının oldukça fazla olduğu bildiriliyor. Alınan son duyumlara göre kayıplar da var.Ülkemize bu acı gün..."

Gerisini dinleyemedi Leyla. Dizlerinin bağı çözüldü sanki. Hiçbir zerresinde derman kalmadı. Başını hızla iki yana salladı. "Yalan söylüyor..."diye mırıldandı. "Hayır,yalan söylüyor..."

Haber devam etti. Başka bir kadın yüzü,elinde mikrofonu ile belirmişti ekranda.. "...Ölü sayısının 6,yaralı sayısı ise 100'den fazla olduğunu şu an aldığımız bilgiler arasında. Alana hızla ambulanslar sevk ediliyor... Ama kayıplarımız da var. Alınan bilgilere göre Silopi Devlet Hastanesinde görev yapan doktorlardan biri, eylemciler tarafında kaçırıldı Tayfun. Kimliği hala tespit edilemedi. Dediğim gibi, olay çok taze ve hala net bir bilgi alamıyoruz. Ekipler şu an olay yerini incel..."

Gözünden tek bir damla yaş usulca süzülürken başını hızla sağa sola sallamaya devam etti. Sonrası ise karanlık oldu. Yıllardır omuzlarının üstünde oturan yük başından aşağı boşaldı. Yine altından kalkamadı. Yine güçlü duramadı. Parmak uçları bile korku ve yoğun bir panikle titrerken olduğu yere yığılıp kaldı.

Hastane koridorunda hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti Süleyman. Adımlarının nereye bastığı hakkında pek bir fikri yoktu. Sadece ilerliyordu. Hastane içinde yoğun bir insan seli vardı. Bağırانlar, ağlayanlar, feryatlar,sürekli gelen ambulanslar. Sirenler, koşturan personeller...

Bir haberle çalkalanıyordu ortalık. Hatta son bir saattir Silopi'de yer yerinden oynuyordu adeta. Kırmızı alarmdaydı bütün her köşe. Bir bomba patlamıştı.Aşiret nişanında.

Aybüke'nin de bulunduğu aşiret nişanında...

"Süleyman."diye bağırdı arkasından Barbaros. "Süleyman. Dur."

Durmadı. Hızla ilerleyip acile daldı. Sağı solu seri bir şekilde taradı bakışları. Yoktu. İçindeki umut büyüdü. Sonuçta o Aybüke'ydi. Yıkılmazdı. Güçlüydü.Ona bir şey olmazdı. Öyle değil mi? Olmazdı...

İlerledi.Önündeki kalabalığı kenara itti. Çekili bir perdeyi açıp arkasında kimin olduğuna baktı. Bir erkek yaralıya müdahale ediliyordu. Başını aşağı yukarı salladı.

Evet. Haklıydı.O Aybüke'ydi. Ona bir şey olmuş olamazdı. Asla olamazdı.

"Süleyman."dedi Zülfikar' da. Kolundan tutup kendine çevirdi."Yapma abi şunu. Bir dur."

"Ne yapma lan?!"diye yükseldi. Kenara itti Zülfikar'ı. Biraz arkalarında dikilen Alican, Hasan ve Emek'in yanından hızla geçti. Arkasından bakan tim dertli bir nefes verdi. Haber geldiği an hızla çıkmıştı askeriyeden Süleyman. Ekip' de peşinden. Murathan komutandan da haber alamıyordular. Aybüke'den de. Gökçen'den de.

Süleyman diğer yerlere bakmaya giderken Barbaros yüzünü ovuşturdu. Hepsini delirmek üzereydi.

"Aliş, Emek gidin tutun şunu."dedi Hasan.

Barbaros cebinden telefonunu çıkardı. "Ben Timur komutanımı arayayım bir daha. Bir haber alabilmiş mi sorayım."Telefonu kulağına götürürken ellerini saçlarına geçirdi. Etrafındaki hengameye bakarken stresli bir nefes daha verdi.

Emek ve Alican başları ile onaylayıp hızla Süleyman'ın peşinden gittiler.

"Biz de gidelim lan alana."dedi Zülfikar. "Niye direkt hastaneye geldik amına koyim? Ne işimiz var burada?"

"Buraya getiriyorlarmış ya işte herkesi oğlum."dedi Hasan "Sen de başlama mal mal sorulara. Zaten ortam bok."

Barbaros telefonla konuşurken Zülküf'de, Hasan'da stresle baktı ortama. Etraf iyiden iyiye kalabalık olup, feryatlar artınca alanda daha fazla darlık yaratmamak adına çıkışa yöneldiler.

"Komutanım."dedi Barbaros açılan telefon karşısında hızla. "Var mı bir haber?"

Telefonun diğer ucundaki Timur derin bir nefes verdi."Var..."dedi net bir sesle. Ama tam devamını getirirken Zülküf ve Barbaros'un koridorun en ucunda gördükleri görüntü haberin devamının ne olduğunu söylemeye fırsat bırakmadan yüzlerine bir tokat misali çarptı.

Sedyeden sarkan kanlı bir eli tutan Süleyman, arkalarından üzgün bir yüzle ilerleyen Emek ve Alican, onların peşinde, her yeri kan, yüzü is ve kara lekeler dolu, ifadesiz ama çökmüş omuzlarla yürüyen Murathan...

İkisinin de bakışları sedyeye kaydı. Sedyeyi iten hemşire ve doktorlar hızla ilerlerken önlerinden geçen sedyedeki simaya bakakaldılar. Tam o an Timur, Barbaros'un kulağına usulca söyledi gelen haberi.

"Aybüke ağır yaralı...Karakurt sağ. Gökçen..." Yutkundu. "Kayıp..."

Barbaros hem duyduklarından, hem tam önünden geçen kan revan içindeki Aybüke'nin simasından öylece kalakaldı. Hatta kalakaldılar...

Barbaros'un kulağında telefon tutan eli usulca yana düştü. Zülküf ve Hasan dondu kaldı. Yanlarına gelen Alican ve Emek'in de onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Hepsi üzgün üzgün önlerinden geçen Aybüke başkana ve kanlı eline sıkı sıkı yapışmış, Süleyman'a bakakaldılar.

"Siktir..."diye mırıldanabildi Barbaros sadece..

Sedye acile alınırken hemşirelerden biri Süleyman'ı hızla geri itti."İzin verin beyefendi. Müdahale etmemiz lazım."

Başka bir erkek görevli bağırdı. "Ağır yaralı. Kurşun yarası ve karın boşluğunda derin bir kesiğı var. Ercüment beyi çağırın. Hemen."O da Süleyman'ı geri itti. "İzin verin bize. Lütfen."

Süleyman istesizce sıkı sıkı tuttuğı eli bırakmak zorunda kaldı. İçinde şiddetli bir korkuyla, öylece baktı arkasından. Aybüke hızla içeri götürölüp gözden kaybolurken Süleyman parmak uçlarından damlayan kanla baktı arkasından.

Derin bir ölüm sessizliğı çöktü timin üstüne. Uzun yıllardır birlikte çalışıyorlardı. Ama ilk defa bu kadar sessizlerdi. Hiçbiri konuşamadı. Söyleyecek kelime bulamadılar. Süleyman adımlarında güç bulamayınca geriledi. Sırtı duvara vurunca gerileyen adımları durdu ama artık bacaklarında da dermen yoktu. Sırtı duvara değıği an olduğı yere çöktü. Bakışlarını kanlı eline çevirdi. Aybüke'nin elini ilk defa tuttuğı an bu andı.

Elini onun kanı ile boyayan an...

Ekibin bakışları Süleyman'dan yavaşça Murathan'a döndü. O hep dik dururdu. Omuzlar dik. Baş yukarıda. Gerçekten heybetli bir kurt gibi.Ama şu an öyle değıldi. Omuzları çökmüştü Murathan'ın. Bir saat içinde yaşlanmıştı sanki. Elinde sıkıttığı kelebekli tokayla ifadesizce bakıyordu acil girişine.

Derken koridorun başında telaşlı bir Bilge, Duru, Zeynep ve Ayşegöl göründü. Panikli adımlarla yanlarına geldiler.

"Gökçen..."dedi Bilge anında. Dolu dolu gözlerle Murathan'ın karşısına dikildi. "Gökçen nerede? Aybüke nerede?" Sağa sola bakındı. "Gökçen?"

Murathan cevap vermedi. Elindeki tokayı daha da sıkıp ifadesizce önündeki duvara bakmaya devam etti.

Duru'nun bakışları yerdeki Süleyman'a kaydı. Kana bulanmış eline bakıyordu. Konuşmak istedi ama soracağı sorunun cevabından korktu.

Zeynep yavaş adımlarla eşinin yanına ilerledi. "Hasan..." dedi koluna usulca dokunup. "Nasıllar?"

Hasan önce bakışlarını kaçırdı. Başını usulca sağa sola eğdi. Kuruyan dudaklarını ıslattı. "Aybüke ağır yaralı."dedi en sonunda. "Acilde, müdahale ediliyor şimdi."

Zeynep bir eli ile ağzını kapatıp en üzgün bakışını attı. Bu gerçek sesli dile getirildiği an Süleyman'ın omuzları şiddetle sallanmaya başladı. Başı önüne düştü. Kanlı elini dizine dayadı. Ucundan bir kaç damla kan daha ayakkabısının ucuna damlarken artık kendini tutamadı. Tutmadı. Asker adamım demedi. Utanmadı. Çekinmedi. Hiçbir zaman hiçbir duygusunu içinde tutmadığı gibi bunu da tutmadı.

Hıçkırarak ağladı.

Üzgün bakışlar ona döndü. Zülfikar usulca yanında diz çöktü. Tek elle omzunu kavradı. Elinden gelen tek şey buydu. Sessizce destek olmak dostuna. "Güçlüdür o oğlum."dedi kısık bir sesle. "Aybüke başkan o.Kolay mı yetişiyor bir Aybüke başkan? İyi olacak. Eminim."

Süleyman cevap veremedi. Boğazına oturan yumru yüzünden başı önünde hıçkırarak ağlamaya devam etti.

"Gökçen?"dedi Bilge yine. "Gökçen nerede? Allah aşkına bir şey söyleyin artık. Lütfen. Murathan?"

Yine cevap vermedi Murathan. Bakışlarını önündeki duvardan çekmedi.

"Kayıpmış..."dedi birden bire Barbaros. Bütün bakışlar şok ile ona döndü. O ise komutanına bakıyordu.

"Ne demek kayıp?"dedi Ayşegül kekeleyerek. Gözünden bir damla yaş yanağına süzüldü. "Na... nasıl kayıp?"

Sadece o değil, herkes aynı şekilde şoktu. Hatta hala hıçkırarak ağlayan Süleyman bile. Bakışlar sadece Murathan'daydı artık. O ise önüne inatla bakmaya devam ediyordu. Bilge bu sessizliğe daha fazla dayanamadı. İlk defa utanma, çekinme gereksinimi duymadan Murathan'ın önüne dikildi.

"Ne demek kayıp!?" dedi titreyen sesi. Murathan bakışlarını hala duvardan çekmeyince iki eliyle sıkıca kavradı yakasını. Bütün gücüyle silkelemeye çalıştı önünde ifadesizce duran bedeni. "NE DEMEK KAYIP?!" diyen çığlıkları ondan bağımsızca dudaklarından dökülürken Murathan usulca kapattı gözlerini.

Bilge şiddetli bir ağlama ile ellerini Murathan'ın yakasından çekip olduğu yere çöküyordu ki Barbaros ileri atılıp kolundan yakaladı. Kızın bedenini kendine çekti. Düşmesine izin vermedi. Sıkı sıkı sarıldı.

"Nasıl kayıp?"diye sorulan soruları yineledi Duru. "Ne demek kayıp? Yani..." Ne diyeceğini bilemez bir bakış attı.

Murathan ilk defa konuştu. Soğuk, ifadesiz ve duygudan yoksun bir sesle. "Kaçırılmış."dedi sakince.

Kısa ve net bir tek kelime.

şok dolu bir sessizlikle baktı hepsi.

"Kim?"dedi Zeynep hemen.

"Bilmiyorum..."dedi aynı ifadesiz sesiyle.

Bakışlar daha büyük bir şokla ondayken o kimseye bakmadı. Yumruğunu daha çok sıktı. Arkasını döndü ve oldukça sakın adımlarla acil çıkışına ilerledi. İçinde yanan, her yanını kasıp kavuran ateşe rağmen sustu. Sinirden kasılan, endişe, korku ve suçluluk duygusu ile ezim ezim ezilen her zerresine, şu an avazı çıktığı kadar ağlamak istemesine rağmen ifadesizlik zırhını bozmadı.

Cayır cayır yanarken buz gibi durdu. Her zamanki gibi. Çünkü Murathan Karakurt hep bunu yapardı... Üzülürdü. Ama belli etmezdi. Severdi. Ama söylemezdi. Ağlardı. Ama kimseye göstermezdi gözyaşlarını. Karakurt komutan olmanın bedeli buydu. Türk askeri olmanın bedeli buydu.

Her zaman dik durmak zorunda olmak.

Oysa insan bazen yıkılmak da istiyordu...

Arkasını dönmüş, sakın adımlarla acil çıkışına ilerlerken herkes arkasından öylece baktı.

"Fazla sakın..."diye mırıldandı Zülfikar.

"Çok fazla sakın..."diye ekledi Alican.

Ayşegöl ve Bilge şiddetle, ne olduğunu anlamaz bir halde ağlarken timde herkes birbirine kaçamak bir bakış attı. Gerekli komutu ise Hasan verdi.

"Zülküf, peşinden git. Yakacak ortalığı kesin."

Başını aşağı yukarı salladı Zülfikar. "Aybüke'nin durumunu bana haber verin."dedi ilerlerken. "Kana ihtiyaç olursa da beni arayın. Kan gruplarımız aynı."

Onaylar bir şekilde başını hareket ettirdi Hasan. "Sizde gidin."dedi Alican ve Emek'e. "Kalabalık etmeyelim. Bura zaten ana baba günü."

İkisi de başını aşağı yukarı sallayıp Murathan'ın peşinden ilerledi. Kısa bir an yine kimseden ses çıkmadı. Bilge, Barboros'a yaslanmış, ne olduğunu bilemez bir şekilde ağlıyor. Ayşegöl yoğun gözyaşlarına rağmen yardım için acile doğru ilerliyor. Duru ve Zeynep ise üzgün bakışlarla etrafa bakıyorlardı. Ağlama, feryatlar, çığlıklar ve koşturan sağlıkçıları izlerken Süleyman'ın ağlaması yine şiddetlendi. Dudakları büzüldü.

"Bir şey olmaz di mi Hasan abi?"dedi titreyen bir sesle. "Olmaz di mi? Beni sevmesin. İstemiyorum. Yüzüme bile bakmasın. Tövbe istemem daha. Yeter ki yaşasın. Yaşar değil mi abi? Aybüke o. Yıkılmaz di mi abi?"

Artık Duru ve Zeynep'de ağlıyordu. Hasan derin bir nefes verip yere eğildi. Şiddetle ağlayan Süleyman'ın omuzuna bir eliyle usulca dokundu. Biz buradayız der gibi. Söyleyecek başka kelimesi, verebileceği başka destek yoktu.

Sakin ama sert adımlarla ilerleyen Murathan ise acil çıkışına gelir gelmez adımlarını yavaşlattı. Durdu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Mavi gökyüzüne... Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Ama aldığı nefes zehir içmiş gibi sızlattı ciğerini. Yakmak istedi her yeri. Yıkıp dökmek. Göğü yere indirmek. Ateşe vermek. Var gücüyle bağırarak.

Ama yapamadı.

Sadece zorla yutkundu.

Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmiş miydi?

Hayır. Kesinlikle hayır.

"Komutanım..."dedi arkadan Alican'ın sesi. "İyi misiniz?"

Gözlerini yavaşça açtı. İçine dolan mavi gökyüzü genzini en ağır şekilde yakarken ifadesizliğini korudu. Bakışlarını hafif bir ürkeklikle ona bakan Zülküf, Alican ve Emek'e çevirdi. Ve bir saattir aklından geçen tek düşünceyi sesli dile getirdi.

"Bana Ahmet Ağa'nın oğlu Abdo'yu bulun." dedi korkutucu bir sakinlikle. Sonra ise arkasını dönüp aynı sakinlikle ilerlemeye devam etti.

Zülküf, Emek ve Alican önce arkasından baktı. Sonra ise ürkek bakışlarını birbirlerine çevirdiler. "Birini ağır sikecek ama... Hadi bakalım kim?"diye durumu özetledi Zülfikar.

"Buradan bakınca Abdo gibi duruyor..."diye bir çıkarım yaptı Alican.

Emek ise başını aşağı yukarı sallamak ile yetindi.

"Kim, niye kaçırır kızı komutanım?"dedi Alican şaşkın şaşkın. Murathan'ın peşinden ilerlemeye başladılar.

"Ne bileyim oğlum?"dedi Zülfikar çaresizce. "Bir bok anlamadım ki ne oldu ne bitti. Siz gidin bulun şu Abdo'yu. Ben Murathan Komutanımı tek bırakamam. Harbi aşırı sakın. Beni bile ekstra korkutuyor."

"Emredersiniz komutanım."dedi ikisi de aynı anda.

Murathan bütün sakinliği ile yürürken, Zülküf sessizce peşine takıldı. Asla konuşmadı. Tek kelime dahi etmedi. Soru sormadı. Sadece bir gölge misali dikildi komutanının arkasında.

Ne derse anında yapmak, güçsüz durmak isterse komutanına siper olabilmek için.

"Benim bir suçum yok."dedi Abdo panikle etrafını saran heybetli iki askere bakarken. "Yemin ederim benim bir suçum yok.Ailem zor durumda. Bırakın gidip bakayım."

Tepesinde dikilen iki asker bu feryada son bir saattir yaptıkları gibi tepkisiz kaldılar. Bu görüntüyü siyah camın arkasından izleyen Hayri Albay ve Timur' da bir o kadar sessizdi. Kısa bir an daha ikisi de süzdü Abdo'yu. Yalvarışları şiddetlenmişti ama artık yakarıştan ziyade, öfke dolu feryatlara dönüşmüştü.

"ANNEM ÖLDÜ BENİM! AİLEM ÖLÜYOR! BANA İHTİYAÇLARI VAR! NE DİYE GETİRDİNİZ BENİ BURAYA?"

Önündeki masanın üzerine fırlatılmış dosyada, evrakların üzerine yapıştırılmış fotoğraf karesine göz ucuyla baktı Hayri Albay. Esmer bir yüz, düşük gözler, dik bir burun, omuz hizasında, kahve saçlar.

İsim;Naime Hannen.

Yaş; 30

Doğum yeri;İdlip

2018, Sur, patlamalı eylemin faili olduğu için kırmızı liste ile aranan teröristler listesindeydi. Ama artık değildi. Yaklaşık dört saat önce kendi kendini patlatarak paramparça olmuştu. Bir insan kendi ömrüne bunu neden yapardı, Hayri Albay bunu bunca yıllık askerlik hayatı boyunca asla anlayamamıştı.

Bir dava uğruna ölmek falan değildi bu. Düpedüz basiretsizlikti. Ahmaklıktı.

Sorsan hepsine davamız için yaptık derlerdi. Ama davaları ne onu bile bilmezlerdi. Bir avuç kuklaydı hepsi. Hayatlarıyla oynanan kumarın farkında bile değillerdi. Oysa vatan bu değildi. Vatan öldürmezdi. Vatan korurdu. Vatan yaşatırdı. Vatan can verirdi.Vatan hayat verirdi. Vatan can almazdı. Vatan masum kanları üstüne kurulmazdı. Bunlar için bir toprak parçasıydı belki vatan. Ama öyle değildi. Vatan atalarının dışıyla, tırnağıyla yıllar yılı savaşıp bıraktığı yerdı. Bunu hala anlayamadıkları için bu kadar tipleri sikilesi geliyordu belki de Hayri Albay'a.

Şu an ise olanlarda kendini biraz suçlu hissediyordu. Zira Murathan öyle bir bakmıştı ki gözlerinin içine...Belki onu çağırmasaydı...

Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Bunları düşünmenin anlamı yoktu. Bunca yıllık askerlik hayatı başına vura vura iki şey öğretmişti.

Ölenle ölünmez.

Yaşanacak olan durdurulamaz.

Gözlerini açıp tekrar önündeki cama döndü. "Aybüke nasılmış?" dedi Abdo'nun bağırışını sakince izlerken.

"Ameliyatta." dedi Timur. "Kana ihtiyaç olmuş. Zülfikar gitti kan vermeye. İyi olacak. Eminim. Kolay kolay yıkılmaz o."

"Hiçbir Türk askeri kolay kolay yıkılmaz Töngge."

Timur sessiz kalmakla yetindi bu cevaba.

Hayri Albay ise konuşmaya devam etti. "Nişanda olmayan tek kişi bu muymuş yani?"

Timur başını aşağı yukarı salladı. "Bu komutanım. İki aşiret düşman diye kardeşinin evlenmesini istemiyormuş. O yüzden yokmuş düğünde."

"Asıl gerçek?"

"Kaçakçılık yapıyor." diyerek Timur gereken cevabı verdi. "Her türlü. Silah, uyuşturucu, gıda, giyecek, insan... Her yerde eli kolu var. Silopi'de adım atılacaksa babasından önce buna soruluyor."

Hayri Albay başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

"Bombalı eylem tamam da..." dedi Timur. "Gökçen Hanım'ı neden kaçırmak istesinler komutanım? Ne faydası var bunun onlara? Bu kadar insanı katledip neden onu aldılar sadece?"

Hayri Albay başını sağa eğdi. Düşündü. Düşündü ve düşündü. "İki seçenek var." dedi sakince. Timur bakışlarını komutanına çevirdi. "Bir..." dedi Hayri Albay. "İntikam. İki... İhtiyaç."

İki seçenekle de Timur'un kaşları sorgular bir şekilde çatıldı. Ama soru sormadı. İçeride masa yumruklayan elemene çevirdi bakışlarını. Sinirli bir nefes verdi. "Bunu Karakurt böyle buraya getirtti de, ha deyince konuşacak değil herhalde. İzin olursa ben gireyim sorgusuna komutanım."

"Karakurt'a bırak." dedi Hayri Albay sadece.

"Bunun pek sağlıklı bir karar olacağını sanmıyorum komutanım..."

"Şu an bu adamı konuşturacak tek şey sağlam bir dayak değil, şiddetli bir korku. Bunda da en iyisinin kim olduğunu bilmem bunca yıldan sonra sana söylememe gerek var mı Töngge?"

Yoktu. Bu yüzden Timur sessiz kaldı. Dayak onun işiydi. Ama şu kısacık ömründe gördüğü en korkutucu şey hiç şüphesiz Karakurt'un öfkesiydi. Buna onunla omuz omuza, uzun yıllar dağlarda çatışırken de, akademide

aynı ranzada altlı üstlü yatarken de, girdiği sokak kavgalarında, kafes dövüşlerinde, yanında sorgusuzca Karakurt varken de fazlası ile şahit olmuştu.

Hayri Albay başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp odanın çıkışına yöneldi. "Ama..." deyip tekrar geri çevirdi bedenini. "Sen yine de gözünü tam üstünden ayırma. Bir manyaklık yapmasın."

Elimden geleni yaparım ama inşallah o el götüme sokulmaz demek vardı ama diyemedi tabi Timur. Onun yerine, "Emredersiniz komutanım." dedi, el mecbur.

Haybi Albay ise aynı sakinlikle kapıyı açıp dışarı çıktı.

Timur siyah camdan içeri bakmaya devam etti. Abdo hala bağırıyor, bir ağlıyor, sonra öfkeleniyor, bazen saçlarını çekiştiriyor, ama çoğunlukla terleyen avuç içlerini dizlerine sürüp duruyordu. "İnşallah eleman altına sıçmadan bu işi bitiririz..." diye homurdanıyordu ki kapı şiddetle açıldı.

Ve bu geliş pek hayra alamet değildi. Kesinlikle eleman altına sıçacaktı.

Karakurt ve öfkesi en öldürücüsünden buradaydı. Derin bir nefes verdi. Evet, başlıyorlardı.

"Konuştu mu hiç?" dedi Murathan zerre beklemeden. Cama çevirdi sert bakışlarını. Abdo'ya baktığı an ise çene kemikleri şiddetle hareketlendi.

"Konuşmadı."

"İyi." dedi Murathan dudaklarını sinirle dişleyip. "Konuşturalım o zaman." Arkasını dönüp geldiği yerden tekrar dışarı çıktı. O çıkar çıkmaz ise odaya Hasan, Alica ve Emek girdi. Hepsi muazzam bir sessizlikle camın önüne dizildi. Keyifsizlerdi. Hiç birinde tat tuz yoktu.

"Aybüke ne durumda?" dedi Timur kısıp bir sesle.

"Ameliyattan çıktı ama hayati tehlikesi sürüyor." dedi Hasan. "Bu geceyi atlatamazsa..." Gerisini getiremedi.

"Süleyman nasıl?" diye bir soru daha yöneltti Timur.

Bu sefer timin hepsi derin bir nefes verdi. Birbirlerine üzgün, kaçamak bakışlar attılar. "Pek iyi olduğu söylenemez." dedi Emek. "Barbaros ve Zülfikar komutanım yanında ama..."

"Şükretsın." dedi Timur bu kez sadece. "En azından ölü diri neyse sevdiği kadın yanında." Başıyla sorgu odasının kapısını şiddetle açıp, içeri dalan Murathan'ı işaret etti. "Onun gibi ne halde olduğunu bilmeden, çaresizce ölüsünü ya da dirisini aramıyor."

Ekibin hepsi sessiz kaldı.

Sorgu odasında ise ağır bir hava hakimdi. Sessiz ama gergin. Murathan içeri girer girmez içerideki askerlere minik bir baş hareketi ile çıkmalarını işaret etti. İki asker de sessizce ortamdan çıkarken Timur uzanıp sorgunun kamera kaydını kapattı.

Abdo'nun sinirli bakışları Murathan'a dönerken, o bütün ifadesizliği ile karşısındaki sandalyeyi çekip kuruldu. Başındaki bordo bereyi çıkarıp masanın üstüne bırakırken, elini en sert şekilde vurmuştu masaya. Abdo irkildi. Lakin belli etmedi. Göz bebeklerinin hareketlerinden panik yaptığı belli oluyordu. Murathan bunu görebiliyordu. Bakışları en sert şekilde Abdo'dayken elini yavaşça masanın üstünden çekti.

"Nişana gelmedim diye beni burada tutamazsın komutan." dedi kendinden emin görünmeye çalışarak.

Murathan ise cevap için hiç beklemedi. "Ama tutuyorum." Yaslandığı sandelyeden ileri doğru eğildi. Yüzünü Abdo'ya daha çok yaklaştırıp bakışlarını koyu kahve, tedirginlikle titreyen gözlere dikti. "Kim engel olacak buna?"

"Hata ediyorsun."

Murathan başını sakince aşağı yukarı salladı. "Doğru olan ne peki?"

"Ben ağa oğluyum! Bana bir şey olursa buralar sana dar gelir."

"Peki bu benim şu an sikimde mi sence?"

Abdo burnundan sinirli bir nefes verdi. Ters ters baktı. Murathan ise ellerini masa üstüne koyup, parmaklarını sakince birbirine kitledi.

"Kız kardeşin, baban, erkek kardeşlerin ağır yaralı. Naze Hanım...Annen, öldü..."

"Evet." dedi Abdo öfke ve gözleri dolu dolu bir ifadeyle. "Şimdi bırakırsanız yanlarına gideceğim."

"Zamanında niye yanlarında değildin?"

"Sen de biliyorsun komutan." dedi Abdo sert sert.

Murathan birkaç saniye cevap vermedi. Sadece baktı. Baktı. Baktı. Ama Abdo daha fazla bakamadı. Adeta üzerine mermi yağdıran bu bakışlar yüzünden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Ben ne biliyorum biliyor musun Abdo?" dedi Murathan sakince. "Sana en son doğrulttuğum o silahı kesinlikle ateşlemeliydim."

Abdo güldü. Hem de yüksek sesli bir kahkahayla. "Yapsaydın? Tutan mı vardı?"

"Vardı." dedi Murathan sakince. Belinden silahını çıkardığı gibi sertçe masanın üstüne bıraktı. Abdo'nun gülüşü solarken Murathan bu sefer diğer

cebine uzanıp bir de el bombası çıkardı. Onu da masanın üzerine bırakırken bakışlarını tekrar Abdo'ya dikti. "Ama artık yok..."

"Beni mi vuracaksın?"dedi Abdo küçümser bir sesle.

Bu sefer Murathan'da güldü. "İstersen patlatadabilirim." Önündeki silah ve bombayı işaret etti. "Seçim senin. Ama sen bombayı daha çok seversin bence."

"Ben yapmadım."dedi Abdo dişlerini sıkarak. "Bir şey bilmiyorum. Boşuna tutuyorsunuz beni burada. Neden aileme zarar vereyim?"

Murathan kısa bir an izledi karşısında oturan yüzü. Sert bir ifadesizlikle. Abdo yine tedirginlikle bakışlarını kaçırmıştı.

"En başından dışlanan bir evlattın değil mi Abdo?"dedi Murathan tekrar sandalyeye geri yaslanıp. "En başından beri baban seni hiç sevmedi. Bütün çocuklarına ayrı davranırdı. Sana ayrı. Onları korur kollardı. Ama senin en ufak bir yanlışın gözüne batardı.Sen salkımdaki çürüktün. Diğerlerini de çürütürsün diye baban seni kardeşlerinden bile uzak tuttu, değil mi?"

Abdo birkaç saniye öylece baktı. Çene kasları hareketlendi."Ne saçmalıyorsun sen komutan?"

"Zaten ezilmiş bir evlattın, yine seni ezdiler. Kız kardeşini alıp nefret ettiğin ailenin oğluna verdiler. Sözüünü dinlemediler. Varlığını yok saydılar. Her zamanki gibi...Zaten baban ağa gibi de değildi. Gücünü kullanmıyordu. Gücünü kullanmayacaksa neden ağaydı? Hak etmiyordu elindeki hiçbir şeyi."

Abdo bu kez cevap vermedi. Uyuz bir bakışla Murathan'a bakmayı sürdürdü. Murathan ise devam etti.

"Onlar...Aslında senin ailen hiç olmadı. Değil mi Abdo? Baban baban değildi. Annen annen değildi.Kardeşlerinden bile nefret ederdin. Gurbet'i vurma şansın olsa... Kardeşim demez, bir an bile düşünmez vururdun. Hatta çoğu zaman erkek kardeşlerini bile yok etmek isterdin. Fazla dürüsttüler. Onlar yüzünden sen kötü durumuna düşüyordun. Gösteriştin hep yaptıkları. Babanın gözüne girmek için takındıkları birer maske. Onlar da senin gibi olsaydı... Baban seni de severdi. O zaman dışlanan sen olmazdın.Değil mi?"

Abdo hala sinirle bakarken yavaşça gözlerini kapattı. Derin bir nefes verip geri açtı. "Ne bu? Psikolojik bir zımbırtı yapıp ağzımdan laf mı alacaksın aklınca?"

"Hayır."dedi Murathan aynı sakinliğiyle. "Bunlar sadece gerçeklerdi. Ve senin hayatınla ilgili sikik gerçekler benim zerre umrumda değil." Hızla ileri uzanıp bombayı aldı. Sandalyesini şiddetle geri itti. Gerisin geri düşen

sandalyeyi umursamadan hızlı ve bu kez son derece sinirli hareketlerle Abdo'nun arkasına geçip tek eliyle boynunu kavradı. Diğer elindeki bombayı öfkeyle Abdo'nun ağzına tepti. Abdo kolunun altında çaresizce çırpınırken onda yaprak bile oynamamıştı. Boynuna dolanmış kolunu daha da sıkıp hafifçe kulağına doğru eğildi.

"Benim şu an umrumda olan tek şey benim hayatımın gerçeği..."dedi Abdo'nun kanını donduran bir sesle. "Ve sen, onu benden aldın Abdo."

Abdo ağzına tıkılan bomba ve boğazına yapışmış, nefesini düğümleyen koldan kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Murathan bu kez sandalyesini kavrayıp tek hamlede kendisine çevirdi. Ateş saçan kehribarlarla ağzında bomba varken karşı karşıya gelmek Abdo'yu gözle görülür bir şekilde ürkütürken Murathan sinirle sıktı dişlerini. Elini Abdo'nun ağzındaki bomba'nın pimine uzattı. Abdo'nun ensesinden soğuk bir ter usulca süzülürken o da bakışlarını Murathan'ın parmaklarına eğdi.

"Yapamayacağımı düşünüyorsun değil mi?"dedi Murathan pimin ucuyla sakın ama gerinti verici bir şekilde oynarken. "Bu pimi çekemeyeceğimi düşünüyorsun. Koskoca askeriye patlatamaz diyorsun."

Abdo ürkek bakışlarını Murathan'ın gözlerine dikti tekrar. "Bu odada patlayan bomba, atılan kurşun...Hepsi burada kalır Abdo. Yani ben şu an bu pimi çeker giderim."Pimle oynamaya devam etti. "Ve ben bu kapıdan çıktıktan üç saniye sonra sen havaya uçarsın. Biz sadece ufak bir sarsılırız. Ama senin siktiğimin leşine ne olur bilmem detaylı anlatmama gerek var mı?"

Abdo bakışlarını odanın sağında solunda hızla gezdirdi. Gerçekten öyle miydi? Ne yapacağını bilemez bir şekilde tekrar Murathan'a döndü. Şakaklarında yoğun bir terin boynuna doğru sızdığını hissetti.

"Şimdi..."dedi Murathan kan donduran bir ses ve bakışla. "Bombayı ağzından çıkaracağım. Ve sana tek bir soru soracağım. Yalan söylediğin, inkar ettiğin, cevap vermediğin an bu bombayı bu sefer ağzına sokmam. Çok başka yerlerine sokarım. Bilmem bunu da anlatabildim mi?"

Abdo önce bir baktı. Ter artık sadece yüzünü değil, vücudunun her yerini sırlıslıkla etmişken karşısındaki öldürücü bakışlar hiçte blöf yapıyor gibi durmuyordu. Yutkundu. Lakin zorla.

"Anladığını varsayıyorum."dedi Murathan. Ve bombayı ağzını yırtarcasına hızla dışarı çekti.

Acıyan dudak kenarlarını görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes verip öksürdü Abdo. Midesi bulanmıştı. Öne doğru eğilip, refleks olarak bir

kaç kez öksürüyordu ki Murathan saçlarını tek eliyle kavrayıp yüzünü geri çekti. Ürkütücü bakışlarını tekrar Abdo'ya kitledi.

"Nerede?"dedi sadece. "Gökçen nerede?"

Titredi Abdo. Murathan'ın ezici bakışları üzerindeyken istemsizce titredi. "Bilmiy... Bilmiyorum..." dedi kan ter içindeyken, titreyen bir sesle.

Bu cevap ile Murathan başını sakince aşağı yukarı salladı. "Anladım."dedi aynı ürkütücü sakinliği ile. Abdo'nun elinin altındaki kafasını ileri savurup hızla tekrar bombayı aldı. "Gel götümde patlat diyorsun bunu yani. Bana uyar."

Abdo oturduğu sandalyede daha çok titrerken geri geri gitmeye çalıştı ama pek yeri yoktu.

"Olay heyecanlanıyor."dedi bu manzarayı film izler gibi izleyen Emek.

"Harbi patlatmadan konuşsa bari."diye homurdandı Hasan. "Bir de bu ibnenin leşini toplayacağız yoksa."

"İlk defa Murathan komutanımı sorguda görüyorum." dedi Aliş hafif bir heyecanla. "Siz hala favorimsiniz Timur komutanım, yanlış anlaşılma olmasın ama Murathan komutanım da fena değilmiş yani."

Timur cevap vermedi. Doğru söze pek diyecek şey bulamazdı. Zaten bulsa da konuşmazdı. Çenesi yoruluyordu. Çenesin yorulmasından da hoşlanmazdı.

Murathan ise bütün öfkesi ile ileri atılmış, bir elinde bomba varken diğer eliyle Abdo'nun pantolonunun kemerine uzanmıştı. Hızlı ve sert hareketlerle kemeri çözmeye başlayınca, olayın ciddiye gittiğini anlayan Abdo muazzam bir paniğe kapıldı. Sandalyede daha çok geriledi ama sandalye gerisin geri devrilince sırt üstü yere yapıştı. Lakin durmadı. Tepesinde dev cüssesi ve yakıcı bakışları ile dikilen Karakurt'a bakarken kışının üstüne duvarın köşesine doğru geriledi.

"Doktordan haberim yok."dedi büyük bir panikle hala gerilerken. "Yemin ediyorum doktoru alacaklarını bana demediler." Sesi hatta her zerresi titriyordu. "Sadece ufak bir bomba dediler. Kimse zarar görmeyecek dediler. Yemin ediyorum bu kadar büyük olduğundan haberim yoktu. Yemin ediyorum yoktu." Ağlamaya başladı. Omuzları ağlama şiddeti ile hızla inip kalktı.

"Bunun olacağını biliyordun yani?"

Abdo başını ürkekçe aşağı yukarı salladı.

"Anneni öldürdün lan!"dedi Murathan bütün sinirine rağmen hayret dolu bir şaşkınlıkla.

Abdo'nun ağlaması şiddetlendi. Sinddiği duvar köşesinden bir böcek gibi büzüşüp korkuyla ağlarken Murathan'ın çene kemikleri bir sinir dalgası ile daha hareketlendi. Elindeki bombayı masanın üzerine usulca bıraktı. Biliyordu. Aradığı cevap işte tam olarak buydu. Ama bu kadar kolay dökülmesini beklemiyordu. En azından bombayı götüne soktuğu raddeye gelir diye düşünmüştü. Lakin şu an umrunda olan tek şey öğrenmekti. Bir şey öğrenmek. Ne olursa. İsim,yer,şehir.

Sadece bir bilgi. Nerede olduğunu bulmasına yardım edecek minik bir bilgiye bile razıydı.

Yoksa delirecekti. İçindeki ateşi daha fazla tutamayacaktı. Yanıyordu. Yakacaktı. Son damlaya kadar doluydu. Taşana yazık olacaktı.

"Kim?"dedi köşeye sıkışmış Abdo'nun önünde eğilip daha çok köşeye sıkıştırarak. Yüzünü bir eli ile sıkıca kavrayıp kendine çevirdi. "KİMMMM?"

Abdo'nun hıçkırıkları şiddetlendi. Dudakları titredi. "Sara..."diye zorla. "Sara denen bir kadın..."

Camın dışındaki Barut Tim'i dikkat kesildi. Gergince kıpırdandılar. Murathan ise kaşlarını çattı. Bakışları sorgular bir hal aldı. "Kim o?"dedi çenesini daha çok sıkıp. "ANLATTT!"

"Kim bilmiyorum..."dedi Abdo zorla. "Sadece militan olduğunu biliyorum. Arkası kuvvetli biri ama arkasında kim var onu da bilmiyorum. Sadece bir kere gördüm zaten. Yemin ediyorum bana küçük bir bomba dedi. Kimse zarar görmez dedi. Yemin ediyorum... Aileme bir şey olsun istemedim ben. Ama beni yok saydıkları nişan nasıl uğursuz oluyor görsünler istedim. Başka bir niyetim yoktu. Yemin ederim yoktu. Zarar görsünler istemedim..."

"Ahmet Ağa gibi bir adamdan senin gibi evlat..." dedi Murathan öğrenen bir bakışla. "Yazık... Seni ben kesinlikle o gün öldürmeliydim."

Abdo'nun ağlaması şiddetlendi. Murathan ise bunu zerre umursamadı.

"Gökçen?"dedi yüzünü daha çok sıkıp. "Onu neden aldılar?"

"Bilmiyorum."dedi Abdo gözyaşı ve tere bulanmış yüzünü Murathan'ın eli izin verdiği ölçüde sağa sola sallayarak. "Yemin ediyorum ondan haberim yok.Allah şahidim olsun ki onunla ilgili hiç bir şey söylemediler. Yemin ediyorum demediler."

"Neredeler?"dedi Murathan. Sonra ise şiddetle kükredi. "NEREDEEEELER?"

Abdo bir titreme ile daha sarsıldı. "Suriye...Suriye sınırından geçeceklerini söylediler... Yemin ederim bundan başka bir şey bilmiyorum."

Murathan'ın tek kaşı usulca havaya kalktı. "Ne yaptılar ne!?"

Abdo cevap vermedi. Veremedi.

Murathan ise artık kendini tutabilecek gibi değildi. "NE DEMEK SINIRDAN GEÇTİLER LAN?" diye kükrediği gibi Abdo'nun çeneye şiddetli bir tek yumruk geçirdi. Abdo'nu başı sarsılarak duvara çaktı. Umursamadı.

Yakasından yakaladığı gibi şiddetli bir yumruk daha indirdi çenesine. Abdo'nun ağzından boşalan kanlar eline ve kollarının her yerine bulaşırken durmadı. Yumruk üstüne yumruk atmaya devam etti.

"SENİN EVVELİYATINI SİKERİM!"

Bir yumruk.

"SENİN VARLIĞINI SİKERİM!"

Bir yumruk.

"NASIL GEÇER SINIRDAN? NASIL?"

Şiddetli iki yumruk.

"NEREYE GÖTÜRDÜLER?KONUŞ! NERE GÖTÜRDÜLER! SÖYLEEE!"

Şiddetli iki yumruk daha.

"Adamı öldürecek."dedi Hasan panikle. Yanındaki Emek ve Alican'a döndü. "Gidin tutun şunu lan."

Hiçbiri kıpırdamadı. Hepsi birbirine kaçamak bir bakış attı. Sonra ise tekrar Hasan'a döndüler. Ve durumu Emek özetledi.

"Kusura bakma Hasan abi ama o odaya şu an girecek adamın 10 kilo taşığı falan olması lazım. O taşşak burada kimde var?"

Minik bir duraksama ve bakışmanın ardından herkes bakışlarını sakince içerideki kan gölüne dönen ortamı, kolları göğsünde bağlı, sakince izleyen Timur'a çevirdi. Timur ise ona dönen bakışları fark edip usulca göz ucuyla minik bir bakış attı yanına.

Baktı. Bakıştılar. İçeriden bir ses daha yükseldi.

"ÖLMEYECEKSİN! KÖPEK GİBİ YALVARACAKSIN BANA ÖLDÜR BENİ DİYE. UYAN! NEREDE GÖKÇEN? SÖYLE! SÖYLEEEEE!"

Timur derin ama dertli bir nefes verdi. Ofladı. Mesaj netti. Hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla odanın çıkışına yöneldi. Kapıyı sert bir hamle ile açıp odadan çıktı.

"Bu adamın taşaklarının heykelini dikmeye kalksak beton yetmez, biliyorsunuz değil mi?"dedi Hasan kapıdan çıkan ve aynı dakikalar içinde sorgu odasına dalmış, köşeye sıkıştırdığı Abdo'yu bir yumrukta bayıltıp, diğer yumrukta ayıltıp, bir diğer yumrukta bir daha bayıltan Murathan'ı geri çekmeye çalışan Timur'a bakarken.

Hepsi başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Timur ise Murathan'ı zapetmekte oldukça zorlanıyordu. Kollarını arkadan kavrayıp geri çekti var gücüyle. "Komutanım dur."dedi dişlerini sıkarak. "Ölecek. Dur. Lan komutanım!"

"ÖLSÜN!" diye kükredi Murathan. Sırtından onu kavrayan dev cüsseyi şiddetle geri itip çöktüğü yerden ayaklandı. "GEBERSİN SİKTİĞİMİN İTİ!"

"Mantıklı ol."dedi Timur. "Vereceği ismi verdi." Yerde bilinçsiz, yüzü gözü aldığı darbelerden kan ve tanınmaz halde olan adama baktı. "Ona bundan sonrası için en büyük ceza kendisi zaten."

Annesinin ölümüne neden olmuştu. Kardeşleri ve babası onun yüzünden ölebilirdi. Nefes aldığı her an omuzlarından kalkmayacak bir yük vardı artık üzerinde, vicdanında. Timur bunu anlayabiliyordu.

Sinir dolu bir nefes daha verdi Murathan. Ama içindeki öfke bir kere taşmıştı. Tutamıyordu. Abdo'ya ilerlemedi. İçinden taşan, artık dizginleyemediği yoğun bir öfke ile odanın ortasındaki masayı tek eliyle kavrayıp yana fırlattı. Bağırdı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Boğazındaki damarlar çatlamak istercesine belirginleşti. Yeri göğü yakmak istedi. İçindeki öfkeyle her yeri ateşe vermek istedi. Durmadı. Yandan sandalyeyi kavradı. Sıkıca tutup yerdeyi masaya peş peşe, şiddetli darbelerle vurdu sandalyeyi. Sandalyenin demir bacakları kırıldığı an onu da şiddetle yana savurdu.

İçindeki öfke hala yerindeydi. Bir zerre bile azalmadan. Söndürecek tek şey derin maviliklerdi. Neredeydiler..?

"Bitti mi?"dedi kapının önündeki Timur sakince. "Bittiyse şu Sara denen kadını araştıralım. Ortamın yeterince anasını siktiniz."

Murathan öfkeli bakışlarını Timur'a çevirdi. Burnundan solur bir şekilde, en ters bakışını attı. Odanın bir köşesine uçmuş silahına ve bordo beresine ilerledi sert adımlarla. Silahı alıp beline taktı. Parmak boğumlarındaki Abdo'nun kanı beresine sürülmesin, onun pis kanı şerefine değmesin diye temiz sol eli ile aldı yerden beresini. Hiçbir şey söylemeden Timur'un

yanından geçip odadan çıktı. Koridorda ilerlerken bastığı her adım yeri yakıyordu sanki.

Bardak artık taşmıştı. Damlayana yazık olmayacaktı. Bu saatten sonra damlayanı yok edecekti.

***Anlamaz Leyla yazık avare Mecnun halini,
Halini Mecnun'un ancak sadece Mecnun bilir...***

****ŞEMS-İ TEBRİZİ***

Monitörden yükselen kalp ritim seslerinin çıkardığı düzenli sese ve ekranda düzenli bir şekilde yükselip alçalan yeşil çizgilere bulunduğu camın arkasından öylece bakmaya devam etti Süleyman.

Tıpkı son bir gündür yaptığı gibi.

Bakışları monitörden, pembe hastane kıyafetleri ve örtüsü içinde yatan Aybüke'ye döndü. Bu renk ona yakışmamıştı. Elinin üstündeki iğneler de, esmer olmasına rağmen şu an bembeyaz duran yüzü de, solgun ifadesi de ona hiç yakışmamıştı.

"Süleyman."dedi yanında ki Barbaros. "Abi bir uyusan mı artık? Sen komaya gireceksin yoksa."

Bilge, Duru, Zeynep ve Barbaros düzenli olarak hastanedeydiler. Süleyman hiç ayrılmıyor, Murathan ve timin diğer üyeleri ise ara ara gelip sonra araştırma için tekrar askeriyeye dönüyorlardı. Ayşegül işten el verdiğince koşa koşa geliyordu. Gökçen'den hala haber yoktu. Aybüke ise geceyi atlatmasına rağmen hala uyanmamıştı. Derin bir korku vardı hepsinin üzerinde. İki arkadaşları için de derin bir üzüntü ve korku.

Süleyman başını yavaşça sağa sola salladı. "Uykum yok."

"Ne demek yok?"dedi Duru."Kaç saattir ayaktasın Süleyman.Uyanınca seni böyle mi görsün?"

"Uyansın da, nasıl görürse görsün."dedi Süleyman. "Umrunda değil."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. Bilge artık ağlamaktan heder olduğu ve fenalaştığı için sakinleştirici vurulmak zorunda kalmıştı. İfadesizce önüne bakıyordu. Duyguları uyuşmuş gibiydi. Barbaros ilerledi. Ürkütmemeye çalışarak nazikçe yanına kuruldu. Bakışlarını yüzüne çevirdi. Göz altları mosmordu. Çökmüş duruyordu. İçinde acı bir sızı oluştu.

"Bulunacak..."dedi kısık bir sesle. "Bulunacak Gökçen, Bilge.Murathan Komutanım mutlaka bulur. Hatta ben gidip kendi elimle alıp getireceğim sana. Ne olur yapma artık böyle."

Bilge cevap vermedi. Uyuşmuş duygularına rağmen sol yanağına doğru bir gözyaşı daha sakince süzüldü. "Beni..."dedi kısık bir sesle. "Daha önce hiçbir arkadaşım Gökçen kadar korumamıştı." Üzgün bakışlarını Barbaros'a çevirdi. "İncitmekten korkmamıştı. Belki tanışalı çok olmadı, yılların dostu değiliz ama... Yıllardır tanıdığım insanlar bile onun bana şu kısacık zamanda verdiği dostluğu veremedi..." Dudakları büzüldü. "Ama şimdi...Aybüke burada,bu halde... O yok...Kim bilir nasıl? Nered.."

Devamını getiremedi. Sesi kısık bir çizgi olup ağzının içinde yok oldu.

Barbaros çekindi. Ürkütmek istemedi ama anlık bir cesaretle elini yavaşça Bilge'nin kucağındaki eline uzattı. Elleri titredi. Kalbi sıkışır gibi oldu. Ama umursamadı. Bütün cesareti ile minik elini kavradı kızın. "Yine öyle olacak."dedi cesaret veren bir sesle. "Aybüke iyi olacak. Biz de ne yapıp edip Gökçen'i bulacağız. Söz veriyorum sana. Sen yeter ki...Böyle bakma be Bilge...Sen böyle olunca, ben ne yapacağımı bilemiyorum..."

Bilge'nin yanağına bir gözyaşı daha süzüldü. Dudakları titredi. Çok ağlamak istedi. Ama beyni uyuşmuş gibiydi.Öyle ki Barbaros'un sıkı sıkı eline kenetlenmiş elinden bile utanacak halde değildi. Elini geri çekmedi. Bakışlarını yavaşça önüne çevirdi.Yorgun hissediyordu. Başını daha fazla dik tutamadı. Verilen ilaçların etkisinden olsa gerek gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Çekinme gereksinimi duymadan başını usulca Barbaros'un omzuna yasladı.

"Bulursunuz,di mi?"dedi kısık bir sesle.

Normal şartlar altında olsa Barbaros şu an bütün Silopi'de 10 tur halay dönerdi. Hatta halayı takla atarak dönerdi. Ama üstünde ağır bir üzüntü vardı. Derin bir nefes verdi. Elinin altındaki minik eli daha sıkı kavradı. Sanki her an kırılacak bir cama dokunur gibi nazikçe okşadı tenini. Omzuna yaslı baş rahat etsin diye kıpırdamadan öylece bekledi.

"Bulacağız tabi."dedi kısık bir sesle. "Hava atmak istemem ama bordoyuz kızım biz. Tamam, suyun altında 10 saat falan nefessiz duramıyoruz ama bizim de kendi çapımızda başka özel güçlerimiz var yani."

Gözleri kapalıyken hafifçe tebessüm etti Bilge."Aybüke' de uyanır di mi? Yine hep beraber oluruz..."

"Bir de soruyor musun bunu?" dedi Barbaros. "Aybüke başkan var ya, oooo..." Burukça güldü. "Siz onu bilmezsiniz tam ama ne anasının gözüdür o. Bir kurşunla yıkılmaz. Boşuna başkan demedik herhalde. Operasyonlarda

bile bizim arkamızı hep o topluyor ha. Bize bile dayanmış kadın. Buna mı dayanamayacak?"

Bilge cevap vermedi. Hafifçe tebessüm ederken gözünden burnunun ucuna bir damla yaş daha yavaşça süzüldü. Elinin üstünde sıcak bir el, başının altında güven veren bir omuz varken artık kontrol edemediği bilincinin usulca bulanıklaşmasına izin verdi. Barbaros ise o rahatsız olmasın diye hiç kıpırdamadan saatlerce durmaya razıydı.

Herkes yine derin bir sessizlik içindeyken Ayşegül göründü koridorun diğer ucundan. Hastane patlamadan dolayı yoğun bir şekilde yaralı dolu olduğundan bu halde bile çalışmak zorunda kalıyordu ama ağlamaktan şişen yüzü ve ilk defa eyelinersiz görülen kırmızı, şiş gözleri onun da halini fazlası ile özetliyodu.

Barbaros'un omzunda uyuyan Bilge'ye baktı Ayşegül. Cama yapışmış, dikkatli bakışlarını Aybüke'den ayırmayan Süleyman'a baktı. Dedikodu bile yapamayacaktı. Sakince Duru ve Zeynep'in yanına ilerledi.

"Haber var mı?"dedi çatallı bir sesle.

İkisi de başını iki yana salladı. "Birini bulmuşlar ama ne olduğunu tam söylemedi Hasan."dedi Zeynep. "Net bir şey olunca söylermiş."

Ayşegül en üzgün haliyle başını aşağı yukarı salladı. "Murathan nasıldı?"

Aynı anda dertli bir nefes verdi Duru ve Zeynep. " Hala ürkütücü derecede sakın..."diye durumu özetledi Zeynep.

"İnanamıyorum şu yaşananlara ya."diye yükseldi Duru birdenbire. "Yemin ediyorum dünden beri kafayı yedim. Bir insan bunu kendi ailesine nasıl yapar? Kardeşinin nişanına karşı diye onca insanı nasıl katleder? Senin ailene onca yardımı dokunmuş insanın kaçırılmasına nasıl göz yumar? Valla sıyracağım."

"İnsan mı diyorsun sen o Abdo şerefsizine?" diye homurdandı Ayşegül.

Duru sinirle ovaladı yüzünü. Ayşegül artık ağlamaktan iğnelenmeye başlayan gözlerine sertçe parmaklarını bastırdı. Ortam yine sessizleşti.

"Ayşegül?"dedi birden Süleyman. Ayşegül bakışlarını anında ona çevirdi.

"Gece geçsin uyanır dediniz. Geçti...Neden uyanmıyor?"

Ayşegül çaresiz bir bakış attı. Ne diyebilirdi ki? Şu an hiç bir şey bilmiyordu. Çok üzgündü. Herkes adına çok üzgün. "Bilmiyorum..." diyebildi sadece. "Birazdan gidip doktorla konuşacağım." Tam o an koridorun ucundan yavaş adımlarla onlara gelen Egemen'i görünce hemen o tarafa yöneldi. "Egemen Bey geliyor. Ona soralım."

Egemen yavaşça yanlarına geldi. O da oldukça üzgün duruyordu. Göz altları mor, sarı saçları ilk defa dağınıktı. Yoğun bir mesaideydi saatlerdir. Hepsi birden bakışlarını ona çevirdiler. O ise yanlarına gelince durdu.

"Neden uyanmadı?" dedi Süleyman hızla. "Sabaha uyanır dediler. Neden uyanmıyor?"

"Ağır bir ameliyat geçirdi."dedi Egemen sakince. "Hemen uyanamaması normal. Ailesine haber verdiniz mi durumu?"

"Ailesi yok.Benim onun ailesi."dedi Süleyman hiç düşünmeden. "Anası da benim onun babası da.Haber verecek başka biri yok. Acil bir şey varsa bana söyle. Ne? Ne oldu?"

Egemen bunu beklemiyordu.Bocaladı. Ama ifadesini hemen toparladı. Ortama yine ağır bir sessizlik çöktü. Süleyman ise bakışlarını tekrar cama çevirdi. Aybüke hiç demezdi ama o bilirdi. Yetimhanede büyüdüğünü bilirdi. Aile sevgisi görmediğini bilirdi. Çöp konteynırının yanında bulunmuş bir bebek olduğu bilgisini bilirdi. Sert duruşunun altında gizlenen sevgisiz kız çocuğunu görürdü.

O yüzden hiç vazgeçememişti ondan zaten. Ailen bile senden vazgeçse ben vazgeçmem Aybüke diyebilmek için...Senin ailen ben olurum diyebilmek için.

"Önemli bir şey yok..." dedi Egemen. "Haberleri olsun diye demiştim ben." Kuruyan dudaklarında gergince gezdirdi dilini. Kısa bir sessizliğin ardından Süleyman'a yaklaştı. "İstersen yanına girebilirsin. Senin için izin alabilirim doktorundan. Çok kısa bir süre yalnız."

Süleyman heyecanlı bakışlarını Egemen'e çevirdi."Girebilir miyim gerçekten? Yanına, girebilir miyim ben yanına gerçekten?"

Egemen başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Girebilirsin. Ama dediğim gibi. Çok kısa sürsün." bakışlarını Ayşegül'e çevirdi. "Ayşegül, yardımcı ol."

Ayşegül' de onaylayan bir ifade ile ilerledi. "Gel." dedi Süleyman'a. İkiletmedi Süleyman. Hemen takıldı peşine. Ama tam ilerliyordu ki durdu. Egemen'e çevirdi yorgun bakışlarını. "Eyvallah..." dedi sadece. "Unutmam bu iyiliğini."

Bir şey söylemedi Egemen. Sadece başını aşağı yukarı sallayıp, hafifçe tebessüm etmeye çalıştı. Ayşegül ve Süleyman ortamdan uzaklaşınca ise herkesin üstüne yine ağır bir sessizlik çöktü.

"Gökçen..." dedi Egemen kısık bir sesle. "Haber var mı?"

Bakışlar yine ona döndü. Bu soru karşısında herkes umutsuz bir bakış attı, kimisi gözlerini kaçırdı, kimisinin omuzları çöktü. Bu sessizlik ve duruşlar Egemen için yeterli bir cevaptı. O yüzden o da sessiz bir nefes verdi. Boş sandalyelerden birine sessizce çöktü.

Ağır, dipsiz, çığlık çığlığa bir sessizlik kara delik misali açıldı ortalarında. Hepsini yuttu.

Yoğun bakımın kapısında öylece dikilen Süleyman ise Ayşegül'ün söylediği ne varsa yapmıştı. Kafaya galoş, ayağa galoş, ele dezenfektan falan filan. Şu an ne yaptığı, nasıl yaptığı pek umrumda değildi. Ayşegül yine kısa sürmesi konusunda uyarıp odadan çıkınca o da yavaş adımlarla Aybüke'nin odasının kapısına ilerledi. Kapıyı açıp aynı sessiz adımlarla odaya girdi.

Pembe örtülü bir hastane yatağında yatan Aybüke ve etrafını çevreleyen sayısız cihazı görünce durdu. Cihazlardan çıkan sesler vardı sadece odada. Bir kaç saniye öylece bekledi. Sonra ise minik adımlarla Aybüke'nin yanına ilerledi. Odanın sol köşesinde ki tabureyi yatağının kenarına çekti. Oturdu. Derin bir nefes verip bakışlarını yine Aybüke'de gezdirdi.

"Aybüke..." dedi en sonunda kısık bir sesle. "Valla buraya hiç yakışmadın be dağ çiçeğim..."

Sessizlik...

"Şimdi bunu duysan siktir git Süleyman derdin kesin." deyip kendi kendine güldü.

Cevap yine sessizlik oldu.

Süleyman'ın gülüşü ise yavaşça soldu. Genzi sızladı. Gözleri dolmaya başlıyordu. "Aybüke..." dedi titrek bir sesle. Titreyen elleri ile uzanıp elinin üstüne iğneler takılı Aybüke'nin elini kavradı.

"Elini de tutuyoruz böyle ama... İnşallah uyanınca parmaklarımı kırmazsın." Yine güldü. "Fırsatları değerlendirmede üstüme yoktur. Bilirsin."

Sessizlik.

Gözleri gitgide daha çok doldu. Yanağına düşen bir damla yaş gülüşünü sildi. "Kırarsan kır kafamı. Senden gelen başım, gözüm üstüne."

Sessizlik.

Parmakları yavaşça elinin üstünü okşadı. Büyük değildi Aybüke'nin elleri. Tam aksine. Bu kadar güç bu elde nasıl olabilir denilecek kadar minikti. İncecikti parmakları.

"Bak ne itiraf edeceğim sana." dedi yarım bir gülüş ve her an ağlamaya meyilli gözlerle.

"Ben var ya...Seni ilk bizim time geldiğin zaman görmedim. Kesin şimdi ne zaman gördüğünü bilmek istemiyorum Süleyman diyorsun içinden." Burukça gülüp elinin üstünü okşamaya devam etti. "Ama bilirsin ki ben de susmam." Gözyaşlarının ıslattığı gözlerini avuç içiyle serçe sildi.

"Yıl 2016..."dedi."Sınır ötesi bir görevdeyiz bizimkilerle. Sen bizim timde değilsin o zamanlar. Bir pusu yedik biz. Sıkıştık kaldık olduğumuz yere. Ne çıkabiliyoruz, ne durabiliyoruz. Mühimmat bitti. Telsizler çalışmıyor. Silahlar boş. Adamlar çatır çatır mermi boşaltıyor üstümüze. Murathan komutanım bile attı silahı yana, bıçak çıkardı, düşün. Dedik ki, aha... Şimdi şehit olduk işte. Herkes şehadet getiriyor falan. Zülfikar bile..."

Durdu. Dudaklarındaki tebessüm büyüdü.

"Sonra birden başka bir yerden silah sesleri yükseldi. Köpeklerin silah seslerini beş dakikada bastırdı. Şaşırdık biz bir tabi. Ne oluyor falan diye. Meğer bizim Haldun Binbaşı pusu kurulacağını haber almış. Biz göreve çıktıktan sonra destek göndermiş bize. Hepsini 5 dakikada ezdi geçti tabi bizimkiler. Ama aralarından tek bir kişi batmıştı gözüme."

Bakışlarını Aybüke'nin solgun yüzüne kaldırdı. "Başında yeşil bandanası, siyah,uzun saçlarını sıkı bir örgüyle omuzundan aşağı bırakmış,üzerinde kamuflaj, elinde silah,yüzü gözü toz, çamur içinde, sen..."

Derin bir nefes verdi. "Bizim mühimmat bitti diye kendi belindeki silahı çıkarıp uzatmıştın bana. Daha doğrusu yüzüme fırlatmıştın. İlk o zaman duymuştum sesini. Al şunu, demiştin. Vara yoğa harcamayın, hayatta kalın. Boşa atacak kurşunum yok benim."

Güldü. Hatta o an aklına gelince minik, sesli bir kahkaha attı. Sonra ise gülüşü tebessüme dönüştü. "Sen hatırlamazsın şimdi bunu ama ben asla unutmam. Aldım bende silahı. Ama o an dedim ki içimden... Ne kadın be! Lan Süleyman, bu kadın var ya... Seni öldürür. Bu kadın seni perişan eder. Bu kadının gözlerine bir kere uzun bak... Leşin çıkar bu dünyadan...Sen, o silahı o an benim elime vermedin, direkt kalbime sıktın. Haberin bile olmadı."

Derin sessizlik aralarında büyüdü. Süleyman'ın canı daha çok acıdı."Sonra gittin tabi. Daha görmedim. Ama yalan yok. Dedim ki kendi kendime, bir daha görsem, kesin aşık olurum lan ben bu kadına. Göremedim... Aradan 1 yıl geçti. Time yeni biri gelecek dediler.Kim demedim. Merak etmedim. Kapıyı açıp odaya giren kişiye bakmadım bile.

Öyle merak etmedim yani. Ama sonra..."Zorla yutkundu." Yanımdaki sandalye çekildi. Onca boş sandalye vardı. Ama direkt benim yanımdaki sandalye çekildi. Bu sefer baktım." Dolu dolu bakışlarını Aybüke'ye dikti.

"Bir kere daha baktım o kömür gözlerine, düştüm...Hep orada kaldım. Kalkamadım Aybüke."

Artık yanağına doğru bir damla yaşın süzülmesine engel olamadı. "Sevdim. Çok sevdim. Öyleki içimden taşıtı sevdam. Tutamadım." Hıçkırıkları arttı. "Kızdın, bağırdın, tersledin. O kız kimseye bakmaz dediler. Onu alan kendi topuğuna sıkar dediler. Çünkü seni görmediler. Ama ben senin bir kediye severken yüzünde oluşan ifadeyi gördüm. Cebinde hep çikolata taşıyıp gördüğün her çocuğa nasıl gizli gizli verdiğini gördüm. Her yıl yetimhanedeki çocuklara bir araba dolusu hediye götürürken dudaklarındaki tebessümü gördüm. Onların sana nasıl sarıldığını, senin başlarını nasıl okşadığını, sıkıca sarıldığını gördüm. Kimse görmedi belki, hatta sen bile görmedin kendini ama ben seni gördüm. Gördüm Aybüke..."

Omuzları şiddetli bir ağlama ile inip kalktı. Elindeki eli yavaşça kaldırıp alnına yasladı. "Ben sana sevdalandıysam, böyle vurulduysam... En az ben kadar sen de sorumlusun bu sevdadan. Niye gösterdin kendini bana? Görüpte nasıl sevmeyecektim? Bunları görüpte nasıl sevdalanmayacaktım ben sana..?"

Sessizlik...

Dudaklarından zayıf, yorgun bir hıçkırık koptu. "Ama tamam. Sen beni sevme. Valla sevme... Yüzüme bile bakma...Ama ne olur ölme Aybüke...Git de giderim, bırak de bırakırım, artık karşıma çıkma de çıkmam. Ama ne olur...Ne olur beni sensiz bir dünya ile sınama be Aybüke."

Ağlaması daha da şiddetlendi. Aybüke'nin hareketsiz avuç içini alnına bastırdı. Ağladı. Ağladı. Ağladı. İçindeki bütün korku aktı gözlerinden.

"Ama madem beni sevmeyecektin..."dedi hala ağlarken titrek bir sesle. Eli alnından geri çekti. Bakışlarını Aybüke'ye dikti. "Neden o ilk gelişinde direkt benim yanıma oturdun?" diye yersiz bir isyanda bulundu. "Neden o görevde onca adam varken silahı direkt bana savurdun? Sen yaktın beni kızım! Göz göre göre gel bana vurul Süleyman dedin. Çektin silahı, vurdun kalbimden. Başka oturacak yer mi yoktu? Ben zaten sana vurulmaya hazırdım. Sen kendi ayağınla yanıma geldin. Bu durumda ben sana nasıl vu..."

"Boş yer sadece orasıydı Süleyman..."diye cılız bir ses yükselince Süleyman'ın kelimeleri yarım kaldı.

"Hayır..."dedi içli içli burnunu çekip. "Zülfikar'ın da yanı boştu.Onun yanına ni..." Bu noktada durdu. Yaşlı gözlerini Aybüke'ye çevirdi. Hafifçe açılmış, yorgun bir şekilde, zorla ona bakmaya çalışan siyah gözleri görünce yoğun bir neşe ve heyecanla oturduğu yerden ayaklandı.

"Senin yanın daha rahat duruyordu..."dedi Aybüke bu kez. Sesi varla yok arasındaydı. Kısık bir mırıltı.

"AYBÜKE!"diye böğürdü var gücüyle. "DAĞ ÇİÇEĞİM."

Aybüke hafifçe yüzünü buruşturarak tepki verdi bu yükselişe. Kıpırdamaya çalıştı ama sızlayan her zerresi ve anlık olarak nerede olduğunu kavrayamamasından öylece kaldı. Göz bebeklerini hareket ettirerek sağa sola bakmaya çalıştı. Sonra ise her şey yerli yerine oturdu. Elini önce karnındaki yaraya attı. Sonra göğsündeki. Zorla yutkundu. Gözlerini kapatıp tekrar açtı. Yoğun bir ağırlık vardı üzerinde.

"Ayşegülllll!"diye bağırdı Süleyman. "UYANDI. Aybüke uyandı. Ayşegülllll!"

Süleyman tam kapıya doğru ilerliyordu ki Aybüke kolundan yakaladı. Ama oldukça narin bir dokunuştı bu. "2018 Sur...Bombalı eylem düzenleyen kadın..."

"Biliyoruz."dedi Süleyman tekrar yanına çöküp. "Sen merak etme. Biliyoruz biz her şeyi."

"Gökçen..."dedi bu kez. Kelimeleri zorla toparlamaya çalışarak. "Gökçen nasıl..? Nered..." Gerisini getiremedi.

Süleyman cevap vermedi. Veremedi. Tekrar Aybüke'nin elini tuttu. Sıkıca kenetledi avucunun içine. Ve cevap vermesine gerek kalmadan Aybüke'nin bilinci tekrar gitti. Gözleri kapandı. Elini kaldırıp avucunun içine derin bir öpücük bıraktı. Derken odaya heyecanla bir Ayşegül ve peşinden bir doktor girdi. Hızla Aybüke'ye koştular. Doktor durumunu kontrol ederken Ayşegül Süleyman'a buruk bir tebessümle baktı.

"Sen çık."dedi kibarca. "Bundan sonrası bizde."

Süleyman başını hızla aşağı yukarı salladı. Aybüke'nin eline bir öpücük daha bırakıp istemeye istemeye odadan çıktı. Yoğun bakımdan çıkıp, dışarıda bekleyenlerin yanına gidince ise hepsini cama yapışmış, yarı umutlu yarı buruk bir halde içeriye bakmaya çalışırken buldu. Yanlarına gider gitmez Barbaros hızla yönünü ona çevirdi.

"Gardaşım."dedi içten bir sesle. "Bak iyi. Uyandı."

Güldü. "Uyandı."diye tekrarladı kendi kendine. "Uyandı..."

Yoğun bir heyecan ve çocuksu bir neşeyle yanağındaki ıslaklıkları sildi. Yerine minnet dolu bir tebessüm kondurdu. Bakışlarını cama çevirdi. Az önce Aybüke'nin elini tutan eline eğdi bakışlarını.

Avuç içine bile gülümsedi.

"Jinda Rezan. Kod adı Sara. Amerika'da, özel bir üniversitede Matematik okurken bırakıp Örgüt'ün Suriye'deki militanları arasına katılıyor."

"Ya çok salak. Ya da çok çok salak."diyerek Alican'ı böldü Emek. "Bir insan neden Amerika'daki hayatını bırakıp, militan olur abi?"

"Rahat battı zaar."diye söylendi Barbaros.

Aliş ise önlerindeki duvara yansıtılan slaytta bir sayfa daha ilerletti. Sarı, omuz hizasındaki saçları, esmer bir teni, sert ve keskin yüz hatları olan bir kadın siması belirdi ekranda. "Eleman bu." dedi Alican. "Örgüt'ün Fransa'da düzenlemeye çalıştığı bombalı bir eylemin sorumlusu olarak İnterpol tarafından kırmızı bültenle aranıyor."

Sarı saçlar... Murathan odanın bir köşesine dikilmiş ekrana çatık kaşarla bakarken Aybüke'yi ilk bulduğunda söylediği şeyler geldi aklına.

2018...Sur...Canlı bomba... Gökçen...Götürdü... Sarı saçlı...

Hala tam anlamı ile uyanamadığı için net bir bilgi alamamıştılar ama Abdo'nın verdiği isim ve Aybüke'nin verdiği ipucu şu an için gayet uyumluydu.

"Ve burada elini kolunu sallayarak bomba mı patlatıyor?"dedi Hasan hayret edercesine.

Alican başını sakince aşağı yukarı salladı.

"Ben hala bu işte Gökçen'le bir alaka kuramıyorum."dedi Timur. "Bir anlaşma için falan kaçırmış olsa şimdiye bir haber gelirdi. 36 saattir hiçbir haber yok."

"Biz onlarla pazarlık yapmayız."diye ilk kez konuştu Hayri Albay. "Bunu onlar da çok iyi bilir."

"Anlaşmadan ziyade..."dedi Alican. "Şöyle minik bir detayımız daha var..." Bakışlar ona döndü. Herkes pür dikkat kesilince Alican slaytı ilerletti. Ekranda Haldun, yani namı değer Deccal denen ibnenin resmi belirdi. Bu kez Murathan yaslandığı duvardan ilk defa doğruldu. En son vurmuştu onu. Tam üç kurşunla...Ama ne ölüsü ne dirisi bulunamamıştı. Sinirli bakışları sorgular bir hal aldı. Aliş ise şöyle dedi;

"Kadın Haldun'un kız kardeşi..."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. Hayri Albay olmasa çoğu şu saniye ana avrat sövmüştü ama hepsi küfürleri yutup bakışlarını Murathan'a çevirmek zorunda kaldı. Murathan ise soğuk bir ifade ile bakıyordu ekrana. Soğuk ama bir o kadar da yakıcı. Dişlerini sıktı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

Ebul Sam ve Haldun...O ikisini Kerkük'e gömmediği için o kadar pişmandı ki...

"İntikam..."dedi Zülfikar sessizce."Murathan komutanımdan intikam mı alıyorlar kendilerince?"

"Bunca yıldan sonra mı?"dedi Timur. "Sanmam. Başka bir iş var işin içinde."

"Bu Haldun denen it geçen operasyonda 3 kurşun yedi."dedi Hasan."Belki de öldü. Kız kardeşi onun intikamını falan alıyor kendince."

Herkes sessizleşti.

Murathan şakak kemiğinde bir damarın kendini patlatmak istercesine derisine vurduğunu hissetti. Gözü seğirdi. Zaten son 36 saat 16 dakikadır delirme sınırında koşup duruyordu.Ağır bir suçluluk duygusu üzerine çökünce artık sınır falan kalmamıştı.

"Neyi bekliyoruz o zaman?"dedi dişlerini sıkı sıkı. Ama sesi odadaki herkesi buz kestirecek kadar donuktu. "Neden yerini bulup baskın yapmıyoruz? Neden gidip almıyoruz?"

"Sınır dışında mı yoksa hala buralarda mı belli değil. İstihbarat araştırıyor."dedi Albay. "Ayrıca iznimiz yok. Şu an olay bizim yetkimizde değil. Özel Harekat ve Jandarma araştırma için bir tim gönderdi zaten."

"Yani?"dedi Murathan ters ters. "Burada böyle oturup özel harekat ve Jandarmanın haber vermesini mi bekleyeceğiz?"

"Evet."dedi Hayri Albay en net şekilde.

"İyi..."dedi Murathan. "Siz beklemeye devam edin o zaman."

Çok bile durmuştu. Sert adımlarla ilerleyip masa üzerinden toplanan bilgilerin dosyasını aldı. Dosyada görünen sarı saçlı kadın silüetine en ters bakışını atıp dosyayı elinde sıktı. Aynı şekilde kapıya yöneliyordu ki arkasından yükselen bir sesle durmak zorunda kaldı.

"KARAKURT!"diye kükredi Hayri Albay.

Durdu. Yüzünü dönmeden gözlerini kapatıp sinirli bir nefes verdi. Sonra ise el mecbur yavaşça döndü. "Emredin komutanım."

"Bana karşı mı geldin sen az önce?"dedi Hayri Albay. Sesinde ve bakışında tehditkar bir tını vardı.

Cevap vermedi.

"Benden habersiz..."dedi Hayri Albay kelimelerin üstüne basarak. "Tek bir adım dahi atmayacaksın."

Yine sessiz kaldı. Tim'de ki gözler ikisi arasında gidip geldi gerginlikle.

"Anlaşıldı mı?"

Sessiz kalmaya devam etti.

Hayri Albay, "KARAKURT!"diye kükreyip elini masaya şiddetle vurunca odadaki herkes irkildi. Murathan ise bütün ifadesizliği ile bakmaya devam etti. Hayri Albay sandalyesini sertçe geri itip ayaklandı. İki koca adımda, postallarından çıkan gıcırtyla Murathan'ın önüne dikildi. Beyaz, gür kaşlarının gölgelediği gözlerinin arkasından baktı bu ifadesiz kahribarlara. İçinde yanan ateşi görebiliyordu.

"Sakın..."dedi otoriter bir sesle. "O aklından geçen şeyi sakın yapayım deme."

"Siz?"dedi Murathan. "Siz olsaydınız yapmaz mıydınız?"

"Yapmazdım."dedi Hayri Albay zerre beklemeden. "Sen askersin. Ama ondan da önce sen bir Özel Kuvvet askerisin.Sıradan bir asker değilsin. Sıradan biri hiç değilsin." İşaret parmağını Murathan'ın kalbinin üzerine bastırdı. "Senin önceliğin burası değil." Parmağını kalbinden çekip başındaki bordo bereye kaldırdı. "Burası."

Derin bir nefes verdi Murathan. Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Yapacağı en ufak hatada askerliği yanardı. Bunun için eğitilmişti yıllarca. Duygu yoktu. Kalp yoktu. Sadece mantık ve akıl olmalıydı hayatında. Biliyordu.

Ama delirmek üzereydi. Cidden görmüyorlar mıydı? Ölüyordu. Fark etmiyorlar mıydı? Duramıyordu.Hiçbir yere sığamıyordu? Anlamıyorlar mıydı?

"Benden habersiz adım atmayacaksın."dedi Hayri Albay aynı otoriter sesiyle. O arkasını dönüp tekrar masaya ilerlerken Murathan daha fazla duramadı. Ağır bir saygısızlık edebilirdi. Kendini tutmak konusunda hayli zorluk çekiyordu. Elindeki dosyayı sıkıp sinirle kapıyı açtı. İçeridekilerin kafasına çarpar gibi vurup, çıktı.

Nefes alamıyordu. Aldığı her nefes zehir olup ciğerine batıyordu. Az önce öğrendiği gerçek tokat gibi çarpmıştı yüzüne. Onun yüzünden kaçırılmıştı. Onun yüzünden başına bunlar gelmişti. Onun yüzünden şu an yanında değildi. Oysa ayırmamalıydı gözünü ondan. Bir an bile

çekmemeliydi üzerinden. Bir an bile elini bırakmamalıydı. Neden bırakmıştı?

Suçluluk, pişmanlık, öfke, acı, çaresizlik...

Hepsi birbirine karıştı. Murathan altında kaldı. Hayatında hiç hissetmediği kadar büyük bir çaresizlik vardı her zerresinde. Sağa gitti. Gidecek yer bulamadı. Sola döndü. Ne yapacağını yine bilemedi. Öylece kaldı koskoca askeriye'nin ortasında. Bunaldı. Her şeyin üzerine geldiğini hissetti. Başındaki bordo bereyi çıkarıp hızla cebine attı. Çaresizce baktı sağa sola. Beyni durmuş gibiydi.

Her şey yine siyah beyazdı. Her yer yine karanlıktı. Renkler yoktu.

Ne yapacaktı?

Nefes alamıyordu. Ne yapacaktı? Nerede arayacağını bilmiyordu? Ne yapacaktı?

Derken koridorun en ucunda bir silüet değdi gözüne. Hafızasında olan, ama tozlanmış bir silüet. Hayal mi görüyordu?

Ona doğru yaklaştıkça hafızası silüetin üzerindeki tozları üfledi. Görüntü belirginleşti.

Siyah saçlarına aklar düşmüş, göz altları çökmüş, artık hatırladığı kadar genç olmayan ama iliklerine kadar tanıdığı, bildiği bir mavikle bakan gözler. Leyla teyzesi...

Olduğu yere çakıldı adımları.

Leyla ona yavaş adımlarla yaklaşırken onun bakışları Leyla'nın yanına kaydı. Ve iliklerine kadar ürperdi. Genç bir delikanlı vardı yanında. Dev bir cüsse, siyah saçlar, kalın kaşlar ve heybetli bir duruşla Ali amcaya neredeyse birebir benzeyen bir delikanlıydı bu. Tek fark, uzaktan bile seçilen gözleriydi. Yine ezbere bildiği mavilikler vardı onun da gözlerinde.

Bu Gökalp'dı. Hiç görmediği, ama Pamuk'a onunda elini tutmaya söz verdiği Gökalp.

Diğer yanlarında ise bir kadın vardı. Kumral, uzun saçlı, güzel, yuvarlak yüzlü bir kadın. Murathan'ın bakışları yine Leyla teyzesine kilitlendi. Yaşlanmıştı. Ama hala güzeldi. Ve Gökçen'di. Baştan aşağı Gökçen'di. Bakışı, duruşu, hatta dik yürüyüşü bile Gökçendi.

Hafızasında geçmişten cümleler uçuştı.

Yemek yedin mi oğlum, dedi geçmişten Leyla teyze. *Bak sana en sevdiğin poğaçadan yaptım. Bol peynirli. Hadi ye.*

Üşüme Murathan. Gel bak, sana kazak ördüm. Dene bakalım olacak mı? Gökçen'in elini bırakma Murathan.

Hangi soruyu çözedin? Getir beraber yapalım oğlum.

Meloli'de kimmiş? Bizim oğlan dururken.

Gökçen'e bir beş dakika bak, ben size yastıktan ev yapayım. Tamam mı oğlum?

Aferin benim yakışıklı oğluma.

Gökçen yanından ayrılmasın oğlum. Tamam mı?

Gökçen uyumuyor Murathan. Biraz oynasana oğlum. Yorulunca belki uyur.

Çok koşma oğlum. Terleme.

Terlemişsin bile. Gel annen görmeden sırtına bez sürelim.

Omuzları çöktü. Tanımasın diye umdu içinden. Ne olur beni tanımasın. Ne olur yanımdam öylece geçip gitsin. Ne olur tanımasın...Öylece durup bu dileğinin gerçekleşmesini bekledi.

Lakin olmadı.

Leyla gelip önünde durdu. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızıydı. Murathan'a bakarken ise kirpik uçlarından düşmeye hazır bekleyen bir yaş belirmişti gözlerinde. Bu tanıdık maviliklere bakarken içi ezim ezim ezildi Murathan'ın. Leyla'nın kirpiğinde bekleyen gözyaşı ise yavaşça yanağına düştü. Yıllar geçti aradan, anılar geçti aradan. İki birbirine öylece bakarken uzun yıllar tek bir an oldu sanki.

"Murathan..."dedi titrek bir sesle Leyla. "Oğlum..."

Ağlamak istedi. Avazı çıktığı kadar ağlamak istedi. Zira şu an Leyla teyzesinin nasıl onu koruyamadın diye yüzüne okkalı bir tokat atıp, yakasına yapışıp, hesap sorması gerekiyordu. Askeri üniformasına titrek parmakları ile dokunup, sonra sıkıca bağrına basması değil.

Genzine ağır bir yumrunun oturduğunu hissetti. Leyla ise kollarını daha sıkı sardı Murathan'a. Gözyaşları oluk oluk ıslattı üniformasını. "Murathan...Oğlum..."dedi. Gözyaşlarının arasından zorla döküldü kelimeler. Sırtındaki eller daha sıkı çekti Murathan'ı kendisine. Sıkı sıkı. Sıkı...Sıkı...Büyük bir özlemle. Murathan ise elini bile oynatamadı. Çocukluğunun tanıdık kokusu burnuna vurunca usulca kapattı gözlerini.

Hala peynirli poğaçaya gibi kokuyor, dedi içinin en kuytusunda saklanan minik Kepçük.

Leyla'nın ağlayışı şiddetlendi. Lakin birden dizlerinin bağı çözüldü. Yere düşecek gibi olduğu an Murathan hızla yakaladı.

"Anne."dedi Gökalp ürkek bir sesle. Leyla'nın kolundan tutmaya çalıştı.

Diğer kadın ise gözyaşlarını gizlemek adına bakışlarını arkasına çevirdi.

Murathan kollarında yere yıkılacak gibi duran kadını iki koca adımla ilerletip biraz ilerlerindeki sandalyelere oturttu. Gökalp'in uzattığı suyu alıp uzattı. Leyla kapağı açamayınca elinden alıp hızla açtı. Tekrar uzattı. Leyla titrek nefesler verirken zorla bir yudum aldı sudan. Yaşlı bakışları önünde eğilmiş Murathan'a kitlendi. Dudakları tekrar titredi.

Elini kaldırıp yavaşça yüzüne dokundu. Hafif çıkmış sakallarına, yanaklarına, gözlerine. Ezbere bildiği yüzü yeniden çözmeye çalışıyordu sanki. Bıraktığı minik çocuk değildi. Kocaman olmuştu. Ama yinede tanımişti hemen. Bakışları hala en son bıraktığı çocuktü.

"Aynı babana benziyorsun..."dedi dudakları titrerken. Elleri yüzünden üniformasına indi. Kırılacak bir şeye dokunur gibi dokundu üniformaya. Önündeki KARAKURT yazısına. Kolundaki al yıldızlı bayrağa... Sonra ise yüzüne yaklaştı. Saçlarına derin bir öpücük bırak geri çekildi. "Kocaman olmuşsun...Ama hala benim oğlum gibi bakıyorsun..."

Burukça tebessüm etti Murathan. Konuştuğu an boğazındaki yumruyu tutamayabilirdi.

"Gökçen...Yok dediler.Kayıp dediler."dedi Leyla tekrar gözyaşlarına boğulurken. "Senin yanında bir şey olmazdı ona. Yalan diyorlar bana değil mi? Sen biliyorsun Gökçen'in yerini. Değil mi?"

Bakışları çaresiz bir bir hal aldı. Aynı çaresizlikle başını yavaşça sağa eğdi. "Özür dilerim Leyla teyze..."diyebildi en sonunda. Leyla'nın kucağındaki ellerini tuttu. Bakışlarını önünden kaldırmadı. Bu maviliklere bakamıyordu. Ağır bir suçluluk eziyordu ruhunu. "Çok özür dilerim."

Leyla'nın ağlaması şiddetlendi.

"Kim?"dedi Gökalp. "Kim? Neden kaçırsın ablamı?"

Murathan cevap vermedi. Veremedi. Gökalp'in sesi bile zihnindeki Ali amca sesiyle aynıydı. Aynı tok, kalın ama bir o kadar nazik tını...

Gökçen'in unuttuğum dediği, unuttuğu için karşısında içini parçalaya parçalaya ağladığı babasının sesinin neredeyse aynısı.

Daha çok ezildi bu sesin karşısında. Benim yüzümden diyemedi. Başını yavaşça sağa sola salladı. Leyla kendinden geçmiş gibi ağlarken ellerini bırakıp yanından ayaklandı. Ama Gökalp'in gözlerine de bakamadı.

Oysa onunla tanışmayı böyle hayal etmemişti hiç. Ali amcanın neredeyse birebir aynısı olan bu yüze bakmak şu an fazlası ile zordu.

Leyla'nın ağlaması şiddetlenip, boğulur gibi sesler çıkarmaya başlayınca Gökalp hızla önünde eğildi. Ama tutamadı. Leyla'nın bilinci kapandı. Tam

sandalyeden yana devrilecekti ki Murathan yakaladı. Tek hamlede kucağına aldı.

"Revir nerede?"dedi Gökalp panikle.

Cevap vermedi. Kucağındaki bedeni sıkıca tutup ilerlemeye devam etti. Revire gelince ise şiddetle bağırdı. "Salih! Buraya bak. HEMEN!"

Leyla'yı sakince bir sedyeye bıraktı. Yanından iki adım geriledi. Gökalp'in annesinin elini nasıl sıkı sıkı tuttuğunu gördü. Gözlerindeki korkuyu, endişeyi gördü. Anneden başka bir ebeveyn görmemiş bir çocuktuktu o. Nasıl annesine sığındığı bu andan bile net bir şekilde belli oluyordu. Doktor Leyla'ya bakarken adımları geriledi. Sessizce odadan çıktı. Ama kapıdan çıkar çıkmaz durdu. İleriye bir adım daha atmadı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

Karakurt komutansın sen dedi kendi kendine. Askersin. Kendine gel. Dik dur. Dik dur. Dik dur...

"Kepçük..." diyen bir sesle anında gözlerini açtı ve bakışlarını arkasına çevirdi.

Yanlarında gelen kumral kadın, kapı önünde, dolu dolu gözlerle ona bakıyordu. Yanağına düşen bir yaş yavaşça sildi. Öne doğru bir adım atıp Murathan'a daha çok yaklaştı.

"Böyle tanışmak istemezdim seninle..."dedi. Sesi fazlası ile kısık ve titrekti. Elini öne doğru uzattı. "Ben Canan. Gökçen'in halası."

Tahmin etmeliydim diye düşündü Murathan. Ama kafası öyle doluydu ki, hiçbir şey düşünemiyordu. Ona uzatılan eli sakince kavrayıp başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Ama ağzını yine açamadı. Dilinden hiç bir kelime dökülemedi. Düğüm vardı sanki dilinin ucunda. Açamıyordu. Atamıyordu. Çözemiyordu. Elini tam geri çekiyordu ki Canan izin vermedi. Diğer elinide Murathan'ın eline sarıp sıkı sıkı tuttu elini.

"Ben Murathan olarak bilmezdim."dedi gözünden bir damla yaş yanağına süzülürken. "Kepçük olarak bilirdim seni. Gökçen...İzmir'e ilk geldikleri zaman o kadar çok anlatırdı ki seni... O kadar çok beklerdi ki geleceksin diye...Camın önünden alamazdım. Bir tokası vardı, mavi bir kelebek... Kepçük beni bundan bulacak derdi. Saçından çıkarmazdı. Görmeden tanıdım seni. Patlıcan sevmediğini, en çok Pokemon ve Memoliyi sevdiğini, misket toplamaya bayıldığını, odan dağılınca delirdiğini, en sevdiğin kitabın RedKit olduğunu..." Bu noktada sesinde sessiz çığlıklar koptu sanki. İnce, kesik bir hal aldı ağzından çıkan her kelime. "Ne zaman düşse onunla

düştüğünü, ne öğrenirsen ona da anlattığını kaç kere anlattıysa artık...Şu yaşıma geldim, hala unutamam."

Kelimeleri gözyaşları ile örtüldü. Murathan'ın elini daha çok sıktı. "Hala o Kepçük müsün?"

Ağlamak istedi. Bağıra bağıra, kalbi parçalanana kadar ağlamak istedi. Ama tuttu. Dişlerini sıkıca birbirine kenetleyip boğazından kopmak için hazır bekleyen feryatları boğazına iğne batırırcasına yuttu. Diğer elini kaldırıp ellerinin üzerindeki çaresiz elleri kavradı. "Söz." diye zorla çıkardı kelimeleri dudaklarından. "Söz, bulacağım. Gerekirse cehennemin dibine götürsünler. Bulup, getireceğim."

Ama daha çok kendine der gibiydi bunları.

Birisinin de ona böyle teselli vermesine ihtiyacı vardı oysa. Birisinin de ona bunları söylemesine ihtiyacı vardı. Çaresiz hissediyordu. Güçsüz hissediyordu. Başını en sevdiği kokuya, boyuna, tene gömüp bir çocuk gibi ağlamak istiyordu.

Karakurt Komutan olmak istemiyordu. Kepçük olmak istiyordu.

Pamuk'un Kepçük'ü...

Canan ağlamaya devam ederken o ellerini yavaşça geri çekti. Sert adımlarla ilerledi askeriye koridorlarında ama omuzları her zamanki kadar dik, duruşu heybetli değildi. Ne yapacağını bilemez bir şekilde binadan dışarı çıktı. Durdu. Derin bir nefes çekti içine. Bakışlarını gökyüzüne dikti. Gökyüzü masmaviydi. Ama hava soğuktu.

Burnunun ucuna bir ıslaklık düştüğün hissetti. Kirpikleri titredi. Islaklıklar düşmeye devam etti. Kar yağıyordu. Kulaklarında minik Pamuk'un neşeli sesi yankılandı.

Kal yağıyooo Kepçükkk! Hadi Kaldan adam yapalımmmmm!

Sonra ise Gökçen'in kadınsı, neşeli sesi doldurdu her zerresini.

"Kar yağınca yine kardan adam yapar mıyız Kepçük?"

Dudakları titredi. Genzindeki ağır ateş büyüdü. Ama yine tuttu. O burada Karakurt Komutan'dı. Ağlamazdı. Gülmezdi. Her zaman sertti.

Kaşlarını çattı. Duruşunu dikleştirdi. Ve sert adımlarla askeriye'nin çıkışına yöneldi. Soru soran hiçbir askere cevap vermedi. Verilen selamları falan almadı. Hatta üzerindeki üniformayı bile çıkarmadı. Şu an yapmak istediği tek şey buradan çıkmaktı. Ve çıktı. Aynı sert adımlarla tek bir hedefe kitlendi.

Dik durmak istemiyordu. Güçlü durmak istemiyordu. İçinde kopan fırtınayı yutmak istemiyordu. Karakurt olmak istemiyordu.

Kep uk olmak istiyordu. Sadece Pamuk'un Kep uk' . Ve Şu an Kep uk olabileceği tek bir sığnağı vardı.

Hedeflediği yere gelince hızla evin arkasına dolandı. Ezbere bildiği güzergahı takip edip duvara tırmandı. Balkona atlayıp camdan içeri girdi. Sonra sakince camı kapattı. Eli cam kolunda birkaç saniye öylece bekledi.

Burada Karakurt Komutan değildi. Burada Murathan değildi. Burada kıdemli  steğmen falan değildi. Burada Kep ukt . Sadece burada...

Camı kapatır kapatmaz genzine dolan kokuyla dudakları titredi. Bakışlarını odaya çevirdi. D zenliydi. Topluydu. Her Şey yerli yerindeydi.

Pamuk olsa, böyle olmazdı.

Odanın düzenli oluşu genzindeki yumruyu büyüttü.Dağınık olmalıydı oysa. Yatak dağınık, kıyafetler sağa sola gelişi güzel fırlatılmış, kitaplar, kağıtlar, masa üstünde bırakılmış yarım kahve, paketi açılmış ama yenmemiş abur cuburlar...

Buralar ne böyle kızım ya! diye y kselmeliydi.

Nesi varmış, diye en umursamaz cevabını vermeliydi Pamuk. Hem hani sen benden huylanmazdın? Huylanıyor musun yoksa? Ha?

Ve bu sefer tutmadı. Kalbini yakan ateşi de, boğazındaki yumruyu da tutmadı. Uzun kirpiklerinin ucunda asılı kalan bir g zyaşi yavaşca yanağına düşerken usulca postallarını çıkardı. Dik duruşu yoktu artık. Omuzları   kt k  çöktü. Bir g zyaşi daha yanağından süzülürken güçsüz adımlarla Pamuk'un yatağına ilerledi. Dizlerinde dermanı bulamayınca yatağa bile ulaşamadan öylece yatağın önüne çöktü.

Bakışları yatağın hemen yanında, komidinin üzerinde bir çerçeveden ona bakıp, gülümseyen Ali'nin silüetine takıldı. Ezildik  ezildi. İçinden telafisi imkansız bir parçanın koptuğunu hissetti.

"Koruyamadım Ali Amca..."dedi zar zor. Gözyaşları oluk gibi akarken elini yumruk yapıp kalbinin üstüne şiddetli bir yumruk attı. "Koruyamadım..."

Oysa k  k Kep uk için dünyaya geliş amacı tamamen Pamuk'du. Hep  yle sanırdı k  kken. O önce doğmuştu. Bu bir tesadüf değildi. Dünyayı tanımak, öğrenmek, bu sayede sonradan gelen Pamuk'a öğrendiği her Şeyi öğretebilmek, korumak, kendi düşerek yürüdüğü yollarda, onu taşsız bir Şekilde yürütmek, daima elini tutmak için vardı.

Kep uk, Pamuk var diye vardı.

Becerememişti. Yine yanında tutamamıştı.

Kalbine şiddetli bir yumruk daha atarken yerinden söküp atmak istedi. Parçalamak istedi.Ama attığı her yumruk kalbini daha çok sıkıyordu sanki.

Ali resimden tebessüm etmeye devam etti.

Murathan'ın gözyaşları ise şiddetlendi. "Montu bile yok üzerinde..."dedi titrek sesi. "Üşür o...Korkar o...Çok korkar o..."

Hıçkırıkları tutamayacağı bir noktaya gelince elini ağzına kapattı. Bütün çığlıklarını avuçları yuttu.

Uzanıp yatağın başından yastığı aldı usulca. Burnuna gelen koku ile gözyaşları şiddetlendi. Tarifi yoktu onun kokusunun. Ne bir çiçek diyebilirdi bu kokuya, ne başka bir kokuya benzetebilirdi. Tekti. Gökçendi. Pamuktu. Bütün ömrüydü. Çocukluğuydu. İlk heyecanı, ilk aşkı, ilk kalp kırıklığıydı. Bu dünyada kendini bildi bileli ezbere tanıdığı tek kokuydu. Unuttu sandığında bile aklının en ücra köşelerinde beliren tek yüzdü.

İçinde masum kalabilmiş tek parçaydı.

Yüzünü yavaşça bastırdı yastığa. Derin bir nefes çekmeye çalıştı içine. Her zerresi onunla dolsun diye. Ama bu kalbini daha da acıttı.

Nasıl 9 yaşındaki Kepçük, Pamuk yok diye geceleri resmine bakıp usulca, elini ağzına kapatarak ağladıysa, 29 yaşındaki Murathan'da Gökçen yok diye yüzünü kokusuna gömüp sessizce ağladı dakikalarca.

Hıçkıra hıçkıra...

Ta ki telefonu çalıp, bilinmeyen numaradan bir arama alana kadar.

Düşüyorum. Üşüyorum. Her zerrem sızlıyor. Neredeyim? Nasılım? Seçemiyorum. Derin bir uğultu var kulaklarımda. Doğrulamaya çalışıyorum.Gözümü açmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Birinin elini alımda hissediyorum.

"Ateşi var."diyor cılız bir kız sesi. Bozuk bir Türkçe ile konuşuyor.

"Ölmediyse sorun yok."diyor başka bir kadın sesi. "Bana canlısı lazım. Hayatta tut."

Diğer ses yine bir şeyler söylüyor ama seçemiyorum. Kulaklarımdaki uğultu devam ediyor. Her şey tekrar siyah oluyor.

...

Sırtım yumuşak bir yerde. Etraf artık soğuk değil. Ama kemiklerim sızlamaya devam ediyor. Küf kokusu geliyor burnuma. Küf ve nem...Neredeyim, yine bilemiyorum.

"Aç şunu üstünden."diyor kadın."Bir de buna mı bakacağız?!"

"Yaşat demedin mi?"diyor cılız kız sesi yine. "Başka türlü nasıl iyileşecek?Hava soğuktur. Üşüyor."

"Pekte narinmiş doktor hanım."diyor kadın küçümser bir tonla.

"Yanında bomba patladı. Ya nasıl olacaktı?" diyor kız. Bir eli yine alnımda hissediyorum. Sonra yanaklarımda. "Sam sana çok kızacak. Planda bu yoktu. Biliyorsun,değil?"

"Kes sesini de işini yap."diye yükseliyor kadın."Çenen fazla açıldı bu aralar senin."

Her şey yine siyah oluyor.

...

Birinin parmaklarıma dokunduğunu hissediyorum. Elimi geri çekmek istiyorum ama kendimde o gücü bulamıyorum. Gözlerimin içi alev alev yanıyor sanki. İçinde olduğum sıcaklık ne bilmiyorum ama bu sıcaklığa daha çok sarılıyorum.

"Ne güzel parmakların var..."diyor cılız kız sesi. "Dohtor olunca böyle oluyor he. Gözlerin ne renk ki acaba? Azıcık açsanda baksam. Vallah meraktan ha...Gıdıklasam uyanır mısın acep? Bak uyanmazsan...Öldürecek seni. Ne olur uyan be dohtor..."

Parmaklarımla oynamaya devam ediyor. Gözlerimi aralamak için kendimi zorluyorum. Ama sanki yapıştırılmış gibiler. Açamıyorum bir türlü. Direnmeye devam ediyorum. En sonunda hafifçe aralanıyor gözlerim. Derin karanlık buğulu bir aydınlıkla doluyor. Bir yüz var tam önümde. Dikkatle bana bakan bir çift, kocaman, kahverengi göz. Kabarık, karman çorman, siyah saçlar...

Anlık bir görüntü oluyor bu ama. Zorla açtığım gözlerim tekrar kapanıyor. Her şey yine siyah olurken cılız kız sesi bu sefer şöyle diyor;

"Mavi...Gözlerin de güzelmış ha. Dohtor olunca böyle her şeyin güzel oluyor he mi..."

...

Şiddetli bir ses geliyor kulağıma. Bir şeyler devrildi sanki. Bir tas düşmüş olabilirdi. Ya da tabak kırılması...Seçemiyorum.Ama bir şeyler kesinlikle kırılmıştı.

Ama, "Senin yapacağın işi sikeyim lannnnn!" diye kükreyen bir erkek sesini seçebiliyorum. Bu da bozuk bir Türkçe ile konuşuyordu.

"Dur!"diyor daha öncede duyduğumu anımsadığım kadının boğuk ve zorla çıkan sesi. "Dur... Anlatacağım dur."

Şiddetli bir devrilme sesi daha geliyor. "Sadece bomba patlatacaksınız demedim mi lan ben sana!? Sen gidip adam mı kaçıırıyorsun birde?! Zaten zar zor saklanıyoruz. Ne diye bunu başımıza bela ediyorsun! Ne işe yarayacak bu!?"

"Bu kadın doktor."

"Ha birde doktor kaçıırıyorsun öyle mi? Git direkt yerimizi söyle lan! Daha kolay yakalanırız!"

"Haldun."diyor kadın. Ama sesinden acı çektiği belli oluyor. "Haldun..."diyor tekrar. "Durumu kötüleşti. Köylerde herkes bu doktoru övüyor. İyi edecek Haldun'u."

"HALDUN'A SIÇAYIM!"diye kükremeye devam ediyor adam. "Banane lan Haldun'dan, ister yaşasın ister geberip gitsin. Bananeeee!"

"Senin umrunda olmayabilir ama benim umrumda."diye kadında yükseliyor ama peşi sıra bir tokat sesi geliyor. Kadından acılı bir çığlık...

"Gebertirim seni."diyor adam sinirle. "Haldun'u da, seni de, peşine taktığın bu karıyı da gebertirim! Anladın mı beni? Hatta şu an bile yapabilirim bunu!"

Boğuk,kesik bir nefes alış sesi yayıldı bir kaç saniye.Zorla nefes alıyordu sanki.

"Karakurt..."dedi kadın boğuk bir sesle. "Komutan Karakurt..."

Bu ismi duyduğum an gözlerimi açmak istedim. Var gücümle ayağa kalmak istedim. Ama yapamadım.Murathan...Korkuyorum...Neredeyim ben? Neredesin sen?

"Ne diyorsun lan?"dedi adam.

"Sadece doktor değil."dedi kadın. Peş peşe öksürdü. "Komutan Karakurt'un sevgilisi bu kadın..."

Derin bir sessizlik çöktü ortama.

"Sen harbi bizi gebertmek için özenle çalışıyorsun ha. Bir de o manyağı mı takacaksın peşimize!?"

"Mantıklı düşün."dedi kadın yine öksürerek. "Buradan çıkış biletimiz bu kız.Yoksa burada yakalanmamız an meselesi."

"Nasıl olacak lan o?"dedi adam.

"Karakurt mutlaka peşine düşecek. Kendi ayağıyla sana gelecek. Kızı anlaşma için kullanacağız. Biz sınırı geçelim, sen kızı al diyeceğiz."

"Tc bizle pazarlık yapmaz.Hele Karakurt hiç yapmaz."dedi adam sert sert. "Sanki bilmiyorsun. Siker atarlar bizi burada."

"Karakurt yapar."dedi kız hızla. "Gördüm. Kendi gözümle gördüm. Kızın gözünün içine bakıyor. Bir saniye bile yanından ayrılmıyor. Buradan bizi ancak o çıkarır. Onu da ancak bu kız ona yaptırır. Kızı asla tehlikeye atmaz. Ne dersek yapmak zorunda."

Sessizlik...Derin nefes alışveriş sesleri...

Yüzüme vuran bir nefes hissettim. Leş gibi kokan bir nefes. Huysuzca yüzümü buruşturmak istedim ve sanırım bu sefer başarabildim.

"Adı ne bunun?"

"Gökçen."

Saçlarımda bir el vardı. "Demek bizim Karakurt'un tek zaafı sensin ha Gökçen..." dedi artık tam dibimden gelen adamın sesi. Tepki veremedim. Kafamı geri çekemedim. Ellerini saçlarımdan geri itemedim. Lakin bir kaç saniye sonra itmek istediğim her şey geri çekildi.

"Plan ters teperse ilk seni gebertirim Jinda. Bilesin."dedi adam.

Devamı yine, yine, yine karanlık oldu.

...

Yoğun rutubet kokusu genzimi sızlatmaya başlayınca zorla gözlerimi araladım. Kirpiklerim birbirine yapışmış gibiydi ama bu sefer net bir şekilde gözlerimi açmayı başarmıştım. Ve açılan görüşüme ilk düşen görüntü tahta bir tavan oldu. Önce boş boş göz kırptırdım.

Rüyada mıydım?

Başımı hafifçe sağa çevirdiğimde keskin bir ağrı ile şakaklarım sızladı. Huysuzca buruşturdum yüzümü. Gözlerimin içine milyonlarca iğne batıyordu sanki. Yerimden doğrulmaya çalıştım ama bırak gözü, başı, vücudumun her zerresine iğneler saplanınca dudaklarımdan minik bir inilti kaçtı.

Ne oldu bana?

"Uyanmışsındır."diye cılız bir kız sesi yanımdan cırlayınca bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Karşımdaki kapı açılmıştı. Elinde demir tepsi tutan genç bir kız vardı karşımda. Dağınık, tarak görmemiş gibi duran siyah saçları ve kocaman kahverengi gözleri vardı. En fazla 20 yaşındaydı. Ya da 22... 23...Bananeydi lan şu an bundan. Kaçsa kaçtı. Gülererek bakıyordu bana.

Niye gülüyordu?

Bu kimdi?

Ben neredeydim?

Ne ol...

Zihnindeki sorular birden hafızamda beliren görüntüler ile yarım kaldı. Nişandaydım ben en son. Murathan'ın eli sıkıca elimdeydi. Aybüke yanımdaydı. Ama birden bir şey olmuştu. Ne olmuştu? Zihnimi zorladım...Cevap ise yine birden belirdi hafızamda.

Canlı bomba!

Canlı bomba demişti en son Aybüke. Elimi sakın bırakma demişti. Sonra ise şiddetli bir ses duymuştum.

En son hatırladığım görüntü ise kanlar içinde bana koşan Aybüke...Göğsünden yayılan kan... Gökçen diyen çığlıkları...

Panik ihtişamlı bir giriş yaptı beynime. Korkuyla yerimden doğrulmaya çalıştım ama her zerrem sancıyınca acılı bir inilti daha döküldü dudaklarımdan. Kız elindeki tepsiyi kenara bırakıp bana doğru ilerleyince ise korkuyla bağırdım.

"YAKLAŞMA BANA!"

Durdu. Ben ise bedenimdeki bütün acıya rağmen yattığım yerden doğrulmayı başardım. Üzerimdeki battaniyeyi hızla yana savurup, yattığım yerde dikleştım. Hemen vücudumda gezdirdim bakışlarımı. Üzerimdeki kıyafet benim değildi. Siyah, V yaka bir kazak vardı üstümde. Bana biraz bol gelmişti. Pantolonum aynıydı. En son üzerimde olan kot pantolundu. Beyaz spor ayakkabılarım da hala ayağımdaydı. Ellerimin üstüne kaydı bakışlarım. Mosmordu. Çürükler her yeri kaplamıştı sanki. Kollarıma ve bacaklarıma dokundum hızla. Sızım sızım sızılıyorlardı. Bir araba dayak yemiş gibiydim.

"Önemli bir şeyin yoktur."dedi kız.

Dediğini duyacak durumda değilim. Bakışlarım hızla odayı taradı. Bir sedirin üstündeydim sanırım. Etrafta çok eşya yoktu. Karşımdaki duvarın ortasına asılmış, üzerinde gölden su içen ceylan resmi olan bir örtü vardı. Önünde bir komidin. Üzerinde ilaç şişeleri. Duvarlar beyazdı ama çoğu yeri sökülmüştü. Alttan beton görünüyordu. Sağ tarafımda kalan duvarda bir cam vardı ama gazete ile kapatılmıştı. Yerdeki halı ise kırmızılı, sarılı, etnik bir şeydi. Ama oldukça pis ve eskiydi.

Bir dakika...Kaçırıldım mı lan ben?!

"Korkma..."dedi kız bu sefer sıcak bir sesle. "Benden sana zarar gelmez."

Siktir. Harbi kaçırıldım mi lan ben?!

"Sen kimsin?"dedim korkuyla. Yattığım sedirden daha çok doğrulup sağa sola bakmaya devam ettim. Kendimi savunacak bir şey arıyordum ama

tabiki yoktu. Odanın sol köşesinde kocaman bir taş takılmıştı gözüme. Bir taş, bir kıza kaydı bakışlarım.

"Zehra ben."dedi kız saçma bir neşeyle. "Sen de Gökçenmişsin. Öyle dediler." Bana doğru bir adım daha atıyordu ki yine şiddetle bağırdım.

"YAKLAŞMA DEDİM BANA!"

"Biliyorum."dedi sakince. "Korkuyorsun. Haklısın da. Ama valla benden sana zarar gelmez." Türkçesi biraz bozuktu.

Umursamadım bu dediklerini. Gözümü ondan ayırmadan yattığım yerden doğrulmak için ileri atıldım. Ama ayaklarım yere basar basmaz daha dikilemeden sedire kış üstü geri çöktüm. Dizlerim tutmuyordu sanki. Midem bulanıyor, başım dönüyor.

"Kaç gündür hareketsizdin ya...Ondan öyle oldun. Dur yardım edeyim."diyerek kız bana daha çok yaklaşıp koluma dokunmak için elini uzatınca şiddetle elini geri savurdum.

"SAKIN DOKUNMA BANA!"

Geriledi. "Haklısın..."diye mırıldandı. "Korktun tabi. Ama valla benden sana zarar gelmez." Geri dönüp kapının yanına bıraktığı tepsiyi aldı. Bu sefer gayet dikkatli adımlarla ilerledi yanıma. Sedirin en ucuna tepsiyi bırakıp geri çekildi. Güldü. "Yemek yemedin kaç gündür. Miden bulanır şimdi. Biraz ye de, öyle toparlanırsın."

Bakışlarım tepsiye kaydı. Bir tabak pilav ve biraz ekmek vardı. Tekrar kıza çevirdim ters ve ürkek bakışlarımı. Dalga mı geçiyor bu benimle?

Uzanıp tepsiyi bana daha çok yaklaştırıyordu ki artık dayanamadım. Bana yaklaştırdığı tepsiyi şiddetle geri savurdum. Tepsî sedirden aşağı düşüp, yemekler şiddetli bir gürültü ile dökülürken ben acıyan bacaklarım, kütük gibi şiş olduğunu hissettiğim ayaklarım, bulanık midem ve dönen başıma rağmen sinirle ayaklandım oturduğum yerden.

"İSTEMİYORUM YEMEK FALAN! NEREDEYİM BEN? NE İŞİM VAR BURADA? SEN KİMSİN?!"

Tepkim onu şaşırmamıştı. Hızla yere eğilip dağılan yemekleri toplamaya başladı. Yere düşen ekmeği üç kere öpüp başının üstüne koydu. "Dedim ya..."diye mırıldandı sakince. "Zehra ben."

Deli olacağım!

"Neredeyim ben?!"

Dağılan yemekleri hızla, kabataslak tepsinin üstüne topladı. "Nerede olduğunu sorgulama." dedi kısık bir sesle. Elinde tepsî ile ayağa kalktı tekrar. "Ne derlerse yap."

Ne?

Boş bir bakış attım. Beynim uyuşmuş durumda. Her yerim ağrıyordu. Rüyada mıydım ben? Kabus? Kepçük...Kepçük nerede?

"Ne zamandır buradayım?"diye zihnimden geçen soruların biri daha istemsizce döküldü dudaklarımdan.

"İki gün olmuştur."dedi. Bu cevabından sonra duraksadı. "Aslında tam da iki gün değil. Bir buçuk gün falandır herhal."

Daha çok ne?!

Şok ve şaşkınlıkla öylece baktım yüzüne. O ise durum çok normalmiş gibi güldü. "Ayağa kalkabildiğine göre sorun yok. Çok korktum uyanmayacaksın diye. İyisin, değil?"

Samimi mi değil mi, iyi mi kötü mü ayıramıyordum. Masum bir yüzü vardı aslında ama şu an bulunduğum durum güven kelimesi için pek uygun değildi.

"Aybüke..."diye mırıldandım korkuyla. En son kanlar içinde gördüğüm görüntü belirdi yine aklımda . Hayal mi gerçek mi seçemedim. "Aybüke nerede?"

"O kim ki?"dedi saf saf. "Ben bilmem."

Korkum,paniğim büyüyordu. Bu sefer tüm gücümü toplayıp kıza doğru kocaman bir adım attım. Bacaklarım, ayak bileklerim şiş gibiydi. Sanki kocaman bir su kütlesi vardı üzerlerinde. Hareket etmekte zorlanıyordum ama korkum acımdan daha büyüktü.

"BOMBA PATLATTINIZ!"diye kükredim. "SİZ BOMBA PATLATTINIZ."

"Vallah ben patlatmamışam."dedi hemen. "Korkma benden. Zehrayım ben. Sadece Zehra. Ben yapmadım."

Demek gerçekten de bomba patladı. Hayal görmüyordum.

Ne yapacağımı,ne diyeceğimi bilemez bir şekilde bir kaç saniye bakakaldım yüzüne. Aybüke, Ahmet ağa, Gurbet, Ferhat, Naze hanım,hatta Devran Ağa...Ve diğerleri...Ne olmuştu herkese...

Peki Murathan...

En son gitmişti alandan ama patlama ve gidişinin arası çok yoktu diye anımsıyorum. Orada mıydı? İyi miydi? Peki benim burada ne işim vardı?

Delireceğim.

Sinirle dişledim dudaklarımı. Ellerimi saçlarıma geçirip bir kaç saniye kafamı toparlamaya çalıştım. Sonra ise aklıma ilk gelen şeyi yaptım. Büyük bir mallıktı ama başka seçenek göremiyordum. Hızla kapıya koşmaya

çalıştım. Ama daha çok yürüdüm. Zira uzun süre hareketsiz durduklarından olsa gerek bacaklarım cidden uyuşmuş durumdaydı. Midem ise açlıktan büzüşmüştü. Hiç bir yerimde güç yoktu. O yüzden kız beni daha yana iki adım atmışken yakaladı.

"Sakın!"dedi koluma sıkı sıkı yapışmışken. "Sakın böyle bir şeye yeltenme. Ölürsün.

Acımazlar."

Ağlamak istiyordum. Ciddi manada. Ama ağlayamadım. "Siz kimsiniz?"dedim çaresizce. Kolumdaki elini geri ittim. "Ne işim var benim burada?!"

Murathan...Korkuyorum...Neredesin?Aybüke...İyi misin?

Dışarıdan ayak sesleri yükselince kız yine koluma yapıştı. "Sakın soru sorma. Bağırma. Karşı gelme. Ne derlerse yap olur mu doktor abla?Lütfen. Yaşamak istiyorsan ne derlerse yap."

Kolumu geri çekmeme fırsat vermeden beni sedire geri iteledi. "Bırak.Bır..."diye kolumu elinden kurtarmak için çırpınıyordum ki kapı şiddetle açılınca durdum. Bakışlarımı sese çevirdim. Bir kadın vardı kapıda. Sarı saçları,keskin yüz hatları olan bir kadın. Bakınca gözüme çarpan ilk detay çıkık elmacık kemikleriydi. Aşırı sert bir havası vardı. Soluk, haki yeşili bir mont ve siyah pantolon giymişti.

"Vay, vay,vay..."dedi kapıdan girer girmez. Dudaklarında alaycı bir gülüş vardı. "Prensesimiz en sonunda uyandı demek. Günaydın!"

Cevap vermedim. Korkuyordum. Sinirleniyordum. Ağlamak istiyordum. Bunlar kimdi? Ben neredeydim? Ne yapacaklardı bana? Burada ne işim vardı?

İfademi sert tutmaya çalışarak baktım kadına. Hala koluma yapışan kız hafifçe kolumu sıkınca bakışlarımı göz ucuyla ona çevirdim. Az önce söylediği cümleyi tekrar eden bir bakış vardı gözlerinde.

Sakın karşı gelme.Yaşamak istiyorsan ne derlerse yap.

Tekrar kadına döndüm."Sen kimsin?Neredeyim ben?"

"Zehra."dedi yanımdaki kıza dönüp. "Daha anlatmadın mı bizi doktor hanıma?"

Tedirgin bakışlarım Zehra denen kız ve kadın arasında gidip geldi. Kapıya baktım. Kaçamazdım. İzbandut gibi iki adam dikiliyordu. Kara, kuru bir şeylerdi. Ama ellerindeki tüfek kaçarsam başıma gelecekler konusunda bana net bir mesaj veriyordu.

"Yeni uyandı."dedi Zehra çekingen bir sesle. "Az kendine gelseydi."

"Oldu."dedi kadın hemen."Bir de kahvaltı servisi yapalım istersen prensese!" Sesinde bariz bir alay vardı.

"Ne istiyorsunuz benden?"dedim ama artık ciddi bir korku vardı her zerremde. Cesur görünmeye çalışmak hayli zordu.

Kadının dudaklarında uyuz bir tebessüm belirdi. "Güzel soru. Açıklayalım hemen." Çıkışa doğru ilerledi. "Getirin şunu."dedi tam kapıdan çıkarken ellerinde silahla bekleyen adamlara.

Adamlar bana doğru ilerleyince korkuyla geriledim. Saç sakal birbirine karışmıştı ikisinde de. Bakışları ise pek dost canlısı değildi. "Yaklaşmayın bana!"diye bağırdım gerilerken. Sağa sola bakıp kafalarına savuracak bir şey aradım lakin yoktu. O yüzden bana doğru ilerleyip kolumu kavrayan izbandutlardan birinin elini şiddetle geri ittim. Ama diğeri daha güçlüydü. Tek hamlede kolumu sıkıca kavrayıp öne iteledi. Zaten her yanımda acıyordu. Canım daha çok yanınca yüzümü buruşturdum.

"Güçlük çıkarma."dedi Zehra yine kısık bir sesle. "Ne derlerse yap."

"NE YAPACAĞIM LAN!"diye en sonunda patladım.Beni tutmayan çalışan kolları yine bütün gücümle geri itmeye çalıştım. "BIRAKI! TANIMIYORUM BEN SİZİ! BIR-"

Kelimelerim yanağıma inen sert bir darbeyle yarım kaldı. Gelen darbenin şiddetinden başım sağa eğildi. Saçlarım önüme savruldu. Yanağımda ise keskin bir sızı vardı. Ben olayı, darbenin nereden geldiğini anlayamadan bir el saçlarımı kavradı bu kez. Hızla geri çekti kafamı. Acıyan saç diplerim yüzünden yüzüm buruştu ama bu kez bağırmadım. Bakışlarım mecburi bir şekilde önüme döndüğünde ise eli hala saçlarımda, tam önümde,öfkeli bakışlarla bana bakan kişi az önce odadan çıkan kadındı.

"Zorluyorsun doktor."dedi sert bir sesle. "Ve ben zor sevmem.Yaşamak istiyorsan...Kes sesini."

Kelimeleri yüzüme tükürür gibi söylemiş, sonra da hala saçlarımdaki elini geri çekmişti. Ama bunu yaparken yine saç köklerime öyle bir asılmıştı ki, bir adım geri savrulmuştum. Yakıcı bakışları hala bendeydi. Korkuyorum. Ağlamak istiyorum. Benim burada ne işim vardı? Bunlar kimdi? Bilmiyordum...

Hıçkırma hıçkırma ağlamak istiyorum.

Ama ağlamadım. Ağlayamadım. Her zamanki gibi en gereksiz anda akıyordu gözyaşlarım. En gerekli anda ise içime akıtıyordu bütün zehrini. Yine öyle olmuştu. Gözümden akamayan yaş içime doldu. Keskin bir öfke olup, bütün duygularımın arasından sıyrıldı. Bakışlarımı gözyaşlarım değil,

çatık kaşlarım gölgeledi. Bir kaç saniye ben kadına, o bana aynı şekilde baktık. İkimiz de meydan okur gibiydik.

Korkmamı bekliyordu. Ürkmemi bekliyordu.

Korkuyordum. Ama başımı eğecek değildim. Ben sert bakışlarımı çekmeyince meydan okumadan ilk çekilen o oldu. Göz devirerek önüne döndü. "Getirin şunu."dedi yanındaki adamlara. Arkasını dönüp tekrar kapıya ilerledi.

Adamlar kolumu tutmaya çalışınca yine geri ittim. "Dokunmayın bana."dedim buz gibi bir sesle. Sonra ise istemsizce çıkışa doğru ilerledim.Mecbur peşinden gidecektik. Şu an başka seçenek yoktu.Susamıştım. Dilimi gerginlikten ve susuzluktan kuruyan dudağımda gezdirdiğimde ağzıma kan tadı geldi. Elimi dudağımın kenarına sürüp kanayıp kanamadığını kontrol ettim. Ve evet, parmaklarımda kan vardı.

Sürtük karı!

Önümde ilerleyen kadına ters bir bakış daha attım ama iki izbandut aniden yine kollarımdan kavradılar. Sövmeme ramak olmasına rağmen kendimi tuttum. Bu sefer direnmedim. Gücüm yoktu. Zehra denen kız ise peşimizden geliyordu. Bakışlarından bu kadından ve adamlardan fazlası ile korktuğu belli oluyordu.

Odanın çıkar çıkmaz uzun, geniş bir koridor çıkmıştı karşıma. Bir köy evindeydik sanırım. Duvarlar beyazdı. Ama eski duruyordu. Hiçbir çerçeve, resim,eşya yoktu. Sadece ortaya kırmızı, etnik desenli bir halı atılmıştı.Kapılar vardı. Kahverengi, ahşap kapılar. Ama bütün kapılar kapalıydı. Koridorun en ucuna gelince durdu kadın. Tekrar bana döndü.

"Bırakın."dedi adamlara. Adamlar anında ellerini kolumdan çektiler. Kadın ise en ters bakışını atıp odanın kapısını açtı. İçeri girip bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Gel şuraya." dedi ters ters.

Ana avrat dümdüz gidecektim ama işte kadının belindeki silah gözümü alıyordu. Bir takım göt korkuları...

İfademini sakın tutmaya çalışarak ilerledim. Kapıdan içeri girdiğim an ise arkamdaki kapıyı şiddetle kapattı. Burası da beyaz bir odaydı. Ama şaşırtıcı olan detay, odanın ortasındaki yatakta bir adamın yatmasıydı. Aslında hayır, şaşırtıcı olan bu değildi. Şaşırtıcı olan detay, odanın ortasında yatan adamın etrafında dizili olan sağlık ekipmanları,ilaçlar ve monitörlerdi.

Burası minik bir sağlık ocağı gibiydi.

Korkum büyük bir şaşkınlık halini aldı. Ne düşüneceğimi bilemez bir haldeydim. Bakışlarım tedirgince etrafı tararken kadın yanımdan geçip

odanın ortasında yatan adama ilerledi. Ben de istemsizce ona çevirdim bakışlarımı. Esmer bir adamdı. Ama yüzü solgun duruyordu. Keskin yüz hatları kadını andırıyordu. Siyah saçları düzdü. Ve fazlası ile zayıftı. Öyleki yanakları yüzünde yoktu sanki. İskelet misali içine çökmüştü.

Kadın adamın başına gidince durdu. Bakışlarındaki sertlik yavaşça yumuşadı adama bakarken. Elini kaldırıp adamın alnına düşen saçlarını yavaşça geri itti. "Burada olmanın sebebi işte bu doktor." dedi sakince.

WTF?

Kamera nerede? Bütün bunlar bir şaka deyin.Kolum kopana kadar el sallamak istiyorum kameralara.

En boş bakışımı attım. "Ne?"

Bakışlarımı bana çevirdi. "Niye burdayım demedin mi? Al işte cevap. Onun için buradasın."

Saniye geçmiyor ki biraz daha şok olmayayım. Bir kaç saniye öylece baktım. Ama manyak kadın çok ciddi duruyordu. Yine tersine gitmek iyi bir taktik değildi. Buradan böyle çıkamazdım. Başka bir yol düşünmeliydim. Ayrıca lanet olsun içimdeki doktora! Nesi vardı bu adamın? Öne doğru minik bir adım attım. Bakışlarım adamın yanındaki monitöre kaydı. Değerleri hiç iyi değildi. Hatta değer falan yoktu bence.

"Nesi var?"diye kelimeler benden bağımsızca döküldü kırılınca dilimden.

"Vuruldu."dedi. "3 kurşun yarası var."

"Ne zamandır bu halde?"

"Bir aydan fazla."

"Kurşunlar çıkarıldı mı?" Sakince adama doğru ilerledim. Elimi alnına attım. Feci halde ateşi vardı. Ayrıca terliyor gibiydi. Bunlar hiç iyi şeyler değildi. Bakışlarımı tekrar monitöre çevirdim. Kalp ritmi hızlı, tansiyon düşük. Ateş 38, nabız yavaş. Bakın şu işe ki bunlar da hiç hiç iyi şeyler değildi. Yaraları enfeksiyon kapmış olmalıydı.

Kadın ise dikkatle beni izliyordu. "Evet."dedi ama sesinde ilk defa soğukluk yoktu. Ciddiyetle cevaplıyordu sorularımı. "Çıkarıldı."

"Bilinci hiç açıldı mı?Hep böyle miydi?"

"İyi idi. 2 gün önce birden kötüleşti."

Üzerindeki örtüyü kaldırdım. İki omuzu sargılıydı.

"Sol bacağında da var."dedi kadın.

Battaniyeyi biraz daha geri ittim. Evet, orada sargılıydı. Elim omuzundaki bandaja gitti. Üzerine eğilince omuzundan önüme dökülen

saçlarımı sakın kalmaya çalışarak, kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Dikkatle açtım bandajı ama açtığım an burnuma hafifçe gelen kötü koku ve yaradan akan sarı sıvı ile yüzümü buruşturdum.

Yanılmamıştım. Yara feci halde enfeksiyon kapmıştı. Diğer yaraları da böyle miydi acaba?

"Siz mi çıkardınız kurşunları?"

"Hayır. Doktor çıkardı."

"Benden ne yapmamı istiyorsun o zaman? Gelsin o tedavi etsin yine."

"O iyi değildi. Sen işinde iyimişsin."dedi çenesini yukarı dikip."Herkes seni konuşuyor."

Murathan ve ihtimaller aşkını hep önemsiz görmüştüm ama şu an bir tokat misali çarpmıştı yüzüme. Bu kadar dikkat çekme diye sayısız defa söylenmeleri anlık kulaklarımda çınladı.

Kepçük...Özür dilerim...Ben iflah olmaz bir maldırellayım.

Bundan sonra sözünü dinlemezsem zincirlere vur beni, sesimi çıkarırsam benden adisi olmasın be hurma gözlüm...

Tabi bir bundan sonram varsa...

Ve şu an hiç popileritemi düşünecek durumda değildim. Bu yüzden, "Yani?"diyebilirdim sadece kadına.

"İyileştireceksin onu."dedi dünyanın en normal şeyini ister gibi.

Dikleştim.Durdum. Bir kaç saniye göz kırptırdım. Stresten, gerginlikten, hatta açlık ve susuzluktan ekstra kuruyan dudaklarımı sakince ıslattım. Başımı aşağı yukarı salladım. Eğer bir kabusta isem uyanmak için şu an harika bir andı. Geri dönmek istiyordum. Duyun beni!

Duyan olmadı tabi.

Kadın ciddiyetle bakmaya devam etti.

Şu an benden bir terörist tedavi etmem mi isteniyordu yani? Hayatımı, daha milyonlarca hayatı yıkan, çocukları yetim, öksüz, kadınları eşsiz, ana babaları evlatsız bırakan bir teröristin yarasını sarmam mı bekleniyordu yani?

Babamı benden alan mahlukları hayatta tutmak için mi doktor olmuştum ben?!

Hayat...Çok değişik bir mizah anlayışın var be arkadaşım.

"Peki." dedim sakince. "Ben hemen iyileştireyim mad..."diye işi alaya vurmayı denedim ama ciddi manada delirmek üzereydim. O yüzden alaysı halimi içimde şiddetle parlayan sinir şiddetle böldü.

"SEN MANYAK MISIN? NE YAPMAMI BEKLİYORSUN KOMADAKİ ADAMA?!"

"Manyağım."dedi bana doğru sinirli iki adım atarken. "Zır manyağım hem de." Koluma kavradı. Ama öyle bir sıkıyordu ki, canım ciddi manada acıyordu. İleri doğru iteledi. "Komada falan değil. İyice bak!"

Adamın üzerine doğru savurdu bedenimi. O kadar güçsüzdüm ki şu an, hiç bir şekilde direnecek bir halde değildim. Bu güçsüzlüğüm yüzünden şu an kendime de fazlası ile öfkeliydim. Düşmemek adına tutunduğum yatak başlığından yavaşça çektim ellerimi.

"Ben sadece acilde çalışan pratisyen bir hekimim."dedim tane tane. "Bu adama yapabileceğim hiçbir şey yo..." diyordum ki burnumun ucuna dayanan silahla kelimelerim yine ağzımın içinde sinip kaldı.

Şaka değil. Cidden çıldıracağım.

İrkilerek gerilemek istedim ama arkamdaki yatak buna engel oldu. Kadın ise ileri bir adım atıp silahı alnıma dayadı. Tenime değen soğuk metalle her zerremen irkildiğini hissettim. Zorla yutkundum.

"Ne olduğun umrumda değil."dedi en az alnımdaki silahın metali kadar soğuk bir sesle. "O benim abim. Ve böyle olmasının sebebi kim biliyor musun?" Sorusunu anında kendi cevapladı. "Senin sevgilin."

Şaşkınlık. Evet. Hissettiğim şey dümdüz bir şaşkınlıktı. Murathan mı vurmuştu bu adamı? Gerçi ne sanıyordum. Adam askerdi. Dağa Heidi gibi çiçek toplamaya gelmiyordu herhalde. Ama yine de en çocuk yanını görüp, hep o halde bidiğim Kepçük'ü bu konumda hayal etmemiştim hiç.

Ve sefer gözlerimin dolmasına engel olamayacaktım sanırım. Yoğun bir korku üzerime cullanınca gözlerim istemsizce doldu.

"Peki bu benim problemim mi?"dedim korkudan dolan gözlerime rağmen güçlü çıkarmaya çalıştığım bir sesle.

"Evet."dedi zerre beklemeden. "Artık senin problemin. Çünkü abim ölürse...Sen de ölürsün doktor."

İliklerime kadar ürperdim.

"Benden bir can giderse komutandan da gider."dedi dişlerinin arasından, büyük bir nefretle. "Cana can...Kana kan..." Silahı alnıma daha çok dayayıp kafamı hafifçe geri itti. Soğuk metal bütün bedenimi titremeye yetti yine.

"Anladın mı?"dedi ters ters.

İnan hiç anlamak istemezdim ama lanet olsun ki anlamıştım. Ve ömrümde her gün alnıma silah dayanmıyordu. Korkumun boyutu büyüyordu. Ama karşısında zırlayacak da değildim.

"Hiç durma, şimdi öldür o zaman."dedim bakışlarımı sert tutmaya çalışarak.

Ne? Bunu dediğine inanamıyorum Gökçen...

"Bir teröristin yaralarını sarayım diye doktor olmadım ben. Az bile yapmış Murathan!"diye devam ettim.

Daha çok bunu dediğine inanamıyorum Gökçen. Bomba beyin damarlarımı falan tıkadı sanırım.

Anlık bir öfke kıvılcımı parladı gözlerinde. "Seni gebertirim."dedi dişlerini sıkarak. "Cidden yaparım bunu."

"Gebertseydin."diye diklenmeye devam ettim, alnıma bir silah dayalı değilmiş gibi. "Ne diye alıp buraya geldin?"

Gözlerindeki sinir büyüdü. Şu an kafama sıkabilirdi. Beynimi tek bir kurşunla dağıtabilirdi. Tek kurşunla İbrahim Tatlıses misali yamulabilirdim. Ya da direkt ölürdüm. Kendi kanımda boğularak... İhtimaller beynime yoğun bir korku salıyor, bu korku ise beni anlamsızca daha gözü kara yapıyordu. Zira kadın silahın arkasındaki kısmı, ateşlemek üzere geri çekerken bile bende yaprak oynamamasının başka bir açıklaması olamazdı.

Öldüremez.dedi sol melek. Sana ihtiyacı var.Yoksa buraya sağ getirmezdi.

Kadını tanıyor musun da konuşuyorsun, dedi sağ melek gergince. *Belki sıkacak.*

Sıkamaz, dedi sol inatla.

*Sıkabilir,*dedi sağ.

Sıkamaz.

Sıkabilir.

Tereddütlü zihnimi Murathan'ın her zaman taktığı ifadesizlik zırhı ile gizlemeye çalıştım. Kepçük'den değildi Murathan'dan öğrendim bir şeydi bu ifade. Onun kadar başarılı oldum mu bilinmez ama kadın hala tetiği çekmediğine göre sol taraf haklıydı.

Bana ihtiyacı vardı.

Derken kapı şiddetle açılınca gergin bakışmanız bölündü. Lakin bakışlarımı kapıya çeviremeyecektim zira hala alnıma dayalı bir silah vardı.

"Sara."dedi kalın bir erkek sesi.

Kadının öfkeli bakışları hala bendeydi ama gelen sesle gözle görülür bir şekilde burnundan soludu.

"İndir o silahı."dedi adam sakince. Sesinde dünyanın en normal manzarasına şahit olmuş gibi bir rahatlık ve aksan vardı. Boğuk, boğazdan

ve kesik söylüyordu cümleleri. "Doktor hanımı korkutmayalım."

Kadının ters bakışları benden yavaşça kaydı. Adamın bu emriyle silahı en sonunda alnımdan geri çekti. Derin bir nefes vermek isterdim ama bokun birinde çıkıp diğerine battığımdan veremedim. Kadın önümden sinirli hareketlerle geri çekildiğinde ise sesin sahibi ile yüz yüze geldim.

Esmer bir adam vardı karşımda. Siyah, saçlarına yer yer aklar düşmüştü. Yüzünün sol tarafında, gözünün altından başlayıp, çenesine kadar inen derin yara izi ilk dikkatimi çeken şeydi. Kemerli bir burun, oval yüz, uzun sakal ve bıyıklar. Siyah giymişti. Siyah bir boğazlı kazak, siyah bir pantolon. Boyu ise çok uzun değildi. Belki benden bir tık uzundu.

At hırsız ne deseler net göstereceğim bir tipti.

Sırıttı. Bana bakarken öyle bir sırıttı ki bütün tüylerimin ayaklandığını hissettim. Midem daha çok bulandı. "Karakurt'un sevdiği hanımı korkutmak istemem."dedi aynı ürkütücü ifadesi ile.

Bunların hepsi Murathan'ı tanıyor muydu yani?

Zorla yutkundum. O ise bana doğru bir adım attı. Gerilemek istedim ama arkamdaki yatak yine engel oldu. O ise korktuğumu görünce durdu. "Çok pardon."dedi kibarca. "Korkuttuk biz seni değil mi?" Kadına döndü. "Hiç kibar değilsin tatlım."

Kadın göz devirdi.

Adam yine sırıttı. "Bu Sara."dedi kadını işaret edip. "Pek dost canlısı değildir.Kişisel algılama. Ben de Sam." Elini uzattı. "Ebul Sam."

Bir uzattığı ele baktım, birde yüzüne. Tabiki bana uzatılan bu eli kavrayacak falan değildim. O da bunu anlamış olmalı ki ifadesini bozmadan elini geri çekti. "Send e pek dost canlısı değilsin sanki. Ha Doktor? Ama anlıyorum. Ortamı garipsedin sen bir tabi.Bu arada yemek yedin mi? Mükellef bir sofrta kurdurdum senin şerefine." Eli ile kapıyı işaret etti. "Buyur."

Cevap vermeden tip tip bakmayı sürdürdüm. Ne anlatıyor lan bu? Ben cidden nere düştüm?

"Önce Haldun'a bakacak."dedi Sara dediği kadın öne atlayıp.

"Hayır."dedi Ebul Sam. "Önce bizi buradan çıkaracak."

Ne diyor bunlar?

"Böyle konuşmamıştık Sam."dedi Sara. Sesindeki sinir belli oluyordu.

"Doğru."dedi Ebul Sam bu siniri zerre umursamadan. "Ben de böyle konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Aslına bakarsan ben bu konuda konuştuğumuzu bile hiç hatırlamıyorum."

Ortam iyiyden iyiye gerginleşiyordu. İkisi de birbirine ters bakışlar attı. Sanırım pek iyi anlaşılan bir ikili değildiler. Bakışlar yine bana döndü. Az önceki ters halinin aksine tekrar bana kibarca gülümsedi. "Buyur doktor." dedi tekrar kapıyı işaret edip.

Zerre hareket etmek istemesem de şu an başka seçeneğim olmadığından öne doğru bir adım attım.

"Haldun..?" dedi Sara tekrar.

Sam ters bir bakış attı. "Beklesin bir saat. Geberdiği yok zaten." Bakışları yine bana döndü. "Önce biz bir Karakurt'la hasret giderelim. Doktor hanımı merak etmiştir. Sevgilisinin emin ellerde olduğunu gösterelim kendisine."

Adımım olduğu yere çakıldı. Ben tam olarak neden buradaydım? Bu insanlar Murathan'dan ve benden ne istiyordu hala uyuşukluğu açılmamış beynim olayı idrak edebilmiş değildi ama korkum netti.

Avuç içlerimden bile soğuk terler boşandığını hissettim. Gergince bacaklarımın yanlarına sürttüm ellerimi. Bakışlarım kapıya kaydı. Az önce, adının Zehra olduğunu öğrendiğim kız yine sakın bir şey yapma dercesine başını aşağı yukarı salladı.

Haklı. Asilik yapma Gökçen. Mantıklı ol. Sakin yaklaş. Sakin... Buradan başka türlü çıkamazsın. Düşün, mantıklı düşün. Tek bir fırsatın olur. O anı doğru zamanda seç. Şimdi değil. Şu an değil.

Sam bana hadi dercesine bir bakış atınca, Sara'nın öldürücü bakışları eşliğinde ilerledim. Sessizce çıktık odadan. Zehra denen kızın duvarın kenarında, elleri önünde bağlı, başı yerde dikildiğini gördüm. Kötü birine benzemiyordu. Burada işi neydi?

"Buyrun." dedi Sam kibarca.

Salak bir kibarlık vardı üslubunda. Ne kadar rahatsız edici olduğunu ifade edecek kelimem yoktu. O önden ilerledi. Ben peşinden. Arkamızdan da iki izbandut geliyordu hala. Oda kapılarının arkasında ne var bilmiyordum ama hafiften konuşma sesleri geliyordu kulağıma. Çıktığımız odanın sağ tarafında kalan, ikinci odanın kapısını açtı Sam. İçeri girdi. Benim de girmem için yine kibarca yana çekildi.

Kaçmak istedim. Şu an gerisin geri dönüp kaçmak istedim ama arkamda dikilen silahlı adamlar bu fikrim konusunda net bir cevaptı. El mecbur ürkek adımlarla girdim odadan içeri. Ben girer girmez Ebul Sam hemen kapattı kapıyı. Geniş bir odaydı. Odanın ortasında bir yer sofrası kuruluydu. Çeşit çeşit yemek dizilmişti. Büyük bir sedir vardı. Kırmızı ve sarı örtülü. Bir de minik bir masa ve üzerinde dağınık bir şekilde duran kağıtlar.

"Sofraya geçelim hemen." dedi.

"Neden yapıyorsun bunu?"

Sofraya ilerliyordu ki durdu. Boş boş baktı. "Misafirperver olmaya çalışıyorum."dedi rahatsız edici bir genişlikte."Sofrada sevmediğin bir yemek mi var yoksa?"

Ya sabır...

"Gel, yiyelim, hayde."dedi yine gülerek. "İstedğin yemeği sonra yaptırırım. Söz.Sen yeter ki iste doktor."

"İstemiyorum."

"Acıkmadın mı?"

Ters bir bakış attım.

Güldü."Sen de pek bir sinirlisin be doktor. Sevgilin de böyleydi ha. Gereksiz bir sinir, yersiz bir ağız bozukluğu vardı."

"Murathan'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Karakurt?" dedi soru sorar gibi. Yine güldü. "Kadim dostumdur. Uzun bir mazimiz var kendisiyle. Pek severiz birbirimizi."

Pek inandırıcı değildi. Ters bakışımı sürdürdüm. "Teröristsin sen!"

"Ben daha çok mücahit demeyi tercih ediyorum." dedi geniş geniş.

"Bomba patlattın!"

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Ama istediğim verimi alamadım. Bu konuda çok üzgünüm bak. Sadece 6 kişi gebermiş."

6 kişi mi öldü..?

Öfke, korku, üzüntü, endişe,telaş...Hepsi zihnimde birbirine karıştı. Zihnimde hiç gitmeyen, babamı benden alan sesler yine sağdan soldan sızdı kulaklarıma.

Bomba atmışlar.

Paramparça olmuş adamlar.

Vah vah.

Sinirle sıktım dişlerimi. "Canisin sen..."diye zorla mırıldandım dişlerimin arasından.

"Teröristten daha iyi bu bak."dedi memnun bir ifadeyle.Arkasını dönüp sofraya ilerledi. "Hayde. Gel doktor."

Olduğum yerden bir adım dahi atmadım öne. En sert bakışımla bakmaya devam ettim yüzüne. Benim babamın katilleriydi bunlar. İçimde beni bile yakan bir öfke vardı şu an. Murathan yıllarca bunların yüzüne bakarak nasıl yaşamıştı?

"Bak hasta olursun ha."dedi yalandan bir kibarlıkla. "Sonra kadim dostum Karakurt'la sevgilime iyi bakamamışsın diye papaz etme beni."

Ters bakışımı sürdürdüm. Açlıktan gebereceksem geberiridim. Yine de o yemeği yemeyecektim.

Derin bir nefes verdi. "Baya inatsın Doktor..." diye homurdandı. Elini cebine atıp bir telefonun çıkardı. Eski bir telefondur. Baya eski, tuşlu nine telefonlarından. "Eeee mecbur Karakurt'u arayıp seni yemek yemen için ikna etmesini isteyeceğiz." Gülererek bana doğru ilerledi. "Dedim ya, kadim dostumdur. Beni asla kırmaz."

Telefonda bir yerlere tıklarken bana doğru bir adım attı. Geriledim. Ama o durmadı. Daha çok yaklaştı. Sırtım arkamdaki kapıya vurunca gerileyişim durdu. O ise tam önümdeydi.

Dudaklarında pis bir gülüş belirdi."Korkma benden bu kadar doktor." Elini uzatıp saçımdan bir parçaya değdirdi parmaklarını. Öyle pis bir bakışı vardı ki titrememe engel olamıyordum. Ama zorla da olsa saçımdaki elini geri savurdum.

"Dokunma bana!"

Güldü. Bakışları yüzümde ve vücudumun her yerinde iğrenç bir ifade ile gezinince kusmak istedim. Zaten bulanık midem daha da çok bulanıyordu.

"Karakurt ağzının tadını biliyor ha."dedi yüzüme salak bir hayranlıkla bakarken. Sonra ise aynı ifadeyi bozmadan telefonu kulağına götürdü. Şu saniye yüzüne tükürmek istedim ama o kadar susuz, o kadar açtım ki, dilimde damağımda tükürük bile yoktu.

O ise birden neşeyle yükledi."Karakurt. Kadim dostum."

Minik bir umut ışığı yandı içimde. Gerçekten Murathan'la mı konuşuyordu? Sesini duymaya ihtiyacım vardı. Bütün bunların kötü bir rüya olduğunu duymaya ihtiyacım vardı. Kokusuna, gövdesine, sıcaklığına ihtiyacım vardı. Genzime ağır bir yumru oturdu.

"Aşk olsun komutan."dedi yalandan bir üzüntü ile."Beni nasıl tanımazsın. Ben de burada sevgiline değerli dostluğumuzdan bahsediyordum oysa."

Karşı taraf her ne dediyse anında yüzünü ekşitti. Telefonu kulağından hafifçe uzaklaştırıp bakışlarını bana çevirdi."Bu da iyi hoş adamda, ağzı pek bozuk ha." Tekrar telefonu kulağıma götürdü. "Lan oğlum bi sakın ol."dedi geniş geniş."Çok vaktim yok bak. Şey için aradım ben seni. Sevgilin yemek yemiyor. Sen bir ikna et kendisini. Gücsüz düşün istemem. Mazallah ölür falan. Papaz oluruz seninle. Bilirsin ki bu beni üzer."

Cevabı dinledi. Sonra ise yüzünü yine buruşturup telefonu hafifçe kulağından geri çekti. "Bu seninle de hep böyle küfürlü mü konuşuyor dohtor?" diye saçma bir soru yöneltti. "Çok ayıp ha." Tekrar telefonu kulağına yasladı. "Bah höpörlerreee alıyooruum seni. Sevgilin de dinliyor ha. Ağzını az topla be oğlum."

Telefonu kulağından çekti. Bir tuşuna basıp hafifçe bana doğru uzattı. Ama telefonu hoparlöre alır almaz duyduğum Murathan sesi benim için de, genzimde oturan yumru içinde patlama noktası olmuştu.

"SENİN YOLUNU YORDAMINI SİKERİM OROSPU ÇOCUĞU! ŞEREFSİZ! KANSIZ, KÖPEK!"

Sam gülerek baktı bana. "Kadim dostuz demiştim." diyerek eğlencesine devam etti.

Ben ise duyduğum sesle gözlerimi yumdum. Ve kapanan gözlerimden artık oluk gibi gözyaşlarının akmasına izin verdim.

Kepçük... Korkuyorum. Lütfen gel...

Murathan ise var gücüyle bağırmaya devam etti. "NEREDE GÖKÇEN!? SÖYLE! NEREDE!? DALAĞINI SİKTİĞİMİN SOYSUZU! KONUŞ!"

"Lan sövme oğlum." dedi Sam. "Bak kızı ne kadar korkuttuysan sabahtır hepimize diklenen kız senin sesini duyar duymaz ağlıyor ha."

Hıçkırıklarımın şiddeti arttı. Gözyaşlarımı artık tutacak gibi değildim. Tikrek bir nefesi zorla verirken kelimelerimi toplamakta hayli zorluk çeksem de onun adı benden bağımsızca döküldü dudaklarımdan.

"Murathan..."

Kocaman bir sessizlik bütün ihtişamıyla yerleşti aramıza. Telefonun diğer ucunda derin bir nefes verdiğini duydum. Ebul Sam denen herif ise büyük bir zevkle izliyordu bu görüntüyü.

"Gök...Gökçen..." dedi. Ve ben hayatımda ilk defa onun bir kelimeyi söylerken kekeleyişini duydum.

Omuzlarım daha büyük bir ağlama şiddeti ile sarsıldı. "Murathannnnnn..."

"Ağlattın kızı Komitannn." dedi Sam. "Hiç hoş değil."

"Gökçen." dedi kısık sesi. "İyi misin? İyi misin? Bir şey söyle. Lütfen..."

Ağlamam şiddetlendi. İyi falan değildim. Korkuyordum. Titriyordum. Üşüyorum. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Ama hiç birini söyleyemedim. Burnumu çekip, kendimi toparlamaya çalıştım.

"Ben iyiyim." diye zoraki bir yalan söyledim. "Aybüke...Aybüke nasıl?"

"İyi." dedi hemen. "O iyi. Se..Sen?"

Derin bir nefes verdim ağlamalarımın arasından. Bu yalanı yemeyeceğini biliyordum. Gurbet ve diğerlerini de sormak istedim ama gözyaşlarım yüzünden tıkanan nefesim çok yardımcı olmuyordu.

"Korkma."dedi güven veren bir sesle. "Bulacağım seni. Sakın korkma. Tamam mı Pamuk?"

Tamam değildi. Ama bunu müptelası olduğum sesten duymaya ihtiyacım vardı sanırım. Zira anlamsız bir tebessüm oluşmuştı dudaklarımda. Bulurdu. Bilirdim. Pamuk ne zaman saklansa, kimse bulamazsa bile o tek seferde bulurdu. Koltuk altlarına girerdim, dolaplara, kıyafet altlarına. Annem bile bulamazdı. Saatlerce ararlardı. Bazen inat eder çıkmazdım saklandığım yerden, bazen uyuyakaldığım için. Nasıl yapardı hiç bilmezdim ama,nereye saklanırsam saklayanayım her seferinde bir tek Kepçük bulurdu beni.

Nasıl buluyorsun beni ya, diye huysuzlandığımı hatırlıyorum bir keresinde. Onun ise şöyle bir cevap verdiğini.

Ben senin beyninin içini bile ezbere biliyorum Pamuk. Benden saklanamazsın. Bulurum.

"Nasıl bulacakmıssın?" diye araya girdi Ebul Sam. "Hele bi bana da de bahayım komitanın."

Telefondan yine derin bir nefes sesi geldi. "Eğer..."dedi."Saçının teline dahi dokunursan, Allah şahidim olsun, seni gebertirim. Yemin ederim bunu, bu sefer yaparım!"

Güldü Sam. "Şu an bu tehdidi benim yapmam gerekmiyor muydu?"

"Belanı sikeceğim senin,bekle.Bekle. Ecelin olacağım. Bekle! Beni öldür dedim sana. Beni öldürmezsen seni bu dünyadan silerim dedim sana. Seni diri diri gömmezsem bana da Karakurt demesinler! DUYDUN MU LAN!?"

"Oysa benim seni diri diri gömmek için daha büyük kozlarım var Karakurt."dedi umursamazca. Bana doğru bir adım attı. İyice yaklaştı. Yana kaçmaya çalıştığım an kolumdan yakaladı. Kendine çekti. Ekşi ter kokusunu alınca yüzümü ekşiterek gerilemeye çalıştım. Ama gücüm hala pek yoktu. Tek bir hamlede yine dibine çekti bedenimi. Anlamsız bir ifade ile gezindi yüzümde gözleri.

"Bırak!" diye bağırdım yüzüne doğru. "Dokunma bana. Çek elini. Bırak!"

"LANNN!" diye kükredi telefondaki Murathan. "GEBERTİRİM Seni! DOKUNMA SAKIN ONA!"

Yüzü yüzüme yakındı, nefesi tenime vurunca midem yine yoğun bir kusma hissiyle hareketlendi. Telefonu sakince yüzlerimizin hizasında

kaldırdı. "Güzel kadın Karakurt."dedi gözlerime bakarak. "Zevklerimiz uyuşuyor. Hayır yani sen böyle artistlik yapmaya devam edersen..." Boşta kalan eliyle yanağıma nazikçe dokundu. "Yazık olacak doktor hanıma."

"Ne istiyorsun?" dedi Murathan hızla. "NE İSTİYORSUN SÖYLE, YAPACAĞIM BELASINI SIKTIĞIMIN İBNESİ. SAKIN DOKUNMA ONA! SÖYLE!"

Dudaklarında zafer dolu bir gülüş belirdi. "İşte şimdi aynı dilden konuşmaya başladık kadim dostum." Önümden iki koca adımda geri çekildi. Telefonu tekrar sessiz mooda alıp kulağına yasladı. "Şimdi benim kapatmam lazım. Çok dakkam yokta. Hepsini şimiden harcayamam valla. Daha konuşacağımız çok seninle. Bol bol hasret gidereceğiz inşallah. Sen şimdi uslu uslu benden haber bekle. Biz de doktor hanımla güzel bir yemek yiyelim."

Telefon hoparlörde değilken bile Murathan'ın bağırma sesleri mırıltı şeklinde geliyordu kulağıma.

"Aynen canım benim. Ben de seni seviyorum. Hadi. Öptüm. Bay bay."dedi Ebul Sam en son. Sonra hızla telefonu kapattı. Derin bir nefes verdi. "Ne adam be!"dedi. "Vallah o kadar komitan geçmiştir elimden, bu Karakurt kadar hiçbirine içim ısınmadı."

Normal bir asker,terörist muhabbeti yoktu aralarında. Derin bir öfke vardı ikisinde de. Bariz belli oluyordu. Neydi dertleri? Midem bulanıyor,başım dönüyor. Hiçbir şey düşünecek halde değildim. Yer ayağımın altından kayıyor sanki.Üzerimdeki baskı, stres, korku, endişe, telaş, ağırlar... Hepsi birbirine karıştı. Başımdan aşağı boşandı.

Öyle ki, "Gerekli konuşmayı da yaptığımıza göre, şimdi yemeğimize geçebiliriz."diyen Ebul Sam'ın kelimelerini bile zorla seçti kulaklarım. Önümdeki görüntüler suya taş atmışcasına bulandı, dalgalandı. Birbirine karıştı. Ayakta duramayacağımı hissettim.

Sonrası ise yine derin bir karanlık oldu.

23.BÖLÜM

*"Yaşım yirmi altı.
Sana kırk senedir aşığım.
Hayat kadar berrak,
Ölüm kadar karmaşığım.
Yüreğim kirli bir gökyüzü,
Sense dolunay...
Ruhumu esir alan sarmaşığım!*

*...
Nice umut yeşerir gecenin soluğunda.
Biz o banka oturmuşuz
Kalu beladan beri.
Kaç bahar görmüşüz kim bilir
Kaç zemheri...
İlk kez ayın halesine sırnaşığım;
Yaşım yirmi altı.
Sana kırk senedir aşığım...
BLEDA YAMAN

~ ~

Okul çantasını tek kolunda sıkı sıkı sabitledi Murathan. Düzensizlik sevmezdi,ama yoğun sıcaktan bunalınca üniformasının yakasının en üst düğmesini açtı. Terlemişti. Ellerini saçına daldırıp geri itti. Hava güzeldi. Kuşlar ötüyordu. O ise her zamanki gibi huzurla eve dönüyordu. Tabi yanındaki ablaları ile birlikte.

"Öldüm bugün okulda."diye sızlandı Gülhan.

Küçümser bir bakış attı Aslıhan."Aynen,taş taşıyorsun çünkü."

"Ondan mı dedik ya?" diye sızlanmaya devam etti Gülhan. Yüzünü astı. "Sosyalci cetvelle vurdu elime."

Aslıhan cevap için beklemedi. "Ödevini yapmadın çünkü Gülhan malı."

"Yardım etseydin yapardım!" diye birden yükseldi Gülhan. Murathan ve Aslıhan ilerlerken o bir adım geride durup Aslıhan'ın kırmızı çantasının altına sağlam bir tekme savurdu. "Abla değil, düşmansın sen!"

Aldığı bu darbeye iki adım ileri yalpaladı Aslıhan. Ama anında toparlanıp ateş saçan gözlerle arkasına döndü. "Sen bana mı vurdun az önce?!" diye bağırdı en sinirli haliyle.

Cevap olarak dil çıkardı Gülhan. Sonra ise bunun peşine sağlam bir dayanın geldiğine emin olduğundan ılık hızında koşmaya başladı.

"GEBERTECEĞİM SENİ!" diye bağırdı arkasından Aslıhan. Hızla peşinden koştu. "YEDİRECEĞİM BU ÇANTAYI SANA! GEL BURAYA."

İkisi önde koşarken Murathan ablalarının arkasından umutsuz bir bakış attı. "Büyük olan siz misiniz, ben miyim acaba?" diye homurdandı ağzının içinde. Dertli bir nefes verdi.

Tam o an bakkalın önünden geçtiğini fark edince durdu. Elini pantolon cebine atıp parasını çıkardı. Saydı. Her zamanki gibi beş mey buz almaya yetiyordu. İkisi kendine. Üçü Pamuk'a.

Hafifçe güldü kendi kendine. Elindeki parayı sıkıca tuttu avuç içinde. Ama tam bakkala yöneliyordu ki lojmandaki diğer arkadaşları Elif ve Buse'yi görünce durdu. Bakkaldan önce onların çıkması için yol verdi. Aynı sınıfta, ama farklı şubelerdeydiler. Lojmandan ve anneleri için mecburi katıldıkları günlerden tanıyorlardı birbirlerini.

"Merhaba Murathan." dedi Buse neşeyle.

"Merhaba."

"Yine Mey buz almaya geldiysen kalmamış." dedi Elif.

Yüzü düştü Murathan'ın. "Hadi ya." diye sızlandı. "Hiç mi kalmamış?"

"Yok." dedi Elif. "Hiç kalmamış. Yarın anca gelir dedi Kamil amca."

Yüzü iyice düştü ama belli etmedi. Yapacak bir şey yok o zaman dercesine omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. Onun yerine vanilyalı başka bir dondurma ve şıpsevdi sakızlarından alırdı o zaman. Pamuk onları da severdi.

Tam bakkala yöneliyordu ki , "Murathan..." deyip sağa sola sallanan Elif'in sesiyle durdu.

"Efendim?" dedi bakışlarını Elif'e çevirip.

"Bizim öğretmen bizi sizin sınıftan birileri ile küme yapacakmış. Senin derslerin iyi. Beni senin kümene alır mısın?"

Murathan cevap için hiç beklemedi. "Hayır."

Yüzü düştü Elif'in. Bunu beklemiyordu. "Yaaa..." diye huysuzlandı. "Neden ama? Benim de derslerim iyi. Kümemiz birinci olur."

"Benim kümem belli zaten." deyip kestirip attı. Dağınık çalışıyordu Elif. Sürekli de konuşuyordu. Çekemeyecekti.

"Daha küme olacağı bile belli değil, nasıl kümen belli olabilir?" diye ima ile sordu Buse.

Tip bir bakış attı Murathan. "Ben şimdiden belirledim."

Buse kollarını göğsünde bağlayıp bilmiş bir bakış attı. "Allah Allah, hangi kümeymiş senin kümen?"

Göz devirdi. "Sizin olmadığınız bütün kümeler..." diye homurdandı ağzının içinde. Şu an feci halde canı sıkılmıştı. Küme çalışması sevmezdi. Her zaman ödevlerini tek başına yapmaktan yanaydı. Diğerlerinin yaptıklarını da düzeltmekle uğraşıyordu sonra. Bir işi bin oluyordu. Bu yüzden arkadaşları ile de anlaşamıyor, herkesin hatasını düzelttiği için de 'sen çok biliyorsun sanki'diye laf yiyordu.

Evet. Biliyordu. Ne yapabilirdi yani?

Arkasından uyuz diye söylenen Elif ve Buse'yi umursamadan tekrar bakkala yöneldi.

Evet. Uyuzdu. Bunu da biliyordu. Yine de ne yapabilirdi yani?

Bir yandan da elindeki paraları sayıyor, yeni almaya karar verdiği şeyler için yetip yetmeyeceğini hesaplıyordu. Yetiyordu. Gülümsedi. Bakkala girip Gökçen'e bir dondurma, iki şıpsevdi sakızı, kendine ise bir tane ekşi yüz sakızı alıp çıktı. Sakızı hemen açıp ağzına attı. Çiğnerken hafifçe yüzünü ekşitti. Elindeki poşeti sallaya sallaya lojmana yöneldi.

Hava sıcaktı. Gökçen dışarıda olmalıydı. Evde asla durmazdı bu havada. Ablalar önden gittiğine göre onun da geleceğini anlamış olacak ve beş dakikaya önündeki yolda ona doğru koşacaktı. Biliyordu. Hep böyle olurdu.

Ama önündeki yolda şu an kimse görünmüyordu. Adımları yavaşladı. Hızlı gitmemeliydi. Yavaş ilerlerse gelirdi. Ama yine karşıda kimse yoktu. Oyuna daldı herhalde diye düşündü. Adımlarını tekrar hızlandırdı. Hızla eve ilerledi. Ama apartmandan içeri girip, kapılarının önüne gelince, ondan önce gelen ablalarının okul kıyafetlerini bile çıkarmadan tekrar evden geri çıktıklarını gördü. Bakışları sorgular bir hal aldı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Gökçen saklanmış yine."dedi Aslıhan telaşla ayağına terlikleri geçirirken. "Annemler evlerde bulamamışlar. Dışarıya bakacağız." Hızla ayağına terlikleri geçirip merdivenlere koştu. "Çabuk Gülhan."

"Tamam."dedi Gülhan panikle.Terlikleri ayağına geçirip o da ilerledi. "Geldim. Dur, bekle beni de. Lojmanın arkasına gitti kesin bu kez. Oraya bakalım önce."

Ablalar merdivenlerden hızla aşağı inerken Murathan Leyla teyzelerin evine daldı. Sağa sola bakınırken Leyla teyzeyi ve annesini mutfak dolaplarını ararken buldu. "Öldürecek bir gün bu kız beni."diye ağlamaya yakın bir sesle söyleniyordu Leyla teyzesi. "Valla yüreğime indirecek bir gün. Yok hiç bir yerde. Delireceğim şimdi."

"Tamam."dedi Neslişah buzdolabına bile bakarken. "Buralara giriyor genelde. Buluruz şimdi. Sakin ol."

Sakince baktı.Çantasını ve elindeki poşeti yana bıraktı. 4 yaşındaki Gökçen'in yeni eğlencesi buydu. Kendi kendine saklambaç oynamak. Bulduğu her deliğe saklanmak. Sonra ise bulunmayı beklemek, en sonunda ise saklandığı yerde uyuyakalmak.

Bayılıyordu bunu yapmaya. Ve inatla ne kadar adını bağıırırsan bağıır,cevap vermiyordu. Bunu bilen Murathan hızla Pamuk'un odasına ilerledi önce. Odadan içeri girer girmez devasa dağınıklık karşısında yüzünü ekşitti. Ama şu an toplayamazdı. İşi vardı.

Odanın ortasına dikildi. Ve Gökçen'in saklanma oyununa karşılık o da kendi bulduğu oyunu oynamaya başladı.

Dedektif Murathan.

"Ben Pamuk olsam..."dedi dikkatle sağa sola bakarken. "Nereye saklanırdım?"

Odayı hızla taradı gözleri. Buraya saklanmazdı. Daha önce çok saklanmıştı. "Başka yer arardım." diye mırıldandı. Odadan çıkıp salona ilerledi. Burayı da dikkatle taradı gözleri. "Burası da olmaz." dedi."Buraya da çok saklandı." Çıkışa yöneldi. Ama tam kapıdan çıkarken durdu. Kapının yanındaki konsolun üstünde mor bir vazo dururdu hep. Şu an yoktu.

Ben Pamuk olsam,odadan çıkarken hiç bir amacı olmadan bu vazoya vurur, yere düşürürüm diye düşündü

Konsolun altına eğildiğinde gerçekten de yerde duran vazoyu gördü. Zafer kazanmışçasına güldü. Eğildiği yerden doğruldu. Annesi ve Leyla teyzesi hala tencere,tava içi, ablaları ise dışarıları ararken o yatak odasına yöneldi. Odanın kapısını açıp ciddiyetle baktı her yere.

"Ben Pamuk olsam...?" diye mırıldandı sessizce.

Odanın içinde ilerledi. Durdu. Etrafa bakmaya devam etti. Dolapta kilitlendi bakışları. Acaba dercesine başını sağa eğdi. Ama hayır. Daha önce oraya saklanmıştı. Başka bir yere girmiş olmalıydı. Bu odada bir sonuca varamayınca arkasını döndü. Ama ileri adım atmadan gözüne odanın sağ köşesindeki dikiş makinesi ilişti. Üzerine, gelin olup gidecekmiş gibi beyaz bir örtü sermişti Leyla teyze.

Makineye bakarken bir kaç kere göz kırptırdı.

"Ben Pamuk olsam...Ben Pamuk olsam..." diye mırıldanarak ilerledi makineye doğru. Tam önüne gelince durdu. Eğildi. Ve makinanın üzerine atılıp, önünü kapatan beyaz örtüyü hızla yukarı kaldırdı.

Ve işte aradığı buradaydı. Yanılmamıştı.

Gökçen; minicik haliyle, makinenin ayağının üzerine küçük bir kedi gibi büzüşmüş, her zamanki gibi uyukluyordu.

Güldü. Kısa bir an her zaman yaptığı gibi izledi uyuyan Pamuk'u. Sonra ise parmağını uzatıp narince burnunun üstüne dokundu. "Sobe..." dedi belli belirsiz bir sesle. "Buldum..."

Gökçen kıpırdandı. Lakin uyanmadı. Murathan Leyla teyzesi ve annesine haber verdi önce yerini. Leyla kızsı bile sıkıca kucaklayarak aldı kızını makinenin ayağından. Rahatlamış bir ifadeyle yatağına yatırdı. Üzerini örttü.

Murathan ise hızla kendi odasına koşup Pamuk uyanmadan bütün ödevlerini bitirdi.

Uyanınca, onunla daha çok kavga edip, daha çok oynayabilmek için.

Adımlarını koridorda kararlılıkla atarken sağına soluna asla bakmıyordu Murathan.

Bakışları sert, duruşu dik, siniri ise son noktadaydı. Dokunduğu her yeri yakabilir, ağzını açtığı an ateş püskürebilirdi. Bunun farkında olan askerler asla yanına yaklaşmıyor, Murathan önlerinden geçerken gözüne batmamak için canlı heykel numarası yapıyorlardı.

Kurdun dişine kan değmişti.

Artık bir saniye dahi durmayacaktı.

Sabrını da, özel eğimini de, yapılması gerekeni de sikerlerdi.

Hayri Albay sürekli dur, bekle, yapma, mantıklı ol diyordu ama durmayacaktı artık. Yapılması gerekeni yapmak istemiyordu. Yapması

gerekeni yapmak istiyordu.

Ve yapacaktı.

Ebul Sam denen it aramıştı yarım saat önce. İkinci defa. Birinci aradığında Gökçen'in sesini duymuştu en azından. Ama bu aradığından sadece tek bir şey söylemişti.

Ben sınırı geçeyim. Sen sevgilini al komutan.

İyi haber; Hala sınır içindeydiler. Kötü haber; Telefon konumu tespit edilemiyordu.

Ama sınırdan mı geçmek istiyordu? Tamam. Çok güzel geçirecekti o Sam denen iti sınırdan. Hatta öyle bir geçirecekti ki,sınırla bir bütün olacaktı o it.

Sert adımlarla yürürken dişlerini öfkeyle dudağına geçirdi. Ama arkasından birden yükselen bir sesle kararlı adımları yavaşladı. Öfkeli bakışı içine taş atılan bir kuyu gibi dalgalandı.

"Murathan abi..."

Gözlerini yumdu.Lanet olsun ki bu sesi biliyordu. Çok iyi biliyordu. Gözlerini açtığında korktuğu yüz önüne gelmiş, tam karşısında ona bakıyordu.

Gökalp...

Dev cüssesi, Ali amcanın kopyası olan yüzü ve Gökçen gözleriyle öylece bakıyordu yüzüne. Daha da eziliyordu. Daha da kalıyordu omuzlarındaki yükün altında.

"Bir haber var mı?"diye sordu Gökalp. Her gün geliyordu. Her gün aynı şeyi soruyordu.

Ne diyecekti ki? Ablan benim yüzümden kaçırıldı. Ve şimdi de benden ona karşılık teröristleri sınırdan geçirmem isteniyor mu diyecekti?

Diyemezdi. Diyemedi.

Zaten başka bir haber de yoktu. Ne bir yer. Ne bir konum. Ne bir adres. Sam iti 'ben anlaşma için tekrar arayacağım' deyip kapatmıştı telefonu. Ve bugün üçüncü gündü. Gökçensiz geçen yetmiş iki saat,dört bin üç yüz yirmi dakika...

Ölüm gibi geçen yetmiş iki saat, dört bin üç yüz yirmi dakika.

İçinde kopan fırtınalara rağmen en ifadesiz bakışını kuşandı. Yani tek silahını.

"Yok..."diyebildi sadece.

Omuzları düştü Gökalp'in. Leyla teyze sürekli askeriye kapısında onu bekliyordu. Canan hala ümitli ama nemli gözlerini 'sen hala o Kepçük

müsün' dercesine gözünden çekmiyordu. Bilge, Duru, Zeynep abla, hatta uyanan Aybüke bile Gökçen nerede diyordu.

Bilmiyordu. Lanet olsun ki bilmiyordu.

Tek bir şey biliyordu.

Artık delirmek üzereydi.

"Leyla teyze nasıl?" diye sordu düz tutmaya çalıştığı bir sesle.

Başını ne diyeceğini bilemez bir şekilde sağa eğdi Gökalp. "Hastanede. Ablamı korurken yaralanan askerin başında. Senin arkadaşınmış sanırım. Aybüke..."

Başını evet dercesine aşağı yukarı salladı. Uyanmıştı Aybüke. Hayati tehlikesi çok şükür ki geçmişti.

Anlık bir sessizlik belirdi aralarında.

"Bir haber olursa..." dedi en sonunda Gökalp. Ama gerisini getiremedi. Yanağına düşen bir yaşı hızla silerken bu halini saklamak adına bakışlarını sağa çevirdi. "Annemler sana çok güveniyor." dedi nemli gözlerini tekrar Murathan'a çevirirken.

İfadesizliğini bozmadı Murathan. Biliyordu. Bunun sorumluluğu altında ezim ezim de eziliyordu. Karşısındaki delikanlıya bakarken ifadesiz bakışını daha fazla sabit tutamadı. Gökçen'den bir parçaydı o. Ali amcadan bir parça... Bakışları saniyelik titredi. Derin bir nefes verdi. Yorgundu. Kalbi sızlıyordu. Ama herkes adına en çok o güçlü durmalıydı. Biliyordu.

Bu eli tutmak için Pamuk'a söz vermişti. Her zamanki gibi bunu da hatırlıyordu. Güçlü bir hafıza en ağır cezaydı. Her anı, her söz, her neşeli kahkaha zehir gibi batıyordu beynine.

Ağlamamak için direnirken dudakları titreyen Gökalp'e yaklaştı. Tam önüne dikilince bu sefer bakışlarını kaçırmadan baktı her tonunu ezbere bildiği maviliklere. Elini omzuna attı. Dostça sıktı. "Sen beni tanımazsın." dedi. "Ama ben seni tanırım Gökalp...Sana söz veremem. Hiçbir şey için söz veremem. Ama bir kere tuttuğum bir eli, bir daha asla bırakmayacağımı bil. Ve ben Gökçen'in elini, kendimi bildim bileli tutuyorum."

Gözlerindeki nem büyüdü Gökalp'in. Dudakları titrerken bu söylenenlere inanmak istercesine başını hızla aşağı yukarı salladı. "Yakınmışsınız küçükken." dedi. Sonra ise bir cümle daha ekleme ihtiyacı hissetti. "Yani öyle dedi annem. Açıkçası ben ablam Silopi'ye gelene kadar duymamıştım adını, adınızı. Babalarımız... Aynı gün, aynı yerde..."

Gerisini getiremedi.

Burukça gülümsedi Murathan. "Seninle böyle tanışmak istemezdim."diyebildi sadece.

Gökalp'de istemezdi. Asker olmak isterdi o hep. Şu an karşısında, başında bordo beresi ile dikilen bu adama bakarken içinde yabancılik değil, hafifçe beliren bir hayranlık duygusu vardı. Güçlü duruyordu, güçlü, heybetli ve hiç görmediği, sadece resimlerden bildiği babası gibi. O da hafifçe gülümsedi karşısındaki adama.

"Sen şimdi annenin yanına git."dedi Murathan omzunu şefkatle okşarken. "Yalnız bırakma."

Başını aşağı yukarı salladı Gökalp. Heybetli cüssesinin aksine oldukça naif bir çocuk olduğunu görebiliyordu Murathan. Hiç baba görmeden, tutunacak bir anısı olmadan, Ali amca gibi bir babanın sıcak elini hiç hissedemeden büyümüştü o. Üzgündü onun adına. Kendileri de aynı duyguyu yaşamıştı, evet. Ama en azından zihninde bir babası vardı onun.

Gece uyurken gizlice öpen, usulca üstünü örten, evlat diyen, saçını okşayan, düştüğünde hemen kaldıran, omuzlarında taşıyan, öğüt veren bir babası olmuştu bir zamanlar.

Peki ya Gökalp ve daha nice Gökalpler...

Elini omzundan usulca çekti. Gökalp ise geriledi. Ama tam arkasını dönüyordu ki durup tekrar döndü Murathan'a. Tereddütle baktı. Dudaklarını dişledi ama sormadan da edemedi. "Sen..." dedi. "Ablamla... Yani siz... Sadece sıradan bir arkadaş değilsiniz sanırım..."

Gökçen haklıymış diye düşündü. Zeki çocuktukta vesselam.

Değillerdi. Hiçbir zaman öyle olmamışlardı zaten. Ama şimdi kardeşine ne söyleyeceğini de bilemedi. Öylece baktı. Yeterli bir cevaptı zannınca.

"Anladım..."dedi Gökalp bu sessizliği evet olarak kabul ederek. "Ablam sana güvendiye..." dedi bu sefer. Bir kaç saniyelik duraksamanın ardından cümlesini tamamladı. "Ben de güveniyorum..."

Başka hiç bir şey söylemeden arkasını dönüp ilerledi Gökalp. Murathan ise arkasından bakarken gördüğü Ali amca silueti ile derin bir nefes verdi. Nefesi kıymık gibi batmıştı dudaklarına. Çaresizlik çok büyük bir duyguydu. Kapanmıyordu. Durdurulamıyordu. İnsan ne yapacağını bilemedikçe daha büyük bir çaresizliğin içine düşüyordu.

Burada ne yapıyordu cidden?

Böyle oturup haber gelmesini mi bekleyecekti ciddi ciddi?

Sikerlerdi. Her bir şeyi sikerlerdi. Oturup burada daha fazla beklemeyecekti.

Omuzlarını dikleştirdi, kaşlarını daha çok çattı ve kararlı adımlarla koridorda ilerledi. Sert adımları değdiği her yeri yakarken arkasından, "Komutanım!" diye bağıran Timur'u da duyuyor ama umursamıyordu.

Timur şiddetle bağırmaya devam etti."Komutanım, Komutanım, LAN KOMUTANIMMM!"

O ise umursamamaya devam etti.

Ama Timur kolunu kavrayıp var gücüyle kendine çevirince kararlı adımları durup yn değiştirmek zorunda kaldı. Lakin siniri yerli yerindeydi.

"Bırak."deyip kolunu geri çekti anında.

Timur bıraktı. Ama sadece kolunu. Peşini bırakmaya pek niyetli değildi. "Nereye?"

"Cehennemin dibine Timur."dedi. "Gelecek misin sen de?"

Cevap için beklemedi Timur. "Gerekirse evet."

Sinir dolu bir nefes daha verdi Murathan. "ekil şu ayağımın altından. Belanı siktirme sen de bana." Arkasını dönüp tekrar ilerlemeye başladı.

"Nerede olduklarını bile bilmiyoruz daha." dedi Timur iki koca adımda yanına gelerek. "Nereye gideceksin?"

"Gerekirse ev ev, şehir şehir arar bulurum."

"zel Harekat, Jandarma arıyor zaten. Onların bile bulamadığını sen nerede bulacaksın komutanım?"

Farkındaydı. Ama hiçbirini bilmek, hiçbir olasılığı düşünmek istemiyordu. Gerekirse ev ev, köy köy, şehir şehir dolaşır arardı gerçekten. şu an mantıklı hiçbir şey duymak istemiyordu. Mantığı da sikerlerdi. Gökçen istiyordu. Sadece Gökçen. Ebul Sam denen o itle konuştuğundan beri sığamıyordu koskoca askeriye.

Hatta dünyaya, evrene.

"Komutanım."dedi Timur ondan nadir duyulacak bir panikle yanında ilerlerken. "Yapma."

"Siktir git başımdan Timur."

"Askerliğinden olursun."

Farkındaydı. Ama adımları yavaşlamadı. "Sence şu an bu umrumda mı?"

"Murathan!"dedi bu kez Timur komutanı, rütbeyi bir kenara atarak. "Saçmalıyorsun abi. Bir kendine gel. Mantıklı ol."

"MANTIğINI SİKEYİM TİMUR."diye kükredi anında. Adımları durmuştu. "HİÇBİRİNİZİN BİR BOK ANLADIğI YOK. GELMİş BOş BOş AKIL VERİYORSUNUZ. MANTIğINI DA SİKEYİM! AKLINI DA SİKEYİM! YOK! KIZ YOK KAÇ GÜNDÜR!SİZ DUR DİYORSUNUZ!"

NEREDE,NE HALDE BİLMİYORUM, SEN ASKERSİN DİYORSUNUZ! SİKİP ATACAĞIM HER ŞEY, ARTIK BAK YETER! YETER!"

Timur bu kükreyişi umursamamıştı bile. "Tamam."dedi sakince. "Sik abi. Ama önce bir sakın ol. Böyle karambole sik taşak sallaya sallaya nereye gidiyorsun? Adamı cidden sınırdan geçirecek halin yok herhalde?"

Cevap vermedi. Çatık kaşlarının gölgelediği gözlerini devirip önüne döndü. Hızla ilerlemeye devam etti. Bir boktan anladıkları yoktu. Başına gelmeyen bir acıda akıl vermek kolaydı. Bilmediği bir yaranın tedavisini söylemek basitti. Buradaki hiç kimse onu anlamıyordu. Duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Boğuluyordu. Ne zaman olduğunu bilmediği bir şekilde bağımlısı olduğu koku olmadan nefes alamıyordu.

Elinden en sevdiği oyuncacı alınan Kepçük değildi, kalbi yerinden sökülen bir Murathan'dı. Görmüyorlardı.

"Durmayacaksın yani öyle mi?"diyen Timur'un sesi geldi arkadan.

Cevap olarak ilerlemeye devam etti.

Ama birden sırtından sıkıca sarılmayı ve beklenmedik bir şekilde yana sürüklenmeyi beklemiyordu.

"LAN!"diye bağırdı.

Timur ise Murathan olaya ayıkmadan bu işi halletmesi gerektiğinin bilincindeydi. O yüzden Murathan'ın debelenmesine fırsat bırakmadan kollarını sıkıca doladığı bedeni var gücüyle sağa çekip yanlarındaki, kapısı açık olan personel odasına fırlattı.

Evet. Fırlattı.

Sonra ise ışık hızında kapıya yapışıp Murathan'ın toparlanıp, ileri atılmasına izin vermeden kapıyı kapattı. Kilitledi.Derin bir nefes verdi. İtiraf etmeli ki bu sefer biraz zor olmuştu. Göte kurşun da yiyebilirdi. Çok şükür yememişti.

"TİMUR!"diye bağırdı içeriden Murathan var gücüyle. "AÇ LAN KAPIYI!"

"Kusura bakma ama bunu yapmak zorundaydım Karakurt."dedi. "Göz göre göre askerliğini yakmana izin verecek değilim."

Ama kapıya şiddetle inen ve kapının ortasını delip dışarı çıkan yumruğu görünce irkilerek bir adım geriledi. Kesinlikle toparlanmasına izin vermeden içeri tıkmaları büyük bir mucizeydi.

"EBENİ SİKEYİM SENİN TİMUR!"diye kükredi Murathan. Koridordaki bütün asker bakışları onlara dönmüştü. Kapıya bir yumruk

daha inip, sağ köşeyi de hafifçe çatlayınca istemsizce dertli bir nefes verdi.

"Harbi çıkınca ebemi sikecek yalnız..."diye homurdandı. "Devlet malı bu kapı Karakurt."dedi sesli bir şekilde. "Kırman pek hoş olmadı."

Keşke demir kapılı bir yere atsaydı.

"TİMÜUURRRR!"diye kükremeye devam etti Murathan. İçeriden başka eşyaların yumruklanma sesi gelirken Timur iki adım geriledi kapıdan. Sakinleşene kadar burada kalması daha iyiydi. Sinirlenince gözüne hiç bir şeyin görünmediğini bilecek kadar tanıyordu arkadaşını. Koridora bakındı. İki asker gördü. Eliyle gelmeleri için işaret verip Murathan'ın kapısının önüne dikti. Tam önlerine dikilip şöyle dedi;

"Olur da kapıyı kırıp çıkarsa... Nöbet düşer.Kaçın."

Askerler içeriden gelen bağırma sesi ve Karakurt gazabından fazlasıyla haberdar olduklarından hızla başlarını aşağı yukarı sallayarak anında onay verdiler bu emire.

İçerideki Murathan ise önce saldıyeleri sağa sola fırlattı. Sonra ise içinden asla atamadığı öfkesiyle var gücüyle bağırdı. Boynundaki damarlar patlamak istercesine belirginleşti. Alnının ortasında kalın bir damar var gücüyle atıyordu. Ne yaparsa yapsın içindeki ateş sönmeyince ellerini saçına daldırıp duvarın sol köşesine çöktü. Gözlerini kapatıp burnundan soluyan bir nefes verdi. Kollarını kendine doğru çektiği dizlerine dayayıp, başını arkasındaki duvara yasladı.

Nefes alamıyordu.

Ellerini kendini boğmak istercesine boğazına doladı. Sonra ise derin bir nefes verdi. *Sakin ol Murahtan...*diye geçirdi içinden sayısız defa. *Sakin ol...Bulacaksın. Hep buldun. Yine bulacaksın. Bulacaksın...Sakin ol...*

Ama düşüncelerine engel olamıyordu. İyi miydi? Canını yakmışlar mıydı? Üşüyor muydu? Çok ağlamış mıydı? Çok korkmuş muydu?

Hepsi onun yüzündendi.

Omuzları çöktü. Gözlerini kapatıp başını önüne eğdi. Suçluluk duygusu devasaydı. Günlerdir her zerresini sarıyor, şah damarını parçalamak ister gibi atıyordu kanında. Migreni fena durumdaydı. İlaçlarla azaltmaya çalışıyordu. Uyuyamıyordu. Yemek yiyemiyordu. O yokken hiç bir şey yapmak istemiyordu. Tahammülü zor bir ızdırapla kasılıyordu ruhu.

Gözleri kapalıyken zihninden sayısız görüntü geçti. Koltukta,mavi kundaklar içinde gördüğü bebek Pamuk, yeni yeni yürüyen Pamuk, düşen Pamuk, gülen Pamuk, ona sıkıca sarılan Pamuk, sürekli burnunun ucunu öpen Pamuk, o düştü diye ondan çok ağlayan Pamuk, yanında uyuklayan,

oynayan, oyuncak kemiren, kulağını çeken, saç baş kavga ettikleri Pamuk, saçlarını neşeyle savuran, mavi gözlerini kırıştıran çocuk Pamuk...

Sonra ise Gökçen geldi. Neşeyle gülen, bağırarak, sıkıca sarılan, tutkuyla öpen, şefkatle dokunan, yaralarına ağlayan, yanında çocuk olabildiği, masum kalabildiği kadın Gökçen.

O, onu birdenbire sevmemişti. Usul usul sevmişti. Yavaş yavaş işlemişti içine. Sindire sindire her köşesine yerleştirmişti Gökçen adını.

Yeni yeni farkına varıyordu bunun. Unuttu sanırdı. Büyü bitti derdi. Aklına bile gelmezdi çoğu zaman. Küçüklük aşkı. Bitti, gitti sanırdı. Dolabının en altındaki çekmeceye kilitledi sanırdı.

Ama mahallede adı Gökçen olan, herkesin bulaştığı bir kızı kendi dayak yemek pahasına koruduğu, ne zaman mavi kelimesini duysa aklında hep aynı tonun belirlediği, bir ortamda çocukluk anıları anlatılırken hatırladığı her anıda gözünün önüne aynı yüzün geldiği, ne zaman bir bakkalda şıpsevdi sakızı, mey buz veya vanilyalı dondurma görse elinin bilinçsizce onlara gittiği, ölmeye en yakın anda onu gördüğü şu zamanda anlıyordu bazı şeyleri.

Unutuldu sanılan şeyler, aslında zihnin en derinlerine hapsedilen duygularıydı. İçinde kalmışlıklarıydı.

El kadarken de korkardı bu duygudan. Kazık kadar olmuşken de korkuyordu.

Ondan çok büyüktü. Kepçük'ün de boyunu aşıyordu. Murathan'ın da.

Derin bir nefes verdi. Ve sakinleşmek adına her zaman yaptığı şeyi yaptı.

"Dağlar duman olur..." diye mırıldandı. "Çayır çimen olur... Ben yarı görmezsem..." Durdu. Yutkundu. "Halim yaman olur..."

Babasının bu türküyü neden bu kadar çok sevdiğini, neden hep annesine söylediğini, o şehit düşünce ise annesinin neden sürekli mırıldandığını şimdi daha iyi anlıyordu.

"Ben yarı görmezsem... Halim yaman olur..." diye tekrar mırıldandı. Sonra bir daha. Sonra bir daha. Bir daha... Bir daha...

Bir süre sonra sustu. Gözlerini kapatıp öylece bekledi. Cebinden telefonunu çıkardı. Galeriyi girdi. Ve günlerdir yaptığı şeyi yaptı.

Uyuyan, gülen, neşeyle konuşan, tatlı tatlı poz veren Gökçen resimlerine öylece baktı.

Sadece baktı. Uzun uzun.

Ona düşen hep fotoğraflar mı olacaktı yani?

Yaklaşık yarım saat sonra kapı açıldığında ise karşısında yine Timur dikiliyordu.

"Geçti mi sinirin Karakurt?" diye soran Timur'a en ifadesiz bakışını attı.

Yerden usulca doğruldu. Telefonunu cebine attı. Dikleşti. Öne doğru aynı ifadesizliği ile yürüdü ve Timur'un önüne gelir gelmez sağlam bir yumruğu çenesine çaktı.

"Nasıl?" dedi aynı sakinliğiyle. "Geçmiş mi?"

Timur aldığı darbeden bir adım gerilemişti. Sol eliyle çenesini ovuşturdu. Kırılmadığına kanaat getirince ise o da büyük bir sakinlikle döndü Murathan'a. "Öncekine göre biraz geçmiş gibi..."

Göz devirdi Murathan. Öne doğru bir adım atıp yanından geçiyordu ki karşısında dikilen Hayri Albay'ı ve arkasındaki timini görünce adımları durdu. Tim ifadesizdi. Hayri Albay ise son derece ciddi. İkisi de çatık kaşları altından baktılar birbirlerine kısa bir an.

"Sen..." dedi Hayri Albay. Bakışının aksine sesi sakindi. "Kaç yıldır benim emrimdesin Karakurt?"

Sorulan soruya bir anlam veremedi ama yine de cevapladı Murathan. "8 yıldır komutanım."

Güzel dercesine başını aşağı yukarı salladı Hayri Albay. "Peki sen, benim ne zaman geride adam bıraktığımı gördün?"

Bu sefer cevap veremedi Murathan.

Bu sessizlik karşısında ileri bir adım attı Hayri Albay. Keskin bakışlarını daha da yaklaştırdı Murathan'a. "O zaman." dedi. "Neden benim sözümü inatla ezmeye kalkıyorsun?"

"Komutanım..." diyebildi sadece.

"Gökçen bir Türk vatandaşı," diyerek birden yükseldi Albay. "Ama benim için ondan da önce şehidimin bana emaneti." Saniyelik sustu. Kaşları daha da gölgeledi gözlerini. "Ve ben, şehidimin emanetini ite, çakala yem edecek değilim!" İşaret parmağını aralarında kaldırıp sertçe dokundu Murathan'ın omuzuna. "İster senin yakının olsun, ister olmasın. Benim şehidimin bana bıraktığı ele uzanan el sadece senin davan değil, hepimizin davasıdır!"

Cevap veremedi Murathan. Sadece baktı.

"Tıpkı sen gibi." diye devam etti Albay otoriter bir sesle. "Nasıl sen esir düştün diye yeri göğü ayağa kaldırıydsam, yine kaldırıyım. Nasıl Yusuf Karakurt'un bıraktığı emanete gözüm gibi baktıysam, Ali Alptekin'in emanetine de öyle bakarım! Boşuna öldük dedirtmem. Kemiklerini

sızlatmam. Gerekirse ben şehit düşerim...Ama şehidimin bana bıraktığı hiçbir şeye namert eli sürdürmem!"

Söylemezdi ama bilirdi Murathan Hayri Albay'ın onu hep koruduğunu. Ne zaman Hayri Albay'la bir operasyona katılsa görünmez bir kalkanı varmış gibi hiçbir kurşun geçmezdi dibinden. Esir düştüğünde de geri gelen oydu, yürüyemez bir halde olduğunda, yaralandığında, sırtında taşıyan da, askerliğe dair bildiği ne varsa ona öğreten de oydu.

Murathan öylece kalakalmışken Hayri Albay ateş saçan gözlerini ondan çekmeden iki adım geriledi. "Eğer aksini yapacağımı düşündüysen, o da senin kafasızlığın Karakurt."dedi aynı otoriter sesiyle. "Şimdi." Derin bir nefes verdi. "Yanına en güvendiğin adamlarını al. Resmi görevde değilsiniz. Unutmayın, başınıza gelecek hiç bir şeyden şu andan itibaren Türkiye Cumhuriyeti mesul değildir. Siz aslında orada hiç yoktunuz. Olmadınız. Her zamanki gibi...Anlaşıldı mı?"

Anlamamıştı. Boş bir bakış atmakla yetindi. Albay ise başka bir bir şey söylemeden arkasını dönüp postallarından çıkan gıcırımlarla ilerledi boş koridorda.

Murathan birkaç saniye baktı arkasından. Ama oldukça boş gözlerle. Omuzunda Timur'un elini hissedince bakışlarını ağır çekimde ona çevirdi. Hafif ve nadir görülür bir tebessüm vardı Timur'un dudaklarında.

"Bulduk Karakurt."dedi sadece.

Bakışları yumuşadı Murathan'ın. Omuzlarının ve kalbinin üstündeki yükün bir nebze olsun hafiflediğini hissetti.

"Nasıl?"dedi hemen.

"Albayım her yere adam salmış."dedi Zülfikar. "İstihbarat için dağlarda dolaşan bir çoban haber vermiş."

İçine atılan umut büyüdü. "Nerede?"dedi. "Hangi dağ?"

"Göktepe..."dedi Timur. Sonra ise ekledi. "Diyarbakır'da olan..."

İfadesizliğini korudu Murathan. Önüne dönüp derin bir nefes verdi. Duruşunu dikleştirdi. Bakışını sertleştirdi. Geri alınacak yar ve yok edilecek nefesler vardı. İşte günlerdir aradığı şey buydu. Bir haber. Tek bir haber.

Tim'e döndü.

"Eğer gelmek istemeyen olursa..."diyordu ki Hasan hızla sözünü kesti.

"Tövbe deyin komutanım. O nasıl söz öyle?! Anamıza bacımıza sövmüşsünüz gibi."

Hepsi başını aşağı yukarı salladı. Hafifçe tebessüm etti Murathan. Önüne döndü ve ilerlemeye başladı. Tim'i de peşinden. Bastıkları her yer postalları

altında titrerken arkadan yükselen bir sesle durmak zorunda kaldılar.

"Komutanım!" diye bağıırıyordu Süleyman. "Beni de bekleyin! Beni de bekleyin!"

Durdu Murathan. Bakışlarını ona çevirdi. Süleyman ise hızla koşarken tam karşısında durup minik bir asker selamı verdi.

"Ne işin var lan senin burada?" dedi Murathan.

Bakışlarını timde gezdirip tekrar komutanına döndü Süleyman. "Operasyon var dediler komutanım. Yok mu?"

"Süleyman..." dedi Murathan sakince. "Mecbur değilsin. Aybüke'nin yanın-"

"Komutanım, kusura bakmayın ama bu operasyona gitmek yerine burada kalırsam Aybüke serum direğini çok uygunsuz yerlerime sokardı. Hem ondan kesin talimat var." Hafifçe güldü. "Almadan gelmeyin dedi. Yoksa hepimizi gebertirmiş."

Hepsi hafifçe gülümsedi.

"Başkan yine formunda." diye herkesin içinden geçeni özetledi Zülfikar

Belli etmedi belki ama minnetle baktı hepsine Murathan. Kocaman sarılmak istedi. İyi ki siz lan demek istedi ama Karakurt komutan olmak sadece başını aşağı yukarı sallayıp, ifadesizce durmak demekti. O da öyle yaptı.

Ama Süleyman'ın omuzuna iki kere dostça vurarak.

Tekrar önüne döndü. Sert adımlarla yürüdü. Arkasındaki timi de, bir kişi eksik ama onun da intikamını almaya yeminli bir şekilde en az komutanları kadar kararlı adımlarla hedeflerine doğru ilerlediler.

İnsan, ölümün soğuk ürpertisi ile kaç kere yüz yüze gelirdi bu dünyada? Kaç kere onu şakaklarına soğuk bir namlu kadar yakın hissederdi? Kaç kere uçurumun kenarından ha düştü ha düşecek gibi bir çaresizlik içinde kalırdı?

İnsan, bu hayatta kaç kere yaşarken ölürdü?

Bilmiyordum.

Ama şu an hissettiğim duygunun ölümle kapışır bir işkence olduğu netti.

Derin bir nefes verdim. Elimi uzatıp ateş ölçeri aldım Haldun denen herifin kolunun altından. Ateşi en sonunda biraz da olsa düşmüştü. Ama benimki git gide yükseliyordu.

Evet, bir terörist tedavi etmiştim, Hala ediyordum. Daha doğrusu etmek zorunda kalıyordum. Kaldırılıyordum.

Neden mi?

...Tıp fakóltesinden aldığım bu diplomanın bana kazandırdığı hak ve yetkileri kötüye kullanmayacağıma, hayatımı insanlık hizmetlerine adayacağıma, insan hayatına mutlak surette saygı göstereceğime ve bilgilerimi insanlık aleyhinde kullanmayacağıma, mesleğim dolayısıyla öğrendiğim sırları saklayacağıma, hocalarıma ve meslektaşlarıma saygı göstereceğime din, milliyet, cinsiyet, ırk ve parti farklarının görevimle vicdanım arasına girmesine izin vermeyeceğime, mesleğimi dürüstlük ve onurla yapacağıma, namusum ve şerefim üzerine yemin ederim.

Başıma belasın Hipokrat...

Bir gün bu yemini ettiğime iliklerime kadar pişman olacağım deseler asla inanmazdım oysa. Ama sürprizzz! Hayat sevdiklerine minik sürprizler yapmaya bayılıyordu. Beni de baya baya seviyor olmalıydı, sağ olsun. Yoksa şu an bir terörist tedavi ettiğim yetmezmiş gibi, Sara denen kadının da zebani gibi, elinde silahla tepemde dikiliyor olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

Tepemde dikilen nursuz yüze tip bir bakış atıp önüme döndüm. Bakışlarını Haldun denen adama çevirdim. Bir nursuz da buydu. Ha birde Ebul Sam vardı tabi. Saat başı gelip, bana bakarken amaçsızca sırtıp gidiyordu. Etraf nursuz kaynıyordu. Adamla mezar komşusu olsan senin mezar tutuşur dedikleri tiplerdi hepsi.

Zifiriii karanlık Ya Rabbel Alemin!

Kaç saattir veya gündür buradayım bilmiyorum. Tek bildiğim artık zaman algısı yetimi bile fazlasıyla kaybettiğimdi. Bana kalsa bin yıldır buradaydım. Uyuyamıyordum, korkuyordum. Her yanım sızım sızım sızlıyordu. Başım ağrıyordu. Yemek yemeyi bile inatla reddetmişim başta ama sonra istemesem de yemek zorunda kalmışım.

Hayatta kalmalıydım...

Lakin hayatta kalmamın bedeli bu adamı tedavi etmektir. Bu da yaşadığım hayata fazlası ile sövmeme neden oluyordu.

Yaraları tahmin ettiğim gibi enfeksiyon kapmıştı. Hem de fazlasıyla. Tek temennim sepsisin olmamasıydı. Gerçi bunu birkaç test yapmadan tam anlamı ile anlayamazdım. Burada da öyle bir imkan yoktu. Ama sistolik kan basıncı 10 mm hg den düşük değildi. Hızlı ve kesik solunum yoktu. Sadece ağır bir ateş vardı. Bacağındaki yara sanki yorgan diker gibi dikildiğinden o daha fena durumdaydı. Mecbur yaralarını baştan temizleyip, kapatmışım. Her iki koldan serum ve şu an bu manyak mini sağlık ocağında bulunan tek

mantıklı antibiyotik olan Klindamisin'i yüksek dozda vermiřtim. řimdilik iyiydi. Ateři tam dūřmūř deęildi ama daha iyiydi. Vurduęum aęrı kesici ve ateř dūřürücüler iře yarıyor gibiydi.

Normalde kaldığım odadan asla ıkarmıyordular beni ama bu Haldun denen nursuz havale geçirmişti. Beni inatla oda da tutan Ebul Sam köpeği ise, Haldun ateşlenip ağzından köpükler çıkarak titreme nöbetine girince mecbur çıkarmak zorunda kalmıştı. Zira Sara denen kadınla ağır bir kavga ettiklerini gelen seslerden ben bile anlamıştım.

Sonuç olarak müdahale edip tam zamanında ölmesin engel olmuştum.

Harika değil mi?

Bir teröristi hayatta tutuyordum falan.Yaşasın ılgın doktorluk kariyerim. Heyo...

İyileşiirse...Benim ölkeme zarar verecekti. Belki benim askerlerimden birini şehit edecekti. Bir çocuğu daha yetim, bir kadını daha dul bırakacaktı. Sayısız ocağa ateř dūřürecekti. Benim vatanıma el uzatacaktı.

Ben iyileştirdiğim için...

Bu adam bir teröristi. Bebek katiliydi. Vatan hainiydi. Bir katili hayatta tuttuğum için geri kalan ömründe alacağı her canın vebali şimdiden ezim ezim eziliyordu içimi.

Doktor oldum diye babam benimle gurur duyar sanırdım hep oysa. şu an da gurur duyar mıydı? Yoksa uğruna canını verdiği bayrağa el uzatan köpekleri tedavi ediyorum diye yüzüme mi tükürürdü?

Ben hala babama layık bir evlat mıydım?

Bence artık değildim...

Aęlamak istiyordum. Bağıra çağıra, kendimi parçalaya parçalaya ağlamak istiyordum. Bana yapıłana değil. Yaptırılmak zorunda bırakıldığım řeye. Babama ve Yusuf amca'yı bizden alan, hayatımı bir günde değiştiren bu soysuzları řu an hayatta tuttuğum için ise kendimden olabildiğince ar ediyordum.

Gözlerimi kapatıp içinden saatlerdir geçirdiğim yeminin aynı cümlesini tekrar ettim.

...din, milliyet, cinsiyet, ırk ve parti farklarının görevimle vicdanım arasına girmesine izin vermeyeceğime, mesleğimi dürüstlük ve onurla yapacağıma, namusum ve şerefim üzerine yemin ederim.

Bu yemini ettiğim günü tarihten silmek istiyordum. Acilen.Bedelinin bu kadar ağır olacağı bana söylenmemişti. Bana böyle bir şey haber verilmemişti yani. Söylenseydi ben böyle bir yemin etmezdim!

"Durumu ne?" diye tepemde dikilen Sara denen kadın kırkınıcı kere aynı soruyu sorunca gözlerimi açtım.

Birde bu vardı tabi. Gıdım ayrılmıyordu tepemden.İmdat diye çığlık atmama son bir.

Derin bir nefes verip ters bakışlarımı yüzüne diktim. "Ekstremitte bölgesi yaralanması olduğu için kaslar zarar görmüş olabilir. Ama şanslı ki sepsis gelişmemiş. Allah muhafaza daha çok ateş, lökositoz, taşikardi, taşipne, hipotansiyona neden olabilirdi. Debride edilmemiş nekrotik doku veya ciddi travmaya bağlı olarak enfeksiyon olmaksızın benzer enflamatuvar yanıt da görülebilirdi tabi. Çünkü tipik olarak gram negatif ve pozitif bakteriler sepsisten sorumlu olmasına rağmen, virüs,mantar ve parazitlerde sepsise neden olabiliyor. Ama dediğim gibi...Şükre delim ki bunların hiç biri olmadı. Ama bu durumun devamı için günde 3 kere 8 saat aralıklarla damardan Klindamisin vermeye devam etmeliyim."

Hepsini tek kelimedede söylemeye çalıştığım için nefesim olmadık yerlerime kaçmak üzereydi. O yüzden anlık durup derin bir nefes verdim. Sara karısı bana aval aval bakakalmışken son dokunuşu yaptım. "Klindamisin 600 mg lıklardan olacak tabi..."

Deyim yerindeyse apışıp kaldı. Öyle ki Bihter'le Behlül'ü korulukta araya yastık koyarken yakalayan Beşir bile böyle şok ve boş ifade ile bakmamıştır. Birkaç saniye amaçsızca baktıktan sonra en sonunda şöyle bir soru yöneltti.

"Ne?!"

Göz devirerek önüme döndüm. "Madem anlamıyorsun neden saniye başı aynı şeyi soruyorsun?"

Salak kadın ya! Belaydı başıma.

"Bana bak doktor!" diye kükredi anında.

Dediğini yaptım. Bakışlarımı sakince ona çevirdim. "Eee," dedim. "Baktım.Ne?"

Sinirli bir kişiydi. Şu an ise zaten çıkık olan çene kemikleri daha da belirginleşmişti. Dişlerini sıkıyordu sanırım.

Çokta umrumda.

Evet, umurumda.Deli gibi korkuyorum. Ellerimi,ayaklarımı yere vurup, foşur foşur ağlamak istiyorum.

"Senin dilin fazla mı uzadı?" dedi tehdit dolu bir sesle.

"Yooo.Hep böyleydim."

#yiğitliğedevamgökçen

"O zaman kısalt."dedi anında. "Yoksa elimde kalacaksın."

Güldüm. Evet. Ciddi ciddi güldüm. Sinirlerim haraptı. Deli gibi korkuyordum. Üşüyordum. Her yerim sızım sızım sızlıyordu. Murathan'ı istiyordum. Güvenli gövdesine sığınayım, geçti, ben buradayım desin istiyordum ama güçsüz durmayı da kendime yediremiyordum. En azından ölürken babama layık bir evlat olurdum belki o zaman.

"Ne yapacaksın?"dedim hala gülerken. "Öldürecek misin?"

O da güldü. Ama sinirle. "Neden olmasın?"

"Öldür o zaman."dedim anında. Ciddileştim. "Şu an, şu dakika, şu saniye yap bunu."

Alaycı gülüşü büyüdü."Bulunduğun konum için fazla cesursun."

Ama ben artık hiç gülemiyordum. "Sende abisinin hayatı benim ellerimde olan biri için fazla salak."

Tabi cümleyi kurar kurmaz yüzüme şiddetli bir tokat yemem kaçınılmaz olmuştu. Başım gelen darbenin şiddetiyle sağa dönerken ben gözlerimi yumdum. Dişlerimi sıktım.

Yanağındaki acıdan değil. Bana bunun yapılmasına izin verdiğim için kendime olan öfkemden.

Ama bu sefer sessiz falan kalmayacaktım. Hala tepemde dikilirken ben sakince dilimi dudaklarımda gezdirdim. Şartel atmıştı. Gözlerimi açtım. Ve açtığım gibi tepemde dikilen serum tutan çubuğu kavrayıp şiddetle yana savurdum. Aynı hızla ayağa kalktım. Sara bocaladı. İki adım geri gidip şaşkın bir bakış attı bana. Yere düşen camdan serum şişesi ise anında paramparça olup odanın dört bir köşesine dağıldı.

Sinirli hareketlerle Haldun denen adamın koluna ve ellerine takılı serum ve diğer kabloları uzandım. Tam aynı sinirle geri çekiyordum ki Sara'dan şiddetli bir ses yükseldi.

"Dur! Ne yapıyorsun?!"

Ters bakışlarımı ona çevirdim. Cidden benden bunu beklemiyordu sanırım. Az önceki sinirinin aksine gayet şok ve panik bir ifade vardı yüzünde. Abisine bir şey olacak diye aklı çıkıyordu. Ve benim onu vurabileceğim tek yer şu an buydu.

"Bir daha..."dedim tane tane. "Bana elini kaldırırsan...Yemin ederim abinin bütün yaşam destek ünitesini çekip, bu odada ki bütün ilaçları kırmak için tek bir an bile düşünmem. Hatta abine ağır dozda antibiyotik verip öldürmek için bile düşünmem.Sonrasında senin de beni gebertmen inan zerre umrumda değil! Çünkü buradaysam, abine yardım ediyorsam,

senden korktuğum için değil, doktor olduğum için. O yüzden...Abin ölsün istiyorsan, ya da Ebul Sam abinle beraber senide vursun istiyorsan, hiç durma. Şu an öldür beni!"

Paniği büyüdü. Sonra ise siniri kuruldu yüzüne. Burada ne kadar geçirdiğimi bilemediğim zaman diliminde öğrendiğim bir kaç şey vardı. Mesela ben burada sadece Haldun için değil aynı zamanda bu terörist ekibini sınırdan kaçırmak için bir koz olarak bulunuyordum. Murathan sınırdan geçmelerine yardım edecekmiş. Sınırdaki sıkı kontrol olduğu için geçemiyorlarmış ve bunu yapacak olan tek kişi Karakurt komutanmış. Ona bunu yaptıracak tek kişi ise ben.

Sevgilimin tek zaafı olarak kullanıldığım alana bakar mısınız?

Sınırdan terörist kaçırmak.

Murathan tabi ki böyle bir şey yapmazdı. Yapmamalıydı. Yani temennim bunu yapmadan beni buradan çıkaracak bir yol bulmasıydı. Ama hala gelmeyişi içimdeki korkuyu her geçen saat biraz daha katmerliyordu.

Bulurdu değil mi beni?

Asla burada bırakmazdı. Değil mi?

Sormam bile hataydı. O Kepçük'dü. Her nereye girersem gireyim beni saniyesine bulan tek insandı.

Bulurdu. Bulmalıydı. Bulmak zorundaydı.

Diğer öğrendiğim bilgi ise Sara ve Ebul Sam'ın arasının pek iyi olmadığıydı. Onları bir arada tutan tek şey Haldun'du sanırım. Ama Sam'ın Haldun'u da pek umursadığı yoktu. Umarsız bir adamdı. Kimseye güvenmediği belliydi. Ama aptal, hiç değildi. Evin içinde 3 adam vardı. Birinin adı Necip. Ebul Sam her işini ona yaptırıyordu. Kapıda bekleyen ise 2 adam vardı. Yani cam aralığından anca bu kadar görmüştüm. Ve anlayabildiğim kadarıyla تنها bir yerdeydik. Çevreden hiç ses gelmiyordu. Şiddetli rüzgar uğultuları geliyordu sadece kulaklarıma.

Serçe sıktı dişlerini. "Lanet olsun sana!"

Asıl sana olsun! Nursuz!

Cevap vermeden ters bakışımı sürdürdüm. Onun ise adımları geriledi. Kapıyı açtı. "Zehra!" diye bağırdı. "ZEHRA!" Ters bakışları tekrar bana döndü. "Sakın ters bir şey yapma doktor." İşaret parmağını abisine dikti. "O yaşarsa sende yaşarsın. Unutma."

Çık git artık salak karı! Sinirlerimi iyice yıpratıyordu.

"İnsan ol,abin yaşasın o zaman!" diye lafımı yine kırılasi çenemden attım ortaya.

Ana avrat dümdüz söver bir ifadeyle baktı. Sonra ise odaya kucağında kocaman bir tepsiyle Zehra girdi.

"Geldim. Geldim."dedi heyecanla. Kapının girişinde ki Sara'ya döndü. "Buyur?"

"Başında dur şunun."dedi Sara ters ters. "Yanlış bir şey yapmasın."

Aynen, damardan damardan zehirleyeceğim abini. Neredeee o günler? Keşke başıma bela Hipokrat yeminim olmasa da yapsaydım bunu. Deli olacağım ya...

"Eee dışarıya yemek verecektim..."dedi Zehra masum masum. Başıyla kucağındaki tepsinin üstündeki bir tencere ve tabakları işaret etti.

Burada çözebildiğim net bir şey varsa o da Zehra'nın Şöbiyet Bilge'm ile kapışacak masumlukta bir insan olduğuydu. Eğer bu halleri numaraysa da sağlam numara yapıyordu. Sürekli gülüyor, yemek yapıyor, dağıtıyor, inatla bana da yedirmeye çalışıyordu. Hiç konuşmamıştım. Burada bulunan kimse ile konuşmak istemiyordum. Ama onun burada, bu insanların içinde işi neydi, çözebilmiş değildim.

Bunlara benzemiyordu. Hiç bir şeyiyle. Bir kere nursuz değildi. Ama bokta çıkabilirdi. Kimseye güvenemezdin. Hiç kimseye güvenemezdin.

"Verme o zaman."diye Sara yüzüne hiddetle bağırınca irkilerek bir adım geriledi. Sara yanından geçip giderken arkasında ürkmüş bir bakış attı. Bakışları usulca bana döndü. "Bu da hep bağırıyor he..."diye mırıldandı bozuk türkçesiyle.

Normalde gülerdim. Ama hiçbir zerremde yaprak oynamadı. Elimi saçlarıma daldırıp geri ittim. Parmaklarımda yoğun yağ hissedince ekşi bir yüzle baktım elime. İnşallah bitlenmezdim. Bu kaçırılan kızlar güpgüzel duruyorlardı filmlerde hep. Hani lan? Nerede? Bıyıklarım bile çıkmıştı hafiften.Dokununca hissediyordum. Rezillik yani. Murathan beni bulsa bile sakallı bıyıklı halimden tanımayacaktı bu gidişle. İşit militanı gibi çıkacaktım buradan.

"İstersen banyo var."dedi Zehra her zaman ki masum sesiyle. "Hazırlayayım sana."

Sıçar üstüne otururum da burada yıkanmam. Teşekkürler.

Ona da ters bir bakış attım. "Gerek yok."

İçeri gidip kapıyı kapattı. Elindeki tepsiyi yandaki komodinin üzerine bıraktı. Ben ise ilerleyip başka bir serum aldım çekmecelerden. Hiç başımdan ayrılmayan Sara manyağına rağmen buradaki tıbbi eşyaların

içinden yürüttüğüm bir şeyim vardı. Minik bir bisturi. Pantolon cebime atmıştım hızla. Kendimi azda olsa güvende hissetmeme neden oluyordu.

Biri kafama sıkarsa bisturi falan çekerdim. Muazzam fikir yani... MİT falan kullansa bu fikri keşke. Adeta stratejik bir dehayım...

Cidden kendime sövmek istiyorum.

Yerdeki serum direğini kaldırıp tekrar takmaya başladım.

"Essah iyi dohtorsan ha."dedi Zehra. "Hemen iyileştirdin.Yüzüne renk geldi."

Keşke olmasaydım. Yemin ediyorum pişman ettiniz.Cevap vermedim. Her zamanki gibi.

"Yemek yersin?"dedi. "Yahni yaptım."

Zıkkım yerim daha iyi.Cevap vermedim.

"Çay içersin? Taze yapmışım.Sıcak sıcak."

Serum suyu bile daha iyidir.Yine cevap vermedim.

Bir kaç dakika için sustu. Yeni serumu Haldun'un koluna takma işi bitiyordu ki Zehra'dan minik bir inilti yükselince bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Tam arkamdaydı. İrkildim. Ne zaman gelmişti o oraya lan?

Aynen Gökçen. Bisturi seni baya koruyor kızım. Aynen. Millet ruhun bile duymadan dibinde bitiyor ama olsun. Cebimde bisturi var. Aynen.

Ama bana zarar verecek bir konumda değildi. Yere eğilmiş, az önce kırılan cam serumun etrafa dağılan parçalarını topluyordu.Lakin şu an sıkıca eline yapışmıştı. Elinden ise yere kan damlıyordu. İstemsiz bir doktor dürtüsü ile öne atılıp yanında eğildim. Mesleki deformasyon baş edilmesi zor bir duyguydu.

"Naptın?"dedim kısık bir sesle. "Kestin mi?" Kavrıldığı eline uzandım. Kendime çektim. Zorlamadan bıraktı. İşaret parmağında derin bir kesik vardı.

"Önemli bir şey yoktur. Hemen hallederim ben." dedi mahcup bir ifade ve sesle. Yanakları al aldı. Kabarık, siyah saçları yine yüzüne gözüne doluyordu ama ilk defa yakından baktığım için yüzünü daha net görebiliyordum.Küçük bir kızdı. Minik bir burun, aynı şekilde küçücük dudaklar, ama büyük bir hüznle bakan koyu kahve gözler. Belki 20 sinde bile yoktu. Masum bir ifadesi vardı. Bulunduğu bu ortama rağmen. Ama itiraf etmek gerekirdi ki biraz kötü kokuyordu. Ekşimiş bir şeyler gibi...

İlk gördüğüm andan beri korkmuyordum ondan. Sadece herkese karşı olduğum gibi ona da tedbirliydim. Bu halde başka türlü davranamazdım.

"Yerler de kan oldu."diye mırıldandı. "Hay ben benim kafama." Hızla yerden ayaklanıyordu ki elindeki elim bileğini tam kavradı. İzin vermedim. O da hemen durdu zaten. Kocaman, kahverengi gözlerini bana dikti.

"Gel."dedim sadece. Bileğini daha sıkı kavrayıp yerden kalktım. Benimle birlikte o da kalktı.

"Odayı pis ettim de mi?"dedi mahcup bir halde. "Mikrop falan kapar şimdi her yer. Vallah özür dilerim doktor abla. Hemen temizlerim ben."

Cevap vermeden ilerlettim ve az önce benim kalktığım tabureye oturttum. O da korkuyordu. Farkındaydım. Herkesten ürken bir hali vardı. Kim ne derse başı yerde dinliyordu. İkiletmeden yapıyordu. Ama biri sesini biraz yükseltse irkilerek parmaklarını çekiştiriyor, başını yerden kaldırmıyordu. Dışarıdaki adamlara yemek verirken de camdan görmüştüm bir kez. Adamların rahatsız edici sözleri, göz tacizleri ve hakaretlerini sessizce dinliyordu. Ama saçlarını yüzüne öyle bir döküyordu ki, yüzü asla görünmüyordu.

Ciddi manada burada ne işi olduğunu çözemediğim biriydi.

"Çok kan olmadı zaten."diye telaşlı açıklamasına devam etti. "Valla hemen temizlerim."Ayağa kalkmaya meylediyordu ki tek bir cümle söylemem tekrar geri çökmesi için yeterli oldu.

"Otur şuraya."

Dinledi. Bana da ürkek bir bakış atıp hemen geri çöktü. İlerleyip ilaç dolabına kısa bir an göz attım. Şuralarda bir yere aradığım şeyleri koymuştum şeklinde bir anımsama içindeyken gerçekten aradığım şeyleri buldum. Pamuk, tentürdiyot ve bant. Üçünü de alıp tekrar Zehra'ya ilerledim. Önünde eğildim. Bacaklarıma ince bir sızı dolmuştu ama yüzümü ifadesiz tutmayı başardım. Her yerimin morardığına kalıbımı basabilirdim. Zaten ellerimin üstü artık morluklardan görünmüyordu.

Eşyaları yanımdaki yatağın kenarına bıraktım. "Uzat bakalım parmağını."

Şaşkın bir bakışla baktı önce yüzüme. Sonra ise parmağını hemen geri çekti. "Yok. Yok. Küçükçük yaradır. Ne olacak?"

"Önemli olan yaranın büyüklüğü,küçüklüğü değildir Zehra. Yara yaradır."

Elini kavradım. Parmağını istemsizce ileri uzattı. Pamuktan küçük bir parça koparıp yaranın yanlarına bulaşan kanı silerken sessizce izliyordu beni.

Tentürdiyot sürmeye başladım. Acımış olmalıydı. Minik bir inilti döküldü dudaklarından. Bu tepkiye karşılık eğilip hafifçe üfledim

parmağının ucuna.

"Kaç yaşındasın sen?" dedim. Daha fazla sessiz kalamayacaktım.

"Yirmi..."

Yirmisinden hayli küçük duruyordu oysa. Çok zayıftı. Zayıf ve çelimsiz. Vücudundan yayılan kötü koku anlık yüzümü buruşturmama neden olacaktı ama kendimi tuttum, yarasını temizlerken sorularıma devam ettim.

"Okula gittin mi?"

Bu sefer heyecanla baktı. "He ya. 8'e kadar gittim. Hızlı yazamam ama çok güzel okurum ben. Ninem takvim yapraklarının arkasındaki yazıları hep bana okuturdu." Hayran hayran baktı bana. "Baba doktor olmamı isterdi hep. Böyle senin gibi..."

Bu heyecanı karşısında minik bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Nerelisin?"

"Ben..?" dedi bu sorum karşısında. Birkaç saniye bekledi. "Bilmem ki? Babam bizim memleketimiz yok derdi... Halep'den göçtükten sonra yani..."

Kısa bir an sessiz kaldım. Vatan kelimesi çoğu kişi için derin bir anlam ifade etmezdi belki. Üstünde yaşadığımız yer işte diye geçiştirmeli bir cevap verirdi birçoğu.

Ama vatani olmayan insanın, işte böyle, hayatı da olmuyordu...

"Halep'de mi yaşıyordunuz?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Türkçen çok kötü değil? Burada mı öğrendin?"

"Yok." dedi hemen. Gözleri yine hevesle büyüdü. "Türkmenem ben. Annem babam hep Türkçe konuşurdu. Öyle öğretiler bize."

Hafifçe tebessüm ettim. "Türksün yani."

"He." dedi hemen. "Türküm."

Ama benim bakışlarım o an başka bir şeye takılmıştı. Tam yarasını bantlardan fark ettiğim bileklerindeki kesiklere... Üst üste defalarca kesilmiş izlere. Bakışlarım yüzüne kalktı tekrar. Ve bir şey daha fark ettim bedeninde. Uzun, kabarık saçlarının kapattığı boynunda, hafifçe ucu görünen bir morluk. Dudaklarının kenarında kapanmayan yaralardan kalan izler. Alnının sol köşesinde derin bir yarık izi.

Üzerime öyle bir ağırlık çöktü ki, kalbimin sızım sızım sızladığını hissettim.

"Zehra..." dedim usulca. Bakışlarımı gözlerine diktim. Kocaman, koyu kahve gözlerine. "Sana ne yaptılar?"

Bakışları bendeydi ama bu sorum karşısında ağır bir sessizlik çöktü aramıza. Dişlerini dudağına geçirdi. Sessiz bir çığlık yakaladım bakışlarında. "Hiç..."dedi sadece. Küçük bir kelimeydi belki ama bana fazlası ile ağır gelmişti. Bakışlarındaki bu sessiz çığlığa tutunmama izin vermeden bakışlarını kaçırdı gözlerimden. Başını önüne eğip, saçlarını her zamanki gibi yüzüne döktü.

"Zehra..."dedim sakın çıkarmaya çalıştığım bir sesle. "Sen kötü birine benzemiyorsun."

"Değilim."dedi anında. Tekrar bana döndü. "Valla değilim."

"Ne işin var o zaman burada?"

Buruk bir bakış vardı gözlerinde. Sessiz çığlığı büyüdü sanki. Ama bütün bunların aksine, "Öyle olması gerekiyordu."dedi sadece.

"Neden?"

"Soru sorma doktor abla. Yaşamak istiyorsan ne derlerse yap sadece."

Minik bir umut ışığı belirdi içimde. Bantladığım parmağını bırakıp elini sıkıca avuçlarıma içine aldım. Hevesle baktım yüzüne.

"Seni de mi zorla tutuyorlar burada Zehra?"

Cevap vermedi. Öylece baktı sadece. Ama dudakları titreyerek...

Biliyordum. Buraya ait olmadığını biliyordum. Bu sefer iki elini birden kavradım. "Belli ki sen de zorla tutuluyorsun burada. Yardım edersen beraber çıkabiliriz buradan. Kaçarız Zehra."

Gözleri kaçma teklifi değil de günah dolu bir gece teklif etmişim gibi kocaman oldu. En kınayıcı bakışını attı. "Sus."dedi devasa bir panikle. "Sus. Deme sakın öyle. Duyarlar. Duyarlar. Kötü olur. Sus doktor abla. Sus!"

"Zehra..."diye tekrar ikna etmeye çalışacaktım ki elini ellerimden hızla geri çekti. Oturduğu yerden ayaklandı.

"Onlar insan değil."dedi korkmuş, panik, ürkek bir yüz ve sesle. "Hiçbiri değil. Öldürürler. Bir an bile düşünmezler."

Bende yerden kalktım. "Birbirimize yardım ede-" diyordum ki panikli ifadesi buna engel oldu.

Ellerini boğazına sardı kendini boğar gibi. "Nefesini keserler."dedi korkmuş bir halde. Elleri boğazından ayrıldı ama bu seferde başına gitti. İki kere vurdu başına elleriyle. "Namusunu alırlar, hayatını alırlar, her şeyini alırlar. Mahvederler seni. Yaşarken gömerler. Acımazlar. Sana zarar vermiyorlarsa sessizce dur. Sus. Göze batma." Her kelimededen odanın ortasına doğru geriliyordu. "Sakın göze batma. Sakın kaçma. Kötü şeyler

yaparlar. Ne derlerse yap. Öldürürler. Hatta öldürmezler. Ölmekten beter ederler.Kaçma."

"Tamam."dedim elimi ileri uzatıp. "Sakin ol."

"Olma!"dedi hızla. "Olamam. Olma." Başını ellerinin arasına alıp odanın ortasında ileri geri gidip gelmeye devam etti. "Göze batma. Fark edilme. Gece yanına gelirler. Kötü şeyler yaparlar. Pis gez Zehra. Pis gez. Kötü kok. Pis kok. Göze batma. Güzel olma. Ne derlerse yap. Göze batma. Fark edilme. Ne derlerse yap."

Omuzlarım düştü. İçimde beliren umut ışığı şiddetli bir rüzgar esmişcesine söndü. Gerçekten ne yapmıştılar sana Zehra?

"Zehra..."diye mırıldandım kısık bir sesle.

Duymadı. Aynı şeyleri tekrarlamaya devam etti. Artık hıçkıra hıçkıra ağlayarak...

"Göze batma. Güzel olma. Fark edilme. Ne derlerse yap."

Bu sefer uzak durmadım. Sakinleştirmek adına iki koca adımda yanına gidip yüzünü bana döndüğü an kollarımı vücuduna doladım. Sıkıca sarıldım. Sımsıkı bir şekilde bağrıma bastım.Sımsıkı... Hıçkırıkları büyüdü. Omuzları şiddetle sallandı. Saçları çok kötü kokuyordu. Gerçekten çok kötü kokuyordu. Ama az önce söylediği şeylerin ağırlığı yüzünden bu konu bende iğrenme değil ağlama hissi uyandırmıştı. Ve benim için kaçınılmaz olan geldi.

Gözümden bir damla yaş süzüldü yanağıma. Kendim için değil. Zehra için. Usulca kabarık saçlarına döküldü gözyaşlarım.

Bu kötü koku onun kalkanıydı. Saçları sürekli dağınık, yüzüne dökük gezmesi onun kötülüklere karşı tek savunmasıydı. Bilerek böyle kokuyordu, bilerek saçları dağınık geziyordu. Bilerek yüzünü gizliyordu. Güzeldi çünkü Zehra. Bu halde bile güzeldi.

Bu gerçek kalbime daha çok batarken gözyaşlarım büyüdü. Başına gelen şeyleri anlamış olmanın acısı çöktü üzerime.

"Tamam."diye sakince mırıldandım kulağına. "Sakin ol.Sakin ol. Tamam."

"Öldürürler."diye mırıldandı gözyaşlarının arasından. Kollarını sırtımda hissettim. "Sen iyisin. Seni de öldürürler..."

Numara yapıyor olamayacak kadar derindi korkusu. İç çekişi. Gözyaşları. Titreyen her zerresinden hissedebiliyordum bunu. Daha sıkı sarıldım. Saçlarındaki kötü kokuya rağmen şefkatle okşadım saçlarını. Ağlaması biraz hafifleyince kollarım gevşedi. Bedenini hafifçe geri çektim. Hala içini

çekiyordu. Ağlayışı yüzünden kocaman gözleri kızarmıştı. Bakışlarım ona dikilince dudakları tekrar büzüldü. Bende hıçkırı hıçkırı ağlamak istedim ama var gücümle tuttum boğazımdaki yumruyu. Ama gözlerime engel olamamıştım. Onlar benden bağımsızca döküyordu yine acısını dışarı.

"Ailen..."dedim bende gözyaşları içindeyken. "Onlar nerede?"

"Katlettiler..."diye mırıldandı. Bir hıçkırık daha kaçtı dudaklarından. "Gözümün önünde... Sonra bana..." Gerisini getiremedi anlık. Gözyaşları ile nefesi tılandı. Ama derin bir nefes alıp devam etti. "Bana kötü şeyler yaptılar...Bedenime...Kötü şeyler...Öldüm sanıp bırakıp gittiler. Sara geldi sonra. Buldu beni. Aldı. Bizimle gelmezsen sen de ölürsün dedi. Gel dedi. Onlar farklı sandım. İyi sandım. Gittim..." Şiddetli bir ağlama dalgası daha geldi.

"Kötü hissediyorsan anlatma."diye mırıldandım. "Ben üzmem istemedim seni..."

Başını hızla iki yana sallayıp devam etti. "Beni artık kimse üzemez..." dedi ama sesindeki üzüntü benim bile kalbimi kırmıştı. "Ben o kadar cesur değilim doktor abla. Ailem öldü, Ben de öleyim diyemedim...Başıma kötü şeyler geldi, yaşamamın anlamı yok diyemedim. Yaşamak istedim...Ama böyle bir yere geleceğimi de bilemedim...Onların da kötü olduğunu bilemedim. Ailemin katillerinin yanına düştüğümü bilemedim. Ben nasıl kaçayım şimdi buradan? Senin arkan var. Duydum ki komutan her yerde seni arıyormuş. Ama benim kimsem yok... Gidecek yerim yok...Hayatım yok... Zehra yok... Anlıyorsun doktor abla?"

Anlıyordum. Anladığım için daha da çok eziliyordum. Ben babamın katillerini tedavi ediyordum. O ise ailesinin katillerine hizmet ediyordu. Ezici bir ağırlığı vardı bu duygunun insanın ruhuna. Anlayabiliyordum.

Bu kız daha 20 yaşındaydı. Bu kızın önünde kocaman bir gelecek vardı. Yoksa bile olmalıydı. Çıkmalıydı buradan. Bataklıkta açan bembeyaz bir papatya gibiydi. Herkes basıp geçmişti üstüne.

"Üzgünüm..."diyebildim sadece. Ondan daha çok ağlamak üzereydim ama zorla tutuyordum kendimi.

"Asıl ben üzgünem."dedi yine içini çeke çeke. "İsterdim yardım edem ama edemem... Çoh özür diliyorum."

Artık söyleyecek kelimem yoktu. Bu işe onu bulaştıramazdım. Bunu net bir şekilde anlamıştım. Ülkesi, ailesi, hayatı elinden alınmış bir kız çocuğuydu. Korkuyordu. Gözlerinden görebiliyordum. Ben dinlerken bile

böyle sarsıldıysam o yaşarken neler hissetmişti kim bilir. Hem de daha yirmi yaşındaydı...

Keşke onu da kurtarabilseydim bu çukurdan ama şu an benim kendime bile bir hayrım yoktu.

Yüzüme daha fazla içli içli bakmasına dayanamadım. Üzülüyordum. Şiddetle ağlama isteğim boğazımı yakıyordu. "Çay..."dedim kısık bir sesle. "Çay var demiştin sanki. Sıcak sıcak. Getirsen mi bana bir tane?"

Avuç içini gözlerine bastırıp gözyaşlarını sildi hemen. Burnunu çekti. Üzgün hali sihirli bir değnek değmiş gibi silindi. Hevesli bir gülüş belirdi dudaklarında. "Essah içecek misin? Getireyim hemen?"

Yaşadığı onca şeye rağmen böyle gülebilmesi... Ah Zehra... Yorgun bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım.

Hevesli adımlarla kapıya yöneldi. "Hemen getiriyem. Sen yeter ki iste doktor abla. Vallahi uçarak getiriyem. Şeker atarsın?"

Gülüşüm büyüdü. "Atarım."

"He. Ey. Beş dakikaya geliyem ben."dedi ve aynı hevesli haliyle odadan çıktı.

Önce arkasından bir kaç saniye baktım. Sonra ise omuzlarım çöktü. Ben buradan asla çıkamayacak, yetmezmiş gibi Periliçe misali herkese yardım eli uzatacaktım sanırım. Lanet olsun içimdeki insan sevgisine. Zira şu an kendi derdimi geçtim avaz avaz Zehra'ya ağlamak istiyordum.

Daha 20 yaşında böyle bir hayat mı yaşamalıydı gerçekten?

Ve ağladım da. Gözlerimi kapattığım gibi oluk oluk gözyaşları döküldü yanaklarıma. Elimi ağzıma kapatıp bağırarak ağlamama engel olmaya çalıştım. Ama durdurmak çok zordu. İnsanlar neler yaşıyordu, ben ise şükürsüz gibi her gün 30 saat nöbet tutuyorum diye şikayet ediyordum.

Elimdeki hayatın nankörüydim.

Neden elimdeki hiç bir şeyin kıymetini bilememişim ben?

Ağlamam şiddetlendi. Bakışlarımı yatağa çevirdim. Mışıl mışıl uyuyordu geberesice. İçli içli ağlarken bu kez bakışlarım yanındaki monitöre kaydı. Hayati değerleri iyiydi.

Tekrar ediyorum. Geberesice.

Hiçte kusura bakma Hipokrat! Onu da diyeyim artık yani.

Kendimi de,Zehra'yı da nasıl çıkaracaktım ben buradan? Korkuyordum...Çok korkuyordum...

Dertli, derin bir nefes verdim. Akan burnumu çektim ama tam olmayınca kolumu kıvrıp kazağıma sildim küçük çocuk gibi. Şu yaptığımı Kepçük

görse iki saat kızardı. Kızmasını bile seviyordum ben oysa. Bu düşünce kalbimi iyice sıkıp atarken yorgun adımlarla cama ilerledim. Midem bulanıyordu. Yine bayılmamak adına yemek yemiştim ama mide bulantım bir türlü geçmiyordu. Üstüne üstlük şu an ağladığım için artık başımda ağrıyordu.

Camın önüne gidince bakışlarım çaprazımda kalan kapının önünde dikilen iki adama kaydđ ilk. Burnumu çekip gözlerimi sildim ama hala içimi çekiyordum. Başımı hafifçe öne eğince ikisini de görebiliyordum. Tabi bellerindeki ki silahlarıda. Boyunlarına kırmızı beyaz bir puşi sarılıydı. Oldukça esmerdiler. Ciddiyetle bir şeyler konuşuyorlardı.

Daha çok ağlamak istedim.

Çünkü acı gerçeği hissedebiliyordum. Ebul Sam sınırdan geçse dahi beni sağ vermeyecekti geri...

Kafamı cama dayayıp artık hıçkıra hıçkıra ağlarken baktım dışarı. Kar yağmıştı. Neredeydik bilmiyordum. Karın beyaz örtüsü hafifçe dağılmış etrafa. Ama dağlarken anladığım kadarıyla bir köydeydik. Ağaç yoktu hiç. Bir kaç taştan ev vardı sadece ama onlar da boş duruyordu. Öylece baktım karşıma. Bomboş ama yaşlı gözlerle.

Ölecek miydim yani burada? Burada, bu şekilde mi son bulacaktı benim hayatım?

Nefes alamadığımı hissettim. Sığamadım hiç bir yere. Boğuyordu bu odanın kokusu beni.

Ama cam açılmıyordu. Ya da açılıyor muydu? Diğer odaninkini denemiştim ve tahmin edildiği üzere açılmamıştı. Sinirden yüzünde kaplı olan bütün gazeteleri yırtıp atmıştım. Tuvaletin camı da hiç öyle dizilerdeki gibi kaçabilecek kadar büyük değildi. Ama bu odada hiç yalnız kalamadığım için bu camı denememiştim. Açık olmasının imkanı yoktu. Olsa bile dışarıdaki adamlar varken yapacak bir şey yoktu. Ama yine de umutsuzca kola gitti elim. Boş bir umutla çevirdim.

Ve açıldı.

WTF?

Ümitsiz ifadem anında tokat yerken bakışlarım cama kilitlendi. Hafifçe açtım. Cidden açıktı.

Siktir...

Bakışlarım cam ve dışarıdaki adamlar arasında gidip geldi saniyelik. Sonra ise kapının yanındaki komodinin üstünde duran yemek tepsisine çevirdim gözlerimi. En son ise ilaç dolu dolaba.

Kafamın üstünde bir ampul, florasın, hatta avize patladı.

Evet. Bildiğin patladı.

Ben Gökçen. Şehit Uzman Çavuş Ali Alptekin'in kızı, Gökçen Alptekin. Burada oturup kaderime kurban olmayacaktım. Öleceksem bile yaşamak için elimden geleni yapıp öyle ölecektim. Babama en azından bu kadarını borçluydum. Çünkü görmesem de emin olduğum bir şey vardı. Ali Alptekin' de, Yusuf Karakurt' da kanlarının son damlasına kadar mücadele etmeden şehit düşmezlerdi. Şavaşmadan ölmezlerdi.

Ve ben de öleceksem dahi burada zırlayarak değil, mücadele ederken ölecektim.

Tıpkı babam gibi. Tıpkı Yusuf amcam gibi.

Kendimi de, Zehra'yı da bu cehennemden kurtaracaktım.

Camı yavaşça tekrar geri kapattım. Yanaklarımdaki yaşları sildim. Burnumu şiddetle çektim. Bakışlarım Haldun'a kaydı. Uyuyordu. İyi. Hızlı adımlarla dolaba koştum. Çabuk olmalıydım. Kapağı açıp ilaçlara hızla göz attım. Bir ilaç görmüştüm burada. Çok net hatırlıyordum gördüğümü. Bana lazım olan oydu. Buralarda olması lazımdı. Sağa sola ittim ilaç kutularını. Zehra gelmeden halletmeliydim. Fazla vaktim yoktu. Hatta hiç olmayabilirdi. Üst katta aradığımı bulamayınca aşağıya eğildim. Ve Bingo!

Diazem...

Kasları gevşetir, endişe ve kaygıya iyi gelir, güzelce uyuturdu bu adamı. Hatta öyle bir uyuturdu ki kendine gelemezdin. Mayışır giderdin.

Dışarıdaki arkadaşları da biraz gevşetmek şarttı.

Zafer kazanmış bir ifadeyle ilacı aldım. Kutusundan çıkarırken tepsiye ilerledim. Tencerenin ağzını açtım. Bol etli bir yahni vardı. Öyle açtım ki etler bile güzel görünüyordu gözüme ama şimdi sırası değildi. İlaçtan bir ampul alıp hızla kırdım. Yemeğin içine döktüm. Aynı şeyi 2 ampule daha yapıp döktüm yemeğe.

Şu an Nuri Alço gibi hissetmem pek normal değildi ama ciddi manada böyle bir his içindeydim.

Kepçesiyle bir güzel karıştırmaya başladım yemeği.

Yarasınnn...

Derken oda kapısı açılınca irkildim. Elim kepçede, tam kapının önünde öylece baktım Zehra'ya. Tabi o da bana. Kısa bir bakışmanın ardından durumu garipleştirmemek adına mahcup bir ifade kuşandım. "Ne yapmışsın merak ettim de..." diye mırıldandım kepçeyi bırakıp yemeğin kapağını tekrar geri kapatırken.

Bir yandan da elimde kalan boş ilaç ampullerini ve paketi pantolon cebime sıkıştırmaya çalışıyordum. Ampullerden birinin parmağının ucunu kestiğini hissettim ama acıya rağmen yüzümü ifadesiz tuttum.

Zehra ise yine kocaman gülümsedi. "Seversin yahni? Vereyim sana da bir tabak?"

Tövbe de Zehra.

"Yok."dedim hızla. "Et yemem ben."

"Eee etleri ayırayım sana."

Tebessüm ettim. "Hiç gerek yok. Aç değilim." Uzanıp elindeki çayı aldım. "Çok teşekkür ederim. Çay yeterli."

O da güldü. "Altının suyu bitmiş, ondan geç getirdim biraz. Yeni su kaynasın diye bekledim. Kusura bakma."

"Ne kusuru Zehra." Kınayıcı bir bakış attım. "Çok teşekkür ederim."

Gülüştü büyüdü. Ama en utangaçından. "Artık benimle konuşuyorsun."

Zehra...İçimi yakıyorsun be Zehra... Bu zamana kadar onu terslediğim için kendime de ayrı kızıyordum.

Burukça tebessüm ettim. Elimi uzatıp önüne gelen saçlarını nazikçe kulağının arkasına ilıştirdim. Büyük bir şefkatle okşadım yanağını. "Sen onlardan değilsin çünkü."

Utangaç bir bakış daha attı. Aynı ifadeyle tatlı tatlı dudaklarını dişledi. "Ben de bunun için teşekkür ederim."dedi elindeki bantladığım yarayı aramızda kaldırıp. "İlk defa biri benim yaramı sardı... Canımın acısını umursadı.Çok sağ ol doktor abla..."

Harika. Yine ağlayasım geliyordu. Tekrar kocaman sarılmak istedim. Sıkıca bağrıma basmak... Ama içten bir gülüş göndermekle yetindim.Sarıp sarmalaması niyetine.

Utangaçla sağa sola sallandı. Gülümseyişim bu hallerine bakarken büyüdü.

"Eee, yemeği götürmeyecek misin dışarı?"diye hafiften konuya geçiş yaptım. "Soğumuş biraz zaten."

Ciddileşti. "Ha."dedi."Doğru diyorsun."Eğilip tencerenin kapağını açtı. "Çok mu soğudu acab?" dedi ve der demez yandan bir kaşık aldı. Tencereye kaşığını daldırdığı gibi dolu dolu bir kaşık yahniyi yedi. Durdurmak adına ileri atıldım ama dikkat çekmedi. Adımımı yavaşlatıp ileri yürüyormuş gibi bir izlenim verdim.

Zaten çoktan yemişti. Siktiriko...

Tek tesellim çok yemiş olmamasıydı.

"Çokta soğumamış." diye kendince bir çıkarım yaptı. "Ben hemen verip geliyorum. Beş dakkeya geliyem."

Konuşmadım. Sadece başımı aşağı yukarı salladım. O ise kocaman bir gülümseme daha gönderip hızla tepsiyi kucakladı. Zayıf ve çelimsiz vücudu aksine karınca misali hızla hareket ediyordu. Çabucak odadan çıktı.

Çıkar çıkmaz derin bir nefes verip peşinden kapıyı kapattım. Elimdeki çayı komodinin üstüne bıraktım. Cebimdeki boş ampulleri çöpe atıp, ilacı tekrar dolaba koydum. Cama koştum. Ve evet. Zehra dışarıdaki adamların birinin eline tutuşturuyordu tepsiyi. Tabi başı yerde, saçları yüzüne dökükken.

Adamlar yemekleri aldı. Zehra ise hızla içeri girdi. Ben de camın önünden çekildim. En ifadesiz halimle Haldun'un baş ucundaki sandalyeye tünedim. Stresten terleyen avuç içlerimi bacaklarıma sürttüm. Hatta tırnaklarımı kemirdim. Beş dakika sonra ise Zehra yanımdaydı. Sessiz kaldım. Fazla gergindim.

"Yemek istemediğine emin misin doktor abla?" diye sordu.

Bakışlarım Haldun'un soluk çehresine kitlenmişken başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Eminim. Aç değilim."

Eee iyi der gibi bir mırıltı çıkardı. Kapının yanındaki sandalyeye oturdu. Kısa bir sessizlik oldu aramızda.

"Zehra..." dedim usulca.

"Buyur? Ne istiyorsun? Hemen getireyim."

"Biz neredeyiz?"

Sessiz kaldı önce. Ben ise bakışlarımı usulca ona çevirdim. Dudaklarını dişliyordu. Söyleme diye tembihliydi muhtemelen.

Direnecek durumda değildim ona. Zorda kalmasını istemiyordum. "Neyse..." dedim. "Sormadım say." Dertli dertli tekrar önüme döndüm.

"Özür dilerim..." diye mırıldanınca bakışlarım tekrar ona döndü. Üzgün bir ifade vardı yüzünde. Gerçekten üzgün... Zaten bakışları bile hep hüznünlüydü. Yağmur'u anımsatıyordu bana. Temiz lakin hüznünlü.

Gülümsedim sadece. Aynı şekilde o da bana.

Tekrar önüme döndüm. Boş bakışlarla Haldun'a bakmaya devam ettim. Ağzına alttan alttan sağlam bir sille çakmak geldi içimden ama tuttuk kendimizi tabi. Stresle dişledim tekrar tırnaklarımı.

Kaçarsam ne yapacaktım? Neredeydim, bilmiyordum. Dağda mıydık? Hala Şırnak'ta mıydık? Nereye gidecektim? Eğer gerçekten dağ gibi bir

yerdeysek nasıl kurtulacaktım?

Bir yığın soru.

Hiç birinin cevabı yok.

Yaklaşık 20 dakika oldukça amaçsız bir şekilde tırnak kemirip kendi kendime düşündüm. Zehra ise anne babasını anlatmıştı bana. Annesinin adı Peri'ymiş. Gerçekten peri kadar güzelmiş. İlk görüşte aşık olmuş babası annesine. Babasının adı ise Sait'miş. Mert bir adammış. Tek amacı ailesine bakmakmış. İki de kardeşi varmış. Bir erkek, bir kız. Yeni bir hayat için gelmişler buraya. Ama acı yapıştığı bir yakayı bir daha asla bırakmazmış. Ölümünden kaçmış, yaşamak için geldikleri yerde öldürülmüşlerdi. Hem de yine ölümünden kaçıkları tarafından.

Her anlattığını derin bir tebessümle dinlemiştim. Öyle masum, öyle tatlıydı ki,yüzüne bakarken bile yaşadıkları adına üzüntümden gözlerim doluyordu. O kadar kayıp vermemiş gibi bir heyecan vardı ruhunda. Hala direnen, hayran olunası bir yaşama sevinci.

Yaklaşık yarım saat sonra Zehra sessizleşmişti. Ben ise hala gerginlikle tırnak kemiriyordum. Zehra'nın tarafından yükselen minik bir horultuyla bakışlarımı ona çevirdim. Oturduğu sandalyede uyukluyor, başı sağa sola düşüp duruyordu. Oturduğum yerde dikleştim.

Oluyordu...

Zehra'yı çok etkilemezdi belki. Sadece bir kaşık almıştı. Ufak bir uyku hali olurdu. Ama dışarıdakileri daha fena yapmış olmalıydı. Zehra sersem sersem kafasını sağa sola düşürürken ben oturduğum yerden sessizce ayaklandım. Hızlı olmalıydım. Başka fırsatım olmayabilirdi. Hızlı ama sessiz adımlarla cama ilerledim. Kafamı yana eğip adamlara bakmaya çalıştım. Görünürde yoklardı. Sessizce açtım camı ama bir yandan da arkadaki Zehra'ya bakıyordum. Hala uyukluyor, bir uyanıp sonra tekrar kafasını sağa sola düşürüyordu.

Camı açıp başımı temkinli bir şekilde ileri uzattım. Hala kimse yoktu. Camdan aşağı eğilip görüş alanımı genişletmeye çalıştım. Ve işte! Adamların ikisi de kapının önüne oturmuş, sırtları duvara dayalı bir şekilde, götten en pire uçuşanından uyuyorlardı. Önlerinde ise yalayıp yuttukları yahni tabakları vardı.

İstemsizce sııttım. Sonra ise anında ellerimi camın pervazına dayayıp kendimi yukarı ittim. Önce bir bacağımı çıkardım dışarı, sonra diğerini. Hareket eden her yanıma ağrıyordu ama umursamadım. İki bacağım dışarı gelecek şekilde camın önünde otururken evin etrafında başka biri var mı

diye sağı çevirdim bakışlarımı. Yoktu. Aşağı atladım. Yüksek değildi zaten. Düşmeden toparlamıştım. Sonra ise anında var gücümle koşmaya başladım.

Arkama dahi bakmadan.

Soğuktu. Üzerimde mont yoktu. Sadece siyah bir kazak vardı. Yüzüme vuran rüzgar ve soğuktan deli gibi ürperdi vücudum. Umursamadım. Soğuğu umursayacak durumda değildim. Ciğerlerimden acı bir hışırtı kopana kadar koştum. Geri dönüp bakmaya korkuyordum. Birden kendimi yerde buldum. Avuçlarım bembeyaz kara derin bir iz bırakırken, nefesim en sonunda isyan etti. Ellerim üşüdü. Kara batan bacaklarım üşüdü. Titredim. Ama durmadım.

Derin bir nefes alarak toparladım kendimi. Arkama baktığımda ev uzakta kalmıştı. Ama gelen yoktu.

Zehra'ya da yardım edebilirim diye geçirdim içimden sayısız defa. Zehra'yı da bu çukurdan alabilirim. Eğer ben çıkarsam, onu da çekip alabilirim bu çukurdan.

Önüme döndüm. ağızımdan ve burnumdan soğuk yüzünden çıkan buharlar derin bir bulut olup önümde yükselirken ben koşmaya devam ettim. Düz bir yola çıktım. Sağda solda hala ev yoktu. Her yer dağdı. Dağ ve kar. Derken bir zil sesi geldi kulağıma. Çok derinlerden...

Nefesim boğazımı yakma pahasına hızla dudaklarımdan dökülürken sağa sola baktım. Ve sağ tarafımda, benden biraz uzakta belli belirsiz bir silüet seçti gözlerim. Bir adam ve bir koyun. Adamın elinde uzun bir değnek vardı. Koyunu ileri itelemeye çalışıyordu. Ama o da beni görmüş olmalı ki bakışlarımız anlık kesişti.

Boğazımı kolonya içmişim gibi yakan nefesimin aksine derin bir nefes verirken hafifçe gülümsedim.

Kurtulabilirdim!

Lakin arkadan yükselen bir silah sesiyle irkildim. Kargalardan ürkütücü bir çığlık yükseldi. Hepsi havada uçuşarak sağa sola dağıldı. Uçsuz bucaksız beyazlıkta yankılandı ses. Arkama çevirdim bakışlarımı. Ve çok uzaktan bana doğru gelen üç beden seçti gözlerim.

Siktir!

Bunlar onlardı. Ebul Sam, Sara ve Necip...

Gülüştüm bıçak değmiş gibi kesildi. İçimde beliren umut ışığı üzerine itfaiye hortumuyla sular dökülmüş gibi söndü. Bakışlarımı tekrar koyun ve adama çevirdim. Çoban falandı sanırım. Bana bakıyordu hala. Oysa saklanmalıydı. Beni gördü diye ona da zarar verebilirdiler. Başımı sağa sola

salladım. Adımlarım adamın tersi yönüne geriledi. Bana doğru bir adım atıyordu ki elimle iki kere geri gitmesini işaret ettim. Durdu. Dikkatle baktı. Sonra ise tekrar silah sesi gelen yöne çevirdi bakışlarını. Koyuna uzandı. Boynunda zili sıkı sıkı tuttu. Ve hızla geri çekti hayvanı.

Ben ise ne yaptığına bakacak durumda değildim. Geri geri giderken önümü döndüm. Ve nefesimi zerre toplayamadan tekrar koşmaya başladım. Soğuk bıçak gibi kesti yüzümü. Sayısız iğne batıyordu sanki tenime. Ama korkum daha büyüktü. Arkama bir an bile bakmadan koşmaya devam ettim.

Koştum,Koştum.Koştum.

Ta ki bir silah sesi daha duyup, sol koluma dolan keskin bir sızıyla yüz üstü yere düşene kadar.

"TUT ŞUNU!"diye bağırın Ebul Sam'ın sesi geldi kulağıma.

Ben ise olayın şokundaydım. Ne olmuştu?

Yerde kan vardı. Nereden gelmişti bu kan?

Anlık bocalamadan sonra acıyan koluma kaydı bakışlarım. Kazak yırtılmıştı. Kolumda ise yoğun bir şekilde kan akıyordu. Beyaz örtünün üzerindeki kırmızılık büyürken ben de olayı idrak etmiş bulunuyordum.

Vurulmuşum...

Ya da sıyırmıştı...

Bilmiyordum. Ama kesinlikle bir şey olmuştu.

Ama şu an öyle bir korku ve kaçma güdüsü vardı ki içimde, bu bile önemli değildi.Neyse neydi. Keskin, yakıcı bir sızıyla yanan sol koluma elimi bastırdım. Daha çok acıdı.Daha çok yandı. Dudaklarımdan minik bir inilti koparken zorla toparlandım yerden. Sendeledim. Tekrar dizlerimin üstüne düştüm. Acı devasaydı. Toparlanamıyordum. Tam tekrar kalkıyordum ki arkadan bir el şiddetle saçlarıma dolanınca bütün çabalarım kocaman bir umutsuzluk olup elime gerisin geri tutuşturuldu.

Kaçma hayalim ise elinde soğan ekmek kemirerek şu an bana en melül bakışlarını atıyordu.

"OROSPU!"diye bağırdı Sara. Saçımı daha çok çekti. Yetmezmiş gibi saçlarımdan çekerek ayağa kaldırdı beni. Saç köklerimin kopacağını sandım bir an. Ama kolumdaki acı daha büyüktü. Veya ikisi de aynıydı. Bilmiyordum.

Hala saçlarımdan çekerken beni kendine çevirdi. Ama ben bu sefer ifadesiz durmadım. Döner dönmez ani bir refleksle tükürdüm yüzüne. Midemi bulandırıyordu yüzü. Ama bunu yaptığım an yanağıma şiddetli bir

tokadı yine, yeni, yeniden yemem bir olmuştu. Soğuktan uyuşan yanaklarım için bu darbe cam bir kasenin kırılmasına eş değerdı.

Kolum ve yanağım öyle bir sızlıyordu ki, acıdan gözlerimin dolduğunu hissettim ilk defa.

"Gerçekten kaçabileceğini mi düşündün sen?!" diye yüzüme yüzüme bağırdı sürük. Saçlarımı daha çok geri çekti.

Yine yüzüne tükürme isteği ile doldu içim ama nefessizlikten tükürük bile kalmamıştı ağızımda. Son tükürdüğümü de bu kaltağa harcadığıma inanamıyordum. Tip bir bakış attım.

"Şşşşş..." diyerek arkadan Ebul Sam girdi araya."Sakin olun kızlar..."

Sara bakışlarını ona çevirdi. Sam ise oldukça sakindi.

"Bırak doktor hanımı." dedi Sara'ya.

Sara ona da tip bir bakış attı ama bıraktı saçlarımı. Öyle bir çekmişti ki bir yumağın elinde kaldığını elini geri silkelemesinden fark etmişim. Ebul Sam nursuz bakışlarını bana dikti. İfadesizce baktı. Sonra ise koluma kilitlendi. Uzanıp kolumdaki yaraya dikkatle baktı. Korkuyordum. Deli gibi korkuyordum. Soğuktan titriyordum. Konuştuğum dakika deli gibi zırlardım. O yüzden bedenim zangır zangır titrerken en ifadesiz halimle durdum sadece.

Murathan'dan öğrendiğim ifadesizlik zırhıyla. O an anladım bu zırhı neden kuşandığını. O an anladım onu neden yıllar önce bıraktığım Kepçük olarak bulamadığımı. Daha az güldüğünü. Daha az konuştuğunu.

Babasının katillerinin yüzüne bakarken içindeki öfkeyi, nefreti, korkuyu sadece bu şekilde saklayabiliyordu insan.

"İyi." dedi koluma bakarken. "Sıyırmış. Yine şanslısın doktor."

Cevap vermedim. Sinirle bakmayı sürdürdüm. O ise yalandan üzgün bir ifadeye büründü.

"Neden kaçtın ki şimdi?" dedi üzgün ifadesini sürdürürken. "İster miydin yani ben seni böyle keklik gibi vurayım? Ha?! Hizmette bir kusur mu ettik sana? Misafirperverliğimizi mi sevmedin kız yoksa?" Sara'ya döndü. "Dedim sana az nazik ol diye. Bak, küstürmüşsün doktor hanımı."

Sara kevaşesi uyuz bakışını sürdürdü.

"Necip." dedi Sam arkasında izbandut gibi dikilen adama. "Yardımcı olalım doktor hanıma. Yollar buz. Düşmesin."

Necip ileri atılıp koluma yapıştıyordu ki en sinirli bakışımı atarak kolumu geri çektim. Tabi ki umursamadı. Kolumu sıkıca kavrayıp ilerletmeye başladı. Geri dönüyorduk. Harika...

"Yav bak ne merak ediyorum."dedi Sam. Sesinde gerçekten de meraklı bir ton vardı. "Adamları nasıl bayılttın doktor?Allah kurban bana da söyle sırrını. Birini vurdum. Ona rağmen hala uyanmadı ha."

Vurdun mu?!

Vahşet doldu bakışlarım ama dönüp yüzüne bakmadım. Gözlerimi kapatıp korkumu kontrol altına almaya çalıştım sadece.

"Meslek sırrı diyorsun ha!"dedi salak. "Söylemeyeceksin yani bize? Tabi, saygı duyarız. Değil Necip?"

"Öyle abi."dedi Necip. Borazan gibi sesi vardı.

İlerlemeye devam ettik. Kolumdan akan kanların kar üzerinde çıkardığı minik noktalara baktım sadece. Sonum burada mı olacaktı gerçekten?

Ellerimin ve ayaklarımın soğuktan karıncalaşmaya başladığını hissediyordum. Yürümek bile zordu. Eve gelince kapının önünde baygın yatan elemanları gördüm hemen. Biri gerçekten göğsünden vurulmuştu... Zehra diye düşündüm hemen. Zehra'ya da mı zarar vermişlerdi? Ama kapıdan içeri itilir itilmez karşımda dikilen Zehra'yı görünce derin bir nefes verdim. Bakışlarım hızla taradı vücudunu. Yarası yoktu. Ama en son bıraktığımda dudağının kenarında derin bir yara ve morlukta yoktu. Başı yerde, duvar köşesinde dikiliyordu. Bakışlarımız saniyelik kesişti. Gözle görülür bir suçlulukla kaçırdı gözlerini.

"Getirdik seninkini Zehra."dedi Sam.Eğlenen bir havası vardı. "Valla sen söylemesen harbi kaçacaktı. Aferin kız sana."

İhanete uğramış gibi falan hissetmen gerekiyordu sanırım. Lakin hissetmedim. Haklıydı. Hayatta kalmaya çalışıyordu. Benim için ölecek hali yoktu. Anlıyordum.

Ama o inatla kafasını yerden kaldırıp yüzüme bakmıyordu. Utanıyordu belki. Kızacağımı falan düşünüyordu muhtemelen.

"Şimdi..."dedi Sam harfleri geniş geniş uzatarak. "Madem önceki hizmetimizden memnun kalmadın doktor hanım, sana müessesemizin yeni hizmetini sumaktan gurur duyarım." Kollarını iki yana çatı. "Sinemaaa!"

Ne saçmalıyor bu?

Ben tepki vermeyince eğlenen bakışları Necip'e döndü. "Götür içeri."

Necip sağlık ocağı kısmına değil de, kaldığım odaya iteledi beni. Direnmedim. Direnecek gücüm de yoktu zaten. Kolumun acısı yüzünden sırtımdan oluk gibi terin aktığını hissediyordum. Hem de soğuktan tir tir titrememe rağmen.

Odaya girince köşedeki sandalyeyi çekti. Beni resmen burnundan fırlattığı bir sümküşüm gibi sandalyeye fırlattı. Oturdum. Başka çarem yoktu zaten. Ama dilimi kuruyan dilimde gezdirdiğimde ağzıma gelen hafif bir kan tadı Sara denen sürtüğün dudağımı yine patlattığının işaretiydi. Zaten önceden de bir yara olduğunu hissediyordum. Ama kendime bir aynada bakmaya asla cesaret edememiştim.

Kim bilir ne haldeydi yüzüm, gözüm?

Bildiğim tek şey kolumun kötü durumda olduğuydu. Acı ile kıvrandım oturduğum yerde. Bakışlarımı koluma eğdim. Kazağın parçalanmış kısmını çekiştirip yaraya bakmaya çalıştım. Sıyırmıştı, evet. Ama derin bir yaraydı. Yüzümü ekşittim. Acıdan ağlamamak için genzimin en ucuna yuva yapan gözyaşlarımı frenlemek adına dişlerimi dudağıma geçirip gözlerimi kapattım.

Baba... Yardım et...

"Evettttt." diye en neşeli haliyle girdi içeri Sam. Mecbur gözlerimi açtım. Elinde bir bilgisayar vardı. İlerleyip tam karşıma dikildi. "Bak sırf sen sıkılma diye aradım, taradım, arşivimin en gözde filmini buldum ha." dedi aynı gereksiz neşesiyle. "Bence sen de bayılacaksın."

Bütün acıma, zangır zangır titreyen bedenime rağmen en öfkeli bakışımı attım.

Güldü bu bakışıma. Hem de kocaman bir kahkaha atarak. "Ben Karakurt'un sende ne bulduğunu şimdi daha iyi anladım bak ha doktor." Yaklaştı. Tam önüme gelince yüzüme doğru eğildi. Leş gibi kokusu yüzüme vurunca yüzümü sağa çevirdim. O ise yine güldü. "Vahşisin." dedi bu sefer sakın bir sesle. Omzuma dökülen bir saç tutamını nazıkçe geri itti. "Ve zeki. Açıkçası bugün beni fazlası ile etkiledin. Yani sırf emeğine saygı için bile seni bırakacaktım ama biz de ekmeğimizdeyiz be doktor. Anlıyorsun değil?"

Tip bakışımı yandan yandan atmayı sürdürdüm.

"Şimdi..." deyip yüzünü çok şükür geri çekti. Önümüzdeki sedire ilerleyip bilgisayarı bıraktı. "Sinema keyfimize başlayabiliriz." Kapının önünde dikilen Sara ve Necip'e döndü. "Mısır'da mı patlatsaydık lan?"

İkisinden de cevap gelmedi. Sam ise sıkıldığını belli eden derin bir nefes verdi. Bilgisayarı açarken göz ucuyla bana baktı. "Bunlar da çok sıkıcı doktor. Hak veriyorum sana yani. Bazen benim bile kaçasım geliyor, inan."

Bakışlarım Necip ve Sara'ya döndü. Necip ifadesizdi. Lakin Sara'nın yünün önünde kiprit çaksan ev patlardı. Öyle bir sinirle bakıyordu Ebul

Sam'a. Tekrar önüme döndüm.

Ebul Sam bilgisayarda bir yerlere girdi. Siyah bir ekran belirlediği an, "Evettt."dedi heyecan dolu bir şekilde. "Başlıyoruz." Bilgisayarın önünden geri çekilirken yine bendeydi bakışları. Keyifle iki yana kıvrıldı dudakları. "Filmimizin adı;Karakurt'un elli tonu." Ciddi ciddi kahkaha attı bu kusturucu espirisine. "İyi seyirler doktor."

Ciddi ciddi ne saçmalıyordu bu?

Anlamsız ama tedirginlikle bilgisayar ekranına baktım. Kolumun uyuşmaya başladığını hissediyordum. Parmak uçlarımdan yere damla damla kanlar akıyordu. Derken bir görüntü belirdi ekranda. Bana kurşun yaramı, bütün acımı, üşümemi, korkumu anında unutturup, daha büyük bir felakete sürükleyecek bir görüntü.

Taş duvarlı bir oda vardı ekranda. Sarı ışıkla aydınlatılmıştı. Kamera odanın sol köşesine konulmuş olmalı. Acı oldukça dardı. Ama bir şeyi çok net seçebiliyordu gözlerim.

Odanın ortasında, çarmıha gerilmiş gibi iki kolundan,duvara zincirlenmiş bir Murathan...

Üstünde bir şey yoktu. Altında askeri bir pantolon. Lakin yırtık pırtık. Yüzü kan revan içinde. Saçları dağınık, sakalları uzun,başı önüne düşmüş. Onu havada tutan zincirlerden başka hiçbir güç yok sanki bedeninde.

Kalbimin ortasına öyle bir acı saplandı ki...Nefes alamadım. Dudaklarım açıldı. Ama konuşamadım. Sadece bakakaldım bu görüntüye.

Murathan öylece dururken kayıt ilerledi. Ebul Sam girdi önce kadrāja, sonra yanında dikilen bir adam. Yüzü şimdiki kadar solgun ve zayıf olmayan bir Haldun'du arkadaki adam. Tedavi ettiğim; Haldun...

"Karakurtttt!"dedi kayıttaki Sam. "Naber canım benim?"

Murathan hafifçe kıpırdadı. Zincirlerin duvara vurma sesi duyuldu. Başını usulca kaldırdı önünden ve onu ilk defa böyle gördüğüm bir bakışla baktı karşısındaki yüzlere.

Öfke ve saf bir nefret.

Yüzü gözü tanınmayacak bir haldeydi ama. Kan vardı. Her yerinde kan...

"Biraz akıllandığını düşünüyorum."dedi Ebul Sam. "Şimdi dediklerimi tekrar et bakalım." Yavaşça yaklaştı Murathan'a. Tam önünde dikilip gözlerine kitledi bakışlarını. "Söyle."dedi. "Ben bir vatan hainiyim de. Ülkemi sattım de."

Murathan çatık kaşlarının gölgelediği kehribarların altından baktı önce. Sonra ise ani bir hareketle Sam'ın tam dibindeki yüzüne kafasını şiddetle

gömdü. Sam acılı bir bağırtı ile burnuna yapıştı. Murathan ise hışırtılı bir sesle sadece şöyle dedi;

"Senin belanı siktiğim gün görürsün ülkesini satan kim oluyor...OROSPU ÇOCUĞU!"

"Burayı niye kesmedik lan biz?"diye arkadan huzursuzca yükseldi Ebul Sam. "Rezil olduk doktor hanıma."

"Gerisi güzel abi."dedi Necip.

Sam ise güldü. "Doğru diyorsun Neco.Neyse, sessizlik oğlum. Sinemada konuşulmaz. Doktor hanım rahatsız olacak."

Söylediklerini duymuyordum aslında. Sadece kulağımın mecburi olarak aldığı mırıltılardan ibaretti. Şu an kitlenmiş gibi tek bir noktaya bakıyordum sadece. Kanlar içindeki Murathan'a...

"Lannnn!"diye kükredi videodaki Sam eğildiği yerden. Burnundan akan oluk oluk kanı eli ile durdurmaya çalıştı. Tekrar dikleşip ters bir bakış attı Murathan'a. "Anlaşıldı."dedi. "Sana senin anladığın dilden konuşacağız asker." Haldun'a döndü. Başı ile konuşmadan bir işaret verdi. Haldun ise anında öne atıldı. Cebinden bir kasatura çıkardı. Ve Murathan'ın önüne gelir gelmez zerre tereddüt etmeden, bir an bile beklemeden kasaturayı sol göğsüne dayayıp işkence eder gibi son derece yavaş hareketlerle aşağı doğru kesmeye başladı.

Murathan önce acı dolu bir ifade ile dişlerini sıktı. Ama bıçak göğsünde yavaşça ilerlerken daha fazla dayanamadı. Devasa bir feryat yükseldi dudaklarından. Titreyerek,bağırarak, dişlerini sıkarak direndi göğsünü canlı canlı parçalamalarına.

Yanağıma doğru bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim.Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha...Daha sonra oluk oluk...

Bunlar onlardı. Bunlar Murathan'ı esir alanlardı. Bunlar ona işkence edenlerdi. Bunlar,benim her gördüğümde içimi kor gibi yakan yarayı açanlardı.

Ve ben o yarayı açan adamı hayata döndürmüştüm.

Benim canımın canını yakan adamın,canını kurtarmıştım...

Ben...Ben...

Murathan'ın feryadı büyürken başımı yavaşça sağa sola salladım. Benim kalbim acıyordu. Benim derime batıyordu sanki bıçak. Elimi sol göğsümün üstüne attım. Ölecektim. Acısından şu an, şu dakika ölecektim sanki. Onun her feryadında nefesim beni boğuyordu sanki.

"Kapat..."diye mırıldandım zorla. "Kapat şunu.Kapat!"

Murathan'ın acılı feryadı büyüdü. Gözlerimi kapatıp ellerimi kulaklarıma dayadım. "Kapat şunu! Kapat!"

Kapatmadılar. Kulaklarıma bastırduğım ellerim bile Murathan'ın feryadını duymama engel değildi. Derime milyonlarca sıcak demir batırılıyordu sanki.

"KAPAT!" diye çığlık attım en sonunda. "KAPATTTT!"

Kapanmadı.

Bir el, ellerimi kulaklarımdan çekip çenemi sıkıca kavrayınca istemsizce açıldı gözlerim. Karşımda ise tek bir yüz vardı. Ebul Sam ve yanağı boyunca uzanan derin yarası.

"Sana bunu yapmayı hiç istemezdim doktor." dedi yalandan üzgün olduğu aşırı belli olan ifade ve sesle. "Ama olayın ciddiyetinden de, benim kim olduğumdan da pek haberdar değil gibiydin. Çok özür dilerim ama sen kaşındın."

Murathan'ın bağıırışı kesilmişti ama derin derin nefes alış veriş sesi yankılanıyordu odada. Gözyaşları artık benden bağımsızca dökülüyordu gözlerimde. Gözlerine bakarken öyle bir öfke doldu ki içime, gözümün önüne siyah bir perde indiğini hissettim. Gözyaşlarıma rağmen sinirle kasıldı çenem. Öfke; ucu bırakılınca insanı kaosa sürükleyen bir halattı. Bana da öyle oldu. Sevdiğim adama işkence yapan bu yüze bakarken ipin ucunun ellerimden çok uzağa gittiğini hissettim.

"Nasıl?" dedi Sam yine alay eder gibi. "Çok duygusal film değil mi?"

Cevap vermedim. Onun yerine öfkemin ipini bırakan elim ani bir hareketle cebimdeki bisturiyi kavradı ve hızla Sam'ın yüzündeki yaranın üzerine bir darbeye ben indirdim.

Sam, bağırarak yüzüne yapıştı. Ellerin tutamadığı kanlar yere damladı. Acıyla iki tur döndü etrafında. "Abi!" diyerek Necip yanına koştu. Sara'da ise önce benim elime yapışıp bisturiyi almıştı. Direnmemiştim. Hemen vermiştim. Çünkü şaşkındım.

Ben az önce birine zarar vermişim. Ben az önce öfkemi zerre kontrol edememişim. Ben az önce yeni, daha önce hiç görmediğim bir Gökçen görmüşüm kendimde.

Sevdikleri söz konusu olunca gözü hiçbir şey görmeyen Gökçen.

Sevmediğine kalbi olmayan Gökçen.

Şeytanı kalpsizliği ile öldüren Gökçen.

"LAN!" diye kükreyerek eğildiği yerden doğruldu Sam. Yarasının tam üstünden, yarıya kadar da ben kesmişim.

Yine şaşkındım.

Çünkü yaptığım şeye bakarken zerre pişmanlık yoktu içimde.

Bana doğru iki adım attı. Sinirle sıkı dişlerini. Sonra ise bir eliyle sertçe kavradı çenemi. Var gücüyle sıkı. Dişlerimin dibinin sızladığını hissettim. Ama artık zerre korku olmadan baktım gözlerime. Lakin gözlerim cesaretimin aksine yine döküyordu yaşlarını. Yüzünün yarısı kan revan içinde kalmışken pis nefesi ile yüzüme yüzüme soludu. Bir kaç saniye dişlerini sıkarak baktı yüzüme.

"Elimde gebereceksin doktor." diye öfkeyle soludu. "Sana yemin ederim, sevgilin gelse dahi seni elimden alamayacak. Benim elimde gebereceksin!"

Hala sıkı sıkı çenemi sıkıdığı için cevap veremedim. O ise ani bir şekilde çenemi bırakmıştı ama yüzümü sağa doğru iterek. Başım istemsizce ittiği yere döndü. "Necip." dedi öfkeli bir sesle. "Doktorun konfor seviyesini artıralım."

Necip elinde bir iple ilerledi bana. Kollarımı önümde bağlayıp, sonra o iple birde ayaklarımı bağlarken, hatta en ucunu da sandalye bacaklarına bağlarken tepki vermedim. Veremedim. Acılı bir kabulleniş vardı üzerimde. Gözyaşları peş peşe yanaklarıma düşerken benim bakışlarım bilgisayar ekrana kitlenmişti istemsizce.

Yine kan revan içinde bir Murathan vardı. Tepesinde dikilmiş, kalın odun parçalarını sırtına, karnına, göğsüne, kafasına indiren başka yüzler...

Kafasındaki sayısız yarıklar belirdi gözümün önünde.

Bağırımıyordu bu kez ama. Atılan her darbeye karşı minik bir inilti dökülüyordu sadece dudaklarından.

Gözlerimi kapattım. Kapatır kapatmaz bir gözyaşının daha düştüğünü hissettim tenime. Kalbimdeki sızı büyüdü. Kör bir bıçak canımdan can koparırcasına battı kalbimin üstüne. Sakince çevirdi bıçağın ucunu. Sakin ve soğukkanlılıkla. Acı ise baş edilemeyecek kadar büyüktü.

"Biz çıkalım. Sen rahat rahat izle." dedi bir ses. Sara mı Sam mı ayıramadım. Kapının kapanma sesini duydum sadece. Gözlerimi kapattım. Açmak istemedim. Gerisini görmek istemedim. Hatta şu an Sam kafama sıksın istedim.

Bu işkence değildi. Bu Gökçen kızın, bir tek Kepçük'e verdiği kalbinin katliamıydı.

"İsim ver?" dedi kayıttan Sam'ın sesi.

Hışırtilı bir öksürme duydum önce. Sonra ise müptelası olduğum sesin en güçsüz halini. "Ne ismi?"

Yaşlı gözlerimi korka korka araladım. Ekranda yine Murathan vardı. Ama bu sefer bir sandalyeye oturtmuşlardı. Gövdesine sayısız kablo takılıydı. Yüzü tanınmayacak bir haldeydi. Öyle ki ben bile her santimini ezbere bildiğim bu yüzü bir iki saniye tanıyamamıştım.

Kalbimin üstündeki keskin bıçak nefesimi kesmek ister gibi ağır hareketlerde kalbimi oymaya devam etti.

"Öldürecek bir Türk askeri adı ver."dedi Sam. "Birini sat, senin canını bağışlayayım."

Güldü Murathan. Bütün güçsüzlüğüne rağmen güldü. "Bizi kendinizle karıştırdınız galiba..." diye zorla konuştu. "Çok şükür sizin gibi orospu çocukluğu bilmeyiz biz. Adam satmayız. Hele vatani...Bizi diri diri yüzsen de satmayız!"

"İyi."dedi Sam her zamanki umursamazlığı ile. "Madem orospu çocuğuyuz, tam olalım,değil komutan?Haldun, ver oğlum coşkuyu."

Bir kaç saniye ses çıkmadı kimseden. Bakışlarımı tanınmayacak haldeki Murathan'a diktim. Nefes almakta zorluk çekiyordu. Hışırtilı nefesleri buradan bile duyuluyordu. Neyin gelecek olduğunu anlamak için başını sağa çevirdiğini gördüm. Ama ben baktığı şeyi görememiştim. O ise görmüş olmalı ki yorgun bakışlarını tekrar önüne çevirdi. Başını sandalyede geri yasladı. Bakışlarını tavana dikti.

"Bir..."diye mırıldandı. "İki...Üç...Dört..."

Bu görüntü derimden canlı canlı et koparmışsın gibi sızlattı her zerremi. Küçükken de yapardı bunu. Ne zaman bir şeyden korksa,bakışlarını tavana diker, sayardı. Biliyordum. Hatırlıyordum. Hatta bana bile o öğretmişti bunu. Her öğrendiğim ilk şey gibi...

Bir anı belirdi aklımda.

Karanlık bir dolaba saklanmışım. Bacaklarımı kendime çekmiş,oturuyorum. Ama bir şeyden korkmuşum. Ne? Hatırlayamıyorum.

Derken dolabın kapağı hızla açılıyor. Korktuğum için minik bir çığlık atıyorum.Kepçük ise hemen yüzünü ekşitiyor.

"Bağırma kız."diyor ters ters. "Ne işin var yine senin burada?"

"Korktum."diyorum kısık bir sesle.

Ne olduğunu sormuyor. Sanırım o biliyor. Sadece derin bir nefes verip elime uzanıyor. Kavrayıp dışarı çekiyor. "Kırk kere dedim sana Pamuk..."diye söyleniyor. "Korkunca ne yapacaktın?"

Alt dudağımı asıyorum ama dışarı çektiği eline direniyorum. Olduğum yerden kıpırdamadan sorusuna cevap veriyorum. "Sayacaktım..."diyorum

yine mırıltı şeklinde.

Dışarı gelmeyeceğimi anlayınca elimi çekmeyi bırakıyor. Umutsuz bir bakış atıyor. Sonra ise dolabın diğer kapağını da açıp o da diğer tarafıma oturuyor.

"Niye girdin içeri?"diyorum ağlamaya yakın bir sesle. "Sende mi korktun?"

"Ben hiç bir şeyden korkmam kızım."diye efeleniyor kendince.

Ama ben baya korkmuş olmalıyım ki hazırda bekleyen gözyaşlarımı salıyorum. "Defol git o zaman yanımdan,şalakkkkkğğğğ!"diye feryat figan ağlamaya başlıyorum.

"Tamam."diyor anında. "Tamam, tamam sus. Ben de korktum.Ondan geldim."

Gözyaşlarım hafifliyor. Dönüp yüzüne bakıyorum içli içli. "Neyden korktun ki sen? Hani hiçbir şeyden korkmazdın?"

O da bana çeviriyor bakışlarını. Kısa bir an bakıyor. "Bir şeyden korkarım."diyor.

"Ne?"diyorum burnumu çekerek. "Böçekk mi? Kalınça mı? Yoksa yatağının altındaki canavarlar mı?"

Göz deviriyor. "Yatağın altında canavarlar yoktur Gökçen..."

Yine ağlamaya başlıyorum. "Var...Oyuncak alırken elimi ısırdı."

Gülüyor. "Oyuncak arabaydı o Pamuk. Tekerine sıkıştı parmağın..."

"Değildi!"diye dikleniyorum. "Canavardı işte."Parmağımı yüzüne doğru uzatıyorum. "Bak, ısırdı parmağımı."

Elimi tutuyor. Gösterdiğim parmağı sakince okşuyor. Ben ise ona daha çok sokuluyorum. Elimı bırakmıyor. Kucağına çekip iki eliyle sıkıca kavırıyor hatta.

"Sen neyden kolkarsın Kepçük?"diyorum içimi çeke çeke.

Bana çeviriyor bakışlarını yine. "Yalnız kalmaktan..."diyor sessizce.

"Nasıl yalnız kalınır ki?"diye soruyorum.

"Herkes gidince yalnız kalmış olursun işte." diye sakince cevaplıyor.

Duruyorum. Düşünüyorum. Bir kere daha burnumu çekiyorum. "Ama sen yalnız kalmazsın ki hiç. Neslişah teyze var. Yusuf amca var. Gülhan abla var. Aslıhan abla var."

Derin bir nefes veriyor. "Öyle tabi ama... Bazen onlarda gidecekmiş gibi hissediyorum. Tek kalacaktım gibi..."

"Nereye gidecekler ki?"

Sorularımdan bunalmış olmalı ki dertli bir nefes veriyor. "Boşver Pamuk..."

Bir kaç saniye susuyorum. Sonra burnumdan akan sümükleri koluma silip ona dönüyorum. "O zaman ben gitmem." diyorum. "Kolkma sen,tamam mı?"

Bir kaç saniye bakıyor. Sonra gülümsüyor. Elinin içindeki elimi daha çok sıktığını hissediyorum. "Söz mü?"

"Söz." diyorum hemen.

Gülüştü büyüyor. "Aferin." diyor ciddi ciddi. Sonra ise bakışlarını tavana diyor. "Hadi." diyor. "Sen saymaya başla. Sonra ben sayayım. Korkular gitsin."

Bende bakışlarımı dolabın elbise asılı olan tavanına diyorum. Çünkü Kepçük ne zaman korksa benim gibi saklanmak yerine bunu yapar. Biliyorum.

"Bir..." diyorum.

"İki...Üç...Dört...Beş..." diye devam ediyor. Elimi hiç bırakmadan...

Zihnimdeki bu anıyı ise ekrandaki acılı Murathan sesi tamamladı.

"Altı...Yedi...Sekiz..."

Korkuyordu. Yalnız kalmıştı. Kimse yoktu yanında. Ne annesi, ne babası, ne kardeşleri, ne de ben...Çok korkuyordu. Kimse anlamazdı bunu belki ama ben anlayabiliyordum.

Çünkü o bir parça bendi belki. Ben ise her zerremle o.

Birden kasıldı Murathan'ın bedeni. Dişlerini sıktı. Boğazındaki ve alnındaki damarlar patlamak ister gibi belirginleşti. Ve daha fazla tutamadı. Bedenine verilen elektrik yüzünden acılı bir çığlık koptu dudaklarından.

Kalbimi söküp atmak istedim.

Ama yapamadım. Acıyla inledim bende. Acısını kendi bedenimde hissetmişim gibi korkunç bir çığlık kendini can havliyle attı dudaklarımdan...

"DURDURUN ŞUNUUUUU!"

Murathan bağırdı, gözyaşlarına bulanmış ben bağırdım.

O inledi. Ben ağladım. Ben bağırdım. Ben inledim. Ben kıvrandım.

"Durdurun..." dedim nefessiz kalmış bir halde. "Durdurun ne olur...Delireceğim...Ne olur...Ne isterseniz yaparım...Ne olur...Ne olur..."

Gelmedi kimse. Kayıt ise durmadı.

Bakışlarımı tavana diktim. "Bir..." dedim hıçkıra hıçkıra. "İki...Üç..."

Belki yüze kadar saydım, belki bin. Bilmiyordum.

Sayırsız görüntü geçti. Birinde kafasını suya sokup dakikalarca çıkarmadılar.  ld  sanıp kenara fırlattılar. Birinde kafasını üst üste duvara vurdular. Canlı canlı di ini çektiler. Başını silindir şeklinde iki tahtanın arasına sıkı tırdılar.

Kiminde acıyla inledi. Kiminde ses dahi çıkarmadı. Kiminde bütün öfkesiyle sövdü. Kiminde ise keskin bir feryatla bağırdı.

Hepsini dinledim, Hepsini izledim. Gözümü bir an bile kırpmadan hem de. Ba ırmadım bir süre sonra. Sadece öylece baktım ekrana. Yana ımdan süzülen ya lar ve kan revan içinde kalan Gökçen kızın kalbiyle...

Kolumdaki yara canımı yakmadı. Yorgun bedenim canımı yakmadı. Uyu an kollarım, bacaklarım,soğuktan kasılan belim canımı yakmadı.

Ama kalbim artık bir parça  l yd .

Ne kadar öyle durdum bilmiyorum. Video bitti. Kayıt kesildi. Ama benim kılım bile kıpırdamadı.  l  gibi öylece baktım sadece artık siyah olmuş ekrana. Ama gözümden aralıksız akan ya lar bedenimin aksine acı doluydu.

Kan revan içinde kalan kalbimin terini sadece böyle atabiliyordum.

Boş bir çuval gibi öylece dururken kapının açılma sesini duydum. Öyle yorgundum ki, bakamadım. Daha doğrusu umursamadım. Kimse kimdi.  uracıkta sıksalar kafama o bile umrumda değildi. Umrumda olan tek şey oydu.

Ona sıkıca sarılmak. Bu kadar yalnız bıraktı ım için, bu kadar acıyla tek başına mücadele etmek zorunda kaldığı için sıkıca sarılmak.özlerinin kapanmayaca ını bile bile Pamuk gibi bütün yaralarından tek tek öpmek. Yalnız bıraktı ım, en büyük korkusunu ya attı ım için sayırsız defa özür dilemek.

 leceksem de son bir kez görseydim yüzünü... Gözlerine bakarak ölseydim... Olmaz mıydı?

"Doktor abla."dedi Zehra. Sesi tela lıydı. Kapıyı kapatıp içeri girdi. Tam önümde dikilince istemsizce bakışlarını yüzüne kaldırdım. Ama bana bakarken tela lı ifadesi gözle görülür bir acılı bakı a dönüştü. Derin bir nefes verdi. Önümde eğilip acele hareketlerle sandalye ve bacaklarıma ba lı ipi çözmeye ba ladı.

"Komutan burayı bulmuş."dedi."Geliyorlar."

Anında ifadesiz bakışlarım canlandı. Başımı dikle tirdim. "Na..Nasıl bulmuş..?Murathan mı bulmuş?" dedim a lamaktan ve ba ırmaktan çatallanan sesimle.

Ayaklarımı çözmüş. Ellerime geçmişti. "Bilmiyorum. Ama asker buraya baskın yapacakmış. Sam çok sinirli. Sara ile kavga ediyorlar. Mardin'e götürecekler seni.Dağ yolundan."Ellerimi çözmeye başlamıştı. "Kör Grigop diye bir adamdan bahsederlerken duydum. Onun yanına gideceksiniz büyük ihtimal. Sonra ne olur bilmem."

Ellerimi çözmüştü. Halsizdim. Güçsüzdüm. Ayağa bile kalkamayacak haldeydim. Kolum artık uyuşmuş durumdaydı. Beynim ağır, kalbim ise paramparça.

"PLAN TERS TEPERSE İLK SENİ GEBERTİRİM DEMEDİM Mİ LAN!?" diye bağırان Ebul Sam'ın sesi yükselince kapıya tedirgin bir bakış attı Zehra.Bir kaç saniyelik duraksamanın ardından ipleri çözmeye devam etti tekrar.

"ABİMİ BIRAKMAM!"diye bağırdı Sara."ONU DA YANIMIZA ALMAK ZORUNDAYIZ!"

"SENİ DE, ABİNİ DE SİKEYİM ULAN!" diyerek Ebul Sam'da bağırdı. "NE GELDİYSE BAŞIMIZA SİZİN İKİNİZİN SALAKLIKLARI YÜZÜNDEN GELDİ ZATEN.AL SANA ABİİİ!"

Bir el silah sesi duyulunca BEN de, Zehra' da irkildik. Bir iki saniyelik ölüm sessizliği çöktü ortama.

"ABİİİ!"diye acılı bir feryat şeklinde bağırdı bu kez Sara.Sonra ise bir el silah sesi daha duyuldu. Sara artık konuşmadı.

Zehra ile kesişti bakışlarımız. Yutkundu. Anlık bir duraksamanın ardından ellerimi de çözdü. "Birazdan seni almaya gelir."dedi aceleci bir ses ve hareketlerle."Çok sinirli. Sakın diklenme abla. Ne derse yap. Burada bile buldu ya komutan seni, bundan gayri asla kaçamaz.O da bunun farkında" Önümde eğildi. "Dediklerimi hatırlıyorsun değil? Mardin,kör Grigop...Dağ yolundan gideceksiniz..."

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Ey."dedi hemen. Yırtık pırtık gri montunun önündeki cebinden bir kalem çıkarıp aceleyle elime tutuşturdu. Sıkıca sıkı elimi. "Benim yazmam pek iyi değil. Al bunu. Sen yapacağını bilirsin. Önceki hatam için özür dilerim ama buradan kaçsan bile dağda hayvanlara yem olurdun. Şu an senin için yapabileceğim tek şey bu."

"Sen?"dedim. "Sen de gelmeyecek misin?"

Baktı. Kocaman gözlerimi bana dikip yine en acı sessizliği ile baktı. Gelmeyecekti. Bir şey olacaktı. Ne olacaktı? Korku yine ihtişamlı bir giriş yaptı beynime.

"Dikkat et kendine." diye acı bir zehir kusar gibi konuştu bu kez.

Önümden kalkıp hızla bilgisayarı aldı. Kapıya ilerledi. Ama tam çıkıyordu ki durdu. Bir kaç saniyelik duraksamanın ardından tekrar bana döndü. "Doktor abla..." dedi içimi daha da acıtan bir tınıyla. "Bu dünyada bir Zehra yaşadı. Kimse hatırlamaz beni. Bari sen hatırla. Olur mu?"

Cevap verme fırsatı vermeden hızla çıktı. Ne demek istemişti? Ne yapacaklardı ona?

Birkaç saniye baktım arkasından. Sonra ise elimdeki kaleme döndü bakışlarım. Şokun sırası değildi. Korkunun da. Hala ikimizi de bu cehennemden kurtarmak için zaman vardı. Ayağa kalktım. Daha doğrusu kalkmaya çalıştım. Başım dönünce olduğum yere geri çöktüm. Kan kaybetmişim. Hala da ediyordum. Kolum acıdan, beynim ise yaşananlardan uyuşmuş gibiydi. Lakin bunun da sırası değildi. Farkındaydım.

Bütün gücümü toplayıp kalktım ayağa. Nemli yanaklarımı iki elimle silip saçlarımı geri savurdum. Hızlı bakışlarla taradım odayı. Pencere önüne gittim. Olmazdı. Sedire baktım. Hayır. Burada olmazdı. Komodin çekmecelerini karıştırdım bir kağıt bulurum umuduyla. Hiçbir şey yoktu. Çaresizce sağa sola bakarken duvarın ortasındaki geyik resmine kitlendi bakışlarım. Evet, bu olabilirdi.

Hızla duvara koştum. Tam önüne durunca sağ köşesine gidip kalan bütün gücümle çektim. Çivilendiği yerden koptu. Yukarı kaldırdım ve kalemi alıp önce duvara bir çizik attım. Yazıyordu. İçimdeki umut ışığı büyüdü. Hızla aklıma gelen şeyleri yazarken içeriden bir el silah sesi daha duyuldu.

Sonra derin bir sessizlik.

Panikle, ellerim titreye titreye yazdım yazacaklarımı ama ayak seslerini duyunca tamamlayamadan bıraktım. Lakin bu yazdıklarım da yeterdi. Tekrar indirdim örtüyü geri. İlerleyip duvarın en köşesindeki taşın altına sakladım kalemi.

Tek temennim Murathan'ın yazdıklarımı görmesiydi. Elimde kalan son umutta buydu.

Birden kapı açılınca hemen arkamı döndüm. Necip hızla yaklaştı bana. Hiç bir şey söylemeden yaralı kolumdan kavrayınca istemsizce inledim. Lakin o durmadı. Dışarı çekiştirmeye devam etti. Kolumdaki acı yüzünden dişlerimi var gücümle sıkıyordum ama odadan çıkar çıkmaz gördüğüm manzara ile acım şoka dönüştü.

Odanın ortasında kanlar içinde yatan 3 beden vardı. İkiisi kapıda bekleyen, benim uyuttuğum adamlardı. Diğerisi ise Zehra...

Daha fazla acı olamaz dediğim her an bir tık üstü ile karşılaşan beynim şoktaydı.

Karnından yoğun bir kan akıyordu yere. Gözleri kapalı, kabarık siyah saçları yüzünü kapatmış, öylece yatıyordu. Ben şokla bu manzaraya bakarken karşıdaki odadan Ebul Sam, elinde kocaman bir çantayla çıktı.

"Yürüyün."dedi.

Ben yürüyemedim. Adımlarım bir adım bile atmıyordu öne. Kilitlenmiş gibi Zehra'nın bedenine bakıyordum sadece. Son sözleri yankılandı beynimde.

Bu dünyada bir Zehra yaşadı. Kimse hatırlamaz beni. Bari sen unutma...Olur mu?

Onu kurtaramamamın derin üzüntüsü vardı üzerimde. Oysa elimden geleni yapmıştım onun için de...Biraz daha vakit olsaydı... Birazcık daha...

Yoğun bir kinin aktığını hissettim içime. Yemin ederim Zehra dedim kanlar içindeki bedenine kilitlenmiş gibi bakarken, eğer burada ölmezsem, senin ölünü dahi bunlara bırakmayacağım. Bu dünyada yaşadığının kanıtı bir mezar taşı olacaksa,tamam. Yapacağım. Ama seni asla unutmayacağım.

Necip ilerledi. O ilerleyince bir kukladan farkı olmayan ayaklarım da ilerledi. Tam çıkışa yönelirken sağlık ocağına kaydı bakışlarım. Ve Ebul Sam'ın vahşet kokan yüzüyle bir kere daha karşılaştım. Sara yerde, Haldun ise yatağında yatıyordu. Ama Sara'nın sırtında, Haldun'un ise karnının üstünde yoğun bir kan vardı. Mönitorde ki ses ise tiz bir çizgiden ibaretti.

"Sevgilin seni o kadar da çok sevmiyormuş ha doktor."dedi Sam panik ama yine de eğlenen bir tonda."Anlaşma yerine ölmeni göze aldığına göre."

Benim bakışlarım hala ortamı kan gölüne çeviren manzaradaydı. Söylediğini duymuyordum bile. Kulaklarım uğulduyordu. Baktığım her yer sallanıyordu sanki. İleri doğru itildiğimi hissettim. Direnmedi ayaklarım. Artık gücüm yoktu. Zerre yoktu. İlerledim.

Sam önde biz arkada evden çıktık. Kapının önünde araba vardı. Beyaz bir mazda.Ben kaçarken yoktu. Yeni gelmiş olmalıydı. Biraz ilerleyince içinde bir başka adam daha olduğunu gördüm. Şoför koltuğunda oturuyordu. Bizim yaklaştığımızı görünce arabadan indi. Uzun, zayıf, ama baya esmer bir adamdı. Aşırı uzun sakal ve bıyıklarından yüzü küçücük kalmıştı. Boynuna kırmızı beyaz bir puşi dolamış, kalın bir siyah kaban giymişti.

Soğuktu. Çok soğuktu. Lakin ben yanıyordum. Cayır cayır yanıyordum. Kalbim, beynim, ruhum, her zerrem.

"Bunu niye getiriyorsun yine?"dedi Sam'a,beni işaret edip. "Devlet anlaşma falan yapmaz.Sanki bilmiyorsun. Salak gibi yine peşine mi takacaksın komutanı? Gebert gitsin işte."

"O salaklığı bir kere yaparım."dedi Ebul Sam duygudan yoksun bir bakış ve sesle. "Komutanla anlaşma falan yok artık." Bakışlarını bana çevirdi.Yüzündeki yaranın üstüne, benim de açtığım yara fazlasıyla belirgindi. Derindi.

Kanımı ürpertecek bir tonla konuştu bu kez.Soğuk, vahşi ve gaddar...

"Ama eski dostluğumuzun hatırına güzel bir anı bırakmak isterim Karakurt'a..."

"Herkes hazır mı?"

Barut timinin hepsi aynı anda konuştu kulaklıklara. "Hazırız komutanım."

"Güzel."dedi Murathan. Elindeki HK416 silahını daha sıkı kavradı. Termal dürbününü alıp gözlerini kısıtı. Dikkatle her köşesini taradı önündeki evin. Görünürde hiç kimse yoktu. Hiç bir yaşam belirtisi de yoktu. Bu iyi değildi. Hiç iyi değildi. Dürbünü yanındaki Barbaros'un eline verip tekrar silahını kavradı. Yaslandığı duvara sırtını verip gözlerini kapattı. Derin bir nefes verdi. Tek bir duası vardı.

Ne olur burada ol Pamuk...Ne olur...

"Komutanım."dedi yanındaki Barbaros. Bakışlarını ona çevirdi. Silahıyla o da en az Murathan kadar dikkatle bakıyordu önüne. "Dedem hep derdi ki..."diye devam etti. "Düşmanın kafasından kırk tilki dolaşır, kırkının da kuyruğu birbirine değmezmiş. Türk'ün de kafasında kırk tilki dolanırmış, ama hepsinin kuyruğu birbirine değer, eninde sonunda kör bir düğüm olurmuş."

"Övdün mü gömdün mü lan?"diyen Zülfikar'ın sesi geldi kulaklara. "Bu nasıl hikaye?"

"Dinle lan bi."diye yükseldi Barbaros. Sonra ise dertli bir nefes verdi. "İlk defa havalı havalı bir şey anlatıyorduk şurada, içine sıçtın bütün ortamın lan."

Kendi kendine, sindiği köşede keyiflendi Zülfikar. "Tamam lan tamam. Küsme hemen. Anlat bakim, ne yaparmış sonra Türk?"

Lakin Barbaros sinirliydi."Bok yaparmış. Siktir git. Heves mi bıraktın?"

"Düşmanın kafasında ne kadar tilki dönerse dönsün, kuyruklardan birinin ucu diğerine eninde sonunda değermiş.Kafası karışmış."diyerek Hasan tamamladı Barbaros'u."Lakin Türk'ünki o kör düğüme rağmen karışmazmış."

"Niye komutanım?"dedi Alican merakla.

Barbaros ise farklı bir noktaya takılmıştı. "Rahmetli dedem sen misin Hasan abi?"diye ciddi bir soru yöneltti.

"Salak salak konuşma lan."dedi Hasan anında.

"Lan ne oluyor bu tilkiye?"diye yükseldi Süleyman. "Söyleyin artık.Niye Türk'ün kafası karışmazmış?"

Bu sefer ise Murathan tamamladı. "Çünkü Türk, kafasında kör düğüm olan kuyrukları kökten kesermiş!" Sesinde öfkeli bir tını vardı. Fark edilmeyecek gibi değildi. Ebul Sam'ın kafasında ne kadar tilki dolanırsa dolansın, hepsinin kuyruğunu toptan kesecekti. Sert bakışlarını bozmadan silahını kavradı. Ve gerekli komutu en sonunda verdi. "Barut...Üç deyince başlıyoruz."

Yine hepsinden aynı anda,aynı ses yükseldi. "Emredersiniz komutanım."

"Ev fazla sessiz."dedi Timur.

Farkındaydı. Ama asla farkında olmak istemiyordu. Cevap vermedi. Onun yerine direkt komut verdi. "Üç."

Hızla ileri atıldı ve evin tahta kapısına sağlam bir tekme çaktı. Kapı zerre zorlanmadan açılırken silahını daha sıkı kavradı parmakları. Bakışlarını dürbünden çekmedi. Önüne gelen kim varsa yok edecekti.

Lakin önüne çıkan hiç bir şey yoktu.

Tam tersine,geniş odanın ortasında sırt üstü, kanlar içinde yatan bir kadın ve iki adam vardı. Siniri katmerleniyordu.

Peşinden tim'de girmişti içeri. Hepsi önce yerdeki bedenlere kaçamak bir bakış attıktan sonra büyük bir dikkat ve atiklikle odalara dağıldılar. Kapalı kapıları tekmeleyip silahlarını ve öfke saçan gözlerin hedefe kitlediler. Lakin hiç kimse yoktu. Açılan her oda da yüzler biraz daha düşüyordu.

Tim odalara dağılmışken yerde kanlar içinde yatan bedenlere yöneldi Alican.Dikkatlice diz çöktü. Önce erkek olanların nabzını kontrol etti. Yaşam yoktu.

Kabarık,siyah saçları yüzünü kapatmış kıza yöneldi.Karın boşluğundan vurulmuştu. Çok kan kaybetmişe benziyordu. Parmağını boynundaki nabzına uzattı. Kısa bir an bekledi. Sonra ise varla yok arası bir hayat vurdu parmak uçlarına. "Girişteki kız yaşıyor komutanım."diye hemen bilgi verdi

Murathan'a. Parmaklarını kızın nabzından geri çekti. Kötü kokuyordu. Çok kötü kokuyordu. İstemsizce yüzünü buruşturdu. Sonra ise parmakları kabarık, siyah saçlarının kapattığı yüzüne ilerledi. Usulca geri çekti yüzündeki saçları.

Yuvarlak bir çehre, kırmızı yanaklar,küçük bir burun, üst dudaktan daha kalın alt dudak... Masum bir yüz... Küçük duruyordu. Taş çatlasa 17 diye düşündü Alican.

Murathan ise her boş gördüğü odada biraz daha deliriyordu. "Burada yok komutanım." dedi Barbaros Murathan'ın kulağına. Sonra ise diğerlerinden de peş peşe aynı söylemler doldu kulaklarına.

"Temiz komutanım."

"Kimse yok komutanım."

"Yok komutanım..."

Bir tek Zülfikar'ın sesi çıkmadı bir iki saniye. Zira gördüğü çılgın bir manzara vardı.

Bir hastane yatağında yatan ölü. Nam-ı değer Deccal. Yani sikik Haldun.

"Burada görmeniz gereken bir şey var komutanım."dedi kulaklığa,bakışlarını önündeki manzaradan çekmeden. Silahını indirmeden,tedbirli adımlarla kanlar içindeki bedene doğru ilerledi. Başındaki monitör çalışıyordu ama kalbinin durduğunu gösteren düz bir çizgi bütün sadeliğiyle öylece uzanıyordu ekranda.

Sakinliğini korumaya çalışarak Zülfikar'ın olduğu odaya ilerledi Murathan. Odadan içeri girdiğinde ise yatakta kanlar içinde yatan Haldun'un soluk siması büyük bir nefretle çarptı yüzüne. Adımları durdu. Bakışları keskinleşti. Çenesi kasıldı. Öldü sanıyordu. O üç kurşundan sonra geberip gitti sanıyordu oysa.

Aklında yine aynı görüntüler uçuştı.

Kelepçe,zincir sesleri, kan, pas kokusu, çığlıklar, karanlık, acı,işkence...

Dişlerini istemsizce sıkıyordu. Haldun'un başında dikilen Zülfikar ise o an sorulacak en mantıklı soruyu yöneltti. "Ne olmuş lan burada?Bu gebermemiş miydi zaten?"

Derin bir nefes verdi. "Haber aldı."dedi öfkeyle. "Lanet olsun, geleceğimizi biliyordu. Kaçtı."

"Bunu da yanında götüremeyeceği için öldürdü yani."dedi odaya giren Timur. "Öyle mi?"

Cevap gelmedi. Görünüş bu tezi doğruluyordu. Öldürmeye ant içtiği köpeklerden birini böyle görmek Murathan'ın içindeki bitmek bilmez

öfkeye su döker sanıyordu. Yanılmıştı. Hiç bir şey hissetmiyordu şu an. Tam tersine. Öfkesi büyüyordu.

Emek'de dikkatle süzdü ortamı. "Sara denen kadın,Gökçen Hanımı bunu tedavi etsin diye kaçırdı o zaman. Abisi için..."

"Abisi için adam kaçırıp sonra abisini vurup kaçtı mı yani?"dedi Hasan. "Bu kadar tantana bunun için miydi?"

Anlık sessiz kaldılar. Hepsinin bakışları ciddiyetle ortamı tarıyordu.

"Yerde de kan var."dedi Süleyman. "Biri daha vurulmuş bu odada."

Şu an kimin vurulup vurulmadığı zerre sikinde değildi. Tek umursadığı o kanın Gökçen'e ait olmamasıydı. İlerledi. Bir iz aradı. Bir iz. Sadece tek bir iz. İlaçlara baktı hızla. Dolaplara, çekmecelere. Hiç bir şey çarpmıyordu gözüne. Ortamı umursamadan odadan çıktı. Yerde yatan yaralı kız ve başındaki Alish'i hızla geçip rastgele bir odaya daldı. Kırmızı bir koltuk vardı. Büyük bir çalışma masası ve küçük, kahverengi bir giysi doladı. Hızla bu odayı da aradı. Dolaplar, masa, koltuk altı,üstü,her yer. Yoktu.

Bu odadan da çıktı.

Başka bir odaya girdi. Büyük bir sedir, bir komidin, duvarda ise gölden su için bir geyik örtüsü vardı bu odada sadece. Bakışları hızla etrafı tararken önce yerdeki kanı gördü. Odanın her yerinde,damla damla vardı kan izi.Ama yoğunluk ortadaki sandalyenin sol tarafına düşen yerdeydi. Sedirin en ucunda gördüğü bir şeye kitlendi kehribarları.

Buruşturulup, köşeye atılmış, açık mavi bir kazak.

Gökçen'in en son üzerindeki kazak.

Koşar adım ilerledi. O köşeye gider gitmez kazağın önünde eğilip eline aldı. İyice açıp baktı sağına soluna. Evet, oydu. Pamuk'un du bu. Üzerinde hafif yırtıklar, toz ve çamur vardı ama kan yoktu.Niye bu yoktu üzerinde? Bu kanlar onunun kanı mıydı? İstemsizce burnuna yaklaştırdı kazağı. Gelen kokuyla burnunun direğine keskin bir sızı dolunca gözlerini kapatıp dişlerini sıktı.

"Kepçük,"dedi zihninin en tozlu anılarından minik Pamuk. "*Beni nasıl buluyorsun hep?*"

"Ben bulurum." diyor sadece.

Gerçeği asla söylemiyor. Ben sen oluyorum, seni ben gibi biliyorum diyemiyor. Her zerren, her fikrin, her düşüncen ezberimde diyemiyor. Minik Kepçük'ün zihninde oynadığı küçük oyunu en yakın arkadaşına, Pamuk'a bile açmıyor.

"Komutanım."diyen Emek'in sesi yükseliyor arkadan. "Vakit kaybetmeyelim burada. Fazla uzaklaşmış olamazlar. Jandarma her yeri denetliyor zaten. Biz üde düşelim peşlerine."

Umursamadı. Küçük Kepçük'ün oynadığı, bir zamanlar en sevdiği oyun belirmişti zihninde.

"Ben Pamuk olsam..."diye mırıldandı sessizce. "Ben Pamuk olsam..."

Emek ve arkasındaki Hasan öylece bakakalmışken o elindeki kazağı bırakmadan hareketlendi. "Ben Pamuk olsam..."dedi tekrar. Dikkatle taradı odayı önce. Sakinleşmek adına derin bir nefes verdi. Gözlerini kapattı. Zihnini boşaltmaya çalıştı. Gözlerini açtığında ise hayali bir Pamuk belirmişti önüne.

Ne kadar olmuştu bu oyunu oynamayalı? Yıllar. Upuzun yıllar.

Önce sedire oturttu hayali Pamuk'u. *Ben Pamuk olsam, korkardım* dedi kendi kendine. *Ağlardım.*

Sedirde oturan Pamuk ağladı.

Kabullenmezdim bu durumu. Öfkemi etraftan çıkarırdım. Kaçmaya çalışırdım.

Hayali Pamuk sedirden kalktı. Öfkeyle cama yöneldi. Cama kaplı gazeteleri tutup öfkeyle yıttı. Camı açmaya çalıştı. Lakin açılmadı. Camın önünde diz çöktü. Yine ağlamaya başladı.

Murathan cama yöneldi. Camla kaplı parçalanmış gazeteleri görünce bu çıkarırmının doğru olduğuna kanaat getirdi.

"Komutanım ne yapıyorsunuz?"dedi Hasan hafif şaşkın bir sesle.

"Sonunda sıyırdı mı lan?"diye sessizce mırıldandı odaya sonradan gelen Zülfikar.

Murathan devam etti. *Kaçmak için bir şeyler arardım*,diye düşündü Pamuk adına.

Hızla kapının yanındaki komidine yöneldi. Aceleci bir halde çekmeceleri açıp kapattı. Derken gözüne odanın en köşesindeki büyük bir taş battı. Hızla o yöne yöneldi. Taşı kaldırdığında ise altında bir kalem gördü. İyice kaldırdı taşı. Sağına soluna baktı bir şey var mı diye. Yoktu. Kalemi aldı. Gözlerini kısarak baktı.

Bakışları hızla taradı odayı. Tim şaşkın şaşkın ona bakarken onun bakışları birden duvarda asılı,gölden su içen geyik örtüsüne takıldı. Bir kaç saniye baktı. Duvara çivilenmişti, lakin bir ucu duvara çivili değildi...

Hızlı adımlarla o yöne yöneldi bu kez. Örtünün söküük köşesinde ki kan izlerini fark etti. Korktu. Gökçen'in kanı olmasının ihtimalinden deli gibi

korktu. Ama örtüyü kavrayıp,yukarı kaldırdığında ise gördüğü şeyle bakışları ilk defa titredi. İçindeki öfke dinmedi belki ama umut kırıntıları arttı. Bir yazı yazılmıştı. Acele ama düzgün harflerle yazılmış bir yazı.

GELECEĞİNİ ÖĞRENDİ. MARDİNLİ KÖR GRİGOP'A GÖTÜRÜYOR.DAĞ YOLUNDAN. GELDİĞİNDE EĞER SİYAH, KABARIK SAÇLI BİR KIZ GÖRÜRSEN KORU. ADI ZEHRA. O İYİ. ONLARDAN DEĞİL. ONU BURADAN ÇIKAR. YENİ BİR HAYAT VER. SENİ S..."

Gerisi yoktu.

"Onun yazısı mı komutanım?"dedi Süleyman.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Onun."

Biliyordu çünkü. Çalışma masasının üstündeki not defterlerine defalarca bakmıştı. Her şeyini ezbere bildiği gibi, yazısını da ezberlemek adına.

"Valla Allah'ına kurban bu kızın."diye mırıldandı arkadan Hasan. "Ne yapmış etmiş not bırakmış."

"Yalnız o seni s kısmı bana manidar geldi." dedi Zülfikar. "Gökçen hanım biraz sinirli gibi size komutanım."

Murathan'ın dudaklarında ise günler sonra ilk defa hafif bir tebessüm belirmişti. İçinde yanan umut ışığını belli etmek ister gibi. "Toparlanın."dedi geri doğrulurken. "Mardin'e kadar gidemez. Dağ yolunda yakalarız. En azından güzergahı biliyoruz." Tam odadan çıkıyordu ki durdu. Terkar time döndü. "Aliş, dışarıdaki kız için Jandarmaya anons geç. Ambulans göndersinler. Emek sen de müdahale et. Ölmesin.Yarası ağıra benziyordu."

"Emredersiniz komutanım."dedi ikiside aynı anda. Dışarı yöneldiler.

"Eee."dedi Zülfikar. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

Kaşlarını çattı. Bakışlarını sertleştirdi Murathan. Silahını ise daha sıkı kavradı. Ve yapacağı şeyi en sert sesiyle mırıldandı.

"Tilki'nin kuyruğunu değil, kafasını koparmaya..."

Pek çok şeye pişmandım.

Mesela neden daha çok yemek yememiştim, neden çikolata şelalesinin altına ağzımı dayamamıştım, neden Friends dizisini dört sezondan sonra izlememiştim, hep ertelemiştim, neden pek çok kitabı yarım bırakmıştım, neden bu kadar boş ve pervasız yaşamıştım, neden anneme daha çok sarılmamıştım, Gökalp'i sık sık öpmemiştim, benden gizli cips yerken nasıl

bana almazsın diye dövmüştüm, neden dedem ve kankaları ile daha çok okey atmamıştım, neden babaannem bana örgü atkı yapmak istediğinde aman be babuşşş, ben onu giymem,o ne öyle demiştim, neden halamla daha çok dedikodu yapmamıştım?

Ve en önemlisi.Neden Murathan'la çatur çatur, yarınlar yokmuşcasına sevişmemiştim? Lunapark'a gitmemiştim. Bütün şehirleri, hatta dünyayı gezmemişim.

Evet. Ölmeden önce yapılacak listem bunlardı.

Ölüyordum. Şaka değil. Abartı değil. Gerçekten ölüyordum. Hissedişyordum. Ölüm soğuk bir kıştı. Ve ben şu an bu soğukluğa en sıcak yazmış gibi çekilişyordum. Uyumamalıydım. Gözlerimi kapatmamalıydım. Bilişyordum. Ama uyku en cazip yoldu şu an için.

Soğuşa ve ölüme karşı.

Bakışlarım gitgide kapanırken zorla aralamaya çalışışyordum gözlerimi. Kolumdaki yara bile acımışyordu artık. Üşümüşyordum.Ya da ben hissetmişyordum. Her yerim acışyordu sanki. Ya da enteresan bir şekilde bana öyle gelişyordu. Çünkü onunda hissi yoktu. Hiç bir şeyin hissi yoktu.

Ölüm böyle bir şey miydi?

Derin bir hissizlik.

Arabanın içindeydik. Bunun bilincindeydik. Oturuyordum.Titrişyordum. Ama her geçen saniye biraz daha gücünü tüketen bedenim bunlardan başka hiç bir şeyin farkında değildi. Yanımda kim var mesela? Arabayı süren kimdi? Şu an neredeydik? Hipotermi geçiriyor olabilir miydik?

Hiç bir fikrim yoktu. Yapmaya çalıştığım tek şey üzerinde taş varmışcasına sürekli kapanan göz kapaklarımı açık tutmaya ve titrememe engel olmaya çalışmaktı.

İçimde ise minik bir hüşün vardı. Küçük bir savaş sanki. Geçmiş, bugün ve gelecek arasında.

Murathan'la birbirimize yine geç kalmış olmanın acı gerçekliğı bir tokat misali çarpışyordu yüzüme.

Sormak istediğim o kadar çok şey, anlatmak istediğim o kadar çok hayal vardı ki oysa.

Mesela, babalarımız gitmeseydi şu an ne durumda olurduk?

Yine bu halde mi olurduk? Yoksa daha mı beter olurduk? Belki daha iyi. Evlenmiş olurduk belki. Babam döverdi Murathan'ı. Ama yine de evlenmemize izin verirdi. Çocuğumuz olurdu belki. Aynı Murathan'a benzeyen bir oğlan çocuğı. Uzun kirpikli, kehribar gözlü, kepçe kulaklı...O

ne zaman göreve gitse oğlumuzu sarılıp uyurdum ben de. Daha çok çocuk yapardık hatta. Bence dört. Hep çok kardeşim olsun isterdim. Aslıhan, Gülhan ve Murathan gibi. Benim olmadı ama bizim olurdu belki.

Kocaman bir aile.

Nasıl birlikte büyüdüysek, birlikte de yaşlanırdık. Bastonumuz, tansiyon ilaçlarımız filan olurdu. Bu çocuklar hep sana çekmiş, hepsi başına buyruk diye yükselirdi belki yine bana. Çocuklarımızı büyütür, torunlarımızı severdik. Ailelerimizin yarım kalan mutluluğunu biz tamamlardık. Mutlu bir sonumuz olurdu belki.

Olmaz mıydı?

Sonra Gökçen kız masalını sormak isterdim. Neden sevmezdi hiç mesela. Neden okumak istemezdi?

Sormak istediklerimin yanında söylemek istediklerimde vardı.

Mesela daha önce hiç ağız dolusu, en içten halimle onu sevdiğimi, köpek gibi aşık olduğumu, yüzüne bakarken kalbimde milyonlarca kelebek uçuştüğünü, gözlerindeki hayatla nefes aldığımı söylememiştim.

Pamuk'da söylememişti bunu Gökçen'de. Mal mıydık biz? Neden söylememiştik?

Gözlerine bakarken aşkımdan hüngür foşur ağlamak gelirken içinden neden bunu hep kendime saklamıştım ben?

Ve son olarak, özür dilemek isterdim.

Hep onun gidip benim yalnız kalacağımı düşünürdüm. Ama şimdi ben gidiyordum. O yalnız kalacaktı. Yine... Özür dilemek isterdim ondan, onu bu kadar yalnız bıraktığım ve yine bırakacağım için.

Gökçen kız olduğum için...

Sözümü hiç bir zaman tutamadığım için.

O beklerken, giden hep ben olduğum için.

Zihnimde başıboş dolanan, ucunu asla yakalayamadığım bir anı da artık bütün netliği ile belirmişti aklımda. Ölüyordum. Ondandı büyük ihtimalle bu beyin açılması. Hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçtiğinden her türlü mallığımı daha net görebiliyordum. Ölüme yaklaşmak insanın ufkunu acayip bir şekilde açıyordu.

"Babam dedi ki Gökçen kızların sevdiğine kalbi olurmuş." diyorum Kepçük'e. "Sana da kalbim var. Ama sır. Kimseye söyleme."

Utangaç bir bakış atıyor. "Ne kadar?" diye soruyor. "Kalbin bana?"

Düşünüyorum. "Teletabi tarlası kadar."

"O ne kadar acaba Pamuk?"

Kollarımı iki yana açıyorum. "Kocaman." Sonra gülüyorum. "Sen?" diyorum. "Sen de seviyon mu beni?"

"Eh işte." diyor.

Bu cevap yetmiyor bana ama. "Ne kadar? Ne kadar?" diye inatla sormaya devam ediyorum.

Duruyor. Düşünüyor. Anlık bir tereddütten sonra bakışlarını usulca gökyüzüne dikeyyor. İşaret parmağı ile havayı gösteriyor. "Gökyüzü kadar..."

Gözlerimi açık tutmaya çalışırken yanağıma doğru sıcak bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim.

Gökyüzü kadar...

Onun bu afilli cevabından sonra benim bu odun cevabım tatmin etmemişti belki Kepçük'ü ama Pamuk'un dünyasında o zamanlar en büyük şey kocaman, yemyeşil, çiçeklerle dolu bir teletabi tarlasıydı. Ve bu soru bana şu an tekrar sorulsa Pamuk'un vereceği cevap yine değişmezdi.

Lakin Gökçen iki kelime daha eklerdi bu cümleye.

Yanağımdan süzen ılık yaşların arttığını hissettim. Ağlıyor muydum? Ne zamandır?

"Ne uzattın yolu lan?" diye bağırان Ebul Sam'ın sesini seçti kulaklarım. "Sabahtır aynı yerde dönüyoruz."

"Her yerde çevirme var. Sen bana şehre in diyorsun." dedi başka bir adam. "Ya ne yapacağız? Gidip bulaştığın halta bak. Ben de seni akıllı bir bok sanardım."

"Lan tamam." diye bağırdı Sam. "Uyduk bir orospunun aklına. Yedik bir bok. Sevdiği kadın dedik, onun için her şeyi yapar dedik. Ne bileyim bu karının komitanın gözünde zerre değeri olmadığını."

"Ondan mı şu an ateşi götümüzden atıyoruz?" dedi adam. "Lan komutan dediğin adam bordo bere. En bulaşılmayacak adamlar bunlar. Bunca yıldır öğrenemedin mi sen bunu? Ne düşündün? Harbi elini kolunu sallayarak seni sınırdan mı geçirecekti?"

Derin bir nefes verdi Sam.

"Şimdi ne olacak abi?" dedi Necip. "Böyle amaçsızca dolaşacak mıyız dağda sabaha kadar?"

"Yav bir susun. Allah kitap aşkına bir susun." diye isyan etti Sam. "Susun da düşüneyim az. Valla kafa bırakmadınız." Sinirle soludu. "Belasını siktiğimin karısı. Abisini kurtaracak diye dert etti bunu başıma."

"Ne oldu Sara'ya?" dedi adam. "O nerede?"

"Geberttim." dedi Sam. "Onu da, abisini de geberttim."

Anlık bir sessizlik oldu.

"Doktor?"dedi Necip. "Mardin'e kadar dayanacak gibi durmuyor abi. Titriyor. Ölüyor gibi ha."

"Bırak gebersin."dedi diğer adam. "Daha iyi işte. Niye getirdiniz hala anlamış değilim zaten. Hatta sıkalım kafasına,atalım bir köşeye. Bu yanımızda iken yakalanmamız an meselesi. Ayak bağı bize."

Anlık bir sessizlik daha oldu.

"Karakurt'a minik bir süpriz bırakırım diyordum ama vakit yok."dedi Sam. "Haklısın. Ayak bağı. Bence de sıkalım kafasına, atalım bir yere.Ne yapacağız bu saaten sonra bunu?"

"Güzel kadın yalnız."dedi adam. "Ölmeden önce iş görür."

Yanağıma değen bir el hissettim. "Karakurt'a öyle bir hediye mi bıraksam aslında."dedi Sam kısık bir sesle. "Ölmekten daha beter olur mu dersin Necip?"

Sessizlik.

"Lan Necip?"dedi tekrar Sam.

"Abi öyle de biraz...Yani...Öldürelim bence. Daha iyi."

Biri güldü. Ama kim seçemedim. "Sen de hiç ağzının tadını bilmiyorsun be Necip."dedi adam.

Bağırarak istedim. Avazım çıktığı kadar, boğazım patlayana kadar bağırarak istedim. Ama cümlelerim dilimin ucuna gelip ürkekçe geri kaçıyordu her defasında. Uyuşmuş durumdaydım. Kısa bir an daha sessizlik oldu. Ya da ben bir şey duymadım. Belki de kısa bir anda değildi. Bilemiyorum. Sonra yüksek sesle bağırarak Sam'ın sesi ile kendine geldi bilincim.

"SAĞA KIRRR! GELİYORLAR. SAĞA KIR!"

Kim geliyor?

Azrail mi?

Ölüyor muyum?

O an bu an mı?

"Siktir."dedi adam."Siktir."

"Daha hızlı sür!"diye bağırdı Sam."Daha hızlı sür!"

Şiddetli bir ses seçti kulaklarım. Büyük bir sarsıntı ile sarsıldığımızı hissettim. Peşpeşe silah sesleri duyunca zorla da olsa gözlerimi aralamayı başardım. Kafamı kaldırmak istedim ama ensemde kilolarca ağırlık vardı sanki. Ama zorla da olsa başardım. Sam ve arabayı süren adam vardı ön koltukta. Sam'ın ifadesindeki panik gözle görülüyordu. Bir eliyle arabanın

önüne yapışmış. Diğeri ile bir silah tutarken dikiz aynasından arkaya tedirgin bakışlar atıyordu.

"At şu karıyı arabadan!" diye kükredi adam. "Ver şu manyağa istediğini,gitsin! Tepeleme sıkıyor adam." Araba bir yana yalpaladı. "Siktir. Teker patladı.LAN TEKERLER PATLADI."

"Şu taştan aşağı sür!" diye bağırdı Sam.

Silahlar şiddetleniyordu...

"Uçurum lan aşağısı!" dedi adam öfkeyle.

Uçurumdan mı düşecektim birde? Vay başıma gelenler...

Gerçi şu an hemen ölmek tercihimdi. Daha fazla canım yanmadan...Hem o zaman belki zihnimdeki işkence çeken Murathan çığlıkları da susardı. O keskin acı, yaralayıcı hali, kimsenin görmediği ama benim gördüğüm korkmuş bakışları hafızamın en korunaklı odasına yerleşmişti sanki. Çok canımı yakıyordu. Çok...

Gerçekten uçurumdan gideceğimizi düşündüm. Saniyelik gözlerimi kapatınca bir gözyaşı daha usulca süzüldü yanağıma doğru. Tutsaktım. Şu an ise tek bir gerçeğim,tek bir düşüncem vardı. Ölüm... Babam ve Yusuf amcaya da böyle mi olmuştu? Onlar da ölürlen böyle mi hissetmişlerdi? Peki Murathan? Acı çekerken o da mı ölüp gideceğini düşünmüştü? O da mı korkunç, kanlı, karşı konulmaz bu düşüncenin esiri olmuştu?

Acı bir kabullenişle bekledim gelecek acıyı.

Lakin bir şey olmadı.

Bir silah sesi daha geldi. Sonra ise araba sağa sola yalpaladı. "FERZAN ABİ VURULDU!" diye bağırdı Necip. "ABİ DİREKSİYONU TUT!"

Sam'ın yine sövdüğünü duydum. Araba hızla sağa sola yalpalamaya devam ederken birden her şey durdu. Bir sessizlik oldu. Derin bir sessizlik. Sanırım bir yere uçmamıştık.Ama araba durmuştu. Yavaşça araladım gözlerimi. Hala zangır zangır titrerken zorla araladığım göz kapaklarımın ardından bakmaya çalıştım etrafa. Ve evet. Araba gerçekten durmuştu.

"Al şu karıyı." dedi Sam sadece. Hızla arabanın kapısını açıp arabadan çıktı.

Necip denileni yaptı. Hızla kolumu kavrayıp dışarı çekti ama bacaklarımı gerçekten hissetmiyor ve ciddi manada titriyordum. Dengemi sağlayamıyordum. Sanırım artık acabası kalmamıştı bu işin. Ciddi manada hipotermi geçiriyordum. Arabadan inmeye çalışırken şöför tarafına kaydı bakışlarım. Önündeki direksiyona yanağı yapışmış, açık,donuk gözlerle bana bakan bir adam gördüm. Bir kulağından yoğun bir kan akıyordu.

"Yürü!"dedi dışarı adım atar atmaz Sam koluma yapışarak.

Ama yürüyemedim. Ayakta duramadım. Bacaklarımda beni ayakta tutacak hiç bir güç yoktu. Olduğum yere yığılıp kaldım hala titrerken. Yerdeki soğuk karı hissedince ise daha çok titrediğimi hissettim. Nefes aldıkça önümde yükselen derin buhar görüşümü daha da bulanıklaştırırken benim dişlerim bile artık kırılırcasına birbirine çarpıyordu. Dişlerimden gelen sesleri duyabiliyordum.

Lakin halim Sam'ın umrunda değildi. Arkaya telaşlı bir bakış atıp tekrar koluma yapıştı. Titrememe rağmen sağıma soluma baktım. Hala dağdaydık. Yoğun kar her yerdeydi. Gelinlik gibi sarmıştı yüksek taşların üstünü. Ölüm beyazdı...Derin bir beyazlık... Ve ölüm ciddi manada beyin açıyordu.

Çünkü babamla geçirdiğim,daha önce hiç hatırlamadığım bir anıyı daha şu an hatırlıyor olmam garipti.

Her masal okuyuşundan sonra, sanki birlikte geçirdiğimiz anların kısıtlı olacağını bilir gibi uzun uzun ettiği nasihatlardan bir söz...

Şunu asla unutma babacım; Ben yanında olmasam bile, hep kalbindeyim. Hep korurum, hep elini tutarım, asla bırakmam. Eğer bir gün gidersem...Daha da geri gelmezsem...Yok oldum sanma. Gölgem seninledir.Şehit oldu derlerse temelli bu dünyadan göçtüm sanma, diğerleri gibi buna inanma. Bir elim sende, kardeşinde ve annendedir. Ölürse tenler ölür, canlar ölesi değildir...

Bakışlarım tekrar önüme düştüğünde ise tam dizimin dibinde bir çiçeğe değdi gözlerim.

Beyaz karın içinde açmış,boynu bükük, ama zarif bir kardelen çiçeği.

Sonra ise dağlarda güçlü bir ses yankılandı. Dört nala koşan bir at gibi etrafımızı sardı. Bütün dağların zirvelerine değip geri döndü ve gökten boşanan bir gazap gibi Ebul Sam'ın tepesine indi.

"ELMA DERSEM ÇIK EBUL SAM!" diyen Murathan'ın müptelası olduğum sesi.

Hafif bir rüzgar esti. Saçlarımı yüzüme ve boynuma doladı.Ve ben onca acıma, zangır zangır titreyen bedenime rağmen duyduğum sesle hafifçe gülümsedim.

Ölürse tenler ölür, canlar ölesi değildir... Babamın gölgesi...Kepçük...Murathan...

Ebul Sam'ın duyduğu sestten it gibi korktuğu yüzünün her bir zerresinden okunuyordu. Ağzının içinde afilli bir küfür mırıldanıp tekrar koluma

yapıştı. "Kalk lan!" diye bağırdı bütün hıncını benden çıkarmak ister gibi. "Yürü!"

Zordu. Uyuşan her yerim yüzünden oldukça zordu ama kolumu öyle bir sıkışmış, öyle bir yukarı çekmişti ki, soğuk yüzünden hassaslaşan tenim acıyı bin kat hissediyor, her bir dokunuş etlerimi paramparça ediyordu. Acılı ifadem yüzümde belirirken mecbur ayağa kalktım. Bacaklarıma odun bağlanmıştı sanki. Topuklarım sızlıyordu soğuktan. Ama Sam geriye kaçamak bakışlar atarak beni ilerletirken yalpalaya yalpalaya ilerledim.

"Abi kaçamayız buradan." dedi yanımdaki Necip telaşla. "Ne yapacağız?"

"Sus." dedi Sam. "Kes sesini Necip, sus."

Necip sustu. Sam sustu. Ama dağlardan yankılanan Murathan sesi susmadı.

"ARMUT DERSEM DE ÇIK EBUL SAMMM!"

Sam ağzının içinde küfür mırıldanıp, karlara bata çıka ilerledi. Önümüzdeki tek şey derin beyazlıklar, kahverengi dağlar ve nefes aldıkça gökyüzüne yükselen buhardı. Lakin artık gücüm yoktu. Kolumdan beni çekmeye devam ederken bir kere daha öne yalpaladım ve yine dizlerimin üstüne düştüm.

Yere düşen bana sinirli bir bakış attı Sam. "Bela oldun lan başıma." diye bağırdı öfkeyle. "Geberip gideceğiz senin yüzünden burada. Kalkkkk!" Elini saçlarıma daldırıp var gücüyle çekerek yerden kaldırmaya çalıştı. Canım öyle bir yanmıştı ki, istemsizce bağırıyordum bu sefer. Ama bağırışım bile kısık bir inlemeden ileri gidememişti.

Ama birden bir şey oldu.

Bir silah sesi duyuldu. Sonra ise benim yerime Ebul Sam'dan acılı bir feryat yükseldi. Saçlarımdaki eli geri çekildi. Alnıma düşen ılık bir ıslaklık vardı. Gücsüz bakışlarımı tepemdeki Sam'a çevirdiğimde ise az önce saçımı çektiği eline yapıştığını ve elinden yoğun bir şekilde kan aktığını gördüm.

Elinden vurulmuştu.

Elini diğer eliyle kavramışken öfkeyle bağırdı Sam. Dağlar onun bağırışını da çekti gövdesine. Her yerde yankılandı. Ama Murathan'ın sesi dağların yankısını bile bastıracak kadar güçlüydü.

"VAKTİN VARKEN BENİ ÖLDÜR DEDİM." diye bağırdı. "YOKSA SENİ BU DÜNYADAN KENDİ ELLERİMLE SİLERİM DEDİM. ŞİMDİ SANA NE YAPMALI SAM!?"

Sam delirmek üzereydi sanırım. Tedirginlikle bakıyordu sağa sola. Lakin kimseyi göremiyordu.

"Neredeler?" dedi dişlerini sıkı sıkı. "Nerede yolunu siktiklerim? Nerede?"

Cevap yine dağlardan yankılandı. "HER YERDE!"

Sonra ise tam karşımızda, beyaz karların içinde beliren bir silüet çarptı gözüme. Hatta silüetler.

Askeri üniforma içinde, beyaz örtünün üzerine, ayaklarını büyük darbeler ve kararlı adımlarla vurarak ilerleyen askerler... Heybetli bir ordu gibi dört bir yandan geliyordular. Sağdan, soldan, önden, arkadan...Ellerinde silah, gözlerinde ise benim bile bu noktadan seçebildiğim bir öfke vardı. Hepsinin üniformasının kolunda ise beyaz karların içinde açan bir çiçekmişcesine tek bir arma vardı.

Kırmızı, beyaz bir türk bayrağı...

Benim bayrağım...Benim ülkem...Benim vatanım...

Hepsinin içinden, tam karşımızda, en önde gelen biri ise diğerlerinden daha heybetli geliyordu gözüme. Elinde silahı, üzerinde asker üniforması,dağınık saçları ve öfkeli bakışları ile Murathan.

Benim kalbim...Benim sevdam...Benim geçmişim, bugünüm...

Olan onca şeye rağmen gördüğüm tek bir simayla bütün acılarım sıfırlandı sanki. Ölmeye adım adım yaklaşan kalbimde, her zerresini donduran soğuğa rağmen minik kelebekler uçtu.

Yaralı elini umursamadı Sam. Etrafına tedirgin bakışlar atarken köşeye sıkıştığını anlamıştı. Ve o an yapılacak en mantıklı şeyi yaptı. Bir elini yine saçlarıma doladı. Her an öne düşecekmiş gibi duran kafamı şiddetle geri çekip sol şakağıma soğuk bir demirin ucunu dayadı.

Bedenimdeki soğuktan daha soğuk bir silah.

Korkmam lazımdı belki. Ağlamam lazımdı. Hem de bağıra bağıra. Gökçen bunu yapardı. Ama ben yapmadım. Dişlerim zangır zangır titremem yüzünden birbirine vururken bakışlarımı önümde bana doğru ilerleyen öfkeli kehribarlardan çekemedim.

Bir söz duymuştum. Kimin şu an hatırlayacak konumda değildim. Eğer bu ölümse diyordu. Ölümden korkmamalı. Onun güzel yüzünde, ölüm bile güzeldi.

Güzeldi.

Onun yüzünde gerçekten ölüm bile güzeldi. Dünyaya gözlerimi açar açmaz gördüğüm gözlerle, dünyaya gözlerimi kaparken gördüğüm gözlerin

aynı olmasının verdiği huzurla, kafama bir silah dayalı değilmiş gibi gülümsedim.

"Yaklaşma."dedi Sam saçlarını daha da geri çekerken. "Ben gebereceksem burada, sevgilini de gebertirim."

Murathan artık 10 adım uzağımızdaydı. Silahını bütün bedeniyle kavramıştı sanki. İlk defa onu böyle görüyordum. Hep sinirliydi, hep ifadesizdi, hep öfkeliydi. Her halini bildiğimi sanırdım. Ama bu bakışı onda ben bile ilk defa görüyordum. Kehribarlarında sarılık değil, yoğun bir kırmızılık vardı.

Kan gibi...Ateş gibi...Apayrı bir Murathan gibi...

"Ne o?" dedi Murathan. Sesinde öfkeli bir küçümseme vardı."Biraz ürkmüş gördüm seni. Beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa? Bak özledim dedin. Bir telefonunla kalktım geldim."

Sam ve Necip'in tedirgin bir şekilde derin nefes alıp verdiğini duyuyordum.

"Çokta özlememişim."dedi Sam."Görünce anladım."

Tüfeği daha çok kavradığını gördüm Murathan'ın. Bakışları pür dikkat önündeydi. Asla bana değmiyordu.

"Ben seni çok özledim oysa..." Bir adım attı öne.

Ama, "Yaklaşma Karakurt."diye bağıran Sam'la adım yarım kaldı. Silahı şakağıma daha çok bastırdı. "Gebertirim. İkimiz de aynı anda gebeririz sevgilinle. Yaparım, bilirsin."

"Bilirim tabi..."dedi sadece Murathan. Sesi ifadesizdi.

"Bak,birbirimizi ne güzel de tanıyoruz kadim dostum."dedi Sam. Yüzünü görmesem de güldüğünü hissedebiliyordum.

Murathan'ın bakışları saniyelik, ilk defa bana değdi. Yavaşça,bir kere gözlerini kapatıp, geri açtı. Bunca soğuya rağmen içim sıcacık oldu. Ve o saniyelik bakışın bana söylediği çok net bir şey vardı.

Gözlerini kapat!

Tekrar Sam'a kitlendi bakışları."Bence sen beni pekte tanıımıyorsun..."dedi vücudumu şu an zangır zangır titreten soğuktan daha soğuk bir sesle. "Tanısaydın...Benim olana el süremeyeceğini bilirdin."

Sam'ın başımdaki silahın tetiğini çektiğini hissettim. şu an vurulmasam bile artık yaşayabileceğimi hissetmiyordum. Murathan'ın heybetli duruşuna bakarken şu an, şu dakika,gördüğüm son manzara buyken ölüm gelip beni kucaklasın diye dediğini yaptım. Yavaşça gözlerimi kapattım. Soğuktan buz

kesen tenime inat bütün sıcaklığı ile yanağıma doğru bir gözyaşı daha süzüldü.

Baba...Yusuf amca...Ben geliyorum...

Yanağımdan süzülen gözyaşına eşdeğer olarak bir silah patladı. Sonra bir silah daha. Peş peşe silah sesleri daha...

Kulaklarım uğulduyor,derin bir hissizlik yoğun bir şekilde beni içine çekiyordu. Beni tutan elin ve şakağımdaki soğuk demirin gittiğini hissettim. Sonra ise yanağımanın buz gibi kara değdiğini. Titremekten artık kasılan bedenim bu soğuyu bile garipsemeden kabullenmişti ama. Gözlerimi son bir kez, kalan son gücümle aralamaya çalıştım. Ve tam karşımda,yerde boylu boyunca yatan, tam alnının ortasında ki kurşun yarısından yoğun bir şekilde kan akan Ebul Sam'ın yüzüyle karşı karşıya geldim.

Son gördüğüm yüz bu olmamalıydı. Kesinlikle gözlerimi açmamalıydım.

Ama son gördüğün yüz o olmayacak dercesine bir sıcaklık hissettim etrafımda.Beni saran sıcacık kollar...Yerdeki soğukluktan çekip alan,başımı koluna yaslayan, saçlarımı narince geri iten şefkatli eller. Bakışlarımı ellerin sahibine çevirdiğimde ise bu sefer onu gördüm.

Hissiz bakan komutan Karakurt değil, büyük bir sevgiyle bakan Kepçük,yoğun bir aşkla bakan Murathan...

"Pamuk..."dedi az önceki soğuk sesinin aksine titrek,içimi okşayan bir sesle. Gözleri yüzümün her yerinde hızla gezindi. Parmakları dudağımanın sağ köşesine, ve sol yanağımda bir noktaya kendi canı yanarmış gibi ürkekçe dokundu. Teni, tenime vurunca içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Gülümsedim. Büyük bir huzurla. Onun bakışlarında ise acı vardı.Yoğun bir acı. Benim yerime o ölüyormuş gibi. "Gökçen..."dedi yine titrek bir sesle. Yaralı kolumu fark etti. Çenesi daha da kasıldı. Saçlarımda gezindi elleri. Tek kolu saniyelik çekildi bedenimden.

Artık kendimi öldürecek derecede titriyordum ama bakışlarımı bir saniye bile ondan çekmeye niyetim yoktu. O ise hızla üzerindeki üniformanın üst kısmını çıkardı. Sıkıca sardı etrafıma. Sonra ise yine kolları ile sarıp sarmaladı. Sıkıca göğsüne çekti.

"Timur."diye bağırdı. "Örtü, battaniye bir şey bulun, lütfen..." Sesinde ilk defa duyduğum çaresiz bir ton vardı. Ona yakışmamıştı.

Ayaklarıma da bir şeyler örtüldüğünü hissettim.Sonra tekrar üzerime. Bakışlarımı etrafıma çevirdiğimde ise Barut timinin Aybüke eksik tüm üyelerinin üzerindeki askeri ceketleri hızla çıkarıp beni sıkıca sarıp sarmaladığını gördüm. Yanımda diz çöken Emek'in yaralı koluna bir şeyler

yaptığını hissettim ama hiç bir tepki vermeden sadece Murathan'a bakıyordum ben.

Onun kolları ise daha da sıkı sarılmıştı bedenime.

"Özür dilerim."dedi dolu dolu gözlerle. Elleri yine şefkatle geri itti saçlarımı. "Geç kaldım. Çok özür dilerim."Yüzümü yüzüne yaklaştırıp alnıma derin bir öpücük bıraktı. "Çok özür dilerim..." dedi sıcak dudakları alnımdan kalbime oluk oluk sevgi akıtırken. "Çok özür dilerim..."

Cevap veremedim. Bu denli titrerken çok zordu bu. Sadece ona bakarken şakağıma doğru sıcak bir gözyaşının yuvarlandığını hissettim.

"Pamuk..."dedi yine titreyen sesi. "Ne olur konuş güzelim.Ne olur bir şey söyle bana. Sesini duyayım, ne olur...Yalvarırım..."

Zordu. Ama başardım. "Ge... Ge... Gel... din..." dedim. Ama deli gibi titreyen çenem ve kırılacak gibi birbirine vuran dişlerim yüzünden zorla çıkmıştı kelimeler dudaklarımdan. "Bul...bul...dun..."

"Geldim."dedi hemen. "Geldim. Buldum." Burukça gülümsedi. "Hep bulurum ben seni... Nereye gidersen git...Bulurum..."

Dudaklarındaki buruk gülüş bulaşıcıydı. Yansıması benim dudaklarımda da hakimdi. Isınmak için can atmasına rağmen yaralı olmayan kolumu yavaşça çıkardım üzerimdeki ceketlerin altından. Titreyen parmaklarım yüzüne uzandı. Öleceksem bile, son bir kez bu kirpiklere dokunmak istiyordum.

Dokundum. Ürkekçe gezindi elim kirpiklerinin üzerinde. O ise elim gözüne değer değmez yavaşça gözlerini kapattı. Ve kapatır kapatmaz yanağına doğru bir gözyaşı sessizce süzüldü.

Tıpkı küçük Kepçük gibi,ağlamaya direnmek adına dudakları tir tir titredi.

Ve ben minik Kepçük'ü değil de, heybetli Murathan'ı ilk defa ağlarken gördüm.

"Ke..Ke...Kepçük..."dedim titreyen sesimle. "Gök..Gökçen kız masalını...Ne...Ne...Neden sevmezdin hiç...?"

Söyleyecek daha çok şeyim vardı aslında ama şu an bundan daha fazlasına gücüm yoktu.

Gözlerindeki elimi kavrayıp parmak uçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Isıtmak ister gibi dudaklarının üstüne götürdü. "Korkardım çünkü."dedi güçsüz bir sesle. "Beni sevmemenden, gerçekten kalbinin olmamasından, şeytan gibi yalnız kalmaktan korkardım. Sonra tamamını okudum kitabın."

Sesindeki güçsüzlük düştü. Yerine her zaman ki öfkesi kuruldu. "İyice nefret ettim!"

"Ne...Ne...Neden?"

Oysa biliyordum. Biz lanetli olanlardık. Lanetli isimlerle doğanlardık. Ölüm vardı bu isimlerde, sıkıca kenetlenmiş iki kader ama asla birleşemeyen yollar vardı. Muratlara ve Gökçenlere bu dünyada asla mutlu son yoktu... Hiç yazılmamıştı. Hiç olmamıştı. En acı şekilde çarpmıştı bu acı gerçek yüzüme.

Bu masaldan hiçbir kaçış yok muydu?

"Siktiğimin bir sonu vardı çünkü Gökçen." dedi başını çaresizce sağa eğerken.

O da farkındaydı. Yanılmamıştım.

"Belki de gerçektir."dedim. "Gökçen ö...ö...ölür...Deli Ku..Kurt yalnız kalır."

Değil dercesine şiddetle iki yana salladı başını.

Bu kabullenmeyişi umursamadan devam ettim konuşmaya. "Bi...Bizim dinlediğimiz hiç b...bir masalda mutlu son yok Mu... Murathan...Köylü kızı Zeyno ö... öldü... Gökçen ö...öldü... Kurşun asker ve ba...balerin öldü...Zin ve Mem...Öldü...Bizim hiç mutlu sonumuz olmadı..."

Başını sağa sola sallamaya devam etti. "Oldu."dedi. Kararlı bir kabullenmeyişi içindeydi. "Oldu."diye kendini yeniledi. "Hepsine ben yeni son yazdım. Bütün mutsuz sonları yok ettim. Nasıl onları yok ettiysem, Gökçen kız masalını da yok ederim! Baştan yazarım sonunu! Ölüm falan yok!"

Gülümsedim. "Hepsine mi?"

Acı çekiyordu.Farkındaydım. Kolları bani daha çok sararken yüzü yüzüme yaklaştı. Sıcak nefesi yüzüme vurdu. Dudakları dudaklarımın üstüne naif bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Hepsine..."

Bakışlarımız birbirine kitlendi. Sayısız sessiz kelime aktı. Sayısız anı...

"Kü...Küçükken."dedim en sonunda. "Çok bunaltırdım ben seni dimi?"

"Asla."dedi yumuşacık bir sesle."Asla Pamuk...Sen benim çocukluğumun tek rengisin. Sen benim çocukluğumun tek neşesisin." Kucağımdaki elimi kavradı. "O kadar küçüktü ki ellerin, parmakların. En sevdiğim oyundu senin parmaklarınla oynamak, saçlarını örmek, peşine koşmak, hatta kavgaya etmek."Gülümsedi. "Ne zaman uyusan tepene dikilir ben de uykudan bayılana kadar seni izlerdim. Uyanırken yapamazdım çünkü. Şımarırdın." Gülüşü büyüdü. "Şımarınca da götün başın ayrı oynardı."

İstemsizce bende güldüm. "Şımarırdım dimi?"

"Hem de ne şımarma." dedi hemen. Ama gülüşü bana bakarken hayran bir bakışa dönüştü. "Ama o hallerin bile güzeldi. O hallerin bile benimdi, bendi." Usulca okşadı yanağımı. "Git derdim herkese. Herkesi terslerdim. Giderdi onlar da. Bir tek sen gitmezdin benden. Ne kadar huysuzluk yaparsam yapayım, bir tek sen kalırdın hep yanımda... Bir tek sen kalırdın bana..."

"Ak... Aksi, hu... huysuz salağın teki olduğunu ka... bul e... e... ediyorsun yani?"

Gülümsedi. Oldukça naif bir gülüştü bu hemde. "Aksini hiç iddia etmedim zaten."

Gözyaşlarımın arttığını hissediyordum, beni içine çeken derin uykusunda. "B..bana son bir ma... masal daha anlat o zaman." dedim. "Sonu Kepçük sonu olanlardan olsun ama..."

İstek değil, ihtiyaçtı bu söylediğim.

Öleceksem bile mutlu bir son duymaya ihtiyacım vardı. En sevdiğim Kepçük sonlarından.

Kehribarları yüzmün her bir milimine yavaşça değdi. Ezberlemek ister gibi, her bir köşeyi aklına yazmak ister gibi. Sonra ise yanağına doğru bir gözyaşının daha süzüldüğünü gördüm. "Seni seviyorum..." diye sıcacık kelimeler döküldü dudaklarından. Elini alnıma götürüp saçlarımı geri iterken başımı gövdesine daha da çekti. "Seni çok seviyorum... Çok seviyorum..."

Gülümsedim. Güzel masal. Güzel son. Kepçük sonu.

"Hala gökyüzü kadar mı?"

Bu cevabı duyar duymaz o da gülümsedi. Hatırlayacağımı düşünmüyordu muhtemelen. Ben de düşünmüyordum. Zihnindeki kesik ve dağınık anıların bu şekilde tamamlanacağı hiç aklıma gelmezdi.

Derin derin baktı gözlerime. "Hala gökyüzü kadar... Hep... Daima... Sonsuza kadar."

Elinin içindeki parmaklarını sıkıca kavramak istedim ama imkansızdı. Gitgide derin bir uyku içine çekiyordu beni.

"Sen..?" diye mırıldandı. Zorla konuşuyordu. Güçsüz duruyordu. Zayıflamıştı. Farkındaydım. Buna rağmen gülümsüyordu. "Hala teletabi tarlası kadar mı seviyorsun Kepçük'ü?"

Zaman istediği kadar akadursun, bazı şeylerin değişimi imkansızdı. Mesela kalpte yer etmiş derin anılar gibi. Ve her zaman ki gibi o bu anıyı da

hatırlıyordu. Her şeyi hatırladığı gibi...

Geriden gelen hep bendim. Acı çekmemek için unutan hep bendim. Kalpsiz olan aslında hep bendim.

Masalda da gerçekte de kalbi olmayan Gökçen kız bendim...

Küçük Pamuk'a sorulsa 'evet, teletabi tarlası kadar'diye cevaplayacağı bu soruyu, büyük Gökçen olarak iki kelime ekleyerek cevapladım.

"A...Artık teletabi tar... tarlasından daha çok..."

Gülümsemesi büyüdü. Derin derin baktı yine yüzüme. Sanki bakışlarını üzerimden çektiği an bir yere kaçacakmışım gibi. Son geliyordu. Farkındaydım. Artık bitiyordu.

"Eğer gözlerim kapanırsa..."dedim son kalan gücümle.Göz kapaklarım gitgide kapanıyordu. "Uyanamazsam..."

"Hayır."dedi hemen. "Hayır." Kolları beni daha sıkı sarmaladı. "Yapma bana bunu Pamuk ne olur..."Sesi yalvarır gibiydi. Son derece çaresiz.Başını boynuma gömdü. Derin bir nefes çekti içine. "Yapma..."diye mırıldandı yüzü boyun girintimi bir yapboz parçası gibi tamamlamışken. Sesi boğuk geliyordu. "Ne olur yapma...Beni seninle sınama. Kaybederim..."

Şakak kemiklerime doğru sıcak bir gözyaşı daha yuvarlandı."Uyanacak gibi hissetmiyorum ama..."diye mırıldandım.

Boynumdan geri çekildi. Kirpikleri nemliydi. "Uyanacaksın."dedi kararlılıkla. "İyisin. Ben geldim. İyisin.Gözlerini kapat,açınca her şey düzelecek."

Ne söylerse ona inanmak istiyordum şu an. Bu ezbere bildiğim yalana bile.

"O za...zaman, Uy...U...Uyanınca,bu sefer yanımda olursun değil mi Kep...Kepçük...? Gi...Gitmezsın..."

"Söz."dedi hemen. "Bu sefer gözlerini açtığında ilk beni göreceksin."Eli varla yok arası bir dokunuşla yanağımı okşadı. "Söz...Bu sefer her şey başka olacak. Söz..."

İnanmak istedim. Bütün benliğimle inanmak istedim bu söze. Ama daha fazla da tutunamadım hiçbir şeye. Ne sevdiğim adamın gözlerine, ne kalbimi perişan eden kipriklerine. Sadece gördüğüm son yüzün o olmasının verdiği huzurla yavaşça kapandı artık açık tutamadığım göz kapaklarım.

Alnıma derin bir öpücük bıraktığını hissettim. Sonra ise gözlerime, burnuma, yanaklarıma, dudaklarıma, yüzümün her bir köşesine...Ellerime,parmak uçlarıma...

Sonrası ise derin, sessiz,soğuk bir karanlıktı oldu.

.....

Yabancı ama bir o kadar da tanıdık bir odadayım

Koyu kahve koltuk takımı,çağla yeşili duvarlar,siyah küçük bir televizyon, eski,dantelli bir vitrin,içinde antika porselenler...

Burası Yusuf ve Neslişah teyzenin eviydi.

Burası lojmandı. Burası çocukluğumdu.

Bulunduğum bu ortamı hiç yadırgamadan, sanki yıllardır burada yaşıyormuşum gibi sakince ilerleyip solondan çıkıyorum. Dar holde yüzümde hafif bir tebessümle ilerliyorum. Sağ tarafımdaki duvarda asılı olan saatten saatin 3 buçuk olduğunu görünce gülüşüm daha da büyüyor. Şimdi mutfaktan Neslişah teyze ve annem ellerinde çekirdek ve çaylarla çıkıp, Rosalinda izlemek için salona geçecek diye düşünüyorum.

Dediğim şey anında oluyor.

Annem ve Neslişah teyze önümdeki mutfak kapısından çıkıyor. Annemin elinde dumanı tüten iki çay...Neslişah teyzenin elinde çekirdek dolu bir kase... İkisi de gülerek geçip gidiyor yanımdan.

Beni görmüyorlar bile.

Ama beni görmemeleri beni şaşırtmıyor. Çünkü enteresan bir şekilde ben zaten beni görmeyeceklerini biliyorum.

"Rosalinda bu bölüm çocuğunu kesin alacak." diyor annem.

"Artık almazsa valla ben bir tane daha yapıp göndereceğim kadına."diye isyan ediyor Neslişah teyze. İkisi de gülüyor. Aynı şekilde bende.

Bu hallerine gülerken ilerlemeye devam ediyorum. Ama tam küçük salonun önünden geçerken gördüğüm şeyle duruyor adımlarım.

Babam ve Yusuf amca, her zamanki gibi, karşılıklı oturmuş, ciddi ciddi bir şeyler tartışıyorlardı.

"Eee devrem."diyor babam. "Tayin yerleri açılır yarın bugün. Nereleri yazalım? Sıralamayı aynı yapalım bak ha."

Yusuf amca her zamanki gibi babamı en kudurtan uyuz bakışını atıyor. "Ne demek nere?" diyor umursamazca. "Tabiki Adana'yı yazacağız oğlum."

Babamın yüzü düşüyor. "O niye lan?"diyor hemen.

"Çünkü memleketim."diye gayet makul bir cevap veriyor Yusuf amca.

"O zaman İzmir'i yazalım."diyor babam.

Bu sefer yüz düşme işi Yusuf amcaya geçiyor. "O niyeymiş?"

"Orada benim memleketim."diye dikleniyor babam.

"Lan oğlum İzmir'de askerlik mi olur?"diyor Yusuf amca saçmalama der gibi. "Tatil'e gideriz İzmir'e."

"Ha Adana'da savaş var sanki."

Göz deviriyor Yusuf amca. "Tamam lan tamam."diye pes ediyor. "Sana da iki şaka yapmaya gelmiyor. Orta yolu bulalım, gel ilk sıraya Bayburt yazalım."

Babam dertli bir nefes veriyor. "Bazen cidden çok yoruyorsun be Yusuf..."

Bu tepkiye karşı Yusuf amca o kocaman,şen kahkahasını atınca babam da dayanamayıp ya sabır dercesine gülüyor. Onları izleyen ben de gülümsüyorum bu hallerine.

Derken içeriden bir çığlık yükseliyor.

"Dergime mi dokundun sen!?"diye kükrüyor Aslıhan abla her zamanki siniri ile. Hızla o yöne ilerleyip Aslıhan ve Gülhan ablanın odasının kapısını açıyorum. Aslıhan ablanın elinde üzerinde Serdar Ortaç resmi olan bir Salsa Dergisi var. Sinirle Gülhan ablaya sallıyor.

"Sen de benim bebeğimin saçını bozdun. Oh canıma değsin."diye dikleniyor Gülhan abla.

"Öyle mi?"diyor Aslıhan abla."Bak şimdi ne yapıyorum ben senin mal bebeklerine."

Sinirle Gülhan ablanın bebeklerine ilerlerken Gülhan abla panikle, çığlık kıyamet ellerine yapışıyor. Derken yanımdan Neslişah teyze geçip hızla odaya giriyor ve ikisini de ayırıp bir güzel kışlarına terliği çakıyor. Kocaman bir gülümse ile bakıyorum bu hallerine.

Birden arkamdan ışık hızında bir şey geçiyor. Bakışlarımı arkama çevirip koridorda ışık hızında koşan şeye bakıyorum.

Siyah,uzun saçlarını, sağa sola savurarak yalın ayak koşan minik bir Pamuk.

Hemen peşinden gidiyorum.

Neşeyle ezbere bildiğim bir odanın kapısını açıyor. "Kepçükkkkk!"diye bağırarak dalıyor odaya.

Tebessüm ederek ben de peşinden.

Retkitli kırmızı bir yatak örtüsü, kahverengi dolaplar ve her zamanki gibi masasında ciddiyetle ders çalışan minik bir Kepçük görüyorum.

Kocaman kulaklarını görünce tebessümüm büyüyor.

Her zamanki gibi aşırı düzenli bir oda. Ama minik Pamuk içeri fırtına gibi girip ışık hızında yatağın üstüne atlayıp hoplamaya başlıyor. O düzenli yatak,anında savaş meydanına dönüyor.

"Pamukkkkk!" diye kükrüyor Kepçük. Sinirle elindeki kalemi yana savurup sandalyeyi geri itiyor. Yatağa yönelip neşe ile hoplayan Pamuk'un poposuna şamarı çakıyor.

"İn şuradan aşağı. Yolarım o saçlarını." diye gelecek repliği mırıldanıyorum.

"İn şuradan aşağı. Yolarım o saçlarını." diye bağılıyor Murathan.

Gülüyorum. Minik Pamuk ise bu uyarıya ukalaca dilini çıkarıp yatağın üstünde daha çok hoplayarak cevap veriyor.

"Defol git." diyor Kepçük öfkeyle. "Ne diye geldin sen yine? Çık git şu odadan." Kolundan tutup yataktan indirmeye çalışıyor. "Dersimi bitirmem lazım. Çık!"

"Yaaaa vallaki hiç konuşmam." deyip Pamuk yataktan aşağı hoplayıp melül bir bakışla Kepçük'ün bacaklarına yapışıyor. "Azıcık yanında durayım Kepçük, noğlarrrrr..."

"Olmaz." diyor Kepçük hemen.

"Konuşursam hemen kov." diyor Pamuk. Yandan bir sandalye daha çekiyor. Onun sandalyesinin yanına koyup hızla üstüne çıkıp, oturuyor. Uslu uslu ellerini masanın üstünde bağlayıp Kepçük'e bakıyor.

Kepçük ise derin bir nefes veriyor. Önce yatağına ilerleyip sinirle dağılan yerleri düzeltiyor. "Sesin çıktığı an o kitapları sana yediririm." diyor ters ters.

"Olmaz. Yersem kıvarsın." diyor Pamuk ciddi ciddi.

Başımı kapı pervazına dayayıp huzurla onlara bakıyorum.

Kepçük yılmış adımlarla masaya ilerleyip Pamuk'un yanına oturuyor. Defterlerini açıyor. Gökçen'in de önüne bir kağıt koyup resim yapması için boya kalemlerini önüne bırakıyor. Tekrar ödevine dönüyor. Ama Pamuk birden önüne bir şıpsevdi sakızı paketi koyunca ödevi yine bölünüyor.

"Ne yazıyor bunda?" diyor Pamuk sakızın üzerine minik parmağını yapıştırarak. "Hadi oku bana."

Bunu hep yapardım. Hatırlıyorum. Şıpsevdi sakızlarındaki sözleri Kepçük'e okutmak Pamuk'un en sevdiği oyunlardandı. Ama Kepçük'ün değildi. Yılmış bir şekilde derin bir nefes veriyor, her zamanki gibi...

Ama bakışları paketin üstünde yan yana oturan kadın, erkek ve yazılar üzerinde hızla geziniyor. Merak ediyorum. Sessiz adımlarla ilerleyip arkalarından kağıda bakıyorum. Hızla geziniyor kağıt üzerinde gözlerim.

Aşk, bazen istemesen bile onun sevdiği şeyleri yapmaktır.

"Ne diyor?" diye soruyor Pamuk neşeyle.

"Hiç." diyor Murathan. "Gökçenler Murathanları rahat bıraksın diyor." Kağıdı tutup masanın diğer köşesine savuruyor. Klasik siniri ile dönüyor Pamuk'a. "Ya sus, ya git Pamuk!"

Pamuk asla ciddiye almıyor bu siniri. Hatta gülüyor. Ama, "Tamam." diyor uslu uslu. Ellerini ağzına kapatıyor. "Tıp."

"İyi." diye tersleniyor Murathan. Lakin yine ödevine odaklanacakken Gökçen bu seferde önüne kırmızı bir oje bırakıyor.

"Hadi bana oje sür." diyor. Minik elini Kepçük'ün kitaplarının üstüne yapııştırıyor.

Bu Murathan için son damla oluyor. "YOLACAĞIM O SAÇLARINI ARTIK!" diye bağırıyor. "BEN NİYE OJE SÜRÜYÖRÜM SANA? DEFOL GİT ABLAMLAR SÜRS-"

Gersini kafasına sağdan inen şiddetli bir şamar yüzünden getiremiyor. Elini darbenin geldiği yere atıp anlık bir şaşkınlıkla bakıyor Pamuk'a.

Ama Pamuk onun aksine oldukça sakin duruyor. "Sür." diyor sadece. Sonra ise anında en melül bakışını atıp, alttan alttan göz kırıştırıyor. "Noğlarrrr. Aslıhan ablam, Gülhan ablam, babam taşılıyo... Sen sür... Noğlar Kepçük, Lütpen... Noğğğğlar."

Tip bir bakış atıyor Murathan. Dertli bir nefes verip gözlerini kapatıyor. Ya sabır dercesine başını sağa eğiyor. Sonra ise masanın en köşesine attığı şıpsevdi sakızına takılıyor bakışları.

Aşk, bazen istemesen bile onun sevdiği şeyleri yapmaktır.

Dertli bakışı büyürken omuzları çöküyor. Sinirle ojeye uzanıyor. "Tek parmağına sürerim, sonra defolur gidersin başımdan!"

Gülüyor Pamuk. "Timam."

Ters bir bakış daha atıp ojeyi açıyor. Pamuk'un minik serçe parmağına dikkatle sürmeye başlıyor. Hiç bir yerini taşırmadan, son derece dikkatle.

Ama tam yanına tünemiş, dirseğini masaya, yanağını ise diğer avucunun içine dayamış bir şekilde ona bakan Pamuk yüzünden dikkatini bir türlü toparlayamıyor. Kaçamak bir bakış atıyor yanındaki miniğe. Gökçen ise ona hayran hayran bakıp sırtmaya devam ediyor.

"Ne?" diyor Murathan. "Niye bana bakıyorsun?"

Gökçen gülüyor. "Kilpikleriniiii sayıyomm."

Murathan böyle bir cevap beklemiyor sanırım. Bocalıyor. Aval aval göz kırıştırıyor. Kulaklarının hafiften kızardığını görünce ben de gülüyorum.

"Sayıp napacaksın acaba?" diyor en sonunda. Utangaç bir ifade ile önüne dönüyor. Tek parmağa sürerim demesine rağmen diğer parmaklarına da

sürmeye başlıyor. "Saçmalama da önüne bak Pamuk."

"Yaaa ama karıştı.10 tane saymıştım..."diye huysuzlanıp yanağını masanın üstüne yapıştırıyor Pamuk. "Niye konuştun,salak Kepçük?"

"Salak olan ben miyim sen mi?"diye yükseliyor Murathan. "Kirpik bu. Saymakla biter mi?"

Gökçen huysuzca kafasını masadan kaldırıyor ama aynı hızla elini de kaldırıp Kepçük'ün kulağını çekiyor.

"PAMUK!"diye yükseliyor hemen Murathan. Öfkeli gözlerle ona dönüyor. Ojeyi geri çekiyor. İşaret parmağını taşırdığını görünce siniri büyüyor. Hızla ojeyi kapatıp Pamuk'un eline tutuşturuyor. "Def ol git şu yanımdan ya. DEFOLLLLL!"

Gökçen umursamıyor bile bu bağırtıyı. Murathan'ın sağ yanağına düşen tek bir kirpiği görünce heyecanlı bir gülüş beliriyor yüzünde. Sandalye'de dikleşip ona ters ters bakan Murathan'ın yüzüne daha çok yaklaştırıyor yüzünü.

"Hangi gözündeeeeeğğğğ?"diye böğürüyor yüzüne yüzüne.

Murathan ise hala bir tık sinirli. Kulağını ovuştururken kaşları daha çok çatılıyor. "Yine ne saçmalıyorsun be?"

"Yaaaa kilpiğinnnn düşmüşşşş."diyor aynı heyecanla. "Hangi gözündeeeee?"

Murathan tam dibinden ona bakan bu gözlere bakarken yavaşça yutkunuyor. Sonra ise sinirli ifadesi anında üzerine sular dökülmüşçesine sönüyor. "Sağ..."diye mırıldanıyor bakışlarını Pamuk'un gözlerinden çekmeden.

Gökçen gülüyor. "Bildinnnnnn!"deyip neşeyle el çırpıyor. Sonra ise ekliyor. "Sağ hangi taraf Kepçük?"

Gülüyor bu soruya Murathan. Aynı şekilde onları izleyen ben de. Sonra ise elini kaldırıp sağ yanağını işaret ediyor. "Bura sağ."

Gökçen'in keyifli gülüşü büyüyor. "Bildin."diyor yine. Uzanıp minik,oje sürülmemiş parmakları ile Murathan'ın yanağına düşen kirpiği dikkatlice alıyor. Murathan ise tam dibindeki yüzü hayran bir bakışla izliyor.

Küçükkende mi böyle bakıyordun yani? diye soruyorum kendi kendime.

Ben küçükkende mi bu bakışı görememiştim hiç?

"Şimdi diyor..."Gökçen büyük bir ciddiyetle. İşaret ve baş parmağının arasına sıkıştırdığı kirpiği Murathan'ın göz hizasında kaldırıyor. "Altta mı üstte mi?"

Parmaklarının arasına bakıp durum kritiği yapmaya çalışıyor Kepçük. En sonunda ise,"Altta."kararına varıyor.

Gökçen yavaşça aralıyor parmaklarını. Ve gerçekten baş parmağına yapışıp,alt tarafta kalmış kirpiği görünce neşeli bir kahkaha atıyor. "Bildin Kepçükkkkkk! Bildin."

O da gülüyor.

"Hadi biiiii dilek tut."diyerek oyundaki diğer adıma heyecanla geçiyor Pamuk.

Murathan önce derin bir nefes veriyor. Bakışlarını yatağının yanındaki komodin üstünde bir yere çeviriyor. Pamuk bakmıyor ama ben bakıyorum baktığı yöne. Birkaç kitap var üstünde. Dikildiğim yerden tam göremiyorum ama kitapları. Minik adımlarla komodine ilerliyorum.

"Hadi."diyor aceleci bir sesle Pamuk. "Tuttun mu? Tut. Çabuk."

Komodinin üstünde bir matematik kitabı var. Onu kenara çekince altında ilk şöyle bir kitap karşılıyor beni;

Hüseyin Nihal ATSIZ. Deli Kurt.

Yavaşça onu da kenara itiyorum. Bu sefer ise şöyle bir kitapla karşılaşıyorum.

Kurşun Asker.

Bakışlarım Kepçük'e dönüyor. Beni kimsenin görmediğini sanıyorum ama bakışlarım ona döner dönmez gözlerimiz kesişiyor. Kehribarlar hiç değişmeyen tonları ile bakıyor bana. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece bakıyor...

Ben ona,o bana...

"Tuttun mu?"diye tekrarlıyor kendini Gökçen.

Minik Murathan bakışlarını benden hiç çekmeden başını aşağı yukarı sallıyor. "Tuttum."

"Ne tuttun?"

"Değiştirmeyi."diyor Murathan hala bana bakarken.

"Neyi?"diyor Pamuk boş bir sesle.

Murathan'ın bakışları hala bendeyken her zamanki sessiz kelimeleri yine içime doluyor. Kıvrık kirpiklerini süzerek gözlerini yavaşça açıp kapatıyor. Bakışları elimin altındaki kitaplara gidiyor. Sonra ise tekrar bana geliyor gözleri.

"Mutsuz sonları..." diyor en sonunda.

Bakışlarını benden hiç çekmiyor.

"Uçacak mı uçmayacak mı?"diyerek Pamuk, yandan koluna yapışıp tek eli ile çekiştiriyor. "Söyle hadi. Uçacak mı uçmayacak mı?"

Nereden bilmiyorum. Ama bu anı bildiğimi hissediyorum. Ve şu an neyin geleceğini de yine nereden bildiğimi bilmediğim bir şekilde ezber biliyordum.

"Uçacak..."diyorum sessizce.

Hala bana bakan Kepçük'ün dudaklarında beni duymuş gibi bir gülüş beliriyor. Konuşmuyor ama sessiz kelimelerini yine ben okuyorum.

Teşekkür ederim...

Dudaklarında hafif bir tebessüm varken bakışlarını bu kez benden çeviriyor. Pamuk'a dönüyor. Ona bakarken gülüşü daha da büyüyor. Derinleşiyor. "Uçacak..."diye benim dediğim cevabı tekrarlıyor.

Pamuk aldığı cevapla parmaklarını masaya doğru çeviriyor Derin bir nefes alıyor. Bekliyor... Bekliyor...Bekliyor...En sonunda şişik yanaklarındaki nefesi parmaklarına üflüyor.

Ve Kirpik uçuyor...

Evettttt,aynen bu şekil bölümü atıp ben kaçıyorum 😊

24. BÖLÜM

*"Ben böyle canlı saç görmedim ömrümde
Her telinin içinde ayrı bir kalp çarpıyor
Bütün kara parçaları için,*

Afrika dahil

*Senin bir havan var, beni asıl saran o
Onunla daha bir değere biniyor soluk almak
Sabahları acıktığı için haklı
Gününü kazanıp kurtardı diye güzel
Bir çok çiçek adları gibi güzel
En tanınmış kırmızılarla açan
Bütün kara parçalarında,
Afrika dahil... "
CEMAL SÜREYA

Hangi anıyı silerek başlardı insan unutmaya?
En acı vereni mi,yoksa en çok unutmak istediğini mi?
Cevap basitti.

Silinmesi en kolay olanı unutmak isterdi insan ilk.

Ama hiçbir zaman silinmesi en kolay olandan başlayamazdı unutmaya.
En acı vereni silmeye çalışırdı onun yerine. Yani en hızlı kaçmak istediğini.
Ama bu anıları silmek, insanın ruhunu kazılamakla eşdeğerdi. Çünkü hızlı kaçtığın, aslında en hızlı kovalayandı seni.

Hastane koridorunda, her şeye rağmen dik omuzlarla ilerlerken
Murathan' da silmek istiyordu bazı şeyleri. Ama kendi hafızasından değil.
En değerlisinden. Gökçen'den.

Bütün bunları görmemiş olmasını isterdi mesela, kan kokusunu hiç
almamasını, önünde bir yaşamın son bulmamasını, sonsuza kadar

yaramazlık yapmasını, şımarmasını, neşeli kahkahalar atarak etrafında dönmesini isterdi onun.

Hayatındaki tek neşenin, tek rengin, masum kalan tek tarafın, bu karanlığa asla bulanmamasını isterdi. Gökkuşağının bütün renkleri yakışırdı ona. Karanlık değil. Kan kırmızısı değil. Ölüm beyazı değil.

Ama becerememişti.

Her şeyi ilk Kepçük'den öğrenen Pamuk, karanlığı da ilk ondan öğrenmişti.

Sara kayıptı. Ne ölüsü, ne dirisi vardı ortada. Sam ise ölmüştü. Tek bir kurşunla. Pişmandı. Her bir kemiğini kırarak öldürmeliydi onu oysa. Bütün bir şarjörü üzerine boşaltmıştı kafasına sıktıktan sonra ama yine de öfkesi dinmiyordu.

Ama şu an, bunu düşünecek halde bile değildi. Bir görüntü çıkmıştı Ebul Sam'ın bilgisayarından. İşkence görüntüleri.

Adımları güçsüzce hedefine ilerlerken nefesi zorla çıkıyordu sanki dudaklarından. Adı gibi emindi o görüntüleri Gökçen'e izlettiğine. Adı gibi emindi bu şerefsizliği yaptığına. Oysa göğsündeki yara için bile saatlerce ağlayan Pamuk, bunları asla bilmemeliydi. Çektiği her acı zihninde sessizce kalmalıydı.

Acısı ona bulaşmamalıydı.

O masumluğunu kaybedeli çok olmuştu. Gökçen'in masumluğunu da siyaha boyamamalıydı.

Uykusuzdu, yorgundu. Migreni fena durumdaydı. Şakaklarına çiviler batıyor, midesi bulanıyordu. Hiçbirini umursamadı. Hiç ibir şey düşünmek istemedi. En azından bir saat diye geçirdi içinden. En azından bir saat kayıp olan Sara'yı da, sıkık Haldun ve Ebul Sam'ı da düşünmeyeyim.

Bunu yapabileceği tek bir yer vardı. Bütün düşüncelerini bastıracak tek bir gövde vardı.

Dinlenmek istiyordu artık. Yavaş, sakın ama yorgun adımlarla ilerledi dinleneceği tek yer olan sığınağına.

Odanın önüne gelince hiç beklemeden kavradı kapı kolunu. Sessizce açtı. Kulaklarını monitörden gelen kalp ritim sesi doldurdu. Kapıyı geri kapattı. İlerledi. Adımlarını öyle yavaş atıyordu ki, postallarından çıkan gıcırtilar bile ilk defa rahatsız ediyor, başının daha çok ağrımasına neden oluyordu. Hedefine gelince durdu.

Yeşil hastane örtüsü içinde, burnunda kablolar, ellerinde iğneler ile öylece uyuyan Pamuk...

Buradaydı. Sonunda buradaydı. Yanındaydı.

Derin bir nefes verdi günler sonra. Dimdik tuttuğu omuzları anında sindi. Sert bakışı yumuşadı. Burada kimse yoktu. Burada sadece Pamuk vardı. Burada güçlü durmak zorunda değildi. Burada dik durmak zorunda değildi. Burada Karakurt olmak zorunda değildi.

Burada sadece Pamuk ve Kepçük vardı.

Yatağın bir ucuna sinmişti Gökçen. Küçücük kalmıştı sanki 3 günde. Zayıflamış. solmuştu. Önünde eğildi. Her milimini ezbere bildiği yüze,yine her milimini ezberlemek ister gibi baktı bütün dikkatiyle. Sol yanağında büyük bir morluk vardı. Yanağını ve gözünün altını kaplıyordu. Öpmeye bile kıyamadığı, onun için bir çift alev parçasından farkı olmayan dudağının sol köşesi patlamıştı. Büyük bir yaraydı.Ellerinin üstü,kolları,boynu, derin çürüklerle doluydu.

İçinde bir gücün kalbini eline alıp, nefesini kesmek istercesine sıkıldığını hissetti. Kendi canı önemli değildi. Kalbini yerinden söküp alsalar, diri diri derisini yüzsele bile zerre önemli değildi. Ama dokunmaya kıyamadığı bir teni böyle görmek...

Başındaki ağrı büyüdü. Gözlerini kapatıp derin bir nefes vererek mide bulantısını kontrol altına almaya çalıştı. Gözlerini tekrar açtığında ise elleri koşulsuzca en sevdiği saçlara uzandı. Parmak uçlarına hayat geldiğini hissetti. Derin bir nefes daha verdi. Başını sağa eğip en savunmasız bakışı ile baktı. Sadece Pamuk'un görebildiği Kepçük bakışı ile...

Saçlarındaki elleri ezbere biliyormuş gibi hiç bir komut almadan siyah ipekleri sağa topladı. Sakince ördü. Kirliydi saçları. Pamuk gibi kokmuyordu. Ama umursamadı. Onun en pis hali bile güzeldi ona göre.

Bir saçta hayat olur muydu hiç? Bu saçlarda vardı. Her telinde ayrı bir ruh vardı.

Örgü bitince bileğinde her zaman hazır beklettiği siyah tokayı aldı. Saçlarının ucuna taktı. Ayağa kalktı. Battaniyenin bir ucunu usulca kaldırdı. Oturdu önce. Sonra ise yavaşça kıvrıldı Pamuk'un yanına. Sığmadı dev cüssesi küçücük hastane yatağına. Vücudunun yarısı dışarıda kaldı. Umrunda değildi. Sığdırabildiği kadar sığdırdı kendini Gökçen'in dibine. Battaniyeyi önce onun üzerine örttü. Sağını solunu sıkıca kapattı. Yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Güçsüz nefesi yüzüne vurup, kokusu ciğerlerine dolunca burnunun direğinin sızladığını hissetti.

"Büyü..."diye mırıldandı. "Büyü..."

Ölene kadar kurtulamayacağı bir büyü. Ölse bile peşini bırakmayacak bir büyü. Zaten asla da kurtulmak istemediği bir büyü.

Yoksa bir insanın, başka bir insanı böyle sevmesi imkansızdı.

Burnunu burnunun ucuna usulca sürttü. Kolunu beline dolayıp bedenine çekti. Gerçekten zayıflamıştı. İçi burkuldu. Elleri parmaklarına ilerledi. Tek tek dokundu. Başkaydı onun parmakları. Hep başkaydı. Su gibiydi. Sakince akan bir nehir....Başındaki ağırlık şakaklarına sağlam bir darbe indirince istemsizce yutkundu. Yorgundu.

Ama artık dinlenebilirdi. Gözlerini kapatıp başını yastıkta hafifçe aşağı kaydırıldı. Yüzünü Pamuk'un boynuna gömüp derin bir nefes daha çekti içine.

Kolu ise sıkı sıkı kavradı bedenini.

Söz vermişti.Uyandığında bu sefer ilk onu görmeliydi. Tutamadığı sözlerin ağırlığı vardı hala kalbinin üstünde. Bu sefer tutacaktı. Artık elinden en sevdiği oyuncak alınan çocuk değildi. Murathan'dı. Varını yoğunu bir çift mavi göze mühürleyen Murathan.

Gözlerini kapattı. Ve günler sonra kendini uykunun derin karanlığına, en sevdiği kokuya gömülerek bıraktı.

Aynı dakikalarda aldığı haberle koridorda hızla ilerleyen 3 kişi daha vardı. Leyla, Gökalp ve Canan. Hepsinin yüzünde heyecanlı bir sevinç vardı. Murathan aramıştı. Tek bir şey söylemişti ama bu Leyla'ya yetmişti.

Buldum.

Bulmuştu. Bulurdu. Biliyordu. Hala onun oğlu olduğunu biliyordu. Hızla ilerlerken gözünden istemsizce akan yaşları hızla sildi.

"İyiymiş di mi anne?" dedi yanında aynı onun gibi sevinç ve endişe karışımı bir ifade ile ilerleyen Gökalp. "Bir şey olmamış di mi ablama?"

Bir şey söylemedi. Murathan iyi demişti ama o gözüyle görmeden asla inanamazdı buna.

"Olmamıştır tabi." dedi Canan Leyla yerine. Sonra kendi kendine mırıldanarak bu söylediklerine inanmaya çalıştı. "Olmamıştır. Olmamıştır..."

Endişeliydiler. Ama durmadılar. Tam üçü birden uzun koridorun köşesini dönüyordular ki arkalarından yükselen bir sesle Leyla'nın adımları durdu.

"Leyla..."dedi Neslişah'ın gür ama bir o kadar da zarif sesi.

Durdu Leyla. Arkasını dönmeden bir iki saniye öylece bekledi. Yutkundu. Telefonda pek çok kez görüşmüşlerdi son zamanlarda ama yüz yüze, yıllar sonra ilkti.

Gökalp ve Canan bakışlarını arkaya çevirirken o dönemedi hemen. Yüreği sızladı duyduğu tek bir sesle. İçinde sayısız kıpırtı hissetti. Daha fazla dayanamadı. Usulca döndü arkasını bir zamanlar canı, kanı bildiği; sırdaşı, yoldaşı, derttaşına.

Islak bakışları ilk Neslişah'da durdu. Sessiz bir gözyaşı, bütün yaşanmışlıklarının niyetine yanağından süzüldü.

10 adım vardı aralarında. Neslişah'ın koyu kahve gözleri ve Leyla'nın derin mavilikleri birbirine kilitlendi. Aradan sayısız anı geçti... Sesler geçti...Yitip giden yüzler geçti...Zaman, ormanı ikiye bölen coşkun bir nehir gibi akıp gitti... Heybetli bir ölüm belirdi.İki kadın arasında gömülü, iki mezar taşı,belli belirsiz dikildi önlerine.

İşte Leyla yıllardır bundan kaçmıştı. Neslişah,eski güzel günler demekti. Neslişah,yaşamak istediği ama elinden alınan hayat demekti. Neslişah...Ali ile geçen günler demekti.

Yaşlanmıştı. Uzun siyah saçları kısaydı artık. Omuzlarında kesilmiş, yoğun aklar düşmüştü aralarına. Hatta ondan bile daha çok beyazlamıştı saçları. Göz altları çökmüş, yüz hatları daha bir keskinleşmişti. Ama hala aynı Neslişah'dı. Aynı dik duruş, aynı güçlü bakış...

Bakışları Neslişah'ın sağ yanına kaydı. Bir kadın vardı. Kucağında uyuyan, minik bir kız çocuğunu tutuyordu sıkı sıkı. Genç bir kadındı. Uzun, siyah saçlarını tepesinde at kuyruğu yapmıştı. Ara ara sarılıkalar vardı saçlarında. Hafif toparlaktı. Özellikle kalça kısmından. Ama Neslişah'a çok benziyordu. Aynı keskin yüz hatları, aynı koyu kahve gözler...

Bu Gülhan'dı. Tek bakışta anlayabilmişti bunu Leyla. Çünkü bir tek Gülhan'ın dudağının sol köşesinde minik bir ben vardı. Hala oradaydı.

Neslişah'ın diğer yanına kaydı bakışları. Simsiyah, omuz hizasındaki saçlarını dağınık bırakmış, sert çehresi, kehribar gözleri ve bu noktadan bile seçilecek derecede uzun ve kıvrık kirpikleri ile ona bakan bir kadındı bu da. Zayıf ve dik duruşlu bir kadın. Hafifçe Yusuf ve Murathan'a benziyordu.

Bu Aslıhan'dı. Bunu da tek bakışta anlamıştı Leyla. Çünkü bir tek Aslıhan böyle bakardı. Sert, ifadesiz ama sıcak.

Neslişah'ın bakışları arkadaşına bakarken yumuşadı. Çok yaşlanmamıştı Leyla. Sadece hafif aklar düşmüştü saçlarına. Onun haricinde zaman güzelliğinden pek bir şey almamıştı. Gözyaşlarının genzini yakmaya başladığını hissediyordu. Bakışları Leyla'nın yanında dikilen Gökalp'e kayınca ise büsbütün ürperdi.

Bu Ali'ydi...

Gördüğü benzerliğe karşılık hayret ve heyecan karışımı bir ifade ile elini yavaşça dudaklarına kapattı Neslişah. Adını söylemişti Leyla telefonda. Gökalp... Ama Gökalp yerine karşısında dikilen bir Ali görmeyi zerre beklemiyordu.

"Nesli..."diye mırıldandı en sonunda Leyla. Yanağına doğru bir gözyaşı daha yılların bütün acısını silmek ister gibi usulca süzüldü.

"Leyla..."dedi Neslişah. Sesinin titremesine engel olamamıştı.

Anlatacak çok şeyleri, birbirine söyleyecekleri çok kelimeler vardı belki. Aynı acının,iki farklı yarasıydı onlar. Birbirlerinde deva bulmak yerine ayrı düşen,iki ayrı yaşam. Ama şimdilik ikisi de sustu. Onun yerine aynı anda ilerlediler birbirlerine doğru. Ve ortada kesişen adımları aynı anda durdu. Sorgusuzca kollarını açtı ikisi de birbirlerine. Ve aynı anda sımsıkı dolandı bedenleri birbirine.

Yılların özlemini alnından vururcasına.

Sıkı sıkı sarıldılar. Kolları yine bir yere kaçacakmış gibi sıkıca kenetlendi birbirine. Artık ikisi de hıçkıra hıçkıra ağlarken Aslıhan ve Gülhan'ın bakışları'da Ali amca'nın mavi gözlü sürümü olan Gökalp'deydi.

"Yok artık..."diye mırıldandı Gülhan. "Hayal mı görüyorum ben abla?"

Şaşkındı lakin belli etmemeye çalışıyordu Aslıhan. İfadesiz bakışını korudu. "Aynı hayali ben de görüyorum sanırım..."

Leyla ve Neslişah'ın bedenleri ayrıldığında ikisi de yaşlı gözlerle bakıyordu birbirine. Kızgın değildi Neslişah. Belki öyle olmalıydı ama asla değildi. Kin tutamazdı ki o zaten sevdiklerine. Leyla'da zor durumda kalmıştı. Anlayabiliyordu onu. Yüzündeki ıslaklıklara rağmen kocaman gülümsedi. Ellerini kaldırıp arkadaşının yüzünü yavaşça ellerinin arasına aldı.

"Hala bebek gibisin Leyla..."

Güldü Leyla. "Sen kendine bak...İnsan biraz mı kilo almaz?"

Gözyaşları içinde minik bir kahkaha attı ikisi de. Gözlerinde yaş, dudaklarında derin bir tebessümle baktılar birbirlerine.

Leyla'nın bakışları Neslişah'ın arkasına kaydı. Gülhan'la kesişti ilk gözleri. Hafifçe tebessüm etti Gülhan. Leyla ise iki koca adımda yanına gidip hiç beklemeden sıkıca bastı bağrına, kendi öz evladından ayırmadan sevdiği, koruduğu; zihninde minik ama artık kocaman olmuş kızı. Kucağındaki bebek sarılmasına bir tık mani oluyordu ama umursamadı. Aynı şekilde Gülhan'da. Bir eliyle kucağındaki kızını tutarken diğer eliyle sıkıca sarıldı küçüklükten aşına olduğu bedene.

Sırtındaki sıcak elleri hissedince istemsizce gülümsemişti Gülhan.

Leyla geri çekilince buruk bir tebessümle baktı Gülhan'a. "Kocaman olmuşsun Gülhan..."

Gülüğü büyüdü Gülhan'ın. "Eeee biraz büyüdü tabi." Kucağında uyuyan kızını hafifçe ileri uzatarak işaret etti. "Anne bile olduk."

Leyla'nın heyecanlı bakışları minik kıza kaydı. Uyuyordu ama siyah saçları ve kirpikleri ile bebekliğini bildiği Gülhan'ı hafiften andırıyordu.

"Tanıştırayım Leyla teyzesi."dedi Gülhan. "Kızım;Ahsen."

En son oyuncak bebeği ile bıraktığı bir kız çocuğunu şimdi kucağında kendi bebeğiyle bir kadın olarak görmek Leyla'nın hıçkırıklarının artmasına neden oldu. İçli içli baktı Gülhan'a. Uyuyan kızın saçlarını uyandırmamaya dikkat ederek, nazikçe okşadı. Diğer eli ise Gülhan'ın sırtını okşuyordu. Tebessüm ederek baktı ikisi de birbirine.

Bakışları yavaşça Aslıhan'a kaydı. Oldukça ifadesiz bakıyordu Aslıhan. Her zamanki gibi diye düşündü Leyla.

O hep sert dururdu zaten. Sözü nü asla sakınmaz, el kadarken bile çatır çatır laf sayardı herkese. İfadesiz bakışını umursamadan ilerleyip onu da sıkıca bağrı na bastı. Özlemişti. Bunca yıl farkına varamamıştı özleminin boyutunun ama çok özlemişti. Yıllardır kalbinin üzerinde duran sızı birden yok olmuştu sanki.

Ama Aslıhan,Gülhan kadar sıcak karşılamamıştı bu sarılışı. Sadece bir elini Leyla'nın sırtına hafifçe dokundurmakla yetindi. Sonra bütün ciddiyeti ile onu sıkı sıkı saran kollardan kendini geri çekti. İfadesini ise asla bozmadı. Fark etti bu soğukluğu Leyla. Ama şu an içinde öyle tatlı bir kıpırtı vardı ki, umursamadı. Geri çekildi. Sıkıca kavradı Aslıhan'ın elini.

"Aslıhan..."dedi kocaman bir gülümseme ile. "Kara kuzum..."

Bir şey söylemedi Aslıhan. İfadesizce bakmayı sürdürdü. Ama kimseye belli etmemek adına, dişlerini sıkarak.

Bu donuk bakışı da umursamadı Leyla. Aslıhan'ın elini bırakmadan Gökalp'e döndü. "Oğlum." dedi buruk bir neşeyle. "Anlattım ya sana..."

Evet, anlatmıştı annesi bir zamanlar yediği içtiği ayrı gitmeyen aileyi. Babasının beraber şehit düştüğü arkadaşını. Ama yirmi yıl sonra... Bazı şeylere geç kalmış olmanın burukluğu vardı Gökalp'in üzerinde. Ortamda fazlalık gibi hissediyordu kendini.

Bu duygusunu belli etmemeye çalışarak tamamladı annesinin cümlesini. "Neslişah teyze, Aslıhan ve Gülhan abla."dedi. Hafifçe tebessüm etti.

"Biliyorum." Başıyla minik bir selam verdi hepsine. "Merhaba...Gökalp ben..."

Tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir soğukluk vardı aralarında. Oysa hiçbir şey değişmese Gökalp' de yabancı olmayacaktı onlar için. Belki o zaman bu kadar yabancı bakmazdı Aslıhan, Gülhan ve Gökalp birbirine.

Hepsi Ali'ye tıpatıp benzer bu yüzün şokundaydı biraz da. İlerledi Neslişah. Gözyaşları hala oluk oluk akarken tam karşısında dikildi Gökalp'ın. Kalbi göğüs kafesini delecekmiş gibi atıyordu. Tam karşısına dikilince önce ne yapacağını bilemedi. Çok uzundu Gökalp'ın boyu. Öyle ki alttan alttan bakıyordu yüzüne. Ali'de böyleydi. Onun da dev gibi cüssesi ama tatlı bir yüzü vardı. Yıllar önceki bütün anılar film şeridi gibi geçti Neslişah'ın gözünün önünden. Elini ürkekçe kaldırıp yanağına dokundu Gökalp'ın.

"Sa-sarılabilir miyim sana?"dedi titreyen bir sesle.

Önce ne diyeceğini bilemedi Gökalp. Bakışlarını annesine çevirdi. Yaşlı gözlerine rağmen gülerek onlara bakan annesini görünce çokta fazla düşünmesine gerek kalmadı. Kollarını açıp önünde minicik kalan kadına doladı kollarını. Neslişah'ın dudaklarından içli bir hıçkırık kaçtı. O da kollarını sıkıca doladı Gökalp'e. Şefkatle okşadı sırtını.

Gökalp ise hayatında ilk defa gördüğü, ilk defa sarıldığı bu bedene karşı zerre yabancılık hissetmemişti. Garip bir sıcaklığı vardı.

Geri çekilince, gözyaşları hala devam ederken bakışlarını hemen Leyla'ya çevirdi Neslişah. Ve artık içinden geçeni daha fazla tutamadan söyledi.

"Aynı o..."

Başını aşağı yukarı salladı Leyla. Bu benzerliğin en çok o farkındaydı zaten. Kısa bir an Neslişah'da, Leyla'da yaşlı gözlerle tebessüm ederek baktılar birbirlerine.

Özlemişlerdi. Çok özlemişlerdi.

Sessizliği Canan böldü."Ben de Canan."diyerek girdi araya. İşaret parmağı ile Gökalp'i işaret etti. "Halasıyım."

Hepsi ona da minik bir baş selamı verdi. Ama Neslişah bununla yetinmedi. İlerleyip ona da kocaman sarıldı. Ali'den bir parçaydı. Ali ise eşinin en sevdiği arkadaşı. Ali için kıymetli olan her şeyin başının üstünde yeri vardı.

Geri çekilince ise dost canlısı bir gülüş vardı dudaklarında. "Çok memnun oldum."

Gülümsedi Canan. "Ben de."

"Gökçen?"dedi Gülhan sabırsızca. "İyi mi? Biz sonradan haber aldık. Anca gelebildik."

Yaşlı yanaklarını sildi Leyla. "Biz de yanına gidiyorduk şimdi."dedi heyecanlı bir neşeyle. "Yeni aradı Murathan."

İlerlemeye başladılar. Leyla Neslişah'ın koluna sardı elini sıkı sıkı. Neslişah dönüp gülümsedi arkadaşına. Bir eliyle kolundaki eli kavradı o da.Tıpkı yıllar önceki gibi.

"Nasıl olmuş bu?" dedi Neslişah endişeli bir sesle. "Kim, neden kaçırmak istedi?"

Derin bir nefes verdi Leyla. "İnan hiç bilmiyorum Nesli. Sağ salim bulundu ya, başka hiç bir şey bilmek istemiyorum şu an."

Hepsi aynı düşüncedeydi. Sessiz kaldılar kısa bir an.

Sessizliği Neslişah böldü."Doktor oldu ha benim pamuk kızım."

"Doktor oldu..."diye onayladı Leyla.Hevesle döndü Neslişah'a. "Murathan'a ne demeli? Nasıl yakışıklı olmuş öyle."

Gülümsedi Neslişah. "Benim oğlum hep yakışıklıydı Leyla. Az kulakları büyüktü diye ne var yani."

Leyla'nın gülüşü büyüdü. Bütün çehresini aydınlatacak bir ışıltıyla tebessüm etti. Belki yıllar sonra ilkti bu. Farkında bile değildi uzun zamandır bu kadar içten gülmediğinin.

"Gökçiş bile büyüdü ha."diye mırıldandı Gülhan yanındaki Aslıhan'a. Dudaklarında yarım bir gülüş vardı. Kucağında hareketlenen kızını hafifçe pırpırlayarak yürümeye devam etti.

Cevap vermemişti ama istemsizce Aslıhan' da tebessüm etmişti. Cimecime büyümüştü... İnanması güç ama gerçektir. Aklındaki Gökçen hala saçlarını savurarak odadan odaya koşuyordu oysa.

Odanın önüne gelince ilk Canan atıldı ileri. Hızla açtı kapıyı. Tam,"Halac-"diye bağırarak,içli içli odaya dalıyordu ki gördüğü görüntü ile içli yükselişi de, ilerleyen adımı da yarım kaldı. Diğerleri de odaya girdiler ama aynı şekil onlar da önlerindeki manzaraya bakarken öylece kalakaldılar.

Minik bir hastane yatağında, dip dibe, birbirine sıkıca sokulmuş bir şekilde uyuyordu Murathan ve Gökçen.

Bir kaç saniye hiç birinden ses çıkmadı. Öylece baktılar, huzurla uyuyan bu ikiliye.

Aslıhan'ın dudaklarında geldi geleli ilk defa beliren samimi bir gülüş vardı. Çünkü gün boyu saç baş kavga edip, gece olunca hep yan yana

uyuyakalan minik Kepçük ve Pamuk'u en çok o hatırlıyordu. En sonunda dayanamayarak bu sessizliğı bölende o oldu.

"Ne kadar zaman geçerse geçsin,bazı şeyler büyümüyor sanırım..."

Aşınası olduğıum bir koku vardı etrafımda. Ağır bir hastane kokusu...

Uğultulu sesler geliyordu kulaklarıma. Uyanıktım aslında. Ama sesleri seçemiyor, gözlerimi bir türlü açamıyordum. Vücudumun her zerresinde ağır bir ağrı vardı. Uyuşmuş gibi hissediyordum. Elim, kolum, hiç bir şeyim yoktu sanki.

Ne oluyordu?

Etrafımda dönen, ama ucunu bir türlü tutamadığıum sesler arasından en sonunda birini seçti kulaklarım.

"İyiym ben anne...Sorun yok."diyordu müptelası olduğıum ses.

Bu sefer kendimi daha çok zorladım. Göz kapaklarımanın üstünde kilolarca ağırlık vardı sanki ama zorla da olsa en sonunda aralamayı başardım. Gözlerimin önündeki karanlık hafifçe aydınlandı. Yerine bulanık bir aydınlık kuruldu. Bir kaç saniye öylece baktım, neye baktığıımı bile bilmeden. Gözlerimin içinde iki ateş topu vardı sanki. Sızım sızım sızılıyordu. Şu an algıladığıım tek şey ise sırt üstü yatıyor olduğıumdu.

Beyaz bir şeye bakıyordum.

Beyaz ışık dedikleri böyle bir şey miydi?

"Gökçen..."diye mırıldanan Murathan'ın sesini duyunca yerimde hareketlenmeye çalıştım. Baktığıım beyaz şeyi ise yeni idrak ediyordum. Bu bir beyaz ışık değildi. Bu bir beyaz tavandı.

Başımı sesin geldiğı yöne çevirdim ama bedenimin her zerresi sancıyınca acılı bir inilti döküldü dudaklarımdan. Sol kolumdaki acı ise daha büyüktü. Yanıyor, sızım sızım sızılıyordu. Yine de bakışlarımı çevirebilmişim ona. Anında beni karşılayan derin kehribarlar ve uzun, kıvrık kirpikler bedenimin acısını hafifletmemişti belki ama ruhumu sımsıcak yaptığı kesindi.

Öldüm mü? Öldüm de son arzum Murathan diye onu mu verdiler yanıma?

Vermesinlerdi. Şaka yapmışım ben. Yaşasındı o...Ben özlemeye razıydım. Burada da beklerdim ki onu. Sonsuza kadar sayardım 100'e kadar.

İfadesiz değildi bakışı, endişeli bir kıpırtı vardı göz bebeklerinde. Sakalları uzamıştı. Göz altları mosmor ve şişti. Yorgun duruyordu.

Ne zamandır görmemiştim ben onu da bu kadar değişmişti diye saniyelik bir dūřünce belirdi aklımda. Sonra ise cevap en ışıltılısından parladı.

Bomba, vurulan Aybūke, kaçırlmam, Haldun'u tedavi etmem, Sara, Zehra, kaçmam, vurulmam ve en sonunda tam soğuktan ölecekken beni sıkıca saran sıcacık kollar film şeridi gibi geçti gözümün önünden. Ama en belirgin an, hala kulaklarımda çınlayan Murathan'ın acı dolu feryatları ve tanınmaz haldeki bedeniydi.

"Murathan..."diye mıldanabildim en sonunda. Sesim çıkmamıştı bile. Boğazım yanıyordu. Kısık bir mırıltıdan ileri geçememiştim.

Ama o benim bile duymadığım sesimi duymuş olmalı ki hemen gülümsedi.

Yerimden kalkmak istedim, sıkıca boynuna sarılmak istedim, neden bu kadar yorgun duruyorsun demek istedim ama kelimeler düğümlüydü sanki dilimin ucunda. Hiçbir şey söyleyemedim. Sadece hafifçe gülümseyebildim. En son bedenimde hissettiğim yoğun soğuk ve üşüme hissi yoktu üzerimde belki ama gücüm de yoktu.

Zihnimdeki karışık görüntüler daha da belirginleşti.

Uyanınca, bu sefer yanımda olursun değil mi Kepçük? Gitmezsın.

Söz. Bu sefer gözlerini açtığında ilk beni göreceksın.

Gerçek miydi?

Öldüm de hayal falan mı görüyordum? Ölüler hayal görür müydü ki? Kurtulmuş muydum yoksa? Ölmemiş miydim? O kadar duygusal sahne falan çektikten sonra hala hayatta mıydım?

Elimi güçlükle kaldırıp parmaklarımla tersiyle her zamankinden biraz daha gür çıkmış sakallarına usulca dokundum. Sakallarını ve teninin sıcaklığını hissedince içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Öylece izliyordu beni. Benim elim ise bu kez gözlerine ilerledi. Yorgun göz altlarına parmak uçlarımla hafifçe dokundum. En son ise kirpiklerine ulaştı parmaklarım.

Gerçektir. Rüya değildi.

"Buradasın..."

Gülümsemesi büyüdü. Onun da eli saçlarıma ilerledi. Kırılacak bir şeymişim gibi nazıkçe dokundu saçlarıma. "Buradayım..."

Sanırım cidden ölmedim ben.

Kurtuldum...

Dudaklarımızda birbirinin yansıması olan gülüşle birkaç saniye öylece baktık birbirimize.

Minik bir öksürük sesi geldi kulağıma. Bunun Murathan'dan geldiğini sanmıyordum. Zaten saniyesine de tanıdık bir ses doldurdu kulaklarımı.

"Biz de buradayız abla." diyen bir adet Gökalp sesi.

Murathan'ın yüzüne bakan aşk dolu bakışlarım bocaladı. Aynı saniye onun da elleri saçımdan geri çekildi zaten. Ayağa kalktı. Bir adım yana çekildi. Ve çekilir çekilmez arkasında dikilen Gökalp görüş alanıma girdi.

Bir kaç saniye boş boş göz kırptırdım. "Gökalp..." diye mırıldandım.

O da yorgun duruyordu. Göz altları şişti. Yanında ise kıpkırmızı gözlerle bana bakan annem ve halam vardı. İçimde saçma bir heyecanın belirdiğini hissettim. Yattığım yerde hafifçe doğrulmaya çalıştım. Ama beceremedim. Murathan hemen ileri atılıp doğrulmama yardım ederken, benim bakışlarım anneme kilitlenmişti.

Mavi gözleri son derece yorgun, yaşlı ve üzgün bakıyordu. Bu bakışı tanıyordum. Babamın yasını tutarken de hep böyle bakardı. Üşüdüğümü hissettim bu bakış yüzünden.

Buraya gelmeden önce sayısız defa söylediği şeyi yaşıyordu şu an. Kafamı kırmazsa şanslıydım. Belim ağrımına rağmen yattığım yerde hafifçe doğruldum. Murathan sırtıma yastık koyup geri çekilirken benim üzgün bakışlarım annemdeydi. Kaç gündür ortalıklarda yoktum bilmiyordum ama annemin bakışları beni gebertecek kadar uzun süredir ortalıkta olmadığının göstergesiydi.

"Anne..." diye mırıldandım son derece cılız bir sesle.

Çılgın bir azara hazır ol Gökçen.

Teröristler tarafından kaçırılacağını düşünen anneme, gerçekten teröristler tarafından kaçırılmam şoku.

Bir adım attı bana doğru. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Ben son derece melül bakışlarla ona bakarken o beklediğimin aksine kızmadı. Bağırmadı. Azarlamadı. Yatağımın yanına oturdu. Ve bana bakarken, yanağından bir yaşın daha düşmesine eşdeğer olarak kollarını hızla bedenime sarıp sıkıca bastı bağrına beni.

Vücudumun her yeri gibi duygularım da uyuşuk sanıyordum ama anne kokusu ile sızlayan genzim bunun tam tersi olduğunu çok şükür gösterdi bana. Günler sonra güvenli sığınağıma gelmiş olmanın verdiği rahatlama ile bir çocuk gibi büzdüm dudaklarımı. Titrettim. Ve en sonunda tek kolumu sıkı sıkı anneme dolayarak küçük bir çocuk gibi, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

İsterseniz kırk yaşında olun. Anne kucağına geldiğiniz an, insanın yaşı sıfırlanıyordu.

Bir kolum yaralıydı. Farkındaydım. Boğazıma asılmıştı bir kol askısı ile. Hareket ettirdikçe acıyordu. O yüzden diğer kolumla var gücümle sarıldım anneme. Ellerini saçlarımda ve sırtında hissediyordum. Sıkı sıkı, göğsünden içeri sokmak ister gibi basıyordu beni bağrına. Onunda hıçkırarak ağladığını omuzumda hareket eden başından anlayabiliyordum. Geri çekilince sıcacık elleri yüzümü avuçladı hemen. Yüzümün her yerine peş peşe öpücükler bıraktı. Yanaklarımdaki yaşları sildi. Ama ben anında yenisini ekledim yaşlarıma.

Öleceğim sanmıştım. Annemi bir daha göremeyeceğim sanmıştım. Ona daha çok sarılmadığım için, ergenlik dönemimde sürekli üzdüğüm için, kırk türlü asilik yapıp hep burnumun dikine gittiğim için pişmandım. Şimdi ise önümde bir fırsat daha vardı.

Keşke dediğim her şey için yeni bir hayat daha.

Ölüme yaklaşmak insanda yeni ufuklar açıyordu. Aydınlanmıştım resmen. Bu kadar mı fark eder!?

"Özür dilerim anne..." diye mırıldandım gözyaşlarımdan arasından zorla.

Burnunu çekti. Kendi gözyaşlarını umursamadan benimkileri silmeye devam etti. "Dileme. Hiçbir şey için özür dileme annemim. Buradasın. Yanımdasın ya, gerisinin hiçbir önemi yok."

Gözyaşlarım şiddetleniyordu.

"Abla..." diyen Gökalp'in üzgün sesini duyunca ise tam kopuşa geçtim. Bakışlarımı ona çevirdim. Zaten duygusal bir çocuktuk. Belli etmezdi, salaklık yapar dururdu ama çoğu konuda benden daha hassastı. Şu an ise öyle bir bakıyordu ki yüzüme...

İlerledi. Tam yanıma gelince ise hiçbir şey söylemeden bana eğilip kollarını yandan bedenime doladı. Sıkıca sarılırken başımın üstüne kocaman bir öpücük bıraktığını hissediyordum.

Elimi göğsümü kaplayan koluna attım. Sıkıca tutunup başını bedenine yasladım. Bakışlarım ise annemdeydi. Gözleri yaşlı, hafif bir tebessümle bakıyordu bize.

Ben cidden kurtulmuşum sanırım. Rüya olamayacak kadar gerçekti her şey. Rüya olamayacak kadar benimdi.

"Ay bende. Bende." diyerek halamda atıldı ileri. Her zaman alımlı, bakımlı gezerdi o ama şu an yüzünde makyaj namına hiçbir şey yoktu. Onun da gözleri şiş, ifadesi yorgundu. "Kız zilliii..." dedi bana bakarken içli

içli. Aynı anda da gözyaşlarını saldı zaten. Annem ayağa kalkıp oturması için ona yer açtı. Boşalan yere oturup saniyesine sarıp sarmaladı beni. "Aklım çıktı Gökçen..."diye mırıldandı kulağıma titreyen bir sesle. "3 günde bütün botokslarım düştü senin yüzünden."

Sen bir de benim çıkan aklımı görseydin be hala. Gerginlikten oluşan doğal botokslarımı saymıyordum bile.

Gözyaşlarımın arasından, istemsizce minik bir kahkaha attım. Geri çekilince o da annem gibi yavaşça sildi yanaklarımdaki yaşları. Sol yanağımın daha çok acıdığını hissediyordum ama şu an tipim en son düşüneceğim şeydi. Ellerimin üstü bile mosmor ise yüzümün gözümün halini düşünemiyordum. Gökalp'in bir kolu hala sıkı sıkı, bir yere kaybolmamdan korkar gibi tutuyordu bedenimi.

Üçüne de hüznünlü bir tebessümle baktım.

Ölüme yaklaşmak insanda muazzam bir ufuk açıyordu derken ciddiye dim. Mal kardeşim Gökalp bile dünyanın en sevecen yavrusu gibi görünüyordu şu an gözüme. Hepsine gözyaşları içinde, huzurlu bir gülüşle bakarken ortamdan başka bir ses yükseldi.

"Çökçen miçin çen?"

Bu minik bir çocuk sesiydi.

Omuzlarım hıçkırıkları yüzünden şiddetle inip kalkarken bakışlarımı sesin geldiği yöne, yani diğer tarafıma çevirdim. Yatağımın yanında, yatak kadar bile boyu olmayan minik bir kız çocuğu, kocaman koyu kahve gözlerini bana dikmiş, boncuk boncuk bakıyordu. Tahmini 3 yaşlarındaydı. Ya da daha büyük. Şu an bunun önemi yoktu. Önemli olan bunun kim olduğuydu.

Islak bakışlarım mimik kızıdan yavaşça çekilip yanında dikilen bedene kaydı. Daha doğrusu bedenlere. 3 kadın vardı karşımda. Yabancı, ama bir o kadar da tanıdık 3 kadın.

Birini tanımamak için kör falan olmam lazımdı zaten. Yoğun bir şekilde ak düşen saçları, hafifçe çöken omuzları ve belirginleşen kaz ayakları ile bütün çocukluğum duruyordu karşımda.

Neslişah teyze...

Bakışlarımız kesiştiği an içimde ince bir telin koptuğunu hissettim. Hatıralar canlıydı. Sürekli şekil değiştiriyorlardı kafamda. Her anıyı net hatırlamıyordum ama Neslişah teyze dolu sayısız anı bütün canlılığı ile duruyordu karşımda. Elimi, yüzümü yıkıyordu, kucağında seviyordu, düşüyordum, kaldırıp toz olan dizlerimi temizliyordu, koltuktan koltuğa

atlarken düşüyordum, anında yerden kaldırıp sıkı sıkı bağrına basıyordu, yaptığı her yemeği neşeli sesiyle şarkılar söyleyerek bana yediriyordu...

Bakışlarım diğer kadınlara kaydı. Yabancı yüzlerdi. Ama içimdeki Pamuk şen bir kahkaha attı ikisine de bakarken. Ve zerre zorlanmadan tanıdım artık zihnimdeki kadar küçük olmayan Aslıhan ve Gülhan ablamı.

Hatırladığım gibi değildiler.

Hele Gülhan abla...Çok değişmişti. Onu ayırmamı sağlayan şey dudağının köşesindeki minik ben olmuştu. Bir kadın vardı şu an karşımda. Hafif balık etli, siyah,uzun saçlarında yer yer sarılıklar olan, ama hala aynı tatlı ifade ile bakan; Gülhan ablam.

Aslıhan abla ise zerre değişmemişti bana göre. Yolda görsem tanımazdım, evet. Ama bu sert bakışa, Murathan ve Yusuf amcanın birebir aynısı olan gözlere de yabancılık çekmezdim bakarken. Şu an da çekmiyordum. Bakışlarımız kesiştiği an ikisinin de dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi. Benim ise yanağıma doğru sessiz bir gözyaşı daha usulca süzüldü.

Geçmiş zamana ait, özlemler, kahkahalar, mutluluklar, ve verilen bütün kayıplar için.

Sadece sessiz, ama ağır bir gözyaşı.

Gözümü kapatıp geri açtığımda giden herkes, gözümü yine kapatıp açtığımda buradaydı.

Bu sefer her şey başkaydı.

"Gökçen..."dedi Neslişah teyze. Yıllar sonra duyduğum sesle gözyaşlarımın daha da arttığını hissettim.

Hala aynıydı. Sert ama bir o kadar narin.

Bakışlarım melülleşti. Başımı hafifçe sağa eğdim. Dudaklarım büzüldü. Ve içimde dışarı çıkmayı sabırsızlıkla bekleyen, kıpır kıpır kıpırdanan Pamuk'a izin verdim.

"Neslişah teyze..."

Gülümsedi hemen. Minik adımlarla ilerledi yanıma. Yatağımın diğer ucuna sakince oturdu. Koyu kahve gözleri de, yüzü de hala hatırladığım gibiydi. Sadece artık yaş almanın getirdiği bir ağırlık vardı simasında. Sanırım en belirgin değişim artık bembeyaz ve kısa kesilen saçlarındaydı. Birbirimize öylece bakarken benim bakışlarım gittikçe Pamuklaşıyordu. Farkındaydım. Onun ise bana bakarken gülüşü büyüdükçe büyüdü. Elini uzatıp önüme düşen bir tutam saç nazikçe geri itti.

"Gök gözlü Pamuk kızım..."

Dudaklarım daha çok titredi. Küçük bir çocuğun, yıllardır istediği oyuncağın alınması ile eşdeğeri şu an ki duygularım. Mutluluk, heyecan ve çocuksu bir hüzün.

Yusuf amcam da beni hep böyle severdi.

Gök gözlü pamuk kızım Gökçen...

Daha fazla dayanamadım. Yaralı olmayan kolumu hafifçe ona doğru uzattım. Gülüşü büyürken anında sokuldu bana ve kollarını sımsıkı sardı bedenime. Boynuma derin bir öpücük bıraktığını hissettim. Ben ise başımı saçlarına gömdüm. Belli belirsiz, buğulu bir sürü anı saklıydı saçlarındaki bu kokuda. Buram buram çocukluğum vardı bu kokuda.

Elleri şefkatle gezindi sırtımda. Benim ise sağlam kolumu onun bedeninden geri çekmeye pek niyetim yoktu. Fark etmediğim, devasa bir özlem vardı içimde. Başımı kedi gibi saçlarına daha çok sürttüm. Birkaç saniye sonra geri çekildiğimizde ise o da ağlıyordu artık. Ama hüzünlü tebessümü öylece duruyordu dudaklarında.

Güldü. "Ne güzel büyümüşsün sen öyle."dedi bir eli ile nazıkçe yanağımdaki yaşları silerken.

Hıçkırıklarımın içinden belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Çocuksu bir dudak büzme eşliğinde.

Ağlarken güldü Neslişah teyze bu halime. İki eli şefkatle ellerinin arasına aldı yüzümü. Bir şey söylemedi. Uzun uzun baktı sadece. Öylece...Sevgi dolu bir tebessümle...Kaçırmak istediği şeyleri yüzümden okumak ister gibi...

"Bize de bırak anne."dedi arkadan bir ses. Bakışlarımı sese çevirdiğimde tam dibimde heyecanla bana bakan Gülhan ablayı gördüm. Bakışlarımız kesişince aynı anda ikimizin de dudaklarındaki gülüş büyüdü. Küçükken çok anlaşılamazdık. Bebeklerini alıyorum diye sürekli beni döverdi. Hiçbir şeyde altta kalmayan ben ise bütün bebeklerinin saçını inadına daha çok yoldardım.

Ama yerli yersiz de sürekli öperdi Pamuk'u.

"Gökçişş."dedi neşeli bir sesle.

Gülüşüm büyüdü. Burnumu çektim. "Gülhan abla."

"Tanıdın di mi hemen?"dedi heyecanla. Aslıhan ablaya döndü. "Tanır demiştin."dedi zafer kazanmışçasına.

Aslıhan abla ezelden aşinası olduğum göz devirme hareketini yapınca gülüşüm büyüdü.

"Tanıdım tabi."diye mırıldandım. "Başka kim bana Gökçiş der ki..?" Sesim oldukça pürüzlüydü.

Tebessümü sıcacık bir gülüşe dönüştü Gülhan ablanın. "Kalk anne."dedi Neslişah teyzenin omuzuna hafifçe vurarak. "Sıra bende."

Neslişah teyze gülerek kalkarken o önüme kuruldu. Ve aynı anda zerre soğukluk yapmadan, sanki yıllardır ayrı değil de, yine beraber büyümeye devam etmişiz gibi kolları arasına aldı beni. Burnumun direğinin sızladığını hissettim. Hepsi evim gibiydi. Yıllardır sokakta kalmışım da, şu an evimi bulmuşum gibiydi.

Ve Gülhan abla, enteresan bir şekilde hala Barbie bebek saçını kokuyordu. Ya da benim burnum halüsinasyon filan görüyordu.

"Anneee bendeee."diye yandan yatağa çıkmaya çalışan minik kız yüzünden geri ayrıldı kollarımız. Bakışlarımı miniğe çevirdim. Murathan,Gülhan ablamın bir kızı var demişti. Demek o minik buydu. Aslında ben hepsini merak etmiştim. Resimlerini göster demiştim ama telefonunda resim tutmuyordu Murathan. Whatsapp'dan göster dediğimde ise canlısını görürsün, boşver resmi deyip konu değiştirmişti. Üzerine pek durmamıştım. Ama canlı hallerini yıllar sonra bu halde de görmeyi beklemiyordum.

Eminim bunu Murathan'da beklemiyordu.

Bence kimse beklemiyordu.

"Gel bakalım anneciğim." dedi Gülhan abla kocaman bir gülüşle. Kızını yerden alıp kucağına oturttu. "Bak." dedi işaret parmağıyla beni gösterip. "Bu Gökçen abla. Anlattım ya sana yolda. Benim çocukluk arkadaşım."

Hafiften Gülhan ablaya benziyordu. Ama çocukluğunu bildiğin, oyuncak bebek kavgası yaptığın birini birden gerçek bebek ile görmek garipti.

"Gökçen ablası." dedi Gülhan abla. "Bu da benim kızım, Ahsen."

Gülümsedim. "Merhaba..."diye mırıldanabildim.

Güldü minik. "Çökçen."dedi başını neşeli bir gülüşle sağa sola eğerken. "Çökçen." Annesinin kucağından bana doğru atılıyordu ki baş ucumda dikilen Murathan ileri uzanıp hızla kucakladı miniği. "Dayı,Çökçen, kucakkk!"diye sızlanmaya başlamış ama Murathan çoktan kendi kucağına almıştı.

Güldüm.Soğuk bir çocuk değildi. En sevdiğim. Yerdim.

"Sonra seversin Gökçen'i dayıcım."dedi Murathan yanağına narin bir öpücük bırakıp. "Şimdi biraz hasta."

Her zamanki ifadesizliği yoktu Murathan'ın yüzünde. Sıcacık bakıyordu. Bakışlarımız kesişince yarım bir gülüş belirdi dudaklarında. Sessiz kelimelerini yine ben gözlerinden okuyabildim.

Bu sefer uyanınca her şey başka olacak demişti.

Haklıydı. Şu an her şey bambaşkaydı.

"Artık sıra bende sanırım." diyen Aslıhan ablanın sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim.

Açıkçası bir tık çekiniyordum ondan. Küçükken az dayağını yememiştim. Sağlam terlikler sallardı kıcıma. Siniri ise Murathan'ınki ile kapışır cinstendi. Küçüklüğü ile hala aynı olan sert bakışları pek bir şeyin değişmediğinin habercisi gibiydi. Ama bu sinirinin aksine beni hep koruduğunu bilirdim. Düştüğümde kaldırdığı, ağladığımda yaşlarımı sildiğı, Kral TV'de çıkan şarkılarla birlikte dans ettiğimiz, şarkı söylediğı, dergilerindeki ünlüleri tanıttığı, kendi ezbere bildiğı dönemin popüler şarkılarını bana da ezberlettiğı, Gülhan abla ile ne zaman saç baş girsek beni elinden alıp sonra Gülhan ablayı 'o daha çocuk, senin onu koruman lazım' diye azarladığı ama sonra onun beni dövdüğü anları çok net hatırlıyordum.

Aslıhan ablaydı. Döverdi. Ama bir o kadar da severdi.

Üç sakın adım atarak yanıma geldi. Gülhan abla kalkınca sakince o çöktü önüme. Gülmüyordu. Son derece ifadesiz bakıyordu. Ama bu ifadesiz bakan bakışlara ben Murathan'dan fazlası ile idmanlıyordum. Ve şu an fark ediyordum ki büyüdükçe Murathan'la daha çok benzemişlerdi birbirlerine.

İkisi de aslında Yusuf amcaya benziyordu.

"Abla..." diye mırıldandım.

Önce öylece baktı. Sonra ise ifadesiz dudaklarında usulca, yarım bir gülüş belirdi. "Büyüdün ha..." diye mırıldandı. "Nerede bizim minik Pamuk?"

Gülerken ağlamak deyiminin kralını yaşıyordum. İçli içli burnumu çekerken istemsizce yaralı olmayan kolumu burnuma götürüp burnumun ucundan düşmeye hazırlanan sulu bir sümüğü üzerimdeki yeşil hastane pijamasına sildim.

"Hala sümüğünü koluna sildiğıne göre bizim Pamuk burada." dedi Gülhan abla gülerek.

Bu sefer kahkaha attım. Ama yorgun sesim, ergenliğe yeni giren borazan sesli erkek yavrularla kapıştırdı. "Siz kendinize bakın." diye mırıldandım. "Nerede benim ablalarım?"

Aslıhan ablanın tebessümü anında kocaman bir gülüşe dönüştü. Sıcacık baktı bu kez. "Gel buraya cimcime." dedi sevecen bir sesle. Ve benim ileri atılmama fırsat vermeden iki koluyla sıkıca sarıp sarmaladı beni. Siyah saçları küçüklüğündeki gibi çok uzun değildi. Omuzlarındaydı. Ama gövdesindeki güvenli sıcaklık hala yerli yerindeydi. Yanağıma derin bir öpücük bıraktı. Sonra bir tane daha. Kolları sırtımı hala minik bir çocukmuşum gibi sıvazladı. Gözlerimi kapattım hemen. Gözyaşları bardaktan boşanırcasına dökülmeye devam etti.

"Çökçen'in yüzü uf mu olmuş dayı?" diye sordu Ahsen tatlı tatlı.

Aslıhan abla ile ayrılırken bakışlarımı onlara çevirdim. Dayı, yeğen büyük bir aşk yaşıyorlardı sanırım. Ahsen kollarını Murathan'ın boynuna sarmış, ikisi de yanaklarını birbirine yapıştırmış bir şekilde bakıyordular bana. Yerdim. Yüzümün ne denli uf olduğunu ise şu an hiç görmek istemiyordum. Zira acısı hiç hayra alamet değildi.

"Evet." dedi Murathan bana, daha doğrusu yüzüme bakarken. "Biraz uf olmuş." Bakışları yüzümde bir noktaya oldukça ters bir şekilde bakıyordu. O kadar mı kötü haldeydi yüzüm..?

"Öpim mi çeçsin?" dedi Ahsen heyecanla. Yanağını dayısının yanağından çekti. Neşeyle baktı Murathan'a. "Çenin öğrettin gibi. Burundan."

Murathan'ın bakışları anında bana döndü. Ben ise hafifçe sırttım. Burundan demek ha Kepçük..? Pamuk misali...

Şu an kalkıp sıkıca sarılmak istedim boynuna. Gözlerine, dudaklarına sayısız öpücük bırakayım istedim. Ama ortam pek yardımcı olmuyordu. O bu niyetimi anlamış olacak ki kucağında hala Ahsen varken hafifçe daha çok yaklaştı bana. Bir kolunda Ahsen'i tutarken diğer elini usulca yatağıma doğru uzattı ve parmak uçları ile hafifçe okşadı benim parmak uçlarımı. Tüy gibi dokunuşu ilerledi. Serum iğnesinin takılı olduğu yerde belli belirsiz gezindi parmakları. Çene kemikleri belirginleşti elimin üstüne bakarken. Dişlerini sıkıyordu.

Onda da aynı istekler mevcuttu sanırım.

Yapacak bir şey yoktu. Ölümden kurtulduğumuza göre ilk fırsatta ağzını yüzünü yemek farz olmuştu.

"Çok korkuttun ben abla." diyerek aniden yükseldi Gökalp.

Melül melül baktım. "Özür dilerim..." diye mırıldandım. Bakışlarımı Neslişah teyze, Gülhan ve Aslıhan ablaya çevirdim. "Sizinle de tekrar böyle karşılaşmak istemezdim..."

Cidden istemezdim. Kim bilir ne haldeydim şu an..?

"Sen iyi ol da kızım, gerisinin bir önemi yok."dedi Neslişah teyze."Çok korktuk duyunca. Nasıl geldik haberimiz yok valla."

"Gelme dedim anne."diye homurdandı Murathan. Ahsen kucağından inmek için debelenince eğilip yere bıraktı.

Anında kaşlarını çatı Neslişah teyze. "Sen sus! Aklın ne sarıyor senin? Kızımın başına gelmeyen kalmamış, insan bir haber verir oğlum! Ne ketum çocuksun sen! Allah Allah!"diye bordo bereli demeden azarını çekti.

En memnuniyetsiz bakışını kuşandı Murathan. Ama cevap vermedi. Zaten bence bu bakış bir cevaptı.

Neslişah teyzemin çatık kaşları az önce kızan o değilmiş gibi anında mood değişti. En sevecen halini alarak döndü bana. "Aç mısın kızım? Hı? Bu hastane yemekleri şimdi zehir zıkkım bir şeyler olur. Yemek yapıp getireyim mi hemen ben sana?" Yaklaşıp yüzümü avuçları içine aldı. "Eriyip gitmiş yanakların." Anneme döndü. "Yedirmedin mi sen bunu hiç Leyla? Böyle mi bıraktım ben bu kızı sana? Tombalaktı yanakları. Kaşık kadar kalmış surati."

Neslişah teyze ve sınır tanımaz yemek yedirme aşkı. Hatırlıyordum da, küçükken de her fırsatta yemek tıkarı ağzımıza. Mutfak daimi yeriye zaten. Asla çıkmazdı. Yemekleri ise doğaüstüydü.

"Bir dur kendine gelsin anne."dedi Gülhan abla. "Yıllar sonra, ilk görüşte de anında yemek tıkmazsın kızın ağzına yani."

"Sen de sus!"diye ona da yükseldi Neslişah teyze.

Güldüm.Hem de minik bir kahkaha atarak. "Formundan hiç düşmemişsin Neslişah teyze."

"Düşer mi hiç..."diye homurdandı Aslıhan abla. "Hatta formuna form kattı."Neslişah teyze ters bir bakış atınca Aslıhan abla hemen gerekli repliği kendi kendine ilette. "Tamam anne. Ben de sustum."

Güldüm. Hatta hep beraber güldük. Buruk bir mutluluk vardı içimde. Buradaydı. Bütün çocukluğum, babam kokan her şey şu an bu odadaydı. Kaç gece ağlamıştın sen onların geri gelmesi için Pamuk? Kaç kere artık yaramazlık yapmayacağım artık,geri dönsünler diye dua etmiştin minik ellerinle?

Hepsinde yavaş yavaş gezindi gözlerim. Dudağımın sol tarafı tebessümüm büyüdükçe acıyordu ama umursamadım. Gülüşüm büyüdükçe büyüdü. Başım ağrıyordu, her yerim sızlıyordu ama içimdeki mutluluk fiziksel acımı bir nebze olsun bastırarak kadar yoğundu. Bakışlarım Murathan'da durduğunda ise tebessümüm derinleşti.

Lakin anında acı bir görüntü belirdi zihnimde. Acı çeken Murathan... Çılgınlıkları, feryatları, kanlar içindeki hali...

Yüzüne her baktığımda bunları mı görecektim artık?

Geçmişten söylediği bir söz ilişti aklıma. *Yaralarımın çok oluşu,canımın acımadığı anlamına gelmez Pamuk...*

Sarılmak istedim. Kocaman sarılmak istedim. Her bir yarasından usulca öpmek istedim. Bütün acılarını almak istedim.

Lakin aile baskını çok ani olmuştu...

Onun da bakışlarından şu an benimle aynı duygular içinde olduğunu anlayabiliyordum. Melül bir bakışla başını hafifçe sağa eğdi.

Derken aklımda yeni bir detay belirdi. Yeni yeni toparlayabiliyordum kafamı. "Aybüke..."diye mırıldandım. "Aybüke'yi görmek istiyorum."Huzursuzca kıpırdandım yerimde. Üzerimdeki örtüyü yaralı olmayan kolumla üzerimden atıp yataktan çıkmak için doğruldum.Sağlam elimi diğer elime yaklaştırıp üzerindeki seruma bağlı katateri çıkarmaya meylediyordum ki oda da kim varsa anında üzerime ilerleyince ürkerek geri sindim. Hepsi ise aynı anda söyleniyordu.

"Kızım dur."dedi annem.

"Olmaz, çıkamazsın yataktan."dedi Neslişah teyze.

"Kız manyadın mı zilli?"diye çıkıştı halam.

"Sen akıllanmazsın abla."dedi Gökalp.

"Nereyeeee?"dedi Gülhan abla.

Ama bence en makulu Ahsen'in söylediği olmuştu. "Anne, çişim geldi."

Tövbe Bismillah. Ne oluyor lan?

"Olmaz."dedim hemen. Zaten serumu çıkarmam doğru olmazdı. Doktordum ben. Saçma sapan işlere gerek yoktu. Serum elime alır, öyle giderdim. Bu daha makuldü. Yattığım yerden doğruldum hepsine rağmen. Yaralı koluma ani bir sancı girince yüzümü buruşturdum ama toparladım. Yan dönüp ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. "Murathan." dedim güçsüz bir sesle. "Beni Aybüke'ye götür."

Yatağın diğer tarafında,arkamda kalmıştı. Ayak seslerinden benim tarafıma doğru geldiğini anlayabiliyordum ama kafamı çevirecek gücüm yoktu.

"Gökçen, bir dinlen annecim." dedi annem yanımdan. "Ben az önce geldim yanından. İyi Aybüke." Kolumdan tutup geri yatırmaya çalıştı. "Sen az dinlen, sonra gidersin."

Tanışmış mıydı annem Aybüke ile? Ne zaman? Ne alaka?

"Sen nereden tanıyorsun Aybüke'yi anne?" diye mırıldandım.

"Kaç gündür başında bekliyoruz biz onun." dedi halam. "Valla iyi o. Hadi dinlen sen az daha."

Başımı inatla iki yana salladım. "Olmaz. Benim görmem lazım." Onu en son kanlar içinde gördüğüm anı aşamıyordum ben kaç gündür. Başına benim yüzümden kötü bir şey gelmesini kaldıramazdım. İyi olduğ nu kendi gözlerimle görmeliydim. Hiçbirini umursamadan yataktan kalktım. Çıplak ayaklarım yere değdi. Ama bacaklarıma odun bağlanmış gibiydi. Hareket ettirmek oldukça zordu. Resmen uyuşmuştum.

"Gökçen, bence de acele etmesen mi?" diye kibarca mırıldandı Gülhan abla.

"Abla bir du-"diyerek Gökalp'de beni geri yatırmaya çalışıyordu ki kapı aniden açılınca Gökalp'in sözü yarım kaldı.

"Dağ ieğim, bir dur!" diye bağırdı Süleyman.

Aybüke ise son derece tersti yine. "ekil şu ayağımın altından Süleyman. Kendi gözümle görmeden inanmam dedim sana. Hani nerede G k-"diyordu ki bakışları bende durdu. Kelimelerinin gerisini yavaşça yuttu.

Birkaç saniye öylece kaldım. O bana baktı, ben ona.  zerinde siyah bir eşofman takımı vardı. Yüzü her zamankinden daha soluktu ama iyiydi. Hayattaydı. Onu en son gördüğüm an yine belirdi aklımda. Bana doğru, elinde silahı ile koşarken, karnından ve göğsünden akan kanlar... Çaresiz, acı dolu bakışı...Gökçen diye bağırışı...

Birkaç saniye ifadesiz durdum ama daha fazlada dayanamadım. Dudaklarım küçük bir ocuk gibi büzüldükçe büzüldü. "Aybüke..." diye mırıldandım titrek bir sesle.

Omuzları  kt . Bakışları onu tanıdım tanıyalı ilk defa bu kadar ifadesiz değildi. Rahatlamış duruyordu. Rahatlamış ve nasıl desem...Sevgi dolu...

Ben yerimden kıpırdayacak bir halde değildim. Ayakta bile zor duruyordum ama o yavaşça ilerledi bana doğru. Ama hızlı gelemiyordu. Yaraları sızlıyordu muhtemelen. Minik adımlarla ilerledi. Tam karşıma gelince ise yine bir kaç saniye baktık birbirimize. Benim musluklar en son ayarda açık olduğu için gözyaşlarımı salmakta hiç zorlanmadım. O ağlamıyordu belki ama yüzündeki ifade beni ağlatmaya yetiyordu.

Ben hangi ara bu kadar bağlanmıştum bu kadına hiçbir fikrim yoktu. Abla gibiydi. Sert ama şefkatli bir abla.

Ve benim içimden gelen şeyi bu kez o yaptı. Bir adım daha atıp bana daha çok yaklaştı. Kollarını bedenime sarıp sıkıca sarıldı. Sıkı sıkı...Sıkı

sıkı...Ağlayışım şiddetlendi. Zaten şiddetlenmemesi mucize olurdu.

Bir eli sırtımdayken diğeri ile başımı okşadığını hissediyordum. "İyisin." diye mırıldandı kulağıma. "İyisin."

Ağlamam bildiğin zırlamaya dönüştü. Çok korkmuştum. Öleceğim sanmıştım. Aybüke ölecek sanmıştım. Hayatımda her gün yanımda bomba patlayıp, sonra teröristler tarafından kaçırılmıyordum. Bu bela bana bile fazlaydı.

Sağlam kolumu doladım bende ona."Özür dilerim..."dedim hıçkırıklarımın arasından. "Benim yüzümd-" Gerisini getiremedim. Hıçkırıklarımın arasında kaybolup gitti kelimeler.

Geri çekti bedenini. Gözyaşlarım yüzümden yanaklarıma yapışan saçlarımı geri itti. Sonra ise şefkatle avuçladı yanaklarımı. "Ben özür dilerim."diye mırıldandı. Sesi ilk defa ifadesiz Aybüke değildi. Mahcubiyet doluydu. "Koruyamadım seni. Çok özür dilerim."

Ben gerçekten bu kadına pankartlar açmak istiyordum.

İçli içli ağlarken başımı iki yana salladım. İnatla o nişana gitmek istiyorum demesem bunların hiç biri olmayacaktı. Aybüke'de yaralanmayacaktı. Başıma bunlar da gelmeyecekti. Hatta belki Zehra bile ölmeyecekti... Bendim her şeyin suçlusu. Sürekli kafasının dikine giden ben... Büyük bir suçluluk ile eziliyordu kalbim.

Bu halime bakarken sıcak bir gülümseme belirdi dudaklarında. Bir kolunu sırtıma sarıp yine kendine çekti beni. Bir kere daha sıkı sıkı sarıldı. Omzuna sindim. Geri çekildiğinde ise bakışları vücudumda hızlı bir hasar tespiti yapıyordu. Koluma bakarken kaşları çatıldı. Süleyman'a döndü hemen.

"Hani bir yerine bir şey olmamıştı?"

Boş boş göz kırptırdı Süleyman. Ne diyeyim yani der gibi bir hali vardı. Haklıydı.

Güldüm. "İyiyim Aybüke..."

Derken odanın kapısından bir feryat daha koptu. "GÖKÇEN!"diye bağırان bir adet şöbiyet.

Aybüke'den ayrılıp yaşlı gözlerle baktım ona da. Ciddi manada tontış yanakları çökmüştü şekerparemin. Onun peşinden ise Ayşegül ve Duru dalmıştı odaya. Onlar da en az Bilge kadar panik ve heyecanlı duruyordular.

Hızla bana doğru ilerledi Bilge. Hiç bir şey söylemeden sıkıca sarıldı. "Çok korktum." diye mırıldandı. Daha da sıkı sarıldı kolları bedenime. "Çok korktum. Çok korktum."

Sen bir de beni görseydin be Bilge'm...

Gülümsedim. Ben de ona sarıldım sıkı sıkı. Buradaydım. Ölmemiştim. Sevdiğim herkes ise benim için buradaydı. Şanslıydım. Çok şanslıydım. Bir insanın kalbinde yer edebilmiş olmanın neşesi vardı üzerimde. Bu insanların hepsi benim için buradaydı.

"Bize de bırak Bilge."dedi arkadan Ayşegül.

Gözyaşları içindeydik ikimiz de. Ağlarken gülmek deyiminin kralını yaşıyordum. Sanırım Bilge' de aynı şeyi yaşıyordu. Minik bir kıkırtı kaçtı ikimizin de dudaklarından. O geri çekilince melül melül yüzüme bakan Ayşegül karşıladı beni. İlk defa gözünde eyelineri bile yoktu.

"Alacağınız olsun Gökçen Hanım." dedi yalandan bir terslikle. "Aklımı aldınız ya."

Burnumu çekerken güldüm. Ama burnumun ucuna bir sulu sümük biriktiğini hissediyordum yine. Tam kolumu kaldırıyordum ki yandan birinin elime bir şey tutuşturduğunu hissettim. Dönüp baktığımda ise elime peçete veren Murathan'ı görmek çok şaşırtıcı olmamıştı tabi. Huylu goril. Bari şu an sal. Duygusal bir an yaşıyoruz burada.

Ama canıma minnet. Uzanıp hım yap da diyebilirdi bu kadar insanın içinde. Buna da şükür. Elime verilen peçete ile burnumun ucunu silip Ayşegül'e sarıldım bu kez. İnsan ölümden dönünce bir saat bile görmese özlüyordu herkesi. Bin yıldır görmemişim gibi geliyordu hepsini. Ayşegül'den ayrılınca bu kez anında Duru tarafından sarılıp sarmalandım.

"Çok korkuttun be Gökçen."diye mırıldandı o da kulağıma.

Gözyaşları içinde gülümsedim yine. Derken odaya bir ekip daha doluştu. Zeynep abla, Mete, Hasan abi ve Timur.

"Bu ne lan?"dedi Hasan abi içeri girer girmez. "Metrobüs'e dönmüş burası."

Timur ise her zamanki gibi sessiz ama netti. Hafifçe yüzünü ekşiterek durumu özetlemişti.

"Gökçen nerede?" dedi Zeynep abla panikle sağa sola bakarken. "Hani bulunmuştu? Nerede?" Oda ağzına kadar dolduğundan beni bulmakta zorlanıyordu tabi kadın. Zaten bakışları birden Neslişah teyzede durunca beni de unuttu, sağ olsun. "Kız Neslişah abla." dedi neşeyle. "Sende mi geldin?"

"Ay o ne cüsse Bismillah?Ağrı dağı insan suretine mi büründü ayol..."diye mırıldandı yanımdaki halam. Kolumu dürttü. "Bu kim kızz?" Bakışlarımı işaret ettiği yöne çevirdiğimde ise Timur'u kesiyor oluşu beni

pek şaşırtmamıştı. Halam diye demiyorum ama biraz çapkındı. Yaş sınırı ise asla yoktu. Büyük küçük demeden koşardı. Hatta uçardı. Hayallerindeki aşkı bu şekilde kovalardı.

İstemsizce gözyaşlarımı silerken güldüm. Bir dur nefes alalım be hala.

Ortam saniyesine Fadime'nin düğününe dönüştü. Neslişah teyze ve Zeynep abla ne var ne yok moodunda takılıyor, kızlar bana nasıl olduğumu soruyor, annem ve Gökalp ile bir şey tartışıyor, Aslıhan ve Gülhan abla ağlamaya başlayan Ahsen'i sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hasan abi şu oğluna bir şey de!" diye birden Zülfikar'ın sesi yükseldi ortamdandır. "Kapı parası istiyor."

Bakışlar kapıya döndü tabi. Mete, ciddi ciddi kapı önüne x şeklinde ellerini bacaklarını açarak yapışmış, içeri girmek isteyen Barut timini engelliyordu. Ticaret asla sınır tanımıyordu.

Hasan abi, "Lan oğlum, tövbe Ya Rabbim ya. Beş dakika normal çocuk gibi dursana lan sen!" diye kapıya koşarken ben tekrar yatağa çöktüm.

"Yaa ama babaaa. Çok para çıkardı buradan." diye sızlandı Mete.

Yatağa oturur oturmaz Ayşegül sırtımdaki yastığı düzeltti. Duru bana fırsat bırakmadan bacaklarımı kavrayıp yatağa uzattı. Bilge ise battaniyeyi sıkı sıkı sardı üzerime. Yorgundum. Uykum vardı. Her yanımda ağrıyordu. Ama iyi dostlar edinmişim vesselam.

"Ağrın var mı?" dedi Ayşegül. Seruma döndü. "Serumun bitmek üzere. Niye bakmamışlar buna?" diye yükseldi kendince. Doktor olan da bendim oysa ama neyse...

Yastığa huzurla bıraktım başımı bu kez. Bakışlarım ise etrafta tek bir kişiyi arıyordu. Kehribarlarla tam yatağımın ayak ucunda göz göze gelince kalbim kıpır kıpır oldu. Sonsuza kadar sürecekti miydi bu duygu? İnşallah sürerdi. Gerçi kalbimin bütün odacıkları onunla doluyken nasıl sürmeyecekti ki?

Hasan abi Mete'ye kızıyor, Barbaros Metecan'a laf yok diye Mete'yi koruyordu. Diğer herkes ise yine ayrı kafaydı ama Murathan'ın gözlerine bakarken odada kim varsa sıfırlandı sanki. Sesler sustu. Ayak ucumdan ilerleyerek yanıma gelirken bakışlarımı ondan asla çekmiyordum. Çekmekte istemiyordum. Baş ucuma gelince önce öylece bir baktı. Sonra ise dudağının kenarı yavaşça yukarı kıvrıldı.

Etraftaki bütün şamataya rağmen gözlerimin kapanmaya başladığını hissediyordum. Gözlerim usulca kapanıp, açılırken Murathan'ın sıcacık eli alnıma değdi. Kırılacak bir şeye dokunur gibi nazikçe alnımdaki saçları geri

itti. Sonra ise parmaklarıma indi elleri. Yavaş ama sıkıca kavradı. Buradayım der gibi.

Gücüm yoktu. Ama son kalan kırıntıları ile ben de baş parmağım ile okşadım onun parmaklarını. Bu topluluk içinde ancak bu şekil aşk yaşanıyordu. Olsundu. Bu da yeterdi bana. Yeter ki yanımda o olsun...Yeter ki eli elimde olsun...Yeter ki o olsun...

Etraftaki yoğun sese rağmen gözlerim gitgide kapanırken gördüğüm son şey Murathan ve onun arkasında, duvara yaslanmış, yüzünden hafif bir tebessümle bizi izleyen Aslıhan abla oldu.

Büyük bir kapı var önümde. Demirden bir kapı. Yeşil. Koyu yeşil. Paslı koyu yeşil. Üzerindeki demir boyalar dökülmeye başlamış ama hala heybetli bir şekilde dikiliyor. Etraf karanlık. Bir şey göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Sadece paslı demir kapı. Başka hiçbir şey yok.

Korkuyorum. Ama elimi yavaşça ileri uzatıp demir kapıyı ileri itiyorum. Açılacak mı diye beklerken minik bir tık sesi ile geri gidiyor kapı. İçeriden sarı bir ışık sızıyor dışarı. Gözlerimi kırıştırıyorum. Daha çok ileri itiyorum kapıyı. Rahatsız edici bir gıcirtı sesi ile açılıyor.

Beyaz bir duvar giriyor görüş alanıma ilk. Ürkerek bakıyorum içeri. Sarı ışık gözlerime alıyor. Kısa bir an içeride ne olduğunu görmekte zorluk çekiyorum lakin hemen alışıyorum bu ışığa. Daha net seçiyorum ortamı.

Bomboş bir oda. Odanın ortasında biri var. Daha doğrusu odanın ortasında, iki eline vurulmuş zincirlerle, çarmıha gerilmiş gibi asılan bir Murathan var. Her yeri kan içinde. Yüzü darp izlerinden tanınmayacak bir halde. Göğsünde derin bir yara...Oluk oluk kan damlıyor yere. Başı yerde.

İnliyor. Sadece inliyor.

Nefesimin kesildiğini hissediyorum.

Kısa bir an ne yapacağımı bilemiyorum. Titreyen göz bebeklerimle öylece bakıyorum bu manzaraya. Kalbime keskin bir bıçak saplanıyor sanki. Ağlamak istiyorum. Onu bile yapamıyorum.

En sonunda adımlarımı ona doğru atmaya başarıyorum. Minik ve ürkek adımlar. Odada sadece onun iniltileri ve benim topuklu botlarımdan çıkan sesler yankılanıyor. O inliyor, ben adım atıyorum, o inliyor, ben adım atıyorum.

Tam önüne gelince duruyorum. Ellerim titriyor. Onu bu halde görmeye yine dayanamıyorum. Gökçen kızın, koşulsuzca kalbini eline verdiği adamı böyle görmeyi ne ben kaldırabiliyorum, ne de kalbim. Elim, yere eğik

başına uzatıyorum. Parmaklarım titriyor. Usulca dokunuyorum kana ve tere bulanmış siyah, gür saçlarına.

"Murathan..." diye mırıldanıyorum.

Başını yerden kaldıramıyor. Ama daha büyük bir inilti kopuyor dudaklarından.

Ağlamak istiyorum. Deli gibi ağlamak istiyorum. Ama kurumuş gibi göz pınarlarım. Tek damla dahi dökemiyorum.

"Kepçük..." diye mırıldanıyorum bu kez.

İniltisi yakarışa dönüşüyor. Konuşmak istiyor, belli. Ama konuşmak bir yere dursun, kafasını bile önünden kaldıramıyor. Kalbimin üzerine büyük bir çaresizlik çöktüğünü hissediyorum. Bu sefer bütün gücümü topluyorum. İki elimle kavriyorum yanaklarını. Parmaklarıma kanının değdiğini hissediyorum. Benim kanım olmayan ama benim canımı yakan bir kan.

Avuçlarımın içine alıyorum yüzünü. Ve yerdeki kafasını bana doğru kaldırıyorum usulca.

"Murath-" diyorum yine ama kelimelerim gördüğüm yüzle kesiliyor.

Avucumun içinden bana bakan yüz Murathan değildi. Yusuf amcaydı.

İrkiliyorum. Anında ellerimi yüzünden geri çekip bir adım geriliyorum. Onun ise dudağında büyük bir patlak, kaşının üstünde devasa bir yarık var. Oluk oluk kan akıyor yüzüne. Ama keskin yüz hatları, kemerli burnu ve kehribar gözleri her zamanki gibi, aynı. En son bıraktığım Yusuf amca.

Hiç yaşlanmamış bir Yusuf amca.

Ölümler yaşlanmazdı.

Ama gözlerinde öfke var. Bariz bir öfke var. Kehribarları çatık kaşlarının altından bakıyor bana.

"Yus-" diyebiliyorum sadece. Gerisini getiremiyorum.

"Yalnız bıraktın." diyor. Kelimeler ağzından katran karası gibi bir kan oluğu ile birlikte çıkıyor. "O seni bırakmadı. Ama sen benim oğlumu yalnız bıraktın." Yüzüme tükürüyor adeta. "Biz sizi birbirinize emanet ettik. Ama sen benim emanetime sahip çıkmadın!"

Nefes alamıyorum. Boğuluyorum. Adımlarımı geri atmak istiyorum. Onu bile yapamıyorum.

"Be-ben..." diye kekeliyorum ne diyeceğimi bilemez bir şekilde. "Ben çocuktum..."

"O da çocuktuk. Unutmadı!" diye kükrüyor her zamanki gür sesiyle. Ağzından akan kanlar çenesinden süzülüyor. "AMA SEN ONU YALNIZ BIRAKTIN! UNUTTUN! ACI ÇEKERKEN AKLINA BİLE GELMEDİ!"

Aynı şeyi defalarca tekrarlıyor.

"Emanetime sahip çıkmadın! Emanetime sahip çıkmadın!"

Başımı hızla iki yana sallıyorum. Öfkeyle bakıyor bana. O hiç böyle bakmazdı bana oysa. Çok canımı yakıyor bu bakış. Adımımı bu kez zorla da olsa geri atabiliyorum. Ama bu seferde arkamda bir şeye takıldığımı hissediyorum. Arkamı dönüp yere baktığımda ise ayaklarımın dibinde, kanlar içinde yatan bir başka ceset görüyorum.

Zehra...

"Ona da sahip çıkmadın!" diye bağılıyor Yusuf amca. "Sen sana güvenen hiç kimseye sahip çıkmadın! Herkese arkanı döndün! Herkesi yüzüstü bıraktın."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes vermeye çalışıyorum ama bir el sıkı sıkı boğuyor beni sanki. Nefes dahi alamıyorum. Sayısız kıymık batıyor boğazıma.

"Bırakmadım." diye mırıldanıyorum gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkarak. "Ben kimseyi bırakmadım."

"Bıraktın." diyor Yusuf amca hemen. "Korkaksın sen. Kendinden başkasını asla düşünmezsin."

Dişlerimi daha çok sıkıyorum. "Sus."

Susmuyor.

"Onu da bırak. Benim oğluma arkanı döndüğün gibi ona da dön. Onu da unut. Senin için zor değil birini silmek. Yine sil."

Gözlerimi açıyorum aniden. Bakışlarım hala yerde kanlar içinde yatan Zehra'dayken zorla da olsa toparlıyorum kelimelerimi. "Sen..." diyorum. "Yusuf amca değilsin." Usulca kafamı tekrar ona çeviriyorum. "Kimsin?"

Gülüyor Yusuf amcanın yüzüne sahip adam. Dişlerindeki kanların midemi bulandırdığını hissediyorum. Attığı kötü kahkaha bütün tüylerimi ürpertiyor.

Sonra ise aniden ileri atılıyor. Kollarındaki zincirler kayboluyor. Mide bulandırıcı gülüşü devam ederken göz açıp kapayıncaya kadar önümde belirliyor ve bir eliyle sıkı sıkı kavlıyor boğazımı.

Ama boğazımı sıkı el Yusuf amcanın değil, Ebul Sam'ın eli oluyor. Yusuf amcanın siması aniden kaybolurken, yerine yüzündeki derin yarığı ve iğrenç bakışları ile Ebul Sam kuruluyor.

Öyle bir sıkıyor ki boğazımı. Nefes alamıyorum. Ayaklarım yerden kesiliyor. Elinden kurtulmak için ellerimi can havli ile boğazımı sıkı eline atıyorum ama hiçbir etkisi olmuyor.

Nefesim kesiliyor. Parmakları koparmak ister gibi batıyor boğazıma.

"Elimde gebereceksin dedim." diyor iğrenç sesiyle. "Şimdi seni benim elimden kim alacak dohtor?"

Konuşmak istiyorum ama boğazımı sıkan eli öyle sıkı ki, çaresizce çırpınmaktan başka hiç bir şey yapamıyorum. Kollarını tırnaklarımla çiziyorum, boğazımdaki elini defalarca yumrukluyorum. Lakin gücünden hiç bir şey eksilmeden, boğazımı sıkmaya devam ediyor.

Nefesim, yerde can çekişen bir serçe gibi son kez kanat çırpıyor dudaklarımdan ucunda.

Kurtuldum sanıyordum. Yanılmışım.

Sanırım, ölüyorum. Kurtuluşum yoktu.

Ebul Sam bu halime gülerek bakıyor. Boğazımdaki elleri daha da sıkılaşıyor. Gözlerim gitgide kapanıp, bilincim silikleşirken çok derinlerden bir ses iliştiriyor kulaklarıma.

"Gökçen..." diyor müptelası olduğum ses.

Ölüyorum. Ama gülümsüyorum.

"Pamuk..." diyor bu kez. "Bana bak güzelim. Aç gözünü. Bana bak."

Dediğini yapamıyorum. Tam tersine, en son gördüğüm şey Ebul Sam'ın nursuz yüzü ve pis gülüşü olmasına rağmen kesilen nefesim yüzünden güçsüzce gözlerimi kapatıyorum.

...

Derin bir nefes vererek açtım gözlerimi. Hızla elimi boğazıma attım.

"Tamam." dedi Murathan'ın sakinleştirici sesi. "Tamam, geçti..."

Ellerini saçlarımda hissediyordum. Ne olduğunu anlamak adına korku dolu bakışlarımı sağıma çevirdim. Buradaydı. Yatağın yanına oturmuş, endişeli gözlerle bakıyordu bana.

Terin enseme bile sıırıslıklam yaptığını hissediyordum. Korkuyla baktım sağıma soluma. Aydınlandı oda. Ama etrafta Murathan'dan başka kimse yoktu. Sanki saatlerdir koşmuş gibi nefes nefese kalmışken, ellerim boğazımı tekrar yokladı. Sam'ın elleri yoktu. Ölmüyordum.

"Sakin ol..." dedi Murathan alnımda ki terleri avucunun içi ile silip, saçlarımla şefkatle geri iterken. "Buradayım ben."

"Murathan..." diye mırıldandım zor nefes alırken. Görüş alanıma giren yüzünün dalgalanmaya başlamasından anladığım kadarıyla ağlamak üzereydim. Burukça gülümsedi sesimi duyar duymaz. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Sakin ol Gökçen. Sakin ol. Elim ise yine istemsizce boğazıma gitmişti.

"Annemler?" diye mırıldandım tekrar gözlerimi açıp. "Neslişah teyzeler nerede?"

Herkesin hala burada olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

"Leyla teyze ve annemin konuşacak çok şeyleri var sanırım. Odada çok ses yapınca kantine postladım. Ahsen biraz huysuzlandı, Gökalp'te Bilge ile beraber ablamları size götürdü. Biraz dinlenip gelecekler. Canan hala da yakışıklı bir doktor mu görmüş ne? Onun peşinden gitti az önce."

Normalde gülerdim. Ama öyle bir ruh halinde değildim. Yattığım yerden doğrulmak için hareketlenince Murathan ileri uzanıp başımdaki yastığı dikleştirdi. Hafifçe doğrulup yaslandım geri. Elimi tekrar boynuma attım. Sırtımdaki terin hafifçe kuruyup beni üşütmeye başladığını hissediyordum. Derin bir nefes vererek gözlerimi kapattım.

"Yine mi kabus?" diye mırıldandı.

Gözlerimi açmadan başımı aşağı yukarı salladım. Kolum sızlıyor, başım zonkluyordu. Koluma 6 dikiş atıldığını öğrenmiştim. Şu an kendileri boynumda asılı bir şekilde uslu uslu duruyordu. Ciddi bir de hipotermi tehlikesinin ucundan dönmüştüm. Kurtulalı daha bir gün olmuştu ama ben bir türlü kurtulmuş gibi hissedemiyordum. Ne zaman uyumaya kalksam aynı şekilde uyanıyordum.

Değişik yüzlere bürünen Ebul Sam, Sara ve boğazımı sıkkan elleri.

Ebul Sam ölmüştü Murathan'ın dediğine göre.Ama ölüsü bile peşimi bırakmıyordu.

Zaten öğrendiğim şeyleri de bir türlü sindiremiyordum. Derin bir üzüntü vardı üzerimde. Bomba yüzünden öldüğünü öğrendiğim Naze Hanım ve evladının hain olduğu gerçeği ile yüzleşen Ahmet Ağa için...

Yanıma gelmişti dün gece Ahmet Ağa. Artık eskisi kadar dik durmuyordu. Çökmüştü. Bombadan yaralı kurtulanlardandı o da belki ama ruhunda açılan yara kapanacak cinsten değildi. Elimi tutup sayısız defa oğlu adına özür dilemişti. İnsan çocuğunun hatasına sırtını dönemiyordu işte. Ahmet Ağa'da zerre suç yoktu. Ama evladının suçundan ezim ezim eziliyordu.

Eşini kaybetmişti oğlu yüzünden, çocukları yaralıydı. Bir evlat,bu dünyadaki en büyük nimetti belki. Ama aynı zamanda da en büyük ceza.

Gurbet ve Ferhat'da iyiymiş duyduğuma göre. Ağır yara almış Gurbet ama toparlıyormuş. Daha gidip görme fırsatım olmamıştı onu. Zar zor evlenmeye ikna etmişti bu çocuklar ailelerini. Ama en mutlu günleri kana

bulanmıştı. Gurbet'in annesinin kanına. Hem de kendi öz abisi tarafından. Çok üzgündüm.

Çok.

Bombadan sıfır hasarla kurtulan tek kişi ise Murathan'ın odaya kitlediği Devran Ağaydı...

Kendisi ara ara bu konudaki pişmanlığı konusunda homurdanıp duruyordu.

Durgun bakışlarımı önce cama çevirdim. Lapa lapa kar yağıyordu. Oysa Silopi'ye düşen ilk karda Murathan'la kar topu oynamak gibi Pamuk'su hayallerim vardı. Şimdi ise kar yüzünden hipotermi sınırında koşmuş, sol kolumdan kurşun yemiş bir şekilde boylu boyunca yatıyordum.

"Murathan..." diye mırıldandım. Sesim çatallı çıkmıştı.

"Söyle yavrum." dedi hemen.

Gözlerimi yavaşça araladım. Kehribarları ilgiyle bakıyordu yüzüme. "Beni aradığınız ev..." diye mırıldandım. "Orada bir kız cesedi buldunuz mu?" Ağlamak istememe rağmen sesimi güçlü tutmaya çalıştım. "Siyah, kabarık saçlı, genç kir kız..."

Zehra'nın sesi yankılandı kulaklarımda.

Bu dünyada bir Zehra yaşadı. Kimse hatırlamaz beni. Bari sen hatırla...Olur mu?

Unutmuyacaktım. Cesedini dahi bulsam bu dünyaya ondan bir iz bırakacaktım. İster bir mezar taşı, ister bir avuç toprak. Çünkü bugün buradaysam, sebebi Zehra'ydı. Beni asıl o çukurdan çıkaran oydu. Kendini sonsuza kadar yok etmek pahasına hem de. Oysa yaşamak istiyordu. Ağlamaklı sesi bir kez daha doldu zihnime.

Ben o kadar cesur değilim doktor abla. Ailem öldü, Ben de öleyim diyemedim. Başıma kötü şeyler geldi, yaşamamın anlamı yok diyemedim. Yaşamak istedim.

Benim yüzümdendi. Onca şeye direnip, benim yüzümden yaşayamamıştı. Boğazımdaki yumru büyüdü.

Murathan ise, "Bulduk." dedi. "Ama cesedini değil."

Yorgun ve üzgün bakışlarım önce boş boş baktı. Söylediği şeyi algılamaya çalışıyordum. Sorgular bir bakış attım. "Nasıl yani?"

Elini uzatıp kucığımdaki elimi nazıkçe kavradı. Ama tutmadı. Derimin üstündeki çürüklerde usulca gezdirdi parmak uçlarını. "Diyarbakır Devlet Hastanesinde." dedi bakışları ellerimdeyken. "Yaşıyor."

Bu sefer yaslandığım yerde hızla dikleştım. Gözlerım zaten az önceki rüya yüzünden dolu doluydu. O yüzden saniyesine ağlamakta hiçte zorlanmadım. Zaten son bir gündür yaptığım tek şey buydu. Ota boka ağlamak. Neslişah teyzeye bakarak ağlamak. Annemlere bakarken ağlamak. Aslıhan ve Gülhan ablaya bakarken ağlamak. En çok ise Murathan'a bakarken ağlamak.

"Ölmedi mi?" dedim hevesle. "Yaşıyor mu?"

Bakışlarını ellerinden bana kaldırdı. Hafif bir tebessümle baktı. Cevap olarak ise sadece başını aşağı yukarı salladı.

Güldüm. Gözyaşlarına bulanık yüzüme rağmen kocaman güldüm hem de. Zehra yaşıyordu. Bu dünyada hala bir Zehra yaşıyordu.

"Neden orada?" dedim heyecanla.

"Yaralıydı." diye mırıldandı. "En yakın hastaneye sevk etti jandarma."

"Buraya getirelim." Elimin üstündeki elini kavradım sıkı sıkı. Hevesle baktım gözlerine. "Terörist falan değil o. Esirdi benim gibi. Zorla tutuyordular orada. Yardım etti bana. Benim yüzümden vuruldu. Kimsesi de yok. Ailesini katletmişler. Çok kötü şeyler yapmışlar ona." Sesim hem heyecanlı hem üzgündü. "Küçükük daha zaten. Yirmi yaşında var yok. Korkmuştur şimdi. Gidecek yeri bile yok. Ne olur buraya getirelim Murathan."

Önce sessiz kaldı. Kehribarları öylece baktı yüzüme. Ben ise yüzüne melül melül bakarken zırlamakla meşguldüm.

Kuruyan dudaklarını ıslattı sakince. "Önce bir araştırayım Pamuk." dedi. Elini uzatıp önümdeki bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ama eli geri çekilmedi. Narince yanağımı avucuna yasladı. Baş parmağı ile yanağımı kaplayan yaşları hafifçe sağa sola sildi. "Kimdir,nedir tam öğreneyim? Olur mu?"

Olurdu. Artık ona direnecek, söylediklerine diklenecek konumda değildim. Zira yapma dediği her boku yapmış, bok üstüne boka batmışım. Artık ne derse tamamdı.

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Tamam..." dedim içli içli. "Ama çabuk araştır. İhmal etme olur mu? Tek kalmasın oralarda."

Güldü. Evet. Bildiğin güldü bu halime. Sonra ise elleri yüzümden geri çekildi. Yanımızdaki komodinin üzerine uzandı. Sadık yarım olan kocaman peçete kutusundan bir peçete yumağı alıp tekrar geri çöktü. Peçeteye yumağını burnuma dayadı.

"Hım yap şuna."

Yaptım. Ciddi ciddi sümkürdüm ama iç çekişlerim hala sürüyordu. Burnumu silip peçeteyi komodinin üzerine bıraktı tekrar. Ben ise içli içli yüzüne bakmakla meşguldüm.

"Gökçen..."dedi. Sesi oldukça sakindi.

Evet dercesine bakışlarımı yüzüne diktim.

"Biliyorum. Sırası değil bunu sormanın ama..."dedi. Sesinde söylemek istemediği bir şeyi söyleyecek bir tını vardı."Biz gelmeden önce, o evde ne oldu? Neden..?" dedi.Gerisini getiremedi. Bu konuşmadan çok rahatsız olduğu belliydi. Yaralı koluma kaydı bakışları. "Kim vurdu seni?"

Burnumu çektim,dudaklarım büzülürken. "Kaçtım. Yakalamaya çalışırken Sam vurdu."dedim cılız bir sesle. "Sonra senin geleceğini haber aldı. Sinirlendi. Zaten Sara denen kadınla da arası pek iyi değildi anladığım kadarıyla. Sam'ın beni kaçırmak gibi bir niyeti yokmuş. Konuşurlarken duydum. Sara kaçırmış. Abisi için..."

Bu noktada dişlerini sıktı. Çene kemikleri muazzam bir şekilde hareketlendi. Yutkundu. Adem elması kavislendi. Gergindi. Çok gergindi. Onun vurduğu adam yüzünden kaçırıldım diye kendini suçluyordu muhtemelen. Söylemese bile anlayabiliyordum.

Devam ettim konuşmaya. "Sonra sen bulunca evi, Sara abimi de alalım yanımıza dedi. Kızdı Sam'da. Hem Haldun'u, hem Sara'yı vurdu. Sonra da Zehra'yı..."

Hala sinirli duruyordu ama bakışları tekrar bana dönerken yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. "Sara'da mı vuruldu yani?"

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Cesedini görmediniz mi? Sağlık ocağı gibi olan odadaydı."

Sessiz kaldı bu kez. Tekrar önüne dönüp bir iki saniye düşünceli bir şekilde yere baktı.

"Ne oldu?" diye mırıldandım.

"Hiç." dedi hemen bana dönüp. Eli elime uzandı tekrar. Serum iğneleri ve aldığı darbeler yüzünden ciddi manada moraran elimin üstünde gezindi parmak uçları. "Hadi sen biraz daha uyu. Buradayım ben."

Çok özlemiştim. Dünden beri oda yol geçen hanı olduğu, hastanede kim varsa ziyaretime geldiği ve annemler asla yalnız bırakmadığı için asla yalnız kalamıyorduk. Murathan bir saniye bile başımdan ayrılmıyordu ama bir kere doyasıya sarılamamıştım daha.

Üzgündüm çünkü. Çok üzgündüm. Kafamın içinde ki susmayan Murathan feryatları yüzünden sağır olmak üzereydim.

Ne zaman yüzüne baksam göğsünü kestikleri an belirliyordu önümde.Acıyla bağırıyordu. İnliyordu, gözlerini tavana dikip sayıyordu. Korkuyordu. Ama belli etmiyordu. Yine kimse görmüyordu. Ama ben görüyordum.

Ben hala içli içli yüzüne bakarken onun da bakışları bende durdu. Birkaç saniye bakiştık öylece. Tedirgin bir ifade belirdi yüzünde. "Niye öyle baktın?" diye sordu. "Ağrın mı var?"

Boğazımdaki yumru büyüdü. Başımı usulca iki yana salladım. Yanağıma doğru biz gözyaşı daha usulca süzülürken sakın hareketlerle ileri doğru uzandım. Bir kolum kol askısı ile boynumdan asılıydı. O yüzden diğerini sıkıca doladım boynuna. Kendime çektim bedenini.

Hayattasın Gökçen. Sakin ol. Buradasın. Murathan'ın yanındasın. Barut kokusu burada, Murathan kokusu burada. O da, sen de hayattasın. Güvenli bölgedesin.

Başımı boynuna gömüp barutla karışık Murathan kokusundan derin bir nefes çektim içime. Gözlerimi yumar yummaz yoğun bir gözyaşı daha hücum etti üzerime. Tutmadım. Zaten tutamıyordum. Boynuna derin bir öpücük bırakırken,şiddetli bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan.

Çok canın acıdı mı, diye sormuştum bir seferinde. *Bilmem,* demişti o da. *Unuttum.*

Yalan söylemişti. Böyle bir acı unutulmazdı. Ben kendi yarattığım dertlerde,kendi kendimi boğarken, o boyundan büyük acılarda çırpınmıştı ama bir ah bile dememişti.

Kalbim acıdı. Kolumu boynuna daha sıkı sardım.

O ise iki kolu ile sıkıca çekti bedenimi kendine. Ama bu yetmemişti sanırım. Yatakta daha çok yana kaydığını hissettim. Sonra ise nasıl olduğunu bilemeden, kendimi yanlamasına kucağında otururken buldum. Ne, nasıl oldu, düşünecek halde değildim. Tek kolumla hala sıkı sıkı boynuna sarılırken,hıçkırıklarımla nefesimi gerçekten kesme noktasına getirmişti.

Dertli bir nefes verdiğini hissettim boynuma. "Özür dilerim..."diye mırıldandı. "Çok özür dilerim Pamuk..."

Gözyaşlarımla hala devam ediyordu. Ama gömüldüğüm boyundan istemeye istemeye geri çekildim. Şiddetli bir şekilde çektim burnumu. "Sen niye özür diliyorsun..?" dedim içimi çeke çeke. "Hepsi benim yüzümden."

Kaşları her zamanki gibi çatık değildi. Son derece yumuşak bakıyordu yüzüme. Sanki bakışının bile beni kırmasından ürküyordu. Kucağında

yanlamasına oturduğum için kolları bel oyuğumda kenetlendi. Ben ise sağlam sağ elimle yavaşça alnına dokunup, önüne düşen birkaç tutamı şefkatle geri ittim. Hala ağlıyordum. Hala içimi çekiyordum. Ama umurumda değildi. Saçlarını geri iten parmak uçlarıma saç derisinin üzerindeki yarıkların izleri değince içimde bir parçanın koptuğunu hissettim.

Kalın odun parçaları ile kafasına, sırtına peş peşe indirdikleri darbeler belirdi gözümün önünde.

Durmadım. Ellerim her zamanki yerine ilerleyip, ensesinde durdu. Sakince okşadım ensesindeki bir kaç saç tutamını.

Bunu ne zaman yapsam çocuksu bir ifade beliriyordu yüzünde. Kocaman komutan Karakurt değil de, minicik Kepçük gibi.

Yine öyle oldu. Yumuşak bakışları daha da yumuşadı.

"Asıl ben özür dilerim..." diye mırıldandım çatallaşan sesimle.

Bakışlarını bir saniye bile gözlerimden çekmiyordu. "Ne için?"

"Her şey için..." diye mırıldandım zorla. Ensesindeki elim yanağına ilerledi. Parmak uçlarıma batan, hafif çıkmış sakalları rahatsız edici değildi. Tam tersine. Hayatta olduğumun en huzur verici işaretiydi. Yanağıma doğru bir gözyaşı daha süzülürken yaklaşıp şakağına derin bir öpücük bıraktım. Gözümü kapatınca ise bir gözyaşı daha usulca yuvarlandı yanağımdan.

Gözümü kapattığım an önünde beliren tek bir görüntü vardı yine. Şakak kemiklerine iki yandan odun bastırılmış, kafası ezilmeye çalışılan, acı ile inleyen Murathan.

Bütün bunlardan sonra sadece migren olduğuna fazlasıyla şükretmeliydim.

Teninin üstündeki dudaklarım titredi. Bütün acılarını almak istedim. Hepsi bana bulaşsın istedim. Bu kadar yükü tek başına omuzlanmasını istedim. Ama kolumu tekrar boynuna dolayıp, yanaklarına, çenesine, şakaklarına, burnuna, kirpik uçlarına titreyen dudaklarımla narin öpücükler bırakmaktan başka hiç bir şey yapamadım.

Geri çekildiğimde onu da en az benim kadar içli bakarken gördüm yüzüme. Sımsıcak bir ifade vardı yüzünde. En sevdiğim ifade. Ama bu ifade gözyaşlarına bakarken yavaşça dağıldı. Yerine hüznün kuruldu.

"Gökçen..." diye mırıldandı. Saniyelik bakışlarını kaçırdı. Bana bakmalıydı oysa. Gözlerini görmek istiyordum. İstek değil, ihtiyaçtı bu. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından bakışları tekrar beni buldu. "Ne izlettiler sana?"

Sesinde ondan ilk defa duyduğum bir tını vardı. Üzüntü. Yoğun bir üzüntü.

Cevap vermedim bir kaç saniye. Üzgün bakışlarla öylece baktım yüzüne.

Ama o anladı. Zaten bizim çoğu zaman konuşmaya ihtiyacımız olmuyordu. Kendi alfabemiz vardı bana göre. Sadece bizim görebildiğimiz. Sadece bizim okuyabildiğimiz.

Çene kemikleri hareketlendi. Alnında kalın bir damar belirdi. Geriliyordu. Sinirleniyordu. Sinir dolu bir nefes veriş i düşüncelerimi onayladı. Belimdeki ve bacaklarımdaki elleri sıkılaştı.

"Ben ebesini sikecektim o itin!"dedi dişlerini sıkarak. "Anasından emdiği sütü sike sike burnundan getirecektim orospu çocuğunun!"

Başımı yavaşça sağa sola salladım. "Öldü gitti. Bir önemi yok artık."

"Var!" dedi. Sesi öfke yüklüydü. "Ödül oldu böyle bir ölüm ona. Acı çektirerek gebertmeliydim ben o iti! Ama söz konusu sen olunca..." durdu. Öfkeli kelimelerinin gerisi gelmedi. Ama burnundan verdiği nefes durumunu özetliyordu.

Elim hala ensesindeydi. Minik hareketlerle okşadım saçlarını bütün sinirine rağmen. Gözlerim ise yine doluyordu. Sinirini umursamadan çok başka bir soru yönelttim.

"Çok yalnız bıraktım seni ben değil mi?"diye mırıldandım. Sesimin içime kaçmasına ramak vardı.

Bakışları pür dikkat bendeyken kollarının biri, dizlerinin üstünde yanlamasına uzanan bacaklarımı kavradı. Sinirli bakışı sihirli bir değnek değmiş gibi dağıldı. Diğer eli bel boşluğuma daha sıkı dolandı. Başını yavaşça iki yana salladı. "O nasıl söz Pamuk?"

"Herkes gitse bile ben kalmalıyım." Burnumu çektim. "Kimse anlamazsa bile ben anlardım seni. Yanında olmalıyım...Yalnız bıraktım.Unuttum."

"Sen mi yalnız bırakmışsın beni?"dedi. Dudaklarında huzurlu bir gülüş belirdi.

Sessiz kaldım. İçli içli, öylece baktım sadece yüzüne.

Tebessümü büyüdü. Kocaman bir kadını değil de, minik bir bebeği pırpışlar gibi daha sıkı doladı kollarını bedenime.

"Saçmalıyorsun."

Başımı inatla sağa sola salladım. Tabi ağlayarak. Kendi gözyaşlarımda boğulmama son bir.

Baktı önce sadece yüzüme. Uzun uzun. Hayran hayran. Meftun meftun. Oysa ağzım burnum şekil değiştirmişti. Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Evet." dedi."Ölecektim neredeyse. Hatta kesin ölüyorum dedim. Bitti dedim. Burada şehit düşeceğim dedim. Yalnızsın Murathan dedim... Kimsen yok dedim.." Bakışlarını gözlerimden asla çekmiyordu."Ama sonra..." Durdu. Yutkundu. "Bir şey oldu...Çok saçma bir şey oldu Gökçen."

Burnumu çeke çeke dinliyordum. "Ne oldu?"

"Sen geldin."dedi anında.

Ben mi gelmişim?

İçimden geçen soruyu duymuş gibi başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Evet, sen geldin. En yalnız olduğum anda yine yanıma sadece sen geldin...Yalan yok, ben de unuttum seni. Çok aklıma gelmezdin yani. Arada sırada öyle bir belirirdin zihnimde, buruk bir tebessüm olurdun dudaklarımda, sonra yine geçmişe gömülüydın. Bu konuda kendini suçlama artık. Kim olsa unutturdu. Çocuktuk, küçüktük. Ama ölürken..."Durdu. Derin bir nefes verip öyle devam etti. "Aşırı anlamsız bir şekilde sen geldin direkt aklıma Gökçen." Kendi de şaşkın duruyordu. "Çok saçmaydı. Hiç bir anlam veremedim. Ama öylece dikildi en son bıraktığım halin karşıma. Kepçük dedin, hadi oyun oynayalım dedin. Elimi tuttun. Her zamanki gibi neşeyle güldün, koştun..."

Sessizce dinlemeye devam ettim.

"Delirdim dedim. Kafaya gelen darbelerden iyice sıyırdın oğlum dedim."diye devam etti. "Ne alaka yani şu an dedim. Dedim de dedim. Ama karşımdaydın. Güldün,koştun...Tam bu dünyadan silinecekken, elimi tuttun." Durdu. Yoğun bakışlarını bana kilitledi. "Yani sen..."dedi. "Yokken bile herkesten daha çoktun Gökçen..."

Cevap vermeden baktım yüzüne. Tam anlamıyla bön bön.

"İnanması güç değil mi?" diye mırıldandı. Dertli bir hali vardı. "Sen bir de benim şokumu görseydin."

Beni teselli etmek için söylenen sözler gibi geliyordu her şey. Artık kendimi hiçbir konuda masum göremiyordum ben. Başımı üzgün üzgün sağa sola salladım. "Yapma böyle..." Sesim üzgündü. Çok üzgündü. "Beni teselli etmek için böyle şeyler anlatma."

"Teselliye mi ihtiyacın var?"

"Yok..." diye mırıldandım. "Beni teselli edecek hiçbir kelime yok." Ağlayışım yine şiddetlendi. "O kadar bencilim ki ben, kendimden başka

kimseyi düşünmüyorum çoğu zaman. Kendim için seni bile unutmayı seçtim..." Zehir gibi bir yumru vardı boğazımda. "Hep benim için her şeyi yapan sen oluyorsun. Ama benim sana yaptığım tek şey başına bela açmak... Elini kolunu bağlıyorum." Şiddetle burnumu çekip öyle devam ettim. "Doğdum doğalı seni zorda bırakıyorum, hep başını belaya sokuyorum, 20 yıldır büyük bir huzurla yaşıyorum derken o kadar haklıydın ki. Geldim, saniyesine başına kırk bela açtım. Ben olmasaydım sana işkence yapan o adamla yüz yüze gelmek zorunda kalmayacaktın yine. Sana kızıyorum ama asıl salak benim. Senin sinirli halin bile mantıklı. Ama ben sorumsuz, pis, laf dinlemez salağın tekiyim."

"Pamuk." diye mırıldandı.

Umursamadan devam ettim hem ağlayıp hem konuşmaya."Özür dilerim. Böyle bir insan olduğum için çok özür dilerim. Acı çeken, işkence gören sensin. Ama senin gıkın çıkmıyor. Ben iki kurşun yedim diye kaç gündür zırlıyorum burada.Şu an bile ben zırlıyorum yine."

Ağlayışım ciddi ciddi böğürtüye dönüştü. Artık bazı şeyleri içimde tutabilecek gibi değildim.

Burnumu çektim. Ama tam olmayınca kolunu boynundan çözüp burnuma ilerlettim. Lakin amacıma ulaşamadım. Huylu goril hemen yakaladı kolumu. Beni bırakmadan yandaki komodine uzanıp bir şeyler aldı.

Peçete olduğunu anlamak için götümde gözüm olmasına gerek yok.

Eğildiği için hafifçe yana doğru eğildim ben de ama sırtımdaki eli sıkıca tutuyordu beni. Geri doğruluğumuzda elinde peçete yumağı yoktu. Peçete kutusunun hepsi vardı. Alıp kucağıma bıraktı.

Mantıklı bir karardı.

Peş peşe peçete çektim kutudan. Sonra ise tek elimle yoğun peçete yumağını akmasını durduramadığım göz pınarlarıma bastırdım.

Tampon hayat kurtarırdı.

Ama bende tık yoktu. Duygusal bir insan olmak çok zordu. Lanet olası bir zorluğu vardı. Dur diyordunuz yaşlarınıza ama durmuyorlardı. Sizi zerre iplemiyorlardı.

Peçeteye sümkürüp aynı peçeteyi tekrar gözlerine bastırdım. Sıcak kolları hala vücudumdaydı. Bu beni daha çok ağlatıyordu. Sonuçta güvenli bölgedeydik. O zaman istediğimiz kadar ağlayabilirdik.

"Bana bakınca ben bu mala nasıl aşık oldum diyorsun di mi?" dedim burnuma ve gözlerime bastırduğım peçeteler yüzünden boğuk çıkan bir sesle.

Gülme sesi geldi kulağıma. Benim de önümde biri böyle böğürerek zırlasa ben de gülerdim. Haklıydı.

Hayır haksızdı. Ben önümde ağlayandan daha çok ağlardım.

"Saçmalama Pamuk." dedi. Ama sesi baya eğleniyor gibiydi.

Peçeteleri gözümden ve burnumdan çektim. Gözlerim acıyordu. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde ise cidden bana sırtarak baktığını gördüm.

"Enayi gibi hissediyorsun değil mi kendini?" dedim içli içli. "Allah'ım, onca kul dururken ben neden bu ayaklı belaya aşık oldum diyorsun değil mi? Bana düşen gerçekten bu mu yani diyorsun değil mi?"

Kahkaha attı. Evet, salak cidden yüzüme baka baka kahkaha attı.

Ben başka ilde mi zırlıyorum İlhami abi?

"Komik mi beyinsiz!?" diye yükseldim gözyaşlarımın arasından.

Daha çok güldü goril. Hem de gözlerini bir çift çizgi haline getirecek bir gülüşle.

"Komik." dedi hemen.

Bu sefer ağlarken ciddileştim. Gözyaşları içinde en tehditkar bakışımı attım. "Gerçekten enayi gibi mi hissediyorsun? Niye hemen hayır demedin? Ha?"

Minik bir kahkaha daha attı. Ama içimi çeke çeke atmaya çalıştığım ciddi bakışı görünce gülüşünün yerine yavaşça hayran bir tebessüm kuruldu. Gözleri yüzümün her bir köşesinde hızla gezinip gözlerimde durdu.

"Sana bakınca aklıma hep ne geliyor biliyor musun Pamuk?"

İçimi çektim en içlisinden. "Bela paratoneri?"

Güldü bu cevabıma. Ama kendi cevap vermek için hiç beklemedi bu sefer. "Vatan."

Konuşmadım. Konuşamadım. Öylece baktım dünyanın en güzel kehribarına. Sarı ve yeşille bezenmiş en güzel tonlara.

Bel oyuğumdaki eli yavaşça gidip geldi kıvrımlarım üzerinde. "Bu kız var ya diyorum..." dedi. "Benim vatanım. Doğduğum evim. Yurdum. Sığınağım. Edirne'den Kars'a, karış karış toprağım. İzmir'in dağlarında açan en güzel çiçeğim, mavi mavi bakan Atatürk'üm... Neşe saçan Cumhuriyet'im..." Yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı. Alnını alnıma yaslayıp burnunun ucunu narince değdirdi yanağıma. "Ellerin, parmakların, dudakların, gülüşün, bakışın, tenin, kokun, vatanımın binbir parçası." diye devam etti müptelası olduğum ses tonuyla. "Kutsal, korunası, tapılası,

uğruna ölünesi..." Dudağımın kenarındaki yaranın üzerine minik bir öpücük bıraktı. "Benim..."

Ama ben en son ağlıyordum. Aman aman, nerelere geldik böyle..?

Sıcak dudakları dudağımın kenarından geri çekildi. Başını biraz geriletip hafif bir tebessümle baktı yüzüme.

Ben ise önce bir baktım. Sorma burnumu çektim. "Bu iyiydi bak..." dedim içli içli. "Şahsen etkilendim."

Memnuniyetsiz bir ifade belirdi birden yüzünde. "Ölüyorken seni gördüm diyorum etkilenmedin, bundan mı etkilendin yani Pamuk?"

"Ne var be..." diye kısık bir sesle çirkefleşmeye çalıştım. "Etkilendiğimizin hesabını da mı vereceğiz?"

Güldü. Hem de en göz kısılanından. İstemsizce biz de güldük tabi. Gülüşünün üzerimizdeki etkisi malum. Başa bela.

"Ben senin kadar güzel konuşamam..." diye kelimeler güçlkle çıktı dudaklarımdan. Elimini tekrar alnıma dokundurup saçlarını avuç içime doldurdum. "Afili cümlelerim de yok öyle. Ama severim." Nazıkçe okşadım saçlarını. Bir daha göremeyeceğim sanmıştım. Kana kana doymak istiyordum her şeyine. Derin bir özlem vardı içimde. Alnına derin bir öpücük bıraktım. "Çok severim..." diye mırıldandım dudaklarım hala teninin üstündeyken.

Hiç bir şey düşünmek istemediğim bir andı. O vardı. Ben vardım. Elleri ellerimdeydi. Dudaklarım tenindeydi. Bu kadardı. Dünyam bundan ibaretti.

İçli bir nefes verdiğini duydum. Hafifçe gülümseyerek geri çekildi dudaklarım alnından. Işıl ışıl bakıyordu kehribarları bana. Bizim mutlu bir sonumuz olmalıydı. Bir yerlerde bize bırakılan bir hayat olmalıydı. Hayat bize bunu borçluydu. Lanetli bir masal değil, mutlu bir son borçluydu, bütün bizden alınmışlıkların yerine.

Çünkü biz, üzerimizdeki lanetin bedelini babalarımızın kanıyla ödeyen çocuklardık.

Kafi değil miydi bu? Bize bırakılan bir hayat olmalıydı.

Bir sonumuz olmalıydı.

Kepçük sonu olanlardan.

"Sen güzel söz söylemesen de olur o zaman." dedi mırıldanır gibi.

Söylediklerim de delirtiyordu onu zaten. Bence de söylememeliydim. Gülümseyişim büyüdü. Benim dudaklarımdaki gülüşün yansıması onda da vardı. Ama gülüşüm aklıma gelen bir soru yüzünden yavaşça soldu.

"Kepçük."

O olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Nasıl kurtuldun oradan?Kim buldu seni."

Derin bir nefes verdi. "Bizim tim ve Hayri Albay..."dedi net bir sesle. Bakışları kaçırdı yine. "Boşver bunları Pamuk. Geçmiş bitmiş şeyler.Bunları görmeni,hatta bilmeni de hiç istemezdim zaten." Sesi üzgündü. "İmkan olsa hepsini silerim şu an aklımdan."

Acıyı yaşıyan oydu. Ama sadece izleyen benim aklımdan silmek istiyordu. Ve ben yine onun yüreğinin kocamanlığı altında eziliyordum.

"Kendi aklımdan değil de, benimkinden mi silmek istiyorsun Murathan?"

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bana ne olduğu umurumda değil Gökçen." dedi hiç düşünmeden. "İster öldürsünler, ister derilerimi yüzünler. Konu sensen, ben sıfırlanırım."

Elleri saçlarıma uzandı. Önüme düşen birkaç tutamı yavaşça geri itti. Yine erimeye en yakın halimle baktım gözlerine. Bu romantik cümlesinin devamını bekledim nazlı nazlı. O da bana erimeye yakın bir ifade ile bakarken cümlesini şöyle tamamladı.

"Ama gel önce şu saçlarını bir yıkayalım, ha yavrum?"

Eriyik bakışım dondu kaldı. Onun yüzünde ise milli boka bakar ifadesi belirmişti zaten. Saçlarımda gezinen eline buruşuk bir yüzle bakıyordu. Kaırıldık kaırılalı yıkanmadık tabi. Dudağımın sol köşesinde Sara sürtüğünden yediğim tokatlar yüzünden devasa bir yara ve yanağımı boylu boyunca kaplayan morluk vardı. Aynaya bakasım gelmiyordu. İlk gördüğümde kendi yüzümü tanıyamamıştım şişlik ve morluklardan. Dünden beri de yataktan kalkamadığım için banyo yapmaya da fırsatım olmamıştı.

Atın toprakları üzerime. Silin beni şu an buradan.

Kaşlarımı çatıp hızla yanağımdaki yaşları sildim. "Ayısın Murathan."dedim ters ters. "Ettiğin romantik sözleri saniyesine bok eden bir ayısın!" Cilveleşme seansımızın sonuna gelmiş bulunmaktayız. Sırada ifteleşme seansı. "Ne anlarsın sen sevda dilinden, ne anlarsın sen gönül telinden? Bırak ya."

Şaşkın şaşkın baktı."Ne dedik şimdi lan?"

"Kaçırıldım ben gerizekalı."diye yükselmeye devam ettim. "Kör kurşunlar yedim. Saçım mı önemli şu an? Harbi takıntılı manyağın tekisin sen." Kucağından kalkmak için hareketlendim. "Bırak.Gideceğim."

Bırakmadı. Kollarını daha sıkı sarıp şaşkın bir bakış daha attı. "Nereye?"

"Gidiyorum."dedim nereye gideceğimi bilmeden. "Madem huylanıyorsun, daha fazla rahatsız etmeyelim seni."

Son derece tripliydim. Ayrıca en duygusal zamanlarım. Atlatması zor travmalar yaşamışım ben burada. Bu öküzlü kulaklı antilopun bana dediğine bak. İnanamıyorum.

"Huylanıyorum demedim Pamuk."diye bir savunma yaptı.

"Dedin."dedin hızla.

Kararlıydı. "Demedim."

Bende kararlıydım. "Dedin. Saçların kirli, leş gibi kokuyorsun, bıyıkların çıkmış dedin."Tekrar ileri atıldım. "Bırak beni geri zekalı."

Bırakmadı. Yetmedi, bacaklarımın üstündeki elini, bacaklarımın altından geçirip beni kucakladığı gibi oturduğu yerden ayaklandı. "Bıyıkların mı çıkmış?"dedi yarım bir gülüşle. Yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırdı. "Bir bakayım."

Anında elimi ağzıma kapattım. Daha aynadan tipime bakma fırsatı hiç bulamamıştım. Kim bilir ne haldeydim. Bence çıkmıştı biraz. Lanet lazer seanslarımı tamamlamadığım için şu an bir tık pişmandım. Oysa az önce yüzlerimiz arasında bir milim bile yoktu. Neyi saklıyorsam..?

Salak devasa bir kahkaha attı anında. "Hafif bir terlemişler sanki."diye eğlencesine devam etti. "Benim berbere beraber bir uğrayalım. Temiz işi var Kazım abinin, merak etme. On dakikaya sinekkaydı. Hem çift olarak gidersek indirim bile alabiliriz."

Geri zekalı, salak. Elimini ağzımdan çekip, omuzuna yumruğu çaktım. "Ben sana bir sinek kaydırırım buradan!"

Yine güldü.

Kaşlarımı çattım. "Ya ben bitli olsaydım?"diye sordum ters ters. "O zaman sevmeyecek miydin beni?"

Oysa tescilli bitliydim. İkinci sınıfta gerçekten bitlenmiştim. Çok şükür bu rezilliğimizden Kepçük'ün haberi yoktu. Her pisliğime yeterince hakimdi zaten. Bitli olmayı da kaldıramayacaktım.

Kucağında benimle, yüzünde ise aşırı keyifli bir ifadeyle banyoya ilerledi. "Sümüklü halinle sevdiğime göre..."

"Bu bir cevap değil."

"İstersen boka pat Pamuk."dedi. Banyonun kapısı aralıktı zaten. Ayağıyla itip daha çok açtı. "Çamaşır suyunda yıkar yine severdim."

"Ha önce yıkardın yani." Gözlerimi kısıtım çehresine bakarken.

Banyonun içine girmiştik. Küçük bir hastahane banyosuydu. Sol tarafta bir klozet, önümüzde el yıkama lavabosu, sağ köşede ise küçük bir duşa kabin vardı. Eğilip kucağından indirdi beni. Ayaklarımı direkt terliklerin içine bırakmıştı. Sıkı sıkı koluna tutunurken giydim.

"Ben en azından önce yıkıyorum. Sen olsan üzerime direkt sifon çekerdin." diye homurdandı.

Doğru. Çekdim.

"Ama severdim." dedim çenemi yukarı dikip.

Banyo kapısını kapattı. "Eminim tuvalet fırçasıyla yapardın bunu." Duşa kabin yerine ilerleyip fiskiyei aldı. Radyo frekansı ayarlar gibi dikkatle sağa sola çevirdi. Sıcak su ayarlamaya çalışıyordu.

Beni bu kadar iyi tanınması hoş değil. Sessiz kaldım. Karşımda, lavabonun üstündeki ayna vardı. Biliyordum. Ama dönüp bakmadım. Yüzümdeki morluk ve yarayı görmek istemiyordum tekrar.

Söylediği son şeye cevap vermeyince bakışlarını bana çevirdi. Oldukça şaşkın bakıyordu. "Ne?" dedi aynı şaşkınlığını bozmadan. "Gerçekten tuvalet fırçasıyla mı severdin beni?"

Yine sessiz kaldım. Hayır dememi bekliyordu sanırım. Kusura bakma hurma gözlüm... "Ama sonuçta severdim..."

Huysuz bir bakış attı. "Uğruna geberdiğimiz hanıma bak. Bok olsak yüzümüze bakmayacak." Elini fiskiyeiden akan suya uzattı.

Göz devirdim. "Bakardım tabii ki Murathan. Dram yapma." Ama birden aklıma dolan bir düşünce ile tatlı tatlı sırtıttım. "Ayrıca, ben az önce olayı tam idrak edemedim. Öleceğini sandığın an cidden beni mi gördün sen bakım?"

En ters bakışını attı. Yeterli bir cevaptı. Suyun yeterli sıcaklığa geldiğine kanaat getirmiş olmalı ki diğer eliyle bileğimi kavrayıp hızla yanına çekti.

İlerleyince kabinin kenarında şampuanımı görmek beni bir tık şaşırtmıştı. "Şampuanımı sen mi getirdin?" diye konudan çok bağımsız bir soru yöneltti.

Ters bakışı hala yüzündeydi. Ensemden kavradığı gibi turşu bidonuymuşum gibi kafamı kabinden içeri uzattı. Bir kolum kucağımda, askıda olduğu için sendeledim. Ama diğeri ile anında Murathan'ın kolunu kavradım. O ise kafamı aşağı eğip saçlarımı yüzüme döktü.

"En azından ben temizleyip, sonra yine seviyorum." diye söylenmeye devam ederken sıcak suyu saç diplerimde hissettim.

Gerçekten tam bir kaynana.

Su kulaklarıma girip ağzıma yüzüme dolunca,ağzıma dolan suları şiddetle tükürdüm. Deli edecekti beni. "Murathan!" diye cırladım.

"Ne var?" dedi ters ters. Saçlarımin sağına soluna su tuttuğunu hissediyordum.

"Eben var!" diye yükseldim. "Yavaş olsana, hayvan!"

"Sende güzel sok şu kafanı şuraya o zaman!"diye o da yükseldi. Köpüklemeye başlamıştı. Ama ne köpükleme. Daha çok çamaşır çitiliyordu. Köy yerinde, leğene oturtulmuş, annesi tarafından kafasına su maşrapası ile vurulan yavrular gibi hissediyordum şu an.

Gayet romantik bir saç yıkama olabilirdi oysa. Şayet temizlik bağımlısı bir sevgilim olmasaydı. Saç diplerimi okşayabilirdi falan ama bu ayı bildiğin derimi yüzecekti.

"Bıraksaydın ben toptan banyo yapardım zaten." dedim ağzıma dolan sular yüzünden tüküre tüküre. Zorlu bir nefes aldım."Ne yapıyorsun. Bırak!"

Can havliyle elinden kurtulmaya çalıştım ama yemedi. Köpek yavrusu gibi ensemden yakalayıp ileri uzattı yine.

"Kolundaki yaraya su değmemeli. Ne biçim doktorsun sen? Nalbur mu verdi sana o diplomayı?"

Gözlerime de su girince can havli ile gözlerimi kırıştırdım, nefes almak adına balık gibi ağzımı açıp kapattım. "Eben verdi Murathan!"

Cevap olarak daha hızlı çitiledi saçlarımin.

Derken gözüme de hafiften bir köpük kaçınca artık bende balata bir tık kopmuştu. Köpüklü saçlarımin umursamadan hafifçe doğruldum. Saçlarımin hala Samara gibi önümdeyken,sağlam kolumla diğer yanımdaki Murathan'ın kafasına yandan şamarı indirdim.

"Köpek mi yıkıyorsun,salak!?"

Bunu beklemiyordu sanırım. Önce bir yana sendeledi. Önüne bakarken bir kaç kez göz kırıştırdı. Derin bir nefes verip tekrar bana döndüğünde ise bir tık sinirli bakıyordu. Anında ensemden yakalayıp tekrar öne uzatması ise sinirinin en belirgin özelliğiydi.

Yetişkin bir Murathanazor saniye başı sinir sıkışması yaşayabilirdi.

"Sok şu kafanı şuraya!" Cidden kafama bir tek su maşrapası yemediğim kalmıştı.

Çaresizce eğildim. O ise hala saçlarımin çitiliyordu.

"Acıyor!"diye bağırdım çaresiz bir sesle.

"Acımıyor."dedi, ha gayret kafa derimi tırnakları ile kaşıırken. "Abartma."

Doğru. Acımıyordu. Ama bananeydi. Ağzıma yüzüme su dolmuştu hep. Elinden kaçmak için geri gittim ama yemedi. "Yavaşşş ol." diye bağırdım.

"Düzgün sok şunu içeri o zaman."deyip enseme kavradı. Kafamı yine ileri uzattı.

Çırpınmaya devam ettim. "Gözümü açmama fırsat mı veriyorsun köpek!? Nerede duracağımı göremiyorum."

"Çırpınma."diye yükselmeye devam etti. "Toptan banyo yapsak daha az ıslanırdık anasını satayım. Bir dursun elin kolun kızım ya!"

Sen git, annem gelsin diye ağlamama ramak var.

Ağlamaklı bir ses çıkardım. Gözlerimi açamıyordum ama köpük işinin bitip durulama kısmına geçtiğini anlayabiliyordum. "Saçımın teline dünyayı yakacak adama bak!"diye sızlandım. "Saçlarımı yoldu."

"Çok severim seni diyen kadına bak!!"dedi hemen. "Tuvalet fırçasıyla severim dedi."

Kin tutma yetisi devasaydı. Öyle ki Demet Akalın'la, Seren Serengil'le kapışırdı.

Ağlamaklı sesler çıkarmaya devam ettim. O ise hala saçlarımı yıkama derdindeydi. Yani beni boğdu boğdu duvara attı, boğdu boğdu duvara attı.Çığlıklar, yardım çığlıkları...

"KEPÇÜK!"diye bağırdım yüzüme ve boynuma dolan bir su dalgası yüzünden daha. Göğüs oluğuma bile su dolmuştu. Cidden toptan banyo yapsam daha iyiydi.

Umursamadı bile bu yükselişi. Boşta kalan elimi yüzüme atıp su yüzünden açmadığım gözlerimi ovaladım. Kırpıştırma kırpıştırma açtım. Su sesi de gözümü açmama eşdeğer olarak kapandı. Salak bordo goril, önümde asılan saçlarımdaki suyu sıkıyordu şimdi de.

"Allah seni kahretmesin!"dedim resmen yorgun bir sesle. "Postumu çıkardın!"

Yine umursamadı. Şimdi de saçlarıma bir havlu sarıyordu. "Hahh!"diye kendi kendine keyiflendi. "Bak işte şimdi benim Pamuk'um gibi kokuyorsun."

Havluyu geri atarken beni de kolumdan kavrayıp geri doğrulttu ama resmen belim tutulmuştu. Nineler gibi bir elimi belime attım. Yüzümü ekşittim.

"Köpekler işesin senin saçına Kepçük."diye hormudandım ağzımın içinde. "Belimi kırdın. Adi herif."

"Zerre eğilmediğin için burada suya bulanana benim." dedi ters ters. "Nasıl belin ağrımış olabilir?"

Umursamadım. Son derece dramatik bir halde elimi belime atıp kapıya yöneldim. Üstüm başım baştan aşağı suydı. Yandan bir bakış attığımda ise iddia ettiği gibi, o benden de beterdi. Kot pantolonu ve gri kazağı baştan aşağı suydı.

"Ağzın kırılsın..." dedim en içli halimle. "Hiç özlememişsin sen beni."

"Kimin özlemediği belli." diye lafını çaktı.

"Ben seni son bir kez görmeden öleceğim diye kahrımdan ölecektim ben neredeyse, hayvanat!" diye yükseldim birden bire. "Özlemek az bana! Nefessiz kaldım sen yoksun diye! Köpek!"

Yükselişim yavaşça sönerken dudaklarım büzüldü. Cidden göremeyeceğim sanmıştım. O zaman niye şu an kavga ediyorduk lan?

Önce bir baktı. Dilini yavaşça kuruyan dudaklarında gezdirdi. İki elini birden beline attı. "Gökçen." dedi derin bir nefes verirken. "Çok pis öpeceğim de seni... Dua et o dudağındaki yaraya."

Mal adam.

Dua mı etsem o yaraya, sövsem mi bilemiyordum. Sara malının attığı tokatlardan yalama yapmıştı dudağımın kenarı resmen. Yemek yemek için bile ağzımı küçücük açıyordum. Sızlıyordu. Her yanımda gibi.

"Yarasız tarafından öp o zaman..." diye mırıldandım ters ama sessiz bir şekilde.

Dudaklarında çapkın bir gülüş belirdi. Bu fikri onaylamayan bir ses çıkardı. Alan dar olduğu için bir adımla tam önüme geldi. Saçlarımın alnımda bitiş noktasına attı ilk elini. Köpük vardı hala sanırım. Avuç içiyle sildi. Sonra ise tek eli ile belimi kavrayıp bedenimi gövdesine yasladı.

"Hepsi benimken neden sadece bir köşesiyle yetineyim?"

Eee tabi der gibi anlamsız bir ifade belirdi yüzümde. Gülüp, gülmeme arası. Manyak etti beni de. Zaten psikolojim haraptı.

Yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırıp, dudaklarımın üstünde soluklanınca içli bir nefes verdim. "Şimdi kıyamıyorum. Ama iyileşince..." diye mırıldandı. İnadına yapar gibi başını hafifçe sağa sola çevirerek dudaklarını dudaklarımın üstüne sürttü. "Kana kana içeceğim bunları, haberin olsun."

Canıma minnetti. Ama bu laf sokmayacağım anlamına gelmezdi.

"Bu mu kıyamayan halin? Kafamı koparıyordun az önce." Konuştukça dudaklarımız birbirine değiyor, içimi bir ateş basıyordu. Ah ve ah...

Başını hafifçe geri çekti dudaklarımın üzerinden. "Acımadı."dedi kendinden emin bir şekilde. "Abartıyorsun."

Tam cidden abartıyor olmama rağmen aksini iddia edecektim ki, banyonun kapısı hızla açılıp, biz de tam kapının arkasında kaldığımız için, kapı tak diye Murathan'ın kafaya çakınca minik bir şaşkınlık nidası atmak mecburiyetinde kaldım.

İçeriye dalan kişinin sesi ise son derece panikti. "Ne oluyor lan bu banyoda?" diye böğürüyordu Gökalp.

Daha çok 'noluyooo bu aşağılık banyoda, haaa' diyen bir havası vardı.

Murathan,kollarını belimden çözüp elini kafasında darbe yiyen tarafa attı. Gözlerini kapatıp bir adım geriledi önümden. "Anasını avradını..."diye homurdandı ağzının içinde.

"Murathan."diyerek öne atıldım. Kafa gitti adamın. Bu kaçınıcı darbe. Valla gitti adamın kafa.

Gökalp ise kapı arkasında olduğumuzu yeni fark etmiş olmalı ki kapıyı kendine çekip kafasını bize doğru uzattı. Gözleri kocaman olmuş bir şekilde bakıyordu bize. Dehşet dolu bakışları ikimizin de üzerinde hızla gezindikten sonra tekrar yüzümüze odaklandı. "Ne oluyor burada?" Sesi şüphe doluydu.

Erkek kardeş ise Aziz Sancar bile olsa maldır demiştim. Buyurun, kanıtı.

Uzanıp kapının arasından uzanan kafasına silleyi çaktım. "Asıl sana ne oluyor be? Kafasını kırdın adamın." Sinirli bakışlarımı ondan çekip Murathan'a döndüm. Şefkatle baktım hurma gözlüme. "İyi misin Murathan? Acıdı mı, bakım?"

Elini yok dercesine salladı ama bakışları biraz söver gibiydi...

"Ne konuşuyordunuz siz az önce?" diye şüphesine devam etti Gökalp. "Sok mok ne diyordunuz siz abla?"

Anlık bir gaflete düşüp bunu seveceğimi düşünmek çok büyük hataydı. Ölüm, insana olmadık şeyler düşündürüyordu. Gözüme tatlı gelen çocuğa bak.

Sinirle sıktım dişlerimi."Gökalp!"

"Ne?!"

"O kadar salaksın ki."dedim. "Ölümden döndüm diye seni sevmeye karar vermiştim ama şu an tövbe ettirdin."

Umursamadı beni. Vahşet dolu bakışlarını Murathan'a çevirdi. "Abi?"dedi. Ama sesinde hafiften bir yazıklar olsun tınısı vardı.

Şey gibi...Anne bana doğruyu söyle abimi sen mi öldürdün...Evet, evet. Tam olarak bu tını vardı. Ayrıca abi mi? Ne ara kaynaştı bunlar?

Derin bir nefes verdi Murathan. "Oğlum saçmalama ha."dedi hala kafasını ovuştururken. "Gökçen'in saçını yıkıyorduk."

Gökalp'in şüpheli bakışları bir ben bir Murathan arasında gidip geldi. Kafama sarılı havluya baktı. Köpük dolu kabine,ıslak üstüme. Gözlerini kıstı. Manyak ya. Göz devirdim. Tam ileri atılıp Gökalp'ı dövme mooduna geçiyordum ki, dışarıdan başka bir ses yükseldi.

"Gökçen Alptekin."

Bendim o. Ama ses yabancıydı.

Üçümüz de birbirimize baktık önce. Gökalp hemen kafasını geri çekip dışarı çıktı. Peşinden Murathan, onların peşinden ise ben. Banyo kapısından çıkıp, Murathan'ın yanına dikildiğimde ise odanın ortasında bir adam vardı. Elinde karışık renklerde bir buket çiçek tutan kurye.

"Gökçen Alptekin?"dedi bakışları bu kez bendeiken.

"Benim."dedim kibarca. "Buyurun."

Yaklaşıp elindeki çiçekleri bana uzattı. Uzanıp kucakladım çiçekleri. Rengarenk bir buketi.

"Şuraya da bir imza alabilir miyim?" deyip bir kağıt uzattı adam. İmzaladım. Gülümsedi. "Teşekkürler. Çok geçmiş olsun."

Bende gülümsedim aynı şekilde. "Teşekkür ederim."

Adam tam mutlu mesut görevini yapmış, odadan çıkıyordu ki Murathan bir adım öne çıktı. "Bir dakika, bir dakika."dedi sert sert. Uzanıp kucığımdaki buketi hızla kaptı. "Gökalp,tut sen de şu adamı."diye bir emir verdi Gökalp'e.

Canım kardeşim ise Murathan'ın emir eri olmaya dünden razıydı sanırım. Anında adamın önünü kesti. Adam ne olduğunu bilemeden ürkekçe baktı ikisine de. Canım kardeşim ve sevgilimin yüzünde ise muazzam bir sinir ifadesi vardı.

Ne yapıyordu bunlar acaba?

Düşüncelerimi hemen dillendirdim tabi. "Ne yapıyorsunuz siz şu an acaba?"

Murathan'ın yüzünde milli kekstrası ters çevirilen Gürbüz ifadesi belirmişti. Elindeki çiçeğe boka bakar gibi baktı. Sağa sola çevirdi. "Kimden bu?"

Sinirleniyordum. "Ne bileyim kimden? Verde bakalım."

"Kağıt var içinde Murathan abi?"dedi kapı önünde yol kesen Deli Dumrul kardeşim.

Ters bir bakış attım Gökalp'e. Murathan'ın sinirlenince neye dönüştüğünü bilmediği için yangına benzinle gidiyordu. Farkında bile değildi.

Murathan çiçeklerin üstünü kendine doğru çevirdi bu kez. İçine sıkıştırılmış kağıdı gördü. Hemen aldı. Almaz olaydı. Yüzündeki ifade hoş değildi. Kehribarları kağıt üzerinde gidip gelirken, yüzü her kelimedede daha da geriliyor gibiydi. Ne vardı o kağıtta yani?

İlerleyip yanına dikildim. "Ne? Kimden miş?" deyip bakışlarımı elindeki kağıda uzattım. Aynen şöyle yazıyordu:

Ben sizin gözlerinizle yeniden hayat buldum Gökçen Hanım. Umarım bizi bir daha gözlerinizden mahrum etmezsiniz. Başınıza gelen her şey için oldukça üzgünüm. Geçmiş olsun dileklerimi kabul ediniz.

Fedai.

Bitmişko...

"Ne diyo lan bu?"dedi Murathan'ın sinir ve şaşkınlık dolu sesi.Sesine hafif bir Adana aksanı gelmişti. Mahvolduk.

Niyet ettim Ya Rabbi bundan sonrasını kaossuz atlatmaya. Amin.

"Ne yazıyor? Kimden miş?"diye yangına itfaiye hortumu ile benzin dökmeye devam etti Gökalp malı.

Bir sus be Gökalp. Bu adam sinirlenince ağzından ateş püskürtme yetisine sahip zaten. Ne olur bir sus be!

Murathan'ın kaşları öyle bir çatıktı ki...Aman tanrım dedim...

"Ben sizin gözlerinizle yeniden hayat buldum Gökçen Hanım. Umarım bizi bir daha gözlerinizden mahrum etmezsiniz. Başınıza gelen her şey için oldukça üzgünüm. Geçmiş olsun dileklerimi kabul ediniz. Fedai."diye yazanı sesli okudu ama okurken ki ses tonu anlatılmaz, yaşanırdı.

"Abla..."dedi Gökalp şaşkın şaşkın.

Kurye ise kendi canının derdindeydi. "Ben Fedai değilim."dedi hızla. "Şerif'im abi. Bırakın gideyim. Elçiyim ben valla."

Gökalp malı ise Murathan'a ciddi ciddi ateş püskürtmekte kararlıydı. "Kim gözlerinde hayat bulmuş abla?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim."GÖKALP SENİ GEBERTİRİM."diye bağırarak ise en sonunda zıvanadan çıktım. Şiddetli bağırمام yüzünden dudağımdaki yara acımişti. Elimi o kısma attım.

Murathan'a ise inme inmişti sanırım. Hafiften bir gözü seğiriyor gibiydi. "Gözlerin..."dedi. Sustu. "Gözleri..."Sustu. Başını sinirle sağa eğdi.

"Gözlerinde ne..? Nasıl..?Ne bulmuş...Ne..." Yine durdu. Ama bu sefer ateş saçan gözleri anında bana döndü. "Fedai kim lan?"

Oldukça sinirli duruyordu. Ama bir o kadar da şaşkın. Gülmek istedim bu ifadesine ama saçlarımı cidden yolabilirdi. O yüzden derin bir nefes verdim önce. Sakin ol. Huyuna git Gökçen. Sakin.

"Hastam."

Tek kaşı havaya kalktı. "Hastan?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Hastam."

"Bu söylediğin kelime sesteş yalnız ha."dedi buketi yüzüme yüzüme sallayıp. "Sende ayrı bende ayrı anlamı var Gökçen. Bana hafiften sağsan soldan geliyorlar yine."

"Bu ne biçim hasta?" dedi Gökalp. "Sen gözlerinle mi tedavi ediyorsun herkesi?"

Ağzın kırılsın Gökalp.

Dertli nefesim büyüdü. Yılmış bir bakış attım Gökalp'e. Tekrar ortamı bakışı ile bombalayan Murathan'a döndüm. "Murathan abartma."dedim sakince. "Anlatmıştım ya sana Fedai Beyi. Kanseri olan. Karısı aldatmıştı hani."

"Şaziye."dedi sinirle.

"Evet."dedim hemen. "Aynen, Şaziye. O Fedai işte. İntihar ederken kurtardık diye adam minnet duyuyordu bana. Şimdi de geçmiş olsun diye çiçek göndermiş. Ne var bunda? Bir sakinleş."

"Ne sakinleşeyim kızım?"diye yükselmeye devam etti. "Geçmiş olsun diyorsa adam gibi geçmiş olsun yazsın. Bu ne lan abidik gubiduk."Elindeki kağıda baktı ters ters. "Gözlerin de hayat bulmuş..." Durdu. Gözlerini kapatıp yutkundu. "Gözleri diyor ya. Gözleri diyor ha."

Kanserden değil de başka şeylerden ölmeye niyetlenmiş gibisiniz Fedai Bey...

Derken Gökalp'in arkasında bir adam daha belirdi. "Gökçen Alptekin?"dedi Gökalp'in kolunun altından odaya bakarken. Elinde bir demet gül buketi vardı.

Sıvamışko...

Odada anlık bir sessizlik oldu. Herkes gelen elemana ve elindeki çiçeklere baktı. Durumu ise ilk gelen kurye özetledi.

"İmkanın varken geri dön kardeşim..."

Adam ellerinde çiçekler, kapımda sıırıslıklam kalmış, ama şaşırmıştı.

"Al şunu da içeri Gökalp."diye bir komut daha verdi Murathan. Gökalp anında adamı diğer kuryenin yanına çekerken uzanıp elindeki çiçeği aldı. Üzerindeki notu en seslisinden okudu.

Bizi kendinizden mahrum etmeyiniz Gökçen Hanım. En yakın zamanda iyileşip tekrar aramıza katılmanız dileğiyle. Kemalettin ÖZDAMAR.

İlçe sağlık müdürüydü. Oğlunun göğsüne şiş batmış, Ben de gerekli müdahaleyi yapmışım. Sonraki günlerde de sık sık pansumana geldiklerinden sohbet etmişliğimiz vardı. Ama abi gibiydi. Bir isteğin olursa hemen bana gel kızım der dururdu o da. Ama şu an yaktınız beni Kemalettin Bey...

Bugün bunların hepsi neden bu kadar romantikti lan?

Bakışlar anında bana döndü tabi. "İlçe sağlık müdürü."dedim anında.

"Sen bu hastalara sadece ilaç yazıp, serum taktığına emin misin?" diye soran Gökalp, Murathan için patlama noktası olmuştu sanırım. Dişlerini dudağına geçirdi. Hızla kafasını sağa sola eğip boynunu çıtlattı. Elindeki çiçekle kuryeye döndü. Bir an çiçeği adamın götüne sokacağını sandığımdan anlık bir panikle ileri atıldım. Ama o götüne sokmadı. Çiçeği anında kuryenin kucağına yapıştırdı. Diğer çiçeği de Gökalp'in elinden alıp, getiren kuryenin kucağına savurdu.

"Şimdi bunları alıyorsunuz."dedi Kuzey Tekinoğlu'nu aratmayacak bir bakış ve sesle. "Aynı adreslere geri gönderiyorsunuz. O gönderenlere de aynen şu notu iletiyorsunuz." Durdu. Ve bundan gerisini, kelimelerin üzerine basa basa söyledi. "Eceli gelen fare, kedi taşığı ile oynarmış. İmza. Murathan Karakurt."

Şaşkınlık ve sinirle aralandı dudaklarım. Gökalp ise salak salak sırttı.

"Gökalp."dedi bu kez. "Yolculu arkadaşları koçum."

Gökalp'in sırtışı memnuniyete dönüştü. Tamamdır abi der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Ben çıkayım siz devam edin. Bu ne be?

Gökalp şaşkın kargocuları ensesinden kavradığı gibi odadan dışarı çıkardı. Murathan ise anında en sertinden kapattı kapıyı. Kırılmaması mucize olmuştu.

O kadar sinirliydim ki şu an! O kadar yani. Saçlarımın dibi karıncalaşıyordu sinirden ki kafama yeniçeri ağası gibi sarılı havluda hiç yardımcı olmuyordu. Bir kaç saniye bakiştık ters ters.

"Ne?"diye iki kolunu yana açıp yükseldi en sonunda.

"Allah seni akılla şereflendirsin Murathan, başka da hiç bir şey diyemiyorum ben artık sana."

"Amin canım amin."dedi en umursamaz şekilde. Bana doğru ilerledi. "Susta gel şu saçını tarayalım."

"Bırak ya."diye çirkefleştim. "Tarama. İstemiyorum. Defol git şu odadan. Acayip sinirliyim şu an sana."

Kaşlarının altından asabi bir bakış daha attı. "Şu an benden daha sinirli olamazsın ha. İki serum takıp gönderdiğin adamlardaki samimiyete bak." Ellerini beline atıp sinir harbi geçiren bir ifadeydi kafasını sağa çevirdi. Odanın içinde ne yapacağını bilemez bir şekilde iki adım attı ileri geri. "Gözlerinde hayat buldum diyor ya, beni senden mahrum etme diyor ya. İte bak ettiği lafa bak ya."

Gerçek bir kaynana.

Derin bir nefes verip bakışlarımı tavana diktim. Hala adamların yazdığı şeyleri tekrar ederek söylenmeye devam ediyordu. Dertli dertli baktım tavana.

Sakin ol Gökçen...Sakin ol kızım...Manda yuva yapmış söğüt dalına aman aman kızım...

Derken kapı bir daha açıldı. "Gökçen."diyerek şu an ortamda en son bulunması gereken kişi içeri girdi.

Etem..Ay yani, Egemen.

Ama Murathan'ın siniri son noktaydı sanırım. "LAN Sen DE BİR SİKTİR GİT. HANGİNİZLE UĞRAŞAYIM?" diye öyle bir kükredi ki...Egemen'in eli kapı kolunda, adımını eşikte öylece kalakaldı.

"Yanlışı zamanda geldim galiba..."diye mırıldandı garibim.Sonra ise anında kapıyı tekrar geri kapatıp bildiğin kaçtı.

Haklıydı.

Kapı kapanınca birkaç saniye sessiz kaldım. Sonra ise hızla ileri atılıp bordo gorilin koluna yapıştım. "Çık git şu odadan."dedim ters ters. İleri iteledim. "Defol git şu gözümün önünden!"

Zerre kıpırdamadı yerinden. "Gitmiyorum."dedi anında. "Burada böyle dikileceğim."

"Görmek istemiyorum seni!"

"Görme."dedi hemen. Önümüzdeki duvarı işaret etti. "Duvara bak."

Tuttuğum kolunu geri bıraktım. "İnan şu an duvara bakmak sana bakmaktan daha cazip."

"İyi, ne güzel o zaman."dedi atarlı haliyle. "Zaten sana göre bok bile benden daha cazip."

Yılmış bir bakış attım. 20 yıl önceki düğününde takılmayan çeyreklerin kinini tutan yengeler gibiydi. Delirmek üzereyim.

"Koparmak istiyorum o kulaklarını."dedim dişlerimi sıkarak.

"Gücün yetiyorsa buyur."diye yükseldi.

Anlam kokan tartışmalarda bugün.

Tam sinirle, kulaklarını cidden çekmek için ileri atılıyordum ki kapı hızla bir kez daha açıldı. Ama bu kez içeri çok şükür tartışma konusu olacak biri girmemişti.

"Aaa aaa aaa."dedi en kınayıcı haliyle Neslişah teyze. "Ne bu sesler? Kavga mı ediyorsunuz siz?"

Peşinden annem, Gülhan abla ve Aslıhan abla da girdi odaya. Onların peşinde ise hiç tanımadığım, tesettürlü bir yaşlı teyze dikiliyordu. Elinde kocaman bir bavul vardı. Bavulu zorla sürükleyerek ilerliyordu.

İkimiz de birbirimize ters bir bakış attık. Ama bu, oda kalabalıklaşmaya başlayınca Murathan'ın anında yanıma gelmesine engel değildi. Lakin ters bakışlarımızı birbirimize yandan atmamıza da engel değildi.

"Yok artık."dedi annem. "Bu yaşta da mı kavga ediyorsunuz hala çocuklar?"

Ne diyebilirim ki anne? Bazı şeyler ve değişmezlikleri...

Sessiz kaldık. Kavga sonrası annelerden azar yemeyeli uzun zaman olmuştu. Göte terlikte yiyebilirdik. Buna da şükürdü.

"Geç canım içeri sen."dedi Neslişah teyze yanlarında gelen kadına. "Hazırla her şeyi."

Neyi?

Kadın cidden odanın içine ilerledi. Murathan ve benim bakışlarımız ondayken elindeki bavulu açtı. İçinden minik bir piknik tüpü çıkarıp odanın ortasına bıraktı.

Piknik tüpü?

Durumu çok sağ olsun Murathan özetledi. "Anne bu ne?"

Bu sefer Gülhan abla hızla ileri atıldı. "Kurşun dökeceğiz." Aşırı mutlu görünüyordu bu aktiviteden.

Murathan'la aynı anda, yüzümüzde aynı boş ifade belirdi. Annemler ise arkada, kadının bavulundan gerekli eşyaları çıkarmasına yardım ediyorlardı.

"Özür dilerim ama engel olamadım bu saçmalığa."diye mırıldandı Aslıhan abla.

Gülhan abla yine çok farklı alemlerdeydi. "Çok eğleneceğiz."

"Ne eğlencesi Gülhan abla ya?" diye hafiften yükseldi Murathan. "Ahsen nerede? Cidden ne oluyor burada?"

Katılıyordum.

"Zeynep ablaya bıraktım Ahsen'i. Uyuyor. Bu anı kaçıramazdım."

"Yani sırf şunu görmek için çocuğunu bıraktığına inanamıyorum Gülhan malı." diye homurdandı Aslıhan abla.

Gülhan abla derin, sıkıldığını belirten bir nefes verdi. "Bir sus abla ya! Sanki cami avlusuna bıraktım çocuğumu. Yarım saate döneceğim hemen yanına."

Öğrendiğime göre Ahsen dört yaşındaydı. Daha doğrusu 3 buçuk. Gülhan ablanın eşinin adı Ramazan'mış. Özel bir bankada çalışıyormuş. Severek evlenmişler. Çok istemişler hatta birbirlerini. Anlatırken bile gözlerinin içi gülüyordu zaten Gülhan ablanın.

Şaşkın bakışlarımı arkadaki kadına çevirdim. Piknik tüpünü açmış, kepçe ile üzerinde ciddi ciddi kurşunu eritmeye başlamıştı. Bir yandan annelere, tencereyi al, su koy, bavuldan minik tepsiyi çıkar, makası üstüne koy diye komutlar veriyor, anneler de ciddi ciddi bunları yapıyordu.

Bunların hepsi o bavuldan mı çıkmıştı yani? Orta çağda yaşasaydı bu teyze o bavul yüzünden cadı diye yakılırdı ha.

"Hastane odasında kurşun mu dökeceğiz yani?" diye en sonunda konuşabildim. Yani kurşun yemiştin ben. Sadece soruyordum. Gerekli miydi bu?

"Evet." dedi annem hemen. "Çok nazar varmış sizde. Burada herkes sizi konuşuyormuş. Çok dillenmişsiniz. Ondan gelmiş bunlar başına." Kurşuncu kadına döndü. "Değil mi Fatma hanım?"

"Öyle." dedi teyze hemen. Aksanlıydı Türkçesi.

Nazar mı etmişler? Gözü olanın gözü çıksın. Hain insanlar. Yemin Billah nazar ettiniz hain insanlar. HAİNNN İNSANLARRRR!

Odanın kapısı yine açılınca bakışlar o yöne döndü. Gökalp ve halam girdi içeri. Ama bakışları ortama bakarken yavaşça şaşkınlığa dönüştü.

"Kız ne oluyor burada?" dedi Canan halam. Artık kurtulduğumdan olsa gerek yüzüne makyajını döşemişti her zamanki gibi. Ona göre makyaj onun imzasıydı.

Güldü Gülhan abla. "Gel Canan abla gel, Murathan'la Gökçen'e kurşun dökeceğiz."

Halam güldü. Evet. Resmen gülerek ileri atılıp manzaranın keyfini çıkarmaya başladı. Kaosa bayılırdı.

Gökalp ise eğlendiğini belirten bir kahkaha attı. "Abla."dedi seni gidi seni der gibi. "Kurşunlar az mı geldi kız? Alıştın sen baya aksiyona ha."

Erkek kardeş terörü. Bu çocuğun ODTÜ'de okuyor oluşu hala beni şok eder.

Göz devirdim. Bakışlarımı ise anneme çevirdim. "Anne saçmalıyorsunuz ha. Hastane odasında kurşun mu dökülür? Hem bu işin nazarla ne alakası var?"

Neslişah teyze ile annemin yakıcı bakışları aynı anda döndü bana. Yıllar sonra ikisinden de aynı anda dayak yemek istemem. Kaldıramam.

İlerledi annem. Koluma girip yatağa çekti. "Gel otur şöyle."dedi ciddi ciddi.

"Murathan."dedi Neslişah teyze. Önündeki tepsiye makas, iğne falan koyuyordu. "Sen de geç otur oğlum Gökçen'in yanına."

Murathan ters bir bakış attı. "Anne."

"Ne?"diye yükseldi Neslişah teyze.

"Saçmalıyorsun ha."

Asla ciddiye almadı Neslişah teyze. "Susta geç otur şuraya. Fikir sormadım sana."

Murathan çaresiz ama ya sabır kokan bir ifade ile yanıma oturdu. Birbirimize yandan boş bir bakış attık. Sonra ise tekrar ortama döndük. Neslişah ve Leyla ikilisinin enerjisinden yıllar pek bir şey eksiltememişti anlaşılan.

Murathan'ın bakışları kepçede kurşun eriten kadına kitlendi."Bu kadını nerden buldunuz siz?"

"Kantinden."diye net bir cevap verdi Neslişah teyze.

Olay cidden garipleşiyordu.

"Anne bence de saçmalıyorsunuz."dedi Aslıhan abla. Sesi ifadesizdi. Neslişah teyzenin yanına ilerledi.

Ama Neslişah teyze her zamanki gibi aklına koyduğu bir şeyde muazzam bir şekilde kararlıydı. "Sen de bir sus Aslıhan."dedi minik bir anne tersliğiyle. "Karışmayın benim işime." Kadına döndü. "Eridi mi kurşun?"

Bu fikrin Neslişah teyzeden çıktığına yemin edebilir ve şu görüntü ile ispatlardım.

Annem güldü Neslişah teyzenin bu yükselişine. Aslıhan ablaya ilerleyip şefkatle doladı kolunu omzuna. Kendine çekti. "Aklına koydu annen."dedi gülerek. "Tövbe durmaz,bilirsin."

Aslıhan abla kafasını hafifçe yana çevirip öylece bir kaç saniye baktı anneme. Odada diğer herkes kurşunun erime noktası gibi ilim irfan dolu konular tartışırken ben Aslıhan ablanın, annemin omuzuna dolanmış kolundan hafifçe uzaklaştığını görebiliyordum. Bakışları ise her zamanki gibi düzdü. Düz ve ifadesiz. Annemin gülen ifadesi de bu gerileme yüzünden hafifçe düşmüştü. Ama hemen toparladı. Nereye koyacağını bilemediği ellerini önce dizlerine sürttü. Bakışlarımız karşılaşınca ise hafifçe tebessüm etti bana. Tekrar Neslişah teyzenin yanına ilerledi.

Rahatsız edici bir duygu belirmişti içimde.

Ama birden kapı yine açılınca bakışlarımı annem ve Aslıhan abladan çektim. İçeri Süleyman ve Aybüke girdi. Ama ortamı görünce minik bir duraksadılar.

"Ne oluyor lan burada?"dedi Süleyman. "Ayin mi var?"

"Ha."dedi bir tepki verdi Neslişah teyze. "Getir Aybüke kızımı da."

Aybüke'de şaşkın duruyordu. Yine de ilerledi bize doğru. Ama tam iki adım atmıştı ki Süleyman bileğinden kavrayıp geri çekti. "Niye?"dedi şüpheli şüpheli. "Ne yapacaksınız Aybükem'e?"

"Yiyecek değiliz oğlum."dedi annem."Kurşun dökceğiz. Gel buraya Aybüke. Otur Gökçen'in yanına kızım."

Aybüke şaşkın duruyordu. Ama yine de ikiletmedi annemi. Minik ama etrafa tedirgin bakışlar atarak ilerleyip yanıma oturdu. Bana doğru eğildi. "Ne bu şimdi?"

Ben bir bilsem Aybüke...

"Yav teyzelerim."dedi Süleyman artık baya keyifli bir şekilde. "Biz kurşunlarla dans eden adamlarız. Daha ne kurşun dökmesi?"

"O yüzden yapıyoruz zaten oğlum."dedi annem. Elindeki çarşafın bir ucunu Süleyman'a verdi. "Canan, Gülhan, Aslıhan. Siz de tutun çarşafı. Açın kafalarına."

Hepsi sorgusuzca denileni yaptı. Direnmenin faydasız olduğunun farkındaydılar sanırım.

"Üçüne de aynı anda olur mu? Ayır ayrı mı yapalım?"diye sordu annem kadına.

Bu önemli bir detaydı tabi.

"Önce doktorla askere yapalım."dedi kadın bozuk Türkçesi ile. "Sonra gelen kızın nazarı çohtur. Odaya girdi, başım ağrıdı. Ayır kurşun gerek ona."

Bakışlarımız Aybüke'ye döndü. Oldukça şaşkındı hala. Ben nazar etmiş olabilirdim kendisine. Fanclup başkanı olduğumdan.

"Ben kalkayım o zaman." diye mırıldanarak yerinden ayaklandı. "Size kolay gelsin."

Eyvallah...

Süleyman ise çok ayrı kafadaydı. "Kim o Aybüke'ye gözü değen?" diye soruyordu kadına. "Kim lan o gözü  ıkasıca?"

Süleyman'ın bıraktığı çarşaf ucunu Gökalp kaptı hemen. Canına minnet bir hali vardı. Halam, ablalar ve Gökalp gerdiler çarşafı kafamıza.

"Ciddi ciddi yapacak mıyız bunu yani?" diye son bir çırpınış daha gösterdi Murathan.

Anında geri tepti tabi.

"Ben sus demedim mi sana?" diye ters bir sesle konuştu Neslişah teyze. Yüzünü görmüyordum. Zaten nasıl baktığını anlamak için yüzünü de görmeye gerek yoktu. Sinir geninin Karakurt ailesinde genetik bir miras olduğunu unutmuştum.

"La havle..." diye mırıldandı Murathan. Kafasını hafifçe sağa eğdi. Sonra ise bakışlarımız keşişti. Kısa bir an bir şey söylemeden öylece baktık birbirimize. şu an, bana anlamsızca yastıklardan kendimize ev yapıp, başımıza çatı diye çarşaf gerip, yastıktan evimizin içinde Murathan'ın bana bir sürü ilim irfan dersi verdiği, sonra ise yastıktan evi giriştiğimiz yoğun kavgalar sırasında tekmelerimizle yıktığımız anı hatırlatmıştı.

Gülümsedim. Anında onun da dudaklarında yarım bir gülüş belirdi.

"Saçların ıslak." diye mırıldandı. " nce kurutsaydık keşke.  ş teceksin."

"Bir şey olmaz." dedim omzumu omzuna daha çok yaslayarak. "Hem şu an buradan çıkarsak asıl annemler bizi kurşunlar."

G l ş  derinleşti. "Hala bu denli çılgın olmaları ürkütücü."

Sessizce kıkırdadım. Haklıydı. Ama Gökalp kafasını zank diye çarşafın altına sokup, "Ne konuşuyorsunuz bıdır bıdır?" diye sorunca gülüşüm dudaklarımda soldu.

Gençliğimin de bu  ocuk yüzünden solduğu gibi.

Çok sağ olsun kim olduğunu çarşaf yüzünden göremediğim el duruma el attı. Gökalp'in kafasını geri çekti.

" ıkarmayın kafanızı sakın." dedi kurşun döken teyze.

Başımı ciddi ciddi aşağı yukarı salladım. "Biz de dua okuyacak mıyız Murathan?" diye mırıldandım.

Ne bileyim der gibi baktı. Kafamın içinde Dori me, Dori me, Ameno Ameno diye ayın şarkısı çalıyordu.

Yoksa gerçekten mi çalıyordu?

"Gökalp!" diye bağırdı annem. "Kapat şunu! Elimde kalırsın ha!"

Evet, kafamda çalmıyormuş. İyi bari.

"Ortama iyi gidiyordu ama..." diye homurdandı ağzının içinde Gökalp. Ama yine de kapattı şarkıyı. Birkaç dakika kimseden ses çıkmadı. Tencere yanlarına değdirilen demir sesleri duydum. Sonra ise yüksek desibelde bir cos sesi ile irkildim. Hafifçe sıçradım yerimden ama belli etmemeye çalışarak toparladım. Yüksek sesli şeyleri artık yüreğim kaldırmıyordu. O kadar bomba ve silah şokundan sonra anksiyete krizine girmeme neden olacak gibiydi her türlü ani ses.

Fark ettirmemeye çalışmışım ama Murathan anlamıştı korktuğumu. Kucağındaki elimi anında kavrayıp, kendi kucağına çekti. Sıkıca tuttu. Ben buradayım der gibi.

Gülümsedim. Asıl kurşunu ben doğduğumda sol yanıma yemişim, haberim yoktu be.

Başıma bela aksi bordo goril. Yerdim o ağzını.

Tepemizden kınayıcı, 'aaaaa' nidaları aynı anda yükselince çarşafa diktik bakışlarımızı.

"Hep nazar!" dedi kurşun döken kadın ağız dolusu.

"Hadi canım." diye söylendi Murathan ama çarşaf üzerinden kafasına yediği bir sille ile susmak zorunda kaldı. "Lan anne..." diye homurdandı ağzının içinde.

Canım Neslişah teyzemin bu gorilin siniri ile bunca yıl nasıl baş ettiği belli oluyordu. Gerçi küçükken de sağlam terlik sallardı kıça. Ben de taktikleri hep ondan kapmışım.

"Koca koca gözler, mırıl mırıl sözler var." dedi kadın.

"Bak sen şu işe." dedi Canan halam.

"Hani nerede?" dedi Gülhan abla.

"Dedim ben." dedi Neslişah teyze kendinden emin bir şekilde.

"Eeee hep dağıldı bu kurşun." diye mırıldandı Aslıhan abla.

Olaya Aybüke bile girdi. "Şu kopan parçalar hastalıklar diye biliyorum ben. Değil mi?"

"Öyle." dedi kadın hemen. "Ama büyük göz var bu çocuklarda. Hele şu kurşunun haline bakın. Delik deşiktir."

Hepsi ciddi ciddi onayladı. Kınayıcı sesler çıkardılar.

"Ama kocaman da bir kalp vardır."dedi kadın. Herkes sessizleşirken Murathan'la birbirimize kaçamak bir bakış attık. Elinin içindeki elim bu durum için yeterliydi aslında be teyze.

"Onu anladık zaten."dedi Gülhan ablanın imalı sesi. "Geç o kısmı teyze. Başka ne var?"

"Kalın bir halat var."dedi kadın. "Sıkı sıkı tutuyor iki kişiyi."Durdu. Birkaç saniye sonra devam etti. "İki ölü..."

Ortama derin bir sessizlik çöktü.

İki ölü...Bakışlarımız tekrar keşişti Murathan'la. Ama bu kez gülmüyorduk.

"Ne ölüsü kız?"dedi halam.

"Soğuk."dedi kadın. "Mezarları soğuk. Öleli çok olmuş. Ama kalpleri sıcak. Kalın bir halat var aralarında.Bakın, ikisinin etrafını sarıyor. Döne döne etraflarındaki herkesi de bağlıyor birbirine."

"Kopmamış mı o halat hala?"dedi Aslıhan abla. Sesi sertti.

"Kopmamış."dedi kadın. "Kopacak gibi olmuş. Ama bir adam var. genç bir adam. Uzun boylu, yağız bir delikanlı. Sıkı sıkı tutmuş halatın ucunu. Kopmasına izin vermemiş. Bak buraya, ucunu da kendi ayaklarına bağlamış sanki. Halat kopsa, ilk o silinecek gibi."

"Bungee jumping yapar gibi mi?"diye sordu Süleyman ciddiyetle.

Çok sağ olsun Aybüke duruma el attı. "Bir sus Süleyman."

"Halatın diğer ucunda...Adamın karşısında yani..."diye ilk kez olayı ciddiye alarak konuştu Murathan. Elinin içindeki elimi sıktığını hissettim. "Kim var?"

"Yürek."dedi kadın.

"Kimin?"diye ben sordum bu kez.

"Onu bilemem."dedi kadın. "Ama halat bir yerde inceliyor. Koptu kopacak..."

Murathan elimi daha çok sıktı. "Kopuyor mu?"

Kadın kısa bir an sessiz kaldı. Sonra ise derin bir nefes verdiğini duydum. "Kopuyor."dedi. "Ama sıkı sıkıya bağlı kader ona yazılana. Düğüm atıyor kopan yere.Tekrar bağlıyor."

Dayanamayıp,"Bu iyi bir şey mi yani?"diye sordum.

Önce yine sessiz kaldı kadın. "Onu da ben bilemem."diye mırıldandı sessizce. "Ama kopan bir ipe bir düğüm atarsan,ipin en güçlü yeri de artık o düğüm olur, ipe her dokunduğunda canını yakan yerde..."

Anlık bir sessizlik çöktü ortama. Sessiz ciddiyeti bozan ise Gökalp oldu. "Çinli misin teyze?" diyordu kadına doğru merakla. "Çin atasözüydü sanki b-"

Annem tarafından yediği yan bir bakışla mizahı yarım kaldı. Aman iyi be der gibi bir bakış atarak sustu. Murathan ve ben ise kısa bir an baktık birbirimize. Daha da sokuldum dibine. Böyle bir ihtimalin yaşanmaması için bildiğim bütün duaları ederek sadece onu düşündüm. Sadece onu ve yanımda olduğu bu anı...

"Süleyman yeter!" diye isyan eden Aybüke'yi, Süleyman her zamanki gibi zerre ciddiye almıyordu.

Taburesini daha da ileri çekip mercimek çorbasından bir kaşık daha alarak Aybüke'nin ağzına doğru ilerletti. "Yetmez. Şunu da ye bakayım."

Göz devirdi Aybüke. Ama ağzının üstüne dayanan kaşığa da tepkisiz kalamadı. Yedi. Süleyman huzurla kaşığı geri çekerken o son derece ters bir bakış attı.

Süleyman kaşığı yine kaseye daldırıyordu ki ileri uzanıp koluna yapıştı. "Allah aşkına dur Süleyman. Şıştim. Dikişlerim sızlıyor."

Dertli dertli kaşığı geri bıraktı Süleyman. "Ama olmaz ki böyle Aybüke'm. Yüzüne renk gelmesi lazım."

"Sana buradan bir çıkarım Süleyman, görürsün senin yüzüne nasıl renk geliyor."

Bu kez keyifle gülümsedi Süleyman. Kaşığı tepsiye geri bıraktı. Tepsiyi ise yanındaki komodinin üstüne. "Şunu duydum ya senden, tamamdır." dedi büyük bir neşeyle. "Valla iyileştin kız sen."

Gülüp, göz devirme arası bir ifade belirdi Aybüke'nin yüzünde. "Geri zekalısın."

Umursamadı bu lafı. Hızla kalktı yerinden. Aybüke'nin üzerindeki battaniyeye yapıştı bu kez. "Şunu tam ört üstüne." dedi Aybüke'nin dizlerinin üstündeki örtüyü karnına doğru çekerken. Bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. "Üşüyor musun? Çorap giydireyim mi?"

Tutamadığı bir tebessüm belirdi Aybüke'nin dudaklarında. "İyiyim Süleyman..." diye mırıldandı hala battaniyenin sağını solunu düzelterken adama bakarken.

Süleyman ise çok ayrı bir kanaldaydı. Elini battaniyeden çekip, başındaki yastığa uzandı. "Yastığınızı az kaldırayım mı? Boynun ağrıdı m-" diyordu ki

ona bakarken tebessüm eden Abüke'nin bakışlarını görünce lafın devamını getiremedi. Birkaç saniye göz kırptırarak baktı Aybüke'ye. "Ne?"dedi en sonunda. "Niye öyle bakıyorsun bana?"

Aybüke tebessümünü hiç bozmadı. "Nasıl bakıyormuşum?"

Süleyman bu kez tedirginlikle elini yastıktan geri çekti. Şüphe dolu bir bakışla baktı. "Çek o elini,sokarım o yastığı götüne demeyecek misin?"

Bu sefer kısık sesli bir kahkaha attı Aybüke. Ama göğsündeki yara sızlayınca minik bir öksürükle gülüşünü bölmek zorunda kaldı.Yine de ifadesini bozmadı. "Demeli miyim?"

Süleyman'ın şüpheli bakışı sürüyordu. "Gülüyorsun."dedi bu kez.

Aybüke'nin gülüşü büyüdü. "Gülemez miyim?"

"Güler misin?"

Minik bir kahkaha attı Aybüke. Başını önüne eğip yavaşça iki yana salladı.

Süleyman ise hala şaşkındı. "Daha çok gülüyorsun?"

Bakışlarını tekrar Süleyman'a kaldırdı. "Daha çok gülemez miyim?"

Bir kaç saniye boş boş bakarak göz kırptırdı Süleyman. Sonra ise şöyle bir çıkarımda bulundu. "Zülküf'ün kanı." İşaret parmağını Aybüke'ye doğru salladı. "Onun yüzünden böyle oldun sen değil mi? Ben dedim o gevşekten almayalım o kanı diye. Valla ben dedim."

Aybüke'nin yüzünde hali hazırda bekleyen gülüşü büyüdükçe büyüdü. Zülküf'ün kanından mı bilinmezdi ama bazı şeylere eskisi gibi bakamadığı netti. Özellikle başında salya sümük Aybüke diye ağlayan Süleyman'ı gördükten sonra.

"Hiç yemek yemedin mi sen?"dedi birden bire. "Bana diyorsun ama senin bu yüzünün gözünün hali ne Süleyman?"

Süleyman'ın şaşkın bakışları gittikçe büyüyordu. Ama anlık şaşkınlığını hemen toparladı. Tekrar tabureye ilerleyip baş ucuna kuruldu Aybüke'nin. "Ne yemeği Aybüke."diye mırıldandı. "Sen bu haldeyken...Benim boğazımdan lokma mı geçer?"

"Geçmez mi?"dedi Aybüke.

Süleyman bakışlarını Aybüke'den çekmedi. Cevap netti. "Geçmez."

Kısa bir an bir şey söylemeden baktılar birbirlerine. Öylece,sessizce...

"Şimdi ye o zaman."diye mırıldandı Aybüke.

Süleyman'ın cevabı yine netti."Sen ye, ben de yiyeyim."

Durdu Aybüke. Yine sessizce baktı karşısındaki adama. En son kim onu bu denli düşünmüştü? Zihninde bu soruya beliren hiçbir cevap yoktu. Ne

bir anne, ne bir baba, ne de başka biri. Derin bir kalp kırıklığı ve terk edilip duran bedeninden başka hiçbir şey kalmamıştı ondan geriye. Çok küçükken, yetimhanenin bahçesindeki ağaçtan düştüğünü hatırlıyordu. Anne kuşun, yavru kuşlarını nasıl beslediğini görmek için çıktığı ağaçtan. Yurttaki Nilgün Öğretmen ağlamıştı başında sadece.

Gördüğü en son sevgi buydu. En son endişe buydu. Birinin hayatında arkasından gözyaşı dökcek kadar kıymetli olduğunu en son hissettiği an buydu. Yıllar önce sevdiğini sandığı adamın yanına eğitimlerden dolayı yara bere içinde giderdi. Ama o hiç bakmazdı yaralarına. Bedenine bakardı sadece. Yaraları görmezdi. Cinsel doyumu ile ilgilenirdi sadece. Açtığı yaraları bilmezdi.

Sevgi sanardı o da bunu. Olmadığını acı bir şekilde öğrenmişti.

Ama Süleyman biliyordu. Süleyman direkt yaralarına bakıyordu. Süleyman...Farklı bakıyordu...

"Süleyman."dedi birden bire.

"Buyur."dedi Süleyman hemen.

"Bu kadar çok mu seviyorsun sen beni?"

Bunu beklemiyordu Süleyman. Duraksadı. Kalbi birden bire ağzından ve hiç olmadık taraflarından atacak gibi oldu. "Çok az bir kelime..."dedi derin bir gülüşle. "Sendeki bana...Çok az be Aybüke..."

Öylece baktı Aybüke. Hafif bir kıpırtı midesini ve kalbini yoklayınca bakışlarını Süleyman'ın gözlerinden kaçırarak, komodinin üzerindeki tepsiye döndü. "Yersen yerim."

"Vallaha mı?"

Güldü Aybüke. "Valla."

"Yine güldün?"dedi Süleyman bir türlü atlatamadığı bir şaşkınlıkla.

Kıkırdadı Aybüke. "Malum, Zülküf'ün kanı."

"Kırk yıl düşünsem kansız diye sövdüğüm adamın kanına şükür edeceğim aklıma gelmezdi ha."

Aybüke gülüşünü hiç bozmadı. Hatta daha da genişletti. "Yiyor musun şu yemeği artık. Acıktım."

"Hemen."deyip ileri atıldı Süleyman. Tepside bir de makarna vardı. Alıp hızla yemeye başlıyordu ki o da kapısı hızla açıldı.

"Oooooo."diye abartılı bir neşeyle girdi içeri Zülfikar. "Naber lan aşk böcekleri?"

Dertli bir nefes verdi Süleyman. Zırt pırt geliyordu şerefsiz odaya. Şurada Aybüke'nin kanı Zülküf'ün kanını bastırmadan hayatının en

mükemmel anlarını yaşamaya çalışıyordu. Rahatsız edilmeye tahammülü yoktu.

"Sen yine mi geldin?"dedi ters ters.

"Ne o?"diyerek içeri ilerledi Zülfikar. "Beğenemedin mi tatlım?"

"Lan bir rahat ver artık be."diye söylendi Süleyman. Elindeki tabağı tekrar tepsiye bıraktı.

"Veremem oğlum."dedi Zülküf. Dudaklarında keyifli bir gülüş vardı. "Canımdan can vermişim ben buraya. Gelip görmem lazım sürekli." Bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. "Eeee başkan, anlatsana biraz. Benim kudretli kanımın damarlarında dolaşması nasıl bir duygu?"

"Korkunç."dedi Süleyman hemen."Olur olmadık yerlerde sırtıyor."

Zülküf anında sırttı. "Tamam işte. Aynı ben. Ne güzel oğlum. Daha ne istiyorsun sen? Mazallah Timur komutanımın kanı da olabilirdi."

Aybüke yine güldü.

Süleyman ise dertliydi. "Lan iyi hoş ama olur olmadık anlarda gülüyor bana bakarken. Alışkın değilim oğlum. Elim ayağım birbirine giriyor ha." Bakışlarını Aybüke'ye çevirdi. Yine tebessüm ederken gördü. "Al bak."dedi yine ne yapacağını bilemez bir halde. "Bak yine gülüyor bana."

Aybüke'nin gülüşü bu kez minik bir kahkahaya dönüştü.

"Bir de beğenmezsiniz lan beni."dedi Zülfikar. "Benim kanım bile size derman sizin haberiniz yok. Bak senin 3 yılda beceremediğini bir Zülküf geni anında bitirdi."

"Yalnız rahatsız edici bir genişlik var üzerimde."dedi Aybüke. "Dünya yansa-"

Gerisini Zülküf tamamladı. "Ohhh, ne güzel olur, içimiz ısınmış olur dersin değil mi?" Aybüke başını aşağı yukarı sallayınca daha da keyiflendi Zülfikar. "Valla sen artık bensin Aybüke başkan."

Süleyman ise tedirgindi. "Ne demek sen?"dedi. "Lan oğlum sen adam değilsin, sen itsin. Ne demek lan sen?! Tövbe de." Hızla Aybüke'ye döndü. "Aynı anda benden başkalarına da gülmezsin değil mi Aybüke? Pezevenklik içinde var bunun. Kanında yok. Sana geçmedi değil mi?"

Aybüke bu sefer ciddileşip saçmalaması konusunda azar çekerken Zülfikar, "Zülküf kaçır' deyip zevkten dört köşe olmuş bir şekilde çıkmıştı odadan. Keyifle attı adımlarını. Buradan bir de Murathan komutanının yanına geçip, Gökçen Hanıma o yokken komutanının nasıl delirdiğini ballandıra ballandıra anlattı mı,görevi tamamdı.

Eros muydu neydi ya böyle?

"Ooooo,Züppe Zülküf'de buradaymış."diyen bir ses içinden geçen soruya çok uygun bir zamanda,çok yersiz bir cevap verdi.

Durdu.Bu sesi biliyordu. Gülüşü solarken sıkıntılı bir ifadeye büründü.Ve tahmin ettiği yüz bir kaç saniye sonra yanında belirdi.

Duru ve sarı kafası.

"Yine avlanmaya mı çıktın bakim sen?"dedi Duru alaysı bir tonla.

Göz devirdi Zülfikar. Ona en son yaptığını unutmuş değildi. Bu sarı kafa yüzünden göte iki yanaktan da kurşun yiyecekti neredeyse. Olaylar karışınca sesini çıkarmamıştı ama içindeki kin gayet diriye. Hepte diri tutacaktı. Göz devirdi.

"İşine bak sarı kafa."diye mırıldanarak önüne döndü ve ilerledi.

Anında yanında bitti Duru. "Aaa-aa."dedi yalandan bir şaşkınlıkla. "Trip mi atıyorsun sen şu an bana?"

Cevap vermedi Zülfikar.

Duru ise oldukça keyiflendi. "Anlaşıldı. Ağır dayak yemişsin." Kendi kendine kıkırdadı. "Keyiflendim."

Durdu Zülfikar. Daha fazla dayanamayacaktı. Dilini damağının altına hafifçe itip sinir olduğunu belirten bir ifade kuşandı. "Duru."dedi tane tane. "Senin benimle derdin ne? Ha?"

Güldü Duru. Oldukça keyifle hem de. "Hiç." dedi harfleri uzatarak. "Acı çekmenden zevk alıyorum sadece."

"Sebep?"

"Hak ettiğini bulduğunu düşünüyorum." dedi. Gayet netti. "Bir nevi karma gibi düşün bunu. Ediyorsun, sonra ettiğini buluyorsun. Ekiyorsun. Sonra ektiğini biçiyorsun, hurmayı yiyorsun, sonra seni tırmalamasına razı geliyorsun." Ela gözlerini büyütüp ellerini iki yana açtı. "Harika değil mi sence de?"

Zülfikar bir kaç saniye öylece baktı.Sanıyordu ki sınıanıyordu. "Sen ne değişik tipsin lan."diyebildi en sonunda. Tekrar önüne dönüp ilerlemeye başladı.

Duru yine peşine takılmıştı. "Dinime söven,falan filan yani..."diye homurdandı ağzının içinde.

"Yürü git başımdan Duru."dedi Zülfikar en net şekilde. "Keyfim yerinde, kaçırma."

"Birazcıkta olsa keyfini kaçırabilirdiysem ne mutlu bana."

Zülfikar artık sinirlenmeye başlıyordu. "Kızım yürü g-"diye tam cidden yükselecekti ki tam Duru'nun yanından geçen bir adamın, kucağında

taşıdığı kutulardan birinin Duru'nun kafasına doğru ilerlediğini görünce ani bir refleksle Duru'nun omzunu kavradı. Göğsüne çekti. Diğer eli ise hızla düşecek olan kutuyu tutuyordu.

Yaşasın bordo bereli yetileriydi.

"Dikkat etsene oğlum!" diye hafifçe yükseldi kutuları taşıyan adama. Kutuyu tekrar yavaşça geri itti. Adam ise kendi eliyle kutulara daha sıkı sarıldı.

"Pardon abi." dedi yüzüne gelen kutular yüzünden boğuk bir sesle.

Zülfikar'ın burnuna ise yine olmadık bir koku dolmuştu. Bir koluyla sıkıca göğsüne bastırıldığı Duru'nun sarı kafasından gelen bir koku...

Yasemin.

Bakışlarını göğsüne eğdi. Önce Duru'nun sarı kafasını gördü. Sonra ise göğsünden yavaşça ona doğru kalkan bal rengi gözler.

Bunu Duru' da beklemiyordu. Bir kaç saniye ikisi de birbirine öylece bakakaldı. İkidir aynı şeyi düşünüyordu. Hoş değildi. Ama bak yine aynı şeyi düşünüyordu. Gerçekten hoş değildi.

Bu sarı kafa harbi güzeldi lan.

Yutkundu gözlerine bakarken. Dışarıdan baksa lokum, yanına gidince bokum olan bir tipti oysa. Niye bir garip hissetmişti lan o zaman? Ayrıca dudakları...

"Ay..." diye mırıldandı küçümser bir sesle Duru. "Hayatımı mı kurtardın sen şimdi? Nasıl da etkilendim." Yapıştığı gövdeden hızla geri çekti kendini. Zülfikar'ın kolu istemsizce geri düşmüştü zaten. Zira şaşkındı. Etkilemek niyetinde değildi.

Ama niye kendi etkilenmiş hissediyordu lan?

Boş boş göz kırptırdı kısa bir an. Karşısındaki sarı kafaya baktı. Her zamanki kendinden emin, alaysı ifadesi vardı yüzünde.

Yok artık Zülfikar, dedi anında kendine. O kadar da düşmedin oğlum! Bir kendine gel! Her şeyi geç, komutan yakını. Kırk kazık yersin götüne. Hasan abi infaz eder seni. Aklını başına al! Herkese koş, bu sarı kafaya adım dahi atma oğlum. Yapma.

"Bıraksaydım da ezilseydin keşke. Belki biraz kafa dinlerdik." diye mırıldandı anlık düşüncelerinin gerginliğiyle. "Pişmanım."

Küçümser ifadesini kuşandı Duru. "Bıraksaydın o zaman. Niye tuttun?"

"Bir dahakine gebertsen tutmam zaten!" diye birden daha çok yükseldi Zülfikar. Bu kız niye güzel görünüyordu gözüne amına koyim? Olamazdı!

Bunu beklemeyen Duru' da anında çattı kaşlarını. "Bir dahası gebersem olmaz zaten!"

"İyi!" diye bağırdı Zülfikar.

"İyi." diye bağırdı Duru.

Hala güzeldi. La havleydi. Göz devirerek arkasını döndü. Aynı şekilde Duru' da. İkisi de asıl gideceği yönün tam tersine ilerlemeye başladı. Üç adım atmışlardı ki yine aynı anda durdular. Tekrar yüzlerini döndüler birbirlerine.

Ters yöne gidiyorlardı. Nereye gidiyorlardı?

"Ben Aybüke'nin yanına gidiyorum." dedi Duru ters ters, Zülfikar'ın arkasındaki yolu işaret ederek. "Sakin peşimde gelme."

"Ne geleceğim kızım?" dedi Zülfikar' da aynı terslikle. O da Duru'nun arkasındaki yolu işaret etti. "Bende Gökçen hanımın yanına gidiyorum. Asıl sen benim peşimden gelme."

"Asıl ben ne geleceğim be senin peşinden?! Def ol git nere gidersen git!"

"Çok memnun olurum." diyerek gergin adımlarla asıl gideceği yöne ilerledi Zülfikar. Aynı şekilde Duru'da.

"Bilmukabele." diye Duru'da lafını çaktı.

İkisi de aynı anda geçtiler birbirlerinin yanından. Ters bir bakış attılar. Sonra ise arkalarına bile bakmadan ters yönle ilerlediler. Birkaç adım sonra Zülfikar durdu. Derin bir nefes verip sakinleşmeye çalıştı. Asla bu kadar sinirlenmez, seri laf sokmalarını asla ciddiye almazdı normalde. Neydi bu şimdi?

Bakışlarını arkasına çevirdi.

Ve onun aksine, arkasına bir kere bile bakmadan ilerleyen Duru'nun arkasından sadece boş boş göz kırptırabilirdi.

Ta ki önünden geçen muazzam bir göte sahip hemşireyi görene kadar.

Spor ayakkabılarım ayağımın altındaki hastane fayanslarından hafif gıcırtilar çıkarırken ilerlemeye devam ettim. Ezbere biliyordum bu hastaneyi. Ama ilk defa doktor olarak değil, hasta olarak çıkıyordum kapısından.

Yanımda ilerleyen Aslıhan abla birden koluma girip sıkı sıkı tutunca bakışlarımı ona çevirdim. Günlerdir başımdan hiç ayrılmamıştı. Ne istersem anında yapıyordu. Zaten herkes fır dönüyordu etrafımda. Neslişah teyze, annem, Gülhan abla, halam, Barut timi, Bilge, Duru, Zeynep abla, Ayşegül,

hatta çaktırmadan Gökalp. Babaannem ve dedem yola dayanamadıkları ve uaa binmeye korktukları için gelememişlerdi ama saniye başı arıyorlardı.

Tanzimat dönemi aydınları gibi hissediyordum kendimi. Ye, iç,sevil,yat. Mis...

Çok şükür hastaneden de çıkıyordum artık. 3 gündür buralarda fazlası ile vakit geçirmiştim. Kolumdaki askı çıkmıştı. Dikişleri hala alınmamıştı ama daha iyi durumdaydı. Ani hareketlerde acıyordu sadece. Dudağımdaki yara tam geçmemişti lakin yanağımdaki morluk ve vücudumu kaplayan çürükler gittikçe çekiliyordu.

Ayrıca banyo yapmıştım.

Çok şükür, Allahım Bismillah.

Kabuslar hala devam ediyordu. Tam anlamı ile asla uyuyamıyordum. Ama etrafımı güvenli bir kale gibi saran ailem, arkadaşlarım ve Murathan bir nebze de olsa rahatlatıyordu içimi.

Annemler sabah eve geçmişti. Kaç gündür heder olmuştular hastane köşelerinde. Biz ise şimdi halletmiştik çıkış işlemlerini. Aybüke'ye minik bir selam verdikten sonra geçiyordum eve. Onun birkaç gün daha kalması gerekiyordu. Yarası derindi.

Zehra'dan ise hala haber yoktu. Sürekli soruyordum Murathan'a. Ama sadece bekle diyordu bana. Daha önce onu dinlemediğim için başıma gelmeyen musibet kalmadığından, fevkalade efendi bir halde dinliyordum bu sefer sözünü.

Ama çokta dinleyemeyebilirdim. Hiç benlik değildi. Patlamama ramak vardı.

"İyiyim abla." diye mırıldandım hafif bir tebessümle.

"Olsun." dedi hemen. Kolumu daha sıkı kavradı. "Başın falan dönerse birden söyle. Hızlı ilerlemeyelim."

Tebessümüm büyüdü. İleriden ceylan gibi sekerek bana gelen Ayşegül' görünce ise tebessümün gülüşe dönüştü. Siyah uzun saçları açıktı. Beyaz üniformasının üzerine gece gibi dökülüyordu. Eyelinerını bile sürüyordu artık.

Hayat normale dönüyordu.

"ıkıyor musunuz?" dedi tam yanıma gelince. Nefes nefese kalmıştı.

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Ay yetişmeyeceğim diye canım ıktı." Hala derin nefesler alıp veriyordu.

Güldüm."Sanki sefere gidiyorum Ayşegül."

"Olsun."dedi hemen. "Sağ salim şu kapıdan yine çıktığınızı kendi gözlerimle görmeye yemin ettim." Elini çıkışa doğru uzattı. "Hadi yürüyün, çıkın. Göreyim."

Aslıhan abla da güldü bu kez.

"Gidiyorum."dedim gülüşümü ciddileştirirken. "İyi bak."

Güldü o da. Hadi dercesine bir el hareketi yaptı. Yanından geçip ilerledim çıkışa. İşten ilk defa bu şekilde çıkıyor olmak biraz garipti. İnsan 36 saatlik bir nöbeti bile buna tercih ediyordu. En azından yatıp dinlenince geçiyordu bedenin yorgunluğu, benim kafamın içindeki hiçbir ses günlerdir susmuyordu. Zehra'nın sesi, Murathan'ın feryatlarına karışıyor, sonra Ebul Sam olup üzerime çullanıyordu.

Bedenin yorulması basitti. Uyu, bitsin.

Ruhun yorulması zordu. Uyu, seni bitirsin.

Hastane kapısına gelince dönüp bir daha baktım arkama. Gülerek el sallıyordu Ayşegül. Ama birden bir hasta yanına gidince hızla ona döndü. Bütün hemşire forsuyla bir şeyler açıklamaya başladı.

"İyi kız."dedi Aslıhan abla.

"Öyledir."dedim hemen."Ama diline düşmeye gör. Ölmekten beter eder."

Güldü sadece.

Çok konuşmuyordu. O hep az konuşurdu zaten. Bu yüzden şaşırtıcı olmamıştı bu benim için. Bıcır bıcır olan Gülhan ablaydı. Hala da öyleydi. Ve tabi ki Gülhan abla ile yine yoğun bir kavga hali içindeydiler.

Yanımdan geçen bir kaç hemşire daha selam verdi. Gülümsemekle yetindim hepsine. Günlerdir oluk oluk akıyordular odama. Çiçek meselesi ise çığrından çıkmıştı. En son Şırnak belediye başkanı bile çiçek gönderince Murathan salmıştı her şeyi. Popülaritemle baş etmesi zordu.

"Herkes tanıyor mu seni burada Pamuk?"diye mırıldandı Aslıhan abla.

Bir zahmet abla. Ünlüyüm diyorum. Bu ünüm yüzümden kaçırıldım ben diyorum. Lanet olsun bu ışıltılı hayata diyorum. Keşke ışıltı beni seçmeseydi, yemin ederim pişman ettiniz diyorum. Diyorum da diyorum yani.

Bir insanın ününün bile mi kendine hayrı olmaz, diye mırıldandı sağ melek.

Gülümsedim yine de. "Bu hastanede doktor olduğumu belirtmek isterim."

Güldü. "Ben de şaşırdığımı. Senden bunu hiç beklemezdim. Yalan yok."

"Aşk olsun yani..."diye homurdandım yalandan üzgün bir sesle. "Bari sen yapma bana bunu abla."

Niye kimse inanmamıştı la bana? Ben küçükken avaz avaz doktor olacağım derdim zaten. Bu kadar mı ciddiyetsizdim gözünüzde? Yazıklar olsun.Püğğ.

Gülüşü derinleşirken, hafifçe kıkırdadı. "Bizi bu düşünceye sürükleyen sensin."

Haklıydı. O zaman bana püğğ.

Hastanenin dışına çıkınca hafif soğuk hava günler sonra değdi tenime. Üşümedim ama. Kar vardı lakin soğuk yoktu. Bakışlarım ise direkt tek bir kişiye odaklanmıştı. Bordo doblonun yanına yaslanmış, yanındaki Gökalp ile gülerek bir şeyler konuşan bir adet Murathan.

Namı değer, her yaşta müptelası olduğum bey; Kepçük.

Gülüşüm derinleşti.

Gökalp ile iyi anlaşacaklarını biliyordum ama bu kadarını ben bile tahmin etmiyordum. Günlerdir Gökalp adamın yakasından zerre düşmüyordu. Her konuda bilgisi olan Murathan, Gökalp için altın kapaklı bir ansiklopediydi. Her haltı soruyor, saniye başı bu konu hakkında ne düşünüyorsun abi, şu konuda ne düşünüyorsun abi diye soruyordu.

Ebeni düşünüyor Gökalp demek vardı ama işte...Murathan' da maşallah ne denirse o konuda düşünmüş olduğu için bana söylenecek pek bir şey kalmıyordu.

Yani sen Murathan'dın. Sen ayaklı bir sinir yumağıydın. Dağda taşta terörist avlıyordun. Hangi ara oturup kuantum fiziği üzerine düşünmüş olabilirdin diye de sormak vardı ama yine bana söyleyecek bir şey kalmıyordu.

Zira adam üç dil falan biliyordu. Ben Türkçe'yi zor konuşurken hem de.

Bordo berenin hakkını sonuna kadar veren bir beydi.

Kardeşim bu durum ile aşk yaşıyordu. Kendim gibi zeki bir insan buldum sonunda diye geziyordu ortada salak.

Bana göre ikisi de salaktı oysa. Haberleri yoktu.

Murathan bir tık daha az salaktı belki.

Belki,bir belki daha az...

Kapıdan çıkan bizi görünce ikisinin de bakışları aynı anda bize döndü. Gülümseyişi derinleşti Murathan'ın. Yüzüne vuran güneş yüzünden gözlerini kısarak baktı.

"Hadi."dedi Aslıhan abla. İlerledik. Aynı şekilde Murathan' da bana doğru ilerliyordu. Ortada karşı karşıya gelince bana kaçamak bir bakış atıp hemen Aslıhan ablaya döndü.

"Aldınız di mi bütün eşyalarını?"

Aslıhan abla cevapladı."Aldık."

"Bak iyice baksaydınız ha. Geri dönmem daha." Sesi tehditkardı.

Bu tehdide sadece güldü Aslıhan abla. "Öyle bir lüksün yok ablacım."dedi en kibar sertliğiyle. "Boş yapma." Yanağına iki minik şamar attı. "Canımı sıkma."

Her erkek kardeş ablası için maldır demiştim.

Murathan'ın yüzündeki ifade bocalarken ben anında güldüm. Aslıhan abla ise kendinden emin bir şekilde kolumdan çıkıp arabaya ilerledi. Kapısını açtı ve zarifçe arka tarafa kuruldu.

"Neye gülüyorsun sen?"diye hafifçe bana yükselmeye meyleden Murathan'a döndüm tekrar.

Daha çok güldüm ve verilecek en net cevabı verdim. "Hoşuma gitti."

"Nedense hiç şaşırmadım."diye homurdandı. Ters bakışları yüzünde yerli yerindeyken uzanıp beyaz, şişme montumun sürgüsünü boğazıma kadar çekti. Sağını solunu düzeltti. Düzgün durduğuna karar verince, elimi kavrayıp arabaya ilerletti.

Hiç sakınmıyordu. Hiç saklamıyordu. Hiç ailemizden gizleme gereksinimi duymuyordu bu durumu. Anneler de henüz bir şey dememişlerdi zaten. Sadece canım halam sıkıştırmıştı beni köşeye. Madem sevgili yaptın, niye bana demedin kız zilli diye canıma okumuştı. Ortam kalabalık olduğundan çok konusu açılmıyordu muhtemelen ama en müsait anda annemin de bana minik bir konuşma yapacağına emindim.

Neden söylemedin annecim temalı falan...

Ben kendime bile söyleyememişim aylarca, size ne söyleyecektim ki.

Bakışlarım etrafa kaydı. Lapa lapa kar yağıyordu. Ocak gelmek üzereydi. Çok soğuk değildi. Kar yağdığı için muhtemelen. Hala kar topu oynayabilirdik. Yorgundum belki ama Pamuk bunu yapmazsa içimde oturup ellerini yere vura vura ağlayacak gibiydi.En kısa zamanda bu fikri açmalıydım Murathan'a.

Arabanın yanına gidince ön tarafın kapısını açtı hemen. Bak gör nasıl kibarım, nasıl da medeniyim der gibi bir ifade belirdi yüzünde.

Yaaa..Medeniyet dediğin; bir tek dişi kalmış canavar, bir de sen be Kepçük.

Güldüm. Tam elini bırakıp arabaya biniyordum ki yanımdan sıvışıp, açılan kapıdan benden önce ön tarafa binen Gökalp yüzünden ikimiz de öylece kaldık.

Bakışlarımızı Gökalp'e çevirdik. Boş boş göz kırptırdık.

Güldü kendisi. "Eeee hadi."dedi mutlu mesut. "Gitmiyor muyuz?"
Uzanıp birde kapıyı kapattı.

Kendimi şu an, kaynanası ön koltukta otururken arka koltuğa postalanan gelin gibi hissetmem normal mi?

Hem de kardeşim tarafından.

Salak, camın arkasından bakarken tekrar güldü.

Deli edecek beni. Ne zaman Murathan'la yalnız kalsak oraya bitiyordu çocuk. İki saniye salmıyordu. Beni mi kıskanıyordu, Murathan'ı mı valla anlayabilmiş değildim ama bence daha çok Murathan'ı kıskanıyordu yani.

"Sağ olsun, Ali amcayı hiç aratmıyor..."diye ağzının içinde homurdandı Murathan.

Boşluğuma geldiği için gülecektim ama canım kardeşime o kadar sinirliydim ki, gülemedim. ÖDTÜ...Okuttuğun adama dön bir bak abicim.

Al mecbur arka tarafa yöneldim. Murathan ise sürücü tarafına. Ama sakince arabaya binmem, biner binmez arkadan Gökalp'in kafaya bir sille patlatmayacağım anlamına gelmiyordu.

Anında elini kafaya atıp çaprazında kalan bana döndü. "Ne vuruyon lan?"

Dişlerimi sıktım. "Beyinsiz."

Güldü Aslıhan abla. "Abla olmak nasıl bir hismiş Pamuk?"

Gökalp'e kin dolu bir bakış attım. "Gülhan ablayı neden saniye başı dövdüğünü şu an çok net anlayabiliyorum abla."

Gülüşü kahkahaya dönüştü.

Murathan'da binince arabayı çalıştırdık.

Araba çalışır çalışmaz ise Barbaros'un kasetinden şöyle bir şarkı yükseldi.

"Kurşun yedim eyyyy

Sol yanımdan

Yaralandın mı eyyy yarr

Yaralandın mı?"

"Abla."diyerek bana döndü Gökalp."Bak sana diyor." Devasa, hayvani bir gülüş attı.

Cidden elimde kalacak.

Azer Bülbül Bey...Aşk olsun size de...İyi ki bir sol kolumuza kurşun yedik yani...Unutmam için fırsat verin lütfen.

Cevap için beklemedim."Gebertirim seni Gökalp!"

Gölüşü büyüdü.Aynı anda Murathan'dan da bir kıkırtı yükselince aradan kafamı uzatıp bakışlarımı yüzüne diktim. "Güldün mü sen?"

Evet, gülüyordu. Yandan yüzüme minik bir bakış atıp anında ifadesini toparladı ama. "Hayır.Gülmedim." dedi ciddi ciddi. Uzanıp hala kurşun yedim sol yanımdan diye bağırın Azer Bülbül'ü değıştirdi. Artık buram buram başka bir arabesk şarkı çalıyordu.

Ferdi reis, çiçekler açsın, böcekler ötsün diyecekti.

"Murathan abi bu araba senin mi?"diye bitmek bilmez sorularından birini yöneltti Gökalp. "Ben de asker olmak istiyordum ama iyi ki olmamışım. Sizin para anca bu arabayı almaya mı yetiyor?" Eli torpido gözüne uzandı. Açtı. Ama açtığı gibi elinde kaldı. Kapağı göz hizasına kaldırıp boş bir bakış attı. "Lütfen bana o zaten kırık, sen bir şey yapmadın deyin..." diye mırıldandı en sonunda.

Barbaros. Özür dilerim ama güzelinin üzerine yine bir takım topraklar atılıyor.

"Zaten kırık. Sen bir şey yapmadın."diye ihtiyacı olan teselliği verdim. Aynı şoku ben de yaşadığım için kendisini anlayabiliyordum.

"Benim değil koçum."dedi Murathan hemen. "Barbaros'un." Yüzünü görmüyordum ama sesi yumuşaktı. Gülüyordu. Belli.

Gökalp torpido gözünün kapağını yerine takmaya çalışıyordu."Erzurum'lu abi mi?Dadaş diye ortalıkta dolaşan."

Barbaros bu kriz anımızı muazzam bir fırsata çevirerek hastane odasında Bilge'nin peşinden düşmemişti. Zaten bütün Barut timi sık sık gelmişti yanıma. Baya kaynaşmışlardı bizimkilerle doğal olarak. Hatta annem,benim evde Aybüke için bir yatak bile hazırladığını söylemişti. Hastaneden çıkar çıkmaz yanına alıp elleri ile bakacakmış onu.

"Aynen.O."dedi Murathan. Bakışları aynadan benim gözlerime denk düştü. "Bu zamana kadar ben pek kullanmazdım ama artık bana da bir araba şart oldu gibi. Mecbur alacağız bir şeyler. Böyle en sağlamından..."

Bakışındaki imayı kapmışım tabi. Zira şu an bir takım naneler yerken kırdığımız koltuğun üzerinde o, arkasında ben vardım. Gözlerindeki imalı pırıltı karşısında dişlerimi dudağıma geçirip önüme dönmekle yetindim.Tabi hafifçe gülerek. Arsız...

Parmak uçlarımla narince dokundum önümdeki koltuğa.Çok özür dilerim sayın koltuk. Olay biraz ani gelişti. Canını yakmak istemezdik.

Tam koltuk yüzüne dokunurken koltuğun kapı tarafından Murathan'ın gizlice bana uzanan elini fark edince önce bir duraksadım. Bakışlarımı ona

diktim. Gökalp'le şu araba iyi, şu araba bu kadar basar, alacaksan onu al muhabbeti yapıyorlardı. Aslıhan ablaya döndüm. Telefonu ile uğraşıyordu. Tekrar eline baktım. Muhabbetinin aksine parmaklarını hadi dercesine hızla ileri geri kıpırdattı.

Aaa aa, deli mi ne..?

Hafif bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Elimi uzatıp alttan alttan kavradım elini. Anında sıkıca tuttu. Parmak uçlarıma dokundu. Bu sırada ise BMW' nin kaç bastığından falan bahsediyordu.

Aa aa, deli miyim ne..?

Parmağındaki al yıldızlı Yusuf amca yüzüğü ile oynadım usulca. Onun eli ise parmaklarım üzerinde gezinip duruyordu. Çok seviyordum. Kalbimi patlatmak üzereydi sevgisi. İçime bile sığmıyordu. Nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde kalbimin her köşesinde dikiliyordu. Kalbimin kapıları ise onu içeri aldıktan sonra kapanmış, üstüne üstlük kilitlenmişti. İçeride kalmıştı.

Ne olacaktı şimdi?

Elim Murathan'ın eline sıkıca kitlenmişken ,olacağı benim yerime Ferdi baba söyledi.

"Çiçekler açsın

Böcekler ötsün

Kırlarda sevgililer el ele koşsun.

Ben razıyım

Yeter ki sen gel.

İsterse her gün yağmur yağsın."

Çok haklıydın Ferdi baba...

10 dakikaya eve gelmiştik. Zaten ev hastane dibiydi. Niye arabaya binmiştik onu da anlamış değildim. Arabadan inince minik bavulumu almak isteyen Aslıhan ablanın elinden hemen bavulu aldı Gökalp. Eve çıktığımızda ise kapıyı açan Gülhan abla ve Ahsen ikilisi oldu.

Evimi özlemiştim. Kapıyı açar açmaz yüzüme vuran ılık havası bile benim için paha biçilemezdi.

"Çökçen."diyerek bacaklarıma yapıştı Ahsen.

Aslıhan abla ve Gökalp hızla içeri geçerken Murathan Ahsen'e uzanıp benden önce kucakladı. Tabi minik bir cümle ekleyerek. "Yengene yol ver bakalım ufaklık."

Kolum ağıır diye tedirgindi hala. Günlerdir ben Ahsen'i kucağıma almak istiyordum, o bana gelmek istiyordu. Ama Murathan her seferinde havada

yakalıyordu çocuğu.

Gülhan abla bıyık altı bir güldü bu cümleye. Ben ise Murathan'ın belini dürtükledim hafifçe. Tamam, çok edepli bir insan değildim ama yine de bir tık utanıyorduk yani.

Umursamadı. Güldü üstelik. Ahsen'in yanağına sulu bir öpücük bırakıp kucağından indirdi. Siyah montunu çıkarırken, ben de benimkini çıkarıyordum. Kendi montunu astı. Bana döndü. "Dur."diyerek yaralı olan kolumdan montu yavaşça çekti. Kendi montunun yanına astı.

"Annenemle, Lili tiyzem bi sirü yemek yaptı."diye bağırdı Ahsen neşeyle. Poposunu kıvıra kıvıra salona doğru koştu. "Hadi yiyelim anneee!"

Gülhan abla anında kızının peşine takıldı. "Şimdi yemeyeceğiz anneciğim. Dur."

Evdeki baş döndürücü yemek kokusu, Ahsen'in bunu söylemesine hiç gerek bırakmıyordu zaten. Derken önümüzde elinde kocaman tabaklarla annem ve Neslişah teyze belirdi. Çılgın ikili yine döktürmüştü anlaşılan.

Bizi görünce durdular. İkisi de ellerindeki borcamlarla kocaman gülümsedi. "Geldiniz mi çocuklar?"diye gördüğü halde yine de geldiğimizi onaylatması gereken milli anne sorusu yöneltti Neslişah teyze. "Hadi, yemekler soğumadan gelin sofraya."

Bir kaç saniye öylece kaldım. Zihnimde sayısız anı uçtu. Babamlarla yapılan akşam sefaları, rakı sofraları, tepsilerle iki ev arasında taşınan yemekler, uzun sofralar, neşeli kahkahalar...

"Neslişah sultan döktürmüştür şimdi yine."dedi Murathan yarım bir gülüşle. "Ben ellerimi yıkayıp geliyorum güzelim." Banyoya doğru ilerledi.

O banyoya geçerken ben salona yöneldim. Ve odadan içeri girince hiçte yanılmadığını anladım. Salondaki masam, masa olalı böyle bir ziyafeti tövbe görmemişti. Birkaç saniye ben bile seçemedim kaç çeşit olduğunu. Mantılar, börekler, sarmalar, içli köfteler, fellah köfteleri...

Neslişah teyze ve sanatı der susarım.

Annem de güzel yemek yapardı ama o daha çok tatlı ve hamur işinden anlardı. Neslişah teyze ise açık ara bir lezzet gurmesiydi.

Hala öyleymiş.

Bilge şöbiyetim okuldaydı muhtemelen.Kaç gündür benim yanımda duracak diye rapor almıştı. Dün yaka paça kovmuştum artık işine git diye. O da bu ziyafette olsun isterdim oysa. Keşke bugün kovsaymışım.

"Ay hoş geldiniz."diyerek leoparlı gömleği ile halam da daldı içeri. Leoparıda giymiş. Gerçekten hayat normale dönüyordu.

"Siz ne yaptınız böyle?" diye mırıldandım masaya ağzım açık bakarken.

Güldü halam. "Valla biz değil, Neslişah abla yaptı." Bana döndü. Gülümsemesi büyüdü. Tam yanımdan geçerken kıcıma minik bir şamar çakıp kulağıma eğildi. "Kaynanan bir Masterchef zilli. Valla yine düştün dört ayak üstüne."

İstemsizce güldüm. Murathan odaya girince bu sefer ben ellerimi yıkamak için banyoya ilerledim. Canım banyom ve canım eski, kırık fayanslarım. Hayat bana sizi bile özletti. Banyodan çıkınca tekrar salona ilerledim. Salondan içeri girince ise hepsini masaya kurulmuş gördüm. Gülüşüm derinleşti.

Tıpkı eski günlerdeki gibi... Eski güzel günler.

"Haydi kızım." dedi Neslişah teyze neşeyle.

Gülüşümü bozmadım. Minik adımlarla, beim için Neslişah teyzenin yanında bırakılan boşluğa ilerledim.

Murathan'ın yanında tabii ki Gökalp vardı.

Şu an bunu bile umursayacak durumda değildim ama. Sandalyeye oturunca bakışlarım hızla taradı yemekleri. Sonra ise sofrada oturanları. Hepsi buradaydı. Benim olan herkes buradaydı. Göz açıp kapayınca kadar hayatımdan giden kim varsa buradaydı.

Tıpkı küçüklüğüm gibiydi.

Ama iki eksikle.

Bakışlarım masanın iki ucuna kaydı. Bir ucunda Murathan ve Gökalp vardı. Diğer ucunda Ahsen ve Gülhan abla.

Oysa bizim yemek masalarının bir ucunda babam, diğerinde Yusuf amcam otururdu.

Gülerlerdi, eğlenirlerdi, rakı sofrası var ise neşeyle kadehlerini kaldırırlardı. Masa uzundu. Mesafe fazlaydı. Ama dostlukları bakiydi.

Şimdi ise onların görmediği iki kişi duruyordu yerlerinde. Ahsen ve Gökalp.

Babasını görmeyen bir çocuk. Dedesini asla tanımayacak bir torun.

"Pamuk kızım." diyen Neslişah teyzenin sesini duyunca dolu dolu gözlerimi ona çevirdim hemen. Uzanıp ortadan kocaman bir borcam dolusu zeytinyağlı fasulyeyi alıp gözüme dayadı. "Al bundan." dedi benim almamı beklemeden tabağıma bırakarak. "Bol bol ye. Çok yaptım seviyorsun diye."

Evet. Severdim. Hep yapsın diye Neslişah teyzenin başını yerdim hatta.

Gözlerim cidden dolu doluydu. Hala hatırlıyor muydu yani?

Yüzümde nasıl bir ifade varsa güldü tatlı tatlı. Narince okşadı yanağımı hemen. Eee ama ben duygusal bir insanım Neslişah teyze. Bunu da hatırlıyor olman lazım. Yapma bunu bana. Zaten ağlama seanslarım yeni azalmış.

"Aslıhan kızım, kek aldın mı?"dedi annem."Sen seversin." Aslıhan ablanın tabağına bir dilim keki hemen bıraktı annem. Sonra ise aynı şekilde Gülhan ve Murathan'ın tabağına. Herkes yine büyük bir açlıkla tabağına abanıyordu ki Aslıhan ablanın tok sesi aniden yükseldi masada.

"Zor olmuyor mu senin için Leyla teyze?"

Bakışları onlara döndü. "Ne?"dedi annem masum masum.

Aslıhan abla derin bir nefes verdi. İfadesi buz gibiydi. "Bir daha görmek istemeyip, zerre düşünmeden arkanı döndüğün insanlara böyle sıcak davranmak zorunda kalmak. Yeniden yüzlerine bakmak."

Masaya ani bir sessizlik çöktü.Çatal sesleri sustu. Hatta saniyelik kimse nefes bile almadı sanırım. Herkesin bakışları ikisine kitlendi.

"Aslıhan abla."diye mırıldandı Murathan ne geleceğini anlamış gibi.

Ama Aslıhan abla bu uyarıyı asla ciddiye almadı. Çatalını sertçe annemin tabağına bıraktığı keke sapladı. Sert bakışlarını anneme dikti. Günlerdir anneme karşı olan soğuk davranışlarının farkındaydım. Ama bunu ben de beklemiyordum. Masadaki herkes gibi şaşkındım.

"Sıkıldım ben senin bu saçma düşünceli hallerinden."dedi. Kelimeler tükürür gibi çıkıyordu dudaklarından. "Zerre önemsemediğin insanlar için kendini böyle zorlamana gerek yok."

"Abla..."diye uyardı Gülhan abla. Kucağındaki Ahsen bile susmuş, sessizce izliyordu ortamı.

"Ne?"diye öfkeli bakışlarını ona çevirdi Aslıhan abla. "Haksız mıyım Gülhan? Kaç gündür bir neşeli haller, sarılmalar, öpmeler. Aslıhancım, Murathancım, Gülhancım. Neslişahcım..." Öfkeli bakışlarını anneme dikti. Ellerini ciddiyetle masa üstünde bağladı."Madem bu kadar kıymetliydik senin için, neden tek kalemde sildin, anlatsana bize biraz Leyla teyze?"

Ölüm sessizliği. Evet. Ortamı özetleyecek tek kelime buydu.

"Aslıhan..."dedi annem. Ama sesi çıkmamıştı bile. Çaresiz bir bakışla baktı Aslıhan ablaya. O ise zerre acımadan bıçaklarını saplamaya devam etti.

Güldü önce. Ama oldukça manidar bir gülüştü bu. "Kek yaptın demek bize."dedi önündeki keke bakarken. "Ne güzel ya. Leyla teyze en sevdiğimiz kakaolu kekenden yapmış çocuklar, görüyor musunuz?"

Murathan ve Gülhan'a baktı. "Bizim için hem de. Nasıl mutluyum şu an anlatamam. Çünkü bu kek her şeyi unutturacak bize." Öfkeli bakışları tekrar annemi buldu. "Tıpkı çok sevdiğimiz Leyla teyzemizin bizi tek bir darbeye unutmaması gibi."

"Aslıhan yeter!" diye araya girdi Neslişah teyze. Daha doğrusu şiddetle bağırdı. İrkildim.

Ama Aslıhan ablanın durmaya hiç niyeti yoktu. Yıllardır kapakları kapalı olan, ama birden önü açılan bir baraj gibi döküyordu bütün kinini anneme.

Yüzünü ekşitti. "Bence de yeter anne." dedi. "Biz ne yapıyoruz burada Allah aşkına? Eski günleri mi yad ediyoruz yani şimdi? Ne günlerdi di mi ama?" Bakışları hepimizde gezindi. Tekrar annemde durdu. "Güzel günlerdi değil mi Leyla teyze? Geri gelmez ama yaşatırız falan yapıyoruz şu an galiba. Hatta o kadar gelmişiz bir araya, babamları da analım isterseniz."

Bu cümleyi kurar kurmaz annemin gözlerini kapattığını gördüm.

Masanın iki ucunu işaret etti Aslıhan abla. "Boş tabak koyalım her zamaki yerlerine." dedi ama sesi gittikçe daha da öfke doluyordu. "Aramızda değiller artık ama kalbimizde yaşıyorlar falan diyelim. Sanki birbirimize çok sahip çıkabilmişiz gibi, sanki geride bıraktıkları şeyleri çok koruyabilmişiz gibi analım onları da, haydi! Onlar gittiği anda dağıldığımızı göre böyle bir şey yapmaya da pek gerek yok aslında ama olsun. Biz yine de analım ya. O kadar bir araya gelmişiz yıllar sonra. Kaçırmayalım bu anı."

"ASLIHAN ABLA!" diye Murathan aniden bağırınca herkes olduğu yerde hafifçe sıçradı.

Ahsen ise korkarak ağlamaya başladı. Ahsenleşmeme son bir.

Gülhan abla hızla Ahsen'i kucakladı. "Tamam annecim, bir şey yok." diye teselli vererek masadan uzaklaştırdı kızını.

Masaya yine ağır bir sessizlik çöktü. Ölüm bir eve girince, sağ kalanları da biraz öldürüyor diyordu Peyami Safa. Nerede okuduğumu bilmediğim bir kitabından kalmıştı bu söz aklımda. Anlamını bilmediğin, ama diline dolanan yabancı şarkılar gibi benim de bu cümle takılmıştı o sıralar aklıma. Altını defalarca çizmiştim. Ama üzerine hiç düşünmemiştim.

Şu an anlıyordum Peyami Safa'yı.

Çünkü bu masada oturan herkes, bir parça ölüydü.

Bakışlarımı Gökalp'e çevirdim. Ne olduğunu anlamamış, ama ürkmüştü. Öylece bakıyordu herkese, yabancı yabancı...

"Aslıhan..."diye söze girdi annem kısa bir sessizliğin ardından. Sesi zorla çıkıyordu sanki dudaklarından. Canımı acıtmıştı sesindeki bu ton. "Kızım..."dedi yine zorla.

"Kızım deyip durma bana."dedi Aslıhan abla en net şekilde. "Zorunlu samimiyetini istemiyorum."

En sonunda Gökalp'de yükseldi. "Annemle böyle konuşamazsın sen!"

Annem elini yanındaki Gökalp'in elinin üstüne atıp anında susturdu. "Sen karışma."diye mırıldandı. "Haklı. Bırak konuşsun."

Murathan'ın sinirle alnını ve çenesini ovuşturduğunu gördüm. Neslişah teyze ise derin nefes alıp veriyordu. Canan halam son derece sessizdi. Masadan kalkan Gülhan ablanın geri dönmeyeceği ise netti.

Annemin kaçtığı her şey altında ezildiğini görebiliyordum. Zaten yıllarca bunun yükü ile ezildiğinin de farkındaydım. Unutmak istemişti babamı. Acısı ancak öyle hafifler sanmıştı belki de. Ona babamı hatırlatacak ne varsa arkasını dönmüştü. Gökalp ve bana bile. Gözüne başka kim gelebilirdi ki? Belki de o yüzden kesmişti iletişimi, o yüzden yakmıştı numaralarını, kırmıştı telefonu.

"Ben."diye yine kısık ve güçsüz bir sesle konuştu annem. Derin maviliklerinin dolduğunu görebiliyordum. Ama çenesi dikti. "Ben..."diye kendini yineledi. "O sıralar pek iyi değildim. Ne yaptığımdan haberim yoktu. Hatırlamıyorum bile çoğunu. Sonradan size ulaşmak istedim ama..."

Antidepresanlarla ayakta duruyordu çünkü. O hatırlamıyordu. Ama ben hatırlıyordum. Çocuklar büyükler için bir var olup, bir yok olan bir masaldı belki. O yüzden annem o sıra beni yok saymıştı. O isterse vardım. İstemezse yoktum. Ama yanılmıştı. Ben hep vardım. En çokta beni yok saydığı zamanlarda vardım.

Ama asla kızgın değildim ona. Kızamazdım. Haklıydı kendince. Ya da ben haklı bahaneler bulmuştum ona. Bilmiyorum.

"İyi değildin?"diye sordu Aslıhan abla. "İyi değildin öyle mi?"

"Abla uzatma artık!"diye dedi Murathan. Onunda sesi öfke yüklüydü. "Geçmiş bitmiş işler."

Aslıhan abla bunu duymamıştı bile. "İyi değilmiş Murathan."dedi şaşkınlıkla. "Duydun mu?" Anında bakışlarını da sesini de yine öfke bürüdü. "Çünkü eşin ölmüştü değil mi Leyla teyze? Çünkü kocan şehit düşmüştü, çocukların yetim kalmıştı. Peki bize ne olmuştu hiç düşündün mü? Biz iyi miydik sence? Seninki kayıptı da bizimki neydi? ALİ

ALPTEKİN ŞEHİT DÜŞTÜ DE,YUSUF KARAKURT'A NE OLDU?
BENİM BABAMA NE OLDU LEYLA TEYZE?HIÇ DÜŞÜNDÜN MÜ?"

Şiddetle bağırıyordu. Öyle ki arka odada ki Ahsen yine korkarak ağlamaya başlamıştı.

Ağır bir sessizlik.

Annem gözünü kapatır kapatmaz yanağına doğru sessiz bir yaş süzülür.

Aslıhan abla ise öfkeyle içinde tuttuğu ne varsa kismaya devam etti. "Günlerce aradık ya biz seni?" Sesi artık hem öfkeli, hem ağlamaklıydı. "Günlerce...Aylarca...Açtın önce telefonları, yalvarmalarımızı dinledin dinledin kapattın. Sonra hiç açmadın, en sonunda toptan sildin attın bizi. Onca yılı..." Artık gerçekten çatallaşıyordu sesi. Eskisi kadar öfke dolu değildi. "Onca anıyı tek kalemde sildin attın. Annem, Leyla diye feryat etti. Gülhan, Ali amca diye sayıkladı. Babamla birlikte biz Ali amcanın da yasını tuttuk, sizin acınıza da ağladık. Murathan aylarca,her gece Pamuk diye ağladı,kendince hep seni haklı çıkardı. Hastadır, ondan aramıyorlar dedi, işi vardır dedi, telefonu bozulmuştur dedi...Hepsini dinledim. Hepsini duydum." Elini iki kere, sertçe kalbinin üzerine vurdu. "Daha 14 yaşında benim yüreğim sızladı. Sen onca feryada nasıl sessiz kaldın?"

Annemin gözyaşları artıyordu. Ama artık tek ağlayan o değildi. Yanımdaki Neslişah teyzenin de omuzlarının sallandığının farkındaydım. Bakışlarımı Murathan'a çevirdim.Anında kesişti gözlerimiz. Sinirli ama bir o kadar da üzgün bakıyordu kehribarları. Çaresizce başını hafifçe sağa eğdi. Sonra ise gözlerini kaçırdı gözlerimden.

"Aslıhan abla."dedi bu kez daha sakın bir sesle. "Ne olursun yapma artık."

"Ben mi yaptım sence?"dedi Aslıhan abla. O da daha sakindi. Ama daha üzgün. Ve sinirli olmasını,şu anki sesine tercih ederdim sanırım.

Bu kadar mı içermişti gerçekten minik Aslıhan, Leyla teyzesine?

"Sizin en azından gidecek bir yeriniz varmış."dedi üzgün sesle, halamı işaret ederek. Gözlerini ilk defa buğulu görüyordum. Ben küçükken bile onu ağlarken gördüğümü hatırlamazdım. Hep sertti o. Hep dik. "Sığınacak bir kapın varmış, sana destek olan bir ailen varmış. Bak görümcene. Ne güzel, dağ gibi durmuş arkanda. Sen kötü olsan bile bakmıştırlar mutlaka çocuklarına. Benim annemin de kocası öldü. Ama oturup acısını bile yaşayamadı. Senin gibi ne yaptığını bilemez bir hale gelemedi. Güçsüz olamadı. Biz o şans vermedik ona çünkü. "Dudakları titredi. "Benim annem, üç çocukla ne yaptı, nereye gitti hiç düşündün mi Leyla teyze?"

Annemin yaşlı gözleri Neslişah teyzeye döndü. Üzgün bir şekilde başını hafifçe sağa eğdi.

"Sığınacak tek bir çatı bulamadık biz." diye devam etti Aslıhan abla "Kimse istemedi bizi. Sokakta yattık. Ev bulamadık, parkta yattık. Eşyalarımızı koyacak yer bulamadık. Babamın ne kadar sevdiği eşya varsa sattık. Postallarından başka hiçbir şeye sahip çıkamadık. Senin yasını tutarken sırtını sıvazlayan eller varmış, peki ya benim annem?" Yanağına doğru bir gözyaşı sessizce süzüldü. "Benim annemin sırtını senden başka sıvazlayacak kimi vardı? Bizi senden başka sevecek kim vardı? Acımızı sizden başka anlayacak kim vardı? Sizinkisi acıydı da, bizimkisi neydi Leyla teyze? Ali'nin çocukları yetim kaldı da, Yusuf'un çocuklarına ne oldu?"

Bakışlarını tekrar Murathan'ı buldu. Üzgün duruyordu, bakışları önünde ki tabağa kilitlenmişti. Sokakta mı kalmışlardı? Bana bundan neden bahsetmemişti? Dayımlarda kaldık demişti. Sonra kendi evimize çıktık demişti. Yine acısını gizlemişti. Yine benden saklanmıştı.

"Aslıhan..." dedi Neslişah teyze zorla. Ağlıyordu. Şiddetle hem de.

Kısa bir an sustu Aslıhan abla. Kırgın bakışları annemdeyken yanağına doğru bir yaş daha süzüldü. Lakin hemen sildi bu yaş. Tekrar öfkeli bakışını kuşandı. Çenesini yukarı dikti. "Senin için burada değilim." dedi en net şekilde. "Gökçen ve Gökalp için geldim. Ne olursa olsun Ali amcanın çocuklarının yeri başka bende. Sen ne kadar kendi acın uğruna babamı hiç sayarsan say, ben Ali amcayı hiç edecek kadar kalpsiz değilim. Burada oluşumdan kendine bir pay çıkarma. Annemler seni affedebilir. Geçmiş söylebilir. Saygı duyarım. Ama ben onlar kadar yüce gönüllü değilim. Çok özür dilerim." Hızla sandelyesini geri itti. Ayağa kalktı. "Size afiyet olsun."

Sert adımlarla salondan çıktı. Gitti.

Geride bize kalan ise, önümüzde soğuyan yemeklere dakikalarca, sessiz bir şekilde bakmak oldu.

Evet hamsi kuşlarım, bu bölümden de Aslıhan ile beraber aynen şu şekil çıkıyoruz;

25.BÖLÜM

"Sizin hiç babanız öldü mü?

Benim bir kere öldü

Kör oldum

Yıkadılar aldılar götürdüler

Babamdan ummazdım bunu

Kör oldum..."

**CEMAL SÜREYA*

~ ~

"Hadi baba! Hadi!"

Botlarının iplerini bağlarken tepesinden sabırsızlıkla bekleyen Aslıhan'a dikti bakışlarını Yusuf. Güldü.

"Tamam kızım. İki ayağımı bir pabuca soktunuz. Kaçıyor sanki kar."

Arkadan Gülhan atladı sırtına. Kollarını boynuna dolayıp yanağını babasının kulağına yapıştırdı. "Ya erirse karlar baba? Kardan asker yapamayız o zaman."

Yusuf'un gülüşü büyüdü. "Erimez."dedi. Bir koluyla sırtındaki Gülhan'ı tutup tek hamlede yerden ayaklandı. "Murathan."diye bağırdı içeri doğru. "Haydi evlat!"

"Geldim baba."diyen Murathan'ın sesi geldi önce. Yusuf ise bir koluyla sırtındaki Gülhan'ı tutarken diğer elini Aslıhan'a uzattı. Hemen tuttu Aslıhan babasının elini. Yetmedi koluna da sıkıca sarıldı. Derken en sonunda kapıda göründü Murathan. Başına yeşil bir bere takmaya çalışan annesinden kaçıyordu. Kapı önünde yakalandı ama. Neslişah tek hamlede geçirdi bereyi kafasına.

"Anne,saçımı bozdun!"diye yükseldi Murathan. Ama anında kafasına şamarı yedi.

"Sus."dedi Neslişah. "Attırma benim kafamı. Kış günü bağrın boynun açık geziyorsun. Sonra 1 hafta yatak döşek yatıyorsun."

Ofladı Murathan. Bereyi tutup geri çıkarıyordu ki, "Evlat."diyen babası ile durdu. "Sultanım ne derse o. Annelerin sözü ikiletilmez.Bak, Ben de içlik giydim. Yapacak bir şey yok."

Huysuz bir bakış attı Murathan. Darlık geçiriyordu bunun içinde. Ama çıkarırsa annesinden çılgın bir dayak yiyebilirdi. Bu yaşansın istemezdi. Ayaklarını sürüye sürüye çıktı dışarı.

"Karla çok oynamasınlar Yusuf. Hasta oluyorlar sonra." diye uyardı Neslişah.

Şaşkınca baktı Yusuf. "Karla oynamaya gidiyorlar Neslişah. Nasıl karla oynamayabilirler?"

"Canım çok oynamasınlar işte. Allah Allah!"

"Tamam, demedim say bir şey." diyerek eşinin bu yükselmesine karşı vitesi geri taktı.

Murathan ise botlarını giydi. Sürgüsünü çekti. Babası ve ablaları merdivenlere yönelirken o karşı kapıya yöneldi.

"Nereye?" dedi Aslıhan. "Pamuklar aşağıda."

"Pamuk eldiven almadan inmiş." diye mırıldandı. Karşı dairenin kapısını vuruyordu ki kapı ondan önce açıldı. Leyla teyzesi ve hafif şiş göbeği ona bakıyordu. Söylediklerine göre karnının içinde bir bebek varmış. Oradan bir Gökçen daha çıkacak olması biraz ürkütücü gelmişti Murathan'a. Ama bu sefer erkek olacakmış. Öyle demişti Ali amcası.

"Ay gel Leyla,gel.Ben de şimdi seni çağıracaktım." dedi Neslişah karşıdan. "Çay hazır. Bunlar oynasınlar. Biz sıcak sıcak içelim çayımızı."

Güldü Leyla. O da bunun için çıkmıştı evden zaten. Ama hala önünde dikilen Murathan yüzünden durmak zorunda kaldı.

"Pamuk eldiven almadan inmiş aşağı Leyla teyze. Eldivenlerini versene."

"Öyle mi?"dedi Leyla geri dönerken. "Almamış mı Ali? Öyle bir heyecanla çıktılar ki evden, kar kaçıyor sanki."

Geri dönüp Gökçen'in odasına ilerledi.

"Aferin benim oğluma."dedi Yusuf gururla. "Nasıl da düşünürmüş Pamuk'u." Neslişah'a döndü. "Aynı ben, di mi Sultanım?"

"Ya..."dedi Neslişah alay eder gibi. "Sorma. Sen ayağını kaldırmışsın, o basmış."

"Kabul et, benziyor."dedi Yusuf. Gülüşü büyüdü."Az okul çantayı taşımadık biz de senin bit kadar boyumuzla."

Güldü Neslişah. "Biz de senin az ödevlerini yapmadık. Taşıyacaktın tabi."

Sırtındaki Gülhan'ı hafifçe yukarı iteledi Yusuf. Dudaklarında imalı bir tebessüm belirdi. "Peki hala çantanı taşıyor olmam."

Kıkırdadı Gülhan. "Ben çanta değilim baba. Gülhan'ım."

"Ortak üretim bir çanta." dedi Neslişah.

Yusuf'un gülüşü derinleşti. "Gelince bir ödev kontrolü daha yapalım seninle. Yeni ödevler atalım çantaya."

Neslişah'ın gözleri hafifçe irileşirken utangaç bir gülüş belirdi dudaklarında. "Yusuf." dedi uyarıcı bir sesle. "Kaç kere dedim şunu çocukların yanında yapma diye."

"Ne yapmışım?" dedi Yusuf yatabildiği kadar masum ayağına yatıp. "Ödev kontrolü yapalım dedim. " Aslıhan'a döndü. "Bunda yanlış bir şey mi var kızım?"

"Hayır." diye cevapladı Aslıhan ciddi ciddi.

Al, bak dercesine bir bakış kuşandı Yusuf ama bir o kadar da hınzır bir gülüşle bakarak.

Tam o an elinde kırmızı eldivenler ile Leyla geldi. Murathan'a verdi eldivenleri. Aslıhan'a uzandı. "Bu da senin için." dedi Çılgın Bediş'in ki gibi rengarenk bir bereyi Aslıhan'a uzatarak.

Önce bir duraksadı. Sonra gözleri ışıldadı Aslıhan'ın. Annesine yalvarmıştı günlerce bundan örmesi için. "Leyla teyze." dedi neşeyle yerinde hoplayarak. "Çılgın Bediş şapkası bu.Sen mi yaptın?"

"Benim kara kuzum ister de yapmaz mıyım?" dedi Leyla bir eliyle çenesini kavrayıp, şefkatle okşarken.

Bereyi büyük bir heyecanla göğsüne bastırdı Aslıhan. Yerinde üç kere hopladı. Sonra ise sıkı sıkı doladı kollarını Leyla'ya.

"Hamile halinle bir de bununla mı uğraştın be Leyla?" dedi Neslişah.

Ona sarılan Aslıhan'ın sırtına sıkı sıkı doladı Leyla kollarını. "Ne uğraşması? Bir günde bitti zaten. İsteddiği gibi taksın kızım."

"Çok teşekkür ederim Leyla teyze." diyerek geri ayrıldı Aslıhan. Leyla'yı kendi boyuna çekip yanağına kocaman bir öpücük bıraktı. Bereyi ise neşeyle taktı başına. Hepsi gülerek izledi bu heyecanlı hallerini.

Leyla karşı daireye geçerken Yusuf ve çocuklar aşağıya inmek için tekrar merdivenlere yönelmişlerdi. Apartmandan çıktıklarında beyaza bürünmüş bir lojman bahçesi ile karşılaştılar. İlk defa kar görmüyorlardı. Ama her sene ilk defa görmüş gibi heyecanlıydılar. Bu sene daha fazla yağmıştı hem de.

Biraz ilerleyince lojmanın arasında kalan çınar ağacının altında buldular Ali ve Gökçen'i. Neşeli kahkahaları yükseliyordu. Gökçen minik kar topları yapıp Ali'ye atmaya çalışıyor, Ali ise her kar topunun önüne bilerek atlayıp, vurulmuş gibi gerçek bir oyunculukla sağa sola düşüyordu. Bu Gökçen'i daha çok eğlendiriyor, neşeli kahkahaları artıyordu.

Aslıhan, Ali amcasını görünce kocaman gülümsedi. Babasının elini bırakıp Ali'ye doğru koştu. Onları gören Ali ise durmuş, gülerek gelişlerini izliyordu.

"Ali amca bak." diye bağırdı Aslıhan koşarken. "Leyla teyzem bana Çılgın Bediş beresi örmüş."

Aslıhan'a uyup beresine büyük bir heyecanla baktı. Biliyordu. Sabaha kadar uyumayıp örmüştü eşi bunu. Gülümsedi. "Çılgın Bediş' de kimmiş be? Bizim kıza daha çok yakışmış."

Yanaklarını acıtacak derecede gülümsedi Aslıhan. Ellerini kafasına sarıp yerinde hoplama devam etti.

Ali ise Yusuf'a döndü. "Lan nerede kaldınız? Gece çıksaydınız. Erken oldu bu."

"Anca oğlum." dedi Yusuf. "Sende bir çocuk var. Bende üç. Hepsini aynı anda anca toparlıyoruz."

Çocuklar kendi dünyalarına geçmişti. Aslıhan beresi ile dans ediyor, Gülhan Yusuf'un sırtından aşağı atlamış, yerdeki karlar ile oynuyor, Gökçen ise, "Kepçükkk!" diye bağırarak Murathan'a koşuyordu.

Önüne dikilip, heyecanla yerinde hopleyan kıza hafif bir tebessümle baktı Murathan. Cırtlak mor montu, aynı renklerdeki beresi, atkısı, kızaran yanakları ve burnundan akan sümükleri ile karşısındaydı Pamuk. Bakışları ellerine kaydı. Parmak uçları kıpkırmızıydı. Üşüdüğüne emindi. "Uzat bakayım elini." dedi ellerine uzanarak. Cebine attığı eldivenlerini çıkarıp giydirmeye başladı ama Gökçen anında elini geri çekmişti.

"İstemiyom." dedi omuzlarını yukarı kaldırıp indirerek.

Murathan giydirmek için tekrar ileri atıldı. "Üşüyorsun. Gel buraya."

"Bana ne, Üşüyecem."

Ama inadı inattı. Bu eldivenleri giydirecekti. "Gel kız buraya." diye koştu peşine. Gökçen ise neşeli bir kahkaha atarak çoktan kaçmıştı. Kayın ağacının etrafında 4 tur attılar. Kavgaya her zamanki gibi oyuna dönüşmüştü.

"Çok koşma." dedi Murathan en sonunda durup. "Hasta oluyorsun sonra."

Gökçen' de durdu. Ama neşeli bir kahkaha atıp bu sefer Murathan'ın etrafında dönmeye başlamıştı. Bu enerjisine yılğın yılğın baktı Murathan.

"Neden hiç yorulmuyorsun sen Pamuk?"

"Neden yorulayım?" diye çok makul bir soru yöneltti.

Derin bir nefes verdi Murathan. Elllerine kayd ı gözleri yine. Parmak uçları morarmaya başlıyordu. Kıyamıyordu.

"Gel, bak sana ne öğreteceğim." dedi olduğı yere eğilip.

Durdu Gökçen. Anında yanına koştu. "Ne?" dedi heyecanla. "Yeni bir şey mi öğrendin okulda?"

"Evet." dedi. "Kardan kalıp çıkarmayı öğrendim." Cebine attı elini. Normalde takmayacaktı ama Pamuk'a eldiven taktırmanın başka yolu yoktu. Kendi eldivenlerini çıkardı.

"Kardan kalıp mı?" dedi Gökçen şaşkınca. "Kardan adam gibin mi?"

"Bu başka." dedi. "Ama önce eldivenlerimizi takmalıyız." Yeşil eldivenlerini eline geçirdi.

Boş boş baktı Gökçen. "Benim elpidenim yok ama."

Bu anı bekleyen Murathan zafer kazanmışçasına diğ er cebinden çıkardı onun kırmızı eldivenlerini. "Al. Seninkiler burada."

Aldı Gökçen. Takmaya çalıştı ama beceremedi. Üç parmağı tek bir yere girmişti. Çıkaramıyordu. "Sıkıştım. Kepçük sıkıştım. İmdat!" dedi panikle elini Murathan'ın gözüne dayayarak.

Murathan eldiveni elinden çıkardı. Hepsini doğru yere denk getirerek taktı. Aynı şeyi diğ er eline de yaptı. Gökçen'in kafasında sağa kayan beresini düzeltti. Gözüne dolan saçlarını berenin içine iteledi. Montunun şapkasına dolan karları silkeledi. Yamulan tipini elinden geldiğince düzeltmeye çalıştı.

Her şey düzgün durmalıydı.

Gökçen, artık kırmızı olan minik ellerine sırtarak bakıyor, Murathan'ın sağını solunu düzeltmesinin bitmesini bekliyordu. Murathan ise onu izliyordu. Öylece. Sebepsizce.

"Hadi kardan kalıp çıkar." diyerek tekrar ona dönen Gökçen'le bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

"Ne yapalım?" dedi. "Ne şekil istersin?"

"Teletabi."

"Abartma. Onu yapamam."

Düşündü Gökçen. "Keloğlan."

Sinirlenmeye başlıyordu. "Yok, 7 başlı dev çizeyim Gökçen! Öyle bir şey değil bu. Basit şeyler söyleyeceksin."

"Basit şey ne?" diye bir soru daha yöneltti Gökçen.

Öylece baktı Murathan. Dertli bir nefes verdi. İş başa düşmüştü. "Bak şimdi." dedi önüne dönüp. Bir kaç saniye baktı önündeki kara. Yanında hevesle ona bakan Gökçen'e baktı. Sonra az ileride kardan asker yapmaya çalışan babası, Ali amca ve ablalarına. Bir şey çizecekti ama...

Ve çizdi.

Bütün cesaretini toplayarak iki işaret parmağı ile karın üzerine orta büyüklükte bir kalp çizdi. Sonra ise dikkatlice parmaklarını çizdiği yerlerden karın altına geçirdi. Ve çizdiği kalbi tek hamlede yerden söktü. Kalıp halinde yerden çıkan kardan kalp şekli ile Pamuk'a döndü.

"Bunun gibi basit bir şey." dedi hafif bir tebessümle.

Gözleri ışıldadı Gökçen'in. Bunu nasıl yaptın dercesine heyecanla baktı Murathan'a. "Bende." dedi ileri uzanıp. "Bende sana kalp yapacağım. Ben de sana kalp vereceğim. Ben de. Ben de."

Gülüşü büyüdü Murathan'ın. İyi ki annesi beresini takmıştı. Çünkü kulaklarının bir tık kızardığına emindi.

Gökçen ileri uzanıp Murathan'ın yaptığı gibi yapmaya çalıştı. İlk üç denemede başaramadı. Ama dördüncü denemede karın üzerinden kalbi sökmeyi başarmıştı. Neşeyle döndü Murathan'a. Elindeki kardan kalbi kırmamaya çalışarak neşeli bir kahkaha attı.

"Yaptım. Ben de yaptım Kepçük."

Güldü Murathan. Ama Gökçen yaptığı kalp şeklinde kalıbı yemeye çalışınca sinirlendi. Poposuna silleyi çalarak elinden aldı. Gökçen ağladı. Susması adına ileri uzanıp bir kalp daha yaptı. Karın üzerinden söktü. En neşeli haliyle Gökçen'e dönüyordu ki, döner dönmez kafasına inen bir kartopu ile sağ yanının üstüne yere devrildi. Kara yapıştı.

Bunu beklemiyordu.

"Ne yapıyorsunuz bakim siz oradaaa!?" diye bağıırıyordu Ali onlara doğru gelirken.

Yusuf ise tam peşindeydi. "Lan şeytan mı taşıyorsun!?" diyerek yere yapışan Murathan'a koştu. "El kadar çocuğa öyle kar mı atılır? Kurşun yeseydi daha iyiydi çocuk."

Murathan'ı tutup yerden kaldırdı. Ali ise yerdeki Gökçen'in elindeki kardan kalbe ters bir bakış atmış, hızla elinden düşürmüş sonra ise kızının

eline yapışmış, kendine çekiyordu. "Hızlı atmadık herhalde." diye bir savunma yaptı. "Oynuyorduk Murathan oğlumla. Ne var?"

Murathan darbenin şokundaydı. Kafasında yamulan beresini düzelten babasına melül bir bakış attı. Oynamıyorlardı. Niye yemişti yani bu darbeyi?

"Ben bir oynayacağım seninle." dedi Yusuf ters bir bakışla. "Çocuktan betersin be bilader. Sal lan şu çocukları."

Huysuz bir bakış atmakla yetindi Ali. "Karışma bana abicim. Asıl sen sal bir beni." Gökçen'in elini kavrayıp kendine çekti. Elindeki eldivenleri fark edince ise çatık kaşları hafifçe havaya kalktı. "Hani eldiven takmayacaktın sen Mavişim?"

"Kepçük taktı." dedi Gökçen. "O takarsa ben de takarım."

Ali'nin yediği ilk darbe değildi bu. Ama yine de bir çöktü. Yusuf ise keyifle güldü. "Nasıl keyiflendim şu an anlatamam. Öyle ki şu karı avuç avuç yiyebilirim yani." dedi aynı keyifle yanından geçip ilerlerken. Gökçen'in yanağından bir makas aldı. "Aferin sana Gökçen kız. Doğru yoldasın."

"Lan si-" diye yükseliyordu ki Ali durdu. Çocuklara bakıp burnundan derin bir nefes verdi. Yusuf Murathan'la aynı keyifli haliyle ilerlerken yanındaki kızına dikti bakışlarını. "Zerre yardımcı olmuyorsun Mavişim."

Güldü Gökçen.

Dertli dertli ilerledi Ali el mecbur. Kardan askerin yarısını yapmışlardı zaten. Diğer yarısı için elbirliği ile çalıştılar. Onları camdan izleyen eşlerine kısa bakışlar atıyordu Ali ve Yusuf ara ara. Çocuklar ise neşeyle karda oynuyor, yuvarlanıyor, kardan askerin sağını solunu yapmaya çalışıyorlardı.

Her yıl, çocuklarla beraber oynadıkları bir oyundu bu. Kardan asker yapmak. Onlar uydurmuşlardı. Ama eğlenceliydi. Ali ve Yusuf da her zamanki gibi çocuklarına uymuş, yaşa başa bakmadan birbirlerine kar savuruyorlar ve ciddi ciddi bununla eğleniyorlardı.

Çocuklarında kaçırdıkları zamanları böyle telefî etmekte amaçları. Çoğu zaman yanlarında olamadıkları için.

"Neden kardan adam değil de asker yapıyoruz baba?" diye sordu Murathan kardan askerin kafasını elleri ile ovuşturup, düzgün bir şekil vermeye çalışırken. Yamuk durmamalıydı.

Yusuf da oğlu gibi kardan askerin bedenindeki yamuklukları düzeltmeye çalışıyordu. "Askerin sadece eli silah tutan biri olmadığını bilin diye." dedi.

"O yüzden mi bizim askerimizin elinde silah yok."

Gülümsedi Yusuf sadece. Aslında gönül eline silahta vermek isterdi ama Neslişah silahla hoş olmayan şeyler yapabiliirdi. Bu yaşansın istemezdi.

"Ben de asker olacağım." dedi Murathan. Elleri daha da hızlandı. "Senin gibi üniformam ve kolyem olur mu baba?"

Bakışlarını oğluna dikti. Gülümsedi. "Olur tabi. Ama marifet üniformada değildir. Yürektedir. Herkes asker olur, ama herkes Türk askeri olamaz. Biz yüreğimize giydiririz üniformayı. Sen de yüreğine giydir. Tamam mı evlat?"

Başını hızla aşağı yukarı salladı Murathan. "Kardan askerimizin de mi yüreğinde üniforması? O yüzden mi giydirmiyoruz ona?"

"Kendimizden verdiğimiz için asker çünkü." dedi Yusuf oğlunun beresini düzeltirken. "Askeri var eden milletidir. Kendinden verdiği parçalardır. Biz de kendimizden vererek giydiriyoruz ona üniformasını."

Etkilenmiş bir şekilde baktı Murathan babasına. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten tabi." Ama bir detayı daha ekledi. "Bir de annen bizim kıyafetleri giydirince kızıyor çamur ettiniz diye. Sultanımı sinirlendirmek istemem."

Murathan güldü. "Annemden mi korkuyorsun baba?"

Derin bir nefes verdi. "Akıllı bir adam bu hayatta iki şeyden korkar evlat. Bir; düşmanın sessizi, iki; kadının haklısı. Annen, her konuda haklı. Bu beni korkutur."

Gülüştü minik bir kıkırtıya dönüştü Murathan'ın.

"Gül sen gül." dedi Yusuf da gülerken. "Seni de göreceğim ben büyüyünce, sıra."

Dikleşti Murathan. "Ben kimseden korkm-" diyordu ki yandan kafasına yediği bir kar topu ile yana sendeledi. Kelimeleri ağzının içinde yuvarlanıp gitti. Bakışlarını karın geldiği yöne çevirdi. Görüntü yanıltmamıştı.

Pamuk.

Dişlerini sıktı. "Kız seni var ya!" diye bağırdı. "Cadı! Kara gömeyim o kafanı da gör sen! GEL BURAYA!"

Gelmedi Gökçen. Neşeyle gülüp kaçtı.

Arkalarından bakan Yusuf'un dudaklarında yarım bir tebessüm vardı. Çünkü kaçarken birden bire yere yapışan Gökçen'i, oğlu biraz önceki sinirinin aksine şefkatle yerden kaldırıyor. "Bir yerini vurdun mu? Canın acıyor mu?" diyerek sağına soluna bakıyordu.

"Senin neyden korktuğun şimdiden belli ya..." dedi oğluna bakarken. "Hadi neyse."

Devam ettiler kardan askeri yapmaya. Genel hatları bitince her zamanki evreye geçtiler.

"Şimdi, karışıklık yok. Herkes sırasını biliyor zaten." dedi Yusuf kardan askerin yanına geçip. "İlk kim geliyordu kardan askerin yanına?"

"Ben." dedi Gülhan neşeyle. "Ben, Ben, ben." İleri koştu.

"Nesin sen?" diyerek oyunu başlattı Yusuf.

Güldü Gülhan. "Askerin gülen yüzüyüm. Yardım ederim." Kardan askerin ağzı için elinde tuttuğu taşlarla gülen bir dudak çizdi. Geri çekildi.

"Sıradaki." dedi Ali.

"Ben." dedi Yusuf.

"Nesin sen baba?" dedi Murathan.

Elinin içindeki taşı kardan adamın sol gözüne batırdı Yusuf. "Ben askerin sol gözüyüm. Her şeyi izlerim. Görürüm."

"Sıra bende." dedi Aslıhan. İleri atıldı.

"Nesin sen?" dedi Gökçen neşeyle el çırparak.

Askerin sağ gözüne de o bir taş batırdı. "Ben askerin sağ gözüyüm." dedi. "Gördüğümü asla unutmam."

"Sıra bende." dedi Murathan.

"Nesin sen?" dedi Ali.

Elinde tuttuğu çalılardan ikisini kardan askerin sağ ve sol tarafına batırıp, kol yaptı Murathan. "Ben askerin koluyum. Düşene el uzatırım. Korurum. Kollarım."

"Ben de, ben de." diye bağırdı Gökçen. Başındaki bereyi çıkarıp ileri koştu. Boyunun yetmeyeceği aşıkard olduğu için Ali kızını kucaklayıp kardan adam hizasına getirdi. Gökçen başındaki bereyi özenle taktı kardan askerin başına.

"Nesin sen Gökçen kız?" dedi Yusuf.

"Ben askerin yurduyum." diye yıllardır ezbere bildiği oyundaki kısmını söyledi Gökçen. "Baç üstünde tutulmaktır hakkım."

Güldü Ali. Dayanamadı. Kızının yanağına kocaman, sulu bir öpücük bıraktı. "Sıra bende." dedi Gökçen'i bırakmadan.

"Nesin sen?" dedi Yusuf.

Boynundaki lacivert atkıyı çözüp kardan adamın boynuna doladı. "Ben askerin eviyim. Sıcak tutarım. Sarıp sarmalarım." Hızla cebinden bir taş daha çıkardı. Askerin burun kısmına yapıştırdı.

"Lan napıyon?" dedi Yusuf aniden yükselerek. "Sıran geçti senin."

"Niye geçsin lan?"dedi Ali geniş geniş. "Birde oğlum var benim. Daha doğmadı diye ne hakkını yiyorsunuz?Ona vekaleten şimdilik burun bende. Seneye oğlum takacak burnunu inşallah."

"Aynen."dedi Yusuf. "Direkt burun sen ol hatta. Her boka burnunu soktuğun için sana daha iyi gitti gibi."

İkisi yine yoğun bir laf kavgası içine girip, beş dakika sonra hiç bir şey olmamış gibi gülüp eğlenirken; çocuklar kartopu oynamaya, dışarıdan bakan birinin sıradan bir kardan adam diyeceği ama onlara göre kardan askerin etrafında dönmeye devam ettiler. Hep beraber fotoğraf çekildiler. Elleri, burunları, yanakları soğuktan kıpkırmızıydı. Ama attıkları kahkahalar sıcacıktı.

Ertesi yıl Ali'nin bir oğlu oldu. Ama kardan askeri bir daha hiç oynamadılar.

Çünkü ne İzmir'de Ali'nin mezarının üstüne, ne de Adana'da Yusuf'un mezarının üzerine tek bir kar damlası dahi bir daha hiç düşmedi.

Çocukluk; yaşam köklerinin inşa edildiği en temel dönemdir.

Hiçe sayılır çoğu zaman,görünmez,bilinmez. Ama insanın kumaşıdır. Söylenen her söz, her hareket, her davranış, hatta en küçük bir detay bile ocuk için hayata dair birer imlektir. Kumaşına atılan bir düğümdür.

Eğer az düğüm atılırsa; ilmekler seyrekleşir. Kumaş tutunamaz, parçalanır.

Eğer çok düğüm atılırsa, ilmekler sıkılaşır. Kumaş küçülür, sertleşir.

Biz 5 ocuktuk.

İlmekleri sıkı sıkı atılan,5 ocuk.

Gökçen, Gökalp, Aslıhan, Gülhan, Murathan.

Önümüzde artık buza dönüşmüş yemeklere bakarken çokta bir şey düşünemiyordum aslında. zgn ve şaşkındım.

Büyüdük sanıyordum. Yanılmıştım.

Aslıhan büyümüştü. Aslıhan abla değil.

Yaklaşık 5 dakika önce Aslıhan ablanın masanın ortasında pimini çektiği bombanın şoku vardı herkesin üzerinde. Kimse konuşmuyordu.O masadan kalkıp gitmişti ama biz hareketsizce duruyorduk. Kimse ne söyleyeceğini bilemiyordu sanırım. Ya da sadece ben bilemiyordum.

Şaşkındım. Aslıhan ablanın anneme bu kadar içerlediğini tahmin edemeyecek kadar şaşkın.

Oysa şaşırmamalıyım. Bazı yaralar kapanmıyordu. Hele de çocuklukta açılanlar. En iyi ben bilirdim bunu. Anlamsızca Murathan'a bile bunun kinini kusan ben. Niye gelmedin, niye aramadın, niye merak etmedin diye bağırın ben...

Sanki asıl unutan ben değilmişim gibi. Yüzsüzce, bencilce...

Geçmiş, geleceği içinde saklayan bir aynaydı. Eğer o aynaya yeterince bakarsanız istediğiniz her şeyi gösterirdi size. Ve kız çocukları, bu aynaya baktıklarında kendilerinden önce annelerini görürlerdi ilk. Yine de kendilerini gördüklerini sanırlardı. Yanılırlardı. Her çocuk anne ve babasının bu dünyadaki aynasına vuran yansımalarıydı.

Yıllarca kendimi görmüştüm ben baktığım her aynada. Oysa baktığım annemin yansımasıydı.

Annem üzüntüsü için kaçmıştı, ben ise ondan gördüğümü, öğrendiğimi yansıtmıştım kendi aynama. O kaçmıştı. Ben unutmuştum. O saklanmıştı, ben kesip atmıştım. Sadece fiziki olarak benzediğimizi sanırdım. İkimizin de acılarla baş etme yolunun bencillik olduğunu yeni anlıyordum.

Ama yine de...

Bakışlarım anneme kaydı. Hıçkıra hıçkıra ağlamıyordu. Başı önündeydi. Ama gözlerini kapattıkça sessiz gözyaşların yanağından süzüldüğünü görebiliyordum. İçim eziliyordu. Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın annemdi o benim. Hataları bunu değiştirmezdi.

Neslişah teyze tam yanımda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu hala. Canan halam tepkisiz, Gökalp şok, Murathan ise bir hayli sinirli duruyordu.

Kendi ifadem konusunda ise zerre bir fikrim yoktu. Yutkundum zorla. Uykusuzluk ve yorgunluk yüzünden ağrıyan başım şu an yoğun stresten patlama noktasına gelmişti.

"Anne..."dedim en sonunda. Sesim titremişti.

Başını önünden kaldırmadı. Omuzları hafifçe sallandı. Benden değildi bu kaçış. Tam yanımda oturan Neslişah teyzedendi. Farkındaydım. Tepki vermek istedim bu haline,haklı olabilirdi lakin Aslıhan abla'ya karşı anlamsız bir öfke kabarıyordu şu an içimde. Ama aldığım ağrı kesiciler beynimi, duygularımı öyle bir uyuşturmuştu ki put gibi bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Kaldır başını Leyla.Bana bak."dedi birden bire Neslişah teyze. Sesi yoğun ağlayışından kısık ve çatallıydı. Ama buna rağmen güçlü.

Annem yine kaldırmadı.

Neslişah teyzenin yanımdan kalktığını hissettim. Saniyesine annemin yanında boşalan Gülhan ablanın sandalyesine oturdu. Yönünü anneme çevirdi. Annemin omuzları çöküktü. Ama Neslişah teyze her zamanki gibiydi. Gözü yaşlı ama dik. Ellerini kavradı annemin. Kendisine çevirdi. Direnmedi annem. Başı yerde, siyah saçları yüzüne dökülürken döndü. Yüzünü iki eliyle sıkıca avuçladı Neslişah teyze. Kaldırıp yüzüne bakmaya zorladı.

Ama annemin kan çanağına dönmüş gözleri görünce bende kayış bir tık kopmuştu. Hatalı olabilirdi, yaptığı şey doğru değildi. Ben de onaylamıyordum. Ama yaşadıkları da normal değildi. En iyi ben biliyordum bunu. Hatta en çok ben biliyordum. Karnı bununda gömmüştü eşini toprağa, acısını yaşamasına fırsat kalmadan bir çocuk daha getirmişti dünyaya. Yetmezmiş gibi bir de yanında sürekli ağlayan, huysuzlanan, baba diye feryat eden şımarık bir kızı vardı.

Güçlü olamamıştı belki Neslişah teyze gibi. Ama her ağaç aynı güçle duramazdı ki onun savuran rüzgara karşı. Bu ağacın suçu değildi. Kimse neden yıkıldın diye ağacı suçlayamazdı. Tıpkı yıkılmayan ağaçlara neden yıkılmadın denilmeyeceği gibi. Tıpkı rüzgara neden yıktın diye sorulamayacağı gibi.

Annem'in rüzgarı onu yıkmıştı. Kendi çocuklarını bile hiçe sayacak kadar derin bir yastaydı. Gözü başka kimi görebilirdi ki?

"Özür dilerim Nesli..."dedi annem Neslişah teyzenin gözlerine, yaşlı gözlerle bakarken. "Seni bu kadar yalnız bıraktığım için çok özür dilerim..."

Neslişah teyze anında başını iki yana salladı. "Bırakmadın."dedi net bir dille. "Asla bırakmadın. Sen bakma Aslıhan'a. Bilirsin,o esip gürler öyle." Ellerini annemin yanaklarından çekip sırtına sardı. Sıkı sıkı bastı bağrına. "Bırakmadın."diye yineledi kendini. "Bakma sen ona. Bırakmadın."

Annem artık hıçkırarak ağlıyordu. "Çok özür dilerim Nesli...Çok özür dilerim Nesli..."Sesi gözyaşları içinde boğulup gidiyordu.

Bakışlarım Gökalp'e kaydı. Üzgün ama ne olduğunu, ne yapacağını bilemez bir şekilde bakıyordu. Anlamamıştı hiç bir şey.

Derin bir nefes verdim. Sandalyemi geri itip ayağa kalktım. Canan halam ve Gökalp'in bakışları bana döndü ama Murathan'ın bakışları hala önündeki boş tabağa kilitlenmişti. Lakin çene kemikleri onun da pek hoş bir ruh halinde olmadığını özetliyordu. Hala sıkı sıkı sarılan annem ve Neslişah

teyzeye ilerlerledim. Yanlarına gidince ise ikisinin sandalyesinin arasında kalan konumda eğildim usulca. Ayırıldı kolları, ama annem hala ağlıyordu.

"Anne..."diye mırıldandım. Kucağındaki eline uzandım. Yumruk yapmıştı ellerini. Ne zaman çok üzülse yapardı bunu. Kendini dünyaya kapatmak ister gibi. Babamın ardından aylarca açamamıştım ben parmaklarından bu yumrukları. Sıkıca kavradım elini. Parmaklarını açtım. Direnmedi. Usulca serbest bıraktı parmaklarını. Gökalp'de annemin arkasına dikilmişti her zamanki gibi. Ne yapabilirim der gibi bakıyordu. Derken Canan halam da en sonunda kalktı oturduğu yerden. Yanıma eğildi o da. Annemin diğer elini de o kavradı.

"Yapma böyle Leyla."

Annem durmadı ama. Ağlamaya devam etti.

"İyi değildi o zaman."dedi halam,Neslişah teyzeye. Onun da bakışları üzgündü. "Gerçekten iyi değildi Neslişah abla.Sonradan aramak istedi. Ben şahidim. Ama u-"

Neslişah teyze başını hızla iki yana salladı. Halamın kelimelerini tamamlamasına izin vermedi. "Açıklamaya gerek yok."dedi kararlı bir sesle. "Geçmiş gitmiş işler.Benim zerre kırgınlığım da, kızgınlığım da yok."

Acılar beraber sarılamamış olsa bile yine yan yana olunabilirdi ama bütün bunun yükünün sadece annemin omuzlarına bırakılması benim bile canımı yakıyordu. Neslişah teyzeler için de üzgündüm. Bu kadar zorluk çektiklerinden Murathan bahsetmemişti. Ne yapacağımı, ne hissedeceğimi bilemez bir haldeydim.

Omzundan öperdim ben annemin. Ellerinden öperdim Neslişah teyzemin. O yüzden mi içimde tarifi zor bir üzüntü vardı ikisi için de?

Tam anneme sarılmak için hafifçe doğruluyordum ki, birden Murathan sandalyesini şiddetli bir sesle geri itip ayağa kalkınca bakışlarım ona döndü. Gözlerini bana yine hiç değdirmiyordu. Kaşları çatıktı. Kulakları ise kıpkırmızı. Hatta bordo. O kulaklar sadece iki ruh halinde bu hale gelirdi.

Bir; Utanmak.

İki; Sinirlenmek.

Ve biz sıklıkla ikinci seçeneği yaşırdık.

Beni yanıltmayacak bir sinirle masanın ucundan ilerleyip seri adımlara salon çıkışına ilerlerken olacağı anlamıştım. Bir kaosun daha ayak sesleriydi bunlar.

Anneme sarılmak üzere ilerleyen kollarım anında durdu. Murathan salon çıkışına ilerlerken hızla peşinden ilerledim ama o çoktan seri adımlarla

holün en ucundaki odaya varmış, hızla kapıyı açmıştı. İnşallah kapım kırılmazdı.

Kurşundan değil, gerginlikten hakka koşturama son bir.

"Ne yapıyorsun sen?" diyen sesi geldi kulağıma. Şu anlık görüş alanımda sadece geniş omuzları vardı. Tam adımlarımı hızlandırıp yanına gitmişim ki. "NE YAPIYORSUN SEN?" diye kükremesi ile bir adım geriledim. Bu kadar yükselmesini beklemiyordum. Sinirine alıştım ama bu her seferinde ürkmeme engel değildi.

"Ne var?" dedi Aslıhan ablanın ters sesi. "Hesap mı vereceğim sana?"

Murathan odadan içeri girdi bu kez. Bir adım attı ablasına doğru. Anında ben de daldım odaya. Benim peşimden ise Gülhan abla.

"20 yıl önce olmuş bitmiş işler lan!" diye bağırmaya devam etti Murathan. "Yeri, zamanı mıydı bunun? Ne gerek vardı şimdi buna?"

Aslıhan ablanın ifadesi ise Murathan'la kapışacak cinstendi. İkisi de sinirliydi. İkisinin de siniri aşağı yukarı aynı boyuttu. Küçükken çok kavga etmezlerdi ama edince Gülhan ve Aslıhan abla gibi küçük olmazdı onların kavgaları. İkisi de savaştaymış gibi girişirlerdi birbirlerine. Laflarını da tekmelerini de asla sakınmazlardı.

Anlaşılan hala aynıymış.

"Murathan, bir sakinleş..." dedim yandan kolunu hafifçe kavrayıp.

"Kırk yılın başı huzurlu bir nefes aldık lan burada." diye beni umursamadan öfkesini kismaya devam etti. "Siktin attın her şeyi. SİKTİN ATTIN!"

"Düzgün konuş benimle." diye bir adım yürüdü üzerine Aslıhan abla ama onun da önüne anında Gülhan abla geçti.

"Abla yapmayın artık."

"Ne yapma?" dedi Gülhan ablaya dönüp gözlerini kocaman açarak. Sinirli bakışları tekrar Murathan'ı buldu. "Bir ben mi unutmadım yapılanları? Hepiniz bu kadar yüce gönüllü müsünüz gerçekten? Aylarca, yıllarca arar diye bekledik. Telefon numarası değiştirmedik. Kadın şimdi hiç bir şey olmamış gibi Aslıhancım diyor. Bir bana mı ağ-"

"Başlarım şimdi senin kinine!" diye şiddetle bağırdı Murathan. Alnının ortasında bir damar patlamak ister gibi atıyordu. "Ne o zaman sustun ne şimdi susuyorsun. DAĞLAYIP DÖKME DEN ÖNCE BİR KERE DE BAŞKASINI DÜŞÜN LAN! BABAM BÖYLE Mİ YAPMANI İSTERDİ?"

"Babam asıl gözünün içine baktığı insanlar tarafından tek bir darbeye unutulup gitmek istemezdi Murathan." Kelimeler ağzından adeta ateş topu gibi çıkıyordu. Yakıyordu. Farkında değildi.

İkisi de burunlarından derin nefes alıp verirken öfke dolu bakışlarla baktılar birbirlerine. Kısa bir an sessizlik çöktü aralarına ama bakışları ortamın gerginlik seviyesini hayli arttırıyordu.

"Kimsenin kimseyi unuttuğu yok."dedi Murathan aynı tersliği ile. Sinirle ovuşturdu çenesini. Tekrar Aslıhan ablaya çevirdi bakışlarını. "Ne geçti eline? Ortamı böyle siktin attın da ne geçti eline? Söyle! Geri mi geliyor zaman? Geri mi geliyor kayıplar? Söyle!"

Çenesini yukarı dikti Aslıhan abla. "Hepinizin söylemek isteyipte dile getiremediği şeyleri bir tek ben söyleme cesareti gösterdim diye mi suçlu oldum?" Sesi de, bakışları da öfke yüklüydü. "Hiçbiriniz inkar edemezsiniz Murathan. Söylediğim her şey sizin sustuklarınızdı."

Bakışlarım Murathan'a döndü. Kehribarların da yoğun bir öfke vardı. Dışlerini sıkıyordu. Ama Aslıhan ablanın bu cümlesini de asla inkar etmiyordu.

Kısa bir an sessizlik çöktü aramıza. Gülhan abla arada kalmıştı. İkisine de yalvaran bakışlar atıyordu. Murathan ve Aslıhan abla ise gözleri ile muazzam bir ışın savaşı içindeydi.

Derken odaya ikisinin sinirini de beşe katlayacak bir sinirle Neslişah teyze girdi.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" dedi beni bile korkutan bir sesle. Bakışlarım ona döndü. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu ama bakışları sinir doluydu.

Neslişah teyze odaya girer girmez öldürücü bakışlarını birbirlerinden çektiler. Murathan sinirle dudaklarını dişledi. Aslıhan abla saçlarını yolmak ister gibi elini saçlarına daldırıp geri savurdu. Gülhan abla ise yine iki arada bir derede kalmış bir şekilde öylece bakıyordu.

"NE YAPIYORSUNUZ SİZ?"diye aşırı bir şekilde yükseldi Neslişah teyze.

Murathan'ın sinirinin Karakurtlar için genetik bir miras olduğunu unutmuştum. Şu an çok net bir şekilde hatırlatıyordular Allah'tan.

"Kızına sor onu."dedi Murathan ters ters.

Sinirli bakışları Murathan'a döndü. Anında sol elini kaldırıp işaret parmağını Murathan'ın yüzüne yüzüne salladı. "Bir daha ablana sesini

yükselttiğini duyarsam Murathan, kocaman olmuşsun demem evire çevire döverim seni."

Neslişah teyze,çakanı bozmak istemem şu an ama oğlun bordo bereli...

Ama Neslişah teyze için bunun bir önemi yoktu. İki adım attı bize doğru. Murathan'ın kolundan kavrayıp odanın çıkışına iteledi. "Çık git şu gözümün önünden!"

"Anne!"diye isyan etti Murathan. Oldukça sinirliydi. Hatta şu an her şey oldukça sinirliydi. Koltuk bile.

"Anne deme bana."dedi Neslişah teyze. Tekrar iteledi. "Çık dışarı. ÇIK."

Dişlerini sertçe dudağına geçirdi Murathan. Ama bu sefer ikiletmedi. Bakışları yine bana değmedi. Bilerek kaçınıyordu gözlerini, farkındaydım. Ne zaman benden gizlemek istediği bir şey olsa yapıyordu bunu. Arkamızda aralık kalan kapıyı kırmak ister gibi kavrayıp açtı. Ve aynı siniri ile odadan çıktı. Başka bir taraftan Ahsen'in ağlama sesi yükseldi.

Neslişah teyze bu kez Gülhan ablaya ilerledi. Onun da kolunu kavrayıp odanın çıkışına ilerledi. "Sen de git bak şu çocuğa. Hep bir oldunuz huy sahibi edeceksiniz el kadar yavruyu. Yüreğine indi çocuğun. Yürü."

İkiletmedi Gülhan abla. Anında çıktı odadan.

Neslişah teyzenin yakıcı bakışları Aslıhan ablaya döndü bu kez. Onun ise çenesi dik, bakışları hala öfkeliydi. Kısa bir an ters ters bakıştılar.

"Tek kelime dahi edersen Aslıhan..."dedi Neslişah teyze tane tane ama buz gibi bir sesle. "Senin o dilini koparırım."

Neslişah teyze ve üç sinirli kardeşi ayırma yöntemleri der susarım...

Sinirli bakışları anlık gölgelendi Aslıhan ablanın. "Haklıydım."dedi dişlerini sıkarak. "Sen de biliyorsun."

"Haklı olman insanları böyle kırıp dökeceğin anlamına gelmez."dedi Neslişah teyze. "Hiç mi saygı öğretemedim ben sana?"

Aslıhan ablanın zaten gölgelenen bakışları daha da gölgelendi. "Anne..."dedi isyan eder gibi.

"Sus."dedi Neslişah teyze anında. "Haklı olabilirsin,kırgın olabilirsin, alınmış olabilirsin ama senin karşındaki öğrencin değil. Annen yaşındaki kadınla böyle konuşamazsın. Her ne olursa olsun, Leyla'nın üzerinizde en az ben kadar hakkı var. Bunların hiç birini yabana atamazsın." Kaşları daha da çatıldı. "Sakın bana burada ama o bizi yabana attı edebiyatı yapma Aslıhan. Geçmişin hesabını sormak sana düşmedi."

Aslıhan ablanın bakışlarındaki öfke hafifçe sönmüştü belki ama yerinde gözle görülür bir hayal kırıklığı kurulmuştu.

Neslişah teyze ise başka hiçbir şey söylemedi. Murathan'ı aratmayacak bir şekilde odanın kapısını açıp kendini dışarı attı.

Anlık bir sessizlik çöktü odaya.

Bakışlarımı Aslıhan ablaya çevirdim. Ellerini tekrar saçlarına geçirdi. Sonra ise yüzünü avuçladı. Bir iki saniye öylece bekledi. Ellerini yüzünden çektiğinde ise öfkeli bakışların hedefi direkt bendim.

"Ne var Gökçen? Sen de anneme böyle davranamazsın diye bağırıp çağırarak mısın?"

Tepkisiz baktım bir kaç saniye. "Hayır." dedim sakince.

"Ne var o zaman?" dedi ters ters.

Derin bir nefes verdim. Arkamı dönüp odanın kapısını kırmak isteyen Karakurt ailesinin aksine sakince kapattım. Olur da kaostan ölmeden Murathan'la bir hayat kurabilirsem evimizin kapılarının çelik veya demirden olması konusunda minik bir ders almıştım bugün. Zira kapı kolu gevşemişti...

Arkamı döndüğümde Aslıhan abla hala ters bakıyordu. Umursamadım. İlerleyip sakince arkasındaki koltuğa oturdum. Gücüm yoktu hala. Bana mal mısın bakışı attı. Murathan'dan bu bakışa da fazlası ile idmanlı olduğum için yine umursamadım. Aslında onunla oldukça benzediklerini ise şu an fark ediyordum.

"Konuşmak istiyorum." dedim. "Sakince."

Göz devirdi. "Konuşacak bir şey yok."

"Senin varmış anlaşılan."

Derin bir nefes verdi. Yönünü tamamen bana çevirdi. "Bu meselenin seninle alakası yok Gökçen."

"Az önce bağırdığın kadın benim annem Aslıhan abla."

Durdu. Hala sinirli bakıyordu ama az önceki sinirinin biraz söndüğünü hissedebiliyordum.

"Ne yapacaksın şimdi?" dedi ters bir küçümseme ile. "Annenin yaşadığı zorluklardan falan mı bahsedeceksin uzun uzun?"

"Hayır." dedim hiç düşünmeden. "Kendi yaşadığım şeylerden bahsedeceğim."

Göz devirdi. "Allah aşkına ne yaşamış olabilirsin sen Gökçen ya? Çocuktun. Çoğunu hatırlamadığına bile eminim. Halanlar el bebek gül bebek bakmıştır size. Bizim gibi oradan oraya sürünmüş değilsiniz."

Kendi hariç başka acıları görmüyordu. Öfkesi gözünün önünde dimdik duran bir perde gibiydi. Derin bir nefes verdim. "Az önce dedin ya; Ali'nin

çocukları yetim kaldı da Yusuf'un çocuklarına ne oldu diye..."Bakışlarımı gözlerine diktim. "Aynı şeyi şu an ben sana soruyorum o zaman. Yusuf'un çocukları yetim kaldı da Ali'nin çocuklarına ne oldu sence abla?"

Cevap vermedi. Kaşları çatık çatık bakmaya devam etti.

Konuşmanın çok bir faydası var mıydı bilmem ama yine de susmadım. Konuşmaya devam ettim. "Ayrıca insanın babası ve bütün sevdikleri tek bir gece de yok olunca, çocuk olsa dahi unutamıyor. Tıpkı senin unutamadıkların gibi." Elimi yavaşça havaya kaldırıp işaret parmağımla başıma iki kere dokundum. "Hepsi burada."

Yine sessiz kaldı. Ama ters bakışları yavaşça yumuşuyordu.

Devam ettim konuşmaya. "Ben o zamanlar sanırdım ki; çok şımarıklık yaptım diye siz beni terk ettiniz." Yutkundum. "Çok sonra anladım bazı şeyleri. Evet, annemin yaptığı doğru değildi. Savunacak değilim. Öfkende haklısın, biz sizin kadar zorluk çekmedik. Bunda da haklısın. Birbirimize iyi gelebilirdik, bunda da haklısın. Ama siz en azından birbirinize tutunup dimdik durabilmişsiniz abla." Bakışlarım üzgün bir hal aldı. "Biz dağıldık..."

Sessizliği devam etti. Sert bakışları ise artık tamamen dağılmıştı.

"O kadar korktum ki o zamanlar, yıllarca elimi tutup hepiniz aynı anda bırakınca o kadar yalnız kaldım, o kadar ne yapacağımı bilemedim ki; kolum kanadım kırılmıştı sanki. Tutunacak kimseyi bulamadım. Anneme tutunayım dedim...Ama annemin bütün dalları paramparçaydı. Ölüydü. Yaşayan bir ölü. Bana uzatacak tek bir dalı dahi kalmamıştı. Aylarca yüzüme bakmadı. Gökalp'i bile doğurmak istemedi. Doğunca yüzüne bakmadı. Emzirmede. Sevmeydi. Kucağına almadı. Tek yaptığı ağlayarak babamın resmine bakmaktı. İlaç içerdi. Ağlardı. Uyurdu. Başka hiç bir şey yapmazdı. Acısına öyle gömülmüştü ki, bizi fark etmedi. Bizim de babamızın şehit düştüğünü göremedi."

Bakışları daha da yumuşadı.

"Bunlar bir bahane değil belki. Sonradan arayabilirdi. Haklısın. Ama utandı büyük ihtimal. Çekindi. Veya korktu. Anlatamaz o kendini çok. Ama ben bilirim.Neslişah teyze içinde ne varsa döker,bağırır,kızar,söyler. Ama annem dökemez,kızamaz,susar, içine atar, yutar, kabuğuna kapanır." Durdum. Dilimi kuruyan dudaklarımda gezdirdim. "Güçlü olan Neslişah teyzeydi hep. Benim annem hep kırılıyordu. Hep daha naifti..."

Öylece dinliyordu.

"Dağıldık biz abla." diye devam ettim. "Keşke ben de sokakta yatsaydım ama annem iyi olsaydı. Onu öyle görmeseydim. Siz sadece Yusuf amcanın ölüsüne ağladınız. Ben ise hem babamı gömdüm, hem de annemin kendini diri diri nasıl gömdüğünü izledim aylarca."

Kısa bir sessizlik çöktü aramıza. Artık yumuşayan bakışları bendeydi. "Sonra..." diye mırıldandı kısık bir sesle. "Nasıl toparladınız?"

Anneme karşılık ben sizi gömdüm. Saçlarımla beraber bütün anıları kesip atarak.

Diyemedim bunu. Dilimin ucundan dökülmedi kelimeler. Omuzlarımı yavaşça yukarı kaldırıp indirdim. Dudak büzdüm. "İlaçlar, tedavi falan... Bir şekilde düzeldi zamanla. Yeniden kalktı ayağa. Güçsüzdü ama kalktı. Benim elimi tuttu yine, Gökalp'i aylar sonra bağrına bastı. Yan yana olsak böyle olmazdı belki. Yaralarımızı beraber sarardık. Düşünce birbirimizi kaldırırdık. Ama olmadı. Bu saatten sonra bazı şeyleri değiştiremeyiz Aslıhan abla."

Gözleri doluyordu. Görebiliyordum. Ama anında kafasını cama cevirdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Bir kaç saniye sessiz kaldık. "Murathan bir konuda haklı." dedi daha sakın bir sesle. Tekrar bana döndü. "Babalarımız böyle olmamızı istemezdi Gökçen...Yıllarca bir arada tuttukları aile böyle dağılsın istemezlerdi."

"Biliyorum." diyebilirdim sadece.

Birbirlerinden bir gün bile ayrı kalmak istemeyen, yediği içtiği ayrı gitmeyen Yusuf ve Ali böyle olmamızı istemezdi. Her şeyin ben de farkındaydım. Ama zaman akıp giden bir nehirdi. Geri alamazdık. İnsana kalan sadece anılardı. En azından bunlara sahip çıkamaz mıydık?

"Ama sen de şunu bil abla." dedim aramızdaki sessizliği bozarak. "Annem sizi asla unutmadı. Ne zaman televizyonda Çılgın Bediş oynasa kanalı değiştirmezdi. İzlemezdi. Öylece oynardı dizi. Sanki yine sen izleyebiliyormuşsun gibi. Bebek alırdı bana. Bir tane de fazladan alırdı hep. Bana vermezdi. Gülhan abla için saklardı. O söylemezdi ama ben anlardım. Peynirli poğaçaya yapardı. Murathan'ın en sevdiklerinden. Tepside üç tanesini hep ayırırdı bir köşeye. Sanki Murathan yine gelip yiyecekmiş gibi."

Öylece baktı önce. Gözlerini kapattı. Dilini dudağında sakince gezdirirken derin bir nefes verdi. Dudakları saniyelik titredi. Ama anında toparladı. Tekrar açtı gözlerini.

"Sizi unutan bendim." dedim. "Annem değil."

Bakışları artık üzgündü.

"Zamanı geri alamayız." diye devam ettim. "Ama bu anı istediğimiz gibi yaşayabiliriz. Babamlar ayrı kalmamızı istemezdi, evet. Ama tekrar bir araya gelmişken birbirimizi kırmamızı da istemezlerdi. Babamlar...Ne olursa olsun birbirlerini affederlerdi abla...Biz de affedemez miyiz?"

Cevap vermedi. Öylece baktı yüzüme. Ama bakışları üzgündü. Üzgün ve hüznü. O hep sinirliydi. Hep sessiz ve tersti. Kendi dünyasında yaşırdı çoğunlukla. Dergi okur, şarkı ezberlerdi. Çok arkadaşı yoktu. Arkadaş ister gibi bir hali de yoktu. Ama üç kardeş içinde en ince düşünen oydu. Kızardı Gülhan ablaya. Ama ödevlerini yapardı. Bağırırdı Murathan'a. Ama kendi çizgi film sırasını ona verirdi. Terslerdi beni. Ama kucağında uyuturdu.

Cevap vermeyeceğini anlayınca yavaşça oturduğum yerden ayaklandım. Söyleyecek daha fazla bir şeyim yoktu artık. Konuşmuyordu hiç. Anlar mıydı anlattıklarımı bilmiyordum ama temennim anlaması yönündeydi. Elimden başka bir şey gelmiyordu. Aramızda soğukluk olsun istemiyordum. Eskisi gibi olalım istiyordum. Çok mu şey istiyordum?

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Tekrar usulca kapattım. Yüzüm kapıya dönük bir şekilde bir kaç saniye bekledim.

Babamlar böyle olsun istemezlerdi cümlesi döndü durdu zihnimde.

Bizim bu halimiz kemiklerini sızlatıyor muydu onların?

Birbirlerinden bir saniye bile ayrılmayan Ali ve Yusuf'un ailelerinin bu hali, onları üzüyor muydu?

Cevapları zihnimin hiçbir köşesinde bulamadım.

"Abla." dedi arkamdan Gökalp. Yavaşça ona döndüm. Olayı hala idrak edememişti muhtemelen, boş ama çatık kaşlarla bakıyordu yüzüme.

Kendi durumunu kendisi özetledi. "Burada ne halt döndüğünü artık bana anlatacak mısınız?"

Kaçış yoktu. Onun da artık bazı şeyleri bilmesi gerekiyordu. Tabi bazı üzücü detayları kırparak. Çünkü hiç bir çocuk, annesinin onu doğurmak istememesi yükünü omuzlamalıydı. Ben de öyle yaptım.

Her zaman yaptığım şeyi. En iyi bildiğim şeyi.

Üzücü bütün detayları Gökalp'den de sildim, attım.

Yatağında yavaşça doğruldum. Gözlerime kum doldurulmuş gibiydi. Sızlıyorlardı. Ağırlaşmış eklemlerim uyuşuktu. Bir kaç saniye öylece bekledim. Derin bir nefes alıp verdim. Elim istemsizce boğazıma gitti.

Ölümlerin en derin sessizliği, yaşayanların en ağır çılgınlıklarını bastırabilir derdi üniversitede bir hocam. Gecelerimin net özeti buydu artık.

Aynı rüya, farklı versiyonlar.

Ebul Sam ve Sara'nın boğazımı sıkkan elleri. Zehra'nın yaşlı gözleri.

Derin derin nefes alıp vermeye devam ettim. Elim bu kez alnıma gitti. Terli alnımı avuç içimle silerken aynı şekilde terden boğazıma yapışan saçlarımı geri ittim.

Ne zaman biraz uyuyayım desem aynı kabuslar üzerime çörekleniyordu. Olaylar farklıydı. Zihnim olayları değiştiriyordu her seferinde. Ama sonuç asla değişmiyordu.

Bir deniz kenarında oluyordum bazen, ama Sam'ın elleri birden bileğimden yakalayıp beni suya çekiyor, boğuyordu. Ölüyordum. Bir evde oluyordum bazen. Sam, Murathan'a işkence yaparken bana izletiyordu. Sonra ise elleri her zamanki gibi boğazımı kavriyordu. Ölüyordum. Yemyeşil bir ormanda oluyordum bazen. Ama bu sefer. de Sara boğazıma kalın bir halat geçirip beni asıyordu. Ölüyordum.

Hep ölüyordum.

Zihnim dipsiz bir çukurdu.

Üzücü bütün detayları silen Pamuk'tu sanırım. Çünkü ben bu konuda asla onun kadar başarılı olamıyordum.

Güçsüzce bacaklarımı sarkıttım yataktan. Boğazım ve dudaklarım kurumuştı korkudan. Bakışlarımı komodinin üzerine çevirdim. Babamla göz göze geldik önce. Birkaç saniye baktım gülen yüzüne. Her uyandığımda ki rutinim. Babamın gülen yüzü.

Sürahi boştu. Elim tekrar boğazımı sardı. Sanki gerçekten boğuluyormuş gibi nefes alamıyordum. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandı elim ilk. Saat üç buçuktu. Murathan'dan bir arama ya da mesaj yoktu. Ofladım. Telefonu cebime attım. Sürahiye kulpundan kavrayıp ayağa kalktım. Önceden ışık varken asla uyuyamayan ben,artık ışık kapandığı an uyuyamıyordum. Her an biri gelecekmış gibi paniktim.

Ama ışık açıkken biri gelirse ışık beni kurtaracaktı. Öyle de bir stratejik dehaydım işte.

Paytak adımlarla odanın çıkışına ilerledim. Ama tam kapı yanındaki boy aynamdan yüzümle yüz yüze gelince durdum.

Tipim eşittir ramazan dönemlerinin vazgeçilmez paylaşımı olan beyaz atletli, saç baş birbirine karışmış dayı.

Siyah bir tayt vardı altımda. Üzerimde ise çağla yeşili, bol bir sweat. Bu tip karşısında besmele çekip saniyelik yüzümü ekşittim. Kabaran saçlarımı geri savurup sağını solunu düzelttim. Yanağımdaki morluk çekilmişti biraz ama hala hafif sarılıklar vardı. Dudağımdaki yara küçülmüştü. Ama yine de kabukları oradaydı. Ağzımı çok açarsam acıyordu. Vücüdümü kaplayan morluklar ise oldukça yavaş iyileşmeye yemin etmiş gibilerdi. Bacaklarım, sırtım, kollarım çürüklerle doluydu. Kolumdaki yara ise ara sıra sızlayarak kendini belli ediyordu.

Boşta kalan elimle yanağımı parmakladım. Cildim de kaçırılmamın şokunu yaşıyordu bence. Kurumaya başladığını hissediyordum. Ölümünden döndüğümüze göre çok şükür kil maskesi yapıp, göze salatalık koymaya devam edebilirdik.

Aynadaki aksime huysuz bir bakış attım. Uykusuzdum. Ekstra huysuzdum. Memnuniyetsiz ifademle çıktım odadan. Derin bir sessizlik vardı evde. Hemen ara holün ışığını açtım. Annem, halam Gökalp ve Neslişah teyze salonda, Bilge kendi odasında, Aslıhan abla, Gülhan abla ve Ahsen ise misafir odasında uyuyorlardı. Olaylı yemekten sonra herkes sessizce kendi köşesine çekilmişti. Kimsenin söyleyecek sözü yoktu sanırım.

Çoğunu tüketmiştik.

Gökalp ise her zamanki gibi sakince karşılamıştı anlattıklarımı. Empati yetisi ve olgunluğu her zaman benden daha fazlaydı. Bunu bir kez daha anlamıştım. Kızma demiştim Aslıhan ablaya. O kötü biri değil. Annemde kötü biri değil demişti anında. Ama gerçekten de kızmamıştı Aslıhan ablaya. Annemin elini ise bir saniye bırakmamıştı.

Erkek kardeşler ablaları için mal olabilirdi. Ama bazen ağzı yüzü yenilesi mallardı işte.

Murathan ise Neslişah teyzenin kovuşundan sonra geri gelmemiş, aramalarımı açmamış, mesajlarıma dönmemişti.

Gerginliğimi daha da arttırıyordu. Onu görmek istiyordum ben. Sadece onu. Ama o yine kaçıyordu benden. Oftu. Poftu.

Uykulu adımlarım mutfığa yöneldi. Işığı açıp içeri girdim. Elimde sürahi ile ilerliyordum ki arkamda bir kıpırtı hissedince irkilerek arkamı döndüm. Ama gördüğüm suretle anlık korkum hızla dağıldı.

"Kızım." dedi annem uykulu bir bakışla. "Neden kalktın bu saatte?"

Aklımı aldın be anne. Panik atak sorunlarım var benim artık. Ne olur aniden gelmeyin.

Toparlamaya çalıştım korkmuş ifademi. Annemin daha fazla benim için endişelenmesini istemiyordum. Kabuslarımdan haberi yoktu zaten. Murathan dışında kimse fark etmemişti her uykudan sıçrayarak uyanışımı.

"Suyum bitmiş."dedim elimdeki sürahiyi hafifçe aramızda kaldırıp.

"Hay Allah."dedi yanıma gelip. Elimden sürahiyi alıp mutfağın köşesindeki damacanaya yöneldi. Suyu doldurmaya başladı. "Aklımdan çıkmış yavrum. Senin de uykun bölündü."

Tebessüm ettim. Yerdim.

Suyu doldurunca bana döndü tekrar. Sürahiyi tezgahın üzerine bıraktı. Bakışları yüzümde gezindi. Ama kaşları birden çatıldı. Elini alnıma atıp saçlarımı geri itti. "Niye bu kadar terledin sen?" Cevap vermemi beklemeden elini sweatımın içine sokup sırtıma dokundu. Kaşları daha çok çatıldı. "Ne bu hal kızım?"

Kabuslar canıma okuyor be anne.

Diyemedik tabi.

"Odam biraz fazla sıcaktı."diyebildim sadece.

"Gel değiştirelim üzerini."dedi dünyanın en önemli işi gibi. "Soğuk vurur,hasta olursun.Hem niye atlet giymedin sen? Bu soğukta böyle mi yatılır kızım?"

Tebessümüm büyüdü. İstersen bez de koy sırtıma annem.

"İyiym anne."dedim yorgun bir sesle. "Hallederim ben, merak etme. Hadi sen uykunu açma daha fazla. Kaç gündür perişan oldun. Dinlen biraz."

E iyi madem der gibi bir bakış attı. Sonra ise su soldurduğu sürahiye yöneldi. "Bu soğuk oldu. Terlisin. Sıcak su kaynatıp dökelim." Engel olmama fırsat vermeden suyu demliğe döküp ocağa yerleştirdi. "Ağrın var mı?"diye sordu bir yandan da.

Sırtımı mutfak tezgahına dayadım. "Hayır."

"Olursa söyle bak."

Güldüm. "Ne yapacaksın? Okuyup üfleyecek misin?"

Ters bir bakış attı. Yeterliydi.

"Doktorum ben anne."dedim. "Kendi başımın çaresine bakarım. Merak etme."

"Aynen."dedi küçümser bir tonda. "Gördük nasıl baktığını."

Haklı. Kaçırıldın Gökçen. Hem de teröristler tarafından.

Söyleyecek bir savunmam olmadığında sessiz kaldım. "Anne..."diye mırıldandım kısa bir sessizliğin ardından.

Demlikte ki dalgın bakışları bana döndü. Huzurlu bir tebessümle baktı. "Efendim annem?"

"Nasılsın?"

Huzurlu tebessümü söner gibi oldu. Ama hemen toparladı. "İyiyim." Elini kaldırıp şefkatle okşadı yanağımı. "Kızım yanımda. İyi. Neden kötü olayım?"

Dişlerimi dudağıma geçirdim ama sormadan da edemedim. "Aslıhan abla konusunda..."

Gülümsemesi gözle görülür bir şekilde soldu bu kez. Bakışlarını kaçırıp tekrar demliğe döndü. Derin bir nefes verdi. "Kötü değilim." diye beklediğimden çok başka bir cevap verdi. "Tam tersine. Rahatladım..."

Bakışlarım sorgular bir hal aldı.

Tekrar bana döndüğünde yüzündeki gülüş yine yerli yerindeydi. "Yıllardır içimde yaraydı yaptığım. Hataydı. Farkındaydım ama geri de dönemedim. Asıl herkes yaptığım şeyi unutmuş gibi yapsaydı kötü hissederdim. Hesap sorulması." Duraksadı. Sonra devam etti. "Rahatlattı."

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde kalakaldım. Kendi iç mahkemesinde yargılanmaktansa başkalarının mahkemesinde yargılanmayı kabul ediyor gibiydi annem. Çünkü insanın en çok kendine merhameti yoktu. Anlayabiliyordum.

"Haklı Aslıhan. Kızgınlığında da, kızgınlığında da haklı."

Bir kaç dakika sessiz kaldık. O önüne baktı. Ben yere.

"Sonradan neden aramadın anne?" diye istemsizce aklıma gelen ilk soruyu yönelttim. "Neden benim aramamam için telefon defterini yaktın?"

Rehberde ki bütün Murathan, Yusuf, Neslişah, Aslıhan ve Gülhan Karakurtları aradığım için kolum kadar fatura gelmişti eve. Dedem kıyamamıştı kızmaya. Ama annem yine kendinde değildi. Sinirle yakmıştı rehberi. Sonra ise içinde gerçek numaraları olan, benim asla bulmaya fırsatımın olmadığı defteri.

Unutmak için kaçmıştı. Cevapları biliyordum aslında. Yine de ondan duymak istedim.

Bakışları bu kez hafif mahcup bir hal aldı. "Hatırlamıyorum bile o anı Gökçen. Kendime geldiğimde her şey yanmıştı..." Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi.

Üstelemek istemedim. Sessiz kalayım dedim ama yine başaramadım.

"Ben Silopi'ye gelmeseydim, Murathan burada olmasaydı." Bir kaç saniye duraklayıp öyle devam ettim. "Aramayacak mıydın yine?"

Derin bir nefes daha verdi.Dalgın bakışları önündeydi. "Bilmiyorum."diye mırıldandı. Sesi yorgun ve üzgündü. "İnan hiç bilmiyorum. Numaralarını yıllar önce tekrar bulmuştum aslında. Aradım hatta. Ama konuşmaya cesaret edemedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Bakmaz dedim Nesli artık yüzüme. Konuşmaz benimle." Saniyelik duraksadı. "Ama gizli gizli haberlerini alırdım bir iki arkadaştan. Murathan ne yapıyor, nerede çalışıyor, Aslıhan ne iş yapıyor, Gülhan'ın kızının adı ne...Hepsini öğrenirdim gizlice. Yine de korkardım aramaya. Ama işin içine sen girince." Bakışları bana döndü. Mavi gözleri dolu dolu bakıyordu. "Benim bütün korkularımı silecek tek şey evlatlarım."

Bizim için yeniden kalkmıştı ayağa. Bizim için yasını bırakmıştı bir kenara. Annem,bizim için yaşıyordu. Yıllardır farkında olduğum ama zihnimde asla sesli dile getirmediğim bir gerçektir bu.

"Hatam çok." diye devam etti. "Biliyorum, bunun için çok geç." Sesi titriyordu. "Ama sana yaşattığım her şey için özür dilerim kızım."

Garip hissediyordum. Bu zamana kadar bu konularda hiç konuşmamıştık çünkü. Gizli bir anlaşma vardı sanki aramızda. O zamanları silip attığımız yazısız bir kanun. Ama bana karşı olan mahcubiyeti hala üzerindeydi. Farkındaydım. Gökalp yaramazlık yapsa kızardı mesela ama benim hiç bir asiliğime sesini çıkarmazdı. Kötü zamanlar hiç olmamış gibi çizik atmıştık üzerine. Ben yine en iyi bildiğim şeyi yapmış, unutmuştum. Annem de en iyi bildiği şeyi yapmıştı. Kaçmıştı.

Anne kız olarak yaptığımız en iyi aktiviteler bunlardı sanırım. Kaçmak ve unutmak...

Cevap vermedim. Dolu dolu bakışları yüzümdeyken yaslandığım tezgahdan hafifçe doğruldum. Kollarımı gövdesine sardım. Kendime çekip yanağına derin bir öpücük bıraktım.

"Hiç bir şey için özür dilemek zorunda değilsin anne."dedim kollarımla sıkı sıkı sararken, başımı boynundaki anne kokusuna gömüp. Sakince sıvazladım sırtını. Çünkü annelerin de bazen yaslanacak bir omuza,sırtlarını sıvazlayacak bir ele ihtiyaçları vardı. "İyi bir anne oldun. İyi bir baba oldun."diye devam ettim. "Yıkıldın ama ayağa kalkmasını bildin. Pes etmedin. Tek bir an bile senin kızın olduğum için pişman olmadım." Boynuna derin bir öpücük bırakıp geri çekildim. Sanki anne ben, evlat oymuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Melül melül bakıyordu. Kıyamazdım ki.

Tebessüm etti. Saniyesine gözünden bir damla yaş yanağına süzüldü. Hemen sildi ama. "Hangi ara büyüdü de bu kadar olgun düşünür oldun sen acaba?" dedi gözyaşının aksine neşeli bir sesle. "Nerede benim kızım?"

Güldüm. "Aşk olsun anne. O kadar mı halden anlamaz bir insanım ben?"

O da güldü. Ama 'ya ya sorma' bakışını atarak. Doğrudur. Arada anlamazdım.

Ocakta ki demlikten fokurdama sesi yükselince o yöne döndü. Ocağın altını kapatıp demliği aldı. Sürahiye dökmeye başladı. Kısa bir an sessizlik çöktü aramıza. Tek ses demlikten sürahiye dökülen suyun sakın sesiydi. Tekrar tezgaha yasladım sırtımı. Tam önümdeki duvara kilitlendi bakışlarım. Dalıp gittim öylece. Bu aralar hep dalıyordu bakışlarım zaten.

"Gökçen." diye mırıldanan annemin sesi ile dalgın bakışlarım bölündü. Tekrar anneme döndüm. Elindeki demliği tezgahın üzerine bıraktı. Bakışları bana döndü. Bu bakışı biliyordum. Kabul etmeyeceğim bir teklif sunma bakışıydı bu. Ve konuşunca hiçte yanılmadığımı anladım.

"Burada işe devam etmesen...Görevlendirme isteyip başka bir yere gi-"

Lafını anında böldüm. "Saçmalama anne."

"Kaçırıldın Gökçen." dedi ters ters. "Nasıl güvenle bırakabilirim ben artık seni burada?"

"İyiyim ben." Benden bağımsızca ters çıkmıştı sesim. "Sorun yok."

Çaresiz bir bakış attı. "Gökçen."

"Anne." diye ondan daha yüksek sesle konuşarak sesini bastırdım. "Gitmiyorum hiçbir yere. Sil at o fikri aklından. 1 ay raporum var. Bitsin, işime devam edeceğim. Bu kadar."

Derin bir nefes verdi. "Murathan yüzünden mi?" diye sordu aniden.

Sevgili olduğumuzun farkındaydı. Zaten fark edilmemesi imkansızdı. Temas bağımlısı goril elimi bırakmıyordu.

Çenemi yukarı diktim. Evet, onun yüzündendi. Artık 6 yaşında değildim. Sevdiklerimin elimden çekip alınmasına göz yumacak, bir kere daha bütün anılarımı silecek güçte değildim. O zamanlar hiçbir şey bizim elimizde değildi. Ama artık her şey bizim elimizdeydi.

Bir kere daha kaybetmeyecektim.

Sorusuna karşılık, "Sevgiliyiz." dedim açık açık.

"Farkındayım." dedi doğal olarak. Dertli bir nefes verirken önüne dönüp sürahinin kapağını kapattı. "Buraya gelmeden önce de anlamıştım ya, neyse..." diye homurdandı.

"Ne zaman anladın?" diye sordum hemen. Zerre bahsetmemiştim ona bu konudan.

Tekrar bana döndü. "Konuşmamızın en alakasız yerinde, bir daha seçme şansın olsa yine asker olsa bile babamla evlenir miydin dediğin an." İmalı imalı baktı.

Annelerden cidden bir şey kaçmıyordu. Zaten ben de kaçıramamışım. Bunu bu kadar net sorduğuma inanamıyorum.

İyi bir psikolojide değildim. Kaçmaya çalıştığım ama kaçtıkça aynı noktaya döndüğüm zamanlardı, malum...

Ama böyle bir tepki beklemiyordum. Kararlı duruşum bocaladı. Benim adım aslında Angela falan mıydı? Amerikalı modern bir ailenin çocuğu muydum? Annemin böyle tepki vermesi normal miydi?

Boş boş göz kırptırdım. "Kızmadın mı?"

"Niye kızayım?" dedi anında.

"Ne bileyim?" dedim ne diyeceğimi bilemez bir şekilde. "En son Koray'a yaptıklarından sonra..."

Çocuk beni evden almaya geldi diye balkondan aşağı, kovayla su dökmüştü kafasına. Hem de pardon oğlum, görmedim diyerek. Bunu halam ya da babaannem yapsa zerre şaşırırmadım ama annem yapınca uzun uzun kavga etmiştik o zamanlar kendisi ile. Ki haklıymış. Keşke kovayı da kafasına fırlatsaymış kürtaj gazisi herifin.

Yüzünü ekşitti. "O çocuk işe yaramazın tekiydi. Yine olsa yine yaparım."

Güldüm. Babamın mezarında başına kuş sıçmasından anlamalıydım her şeyi oysa.

"Murathan işe yarar yani ha?"

Tebessüm ederken başını aşağı yukarı salladı. Bir kaç saniyelik duraksamanın ardından "Zorlanacaksın." dedi en net şekilde.

Önce tepkisiz kaldım. Ne demek istediğini ölçüp tarttım. Sonra ise net bir cümle belirdi zihnimde.

Asker. Tıpkı baban gibi.

"Biliyorum." diye mırıldandım.

O yüzden kaçmışım haftalarca. O yüzden savaş üstüne savaş vermişim aklım ve kalbim arasında. Ama kaçış imkansızdı. Kalbimin içinde o vardı. Kalbimin kapıları kapalıydı. Üstüne üstlük içeride o varken kilitlemişim kapıları. O içeride kalmıştı. Ben kaçamamışım. Bütün yollar ona çıkmıştı. Ateşine aşık bir pervane gibi dönüp durmuştum etrafında. Kanatlarım

yanacaktı belki. Ya da eriyip gidecektim bir mum gibi. Ama sonunda ona karışacaktım yine. O olsa da olmasa da. Anlamalıydı beni.

Sesimi duyar gibi, anlıyorum der gibi başını aşağı yukarı salladı. Ama bakışları bunun tam tersiydi. Aklımda ise tek bir cümle canlanmıştı.

Kızlar annelerinin kaderini yaşar Gökçen.

Aklımda sayısız an belirdi. Şehit töreninde ağlayan annem, tuttuğum elini tutmayan annem, dibine girip uyumama rağmen kollarını bana asla sarmayan annem, sürekli ağlayan annem, odasından çıkmayan annem, ayaklarıma kapanıp bana unut diye bağırان annem. Yığınla ilaç, çığlıklar, feryatlar, gözyaşları, sessiz iç çekişler... Ürperdim. Ensemde soğuk bir nefesin ürpertisi geçti sanki.

"Memnun değil gibisin?" diye mırıldandım kelimelerimi zorla toparlayarak.

"Benim fikrimin bir önemi var mı?"

Yoktu. Sessiz kaldım. O da bunu net bir cevap olarak almıştı zaten. "Pek memnun değilim. Yalan yok. En son istediğim şey zorluğunu bildiğim bir hayatı kızımın yaşaması."

Ürpertimi geri itmeye, bastırmaya çalıştım. Derin bir nefes verdim. "Aynı şeyleri ben de çok düşündüm anne. Direndim, kaçtım, kovdum." diye mırıldandım. Başımı önüme eğdim. Birkaç saç tutamım boynumu sıyrıp omzuma döküldü. "Ama..."

Gerisi gelmedi. Bende bu eylemlerin hiç birinin gerisini getirememiştim zaten.

"Sen askersin, ben İzmir'den başka hiç bir yere gitmem diye 13 kere falan terk etmişim babanı zamanında."

Böyle bir şeyden haberim yoktu. Şaşkın bakışlarım ona dönerken güldüm istemsizce. "Gerçekten mi? Bahsetmemiştin bundan hiç."

İlk tanışma hikayelerini anlatırdı çocukken. Hele de Gökalp büyümeye başlayıp, babam nerede sorusunu soracak yaşa geldikten sonra. İkimizi de yatakta yanına alırdı. Bir yanına beni, diğerine Gökalp'i.

Ortak arkadaşlarımız vardı, orada karşılaştık babanızla, diye uzun uzun başlardı anlatmaya. Sonrası klasik bir aşk hikayesiydi aslında. Tanıştık, aşık olduk, evlendik der kestirip atardı.

Burukça gülümsedi. "Güzel anıları bilin istedim sadece." Bakışlarını tezgaha çevirdi. Bir noktaya kilitlenip baktı öylece. Ne düşündüğünü tahmin etmek zor değildi. Babam vardı gözünün önünde. Yüzüne bunca yıl sonra bile onu düşününce gelen huzurlu ifadeden anlıyordum bunu.

Benim zihnimde ise aynı cümle dönüp duruyordu.

Kızlar annelerinin kaderini yaşar.

"Sonra..?" diye sordum bunu sorduğum bile farkında olmadan.

"Sonrası siz." diyerek bakışlarını bana çevirdi. Bu sefer dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Hiçte pişman olmadım. İzmir'den başka bir yerde yaşayamam derdim. Yanımda baban varken Hakkari cennetti, ama yanımda o yokken İzmir cehennemdi. Birini çok sevince... Acısının üzerine bile güller ekiyor insan. Başka biriyle bir ömür mü, babanla 10 yıl mı deseler; zerre düşünmeden babanı seçerdim."

Sessiz kaldım. Küçüklüğüme dair anılarda hep babamın annemi daha çok sevdiğini düşünürdüm oysa. Annem sessizdi hep. Ama derin. Daha önce bu duygularından da bahsetmemişti bana.

"İnsan nere giderse gitsin kaderinden kaçamıyor." diye devam etti."Ben kaçmaya çalıştım. Kendi korkularımdan kaçarken sizi görmedim. Peşimden sürükledim. Ama artık çocuk değilsiniz. İstesem de peşimden sürükleyemem. Sen nasıl mutluysan, Ben de öyle mutlu olurum." Derin bir nefes verirken mavi gözlerine yoğun bir hüznü kurdu. Gülümsedi. "Zaten Murathan... Ne olursa olsun babanın onaylayacağı tek kişi olurdu sanırım."

Alık bir tebessüm belirdi dudaklarımda. "Onaylar mıydı gerçekten?"

Gülüştü derin bir tebessüme dönüştü. "Yani." dedi önce. Kafasını sağa sola salladı. "Önce bir topuğuna sıkardı gibi."

Minik bir kahkaha attım.

"Ama bir tek sen Murathan'layken gözü arkada kalmazdı. Aynı şey benim için de geçerli." Bu noktada ciddileşti. "O yüzden lütfen bir daha yüreğime bu denli indirme Gökçen. Yoksa bu sefer seni zerre dinlemez, saçından sürükleyerek İzmir'e götürürüm."

Tebessüm etmekten başka bir şey yapamadım. Ben bu kadının ayaklarının altını öpmeyip kimin ayaklarının altını öpecektim be!? Önceden çok anlamazdım onu oysa. Ama zaman geçip, ergenlikten çıkıp kadınlığa adım atınca anlıyordu insan annesini. Ya da annesine ne kadar çok benzediği fark ediyordu benim gibi.

"Ama yine de kendim öğrenmek yerine senin söylemeni isterdim." diye devam etti.

Ben aylarca kendime bile söyleyememişim be anne. Sana ne diyeyim?

"Özür dilerim." diyebilirdim sadece.

Annem bu özürüme rağmen, 'niye hemen söylemedin' temalı şarkısına devam ederken birden telefonuma mesaj gelince hızla cebimden çıkardım.

Ekranı açtım.

Murathan ; Ne yapıyorsun iki saattir mutfakta? Odaya gel artık.

Anında dikleştirdi omuzlarım. Odamda mıydı? Hem de ev insan kaynarken. Hem de annem ve annesi buradayken. Yok artık. Çüş artık. Deve artık.

"Halan kaç gündür başımı yedi niye bana söy-"diye sızlanan annemin sözünü hızla böldüm.

"Uykum geldi benim."dedim telefonu iki elle göğsüme bastırarak.

Kadın bu ani ve yersiz yükselişimden dolayı boş boş baktı tabi.

Ben ise tatlı tatlı sııttım. "Birden bastırdı."diye saçmalamaya devam ettim. "Kaçmadan gidip yatayım ben."

Hızla yanından geçiyordum ki, "Kızım su."deyince durdum.

"Ha,evet." dedim saf saf. "Su. Su için gelmişim ben di mi?" Tezgaha ilerleyip suyu aldım. Diğer yandan elimdeki telefonu cebime sıkıştırma derdindeydim.

Tam suyu almış tekrar geri dönüyordum ki, annem; "Gel üzerini de değıştirelim. Terli kıyafetlerle uyuma." deyip peşime takılınca hızla durdum.

"Olmaz." dedim. Ama çok ani bir yükseliş olmuştu. Kadın yine öylece kaldı. "Şey..."dedim bir yalan düşünmek adına zihnime süre kazandırmak için. "Ben değıştiririm anne. Sen bölme uykunu." Gülererek geriledim. "Hatta şu an gidip hemen değıştiriyorum."

Ama annem ciğerimi biliyordu. "Üşenme ama bak ha."

"Yok canım."dedim tatlı tatlı. "Doktorum ben malum. Sağlık konusunda asla üşenmem.İlle de sağlık, ille de sağlık." Güldüm. Neden güldüm? Çenem çıksın. Elimi kolumu anlamsızca salarken geriledim. "Hadi sen de hemen git yat."

Ne olur anne, bana daha fazla saçmalatma. Allah'ın adını verdim bak.

Ben gerileyerek mutfaktan çıkarken o da bana doğru ilerledi. Mutfağın ışığını kapatarak hole çıktık. "İyi geceler sana annelerin balı."dedim yanağıma kocaman bir öpücük bırakarak.

Güldü. "Deli kız."

Durumu daha da garipleştirmemek adına gülererek geriledim ama bu durumu daha da garipleştiriyordu sanırım.

"Hadi gir bakim içeri."dedim salona doğru elimi sallayarak.

"Gidiyorum işte kızım.Acelen ne?"

Yavuklum odamda anne!

"Ne acelesi canım?"dedim yine tatlı tatlı. "Ben sen uykusuz kalma diye yani." Biri beni sustursun. "O zaman ben hemen gideyim."diye saçmalamaya devam ettim. "Terim soğumadan..."

Daha fazla saçmalamamak adına hızla arkamı dönüp Kemal Sunal postacı yürüyüşü ile odama ilerledim. Tam kapımın önüne gelince tekrar arkamı döndüm. Çok şükür annem salona geçmişti. Görünürde yoktu. Tek temennim üzerimi değiştirip değiştirmedigimi kontrol etmek adına odama dalmamasıydı. Çok amindi.

Hızla odanın kapısını açtım. Ve beklenen görüntü tam olarak buradaydı. Yatağımın üzerinde yayılmış bir adet Kepçük. Hızla kapıyı kapattım.

"Murathan."

Tavana bakan ifadesiz bakışları anında bana döndü. Kapıyı kitleyecektim ama kapılarımızda kilit bile yoktu. Bilge odama girmezdi ama aile bireylerime bu konuda asla güvenmezdim.Lanet gele.

"Ne işin var senin gece gece burada?"dedim kısık bir sesle.

"Ne demek ne işin var?" En umursamaz haliyle baktı. "Uyumaya geldim."

"Annemler içeride." dedim sessizce.

"Biliyorum."diye çok geniş bir cevap daha verdi.

"Murathan salak mısın sen?"diye çıkıştım. Yanına ilerledim. "Biri odaya dalsa ne diyeceğiz?"

"Uyuyoruz."diye bir geniş cevap daha verdi.

Umutsuzca baktım. Odam ben en son bıraktığımda bok çuvalından halliceydi. Ama ne zaman geldiyse şu an her şey düzenliydi. Masamın üstü topluydu. Dağınık yatağım bile düzenliydi.

Goril sırtıttı bu ifademe. Yatakta duvar kenarına kaydı. "Kara sularımın 1 km içerisindeysen asla senden ayrı uyumam Pamuk. Buna alışsan iyi olur."

Yatakta bana yer açarken yaralı olmayan koluma uzandı.Bileğimi kavrayıp yanına çekti. Direnmedim bu çekişine. Ki neden direnecektim?

Yanına uzanınca o hafifçe doğruldu. Ayak ucumuzdaki battaniyeyi üzerime çekti. Bacaklarımı ve sırtımı örttü.Ama onun üzeri açık kalmıştı. Uzanıp bende onun üzerine çektim battaniyeyi. Yaralı kolumla bunu yaptığımdan hafif acımıştı canım ama umursamadım.

"Ben kızgınım sana."diye mırıldandım battaniyeyi omuzlarına çekerken.Sıkı sıkı örttüm sağını solunu. "Neden mesajlarıma dönmedin?"

Yastıkta aşağı kayıp yüzünü tamamen benim yüz hizama getirdi. Derin bir nefes verdi. Gözlerini yavaşça açıp kapatırken süzülen kirpiklerine

baktım içli içli. Kalbim ağrıyordu yüzüne bakarken. Kalbim sızım sızım sızılıyordu sevgisinden. Böyle bir şey miydi aşk? Normal miydi bu? Yoksa bendeki mi haddinden fazlaydı?

"Ne diyeceğimi bilemedim." diye mırıldandı. Yüzlerimiz arasında bir karış var yoktu. Bakışları yüzümün her noktasında gezindi. En son gözlerimde durdu. "Ablam adına çok özür dilerim Pamuk."

"Özür dileyecek bir şey yok." dedim sakince. "Haklıydı kendince."

Kaşları çatıldı. "Haklı falan değildi. Geçmiş bitmiş işler. Deve kini var kızda. Uzattıkça uzatıyor."

"Bana birini hatırlattı." diye mırıldandım.

Tanıdı hemen kendini. "Ben kin tutuyorum da böyle mi tutuyorum? Kendi kendime söylenip susuyorum."

Ya ya... Sorma.

Bu bakışımı da tanıdı tabi. "Ne? Susmuyor muyum?"

Güldüm. "Susmuyorsun. Susturuyorum."

Anında sinirli ifadesi dağılırken çapkın ifadesi kuruldu yüzüne. "Bak bunu inkar edemem işte." dedi dudaklarına doğru. "Bu konuda baya başarılısın."

Gülüşüm büyüdü. O da tebessüm ederek bakıyordu. Bir kaç saniye sessiz kaldık. "Siz." dedim en sonunda. "İyi olacak mısınız?"

"Hangi konuda?"

Genişliğe bak. Konya ovası mübarek. "Kavga ettiniz ya Murathan."

Boş vermiş bir ifadesi vardı. "Biz Aslıhan ablamla her zaman kavga ederiz Gökçen. Ama ertesi gün hiçbir şey yokmuş gibi devam ederiz. Kardeşliğin olayı budur. Bilirsin."

Bilirdim. Gökalp ile kardeşlik kariyerimizin özetiydi bu.

Yine de tereddüt dolu bir bakışla baktım. "Ama bu sefer biraz ciddi gibiydiniz."

Derin bir nefes verdi. "Düşünme sen bunları. Hallederiz. Aile prensibi olarak başkalarına kin güderiz biz. Birbirimize değil."

En azından kinci genleri olduğunu kabul ediyordu. Bu da bir şeydi.

Ama nasıl düşünmeyecektim? Üzgündüm her şey adına. Herkes adına. En çokta kaybolan yıllara. Neden aileden birileri öldüğünde çoluk çocuk herkes acının şahidi olarak geride kalıyorlardı ki? Neden özlemek diye bir şey vardı? Hatırlamak neden vardı? Geriye kalan yaşamasın diye mi?

Halimize bak.

Acı zamanla geçer, yaralar kapanır sözü ne büyük yalandı. 20 yıl önce verdiğimiz kayıpların yaraları bile hala oluk oluk kanıyordu hepimizde. Biz geride kalanlar; asla tam olamayacak olanlardık. Yarım kalmaya mahkum olanlar.

"Niye sokakta kaldığınızı bana söylemedin?"

Göz devirirken ofladı. Yoğun küfür barındıran bir ifade vardı yüzüde. "Abartıyor. Sokakta kaldığımız falan yok. Anneannemlerden ayrıldığımız ilk gece hemen ev bulamadık. Bir gece bankta oturduk sadece. Amına koyim ben bile unuttum. Ama ablamın kafa çok ayrı bir kulvar. Bir insan neden yıllardır bunun kinini tutar lan?"

"Kin değil."dedim. "Kırgınlık Kepçük. Ve insan en çok sevdiğine kırılır. Ben de beni arayıp sormadın diye sana kırgındım, sen de seni unuttum diye bana kırgındın."

Sessiz kaldı. Öylece baktı yüzüme.

Elimi kaldırıp yavaşça okşadım alnına düşen birkaç saç tutamını."Sende kırgın mısın anneme?"

"Asla."dedi kesin bir şekilde. "Hiç bir zaman olmadım. Bütün yükü onun omuzlarına atamayız. Numaradan bulamazsak bile başka bir şekilde ulaşabilirdik biz de size. Yapmadık. Leyla teyze kaçmayı seçti. Annem ise kovalamamayı. Suçlu yok bu konuda. İkisi de haklı kendine göre."

"Sen de Aslıhan ablayı suçlama o zaman. Anlayacaktır o da annemi. Bazı şeyleri zamana bırakmamız lazım."

"Leyla teyzeyi çok üzdü."diye mırıldandı. Sesi oldukça üzgündü. "Ne olursa olsun bu kadar sert konuşmamalıydı."

"Ben de öyle sanıyordum ama tam tersi."dedim. "Annem rahatlamış bile. Yıllardır üzerimdeki yükü attım sanki dedi."

Sorgular bir bakış attı.

"Kendi içinde,kendi kendini yargılamaktansa, başkasının mahkemesinde yargılanmayı tercih ediyor."diye mırıldandım hala saçları ile oynarken. "İnsan en çok kendine acımasızdır çünkü. O da bunun farkında."

Derin bir nefes verdi.Saçlarındaki elime uzandı. Sıkıca kavradığı elimi kalbinin üzerine koydu. Eli sıkıca kapladı elimin üzerini. Onun elinin altında görünmüyordu bile benim küçücük elim. Bu görüntü anlamsızca hoşuma gidiyordu hep. Onda kaybolmuşum gibi geliyordu.

Bence içsel olarak fazla romantiktim. Dışa yansıtamıyorsam ne vardı yani? Hakkım yeniliyordu.

"Neden mantıklı mantıklı konuşuyorsun sen?"dedi huysuz bir terslikle. "Sevmedim bu Pamuk'u. Benim Pamuk'umu istiyorum."

İstemsizce güldüm. "Nasılmış senin Pamuk'un?"

Çapkın bir gülüş belirdi dudaklarında. "Deli. Ama bir gör. Nasıl güzel deli.Beni de öyle öyle etti kendine deli."

Minik bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. "Neydi bu şimdi?"

"İltifat kızım."dedi ciddi ciddi. "Seninkinkilerden iyi bence. Neyini beğenmedin yani?"

Kınayıcı bir bakış attım. "Pardon da nesi varmış benimkilerin?" Hakkım yenmeye devam ediliyordu.

Ciddi duruşunu bozmadı. "Kamyon arkası sözlerinden hallice..."

Bu sefer bende ciddileştim. Başımı yastıkta biraz geri çektim. "Sen yine benim romantizmimi mi sorguluyorsun?"

"Tövbe."dedi anında."Sustum. Sakın bak Gökçen."

"Yazıklar olsun be."dedim ters ters. "O kadar romantizm yapıyoruz sevgilimize duyduğumuz sözlere bak. Öyle olsun Kepçük Bey. Al hançeri vur kalbime, al kanlara boyansın. Ama fazla derine inme koçum, orada sen varsın."

Anında yüzünü ekşitti. Yatakta sırt üstü dönüp elini şakaklarına attı. "Migrenim tutacak sanırım."diye homurdandı ağzının içinde.

"Neden hurma gözlüm?"dedim içli içli. "Birtanem. Aşkım.Kurt bakışlım. Aslan yelesi saçlım. Kudretli ve kuvvetlim.Neden gülüm?"

Gözlerini kapatıp ya sabır temalı derin bir nefes verdi. "Ne olur sus Gökçen. Şakak kemiğime levye ile vuruyorsun şu an."

Gorilin kulakları kızarıyordu. Yerdim. Eğlendiğimi belli eden minik bir kahkaha attım. "Kurt bakışlarında hayat bulduğum."diye eğleneme devam ettim. Kendi kendime daha çok güldüm. Şahsen eğleniyordum.

Ters bakışları bana döndü. "Ben sana sen güzel söz söylemesen de olur demedim mi?"dedi huysuz bir ifadeyle. "Hani sadece sevecektin."

"Seviyorum işte."

"Sevme kızım beni böyle! Gerekirse tuvalet fırçası ile sev beni.Salak de, goril de. Allah seni akılla şereflendirsin de. Vur ağzıma. Yapış kulağıma!"

Saçlarından tutup yerlerde de sürükleyeyim mi Kepçük? Manyak ya. Hiçte eğlenilmiyordu gorille.

"Yaranamadım yavrum yaranamadım."diye mırıldandım.

Bunu duyar duymaz yüzünü daha çok ekşitti. Elini şakaklarından çekip yandan en ters bakışını attı. "Hatırlatma şunu istersen."dedi ters ters. "Hala

telefonum sessizde geziyorum senin yüzünden."

Güldüm. Çünkü neden gülmeyeyim?

"Komik mi?"dedi aynı terliğiyle.

"Evet."dedim hemen. "Baya komik."Elimi ağzıma kapatıp böğürerek gülmeme engel olmaya çalıştım. Ne andı be!

"Ciddi ciddi gülüyor musun sen buna?!"

Cevap olarak güldüm.

"Bir orduya rezil ettin beni Gökçen."dedi. Sesi oldukça huysuzdu."Adım şap öpeyim mi Karakurt'a çıktı senin yüzünden.Kıdemli üsteğmenim ben,farkında mısın?"

Böğürerek gülmemek için yüzümü daha da ya çevirip yastığa gömdüm.

"La havle." diyen ters sesi geldi kulağıma ben sessizce gülmeye çalışırken.

Gülüşümü az kontrol altına alınca yüzümü gömdüğüm yerden kaldırdım. "Hayır, yani madem kıdemli üsteğmensin nasıl askeriye gidene kadar anlamazsın zil sesinin değiştiğini?" dedim hala gülerken."Ne biçim bordo beresin sen?"

Ters bakışı sürüyordu. Ama tavana atıyordu bu bakışlarını. Tavan şok. Bir elinin baş ve orta parmakları hala şakak kemiklerindeydi. "Senin yüzünden!"diye yükseldi. "Akıl mı bıraktın?"

Gülüşüm tatlılaştı. "Bırakmadım mı?" En sevdiğim aktivite. Cevabını bildiğim soruları tekrar sorarak onaylatmak.

Tavanda ki bakışları en tersinden bana döndü. "Soruyor musun bunu ciddi ciddi?"

Evet der gibi bir mırıltı çıkardım. "Soruyorum tabi." Keyifli bir ifade belirdi yüzümde. "Demek en başından yandırıyordun sen bana?"

Ters bakışı sürerken dertli bir nefes verdi. "Kendimi bildim bileli yandırıyorum ben sana Pamuk."

Aşk itirafı mı etti, ana avrat sövdü mü anlamadım tam ama neyseydi artık.

Keyifli gülüşüm büyüdü. "Biz de size karşı boş değildik hani yani."

Bakışları hala tavandayken dudağının kenarında yarım bir gülüş belirdi. Hoşuna gitmişti, belli. Gider tabi. Seviyoruz oğlum!

"O değil de, keşke şu şarkının çaldığı anı Zülfikar'a deseydim de videoya çekseydi."dedim tekrar sesli gülerken."O anı kaçırdığım için hep üzülüyorum."

Yarım gülüşü silindi.Yetişkin bir Murathanazor saniye başı sinirlenebilirdi. Yine sinirlendi. Ben ise bir minik kahkaha daha attım. Cidden bu anı kaçırdığım için çok üzgündüm. Hastanede bir gün boyunca Yaranamadım söylemem önemli değildi. Keşke bir dakika Murathan'ın o şok ifadesini görebilseydim.

Noğlardımı yani.

"Komik mi gerçekten bu? Rezil oldum diyorum kızım bir orduya."

Cevap olarak gülmeye devam ettim. Yeterli. Bir cevaptı bence.

"Kız seni var ya."dedi sinirli sinirli. Ve anında bir şey oldu. Yanımdan hızla doğruldu. Ve saniyesine onu tepemde, kedimi altında buldum.

46 kere Bismillahirrahmanirrahim.

Kollarını iki yanıma yasladı. Yatak bastırıldığı yerlerden hafif içeri çöktü ama beni de içine çekerek... Bacaklarını iki yanımda hissediyordum. Tam kasıklarımın üzerine malum yerinin denk gelmesi içimdeki kelebekler için iyi bir haberdi belki ama benim için değildi.

Yalan. Benim için de iyi haberdi.

46'dan vazgeçtim. 76 kere Bismillahirrahmanirrahim.

"Demek komik."dedi yüzünü yüzüme daha çok yaklaştıırken.

Ölümden döndüm ben adam. Canıma kastın mı var? Bir dur toparlanalım lan.

Bizim bu adamla çatur çutur, yarınlar yokmuşçasına sevişme sözümüz vardı kızım, dedi sol melek. Bak not almışım en başa. Altını da çizmişim kırmızı fosforlu kalemle. Hadi göreyim seni.

Ben mi demişim bunu? Sinan Engin gülme efekti...

Anlık heyecandan hakka koşabilirdim ama çaktıracak değiliz. Temennim hıçkırmamak. En cilvelisinden tebessüm ettim. Kıkırdadım usulca. "Evet, komik..."

Bakışları yüzümün her köşesinde yavaşça gezindi. Ezberlemek ister gibi. Dudaklarında hafif bir Behlül Haznedar gülüşü belirdi. Harbi kurt bakışlarında hayat bulduğum bir beydi yani. Çokta haksız değildim bence.

Bakışları dudaklarıma kitlendi. "Bu yara ne zaman geçecek?"diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Daha fazla dayanamayabilirim..."

Gülüşüm derinleştii. Yara sızladı. Kalbim kıpırdandı. "Yarasız yerden öp diyorum işte."diye mırıldandım beklenti içinde. İnşallah hıçkırmazdım. Kalbimin artık buna alışması gerekiyordu. Ama o,bu düşüncemin aksine göğüs kafesime deli gibi vuruyordu. Sonsuza kadar sürecektiydi kalbimin bu perişanlığı?

"Ben de o kadarı bana yetmez diyorum."

Bana yeter.

"Bana yeter. Ne olur azıcık öpsen?" dedim huysuz bir bakışla. Ama anında durdum. İçimden geçirecektim ben bunu. Sesli mi söyledim?

Dilin düğümlensin Gökçen.

Güldü. Evet. Hemen tepemden bana bakan gözleri ince bir çizgi halini aldı. Gülüşü hala devam ederken dişlerini dudağına geçirdi. Yapma öyle oğlum. Fena oluyorum. Ay kalbim yani.

Saçma bir utangaçlık hissettim. Eğleniyordu goril. Huysuz bakışımı sürdürdüm. "Öpmeyeceksen çekil şu tepemden."dedim yan dönmeye çalışarak.

Beni durdurmak adına üzerime daha çok eğilip dev cüssesini göğsüme yaslayınca bu girişimim başarısız oldu.Bedeninin baskısını kasıklarımda ve göğsümde hissedebiliyordum ama bu baskı başka bir şey konusunda da şu an fevkalade aydınlatmıştı beni.

Ben Murathan'ın geleceğini tahmin edemediğimden ikizleri serbest bırakmıştım... Sadece sweatım vardı üzerimde. İçi boştu. Bomboş.Ne atlet ne sütyen.Öyle bir bomboş.Boşun da boşu. Boş. BOŞ.

Üzerime daha çok eğilip, göğsü göğsüme yapışınca gülen ifadesinin yavaşça solmaya başlaması naneyi yediğimin en açık belirtisiydi sanırım.Gerçi sırt üstü bir konumda olduğum için ikizler yanlara yayılmış durumdaydı ama yani yine de oradaydılar.

Anlamaması imkansızdı.Fena bir beydi. Geri çekilmedi. Yüzlerimiz arasında neredeyse sıfır mesafe varken bir kaç saniye bakiştık. O bana bakarak göz kırptırdı. Ben ona bakarak göz kırptırdım.

"Gökçen."dedi sakince.

"Hı..."diye mırıldandım.

Dertli bir ifadesi vardı. Bakışı anlatmaya yetti derdini."Niye yaptın şimdi bunu..?"

Sütyensiz oluşum zaten zorla sakinleşen libidosu için problem olmuş gibiydi. Dişlerimi dudağıma geçirdim. "Gelmezsin diye düşünmüştüm..."diye mırıldandım.

Gözlerini kapatıp dudaklarıma doğru derin bir nefes verdi. Öylece durdu bir kaç saniye. Gözlerini geri açtığında kehribarlarında yoğun bir tutku vardı artık. Yüzü yüzüme daha çok yaklaştı. Dudağımın yara olmayan tarafına narin bir buse bıraktı ama geri çekilmedi. Yumuşacık dudakları

benim dudaklarıma değince içimde ince bir şeyin koptuğunu, midemde sayısız kelebeğin uçuştığını hissettim.

Dudaklarımızın üzerinde öylece beklerken aynı anda içli bir nefes kaçtı dudaklarımızdan. Nefeslerimiz birbirine karıştı.

"Sana gelmeyeceğim de başka nereye gideceğim?" diye mırıldandı. Dudağımın aynı köşesine bir öpücük daha bıraktı. "Buradan başka yer bilmiyorum ben."

Cevap olarak kollarımı kaldırıp boynuna doladım. Ölene kadar aşık olmamazsın diyen Serdar Ortaç Reis. İzle şimdi şovumu.

Ellerim ensesindeki saçlara gitti hemen. Dudakları, dudaklarımdan yanağıma indi. Hala hafifçe mor olan her bir köşeyi usulca öptü. Yavaş, yavaş, yavaş... Oradan boynuma ilerledi.

"Ter kokuyorum." diye mırıldandım o boynuma gömülmüşken, ben parmaklarımı saçlarına daldırarak.

Beni toptan banyoya sokup hortumla yıkama ihtimali vardı. Belirtmek zorundaydım bunu.

Ama umursamadı söylediğimi. Hatta boynumdan derin bir nefes çekti içine. Demek ki o kadar da kötü durumda değildik. İyi bari.

"Burası benim yuvam.Bahçem..." diye mırıldanan boğuk sesi geldi kulağıma. Derin bir nefes daha çekti içine boynumdan. "Çiçek bahçem."

Gülüşüm büyüdü. Kedi gibi başını boynuma sürüp derin bir öpücük bırakınca gözlerim istemsizce kapandı. Elimin altındaki başını daha çok çektim boynuma.

"Çok korktum Gökçen." diye boğuk sesi yükseldi boynumdan. "Bu kokuyu bir daha hissedemeyeceğim, yolumu kaybedeceğim, yine karanlıkta kalacağım diye çok korktum."

"Ben de." diye mırıldandım barutla karışık kokusundan içime derin bir nefes çekerek. Boynumda bir noktada derin bir öpücük daha bırakınca kasıklarımda anlık bir karıncalanma hissettim. Saçlarının arasındaki elim birkaç tutamı çekiştirdi. Boğuk bir hırıltı yükseldi boynuma gömülü dudaklarından.

Buradaydım. Buradaydı. Ben onun kollarındaydım. O benim kollarımdaydı.Dünyamda her şey yerli yerindeydi. Yapboz bu kadardı.

Dudakları boynumdan gerdanıma doğru ilerledi. Bir elinin sweatımın altından göbeğime doğru ilerlediğini hissedebiliyordum. Parmak uçlarında ve dudaklarında ateş vardı. Kesinlikle ateş vardı. Dokunduğu her yer yanıyordu.

Asıl benim sana karşı libidal hassasiyetlerim vardı be hurma gözlüm. Yoksa bir dokunuşta yerle bir olmam normal değildi.

Bir elim saçlarındayken diğeri geniş omuzlarına dolandı. Sarıp sarmamak istedim her zerremle. Her bir yarasına bulanmak. Gözlerimi kapatıp kendimi daha çok ona bırakıyordum ki holden duyduğum bir sesle tutkuyla kapanan gözlerim, panikle açıldı.

"Kim açık bıraktı bu ışıkları ayol?"diyordu halam.

Sıkı sıkı Murathan'ın boynuna dolanmış kollarım gevşedi. O da birden bire geri çekti kafasını gömüldüğü yerden. Birkaç saniye bakiştık.

"Sesi sen de duydun mu?"dedi boş bir şaşkınlıkla.

"Hı,hı."dedim anında. "Halam."

"Ne halası kızım?"dedi aynı şaşkınlığıyla. "Baban."

Asıl ne babası oğlum?

Bakışlarını başucumuzdaki babamın resmine kaldırdı. Burnundan soluyan bir nefes verdi. "Beş dakika sal bari be! Hiç mi insafın yok?"

"Lan halam geliyor."dedim kısık sesli bir panikle."Ne saçmalıyorsun sen?"

Omuzlarına ellerimi dayayıp geri ittim. Zerre kıpırdamadı.Biberonu elinden alınmış bebek gibi huysuz bir bakış attı. Ama sessiz kalıp o da hole kulak kesildi bir kaç saniye.

"Gider yatar şimdi. Boşver."dedi geniş geniş.

"Manyak mısın? Basılacağız burada,sendeki rahatlığa bak. Çabuk kalk git."

"Nereye gideyim lan?"

"Ne bileyim ben?"dedim çaresizce. Bu yöne gelen halamın topuklu terlik seslerini duyunca ise paniğim büyüdü. Anında Murathan'ı üzerimden geri ittim. Sağ olsun zorlamadan yana devrildi. Battaniyeyi kafasına kadar çektim. "Sakin çıkma buradan."

"Bu mu çözümün?"dedi goril. "Nasıl fark edilmeyebilirim ben burada?"

Haklı. Dağ gibi adamdı. Ama ses yaklaşıyordu. "Kalk git dolaba falan gir."dedim örtüyü başından geri çekip.

Ofladı. Ama beklenmedik bir atıklıkla üzerimden geçip yataktan kalktı ve aynı hızla yatağımın altına girdi. Çok sorgulama fırsatım olmamıştı çünkü saniyesine kapı açılmıştı. Hayattaki bütün şansımı kullandığım anlarda ilk ona giren bir andı sanırım. Kılı kılına yırtmışım.

Bakışlarımı kapıya çevirdim. Halam, üzerindeki beyaz saten geceliği,gece olmasına rağmen özenle taranmış saçları ve pembe tüylü

terlikleri ile dikiliyordu.

"Hala."dedim anında.

Uyku mahmuru gözleri sorgular bir bakış attı yüzüme. "Sen hala uyumadın mı kız?"

"Şimdi uyuyordum."

"Gözün açıkken mi?"

Mantıklı bir soru.

"Aklıma bir şey takıldı da."

"Ne?"

Kız napcan hala? Allah Allah! Zorlama beni.

Birkaç saniye boş boş bakiştık. "Ay ne bileyim?"diye aniden yükseldim. "Sen birden sorunca unuttum şimdi. Neden öyle zank diye giriyorsun odaya. Korktum ya."

"Kız neyine korktun?"dedi. "Zurna mı çalacaktım gelmeden önce? Hasbinallah."Bana doğru ilerledi. "Ağrın sizin var mı diye sormaya geldim. Var mı bir şeyin?"

Var hala. Bende de kalp var. Valla gelemiyor artık yoğun strese.

"Yok."dedim yatakta doğrularak. Sırtımı başlığa dayadım. "İyiym. Merak etme."

Yanıma geldi. Uzanıp battaniyeyi sağıma soluma çekti. İyice kapattı üzerimi. Deliydi biraz belki. Ama çoğu zaman bizi büyötmek uğruna evlenmediğini hissederdim. Kendi çocuğuymuş gibi bakmıştı Gökalp'le bana. Fedakarlık etmişti çoğu şeyinden. Taliplerini reddetmişti hep. Ben ortaokuldayken babaannemle yoğun bir şekilde kavga ettiklerini hatırlıyordum.

Senin de evin, barkın, çocuğun olmasın mı demişti babaannem.

Benim evimde, iki çocuğum da var zaten diye bağırmıştı halam da.

O zaman anlayamamıştım bu cümleyi. Çok sonraları idrak edebilmişim. Annem Gökalp'e bakmayı reddedince elinde biberonla saatlerce Gökalp'i yediren, geceleri bekleyen, altını değıştiren, aynı zamanda benim ağlama nöbetlerimi sakinleştiren oydu. Annelik, bir yerde de emek demek değil miydi?

"İşıhta uyuyamıyorsan gece lambası takayım mı?"

Tebessüm ettim. "Gerek yok hala. Uyurum birazdan."

"Bu yatağın diğör tarafına ne olmuş öyle?"deyince az önce Murathan'ın yattığı yere çevirdim bakışlarımı. Biraz dağılmıştı tabi. Normalde onun

yattığı yer anlamsızca hiç bozulmazdı ama az önce malum,anormal bir konumdaydık.

"Uyku tutmayınca öyle döndüm durdum yatakta."dedim tatlı tatlı.

Başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise birden yatağımın kenarına oturdu. "Kız bana bak."dedi sırtarak. "Murathan'la aranız nasıl bakim?"

İyi hala. Hatta şu an tam olarak oturduğumuz yatağın altında.

"İyi."dedim normal bir hava vermeye çalışarak. "Neden kötü olsun?"

"Biraz ters çocuğa benziyor."dedi. Tekrar sırttı. "Ama sevdim. Belli,körkütük aşık sana."

İstemsizce güldüm.

"Hiç yalnız kalamadık ki ifadeni alayım."dedi heyecanla. "Anlat bakalım. Nasıl oldu bu iş?"

İnan bende hiç anlayamadım hala.

"Yani..."dedim kelimeleri toparlamak adına. "Ne anlatayım hala? Öyle birden oldu yani."

Yüzünü astı."Üf aman."dedi huysuzca. "Valla formdan düşmüşsün sen. Böyle mi dedikodu verilir?"

Kurban olduğum halam, cidden sırası değil. Sus.

Ama onun için sırasıydı. Durmadı. Sinsi bir ifade daha belirdi yüzünde. "Neslişah abla bir mutlu bir mutlu anlatamam sana. Gelinim, kızım diye dolaşıyor ortalıkta."

Salak bir ifade belirdi yüzümde. Bana hiç öyle dememişti oysa. Murathan' da bundan bahsetmemişti. "Valla mı?"

"Valla kız."dedi neşeyle. "Ama senin de alacağın olsun. Duydum ki hastanedeki o yağız yakışıklı sarı papatya da sana yürüyormuş. Egemen mi ne adı? Halan oralarda sürünsün, sen burada bolluk içinde gez. Halası aç yatar iken tok gezen yeğen mi olur zili?"

Murathan'ın yatağın altını yumruklayarak kırmaması duası. Enter.

"Ne bolluğu hala?"dedim doğal olmaya çalışarak. "Arkadaşım o benim sadece. İnanma sen dedikodulara.

Murathan'dan başkası yalan hala, ne olur sus.

"Eee ama Ayşegül söyledi."diye devam etti susmamaya. "Baya yürümüş sana.Hatta çocuk senin için gelmiş buraya."

Ağzın kırılınsın Ayşegül.

"Yok canım,daha neler."dedim gerginlikle gülerek. Ter kıcımdan çıkacak şimdi. "O şey, biraz rahat bir arkadaşımız. O yüzden öyle dedikodular çıktı yani. Burada küçük yer,malum.Yoksa öyle bir durum yok yani."

"Kız keşke olsaymış ya."dedi üzgün üzgün. "Sana niyet bana kismet olurdu. Onu da ben alırdım. Valla tereyağı gibi çocuk."

Çapkınlığı asla sınır tanımıyordu."Abartma hala."

"Tabi sen bulmuşsun dalyan gibi adamı, böyle konuşuyorsun rahat rahat."

Kınayıcı bir bakış attım. "Asıl o bulmuş dalyan gibi beni be."

"Sus kız. Şükürsüz."dedi anında yüzüme tükürür gibi. "Biz birini bulamıyoruz senin laflara bak."

Huysuz bir bakış atmakla yetindim.

O ise bana daha çok sokuldu. "Gökçen."dedi seni gidi hıznır bakışı atarken.

Boş bir bakışla kafa salladım."Ne?"

"Seviştiniz mi?"

Soru karşısında bana inme inerken yatağın altındaki Murathan'dan minik bir öksürük sesi yükseldi. Şoku bir kenara bırakıp onun sesini bastırmak adına peş peşe öksürdüm. Hala sen beni yaktın, yaktınnnnn!

Çok şükür ki fark etmemişti halam sesi. "Kız ne?"dedi şaşkın şaşkın. "Harbi seviştiniz mi yoksa?"

Gelmeseydin o yolda gidiyorduk hala.

"Ne sevişmesi hala ya?"diye çıkıştım yatağın altında bu muhabbeti duyan Murathan yüzünden utançtan geberecek bir halde. Yalan öksürüğümü durdurdum.

"Eee bilemiyorum artık ne sevişmesi?"dedi imalı bir sırıtışla. "Onu da sen anlatacaksın."

Benim adım gerçekten Angela mı? Neden bu gece herkes bu kadar değişik?

Canan hep böyleydi be kızım, dedi sol melek.

İlk defa katılıyorum, dedi sağ melek.

"Hiçbir şey yapmadık."dedim hızla. "Minnoş minnoş takılıyoruz biz." Örtüyü daha çok çektim üstüme. İmkan olsa bu örtü ile boğardım kendimi şu an.

Siz minnoş minnoş takılırken Barbaros'un takozunun kırılan koltuğunun selamını getirdi, dedi sol melek.

"Bana yan yana biraz ateşle barut gibi geldiniz."dedi aynı imalı gülüşüyle. "Bilemiyorum yani ama pek minnoş çift etkisi almadım sizden."

"Ne yaptıkta o etkiyi alamadın acaba?"dedim kınayıcı bakışım eşliğinde. "Kaç gündür el ele tutuşmaktan başka ne yapıyoruz sanki."

"Ha önceden yaptınız yani?"

Yılmış bir bakış attım. "Hala..."

"Ay iyi tamam."dedi yüzünü ekşiterek. "Demedik bir şey."

Allah'tan demedin hala...

"Ama valla ben buradan hemen gitmem kızım. Yeminle İzmir'de Nuh'un gemisinde yaşıyormuşum ben. Bir de buraya bak. Cennet kız cennet. Her karışından yakışıklı asker çıkıyor." Elini kalbinin üzerine attı. "Subhanallah. Hele o Timur denen adam..."

"Sübyancı mısın sen hala?" dedim ters ters. "Senden kaç yaş küçük adamlara yürüyorsun."

"Kız tövbe de,ne sübyanı? O kadar da düşmedik." Çapkın bir bakış attı. "Ama bu gözlerimin bayram etmesine engel değil yani."

Güldüm. "İnan sana ne desem bilemiyorum artık."

"Ya nasip de."dedi neşeyle. "Haydi rast gelsin halacım de." Birden ciddileşti. "Ama bak sevişirseniz onu da kesin de."

"Ya hala!"diye en sonunda yükseldim.

Yüzünü ekşitti. "Çoşma hemen zilli."Yatağında oturduğu yerden ayaklandı. "Al,gidiyoruz işte." Yüzüme eğilip alnıma derin bir öpücük bırakarak geri çekildi. "İyi geceler kuzucum. Korkarsan hemen gel yanıma."

Ne zaman kabus veya kötü rüya görsem direkt yanına gider, sessizce gövdesine sokulurdum küçükken. Hüzünlendirmişti bu detay beni. Zaten bu aralar her şeye anlamsızca hüzünlenir olmuştum.

Ölüm ve bende açtığı yeni ufuklar falan filan...

Tebessüm ettim."İyi geceler."

Tatlı bir gülüş gönderdi. Poposunu kıvrıp terliklerini tıkırdata tıkırdata çıkışa yöneldi. Ve çok sağ olsun beni daha fazla rezil etmeden odadan çıktı. Bir kaç saniye bekledim ilerlemesini. Gittiğine kanaat getirince hızla yataktan aşağı eğildim.

"Murathan."dedim kısık bir sesle.

Anında başını dışarı uzattı. Ama yüzünde muazzam bir sövme ifadesi vardı. "İlk olarak; suyunu, toprağını sikeyim o sarı papatyanın. İkinci olarak; peşimi bırakmayan, gaipten gelen sesler yüzünden sevişemiyoruz. Üçüncü olarak; bu yatağın altını en son ne zaman süpürdün sen? Burun deliklerime örümcek ağ attı iki dakikada."

"Konumuz bu mu?"diye çıkıştım.

Yatağın altından tamamen çıktı ama elinde beni derin utançlara sürükleyecek bir şey vardı. Bir sütyen, Sünger Bob'lu bir alt pijama, beyaz sade bir tişört.

"Evet.Ondan daha mühim bir konumuz var."dedi yerden ayaklanırken. "Bunların neden yatağın altında olduğu gibi."Elindeki çamaşırlarımı yatağın üzerine savurdu. Biri hariç.

Sütyenim.

Canım mor çiçekli sütyenim. Harbi neden oradaydı onlar..?

Yerden almaya üşenip yatağın altına ittin çünkü Gökçen.

"85 mi?"dedi sütyenin beden kısmına hayal kırıklığı ile bakarken. "90 olduklarına emindim oysa."

Patlayacağım ben bugün.

Hızla çekip aldım sütyeni elinden. "Hayırdır?"dedim ters ters. "Yetmiyor mu sana 85?"

Dudak büzdü. "Yani..."

Sinir utangaçlığımı bastırdı. Tehditkar bir bakış kuşandım. "Yani derken? Ayrıca baya göğüs ölçmüşlüğü'n var galiba? Kendinden bu kadar emin olduğuna göre."

Duraksadı. Sonra ise şöyle bir cevap verdi; "Mesleki deformasyon."

Bakışlarım daha da sertleşti. "Mesleki mi?"dedim sinirle. "Lan ben seni dağa taş a yolluyorum sanıyorum, sen filmlerdeki gibi görevlere mi gidiyorsun yoksa?"

Güldü. "Nasıl görevlermiş onlar?" En umursamaz haliyle üzerindeki gri kazağı tek hamlede çıkardı. Masama doğru ilerledi. Kaslı sırtına ve esmer tenine içli bir bakış attım ama şu an sinirliydim. Oyuna gelmemeliydim. Geledebilirdim. Gelse miydin?

#toparlabırakmakendiniGökçen

"Böyle kızlarla havuza girmeli,dünyayı kurtarak bir silahın şifresini almak adına olur olmadık kadınlarla bir takım naneler yeme gibi görevler." Oturduğum yerde dikleştım. "Yara izlerinden biri için Moskova'da oldu demiştin. Ne yaptın sen Moskovolar'da? Ha?"

Masamın önündeki sandalyemin üzerine kazağını katlayarak bıraktı. Dudaklarındaki gülüş ise büyüyordu. "Acilen dizi izlemeyi bırakman lazım yavrum."

"Hayır demedin."dedim şüpheyle. "Gidiyor musun gerçekten öyle görevlere sen?"

Bana yönelip yatağın üzerine attığı tozlu kıyafetlerimi aldı. İlerleyip onları da kapının kenarına bıraktı. "Yarın bunları makinaya at. Sakın yine dolaba tıkma. Kontrol edeceğim."

Ben diyorum Çanakkale boğazı, o diyor...Tövbe haşa.

Şu an tek rakibimiz şu diyalogtu;
Sen hiç köpek balığı gördün mü baba?

Annen beni hiç anlamadı Osman.

"Cevap vermiyorsun şu an bana farkında mısın?" dedim şaşkın bir sinirle.

Goril yine güldü. Uzanıp elimden sütyenimi kaptı. Onu da masanın üzerine bırakıp tekrar bana ilerledi. "Veriyorum."

"Ben niye duymuyorum o zaman?"

Kaslarına bakarken odaklanamıyorsun çünkü Gökçen. Ne derse çevrimdışısın. Şu Görüntüye bak. Heybetli, görkemli,kudretli...

Ama yara izleri de bir o kadar sıkıp,atıyordu kalbimi.

Işığı kapatmak için ilerliyordu ki, "Kapatma." dedim hemen.

Durdu. Bakışları bana döndü. Birkaç kez göz kırptırdı. Sonra ise derin bir nefes verdiğini kabaran göğüs kafesleri fazlası ile belli etmişti. Bakışlarında minik bir suçluluk yakaladım. Bütün bu olanlarda kendini suçluyordu durmadan. Ben kendimi. O kendini. Çıkmaz bir döngüdeydik sanırım.

Karanlıkta uyuyamıyor oluşumu, hala korktuğumu, ani şeylerde yüreğimin ağzına geldiğini de fark etmişti.Gözünden kaçır mıydı? Asla.

Tekrar bana döndü. Altında siyah bir kargo pantolon, üzerinde hay maşallah vücudu ve boynunda canıma kasti varmış gibi sallanan askeri künyesi ile sonum olmaya niyetli bir şekilde ilerledi.Yanıma geldi. Üzerimden tek hamlede geçip duvar köşesine bıraktı kendini. Sonra ise anında elimi kavrayıp kendine çekti bedenimi. İstemsizce çıplak vücuduna yapışmış buldum kendimi. "Görmüyorsun." diye mırıldandı bakışları hayran hayran gözlerime kilitlenmişken.

Önümde bu şekilde dolaşırken ben başka ne görecektim be esmerim biçim biçim ölürüm esmer için.

Boynundaki askeri zincir künyesine kaydı bakışlarım. Başıma bela herif. Her detayına alev almak zorunda mıydım ben? Zinciri hafifçe çekiştirdim.

"Neyi görmüyormuşum?" dedim küskün küskün.

"Her zerremi seninle doldurmuşken, başkasına asla var olamayacağımı."

Fenayım. Başa belayım. Düşük. Kalkamadık.

"Böyle sözler söyleyerek beni yumuşatabileceğini düşünüyorsan..." Ciddiyetimi bozup nazlı nazlı tebessüm ettim. "Çok doğru düşünümüştün." Ama bu anında yine ciddileşip boynundaki zinciri yine sıkıkmama engel değildi. Kolyeyi sıkıca kavrayıp yüzünü yüzüme daha çok çektim. "Ama bu da bir cevap değil. Gidiyor musun öyle görevlere, gitmiyor musun?"

Bakışları önce kavradığım kolyeye eğildi. Sonra ise tekrar gözlerime değdi. "Sana karşı libidal hassasiyetlerim var demedim mi?"dedi ciddi ciddi. "Böyle hareketler yaparak hassasiyet seviyemi artırıyorsun, haberin olsun."

Zincir çekme işi biraz fazla erotik olmuştu sanırım.

Zinciri bıraktım. "Edepsizleşme istersen."

"Sen de zorlama istersen.."

Kafamı biraz geri çektim. "Bak hala cevap vermiyorsun."

Derin bir nefes verdi. "O işlere Zülküf bakıyor Pamuk.Biz işimizi yapar çıkarız."

Timin pezevengi sensin demek Zülküf. Affet ama rahatladım.

"Ha gidiyorsunuz yani öyle görevlere?"

"Uyuyalım."dedi cevap olarak. Kolu belime dolandı. Daha çok sokuldu dibime. Lanet olası bordo bereli sırları.

Yüzümü çıplak göğsüne gömdüm. Çenesini başımın üzerine yasladığını hissediyordum. Dudaklarım tam göğsündeki yaranın üzerine denk gelince canımın yandığını hissettim. Bu acıya asla alışamayacaktım sanırım. Derin bir yara olarak kalacaktı. Onun derisinde, benim kalbimde. Öpünce bütün yaraların geçeceğini düşünen dudaklarım onun da yarasına narin bir öpücük bıraktı. Acıların izlerini dudaklarıma hapsetmek ister gibi, narin ama derin bir öpücük.

"Saçımı örmedin..."diye mırıldandım.

"Uyuyunca öreceğim."

"Neden?"

"Manzaram güzel oluyor."

Bakışlarımı göğsünden yüzüne kaldırdım. Tabi sırtarak.O da üstten üstten baktı yüzüme. Ama anında zaten bedenime dolanmış olan kolları daha da sıkılaşıp göğsüne çekti beni. Yüzüm yine sıcak göğsüne değerken onun dudaklarını saçımda hissediyordum.

Sütyeni mütyeni boş verip kolumu vücuduna doladım. Bir kaç dakika sessizce bekledik yuvalarımızda.

"Kepçük..."diye mırıldandım tam uykuya geçmek üzereyken.

O olduğunu onaylayan bir ses çıkardı.

"Zehra'yı araştırman bitmedi mi?"

"Hayır."

"Bitince yanıma getireceksin değil mi?"

"Bakacağız."

"Neslişah teyze bana gerçekten gelinim mi diyor?"

"Kayınom mu demeli?"

Beline dolanmış elim sırtına minik bir tokat attı.

Bıkkınca bir nefes verdiğini hissettim. "Evet Gökçen. Gelinim diyor. Hatta alnımdan öptü. Ve bunu sadece onu gururlandıracak eylemlerde bulunduğum zaman yapar."

"Başka ne zaman yapmıştı?"

"Üniformamı giyip karşısına ilk çıktığım an."

Sessiz kaldım bir kaç dakika. "Kepçük." dedim yine.

Yine o olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Ben yokken ağladın mı?"

"Evet."

Sırıttım kendi kendime. "Valla mı?"

"Valla."

"Ne kadar?"

"Susta uyu."

Sesi bu kez baya huysuz gelmişti. O yüzden sesimi kestim. Ama 5 dakika falan. "Kepçük." dedim yine.

"Ne var?"

"Esir düştüğünde cidden beni mi gördün?"

"Evet."

Yine güldüm kendimce. "Kepçük." dedim bir kaç dakika sonra tekrar.

"Zıkkım Pamuk! Uyusana artık!" diye aniden yükselince başımı göğsünden geri çektim. Göğsünde karanlığa gömülen gözlerim birden ışığa geçince bulanıklaşmıştı ama kısa bir andı bu. Hemen düzelmiş ve görüş alanıma bana tepemden ters ters bakan kehribarlar girmişti.

Kafasına şamarı akmak vardı ama yaraları böyle apacık gözümün önündeyken kıyamadım. Kapalıyken vururduk. "Battaniyeyi üzerimize çekmedik. Üşüdü." diye mırıldandım gözlerimi kırpıştırarak.

Bunu beklemiyordu sanırım. Gözlerime bakarken çatık kaşları yumuşadı. Dertli bir nefes verdi. Kolunu bedenimden çözüp doğruldu. Ayak ucumuza yığılan battaniyeyi alıp üzerime çekti. Sırtımı sıkıca örttü. Sağını solunu düzeltti. Tekrar uzandı yanıma. Benim aksime o beline kadar çekti battaniyeyi. Üzerinde bir şey yoktu. Üşürdü. Ben battaniyeyi kavrayıp üzerine doğru çekerken onun bakışları yüzümdeydi. Hissedebiliyordum. Sıcacık parmakları ise belime dolanmış, sweatımın altından bel oyuğuma doğru ilerliyordu.

Tekrar sokuldum gövdesine. Parmakları yavaşça ileri geri gidip geliyordu çıplak sırtımda. Sütüyenimin olmayışını umursamadım. Umursayacak bir şey de kalmamıştı artık zaten. Dokunuşları beni daha da mayıştıtırırken minik bir daire çizdiğini hissettim belime.Beni içine alan, ona hapseden bir daire.

Uyku bastırdıkça bastırdı. Gözlerim kapandı.

Ertesi sabah uyandığımda yanımda Murathan yoktu. Ama saçımda örgü, ucunda ise mavi kelebek tokası vardı.

Hastane koridorunda sessizce ilerlerken bakışlarını kolundaki saatine indirdi Alican.

12.05

İyi. Geç kalmamıştı. Hemen önündeki hasta kabul kısmına ilerledi. Kumral bir kadın vardı karşısında. Aralarındaki camdan sadece yüzünü görüyordu. Saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı tepesinde.

"İyi günler."dedi. "Kolay gelsin."

"Sağ olun."dedi kadın kibar bir dille . "Buyurun?"

"Bir hastanın oda numarasını öğrenecektim ben.1 hafta önce yatırıldı hastaneye. Jandarma getirmiş olmalı."

Kadın önündeki bilgisayara döndü. "İsim Soyisim neydi?"

"Zehra."dedi. "Zehra ALKHATİP."

Kadın bilgisayarda bir şeyler yaptı. Klavye sesi yükseldi aralarında sadece. Sabırsızca sağa sola baktı Alican. Kolu alçılı bir çocuk, yorgun bir kadın ve tekerlekli sandalye ile ilerleyen bir dede vardı etraflarında sadece.

"Suriye uyruklu mu?"diyen sesle tekrar önüne döndü.

"Evet."

"Yakını yok diye girilmiş kayıtlara. Refakatçisi siz mi olacaksınız?"

Değildi. Ama şu an yapacak başka da bir şey yoktu. "Aynen."diye mırıldandı. "Benim. Oda numarası nedir?"

Kadın gerekli bilgileri verince hızla ilerlemeye devam etti. İstekli olduğu bir görev değildi ama Murathan komutanı bir tek ona güvenip yolladığı için de içten içe gururluydu. İlk defa özel bir görev veriyordu komutanı. Görevi ne miydi?

Zehra ALKHATİP denen kızı alıp Silopi'ye getirmek.

Daha ekşinli bir görev beklemişti ama yapacak bir şey yoktu. Buna da şükürdü. Terörist değildi kız. Uzun uzun araştırmıştı öncesinde komutanı. Kaçak yollarla bile gelmemişti Türkiye'ye. Resmi ve geçici koruma kaydı

vardı. Ailesi ve iki kardeşi ile girişi vardı ülkeye. Çıkış yoktu. Ailesi de ortada yoktu. Yaklaşık 7 aydır hiçbir iz yoktu ALKHATİP ailesinden.

Tahmin ediyordu Alican senaryoyu. Büyük ihtimalle örgüt tarafından öldürölmüş ALKHATİP ailesi, kızı da yanlarına almışlardı it süröleri. Gelen istihbarat raporu ise bu tahminini doğrulamıştı. Ailesi, kaldıkları köyde örgütün bir baskını sonucu katledilmişti. Kız ise kayıptı.

Yaşamak zorunda kaldığı şeyleri bir kağıt üzerinden okumuştı buraya gelmeden önce.

Ama Murathan komutanının kızı neden Silopi'ye istediğini anlamıyordu. Fikir yürütebiliyordu aslında. Gökçen Hanım'ın bıraktığı notu o da okumuştı.

Yeni bir hayat...

Ama Silopi ne alakaydı? Buradan da yardım edebilirdi.

Çok düşünme, emirleri sorgulama derdi Zülfikar Komutan'ı. Öyle yaptı. Çokta üzerinde durmadı. Seri adımlarla söylenen bölüm ve odaya ilerledi. Hedefine gelince durdu. Bakışlarını kapıya dikti. Oda numarasına baktı bir kaç saniye.

156

Tam elini kapı koluna atıyordu ki kapı ondan önce açılınca geriledi. Erkek bir doktor ve arkasından genç bir hemşire çıkmıştı dışarı. Onu görünce duraksadı doktor. Yaşlı ama ağır bir havası vardı. Yoğun aklar vardı yer yer siyahlıklar kalan gür saçlarında.

"Merhaba."dedi kibarca. Adamın beyaz önlüğünün yakasındaki Prof.Dr. Engin ÇOKGÜLER yazısını görünce Murathan komutanının verdiği bilgiyi hatırladı.

Doktorunun adı Engin ÇOKGÜLER. Ben konuştum. Gidince benim selamımı söyle.Başka hiç bir şey söyleme. Gerisini o halleder.

"Buyurun?"dedi doktor ağır bir sesle.

Soy ismine ters bir ifadesi vardı. Pekte gülmüyordu.

"Murathan Karakurt'dan selam getirdim." dedi Alican sadece.

Adamın çok gülmeyen yüzü anında ışıldadı. Derin bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Benden de selam olsun Karakurt'a." dedi dostça bir tebessümle. Arkalarında kalan kapıya çevirdi bakışlarını hafifçe. Gülen ifadesi soldu. "Zehra'nın durumu iyi. Hastaneden çıkabilir. Ama dikkatli bir bakımı olması şartıyla. Karakurt'a söyledim. Sana da söylüyorum. Yarası derin." Derin, üzgün bir nefes verdi. "Vücudunda yoğun darp izleri var. O söylemiyor ama cinsel istismara da uğradığını düşünüyorum.Yarası sadece

vücudunda değil yani. Ruhunda. Sakin ve nazik yaklaşmalısınız. Çok göz teması kuramıyor. Özellikle erkeklerle. Uzun uzun ona bakılmasından da rahatsız oluyor."

Ne söyleyeceğini bilemedi Alican. Öylece baktı sadece. "Anladım." diye mırıldandı en sonunda.

"Söyle Karakurt'a, sık sık arayacağım. Ona göre." dedi doktor. Başka hiçbir şey söylemedi. Yanından geçip ilerledi. Hemşire ise hemen Engin Bey'in peşine takılmıştı. İkisi de koridorda uzaklaşırken bir kaç saniye baktı arkalarından Alican. Sonra ise derin bir nefes vererek odaya ilerledi. Kapı açıktı. Hafifçe geri itip içeri girdi.

En son hatırladığı; yerde kanlar içinde yatan siyah, karman çorman saçlı bir kız ve bedeninden yayılan ekşimsi kötü kokuydu. Yine bunu bekledi. Ama bu sefer öyle bir görüntü yoktu karşısında. Yatak boştu. Camın önünde zayıf bir beden vardı. Oda da ise ince, ruhu okşayan, zarif bir ses.

*"Sedayem kon sedaye to,
Bê şeb pervâne miduzed
Negâhem kon negâhe to,
Berayem xâne misazed..."*

*Bexend ey sobhe nurani,
Pes ez şebhaye tulani
Ke her e'câze lebxendet,
Mera bigâne misazed..."*

Ne dediğini anlayabiliyordu Alican. Farsça bir şarkı söylüyordu.

*Bana seslen, senin sesin geceyi kelebeklerle süslüyor.
Bana bak, senin bakışın bana bir yuva oluyor.*

*Ey aydınlık sabahım, gülümse bu upuzun gecelerin ardından.
Senin gülüşünün her mucizesi beni kendime bigâne yapıyor.*

Sesinde garip bir hüznün vardı. Buraya gelene kadar asla üzgün hissetmemişti ama şu an üzerine derin bir hüznün çökmüştü. Bir adım attı camın önündeki bedene doğru. Üzerinde pembe bir hastane pijaması vardı. Zayıf, küçük bir şeydi. Siyah saçları ise en son gördüğü gibi karman çorman değildi. Kırırcıktı. Kabarık, parlak ve kırırcık. Sessiz bir adım daha attı.

Zehra başını camın pervazına dayamış, dalgın bakışlarla dışarıyı izlerken, şarkısını söylemeye devam ediyordu.

*"Bebar ey âbiye aram,
Ber sehrâye xoşke men*

*Sexer bagem derextanem
Berayet lâne misazed.."*

*Ey huzurun mavisî, benim kurumuş çölüme yağmur ol.
Seher vakti; bahçem, ağaçlarım sana yuva yapacak.*

Bir adım daha attı. Artık yandan yüzünü görebiliyorum dediği anda kız şarkısını söylemeyi kesip aniden ona dönünce yüzünü artık tamamen görebiliyordu. Hatırladığı gibiydi. Yuvarlak, çocuksu bir yüz, kırmızı yanaklar, buğday ten, küçük bir burun, üst dudaktan daha kalın bir alt dudak. Gözler yeni eklenmişti bu masum çehreye ama.

Kahverengi. Kopkoyu bir kahverengi. Toprak gibi.

İrkilmişti kız arkasında birden beliren bedenden. Korku dolu bir ifade bürüdü yüzünü. İki adım yana doğru gerileyerek Alican'dan uzaklaştı.

"Kimsin sen?" dedi bozuk bir Türkçe'yle. Göz bebekleri korkuyla titredi.

Alican'ın bakışları kızın boynuna kaydı. Yer yer morluklarla doluydu. Aynı şekilde ellerinin üstü. Bilekleri.

Doktorun söylediğini anımsadı.

Yoğun darp izleri var. O söylemiyor ama cinsel istismara da uğradığını düşünüyorum.

"Sakin ol." dedi ürkütmemek adına. Geri bir adım atıp uzaklaştı.

Erkeklerden tedirgin oluyor. Çok göz teması kuramıyor. Üsteleme Alican. Sakin yaklaş diye tekrarladı içinden.

Ama kızın sakın olmaya niyeti yoktu. Korku ve telaş dolu gözlerle taradı odayı. Kapı tarafında Alican olduğu için o taraftan kaçamayacağına kanaat getirmiş olmalı ki yanındaki dolaba koştu. Hızla açtı. Dolabın askılık yerindeki demiri çıkarıp eline aldı. Sıkıca kavrayıp döndü Alican'a.

Alican ise bir kaç saniye öylece kaldı. Boş boş göz kırptırdı. Askılık borusu mu? Gerçekten mi yani?

"Onlar mı gönderdi seni?" dedi kız.

"Hayır." dedi anında. Kız elindeki demir borumsu şeyle üzerine doğru gelince bir adım geriledi. "Önce bir sakın mi olsan sen Zehra?"

"Adımı da biliyorsun he mi?" dedi kız. Hala korkuyordu. Titreyen ellerinden bunu görebiliyordu Alican. "Bağırır herkesi toplarım buraya. Defol! Rahat bırakın beni. Bırakın artık peş-" diye bağırarak boruyu yüzüne doğru rastgele sağa sola sallıyordu ki Alican daha fazla dayanamadı.

Burnunun ucunda sağa sola sallanan boruyu tek eliyle kavradı. Boru durdu. Zehra durdu. Bir kaç saniye bakıştılar.

"Sakin ol. Korkma."dedi daha da korkutmamak adına yumuşak bir sesle. "Onlardan falan değilim. Sana yardım etmeye geldim."

Sıkıca kavradığı borudan ateşe değmiş gibi hızla elini çekti Zehra. İki adım geriledi. Bakışları kapıya kaydı. Boru yüzünden Alican gerilediği için kapı önü artık boştu. Kızın ne yapacağını anlayan Alican derin bir nefes verdi. Tam Zehra kapıya koşuyordu ki o ondan önce davrandı. Üç koca adımda kapı tarafına geçip Zehra'nın önüne dikildi.

"Bir dursan diyorum artık."

Tam kaçacakken önüne çıkan bu beklenmedik beden yüzünden Zehra durup yine korkuyla geriledi. Bir adım daha atsaydı önündeki bedene çarpacaktı oysa. Ama ani freni yüzünden yarası acımış olmalıydı. Elini karnına atıp yüzünü ekşitti. Derin bir nefes daha verdi Alican. Ne yapıyordu? Bu kız kaçırılmıştı, ailesi belki gözünün önünde yok edilmişti, tecavüze uğramıştı, dövülmüştü. Kim bilir daha neler görmüştü? Ürkütmemeliydi.

İki elini birden teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sakin ol."dedi yatıştırıcı bir sesle. "Anlıyorum. Beni tanımıyorsun. Korkuyorsun. Ama ben onlardan değilim Zehra."

"Kimsin?"dedi ürkek ürkek. Bakışlarını sürekli kaçırıyor, siyah kıvrıcık saçlarını yüzüne dökmeye çalışıyordu.

"Alican." dedi. "Alican'ım ben."

Kıvrıcık saçları altından attığı ürkmüş ve yabani bakışı sürüyordu kızın.

Elini indirip cebine attı Alican. Zehra'nın yine ürkererek bir adım gerilediğini görünce hızla çıkardı cebindeki cüzdanı. "Cüzdan sadece."diye açıklamasını yaptı. "Korkma."

Zehra cevap vermedi. Korku dolu gözlerle bakıyordu sadece.

Cüzdanı açtı Alican. Cüzdanın sol tarafına takılmış Özel Kuvvetler Komutanlığı armasını Zehra'ya doğru çevirdi. "Askerim ben."

Bir armaya baktı Zehra, bir Alican'a. Tehlikeli durmuyordu karşındaki adam. Temiz bir yüzü vardı. Kumral saçları, kahve gözleri ve yuvarlak yüz hatları ile tatlı bir siması vardı. Ama yine de bakışları şüphe doluydu.

Cüzdanı geri çekip bu seferde özel kuvvetler kimlik kartını çıkardı. Onu da Zehra'ya çevirdi. "Bak o armamdı. Bu da kimlik kartım."diye açıklama yapmaya devam etti. "Daha da inanmazsan mecbur üniforma giyip geleceğim."

Bir kaç saniye ürkekçe karta bakmaya devam etti Zehra. Hızlı yazamazdı ama okuması iyiydi. Önce ismi okudu.

ASTSUBAY ÇAVUŞ ALİCAN TOKMAK

Bakışları kartta bir noktaya kitlenmişti. Kırmızı türk bayrağı. Dudakları titredi birden. Alican bunu beklemiyordu. Zehra ise titreyen elini kimlik kartına doğru uzattı. İşaret parmağının ucuyla narince dokundu kartın köşesindeki kırmızı bayrağa.

"Türk askeri misen?" Sesi titremiştir.

Anlamsızca yine üzöldü Alican. "Türküm." dedi hiç beklemeden. "Türk askeriyim."

Zehra'nın titreyen eli usulca geri çekilirken gözünden de bir damla yaş süzölmüştü yanağına.

Üzüntüsü artıyordu Alican'ın. Böyle olmamalıydı oysa. Kartını cüzdanına koyup tekrar cebine attı. Karşısındaki kız artık önceki kadar yabani ve korkmuş bakmıyordu yüzüne ama yine de şüpheliydi. Anlıyordu.

"Korkma benden."dedi. "Sana yardıma geldim."

"Ne için?"

"Yani bir hayat."

"Benim hayatım yoktur."dedi bu kez hiç beklemeden. Sesi üzgündü. "Kimsem de yoktur. Kim yardım edecekmiş bana?"

Durdu bir kaç saniye. Ne diyeceğini ölçtü tarttı zihninde. En sonunda ise ona güven vermek adına tek bir isim geldi aklına.

"Gökçen."

Duraksadı Zehra. Şüpheli bakışları kısıldı. "Gökçen?"dedi soru sorar gibi.

"Gökçen."diye yineledi Alican. "Gökçen Doktor adına geldim."

Bakışları titredi kızın. Net bir şekilde görmüştü bunu. "Kurtulmuştur?" dedi titreyen bir sesle.

Tebessüm etti Alican. "Kurtuldu."

"Beni unutmamıştır?"

Bilmiyordu bu sorunun cevabını. Ama sallamaktan başka seçeneğı yoktu şu an. "Unutmadı."

Güldü Zehra. Gözyaşları yanaklarına akarken ilk defa güldü. Ve Alican ilk defa o zaman gördü bir insanın gözyaşlarının umut dolu gülüşüne nasıl karıştığını. Bunun nasıl yüreğı dokunan bir portre olduğunu.

İstemsizce o da tebessüm etti. "Şimdi."dedi sakince. "Seni ona götürmeme izin verir misin Zehra?"

Cevap vermedi Zehra. Gözyaşları oluk oluk yüzüne akmaya devam etti. Başını yere eğip kıvrıcık saçlarını yüzüne döktü. Öylece bekledi. Sessizce

bekledi Alican'da. Bir kaç saniye sonra burnunu çekerek kaldırdı başını yerden. Daha fazla kaybedecek bir şeyi yoktu. Neyi kalmıştı ki? Neyden korkuyordu ki?

Kafasındaki bütün riskleri sıfırladı. Ama yine konuşmadı.

Sadece başını aşağı yukarı salladı.

"Biz şimdi neyi kutluyoruz abi?"diyerek koltukta daha çok yayıldı Emek.

Bakışlar Hasan abiye döndü. "Neyi olacak?"dedi dertli dertli. "Oğlumun dolandıracak daha çok adama ulaşabilecek seviyeye gelmesini kutluyoruz."

Gülmek istedim. Hatta hafifçe güldüm. Ama anında dişlerimi dudağıma geçirerek daha da çok gülmeme engel oldum. Hasan abinin acıları ile beslenen bir profil çizmek istemezdim. Lakin bu komik olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Zeynep ablalardaydık. Partilemeye gelmiştik. Ama tabii ki Mete'nin dolandıracak daha çok adama ulaşabilecek olmasını kutlamıyorduk. Mete'nin okuma yazma öğrenmiş olmasını kutluyorduk. Enteresan bir kutlamaydı. İlk defa birinin okuma yazma partisine katlıyordum. Daha önce böyle bir parti türü olduğundan bile haberim yoktu.

Bence kimsenin yoktu.

Zeynep abla kendi uydurmuştu.

Barut Timi, annemler, Neslişah teyzeler ve Bilge olarak hepimiz doluşmuştuk şu an Hasan abilere. Aybüke bugün taburcu olmuş, o da katılmıştı aramıza. Tek eksik Ayşegülcümdü. Ben raporluydum tabi. Ama onun nöbeti vardı. Birde Alican yoktu. Hiç sormamıştım nerede diye ama gözüm aramıştı.

Ortam küçük, bordo bereli ekip büyüktü. Öyle ki normal şartlarda 5 kişinin oturacağı koltuğu şu an sadece Zülfikar, Barbaros ve Timur kaplıyordu. 3 kişilik kısmı Timur'un kapladığının altını çizmek isterdim çünkü halam haklıydı. Adam Ağrı Dağı gibiydi. Heybetli. Görkemli ve korkutucu.

Adama ne zaman baksam kafamın içinde Kurtlar Vadisi cendere cendere müziği çalması normal değildi.

Diğer koltuklara kalan elemanlar dağılmıştı. Gülhan abla içerilerde bir yerde Ahsen'le ilgileniyor, Annem, teyzem, Neslişah teyze, Duru ve Aslıhan abla masanın kurulmasına yardım ediyordu. Ben de yardım etmek istemiştım ama hepsi birden olmaz diyerek üzerime yürüyünce efendi efendi çökmüştüm geri.

Canıma minnetti yani kızlar.

Olaylı yemeğimizin üzerinden iki gün geçmişti. Her şey normaldi aslında. Sadece hiç konuşmayan Aslıhan abla dışında. Daha doğrusu annemle hiç konuşmayan Aslıhan abla dışında. İkisi de birbirinin yüzüne bakmıyordu. Ya da bakamıyordu. Tam çözebilmiş değildim. Köşe bucak kaçıyorlardı. Annem Aslıhan abladan tek bir adım bekliyordu oysa. Ama Aslıhan abla inatla atmıyordu o adımı. Bazı şeyleri zamana bırakmaktan başka çaremiz yoktu sanırım.

Ama akşamları oturup uzun uzun Neslişah teyzenin şen kahkahasını, anılarını dinlemek, Gülhan abla ile dedikodu yapmak paha biçilemezdi.

Ahsen geceleri benim yanımda yatmak istiyor, Gülhan abla da yere yatak atıp benim odama geliyordu. Uzun uzun konuşuyorduk. Birbirimizde kaçırdığımız şeyleri anlatıyorduk. Eşiyle nasıl tanıştıklarını, nasıl evlendiklerini uzun uzun anlatmıştı. Lise aşkıymışlar. Neslişah teyze izin vermemiş başta evlenmesine. Oku demiş. Ama o pek oralı olmamış annesine. Evlenecem, vermezlerse kaçacam diye kafa tutmuş. Adamın bir Vecihi gibi uçakla evlerinin tepelerinden geçmediği kalmış. Günlük istemeye geliyorlarmış Gülhan ablayı. Neslişah teyze ise günlük kovalıyormuş.

Sonra Murathan girmiş devreye. Girmez olsaymış. Gülhan ablanın eşini bir güzel dövüp hastanelik etmiş.

Adam onca dayağı yiyip, 1 ay pipetle beslenmesine rağmen ayağa kalkar kalkmaz kırık kol ve ayakla topallaya topallaya tekrar kapılarına gelince ise aynen şu cümleyi kurmuş;

Tamamdır. Bu adamdan bana enişte olur.

Eve çağırmış isteme için. Ama sonra bir daha dövmüş.

Şaşırmamıştım.

Onca dayağa rağmen adam inatla gelmeye devam edince, Murathan nihayet tamamen ikna olabilmış. Evlenmişler. Ama evlendi diye okumayı bırakmamış Gülhan abla. Sınava hazırlanıp üniversiteye gitmiş yine. İşletme okumuş. Mezuniyet hediyesi ise Ahsen olmuş.

Bazen Aslıhan abla bile katılıyordu bu sohbetlerimize. Konuşmuyordu pek. Dinliyordu genelde. Murathan hakkında soru sormuştu sadece. Nasıl sevgili oldunuz demişti. Ben ise milli cevabımı vermiştim.

İnan hiç anlamadım abla. Birden oldu.

Gülmüştü sadece. Samimi bir gülüşle hem de.

Ahsen ise biz konuşurken sanki anlıyormuş gibi bizi dinliyor, biz gülünce gülüyor, en son kucagımda uyuyakalıyordu.

Bu gece sohbetlerinden memnun olmayan tek kişi ise Murathan'dı. Camdan yanıma gelemiyor diye delirmek üzereydi. Gece uyuyamıyormuş. Migreni tutmak üzereymiş. Bu nasıl işmiş? Kendi ailesini o kovarmış. Ben de hemen benimkileri kovmalıymışım.

Çünkü onun ailesi en azından geceleri işgal ediyordu. Benim ailem hem geceyi hem gündüzü işgal ediyordu. Çünkü ağzı kırılası bir erkek kardeşim vardı ve şu an tam olarak Murathan'la aramızda oturuyordu.

Her zamanki gibi.

Bakışlarımı yanımda oturan kardeşime çevirdim. Sırtarak dinliyordu ortamdaki herkesi. Kafamı geri atıp diğer yanında kalan hurma gözlüme bakmaya çalıştım. İfadesizce bakıyordu önüne ama halinden memnun olmadığı bariz belliydi. Bakışlarımı tekrar Gökalp'e çevirdim. O da bana döndü. Sırıttı.

Mal.

Ters ters bakarak önüme döndüm. Etraf insan kaynamasa kafasını koparacaktım salağın. Beş saniye bırakmıyordu Murathan'ı.

"Hasan."diyerek içeri girdi Zeynep abla. Sesi uyarı ve kınama doluydu. Elindeki tabakları masaya bıraktı.

"Ne var Zeyno?"diye yükseldi Hasan abi. "Yalan mı?Okuma yazma öğrettik diye pasta kesiyoruz. Çok güzel bir marifet yaptık çünkü."

"Yaptı tabi."dedi Zeynep abla gururla. "Aslan oğlum benim."

"Ya bırak."dedi Hasan abi. "Her harf başına 10 lira aldı benden. Yazdığı her ödev sayfası için de ayrı 10 lira aldı. MEB bile eğitim için benim kadar para dökmemiştir.Biz çocuk yapmamışız ki. Biz seninle el ele verip ülkeyi hortumlayacak yegane şahsı indirmişiz dünyaya."

Herkes hafifçe gülerken Zeynep abla yılmış bir bakış attı. "O bizim oğlumuz Hasan."

Hasan abinin bakışı daha da yılmıştı ama. "Ben de onun için üzülüyorum be Zeynom."

"Çocuk stratejik bir deha."dedi Barbaros. "Siz ne anlarsınız? Sonuna kadar Metecan'dan yanayım ben."

Derken odaya kucagında Ahsen'le Gülhan abla girdi.

"Hasan abi."dedi. "Yanlış anlaşılma olmasın, bunu başka türlü nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için böyle söylemek zorundayım. Oğlun kızımı pazarlıyor."

Ortamdaki Barut Timi'nden birden hayvani bir gülüş yükselince irkildim. Yanıma döndüğümde ise Murathan'ı da gülerken gördüm. Eeee ben de güldüm tabi. Ahsen ise annesinin kucağından aşağı atlayıp bana doğru koşmuştu hemen. Gelip kucağıma atladı. Artık kolum iyiydi. Ama dikişleri duruyordu. Zorlamamalıyım. Ağzı kırılışı kardeşim Allah'tan ince düşünceli bir çocuktuk. Bunun farkında olmalı ki Ahsen'i anında o kucaklayıp oturttu kucağıma.

"Şaka yapıyorum de lütfen."dedi Hasan abi şok içinde.

"Diyemem valla."dedi Gülhan abla. "Mutfakta kızımı öpen herkesten 1 lira istiyor."

Zeynep abla, "Ay tövbeler olsun.Mete, ne yapıyorsun sen oğlum?"diyerek Mutfağa koşarken, Hasan abi yine dertliydi.

"Al işte."diye mırıldandı dertli dertli. "Pezevenkliğe de başladı..."

Affet abi ama güleceğim. Ve güldüm. Hatta herkes güldü. Derken ortama kral giriş yaptı; Mete.

Bilge'nin eline yapışmış, sabahtır öğretmenim odamı da gör, öğretmenim kitabımı da gör, yatak örtüsünü de gör, camı da gör, kapıları da gör diye sağa sola çekiştirip duruyordu.

"Lan oğlum."diye yükseldi anında Hasan abi. "Ne yapıyorsun sen?"

Umursamaz bir bakış attı Mete. "Ne yapmışım yine?"

"Para karşılığı konuşur bu şimdi bir de."dedi Emek.

Mete sırtıttı. Fenaydı. Eline sıkı sıkı yapıştığı Bilge'yi bu kez balkona sürükledi. "Balkonumuzu da görün öğretmenim."

"Metecan!"diye birden yükseldi Barbaros. Bakışlar ona dönünce yersiz yükselişini anlayıp geri sindi. Tatlı tatlı güldü. "Yani Metecim,canım benim, rahat bıraksana artık sen Bilge öğretmenini yavrum, evladım. Neden sık boğaz ettin kadını öyle iki saattir? Bir otursun artık di mi?" Yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Şöyle, şuraya.Dinlensin."

Ahsen saçlarımın ucuyla oynarken bıyık altı bir gülüşle baktım Bilge'ye. Tontik yanakları kızarıyordu. "Sorun yok."diye mırıldandı tatlı bir gülüşle."Yorulmadım."

Ah bu ikili ah...

"Olmaz."dedi Mete. "Görmesi lazım." Bilge'yi balkona sürüklemeye devam etti. Çaresiz anaç öğretmen Bilge ise peşine takıldı. İkisi balkona geçerken birden Barbaros'da oturduğu yerden kalktı.

"Ben sizin balkona daha önce hiç bakmamıştım Hasan abi. Bir bakayım,izninle."

Yüzlerde imalı bir sırıtış belirdi. Herkes her şeyi biliyor ama çok güzel bilmemezlikten geliyordu. Buna Barbaros ve Bilge' de dahildi.

"Aynen."dedi Hasan abi. "Yeni fayans yaptılar. Bak bakalım güzel döşemişler mi?"

"Aynen."diye onayladı Barbaros ciddi ciddi. Hızla ilerledi.

"Derin de bir nefes al. Beynin açılsın az."diye bağırdı peşinden Zülfikar

"Tabi."diyerek ciddi ciddi bunu da onayladı. Balkon kapısını açıp gözden kayboldu. Arkayı pek dinliyor gibi değildi

"Bu çocuğa ne zaman baksam benim ilk zamanlarımı görüyorum.Aynı mallık. Aynı alıklık." dedi Süleyman peşinden gülererek. Bakışlarını yanındaki Aybüke'ye çevirdi. "Di mi Aybüke'm?"

Göz devirdi. Yeterli bir cevaptı.

"Ağrın var mı Aybüke?" diye sordum. "Sabahki ilaçlarını içmiş miydin?"

Bakışları bana döndü. Gülümsedi sıcak bir ifadeyle. Başını aşağı yukarı salladı."İyiyim. Sorun yok."

"Kaplandır Aybüke başkan kaplan."dedi Zülfikar gururla. "İyi olacak tabi."

Bakışları ona döndü. Eyvallah dercesine dudağının kenarında havalı, yarım bir gülüş varken koltuktan kalkınca Süleyman' da onunla aynı anda ayağa kalktı.

"Nereye?"dedi panikle.

Ters ters baktı. "Asıl sen nereye? Niye kalktın?"

"Eee sen kalktın."

"Otur şuraya Süleyman."dedi dişlerini sıkarak. "Tuvalete gidiyorum."

Rahatlamış bir ifade ile hemen geri çöktü. "Ha tamam o zaman."

Ya sabır temalı bir baş hareketi yaparak odadan çıktı. Süleyman Bey, siz aşkın son yıkılmaz kalesisiniz.

"Çökçe cici, çüzel."diyerek yanaklarımı okşayan kucağımdaki Ahsen'e çevirdim bakışlarımı. Yerdim.

"Asıl Ahsen cicii."diyerek yanağına kocaman bir öpücük bıraktım.

"Gökü cicii."diyerek Gökalp'e uzandı bu sefer. Eridi anında Gökalp. Dev cüssesinin omuzları çöktü Ahsen'e bakarken.

"Yaaa,cicin miyim gerçekten?" dedi tatlı olmaya çalışarak ama borozan sesi bu konuda pek yardımcı olmuyordu ona. O hep çok severdi çocukları zaten. Ahsen onun kucağına geçince sıkıca sarıldı.

"Anne'ye gidelim."dedi Ahsen.

Allah razı olsun Ahsen. Al şu ağzını kırdığımı aramızdan.

"Hadi gidelim."dedi neşeyle. Ahsen'i tek koluna alıp şükür Bismillah aramızdan kalktı. Ben senden razıyım Ahsen. Aramız boşalınca anında Murathan ile kesişti bakışlarımız. Meydan Pamuk'undu. Hızla yana kayıp dibine sokuldum. İfadesiz yüzüne anında derin bir gülüş kuruldu. Elimi sıkıca elinin içine kenetleyip kucağına çekti. Biz şükür bismillah yanyanayken kavuşmanın neşesini yaşarken ortamda yeni bir goygoy dönüyordu.

"Benim kanımın etkisi geçmiş."diyordu Zülfikar dertli dertli. "Geçmiş olsun Sülüm."

Süleyman farklı düşünüyordu ama."Böyle daha iyi.Öyle zırt pırt, gevşek gevşek gülünce elim ayağım birbirine giriyordu oğlum."

"Lan ne biçim çiftsiniz siz ben hiçbirinizden bir şey anlamadım.Dışarıdaki saf, sen ondan da saf."dedi Zülfikar söver gibi. "Hiç komutanınızdan feyz almamışsınız. Di mi Murathan komutanım?"

Murathan'a döndü bakışlar. O ise tam bana hafif bir tebessümle bakıyordu ki anında ciddileşip önüne döndü.Bir kaç saniye baktı ona dönen gözlere. "Ne var?"dedi en sonunda. "Ne bahıyorsunuz?" diyerek Adana kanalına da geçti.

"Diyorum ki hiç size çekmemiş bunlar komutanım. Kadın ruhundan anlamak sıfır?" dedi imalı imalı. "Komutanım öyle mi ama?" Gururla kabarttı omuzlarını. "Hey yavrum hey." Bana döndü bakışları. "Akademide çok can yakmış komutanım yenge. Yığınla kadın subay aşk mektupları, çikolatalar falan sıkıştırıyormuş dolabına. Namı bizim dönemlerde bile alıp yürümüştü komutanımın."

Huzurlu ifademin üzerine kezzaplar döküldü adeta. İfadem ciddileşti. Ne yapmışlar ne yapmışlar?!

"Zülfükcüm."dedi Murathan'ın tehdit dolu kibar sesi. "Neler diyorsun sen öyle?"

Güldü Zülküf. "Ne demişim komutanım? Popüleritenizden bahsediyorum yengeye. Nasıl bir parça kaptığını bilsin."

Gözüm seğiriyor sanırım.

"Öyle tabi."dedim gülümsemeye çalışarak. Murathan'ın elinin içindeki parmaklarımı hareketlendirip tırnaklarımı avuç içine geçirdim. "Devam et sen Zülfikar. Başka?"

"Bence etme."dedi Emek.

Zülfikar duymadı ama."Bak şimdi yenge."diye heyecanla anlatmaya devam etti. "Bir kız vardı. Deli divaneymiş komutanıma. Adı..."duraksadı.

Bakışlarını yanındaki Timur'a çevirdi. "Şu akademide sırf Murathan komutanım için erkek yatakhaneğine sızan kızın adı neydi komutanım?"

"Zülfikar..."dedi Hasan abi usulca. Susması için bir uyarıydı sanırım. Ama o ciddiye almamıştı.

"Yok artık."diye yükseldi. "Saçmalama Hasan abi.Zülfikar değildi.Ha! Hatırladım!"diye aniden yükseldi. "Esra. Çok güzel hatundu valla. Sonra bir iş için görüşmüştük kendisiyle. Ben de oradan hatırlıyorum."

Kaşlarım havalandı. Yazdım seni Esra. Tırnaklarımı avucuna daha çok geçirdim. "Eeee."dedim muazzam bir merakla. "Sonra?"

"Sonrası yok."dedi Süleyman. Zülfikar'a döndü."Ama senin sonran var kardeşim. Sus."

"Anlat sen anlat."dedim saçma neşemin aksine tırnaklarımı daha da bastırarak. "Çok merak ettim şu an, girmiş mi yatakhaneğe, Murathan'ın yanına?"

Duraksadı Zülfikar. Bir bok yediğini yeni fark etmişti sanırım. Arkadaşlarına baktı. Herkes üzgün üzgün bakıyordu Zülfikar'a. Tekrar bana döndü. Ama bana değil, Murathan'a baktı. Ama ona bakan nasıl bir bakış varsa yutkundu. "Gir-girmemiş."dedi kekeleyerek. "Veya girmiş mi? Girmemiş olabilir." Yanına döndü. "Girmiş mi Timur komutanım?"

Timur yine ifadesiz ama netti. "O giremedi ama sana bir şey girdi gibi şu an."

Zülfikar'ın ifadesi buram buram sıçtı diyordu. Şu an sinirli olmasaydım gülerdim. Ama gülemedim. Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. Çene kasları yine halaya durmuştu. En öldürücü bakışları Zülfikar'a kitlenmişti. Sinirle elimi elinden geri çektim.

Sinirle soludu. Bana bakmadı ama bıraktığım elini sıktı. "Zülfikar."dedi sakın ama bir o kadar da sinirle. "Allah senin belanı versin."

Ağlamaklı bir ifade vardı Zülfikar'ın yüzünde. "Emredersiniz komutanım."

Benim en yakın zamanda bu Esra'nın devamını öğrenmem lazımdı. Zülfikar'ı tenhada yakalamalıydım. Ayrıca dolabına aşk mektupları mı atılıyordu? Çikolata mı veriyorlardı?

Hah! Burnum kanayacak sanırım.

Hayır bir kere çikolata sevmezdi o. BAKLAVA SEVERDİ.

Peki bu detayın sırası mıydı Gökçen maldırellası?

"Haydi bakalım, sofraya."diye Neslişah teyzenin sesi yükselince Murathan'a en ters bakışımı atarak yanından kalktım.

"Timur Beyyyy!"diyerek elinde tuttuğu bir borcamı kıcıyla uyumlu bir şekilde sağa sola sallayarak odaya girdi halam. "Duydum ki İzmir köfte çok severmişsiniz. Hemen yaptım."

Hala...Of be hala...

Herkes benimle aynı anda kalkmıştı zaten ayağa. "Yanlış anlamayın ama halanız beni bir tık ürkütüyor Gökçen Hanım."diye mırıldandı Timur tam yanımdan geçerken kulağıma doğru. Sonra ise halama döndü. Yine netliğini konuşturdu. "Yanlış duymuşsunuz. Nefret ederim."

Sinirli olmama rağmen güldüm. Masaya ilerledim. Sığabilmemiz için masa salonun ortasına doğru uzatılıp yanına bir de mutfak masası eklenmişti. Mutfaktan sabahır yemek taşıyan ekip keyifle sandalyelere kuruldu. Barbaros, Bilge ve Mete üçlüsü balkondan çıktı. Bir şeyler konuşa konuşa karşıma oturdular Aybüke odaya girdi. Kendi özgür ve hür iradesi ile ilerleyip Süleyman'ın yanına oturdu. Bakışlarımız karşılaştınca tebessüm ettik birbirimize.

Neslişah teyzemin yanındaki sandalye çekip oturdum. Tam Gökalp yanımdaki boş yer için uçarak bana ilerliyordu ki bu sefer Murathan ondan önce davrandı. Hızla hatta ışık hızında bıraktı kendini yanımdaki sandalyeye. Kapı girişindeki Gökalp ise umutsuzca Canan halamın yanına çöktü.

İşte bu beni bir tık keyiflendirmişti. Sana sinirliyim ama aferin goril.

Sofra yine bin bir çeşitle donatılmıştı. Sarmalar, dolmalar, tatlılar,poğaçalar, kısırlar, mantılar, içli köfteler ve daha çeşit çeşit köfteler.

İnşallah bu ziyafette boğazımıza dizilmezdi. Bir şok daha kaldıramazdım. Geçenki yemekleri sıcak sıcak yiyemedik diye bir yerlerim şişecekti neredeyse. Masasal fobilerim oluşmuştu Aslıhan abla yüzünden. Kaç gündür ne zaman yemeğe otursak bir gerginlik çıkacak sanıyordum. Tedirgince bakıyordum. Geriliyordum.

Yine öyle oldu. Bakışlarım Aslıhan ablaya kaydı. Kucağındaki Ahsen'e gülerek bir şeyler yediriyor, annem ise Neslişah teyze ile bir şeyler konuşuyordu.

Çok şükür Bismillah.

Derin bir nefes vererek döndüm önüme. Bu kadar çeşit içinde anlık bir bocaladım ama. Ne yeseydim? Önce neyden başlasaydım? Delirmek üzereydim. Hepsi efsane duruyordu. Bütün hanımlar güçlerini birleştirtince ortaya şölen çıkmıştı resmen.

Seçim yapmak zordu ama üşengeç olduğumdan uzaklardaki yemeklerden önce önümdeki kısır tabağına uzanıyordum ki Murathan benden önce davrandı. Kısır dolu kaseyi toptan kapıp bana yaklaştırdı. Yandan ters bir bakış attım. Oldukça Kepçüğümsü bakıyordu. Melül melül... Kısırın içindeki kaşığı alıp tabağıma bir kaşık aldım. Şeytan diyor indir kaşığı alnına. Aşk mektuplarıymış.

"Sende yiyecek misin?"dedim tripli tripli.

"Yiyeyim mi?"diye mırıldandı. Bir aslan gibi kükrüyordun. Şimdi ne oldu sana Karakurt?

"Yeme."dedim ama kıyamazdım. Onunda tabağına bir kaşık kısır koydum.Hatta iki kaşık.Severdi bunu. Kısırı geri bıraktı.

"Aybüke'nin bavulunu bize bıraktın mı Süleyman oğlum?"dedi annem. Bizde kalması için ısrarcıydı annem. Tabi ben de. Hatta biz de.

Bakışlar ikisine döndü. Süleyman'ın Aybüke'nin tabağına zeytinyağı koyan eli durdu. Göz ucuyla baktı yanındaki Aybüke'ye. Cevabı o verecekti sanırım.

"Yok."dedi Aybüke kibarca. "Askeriye'ye götürdük."

Kaşları çatıldı annemin. "Ne demek askeriye'ye götürdük. Ben sana ne dedim kızım?"

Mahcupça başını sağa eğdi Aybüke. "İyi niyetinizi anlıyorum ama gerçekten gerek yok buna. İyiyim ben. Bir iki gün daha dinlenir dönerim işime. Hiç zahmet vermeyeyim size."

Kadın, senin yokluğun zahmet asıl bana. Süleymanlaşmama ramak var.

"Zahmet verdiğin falan yok."dedim. Bakışlarımız kesişti. Sadece iki kişi varken tam anlamı ile güvende hissediyordum ben. Bir Murathan. İki Aybüke. Göz kırıştırdım."Yanımda kal. Tam iyileşene kadar en azından. Olmaz mı?"

Baktı. Masada ise ağır bir sessizlik vardı. Bütün bakışlar bizdeydi.

"Gökçen abla, bana 50 kuruş verirsen ben seninle ka-"diyen Mete'nin ağzına Hasan abi hızla bir dolma teperek susturdu.

Aybüke ise kısa bir bakışmanın ardından usulca düşürdü omuzlarını. "Bakma öyle, lütfen."

Tam olarak öyle bakmaya devam ettim.

Yüzünü ekşitti. Yanımdaki Murathan'a kaydı bakışları. Sonra ise ifadesi daha da ekşidi. "Şimdiden net bir dille söylüyorum Gökçen."diye mırıldandı. "Sadece bir hafta."

Güldüm. Neşeyle kıpırdandım yerimde. Sandalyede amaçsızca sağa sola iteledim popomu. Sanki ilkokul arkadaşım yatıya gelecekti. Öyle saçma bir duygu belirtmişti içimde. Canım Aybüke. Bu ifademi görünce onun da dudaklarında yarım bir tebessüm belirmişti. Bu kadını ilk gördüğüm an bu kadar seveceğimi zerre düşünmemiştim oysa. Ayrıca sevdiğim herkes benim evimde olacaktı. Canım evim.

Masa da herkes ayrı bir konuda tartışmaya başlamıştı yine. Huzurla döndüm yemeğime. Ama bakışlarım birden biraz ilerideki çikolatalı pastaya değince ufak bir gözüm seğirdi yine.

Bakışlarımı yanıma çevirdim. Sakince yiyordu yemeğini bordo goril. Tekrar önüme döndüm. Dişlerimi dudağıma geçirdim. Ne demişti o bana bir keresinde?

Biz de sevdik. Kaçırdık mı?

Kimi? KİMİİİ?

Dişimi daha çok geçirdim dudağıma. Yara küçülmüştü artık ama bu gidişle ben yenisini açacaktım. Dudağıma koparmamak adına ağzıma peynirli bir börek tıkip teorik olarak böreği, ama içten içe kendimi yedim.

"Çikolatalı pasta ister misin Murathancım?" dedim masanın sağ tarafını başımla işaret ederek. "Seversin sen çikolatalı şeyleri, malum."

Asıl ben çikeleataa yemeliyim. Mutluluk hormonlarım kıskançlık tarafından tıkandı. İmdat.

Yandan yandan bakıştık. Yapma der gibi bir ifadesi vardı. Bana ne oğlum. Yapacağım.

Göz devirerek önüme döndüm. Derin bir nefes verdiğini duydum. "Zülfikarcım." dedi. "Bol bol ye sen canım benim. İhtiyacın olarak."

Zülfikar'ın bir poğaçaya uzanan eli durdu. Murathan'a baktı. Yutkundu. Sonra ise önüne dönüp iki poğaçaya daha aldı tabağına. Emek ve Süleyman ise, "Al kardeşim." diyerek ne kadar yemek varsa önüne yığıyordu.

Ne olacağını ben anlamamıştım ama Barut Timi anlamıştı sanırım. Kıtlık var gibi yedirdiklerine göre Zülfikar'ı zor bir savaş bekliyordu.

"Hava güzel olacaktı, atacaktık şu sofrayı dışarı." dedi Hasan abi keyifle. "Oh misss."

Güldü herkes. Yoğun bir kar vardı dışarıda. Ama böyle de ortam sıcaktı. Daha güzeldi. Aylardan Ocaktı. Günlerden yedisi. Yeni yıla dağda hipotermi krizi geçirip kurşunlanarak girmiş olduğum gerçeğini uzun süre aşamayacaktım ama olsundu. Ocak... Güzel bir aydı. Çünkü Ocak, bu evrenin bana verdiği en güzel varlığın ilk nefes almaya başladığı aydı.

19 Ocak, Murathan'ın doğum günüydü.

"Bu yemeğin adı nekine?" dedi Mete ortada bir yemeği işaret ederek.

"İzmir bombası." dedi annem tatlı tatlı. "Sevdin mi?"

"Bayıldım!" dedi Hasan abi onun yerine. Ağzına kocaman bir taneyi sıkıştırdı. "Sön mö yaptın Löylo toyzem?"

Gülümsedi annem. Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Annemin en best tarifi olurdu bu. Bayılırdım. Hatta ailecek bayılırdık. Yemeklerden gözüm döndüğünden onu fark etmemiştim. Hemen ondan almak adına elimi uzattım ama yetişemedim. Bunu fark eden Duru tabağı komple kavrayıp bana uzattı. Bir tane alıp Duru'ya teşekkür ederken Barbaros konuştu. Tam o an yanımdaki Murathan' da bir tane İzmir bomba almıştı tabağına.

"Gökçen Hanım. Siz de anneniz kadar hamarat mısınız?"

Yumurta kırarım Barbaros. Bence yeterli. "Pek değil açıkçası" dedim gülümsemeye çalışarak. Bakışlarımı Bilge'ye çevirdim. Gülüşüm büyüdü. Göz kırptım. "Bizim evde yemekler genelde Bilge'den sorulur."

Utangaç utangaç gülümsedi şöbiyetim. Barbaros ise artık zerre çaktırma gereksinimi duymadan alık alık bakıyordu Bilge'ye.

Gökalp kocaman bir kahkaha attı. "Ablam ve hamaratlık ha." Bir hayvani gülüş daha attı. "Ablamın tek mutfak bilgisi bisküvili pastadan ibaret. Onda bile arayıp anneme bisküvi markası sorar."

Gerçekten ağzın da kırılсын artık Gökalp. Kırk tane bisküvi vardı. Ben ne bileyim hangisi en iyisi yani?!

"Olabilir." dedi Duru benden önce. "Kadın diye illa yemek yapmayı bilecek diye bir kural yok. Hayati bir ihtiyaç bu. Sadece kadına atfedilmesi saçma. Mesela senin mutfak hakkındaki bilgin ne Gökalp?"

Gökalp boş boş göz kırptırdı. Ben ise keyifle sırtıttım. Duru the yargı machine online. "Menemenin domatesten yapıldığını bilmesi, ki onda bile anneme hangi domates daha iyi diye sorar."

İntikam. En sevdiğim yemek olur kendileri. Daima ise sıcak tercih ederim.

"Tam olarak bundan bahsediyordum işte." dedi Duru. "Neden yemek yapmak deyince akla sadece kadın gelir ki? Kendi kendinize yemek yapamayacak kadar aciz oluşunuzla neden gurur duyarsınız hiç anlamam."

Anlık bir duraksadı herkes.

"Hiç sormadım sayın bu soruyu." diye mırıldandı sorduğu sorudan anlık bin pişman olan Barbaros.

"Ben de hiç konuşmadım sayın." dedi Gökalp olduğu yere sinirken.

Hasan abi ise derin bir nefes vermişti. "Sus Duru."Tabağına yemeklerden bir kule inşa ediyordu. "Şu an keyfimi kaçırarak tek şey senin konuşmaya devam etmen. Sakın bu güzel anıma bunu yapma abicim."

Göz devirdi Duru.

"Kimse kimseden yemek yapmasını beklemiyor zaten."dedi Murathan. Elindeki İzmir bombayı iştahla yiyordu. "Ama bunu yapmayı öğrenirsen asla hayır demem." diyen mırıltısını ise sadece ben duymuştum sanırım.

Çok güzel İzmir bombalar yapacağım ben sana hayatım. Hiç merak etme.

"Çikolatalı ya. Ondan sevdin galiba."diye mırıldandım.

"On numara yemek yapıyor komutanım, Gökçen Hanım." diyerek Murathan'a methiyeler dizmeye başladı Emek."Bize bir Adana Kebabı yapmıştı zamanında,bir tık üstünü hala yemedim."

"He valla."dedi Zülfikar. "Bir keresinde Tu-" Gerisini getiremedi çünkü yanındaki Süleyman anında ağzına bir kurabiye tıktı.

"Tuğrul."dedi hızla. "Tuğrul komutanımla muazzam bir ziyafet çektiler valla bize Gökçen hanım.Bir görseniz. Aklınız şaşar yani."

Şaşacağına eminim. Yine bir boklar gizlenmişti. Bunu anlamayacak kadar salakta değildik çok şükür. Tu- ile başlayan kız isimleri.

Say Gökçen.

Tuğba, Tuana, Tuğçe, Tuğsem...Tuyuğ...

Abartma Gökçen. Yok Murabba.

Yanımdaki Murathan'a diktim bakışlarımı. O da anında bana baktı. Tek kaşımı havaya kaldırdım. Göz kırıştırdı. Bir yutkundu. Tekrar Zülfikar'a döndü. "Şu börekten de verin Zülfikarcığıma. İyice toparlasın gücünü."

Yutkundu Zülküf. Ağlamaklı bir ifadeyle önüne dönüp cidden yemeğe abandı. Diğer yanındaki Barbaros ise teselli vermek ister gibi okşuyordu başını.

"Bana bir lira verirsiniz ben yemek yapmayı öğrenirim."diye araya atladı Mete.

"Şu an keyfimi kaçırarak ikinci şey de senin konuşman oğlum."dedi Hasan abi. Elini cebine atıp bir lira çıkardı. Yanındaki oğlunun eline tutuşturdu. "Al şunu. Yarım saat sus. Huzurla yemek yiyeyim."

Mete sıırıttı. Parayı sıkı sıkı kavrayıp minik parmakları ile dudaklarına hayali bir fermuar çekti.

Birkaç dakika huzurla yemeğine odaklanabildi Hasan abi. İki belası da sessizdi. Herkes havadan sudan şeyler konuşurken Murathan'ın, saçlarını ezmemeye özen göstererek kolunu sandalyemin arkasına doladığını

hissediyordum. Dönüp bakmadım. Saçlarımın ucuyla nazikçe oynadığını da hissediyordum. Yine bakmadım.

Aşk mektupları baksın sana goril. Sakin ol Gökçen. Sakin ol kızım.

"Gökçen." diye mırıldandı.

Bakmadım. SENİ ÇÖPE ATACAĞIM POŞETE YAZIK!

"Pamuk." dedi bu kez. Yine bakmadım.

BİR SİĞARA YAKACAĞIM ATEŞE YAZIK!

Birde bayıl istersen Gökçen, dedi sol melek.

Ben Serdar reis ile sakinleşme seansındayken masa yine bildiğimiz gibiydi. Herkes tekrar yemeklerine döndü. Gülhan abla Ahsen'le uğraşıyor, Canan halam Timur'un tabağına bir şeyler yığıyor, Diğerleri ise kendi halinde muhabbet ediyordu.

"Yavrum." diyen sesi bu sefer kulağıma aşırı egzotik bir sesle gelince içimde bir şeylerin karıncalaştığını hissettim. Karşı da koyamadığım bir beydi. Ne yapsak...? Hafifçe ona çevirdim başımı. Ve anında yüzü ile burun buruna geldim. Bu kadar yakın olmasını beklemiyordum. Gözlerine bakarsak eririz. Dik durmamız lazım. Hızla önüme döndüm.

"Ne var?" diye mırıldandım. Bir kaşık fellah köftesi attım ağzıma.

"Saçmalıyorsun şu an."

Önüme bakmaya devam ettim. "Aynen. Daha da saçmalamamı istemiyorsan kes sesini."

Anında kesti. Derin bir nefes vererek döndü önüne.

"Bir çay daha alabilir miyim ben Zeynep yenge?" demişti Zülfikar kibarca.

Duru ise zerre şaşırtmamıştı. "Alabilirsin tabi. Mutfakta, ocağın üzerinde."

Ortama anlık bir sessizlik çöktü. Zülfikar ve Duru arasında gitti geldi gözlerim. İkisi de birbirine ters ters bakıyordu.

Dertli bir nefes verdi Hasan abi. "Al işte. Kaçtı bütün keyfim." Elindeki çatalı masanın üzerine bıraktı.

"Ay çok ayıp Duru." dedi Zeynep abla. "Denir mi öyle misafire?" Ayağa kalkıp Zülfikar'a uzattı elini. "Ver bardağını sen canım."

"Gerek yok." dedi Zülfikar. Oturduğu yerden havalı bir şekilde ayaklanıp bardağını aldı. "Kendi işimizi kendimiz görürüz, elimiz kolumuz var çok şükür." Bakışları Duru'daydı.

"Ne güzel." dedi Duru gıcık bir tebessümle. "Ne mutlu sana."

Zülfikar çenesini yukarı dikti. Cool bir şekilde geri çekiliyordu ki aynı saniye Barut Timi elemanları boşalan bütün bardaklarını gözüne dayayınca havalı duruşu bocaladı. Anında sandalyesine geri çöktü. "Halledemezmişim. Mümkünse demliği alalım buraya yenge. Teşekkürler."

Güldüm. Beni hep güldüren bir arkadaştı. Yine öyle olmuştu.

Neşeli ve samimi kahkahalarla yenildi bu sefer önümüzdeki yemekler. Anılar anlatıldı, şakalar yapıldı. Mete'ye gülündü, Ahsen sevildi. Uzun zamandır hissetmediğim kadar sıcak hissettim kendimi. Sıcak ve huzurlu.

Sofrayı topladıktan sonra ise bizimkiler beni yine sokmamıştı mutfığa. Ahsen'le oynama görevi düşmüştü bana. Mete'nin odasındaydık. Camın önünde ki koltuğa tünemiş, dışarıyı izliyorduk.

"Bak."dedi minik parmağını cama yaslayıp. "Karlarrr ülkesiii."

Lapa lapa kar yağıyordu dışarıya.İzmir'e hiç bu kadar yağmazdı oysa. Uzun zamandır görmemiştim. Zihnimde yoğun kar gördüğüm anlar vardı ama bu anlar İzmir'e ait değildi. Hakkari'ye aitti. Çünkü bu kesik anıların içinde babam ve Yusuf amcanında sureti vardı.

Yıllar sonra ilk gördüğü karda hipotermi geçiren masum İzmirli Gökçen şoku...

Bir kaç çocuk ve ailesi olduğunu tahmin ettiğim yetişkin kartopu savaşı yaparak eğleniyordu lojmanın önünde. Kahkaha sesleri buradan bile duyuluyordu. Baktım öylece. Bir şeylerin yokluğu belli belirsiz sızladı içimde ama ne olduğunu seçemedim.

"Elsaaa gibi."diye coşkuyla el çırttı Ahsen. Bana döndü. "Leee riz gooo, leee riz goooo." diyerek kollarını iki yana açtı.

Isıracaktım bu yavruyu. Kocaman bir kahkaha attım. Keşke götünü ısırabilsem Ahsen. Onun yerine iki elimle suratına yapışıp yanağına sulu bir öpücük bıraktım. "Elsanı yesinler senin."

Güldü. Bir kolunu boynuma sarıp tekrar cama döndü. Dayanamayıp totoşuna minik bir sille çaktım. Yaramaz bir çocuk değildi. Kendini sevdirmeyi ise fazlası ile biliyordu. Kolunu boynumdan çekip önüme geldi. Saçları ve dalin kokusu yüzüme doldu. Daha çok sokuldu dibime.

"Kaltopu."dedi birden bire. Yüzünü bana çevirdi. "Kaltopu oynayalım mı biz de?"

"Şimdi mi?"

Yok yazın Gökçen.

"Hı hı."dedi hevesle. Önümden çekildi. Koltuktan aşağı atlayıp elime yapıştı. "Hadiiii, hadiii."

Durmaya pek niyeti yoktu. İşime gelirdi. Ben de ne zamandır oynamak istiyordum ama kaçırılmışım Ahsen. Bir takım yetişkinsel ekşinlar falan...

"Tamam, ama önce anneye sormamız lazım." dedim oturduğum yerden kalkarken.

"Olur."dedi neşeyle. "Hem annemlerde gelir."

Elimden çekerek odadan çıkıyorduk ki aniden önümüze dikilen bir bedenle durduk. Murathan bütün heybetiyle dikiliyordu önümüzde.

"Dayı."dedi Ahsen neşeyle. Beni satıp Murathan'ın bacaklarına yapıştı. "Biz kaltopu oynayacağız."

Murathan bir bana baktı, bir ona. "Ne zaman?"dedi anlamsız boş bir bakışla. Yere eğilip Ahsen'i kucakladı. "Şimdi mi?" Ahsen anında kollarını dayısının boynuna dolamıştı.

İyi, bu anlamsız soruyu düşünen tek ben değilmişim.

"Evet şimdi."dedim. "Ne var? Yasak mı?"

Anında kıvırdı. "Yok yavrum da."diye homurdandı. "Soğuk. Üşütmeyin sonra."

Güldüm. "Kartopu soğukta oynanır zaten Murathan."

"Evet dayıcım."dedi Ahsen'de bilmiş bilmiş. "Kaldan adam bile yapılır."

Saniyelik yüzü düştü."İyi ki dediniz."diye homurdandı.

Tipini verdim ama tripliyim. Malum...Esralar, odaya girmeye çalışmalar, aşk mektupları, çikolatalar falan.

Ahsen'e uzandım. Ama kucaklayamadım. Kucağından kendime doğru çekip yere indirdim. Elini tuttum. "Gidiyoruz biz."dedim en cool halimle. "Geliyor musun sen de?"

Gülhan abla hayır derse sıçmışko.

Murathan ise bu teklifim karşısında şaşkındı. "Nereye?"

"Kartopu oynamaya."

"Saçmalama."dedi yok artık der gibi. "İçeride askerlerim var benim. Önlerinde kartopu mu oynayacağım çocuk gibi?"

Aman,komutanlığını yesinler."Gelmiyor musun şimdi?"dedim tek kaşımı havaya kaldırarak.

Cevabı netti. "Asla."

10 DAKİKA SONRA;

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum Pamuk."

İsyanını ve sinirini umursamadım. Ayaklarımla yerdeki karı sürüye sürüye ilerledim. Kendimce bir de neşe dolu kahkaha attım.

En büyük kozumla ulaşmışım amacıma. Göz kırıştırmak.

Ahsen, Gülhan abla ile beraber birazdan inecekti aşağı. Sırtı terliymiş. Önce üstünü değiştirmeliymiş. Ben biraz heyecan yapıp Murathan'la önce inmiştım. Günlerdir bunun hayalini kuruyordum ben. Tripli olsam bile kaçıramazdım.

"Çocuğuz sanki." diye söylenmeyi sürdürdü kaynanam. "Ne yapacağız yani? Harbi kartopu mu atacağız birbirimize şu an? Oldu olacak götümüzün altına poşet koyup kayalım."

Tam bunu derken yanıımızdan poşetin üzerine oturttuğı minik kızını çeken bir adam geçti. Adam da çocukta gülüyordu. Bok atar gibi baktı adamın arkasından. "Bu adam Jandarma'da teğmen ha. Tipe bak."

"İnsanlar eğleniyor. Askerler karla oynayamaz diye bir kural mı var? Sen de az eğlenenin tadını çıkar be Kepçük."

"Sus Gökçen." dedi ters ters. "Migrenim tutacak şimdi yine zaten. Düştüğümüz hale bak."

Durdum. Yüzümü ona çevirdim. Siyah montu ile beraber karın üzerinde oldukça zıt bir görüntü çiziyor, bakışları ile kalaşnikof atıyordu. Ben ise beyazdım. Bembeyaz şişme montum ve koyu yeşil berem ile Murathan'ın tam aksiydim. Bıkkınca baktım. "Gelmeseydin. Zorladım mı?"

"Evet zorladın." diye yükseldi. "O gözlerini boncuk boncuk açıp yüzüme bakarsan ne yapmamı bekliyorsun? Kırk kere dedik yapma şunu diye!" Sinirle ilerledi bana doğru. Aynı sinirle elime yapıştı. "Bari yürü şu lojmanın arkasına." deyip ilerledi. Benide ilerletti. "Biri görse gitti bütün faça."

Kahkaha attım bu haline. İlerlerken alttan alttan yüzüne bakmaya çalıştım. "Ya çen büyüdün, komutan oldun da karizman çizilir diye mi korkuyorsun çen?" dedim gülerek.

Adımları hızlandı. Bana bakmıyordu. Bizi gören gerçek bir savaşa gittiğimizi düşünebilirdi. Tam apartmanın köşesini dönüp, arkaya varınca durdu. Yüzüne ise tabiki en ters bakışı vardı. "Savaş istiyorsun ha." diye mırıldandı. "Al sana savaş."

Sonrası ışık hızında cereyan etti. Öyleki ne nasıl oldu idrak edemedim. Anlamadım. Anlayamadım. Elimi bıraktı. Bir saniye kadar önümde belirdi.

Sonrası ise tufan.

Önce ayaklarım yerden kesildi. Kendimi tepetaklak Murathan'ın omuzunda buldum. Minik bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Sonra ise saniye geçmeden yumuşak ama soğuk bir zemine fırlatıldım.

Evet, Fırlatıldım.

Ciddi ciddi fırlatıldım.

Bir kar yığınının içine atılmışım.

Yüzüme, gözüme kar dolunca kendime gelmek adına gözlerimi kırıştırdım. "LAN!" diye bağırdım sırt üstü fırlatıldığım kar yığınının içinden ayı yavrusu gibi sağa sola dönerek kalkmaya çalışırken. Kalkamadım. Yuvarlandıkça daha çok batıyordum. Nere fırlattı lan bu bordo goril beni. Kuzey kutbuna mı?

Neredeyim lan ben? Burası kim? Ben neresiyim?

"AĞZIN DA KIRILSIN SENİN İNŞALLAH KEPÇÜK MALI!" diye bağırdım karlar içinden çıkmaya çalışırken.

Güvendiğim dağlara karlar mı yağdı Gökçen?

İçinde bu kadar öfke mi vardı Murathan?

İNSAN SEVDİĞİNE BÖYLE YAPAR MI?!

Bordo gorilin kocaman bir kahkaha attığını duydum. "Eğlence istemiyor muydun?" Gülüşü şiddetlendi. "Ben eğlendim şu an." Çılgınca gülüyordu.

"Eğlencene sıçayım." dedim fırlatıldığım yerden zorla ayaklanıp. "Yağlı güreş mi yapıyoruz lan gadagoş?!"

Resmen nevrim dönmüştü. Sağa sola sendeledim. Berem gözümün önüne gelmişti. Geri itip beni nere attığına bakmak için arkamı döndüm. Yolun ortasından kenara yığılan kar kümesinin içine atmıştı. Fırlatıldığım yere ise fotokopim çıkmıştı.

Hayvani bir gülüş daha attığını duyunca bakışlarımı ona çevirdim. En ters bakışımı attım. Gözleri gülerken öyle bir kısılmıştı ki beni görmediğine emindim. Anında yere eğildim. Kocaman bir sertleşmiş kar yumağını kucakladığım gibi suratına fırlattım. Daha doğrusu fırlatmaya çalıştım.

Sadece elini kaldırdı. Bakın, sadece elini. Ve kar yumağı Kaptan Amerika'nın kalkanına yapışmış gibi avucuna çarpıp, yeri boyladı.

Adam bordo bere Gökçen. Kurşuna kafa atıyor. Senin kartopuna mı vurulacak?

Evet. Vurulacak!

"İndir o elini." diye bağırdım. "Yüzüne atacağım bu karı!" Tekrar yere eğildim.

"Ben dümdüz dursam bile sen o karı bana atamazsın Pamuk." dedi hala gülerken. Baya baya küçümsüyordu beni.

Daha da hırslanıyordum. Karı avuçlarımda sıkıca sıkıp suratına fırlattım. Dışarıdan bana bakan biri gülle ya da bomba fırlattığımı düşünebilirdi. Ama

attığım bomba hedefine ulaşmak yerine Murathan'ın koluna usulca değip ağzı gözü yamulmak suretiyle yeri boyladı.

Bir kahkaha daha attı. "Boyuna eğileyim mi?"dedi eğlenen bir sesle. "Daha kolay atarsın."

Ağlamak istiyorum. Ciddi ciddi. 25 yaşında değilmiş gibi ayaklarımı yere vura vura ağlamak istiyorum.

En huysuz bakışımı attım. "Defol git."dedim arkamı dönüp tekrar ev yönünde ilerlerken. "Oynamıyorum seninle kartopu falan."

"Beni buraya indiren sensin."diyerek anında koluma yapıştı. "Nereye?"

"Ebene!"

"Hani oynayacaktık? Sen böyle en başından mızıkçılık yapacaksan oooo oooo. İşimiz var ha Pamuk."

Durdum. Yönümü tekrar ona çevirdim. "Sen oynuyor musun sence?"dedim ters ters. "Fırlattın lan beni.Karşı cepheye attığın bomba miyim ben?" Kolunu geri iteledim. "Bırak. Gideceğim. Oynamıyorum."

Kolumdan çekip tekrar durdurdu. "Bu yaşta bile mızıkçılık yaptığina inanamıyorum Gökçen."

"Ben mızıkçı değilim. Sen anormalsin." diye cırlamaya devam ettim. "Ne olur azıcık benim seviyeme insan! Nasıl savaşıyım ben seninle? Adi KÖPEK! Normal bir insanım ben!"

Güldü. Ciddi ciddi güldü. "Benim de özel güçlerim yok herhalde. Ben de normalim."

"Değilsin!"diye yükseldim. "Konuşturma beni şimdi." Olu orta bordo beresin diye bağırtaçak bana goril.

"Ah Pamuk ah."dedi gülüşü büyürken.

"Ne?"dedim gözlerimi açarak. Zevkten binbir köşe olmuş bir ifadesi vardı. Bu son fırsattı. Yere eğilip bir kartopu daha sıktım elimde. Ama tekrar ediyorum. Adam bordo bere. Refleksler on numara. Anında kafasını yana çekiyordu ki durdum. "Gel buraya."dedim ters ters. "Bu karı kafana çakacağım, sen de zerre kıpırdamayacaksın."

Yok artık der gibi baktı. "Ve bunun adı kartopu savaşı mı olacak?"

Anan savaşı olacak.

Kusura bakma Neslişah teyze ama oğlun çok sövülesi bir insan. Elimdeki karı kafasına atacaktım ama gözümün önüne kafasına aldığı darbeler ve hafızamdan asla silinmeyen işkence görüntüleri gelince elim öylece kaldı. Çığlıkları ve acılı feryatları yankılandı kulaklarımda. Havadaki elim hafifçe titrerken bakışlarımın buğulanmaya başladığını hissediyordum.

Ani ruh değişimi... Bırak yakamı koçum.

Kıyamıyorum ki.

"Böyle mızızlanacaksan en başından oynayalım diye çağırmasaydın." diye huysuzlanmaya başladı.

Vazgeçtim. Kıyıyormuşum ki.

Elimde sıktığım karı yandan kafasına çaktım. Kar anında dağıldı. Onun kafa ise yerli yerindeydi. Ama minik bir sendelemişti.

"Madem ben mızıkçyım git gece odana girmeye çalışan Esra'yla,dolabına aşk mektubu atan diğer kızlarla oyna." diye çok anlamsız bir yükselme yaşadım.

Önce göz kırptırdı. Sonra ise gayet makul bir tepki verdi. "Ne alaka lan şu an?"

Çok sinirliydim. Bakın şakanın sırası değildi arkadaşlar. Gerçekten sinirliydim.

Adama bütün sevgili şecereni döken sensin Gökçen, dedi sağ melek. *şimdi bunu mu kıskanıyorsun? Seni mantığa davet ediyorum.*

Reddediyorum. Böyle mantıksız mantıksız takılacağım ben.

Göz devirdim. Bütün tribal enfeksiyonlu halimle arkamı dönüp ilerliyordum ki kolumdan yakaladı. "Bir dakika bir dakika."dedi kafaya yediği darbenin aksine gayet mutlu bir şekilde. Gövdesine çekti bedenimi. "Bir gel bakayım sen şöyle yamacıma."

Dudak büzüp omuzlarımı gelmiyorum dercesine kaldırdım. "Gelmiyorum."

"Gel gel."dedi benim aksime mutlu mesut.

Geldim tabi. Ama nazlı nazlı. Ellerimi ellerinin içine aldı. Yine yok olmuşlardı onun avuçlarının içinde. Yavaşça okşayarak ona kar atacağım diye üşüyüp, kızarmaya başlayan ellerimi ısıtmaya başladı. Gerçekten mutlu duruyordu. "Kıskandın mı sen?"

"Yok canım."dedim yalandan bir kibarlıkla. "Odana kızlar girmeye çalışmış, uğruna aşk mektupları yazılmış. Niye kıskanayım? Ne kadar normal şeyler bunlar, aman tanrım."

Yine güldü. Ama Behlül gülüşüydü bu."Üzgünüm ama çekici bir subay olmak benim suçum değildi Gökçen."

Gözümle bomba atabilsem atardım. Tam olarak öyle baktım işte. Gülüşü büyüdü. Yaklaşıp çatık kaşlarımın arasına minik bir öpücük bıraktı. "Kıskandığın kişilere bak."diye mırıldandı sıcacık nefesi alnımdayken. Elleri, ellerimi bıraktı ama anında belime dolanıp sıkı sıkı sardı. Sarmaladı.

Sıcak gövdesine yasladı bedenimi. Bakışları hayran hayran gezindi yüzümün her bir köşesinde. Minik kar taneleri usul usul düştü üzerimize. "Senin saçının bir teli ederler mi acaba?" dedi sesinin en müptelası olduğum tonuyla. Bedenimdeki kolları sıkı sıkı çekti kendine. Göğüs kafesinden içeri sokmak ister gibi.

Ele hoş.

Yanağımı tam kalbinin üstüne yasladım. Benim olana. Huysuz ama yapışık bir şekilde yanağımı göğsüne sürttüm. Bu sevdiğim içindi. Kafamı hafifçe geri çekip göğsüne minik bir kafa attım. Bu da kızdığım içindi.

"Etmezler mi?" diye mırıldandım.

"Bir de soruyor musun?"

Evet, soruyordum. Sen de onayla yani. Ne olmuş?

"Esra kim?"

"Ne bileyim kim?" Sesinde gerçekten boş bir ton vardı. "Akademi zamanlarında dolaşırdı peşimde. Hatırlamam etmem. Ayrıca odama girdiği falan yok. Bakma sen o Zülfikar devamsızına."

Başımı kaldırdım kaldırdım. Çenemi göğsüne dayayıp bakışlarımı alttan alttan yüzüne diktim. "Aşk mektupları?"

Bakışları bana eğildi. "Birini bile okumadım."

"Neden?"

"İlgimi çekmedi."

"Neden?"

Belli belirsiz bir tebessüm belirdi dudaklarında. Bir eli hala belimdeyken diğerini yüzüme kaldırdı. Beremin önüne çıkan bir kaç saç tutamını parmak uçları ile tekrar berenin içine sokuşturduğunu hissediyordum. "Çünkü birileri ben bile fark etmeden öyle bir kök salmıştı ki içime,başkasına yer kalmamıştı."

Kalbim bir fena. Ne yapacaktık şimdi?

"Esra denen kızı hatırlamam mesela." diye devam etti. "Ne yüzü ne sesi var kafamda. Gelsin şuraya, ben Esra'yım desin,yine tanımam. Ama senin 20 yıl önceki halini bile ezbere bilirim." Çapkınca gülümsedi. Hafifçe sağa eğdi başını. "Bende durumlar böyle yani."

Bende de durumlar Leyla yani.

"Bu aralar ağzın baya iyi laf yapıyor senin." dedim şüpheyle süzerken. "Etkilenmeye devam ediyorum."

Güldü. Kendinden en emin şekilde hemde.

Gülecektim bu ifadesine ama kendimi tuttum. "Bu zamana kadar bunu hiç sormamıştım ama şu an sormazsam ölecekmişim perilerim geldi."dedim ciddi ciddi. "Daha önce sevgilin oldu mu?"

Önce bir durdu. Bir kaç saniye baktı öylece yüzüme. "Ciddi anlamda hayır."diye mırıldandı bana asır gibi gelen ama aslında 1 dakika falan geçen bir aradan sonra.

Tek kaşım havalandı."Ciddiyetsiz anlamda evet yani?"

İfadesizce baktı. "Bu soruya pas demek istiyorum."

Ağzın da kırılsın. Sinirle kollarından ayrılıyordum ki daha sıkı sarıldı. "Şaka."dedi ciddi ciddi."Şaka... " diye üstüne basa basa tekrarladı.

Şüpheyle süzdüm.

"Ciddi bir şey yoktu kimseyle Gökçen. Gerçekten." Oldukça sakindi.

Kudurmak üzereydim. "Kaçırmak istediğin biri vardı. O kimdi o zaman?"

Bakışları anlık boşaldı. "O kimdi lan?"diye sorduğum soruyu tekrar bana gönderdi.

Kuduruyorum diyorum oğlum, yapma. "Bana mı soruyorsun?"diye çıkıştım. "Sen kendin dedin biz de sevdik kaçırdık mı diye. Madem ciddi bir şey yok, o dediğin neydi?"

Baktı. Baktı.Baktı. Sonra bir aydınlanma geldi ifadesine. En sonunda ise yüzüme yüzüme güldü. Güldü, Güldü ve güldü. Şaşkın şaşkın baktım.

"Komik mi lan? Ciddi bir şey tartışıyoruz burada."

Başını hafifçe yukarı kaldırarak gülmeye devam edince heybetli adem elması ile göz göze geldim. Gerçekten her noktasına düşmem normal değil bu adamın. "Ciddi ciddi tartıştığımız şeye bak."dedi tekrar bakışlarını bana eğip. "Sevgilimin kendi kendini kıskanması."

What dedin gülüm?

"Ne?"

Gülüştünü silmedi. "Senden bahsediyordum Gökçen. Azıcık ucundan bir itiraf yapalım dedik sözde ama götümüzde patladı."

Boş boş baktım önce. Ben miymişim? "Bu nasıl itiraf be!?"dedim en sonunda. "Ben nasıl üstüme alınabilirim bu itirafı? Salak."

"Aynen."diye mırıldandı. "Benim salak."

Yüreğime indirdi, Gelmiş ne diyor şimdi?!"Sensin tabi."dedim. "Günlerce yerime yatamadım ben kimi bu kadar çok sevmiş olabilirsin diye. Gelmiş şimdi ne diyorsun?"

Gel de dövme. Uyuz olduğumu belirten bir bakış attım. Belimdeki elleri sıkılaştı. Anlamsızca sağa sola sallanmaya başladık. Derin derin baktı

yüzüme. "Benim lügatımda senden öte cümle yok. Kepçük için Pamuk var. Murathan için Gökçen var. Bu kadar.Biz sevdik mi beşikten mezara kadar. Başkası haram."

İşini biliyor vesselam.

Ne yapacağımız basitti. Sevecektik mecbur. En nazlısından tebessüm ettim. "Diyosun?"

"Aynen."

"Aferin."dedim atarlı ama tatmin olmuş bir şekilde. "Ben hariç bütün kadınları sileceksin kafandan. En çok beni seveceksin. Tamam mı? Sadece beni."

Güldü gözlerime bakarken. Gözleri kısılacak cinsten hem de."Şu kıskançlığı ben yapsam yılın medeniyetsiz ödülünü yine bana vermiştin."

Doğru.

"Hala öylesin."dedim. Göğsünden hafifçe geriledim. "Az önce kara fırlattın beni."

"Oynayalım dedin."

"Öldür demedim."

Kolları bedenimden çözülmedi ama duraksadı. "Ama ölmedin."

"Allah razı olsun Murathan.Çok incesin."Sen adam olmazsın temalı bakışımı atıp kollarından ayrılıyordum ki izin vermedi.

Daha sıkı sarıldı kolları bedenime. Ben sarılmadan öylece bekleyince ise kaşları usulca çatıldı. "Sen de sarılsana!" diye yükseldi aniden.

Banane dercesine omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim. "Git Esra sarılsın."

"Lan başlayacağım şimdi Esra'sına ha. Bir de bana kinci dersin."dedi. Oldukça sinirliydi yine.

"Senden öğrendim işte."diye diklendim.

"Her boku böyle hemen öğrensen benden keşke."diye lafını çaktı iki ara bir derede.

İşime geleni alır gelmeyenı bıraktırdım koçum. Bu işler böyle.

"Ayrıca burada beni konuşuyoruz konuşmasına ama sana ne demeli?"diye isyanının seviyesini artırdı.

Kaşlarını çatıldı. "Ben ne alaka?"

"Konuşturma beni şimdi Gökçen."diye sinirle soludu. Kolları bedenimden çözüldü. "Tayfun'un ayrı, Mert'in ayrı, Koray'ın ayrı, Etem'in ayrı. Alfabeyi turlamışsın resmen, gelmiş burada bana bir Esra laga lugası

yapıyorsun." Elini burnun attı. Bir adım geriledi. Sinirden burnu kanayacaktı sanırım.

Bunun burada malum yerlerimizde patlayacağını bilmeliydim.

"Sen onları unutmadın mı ya..?" diye mırıldandım. Oysa bastona binsek bile unutmazdı. Biliyordum.

"Unutulacak gibi miydi sence?" diye yükseldi.

Değildi. Farkındaydım. Tam olarak bakakaldım. Bu kavgada silah yine nasıl bana döndü lan? En son ben trip atıyordum.

"Asıl ben oynamıyorum." dedi sinirli sinirli. "Gidiyorum." Ciddi ciddi arkasını dönüp ilerlemeye başladı. "Birde gitmiş vasıfsız piçin teki tarafından aldatılmış." diye homurdanıyordu bir yandan da. "Deli olacağım ya."

Hızla ilerleyip önünde durdum. "Nereye?" dedim harfleri uzatıp en masum bakışlarımı atarken. Yüzüme bakmadan ilerlemeye devam etti. Tribin bile bokunu çıkardığına inanamıyorum Gökçen. Al küstürdün hurma gözlümüzü.

Hızla ilerleyip önünü kestim. "Murathan bir dur ya. Yine yersiz kıskançlık yapıyorsun bak."

Durdu. "Sen mi diyorsun bunu gerçekten? Ağzıma sıçtın iki saattir kızım. Sen yapınca iyi, ben yapınca yersiz mi oluyor?"

Eee biraz haklı.

"Ya tamam." diye huyuna gitme taktiğini devreye soktum. "Saçmaydı ama kıskandım. Ne yapayım?" Masum masum göz kırptırdım. "Özür dilerim."

Bir kaç saniye en ters haliyle baktı. Sonra ise burnundan öfkeli bir nefes verdi. Ya sabır moodunda başını sağına çevirdi.

Az nazlayalım. Hak etmişti.

İki adım atıp dibine sokuldum. "Kıskandığın adamlara bak." diye onun az önce söylediği şeyi kendi kozum haline çevirerek mırıldandım. Kollarımı usulca beline doladım. "Onların hepsini bir araya getirsen, bir sen eder mi acaba?"

Bakışları göğsüne yapışmış bana eğildi. Gözlerime bakarken sinirli bakışı sihirli bir değnek değmiş gibi dağılıyordu. "Etmez mi?" diye o da benim sorumu bana yöneltti.

Güldüm. "Birde soruyor musun bunu?"

Bir kaç saniye baktı öylece. Sonra ise dudakları usulca yukarı kıvrıldı. Sadece bakıyorduk birbirimize ama aramızda yine sadece bizim bildiğimiz

dilde konuşuyorduk aslında. Kimse duymuyordu. Sadece biz duruyorduk. Sadece biz okuyorduk.

Ne yapacağım ben seninle diyordu.

Sev diyordum bende. Çok çok sev.

Kolları sakince omuzlarıma dolandı. Sıcacık oldum. Bıraksalardı beni. Sonsuza kadar kalsaydım burada. Yer yerinden oynasaydı, dünyanın ekseni kaysaydı, her şey yerle bir olsaydı. Ama ben burada öylece kalsaydım.

"Sevgiden sayma sen onları."dedim yumuşak bir sesle. "Arayış say. Kepçük'ü aradım hepsinde. Onun bana baktığı gibi baksınlar istedim, onun elimi tuttuğu gibi tutsunlar istedim, onun böyle sıcacık sarılması gibi sarılsınlar istedim." Çenemi göğsüne yaslayıp alttan alttan göz kırptırdım. "Ama ben seni senden başka hiç bir yerde bulamadım."

Romantik değilsin diyenler utanır mı? Sanmam.

Bir kaç saniye baktı gözlerime.Çocuksu bir ışıltı geçti gözlerinden. Kulakları kızarıyordu.

"Sen benim için."diye devam ettim romantizmime. "Şu kar kadar."durdum. Yerdeki kara bakarken göz kırptırdım. "Bu karın tanesi kadar..."diye durdum. "Bu karın..."dedim. Yine durdum. "Bu kar..."Yine durdum.

Evet Gökçen. Bu bir kar.

Bu cümle nasıl bir iltifatla tamamlanacaktı lan?

Romantik değilsin diyenler utanmasını geri alabilir mi? Sanırım.

"Bir kar tanesi kadar eşsiz."diye Murathan içine düştüğüm girdaba son verdi.

"Evet! Aynen osun işte."diye yükseldim anında. Bir kolumu belinden çözüp sırtına sana helal olsun dercesine silleyi çaktım. "Yapıyorsun bu sporu komutan."

Sesli bir şekilde güldü bu kez. Omuzlarımdaki kolları sıkılaştı. Her an bir yere kaçacakmışım gibi tedbirliydi. Öylece baktı bir kaç saniye gözlerime. Işıl ışıldı gözleri. Ateşimdi kirpikleri. Tutunuyordum şu uzun, kıvrık kirpiklerine, atıyordum kendimi göz göre göre ateşe.

Kar taneleri usul usul, sessizce yağdı üzerimize.

Bir Fuat abi değildik belki ama biz de böyle yağız, esmer bir delikanlıya yanmış bulunuyorduk.

Bakışlarımdan ona olan aşkım belli oluyor muydu acaba? Olmalıydı. Olsundu. İçimde tutacağımdan fazlaydı.

İkimiz de birbirimize içli içli, aşık aşık bakıyorduk ki birden bir şey oldu.

Yandan şiddetli bir kartopu Murathan'ın kafasına çarptı. Yavrumun aşk dolu bakışları anında solarken kaşları ışık hızında çatıldı. "LAN ANA-"diyerek yükseliyordu ki karın geldiği yöne çevirdi bakışlarını ve küfürü ağzında söndü.

Gökalp, sırtarak el sallıyordu bize.

"Ne yapıyorsunuz orada?" diye bağırdı neşeyle. "Herkes önde. Haydi sizde gelin!"

Gökalp, sen en güzel anlarımın katilisin. Bu adamın kafa senden ne çekecekti acaba!?

"Kusura bakma yavrum ama ben bu çocuğu biraz hırpalayacağım artık." diye mırıldandı Murathan.

"Tabi." dedim zerre beklemeden. "Buyur."

Kolları bedenimden çözüldü. "Geliyoruz koçum. Geliyoruz." diye bağırdı Gökalp'e doğru. Aynı hızla yere eğilip biraz karı avuçladı. Elleri arasında sıkarak Gökalp'e ilerledi ve yaklaşıp yaklaşmaz Gökalp'e savurdu. Ama ne savurma. Götüne denk gelen kartopu ile hoplaya zıplaya kaçmaya başlamıştı Gökalp. Murathan ise umursamadan üst üste, şeytan taşlar gibi atıyordu kar toplarını. Çok dolmuştu, belli.

"Murathan abi!" diye bağıırıyordu Gökalp gerilerken. "Abi bir dur!"

Erkekler neden daha az yaşar? İşte cevap.

Murathan bir kartopu daha savurdu. "Gel demedin mi?" diye bağırdı. Dişlerini sıkıştığını sesinden anlayabiliyordum. "Geliyoruz işte koçum."

Gökalp'in gelme der gibi bir hali vardı. Murathan ise kaç gündür her halde aramıza giren Gökalp'e kinini kusuyor gibiydi. Acımasız bir enişteydi. Gökalp' de şu an bir tık anlamıştı bunu. Gülerek ilerledim peşlerinden. Lojmanın önüne tekrar döndüğümde ise apartman önünde tanıdık yüzler gördüm. Asıl eğlence buradaydı sanırım.

Gülhan abla yerde kar yuvarlıyor. Aslıhan abla elinden tuttuğu Ahsen'le yere eğilmiş kara bir şeyler yazmaya çalışıyor, Mete ise yine Bilge'ye yapışmış minik bir kartopu savaşı yapıyorlardı. Şaşırtıcı olan ise Barut timininden bir kişinin de burada olmasıydı.

Barbaros Mete'nin Bilge'ye attığı her karın önüne geçiyor. Sonra kurşun yemiş misali sağa sola düşüyordu. Gülüyorlardı. Tatlılardı. Güzellerdi.

Gülerek Aslıhan abla ve Ahsen'in yanına ilerledim. "Abla." dedim şaşkınca.

"Tek kelime dahi etme Gökçen." dedi en net şekilde. "Zorla çıkarıldım."

Güldüm. İfadesinden belli oluyordu zaten. "Teyze, kaldan adam yapalım."dedi Ahsen elini çekerek. Sonra benim elimi yapıştı. "Yenge, kaldan adam yapalım."

Yenge? YENGE?

Anlık bir bocaladım. Murathan çocuğun yanında ara ara diyordu. Al işte. Çekip almıştı yavru. Aslıhan ve Gülhan abla anında kocaman bir kahkaha attı.

"Fenasın Ahsen."dedi Aslıhan abla yarım bir gülüşle.

Gülhan abla ise daha çok eğleniyordu. "Hadi yengesi.Kardan adam için yardım et kızıma."

Ayıpta bir şey ama ablalar. Bu arada ablalar şimdi benim görümcelerim miydi? Allah, Bismillah. Utandım. Niye utandım?

Ahsen çoştukça çoştı. "Hadi yengeeee!"dedi elimi çekiştirerek. Herkes güldüğü için bu söylediğini çok güzel bir şey sanmıştı sanırım.

İstemsizce güldüm. Yengeni yesinler.

Derken Gökalp can havliyle yandan yapıştı koluma. "Abla."dedi nefes nefese. "Murathan abiye bir şey de. Karda boğmaya çalıştı az önce beni. İçinde biraz Allah korkusu varsa yorulur artık." Nefes nefese kalmış, saçları resmen kara bulanmıştı.

"Gel oynayalım oğlum."diye bağırdı arkadan Murathan.Bize doğru elinde bir kar topunu sıkarak yaklaşıyordu. "Neden kaçtın? Gel hele gel gel."

Baya kinlenmişti. İşin zordu Gökalp.

"Yenge, kaldan adam."dedi Ahsen yine.

Gökalp bir durdu. Nefes nefese ifadesi anlık bir bocaladı. "Ne diyor bu?"dedi bana dönüp. "Sana mı diyor?"

"Yok, sana diyor." diye hormudandım. Murathan az daha kara gömseydi kafanı keşke.

"Kim öğretti bunu bu çocu-?" diye şok haline devam ediyordu ki arkadan kafasına bir kartopu daha yiyince üç adım ileri sendeledi.

Öğreten tam olarak buradaydı Gökalp. Ve sana en ağırından kinliydi.

Türkiye'nin güncel en iyi kin tutanlar listesi;

1 DEMET AKALIN

2 SEREN SERENGİL

3 GÜLBEN ERGEN

4 MURATHAN KARAKURT

"Abi terörist miyim ben!?" diye isyan etti en sonunda. "Canıma okudun. Bir dur toparlanayım."

Murathan elinde bir kartopunu daha sıkarak ilerliyordu. "Niye koçum?" diyordu bir yandan da. "Gel demedin mi? Geldik işte." Gülle atar gibi savurdu kartopunu yine. Hem de dişlerini sıkarak. "Gel lan bu-", deyip karı savurdu ama cümlelerin gerisi gelmedi.

Çünkü Gökalp üzerine kalaşnikof mermisi gibi uçan kartopundan kaçmak için yere eğilmiş, kartopu ise onun hemen arkasında dikilen Aslıhan ablanın ortama memnuniyetsiz bakışlar atan suratının ortasına çarpmıştı.

Ama ne çarpma.

Yüzyılda bir gerçekleşen meteor düşmesine denkti sanırım. Çünkü Aslıhan abla kardeşinden yediği bordo bere kartopu ile olduğu gibi, sırtı üstü yere yapışmıştı.

Bir kaç saniye herkes öylece bakakaldı.

"Teyze öldü."dedi Ahsen en sonunda.

Ölmediyse bile ağır yaralı bence.

Ölmemişti Aslıhan abla. Yerden hafifçe doğrulurken şoku atlatan ben ve Gülhan abla yanına koşmuştuk. Gökalp ise en acımasız kahkahasını salmıştı.

"Abla, iyi misin?" dedim tam yanında eğilip.

Oturdu önce. Ağzına dolan karı tükürdü. Kirpiklerine yapışan kar yüzünden zorla araladı gözlerini. Öldürücü bakışları anında Murathan ve Gökalp'e döndü. Bu bakışı Gökalp'de görmüş olmalıydı ki gülüşü yavaşça soldu.

"Gökalp."dedi Murathan sakince."Arkama geç koçum.Bura biraz karışacak."

Bence de geçmeliydi. Çünkü Aslıhan abla burnundan soluyan bir Boğa gibi yerden ayaklanıyordu.

"Geberteceğim sizi!" dedi dişlerini sıkarak.

Murathan oldukça sakindi."Gel bu sefer işimizi konuşarak halledelim Aslıhan abla."

Aslıhan ablanın konuşmak istemediği netti. "Beyinsiz." diye bağırdı sinirle Murathan'a doğru ilerlerken. "Ablanım ben senin. Saygısız! Nasıl vurursun bana?"

Murathan güldü. Evet. Ciddi ciddi güldü. "Dram yapma."

Önüne gidip sağına soluna vurmaya çalışan Aslıhan ablanın kafasına şiddetli bir kartopu daha yapıştırdı. Sanırım kendince bir şeylerin intikamını alıyordu yine.

Fena bir beydi. Su uyurdu. Bu uyumazdı.

Ama ne olursa olsun biz küsmeyiz, aramızda hallederiz derken haklıydı. Şu an net bir şekilde görüyordum bunu.

Olan ise onların arasında kalan canım kardeşim Gökalp'e olmuştu. Aslıhan ablanın Murathan'a atamadığı her bir darbe Gökalp'e iniyor, ikisi de oradan oraya çekiyordu garibimi. Gülerek izliyordum bu hallerini.

"Ne yaşanırsa yaşansın, bence yine her şey eskisi gibi..." diye mırıldandı tam yanımdan Gülhan abla.

Boşluğuma geldiği için tam duyamamıştım."Efendim?" dedim anlamadığımı belirtmek adına.

Bakışları bana döndü. Gülümsedi. "Hiç."dedi huzurlu bir tebessümle."Haydi kardan adam yapalım." Yerde yar ile oynayan Ahsen'e döndü. "Di mi yengesi?"

"Yapma şunu abla. Valla bir garip oluyorum."dedim istemsizce gülerken.

Cevap olarak Ahsen boncuk boncuk gözlerini hemen bize kaldırdı. Soğuk yüzünden kızaran kırmızı yanakları ve başındaki pembe beresi yüzünden kapanan gözleri ile gülümsedi. "Evet yenge. Hadi."

Güldü Gülhan abla. "Emir büyük yerden yengesi. Alışsan iyi olur." Hafifçe kulağıma eğildi. "Bu arada iyi ki geldin Gökçen. Murathan evde kalacak diye aklım çıkıyordu. Senden başka kimse yola getiremezdi bu huysuzu."

Gülüşüm büyüdü. İşte gerçek bir kardeş sevgisi. "Hatalı mal almışım gibi hissediyorum şu an."

"Eeee biraz defolu tabi." diye en net şekilde. "Ama özünde iyi çocuktur. Bilirsin. Çok sinirlenirse lütfen terk etme olur mu?"

Bu sefer kahkaha attım. Bakışlarım Murathan'a döndü. Oldukça sakın, ama neşeli bir ifadeyle Aslıhan ablanın darbelerini savuşturmaya çalışıyordu. Gökalp'i önüne kalkan yaparak.

Ben nasıl bırakayım bunu be Gülhan abla? Can bedenden, çıkmadıkça. Ah ve ahh.

"Garip hissediyor musun sende?" diye mırıldandım bakışlarımı Gülhan ablaya çevirip.

"Ne gibi?"

Babamlar her an şu binaların birinden çıkıp gelecekmiş gibi.

Sesli dile getiremedim. Ama o anlamıştı. Bir kaç saniyelik dursaksamanın ardından yarım bir gülüş belirdi dudaklarında. Birkaç saniye

baktıktan sonra gözlerinden minik bir ışıltı geçti. "Kardan asker." diye mırıldandı. "Kardan asker oyununu hatırlıyor musun Pamuk?"

Bir kaç saniye düşündüm. Yokladım hafızamı. Tozlu raflar arasında vardı böyle bir kelime. Tanıdık. Net değildi görüntüler. Ama oradaydı. Varlığı belliydi. Bulanık ve karışık. Görüntüler vardı. Sesler yoktu.

"Unuttuysan da hatırlatırız." dedi Gülhan abla ben cevapsız kalınca. Yerdeki Ahsen'e eğildi. "Annecim." dedi tatlı tatlı. "Yeni bir oyun oynayacağız şimdi seninle."

Heyecanlıydı Ahsen. "Ne?"

"Kardan asker." dedi Gülhan abla. Sesinde heyecanlı bir kıpırtı vardı. Ayağa kalkıp Murathanlara doğru döndü. "Abla, Murathan. Kardan asker oynayalım." diye bağırdı.

Durdu ikisi de. Bakışları Gülhan ablaya döndü. Bir kaç saniye konuşmadan bakıştılar.

"Herkes burada." diye sessizliği böldü Gülhan abla. "Yine oynayalım."

Anlık bir sessizlik daha oldu. Ortamda yükselen tek ses arkada Bilge, Barbaros ve Mete'den yükselen gülme sesleriydi.

"Herkes burada değil." diyerek kimsenin dile getiremediğini zerre zorlanmadan döktü dilinden Aslıhan abla.

"Burada." dedi Gülhan abla. Yüzünde derin bir tebessüm vardı. Bakışları Gökalp ve Ahsen arasında gidip geldi.

İki eksiği vardı Karakurt ve Alptekin ailesinin. Ama ikide fazlası vardı artık.

Gökalp ve Ahsen.

Murathan'la kesişti bakışlarımız. Yine son derece ifadesiz bakıyordu. Ne düşündüğünü çözmem imkansız oluyordu böyle anlarda. Parmaklarımı kavrayan Ahsen'in eliyle bakışlarımı müptelası olduğum beyden çektim. Kardan asker yapma gibi ciddi meselelerimiz vardı. Edebi düşüncelerin sırası değildi.

Ve yaptık.

Gülhan abla zorla çekmişti hepimizi oyunun içine. Dakikalarca kar yuvarladık. Kocaman üç top yaptık. Murathan kucakladı. Hepsini üst üste koydu. Bir yandan da hala 'niye yapıyoruz bunu, çok saçma' diye söyleniyordu ama. Gerekli cevabı Ahsen kucağına tırmanıp, yanağına sulu bir öpücük bırakarak vermişti. Yine yanaklarını birbirlerine yapıştırıp, dakikalarca öyle durmuşlardı.

Kardan adamın genel hatlarını tamamlayınca ise herkes derin bir nefes verdi. Sırada ince ayrıntılar vardı.Kısa bir sessizlik daha çöktü aramıza. Bir şey soruyorduk bu noktada. Yusuf amcanın başladığını hatırlıyorum hep. Ama neydi? Bir türlü çıkaramıyordum.

"Herkes sırasına geçsin."diye bağırdı Gülhan abla neşeyle.

Gülümsedim. Hatta gülümsedik. Murathan'ın yanına ilerledim. Hala ifadesizdi. Ama bir kolunda Ahsen varken ben yanına gider gitmez diğer kolunu omzuma doladı. Kendine çekti.

Kulağıma doğru,"Hallederiz demiştim." diyen sesi bunca soğuya rağmen içimi sıcakık yapmıştı. Bakışlarımı ona çevirdim. Gülümsedim. O da gülümsedi. Kucağındaki Ahsen boynuna daha sıkı sarılırken bende kolumu beline dolayıp daha çok dibine sokuldum.

Ve ilk defa kendimi benim ailemin içinde hayal ettim.

Murathan, ben ve çocuklarımız.

Olur muydu? Olur muyduk?

"Ne yapıyoruz şu an?" dedi diğer yanıma gelen Gökalp.

İnan bende bundan sonrasını pek çıkaramıyorum Gökalp.

"Kardan askeri giydireceğiz."dedi Murathan.

Gökalp'ın apışıp kaldığına emindim.

"Senin gibi asker mi dayıcım?"dedi Ahsen.

Bakışlarımı ikisine çevirdim. Gülümsüyorlardı birbirlerine. "Evet dayıcım."dedi Murathan. "Benim gibi asker."

"Senin gibi yeşil kıyafetide olacak mı?"

İfadesizliği dağıldı. Derin bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Hayır."dedi. "Kendimizden parçalar vererek giydireceğiz."

"İlk ben dedi Gülhan abla." Hızla kardan adama koştu. Durdu. Bekledi.Bakışlarını bize çevirdi. "Eee." dedi. "Sorsanıza." Yüzü düştü. "Gerçekten unuttunuz mu oyunu yoksa?"

Ben yorumsuz bırakıyorum bu soruyu. Ama Aslıhan abla bırakmamıştı. "Nesin sen?" diye mırıldandı sessizce.

Yüzü tekrar ışıldadı Gülhan ablanın. Elindeki taşları kardan askerin yüzüne batırıp gülen bir dudak çizdi. "Ben askerin gülen yüzüyüm."

Anında kafamda minik bir Gülhan sesi yankılandı. *Yardım ederim.*

Sonra nereden hatırladığımı bilmediğim bir şekilde sıranın Yusuf amcada olduğunu anımsadım. Sıra bende diyen gür sesi yankılandı kulaklarımda. Anılar canlıydı. Sürekli şekil değiştiriyorlardı zihnimde. Ama bu an netti.

Yusuf amcanın sırası olduğu için anlık bir sessizlik çöktü ortama. Murathan bir adım attı öne. "Sıra senin dayıcım."dedi kucağındaki Ahsen'in eline bir taş tutuşturarak.

"Ne yapacağız dayıcım?"

Kardan adamın yanına gelince, "Nesin sen?"diye sordu Gülhan abla.

Murathan Ahsen'e taşı takması gereken yeri gösterdi. Ahsen ciddiyetle taşı takarken ise kulağına eğilip bir şeyler mırıldandı. Geri çekildiğinde ise Ahsen gülerek söylemişti kulağına mırıldanan sözleri. "Ben askerin sol gözüymüşüm."

Güldük. Yusuf amcanın sırası torunundaydı. Hiç görmediği, göremeyeceği torununda.

Aslıhan abla ilerledi bu kez. Diğer gözüne de o bir taş yerleştirdi.

"Nesin sen teyze?"diye sordu artık oyunu çözen Ahsen.

"Ben askerin sağ gözüyüm."dedi Aslıhan abla."Gördüklerimi asla unutmam."

Murathan kucağındaki Ahsen'i bıraktı. Üç adım atıp ilerimizdeki dal parçalarının içinden iki tanesini aldı.

"Nesin sen?"dedi Aslıhan abla.

Hiç beklemeden elindeki çalıları askerin sağ ve sol tarafına taktı. "Askerin kolları." Geri çekildi.

Bakışlar bana döndü. Bir kaç saniye baktılar öylece. Onlar için hatırlaması kolaydı bunlar belki ama benim için zordu. Silinen çoğu anımla birlikte bazı şeylerde uçup gitmişti. Tutamamıştım. Tutunamamıştım.

Ama her şeyi silen zihnim, kardan bir adamın tepesindeki mor beremin görüntüsünü silememişti. İlerledim kardan adama doğru.

"Nesin sen?"dedi Murathan.

Bakışlarımı ona çevirdim. Ne yapacağımı ölçüp tartmak ister gibi bakıyordu yüzüme. Tekrar kardan askere döndüm. Başımdaki haki yeşili bereyi çıkardım. Askerin başına taktım. Önceden boyum yetmezdi oysa. Babam kucaklardı. Şimdi ise kardan adamdan uzundum. Babam yoktu. Yusuf amca yoktu. Boyum uzundu.

"Ben askerin yurduyum." diye zerre zorlanmadan döküldü kelimeler dudaklarımdan. Gerisi de vardı. Ama o gelmedi bir türlü dilimin ucuna. Hatırlayamadım.

Murathan'ın dudaklarında samimi bir tebessüm belirmişti. Elime uzandı. Sıkıca tutup yanına çekti. Parmakları nazikçe okşadı benim parmaklarımı.

Bakışlarım Gökalp'e kaydı. En köşede durmuştu. Ne yapacağını bilmiyordu muhtemelen. Fazlalık gibi hissettiğine kalıbımı basardım. Çünkü yüzündeki bu ifadeyi çok iyi biliyordum. Tam ona doğru ilerliyordum ki benden önce atıldı Aslıhan abla. Boynundaki siyah atkıyı çözüp Gökalp'e uzattı.

"Sıra sende."

Gökalp önce algılayamadı sanırım. Boş boş baktı. Aslıhan abla ve atkı arasında gidip geldi mavi gözleri. Sonra ise bana döndü. Kızardım ama çokta severdim. Çocuk gibi onayını bekliyordu bazı şeyler için hala.

Gülümseyişim büyürken başımı aşağı yukarı salladım.

Babamın sırası, Gökalp'teydi.

"Senin adına Ali amca oynardı." dedi Aslıhan abla. İfadesi sert ama bir o kadar da sıcaktı. Her zamanki gibi. "Artık sıra sende."

Babamın Gökalp adına oynadığını hatırlamazdım bu oyunu. Bu detay yoktu bende.

Ama Karakurt ailesinde yine her şey tamdı. Her anı canlıydı.

Gökalp elini uzatıp atkıyı alırken bakışları hafifçe buğulu, ifadesi ise son derece duygusaldı. "Beni de mi düşünürdü babam?" dedi. Sesi titremişti. Bakışları ise bende idi yine.

Belli etmezdi ama yarımılığı hep içinde yaraydı. Görebiliyordum. Belki de bu yüzden bencil olan ben, düşünceli olan oydu hep. Çünkü benim zihnimde bana ait bir babam vardı. Onun zihninde ise kocaman bir boşluk.

"Düşünürdü tabi." dedi Aslıhan abla. "Hatta burunu takma işi bile senin. Sana ayırmıştı Ali amca."

Gülümsemi Gökalp. Ama öyle bir tebessümdü ki bu, ben bile ilk defa görüyordum bu ifadeyi yüzünde. Mutlu ama buruk. Üzgün ama heyecanlı.

Bir adım attı öne doğru. Sonra tekrar bize döndü.

"Eee." dedi. "Bana da sorsanıza, neyim diye?"

Güldük. "Nesin sen?" dedi Gülhan abla.

Bakışları Murathan'a döndü safikomun. "Neyim ben abi?"

"Evisin." dedi Murathan.

Heyecanla ileri atıldı Gökalp. Askerin boynuna atkıyı doladı. Yere eğildi. Bir taş aldı. Burnuna taktı. "Ben askerin eviyim." diye kendine düşen kısmı mırıldanarak geriledi. Ama dudaklarındaki tebessüm yerli yerindeydi. Hepimiz geriledik. Kardan askerimizin karşısına geçip huzurla baktık eserimize.

Babalarımız, şimdi huzurlu muydu? Emanetleri yine bir aradaydı. Kırık, dökükte olsa yan yanaydı. Babalarımızın, ruhu şimdi rahat mıydı? Ali ve Yusuf, bizi izliyor muydu bizi?

"Kabul edelim, çok çirkin oldu." diyerek huzurlu anımıza ilk darbeyi hemen yanımdaki Aslıhan abla indirdi.

Haklıydı. Gece görsem böbreğimi düşürürdüm. Sümme haşa bir şey olmuştu.

"Doğru." diye onayladı Murathan. "Şu yamukluğa bak. Başıma ağrı girdi bakarken."

"Bir haltıda bozmayın." diye isyan etti Gülhan abla. "Nesi var? Gayet düzgün işte."

Güldüm bu hallerine.

Biz beş çocuktuk. Aslıhan, Gülhan, Murathan, Gökçen, Gökalp.

Diğer çocuklar babasız kalmasın diye babalarımızı vatanın bağrına gömen beş çocuk.

Biz beş yetişkindik. Aslıhan, Gülhan, Murathan, Gökçen, Gökalp.

İlmekler babaları tarafından sıkı sıkıya birbirine düğümlenmiş, ne kadar büyürse büyüsün bir yanı hep çocuk kalan, araya ne kadar mesafe, soğukluk girerse girsin kopamayan beş yetişkin.

Bakışlarımı jojmana çevirdim. Babalar artık yoktu. Ama mutfak canından bizi gülerek izleyen annem ve Neslişah teyze vardı.

Her zamanki gibi.

Batan güneşe doğru çevirdi bakışlarını Murathan. Kolundaki saatine baktı. Beşi beş geçiyordu. Harika bir saatti. Eşit şeylere bayılırdı.

Nizamiye de akşam üzeri sessizliği vardı. Gözündeki siyah güneş gözlüklerini hafifçe yukarı iteledi. İki kolunu birden arkasına atıp birbirine bağladı. Omuzlarını dikleştirdi.

Ama onun aksine yanında dikilen Barut timi üyeleri acıyan gözlerle bakıyordu karşıya.

"Komutanım." diye bağırان Zülfikar'a baktı o da. Üzeri çıplaktı. Altında sadece kamuflajı vardı. Karlara bata çıka koşuyordu parkurda.

Dudakları keyifle iki yana kıvrıldı. "Söyle Zülküfcüm."

Nefes nefes kalmış bir şekilde koşuyordu Zülfikar. Soğuk yüzünden ağzından çıkan buharlar görüşünü iyice bozarken içten içe kendine sövmekle meşguldü. "Yetmez mi?" diye bağırdı. "1 buçuk saat doldu."

Yanındaki Timur'a döndü Murathan. "O kadar oldu mu lan?"

"Yok. O kadar olmadı."dedi Timur ifadesizce Zülfikar'ı izlerken. Yanındaki Barbaros'a döndü. "Ne kadar oldu lan?"

Barbaros arkadaşına acıyan gözlerle bakıyordu. "1 saat 13 dakika komutanım."

Zülfikar'a döndü tekrar Murathan. 13 dakikayı nedense duymamıştı. Hay Allahtı. Bak sen şu işeydi. "1 saat olmuş daha Zülfüfcüm. Yemekte çok yedin gibi. Biraz daha eritemim. En gözde askerimin formdan düşmesini istemem."

Koşarken acılı bir ifade belirdi Zülfikar'ın yüzünde. Ağzının içinde bir küfür mırıldandı.

"Bir şey mi dedin canım benim?"dedi Murathan."Duyamadım tam."

Evet, demişti. Seslide dile getirdi. "Şu dilimi sikim e mi dedim komutanım."

Gülümsedi Murathan. "Katılıyorum." Karşısında üstü çıplak koşan askerine bakarken askeri montunun fermuarını daha çok çekti. Ellerini cebine attı. "Bu akşam baya soğuk olacak diyorlardı."

"Eksi 6" diye mırıldandı Emek. Montuna sarıldı.

Vay be dercesine dudak büzdüler. Zülfikar ise acılar içindeydi. "Kötü bir şey demedim ki komutanım."dedi zorla. Yere yatıp karlar üzerinde çıplak sürünme kısmına geldiği için daha da acılar içindeydi. "Gökçen Hanım'a sizi övüyordum."

"Başçavuş Şahin."dedi Murathan sakince.

Süründüğü yerden kalktı Zülfikar. Sanıyordu ki artık bir göğsü yoktu. Pek kıymetli kasları ise donmuştu. "Emredin komutanım."

"Biz sizinle en son ki dersimizde hangi atasözünü işlemiştik?"

Bitmişti Zülfikar. Acılı ifadesi büyüdü. "Sözünü bilmeyen çavuşlar, döner bokunu avuçlar komutanım."

Memnuniyetle gülümsedi Murathan. "Güzel. Ama pek öğrenememişsin gibi geldi bana. Bu dersimizin konusu ne olsa?" Yanındaki Timur'a döndü. "Sence ne olsun Töngü?"

Zülfikar'a baktı Timur. Bir kaç saniye düşününce aklında sadece şu söz belirdi. "Sıcılacak ağız göte yakın gidermiş komutanım."

Başını aşağı yukarı salladı Murathan. Mantıklıydı.

"Tedariksiz sıçmaya giden domala domala taş ararmışa ne dersiniz komutanım?"dedi Emek.

Bir düşündü.

Yandan Barbaros bir fikir daha sundu. "Hızlı giden atın boku seyrek düşmüş nasıl komutanım?"

Timur, Emek ve Murathan aynı anda ona dönüp boş bir bakış attı. Bir kaç saniye bakiştılar.

"O ne alaka lan?"dedi Timur.

Duraksadı Barbaros. "Ne var? Olmadı mı? Hep cümle içinde kullanmak istemişim bu sözü. Buraya da mı olmadı?"

Derin bir nefes verdi Murathan. Uğraştığı adamlara baktı. Seçmece gibi eline düşen time baktı. Ya sabırdı.

"İkinci bir emre kadar sakın ağzını açma Barbaros."dedi ters ters. Barbaros anında emredersiniz komutanım moodunda önüne dönerken o bakışlarını Zülfikar'a çevirdi. Tekrar keyiflendi.

Esra'ymış. Esra kimdi lan? Ciddi ciddi hatırlamıyordu. Bu ibne nereden hatırlıyordu? Daha da kinlendi.

"Barbaros'un bu yanlış cevabı yüzünden sporuna yarım saat daha ekliyorum Şahin Başçavuşum." dedi. Kolundaki saate baktı. "Senin kalan yarım saatini de üzerine eklersek bir saat daha koşacaksın yani."

Keyiflendi.

Ama Zülfikar keyifli değildi. "NE?"diye kükredi. "O da mı benim suçum komutanım?"

"Evet."dedi Murathan.

Barbaros dilini ısırđı.

"SENİN DE DİLİNİ SİKİM LAN BARBO!"diye bağırdı kıpkırmızı bir yüzle Zülfikar. "ÇEKİN VURUN BE KOMUTANIM? GÖTÜM DÜŞTÜ SOĞUKTAN. HİÇ Mİ VİCDANINIZ YOK SİZİN?"

"Vicdan mı?"dedi boş boş. "O ne lan?" Kaşlarını çatı. "Asker ocağı karı kucağına benzemez. KOŞ ŞAHİN, KOŞ! KARIYA KIZA KOŞAR GİBİ DEĞİL, ECELİNDEN KAÇAR GİBİ KOŞ!"

Gerçekten de öyle koştu. Murathan'ın keyifli gülüşü ise büyüdükçe büyüdü. Bu Zülfikar'ın çenesinin yaylarını bir süre daha idare ederdi. Derin bir nefes verirken çay ocağından çayları da gelmişti. Çaycının uzattığı çayları aldı üçü de. Büyük bir keyifle sıcak çaylarını içerken acılar içinde koşan Zülfikar'ı film izler gibi izlediler.

"Bu bir süre daha idare eder çenesinin yaylarını."dedi Murathan çayını yudumlarken.

"En az 10 gün."dedi Barbaros.

"Belki 15."dedi Emek.

Sessiz kaldı Timur.

Zülfikar ise koştı, süründü, koştı, süründü...

Zülfikar kardeşimize geçmiş olsun dileklerimizi sunarak, onunla beraber bu şekilde çıkıyoruz bu bölümden de;

26.BÖLÜM

*"Seni sevdim,
Seni birden bire değil usul usul sevdim.
'Uyandım bir sabah' gibi değil,
Öyle değil
Nasıl yürür özsü dal uçlarında
Ve gün ışığı sislerden düşsel ovalara...
Seni sevdim,
Artık tek mümkünüm sensin..."*

**GÜLTEN AKIN*

~ ~

"La la la la la la la laaaaa." diye hepsi aynı anda bağırarak şarkılarına giriş yaptılar Aslıhan, Gülhan ve Gökçen. Salonun ortasına yan yana dizilmiş, ciddi bir iş üzerinde çalışıyorlardı.

Cici kız, dans koreografisi.

*"Ah kalbim,ben senden çok çektim, söyle nedir bu halin?"diyerek ilk girişi yaptı Aslıhan. Elini ampul takar gibi sağa sola çevirdi ve ekledi.
"Valla sen delisin, delisin."*

"Olmaz ki, böyle çarpılmaz ki, çıldırmışsın sanki." dedi Gülhan. O da aynı şekilde ampul takar gibi elini sağa sola çevirdi. "Valla sen delisin, delisin."

Poposunu kıvıra kıvıra Gökçen atladı bu kez öne. "Ne olmuş piirden gördüysen onuuuuu, ömlünde ilk gördüğün elkek o muuuuu? Aman sus sus sakın duymasınla-" Gerisine nefesi yetmeyince durup yutkundu. Derin bir nefes alarak devam etti. "Göğsümden koparırım atarırım seniiiiii!"

Tam o an odaya giren Murathan ise hepsine umutsuz bir bakış atarken söylendi. "Cidden delisiniz."

Umursamadılar. Hepsi aynı anda odanın yüzünde zıplayarak şarkıya devam ettiler. "Delisin, delisin, delisinnnn! La la la la la la laaaaa!"

Murathan en umutsuz bakışını atarak ilerledi yanlarından. Koltuğa oturup yüzünü ekşiterek baktı ortama. Başını umutsuzca iki yana salladı. Yanındaki kumandayı alıp televizyona döndü. Red Kit saati yaklaşıyordu. Televizyonun sesini açtı. Bir reklam dönüyordu. Tarlada bezelye ve domates toplayan teyze ve adamlara 'Ali'nin karnı acıktı' diye anlamsızca bağırان kadını hafiften duyuyordu ama kızların sesi her şeyi bastıracak kadar güçlüydü. Öyle ki kadın evinden bağırınca başka ildeki tarladan adam bakıyor, ama o tam karşısından duymakta zorlanıyordu.

"Ali'nin karnı acıktıysa git yemek yap teyze." diye terslendi ekrana.

Kızların çığlıkları arttı.

Oflayarak kumandayı yana savurdu. "Gidin odanızda oynayın Aslıhan abla! Çizgi film sırası bende."

Aslıhan cevap olarak şöyle dedi; "Delisin, delisin, delisinnnn!"

"Gülhan abla!" dedi bu kez.

Ondan da, "La la la la la la laaaaa!" şeklinde bir cevap aldı.

Gökçen demeyecekti bile. Onu durdurmak imkansızdı. Uyarıya bile gerek yoktu. Ofladı. Tekrar kumandayı alıp televizyonu son ses açıyordu ki Gökçen hoplayıp, poposunu kıvrarak ona doğru ilerledi. Eline yapışıp oturduğu koltuktan kaldırmaya çalıştı.

"Sendeee gelll Kepçük. Belabel oynayalım. Sende gelll."

Net bir cevap verdi. "Defol başımdan Pamuk. Bütün misketlerimi sağa sola atıp kaybetmişsin zaten yine. Sinirliyim şu an sana. Uzak dur benden."

"Yaaaa." diye huysuzlandı Gökçen elini bırakmadan. "Hepsinden bil daha alırım valla. Seninlen oynayayım." Göz kırıştırdı. "Noğğlllarr..."

Arkadan Aslıhan'ın şarkıya devam eden sesi yükseldi. "Senden bana hiç rahat yüzü yokkkkk. La la la la laaaaa."

Kolundan geri itelemeye çalıştı Gökçen'i. "Yapışma Pamuk."

Lakin Gökçen zerre gerilememiştir. "Lütpen." diye gözlerini kırpmıştırmaya devam etti. Kafasını hafifçe sağa eğdi. "Noğlar, noğlarr." "

Baktı önce. En derininden ofladı sonra. Omuzları şöktü istemsizce. Elini uzatıp alnına düşen saçları geri itti. "Çok terlemişsin." Alnındaki ve saçlarının dibindeki terleri avuç içiyle sildi. "Başka oyun oynayalım." dedi en memnuniyetsiz haliyle. "Şarkı söylemem ben."

"Bu güzel ama." dedi Gökçen sabırsızca yerinde kıpraşarak.

"Beş dakika sabit dur. Terlemişsin diyorum!" diye çıkıştı.

Anında hareket etmeyi kesti Gökçen. Ama bu sefer de elleri saçma sapan hareketler içindeydi. Umutsuzca baktı Murathan bu haline. Ne diyordu annesi Gökçen için?

İçinde kurt mu var bu kızın? Beş saniye durmuyor.

Aynen ondandı işte.

"Bu güzel." diye belirtti Gökçen. "Bundan oynayalım."

Yüzünü ekşitip salonun ortasında tepinen ablalarını işaret etti. "Neresi güzel bunun? Saçma sapan hareketler."

Ofladı Gökçen. Tam Murathan'ın kulağını kavrayacaktı ki hızlı bir refleksle yana çekti kafasını Murathan. Zafer dolu bir gülüş attı.

"Yemez!" diye gururlu ifadesini dile dökene ki Gökçen bu sefer iki eliyle kulaklarına yapışıp sağa sola çektiştirince gurur dolu ifadesi soldu.

Tam o an ablalar başka bir şarkıya geçince Gökçen şarkıyla uygun olarak ilerledi.

"Bandıllı bandıllı yee beni hiç doyamazsın tadıma." dedi. Sağa çekti kulaklarını. "Bütün numalalar bende-" Sola çekti ama şarkının devamını getiremedi. Murathan ellerini geri itip ateş saçan gözlerle ileri atılınca neşeli bir kahkaha atarak kaçtı.

"Sen yettin artık!" diye bağırdığı gibi peşine koştu.

Hızla koridorda ilerleyip Murathan'ın odasına daldı Gökçen. Canını kurtarmak adına masanın üzerindeki kitaplarından birine yapıştı. Açıp yırtmak için iki yana çekiyordu ki durup Murathan'a döndü.

"Yaklaşma, yıldıırım."

İstemsizce durdu Murathan. Kitaplarının köşesi kırışsa kriz geçirirdi. Yırtılması... Ölüm fermanı demekti. Sinirle soludu. "Gel ben senin ağzını yırtayım. Gel." İleri bir adım attığı an Gökçen kitabı iki yana çekince yine durdu. "GÖKÇENNNN!" diye bağırdı.

Dil çıkardı Gökçen.

Murathan ise yumruklarını sıkıca sıkıp sinir olduğunu belirten bir ses çıkardı.

"Şalkı söyle."dedi Gökçen.

"Ne?"

"Sen de şarkı söyle, kipatı bırakayım."

"Gökçen bak cidden döverim seni."dedi Murathan tane tane. "Sapanının ipini koparırım, paramparça ederim bütün oyuncaklarını.Ağacın üzerine çıkartır daha da indirmem seni!"

Bana ne dercesine omzunu yukarı kaldırıp indirdi. "Ben de senin bütün odana sümük sülelim."

Elini saçlarına daldırıp sinirle çekti Murathan. "NE İSTİYORSUNN?"diye bağırdı "BELA! NEE?"

Güldü Gökçen. "Şalkı."

Sakinleşmek adına gözlerini kapattı Murathan. Gözlerini geri açtığı anda ona bakan, hatta göz kırptıran mavilikler yüzünden dertli nefesi büyüdü.

"Bahçesi var, bağı var, ayvası var,narı var."diye homurdanarak aklına gelen ilk şarkıya giriş yaptı ağzının içinde, dişlerini sıkarak. "Atamızdan yadigar, bizde ataba-"

"Yaaa hayır."dedi Gökçen huysuzca. "İstemiyom Atabarı. Babam söylüyo onu. Başka söyle."

"Ne söyleyeyim? Ne?"diye yükseldi sinirle. "Deli etme beni de bırak şu kitabı."

Bana ne dercesine omuzlarını yukarı kaldırıp en kudurtucu şekilde aşağı indirdi Gökçen. Üstüne bir de sırtarak kitabı iki yana çekiyordu ki Murathan, "Sakin."dedi gözlerini kocaman açarak.

Durdu. "Söyle o zaman."

Derin bir nefes verdi. El mahkum başka bir şarkıya geçiş yaptı."Kara sevda...Kara sevda..."diye mırıldandı ağzının içinde.

"Neee?"dedi Gökçen. "Duymuyom."

"KARA SEVDA,KARA SEVDA DEDİKLERİ DAHA NE OLABİLİR Ki?!"diye sinirle bağırarak şarkıyı daha yüksek bir sesle söyledi. Aynı siniriyle devam etti. "KARA SEVDA, KARA SEVDA, SENİ BENDEN KİM AYIRABİLİR Kİ? ÇOCUKÇA BİR AŞK DEYİPTE GEÇME SAKIN GÜLME HALİME. NASIL OLDUĞUNU ANLAYAMADIM AMA..."Bu noktada durdu. Nefessiz kaldığı için derin bir nefes verdi. Söylediği şarkıyla karşısında sağa sola sallanan Gökçen'e bakarken bu sefer kısık bir sesle ekledi.

"Seviyorum seni delicesine..."

Neşeli bir kahkaha attı Gökçen. Kitabı kapatıp güzelce masanın üzerine geri bıraktı. Hatta köşesini minik elleri ile düzeltti. Hızla Murathan'a ilerledi. Elini tutup hopladı. "Bir daha söyle. Noğlar bir daha söyle. Sen söyle, ben oynuyum. Bir daha söyle Kepçük. Bir daha söyle."

"Gel bak ben sana ne söylüyorum şimdi cadı!"dedi Murathan dakikalardır tuttuğu sinirini artık salarak.

Geleceği anlayan Gökçen ani bir refleksle kaçarken o da peşine düştü. Her zamanki gibi muazzam bir kovalamacaya başladı.

Ta ki tam yatak odasına girecek olan Gökçen'in ayağının altındaki hol halisi kayıp onu kapı yerine yanındaki duvara amele sümüşü gibi yapıştıranca, sonra ise gerisin geri kış üstü oturtana kadar.

Sonrası şiddetli bir ağlama, Gökçen'in kafasında bir yara, Murathan'ın kışında ise izi çıkan 38 numaralı bir anne terliği oldu.

Aynadaki aksime baktım ifadesizce.

Elimi kaldırıp yanaklarımı sıktım. Kaşlarımı yukarı kaldırdım. Yanaklarımı şişirdim. Saçlarımı geri savurdum. Yandan bir bakış attım. Diğer yandan da bir bakış attım.

Kaşık kadar mı kalmıştı benim suratım ciddi ciddi?

Hangi kaşıktı mesela? Yemek, çay, tatlı?

Herkes sürekli aynı şeyi söyleyip duruyordu. Zaten psikolojik olarak haraptım. Bir de hangi kaşığa döndüğünü kestiremediğim yüzüm için efkarlanıyordum. Çünkü ciddi manada gözlerimin altı mosmor, bakışlarım yorgun, yanaklarım ise bir tık çökmüştü.

Bence servis kaşığı. Ya da dondurma?

Abart Gökçen. Yok inşaat malası.

Konumuz bu değil. Topla kafayı kızım.

Derin bir nefes verip parmak uçlarımı acıyan gözlerime bastırdım. Kum vardı sanki gözlerimde. Acıyor, batıyor, yanıyorlardı.

Uyuyamıyordum. Bu sebepten kafamı asla toparlayamıyordum. Nöbetlerde bile bu kadar uykusuz kalmamıştım sanırım. Kulaklarımdaki uğultular susmuyordu. Sürekli silah ve bomba sesleri vardı. Yaralı bedenler, inlemeler, ağlamalar, kanlar içindeki Zehra, kan gölüne dönen vücuduyla bana koşan Aybüke, alnından vurulmuş, açık gözlerle bana bakan Ebul Sam, alnımdaki soğuk namlu, tanınmaz haldeki Murathan ve acı dolu inlemeleri, feryatları vardı.

Evin içinde bile takip ediliyormuşum, biri beni izliyormuş gibi geliyordu. En ufacık yüksek sestene veya ani hareketten ürker olmuştum. Yediklerimi midem almıyor; çoğu zaman kusuyordum. Her şey zordu. En zoru ise ev insan doluyken bütün bunları belli etmemeye çalışmaktı.

Dudağımdaki yara varla yok arasındaydı artık. Kolumdaki dikişler yarın alınacaktı. Önceki kadar çok acımıyordu zaten. Arada sızlıyordu sadece, o kadar. Hafif ama keskin bir sızı... Morluklarım da zamanla iyileşiyordu ama ruhuma zamanın iyi gelmediği açıktı.

Ofladım. Biraz önce bir kabustan daha korkuyla uyanmanın huzursuzluğu vardı üzerimde. Makyaj masamın üzerindeki telefonuma kaydı bakışlarım. Tıklayıp saate baktım.

11.35

Geceleri uyuyamadığım için gündüzleri sağa sola bayılıyordum. Derin bir nefes verdim. İçeriden annemlerin sesleri geliyordu. Ne konuştukları anlaşılmıyordu ama büyük ihtimal toparlanma telaşı içindeydiler. Akşama Neslişah teyze, Gülhan abla ve Aslıhan ablanın uçağı vardı. Bizden ise Gökarp gidecekti. Finalleri varmış üstün zekanın. Ölmediğime göre eğitim hayatına devam edebilirmiş. Annem ve halam biraz daha kalacaktı. Beni hemen bırakmaya gönülleri razı değilmiş. Hatta onlara kalsa iznim bitmeden onlarla İzmir'e gidip biraz da orada kalmalıydım. Dedem ve Babaannem de görmek istiyordu beni.

Ama ben istemiyordum. Ben sadece tek bir kişiyi görmek istiyordum.

NERDESİN KEPÇÜK? NEREDESİN? BACISINI S-

İşte adam Gökçen, dedi sağ melek. Biraz mantığa davet ediyorum seni.

Bende kırk kere gelmiyorum oraya dedim. Bana ne abicim. No mantık, yes mantıksızlık. Sonsuza kadar serseri.

Dağınık tipime huysuz bir bakış attım. Daha da dağınık görünmek istemiyordum evdekilere. Yıllar sonra pek hoş bir karşılaşma olmamıştı zaten. Ayrıca yeterince endişelenmişlerdi benim için. Daha fazla kimsenin kalbine yük olmak istemiyordum. İyi değildim. Ama iyi görünmek istiyordum.

Telefonuma uzandım yine. Açıp daimi müşterisi olduğum bir ismin üzerine tıklayarak kısa ama net bir mesaj yazdım.

Niye beni hiç aramıyorsun? Ayrılıyorum senden!

İyi değilim demiştim.

Telefonu huysuzca masanın üzerine bırakıp aynı huysuz bakışımı sürdürdüm. Dünden beri görmemiştim. Canımı sıkan bir durumdu bu. Ev kalabalık diye çok görüşemiyorduk. Geceleri o yanımda olunca daha iyi uyuyordum. Gülhan abla ve Ahsen varken korkarak uyandığım rüyalarımı çaktırmamaya çalışmak zordu. Bu beni daha da yoruyordu.

Uykusuzdum. Huysuzdum.

Günlerdir uykusuzdum. Ekstra huysuzdum.

Murathan görmezsem ölecekmişim perilerim ek mesaide.

Ayrıca dün öğrendiğim bir Esra, çikolatalar,aşk mektupları ve gizemli tuğ- vardı. Topu benim kirli geçmişime atıp kaçmıştı ama bu benim ömürlük trip atmama engel değildi. 20 yıl önceki düğününde çeyrek takılmayan yengelerin hiçbir şeyi unutmaması gibi ben de bunu asla unutmayacaktım.

Asla!

Murathan'ın cevabı anında ışığı yanan ekranda belirdi. Madem telefon elinde neden yazmıyorsun köpek!?

Murathan ;Uyuyacağım yazdın ya.

Eeeee?

Murathan ;Rahatsız etmemek için aramadım yavrum.

Bu mesaj atmama engel değil.

Murathan ;Cevap vermeyecektin.

Bu yine de yazmana engel değil.

Murathan ;

Anlaşıldı. Uyuyamamışsın.

Gel.

Murathan ;İşteyim Pamuk.

Ben değilim.

Murathan ;Evet.Raporlusun çünkü.

Sen de al.

Murathan ;Saçmalama.

Beren mi ben mi?

Murathan ;Saçmalamaya devam ediyorsun.

Berenle aynı anda denize düşsek ilk onu mu sudan alırsın beni mi?

Murathan ;

Saçmalığın sınırları aşıyor.

***SEN DEMELİYDİN. SENİ KURTARIRIM HAYATIMIN ANLAMI
DEMELİYDİN!***

Git berenle sevgili ol!

Ayrılıyorum senden!

Sürün.

Öküz kulaklı goril. Köpek!

Engelliyorum.

Sakin arama beni bir daha.

Telefonu huysuzca masanın üzerine savurdum. "Gelsen ne olur sanki, salak goril."dedim küskün küskün. "Özledim belki. Özlemimden geberiyorum belki."

Bir de bayıl istersen Feriha, dedi sağ melek.

Haklıydı. Ama umrumda da değildi.Ciddi ciddi engellemek için telefona tekrar uzanıyordum ki ekran gelen bir mesaj sesi ile parladı.

Murathan ;

İstemsizce içli bir nefes kaçtı dudaklarımdan siyah, minicik bir kalbe ve kelebeğe bakarken. Huysuz bakışım dağıldı. Aynadaki aksimle göz göze geldim. En ters bakışı bu kez kendime attım. "İşinde gücünde çocuk Gökçen."diye yükseldim kendime."Ne diye kendinle birlikte onu da darlıyorsun? Gerçek bir maldırellasın. Senin şu mallıklarını çektiği için mevlüt okutup, güllü lokum dağıtacağına gelmiş çocuğun burnundan getiriyorsun." Bakışlarımı kendimden çekip ayaklandım. "İnanamıyorum sana..." diye kendime söylene söylene dolabıma ilerledim.

Ne kadar özenli giyinirsek o kadar iyi görünürdük ev halkına. İspanyol paça, koyu kot pantolonlarımdan birini ve yuvarlak yaka kırmızı kazağımı aldım. Hızla pijamalarını çıkarıp onları giydim. Çıkardığım kıyafetleri yere eğilmeden ayağımın ucuna takıp yukarı kaldırarak aldım. Yatağın üzerine savurdum. Tam ilerliyordum ki durdum. Geri döndüm. Katladım. Güzelce dolaba geri koydum. Acayip şekilde kendimi temiz ve düzenli hissederek tekrar makyaj masama ilerledim.Saçlarımı geri savurdum.

Kendime alıcı gözüyle bir baktım. "Asıl onun mevlüt okutup güllü lokum dağıtması lazım." dedim kendimden emin bir şekilde. "Sinirini, kaynana dırdırını benden başka kim çekecekti be onun." Keyifle baktım kendime. Hatta kıkırdadım.

Bipolar olduk vesselam.

Mor ve çökmüş göz altlarına kapatıcı sürdüm. Yüzümün bir yanındaki hafif sarıya dönmüş morlukları fondötenle kapattım. Bakışlarımdaki ölü balık etkisi gitsin diye biraz maskara ekledim. Son dokunuşu ise kırmızı rujum ile yapmıştım. Üşenmemiş, üstüne bir de saçlarımın uçlarına hafif bir maşa bile yapmıştım.

Tekrar baktım kendime. Önceki halime göre şahaneydi. En azından hayat belirtisi taşıyordum artık. Derin bir nefes verdim. Ayağa kalkıp telefonumu cebime attım ve odamdan çıktım. Lakin odamın kapısını açar açmaz yoğun bir yemek kokusu çarpmıştı yüzüme. Anlaşılan Neslişah teyzem gitmeden önce son şovunu yapıyordu.

Halam haklıydı. Kaynanam bir masterchefdi.

Odamın kapısını çekerken aynı anda yan odadan Gülhan ablanın isyankar sesi yükseliyordu. "Ahsen, perişan ettin beni annecim. Bir dur artık ya."

"Oynayalım."dedi Ahsen istekle. Yana doğru ilerledim. Kapı hafifçe aralıktı. Yerde bavul toplayan Gülhan ablanın sırtına atlayan Ahsen'i görebiliyordum. Alık bir tebessüm belirdi bu manzara karşısında dudaklarımda. Gülhan ablanın gerçek bir bebeği olduğu fikri hala garip geliyordu.

Gülhan abla ise isyankar mooda devam ediyordu. "Kızım sırası mı? Bak babaya gideceğiz. Toparlanmamız lazım. Biz de bu evde bir hafta mı kaldık 2 sene mi belli değil yani. Nasıl bu denli yaymış olabiliriz her eşyayı?"

"O kadar dağıtma dedim."dedi Aslıhan abla. Sesi her zamanki gibi ifadesizdi. Görünürde yoktu. Karşı koltuktaydı büyük ihtimal.

"Aynen abla."dedi Gülhan abla anlık siniri yüzünden ters çıkan bir sesle. "Sen her şeyi bilirsin, dersin zaten. Tamam. Aynen."

"Başlama yine Gülhan."

"Asıl sen başlama."diye yükseldi. Sırtındaki Ahsen tepesinden takla atma noktasına gelince sinirle döndü geri. "Sen de bir dur Ahsen. Git Gökalp abinle oyna."

"Sabahtır Gökalp'de zaten."dedi Aslıhan abla. "Atcılık oynayalım diye perişan etti çocuğu. Uyuyakalmış salonda. Elleme, yoldan önce dinlensin biraz."

Ofladı Gülhan abla. Ama tepesine atlamaya devam eden Ahsen yüzünden en yılmış haliyle. "Aynı Ali amca değil mi? Her şeyiyle."

Net bir cevap verdi Aslıhan abla. "Fazlasıyla."

Sessiz kaldılar bir an. Önündeki bavulda bir şeyleri düzeltmeye devam etti Gülhan abla. "Sen hazır mısın?" dedi Aslıhan ablaya. Sesi daha sakindi. "Hazırsan oyna biraz Ahsen'le."

"Değilim. 10 dakika idare et, alırım birazdan."

Gülhan abla daha da efkarlandı. Tam yanlarına gitmek adına bir adım atıp oda kapısını açacaktım ki duyduğum başka bir soru ile durdum.

Ahsen hala tepesinde hoplayıp, matruşka gibi ileri geri sallarken bakışlarını karşısına dikmişti Gülhan abla. "Leyla teyze ile konuştunuz mu hiç abla?"

Adımlarım ve kapıya uzanan elim durdu. Evet. Baş kaosumuz.

Evde köşe kapmaca oynuyordular hala. Çünkü kardan asker oyunundan sonra Gökalp ve Aslıhan ablanın arası daha iyiydi ama annem ve Aslıhan abla cephesinde hala yoğun bir soğuk savaş hakimdi. Göz göze dahi gelmiyorlardı.

"Ne konuşacağız? Söyleyecek bir şey yok." dedi Aslıhan abla. Sesinde aniden beliren bir kısıklık vardı. Önceki kadar gür çıkmıyordu.

"Evet.Bırakmadın."

"Sen de başlama Gülhan." dedi ters ters. "Çekemem artık."

"Fazla çıkıştın abla. Haddinden fazla hem de.Biliyorsun değil mi?"

Sessiz kaldı Aslıhan abla. Derin bir nefes verdiğini duydum sonra. "Haksız değildim."

"Sana haksızsın diyen yok zaten. Ama yine de üslubun çok yanlıştı. Daha sakince anlatabilirdin kırgınlığınızı."

"Sen değil misin kırgın?" diye sordu Aslıhan abla. "Bir ben mi üzerini kapatamıyorum bazı şeylerin?"

"Kırgındım." dedi sakince."Ama çocukken. Büyüdükçe anlıyor insan büyüklerin bazı şeyleri neden yaptığını. Herkesin hayatla savaşma biçimi farklıdır abla. Kimi kaçır. Kimi yüzleşir. Kimse kimseyi sen kaçtın, sen yüzleştin diye yargılayamaz."

Sessiz kaldı kısa bir an Aslıhan abla. "Nereden öğrendin kız sen bu edebiyatı?"

Gülerek, "Kaptık senden bir şeyl-" diyen Gülhan ablanın lafı Ahsen tarafından ileri savrulup yüz üstü bavula yapıştırılınca yarım kaldı. "AHSEN!" diye yükseldi.

Ahsen bunun harika bir oyun olduğunu düşünerek neşeli bir kahkaha salmıştı. İki adım geriledi Gülhan abladan. Ellerini ağzına kapatıp kıkırdamaya devam etti. Ama iki adım geriler gerilemez kapı aralığında bakışlarımızın kesişmesi bir olmuştu.

"Göçkenn." diye bağırdı neşeyle.

Harika. Kırk yılda bir kapı dinleyelim dedik onda da çoluğa çocuğa yakalandık.

Durumu garipleştirmemek adına hızla odadan içeri daldım. Hem de kocaman bir gülümseme eşliğinde. Aynen Gökçen. Hiç çaktırmadın. Üç evetle uğurluyoruz seni.

Neyse. Bozma kızım. Devam.

"Ahsos." dedim tatlı tatlı.

Ağzını yediğim koşarak bana doğru ilerleyip bacaklarıma iki koluyla sıkıca yapıştı. "Yengem." dedi içli içli, m harfini uzata uzata söyleyerek. Öyle ki Adnan Bey bile bu kelimeyi bu kadar içli söylememiştir.

Gülüşüm büyüdü. Yere eğilip yüzünü iki elimle kavradım. İleri büzüşen dudakları ile ayrı bir tatlı olurken ben yanaklarına sulu iki öpücük bıraktım. Sevmelere doyamayacağım bir yavruydu.

"Hah!" dedi Gülhan abla. "Aynen kızım, yengen. Gidin biraz evcilik oynayın, hadi." Bana baktı. "Gökçen, Allah aşkına oyala biraz şunu. Öldürdü beni." Önündeki dağınık bavula döndü. "Bu gidişle değil akşama yarın akşama bile toparlanamam ben."

"Kalsaydınız biraz daha." diye mırıldandım.

Gerçekten kalmalarını istiyordum. Sıcacık hissediyordum. Burası gerçekten evimmiş gibi, çocukmuş gibi Pamukmuş gibi geliyordu. Araya yıllar girmemiş gibi tanıdık bir huzur vardı hepsinde. Hep beraber yemek yemek çok güzeldi mesela, sonra hep beraber çay içmek, sohbet etmek... Neslişah teyze mantı dükkanından bahsediyordu, annem bizim mahalleden, Gökalp'in çocukluğundan, benim lise asiliklerimden.

İkisi de ilgiyle, sanki kaçırdıkları her şeyi ezberlemek ister gibi dinliyordu birbirlerini.

Ben ise derin bir tebessümle bakıyordum bu hallerine. Birbirimizde kaçırdıklarımızı telafi etmek için çokta sağlıklı bir yöntem değildi bu belki ama benim için yine de özeldi. Güzeldi.

Neslişah teyze ve annemin şen kahkahalarını dinlemek, Gülhan abla ve Aslıhan abla ile dedikodu yapmak, Ahsen ile oynamak paha biçilemezdi. Kafamdaki susmayan sesler için sığındığım tek liman gibiydi hepsi. Sanki

ne kadar ses olursa o kadar sessizdi kafamdaki çığlıklar. Ama ne zaman kendimle baş başa kalsam karabasan gibi yapışıyordular boğazıma.

Tek kalma fikri artık benim için fazlası ile korkunçtu.

"İsterdik Pamuk."dedi Gülhan abla üzgün bir bakış ve sesle. "Ama dükkanı çok boş bıraktık. Birikmiş siparişler vardı. Daha fazla bekletemeyiz."

Neslişah teyzenin mantı dükkanından bahsediyordu.Anlattıklarına göre baya ünlü bir müesseseymiş. Oftu. Melül bakışlarım Aslıhan ablaya döndü. Koltuğun üzerindeki minik el bavulunu düzenliyordu o da. "İznim bu kadardı Pamuk." dedi yapacak bir şey yok der gibi. "Direkt Yozgat'a geçmem lazım."

Dertli ifadem büyüdü. Ahsen ise kırmızı dudaklarımı mıncırıp, "Ağçına ne oldu?" demekle meşguldü.

Ne mi oldu? Biz süslenmişiz, kızın dediğine bak. Dayısı kılıklı.

"Sen iyisin hem."dedi Aslıhan abla hafif bir tebessümle.

Gülümsedim. Dışım seni içim beni yakar abla.Ahsen'in dudağıma dokunan minik eline narin bir öpücük bırakıp geri çektim. "İyiyim."

"Yine geliriz bir araya zaten."dedi Gülhan abla neşeyle. "Bundan sonra ayrılık yok."

Bundan sonra ayrılık yok.

Kısa ama güzel bir cümleydi.Gülüşüm derinleşti.

Gülhan ablanın yüzünde ise birden imalı bir ifade belirmişti. "Hem bence çok yakın zamanda hayırlı bir iş için tekrar buluşacak gibiyiz."

Aslıhan abladan hafif sesli bir kahkaha yükseldi."İşte buna katılıyorum."

Ahsen'in minik elini elimin içine hapsedip yerden ayaklandım. "Ay demeyin şöyle."diye mırıldandım utangaç bir ifadeyle. Arkama minik bir bakış attım biri var mı diye. Tekrar önüme döndüğümde hala gülüyorlardı.

"Gelinimizi tanımasak harbi utangaç sanacağız yani."dedi Gülhan abla daha çok gülerken. "Şu hallerine bak."

Çizdiğim imajlara bakar mısınız?

"Aşk olsun yani abla."dedim gülen ama aynı zamanda kınayıcı bakışımla.

"Olsun olsun."dedi kendinden emin bir şekilde. "Bol bol olsun."

"Olan olmuş onlara zaten."dedi Aslıhan ablada gülerek. "Sen onu bunu bırakta bavulunu topla Gülhan. Murathan'ın ne zaman defolup gideceksiniz triplerini çekemeyeceğim artık."

Ağzın da kırılsın Murathan. İki de bir ne zaman gideceksiniz dediği doğru ve kahredici bir detaydı. Migreni son noktaya vurmuş. Bir gece daha

bensiz uyursa acil servislerden toplarmışım onu.

Güldü Gülhan abla. "Biz gidince neler olacaksa artık?"

Gözlerimi kısıtım. "Görümce değil misiniz?" dedim içli içli. "Hepiniz aynısınız." Kınayıcı bakışım sürerken Ahsen'le beraber çıkışa yöneldim. "Gel yengecim. Gidelim bu fitne anan ve teyzenin yanından."

Arkadan ikisinin de kahkahaları yükselirken Ahsen ile beraber en asil ve gururlu halimizle çıktık odadan. Lakin istemsizce ben de gülüyordum.

"Hadi ev gezmece oynayalım." dedi Ahsen neşeyle.

"Oynayalım bakalım." diye mırıldandım. İlk mutfağa ilerledik el ele. Annem ve Neslişah teyze vardı burada.

"Ay o en üst kattaki Neriman var ya, taaa İngilterelere gitmiş diyorlar." diyordu Neslişah teyze.

Annem ise şaşkındı. "Albay karısı Neriman?"

Onayladı Neslişah teyze. "Boşamış o Albayı' da. Vurmuş kışına tekme. Hatırlamıyor musun laletin biriydi o adam zaten. Bizim adamlarında burnundan getirirdi. Baya hastalanmış sonra zaten."

"Aldığı ahlardandır." dedi annem.

"Ne bir güzel etmişte boşamış karısı." dedi Neslişah teyze içli içli. "Ben olsam bir tarafına da sıkardım o belinden düşürmediği kurşunları."

Güldü ikisi de.

Biz ise Ahsen'le el ele öylece baktık. "Ne yapıyola?" diye sordu masum masum.

Dedikodu yavrum. İnsan ırkının asırlardır etkisini asla kaybetmeyen yaşam gücü.

"Bilmemen daha iyi." diye mırıldandım. "Gel salona bakalım."

Salona ilerledik. Burada ise rönesans tablosunu aratmayacak bir ortam vardı. Televizyonda bağırان Gelinim Mutfak'ta yarışmacıları, televizyon açık olmasına rağmen telefonundan bir şeyler izlerken gülen halam ve leoparlı terlikleri, koltuğun birine camış gibi yayılmış uyuyan Gökalp vardı karşımızda.

"Gökü'ya ne olmuş?"

3 saat boyunca seninle atcılık oynamış Ahsencim.

"Biraz yorulmuş Gökü." dedim bangır bangır bağırان Gelinim Mutfak'ta yarışmacı ve kaynalarına rağmen kısık bir sesle.

"Şimdi senin odanaaa." dedi neşeyle.

Emir büyük yerden. El ele odama ilerledik. İçeri girince ise anında elimi bırakıp tek bir hedefe koşmuştu. Evet, derdi anlaşılmıştı bizim miniğin.

Kırk tane ıvır zıvır dolu, bir çocuk için en güzel oyun alanı olabilecek yer;makyaj masam. Her gece gözü orada kalıyordu zaten ama Gülhan abla izin vermeyince yaklaşıyordu.

Güzelce tırmandı koltuğuma. Oturdu. Bir de poposunu sağa sola kıvrarak kendine yer etti. Ama ileri uzanmak için sandalyesinin çok geride kaldığını görünce melül bakışları bana döndü. Öyle de düşersin elime. Tatlı bir tebessümle ilerledim yanına. "Gel bakalım."diyerek kucakladım. Zorlayınca kolumdaki dikişler bir tık acımişti ama umursamadım. Sandalyeye oturup Ahsen'i kucağıma aldım. İlerleyip masaya ulaşacağı konuma getirdim miniği.

"Annem dedi ki; sana sorarsam dokanabilirmişim." dedi sabırsız parmakları masanın üzerinde hızla hareket ederken. "Dokanabilir miyim yengem?"

Isıracaktım.O olacaktı. Yengen sana kurban olsun kızzz!

"Dikkatlice bakabiliriz hepsine.Kapaklarını açmak yok ama."

Güldü. Birde keyiflendi kendi kendine. Fontötenlerimden birine yapıştı. "Punun rengini biliyom ben.Kahperengi."dedi büyük bir gururla.

İstemsiz bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Doğrudur. Fondötenin bir renk olsa kahperengi olurdu ancak zaten. Aldatıcı ama asla vazgeçilemeyen.

"Kahperengi değil. Kahverengi."

"Hayır, kahpe."diye directti. "Dayım öğretti bana pütün relkleri."

Yana eğilip yüzüne yandan bakmaya çalıştım. "Öyle mi?"

"Öyle."

"Başka ne öğretti bakım dayın sana?"

Fondöteni bırakıp bir göz kalemine uzandı. "Sayılar."dedi harfleri uzata uzata. "Renkler, hayvanlar. Kuşlara su bilen veriyoz belabar. Çok gelmiyo ama. Hep işi var. Çok işi var."

Tebessümüm derinleşti. Kepçük ve sınır tanımaz öğretme sevdası.

"Sana bir sır vereyim mi?"diye mırıldandım kulağına.

Bakışları hemen bana döndü. "Hı hı."dedi tatlı tatlı.

Yanağına düşen birkaç saç tutamını geri ittim. "Bana da bütün sayıları ve renkleri dayın öğretmişti."

Şaşkın şaşkın baktı. "Sana da mı?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Ama sen kocamansın. Her şeyi bilmiyo musun? Büyüklel her şeyi bilir."

Sana bir sır daha vereyim mi Ahsen? Büyükleler aslında hiçbir bok bilmez. Ama bu sır şimdilik bende kalsın. Gülhan abla ile kızıma küfür mü

öğretiyorsun sen diye kavga etmek istemem.

"Küçükken senin kadardım. Dayın da senin kadardı. İkimiz de küçücük. Bildiği her şeyi bana da öğretirdi."

Güldü kendine kendine. "Penim dayım küçücük olmaz ki. Kocaman o."

Di mi Ahsen? Kocaman... Ah o omuzlar, ah o endam, ah o boy pos... Bir de küçüklüğünü görsen. Ah o fil kulaklar ah...

Yaktın beni lan Kepçük.

Ben aşka gelmiş, efkarla hurma gözlümü düşünürken Ahsen bir toka tutuşturdu elime. "Hadi saçımı yapalım."

Tokaya baktım. Pembe, kurdeleli tokalarımından biriydi. Benim böyle bir tokam varmışymış diyeceğim bir tokaydı hatta. Bir iki saniye inceledim tokayı. Kendimi geri çekip iki elimle ipek gibi yumuşacık koyu kahve saçlarını arkaya topladım. O ise makyaj fırçalarına uzanmıştı bu sefer. Fırçaları yüzüne sürerek gülüyordu kendi kendine.

"Bunu nasıl sürüyon ya?" dedi kahkahalarının arasından zorla. "Gıdıklıyooo."

Saçlarını toparlamaya çalışırken daha çok karıştırmış olabilirdim. Saç örgüsü zaten öremezdik. Mecbur at kuyruğu yapmaya giriştim. Ama bu söylediği şey güldürmüştü beni. Şu an Ahsen'le 'fondötenim meybılım nımyorktan'vlogu çekmeme kim engel olabilirdi ki?

"Büyüyünce alışıyorsun."

Elindeki fırçaya iğrenen bir bakış attığını gördüm aynadan. "Büyümek istemiyom." dedi en net şekilde.

İnan ben de istemezdim Ahsen.

At kuyruğu işi bitince ellerimi geri çektim. Güldüm. Bakışlarımı aynaya çevirdim. "Bitti." dedim neşeyle. Ama Ahsen'in aynada ki tipine bakarken neşeli gülüşüm bir tık solmuştu. At kuyruğu daha çok inme inmiş bir katır kuyruğu gibi olmuştu. Şöyle özetleyeyim;

Murathan'ı anksiyete krizine sokacak kadar yamuk, beni senin yapacağın işe yarırayım Gökçen dedirtecek kadar feci.

Ahsen yavrum da saçına bakarken göz kırptırdı. İkimiz de aynadan baktık kısa bir an.

"Bu böyle yandan at kuyruğu." diye fevkalade mükemmel bir açıklama yaptım. "Büyükler hep yapar."

Ziya...Atma Ziya...

Arkadan minik bir gülme sesi yükselince kucağımdaki Ahsen'le beraber aynı anda sandalyede yan dönüp arkaya baktık. Karşımızda ise müptelası

olduğumuz bir şahsiyet vardı.

Kapı önünde dikilmiş, üzerinde krem rengi boğazlı bir kazak, kot pantolon,bütün heybeti ve dudaklarında tebessümü ile bize bakan Kepçük.

"Dayıcım."diye şakıdı Ahsen.

Ben ise anında sırtıtmıştım. "Kepçük."

İkimizin de müptelası olduğu bir bey demiştim.

Ama isteyim demişti. Hemde daha 40 dakika önce falan. Belki de yarım saat. Işınlanmayı bulma ihtimali kafamı kurcalıyordu.

Gülüşü büyüdü. Odadan içeri tamamen girip kapıyı kapattı. "Yengem bana saç yapıyo." dedi Ahsen Murathan bize doğru ilerlerken.

"Daha çok yapamıyor gibi."diye mırıldandı.

Tam önümüze gelince Ahsen anında beni satıp kollarını ona doğru uzatınca eğilip kucakladı. Ahsen kollarını boynuna sarıp koala gibi dayısına yapışırken ben hala sırtarak onu izlemekle meşguldüm. Ne zaman Murathan'ı görse sıkı sıkı yapışıyordu. Keşke ömrüm boyunca ben de koala gibi yapışabilseydim ona.

Pamuk haklıydı. Tıpkı Ahsen gibi.

"Hani işin vardı senin?"dedim sırtık sırtık. Oturduğum yerden ayaklandım. İlk defa görüyormuş gibi anlamsız bir heyecan belirmişti içimde. Daha dün kara savurmuştu bu adam seni Gökçen. Az nazlan be kızım.

Bana ne, nazlanmayacağım dercesine dibine daha çok sokuldum.

Ahsen'i tek koluyla kolunda sabitlerken diğer eli bana uzandı. Yarım bir gülüş vardı dudaklarında. Omzuma dökülen saçları nazıkçe geri iterken o da ileri doğru bir adım atıp bana daha çok yaklaştı."Gel dedin."dedi yoğun bir sesle. "Geldim."

Alnıma derin bir öpücük bırakırken istemsizce kapandı gözlerim. Bir kolum sırtına uzandı. Vücudumu bedenine daha çok yasladım.

Gülüşüm büyüdü. Koala, koala. Söyle bana. Bu gövdeden daha güzel yapışılacak yer var mıydı bu dünyada?

"İşin vardı hani..."diye mırıldandım.

"Hepsini Timur'a kitledim."

Kıkırdadım. "Söver mi?"

"Muhtemelen." Alnıma bir öpücük daha bıraktı.

Gülüşüm derinleşirken barutla karışık Murathan kokusundan derin bir nefes çektim içime. Biraz sıkılmam gerekmiyor muydu benim bu beyden?

Birazcıkta olsa aşkımın artık sakinleşmesi gerek miyor muydu? Neden zerre azalmıyordu içimde? Yanıp biteyim istiyordu zannımca.

"Her gel dediğimde hemen gelecek misin böyle?" diye mırıldandım nazlı nazlı.

Dudakları alnımdan geri çekildi ama bu kezde saçlarımda hissediyordum sıcak nefesini. "Kıça tekme yemeyeceğime emin olsam gelmeyeceğim ama işte..."

Derin gülüşüm söndü. Anında kafamı geri çektim. Kaşlarımı çattım. "Cidden beni senden ayrılmaya zorluyorsun."

"Tövbe de." dedi ciddiyetle. Bir eliyle kafamı kavrayıp dudaklarını yine alnıma yapıştırdı ama bence tamamen dudakları ile kafa atmıştı. Alnım acımişti resmen.

"Annemle babam da böyle yapıyo." dedi Ahsen gülerek. Geri çekildim ona bakmak adına. Dudaklarını ileri doğru büzmüştü. "Muahh, Muahhh."

Güldüm. Hem de en patlamalısından. Lakin Murathan gülmüyordu. "Devam etme Ahsen. Her an migrenim tutabilir."

"Karı kocalar Murathan." dedim hala gülerken. "Normal değil mi?"

"Sen de sus." dedi ciddiyetle. "Kapatın şu konuyu."

İyice geri çekildim ama onun eli hala sıkı sıkı belimdeydi. "Ablanı mı kıskanıyorsun sen?"

Göz devirdi. Yeterli bir cevaptı.

Kahkaha attım bu kez. "İnanamıyorum sana." Gerçi eniştesini iki kere hastanelik etmiş adamdı. Şaşırmıyordum.

"Lavuk." diye homurdandı. "Dua etsin harbi adam çıktı. Dinlene dinlene hoplatırdım yoksa."

"Duydum." dedim imalı imalı. "Adamı iki kere komalık etmişsin."

Aşırı ciddi duruyordu. "Dayak damadın şanındandır."

"Allah, Allah." dedim küçümser bir gülümseme ile. "Gökalp seni dövse hoş mu?"

Güldü. Ciddi ciddi güldü. Yiyorsa dövsün diyordu bu bakış. Dememişti ama ben anlamıştım. Doğruydı. Murathan elini sallasa yelinden yıkılırdı bizimki.

Üzgünüm Gökalp ama enişten bordo bereli...

"Ben o konudaki sıra mı çok ufaktan savdım Pamuk." dedi beni anlamsızca yumoş yumoş eden bir sesle. "Ali amca sağ olsun her fırsatta sevme ayağına hallederdi işini."

Doğruydı. Ara ara babamın Murathan'ı sevme ayağına sağa sola savurduğunu anımsıyordum. Gülüşüm dudaklarımdaydı. Daha da büyüdü. "Ona rağmen vazgeçmedim diyorsun ha?"

Tek kaşı usulca havaya kalktı. "Tabi kızım, ne sandın?" Sesi oldukça kendinden emindi. "Kendimden geçerim, senden vazgeçmem diyor Müslüm Baba. Bilmem bilir misin? Aynen ondan işte."

Bilirdik tabi. Ama bilmemek daha işime gelirdi. Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. "Ne diyor devamında? Biraz mırıldan bakayım. Tam çıkaramadım ben."

"Dünya tersine dönse diyor." diye şarkıyı büyük bir ciddiyetle düz yazı okur gibi söylemeye başladı. "Vazgeçmem. Gökteki güneş sönse, vazgeçmem. Sensizlik inan ki ölümden beter. Canımdan geçerim senden vazgeçmem." Derin derin baktı. Derin derin gülümsedi. "Güzel demiş. Bence tam da benim için demiş."

Eriyip gitmeye en yakın ifademle baktım. "Ebru Yaşar'da seni anan benim için doğurmuş, hamurunu benim için yoğurmuş demiş." dedim tatlı tatlı. "Bilir misin hurma gözlüm? O da benden sana gelsin."

Güldü goril. Ama tam o an salak saçma, en anlamsız, en alakasız şekilde dudaklarımdan lap diye bir hıçkırık kaçtı. Erime ifadem bıçak değmiş gibi kesildi.

Onun ise keyifli gülüşü büyüdü. En göz kısılanından hem de.

Kısa bir an duraksadım. "Heyecanlanmadım." dedim hızla. "Şu an gerçekten heyecanlanmadım. Bu." Hıçkırık. "Çok alaka-" Hıçkırık. "-sızı oldu." Hıçkırık.

"Tabi canım." dedi imalı imalı.

Hıçkırdım. Gerçekten alakasız olmuştu. NE ALAKA SAYIN HIÇKIRIK?

"Yenge hıklıyoooo." dedi Ahsen gülerek.

Hıkılasa iyi be Gökçen. Senin yengen sıvıyoooo.

Güldü goril yine. "Yengen beni her görüşünde hıklıyor dayıcım." dedi keyifle. "Öyle bir etkim var üzerinde."

Haklıydı. Cevap olarak yine hıçkırdım ama bu terslenmeme engel değildi. "Evet Ahsen. Dayın-" Hıçkırık. "-da ne zaman beni görse ku-" Hıçkırık. "-lakları kızarır." Elimi uzatıp hafifçe kızaran kulağına dokundum. "Öyle bir etkim var üzerinde." Hıçkırık.

Ciddileşti. "Hayır. Kızarmıyor."

Tekrar ciddi manada hafifçe kızaran kulağına dokundum. "Bu ne o zaman Kepçük?" Güldüm. Hıçkıldım. "Pancar olmuşuz yine."

Güldü Ahsen. "Kepçük mü? Kepçük ne?"

En hınzır bakışımı attım Murathan'a. "Bak şimdi Ahsen. Sana bir masal anlatacağ-" Hıçkıldım. "-ım. Yıllar yıllar önce kulakları dozer kep-"

"Sakin Gökçen." diye çıkışan Murathan yüzünden masalım yarım kaldı. "Bak benim daha çeşitli masallarım var. Senin başın daha çok ağrır. Sakın yavrum."

Eline bu kadar koz verdiğine inanamıyorum Pamuk. Sana da yazıklar olsun. Hevesli ifadem araba tekeri gibi söndü. Ağız tadıyla eğlendiriyor da goril.

"Güzel." dedi bu ifademi anında yakalayarak. "Ağzımızın tadı kaçmasın di mi?" Keyifle güldü bir de.

Hıçkıldım. Eğlencem yarım kaldığı için ağzının tadı kapuskaya dönen asıl bendim.

"Saçım acılıyo yengem." diyen Ahsen'le benim ters, onun keyifli bakışı bölündü.

"Yengen ezelden beri o işten anlamazdı zaten." dedi Murathan. Elini belimden çözüp Ahsen'le beraber yatağımın üzerine ilerledi. "Gel bakalım." diye mırıldanarak yatağımın üzerine oturup Ahsen'in yüzünü öne dönderdi. Dizlerinin üzerine oturttu. Kocaman elleriyle uzandı saçlarına. Özenle taktığım tokayı çözmeye başladı.

Aynen. Baya özenle Gökçen.

"Kıracısın." dedim yalandan bir sitemle. Hıçkıldım. İlerleyip yanlarına oturdum. "Farklı bir model denedik biz. Di mi Ahsos?"

Murathan saçlarını açmıştı. Uslu uslu bekliyordu Ahsen. "Hı hı." diye onayladı beni. "Büyükler böyle yaparmış dayıcım."

"Kim o büyük? Bülent Ersoy mu?" diye lafını çaktı goril.

Göz devirmekle yetindim. Nefesimi tutup bu hıçkırık krizini dizginlemeye çalıştım. Yani sen gel adamla öpüşürken hıçkırma. Sarıl, sarmala, sütyensiz uyu hıçkırma. Müslüm Gürses'ten şarkı söylesin, daha doğrusu okusun, hıçkır. Vizyon eşittir sensin Gökçen.

Ayrıca bir saç toplayamadık diye bu kadar da insanın üzerine gelinmezdi yani. Kendime yapabiliyordum ama başkası olunca olmuyordu işte. Ne yapayım yani?

10 saniye içimden sayarak tuttuğum nefesi bıraktım. Hıçkırırığının geçip geçmediğini kontrol etmek için bekledim. Geçmişti. Görünürde bir şey

yoktu. Minik çaplı anlamsız krizim durunca bakışlarımı yanıma çevirdim.

Kocaman elleri ile nazikçe Ahsen'in saçlarını toplayan Murathan'ı izledim sessizce. Sonra dikkatlice örmesini. Yüzündeki aşırı ciddi ifadeyi, uzun kirpiklerini.

Aklıma bana söylediğı bir söz düştü.

Ablalarımđan örük örmeyi öğrenmiştim. Saçlarına daha çok dokunabilmek için.

Kontrol edemediğim bir tebessüm kuruldu dudaklarıma. İnşallah yine hıçkırmazdık. Bir düşündüm. Kızımız olmuş. Bizim kızımız. Murathan'ın kucağında. Böyle saçlarını örüyor. Ben de onları izliyorum. Kucağında oğlumuzla. Ne yapardım?

Kıskançlıktan göt baş yırtardın Gökçen.

Doğru. Yaşanırdı bu.

Ama ne olursa olsun benim olan bir aile olurdu. Kepçük' de benimdi. Murathan' da benimdi. Çocuklar da benimdi. Hepsi benimdi. Kana kana içsem doymazdım. Ölene kadar sevsem bıkmazdım.

O benden bıkar mıydı ki?

Bıkmasıındı.

Ya gına gelirse artık benden? Sıkılırsa? Senin belalarını mı çekeceğim ben derse? Pisliğınle mi uğraşacağım ben derse?

Demesindi.

Avuç içlerimi yatağın üzerine dayayıp daha çok öne eğildim ki yüzünü daha net görebileyim. Dünyanın en ciddi işini yaparmış gibi bir ifade vardı yüzünde. Benim saçlarımı örerken de böyle mi bakıyordu acaba?

Bakışları birden bende durunca Ahsen'in saçlarındaki kocaman elleri yavaşladı. Bir kaç saniye bakiştık öylece. En sonunda ise muazzam bir Adana tepkisi verdi. "Ne bahtın öyle?"

"Hiç."dedim mutlu mesut ifademi bozmadan. "Hayal ettim."

Tokayı örgünün ucuna takmaya başladı. Yine aşırı ciddiydi. Bomba imha eder gibi bir havası vardı. "Neyi?"

İçimde tutmadım. Dilimi ısırmadım. Aklımdan, kalbimden geçen neyse direkt döktüm bu kez. "Nasıl bir baba olacağın."

Tokadaki elleri durdu. Bir kaç saniye bekledi öyle. Örgüyle işi bitmişti. Sakince Ahsen'in sırtına bırakırken örgünün ucunu, bakışları usulca bana döndü. Dudaklarında hastası olduğum yarım tebessümü vardı. "Hayaldeki performansımız iyi mi bari?"

Nazlı ama bir o kadar da cilveli bir bakış ve gülüş kuşandım. "Eh işte...İdare eder.En son çocuğun ağzını ıslak mendille çitilerken düşününce hayal etmeyi bıraktım."

Güldü bu cevabıma. Hem de sesli sesli. Gözleri tek bir çizgi olacak cinsten. Gülüşü hafifçe sakinleşiren bakışları yüzümün her yerinde yavaşça gezindi. Bir kaç saniye bir şey söylemeden öylece baktı. Ahsen ise kucağından aşağı atlamış, "Saçımı anneme göstereceğim."diyerek odadan ıslık hızında çıkmıştı. Sağ olsun kapıyı da kapatarak bizi yormamıştı.

Bir kaç saniye sessizce, hiç bir amaç olmadan, hint dizisi çeker, 2 buçuk saatlik dizilerin dakikasını doldurmak ister gibi bakiştık.

"Sen ne baktın öyle?"dedim onun az önceki ifadesini taklit ederek.

"Ben de hayal ettim."diyen sesi kalbime zarardı.

"Neyi?"

"Çocuğumuza nasıl güzel bir anne olacağını."

Berdan Mardini gibi senden çocuğum olsun istiyorum diye böğürmeme son bir.

Güldüm.Ama burukça."İki çocuk büyütürsün." dedim kendimi ima ederek."Bela üstüne bela eklenir başına."

Cevap için beklemedi. "Şikayet etmem."

"Her şeyi senden öğrenir. Ben asla senin kadar iyi olamam bu konuda."dedim saçma bir buruk gülüşle. "Biliyorsun değil mi?"

Olamazdım. Biliyordum. Dağınıktım. Pasaklıydım. Sorumsuzdum. Bencildim. Bir de çocuk fikri ha. Aman tanrım dedim yani. Kötü şeyleri çevreden değil anasından öğrenirdi artık. Verimli bir anne evlat ilişkisi olurdu vesselam.Ayrıca nasıl içimde hareket eden bir şeyle 9 ay yaşayabilirdim ben? Tırnakları vardı, saçları vardı, elleri, kolları vardı. Ve bu içimde duracaktı. Tövbeler olsundu. Bu fikir beni hep korkuturdu. Kadın doğumda intörnlük yaparken doğumda bayılmış bir doktordum ben.

Atlatamadığım bir travma olmuştu. Hocamın geri kalan bütün doğumlara inatla beni sokmaya devam edip bu travmamı aşacağıma olan inancı sayesinde şükür kendimize gelmiştik ama ne gelme...

Bir de bana sorulsun yani.

"Benden öğreneceği şeyleri herkesten, her yerden öğrenir Pamuk."diye mırıldandı. Bakışlarını gözlerimden bir saniye bile ayırmıyordu. "Ama senden öğeneceklerini ona başka kimse öğretemez. Tıpkı benim öğrendiklerim gibi."

Boş ama hafif tebessümlü bir bakışla baktım. "Ne öğrettim ki ben sana? Her şeyi bana öğreten sensin."

"Kalbi."dedi hiç beklemeden. "Merhameti.Başkasının acısına bile gözyaşı dökmeyi. Koşulsuz şartsız sevmeyi..."

Öylece bakakaldım ıslıl ıslıl kehribarlarına. Midemde anlamsız bir kasılma belirdi. Hıçkırırsan ağzın da kırılısın artık Gökçen.

"Bana kalsa bir köpeğin başını dahi okşamazdım."diye devam etti. "Huylanırdım. Yaklaşmazdım. Ama senin için kargalara bile su verirdim. Oyun moyun oynamaz, anca kitap okurdum, çizgi film izlerdim. Ama sen isteyince en salak oyunları bile oynardım. Ben hep siyahtım. Sen ise kalan bütün renklerin."Derin bir gülümseme kuruldu dudaklarına."Öyle yani..."

Yanıyorum. Dibim tütüyor. Geldi mi kokusu?

"Ama bak en çokta sabretmeyi öğrettin sen bana."dedi öncekine göre daha yüksek ve neşeli çıkan bir sesle. "Antik Yunan sabır öğretisi gibi çocuktun Pamuk valla. Ciddi manada saçını başını yolmamak için zor tutardım kendimi bazen."

"Allah Allah."dedim küçümser bir gülümseme ile. "Sanki sen dünyanın en tatlı çocuğuydun yani Kepçük.Anca Defol Pamuk, git başımdan Pamuk, sus Pamuk.Ne söylesek tersleyip bağırıyordun be. Oyun oynayalım Kepçük, hırrr. Gel dışarı çıkalım Kepçük, hırrr. Ödev yaparken sessizce yanında durayım bari Kepçük, hırr. Her şeye hırrr. Hala hırr."

Güldü. "Bunu söyleyecek en son insan sensin Pamuk."

"O niyeymiş?"

"Dediğin gibi hala herkese hır."dedi çapkın bir gülüşle. "Ama doğduk doğal bir tek sana mır valla Gökçen."

Ağızına vurarak sevsem kim engel olabilir bana?Başımı hafifçe sağa eğip tatlı tatlı tebessüm ederek baktım yüzüne. "Bi kere miyavla bakim nasıl mırlıyorsun dersem ne dersin?"

Cevap şaşırtmadı. "Bokunu çıkarma."

Biliydim böyle olacağını diyen bir ifademle başımı aşağı yukarı salladım.

Güldü önce hafifçe. Sonra derin bir nefes verdi yüzüme bakarken. Yatağın kenarına yasladığım elime uzandı. Dünyanın en narin şeyine dokunur gibi dikkatle kavradı. Parmaklarımı okşadı önce. Tek, tek, tek... Sonra ise elinin içine sıkıca sarıp kucağına çekti elimi. Elinin üzerindeki damarlara bakarken içli bir nefes vererekten daha çok yanına kaydım.

Bir doktorun beyinin eli bu olmalı işte. Bol damarlı. Mis...

Bir kaç saniye baktı önüne. Benim dünyamın en güzel resmine. Birbirine kenetlenmiş ellerimize.

"Uyuyamadın mı yine?" diye mırıldandı diğer elinin parmakları ile nazikçe ellerimin üzerinde hala yer yer belli olan morlukları okşarken.

"Uyudum." diye yalan söyledim.

Bakışları bana döndü. Yüzümü dikkatle taradı kehribarları. "Niye yüzüne bunları sürdün o zaman?"

İstemsizce bocalamış bir gülüş belirdi yüzümde. "Ne sürmüşüm? Ruj var sadece."

"Yanağındaki izleri kapatmışsın." dedi beklemeden. "Gözlerinin altına da bir şeyler sürmüşsün."

Oha. Sen askerliği bırak yarın gel hastanede röntgen olarak başla oğlum. Ayrıca bir erkeğin maksimun makyaj bilgisi bu olmalı kesinlikle.

Bir şeyler sürmüşsün...

"Çok az sürdüm." dedim şok olmuş bir gülüşle. "Nereden anladın sen onu?"

"Ben senin yüzünün her bir detayını ezbere bilirim Pamuk." dedi hiç beklemeden, zerre tereddüt etmeden. Bakışları hala bendeyken gözlerime değen bakışları kalbime aktı sanki. "Üç küçük benin var mesela." diye devam etti. Hafifçe bana doğru dönüp parmağını yüzümün sol tarafına uzattı. Yanağıma dokundu. "Biri burada." dedi. "Şakak kemiğime ilerledi. "İkisi burada. Minik. Yan yana. Gözüm kapalı bulurum yerlerini." Varla yok arası bir temasla saçlarıma doğru ilerletti parmağını. "Bir yara izin var." dedi. Alnıma düşen saçları hafifçe geri itip sol tarafımda, saçlarımda en dibinde kalan, dikkatli bakmazsan belli bile olmayan yara izinde durdu. "Dümdüz duran duvara bodoslama çaktığında olmuştu."

Ben hatırlamıyordum bunu oysa. Oradaydı o yara. Ben bildim bileli vardı. Ama sebebi yoktu. Güldüm ister istemez. Düz duran duvara çakmak mı?

Tam benlik.

"Böyle gülünce gözlerinin yanlarında üç çizgi belirir." diye devam etti. Parmağı gözlerime ilerledi. Hafifçe gezindi göz kenarlarımda. "Uykusuzsan bakışların düşer. Huysuz olursun. Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirir. Sinirliysen yanaklarına hafif bir kırmızılık gelir. Daha bir güzel olursun. Daha bir perişan edersin beni..."

Kenan Doğulu bey; aşktan ölen varsa söyle derken beni mi kastediyordun sen acaba? Ölüp kalacağım ben bu müptelası olduğum beyin ellerinde.

İmdat.

Derin derin baktım yüzüne, gözlerine. "İlk fırsatta kirpiklerini saymam farz oldu."

Güldü. Gözleri kısılan, en sevdiğim gülüşle hem de. O öyle gülünce Pamuk durur mu? Yapıştırır en aşık tebessümünü.

Ama onun bakışları yavaşça soldu bana bakarken. Önüne dönüp tekrar avucunun içinde kaybolan elime dikti bakışlarını. Sessiz kaldı birkaç saniye.

"Benim yüzümden." diye mırıldandı parmakları elimi yavaşça okşarken.

Duraksadım."Ne?"

"Artık kaşının arasındaki çizik hiç gitmiyor. Uyuyamıyorsun. Titreyerek uyanıyorsun, uyurken inliyorsun..." dedi. Sesi oldukça üzgündü. "Zayıfladın, yediğini kusuyorsun, her şeyden korkuyorsun, ürküyorsun." Bakışları elimden bana döndü ama içimi ezen bir şey vardı bakışlarında. "Eskisi gibi gülmüyorsun. Eskisi gibi bakmıyorsun." Tekrar önüne eğdi başını. "Bütün renklerin solmuş gibi. Benim yüzü-"

"Hayır." deyip anında sözünü keserek cümlesini tamamlamasına engel oldum. "Hiç bir şey senin yüzünden değil. Asla değil Murathan. Ben biraz korktum, evet. Toparlamaya çalışıyorum ama. Sorun yok."

Duraksadı. Yutkundu. Adem elması ağır ağır hareketlenip söndü. Ama bakışlarını bana çevirmedi.

Kurtulduğumdan beri böyleydi. Üzgün üzgün bakıyordu sürekli bana. Işık açık uyuyorum diye bile bir saat gözlerini kaçırmıştı yine benden. Suçlu falan değildi oysa. O nişana gitmek adına kışını yırtan benken hiç değildi hemde.

"Bana bak." dedim.

Bakmadı. Elinin içindeki elimi daha çok sıktı sadece.

"Murathan bana bak."

Yine bakmadı.

Yatakta yan döndüm. Bir bacağımı önümde katlayarak daha rahat oturur konuma gelirken elimi elinin içinden hızla çektim. Ama anında yüzünü avuçlarımın arasına alıp kendime çevirdim. Yeni traş olmuştu. Kölesi olabileceğim milli losyon ve barut kokusu her zamanki gibi içimde sayısız kelebek kıpraştırıyordu. Traş olmasına rağmen hafifce çıkmış sakalları battı parmak uçlarıma. İstemsizce saç sakal karışmış, kanlar içindeki görüntüsü belirdi zihnimde.

Sakalsız diye düşündüm. Onu görmek isteyeceğim görüntü buydu. Sakalsız. Parmak uçlarıma hafifçe batan sakallar. Parmak uçlarıma hayat veren sıcak ten.

"Sen varsan ben de varım."dedim bakışlarımı gözlerinden çekmeden en net şekilde. "Sen iyiysen ben de iyiyim."

Bakışları kuyuya taş atılmış gibi dalgalandı. Canımı yakıyordu. Bakmamalıydı böyle. "Ben iyiyim."dedi sakince. "Sen değilsin ama."

"İyi değilsin."dedim hiç beklemeden. "Sen böyle olduğun için toparlanamıyorum bende. Güç ver bana. Yıkılırsan yıkılırım. Yapma..."

Baktı öylece. Derin bir nefes verdi sonra. Başını aşağı yukarı salladı yavaşça. Kocaman bir adam değilde, uysal bir kedi yavrusu gibi yüzünü kavrayan avuçlarıma daha çok sürttü yüzünü. Miyavlamamıştı belki ama şu ifadesi ve hareketiyle miyavlamış kadar olmuştu.

"Boş boş konuşuyorsun anca."diye homurdandım yalandan bir dudak büzüşle.

Yanaklarındaki ellerimi kavradı iki eliyle. Avuç içlerime minik bir öpücük bırakıp kucağına çekti tekrar. Önüne baktı birkaç saniye için. Sessizliğe gömülüyordu yine. Bu çok yoğun bir şeyler düşünmesi demek. Şu an bunu istemiyordum.

Hafifçe öne eğildim hemen. Yüzüne alttan alttan bakmaya çalıştım. Ve aklıma gelen en makul öneriyi sundum. "Onu bunu bırakta sen, öpüşelim mi?"

Yaram geçmişti. Bence bu bütün sorunları çözebilirdi.

Önce tepkisiz kaldı. Bir kaç saniye önüne bakarken göz kırptırdı. Sonra ise en ağır çekiminden çevirdi bakışlarını bana. Tekrar gözleri bana değdiğinde ise gözlerine az önce kurulmuş olan hüznün ışık hızında silinmişti sanki. Nasıl beceriyordu bu ani duygu değişimini asla anlamayacaktım sanırım. Bordo bereli yetisiydi sanırım.

"Duygusal bir konuşma yapmaya çalışıyorum burada Gökçen."dedi tane tane.

"Eeee."dedim en boşvermişinden. Kafamı daha çok ona doğru eğip alttan alta, tatlı tatlı göz kırptırdım. "Öpüşmeyelim mi yani?"

Huysuz ama tatlı bir ifade vardı yüzünde. "Benim sana libidal hassasiyetlerim var diyorum, senin şu an bana sunduğun teklife bak Gökçen."

"Ne?" dedim en cilvelisinden. "Benim de bir takım hassasiyetlerim var sana belki. Olamaz mı?"

Ya sabır dercesine bir gülüş belirdi yüzünde. "Ev insan kaynıyor. Beni sınama Pamuk." Dudaklarıma indi bakışları. "Zaten gözüme sokmak ister gibi sürmüşsün yine o kırmızı ruju."

Katıdan ılık hızında gaz haline geçerken en cıvık halimle dibine daha çok sokuldum. Kadınsı bir tebessümle iki yana kıvırdım dudaklarımı anında. "Kırmızı ruj benim imzamdır Murathan. Neslişah teyzeleri o olmadan uğurlayamam."

Dudaklarında milli Behlül Haznedar gülüşü belirdi. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Nefesi yüzüme vurunca en içlisinden bir nefes verme isteği belirdi içimde ama zorlana zorlana tuttum kendimi. Burun uçlarımız birbirine değdi."Sürmesi senden, uğurlama sonrası silmesi benden o zaman."diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Yüzlerimiz arasında neredeyse sıfır mesafe vardı. İkimizin de bakışları dudaklarımız ve gözlerimiz arasında gidip geldi.

Arsız.

"Hay hay..."diye mırıldandım başım gözüm üstüne der gibi. Yüzümü aniden yüzüne daha çok yaklaştırdım dudaklarımı dudaklarının üzerine hafifçe dokundurdum.

Ben daha da arsız.

Derin bir nefes verdiğini hissettim. "Annemleri yaka paça kovduracaksın bana." diye isyan etti. Ama konuştukça dudaklarımız yine birbirine değiyor, onu bilmem ama benim içimi bir hoş yapıyordu. Sonsuza kadar kalabilirdim bu şekilde. Sonsuza kadar nefesinde nefes bulabilirdim.

Hafifçe güldüm.

"Bence durmalısın."diye isyanına devam etti."Yoksa ben duramam.Başlamışken bölünürsekte ağır olay çıkarırım."

"Geri çekil o zaman."dedim sakın ama kadınsı bir sesle.

"Hiç benlik değil."diye mırıldandı. "Ama irademle oynamaya devam etmemeni öneriyorum."

Zerre geri çekmedim kendimi dudaklarından. "O dediğin de pek benlik değil."

"Her türlü zorlu şart için eğitilmiş olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Benim de kim olduğumu hatırlatmama gerek var mı?

Bu iddiasına karşılık yavaşça alt dudağını dişlerimin arasına aldım. Kim olduğumu hatırlattım. Isırmadım. Hafifçe öne doğru çekip bıraktım sadece. Ama son derece yavaş hareketlerle.

Hafifçe geri çekilince bakışlarımı gözlerine diktim. Bunu beklemiyordu sanırım. Alık bir ifade vardı yüzünde. Bir kaç saniyelik duraksamanın ardından, "Siktir." dedi ağız dolusu. "Çin işkencesinden betersin Gökçen."

Bir kolu aniden sıkıca belime dolandı. Dudakları tam hızla dudaklarımı sarıp sarmalıyordu ki...

Kapı ışık hızında açıldı.

"Ahsen seninle mi Gö-" diyerek odaya daldı Gülhan abla.

BASILDIK. SONUNDA CİDDİ CİDDİ BASILDIK!

Anında yüzümü geri çektim. Öyle bir çekişti ki hem de bu; ışık hızı insan suretine bürünse direkt beni görürdünüz yüzünde. Önüme dönüp az önce ortamı ateşe veren ben değilmiş gibi dünyanın en masum bakışını kuşandım. Murathan'ın eli belimde öylece kaldı. Ama bel oyuğumu hafifçe sıkmasından sinir yüklemesi yaptığını anlayabiliyordum.

"Ay tövbe." diye yüzünü yana çevirdi Gülhan abla. "Ne yapıyorsunuz siz öyle be?"

Arsızlığın batsın Gökçen. Kız kaçır, erkek kıyıya köşeye sıkıştırır normalde. Sen ne yaşıyorsun be kızım? Edepli edepli duran adamı ne diye çoşturuyorsun? Neden adamın hassasiyet seviyesi ile oynuyorsun?

Malak Gökçen. Salako Gökçen.

Murathan derin bir nefes verdi. "Yakar top oynuyoruz." diye yükseldi aniden.

Bir takım yakıcı şeyler oynadığımız doğruydu.

"Bu odaların girişinde kapı ne diye var?" diye yükselmeye devam etti. "Bir kere de çalın lan şu zıkkımı. İki tık tık yapmak bu kadar mı zor!?"

Gülhan abla şaşkın bir bakış attı. "Ben ne bileyim burada olduğunu. Görmemişim bile geldiğini." diye mantıklı bir savunma yaptı. "Ahsen ve Gökçen var diye geldik herhalde kapı çalmadan."

"Her yerden zırt pırt çıkıyorsunuz kaç gündür." diye onu umursamadan isyanına devam etti Murathan. "Allah kitap aşkına bir gidin artık ya. Kaçta sizin uçağınız?" Kolunu belimden çözüp ayağa kalktı yanımda. Gülhan ablaya ilerledi. Yanına gidince ise koluna yapışıp dışarı çekiştirmeye başladı. "Haydi bırakayım havaalanına."

"Daha 5 saat var." dedi Gülhan abla şok içinde. "Şimdi gidip ne yapacağız?"

"Öncesinde kalkan uçakları sayarsınız. Haydi. Valla yeter. Gına geldi bana." diye saçmalamaya devam etti Murathan. Ciddi manada delirmişti

artık sanırım. Zira ciddi manada Gülhan ablayı kolundan çekiştirerek ilerletiyordu. Kapıya atmasa bari görümcemi.

"Murathan."diyerek oturduğum yerden ayaklanarak peşlerine koştum.

Onlar önde kavga ederek ilerleyip, ben arkalarından Murathan'a saçmalamaması konusunda yalvarırken zil çalınca durduk. Gülhan abla hızla kolunu geri çekti.

"Salak."dedi Murathan'a ağız dolusu. "Ablama diyeceğim seni. Görürsün sen. Beyinsiz."

"Nasıl korktum anlatamam."dedi Murathan uyuz uyuz. "Elim ayağım titriyor ha."

Kardeş her yaşta kardeşti işte. İster evli çocuklu olsun, ister en bordosundan bereli olsun. İkisi minik bir laf kavgası içindeyken başımı iki yana sallayarak kapıya ilerledim. Ama kapıyı açar açmaz gördüğüm suret yüzünden aniden kapıyı yüzüne kapatma isteğimi zor frenlemiştim.

Fedai Bey, ellerinde kırmızı güller,üzerinde lacivert bir takım elbise, yüzünde ise saçma bir gülüşle bana bakıyordu.

Bir kaç saniye bakakaldım şok içinde. NE İŞİN VAR SENİN BURADA FEDAİİİİ?

Ben öylece kalakalmışken Fedai bey'in gülüşü büyüdü. "Merhaba Gökçen Hanımcım."

Bitmişko.

Gülümsedim mecburen. Ama en şoklusundan. "Merhaba."

Sıçmışko.

Yanımda aniden beliren Murathan'ın heybetli bedenini ve kokusunu hissetmemek imkansızdı. Bakışlarımı usulca ona çevirdim. Fedai Bey'in gelişi şaşırtıcı olmuştu ama Murathan'ın yüzündeki ifade hiç şaşırtıcı değildi. Kaşları çatık, ifadesi en sinir yumağı şeklinde Fedai beye ve elindeki güllere bakıyordu. Baştan ayağa süzdü adamı önce. Fedai bey ise aniden yanımda belirip bakışları ile kalaşnifof atan Murathan'dan bir tık tırsmıştı sanırım. Gülüşü ufak bir soldu.

Fenalaşmışko.

Bana baktı önce."Kim bu?"dedi söver gibi. Tekrar adama döndü."Kimsin lan sen?"

"Fe-Fedai ben."dedi Fedai Bey kekeleyerek. Adam ciddi ciddi korkmuştu sanırım. Elindeki çiçek buketini bana doğru uzattı. "Hastaneye sizin için gönderdiğim çiçekler yanlış adrese gitmiş sanırım. Ben de geçmiş olsun

demek için kendim getireyim dedim bu kez.Üzerimde hakkınız çok, malum."

Ne kadar da güzel yapmışsın öyle Fedai beycim. Acının buruk tebessümü...

Çiçekler doğru adrese gelmişti. Ama anlaşılan geri götüren kuryeler Murathan'ın eceli gelen farenin nerelerle oynadığı mesajını gerekli yerlere ulaştırmamıştı ki hala aynı yerlerle oynanmaya devam ediliyordu.

Allah'ım, niyet ettim bundan sonrası için Fedai beyi sağ kurtarmaya.

Bakışlarımı tekrar Murathan'a çevirdim. Fedai bey'in kurduğu cümle karşısında yüzünde fevkalade bir ifade vardı. Şaşkınlık, sinir, inanmamak...

"Ne iyi yapmışsınız."diye mırıldandım gülümsemeye çalışarak. "Eee buyrun içeri."Hafifçe geri çekildim içeri girmesi adına. Adam da ayakbılarını çıkarıp içeri girmeye hazırlanıyordu ki kapının önünde yalı kazığı gibi dikilen Murathan'la burun buruna gelince durdu. Boş boş göz kırptırarak yutkundu.

Murathan en bomba atanından baktı. O en masumundan.

"Arkadaş kim?"dedi tedirginlikle bir Murathan'a bir bana bakarken.

"Sevgilisi."dedi Murathan ama sesinin önünde çakmak yaksak apartman havaya uçardı. Bu adamın siniri bir gün benim gerginlikten işlememe neden olacaktı vesselam.

"Öyle mi?"dedi Fedai bey gülümsemeye çalışarak. Geriledi. "Eee-ee gi-gideyim ben o zaman." deyip geri dönüyordu ki ileri atılıp durdurdum.

"Olur mu öyle şey Fedai Bey. Gelin lütfen. Murathan."diye mırıldandım. Koluna yapışıp yanıma çekmeye çalıştım. "Yol versene adama hayatım."

Çene kemikleri uyuz olduğunu fazlası ile belirtirken tıp bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Gözlerimi hafifçe büyüterek bunu yapmaya bir son vermezse ruhunu götünden çekeceğimi belli ettim. Anladı sağ olsun. Burnundan soluyan bir nefes verirken bir adım gerileyip adama yol açtı. Diğer yanıma geçti.

"Buyrun."dedim Fedai bey'e elimi kibarca ileri uzatıp buyurun işareti yaparak.

Murathan'ın bakışları adamın nasıl içinden geçtiyse, "Gelmeye de bilirim."dedi mırıldandı.

"Hayır."dedim anında. "Buyrun. Lütfen."

"Sağ olun."diyerek kibarca ilerledi adam. Bakışları yanımda dikilen Murathan'a değince anında gözlerini kaçırarak koşar adım ilerledi. Birkaç

adım ilerleyince durdu. Kapıyı kapatırken bize sırtı dönük olan Fedai Bey'in arkasından Murathan'la işaret diliyle saniyelik bir kavga yaşadık.

Sinirle elini bize arkası dönük Fedai Bey'e doğru açıp bu ne alaka hareketi kulağıma eğildi. "İntihardan, kanserden ölemeyince beni mi yokluyor lan bu adam? Sikicem ba-"

Koluna minik bir sille çakıp susturdum. Dudaklarımı oynatarak gereken cevabı verdim.

SAKİN OL. GEBERTİRİM SENİ.

En kınayıcı bakışımla hala Fedai Bey'i işaret eden elini kavrayıp hızla yanına indirdim. Tam o an Fedai bey arkasını bize dönünce ise kocaman tebessüm ettim. Güldü o da. Ne yapsın adam..?

Elindeki kırmızı gülleri uzattı bana doğru. "Buyurun."dedi kibarca.

"Çok sağ o-"diyerek alıyordum ki goril benden önce kavradı çiçekleri. Ama ne kavrama. Fedai Bey hafifçe yana sendelemişti elinden hızla kapılan, daha doğrusu sökülen çiçeklerle. Zaten ufak tefek bir şeydi adam.

"Eyvallah."dedi çiçekleri alır almaz. "Zahmet etmişsin."

Estağfirullah der gibi bir şey mırıldandı ağzının içinde ama daha çok esta piti piti der gibi çıkmıştı kısık sesi.

Elindeki çiçeklere boka bakar gibi bakarak sağa sola salladı. "Güzel çiçekler. Mezar üstünde falan. Çok güzel dururlar. Açarlar yani ortamı." Bana döndü ağzını kırdığımın salağı. "Di mi hayatım?"

Fedai bey anlık bir titredi sanki.

Deli olacağım .Güldüm ortamı yumuşatmak adına. "İlahi hayatım." dedim koluna hafifçe dokunarak. "Çok güldürüyorsun beni."

Kahkaha şelalesinden arıtılmış bir yudum susun adeta Kepçük. O kadar güldüm ki ağzına şamarı çakmak istiyorum şu an.

O zerre gülmeden bakarken ben aynı mesut ifademle önümüzde öylece kalan adama döndüm. "Buyrun içeri geçelim Fedai Bey."dedim tatlı gülüşümü bozmadan.

Tam o an ise,"Ay kim geldi?"diyerek salondan terliklerini tıkırdatarak çıktı halam. Holün ortasında ortama aşırı yabancı bir şekilde dikilen Fedai Bey'i görünce ise durdu. Bekledi. Bir omzunu hafifçe aşağı indirdi. Baştan aşağı süzdü adamı. Sonra ise dudaklarına en cilveli gülüşünü kondurup saçlarını geri savurdu.

"Buyrun. Kime bakmıştınız?"

Sana bakmadığı kesin hala.

"Benim misafirim."dedim. "Fedai Bey. Hastalarımın biri." Anlık yanımdaki Murathan'ın delici bakışlarını üzerimde hissedince cümleyi düzelttim. "Yani hastaneden hastalarımın biri. Geçmiş olsun demeye gelmiş."

"Öyle mi?"dedi canım halam harfleri amaçsızca uzata uzata. "Çok memnun oldum."Elini bütün işvesi cilvesi ile Fedai Bey'e uzattı. "Canan ben. Gökçen'in halası."

Fedai Bey anında ona uzatılan eli kavradı. Utangaç bir ifade ile tebessüm etti. "Öyle mi? Çok memnun oldum."

"Ben de."dedi halam anlamsızca içli içli bakarken. "Çok hem de." Bakışırken el sıkışmaya devam ettiler.

Ne yapıyor lan onlar? Arka fonda neden onliiii yuuuu çalışıyor şu an?

"Buyrun içeri."dedi halam yine sağını solunu kıvrarak.Elini İngiltere prensesi gibi saçma bir asillikle geri çekti. "Ne içersiniz, hemen getireyim size?"

Fedai bey masumdu. "Çay...Varsa.Yoksa su..."

Halam ise fena. "Ay ne suyu? Yoksa da koyarız bir çay."dedi anlamsızca egzotik bir sesle.Kadınısı bir gülüş atarak Fedai Bey'i salona yönlendirdi. Adam salona geçer geçmez en kıvrırmalısından mutfağa ilerledi.

Jöle gibi kadınsın be hala. Biraz dik duruşun olsun.Timur aşkına ne oldu be?

Birkaç saniye sessiz kaldık.

"Nedense birden sinirim geçti."diye mırıldandı bordo goril aşırı sakın bir sesle. Elindeki gülleri sağa sola sallayıp,inadına duvara vururken keyifli bir gülüşle önümden geçip mutfağa ilerledi. "Canan hala, Fedai bey dul biliyor musun? Karısı Şaziye en yakın arkadaşı Necati'ye kaçmış. Üstüne birde sen kanser ol. Sevgiye nasıl muhtaç adam bir bilsen..."

"Lan senin sümüklü mendilinin benim yatağımın üzerinde işi ne, göt?!"diye bağırarak Barbaros'a dikti bakışlarını Zülfikar.

Battaniyesine sıkı sıkı sarıldı. Burnunu çekti. Öksürdü. "O yanlış cevabı vermeseydin 1 saat daha fazladan koşmayacaktım." dedi grip yüzünden kısık bir sesle. "Bana ne oğlum. Sen de hasta olacaksın."

"Lan boş boş konuşan sensin."dedi Barbaros. Yatağının üzerindeki sümüklü mendile ayağıyla bir tekme atıp aşağı savurdu. "Kör değilim susaydın."

"İyilikte yaramaz size nankörler." diye mırıldandı Zülfikar en dramatik haliyle battaniyesine daha çok sarılarak. Sesi bir tık borazanı andırıyor, bu durum sinirini daha çok bozuyordu. Yakışıklı sesine neler olmuştu böyle..? "Övelim dedik. Reva mıydı bu bana? 2 saat çıplak koştum lan karda. Komutanım beni ensesiyle bile sikti. Biriniz de demedi ki; Zülfikarcım, bir şeye ihtiyacın var mı? Bir sıcak çay verelim mi?"

"Sen kendi başını yakıyorsun hep abi." dedi alt ranzadan Emek. "Hiç adamın sevgilisinin önünde eski mevzular açılır mı?"

"Ne bileyim bu kadar kızacağını amına koyim?" diye isyan etti. "Ne kadar popüler bir adam olduğundan bahsediyordum."

"İyi bok yiyordun." diye homurdandı Barbaros.

Zülfikar ağlamaklı ifadesiyle battaniyesine daha çok sarıldı. "Nerede benim vefakar Alışım. Bana ne fayda varsa ondan var."

"Murathan Komutanım özel bir iş için yolladı onu." dedi Emek.

"Alışışış!" diye bağırdı Zülfikar. "Alışimmmmm! Seni de mi aldılar benden Alışimmmmm!?"

"Lan çocuk burada olsa ağzına sıçardın." dedi Barbaros. "Boş dram yapma. İşin gücün şov."

"En azından bir nane limon kapar gelirdi lan bana kantinden." dedi Zülfikar sitemkar bir sesle. "Sizin gibi it değil Alışım. İnsan lan insan. Gebersek 10 güne kokumdan anlarsınız siz anca. Vicdansız köpekl-" Ulu orta şiddetli bir şekilde hapşurunca kelimeleri yarım kaldı.

Yüzünü ekşitti Barbaros. "İşimiz yok oturup seni mi nazlıyacağız lan? Askeriye bura. Götün yemiyorsa git barbie giydirme oyna."

Güldü Emek. "Aynı anda 6 barbi ile falan oynayıp orayı da karıştırırdı abi. Aman diyim."

Zülfikar sümüklü peçetelerinden birini aşağı ranzadaki Emek'e savururken Barbaros kocaman bir kahkaha attı.

"Barbaros abi." dedi Emek sümüklü peçeteden kıl payı kurtulup. "Bu arada sen Bilge yenge ile ne durumdasın?"

Aklına Bilge'nin tatlı yüzü düşünce salak salak sırttı Barbaros. "Yengeniz di mi lan?"

"Yengemiz tabi." diye onayladı Emek. "Baya yol almış gördüm sizi bu aralar. Kar topu oynamalar falan."

Gururla kabarttı omuzlarını Barbaros yattığı yerde. "Eeee yapıyoruz biz de bir şeyler oğlum."

"Ne yapıyorsun acaba?"dedi Zülfikar küçümser bir bakışla. "Bahsetsene biraz."

Duraksadı Barbaros. "Konuşuyorum."

"Doğru. Senin için bu büyük bir mucize." dedi imalı imalı. Sonra ciddileşti."Lan şimdiye sizin bu kızla sevgili olmanız lazımdı. Murathan Komutanım evlenecek neredeyse sen hala Mete'nin götünü bekliyorsun."

Yattığı yerden doğruldu. Çaprazında ki ranzada kalan, yeşil battaniyelere sarılmış Zülfikar'a baktı. "Mete'ye laf edenin alayını kayışlarım. Ben bugün buradaysam sizin sık akıllarınızla değil, Metecan'ın dolandıcılık meziyetleri sayesinde buradayım.Emeğe saygı lütfen!"

Şiddetle hapşurdu Zülfikar. Burnunu çekti acı içinde. Ama susmadı. "Lan ben olmasam sen ilk kızın karşısına mı çıkabiliyordun acaba?" Hapşurdu. Burnunu çekti.

Küçümser bir bakışla baktı Barbaros."Timur Komutan'ımın çok sevdiğim bir özdeyişi var kardeşim. Bilmem bilir misin? Ben çok severim. Der ki; El sikini görmeyen kendi sikini piyade tüfeği sanırmış. Sen de böyle anca kendi sikine bak dur tamam mı? Ben o sırada kendi işimi çoktan hellediyorum zaten."

Güldü Zülfikar. "Kıza mezhebini sorarak mı?"Gülüştü şiddetlendi. "Ölene kadar buna güleceğim demiştim. Bakın ölüyorum. Hala gülüyorum."

İster istemez Emek' de güldü. "Kız biz şimdi neyiz derse aman diyim bu sefer de Elhamdülillah müslümanız deme abi."

İkisinin de gülüşü şiddetlendi.

"Lan susun."dedi Barbaros ters ters. "Ben şansımı sikeyim ki o olay sizin yanınızda oldu zaten."

Gülmeye devam ettiler. Barbaros ise en yorgun ama küfür dolu bakışını atıyordu. "Lan bu arada."dedi göz devirerek yatağa geri devrilirken. "Sülü'm nerede benim? Beni bir tek o anlar."

Askeriyenin diğer ucundaki Aybüke'nin odasının olduğu koridorda 700. turunu atıyordu Süleyman.

Bir aşağı, bir yukarı, bir aşağı, bir yukarı. Postallarının gıcirtısı yankılanıyordu boş alanda sadece. Bir de dertli nefes alışverişi.

Koridorun ucunda elinde siyah, küçük bavulu ile Aybüke'yi görünce ise en sonunda durdu. Baştan aşağı siyahtı kurban olduğu. Siyah pantolon, siyah postallar, siyah mont, siyah saçlar, gözler, kaşlar.

İçli bir nefes verdi istemsizce. Sabırla bekledi yanına gelmesini.

"Ne yapıyorsun sen iki saattir burada?"dedi Aybüke yanına gelince. Bavulu yere bıraktı. "Bekleme, git demedim mi ben sana?"

"Ben giderim gitmesine de."diyerek asıl konuya giriş yaptı. "Sen gitmesen mi be dağ   eğim?"

G z devirirken ofladı Aybüke. "Sara kayıp Süleyman. Gökçen'in hayati tehlikesi geçmiş değil yani. Murathan Komutan'ımın kesin emri var. Yanında olmam lazım. En azından  u Sara denen kadından bir ses çıkana kadar tek bırakamam artık."

Bir kere daha Murathan Komutan'ının ona olan güvenini sarsamazdı. Koruyamamı tı. Ama bu sefer ne olursa olsun koruyacaktı.

Hepsini biliyordu Süleyman. Ama yine de bilmek istemiyordu. Bu akşamları artık Aybüke'yi göremeyeceği anlamına geliyordu. Yemekleri onsuz yiyeceği anlamına geliyordu. Böyle bir fikirden ho lanmazdı. Onun timden ayrı gittiği görevlerde bile d n    için gün sayardı. Yüzü düştü istemsizce.

"Ben tek kalıyorum ama..."diye homurdandı.

Boş boş baktı Aybüke. "Hayatın mı tehlikede Süleyman?"

"Sen yokken evet."

Yüzünü ekşitti. "Salak salak konuşma."

"Pansumanın ne olacak?" diye bir bahane daha attı  ne.

"Doktorun yanına gidiyorum Süleyman."

Doğruydu. Yüzü yine düştü. "Yemeklerini güzelce ye."

 fadesiz bakışı sürüyordu Aybüke'nin." yi ki dedin. Sen demesen hiç aklıma gelmezdi yemek yani."

Umursamadı bile Süleyman bu terslenmeyi. "Zırt pırt Gökçen Hanımlara gelsem Murathan Komutan'ım ne yapar dersin?"

Cevap netti."Götüne G3 yemek istemiyorsan yapma bunu."

Tadı kaçtıkça kaçıyordu. Dertli bir nefes verirken elini alnına atıp yana döndü. Bir kaç saniye sindirmeye çalıştı bu gidişi. Aybüke'den minik bir gülme sesi yükselince ise hızla bakışlarını ona çevirdi tekrar. Bu aralar çok sık gülüyordu. Alı madık götte ise don hiç durmuyor, eli ayağı birbirine girmeye devam ediyordu.

Bir kaç saniye baktı hala gülerek ona bakan Aybüke'ye. Boş boş göz kırpı tırdı. "Niye güldün?" dedi tedirginlikle. "Neden  yle güldün?"

G l    derinleşti Aybüke'nin. Başını yavaşça iki yana salladı. " ocuk gibisin Süleyman."

"Özlüyorum ben seni kızım." diye homurdandı ağzının içinde. Bakışlarını yanına çevirdi. "Ne anlarsın sen?"

Cevap için bir kaç saniye bekledi. "Anlamadığımı nereden biliyorsun?"

Bakışlarını tekrar ona çevirdi Süleyman. Dudaklarındaki yarım gülüşte takılı kaldı. Kelimeleri aldı başını gitti. Öylece bakakaldı.

"Akşam kızlar uyuduktan sonra gelebilirsin belki." dedi Aybüke sakince. "Zili çalma ama. Beni ara. Açarım belki kapıyı..." 'Belki' kısmını fazlası ile vurgulamıştı. Aynı gülüşüyle Süleyman'ın yanından geçip ilerledi.

Ama Süleyman ilerleyemedi. Sanıyordu ki dizleri tutmuyordu. Az önce kulakları neler duymuştu öyle?

Biraz ilerlemişti ki durdu Aybüke. Tekrar arkasını dönüp az önce bıraktığı konumdan zerre kıpırdamadan kalan Süleyman' a bakarken gizli tutmama çalıştığı bir gülüş vardı dudaklarında. "Bavulumu alıp gelsene." dedi. "Ben mi taşıyayım yaralı yaralı?"

Girdiği transtan çıktı Süleyman. Ama bilinci hala tam anlamı ile yerinde değildi. "Ha?" dedi boş boş. "Ha." dedi tekrar aydınlanmış bir şekilde. "Bavul. Ben alayım tabi." Yere eğilip bavulu aldı. Tekrar doğrulup ilerledi. Yanına gidince yan yana yürümeye başladılar.

"Kaçta geleyim?" diye sordu Süleyman hevesle. "Kaçta uyur kızlar?"

"Saçmalama. Söylediğime pişman etme Süleyman."

"Bir kere gel dedin. Geri alamazsın."

"Vazgeçtim." dedi Aybüke. "Sakin cidden geleyim deme. Açmam kapıyı."

Dinlemedi Süleyman. Kaçta gelmesi gerektiğini sordukça sordu. Aybüke ise tersledikçe tersledi.

Tam o an askeriye'nin bir diğer odasındaki Timur ise başını gömülü olduğu evraklardan kaldırdı. Derin bir nefes verdi. Şakaklarını ovuşturdu. Derin bir nefes verdi ve halini tek bir cümle ile özetledi;

"Senin aşkının ceremesini omuzlayan kaderimin, bahtımın talihini sikeyim ben Karakurt."

Elindeki poşeti sıkıca kavradı Leyla. Sabahtır balkonda bekleyip kargocu kapıyı çalmadan bu paketi almak için bekliyordu. İsteddiği gibi sessizce alabilmişti. Derin bir nefes aldı. Fazlası ile gergindi. Ama yapabiliirdi. Omuzlarını kabarttı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Neslişahlar 1 buçuk saate çıkacaklardı evden. Adana'da dönüyorlardı. Aslıhan ise Yozgat'a.

Affedilmesi zor bir hata yapmıştı. Her şeyin farkındaydı. Af dilemeye de hakkı yoktu. Ama hiç bir şey yapmadan da durmak istemiyordu bu kez. Bir kere yapmıştı bu hatayı. Bir daha yapmayacaktı. Kaçmak hiçbir sorununu çözmemişti. Acı bir tecrübeyle öğrenmişti bunu. Kaçtığı her şey, yıllar sonra en ağır şekilde vurulmuştu yüzüne.

Söyleyecek sözü yoktu. Ama verecek minik bir şeyi vardı Aslıhan'a.

Yıllardır sandığının en derinlerinde bekleyen minik bir şey.

İçerideki salondan diğerlerinin sohbet ve kahkaha sesleri yükselirken. Aslıhan yine odaya çekilmişti. Onun yüzünden gelmiyordu içeri. Leyla'nın olduğu ortamlardan kaçıyor, farkındaydı.

Kapının önüne gelince duraksadı. İçinde hiç bir zaman bastıramadığı kaçma dürtüsü belirdi. *Akışına bırak. Kurcalama*, diye fısıldadı. Ama geri itti bu sesi. Artık bunu yapmak istemiyordu. Çünkü bazı şeyleri hayatın akışına bırakmak, insanı daha büyük felaketlere sürüklüyordu. Kendi hayatının nehrine kendi yön vermeliydi insan. En azından ömründe bir kez.

Bir eli poşeti sıkı sıkı tutarken diğer elini kapıyı tıklamak için kaldırdı. Vuramadı ama. Durdu. Bir kaç saniye bekledi. Gözlerini kapatıp bir derin nefes daha verdikten sonra anlık topladığı bütün cesareti ile kapıya iki kere vurdu.

"Evet."dedi Aslıhan'ın ifadesiz sesi içeriden.

Kapı kolunu kavradı. Açtı. Sakince odadan içeri süzüldü. Düzenlenmiş iki bavul vardı odanın içinde. Solda kalan koltuğun köşesine kıvrılmış, koltuk başlığına yerleştirdiği kitabı okuyordu Aslıhan. Ama çalan kapıyla bakışları o yöne dönmüştü. Gördüğü yüzle ise ifadesi hafif bir bocalanmıştı.

Kısa bir an sessizce bakiştılar.

"Gelebilir miyim?" diye mırıldandı Leyla en sonunda.

Sessiz kaldı önce. Dili sakince dudaklarında gezinirken başını aşağı yukarı salladı sadece. Bu hareketten cesaret alan Leyla odaya girdi. Kapıyı kapattı. Elinde büyüttüğü bir çocuğa yabancı kalmak çok garip geliyordu ama bunu onlara yapan oydu. Omuzlarındaki ağırlıklarla sessizce ilerledi. Koltuğun en ucunda Aslıhan varken diğer ucunda o oturdu.

Bir kaç saniye konuşmadı ikisi de. Yandan aynı anda birbirlerine kaçamak bir bakış atarken yakalanınca bakışlarını hızla önlerine çevirdiler.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi Leyla. "Söylediğin her şeyde haklıydın."dedi mırıltı şeklinde.

"Haklı olduğum için söylediğim zaten."dedi Aslıhan anında.

"Öyle." diye onayladı Leyla. "Haklıydın." diye yineledi kendini de, Aslıhan'ı da. Kısa bir an için yine sessiz kaldılar.

"Gökalp'i doğurmak istememişsin." dedi Aslıhan birden. "Doğru mu?"

"Doğru." dedi Leyla anında.

"Neden?"

"Ali gibi bir babanın yokluğunda büyümesin diye..."

Önündeki kitaptan yanına çevirdi bakışlarını Aslıhan. Bakışlarını halıya dikmiş Leyla'ya baktı bu kez. "Gökçen?" dedi soru sorar gibi. "Onu neden hiçe saydın?"

Leyla cevap için yine beklemedi. "Ali'nin peşinden ben de gidersem, benim arkamdan da çok ağlamasın diye."

Bakışları şok dolu bir hal aldı Aslıhan'ın. "İntiharda mı ettin yoksa?"

İstemsizce gülmüştü Leyla. "Hayır." O da bakışlarını Aslıhan'a çevirdi. "Ama düşündüm."

Sinirli bir şaşkınlık vardı Aslıhan'ın üzerinde. "İnanamıyorum sana. Hadi bizi geçtim, çocukların için dik durmalıydın." diye çıkıştı istemsizce. "Bunu düşünmemeliydin bile."

Kızı yaşındaki birinden azar yemek enterandı ama söylediği her şeyde de haklıydı. Akıl ciddi manada yaşta değildi. "Biliyorum." dedi. "Fark etmem biraz zaman aldı sadece."

Birbirlerine baktılar birkaç saniye için. Lakin Aslıhan hemen kaçırıldı gözlerini. Bakışlarını önündeki kitaba eğdi tekrar. Neye baktığını bilmeden baktı sadece.

"Kendimi savunacak değilim. Doğru şeyler yapmadım, düşünmedim. İyi bir anne olamadım o zamanlar için. Kendi acıma gömüldüm. Diğer herkese kör kaldım. Sizin de bizimle aynı durumda olduğunuzu anlayamadım." dedi Leyla sakın bir sesle. "Affa layık değilim. O yüzden af dileyecek de değilim. Kaçmamalıydım. Yanınızda olmalıydım. Yusuf'un üzerimizde emeği çok. Silip atmamalıydım. Neslişah tek dostumdu. Sırtımı dönmemeliydim. İstersen benimle ölene kadar konuşma. Hakkındır. Bir şey söyleyemem. Ama bazı şeyleri değiştirmeye de artık gücüm yetmez Aslıhan." Derin bir nefes verdi. Kucağındaki poşeti koltukta aralarına bıraktı. "Bunun için de geç kaldım. Biliyorum. Ama yine de al. Sahibini bekliyordu yıllardır. En azından o ait olduğu yerde dursun artık. İster at, ister sakla."

Bakışlarını aralarındaki poşete çevirdi. Göz ucuyla baktı. Dişlerini sıktı. Bakışları usulca tekrar Leyla'yı buldu. İkisinin de yüreğinin orta yerinde taş

gibi ağır bir acı olduğundan belki de kederliydi bakışları.

Gülümsedi Leyla. En sıcak ifadesiyle hem de. Başka bir bir şey söylemedi. Yavaşça oturduğu yerden ayaklandı. Minik adımlar ama dik bir duruşla odadan çıktı. Kapıyı kapattı. Bir kaç dakika bekledi arkasından Aslıhan. Kapıya baktı sadece. Ama daha fazla tutamadığı merak duygusu bakışlarını yanındaki siyah poşete çevirdi. Ona da baktı bir kaç saniye. Önüne döndü. Elinin altında hala açık olan kitabın gözüne batan ilk cümlesinde durdu bakışları.

...iyi de affa değer olanı zaten herkes affeder. Asıl af, affa layık olmayanı da affetmek değil mi? Tıpkı vicdan gibi. Onu kaybetmeye en fazla hakkımız olduğu anda koruyabildiğimiz şey değil miydi vicdan?

Kitabı kapattı. Nazan Bekiroğlu. Mücella.

Yanındaki poşete uzandı istemsizce. Aldı. Tereddütlü ama bir o kadar da kararlıydı elleri. Poşetin içinden gri bir hediye paketi çıktı. Poşeti tekrar koltuğun üzerine bırakıp paketi açtı. İçinden çıkarıp, şu an elinde tuttuğu şey ise içinde tarifi imkansız sızının belirmesine neden olmuştu.

Örgü bir ayıcık vardı elinde. Kırmızı bedeni, sarı burnu olan...

Sesler doluştu zihnine çok eskilerden.

Burnu sarı olsun tamam mı Leyla teyze?diyordu neşeyle. Çılgın Bediş'in ayısı gibi. Aynısı olmalı. Birebir aynısı. Yaparsın di mi?

Benim kara kuzum ister de yapmam mı? Yaparım tabi, diyordu Leyla teyzesi.

Burnunun ucunun sızladığını hissetti. Genzi yandı. Dudakları titredi. Gözlerini kapatıp gözyaşlarına hakim olmaya çalışırken elindeki örgü ayıcığa geçirdi parmaklarını.

Ama bütün direnişine rağmen yanağına doğru tek bir damla gözyaşının süzülmesine engel olamadı.

"Ahsen.Ama artık gitmemiz lazım annecim. Uçak gidecek bak."diyerek Ahsen'i Gökalp'ın kucağından sökmeye çalıştı Gülhan abla ama nafileydi.

Yanağını daha çok yapıştırdı yanağına. Kollarını sıkıca sardı boynuna. Bırakmayacağım der gibi omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Gökü'yla kalcam."

Sırıttı Gökü. Pek şikayetçi değildi sanırım.

Omuzları çöktü Gülhan ablanın. "Sen burada kal o zaman."diye çıkıştı. "Ben giderim babana. Gelme sen. Bana kalır baban.Oh mis."

Ahsen korna sesi duymuş kedi gibi anında dikti kulakları yukarı. "Babam mı?" Hızla kolları geri çözüldü. Gökalp'ın kucağında debelenip kendini yere indirtti."Babama gidelim." dedi kararlı bir sesle. İlerledi. Gülhan ablanın eline yapıştı.

Geriye kalan ise sırtından bıçaklanmış bir Gökü oldu. Şok içinde bakıyordu Ahsen'e.

"Yazıklar olsun be."dedi içli içli. "Hani en çok beni seviyordun kız?"

Güldü Ahsen. Hem de kıkırdayarak. Herkes öldürür sevdiğini Gökalp. Bu işler böyle. Kimi bir bakışıyla yapar bunu, kimi Ahsen gibi saniyesinde satan sözlerle.

Havaalanındaydık. Gökalp ve Aslıhan abla aynı uçakta gidecekti. Yozgat'a uçak yokmuş. Mecbur Ankara'dan aktarma yapacaktı Aslıhan abla. Gülhan abla ve Neslişah teyze ise Adana yolcusuydu. Kalkış saatleri aynıydı. 15 dakikaya içeri geçmeleri gerekecekti.Murathan ekibe su, Ahsen'e ise çikolata almaya gitmişti. Bir yanımda annem ve Neslişah teyze vardı. Konuşmalara doyamamış, hala kendilerine dedikodu yapacak bir alan buluyorlardı. Diğer yanımda halam ve Aslıhan abla vardı. Aslıhan abla her zamanki gibi sessizdi. Kitabına gömülmüştü. Halam ise klasik halamdı.

"Ay bu Fedai Bey'in soyadı ne?"diye kırkıncı kere Fedai Bey temalı sorularından birini yöneltti. "Facebook'dan ekleyeyim." Cebinden telefonunu çıkardı. Heyecanla baktı bana.

Ciddi manada adama yürümüştü. Öyle ki çaylar, kahveler havada uçuşmuş; Murathan'da gazı verdikçe vermişti. Gariban Fedai bey ise melül melül kalakalmıştı Panter gibi üzerine atlayan halam karşısında.

Yılmış bakışlarımı halama çevirdim. "Ekleme hala.Ekleyip ne yapacaksın?"

"Güllü, güvercinli, yanar dönerli kandil mesajı göndereceğim."dedi beni muazzam bir şekilde kınayarak.

Yüzümü ekşittim. "Sakın adama yürüyeyim deme hala. Hastam o benim. Etik kurallara aykırı."

"Senin hastan."dedi geniş geniş. "Benim değil." Diğer yanındaki Aslıhan ablaya döndü. Koluyla dürtükledi. "Haksız mıyım kız?"

Aslıhan abla bakışlarını kitaptan çekmedi. Ama cevapsız da bırakmadı. "Teorik olarak haklılık payın var. İnkâr edemem."

Halam anında bana dönüp gururlu bakışını attı. Yıldırın beni hala.

"Adam kanser hastası."dedim. "Karısı aldatmış,en iyi arkadaşı sırtından vurmuş, işi batmış, intihar etmiş."

"Sen de musallat olma adama demek istiyor sanırım."diye mırıldandı Aslıhan abla.

"Ya tamam işte."dedi halam zerre umursamadan. "Ben ona iyi geleceğim. Yaralarını saracağım." Elini adeta bir Ah Romeo diyen Juliet gibi kalbinin üzerine bastırdı. "Bunca cefa birbirimizi bulmamız içindi belki de."

Aynen hala. Sen Fedai Bey'i bul diye kaçırıldım ben. Sen yoksun diye kanser oldu Fedai Bey. Aynen.

Ne diyeceğimi bilemez bir şekilde oflayıp önüme döndüm ama karşıdan bize doğru gelen şahs-ı muhterem kişiyi görünce oflamam kocaman bir gülüşe dönüştü. İlerledi bize doğru Murathan. Annem ve Neslişah teyzeye birer su verdi. Bana göz ucuyla minik bir bakış atıp Gülhan abla ve Gökalp'in yanına ilerledi. Elinde beyaz poşetten iki su çıkarıp birini Gülhan ablaya diğerini Gökalp'e verdi. Ahsen'in boy hizasında eğilip ona da gofret uzattı. Dayısının yanaklarını şapur şapur öptü Ahsen.

Tebessüm ettim.

"Sana aşk da bize naşk mı zilli?"diye mırıldandı yandan halam kulağıma. "Ne olur söyle kız soyadını. Beni hastaneye getirtme bak."

Aşk dolu bakışlarım dağıldı. Yerine en yılmış bakışım kuruldu. "Unuttum Hala."dedim tane tane, her harfi fazlası ile vurgularak. "Sonra öğrenirim. Tamam mı?"

Zafer kazanmışçasına güldü. "Ha şöyle."dedi oturduğu yerde bile kıvrta kıvrta. Civa gibi kadındı vesselam. Kulağıma eğildi. "Bu iyiliğine karşılık ben de sana bir iyilik yapacağım şimdi. Halalar bu günler içindir."

Ben ne yapacak diye bakarken o birden ayağa kalktı. Ona bakarken Murathan'ın önümüze kadar geldiğini fark etmemiştim. Ayağa kalkar kalkmaz Murathan'la acayip senkronize bir şekilde hareket ettiler. Murathan ona bir su uzattı. O suyu kaptı, kenara çekildi. Eyvallah dercesine bir baş hareketi yaptı ve halamın boşalan koltuğuna, yanıma kendini bıraktı.

Göz kırptı ayaktaki halam. Suyu açıp içerken kıvrta kıvrta Gökalp'lere doğru ilerledi. Murathan elindeki poşetten bir suyu daha alıp yanındaki Aslıhan ablaya uzattı. Aldı Aslıhan abla ona uzatılan suyu sessizce. Murathan ise montunun yakalarını düzeltti. Omuzlarını dikleştirdi. Fırsattan istifade derin bir nefes çektim kokusundan içime.

"Bak ne buldum."dedi ben yandan yandan yüzüne bakmakla meşgulken.

"Ne?"dedim hemen.

Elini montunun cebine attı. Merakla baktım ne çıkacak diye. Elini cebinden çıkarıp sıkı sıkı sıkıdığı avucunu bana doğru uzattı. Açtı. Minik bir

sakız vardı elinin içinde. Şıpsevdi sakızı.

Hemen saçma bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Hatırlıyordum. Küçükken çok severdim bunu. Tadı diğer sakızlara göre hep daha güzel gelirdi bana. Bazen bunlardan da alırdı Kepçük. Eğer meybuz yoksa.

"İnanamıyorum." diye mırıldandım neşeyle. Avucunun içinden aldım sakızı. "Hala satılıyor mu bunlardan?" Çocuksu bir kıpırtı belirdi içimde. Anlamsızca kıpırdandım yerimde. Hızla paketi açmaya başladım. "Meybuz'da satıyor mudur hala?" diye mırıldandım bir yandan da.

"Sanmam." dedi. "Hiç denk gelmedim."

Sakızı paketinden çıkarıp ağzıma atarken ona da alttan alttan tatlı bir bakış attım. Etrafımız aile bireyleri ile dolu olduğu için edepli takılmak farzdı. Gülhan ablaya basılmamız yeterli olmuştu şahsen. Hafifçe kulağına doğru yaklaşıp kısık bir sesle mırıldandım. "Ondan da bulur musun bana?"

İfadesini görebilmek adına yüzümü geri çektiğimde dudaklarında yarım bir gülüş vardı. Yanındaki Aslıhan ablaya baktı hafifçe. Çenesini kaşırken tekrar bana döndü. Ve çok romantik bir cevap verdi. "Bokunu çıkarma yine istersen. Asırlardır yok ondan."

"Öküzsün." diye homurdandım ağzımın içinde.

Düştü yüzümüz tabi. Ağzımdaki sakızı ağır ağır çiğnerken yüzümü huysuzca geri çektim. Elimdeki şıpsevdi sakızı paketine çevirdim bakışlarımı.

Aşk; birbirinin gözlerinde hayatın anlamını okumaktır.

"Bak işte bu çok doğru." diye mırıldandı bu sefer o benim kulağıma eğilerek. Uzanıp boşa kalan elimi kavradı. Başını hafifçe geri çekip derin derin baktı gözlerime. "Bir çift maviliğe mühürledik varı yoğu."

Hem bu denli öküz hem bu denli romantik olan başka bir kul var mıdır? Vardır elbet. Ama başka bir Kepçük var mıdır?

Yoktur elbet.

"Hurma gö-" diye giriş yapıyordum ki anında elini aramızda kaldırarak durdurdu beni.

"Sakin Pamuk! Sakin başımı ağrıtmama."

Asla sakınamam kurt bakışlarında hayat bulduğum. En cıvık halimle kedi misali yandan yandan koluna sürtünüyordum ki Aslıhan abladan bir ses yükseldi.

"Kusacağım sanırım." Bakışlarımız ona döndü. Aynı anda gözlerini kitabından bize çevirdi. Göz ucuyla baktı. "Tekme tokat kavga ettiğiniz halleriniz şu an daha cazip geliyor."

"30 yaşımda yine saç baş girelim mi yani Aslıhan abla?"dedi Murathan. "Bu mu beklentin?"

Göz devirdi Aslıhan abla. Yeterli bir cevaptı.

"Saat geldi."diye bağırdı Gülhan abla. "Toparlanalım."

Annemler hemen ayaklandı. El mecbur biz de. Gökalp anında Murathan'ın dibine bitmişti. Hafifçe güldü Murathan Gökalp'in ona bakan hayran bakışlarına karşı. Elini saçlarına daldırıp karıştırdı.

"Bir derdin olursa ne yapacağını biliyorsun."

Saçma bir heyecanla gülerken başını aşağı yukarı salladı Gökalp. "Abimi arayacağım."

Aynen öyle der gibi gülümsedi Murathan. Omuzuna iki kere dostça vurduktan sonra kendine çekti. Buna dünden razı olan Gökalp ise hemen yapışmıştı Murathan'a. Biz genetik bir kodla donatılmış olarak Kepçük'e yapışmaya meyilli doğuyor olabilir miydik acaba?

Bana döndü Neslişah teyze. "Güzel kızım." dedi tatlı tatlı. "Pamuk kızım." Elimini sıkıca avucunun içine aldı. Ben duygusal bir konuşma beklerken o çok başka bir konuya geçiş yaptı. "Buzluğa bir sürü mantı yapıp attım. Nöbet dönüşlerinde at onları suya, beş dakikada haşlanırlar. Güzelce ye. İçli köftede koydum birkaç paket. Onları da ister haşla ister kızart ye. Tamam mı yavru-"

Murathan böldü canım Neslişah teyzemi. "Yemez içli köfte Gökçen anne.Yapma dedim o kadar. Soğanlı o."

"Benim büyüttüğümü bana mı öğretiyorsun oğlum?"diye lafını çaktı Neslişah teyze. "Soğansız yaptık herhalde."

Neslişah teyze...Ver o elini şapur şapur öpeyim be kadın.

Bıyık altı güldüm hafifçe. Murathan annesine bari şurada bozma anne temalı bakışını atarken daha da gülmemek adına dişlerimi dudağıma geçirdim. Tam o an ise Neslişah teyzenin bana doğru açılmış kollarını ve sıcacık gövdesini görünce iki koca adımda göğsüne sinip başını omzuna yasladım.

Bütün çocukluğum buradaydı. Bu omuzdaydı.

Aynı anda ise yanan genzim ve sızlayan burnum olacakların habercisi olarak gözyaşlarını saldı. Sıkı sıkı, bir daha bırakmak istemezcesine sardım kollarımı ona. Daha önceden bir veda şansım bile olmamıştı hiç birine.

Belki de bu yüzden hayat böyle bir şans sunmamıştı bize. Bir daha görüşebilmek için veda edememiştik birbirimize.

O zaman neden zırlıyordum ben şu an?

Geri çekildiğimizde Nelişah teyzeyi de ağlarken görmenin içime bir nebze de olsa su serptiğini asla inkar edemezdim. O bile ağlıyorsa ben hayda hayda ağlayabilirdim.

"Ağlama."dedi yanağımı şefkatle okşayıp gözyaşlarımı silerken. "Bu sefer ayrılık yok. Ne zaman istersen Neslişah teyzen yanında." Anneme döndü. Gözyaşlarını silerken beni bırakıp ona doğru ilerledi. "Hem en yakın zamanda hayırlı bir iş konuşmak için tekrar bir araya gelmek farz sanki bize, ha Leyla?"

Anladık Karakurt ailesi. Konuşacağız hayırlı iş. Tamam. Durun bir.

Hafifçe gülümsedi annem. İkisi de kollarını açıp sıkı sıkı sarıldı birbirine. Hiç bir şey söylemediler ama ikisinin de eli sanki yıllar önce birbirlerine veremedikleri desteği vermek ister gibi sırtlarını sıvazlıyordu.

"Katılıyorum."dedi halam. "Tez vakitte konuşalım bence de."

"Hala."dedim uyarmak adına dişlerimi sıkarak.

"Haklı kadın."dedi Murathan onun yerine. Dudaklarında yarım bir gülüş vardı."Sonuna kadar senciğim ben Canan hala."

İmalı sırtışı eşliğinde Gülhan ve Gökalp'in yanına ilerledi.

"Ben bu çocuktan valla razıyım."dedi halam arkasından. "Küçükken arkasından neden o kadar ağladığını şimdi daha iyi anlıyorum. O zaman tanısaymışım ben bile seninle ağlarmışım kız."

Güldüm ister istemez. "Haklıymışım di mi?"

"Çok."dedi abartılı bir ifade ve sesle.

Murathan'a kaydı bakışlarım. Yanağımdaki ıslaklıkları sildim bir yandan da. Ahsen'i yerden tek hamlede kucaklayıp yanağına devasa bir öpücük bıraktı. Aynı saniyelerde Gülhan abla da kolunun altına sindi. Huzurlu bir tebessümle sarıldı kardeşine. Derken diğer yanına da Aslıhan abla sokuldu. Ahsen yüzünden sarılamayınca ön tarafa geçti.

"Dikkat et."dedi Aslıhan abla.

"Arayınca aç."dedi Gülhan abla.

"Bana toka al."dedi Ahsen.

Murathan ise üçününde başının üzerine minik bir öpücük bırakmakla yetinmişti. Ama yüzünde en yumuşak ifadesiyle.

Akan burnumu çekip, gözyaşlarımı silmeye çalışırken gülerek baktım bu hallerine. Derken yanıma mal kardeşim Gökalp gelince bakışlarımı ona çevirdim. O bana baktı birkaç saniye, ben ona. Sonra ise aynı anda birbirimize dönüp hiç bir şey söylemeden sıkı sıkı sarıldık.

Kardeş olmak bunu gerektirirdi çünkü.

Ağlayışım anlamsızca şiddetlendi.

"Cepheye gitmiyorum abla." diye mırıldandı Gökalp.

Dev gövdesine daha çok sokuldum. "Kes sesini, salak."

Kesti hemen tabi. Ama güldüğüne emindim. Saçıma uzun bir öpücük bıraktığını hissediyordum. Ondan ayrıldığım saniye Gülhan abla ve Ahsen tarafından sarılıp sarmalandım. Sonra ise Aslıhan abla.

Gökalp'i de sıkıca sarıp sarmaladı hepsi. Hele Neslişah teyze...Kerpetenle ayıracaktık neredeyse. Murathan, bana bile bu kadar sarılmadın anne diye hafifçe yükselince bırakmak zorunda kalmıştı.

Benim ağlayışım ise foşur foşur bir hal almıştı.Ağlamayıp ne yapacaktım yani? Duygusal bir andı bu. Ben ise duygusal bir insan. Ne yapabilirdim yani? NE?

Aile olmak illa aynı kandan olmak demek değildi ki. İki ayrı aileydik biz. Ama bir o kadar da tek bir aile. Ayrı düştük yıllarca. Görmemiştik birbirimizi, duymamıştık sesimizi. Ama ne kadar görmezsen görme, ne kadar duymazsan duyma ailen değişmezdi ki. Farkında değillerdi belki ama Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin en sağlam temeller üzerine atmıştı bu aileyi. Dağılmıştık. Tarumar olmuştuk, kırgındık belki biraz birbirimize, yaralıydı kalbimiz bir parça, kayıplarımızın telafisi yoktu. Ama yine de bir aradaydık. Yine de buradaydık.

Bunca yıl sonra bile, araya bunca yıl girmemiş gibi yanyanaydık. Çünkü kayıplarımız büyüktü. Tıpkı birbirimize olan bağımız gibi. Çünkü yaralarımız aynı yerdendi. Tıpkı acılarımız gibi.

Uçakları farklıydı ama kalkış saatleri aynıydı. Vedalaşma ve sarılma işi bitince hepsi ilerledi. Ahsen hala dönüp dönüp el sallıyordu bize.

Bu havaalanına ilk adım attığım an belirdi zihnimde. Bavulun üstüne oturmuşum, kimsem yok. Boş boş bakıyorum ortalığa. Bavulun tekeri kırılıyor. Düşüyorum. Ama tam düşüyorum derken iki sıcacık el tarafından yakalanıyorum.

En beklenmedik anda.

Hayatımın eksenini kaydıran 2 olay vardı benim evrenimde.

Hakkari'den gitmem. Herkesin benden gitmesi. Silopi'ye gelmem. Herkesin bana geri gelmesi.

Kepçük'ten gitmem. Murathan'a gelmem.

Baba, Yusuf amca... Görüyor musunuz şu an bizi? Yan yanayız. Bıraktığınız gibi. İzliyor musunuz bizi?

İlerideki alanı geçince farklı yöne ayrılacaktı hepsi.Gökalp ve Aslıhan abla bir yana. Neslişah teyze ve Gülhan abla bir yana. Biz bir yana. Annem, ben, halam ve Murathan baktık arkalarından. Ben içli içli ağlıyordum. Annem ise içini parçalaya parçalaya.

Bu bir ayrılık değil, diye Neslişah teyzenin söylediği şeyi defalarca tekrar ettim içimden. Bu bir ayrılık değil. Bu bir ayrılık değil.

Sonra bir şey oldu.

Benim de içimi parçalaya parçalaya ağlamama neden olacak bir şey.

Öne doğru 10 adım atmışlardı ki Aslıhan ablanın adımları yavaşladı. Durdu. O durunca ilerleyen ekipte durdu. Bakışlar ona döndü. Birkaç saniye arkası dönük bekledi. Bize döndü yüzünü aniden. Aşırı sert bir ifadesi varken az önce attığı adımları geri adımlayarak karışımıza dikildi. Daha doğrusu annemin karşısına.

Birkaç saniye baktılar birbirlerine. Annem yaşlı gözlerle, o ters bakışlarıyla. Yine bir gerginlik mi çıkacak korkusu ile hafifçe Murathan'ın elini kavradı parmak uçlarım. O ise hemen tamamen elinin içine aldı elimi.

"Ben yapılanı unutmam."dedi Aslıhan abla. Kelimeler dudaklarından aceleyle dökülüyordu sanki. Acele ama kendinden emin. "Senin bizi hiçe sayışını da,bu aileyi bu kadar ayrı tutuşunu da, annemi yalnız bırakışını da unutmayacağım asla."

Murathan'ın elinin içindeki elim daha çok sıktı parmaklarını. Gerginliğimi anlamıştı. Ama benim aksime o oldukça sakindi. Bana da sakın ol dercesine okşadı parmakları elimi.

"Ama deneyeceğim."dedi Aslıhan abla beklenmedik bir şekilde. "Unutmasam bile affetmeyi deneyeceğim.Babam için...Ali amca için...Küçük Aslıhan'ın en sevdiği teyzesi olduğun için...Deneyeceğim." Bakışlarında sertlik hafifçe dağıldı. "Hemen yapamam ama deneyeceğim. Bana biraz zaman ver. Olur mu?"

Kalbimin üstünde kaç gündür tonlarca taş vardı da birden bir el kaldırdı sanki hepsini. Bir gerginlik mi çıkacak korkusuyla Murathan'ın elini sıkı parmaklarım gevşedi.

Annem ise dolu dolu gözlerle kocaman gülümsedi. "Olur."dedi kısık bir sesle. "Sen ne zaman gelirsen, ben istediğin yerde olurum."

Bakışlarını sert tutmaya çalışıyordu Aslıhan abla. Ama zorlandığını ben bile anlayabiliyordum. Başını hızla aşağı yukarı salladı. "İyi."dedi ters ters. "İyi bak..." Duraksadı. Ama devam etti. "Kendine o zaman."Bakışlarını kaçırarak ilerlemek adına yana geriye doğru bir adım attı. "Güçlü dur.

Yıkılma öyle her şeye. Benim tanıdığım Leyla teyze böyle yapmazdı. Yine tanıdığım Leyla teyze ol." Bir adım daha geriledi. "Hoşçakal."

"Hoşçakal." diye mırıldandı annem derin bir tebessümle. "Sen de kendine iyi bak." Kendi ellerini tutuyordu sıkı sıkı annem. "Aslıhan." dedi tam o arkasını dönecekken. "Bir kere sarılsam...İzin verir misin?"

Baktı önce Aslıhan abla öylece. Bakışlarını ne yapacağını bilemez bir şekilde kaçırdı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Annemden kaçırdığı bakışları Murathan ve benimle kesişince ise anında tekrar kaçırdı bakışlarını. Cevap vermedi. Onun yerine yerinden asla hareket etmeden başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Dudaklarından minik bir hıçkırık kaçarken gülümsedi annem. Gözyaşları arttı. Ve anında ona doğru iki koca adım atıp sıkıca göğsüne çekti. Tepkisiz kaldı önce Aslıhan abla. Sonra ise gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. İki kolunu dolamadı anneme. Ama bir kolu usulca ilerledi sırtına. Yavaş ama sakince sarıldı anneme. Tam diğer kolunuda kaldırıyordu ki durdu. Elini sıktı. Tekrar geri düştü kolu. Bir kaç saniye sonra ise aniden geri çekti kendini.

Hızla arkasını döndü. Bir daha bize bakmadan, hızlı adımlarla diğerlerinin yanına ilerledi. Yanlarına gidince ise Neslişah teyze elini tuttu hemen. Ve sanki küçük bir çocukmuş gibi avuç içine derin bir öpücük bıraktı.

Aferin benim kızıma der gibi.

İlerlemeye devam ettiler.

Murathan'ın elinden istemeye istemeye çözüldü elim. Anneme yaklaştım. Hala ağlarken bakışlarını bana çevirdi. Yaşlı gözleri içimde en derin yaranın üzerine aktı sanki. En nefret ettiğim şeydi onu ağlarken görmek. Bir kolumu omzuna dolayıp kendime çektim. Benden tarafa olan omzuna derin bir öpücük bıraktım her zamanki gibi.

Senin omzundaki yük, benim de yükümdür anne der gibi. Yaralarından öper gibi.

Ağlarken gülümsedi hemen. "İyiyim ben." dedi. "Çok iyiyim. Merak etme."

Yanağıma düşen bir yaş diğer elimle silerken gülümsemekle yetindim. Neslişah teyze ve Gökalp'ler ise uzaklaştıkça uzaklaştı. En az beş dakika anlamsızca baktık arkalarından.

"Hadi dönelim biz de artık." dedi halam annemin koluna girerek.

Hepimiz aynı fikirdeydik. Tam arkamızı dönmüş ilerliyorduk ki Murathan cebinden telefonu çıkardı. Biri arıyordu. Ve adam ciddi manada telefon titreşimde geziyordu artık. Helal olsun banaydı.

Cevapladı aramayı. "Söyle."dedi sadece.

Önüne bakarken bir yandan da benim elimi tutmak için elini hafifçe ileri geri hareket ettirdiğini fark edince gözyaşlarımı silmeye çalışmama rağmen güldüm istemsizce. Bir türlü bulamıyordu elimi. Tam nerede lan bu elin temalı huysuz bir bakışla bana dönüyordu ki çilesine son vermek adına ben elini tuttum. "Tamam."diye net bir cevap daha verdi konuştuğu kişiye, elimi tutmuş olmanın verdiği rahatlıkla tekrar önüne dönerken. Telefonu kapatıp cebine attı.

"Biz önce bir lavaboya gidelim."dedi annem burnunu çeke çeke. "Beklersin di mi oğlum?"

"O nasıl söz Leyla teyze?"dedi Murathan hemen. "Beklerim tabi."

Gülümsedi annem. Halamla arkalarını dönmüş ilerlerken ben de onlara katılmak adına elini bırakıp ilerliyordum ki sıkıca kavrayıp yanına çekti. "Sen dur."dedi.

Boş boş baktım. "Niye?"

"İşimiz var."

"Ne işimiz olabilir? Ağlamaktan tipim kaydı kesin. Biraz kendime çeki düzen vermeliyim."

"Sonra verirsin."dedi. Bakışları sağı solu tarıyordu. "Zaten birazdan yine kayacak büyük ihtimal."

Boş bakışıma çatık kaşlar eklendi. "Ne?"

Gözleri bir noktada durdu. Bir kaç saniye baktı. Tekrar bana döndü. "Sana birini getirdim." dedi en sevdiğim, hatta müptelası olduğum ses tonuyla. Sıcacıktı bu sesi. Ilık ılık sular akıtıyordu sanki kalbime.

Ama boş bakışımda hala sürüyordu. Omuzlarımdan tuttu iki eliyle. Ve yavaşça bedenimi geri dönderdi. Döndüm dönmesine ama hala boş bakışlar atıyordum ortama. Murathan'ın bir dağ gibi heybetli cüssesini arkamda, güvenli ellerini omuzlarımda, uğruna kurşunlar yediğim yüzünü ise tam kulağımın dibinde hissediyordum.

"Orada."dedi bir elini omzundan çekip ileride bir noktayı işaret ederek.

Dediği noktaya odaklandım. Tesettürlü bir kadın elinde bavulu ile ilerliyordu. Onun arkasında ise biri dikiliyordu. Bir kız. Bir genç kız. Murathan'ın iddia ettiği gibi benim tipi yine kaydıracak bir kız.

Dolu dolu gözleri, kıvrırcık siyah saçları, buğday teni ve gülen dudaklarıyla bana bakan bir kız.

Nefesim boğazımda asılı kaldı sanki. Boş ifadem yavaşça dağılırken yerine yine dolmaya başlayan gözlerim kuruldu. Dudaklarımdan ise tek bir isim döküldü.

"Zehra..."

27.BÖLÜM

*"Öylesine istedim ki seni
Senden önce...
Öylesine,herşeyin içinde,
Öylesine dışında
Gün,gece
Seni öylesine yaşadım ki,
İnan...
Artık nereye baktığım belli değil,
Ne yaptığım belli değil,
Vardığım sonrasızlıktan... "*
***ÖZDEMİR ASAF**

Ellerini kucağında sıkıca bağlayıp tedirginlikle sağına ve soluna bakmaya devam etti Zehra. Huzursuzca kıpırdandı oturduğu bankta. Bir eli diğer elinin parmak uçlarını çekiştirdi. Çok insan vardı. Her yerde insan vardı. Yüzleri seçemiyor, ifadeleri ayıramıyordu. Doktor ablaya gideceklerdi. Neredeydi? Kandırılmış mıydı yine? Güvenmemeli miydi? Başına ne geldiyse güvendiği için gelmemiş miydi zaten? Hani artık aynı hatayı yapmayacaktı. Niye yapmıştı?

Biri onu izliyormuş gibi hissedince başını hızla arkasına çevirdi. Koşturan insanlar ve yine belirsiz yüzler...

"İyi misin?" diye soran sesle sağ tarafına döndü tedirgin bakışları. Hemen yanında oturan Alican'ın dikkatli ama bir o kadar da naif bakışlarını üzerinde hissedince kasılan omuzlarını hafifçe gevşetti. Buraya gelene kadar hiç kötü bir şey yapmamıştı ona. İsterse konuşmuş, istemezse susmuştu. Soru sorarak bunaltmamıştı, hiçbir şey için zorlamamıştı. Her şeyi güzel bir dille, gözlerinin içine bakarak, tane tane anlatıyordu.

Başını aşağı yukarı salladı ağır ağır. "İyem."

Cevap alınca bakışlarını kızın üzerinden çekti Alican. Tekrar önüne döndü. Fazla bakılmasından hoşlanmadığını anlamıştı. Tedirgin etmek istemiyordu.

"Neredeyiz biz şimdi?" diye sordu Zehra hala etrafa ürkek bakışlar atarken.

"Havaalanı."

"Hani Gökçen doktor ablaya gidecektik."

"Gidiyoruz işte." dedi Alican sakince. Ve oturduğu yerden yavaşça ayağa kalktı. Lakin kalkar kalkmaz montunun kol ucundan sıkıca yakalanmayı beklemiyordu. Bakışları Zehra'ya döndü.

Zehra ise aniden gelen bir panikle parmak uçlarında ama bir o kadar da sıkıca tutuyordu Alican'ın montunun kolunu. "Nereye?"

Bir kaç saniye bocaladı Alican. "Su alacağım sana." diyebilirdi en sonunda.

Zehra tutunduğu kola daha sıkı kenetledi parmaklarını. "Gerek yok. İstemem su." Ürkek bakışlarını Alican'a dikti. "Yanımda kal. Bura çok kalabalık."

Kız bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki Alican bir iki saniye göz kırptırmaktan başka bir şey yapamadı. Öylece baktı. Zehra'nın bu noktada gözlerini kaçırması gerekiyordu. Artık çözmüştü. 3 saniyeden fazla göz teması kuramıyordu ama şu an beşinci saniyeye içinde koşup altıya ilerleyerek rekoru kırıyordu.

"İlaç saatin geldi." diyebilirdi en sonunda.

"Eeee?" dedi Zehra.

"Doktoruna söz verdim. İlaçları aksatamayız."

"Yani?"

"Yani gerçekten su almamız lazım Zehra."

Durdu Zehra. Bir düşündü. Sonra ise Alican'ın kolunun ucunu tutan parmaklarını gevşetmeden oturduğu yerden ayaklandı. "Ben de seninle geleyim o zaman."

Derin bir nefes vermekle yetindi Alican. Bakışları kol ucuna sıkı sıkı tutunan ele kaydı. Bu kadar mı korkutmuşlardı insanlardan bu kızı? Derin bir üzüntü hissetti içinde. Taş gibi bir ağırlık çöktü kalbinin üzerine. Zaten Zehra'yı gördü görelili gitmiyordu o ağırlık.

Vücudundaki morluklar, ürkek halleri, tırnaklarını çekiştirip durması, yalnız kalamaması, göz teması kuramayışı ister istemez içinde bir üzüntünün belirmesine neden oluyordu.

"Gel."dedi sadece. Önüne dönüp yavaş adımlarla ilerledi. Koluna parmak uçlarıyla sıkı sıkı tutunan bir Zehra ise ayaklarını sürüye sürüye peşinden.

Sessizce ilerlediler. Su alacakları yere geldiklerinde ise Zehra, Alican'ın kolunu bıraktı. Ama anında montunu sırt kısmında kavradı. O sağa sola tedirgin bakışlar atarken Alican çaktırmamaya çalışarak baktı kıza. Yüzüne dökülen kıvrıkcık saçlarından ifadesi tam görünmüyordu. Ama yine de baktı. Öylesine. Montunu sıkıca kavradığını hissedebiliyordu.

Saçma bir cümle belirdi zihninde.

Sana güveniyor Alican.

Yine saçma bir şekilde hoşuna gitti bu cümle. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Tam Zehra'nın bakışları ona dönüyordu ki ona bakarken yakalanmamak adına hızlı bir refleksle önüne döndü.

Elindeki suyu uzattı. Aldı suyu Zehra. Kapağını açmak adına sıkı sıkı tutunduğu montu bırakmak zorunda kaldı. Alican ise montunun iç cebine sıkıştırdığı 3 kutu ilaçtan birini çıkardı. Kıza uzattı. Onu da aldı Zehra. İlacı paketinden çıkarıp ağzına attı. Suyunu içip yuttu. Yanakları ağzındaki su yüzünden dolu doluyken Alican'a dönüp ilacı geri verdi.

Yol boyunca yaptıkları için doğal bir döngüymüş gibi işliyordu bu ilaç süreci artık. Alıp cebine attı tekrar Alican. Zehra ise suyun kapağını kapatır kapatmaz bir eliyle tekrar Alican'ın montunun ucunu kavradı.

Hala etrafa tedirgin bakışlar atan kıza baktı Alican. Sonra sol tarafta bir noktaya. Sonra tekrar Zehra'ya. "Kimse zarar veremez artık sana Zehra." diye kelimeler birden bire döküldü dudaklarından. "Korkma."

Zehra'nın bakışları ona döndü. Koyu kahve gözleri ürkek bakışlarını ona attı bu kez. Cevap veremedi ama anında dolan gözleri Alican'a gereken cevabı verdi.

Kim olsa korkar Alican. Kim olsa korkar...

Derin bir nefes verdi. Cebinden telefonunu çıkardı. Beklediği kişiyi aradı. Telefon hemen açıldı. "Karşınızdayız komutanım." dedi sadece. "Sola doğru bakın."

"Tamam."dedi komutanı bütün netliğiyle. Telefonu kapattı. Tekrar cebine attı. Zehra'ya döndü.

"Oraya bak."dedi işaret parmağı sol tarafta bir noktayı işaret ederek.

Dolan gözlerine rağmen boş bir bakış attı Zehra. "Ne?" Sesi varla yok arasında, lakin sıkıca tutunduğu montta ki elleri oldukça güçlüydü. "Nereye bahayım?"

Uzanıp omzuna dokunmaya niyetli elini durdurdu Alican. Onun yerine kendi yönünü sola çevirdi. O dönünce montuna yapışık Zehra'da dönmek zorunda kaldı. "Bak."dedi tekrar ileride bir noktayı işaret ederek.

Baktı Zehra.

Önünden geçen suretler gördü önce. Yaşlı, genç, kadın, erkek. Derken onların arkasında birini yakaladı bakışları. Ve gördüğü tek bir suret dolan gözlerini daha da doldurmaya yetti.

Gördüğüm yüze öylece bakarken yanağımdan süzülen tek bir damla yaşa eşdeğer olarak dudaklarımdan da tek bir isim döküldü.

"Zehra..."

Öylece baktım bir kaç saniye. Ben ona. O bana. Gördüğüm görüntünün gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştım. Zihnim bu aralar algılamakta zorluk çekiyordu. Mal olduğum için değil. O da vardı ama ayrı konuydu. Olay üstüne olay, kaos üstüne kaos atlatan beynim önceki kadar hızlı algılayamıyordu bazı şeyleri.

Bu görüntüyü de birkaç saniye sonra anca algılayabilince bakışlarım titredi. Onun yüzünde ise bana bakarken derin bir tebessüm belirdi.

Tam arkamda, elleri hala omuzlarımdaydı Murathan'ın. Varlığı arkamda dağ gibiydi. Kulağıma değen sesi ise ruhumu okşayan en güzel şarkı.

"İstedin."dedi. "Getirdim."

İstedim...Getirdi...

Dudaklarımda tutamadığım bir tebessüm belirdi. En son kanlar içinde yerde yatarken görmüştüm onu. Asla silemiyordum bu görüntüyü zihnimden. Ne onu ne de 'beni hatırla olur mu' diyen sesini.

Tarifi imkansız bir sevinç belirdi içimde. Kalbimin üzerine kendi ellerim ile yıktığım tonlarca ağırlığın bir nebze de olsa hafiflediğini hissettim.

Kurtulmuştu.

Kendime değil. En çok onaydı sevincim. Çünkü bütün o karanlıkta gördüğüm tek masum şeydi o.

Bataklıkta açan bir çiçek. Zehra.

Bir elim omuzumdaki eli kavradı anında. Yüzünü görmüyordum. Görmeme de gerek yoktu. Yüzündeki yumuşak bakış ezberimdeydi. Daha sıkı kavradım parmaklarını. Sessiz kelimelerimiz konuştu her zamanki gibi.

Teşekkür ederim.

Cevap olarak saçlarıma derin bir öpücük bıraktı.

Zehra'nın adımları yavaşça bana doğru ilerlerken bende öne doğru bir adım atabildim en sonunda. Adımları sarsak ve yorgundu. Yarası vardı. Ben gitmeliydim. Ben daha hızlı gitmeliydim. Murathan'ın elleri omuzlarımdan yavaşça düşerken bir adım daha attım ona doğru. Görüşüm dolan gözlerim yüzünden dalgalıydı. Netleştirmek adına gözlerimi kapattım. Gözlerim kapanır kapanmaz yanağıma boşalan yaşlarla görüşüm netleşti netleşmesine ama bu baraj kapaklarını tam açmak anlamına geliyordu Gökçencede.

3 günlük dünyada 10 gün ağlayan Gökçence.

Adımlarım hızlandı. Tıpkı gözyaşlarım gibi.

O da bana gelmeye çalışıyordu ama yavaştı. İlerlerken arkasında kalan kişiye takıldı gözlerim saniyelik. Alican.

Murathan göndermişti muhtemelen. O yüzden yemekte yoktu. Murathan'ın ağzını yüzünü yoğurarak sevmeyi daha sonraya erteledim. Çünkü tam olarak Zehra'ya yetişmiş bulunuyordum.

"Zehra." diye açık bir yara gibi döküldü ismi dudaklarımdan. Durmadım. Duraksamadım. Yabancı durmadım. Çekinmedim. Anında kollarımı boynuna dolayıp göğsüme çektim. Gözlerimi kapatıp sıkı sıkı sarmaladım.

Ölmedi Gökçen. Hayatta. Senin yüzünden ölmedi. Yaşıyor. Hayatta. Hayatta.

Son hatırladığım Zehra gibi değildi kokusu. Kötü kokuyordu önceden. Şimdi ise ferah. Pisti saçları. Şimdi ise temiz. Tertemiz. Kötü koku ve kıvrık kıvrık, kabarık saçları ile yüzünü kapatmak tek savunmasıydı kötülöklere karşı. Kötü kokmasındaki amacı bildiğimden belki de şu an ki ferah koku genzimin daha çok yanmasına neden olmuştu.

Kollarını sırtımda, başını boynumda hissettim. "Dohtor abla." dedi güçsüz bir sesle.

"İyisin." diye tekrarlardım defalarca. "İyisin, iyisin, hayattasın, iyisin." Geri çekildim. Kollarım bedeninden çözüldü ama anında yüzünü kavradım. Koyu kahve gözler ağlamaktan kıpkırmızı olmuş bir şekilde bakıyordu bana.

"İyiyim." dedi dudakları titreye titreye. "Sen?"

Güldüm gözyaşlarıma rağmen. "Çok iyiyim ben. Çok."

Dudakları büzüldü yine. Bakışları mahçuplaştı. Çocuktı bu kız. 20 yaşında ama hiç büyümemiş, büyümesine izin verilmemiş, bütün oyunları elinden alınmış bir çocuk.

"Kızgınsın bana?" dedi soru sorar gibi.

"Asla." dedim anında. "Neden olayım?"

"Benim yüzümde-" dedi kısık bir sesle. Ama kelimeleri gözyaşları arasında boğulup gitti.

Kaçtığını o haber etmişti Sam'a. Bu sebepten vurulmuştum. Bunun pişmanlığı vardı üzerinde sanırım. Oysa ben zerre kızgın değildim ona. Ne yapabilirdi ki öyle bir durumda? Korkutulmuş, sindirilmiş, dayak yemiş, tecavüze uğramıştı. Zehra korkmaktan başka bir şey öğrenmiş miydi ki bu hayatta?

"Senin sayende kurtuldum."dedim anında. Ellerimin içindeki yüzünü daha çok sıktım. "Senin sayende çıktık oradan. Benim artık sana bir hayat borcum var. Ve şimdi seninle yine el ele verip ne yapacağız biliyor musun Zehra?"

Bakışları suçlu, ürkek ve tedirgindi. "Ne?"

Gülümsedim. Bir elim hala yanağındayken diğeri ile önüne düşen bir kıvrıkcık tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Bu dünyada hala bir Zehra'nın yaşadığını herkese beraber duyuracağız."

Koridorda sakın ama heyecanı adımlarla ilerlerken kahverengi montunun sağına solunu düzeltti Barbaros. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Yanından paspası ile geçen temizlikçiye ve sırtlarında boyları kadar çantalarla koşturan çocuklara gülümsedi. Koridor boyunca asılı olan tarihi liderlere bile gülümsedi. Hatta Yavuz Sultan Selim ve Fatih Sultan Mehmet'in önünde geçerken başıyla minik bir selam dahi verdi. Gönül koymasınlardı.

Hedefi ise belliydi.

Keyiflendikçe keyifledi. Öyle ki bir türkü bile mırıldanmaya başladı.

"Erzurum yaylasıyam

El vurma, el vurma, el vurma yaralıyam

Yalanım hilafım yok

Tek sana, tek sana, tek sana sevdalıyam."

Keyfi arttıkça arttı. Sınıfın kapısına yaklaşıyordu ki karşıdan ona doğru koşan minicik şey yüzünden durdu. Gülerek geliyordu Mete. Hemde boyu kadar çantayı sırtında taşıyamadığı için sağa sola sendeleyerek.

"Barbaros abiii."diye bağırdı neşeyle.

Güldü. Adımları durdu. Saniyelik elini cebine atıp yanına bozukluklarını alıp almadığını kontrol etti. Metecan'ın yanına boş gelemezdi. Cebi doluydu. Bu iyiydi. Hızla yere eğildi ve ona doğru gelen Mete'yi kucakladı.

"Metecan!"

Barbaros abisine sıkıca sarılıyken güldü Mete. Sonra kendini geri çekti. "Öğretmenim sınıfta." dedi hızla. "Sınıfta boş. En son ben çıktım."

Parasını bu çocuğa değil de ya kime yedirecekti Barbaros? Sonuna kadar helal olsundu. Dolandırdığın her parayı helal helal ye Mete'ydi.

Dayanamayıp yanağından bir makas aldı. "Aferin lan sana. Kaptın işi ha."

Güldü Mete. Hemde keyifle. "Ayıpsın Barbaros abi."

Gülüşü büyüdü. Bir yandan da elini cebine attı bozuk paralarını çıkarmak için. "Bu bilgi için sen gerekli ücreti söylemeden ben hemen vereyim şöyle."

Ama şaşırtıcı bir ses yükseldi Mete'den. "Para istememkine."

Durdu Barbaros. Tek dizi yerde, eli cebinde, Mete'nin boy hizasına çökmüş bir şekilde öylece kaldı. Bir kaç saniye şokla göz kırptı. Sonra ise şöyle bir soru yöneltebildi sadece.

"Hasta mısın lan?"

Elini alnına attı Mete. Kendi kendine ateşini ölçüp sonucu ilettili. "Değilim."

Barbaros tedirgindi lakin. "Neyin var o zaman?"

"Hiçbir şeyim."

"Para istemedin."

Güldü Mete. "Evet. Çünkü başka bir şey isteyeceğime."

Barbaros'un tedirginlik seviyesi arttıkça artıyordu. Yoksa Hasan abinin dediği gibi cidden pezevenkliğe mi başlamıştı? Yoksa cidden şu an... Yoksa onu da mı...?

Tövbe ve haşaydı. Allah muhafaza ve evlerden ıraktı.

"Ne istiyonkine? Ne yani? Konuş, şöyle. Az mı geldi para? Lan beni de mi satacaksın lan yoksa?"

Göz devirdi Mete. "Seni neden satayım Barbaros abi? Karlı bir ürün değilsin."

Laf yemişti galiba. Boş boş baktı. "Niye öyle dedin yani?" dedi hafif bir kırgınlıkla. "Ayıpta bir şey oğlum. O kadar da mı giderimiz yok lan?"

Umursamadı Mete. Çantasını sırtından çıkarıp önüne aldı. "Seni satamam çünkü bana lazımsın." dedi tatlı tatlı. Çantasını yere bırakıp ön fermuarını açtı. Ön gözünden siyah bir cüzdan çıkardı. Üzerinde Batman figürleri vardı. Barbaros'a uzattı.

Tedirgin bakışı büyüdü Barbaros'un. Bir cüzdana bir Mete'ye baktı. Uzanıp cüzdanı aldı ama enteresan bir şekilde ağır bir cüzdandı.

"Al bunları."dedi Mete.

"Ne bu?" derken cüzdanı açtı Barbaros. Ve içinde gördüğü yoğun yüzlük,iki yüzlük ve bozuk paralarla şok ifadesi daha büyük bir şoka dönüştü. "Oha."dedi istemsizce. "Bu ne lan? Banka mı hortumladın en sonunda?"

Göz devirdi Mete. "Kumbaram Barbaros abi. Ben biriktirdim."

Çüştü. Deveydi.

Demek o kutsal kumbarayı tutuyordu şu an elinde. Cüzdanın içinden bir bozuk para aldı rastgele. Şansına 25 kuruş gelmişti. Anında geri bıraktı. Bu Mete'nin bokundan çıkan paralardan biri olabilirdi. Elini tişörtünün üzerine silip tekrar Mete'ye döndü.

"Lan bu kadar parayı nasıl biriktirdin sen? Hiç mi kantinden şeker almadın? 7 yaşındasın lan sen? Hiç mi abidik gubidik oyuncak çekmiyor canın? Emekli dayı cüzdanı niye var sende?"

"İstediğim şeyleri de alacak param var benim zaten."dedi tatlı tatlı. "Bunları başka bir şey için sakladım."

Şaşkınlığı arttıkça artıyordu. "Ha bunlardan ayrı paranda mı var?"

"Oraları karıştırma Barbaros abi."

Norveç'de gizli bir kasa da hesabı falan olabilir miydi bu çocuğun? Valla olabilirdi. Hiçte şaşırmazdı Barbaros.

Le case de Mete.

"Şimdi sen bunları al."diyen Mete ile şaşkın bakışları cüzdandan minik dolandırıcıya döndü. "Bilge öğretmenimin sınıfta olduğu bilgisine karşılık başka bir şey isteyeceğim senden."

"Ne? Ne isteyeceksin?"

Banka mı soyacaklardı? Sahte para mı basacaklardı? Neydi yani?

Ama bu fikirlerden çok daha ayrı bir şey söyledi Mete. Çok çok ayrı bir şey.

"Annemle babama hediye."

Tedirgin bakışı duyduğu tek bir cümleyle dağıldı Barbaros'un.

Mete devam etti. "Ben nereden alacağımı bilmiyom. Şimdi sen bu parayı al, anneme krem al bir tane. Elleri çok çatlıyor. Yara oluyor. Yarayı geçiren krem al. Babama da güzel, rahat bir ayakkabı. Kocaman asker botları yüzünden ayaklarının altı kanıyor bazen. Ayaklarım ağrıyo diyo. Ağrıtmayan ayakkabı olsun. İstersen kendine de bir şey alabilirsin. Ama bana getir, ben vereyim. Tamam mı?"

Bir kaç saniye baktı sadece Barbaros. Başka bir tepki veremedi. En sonunda ise dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi. Bu çocuk nasıl Hasan abi gibi mübarek bir adamın oğlu olabilir der dururdu. Şimdi net bir şekilde bu çocuğun Hasan abinin oğlu olduğuna inanabiliyordu işte.

"Senden daha kıyak başka bir dolandırıcı görmedim lan ben Metecan." dedi gülüşünü bozmadan. Omzundan tutup kendine çekti. Alnından öptü en helal olsunundan. Geri çekildiğinde ise ikisi de gülerek bakıyordu birbirine.

Cüzdanı tekrar Mete'ye uzattı. "Şimdilik bu sende kalsın. Yarın ben yine gelirim. Seni alırım. Beraber seçeriz hediyeleri." Göz kırptı. "Anlaştıkmıkine?"

Kocaman güldü Mete. "Anlatıkkineee."

Dayanamayıp elini Mete'nin siyah saçlarına daldırdı. Hızla karıştırdı. Mete gülme karışık huysuz bir ses çıkararak kafasını geri çekince ise daha çok güldü.

"Haydi sen servise." dedi. "Şimdi de benim okul başlıyor."

Kıkırdadı Mete. "Sen okulu bitirdinkine."

Mete'nin çantasını alıp tekrar sırtına takmasına yardım etti. "Eksiklerim var. Okulu baştan almaya karar verdim." Montunun sağını solunu düzeltti. "Eğitim çok önemli bir şey, çok." dedi ciddiyetle.

"Ben şimdilik mecburiyetten geliyorum." dedi Mete. "Çok param olunca bırakacağım okulu."

Evet, yavaş yavaş özüne dönüyordu Mete tosuncuk.

"Deme öyle şeyler yavrum." dedi tatlı olmaya çalışarak. "Oku sen. Okumuş zengin ol. Babanın yüreğine indirme." Götüne yavaş bir şamar çakıp ilerletti. "Haydi şimdi koş bakalım eve."

Uzanıp Barbaros'un yanağına minik bir öpücük bıraktı Mete. Geri çekilince hızla koşarak kaçtı yanından. Çantasını sağa sola savurarak koşarken engel olamadığı bir tebessümle baktı arkasından Barbaros.

"Var, var." dedi. "Dolandırıcı bile olsan sende gelecek adına ışık var Metecan. Herkes karşında dursa bile ben hep senciğim koçum."

Mete koridorda uzaklaştıkça uzaklaştı. O ise çöktüğü yerden yavaşça ayaklandı. Tekrar tipini düzeltti. Saçlarını geri itti. Kaşlarını düzeltti. Kıyafetlerine çeki düzen verip hedefine doğru ilerledi.

Sınıfın kapısına gelince durdu. Derin bir nefes aldı. Heyecanı bütün organlarını alttan alttan itmek suretiyle kalbine baskı yapınca bir derin nefes daha aldı. Başını hafifçe ileri uzattı. Bilge; her zamanki gibi masasına

kurulmuş, ciddiyetle bir şeyler okuyordu. Heyecanı aniden idrar kesesine de bir darbe vurdu. Çişi geliyordu.

Hayır dedi içinden. O çişi sana içiririm artık Barbaros. Bir kendine gel artık. Yeter.

Son zamanlarda fazlası ile yakınlaşmıştılar zaten. Süleyman'dan öğrendiği krizi fırsata çevirme taktikleri ile Gökçen Hanım'ın kaçılma sürecinde bol bol yanında olmuştu Bilge'nin. Tabi gönül böyle bir şey yaşanmasını hiç istemezdi ama önüne gelen fırsatı da geri tepemezdi yani. Şükürsüz mü olsaydı? Tövbeydi.

Bilge omuzunda uyumuştı be omuzunda. Çerçeveletip duvara asacaktı omzunu neredeyse.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi ve sınıfa girdi. Bilge'nin anında ona dönen bakışları ise kalbine atılan bir oktu.

"Barbaros." dedi Bilge şaşkın bir tatlılıkla. Elindeki kalemi önündeki kağıtların üzerine bıraktı. "Ne işin var burada? Mete için geldiysen çıktın onlar."

"Yok." dedi masaya daha çok yaklaşırken. "Seni görmeye geldim."

Beyninin arka fonunda kendine bir mehter marşı açtı. Vurdu davula. Bastı zurnaya. Harika gidiyordu.

Bilge ise bir tık şaşkındı. "Beni mi?"

"Evet." dedi hiç beklemeden. "Öyle bir uğrayayım dedim. Ne yapıyorsun, nasılsın diye."

Cevap veremedi Bilge bir kaç saniye. Barbaros'un köpeği olabileceği şaşkın ama utanmış ifadesi ile baktı sadece. Barbaros ise güldü. "Yoğunsun galiba." Masanın üzerindeki kağıtları işaret etti göz ucuyla. Boşluk doldurma ve çoktan seçmeli soruları gördü. Göz atabildiği kadarıyla ders Sosyal Bilgilerdi. "1. sınıfta bu konular mı var yav? Biz birdeyken anca fişle cümle yazıp fasulye ile sayı sayıyorduk." dedi muhabbet açmak adına.

Mezhep sormaktan daha makul bir muhabbetti. Böyle devamdı. Sakın, dedi yine kendi kendine. Sakın itikatta mezhebini sorma Barbaros. Sakın oğlum. Unut bu soruyu. Sil, at, yok et, imha et.

Nereye bakacağını bilemeyen Bilge kurtarıcı gibi gelen bu soruyla anında kağıtlara odaklandı. "Yok. Benim işim bitti. Başka bir öğretmen arkadaşın sınav kağıtları bunlar. O yetiştirememiş okumayı. Yardım ediyorum ben de."

"Yine iyilik mesaisindesin yani."

Güldü Bilge ister istemez. "Yok canım. Öyle minik bir şey. Ne iyilik olacak bundan."

Muhabbete devam Barbaros. Sakın İslam'ın şartını da sorma. Aman diyeyim oğlum.

"Eee anlıyor musun bu dersten de sen?"

Evet, İslam'ın şartına göre harika makul bir soru. Böyle devam oğlum. Mehterin sesini arttırın!

"Zor değil ki." dedi Bilge tekrar bakışlarını Barbaros'a dikerek. "Boşluk doldurma, çoktan seçmeli sorular var. Zaten cevapları da belli." Güldü. "Anlamasam bile anlamış gibi yapabiliyorum yani."

Barbaros, flörtüm espri yapmıştır moodunda devasa bir kahkaha attı. Kaçıramazdı. "İyiymiş." dedi gülüşü hafiflerken.

Bilge'nin de gülüşü büyüdü. Ama ne diyeceğini bilemediği için yine kağıtlara odaklandı.

Kısa bir an yandan yüzüne bakıp içli bir nefes verdi Barbaros. "Daha çok mu işin?"

"Yani." diye mırıldandı Bilge. "Biraz daha var gibi."

"Anladım." dedi Barbaros. Bir soru daha saldı ortama. "Hemen eve mi gideceksin buradan sonra?"

Onaylayan bir ses çıkardı. Titreyen ellerini belli etmemek adına önündeki kitapları masanın kenarına doğru iteledi. "Gökçen biri ile tanıştıracakmış. Hemen gel diye mesaj atmış."

Anladım dercesine başını aşağı yukarı salladı Barbaros. "Hiç vaktin yok yani?"

"Neye?"

"Bana."

Bilge yine öylece kalırken bu sefer yalnız değildi. Barbarosta aynı şekilde kitlenmişti. Bunu söylemeyi pek beklemiyordu. Vay anasınıydı.

Kısa bir sessizlik çöktü ortama.

"Yani şey için." diye geveledi Barbaros gözlerini kırpıştıra kırpıştıra şaşkın bakışlar atan kadına bakarken. "Şey. " Netliği bu kadardı. Eeee? Şimdi ne diyecekti? "Şey..." dedi yine. Boş boş göz kırpıştıran Bilge'nin bakışları yüzünden omuzları çöktü. Derin, dertli bir nefes verdi. Elini saçlarına daldırıp geri itti. Dertli dertli karıştırdı. "Konuşturma beni Bilge. Ciddi anlamda saçmalıyorum."

"Estağfurullah. Neden saçmalayasın? Deme öyle."

Kendinden yorulduğunu belirten bir bakış attı Barbaros. "Ne demeyeyim Allah aşkına ya! Ağzımı açtığım her kelime mallık..."

"Hayır." dedi Bilge anında. "Ne zaman saçmalamışsın ki? Düşünme öyle."

Ama Barbaros kendinden ciddi manada yılmıştı. "Mezhebini sordum Bilge..."

İster istemez güldü Bilge. Nereye koyacağını bilmediği elleri yine masa üzerindeki kitaplarını anlamsızca sağa sola iteledi. "Senin için önemliyse..." Asıl o saçmalamıştı. Bu ne biçim cevaptı? Yüzünü ekşitme isteğine zorla engel oldu.

Barbaros ise anında bir kozunu daha saldı ortama. "Yok valla Bilge. Sen Vatikan'da vaftiz bile edilsen benlik sorun yok yani."

Anası biraz sorun edebilirdi. Ama bu şu an önemli değildi.

Bilge ve ne diyeceğini bilemez ifadesi yine öylece kalmışken bir şey oldu. İtelediği kitaplar yüzünden masanın en ucunda kalan sınav kağıtları üzerlerindeki turuncu bir dosya ile beraber Barbaros'un ayaklarının dibine düştü. Kağıtlar sağa sola dağılırken Bilge hızla sandalyesini geri itip ayağa kalktı.

"Ay." diye minik ama şaşkın bir nida döküldü sadece dudaklarından. Yere eğilip kağıtları toplamaya başladı. "Hay Allah."

Barbaros'da yere eğildi. Ayakları altında dağılan kağıtları sakince toplarken beyninde çalan mehterin sesini artırdı. Sesin son seviyeye vurması ise topladığı kağıtları Bilge'ye uzatırken birbirine değen elleri ile olmuştu. Daha önce de değmişti bu tenler birbirine. İlk değildi. Gökçen'in kaybindan sonra saatlerce omzunda ağlamıştı Bilge. Saatlerce elinde kalmıştı bu el. Ama o zaman şartlar başkaydı. Krizi fırsata çeviremiyordu.

Şimdi ise an bir andı. O da bu andı.

Kalbi anında depara kalkarken bakışlarını Bilge'ye çevirdi. Anlık gelen bir cesaretle Bilge'nin ellerine doğru daha çok ilerletti parmakları.

Bilge ise ağzından çıkmaya hazırlanan kalbi ile öylece bakakalmıştı. Ellerini geri çekmedi. Çekemedi. Kısa bir an bakıştılar hiç bir şey söylemeden. Olanlar olmuştu. Bacalarda bir takım dumanlar vardı. İkisi de farkındaydı.

Barbaros, bu işi bugün bitirecekti!

"Bilge." dedi.

"Hı." diyerek onayladı.

YÜRÜ BARBAROS. YÜRÜ KOÇUM. GÖREYİM LAN SENİ! diyerek kendine coşkuyu verdikçe verdi.

"Ben ne zamandır sana bir şey söylemek istiyorum ama...Nasıl söylesem pek bilemiyorum." dedi bakışlarını kızın gözlerinden çekmeden. Parmakları yavaşça okşadı elinin altında kalan yumuşacık teni.

Yalnız harbi bilmiyordu. Lafa girmişti girmesine ama ne diyecekti?

İtikatta mezh-

Anında durdurdu bu düşünceyi. Ağzına bomba sokar, sınır dışına atarım seni Barbaros diyerek kendini daha da çok durdurdu.

Kısa bir an bütün kelimeleri yine aldı başını gitti. Göt gibi ortada kaldığını hissetti. Bakışları saniyelik olarak elleri arasındaki kağıtlarda kaldı. Gözüne tek bir cümle takıldı.

Yukarıdaki kelimeleri aşağıdaki boşluklara uygun şekilde yerleştiriniz.

Ve tam anlamı ile vahiy indi.

"Sen benim."diyerek tekrar Bilge'ye kaldırdı bakışlarını. "Boş cümlelerime en uygun olan kelimesin Bilge. " Elinin altındaki eli yavaşça okşadı. "Her yere yazdım seni. Hiç bir yerde yanlış durmadın." Boşta kalan elini kalbinin üzerine attı. "En çokta burada ki boşluğa yazdım. En doğru cevap sen oldun. Ben sana biraz yandırdım yani Bilge."

Bilge öylece bakakalmışken beynindeki mehter son kez vurdu davula. O ise son kozunu da saldı çayıra, mevlam kayıra diyerekten.

"Yani sende yandır demiyorum ama zahmet olmazsa, sende düşünür müsün hiç senin cümlelerine... Eklemeyi. Beni...Özne olarak..."

Mehter marşı son düzlükteydi. Allah Allah nidaları ile koşturuyordu atlılar. Toplar atılıyordu. Gülleler patlıyordu. Ya Haktı. Bismilahtı. Ceddin deden, Neslin baban gelse Barbaros'un alnından öperdi.

Ama Bilge öpmedi. Hatta Bilge gülmedi. Hatta ellerini hızla elinin altından çekmesi yüzünden mehter en cılız zurna sesini çalarak söndü. Sustu.

Yerden ayakladı Bilge. Elindeki kağıtları sıkıca gövdesine bastırdı. Yetmedi, iki adım geriledi. Yere diz çökmüş bir halde ona bakan Barbaros'a bakarken kalbinin ağzından yere çıkmasına engel olmak adına kağıtları göğsüne daha çok bastırdı.

"Bilge."diye mırıldandı Barbaros yerden kalkarken. Sesi önceki kadar coşkulu değildi.

"Benim şimdi gitmem lazım."dedi Bilge hızla. Titreyen bakışlarını ve ellerini gizlemek adına geriledi. "Dersim var."

"Şimdi mi?"dedi Barbaros isyan edercesine. "Okul bitti Bilge."

"Oku-"dedi, gerisini getiremedi. Kelimeleri, kuruyan dili ve damağı ile beraber tıkanıp kaldı. Bir iki kelime daha etmeye çalıştı ama edemedi. Ağzı balık gibi açıldı kapandı sadece.

Kısa bir an daha bakiştılar.

"Cevap vermeyecek misin bana?"dedi Barbaros son bir cesaretle.

Bilge'nin adımları yavaşça geriledi Barbaros'dan. Ne diyeceğini bilemedi. Ne yapacağını bilemedi. Bu yüzden aklına gelen ilk yalanın arkasına sığındı yine. "İşim çok benim." dedi zorla çıkardığı sesiyle. Kızaran yanaklarını saklamak adına başını yere eğdi. Kapıya doğru ilerledi. "Gitmem lazım."

"Bil-" dedi Barbaros ama Bilge'nin kaçır adım gidişi yüzünden gerisini getiremedi. Kelimeler derin bir kara delik oldu ağzının içinde sanki. Hepsini sönüp gitti.

Bu muydu cevap? Aylarca söylemek için çırpındığı duygularının cevabı... Bu muydu gerçekten?

Bilge sınıftan çıkıp koşarak koridorda uzaklaşırken, o hayatında ilk defa yaptığı aşk itirafı ile beraber eli böğründe, yüreğindeki boşluklara adını yazdığı en uygun kelimenin sızısıyla öylece kalakaldı.

"Ağrın var mı? Canın yanıyor mu? Pansumanını ne zaman yaptılar? İlaçların neler?"

Bütün bu sorularına karşılık sürekli yaptığı gibi gülümsedi Zehra. Ne söylersem bunu yapıyordu. Yüzüme bakmak ve gülümsemek. Ama öyle bir bakiştı ki bu, ciğerim düşecekti. Dünyanın 7 harikasından biriymişim gibi bakıyordu. Işıl ışıl, umut dolu. Bir saniye bile ayırmıyordu bakışlarını üzerimden. O bana bakarken gülümsemek, ben ona bakarken foşur foşur ağlamak istiyordum.

Duygusal bir insan olmak ve bir takım zorlukları falan.

Eve gelmiştik. Zehrayla. Şu an benim evimin salonunda, benim yanımda oturuyordu. Günlerce kanlar içindeki hali ile kabuslarımda cebelleştikten sonra bu mucize gibi bir şeydi benim için.

Bu hayatta hala bir Zehra vardı. Her şeye inat. Her şeye rağmen. Yanımdaydı. Buradaydı.

"İlaçları bunlar Gökçen Hanım."dedi karşı koltukta oturan Alican. Bakışlarımı Zehra'dan ona çevirdim. Yanında Aybüke ve Murathan oturuyordu. Aybüke'nin yanındaki sandalyeye Bilge ilişmişti. Dertli dertli yere bakıyor, sol eli düşünceli düşünceli dudaklarını çekiştiriyordu. Sol

tarafalarında kalan tekli koltukta annem, Zehra'nın diğer yanında ise halam vardı.

Murathan ifadesizce bize bakarken; Aybüke rahatsız edici, onu tanımasam gerçekten Allah'ın belası olduğunu düşüneceğim bakışlarla süzüyordu Zehra'yı.

Bana doğru ilerledi Alican. Üç paket ilacı uzattı. Aldım. Dikkatle baktım. "Bu da doktorunun numarası." dedi. Tekrar bakışlarımı ona çevirdim. Bir kart uzatıyordu bana. Onu da aldım.

Prof. Dr. Engin ÇOKGÜLER

Bakışlarımı tekrar Alican'a kaldırdım. Gülümsedim. "Çok sağol Alican."

Minik bir tebessümle geri çekildi.

Tekrar Zehra'ya döndüm. Yabancı duruyordu ortama. Anlıyordum. Üzerinde siyah bir kazak ve eşofman vardı. Elleri kucığında bağlı, parmakları sıkıca birbirine kenetli, ben hariç herkese tedirgince bakıyordu. Gülümsemeye çalışıyordu ama gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. Ben üç gün tahammül edememiştim o bataklığa. Üç günde kabuslarla dolu bir zihnim vardı artık. Ben bu haldeyken bunca zaman o bataklıkta yaşayan Zehra kim bilir nasıldı?

Bakışlarımız kesişince gülümsedi yine utangaç bir şekilde.

"Aç mısın kızım?" dedi annem. "Hemen sofraya kurayım. Birden olunca düşünemedim ben. Kusura bakma."

"Yok. Zahmet etmeyin." dedi Zehra anında. Bakışları usulca Alican'a deyip tekrar annemi buldu. "Yedim yemek."

"Ay şu saçlara bak." dedi diğer yanında oturan halam kıvrıkcık saçlarına yavaşça dokunarak. "Peruk mu bu kız?"

Ona da utangaç bir edayla güldü Zehra. "Yok. Benim saçımdır. Anneme çekmişim. Onun da saçları böyleydi."

"Annenler nerede?" dedi Aybüke birdenbire.

Bakışlar ona döndü. Kendisi bavulu ile beraber gelmişti. Yani artık o da benimleydi. Sevdiğim herkes yanımdaydı. Yetişkin bir Gökçen daha ne isterdi?

Bakışlarım Murathan'a değdi cevap olarak. Evet. Yetişkin bir Gökçen daima yanında Murathan'da isterdi.

Bakışlarımız kesişince dudağım hafifçe sağa kıvrıldı. O ise yanında askerleri olduğundan olsa gerek hır moodunda olduğu için en ciddi ifadesi ile göz kırpmakla yetinmişti.

Hır temalı bir mır. Salak ya.

Yiyeceğim bir gün ağzını yüzünü. Şu an ona karşı acayip bir sevgi patlaması vardı içimde. Tek bir isteğimle bana Zehra'yı getirdiği, tek bir sözümle dünyaları ayağıma sereceğini hissettirdiği için.

"Öldüler."diyen Zehra ile aşk dolu düşüncelerim eli böğründe öylece kaldı. Bakışlarımı ona çevirdim. Başı önünde, çektiği tırnak uçlarındaydı. "Öldürdüler."diye düzeltti cümlesini.

Bu cümleden sonra odaya derin bir sessizliğin çökmesi çokta şaşırtıcı olmamıştı.

Aferin sana Aybüke. Çok makul sorular soruyorsun. Kusura bakma ama ağzın da kırılsın yani. Sabahtır kıza öyle bir bakıyordu ki, daha çok geriliyordu Zehra, farkındaydım. Zerre tanımadığı insanların içindeydi. Aybüke ise bu konuda asla yardımcı olmuyordu. Gözünün önünde çakmak çaksak ortam patlayacaktı.

Bu işe acilen el atmalıydım.

"İlaç saatin gelmiş."dedim elimdeki ilaçların üzerine yazan saatleri bahane edip muhabbet değiştirmek adına. Ayağa kalktım. "Ben su alıp geliyorum tatlım." İlerlerken Aybüke'ye peşimden gelmesi konusunda minik bir kaş göz yaptım. Diğer yanına Bilge tünemiş,üzgün bakışlarla süzüyordu Zehra'yı. Bu bakışı da doğru bulmuyordum. Acınacak bir halde asla değildi. Tam tersine. Böyle bir savaştan sağ çıktığı için gururlu bir tabloya bakar gibi bakılmalıydı yüzüne.

Elimde ilaçlarla mutfağa ilerlerken peşimden gelen Aybüke'nin gölgesini hissedebiliyordum. Mutfağa girince ise anında arkamı dönüp gölgesinden ziyade varlığını da hissettim. Tip tip bakıyordu yüzüme. Kısa bir an bakiştık. O ters ters, ben yılmış yılmış.

Murathan'ın askerlerinin de ona benzemesi garip bir tevafuk falan mıydı? Yoksa bana kaderimin bir oyunu mu bu?

"Ne?"dedi en sonunda bakışlarıma dayanamayarak.

"Sence?"

Derin bir nefes verdi. "Bu kim Allah aşkına ya?"diye isyanını saldı en sonunda. "Ne işi var senin yanında?"

Tam o an arkadan Bilge girdi mutfağa. "Sessiz olun."dedi kısık bir sesle. "İçeri geliyor sesiniz." Mutfığın kapısını kapattı. Yılmış ve yorgun bir ifadeyle mutfak tezgahına yaslandı. Kollarını göğsünün altında bağladı. Bir derdi vardı ama hala çözebilmiş değildim. Okuldan geldi geleli yüzünden düşen bin parçaydı.

"Gitsin."dedi Aybüke. "Duysun.Sallana sallana kalkmış gelmiş buraya. Duysun ne duyacaksa."

"O gelmedi Aybüke."dedim en net şekilde. "Ben getirttim."

"Sebep?"dedi dik dik. "Tanımazsın,etmezsin. Sırf    gün geçirdin diye evine mi alacaksın kızı Gökçen? Teröristlerin içindeydi bu kız farkında mısın sen?"

"O    gün dediğin bana asırdı yalnız Aybüke."dedi ben de terslendim en sonunda. "Bir tek o kız vardı yanımda. Beni kurtarmak için vuruldu. Bana yardım ederken ölecekti neredeyse."

Burnunda soluyan bir nefes verdi. "Bu ha diye güvenebileceğimiz anlamına gelmiyor."

Başıma bir Murathan yetiyordu oysa. Birde eklenene baktı.

"Güvenilmez biri olsa Murathan yanıma getirir miydi sence?"diye çok makul bir soru yönelttim.

Ona göre de makul gelmiş olmalı ki sinirli bakışlarının aksine sessiz kaldı. Endişesini anlıyordum. Başıma gelenlerden sonra herkesin endişelerini anlıyordum artık. Hiçbir şeye yok artık, benim başıma nerden gelecek lan o, dizi mi çekiyoruz diyemiyordum.

Zira 10 sezonluk aksiyonu 3 günde yemişti bu bünye.

"Kızın kimsesi yok Aybüke."diye daha sessiz ve sakın bir şekilde konuşmaya başladım. "Nasıl yaşadığını, nelerle mücadele ettiğini ben gördüm. Terörist falan değil. O da esirdi orada. Dayak yemiş, ailesi gözünün önünde  ld r lm ş, tecavüze uğramış." Bu noktada durup soluklandım çünkü sona doğru anlamsızca yükselmişti sesim. " stelik daha 20 yaşında." dedim tekrar sesimi alçaltarak.

"Devam etme. şu an ağlamaya çok meyilliyim zaten."diye mırıldandı arkadan Bilge. Eli ağzında, acı dolu bakışlarla bakıyordu.

" z r dilerim Bilge ama sen de dolu dolu gözlerle bakma kıza. Daha çok kendini ma  p hissediyor."

"Ne yapabilirim?"dedi ağlamaklı bakışlarını bana dikerek. "şu anlattıklarından sonra nasıl gülerek bakabilirim?" Aybüke'ye döndü. "Başına gelmeyen kalmamış kızın Aybüke. Duymuyor musun? Tek mi bırakalım?"

Zehra'nin burada kalma kararını tek başıma alacak değildim. Bilge'ye sormuştum. Cevabı ise beni zerre şaşırtmamıştı.

Sorman hata. Başka nerede kalacak?

Ben bu kıza şöbiyet demeyip başka kime diyebilirdim ki a dostlar?

Umutsuz bir bakış attı bize. "İnanamıyorum size."

"Asıl ben sana inanamıyorum. Nasıl bu kadar katı olabilirsin?"

"Söz konusu sensen olurum Gökçen." dedi hemen. "Bir kere daha gözümün önünde sana bir şey olursa istifamı vereceğim yoksa." Sinirli bakışım yumuşadı. Melül bir hal aldı. Aybüke...Daha bir yakınlaştık seninle. Farkında mısın dağ çiçeği? Bakışımı görünce daha sakın bir şekilde devam etti. Ama burnundan derin bir nefes vererek.

"Yaşadıklarını tahmin edebiliyorum. Anlıyorum da. Zor. Ama yine de, böyle zerre tanımadan eve almak..."

"Aybüke ben yarım saattir ne anlatıyorum?" diye isyan ettim en sonunda. "Murathan getirdi diyorum kızı. Tekrar ediyorum, Murathan. Murathan Karakurt. Komutan Karakurt. Senin komutanın yaş tahtaya basacak adam mı? İhtimalleri hiçe sayar mı?"

Böyle bir ihtimalin kainatta yer etmediğinin farkında olduğu için sinirli bakışlarına rağmen sessiz kaldı.

Ben ise en yavru köpek bakışlarımı kuşandım. Bir iki kere göz kırptırdım. Ofladı. Hem de yüzünü ekşitmek suretiyle.

"Yapma böyle ya..."diye mırıldandım.

"Kusura bakabilirsin ama yapacağım."dedi en net şekilde. "Tam anlamı ile güvenene kadar gözüm bu kızın üzerinde."

Gülerken göz devirmek mecburiyetinde kaldım çünkü cidden bu bir adet Murathan'ın kadın versiyonuydu. "Öldürecek gibi bakma kafi Aybüke. Korkutuyorsun kızı."

Göz devirmenin alasını sundu.

İki adım atıp yanına yaklaştım. Yavaşça koluna girdim. "Tamam." dedim tatlı ama sitemli bir edayla. "Varsayalım ki düşman. Sen de artık burada değil misin? Sen varken ne olacakmış bana? Dağ gibi Aybüke'm var benim."

Bana bakan gözleri dalgalandı. "Ben yanıdayken başına ne geldiyse geldi zaten Gökçen."

Zihnimde patlayan bomba ve çığlık seslerini kovalamak ister gibi hızla başımı sağa sola salladım. "Açıp durma o konuyu Aybüke. Ne senin ne bir başkasının suçu var. Sen de biliyorsun." Tekrar gülümsedim aklıma gelen bütün kötü anıların aksine. "Oldu, bitti. İyiyim. İyisin. Bu kadar."

Aynen. O kadar Gökçen.Oldu,bitti. Lakin sende bittin. Panik atağın kıyısında koşuyorsun. Aybüke kurşunlandı. Aynen, o kadar kızım. Oldu ve bitti...

Bir şey söylemedi. Bir kaç saniye baktı sadece fino köpeği bakışlarıma. Sonra ise derin bir nefes verip oflarken bakışlarını benden ters yöne çevirdi. "Komutanım haklı. Gerçekten başa belasın."

Güldüm. "Güzel bir bela." diye kendimi övmekten geri de asla kalmadım. Çünkü canım kendim.

Aybüke her zamanki gibi oflayarak cevap vermişti canım iltifatıma. Gülen yüzüm Bilge'nin üzgün ifadesine değince hafifçe soldu. Eve geldi geleli bitikti. Sebebi sadece Zehra olamazdı zannımca. Tam neyinin olduğunu soracaktım ki mutfağın kapısı açıldı. Halam ufo görmüş masum köylü bakışları ile süzdü bizi. "Ne yapıyorsunuz hepiniz burada?" dedi kısık bir sesle. "Suyu dağdan mı bağıyorsunuz?"

Bir soru sormaya başlarsa bu kız kimdir, kimlerdendir, necidir, nerelidir, ana adı nedir, baba adı nedir, göbek adı nedir diye başlar, daha da susmazdı.

"Bizde şimdi geliyorduk." dedim sorularının önünü gelmeden kesmek adına ilerleyip onu da geri iteleyerek.

"Eee su?" dedi.

"Ay doğru." diye aydınlanarak geri döndüm. "Siz geçin, ben hemen geliyorum."

Ben bardak almak için dolaba ilerlerken onlar içeri yöneldi. "Aybüke." dedim son kez. Durup bana döndü. "Bakışları yumuşatalım." diye kibar bir ricada bulundum. "Lütfen."

Yine göz devirdi. İnşallah gözleri kaymazdı. Önüne dönüp ilerlerdi. Allah Süleyman'a sabır versindi.

Onlar mutfaktan çıkarken ben dolaptan bir bardak almış köşedeki damacanadan su alıyordum. Ama bir kaç saniye sonra arkamda hissettiğim bir gölge ile derin bir tebessüm yayıldı dudaklarıma.

Buradaydı. Arkamı dönmeme bile gerek yoktu varlığını hissetmem için. Ruhum ruhuna anında değişiyordu zaten. Gözler görmese bile.

Elimde dolu bardakla yerden doğrulur doğrulmaz belime sıkıca dolandı tek kolu. Yüzünü boynuma gömüp derin bir öpücük bıraktı. Kokumdan derin bir nefes çekti içine. Hafifçe çıkmış sakalları battı boynuma. Huylandım ama gülümsemekten öteye geçemedim. Boynumu yana eğip yuvası için daha çok yer açarken gülümsemem derinleşti. Bir yapboz parçası gibi anında kuruldu yüzü boynuma.

"Tek yakaladım sonunda." dedi sıcacık dudakları boynuma derin bir öpücük daha bırakırken.

Kıkırdadım. Başımı geri atıp omuzuna yasladım. "İçeride bir oda insan var. Cidden tek mi oluyor bu?"

Net bir cevap verdi. "Gökalp yoksa geri kalan herkes vız gelir tırıs geçer."

Canım mal kardeşim. Şükür aramızdan çıkmıştı. Kusura bakılmasın ama iyi ki de çıkmıştı zira ağzına sehpa sokmama son iki saati falan kalmıştı. Murathan'la aynı koltuğa bile oturtmamıştı salak. Sürekli aramızda tünüyordu.

Daha fazla perdeye değil hurma gözlümün gül cemaline bakmak istediğimden kendimi hafifçe öne çekip önüme döndüm. Kehribar ve kıvrık kirpiklerle karşılaşır karşılaşmaz ise içli bir nefes verme istediğimi zorla tuttum. Bir elimde hala su bardağı varken diğer kolum omuzuna tutundu. Onun ise kollarını belimden çözmeye pek niyeti yok gibiydi. Bir kaç saniye baktım sarının her tonunun fazlası ile hüküm sürdüğü, en sevdiğim kehribarlara.

Ben ona, o bana.

"Murathan."dedim.

"Emret." dedi hemen.

Gülüşüm derinleşti. "Teşekkür ederim." dedim. "Bana onu getirdiğin için. Beni kırmadığın için, dinlediğin için... Çok teşekkür ederim."

Yüzümün her miliminde hızla gezindi göz bebekleri. "Sen yeter ki benden iste." dedi müptelası olduğum sesiyle. Yaklaşıp yanağıma narin bir öpücük bıraktı. "Her ne dersen, boynum kıldan ince." diye tamamladı kendini dudakları hala yanağımın üzerindeyken.

Ne tesadüf. Ben de kıldan ince bir kılıç üzerinde aşkınızdan helak olmadan yaşamaya çalışıyordum Murathan bey.

"Tehlikeli değilmiş di mi?"dedim ben demiştim der gibi hevesle. "Araştıman temiz çıktı."

"Burada olduğuna göre."dedi en net şekilde.

Biten bir cümle değildi. Devam edecekti. O yüzden gerekeni yaptık. Biz tamamladık. "Bütün ihtimallerden sıyrıldı. Aksi halde yanıma. "Durdum."Ha pardon."diyerek düzelttim kendimi. "Karasularıma 1 km den fazla yaklaşamazdı. Değil mi?"

Güldü en göz kısılanından. "Aferin."dedi Memati kanalına geçerek. "Bak ne güzel öğrenmişsin. Ama eksik öğrenmişsin. Aksi halde karasularını bile göremez olacaktı."

Güldüm. İçimde tutamadığım, durdurmakta hayli güçlük çektiğim yoğun bir sevme isteği ile kolumu boynuna daha sıkı dolayıp sıkıca sarıldım. İmkan olsa da hep burada yaşasaydım keşke. Güzeldi burası. Ev gibi. Benim evim gibi. Sıcacık, huzurlu evim. Benim olanı herkesten korur gibi sarıp sarmaladım omzunu tek elim ve kolumla. Yanağına narin ama derin bir öpücük bırakırken kokusu ciğerlerimde baharın gelişi adlı yersiz bir şenlik düzenledi.

"Bir yanaktan öpücüğe tav olmam yalnız." diye mırıldandı başını boynumdan geri çekerken. "Daha büyük bir ödül isterim."

Güldüm. Valla ben de bir yanaktan öpücüğe bırakmam Kepçük ama şartlar malum.

"Mesela?" dedim en saf ayağına enine boyuna yatıp uzanarak.

"Bir takım şeyleri silme sözüm vardı benim." dedi dudaklarına doğru. "Bir denemek isterim."

Altyazı geçeyim Gökçen. Bu kırmızı ruju sürmesi senden silmesi ondan şeklinde bir iddialar olmuş, dedi sol melek. Ben demiyorum. Kayıtlar diyor. Ama ne hikmetse en üste not almışım. Kırmızı kalemle. Altı çizili. Üstü de. Fosforlu kalemle. En fosforlu.

Ne de güzel notlar...Ne de güzel kayıtlar...

Lakin hayatımızın da bir takım acı gerçekleri vardı.

Kendimi hafifçe geri çektim. "Valla basılırız." dedim tatlı bir gülüşle. "Gülhan abla şokunu hala atlatabilmiş değilim zaten. Sonra deneyelim biz bunu."

Kolları zerre gevşemedi. "Kovduk işte ablamları. Gel sen."

Hafifçe geri çektim kafamı. "Olmaz. Bizimkiler var."

"Herkes Zehra ile ilgileniyor. Bizi fark etmezler bile. Hazır yoklarken bir tanecik öpeyim Pamuk. Kuruyup gideceğim yoksa."

Güldüm ister istemez. Ama bu yine de kapıya tedirgin bir bakış atmama engel değildi. "Akşam konuşalım bu konuyu."

Ben geri çekilince umutsuzca gevşedi kolları ama bakışları ortamı kalaşnikof ile tarıyordu. "Ne yani?" dedi yılmış yılmış. "Yine mi şimdi git gece gel yapacağız?"

"Basılalım mı?"

Bunu sen mi diyorsun? Dedi sağ melek şaşkın şaşkın. Ay em şok.

Ben de şok valla. Ama anneme de basılmak istemem yani. Zira ciddi manada Gülhan abla şokunu atlatabilmiş değildim. Bizim de minnacık bir utanma duygumuz vardı yani. Çok az. Mini minnak.

Gevşeyen kolları tekrar sıkılaştı. Dudakları dudaklarıma daha çok yaklaştı ama yüzündeki huysuz ifadesi yerli yerindeydi. "Valla biraz daha bu dudaklar seni öpemezse asıl bana bir şeyler basacak. Konuşturma beni şimdi. Perişanım diyorum kızım, öldük, bittik. Ne biçim doktorsun sen? Etsene tedavi."

Huysuz ama minnoş bir Murathan. Bayılırım.

Ama kudurtmaya devam. "İzin günümdeyim." dedim kibar bir edayla süzülerek. "Hasta kabul etmiyorum."

Şaşkın ve sinirliydi artık."Doktorluğun izni mi olur? Belki harbi ölüyorum ben. Kalbim tekledi. İzinliyim deyip kaderime mi bırakacaksın lan beni?"

Göz devirdim. "Bir de bayıl istiyorsun Murathan."

Havada kaptı bunu da. Yine yaklaştı dudaklarıma. "Tedavi edeceksen olur."

Yoldan çıkmama son bir.

Hatta çeyrek.

Aaaa. Bir dakika. Ben zaten yolda değilmişim.

Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. Ensesindeki saçlara uzandı parmaklarım. Bunu bekler gibi daha çok sokuldu dibine. Bizim aramızda ki şu doyumsuzluk ne zaman bitecekti pek bilmiyordum ama bence pek bitmeye niyeti yoktu. Ağzını yüzünü yesem doymayacağım bir beydi.

Ciddi manada.

Dudaklarına daha çok yaklaştım usul usul. Aralarında varla yok arası bir mesafe varken bakışlarımız gözlerimiz ve dudaklarımız arasında gidip geldi.

"Hasta mısın?"dedim usulca.

Gözlerime bakarken en miyavlamaya yakın haliyle onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Hastayım valla. Çok fena yani."

"Şikayet nedir?"

"Gökçen atağı."dedi anında.

Güldüm ister istemez."Belirtiler?"

Dudaklarımız birleşmeden öylece dip dipe beklerken aradaki çekim alanına giren her nesne kocaman bir kara delik tarafından yutulurdu sanırım. O dudaklar benimdi. Başka kimse hak iddia edemezdi. Benim. Bitti. O kadar.

"Dokunmazsam ölecekmişiz gibi oluyor." dedi."Görmeyince elim ayağım titriyor. Ateşim tepeme vuruyor. Göğüs kafesimde bir şeyler sıkışıyor."

Cilveli bir mırıltı ile onayladım. "Ağır bir şeymiş gibi durmuyor."

"Ağır."dedi anında. "Valla çok ağır. Bir bak hayrına."

"Diyosun?"dedim ciddi ama cilveli ifademle.

"Diyorum."

"Gerçekten tedavi şart gibi duruyor."

"Di mi?"

"Aynen. Acil ilaç tedavisine başlanılmalı."

"Ne kadar da hoş dediniz öyle." dedi hoş kelimesini anlamsızca benim hoşuma gidecek bir şekilde vurgulayarak. Belime sarılı kolları sıkılaştı. Dudaklarıma uygun adım ilerlerken, "Bence de, böyle en acilinden bir ila-"
Diyordu ki yavrum... Diyemedi.

Çünkü içim kan ağlaya ağlaya başka bir şey yapmak zorunda kaldım. Hızla dudaklarımı geri çekip yanağına derin bir öpücük bırakıp geri çekildim. Kolları belimden gevşerken yüzündeki ifade görülmeye değerdi. Binbir çeşit küfür vardı her santiminde.

Öpücüğü derin bir 'ohh' çekerek sonlandırdım. "Evet." dedim sırtarak. "Tedaviniz bitti."

Baya şaşkındı. Göz kırıştırdı önce. "Bitti mi?" dedi Hürrem Sultan'ın bananemiğğ diyen edasıyla.

Sırıtmaya devam ettim. Tatlı tatlı başımı aşağı yukarı salladım. "Bitti."

"Bu nasıl tedavi lan? Komalık oldum ben şu an." İçim yanar içim kanar daaa deyip üstüne bir de isyan diye bağırın Halil Sezai beyden pek farkı yoktu.

Güldüm. "İyisin, iyisin maşallah."dedim omzuna sana helal olsun der gibi iki şamar atarak. Diğer elimde hala bir bardak suyu tutuyordum ama yarime bunu yaptığım için içim bir parça yanıyordu. Murathan lar da sansın ki Gökçenler bu durumdan memnun. Değildim. Tövbe değildim. Bu sebepten Zehra'ya gidecek suyu tek seferde ben kafaya dikip içimdeki yangına bir nebze de olsa su serpmeye çalıştım.

Ama ben suyu içtikçe Murathan'ın içindeki ateşe benzin falan döküyorlardı sanırım.

En huysuz bakışı vardı yüzünde. "Ameliyat masasında yaram açık bir şekilde bırakıldım şu an Gökçen. Farkında mısın sen? Bu ne biçim doktorluk?"

Bardağı dudaklarımdan geri çekerken coca cola reklamı çekmiş gibi rahatlamış bir ses çıkardım. "Bizde böyle." dedim çenemi yukarı dikerek. "İşine geliyorsa. Beğenmediysen gözün yiyorsa başka doktora gidersin."

Ya da götün. Sen bilirsin artık hurma gözlüm.

En ters bakışını atmaya devam etti. Bakın, en ters. Ben ise en tatlı bakışımı attım. Bakın, en tatlı. Elimde boşalan su bardağını da büyük bir görev aşkı ile hala tutuyordum. Tatlı bakışım sürerken gülümsedim. Tam yanından geçmek için hazırlanıyordum ki kolumdanf yakaladı.

"Atağım geldi diyorum."dedi son derece sinirli bir şekilde. "Ölüyorum diyorum.Gel bu-"diyerek bedenimi kendine çekiyordu ki içeriye halam girince yavrumun kelimeleri yine yarım kaldı.

"Kız Erikli su reklamı gibi dağdan mı indiriyorsun harbi suyu?" dedi halam.

Murathan'ın saniyelik halama dönen ters bakışları ve burnundan verdiği yoğun sinir barındıran soluma sesi ruh halinin kısa bir özetiydi sanırım.

Halam ise bizi görünce minik bir duraksadı. "Ay çok pardon gençler."dedi kibar ama imalı bir gülüşle. "Böldüm sanırım."

Aynen hala. Tam üzerine bastın, kaldır ayağı. Altında heder olup giden gençliğim var.

Beklenmedik bir şekilde, "Yooo."dedi Murathan. "Neden bölesin?" İmalı ama ters bir bakış attı bana. "Bir şey olsa hani bölersin de bir şey yok zaten." Uyuz bakışıyla yanımdan geriledi. "Yok yani. Yok." Kelimelerin üzerine fazlası ile bastırıyordu.

En göz devirmelisinden bana arkasını dönüp mutfak çıkışına ilerledi. Halamın yanından geçip usulca gitti.

Birkaç saniye bakakaldım arkasından.

Bir kere öptürmedik diye girdiği hallere bak be! Kaynanamdaki triplere bak be! Adetli mi ne?!

Birkaç saniye baktık halamla arkasından. "Neden karısı tarafından başım ağrıyor, bu gece olmaz denilip geri uyutulan dayılar gibi konuştu bu?" dedi halam.

Çünkü tam olarak öyle oldu hala.

Elimdeki bardağı tezgahın üzerine bırakıp yeni bardak aldım. Yeniden doldurmak adına yine damacanaya yöneldim. Bir yandan ise halamı kınamaya devam ediyordum. Çünkü gerçekleri konuşması benim inkar etmeyeceğim anlamına gelmezdi. "Ay tövbe hala. Senin de aklın fikrin nerede yani."Yanına ilerledim. Koluna girip mutfaktan çıkmak için arkamızı döndük.

"Aklım fikrim nerede biliyor musun?"dedi hemen cıvık mooda geçerek. "Fedai'de." Aşırı enerjik bir şekilde kolumu sağa sola salladı. "Ben hiçbir

şey yapmadan istek atmış bana Gökçen." Kolumu bırakıp ellerini semaya açtı. "Allah'ım, valla dilenci değilim. Bir Fedai kurban olduğum."

Saçmalıklarına yetişemiyordum çünkü tam o an holün ucunda vestiyerden montunu alan bir adet Murathan ve Alican görüyordum. Gidiyor muydu hurma gözlüm?

"Aynen hala. Yarın gelinlik bakalım biz sana."dedim bakışlarımı Murathan'dan çekmeden. Elimdeki bardağı eline tutuşturdum. "Zehra'ya ver sen bunu. Ben şimdi geliyorum."

Sorgulmadı. O da Murathan ve kapıdan çıkan Alican'ı görüyordu şu an zira. Yavaş ama yaradana yalvara yalvara salona ilerledi. Ben ise Murathan'a.

"Kepçük."dedim tam ayakkabılarını giyerken. "Gidiyor musun?"

Alican kapının kenarında, başını yere eğmiş bir şekilde bekliyordu.

"İş çıktı biraz."dedi. Bakışları yerdeydi. Ayakkabılarını giyince duruşunu dikleştirdi. Siyah montunun yakalarını yukarı kaldırıp kalbime oku fırlattı. Zalimin oğlu.

"Görev mi?"dedim kısık bir sesle. "Gidiyor musun? Gelmeyecek misin? Uzun mu?"

Bakışları bana döndü. Göz ucuyla trip dolu bir bakış attı. Ama dudaklarında hafif bir tebessüm ha oluştu ha oluşacak gibi gizlice bekliyor gibiydi. "Kısa. Merak etme. Buralardayım."

Farkında olmadan derin bir nefes verdim. Panik ataksal dönemler geçirirken en son isteyeceğim şey ondan ayrı kalmak olurdu. Hem de doğum günü bu denli yaklaşmışken.

"Ama gece yokum."dedi yine tripli tripli.Alican duymasın diye bana yaklaşıp kısık bir sesle söylemişti.

Rahatlamış ifadem alınından vuruldu. "Sebep?"

Tribi boyut atladı."Malum. Ev insan kaynıyor. Basılmayalım sonra."

Gerçekten adet falan oluyordu bence. "Ne yani? Gelmeyecek misin?" Baya şaşkındım.

"Rahatsız etmeyelim."diye tribini sürdürdü. "İlgilen sen ev halkıyla."

Boş boş göz kırptırdım. Hayır yani şu an ev halkından mı kıskanıyordu bu beni? Kırk yılın başı bir edepli olalım dedik başımıza gelenlere bakar mısınız? Manıayı küstürdük.

"Gelmiyorsun yani şimdi?"dedim bir daha onaylatmak adına. "Ciddi ciddi gelmiyorsun?" diyerek daha da çok onaylatmaya çalıştım. Kara

sularına bilmem kaç kilometre yakınsam bensiz uyumayacak adama bakın hele.

Bir trip uğruna Ya Rabb ne Murathanlar sözünden dönüyor.

"Aynen öyle." derken baya kararlı duruyordu. "Diğerlerinden vakit kalırsa sen ararsın artık. Bir bakarsın bize da hayrına." Kendi kendine homurdanarak geriledi. "Gerçi tedavi yöntemlerin pek etkili değil ama. Neyse."

Muazzam kaynana ifadesi ile beraber geriledikçe geriledi. Ben öylece bakakalmışken arkasını döndü. Ve bütün tribiyle beraber kapıdan çıkıp gitti.

Elimdeki gazlı bezi dikkatle Zehra'nın göğsündeki yaranın üzerine kapattım. Bir elimle bezi sabitlerken diğer yanıma uzanıp flaster bantlardan bir parça alıyordum ki Zehra benden önce davranıp aldı bandı. Ucunu hafifçe açarak uzattı bana.

"Buyur."

Güldüm. Yaptığım her şeye karşılık bir şey yapması gerektiğini düşünüyordu sanırım. Kıyamaz ama yerdim.

En arkadaki küçük odayı vermiştik şimdilik ona. Üzerinde benim mor tavşanlı pijamalarımınla uzanıyordu koltukta. Ortama hala yabancıydı. Çok konuşmuyordu zaten. Soru sorulursa cevap veriyordu, o kadar. İlk günüydü burada. Herkese tedirgince bakıyordu. Aybüke'nin bomba atar bakışları biraz daha azalmıştı ama hala minik çaplı bombalar atmaya devam ediyordu.

Buna da şükür demekten başka çaremiz yoktu sanırım.

"Sağ ol." dedim kibarca. Bandı açıp gazlı bezi yaranın üzerinde sabitlemeye başladım. Oysa ellerimin titreyişine zor hakim oluyor, vücudunda gördüğüm şeylerden dolayı nefes almakta güçlük çekiyordum.

Yara izleri vardı her yerinde. Karın boşluğu peş peşe atılmış kesik izleri ile doluydu. Sigara söndürülmüş gibi derin ve yuvarlak izler vardı kollarında, bacaklarında ve karnında. Ayrıca zayıftı. Çok zayıftı. Öyle ki kaburgaları sayılacak deyiminin beden bulmuş haliydi. Yaşını göstermeyişinin en temel sebebi de buydu bana göre zaten.

Bütün gördüklerime rağmen önümdeki tek bir yaraya odaklanmaya çalıştım.

"Kolun yaralıydı." dedi birden bire. "İyi mi ki şimcik?"

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. "Gayet iyi." dedim rahatlatmak adına. Pansuman bitince elimi yarasından çekip yaralı kolumu hafifçe havaya

kaldırdım. "Bak."

Acıdı. Ama duruşumu bozmadım.

Kolum ve yüzüm arasında gidip geldi tedirgin bakışları. "Çok kanıyordu ama."

Kolumu geri indirirken başımı iki yana salladım. Uzanıp üst pijamasının uçlarını nazikçe tuttum. Vücudunu kapattım. Zira biraz daha yara ve darp izlerine bakarsam odada gözyaşlarımızla boğulabilirdik. "Sorun yok." dedim gülüşümü bozmadan. "Sıyırmıştı kurşun zaten. Dikiş attılar o kadar. Hatta yarın da alınacak dikişleri. Tamamen iyileşecek."

Üzgün bakışını zerre bozmadı. "Benim yüzümden."dedi bakışlarını kaçırıp. Uzandığı yerden toparlanmak adına bir hareket yapınca ileri uzandım. Dikkatlice kaldırdım. O ise hala kendini açıklama derdindeydi. "Ama ben çok korktum doktor abla. O dağ ıssızdır. Kaybolursan hiç bulunamazdın. Söylemekten başka çarem yoktu kaçtığını. Çok kızdın mı bana?"

"Asla."dedim anında. O koltukta dik bir konuma gelirken ben tekrar yanına oturdum. "O zaman da kızmadım, şimdi de kızmıyorum. Sen doğru olanı yaptın Zehra."

Parmaklarını çekiştirmeye başladı yavaşça. Yüzü önünde, kıvrıkcık saçları ise yüzüne döküktü. "İyisin sen. Ondan böyle diyorsun. Ben sana yardım edemedim. Ama sen beni evine alıyorsun." Ani bir yükselişle başını yerden kaldırıp bana döndü. "Ben rahatsız ediyorum seni dohtor abla. Yüküm sana. Bırak başka yere gideyim. Evine almak zorunda değilsin beni. Valla bak. Var benim gidecek yerim."

Yoktu. Zerre yoktu. Yalan söylüyordu. "Yük falan değilsin Zehra."dedim. Önüne düşen bir saç tutamını nazikçe geri itti. "Düşünme sakın böyle."

"Ya nasıl düşüneyim?"dedi mahçup mahçup. "Arkadaşların tanımıyor etmiyor beni. Damdan düşer gibi gelmişem böyle. Doktor abla valla başka bir yere gideyim ben. He mi?"

"Değil he mi."diye hafifçe yükseldim en sonunda. "Bundan sonra ben nereye sen oraya Zehra. Yük olduğun falan yok. Kocaman ev. Annem ve halam yakında gidecek zaten. Sadece Bilge, Aybüke ve ben kalacağız. Sığamıyor muyuz sanki dördümüz şu eve?"

Dinledi öylece. "Ama yine de..."dedi tereddütle.

"Aması falan yok."dedim anında. "Düşünme sen bunları. İyileşmene bak."

Melül melül baktı. Şu dünyada gördüğüm en masum ve temiz şey olabilirdi. Onca pislığe rağmen tertemiz kalabilmiş en masum şey...

Yarası çoktu. Derindi. Benim elimdeki yara bantları yaralarını sarmaya, kapatmaya yetmezdi belki ama denerdik en azından. Kapatabildiğimiz kadar kapatırdık yaralarını. Kalanları için de yine beraber çalışırdık. Bu dünyaya adını beraber kazırdık Zehra'nın. Olmaz mıydı?

Sessiz ama mahcup bir edayla önüne bakmaya devam ediyordu. "Zehra."dedim derin bir nefes verirken. Yan dönüp kucağındaki ellerini kavradım. "İyi bir zamanda tanışmadık seninle. Ama artık önümüzde upuzun bir zaman var. Tamamen bize ait olan bir zaman. Kötülüklerin olmadığı bir zaman. Geçmiş orada bırakalım. Bana izin ver, elini hiç bırakmadan geleceğini beraber kuralım. Olur mu?"

"Ne yapacağız ki?" Sesi belli belirsizdi.

Ben o kadar cesur değilim dohtor abla, dediği sesi belirdi zihnimde. Ailem öldü, Ben de öleyim diyemedim. Başıma kötü şeyler geldi, yaşamamın anlamı yok diyemedim. Yaşamak istedim. Ben yaşamak istedim dohtor abla.

Yaşayacaktı. Buna her şeyimle inanıyordum. Zehra yaşayamadığı her şeyi yaşayacaktı. Bunun için neyim varsa koyacaktım ortaya. Artık yolunda diken değil, çiçekler olacaktı. Olmalıydı. Yoksa da ben kendi çiçeklerimden koparıp serecektim yoluna. Çünkü elindeki nimetlerle nankörce yaşayan ben; en azından bu kadarını borçluydum Zehra'ya.

"Okula yazdırırız seni."dedim tatlı bir heyecanla. "Önce liseyi, sonra üniversiteyi bitirirsin. Doktor olmak istiyorum demiştin bana. Valla zehir gibi kızsın. Beni üçe beşe katlayacak bir doktor olursun."

Yüzüme bakan gözleri her kelimemde biraz daha doluyordu. Son cümlemi söylediğim anda ise kocaman bir okyanus belirdi derin, koyu kahve gözlerinde. Ağırlaşan yaşları gözünü bile kapatmadan peşpeşe düştü yanaklarına.

Ağladığını görünce usulca söndü gülüşüm. "Ne oldu?"dedim. "İstemez misin bunları? Tamam o zaman. Sen ne istersen öyle yapars-"

"Ben çok dua ettim."diyen titrek sesi beni böldü. "Allah biliyor ya, çok yalvardım ona. Dayaktan öleceğimi sandığımda da dua ettim, ailemi gözümün önünde yok ettiklerinde de, ruhumu öldürüp bedenimi canlı canlı bir köşeye attıklarında da... Dedim ki hep; Allah'ım, dert sensin,derman da sensin." Sesi titredikçe titredi. Yaşlar aralıksız süzüldü yanaklarından. "Senden başka kimsem yok. Bana tutunacak tek bir el daha ver. Çok bir şey istemiyorum. Bir mucize. Sadece tek bir mucize ver bana Allah'ım

dedim.Hep dedim. Her gün dedim. Her an dedim." Gözyaşları şiddetlendi ama bunun aksine derin bir tebessüm belirdi dudaklarında. Ellerinin altında ellerinden birini çekti. Bu sefer onun eli kapandı benim ellerimin üzerine.

"Sen, benim Allah'a gönderdiğim dualarımın yeryüzündeki cevabısın dohtor abla. Sen benim mucizemsin."

Kelimelerin öldürme veya ağır yaralama gücü vardı zannımca. Yoksa kalbimin üzerine çöken bu sızının başka açıklaması olamazdı.

Ve benim içinde kaçınılmaz olan geldi el mecbur. Saniyesine, zerre zorlanmadan açtık muslukları. Yanağıma doğru ince ince süzülen yaşlara eşdeğer olarak ise ellerimizi ayırıp yerine kollarımı Zehra'ya doladım. Sıkı sıkı sarıldım. Nazikçe okşadım kıvrıcık saçlarını.

"Asıl mucize sensin Zehra... Asıl mucize sensin."

Cevap olarak onun da kolunu sıkıca bana doladığını hissediyordum. Hatta küçük bir çocuk gibi yanağını omuzuma yaslamış, içini çeke çeke ağlıyordu. Sırtını sıvazlamaktan başka bir şey yapamadım. Bir kaç saniye öylece bekledik. Geri çekildiğimde ellerim ile yüzünü kavrayıp gözyaşları yüzünden yanağına yapışan saçları geri ittim. Benim de tipim kaymıştı. Emindim. Ama gülümsedim.

"Şimdi güzelce dinlen sen."dedim ağlayışım yüzünden akan burnumu çekip bir yandan da saçlarını geri itelerken. "Yarın uzun uzun konuşuruz. Tamam mı?"

Dudakları ağlayışı yüzünden aşağı sarkmışken başını aşağı yukarı salladı. Gülümsemem derinleşirken ellerimi yüzünden geri çekip ayaklandım koltuktan. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeter. Tamam mı?"

Niye sesleniyor? dedi sağ melek. *Uyurken götünü yırtsa sen duymazsın Gökçen.*

Arkadaşım bir klasımı bozma. Ben duymazsam Bilge duyar. Allah Allah ya.

"Tamam."dedi ağlayışı yüzünden çatallaşan bir sesle. "Çok çok sağ ol dohtor abla."

"Gökçen abla de Zehra. Bırak dohtoru mohtoru."

Güldü zarifçe. Burnunu çekti. "Tamam, Gökçen abla."

Kocaman bir gülüş gönderip önüme döndüm. Tam kapı koluna uzanıyordum ki, "Gökçen abla." deyince durmak zorunda kaldım.

Elim kapı kolundayken yüzümü ona çevirdim. "Söyle canım."

Söyleyeceği şey her neyse pek emin değildi sanırım. "Onlar."dedi. Duraksadı. "Yani Sam ve Sara. Ne oldu onlara?"

Panik atak krizim yine yükleniyor.

İkisinin de nursuz yüzü geceleri peşimi bırakmıyor, şu an ise gece gibi bir zaman diliminde olmamız beni daha çok geriyordu. Bütün rüyalarımnda karabasan gibi tepeme çöküyorlardı. Ölen onlardı, acı çeken ben. Saçma. Çok saçma.

"Öldüler."dedim hiç beklemeden. İsimleri geçtiği an tadım tuzum fazlası ile kaçıyordu zaten. "Düşünme sen artık onları. Dinlenmene bak.İyi geceler tatlım."

"İyi geceler."diye mırıldandı.

Gülümsedim. Başka hiçbir şey söylemeden önüme döndüm. Kaçan tadımı fark etmemesi adına hızla odadan çıkıp kapıyı kapattım. Hemen ilerlemedim ama. Sırtımı kapıya verip gözlerimi kapattım. Yanağımdaki ıslaklıkları sakince sildim. Başımı geri atıp kapıya yasladım. Bir kaç saniye bekledim. Uykusuzluktan başım ağrıyordu. Korkuyordum. Her an her yerden biri çıkacak gibi tedirgindim ama Zehra'ya teselli veriyordum.

Kelin ilacı vardı bence ama kendi başı hariç herkesin başına döşeme sürüyordu.

Durdurulamaz bir girdap vardı göğsümün ortasında. Beni bile yutuyordu her geçen gün. Dur diyemiyordum. Alnımda soğuk namlu vardı. Kulaklarımda Murathan'ın acı dolu inlemeleri. İyi değildim. Ben hiç iyi değildim. İyi olmadığım halde iyi gibi davrandığım için ise ayrıyeten kötüydüm.

Döngüye bak. Bok ya. Her şey bok ya. Bir travma sonrası stres bozukluğu yaşamadığım kalmıştı yani. Harika ya.

Ruhunu toparla Gökçen. Kendini toparla Gökçen. Dağılma. Güçsüz durma. Dim dik dur Gökçen. Murathan'ı düşün. Seni böyle görmemeli. Suçlu hissetmemeli. Yapma bunu kendine, Yapma bunu ona, yapma kızım.

"Gökçen."diyen Aybüke'nin sesiyle gözlerimi araladım.

Karşıma dikilmiş, sorgulayan bakışlar atıyordu. "Efendim."dedim son derece sakince.

Süzdü beni baştan aşağı. "İyi misin sen?"

Seyret şimdi şovumu Aybüke.

Gülümsedim. Yanağımdaki ve gözlerimdeki ıslaklıklara inat. "İyiyim. Sen nasılsın?"

Mala bakar gibi baktı yüzüme.

Sesli güldüm bu bakış karşısında ister istemez. "Gerçekten iyiyim."

"Neden ağladın o zaman?"

Burnumu çektim. "Ben her şeye ağlarım Aybüke. Alışsan iyi olur." Kapıdan bir adım öne doğru atıp Aybüke'ye yaklaştım.

Mala bakar bakışı ile kısa bir an daha baktıktan sonra çok şükür topladı. Arkamdaki kapıya kaydı gözleri. Tekrar bana değdi.

"Zehra yüzünden mi?"

Dudak büzerek omuzlarımı hafifçe yukarı kaldırıp indirdim. Gözyaşlarının yine genzimi yakmaya başladığını fark edince derin bir nefes alarak durumu toparlamaya çalıştım. "Kızın kapısında nöbet tutmayı planlamıyorsun inşallah." dedim konu değiştirmek adına. Zira bakışları bu konuda hiç güven vermiyordu.

"Hayır." dedi. "Ama bu saat başı kontrol etmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Sinirlerim haraptı. Güldüm ister istemez. "İnanamıyorum sana Aybüke."

Baya netti. "Asıl ben sana inanmadığımdan fazlası ile bahsetmişim diye hatırlıyorum."

"Ben de bu konuyu kapattık diye hatırlıyordum."

Ofladı. Yüzünü ekşitti. "Murathan komutanımın bir sözü vardır Gökçen. İhtimaller asla göz ardı edilmemeli."

Murathan ve ihtimaller aşkı askerlerine de geçmiş demek. Ne mutlu komutanınla sana o zaman Aybüke. Maşallah yani. Zaten o da trip atıp gitmişti. Akli sıra gelmeyecekmiş gece. Bak, bak, bak. İddialara bak.

"Bazen içine Murathan kaçtığını düşünüyorum Aybüke." diye mırıldandım. Aynı saniyelerde sweatımın cebinden telefonumu çıkarıp saate baktım.

00.24

Asıl benim yaklaşık yarım saat sonra gerçekleşecek bazı iddialarım vardı Kepçük Bey. Haydi bakalım.

Telefonu tekrar cebime atarken son dediğime güldüğünü gördüm.

"Sana ihtimaller ile iyi nöbetler." dedim yanında geçip odama ilerlerken. Tam yanındaydım ki durdum. "Ha pansumanın." dedim aniden gelen bir aydınlanma ile. "Unuttum ben. Çok özür dilerim." Koluna girdim. "Gel halledelim."

İlerlemedi ama. O ilerlemeyince bende durdum. "Gelirken revirde yaptırmıştım. Bugün gerek yok artık. Yarın bakarız."

Eee iyi madem der gibi başımı sağa eğdim. "İlaçların?"

"İçildi."

Güldüm. "Aferin."

O da güldü. Halam ve annemle salonda kalıyordu şimdilik. Zehra ile aynı odada kalmasını önermişim ama attığı saniyelik bakış yeterli bir cevap olmuştu. Zehra'nın kapısında nöbet tutmaması, kızın aklını almaması konusunda bir posta daha nutuk çektikten sonra yorgun adımlarla odama ilerledim. Tekrar saate baktım.

00. 35

Az kaldı. Çok az kaldı.

Yatağıma ilerledim. Üzerine savaş çıkmış misali fırlattığım donlarımı topladım. Güzelce katlayıp dolaba koydum. Aşırı zor ve yorucu bir aktivite olmuştu ama yetişkin bir Murathanazoru yatıştırmanın temel kurallarından biri her şeyin düzenli olmasıydı. Yatağı düzelterip kıyafetleri dolabıma yerleştirdim makyaj masama ilerledim. Oturdum. Aynadan kendim ile yüz yüze geldim.

Ağlamaktan kızaran gözler ve burun ucu. Buğulu bakan maviler. Yorgun göz altları ve yanağımın sol tarafında artık hafif sarılık şeklinde kalan morluk izi. Dudağımdaki yara ise varla yok arasındaydı artık.

Bize lazım olan parçalar bunlar değildi. Murathan gelmeden toparlanmam lazımdı. Onun ezberlediği Pamuk olmam lazımdı ama biri sizi gerçekten ezberledi biliyorsa kandırmak hayli zor oluyordu. Hiç bir şekilde yemiyordu adam iyiyim numaralarımı.

Oysa en son istediğim şey benim için endişelenmesiydi. Beni çökmüş ve yorgun görsün istemiyordum artık.

Ha geleceğine o kadar eminsin yani? dedi sağ melek. Adam tripli kızım, tripli.

Sırıttım kendi kendime. Tribini yerdim. Tekrar saate baktım.

00.40

"Tam 1'de." dedim telefona doğru.

Kendi kendime tekrar gülüp keyiflendim. Yanağıma iki minik tokat atıp kendime gelmeye çalıştım. Saat dolana kadar oyalanmak adına çekmeceyi açıp nem bombası maskelerimden birini çıkardım. Saçlarımı enseme

dağınık bir topuz yaptım yüzüme dolmaması için. Maskeyi açıp yüzlerce yapıştırdım yüzüme. Ölümden döndüğümüze göre güzellik rutinimize kaldığımız yerden devam edebilirdik. Dağda taşta gezmek acayip kurutuyordu yüzü.

Evet, tek derdim buydu çünkü. Cildimin kuruması.

Maske yüzümdeyken zaman geçirmek adına tekrar telefonuma uzandım. Sosyal medyada amaçsızca turladım. Instagram'dan çıktım tekrar instagrama girdim. Sekmeleri kapattım. Hepsini tekrar geri açtım. Komik videolar düştü ana sayfama. Gülmedim. Profilimde gezindim. Keşfete girdim. Bir iki saçma gönderiyi ifadesizce geçtikten sonra birinde durdum.

Bir resim vardı. Tutkuyla öpüşen iki sevgili. Altına ise şöyle yazılmıştı.

Efsaneye göre bir öpücük tam anlamıyla iki aşığın ruhunu birleştirir. Çünkü tanrılar ruhunu insanın nefesine gizlemiştir. Bu yüzdendir birbirini hissederek öpen iki insanın ruhu sonsuza dek ayrılmaz.

Bir iki kere daha baştan okudum. Hafifçe dişledim dudağımı. Gönderiyi beğendim. Geri çıktım. Yine çoluğunu çocuğunu atan arkadaşlarımın olduğu ana sayfayama girdim. Bir resimde durdum. Liseden arkadaşım Gaye erkek arkadaşı ile yanak yanağa bir resim paylaşmıştı. Beğendim beğenmesine ama aklıma da tek bir sorunun düşmesine engel olamadım.

Ben neden hurma gözlüm ile hiç fotoğraf atmamıştım?

Cevabı yine kendim verdim.

Hurma gözlün bir bordo bere çünkü Gökçen.

Sosyal medya hesabı yoktu. Sevmiyordu böyle şeyleri. Fotoğraf çekilmeyi bile sevmiyordu zaten. Fenalık geçiriyordu iki poz verene kadar. Vakit kaybıymış beyzademize göre bu işler. Onun boş vakitlerinde çatapat yapmak gibi bir aktivitesi vardı tabi. Ben amaçsız olduğum için vakit kaybetmeye devam edebilirdim.

Biraz daha oyalandım sosyal medyada.

Saat tam 01.00 şekline bürününce ise telefonu bıraktım. Maskemin üzerine parmaklarım ile minik masajlar yaparken bakışlarımı cama çevirdim.

"Bir."dedim. "İki." dedim. "Üç." dedim. "Dört."dedim.

Ve cam anında geri doğru açıldı. Murathan ve heybeti perdeyi huysuz bir şekilde sağa sola iteleyerek içeri bıraktı kendini.

Yüzümdeki maskeye rağmen kocaman bir gülüş belirdi dudaklarımda. Hiç istifimi bozmadan parmaklarım ile maskemin üzerinde hala minik

masajlar yaparken bakışlarımız kesişti. Benim aksime son derece ters ve ciddi duruyordu.

Kısa ama öz bir şey söyledi. "Tek kelime dahi etme Gökçen,sakın." Botlarını her zamanki gibi camı önünde çıkarıp ileri doğru iki adım attı.

Kelime deyip uyuzluk yapmak isteğime zorla engel oldum. Etmedim. Ama bu sesli bir şekilde gülmeme engel değildi. Sen ve benden ayrı kalmak he mi Kepçük? Bırak bu işleri hadi dostum. O hikayelere ben çok tokum. Cidden tokum. Zira ben de olsam camdan atsa ne eder eder bacadan damlardım yanına. Bizim birbirimize karşı pek gurur şansımız olmuyordu. Enteresan bir şekilde.

"Hoş geldin hurma gözlüm."dedim tatlı tatlı.

Cevap olarak göz devirdi. "Dua et senden ayrı uyuyamıyorum."

O kadar keyiflendim, o kadar coşkulandım ki yani şu maske paketini yiyebilirdim. Minik bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan.

"Gül tabi gül."dedi yatağa ilerlerken."Sana göre hava hoş. Sen olmadan uyuyunca migreni tutan benim." Aynadan üzerindeki montu çıkardığını görebiliyordum. Bana doğru ilerledi. Montunu sandalyemin arkasına asarken aynadan bakışlarımız kesişince bembeyaz bir maske yapıştırılmış yüzümle bir kaç saniye bakiştı.

"Sen ne yapıyorsun öyle?"diye hafif boş ve şaşkın bir soru yöneltti.

Sırıttım. Ellerimi çene altına dayayıp yüzümü taze açan bir çiçek gibi öne çıkardım. "Maske."

Baktı önce. En boşundan. "Ne işe yarıyor?" Baya şaşkındı.

"Yüzü geriyor, nemlendiriyor, gençleştiriyor, güzelleştiriyor."

O sırada maske; Benim böyle bir şeyden haberim yok.

"İhtiyacın mı var bunlara?" derken arkamdan geriledi.

"Yok."dedim maskeyi yavaşça yüzümden çıkarırken. "Ama neden daha da güzel olmayayım?"

Maskeyi paket üzerine bırakıp yüzümde kalan nemini parmaklarımla yayarken aynadan gördüğüm şeyle minik bir yutkunmak mecburiyetinde kaldım.

Önce belindeki silahı çıkarıp masanın üzerine koymuştu. Sonra ise üzerindeki kazağı tek bir hamlede üzerinden çıkarmak, benim ise saniyesine aklımı başımdan almakla meşguldü.

Afet-ül Kepçük kasları ve dehşet-ül vahşet askeri künyesi ile kalırken kazağını elinde katlayarak çalışma masamın üzerine bıraktı. Ben ellerim yüzümde öylece kalakalmışken o bana döndü.

Hazır ellerim yüzümdeyken bu fevkaladenin fevkinde manzara karşısında yüzümü gözümü tırmalamama son bir.

Gökçen kalk, bir gören olacak.

İmtihandan geçiyorsun Gökçen. Ne diyordu ünlü düşünür Zeynep Ergün; cenneti kazanmak kolay değil Möge apla.

"Eee?" dedi ben apışıp kalmışken. "Yüzün hala aynı."

Eriyip giderken anında kendime gelmemi sağladı çok şükür. "Mi mi mizah şov." diye homurdandım göz devirmem eşliğinde.

Yatağa ilerledi. Sırt kasları da bize muazzam bir şov sunuyordu. Benim bu adama yegane tepkim daima acun tonlaması ile hay maşallahtı.

"Yeterince canıma kastın var." diye homurdandı ağzının içinde. Kendini yüzüstü yatağa bıraktı. "Daha ne diye uğraşıyorsun bu zamazingolarla?"

Sandalyede yan dönüp kolumu sandalyenin arkasına yasladım. Ve tabi sırtıttım. "Bu güzelsin mi demek?"

Cevapsız bir soru. Tek şık var. Te çıkış var. Haydi bakalım Kepçük.

Yanağını yapıştığı yastıktan usulca kaldırdı. Eşdeğer olarak dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. "Şöyle biraz yamacıma gel de bakayım. Uzaktan seçemiyorum."

Arsız. Asla vazgeçmiyor.

"Niye? Miyop musun?"

"Aynen." dedi yanağı tekrar yastığıma yapıştırıp ellerini de yastık altına yerleştirirken. "Hem miyop, hem hipermetrop hem de ne bokmetrop varsa ondanım." Bir elini yastığın altından çekip yatağın üzerine dokundu iki kere. "Gel bakayım bir şeyle."

Bunu diyen adam bordo bereli ha. Gözlerimi kısıtım muzip bir edayla. Omuzlarımı yalandan bir huysuzlukla yukarı kaldırıp indirdim. "Gelemem. Bakım saatim henüz bitmedi." Keyifle önüme dönüp nemlendirici kremime uzandım.

"Tamam işte." dedi. "Gel bir de ben bakayım."

Elimde krem kutusu ile tekrar geri döndüm. "Beraber mi bakım yapacağız yani?"

Ciddileşti. "Tabii ki hayır."

"Eee gel dedin."

"Sana gel dedim."

"Beni her şeyimle kabul etmiyor musun yani?"

Kısa bir an duraksadı. Baktı. Derken ifadesiz yüzünde minik bir çaresizlik yakaladım. Ne düşündüğümü anlamaması bizim ilişki türü için

imkansız olurdu sanırım. Malum, bazı şeyleri ezbere bildiğimizden falan... Belki o beni bir tık daha ezbere biliyordu. Verdiği cevap bunun net kanıtıydı.

"Hayır Gökçen. Sakın."

Güldüm. En sırttanından hem de. Elimdeki krem kutusu ile baltalar elimizde uzun ip belimizde biz gideriz Murathan'a hey Murathan'a moodunda pıtı pıtı yanına ilerledim.

"Hayır."dedi hızla. Tam yüz üstü dönmek için hareketleniyordu ki anında üzerine atlayıp sırtına yapıştım. Vücudumun bütün ağırlığını ona vererek yüzüstü yatağa yapıştırdım kendisini.

"Evet."dedim keyifle. dirseklerimi kafasına dayayıp krem kutusunu açmaya başladım.

"Gökçen asla."dedi en net şekilde.

"Gökçen asla asla değil."diye düzelttim cümlesini. Doğrusu bu olmalıydı çünkü.

"Zorlama bak beni, fena yaparım."dedi yüzü yastığa gömülüken.

Umursamadım."Gel buraya."dedim kararlı bir şekilde. Parmağıma bir parça krem alıp burnuna uzandım. Lakin burnuna uzanan elimi hemen yakaladı.

"Gökçen çek vur beni daha iyi. Uğruna kul köleyiz dedikte bokunu da çıkarma yani ha."

En huysuz bakışımı attım. "Sadece krem süreceğim.Abartma.Gören der makyaj yapıyorum ya."

"Yok bir de onu da yap!"

Bir elimde krem kutusu diğerinde krem olduğundan dirseklerimi sırtına dayayarak doğruldum. Sülük gibi yapıştığım sırtından yana devirdim kendimi içim yana yana. Oysa deli gibi tıbbi tartışmalar yapmak vardı bu sırt kaslarında. Kendimi düşündüğümünden değil. Tıp dünyası adınaydı benim bütün isteklerim. Maksat tıp ilerlesin yani.

Çünkü şu an yatağımın ortasında yatan bey bana göre insan ırkının üzerinde bir türdü.

Ciddileştim."Yok valla, o kalsın.Ama bak krem sürmenin kadını erkeği olmaz." Sırtından yana devrilince anında matruşka gibi geri doğruldum. Elimdeki krem kutusunu kınayı getir aney moodunda dik tutmaya çalışıyor, diğer elimi yataklara sürmemek için cebelleşiyordum. Doğrulup yatağın kenarına oturdum. O da hızla yattığı yerden toparlanmaya başladı."Gel

birazcık sürelim hurma gözlüm." dedim tam yüz üstü dönmüşken yüzüne eğilip. "Lütfen. Noğl-"

Elini anında ağzıma kapatınca en büyük kozum lap diye kesildi. "Sakın."dedi gözlerini büyüterek. "Sakın onu söyleme."

Eli ağzımda olduğu için söyleyemedim. Ama bu gözlerimi kırıştırmama engel değildi. Lakin bu kozumda gözlerimi diğer elini ile kapatması ile bölündü. "Yapma şunları."dedi hem ağzımı hem gözlerimi kapatmışken. Sesi oldukça çaresizdi. "Söyleme şöyle. Bakma öyle. Yapma bana şunları."

Görüşüm simsiyahken elimdeki krem kutusunu bırakmadan boşa kalan elimle rastgele yoklamalarla kafasını bulmaya çalıştım. Kremli parmaklarımı saçlarıma sürmemi haketmişti artık. Önce bulamadım kafasını. Sonra ise kulağından yakaladım. Ama tam kavrayamadan kafasını geri çekti. Ağzını kırıdığının herifi.

"Lon boğuluyöm mö?"dedim boğuk çıkan sesimle. "Borok."

"Önce sen elinden o kremi bırak."

Bırakmadım. Yetmedi kremi kafasına indirmek hatta saçlarına boca etmek adına taş misali sağa sola sallıyordum ki gözümdeki ellerini çekip anında bileğimden yakaladı. Hangi ara yaptığını anlamadığım bir şekilde yattığı yerden doğrulmuştu. Şokla bakıyordu elime.

"Kafamı mı yaracaksın?"

Özür dilerim hurma gözlüm ama herkes öldürür sevdiğini. Korkaklar öpücük ile öldürür, yürekli kremler krem kutularıyla. "Ya yüzüne sürerim ya kafana."dedim kararlılıkla.

Ben neyin içine düştüm böyle bakışı ile baktı. Son derece çaresiz, son derece bitik. Ben cidden bu kadına mı aşık oldum diye düşünüyordu bence. Sorgulamasına izin veremezdim.

"Beni seviyor musun?"dedim hızla. Sonra ise cevabı için minik bir ipucu ekledim. "Tek bir cevap seçeneğin var. Baş harfi e."

"Bana göre bu sorunun seçeneği bile yok Pamuk."dedi. Bileğimden tutarken diğer eliyle elimdeki krem kutusunu almaya uzandı. "Şimdi ver şunu. Ağzımızın tadı kaçmasın yavrum. Haydi."

Bileğimi yukarı kıvrıp kendimce kaçırdım kremi. Aynen Gökçen. Baya başarılı bir kaçış. Nasıl kıvrak bir kaçış!?Nasıl geldi bu aklına ya? Asla yakalayamaz kızım.

Yaladı tabi goril. Parmaklarımı açıp kremi almaya çalıştı ama son bir direnişle daha sıkıca kavradım kutuyu.

Kremi almak adına yüzü yüzüme daha çok yaklaşmıştı ki şaşmaz kozumu bomba misali bir kere daha attım yüzüne. "Noğlar."dedim ağzımı bir kez daha kapatmadan. "Bitanecik süreyim. Azıcık bak. Noğlar Kepçük, noğlarrrr."

Bakakaldı yavrum yüzüme. Göz kırıştırdım. Göz kırıştırdı. Bir kaç saniye sonra en dertli ifadesi kuruldu yüzüne.

Havada kaptım bu ifadeyi. Bu yüz ifadesi saniyelik anlarda belirirdi yüzünde ve o anlarda ona istediğiniz her şeyi yaptırabilirdiniz. "Bak sana bunu yapmak bana iyi gelecek Kepçük. Bütün yaralarımı saracak. Emin ol." dedim tatlı tatlı.

Çaresiz bakışı sürüyordu. "Bana açtığı yaralar ne olacak Gökçen?"

Yüzümü ekşittim. Bileğimdeki eli gevşediği için elimi ve canım kremimi geri çektim. "Abartma Murathan. Sadece yüzüne krem süreceğiz." Bakışında kabulleniş olduğu için keyifle yatağın üzerine bağdaş kurdum. Popomu sağ sola kıvrıp daha çok sokuldum dibine. "Bana kalsa en çok kirpiklerine maskara sürmek isterdim." diye minik bir hayalimden daha bahsettim.

Ah o kirpikler ah.

Cevap netti. "Maskarayı götüme sok daha iyi."

Kıkırdamak suretiyle güldüm. Daha fazla acı çektirmek niyetinde değildim ben de zaten. Elimdeki krem kutusunu eline tutuşturdum. Dakikalardır azimle parmağında tuttuğum krem parçasını en keyifli halimle yüzüne kaldırdığımda o en keyifsiz haliyle bakıyordu.

Gülüşüm soldu. "Bakışınla bok atmayı keser misin? Hevesimi kırıyorsun."

İleri uzanıyordum ki kafasını geri çekmeye meyletti. Ama ben de boş durmadım. Boşta kalan elim anında boynundaki askeri kolyesine uzandı. Kavrardım. Elimde bir tur doladım ve yüzünü kendime çektim. "Gel buraya."dedim kararlılıkla. "Kaçamazsın."

Önce bir baktı. Sonra sıkıca kavradığım aramızdaki kolyeye baktı. Sonra ise elime. Sakin bir nefes verdi. Aynı sakinlikle dili dudaklarının üzerinde gezindi. "Şu an hassasiyetlerime oynadığının farkında mısın?" dedi ifadesindeki sakinliği sesine de yansıtarak.

Sen de benim hassasiyet seviyemi oynuyordun şu an Kepçük Bey. Çıkarmışsın o üstünü. Sermişsin o vücudu önüme. Hayır yani şov yapıyordu. Çıkarıcaksan giymiycektinnn Murathan. Ben de böyle alırdım aklını işte.

Daha çok bizim aklımız gitti ama Gökçen.

#yıkılmaGökçen

#savaşmayadevamgökçen

Yüzlerimiz arasında neredeyse sıfır mesafe varken dudaklarıma kilitlendi. "Hileli oynuyorsun."

En cilvelisinden gülüşümü kuşandım. "Mecbur bırakıyorsun."

Şu an öpelim Gökçen. En cayır cuyurundan. Şu an yapışalım dudaklarına.

Yapışmadım. İçimde dört nala koşan sesin aksine cilveli gülüşümü bozmadan yüzümü geri çektim. Kolyeden usulca çözöldü parmaklarım. Hiç istemeye istemeye. Az önceki istek yerine anında yüzünde kekstrası ters çevrilen Gürbüz bakışı belirdi. Ben ise keyifle krem sürölü parmak uçumu yüzüne ilerletip iki yanağına parmak uçlarımla dokunup kremden birer parça bıraktım.

"Bak savaş boyası sürmüş gibi oldun."dedim keyifle. Uzanıp bir de alnının ortasına kurban kanı sürer gibi sürdüm kremi."Son Mohikan Karakurt."diye kendimce bir espri yapıp güldüm.

O gülmedi ama. Zerre gülmedi hem de. Salak mısın Cemile der gibi bakıyordu.

"Aman iyi be, tamam."diye homurdandım.

"İki şaka yapılmıyor sana da." Sağ yanağından başlayarak güzelce sürmeye başladım kremi. İki kaşının arasından bok atmaya devam edince o yöne ilerledi parmaklarım. İşaret parmağımlı kaşlarının arasına sürüp çatık kaşlarını elimden geldiğince düzeltmeye çalıştım. Ama elim çekilir çekilmez kaşları yine çatıldı.

Tam bir sinir yumağı.

Keyfimi bozmadım. Huysuz haline rağmen elinde uslu uslu tuttuğı krem keyif seviyemi üçe beşe katlıyordu zaten. Alnına ve burnuna da güzelce sürdüm kremi. O hala ters ters bakarken ben fırsattan istifade dokunabildiğim kadar dokundum yüzüne. Ezberlemek ister gibi.

Hafifçe çıkmış sakalları battı parmak uçlarıma. Lakin acıtmadı. Her zamanki gibi. Kehribarları içime güneş gibi doğru. Her zamanki gibi. Kalbimde asla kelimelere dökemediğim bir ateş harladı . Her zamanki gibi. Tabi bir tıkta sinirliydi. Her zamanki gibi. Ama bana sökmezdi. Her zamanki gibi.

"Nasıl?"dedim geri çekilip kremi elinden alıp yatağın sağına solunda kapağını ararken. "Hemen gerdi değil mi yüzünü?"

Nereye attık lan biz o kapağı?

Bok atan bakışı sürüyordu. "Ya."dedi harfleri uzatarak. Yana yakıla aradığım krem kapağını uzattı. "Gerim gerimim şu an."

Güldüm. Keyiflendim.Kremin kapağını kapattım."Öyle hemen etki eder bu. Bak şimdiden ay gibi parladın." Daha çok keyiflendim. Daha çok güldüm.

Yandan yandan ters bakışını atarken la havle demesine gerek yoktu. Ben duymuştum. Çünkü demese bile demiş kadar olmuştu. Elini yüzüne atıp avuç içiyle yanaklarını sildi. Elinin içine boka bakar gibi baktı.

"Bu ne lan? Yapış yapış.Kusacağım ha."

Gerçek bir huylu kaynana.

Göz devirdim kremin parmaklarımda kalanını ellerime sürerken. "Söylenme Murathan. Söylenme."

"Nasıl söylenmeyebilirim?"diye söylenmeye devam ederken yükseldi. "Bana bunu bile yaptırdığına inanamıyorum." Yan dönüp yataktan aşağı sarkıttı bacaklarını. "Yüzümü yıkamaya gidiyorum ben."

Güldüm.Çünkü ikinci değil birinci cümleye takılmışım ben. Bu durumdan aşırı keyif aldığımı asla inkar edemezdim. "Hani ben ne dersem boynun kıldan inceydi senin? Nerede o iddialı laflarınız Kepçük bey?"derken kremi alıp yataktan aşağı indim. Makyaj masama ilerlemeye başladım.

"Öyle olduğu için şu an yüzümde böyle bir zıkkım var zaten."dedi ters ters. "Ama biz Gökçen Hanım'ın zerre umrunda olmayalım."

Evet. Kemerleri takıp, koltuklarınızı rahat bir konuma getiriniz. Bizim mesai başlıyor.

Kremi masamın üzerine bırakıp yüzümü tekrar ona çevirdim. En masum halime girdim. "Tövbe der misin lütfen?!Umrumuzda olmamak falan. Zinhar yalan."

Yatağımın üzerinde ciddi manada bir kekstrasız Gürbüz oturuyordu şu an. Ben de kekstrasını ters çevirip duran Nazlı oluyordum sanırım. Eee ama bir tık haklıydı adam. Limitleri ile fazla oynamıştım bugün. Kabuldü.

"Demiyorum."diye yükselmeye devam etti. "Yaklaşıp yaklaşıp sik gibi ortada bırakıp gidiyorsun. Öpelim diyoruz yok, sarılalım diyoruz yok.Yeter bak ha.Bizdeki de can yani."

Göz devirmelisinden güldüm. Hala öğlenin tribinde pašamız. Kin tutmada gerçekten altın listede. "Yani bir öpmedim diye bu denli trip attığına inanamıyorum Murathan. Ev insan kaynıyordu. Basılsa mıydık?"

Huysuzluğunu sürdürdü. "Harbi bu ev neden insan kaynıyor? Annemleri kovuyorum arkamı bir dönüyorum yerine yenileri eklenmiş.Bu nasıl sınav lan?"

Asil duruşumu bozmadım. "Sevilen bir insanım."

"Çok."dedi. Bakışlarını sağına çevirip ağzının içinde homurdandı kalan kısmı. "Bana kalmıyor sonra."

Durdum. Huysuz haline bakarken içimden yine çığ gibi bir sevgi seli aktı. İster istemez tebessüm ettim bu haline. "Sen ev halkından mı kıskanıyorsun yani beni?" diye sordum usulca.

Çok net bir cevap verdi. Hatta fazla net.

"Evet." diye yükselmeye devam ederken bakışlarını bana çevirdi. "Saniye başı seni görebiliyorlar. Biz ise seni göreceğiz diye düz duvara tırmanıyoruz anasını satayım. Reva mı bu bana?"

Gülmek istedim. Bağıra bağıra, böğüre hem de. Ama şu an sinirliydi. Her an daha da patlayabilirdi. O yüzden zorla hakim oldum kendime. Gerçekten reva değil hurma gözlüm. Haklısın.

"Sen bordo beresin hayatım."dedim ciddi dururken bir yandan da bu itirafına keyiflenerek. "Sevdiğin kadın için düz duvara tırmanmayacaksan bordo bere olmanın anlamı ne ki?"

Haksızsam haklısın deyin lütfen.

"Aynen."dedi. "Bunun için onca eğitimi aldım ben zaten." İsyanının seviyesi arttı. "Hadi tırmansakta karşılığında bir şey olsa gam yemeyeceğim. "İki eliyle birden beni işaret etti. "Görelim diye duvarlara sürtündüğümüz hanıma bak! Bize olan ilgisine, alakasına bak!"

Gerçekten güleceğim. Kusura bakılmasın. Zira şu an elinden oyuncacı alınan çocuklara benziyordu.

O zaman ne yapardık?

Oyuncağını geri verirdik.

Minik bir kahkaha atarken kapıya doğru ilerledim. "Neyimizi beğenmedin yani?" derken çalışma masamın yanına gelmişim. Önündeki sandalyeyi sırtından kavradım.

"Hastayım diyorum kızım."diye isyanını sürdürdü. "Sen tedavi etmek yerine daha da hasta ediyorsun beni." Elini başına attı. "Valla en sonunda migren atağımı başlattın Gökçen."

Gülüşüm ve kahkaham büyüdü. "Ben gerçekten sana yaranamadım yavrum yaranamadım." derken sandalyeyi kapının arkasına çektim. Malum kilit yoktu. Biz de işimizi böyle alternatif yollarla hallediyorduk. Kol açma

yerinin tam altına sandalyenin sırtını dayadım. Tekrar geri döndüğümde isyankar bakışları sorgular bir hal almıştı.

"Ne yapıyorsun sen?"dedi ama bence ne yaptığımı bal gibi de anlamıştı. Kimi yiyorsa? Fenaydı. Fesfena. Ben de ona fenaydım. Fesfenadan da fena.

"Hastayım demedin mi?"dedim çapkın bir gülüşle ona doğru ilerlerken. Tam yanına gelince ise anında bacağımı iki yana açtım. Son derece sakın, ama tahrik edici bir kıvraklıkla bacaklarım iki yanına düşecek şekilde kucağına bıraktım bedenimi. Az önceki huysuz ifadesi anında sihirli bir değnek değmiş gibi dağılırken yerine saniyelik bocalamış bir ifade kuruldu. Tebessüm ettim bu ifadesine en cilvelisinden. Kollarımı yavaşça omuzlarından aşırıp boynuna doladım.

"Hastayım di mi?"dedi büyülenmiş gibi yüzüme bakarken. Bakışlarımı gözlerinden bir saniye çekmedi. Ellerin ise usulca kalçalarımı kavradığını hissettim.

Kalbimde ve midemde sayısız kelebek kendini oradan oraya vurdu. Sakın hıçkırma Gökçen. Seksi bir iş peşindeyiz kızım. Aman diyeyim hıçkırma. Acı bana. Bunu da bölme sevgili yüreğim. Atak sebebin Murathan değil mi? Sana bol bol Murathan dozu takviye edeceğim şimdi. Ne olur hıçkırma.

Ellerim çıplak omuzlarının gizli bir şey keşfetmek ister gibi gezinirken yüzümü yüzüne daha çok yaklaştırdım. Bir elim sırtında daha çok ilerledi. Sırtının sol tarafındaki yara izlerinden birinin kabartısını hissedince durdu parmaklarım. Tam o noktaya avuç içimi bastırdım. "Öyle dedin." dedim dudaklarına doğru.

"Ne kadar da doğru demişim."diye mırıldandı. "Tedaviye başlasak mı artık?"

Elleri basenlerimi bütün bedenimi uyaracak, çılgın sinyaller gönderecek seviyede okşayıp usulca sweatımın altından sırtıma süzüldü. Parmaklarının dokunduğu her yerde ateş çıkarması normal değildi bence. Hatta bence şu an ellerimin altındaki onun teninin de alev alev olması normal değildi.

İkimiz de bir takım yanmalar yaşıyorduk sanırım.

Sakince iki yana kıvrıldı dudaklarım. "Kırmızı ruj isteğiniz vardı sanki.Hasta istekleri her zaman önceliğimdir. İsterseniz bir deneyelim."

"Gerek yok. Doğal yollarla kırmızılaştırmayı tercih ederim."derken dudaklarım benden hiçbir emir veya komut almadan yuvasına ilerledi. Sakince değil. Son derece aç ve doyumsuz bir şekilde hem de. Aynı şekilde o da hızla yaklaştı. Dudaklarımız buluştuğu an ise yemin ederim içimde

alev alev yanan bir noktaya kovalarca su dökülmüş gibi coss sesi geldiğini duydum.

Öpüşümüz derinleşirken gözlerimi kapattım. Kollarımı sıkıca boynuna sarıp kendimi gövdesine daha çok yasladım. Ölümden döndün Gökçen. Kana kana iç. Nefessiz kaldın Gökçen. Derin derin nefes al. Bir elim saçlarına daldı. Parmaklarım saç diplerinde usulca süzülürken doyumsuz bir şekilde daha çok çektim kendime. Bir elim saçlarını diğeri yanağını dudaklarım ise dudaklarını sarıp sarmaladı.

Hissederek öpmek, ruhumu sonsuza kadar ruhuna mühürlemek için.

Ben nasıl doymak bilmez bi şekilde onu kendime çekiyorsam o da en az ben kadar doyumsuzdu. Hatta daha fazlası. Çıplak sırtımda gezinen elleri sıkıca tutuyordu bedenimi. Sanki her an kaçacakmışım gibi.

Nefes almak, soluklanmak için bile ayrılmadı dudaklarımız.

İmkan olsa ikimiz de böylece kalırdık sanırım. Sessizce, sakince, tenlerimizde. Bu dansı ezbere bilirmiş gibi dans ediyordu dudaklarımız birbirinin üzerinde. Uyumlu bir yapboz parçası gibi tam denk geliyordu her şey.

Çünkü o benim için yaratılmıştı. Ben ise onun. Başka türlü olamayacaktı. O bana mecburdu. Ben ona.

Birbirimize olan açlığın dineceği yoktu. Dudaklarımız sakinleşti sakinleşmesine ama geri ayrılmadı. Her zaman yaptığımız şeyi yaptık. Öylece bekledik dudaklarımızın üzerinde. Ben içli bir nefes verdim. O ise derin bir nefes alarak verdiğim nefesi içine çekti. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Gözlerimi yine açmadım. Bütün ruhumla onu hissedebilmek için. Bir elim ensesindeki saçlara inerken diğeri yanağında geziniyordu hala. Narince okşadım hafifçe çıkmış sakallarını.

Bir eli sırtımdayken diğeri ile kalçalarımın indi. Sıkıca kavradı. Dokunuşları zihnimdeki sinyalleri son noktaya vurdurup kırmızı sirenleri bangır bangır çaldırınca dudaklarım alt dudağını yoğunlaştı. Önce sakın bir öpücük bıraktım. Sonra emdim. Sakince. En son ise dişlerimi hafifçe alt dudağına geçirdim. Öldürücü bir yavaşlıkla çekip bıraktım. Bende sinyal koptuysa ondan da kopsundu.

Ama onun sinyaller çoktan patlamıştı sanırım.

Dudaklarından ayrılıp gözlerimi açtığımda kehribarları alev alev ama bir o kadar da hayranlıkla bakıyordu yüzüme. "Bu nasıl tedavi?" diye mırıldandı. "Leşim çıkacak benim."

İstemsiz bir kıpırtı kaçtı dudaklarımdan. "Başarısız mı?"

"Asla."dedi hemen. "Acayip başarılı. Hatta bence ilaç dozu bile artırılabilir."

Arsız.

Ama her zaman derim. Ben daha da arsız.

Güldüm. Ateşim vardı. Ciddi manada şu an ateşim vardı benim. Tenim yanıyordu. Asıl benim tedaviye ihtiyacım vardı. En acilinden hem de. Aldığım 6 yıllık eğitime dayanarak ise şifamın yüksek dozda Murathan koması olduğuna yemin edebilirdim. Ateşim başıma vurduğundan olsa gerek kollarım boynundan çözüldü. Yerine sweatımın uçlarını kavradı. Bakın gerçekten ateş başıma vurdu arkadaşlar. Şaka değil. Zira sweatımı tek hamlede üzerimden çıkarıp karşısında sadece siyah bir sütyenle kalmamın başka açıklaması olamazdı.

Gökçen tenine Murathan teninden başka bir tenin değmesine aşırı karşıydım. İçimizdeki yangını dudakları söndürdüğüne göre tenimizdeki yangına da teni bir el atardı artık.

Bu görüntüyü gören Murathan durur mu? Yapıştırır milli serseri gülüşünü.

Bakışları göğüslerime kilitlenmişken gülüşüne eşdeğer olarak dilini yavaşça gezdirdi alt dudağında. Büyük bir iştahla.Sonra ise dişlerinin arasına aldı dudağını. Benim dudaklar ise fevkalade zonklamaktaydı. Daha fazlası için.

"Harika bir doktor olduğundan bahsetmiş miydim?"

Kollarım tekrar boynuna dolanırken kucağında hafifçe ileri doğru kaydurdım bedenimi. "Hayır."diye mırıldandım. "Genelde nasıl doktor olduğumu sorgularsın."

Bakışları göğüslerimden kopup gözlerimle buluştu tekrar. Bel oyuntumda gidip geldi parmakları. Benim elim ise yine sırtındaki yarayı buldu."Büyük ayıp etmişim."dedi anında.

Güldüm. Boşta kalan elimle alnındaki saçları geri iteledim. Başını geri atıp erimeye en yakın ifadesi ile baktı yüzüme.

Kolumdaki sargıya kaydı gözleri. Bir kaç saniye baktı öylece. Bir eli koluma uzanıp nazikçe dokundu sargı bezinin üzerine. Acılı bir ifade belirdi yüzünde. Sanki canı yanan oydu.

"Acımıyor."dedim ne düşündüğünü tahmin eder gibi.

Bakışları tekrar gözlerimle buluştu. Alnından geri itelediğim,avucumun altında kalan saçlarında gezindi parmaklarım. Konuşmadı. Baktı öylece. Sessizce izledi sadece.

"Pamuk..."dedi birkaç dakika sonra.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"İzinle şu saniyeden sonra yapmam gereken çok önemli bir şey var."

Hafifçe güldüm bu kez. "Neymiş o?"

Cevap vermedi. Onun yerine tek kolunu sırtıma daha sıkı dolayıp beni bırakmadan yataktan hafifçe doğruldu. Sol tarafımızda kalan konsoluma eğildi. Babamın her zamanki gibi baş ucumda duran resmine uzandı. Ve resmi kavradığı yüz üstü kapattı. Tekrar geri oturdu. Aynı konuma geldik.

"Evet."dedi keyifle. "Şimdi devam edebiliriz."

Edemedim. Coşmuş gidiyorduk az önce oğlum. Neden böldün sen beni? Ayrınca babamın resmi ne alaka?

"Neydi bu şimdi?" diye mırıldandım boş bir bakışla.

"Bir böyle susuyor."

Boş bakışım büyüdü.

Elleri tekrar kalçalarımın indi. Saniyelik sinmiş coşkunluğumu anında tetikleyecek dokunuşlarla okşuyordu dokunduğu her noktayı.

"Diğer türlü sesi susmuyor." diye mırıldandı. "Saniye başı bağıyor kulağıma Murathan diye."

Şaşkınca güldüm. "Yok artık."

"Valla var artık."dedi. Ama akli ve elleri çok başka noktalardaydı. Sütyenimin kopçaları gibi yerler mesela. "Sen onu bunu bırakta." dedi çapkın çapkın. Sırtımdaki sütyenin bir ucunu açmıştı sanırım. Yavaşça gevşediğini hissediyordum. "Şundan da mı bir kurtulsak?"

Cevap vermeme gerek kalmadı. Saniyesine son noktayı da çıkardığından olsa gerek sırtımda devasa bir rahatlama belirdi. Sütyenim açıldı. Aynı dakikalarda dudaklarımdan derin, içli bir nefes kaçtı.

Gözlerini gözlerimden çekmedi. Öylece baktı.

"Biz..." dedi sol kolumdaki ipi tahrik edici bir yavaşlıkla kolumdan aşağı indirirken. "Ne olursa olsun, dönüp dolaşıp yine birbirimize karışan iki insanız Pamuk. Seni yalnız ben okurum. Beni ise yalnız sen görürsün. Biliyorsun değil mi?"

Birbirimize mecburuz diyordu. Haklıydı. Biliyordum. Koku, ses, ten. Her şeyin aramızda bir anlamı vardı. Ayrı bir bizi vardı.

"Sadece ben."dedim kısık bir sesle. İşini kolaylaştırdım. Kollarımı boynundan çözdüm. Sadece kollarımdaki bağçıklara tutunan sütyeni tamamen çıkardım üzerimden. Yavaşça yere bıraktım onu da. Ve ekledim."Sadece sen."

İkizlerim bayram etmekte ama ilk defa karşısında çıplak kaldığımız gerçeği ile yüzleşen zihnim o kadar seksi naneyi yiyen o değilmiş gibi bir tık utanma gereksinimi gösteriyordu şu an.

Bakışlarının nereye kitlenmiş olduğunu bilmem söylemem gerek var mıydı? Baktı bir kaç saniye göğüslerime. Sonra ise en içlisinden bir nefes verdi. 85 beden olduklarını asla kabul etmeyen bir hali vardı. Kollarımı tekrar omuzlarına attım. Onun ellerini ise tepemdeki topuzumda hissettim. Anında çekip aldı tokayı. Saçlarım çıplak sırtıma döküldü.

"Gökçen." diye mırıldandı kahribarları ve uzun, kıvrık kirpikleri pür dikkat bana bakarken.

"Murathan." dedim.

İzledi yüzümü hayran hayran. "Sen çok güzelsin." dedi kısık bir sesle. Durdu. Gerçekten büyülenmiş gibi bakmaya devam etti yüzüme. "Haddinden fazla. Niye öylesin?" Çocuksu bir tını vardı sesinde. Elinden bir şeyler gidecekmiş gibi ürkek. "Bir bana böyle güzelsindir di mi?" diye devam etti. "Başkasına değildir o kadar, di mi? Benim sende gördüğümü başkaları görmez, göremez di mi?"

"Görmez. Göremez." dedim dudağımda durduramadığım bir tebessüm belirirken. Elimini alına atıp saçlarını geri ittim. "Başkası sen gibi bakmaz ki bana."

Az önceki soruyu Kepçük sormuştu sanırım. Lakin cevabı Murathan verdi. "Bakamaz tabi. Bakanın, bakmaya meyledenin yedi sülalesini sikerim."

5 saniye Kepçük tarafından ruhu ele geçirilen Murathan tekrar eski kanala dönmüş olmalı ki ani bir şekilde dudaklarımı dudaklarının üzerinde buldum yine. Canıma minnet. Artı ele hoşşş yani.

Sıkıca sarıldım boynuna. Eli önce sırtımda gezindi. Sonra tekrar kalçalarımın indi. Kucağında hafif bir şekilde ileri geri hareket edince boğuk, hırıltılı bir ses çıkardı. Dudaklarımız yine mecburiyetten ayrıldığında ise anında boynuma gömdü yüzünü. Yapboz gibi oturdu yüzü boynuma. Derin bir öpücük bırakırken başımı geri attım. Benden bağımsızca ensesindeki saçlara uzandı tek elim. Dudakları göğüs oluğuma doğru ilerledi. Boynumla birlikte bedenimi de hafif geri attım.

"Burası benim." dedi tok bir sesle dudakları tam deli gibi atan kalbimin üzerine geldiği an. "Mavi çiçeklerle kaplı sanki. Ben daha çok seveyim diye."

Gözlerimi kapatıp başımı sağa eğdim. Parmaklarım saçlarına daldı. Yumuşacık saçlarına. "Sen sevdiğin için mavi çiçeklerle kaplı." dedim ama zorla toparlamıştım kelimeleri.

Cevap olarak aynı noktaya derin bir öpücük daha bıraktı. Tam kalbimin üzerine. Haklıydı. Orası onundu. Gökçen kızın kalbi sadece sevdiğine vardı. Benim kalbim ise tıka basa tek bir isimle doluydu. Ama sadece aşk diyemezdim bu aramızdaki şeye. Bence çok daha başka bir şeydi. Daha büyük, daha sağlam. Aşk bütün bunların içinde sadece tek bir kısımdı.

Dudakları ilerledikçe ilerledi. Derken can alıcı hamleyi yaptı.

Sol göğsümün üzerine derin bir öpücük bıraktıktan sonra ucunu dişleri ile kavradı. Yetmedi. Diliyle son derece sakın ama baş döndürücü birkaç dokunuş yaptı. Yine yetmedi, koparacakmış gibi emmeye başlayınca...

Bana olanlar oldu.

Kasıklarımnda belli belirsiz bir sızı hissettim. Uyarılmışlığın etkisiyle göğüslerim sızım sızım sızladı. "Murathan." diye yakardım kısık bir sesle. Ani bir refleksle minicik inlerken kasıklarımndaki sızıyı bastırmak adına kucagında hareketlendim ama yapmamam daha iyiydi. Pantolonunun üzerinden kasıklarına baskı yapan bazı şeyleri hissedince bana daha çok olanlar oldu.

Murathan bir tık patlamıştı artık zannımca.

"Siktir." dedi göğüslerime gömülü yüzü yüzünden boğuk bir sesle. "Öldüreceksin beni Gökçen."

Sonrası aniden gelişti. Aşırı aniden. Fazla aniden. Elleri kalçalarımndan sırtıma dolandı. Ve ne olduğumu bilemeden kendimi sırtı üstü yatağa fırlatılmış buldum. Fırlatılmış. Bildiğin fırlatılmış. Anın etkisi ile toparlanamayan zihnim nereye geldiğini saniyelik algılayamazken , birkaç saniye sonra bacak aramda bedenine yer açan Murathan belirince minik bir dank etti olay.

Bindik bir alamete gedeyozz gıyamete.

Gerçi neye şaşıırıyorsam? Biz koltuk kırmış adamlardık. Her an her şeyi yapabilirdik. Şoku bir kenara bıraktım. Sırası değildi. Bacaklarımı hafifçe yukarı toplarken iki yana açıp daha çok yer açtım dev cüssesine. Bu hareketimi hafif çapkın bir gülüşle karşılarken açtığım araya sokuldu hemen. Kollarını iki yanıma bıraktı. Üzerime eğilirken anı değerlendirmek adına gördüğüm her an alev almama neden olan kaslarına ilerlettim sol elimi. Dokundum. Bakışlarımı gözlerinden çekmeden, içimde patlayan ateşin aksine son derece sakince dokundum.

Birinci kat...İkinci kat...Üçüncü kat...

Hepsinden tek tek düştüm. Taştı. Valla bana düşen bey bir taştı.

Parmaklarım göğsündeki yaraya denk düşünce zihnimden asla atamadığım feryatları da kulaklarıma sızdı. Saniyelik bakışlarım dalgalandı ama neye üzüldüğümü anlamış gibi anında önüne geçti.

Tek elinden destek alarak üzerimde dururken diğer eli elimi kavradı. Yüzüne doğru yaklaştırdı. Yarasına dokunan parmak uçlarımı derim derin öptü. Yüzüne hiç bir tepkisini kaçırmak istemez gibi dikkatle baktım.

Konuşmadı. Konuşmadım.

Gerekte yoktu. Öpüşmek varken, konuşmak şu an çok yersiz bir eylemdi bana göre.

Ama ben kaçınılmaz olanı yaptım. Artık son noktaya gelen kalbimin halini dudaklarımdan kaçan minik bir hıçkırık özetledi.

Harika.

Bu olaya her zaman verdiği tepkiyi verdi önce. Hafifçe güldü. Sonra ise ikinci hıçkırığın dudaklarımdan kaçmasına izin vermeden ucunda yakaladı. Kendi dudaklarına hapsetti heyecanımı.

Ama bu sefer öyle sert bir şekilde buluşmuştuk ki dişlerimizin saniyelik birbirine vurduğunu hissettim. Aramızdaki bu doyumsuzluğu asla kapatamayacağız demiş miydim? Bir daha diyeyim. Çünkü doymayacaktık.

Öpüştük. Nefessiz kalana, dudaklarım sızım sızım sızlayana, ciğerlerimiz patlayana kadar, delicesine öpüştük.

Dudaklarımız ayrıldığı an nefes nefese kalmışken o toparlanmak adına kendine hiç fırsat vermedi. Yüzünü boynuma gömdü. Hıçkırığım da fırsat vermedi. Coştukça Coştı. Boynumu öptü mü emdi mi ne yaptı bilmiyorum ama kasıklarım vuran sinyaller nedeni ile her yanım sızlıyordu. Bir eli ile sol göğsümü sıkıca kavrayıp sıkınca istemsizce yine inledim. Başım yay gibi gerildi. Kalçamı yataktan hafifçe doğrultup kasıklarımı kasıklarına bastırdım ilkel bir türtüyle. Aynı dürtü ile ensesinde ki birkaç tutamı çekiştirdim.

Boynumdan göğsüme ilerledi dudakları. Beni deli edecek bütün noktaları ezbere bilir gibi can alıcı yerlerde geziniyordu dudakları. Sol göğsümü avuç içiyle sıkarken canım hafifçe acıdı ama aynı saniyelerde sağ göğüs ucuma inen dil darbeleri acıyı devasa bir zevke dönüştürdü. Kasıklarımındaki sızı büyürken saçlarını çekiştirişim de arttı. Ellerim titriyordu. Ciddi manada, deli gibi atan kalbim yüzünden ellerim titriyordu. Göğsümü yine emmeye

başladığında ellerim sırtına uzandı. Hissettiğim acıyla bağırmamak adına dişlerimi zonklayan dudaklarıma, tırnaklarımı ise omuzlarına geçirdim.

"Murathan." diye inledim ama sesim bana bile yabancı gelmişti. Acı zevke dönüştü. Gözlerim zevki daha çok hissetmek adına kapandı.

"Murathan sana ölsün." dedi göğüs ucumu yine acıtacak derecede ısırıp geri çekilirken. Aslında acıtmıyordu. Ama ben aşırı hassaslaşmıştım.

Aşırı Murathan hassasiyetiydi bu. Gökçen atağı gibi.

"Bana bak." dedi aniden. Ne derse yapardım şu an. Yaptım da. Araladım gözlerimi. Başını göğsümden kaldırmış, alev alev gözlerle bakıyordu yüzüme. "Gözlerini göreyim." diye mırıldandı bakışlarını gözlerimden çekmeden dudaklarıma yönelirken. Gözümü zerre kırpmadan gözlerine bakarken istekle dudaklarına uzandım. Lakin minik bir öpücük kondurdu sadece. Geri çekilip tekrar göğüslerime gömdü kafasını.

Bir elinin ise çıkarmak adına eşoftman altımı çekiştirdiğini hissediyordum. Ellerim yine ezbere bildiği adrese, saçlarına daldı. Dudakları göğüs oluşumdan aktı, karnımın üzerine indi. En son ise kasıklarına ulaştı. Sızı büyüdükçe büyüdü. Tabi hıçkırıkları da.

Tam kendimi daha çok bırakıp eşoftmanımı daha kolay çıkarması adına kalçalarımı yükseltiyordum ki kafasını birden gömüldüğü yerden kaldırdı. Ses duymuş kedi gibi kulaklarını dikleştirdi. Gerçekten dikleştirdi. Minicikte olsa hareket etmişti kulakları. Alev elev yanan kehribarları birkaç saniye baktı bana.

"Ne?" dedim nefes nefese. Hıçkırık. "Çok mu çektim? Saçın mı acıdı?" Hıçkırık.

Oysa bütün saçlarını yolsam zerre umursamayacak bir hali vardı. Bu düşüncemi kendi de sesli dile getirecek beni onayladı. "Çek kopar hepsini zerre sikimde değil şu an Gökçen ama kapı kapandı."

Hıçkırık. "Ne?"

"Kapı kapandı, kapı." dedi bakışlarını odanın kapısına dikerek. "Annenler gece çöp atmaya çıkar mı?"

Kapı mı kapanmış? Bordo berelilere harbi K9 eğitimi falan da veriyorlardı sanırım. Sen o sesi nereden duydun lan? Biz burada içimizde patlayan havai fişeklerle uğraşma derdindeyiz. Top patlasa kalbim patladı sanırım. Sen ne diyorsun ya? Bir kaç saniye sessiz kaldık. Tabi hıçkırığım eşliğinde. O dışarıyı dinliyor, ben ise hemen üzerimdeki gül cemalini izlerken hıçkırmaya devam ediyordum.

Devam edelimdi. Niye durduktu? Oftu.

"Biri var."dedi bu kez. Işık hızında söver gibi bir ifade belirdi yüzünde. Hızla üzerimden doğruldu. Tek hamlede yataktan yere indi. Aynı hızıyla masama ilerledi. "Ben benim şansımın yolunu, izini, toprağını sikeyim." diye homurdanarak siyah boğazlı kazağını sinirle, kendini boğmak ister gibi üzerine geçirdi. Kutsal manzaram yok oldu.

Dirseklerimden destek alarak doğruldum yattığım yerden. Pardon da çayır çuyur, çatır çutur şeyler peşindeydim burada. Ne oluyordu yani?

Hafifçe doğrulmuş, sorgular bir şekilde ona bakarken masanın üzerine bıraktığı silahını kavradı tek eliyle. Bu bir tık telaşlanmama neden olmuştu işte.

Bana doğru ilerledi. Son derece sinirli duruyordu. Bakın, son derece. Ama buna rağmen göğüslerime bakarken içli bir nefes verdi. Eğilip sağ göğüs ucumu öptü ama bence daha çok mememe kafa atmıştı. "Çok üzgünüm." diye mırıldandı göğsüme doğru.

Ben boş boş üzerime eğilmiş kafasına bakarken çok şükür göğüslerimden ayrılarak geri çekilince yüzünü görebildik. Görmeseydik daha mı iyiydi yoksa? Zira cidden öldürücü bir sinir yüklemesi yapılıyor gibiydi.

"Murathan ne oluyor?" dedim daha çok doğrulup yatakta oturur konuma gelirken. Bu süreç boyunca hep hıçkırdığım için nefes nefeseydim.

Yere eğildi. Bir elinde silah varken diğeri ile sütyenimi alıp hızla bana yöneldi. Alıp giymek için bir hamle yaptım. İzin vermedi. Sütyeni kollarımdan geçirip hızla bağladı. Ama göğüslerime son bakışı fazlası ile iç parçalayıcı olmuştu.

İnatla cevap vermeyince, "Murathan." diye yükseldim hafifçe. Hıçkırık.

Yine ses vermedi. Sinir yüklemeye devam ederken yerden sweatımı aldı. Ben giymek adına elinden alıyordum ki yine izin vermedi. Silahını saniyelik konsolun üzerine bırakıp babamın kapalı resmini kaldırdı. Ters ama biraz da kırgın baktı. "Kusura bakma Ali amca ama kapıdan kovsam bacadan giriyorsun. Zerre insafın yok."

Babamla olan muhabbetine boş boş bakarken o aynı efkarlı haliyle sweatımı iki eliyle başımdan geçirdi. Kollarımdan geçirdi. Elektriklenip yüzüme yapışan saçlarımı geri itti. Minik bir çocuk giydirir gibi bir hali vardı. Saçlarımı geri itince önce bir baktı yüzüme. O tepeden tepeden, ben alttan alttan. Tabi hıçkırarak.

Bir kaç saniye göz kırptırmak suretiyle bakiştık.

Yavaşça boynumda bir noktaya indi kehribarları. Derin bir nefes verdi. "Harbi Pamuksun be Pamuk..." diye hormudanarak sweatımın şapkasını

kafama geçirdi. "Görünce geberteceksin muhtemelen beni ama değerdı." Sweatın önlerindeli ipleri sıkıp sadece yüzüm görünecek bir konumdayken çenemin altında bağladı.

"Ne yapıyorsun acaba?" dedim sorgular bir bakışla.

Boyumun altına attığı kördüğüm bitince silahıma uzandı. Telaşım büyüdü. Bir kere daha hıçkırırken kocaman olmuş gözlerle bir silaha baktım bir yüzüne.

"Biri var." dedi elimi kavrayıp yataktan kaldırırken. Dikkatlice kapıya ilerledi.

"Olabilir." dedim. "Evde bir sürü biri var."

"Kapının arkasında." diye aşırı net ama benim başımdan aşağı kaynar sular döken bir cevap verdi. "Hıçkırığınızı durdur. Sessiz ol."

Cevap olarak yine hıçkırdım. İsteğe bak. Manavdan bir kilo armut alıyor sanki. Biri var ve kapının arkasında cümlesi anksiyete krizimi ihtişamla çağırırmıştı sahneye ama bu çirkefleşmeme engel değildi.

"Ha deyince nasıl durabilir sence?"

"Nefesini tut." diye harika bir öneri sundu.

Kapıya ilerleyip duvar kenarına sinerken beni de yanına çekti. Baya ciddi duruyordu. Olay harbi beni korkutmaya başladığından eliyle birlikte koluna da iki elle yapıştım. Derin bir nefes alıp nefesimi tuttum. Yeni kaçırılmışım ben arkadaşlar. Ölümünden dönmüşüm. Üzerime çok gelinmiyor muydu? İlle delirmeli miydim yani ben?

El insaf. Lütfen.

Sessizce dinledi önce dışarıyı. Elimi daha sıkı kavradı. Ben ise nefesimi tuttum. 10 saniye sonra bıraktım. Hıçkırığının geçip geçmediğini kontrol ettim. Geçtiğini fark edince derin bir nefes verdim. Ama her an yine gelebilirdi. Az önceki olayın heyecanını atlatamadan yeni bir olayın şokunu yiyen bünyem şoktu anlık. Göğüslerim ve kasıklarım sızlıyordu. Kalbim ise korkudan ağzımdan çıkmak üzereydi.

Derin bir nefes verdim. Bakışlarımı yanımda kapıyı dikkatle dinleyen Murathan'a çevirdim. Korkma Gökçen. O burada. O burada...

Ama bu yine de gerilmeme engel değildi. Ve gerilmem ise bende otomatikmen tek bir şeye neden oluyordu.

Soru sormak.

"Kapının arkasında olduğunu nereden anladın?" diye sordum aşırı kısık bir sesle.

"Anlarım ben."

"Tamam da, işte nasıl? Bordo berelilere kapı arkası görme eğitimi falan da mı veriyorlar."

"Aynen. Röntgen taktılar gözlerimize."

"Gerçekten mi?"

Ofladı."Ben senin bordo bereden beklentini bir türlü anlamayacağım gerçekten."diye homurdandı ağzının içinde. Elimi bıraktı. Kapının arkasına basılmamak adına yerleştirdiğim sandalyeye uzandı. Sessizce önüne aldı. Tekrar elime uzandı. "Sakin arkamdan çıkma." diye net bir emir verdi.

Çıkarsam şerefsizim oğlum. Al, ön sıra senin. Ne yaparsan yap.

Kısa bir an bekledi yine. Ve birden bire elimi bırakması,kapıyı açması,sonra ise silahını kapıya doğru doğrultarak yanımdan ayrılıp heybetli bir dağ gibi kapı önüne dikilmesi bir oldu.

Duvar kenarında göt gibi kaldım.

Lan hani arkandan çıkmayacaktım? Köpek! Güvendiğimiz adama bak.

İş başa düştüğünden duvar kenarından ışık hızından çıkıp can havliyle arkasına koştum. Arkasına geçince iki elimle sıkı sıkı kazağına yapıştım. Alnımı sırtına yaslayıp gözlerimi kapattım. Korkuyla bekledim. Çenemin altında bağlı ipler mi beni boğuyordu, nefesim mi bilmiyorum ama bir şeyin nefesimi kestiği netti.

Korku.

Lakin duyduğum bir sesle başımı yasladığım sırttan doğrultmak zorunda kaldım. Gözlerimi açtım.

"Komutanım."diyordu Süleyman'ın şaşkın sesi.

Anında kafamı yandan uzatıp kapının önüne baktım. Ve gördüğüm manzara ile ağzımı beş karış açtım.

Murathan silahını karşıya doğrultmuş. Karşısında Aybüke ve Süleyman var. Ve ne tesadüf ki onlar da silahlarını Mrs. and Ms. Smith gibi bize doğrultmuş. Öylece bekleniyor.

Yüzlerde muazzam bir şaşkınlık, ortamda ise ölüm sessizliği vardı.

Herkes birbirine silah doğrultmuşken Aybüke ile kesişti bakışlarımız. Sorgular gibi başını hafifçe sağa eğdi. Ben ise sadece göz kırptırabildim.

En sonunda ise beklenen an geldi. Murathan patladı.

"LAN!" diye yükselince Süleyman ve Aybüke anında silahları geri indirdi. Murathan'ın yüzünü göremiyordum lakin Süleyman'ın yutkunuşu ifadesini özetlemişti. Zaten çok geçikmeden Murathan'da ifadesini sesli dile getirdi çok sağ olsun.

"Lan senin burada ne işin var lan?!" diye dişlerini sıkarak Süleyman'a ilerledi. Silahını beline yerleştirdi ve iki eliyle yakasından kavradığı gibi Süleyman'a öldürücü bakışlar atarken sinirle ileri geri salladı adamı.

Süleyman şaşkındı. "Asıl senin burada ne işin var komutanım?"

"Hesap mı vereceğim lan sana? İt." diye burnundan solumaya devam etti.

Duruma el atmalıydım sanırım. "Ay Murathan." diyerek kısık bir sesle öne atıldım. Koluna yapıştım. Diğer koluna ise Aybüke yapışmış, Süleyman'ı elinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Komutanım bir durun." dedi Aybüke'de panikle.

"Komutanım." dedi Süleyman yakasından boğulmak istenir gibi tutulmuşken. "Gelin sakince konuşalım."

"Sessiz olun." dedim panikle. "Herkes uyanacak."

Konuşmaya pek niyeti yoktu zannımca. Ama uyarımı dikkate alarak sesini kısıtı. "Ne konuşacağız lan? Gece gece ne işin var senin bu evde?"

"Aybüke için."

Murathan'ın şaşkın ve sinir dolu bakışları Aybüke'ye döndü. Güvendiği dağlara tüneller açılıyordu sanırım. "Aybüke." dedi bu şaşkınlığını sesine de yansıtarak. "Sen mi aldın bunu eve?"

"Hayır komutanım." dedi Aybüke anında. Yüzünde ilk defa gördüğüm bir panik vardı.

"Ne demek hayır?" dedi Süleyman. Boğazı sıkılmasına rağmen teessüf eden bakışları Aybüke'deydi. "Gittikçe Zülküfleşiyorsun sen gerçekten. Sen gel dedin ya dağ çiçeğim."

Aybüke birkaç saniye kalakadı. Sonra ise aynı paniği ile Murathan'a döndü. "Ben öyle bir şey demedim komutanım."

"Gelirsen kapıyı açarım dedin." diye directti Süleyman.

Dişlerini sıkı Aybüke. "Belki diye de ekledim sonuna Süleyman."

Süleyman ise bulunduğu konuma rağmen fazla iddialı bir şekilde güldü. "Ve açtın." dedi mutlu mesut sırtarak. Murathan, "LAN!" diye yükselerek yakalarından bir kere daha silkeleyince gülüşü soldu.

"Elimde kalırsın sen benim bak ha." dedi ters ters. "Gömerim seni buraya Süleyman." Aybüke'ye döndü. "Sevgili misin sen bununla?"

Aybüke net bir cevap verdi. "Hayır."

Süleyman bir tık kırıldı. "Ayıp ediyorsun Aybüke. Birazda mı yol alamadık yani? Eh işte de bar-" diyordu ki Murathan tekrar yakalarından sıkınca sustu. Susmak zorunda kaldı.

"Komutanım siz de hem soruyorsunuz hem cevap verince kızılıyorsunuz."dedi sıkılan boğazı yüzünden boğuk bir ses ve kırmızı bir yüzle.

"Lan ben geberteceğim seni!"diye dişlerini sıkı sıkı soludu. "Senin benim sevgilimin evinde gece gece ne işin var it? Hadi evi geçtim odasının, kapısının önünde ne işin var dalyarak?"

"Ses duyduk."dedi Süleyman'dan önce Aybüke. Süleyman'ı Murathan'dan kurtarmak adına tekrar ileri atılıp Murathan'ın ellerini geri itmeye çalıştı. "Gece gece duyunca başka bir şey sandık. Çok özür dileriz komutanım. Şimdi bırakın yakasını, sakince konuşalım."

"Katılıyorum."dedi Süleyman boğuk bir sesle.

Murathan ise sinir harbi geçiren bir ifadeyle Süleyman'ın yakalarından çekti elini. Ama şiddetle geri iterek. Yumruğunu sıktı. Kafasına çakmak ister gibi havaya kaldırdı ama Süleyman melül bir bakış atınca boğazından boğuk bir hırıltı çıkararak Süleyman'a doğrulttuğu yumruğu kendi ağzına ilerletti. Isırdı.

Sonunda sinirden kudurdu. El birliği ile başarıımızı kutlamalıydık bence.

"Elimde kalacaksınız siz benim." dedi elini ağzından çekip yerine dişlerini sıkarak. "Yemin ediyorum tim mim demeyeceğim birinizin cinsini cibiliyetini ağır sikeceğim artık. Lan sayıyla mı verdiler sizi bana? Ha?"

Sessiz kaldı ikisi de. Süleyman boku yedim bakışıyla dudağını dişledi. Aybüke ise bakışları yerdeyken elini alına attı. İkisi içinde dertli bir andı sanırım.

"Cevap verin lan!"diye bağırdı aniden.

Başımı geri atıp salon kapısına baktım. Annemler orada uyuyordu ve çok şükür kapı kapalıydı. Ve daha çok şükür halamın da annemin de uykusu bir tık ağırdı. "Sessiz ol!"diye çıktım yine de. "Sus. Uyanacaklar şimdi."

Bomba atan bakışları bana döndü. "Başlayacağım sesine mesine Gökçen asıl sen sus. Patlayacağım ben burada sinirden, sen ne diyorsun?"

Ne yapabilirim der gibi baktım. Herkes kendi ekmeğinde koçum. Ben de anama yakalanmayalım diye uğraşıyorum burada.

"Yalnız komutanım siz nereden girdiniz içeri?"dedi Süleyman. Gerçekten zerre akıllanmayan bir beydi."Ben iki saattir evin önündeyim. Görmedim."

Murathan gerçekten sinirden patlayacaktı sanırım. "Ananın am-" diyordu dilini ısırarak sureti ile sustu. Yerine daha makul bir cümle kurdu. "Belayım bundan sonra başına Süleyman. Seni de hoplatmazsam bana da Karakurt demesinler!"

Yutkundu Süleyman. Zorla.

"Murathan sakinleşsek mi biraz?" diye bir öneri sundum.

Sinirli bakışları bana döndü. Fena bir sinir sıkışması yaşıyordu, belli.

"Bence de komutanım."dedi Süleyman. "Benim size ne zararım var ki yani şu an?" Kafasını hafifçe sağa eğip odamın içine minik bir bakış attı. "Bu arada camdan mı girdiniz acaba?" Gülerек döndü Aybüke'ye. "Valla helal olsun. Benden de azimli çıktı komutanım. Düz duvara tırmanı-"

Murathan, "LAN!" diye yükselerek yine ileri atılıyordu ki yapma bey, dur, elini kana bulama moodunda kollarımı göğsüne koluna sarınca durdu. Süleyman ve Aybüke ise aynı anda bir adım geriledi.

"Neden bu kadar sinirleniyorsunuz ki yani?" dedi Süleyman. "Benim halimden en iyi siz anlarsınız."

Tekrar ileri atıldı Murathan. "Lan konuşuyor musun sen hala!" Sinirle sıktı dişlerini. "Konuşuyor musun halaaaa!?"

Bu sefer konuşmadı Süleyman. Daha doğrusu ağzını açmak üzereydi ama Aybüke yandan koluna minik bir yumruk çakınca susmak zorunda kaldı gibi.

Derken ortamdan başka bir ses yükseldi.

"Ne oluyor burada?" diyen uyku sersemi, şiş gözlü, sarı pijamalı, saç baş dağınık bir adet Bilge hemen salon yanındaki odasından çıkmış bize bakıyordu.

Kısa bir sessizlik çöktü ortama. Herkes bakıştı. Ama en büyük şok Süleyman ve Murathan'a bakan Bilge'deydi sanırım. Şaşkın bakışları Murathan'ı zaptetmek adına koluna iki elimle yapışmış bana döndü. Ve çok makul bir soru sordu.

"Rüya mı görüyorum şu an?"

"Evet."dedim anında.

"Keşke."dedi Murathan.

"Ayıp oluyor ama komutanım."dedi Süleyman.

"Kes Süleyman."dedi Aybüke.

Dünyanın en saçma diyalogu.

Bilge ise şokuna şok ekledi. "İnanamıyorum." dedi şaşkın şaşkın."Gece gece ne işiniz var sizin burada?" Sağa sola baktı. "Barbaros'da geldi mi?"

"Aynen."dedi Murathan ve siniri."Bir o eksik şu an çünkü. Birazdan bacadan çıkarırsa kafayı şaşırmam." İki eliyle birden yüzünü avuçlayıp ya sabır niyetine burnundan soludu. Sinirden kulaklarından kan fırlasa şaşırmazdım zira kulakları kıpkırmızıydı.

Derken bir ses daha yükseldi.

"Ne oluyor orada ayol?" diyen bir adet halam ve üzerindeki beyaz saten yeni gelin geceliği.

Bakışlar Süleyman ve Aybüke'nin arkasında, bizim ise önümüzde kalan salon kapısına döndü. Harika. Gerçekten harika.

Boş boş baktı halam. Boş boş baktık biz.

"Hala." demek gereksinimi hissettim en sonunda.

Bir iki saniye daha boş boş göz kırptırmaya devam etti. Sonra ise bakışlarını bizden çekmeden elini arkasında kalan salon kapısına uzatıp kapattı.

"Hayırdır?" dedi. "Parti mi var?"

Aynen hala. Çılgınlar gibi eğleniyoruz. Vihuvvv.

Murathan'ın kolundan hızla çektim elimi. "Hala açıklayabilirim..." dedim ama gerisi gelmedi. Çünkü ben bunu açıklayamazdım. Eve erkek atıyordum yani bayadır. Ne diyebilirdim? Ama Aybüke'nin de benden aşağı kalır yanının olmayışı içime bir tık su serpmiştı.

Üç koca adımda yanımıza geldi. Kaşlarını çatı. Aramıza dikilip iki elini birden beline atarak aynı şekilde bakmaya devam etti.

"Biri dökülsün bakim bir artık. Ne oluyor burada?" Önce Murathan'a, sonra Süleyman'a baktı. "Ne işiniz var sizin burada?"

En tersinden bakışını attı Murathan Süleyman'a. Süleyman ise yine bir yutkundu.

"Şimdi Canan halacığım, şöyle ki..." diyerek söze girdi Süleyman.

Tek kaşını havaya kaldırdı halam. "Nasıl?"

Durdu Süleyman. Eee ben dedim açıklayamayız diye Süleyman. İzahı yoktu bunun.

Ama izahı olmayan şeylerin mizahı olur der bir cevap verdi Süleyman. "Geçiyorduk komutanımla, öyle bir uğrayalım dedik. Bir şeye ihtiyaçları var mı diye."

Hayırlı asker. En azından düz duvara tırmanan komutanını ele vermedi.

"Gece gece?" dedi halam soru sorar gibi.

Onayladı Süleyman. "İnsanların gece de ihtiyaçları olabilir yani halacığım." dedi alındım, gücendim diyen bir edayla. "Neden öyle diyorsunuz? Mesela şu an bir bol çikolatalı kek falan olsa da yesek değil mi?" Aybüke'ye döndü. "Değil mi Aybüke'm?"

Aybüke bir tık dertliydi. O sebepten olsa gerek burun direğini ovuştururken net bir cevap verdi. "Sus Süleyman."

Sustu Süleyman. Lakin halam susmadı. "İnanamıyorum size."dedi."Gece gece yaptığınız şeye bak! Gündüzler çuvala mı girdi ayol? Gece gece gelmişler buraya." Murathan'ın ve Süleyman'ın kolundan tutup çıkışa iteledi ama ikisi de zerre hareket etmeyi bırak, yüzlerinde ve bedenlerinde yaprak dahi oynamayınca durdu. Bir daha çekti. Yine hiç bir şey olmadı.

Onlara öyle şeyler işlemiyor be hala. Ah be hala.

"Lan hadisenize!" diye çıkıştı en sonunda. Murathan'ın hala sinir kokan bakışları saniyelik bana değdi. Yapacak bir şey yok dercesine başımı hafifçe sağa eğince oflayarak Süleyman'a döndü. Başını minicik bir şekilde aşağı yukarı salladığı an Süleyman çivilendiği yerden hareketlendi. Halam en sonunda rahat rahat itiledi ikisini de çıkışa.

Ben ise hem hala annemin uyanmamış olmasına şükür ediyor, hemde peşlerinden pıtı pıtı ilerliyordum.

Süleyman ve Murathan'da aynı pıtı pıtı moodunda bu çekmiştirmeye uydu. Kapı önüne gelince Murathan'ın kolunu bıraktı halam. Kapıya uzanıp açtı. "Allah'ın cezaları." diye homurdanıyordu bir yandan da."Bari geliyorsunuz Fedai beyciğimi de getirseydiniz." Önce Murathan'ı dışarı fırlattı.

"Hala montu."diye çok yersiz bir çıkış yaptım. Ama ne yapabilirdim. Soğuktu. Üşürdü. Dayanamazdım.

"Ne montu kız?" diye bana da yükselirken Süleyman'ı da çöp gibi dışarı savurdu.

"Montunu vereyim bari Murathan'ın, dur." dedim çaresizce. Vestiyerde olduğunu düşünmüş olmalı ki arkasına bakmaya meylediyordu ki ben hızla odama koşunca apışıp kaldı arkamdan tahminimce. Ki söyledikleri beni yanıltmadı.

"Allah seni kahretmesin zilliii!"

Bir şeyi kırk kere dersin olurmuş. Halam da bana doğdum doğalı zilli diyerek gerçekten muazzam bir zilli oluşturmuştu. Teşekkürler halaydı. Işık hızında odama daldım. Aynı hızla makyaj masamın önündeki sandalyeme astığı montu ve pencere önündeki botlarını kapıp tekrar hôle koştum.

Bilge odasının kapısına tünemiş, Aybüke hala eli burun direğinde yere bakmakta, Süleyman halama bir şeyler açıklama derdinde, Murathan ise artık bordoya dönmüş kulakları ile sinir yumağı bir şekilde Süleyman'a bakmaktaydı. Tek kaldıklarında hoş şeyler olmayacaktı sanırım.

Kapı önünde bekleyen halam ve Aybüke'nin arasından sıyrılıp hurma gözlüme montunu uzattım. Botlarını yere bıraktım. Süleyman'daki ters

bakışları bana döndü. İfadesini bozmadan uzanıp aldı ama alırken elime de dokunmayı ihmal etmemişti temas bağımlısı goril.

Saniyelik melül bir bakış belirdi yüzünde. Boynu bir tık bükük.

Gülmek istedim ama tuttum.

"Botlar?" dedi halam soru sorar ama bir o kadar ağzıma edecek bir sesle.

"Dışarıda görünmesin diye odaya aldıydım." diye aklıma gelen ilk yalanı salladım.

Söver bir ifade belirdi yüzünde. Buram buram zilli diyordu. Beni köpek yavrusu gibi ensemenden kavrayıp geri çekti. "Haydi." dedi yallah der gibi. "Gündüz harici görmeyeyim sizi bir daha benim kızların yanlarında."

Cevap hakkı tanımadan kapıyı lap diye suratlarına kapattı. Üstüne bir de kapıyı kitleyip anahtarı cebine attı. Oysa anahtarı yutsa dahi bizim için bir önemi yoktu. Dışarıya gerçekten çöp atmış misali ellerini birbirine vurup çırparak önüne döndü. "Köpekler." dedi ağız dolusu. "Allah'ın cezası herifler. Bunlar gibi gece bile beni görmeye gelecek adam bulamadığım için evde kaldım ben zaten. O kadar yıl aradım, şimdi maytap geçer gibi hepsi benden 10 yıl sonra doğmuş, başkasına yar olmuş şekilde karşıma çıkıyor. Adi herifler."

Anlaşılan isyanı bize değil kadereydi.

Bana çevirdi ters bakışlarını. Ben melül melül bakarken koluma okkalı bir silleyi geçirdi. "Senin de alacağın olsun zilli." Aynı silleden Aybüke'ye de indirdi. "Hatta senin de alacağın olsun kızzzz!"

Derin bir nefes verdi Aybüke. "Gerçekten." dedi. "Ama gerçekten geleceğin haberim yoktu."

"Gel demişsin sen." dedim.

"Şakasına dedim." Sesi çaresizdi.

"Ya sen?" dedi halam. "Sana ne demeli kız zilli?" Bir sille daha indirdi omzuma. "Sen ne fena bir şey oldun be!"

Dakikalar önce ortamı aleve veren ben değilmiş gibi gözlerimi açarak en kınayıcı bakışımı attım. "Ben ne yaptım şu an ya!? Ben gel diye şaka bile yapmadım. Kendi geldi. Asıl Aybüke'ye ne demeli olmalı."

Suçtan sıyrılmada en önemli şey kıvraklıktır.

"Pardon da asıl ne demeli kesinlikle sana gelmeli." dedi Aybüke. "Benimki en azından kapıdan giriyor. Se-" Gözlerimi kocaman açınca uyarımı havada kapıp cümlesinin devamını yuttu.

Halam sorgular bir bakış atınca, "Benimki de kapıdan girdi." diye çıkıştım. "Başka nereden girecek yani Aybüke?" İsmi fazlası ile

vurgulamıştım. Yeterli bir mesajdı bence.

Sıpaydı yarım yakalansın istemezdim.

"Ay susun. Başımı ağrıttınız." dedi halam. Anında sesimizi kestik. Odasının kapısından sessizce ortamı izleyen Bilge'ye baktı. "Senin kalın kaş nerede? O gelmemiş mi?" dedi küçümser bir tonla.

Şöbiyetimin yüzü bir tık düşüktü. Daha da düştü ifadesi bu soru karşısında. "Gelmez..." diye mırıldandı ağzının içinde. "Artık gelmekte istemez." Başka hiç bir şey söylemeden arkasını döndü. Odasına geri girip kapıyı kapattı.

Kısa bir an sessiz kalarak kapıya baktık.

Bakışlarımı Aybüke'ye çevirdim. Aynı anda kesişti gözlerimiz. Sorgular bir ifade vardı yüzümüzde. Bilge'nin gün boyu olan moralsizliğinin altında Barbaros yatıyor olabilir miydi?

"Kavga mı ettiler dersin?" diye aklıma gelen ilk soruyu sordum.

O da düşünceli duruyordu. "Sanmam. Barbaros o ne derse yapar. Neye kavga etmiş olabilirler ki?"

"Gün boyu böyleydi."

"Farkındayım." diye onayladı.

"Eeee." dedi halam harfleri uzata uzata. "Anlatın hele, sonra ne olmuş?"

Bu bir ironiydi. İroni. Şaka. Ciddi olan bir şaka. Bu sebepten durum kritiğimiz yarım kaldı. Halam da ciddileşti tabi. Tam yine bize azar mooduna geçiyordu ki salon kapısı açılınca bakışlarımız o yöne döndü. Annem, saç baş dağılmış, yarı açık yarı kapalı gözleri ile bize bakıyordu.

"Ne yapıyorsunuz siz gece gece?" diye milli soruyu sordu uyuklu olduğu için çatallı çıkan bir sesle.

Hiç anne. Damadını camdan eve sokup, kapıdan kovuyoruz falan. Çokta önemli şeyler değil yani.

Ben apışıp kalmışken ağzını yüzünü yediğim halam halallığını yaptı yine. "Bir şey yok." dedi sakince. "Çöpleri çıkardım. Kızları da uyku tutmamış, laflıyorduk öyle." Anneme doğru ilerledi. "Yatıyorduk biz de şimdi zaten. Haydi herkes çişini yapsın yatsın, hadi."

Annemin kolundan kavrayıp salona çekti tekrar. "Tezgahın üstünde de çöp vardı." dedi annem sersem sersem. "Onu da attın mı?"

"Aynen." dedi halam ciddi ciddi. "Hepsini attım."

Annem başını aşağı yukarı sallayıp aynı sersem halleriyle ilerledi. Halam ise onunla ilerlerken bize yüzünü dönüp eliyle bir göz oyma hareketi yaptı.

Önce kendi gözüne doğrulttu. Sonra ise bize. Tekrar önüne döndü ve annemle beraber salona girerek gözden kayboldu.

"Bu gözüm üzerinizde mi demekti?"dedi Aybüke.

Derin bir nefes verdim. "Hayır. Gözünüzü oyacağım demekti."

Derken halam içeriden yine bağırdı. "Aybüke. Gel şu gözümün önünde uyu."

Ofladı Aybüke. Ve milli hareketini devreye sokarak fevkalade göz devirdi. "Şaka gibi ya..." diye homurdandı ağzının içinde.

Katılıyordum. Aynı şekilde bende ofladım. Aynı anda ilerledik holde. Yan yana gelince kulağına eğildim. "Aybüke."

"Ne?"

"Sevgili misiniz?"

"Hayır dedik ya."dedi anında.

"Eeee ne işi vardı adamın gece gece burada o zaman."

"Komutanımın ne işi vardı?"diye yükseldi.

"O benim sevgilim."diye net bir cevap verdim.

Ters bir bakış attı yandan yandan. Tam salonun önüne gelmiştik. Halam içeriden yine, "Kız Aybüke!"diye bağırınca elini boğazına atıp kendini boğazlamak ister gibi bir şekil aldı.

"Sen salonda yat." diye bir öneri sundu. "Lütfen."

Cevap niyetine attığım bakış yeterli olmuştu zannımca. Yine ofladı yüzünü ekşitmek suretiyle. "Bari senin odanda yerde yatayım." diye bir öneri daha sundu.

Özür dilerim Aybüke ama ben benim odaya artık kimseyi alamam. Murathan dışında başkası olunca korkunç rüyalarımı çaktırmayacağım diye pertim çıkıyordu yoksa. Ayrıca senin mesai bitmişti belki ama ben hurma gözlümü birazcık tanıyorsam benim mesai daha bitmemiştir.

"Yani..."dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Başımı sağa eğdim. Ve gerçekten de ne diyeceğimi bilemedim.

Ama bordo bereli kadın tabi. Anladı çırpınışı. "Anlaşıldı."diye homurdandı. "Senin odanın kapısından geceleri hep uzak duracağız, belli."

Dişlerimi dudağıma geçirip hafifçe tebessüm etmekten başka bir şey yapamadım.

Halam ise tekrar bağırdı. "Kız Aybüke!"

Dertli ifadesi büyüdü. "Bilge ile uyumaya gidiyorum." dedi sakince. "Kusura bakma ama halan ve annen merasim bölüğü gibi horluyor.Bundansa Bilge'nin melül bakışlarını tercih ederim."

Güldüm ister istemez. Zira doğruydu. Annem neyse ama halam bir tık horlardı. Aybüke başka hiç bir şey demeden Bilge'nin odasına ilerlerken ben de peşine takıldım. O Bilge'nin kapısını tıklatarak içeri girerken ben ayaklarımı sürüte sürüte odama ilerledim. İçeri girip kapıyı kapattım. Derin bir nefes verdim.

Yar yine kaoslar yine ben.

Valla Murathan misali migrenim tutacaktı birazdan. Bu gece mesaisinde birine yakalanacağımızı hep tahmin ederdim ama bunun Süleyman ve halam oluşu zerre beklemediğim bir şeydi. Anlık olarak Murathan'ın kafama geçirip boğazımın altından bağladığı bağcıklar yüzünden darlık geçirmek üzereydim. Az önceki kaos yüzünden pek bunu düşünme fırsatım olmamıştı ama şu an can havliyle açtı parmaklarım bağcıkları. Şapkayı kafamdan geri ittiğimde ise derin, rahatlamış bir nefes verdim. Sweatımın yakasını sağa sola çekiştirerek kendimi daha çok rahatlatmaya çalışıyordum ki tam o an boy aynamdan gördüğüm manzaram yüzünden duraksadım.

Bekledim bir iki saniye.

Uzaktan gördüğüm manzarayı netleştirmek adına koşar adım ilerledim aynaya. Ve yaklaştıkça artan görüntü yüzünden ağzım bir tık, hatta beş tık açık kaldı.

Boynumda yoğun morluklar vardı. Morluklar ve kırmızılıklar. Sweatımı hafifçe yukarı kaldırıp göğüslerime baktığımda ise aynı izlerin göğüslerime doğru ilerlediğini fark edince ağzım on tık daha açıldı.

"Allah seni kahretmesin Kepçük malı."dedim ters ters. "Bu ne gerizekalı, godzilla mısın sen? Bu neee?"

Hata ondan değil, eli değilse moraran teninde be Gökçen.

Olabilirdi. Ama bananeydi. BU NEYDİ BUUU?

Yaklaşık yarım saat önce yaşananlar ve durdurulmasa yaşanmaya devam edecek olanlar hafızamı doldurup Murathan'ın dudaklarını tenimde ve göğüslerimde tekrar hissedince gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Yaptığım her eylemden yaptıktan sonra utanma gereksinimi gösteren bir maldirella olduğum için aynı saniyelerde hızla sweatın şapkasını tekrar kafama geçirdim.

Beni hanım kişiliğimden çıkarıyordu her defasında ağzını kırıdığımın herifi. Bana libidal hassasiyetleri varmış. Asıl benim vardı be. Zira o varken içimden ayrı, çok ayrı bir şey çıkıyordu. Kendimi tanıyamıyordum. Ateş asıl benim tepeme vuruyordu. Bak mesela şu an nasıl sakindim. Ama geldiği saniye yine bana bir haller, bir şekiller, şukuller olacaktı.

NEDEN ÖYLE OLACAKTI? LANETTİ. BAŞIMA BELAYDI.
GELSEYDİ.

Düşüncelerimin aksine kafama geçirdiğim swatın bağcıklarını sıkıca sıkıp yüzümü küçücük bıraktım. Sıkıca bağladım iplerini. Arkamı dönüp yatağa baktım. Dağılmıştı. Fena halde. Acayip fena halde. Bu görüntüye bakarken o yokken bile ateşin tepeme vurduğunu hissedince derin bir nefes verdim.

Ben bitmişem lo.

Sessizce yatağa ilerledim. Dağılan çarşafı ve battaniyeyi zerre toparlama gereksinimi duymadan yatıp cenin pozisyonunda kıvrıldım. Bakışlarımı cama çevirdim. Gelirdi. Geri gelirdi. Kabuslarımın kapanı oydu. Gelmeliydi. Şu an korkuyordum. Gözümü kapatır kapatmaz karanlık gelecekti. Tek ışığım oydu. Gelmeliydi. Halam kapıdan atsa bile bacadan girmeliydi. Bana gelmeliydi.

GELMELİYDİ.

Kabusun geleceğinden emin olduğu için uyumaya direnen bir beynim ama kapandıkça kapanan bir göz kapaklarım vardı. Bastırılan uykuyu tutamıyordum. Kapandı gözlerim. Bir kaç saniye veya ne kadar geçtiğini bilmediğim bir ara düşer gibi olunca irkilerek araladım gözlerimi. Kepçük hala yoktu. Bacaklarımı gövdeme çekip daha sıkı sarıldım. Gözlerim yine kapandı. Tutamadım. En sonunda ise derin bir karanlığın beni yutmasına izin verdim.

Karanlığın içinden bana uzanan eller vardı. Yüzleri görünmeyen ama boğazımı sıkmak, nefesimi kesmek adına bana uzanan eller. Tutayım, geri iteyim dedim. Yapamadım. Biri bileğimden yakaladı. Sıkıca karanlığa çekmeye çalıştı. Debelendim kaçmak için. Geriledim. Ama bir adım dahi atamadım. Bağırdım var gücümle. Lakin diğer kolumdan da yakalandım.

Karanlık çektikçe çekti beni girdabına. Karşı koyamadım.

Ama sonra çok derinlerden bir ses seçti zihnim. "Geldim." Şakağıma değen bir dudak. Saçlarımda gezinen narin parmaklar. Tenime değen sıcak nefes. "Buradayım."

Bileğimdeki eller gevşedi. Ben nefes nefese kalmışken karanlık usulca geri çekilmeye başladı. Zihnim daha aydınlık bir karanlığa gömülürken yanımdaki sıcaklığa büyük bir ihtiyaçla daha çok sokuldum.

Hemen sarılıp sarmalandım sanki. Isındım. Sıcacık oldum. Sonrası olmadı. Ne kabus, ne gerçek.

Sabah gözlerimi açtığım da ise saçlarım örgülü, üzerim örtülü, boynum ve göğüslerimdeki morlukların üzerine sürüldüğünü hissettiğim bir krem ve kokusu vardı tenimde.

Sadece iki şey yoktu.

Yanımda Murathan, göğüslerimde sütyen.

Yere yatmış, ellerinde silahları ile önlerindeki hedef tahtasına bakan askerleri tekrar tekrar süzdü Murathan. Bakışları onun için normal, askerler için gerginlik vericiydi. Ortamdan yükselen tek ses hafif bir rüzgâr uğultusuydu. Bir iki dakika daha sürdü bu sessizlik.

"Serhat!" diye bağırdı en sonunda Murathan.

Silahına sıkı sıkı sarılı askerlerden biri olan Serhat, "Emredin komutanım." dedi kararlı bir sesle. Gözlerini kısıtı ve karşısındaki hedefe odaklandı bütün dikkatiyle. Lakin duruşu sesi kadar kararlı değildi.

Çünkü hedef bir tahtaydı. Ama sıradan bir tahta değildi bu.

Serhat'ın ve diğer bütün askerlerin arkadaşı olan Abdullah'ın sağ elinde tuttuğu bir tahtaydı.

Nefes verdi Serhat. Nefes aldı. Dikkatini toplamaya çalıştı. Bakışlarını Abdullah'a dikti. Abdullah'ın gözünde zerre korku yoktu. Ama onda vardı. Belli etmemeye çalışıyordu ama şakaklarından süzülen terler pek yardımcı olmuyordu.

"Tahmini ne zaman hazır olursun bebeğim?" dedi Murathan yalandan bir kibarlıkla.

Yutkundu Serhat sadece. "Hazırım komutanım." diye mırıldandı. Parmağı silahının tetiğinde oyalandı. İleri geri gidip geldi parmak ucu. Gidip geldi... Gidip geldi... Vurabilir miydi? Belki de vuramazdı. Abdullah'ı vurursa ne yapacaktı? Rüzgâr çoktu. Kurşunu etkiler miydi? Etkilerdi. O zaman ne yapacaktı?

Derin bir nefes daha alıp bütün soruları silmeye çalıştı zihninden. Aldığı nefesi sakince bırakırken dudaklarından, tek gözünü kısıtı. Silahını daha sıkı kavradı.

Tam bütün cesaretini toplamış, tetiği çekiyordu ki; ortamdan yükselen başka bir silah sesiyle elini tetikten, gözünü dürbünden çekti. Daha doğrusu çekmek zorunda kaldı. Aynı şekilde yanındaki diğer askerler de. Artık bakışların tek bir ortak noktası vardı.

Silahını karşıya doğrultmuş, hedef tahtasını tutan Abdullah'ın başındaki askeri şapkayı tek bir kurşunla uçuran; Komutan KARAKURT.

Abdullah dahil herkes bocalamışken, "ÖLDÜ!" diye bağırdı Murathan var gücüyle. Silahını geri indirip alev gibi yanan kehribarları ile askerlere döndü. "SEN KENDİNİ TOPARLAYIP ATEŞ EDENE KADAR ARKADAŞIN ŞEHİT DÜŞTÜ SERHAT DEMET!" Yerdeki askerine ilerledi sert adımlarla. Yanında eğildi. Yakasından tutup sıkıca çekti.

Çatık kaşlarının gölgelediği sert bakışları askerindeydi. "ABDULLAH KAYA SENİN YÜZÜNDEN ŞEHİT DÜŞTÜ SERHAT DEMET!"

Kelimeler Serhat'ın yüzüne tükürür gibi dökülmüştü dudaklarından.

"Ben..."diyebildi sadece.

Lakin Murathan cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "Taşak mı geçiyorsun lan sen benimle? Oyun mu oynuyoruz lan biz burada!?"

Bocaladı Serhat tam dibinden en sert haliyle ona bakan kehribarlara bakarken. Zorla yutkundu. "Hay- Hayır komutanım." dedi istemsizce kekeleyerek.

"O zaman tereddüt etme!" diye bağırarak yakasından geri itti askeri Murathan. "Askerlikte tereddüte yer yok! Tereddüt edersen elin titrer. Elin titrerse silahın titrer. Silahın titrerse de böyle bir saniye içinde arkadaşın senin gözünün önünde kafaya kurşunu yer!" Yerden ayaklandı. Göz ucuyla hala hedef tahtasını tutan Abdullah'a bakıp tekrar askerlere döndü. "ABDULLAH KAYA GÖZÜNÜZÜN ÖNÜNDE ŞEHİT DÜŞSÜN MÜ ASKER!" diye bağıırken ellerini sırtında bağlayıp eski yerine ilerledi. Tekrar aynı yere gelince önüne döndü. Çenesini yukarı dikti.

"DÜŞMESİN KOMUTANIM!" diye bağırdı hepsi aynı anda.

"Güzel." dedi tatmin olmuş bir şekilde. "BİR, İKİ, ÜÇ. ATEŞLE!"

Az önce tereddüt eden Serhat saniyesine bastı tetiğe. Tereddüt etmedi. Elini ve silahını titretmedi. Hedefi tam on ikiden vurduğunda ise Murathan'ın dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. İşte modern eğitim buydu.

Atış sırası diğer askere geçti. Hepsi hedefi vururken ise tahtayı tutan Abdullah gözlerini bir kere dahi kırpmamıştı.

Askerler atışa devam ederken sakin adımlarla çıktı eğitim alanından Murathan. Mavi gökyüzüne baktı. Masmaviydi. Tek bir bulut dahi yoktu.

Soluk bir mavi.

Ofladı. Sıkıcıydı. Her zamanki gibi. Etrafa baktı. Yine ofladı. Sıkıcı bir gündü. Her zamanki gibi. Canı sıkılıyordu. Her zamanki gibi. Sakince ilerlerken ön bahçede Timur'u da her zamanki halinde gördü.

Her şey her zamanki gibi.

Tek başına bir banka oturmuştu Timur. Bir elinde tuttuğu kitabı okuyorken diğer elinde tuttuğu sigarayı içiyordu. Adımlarını ona çevirdi. Yanına gidince ise hiçbir şey söylemeden kendini banka bıraktı.

Timur kimin geldiğinin farkındaydı. Bakışlarını kitaptan kaldırmadı lakin. "Hayırdır?" dedi Murathan gelir gelmez sigarasını dudaklarından çekerek. Yanındaki çöp kutusuna uzandı. Önce sigarayı kutunun üzerine basıp söndürdü. Sonra kalan kısmı kutuya attı. "Beni mi özledin Karakurt?"

Rütbe varken Murathan'ın önünde çok nadir içerdi sigara Timur. En yakın arkadaşı da olsa üniforma giyildiği an komutana saygı esastı.

"Siktir git Timur." dedi Murathan düşük bir ifadeyle.

"Yanıma gelen sensin."

Ters ters baktı Murathan. "Ben mi siktir olup gideyim?"

Timur yine bakışlarını kitaptan çekmedi. "Çok istiyorsan..."

En ters bakışını atmaya devam etti Murathan. Timur inatla bakışlarını kitaptan çekmeyince ise yine oflayarak önüne döndü. Kollarını göğsünde bağladı. Ters ters baktı sağa sola.

"Ters günündesin yine komutanım. Askerlik aşkı ile yanıp tutuşan gençlerin ağzına sektire sektire sıçmamışsındır inşallah."

Sıçmıştı. Cevap vermedi bu sebepten.

"Sıçmaktan beter etmişsin anlaşılan." diye mırıldandı Timur.

Bakışlarını Timur'a çevirdi lakin güneş yüzünden kısık gözlerle bakabiliyordu. "Askeriye lan bura. Altlarını bezleyip ağızlarına biberon mu vereceğim?"

Yarımca güldü Timur. Bakışlarını elindeki kitaptan çekip o da Murathan'a baktı en sonunda. Lakin cevap vermedi. Sessiz kaldı. Murathan ise başka bir soruya geçti. "Sen ne okuyorsun yine?" Başını öne eğip kitap adına bakmaya çalıştı. Ve gördüğü isimle hafifçe yüzünü ekşitti.

Divan Şiirinden Seçmeler

"Şaka mısın lan sen?" dedi ters ters.

"Ne var?" dedi Timur ifadesizce.

"Oğlum beş bininci okuyuşun bu zıkkımı. Şunun içindeki şairler bile kendi beyitlerini bu kadar okumamıştır. Bir sal lan artık."

"Bunu bana diyen adamın dolabı ikinci yeni şairleri ile dolu." diye mırıldandı Timur.

"Lan ben okuyorum da senin gibi bokunu mu çıkarıyorum? Okuyup kenara atıyorum."

"İşine bak Karakurt." dedi Timur sadece. Tekrar kitabına döndü.

Bildi bileli Divan edebiyatına ayrı bir zaafı vardı Timur'un. Askeri lisede aynı sırada otururken de elinde böyle kitaplar olurdu, Harp okulunda aynı odada kalırken de. Çoğu kişi bilmezdi onun bu zaafını. Lakin Murathan bilirdi. Her şeyini bildiği gibi. Bilirdi bilmesine ama çokta bir anlam veremezdi.

"Divan edebiyatı dile gelse yaka paça kovacak seni be Töngö."

Yine sessiz kaldı Timur. Kitaptan kaldırmadı kafasını.

"Bari bir beyitte bana oku lan." dedi muhabbet açmak adına.

Göz ucuyla baktı Timur. "İlgini çeker mi komutanım?"

"Çekmez." diye net bir cevap verdi.

"O zaman?"

"Merak."

İkisi de bakıştı kısa bir an. "Şu an rütbedeyiz değil mi?" diye sordu Timur.

Sırıttı Murathan. Küfür gelecekti. Tek kalkan rütbesiydi. Teşekkürdü. "Fazlasıyla." dedi keyifle.

Tip bir bakış atarak önüne döndü Timur. "Sayfa söyle." dedi en net şekilde.

"23." diye aklına gelen ilk sayısı söyledi Murathan.

Kitapta gezdirdi gözlerini Timur. Sayfaları çevirdi. 23'de durdu. Sakince okumaya başladı sayfadaki beyiti.

*"Aşk mıdır ki can-ü dil mülkünü yağma eğleyen
Aşk mıdır sinem içre gelip de can eyleyen."*

"Muhibbi." dedi Murathan anında.

Timur bakışlarını ona çevirdi. İstemsizce hafif şaşkın ve sorgular bir şekilde bakıyordu artık.

"Ne var?" dedi Murathan bu bakışın farkına vararak. "Zır cahil sandın sen bizi galiba."

Güldü Timur sadece. "Eee." dedi sonra. "Anlamı ne? Engin bilgilerinle bir de açıkla bu beyti bize Karakurt."

Çok mütevazı bir şekilde başını aşağı yukarı sallayarak onayladı Murathan. Tabii ki açıklardı. Uzanıp kitabı Timur'un elinden kaptı. Beyti tekrar okudu. Ve kendinden emin duruşunu bozmadan cevapladı. "Sevgilinin gönül mülkünü yağma eğleyen aşk mıdır? Cansız göğsümün içinde gelişi ile tekrar bana can veren aşk mıdır?"

"Etkiledin beni komutanım." diye mırıldandı Timur.

Cevap vermedi. Diğer sayfadaki beyiti okumakla meşguldü.

*Merdüm-i dideme bilmem ne füsün etti felek,
Giryemi kildi hün eksimi füzün etti felek*

*Sirler pençe-i kahrımdan olurken lerzan
Beni bir gözleri ahuya zebun etti felek."* diyordu Yavuz Sultan Selim. Yani namı değer Selimi.

Bu sefer açıklama sırası Timur'a geçmişti.

"Bilmem gözlerime felek nasıl bir büyü yaptı ki, gözümü kan içinde bıraktı, aşkımı artırdı diyor." dedi Timur sakince. Murathan'ın kehribarları dikkatle kelimeler üzerinde süzülürken o devam etti. "Benim pençemin gücümün korkusundan aslanlar bile titrerken, felek beni bir ahu gözlüye esir etti."

Satırlar üzerinde gözleri gezindi sakince. Sakin ama dikkatlice. Kısa bir duraksamanın ardından kitabı tekrar Timur'a uzattı. "Bayılıyor bunlarda bazı şeyleri abartmaya." diye huysuzlandı aynı tersliğiyle.

Güldü Timur sesli bir şekilde. "Hikayesini bilir misin sen bu gazelin?"

"Bilmiyorum desem anlatacak mısın?"

"Hayır." dedi Timur. "Merak ediyorsan git bul oku amın-" Rütbede olduğunu hatırlayınca küfürü ağzının içinde yuvarlandı. Geri yutmak mecburiyetinde kaldı.

Güldü Murathan. "Eyvallah Töngü."

Ciddiyetle cevap verdi. "Her zaman Karakurt."

"Harbi nasıldı lan bunun hikayesi?" dedi Murathan çokta emin olamayarak. "Yavuz Sultan Selim'i seven bir kız varmış. Karşısına çıkınca ölmüş mü, neydi lan o?"

"Siktin attın hikayeyi Murathan."

Ters bir bakış attı. "Hala rütbedeyiz yalnız Timur ha."

Minik bir öksürükle toparladı durumu Timur. "Özür dilerim komutanım."

"Aferin." dedi Murathan ciddiyetle. "Affettim. Devam et şimdi anlatmaya."

"Anlattığın gibi." dedi omuz silkerek. "Bir Türkmen kızı Yavuz'a görür görmez sevdalanmış. Karşısına çıkınca ise gözlerine bakamamış. Heyecandan ölmüş. Ama kızın gözleri öyle güzelmiş ki, ilk ve son defa görmüş olmasına rağmen unutamamış Yavuz Sultan Selim. Onun için yazmış bu gazeli."

"Eee aynısını anlatmışım işte. Ne diye siktin attın dedin?"

"Canım öyle demek istedi."

Tip tip baktı Murathan. İfadesizce baktı Timur.

"La havle ya." diyerek önüne döndü Murathan. "Acayip enteresan bir adamsın Timur." dedi. Sonra ise başka bir noktaya geçiş yaptı. "Ayrıca Yavuz'da, Türkmen kızı da abartmış. Birini seveceksen sindire sindire seversin. Görür görmez ölmek, bir görüşte şiir yazmak ne amına koyim? Yangından mal kaçırır gibi. Boş abartı."

"Sevda denen bok biraz da abartma işidir komutanım." dedi Timur tam karşılarında ağlamaya yakın bir halde onlara doğru gelen, sonra geri dönen, sağdan soldan geçen askerlere bulaşan Süleyman'ı işaret ederek. "Bakınız. Şekil A."

Boş boş baktı Murathan dertli Süleyman'a. "Ne yapıyor o mal yine?"

Aslında biliyordu ne yaptığı. Süleyman'ın pek sevgilisi Aybüke aylardır yoktu. Görevdeydi. Süleyman ise hasretinden bir takım prangalar eskitiyordu.

"Abartıyor." diye net bir cevap verdi Timur. Sonra ise ekledi. "Şöyle olacağıma sikimi şerefimle korur, bir ömür yalnız kalırım daha iyi."

Güldü Murathan. "Niye? Seni de gözleri bir ahuya zebun eder belki felek Töngü."

Sövmek isterdi Timur ama rütbede olduklarından yandan ters bir bakış atmakla yetindi. "Elini kolunu götüne sokayım istemiyorsa bana bulaşmaz o felek."

Gülüştü büyüdü Murathan'ın.

"Dua et benden önce sana çakmasın ama o felek." dedi Timur imayla. "Sindire sindire seveyim derken sindire sindire sikmesinler sonra."

"Siktirsin gitsin yoluna." dedi en net şekilde. "İşim gücüm var, uğraşamam." Yüzünü ekşitti başındaki bordo bereyi iki eliyle düzeltirken. "Çekilesi insan değilim ben bilirsin. Kimsenin başını yakmaya lüzum yok."

"Doğru." dedi Timur. "Biraz şeysin."

Kendini biliyordu ama yine de tip tip baktı bu cevap karşısında. "Neymişim?"

Cevap netti. "Senin de dediğin gibi. Çekilmez."

Tip bakışı büyüdü Murathan'ın.

Timur ise güldü. "Ne var? Yalan mı?"

Değildi. Ama böyle yüze söylenmeli miydi? Huyluydu. Çekemiyordu hiç kimseyi. Laf çakmadan, sinirlenmeden duramıyordu. Ne yapabilirdi? Tip bakışını bozmadı. "Lan ben en azından konuşuyorum da çekilmiyorum. Sana ne demeli? Konuşurken de çekilmiyorsun konuşmazken de."

"En azından ben dakika başı sinirlendiğim için yanımdan karı kaçırmadım."

Durdu Murathan. Yine sinirleniyordu. "Kimi kaçırmışım lan?"

"Nazan teğme-" diyordu ki Murathan susturdu.

Ona yürüyen teğmenlerden biriydi. Sürekli etrafında dolaşırdı. Bir düşünmüştü Murathan olabilir mi diye. Güzel kızdı. Kumral saçlar, derin kahve gözler falan. Lakin olacak gibi değildi. Ota boka alınıyordu kız. En sonunda şu an hatırlamadığı bir konuda istemsizce yükselerek kızı yanından kaçırmayı başarmıştı. Ama harbi neye yükselmişti? Hatırlayamıyordu. Masası dağınıktı. Ona mı yükselmişti. Eksik belge getirmişti bir iki kez. Yoksa ona mı?

Neydi lan?

"Açma şu konuyu." dedi konuyu hatırlayamadığı için ekşimiş bir yüzle. "A desen alınıyor kız. İşim gücüm yok onu mu nazlayacağım."

"Nazlamaz mısın?"

"İşim olmaz." diye kıssadan cevabını verdi. "Ayrıca bir şey yoktu zaten. Hep sizin abartmalarınız. Yanımızdan dişi sinek geçse ağgğg uğgğg diye göt baş yayıyorsunuz."

"Kendimi bu gruba almıyorum." dedi Timur. "O grubun lideri geliyor bak."

Lidere baktı ikisi de.

"Komutanlarımmmm!" diye bağırان Zülfikar onlara doğru geliyordu. Peşinden ise müritleri. Emek, Barbaros ve Alican.

"Naber?" dedi Zülfikar geniş geniş. Murathan'ın yanına oturmuş sırtırken Murathan'ın attığı ters bakış yüzünden sırtan ifadesi usulca soldu. Ciddileşti. "Yani nasılsınız? Afiyettesiniz inşallah komutanım?"

Cevap için beklemedi Murathan. "Seni görene kadar öyleydim Zülfikar."

"Hasan abi nerede?" dedi Timur. "Görmedim bugün hiç."

Emek cevapladı. "Mete'nin öğretmeni çağırdı. Bizimki eğitim hayatına hızlı bir giriş yapıp okulun ilk gününden bir çocuğa hayali arkadaş satmış da."

İstemsizce güldü herkes. Ama alışılmış bir durum olduğundan üzerine durmadılar.

"Eeee?" dedi Zülfikar. "Ne konuşuyordunuz bakalım?"

"Seni hiç alakadar etmez." dedi Murathan.

Güldü Timur. Sesli şekilde hem de. Murathan ona bakınca ise çekilmezsin demiştim dercesine bir bakış attı.

Sinirlenmeye başlıyordu. Diğerlerine döndü. "Lan ben mi daha çekilmezim yoksa Timur mu?" dedi hızla. "Hemen cevap verin. Bu bir emirdir."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. Birkaç dakika öylece bakiştılar.

"Cevap versenize lan!" diye yükseldi Murathan. "Emirdir dedim."

"şimdi şöyle ki..." dedi Barbaros. Gerisini getiremedi. Diğerleri gibi.

"Ne?" dedi Murathan. "Lan Zülfikar, konuş.

Dertliydi Zülfikar. "Ağzımı açtırmayın, başımı yaktırmayın komutanım."

Timur keyifle gülerken Murathan oturduğu yerde dikleşerek döndü Zülfikar'a. "O ne demek lan?"

"Yani komutanım demeyeyim demeyeyim diyorum ama..." diye cümleye girdi Zülfikar.

"Bence de deme gardaşım." diye uyaran Barbaros'u ciddiye almadan devam etti Zülfikar.

"Yanınıza gelen herkese bakişınız ile F16 atarsanız işiniz zor. Yeni gelen subay kızlardan birine neden beren yamuk diye bağırıp ağlatmışsınız geçen. Bakın o kız size hayrandı oysa. Allah'tan sizin ağlattıklarınızı yatıştıracak geniş omuzlarım var."

Ofladı Murathan. "Bağırmadım." dedi tane tane. "Güzelce düzelt o bereni dedim."

"Bunu şu an ki bakişınız ile dediyseniz beni bile ağlatmak üzeresiniz."

La havle temalı bir bakiş attı. Timur keyifle gülünce ise bu sefer ona döndü Zülfikar. "Siz de aşağı değilsiniz şimdi Timur komutanım. Hiç gülmeyin. Yanınıza gelen can sıkıntısından kendini boğazlar." Elindeki kitabı işaret etti. "şuraya bak. 21. yüzyıl olmuş siz hala 16. yüzyıl şiiri okuyorsunuz. Nesiniz siz? Seyit Timuri mi?"

Bu sefer sırtıma sırası Murathan'a geçti. Somurtma ise Timur'a.

"Zülküf..." dedi Timur tane tane ve oldukça sakin bir şekilde. "Dübürüne kerkinir yerle yeksan, tarumar edersen o zaman görürsün kim Seyit Timuri. Veled-i zina."

Herkes gülerken Zülfikar şaşkındı. "Oha." dedi hayran hayran. Yanındaki Emek'e döndü. "Adam olayı aştı. Edebi bir uslupla bile sövebiliyor." Elini sıktı komutanının. Yetmedi öptü. Alnına koydu. Orjinal işe saygısı sonsuzdu.

Herkes hunharca gülerken çalan telefonu ile gülerek elini cebine attı Murathan. Ekranı baktı. Arayan; Annem.

Yerinden kalktı. Bir iki adım uzaklaştı. Ekibe arkasını dönüp açtı telefonu. Anında, "Oğlum." diyen annesinin sesiyle gülüşü derinleşti.

"Anne."

Gülme sesi geldi annesinden. Severdi annesinin gülüşünü. Hep gülsün isterdi. Bunu en çok hak eden oydu çünkü. Her şeye rağmen dimdik duran annesi.

"Nasılsın oğlum?"

"İyi." dedi arkada gülme sesleri yükselen ekibe kısa bir bakış atıp tekrar önüne dönerek. "İş güç işte. Aynı şeyler. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Bu aralar yoğunuz. Çok fazla sipariş var. Yetiştireceğim diye canım çıkıyor valla."

Güldü Murathan. "Gülhan ablam yardım etmiyor mu?"

Ofladı Neslişah. "Etse ne olacak? 10 güne bir mantı kapatıyor. Faydadan çok zararı var. Sen olsan 1 güne bitmişti tüm siparişler."

"Aman deyim her yerde deme mantı kapattığımızı Neslişah sultan. Klasımı sarsma benim."

Güldü yine Neslişah. "Anasının oğlu derler. Ne olmuş yani?"

Şu an üzerinde tam babasının oğlu olduğunu gösteren bir üniforma vardı oysa.

Güldü sadece. "E meşgul etmeyeyim ben sizi o zaman. Kapatıy-" diyordu ki annesi anında durdurdu.

"Dur, kapatma oğlum. Ben ne demeye aradım ne diyorum. Aklımı karıştırıyorsun." Sessiz kaldı. Dinledi sadece. Neslişah ise lafı evelemedi, gevelemedi. Murathan'ın kulağına net bir şekilde süzüldü tek bir cümle. "Gökçen oraya geliyormuş."

Boş boş göz kırptırdı saniyelik. "Gökçen kim?"

"Ne demek kim?" dedi Neslişah ters bir sesle. "Bizim Gökçen işte. Ali amcanın kızı."

Durdu Murathan. Bekledi. Önce bir konuşamadı. Göz kırptırdı. Yutkundu. Sonra ise tek bir soru döküldü dudaklarından. "Pamuk mu?"

Sesi kısık çıkmıştı. Gizli bir kelime fısıldar gibi. Zira yıllardır dökülmemişti bu isim dudaklarından. Hatırlardı ara ara ama buruk bir tebessümden öteye gitmez, adını zikretmezdi.

Tek bir an hariç.

Zincir sesi, kendi kanının demir tadı, çığlıklar, kırık kemikler, göğsündeki yara, acı...

Hatırlamak istemediği anılardı bunlar. Bu anların en sonunda gördüğü kız çocuğu ise zihninin bir yanılsamasıydı ona göre. Esir düşmüştü. İşkence görmüştü. Aç ve susuzdu. Ölüyordu. Hayatı film şeridi gibi gözünün önünden geçerken, ömrünün ilk 9 yılını oluşturan kişinin de gözünün önünde belirmesini normal karşılamaya çalışmış, üzerine durmamıştı.

Durmamak için kendini zorlamıştı.

Ama şu an saniyesine zihnine doluşan yığınla anıyı tutamadı. Önce mavi gözler belirdi önünde. Sonra dağınık siyah saçlar. Dalin kokusu. Bembeyaz, yumuşacık ten. Minik eller, uçları bükümlü parmaklar. Sürekli Kepçük diye bağırان cırtlak ses. Dakika başı bela. Kahkahalar. Kavgalar. Ağlamalar. Gülmeler.

Bütün çocukluğu.

Babası...Ali amcası...Pamuk..

"Evet." dedi Neslişah hemen. "Pamuk."

Yine konuşamadı. Bunu beklemiyordu. Zerre beklemiyordu hem de. İsmi zikredip derin mavilikler gözünün önünde belirince kalbindeki yara izinin üzerinde oluşan ince sızıyı ise asla beklemiyordu.

"Doktor olmuş." dedi annesi onun sessizliğine rağmen.

Yine konuşamadı ama dudağının sol kenarı usulca yana kıvrıldı. Derin ama en anlamlı şekilde.

"Doktor mu olmuş?" diye tekrar onaylatma gereksinimi hissetti.

Zihninde ben duuuktor olacağım diyerek oradan oraya koşuşan bir kız çocuğu vardı. Demek bunu başarmıştı Pamuk. Beş dakika oturmaz, önüne gelen bütün kitapları parçalarken hem de.

"Evet." diye onayladı annesi. "İlk görev yeri Silopi. Yarın geliyor. Dur bakım kaçta inecekti uçağı. Unuttum birden. Leyla demişti ama. Hay Allah. Bekle bakayım bir. "

Şaşkınlığı artıyordu. "Leyla teyzeyle de mi konuşuyorsun sen?"

"Evet." diyerek yine onayladı annesi. "Bayadır konuşuyoruz biz zaten. O aradı ilk beni."

Cevap vermedi Murathan. Şaşkınlığı buna değildi. Aklında sadece tek bir cümle dönüyordu.

Pamuk doktor olmuş... İlk görev yeri Silopi.

Silopi... Buraydı lan...

"Ha!" dedi annesi buldum edasıyla. "4 gibi inecekmiş. Onun senin geleceğinden haberi yok ama Leyla'nın içi rahat değil. Murathan bir baksın dedi. Sen alırsın di mi havaalanından oğlum?"

Cevap için beklemedi. "Alırım tabi. Merak etmesin."

Arkadan annesine seslendi birileri. "Buyurun." dedi Neslişah. "Tabi, tabi. Hemen bakıyorum." Başkası ile konuşuyordu. Müşteri gelmiş olmalıydı. "Oğlum ben şimdi kapatıyorum." dedi tekrar Murathan'a odaklanıp. "Akşam ararım. Fotoğrafını da atarım Gökçen'in. Tanıyamazsın şimdi."

"Gerek yok resme. Tanırım." dedi anında. "Çok yorma kendini. Görüşürüz." diye de ekledi. Geri cevap beklemedi. Telefonu kapattı. Ama cebine atmadı. Telefon elinde, bakışları boşlukta öylece kaldı bir kaç dakika.

Gökçen demek eski günler demekti. Eski güzel günler. Anılarındaki tek renk, neşe, kahkaha. Kalbinde ise anlamsız bir sızı. Dolabının en altına kilitledi sanıyordu onu. Sonsuza kadar orada kalacak sanıyordu. Zorla kitlemişti oraya. Kırk kilit vurmuştu üzerine. Aklına da gelmiyordu bu şekilde.

Nereden çıkmıştı şimdi yine?

Bir iki dakika ne yapacağını bilemeden kaldı öylece. "Barbaros." diye bağırdı arkasını dönmeden.

"Emredin komutanım."

"Yarın araban bende."

"Neden komutanım?"

Bakışlarını yavaşça arkasına çevirdi. Baktı. O da Barbaros'a yetti. Yutkundu. "Emredersiniz komutanım."

"Oha." dedi Emek. "İzin gününde harbi dışarı mı çıkacaksınız komutanım? Tarihte bir ilk."

Yine baktı. Bu bakışta Emek'e yetti. Yutkunup o da sustu.

Timine muazzam bir şekilde göz devirerek önüne döndü. Seri adımlarla karargâha ilerledi. Aklına şu anlık gelen tek bir şey vardı. Bunun için odasına ilerledi. Koridorda onu selamlayan askerleri her zamanki gibi minik bir baş selamı ile onayladı. Odasından içeri girince direkt masasına ilerledi. Telefonu alıp istediği numaraya ulaşabilmek adına ikiye bastı.

Açıldı telefon. "Levent Çavuş." diye ulaşacağı kişiyi belitti kısaca.

Cevap şöyle geldi. "Ben değilim komutanım."

Derin bir nefes verdi. Gerçekten sınıanıyordu. Sonra Karakurt sinirli oluyordu. O zaman sinirlendirmeselerdi.

"Lan oğlum acemi misin sen? "dedi dişlerini sıkarak. "Levent çavuşu bağla şu telefona."

"Ha öyle." dedi asker bocalamış şekilde. "Özür dilerim komutanım. Hemen bağlıyorum."

Derin bir la havle çekti telefonda gelen bekleme sesini dinerken. "Emredin komutanım." dedi Levent'in gür sesi.

Beklemedi. Konuya girdi hemen. "Araştırmanı istediğim bir isim var. Akşama dosyası önümde olsun."

"Emredersiniz komutanım. İsim nedir?"

Duraksadı. Dilini sakince dudaklarında gezdirdi ve yıllar sonra ismini sesli telaffuz etti. "Gökçen... Gökçen ALPTEKİN. İzmirli. Baba adı Ali. Anne adı Leyla. Babası 2001 Hakkari karakol baskını şehidi. Başka bir şey bilmiyorum. Ne yapmış, nerelerde okumuş, neler yapmış hepsini bul getir bana."

"Emredersiniz komutanım." dedi Levent tekrar.

Daha önce de araştırmıştı onu. Ölümünden döndüğünde.

Hiçbir amacı yoktu ama merak etmişti. Ne yapıyor, nasıl büyümüş, neler yapmış diye. Ama önüne gelen dosyanın kapağını açamamıştı bir türlü. Eli gitmemişti. Bırak demişti kendi kendine. Minik Pamuk olarak kalsın zihninde. Çocukluğunu bozma. Anıları bozma. Hem görüp ne yapacaksın? Ne geçecek eline? Ne diyeceksin?

Bırak Murathan. Üstüne zorla toprak attığın sandığı açma. Olduğu gibi bırak. Üzerindeki tozları silme.

Telefonu kapattı kapatmasına ama kapatır kapatmaz kendini koltuğuna bıraktı. Başındaki bereyi çıkarıp masanın üzerine savurdu. Derin bir nefes verdi. Şu an anlamsız bir ateş basması vardı üzerinde. Zerre huyu değildi ama üniformasının yakasındaki iki düğmeyi açtı. Dirseğini koltuğun koluna yaslayıp başparmağını dudağına attı. Yavaşça oyalandı parmakları dudaklarında.

Aynı anda tekrar sayısız anı doldu aklına. Tutamadı.

Sıradan biri değildi o. Pamuk'tu.

Bütün çocukluğu. Kendini bildi bileli zihninde dönüp duran en renkli anılar.

Kundaklar içinde koltukta ona bakıyordu minik Pamuk. Kucağında sallıyordu. Biberonunu tutuyordu. İlk adımları ile ona geliyordu. Kavg ediyorlardı. Yemek yiyorlardı. Tekme tokat giriyorlardı. Gülüyorlardı. Ağlıyorlardı. Uyuyorlardı. Televizyon izliyorlardı. Oyun oynuyorlardı. Yapışma diyordu. Kovuluyordu. Ama o geri ittikçe Gökçen sülük gibi daha çok yapışuyordu.

Çekilesi değildi. Sürekli zırlıyordu. Allah'ın belası bir çocuktı. Nazlıydı. Yaramazdı. Beş dakika durmazdı. Susmazdı. Sürekli soru sorardı. Pisti. Pasaklıydı. Kavgacıydı. Dediğim dedikti. Her şeye ağlardı. En ufak darbede derisi morarırdı. Toza alerjisi vardı. Saçında toka sevmez, et ve soğan yeme-

Durdu.

Elini dudağından çekti. Dikleşti. "Ben bunları nerden hatırlıyorum lan?" dedi kendi kendine. "Beynimi sikeyim senin Murathan. Bunları mı sakladın lan sen içeride?"

Cevap gelmedi tabi. Huysuzca ofladı. Oturduğu yerde dikleşti. Başını sağa sola salladı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Masa üzerine fırlattığı beresini alırken duruşunu dikleştirdi. Ayağa kalkıp odadan çıktı. Önce bir ne yapacağını bilemedi. Amaçsızca gezindi askeriyede. Sonra kendini dışarı attı. Eğitim alanına geçti.

Elinden geldiğince düşünmedi bazı şeyleri. Her zamanki gibi zihninin en gerilerine itti. Üzerine toprak attı.

Günlük hayatına devam etti. Yemek yedi. Zülfikar'a sövdü. Bir kaç askere sebepsizce bulaştı. Akşama doğru eline Gökçen'in dosyası ulaştı. Açmadı. Odasına gitti. Hevessiz bir şekilde dosyayı komodin üzerine savurup üzerini çıkardı. Duşa girdi. Çıktı. Altına çamaşırını ve siyah eşofmanını geçirdi. Gövdesi çıplak bir şekilde elindeki havlu ile saçlarını kurularken yatağına ilerledi. Havluyu kuruması için yatak başlığına asıp yatağına uzandı.

Alışlagelmiş düzeninde devam ediyordu her şey. Ama başını yastığa koyar koymaz alışlagelmiş düzeni tepetaklak oldu. Daha fazla kendini tutamadı.

Hızla yattığı yerden doğrulup başucundaki komodin üzerinden mavi kapaklı dosyaya uzandı. Eline alıp dikleşti. Yavaşça araladı. Hızla göz gezdirdi. Ama resminin denk geldiği köşeden elini inatla çekmedi. Son halini bir resimden görmek istemedi. İlk sayfada üstün körü bir şekilde gezindi gözleri. Bir kaç bilgiye odaklandı ilk olarak.

Medeni hali; Bekar

Dokuz Eylül Üniversitesi- Tıp Fakültesi

Telefon numarasında durdu. Yanındaki telefonunu alıp kaydetti numarayı. Yarın bulamazsa falan arardı.

Gökçen yazdı sadece. *Pamuk değil, Gökçen. Sadece Gökçen.*

Telefonu bırakmasına eş değer olarak dosyayı da bırakıyordu ki bakışları an altta bir noktaya takılınca durdu.

Üzümlerin nesli tükeniyor eylemi yüzünden tutuklanma.

Ne!? Üzümlerin neyi?

İnanamadı. Bir daha okudu. Okuduğu şey değişmedi.

Yüzünü ekşitti. "İnanamıyorum sana Pamuk..." diye mırıldandı.

Bu kızın hala altı yaşında olmadığına gözüyle görmeden inanamayacaktı. Dosyayı geri kapattı. Gerisine bakmadı. Resme inatla değdirmedi gözlerini. Tekrar komodin üzerine savurdu. Yatağına kuruldu. Gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra geri açtı. Tekrar geri doğruldu. Dosyaya uzandı hızla. Aldı. Kapağı tekrar açıyordu ki durdu.

Gitmedi eli. Ölümünden döndüğü zamanki gibi. Açamadı eli dosyanın kapağını. Neden? Bilemedi.

Derin bir nefes verirken dosyayı tekrar geri bıraktı. Sırt üstü uzandı yatağına. Kolunu kıvrıp tek elini başının arkasına attı. Hiçbir şey düşünmeden baktı öylece beyaz tavana. Bir kaç dakikayı daha böyle ezdi. Elini göz hızasın da kaldırıp parmağındaki al yıldızlı yüzüğe baktı bir kaç saniye.

Babasından ona kalan tek yadigara.

"Unutmuştur değil mi baba?" diye mırıldandı baş parmağı ile yüzük üzerindeki ay yıldızı okşarken. Cevap gelmedi.

Kepçük diye bağırdı ince bir kız çocuğu kulağına. *Kepçük, Kepçük, Kepçük.*

Hatırlar mıydı bunu? Sanmıyordu. Küçüktü o. Çok küçüktü. Küçücük... Murathan ise unutilan. Uzun zaman önce kabullenmişti bunu. Derin bir nefes daha verirken gözlerini kapattı. Ve zihninin en altında gömülü olan anılara her zaman ki gibi elini sürmeden, etrafından dolanarak uzaklaştı. Derin bir uykuya daldı.

Uyudu. Uyandı.

Standart bir güne daha açtı gözlerini. Kahvaltısını yaptı. Zülfikar ve Süleyman'a sövdü. Bir iki askere bulaştı. Bağırdı. Sinirlendi. Ama çokta yüксеlemedi. İzin günüydü. İçinden gelmiyordu huysuzlanmak. Saat 12 olana kadar oyalandı. Tekrar odasına gitti. Üniformasını çıkardı. Düzenli bir şekilde astı dolabına. Siyah bir pantolon ve gömlek giydi önce.

Durdu. Aynadan baktı bir kendine. "Düğüne mi gidiyorsun lan?" diye ciddi bir soru yöneltti kendisine. "Ne bu tip?"

Cevap olarak kendi kendine yüz ekşitti. Hızla çıkardı üzerindeki. Koyu renkli bir eşofman ve gri sweat giydi. Yine baktı. "Aynen oğlum." dedi. "Kızı alır oradan spor salonuna götürürsün direkt. Battal gazicilik oynar eski günleri yad edersiniz." Ofladı. "Aklımın kıvrımının amına koyim. Ne yapıyorum lan şu an?"

Ciddi ciddi ne yapıyordu?

Fazla düşünmedi bu kez. Koyu renkli bir kot pantolon ve düz, hiçbir numarası olmayan bembeyaz, bol tişörtlerinden birine uzandı. Giydi. Siyah deri ceketini de hızla üzerine geçirip saçlarını geri iterken kapıya ilerledi. Lakin çıkmadı. Kontrol edemediği bir dürtüyle geri döndü. Tekrar aynaya baktı. Saçlarını hafifçe geri iteledi. Sağını solunu düzeltirken bakışları aynadan başka bir şeye takıldı.

Arkasındaki komodinin üzerinde kalan dosya. Aklında ise kırmızı ışıklı tabelaya yazılı bir düşünce belirdi.

O böyle gidiyordu ama belki Pamuk görünce tanıyamayacaktı onu. Zerre hatırlamayacaktı. Sen kimsin lan diyecekti. O zaman ne yapacaktı?

Düşündü bir iki saniye. Cevap bulamadı. Yüzü düştü. Keyfi kaçtı. Neyse ne diye düşündü derin bir nefes verirken. Al ve sadece evine bırak Murathan. Başka bir şey bekleme.

Gömülü olana dokunma.

Dokunmadı. Yine etrafından dolandı ve odadan sakince çıktı. Aynı şekilde askeriyeden de. Barbaros'un arabasına bindi. Radyo açtı. Ama radyonun açılmasına eşdeğer olarak arabanın motorundan enteresan sesler yükselince hafif bir korkuyla radyoyu kapattı. Patlamak istemezdi. Barbaros'un güzelini patlatmakta istemezdi. Hele hele bu arabanın içinde patlamak asla istemezdi. Sessizce ilerledi. Havaalanına geldiğinde ise aynı sakinliği ile indi arabadan. Son derece dikkatlice araba kapağını kapatıyordu ki bakışları ayağının dibinde bir noktaya takılınca kapıyı kapatmadı. Durdu.

Minik bir şey vardı tam ayağının yanında, kaldırım kenarında. Küçücük, mavi bir şeyler...

Unutmabeni çiçekleri...

Eli kapıda, bakışları yerde kaldı bir kaç saniye. Kaşları sorgular bir ifadeyle çatılırken başını usulca sağa eğdi. Göz kırıştırdı bir kaç kez. En derinlerdeki anılar raflarının üzerindeki tozları üflüyordu ki yine durdurdu Murathan. İzin vermedi.

Lakin bu sefer bir tık zorlanarak.

Eğildi. Dikkatlice mavi çiçek kümesinden bir tanesini kopardı. Daha önce de var mıydı bunlar burada? O mu hiç dikkat etmemişti? Yeni mi açmıştılar yoksa?

Avucunun içinde kalan minicik şeye baktı bir kaç saniye. Tozlu raflar sallandıkça sallandı. Lakin var gücüyle yine tuttu. Tozların anıların üzerinden atılmasına izin vermedi.

Onları gömmek kolay olmadı. Sakın gömülü olana dokunma Murathan.

Dokunmadı. Ama çiçeği de bırakmadı. İncitmemeye çalışarak avucunun içinde hapsetti. Ceketinin cebine attı. Güneş tepeden tepeden beynine vurmaya başlayınca ise ceketini çıkardı. Kırışmaması adına sürücü koltuğunun arkasına doğru astı. Kapıyı kapattı. Tekrar saatine baktı.

Saat iki.

Harika.

Daha iki saat vardı. Keşke sabah namazına müteakiben gelseymiş. Kendine söve söve havaalanına ilerledi. Yapacak bir şey yoktu. Mecbur bekleyecekti. İçeri girip boş banklardan birine oturdu. Kollarını göğsünde bağladı. Başını geri atıp gözlerini kapattı. Zihnini boşaltmak adına hep bunu yapardı. Böyle eğitim almıştı. Çoğu zaman işe yarardı.

Derin bir nefes al Murathan.

Aldı.

Sonra ise onu bırak Murathan.

Bıraktı.

Sıyrıl. Bütün düşüncelerden sıyrıl Murathan.

Sıyrılamadı.

"Verdiğiniz aklın felsefesini döndüre döndüre sikeyim." diye homurdandı ve en sonunda dünden beri içinde tuttuğu bütün öfkesini patlattı. Dişlerini sıktı. "Lan Pamuk... Lan Pamuk... Senin burada ne işin var be kızım?"

Terör bölgesiydi bura. Doktorculuk oynayacak başka yer mi yoktu? Adı gibi emindi bir ayağının hala bokta olduğuna. Küçüklüğü neydi ki büyüklüğü ne olsun zaten? Tekrar adı gibi emindi bir belaya bulaşacağına. Üzüm eylemi geçmişinden buna emin olmuştu. Ama her ne olursa olsun bırakamazdı. Sıradan biri değildi o. Gökçen'di. Pamuk'tu. Bütün çocukluğuydu. Babasıydı. Ali amcasından kalan emanetti.

Elini tutmaya söz vermişti.

Gökçen hatırlamazdı. Ama o hatırlıyordu. Neden hatırlıyordu? Gömülü değil miydi bunlar? Neden hatırlıyordu? Sabah ne yediğini hatırlamıyordu.

Ama Pamuk'un soğan ve et yemediğini neden hatırlıyordu lan? NEDEN?
OLACAK İŞ MİYDİ?

DEĞİLDİ!

Ofladı. Huysuz huysuz baktı sağa sola. Düşüncelerden sıyrılacak gibi değildi. Tozlu raflar sallandıkça sallanıyor, üzerindeki kalıp kalıp tozları atmak için çırpınıyordu. Tutabildiği kadar tuttu yine de. Gözlerini kapatıp bekledi saatlerce. Zerre hareket etmedi. Saat tam 4'e vurduğunda ise yerinden hareketlendi. Sağa sola baktı. Elllerinde bavullarla ilerleyen insanları görünce oturduğu yerden kalktı. Çenesini yukarı dikip ellerini pantolon cebine attı.

Hiç bir duygu belirtisi yoktu içinde. Öyle ki adımları bile yavaş ve hevesizdi. Sağa sola ifadesiz bakışlar atarak süzdü gelen herkesi. Çocuklu aileler geçti önünden. Tombul dayılar, amcalar, teyzeler. Derken bir kadın belirdi biraz ileride. Genç bir kız. Siyah saçlı, mavi gözlü... Elinde ise minik bir kız çocuğu.

Çocuğu mu vardı lan?

Baktı bir iki saniye. Ona dair hatırladığı şeyler bunlardı. Hatta ezbere bildiğini şu an fark ettiği şeyler. Siyah saçlar, mavi gözler, pamuk ten...

Süzdü birkaç saniye kadını. Yüz hatları daha sivriydi. Bakışları donuk. Gözler mavi. Elindeki kız çocuğuna baktı. Onun da gözleri maviydi. Saçları siyah.

Lakin Pamuk değil.

Gözleri Gökçen mavisi değildi ikisinin de. O mavi başkaydı. Nerede görse hatırlardı. Nerede görse bilirdi mavinin o tonunu. Açık mavi. Gökyüzü gibi. Ortasına doğru koyulaşan tonlar. Unutmabeni çiçeği gibi. Göz bebeğine en yakın noktada iki üç parça şeklinde süzülen yeşil ton. Unutmabeni çiçeğinin yaprakları gibi.

O bu rengi bilirdi. Ezbere bilirdi.

Yani bildiğini düşünüyordu. Hala biliyor muydu? Tereddütle süzdü kadını.

"Değil." diye mırıldandı en sonunda. "Bu değil."

Kadın ve elinde kız yanından geçip giderken kısa bir an baktı arkasından. Tekrar önüne döndü. Evet. Kesinlikle bu o değildi. Bakışlarını tekrar önüne çevirdi. İnceledi ortamı. Bu sefer de elinde bavulu ile ilerleyen başka bir kıza takıldı bakışları.

Mavi gözlü. Sarı saçlı. Siyah kaşlı.

Öylece baktı yine. Lütfen saçlarına bunu yapmamış ol Pamuk diye düşünerekten kesin bir sonuca varmak adına kıza doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Gözlerinden tanırdı. Daha yakın bakmalıydı.

Ama birden durdu. Adımları olduğu yere çakıldı. Adım atmak istedi. Atamadı. İlerlemek istedi. İlerleyemedi. Sarı saçlı kızın arkasından gelen başka bir simaya takılı kaldı.

Elindeki kocaman kırmızı bavulu ite kaka, zorla, hatta sağa sola yalpalayarak iteleyen bir kız vardı karşısında. Daha doğrusu kadın. Siyah saçlı, mavi gözlü, pamuk tenli bir kadın... Kot bir pantolon vardı üzerinde. Mavi bir tişört.

Mavi...

Onu en son gördüğünde de mavi bir kelebek toka vardı saçlarında.

Mavi...

Kadının gözleri ona değmedi. Bavulunu başka bir bavulun yanına getirdikten sonra oflayarak baktı sağına soluna. Yanaklarını şişirdi. Yanaklarına doldurduğu nefesi sıkıntı ile üfleyip elini saçlarına attı. Geri itti. Beyaz gerdanı daha çok serildi göz önüne. Sağa sola bakarken bakışları tekrar Murathan'dan değmeden gitti. Oflamaya devam etti.

Ve olanlar oldu.

Geçmiş rafların üzerindeki bütün tozları tek bir nefeste üfledi sanki Gökçen'in dudaklarından süzülen tek bir of nidası. Yıllardır en derinlerde tuttuğu, gömmek için tırnaklarını yırtarak yeri eştiği, sonra ise avuçlarını kanata kanata üzerine kapattığı ne varsa önüne döküldü.

Geçmişin tozunun, toprağının içinde kaldı Murathan.

Önce tam kalbinin üzerindeki derin yaranın hafifçe sızladığını hissetti Murathan. Sonra ise midesinde kıpırdaşan minik karıncalar.

Baktı sadece. Bakakaldı.

Önce minik bir kız çocuğu belirdi karşısında. Minik Pamuk... Murathan'ın bu hayattaki en buruk parçası. En derinlerde minik bir sızı. Sağa sola baktı minik kız. Saçlarını savurdu. Derken büyüdü. Gökçen oldu. Savurduğu saçları Murathan'ın boynuna dolandı. Bir kaç saniye nefes alamadı.

Türkmen kızı ve Yavuz diye düşündü...Hakkınızı yedim. Affola...

Aradan insanlar geçti, silüetler geçti. Hepsi aktı gitti. O sadece baktı. İzledi. Gözlerini bir saniye bile çekmedi, çekemedi.

Sanki yıllardır nefessiz kalmışta şu an nefese kavuşmuş gibi derin, boğuk ama ciğerlerinden kopan bir nefes döküldü en sonunda dudaklarından.

Derin bir nefes.

Kızın mavi gözleri tereddütle sağı solu tararken saniyelik kesişti bakışları. Uzun değildi bu süre. Belki bir saniye. Ama Murathan için bir asır. Zira biliyordu. Hatırlıyordu o gözlerdeki büyüü.

O gözler küçük Murathan için zehirdi. Büyüydü.

Güzeldi. Çok güzeldi. Siktirler olsun ki hala güzeldi... Hatta şimdi daha da güzeldi. Bu neydi lan?

Ohaydı... Vay anasını ve avradınıydı...

Belki de bu yüzden daha önce de araştırmasına rağmen bakamamıştı o dosyaya. Zor kurtulmuştu bu gözlerdeki büyüden. Üzerine kırk kilit vurarak... Bir kere daha bakarsa başına geleceğın farkındaydı. Gitmek isterdi. Görmek isterdi. Yerini öğrendiğı an bir resimle yetinmezdi.

Yanılmamıştı.

Felek ciddi ciddi üzerinde bir takım sindire sindire sikme eylemleri deniyordu zannınca.

"Sıçtık..."diye mırıldanabildi en sonunda. Durumunu gayet güzel özetlediğini düşünüyordu.

Kızın gözleri bir kere daha gözlerine deyip onu tanımadan bir yabancı gibi geçip gidince içinin en kuytularında saklanan mimik Murathan'ın boynu büküldü.

Unuttu dedi. Unuttu bizi...

Yutkundu. Zorla. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı hafifçe. Sinirlenmeye başlıyordu. Beyninden ve içinden geçen bütün bu düşünceler ve kalbinin üzerindeki sızı yüzünden kendi kendine sinirleniyordu. Görür görmez yine böyle olmamalıydı. O da unutmuştu. Zerre aklına gelmezdi. Şu an böyle olmamalıydı.

OLMAMALIYDI!!!

Beni bir gözleri ahuya zebun eden felek diye geçirdi içinden, elime geçme, elini kolunu sikmezsem bana da Murathan demesinler.

"Bunca zaman sonra şart mıydı bu yani?"diye mırıldandı huysuzca. Gözlerini kapattı. Başını sağa çevirip derin bir nefes verdi. Sanıyorduki migreni tutuyordu. Hala üzerinde böyle bir etkisinin oluşu başına belaydı. Her zamanki gibi. Hissedebiliyordu.

Ayrıca önceden sümüklüydü bu. Bu şimdi... Bu... Bu neydi şimdi lan? Sümüklü, pis ve pasaklı büyümesi gerekmiyor muydu bunun? Daha çok sinirleniyordu.

BU NEYDİ ŞİMDİ BU? BU NİYE GÜZELDİ BU?

Cevabı çok derinlerden, sesini yıllardır duymadığı minik Kepçük verdi.

O; sümüklü, pasaklı ve pisken de güzeldi... O bize hep güzeldi... O sana verildi. O senin olan tek şeydi. O en sevdiğin oyuncağındı...

Cevap veremedi kendi kendine. Öylece kaldı. Yıllardır sıkıca tuttuğu anılar üzerine hücum ederken, küçük Murathan'ın en büyük korkusu da yine kırmızı harflerle belirdi zihninde bütün ihtişamıyla.

O seni unuttu Murathan. Boşuna çırpınma. Pamuk Kepçük'ü unuttu. Gökçen Murathan'ı tanımaz.

Kalbinin üzerindeki yarada hissettiği sızı büyürken öne doğru sakın bir adım attı. Kızın sırtı dönüktü artık ona. Sağa sola bakmaktan vazgeçmiş, bavulunun üzerine oturmuştu. Lakin sıkıntılı bakışları yine etrafındaydı. Bavulunu taşıyacak birini arıyor diye düşündü az önce bavulunu nasıl zorla getirdiğini gördüğü için.

Beklenti içinde olma Murathan. Beklenti içinde olma.

Adımları yavaş ama kararlı bir şekilde ilerledi. Duraksamadı. Durmadı. Tam kızın arkasına gelince ise başını hafifçe sağa eğip yandan bakmaya çalıştı yüzüne. Gerçekten o muydu? Ona göre oydu. Kızın saçları yüzüne dökük olduğu için çokta netleşemedi görüntüsü. Kalbi anlamsızca deli gibi atıyor, bu daha çok sinirlenmesine neden oluyordu. Kaşları kendi ruh hali yüzünden çatıkken kızın önüne geçmek adına bir adım atıyordu ki kızın üzerine oturduğu bavulun tekerinden bir ses geldi önce. Tekerı kırıldı. Hızla yana doğru yuvarlanıp gitti. Buna eşdeğer olarak kızda sendeledi. Gerisin geri devriliyordu.

"Lan, lan, lan, lan." diye bağırarak gerisin geri devriliyordu ki ani bir refleksle sırtından yakaladı. Murathan'ın avuçlarının içine düştü bir kuş misali.

Pamuk düştü. Kepçük tuttu.

Yıllar sonra ilk kez bir çift kehribar ve mavilik birbirine değdi. Aradan 20 yıl geçti. Gözyaşları aktı. Unutulan anılar aktı. Kahkahalar, sıkıca kenetlenmiş kalpler aktı. Dünyasının eksenı kaydı. Kurulan bütün düzenler yıkıldı.

Gökçen tekrar Murathan'a geldi.

"Pamuk?. " dedi Murathan sesini ifadesiz tutmaya çalışarak. Zihninde en derinlere attığı korkusu tekrar fısıldadı kulağına aynı cümleyi.

Unuttu Murathan. Pamuk olsa bile seni unuttu. Tanımaz. Sakın yine yenilme. Sakın uzun süre gözlerine bakma.

Tersten ona bakan, göz kırpıştıran oldukça tanıdık ama artık bir nebze yabancı kalan simada aniden beliren ifade ile dünyasının ekseni daha çok kaydı. En sonunda kızın dudaklarından dökülen tek bir cümle ise dünyasının ekseninden kaymayı bırak yörüngeden tekme tokat atılacağıının en büyük kanıtıydı.

"Murathan..."

İfadesiz kaldı Murathan. Zorlandı. Otuz iki diş sırtıma isteği ile yanıp tutuşurken zerre yaprak oynatmadı yüzünde. Ama Kepçük güldü. En neşeli kahkahasını atarak güldü hem de.

Derinlerde yatan korkusu anında tuz buz olurken, *unutmadı dedi Kepçük. Pamuk Kepçük'ü unutmadı. Unutmaz dedim. Kimse inanmadı. Unutmadı. Unutmadı...*

İçine sıcak sular aktı Murathan'ın. Etraf siyah beyaz, önünde ise bir çift mavilik vardı. Tek renk... Sesli dile getirmedi. Ama kaçınılmaz olanın farkındaydı. Daha önce de kaçamamıştı. Yine kaçamayacaktı. Gözlerine bakma demek boşunaydı. Bir kere baktıysa artık bakmaması imkânsızdı. Biliyordu.

Gözler büyülü. Gözleri büyülü.

İçten içe şu an her şeyi biliyordu. Zihninde dolaşan ise tek bir cümle vardı.

Beni bir gözleri âhûya zebûn etti felek...

Midesinde uçuşan kelebeklere ve kalbinin üzerindeki ince sızıya öfkeliydi. Bunca zaman sonra bile üzerinde böyle bir etkisi olduğu için, sadece adını hatırladığı için bu denli mutlu oluşuna kızgındı. Başına sol şakak kemiğinden bir ağır girmesi an meselesiydi.

Pamuk değil , diye geçirdi içinden. Seni hatırlıyor olabilir. Ama o Pamuk değil. Aynı değil. Sakın Murathan. Sakın. Senin Pamuk'un değil. Sadece Gökçen.

"Kalkmayı planlamıyor musun Pamuk?" dedi tutamadığı düşüncelerin etkisi ile sert çıkan bir sesle.

Pamuk deme Murathan. Pamuk değil. Gökçen. Pamuk deme. Kepçük demedi. Murathan'ı biliyor. Kepçük'ü değil. Sakın bir daha Pamuk deme. Senin Pamuk'un değil.

Göz kırpıştırdı kız. "Kalkayım tabi..." diye kısık bir sesle. Bakışlarını sağa sola kaçırdı tedirginlikle. İleri doğrulmaya çalıştı ama kalkamadı. Altındaki bavul daha çok geri kayınca minik bir çığlık attı üstelik. Amaçsızca çırpındı yine de doğrulmak adına.

Derin bir nefes verdi Murathan. Bacaklarını bavulun arkasında sabitleyip ellerinin sıkıca tuttuğu sırtı ileri iteledi. Kalkmasına yardım etti. Işık hızında doğruldu kız bavul üzerinden. Murathan'ın bakışları ise saniyelik bedenini süzdü. Mavi tişörtü düşmesinin etkisi ile göbeğine kadar sıyrılmış, belini açıkta bırakmıştı.

Kıvrımlı vücut hatları...

Murathan sol şakak kemiğine bir darbe daha vurulduğunu hissetti. Bu kız küçük değil miydi? Harbi bu neydi şimdi. Sikerler olsundu. Kaşları daha çok çatıldı. Kız ise doğrulur doğrulmaz tişörtünü aşağı çekip yüzünü ona döndü. Bir iki saniye amaçsızca bakiştılar. Konuşmak istedi Murathan. Lakin ne diyeceğini kestiremedi. Kendine acayip sinirliydi.

Türkmen kızı ve Yavuz'a laf etti diye mi bunlar geliyordu başına yani?

Ağzını açtığı an; bunca zaman sonra başıma bela diye mi geldin sen diye yükselebilirdi. Kalbinin üzerindeki ağırlık başına gelecekler konusunda minik bir fragman geçiyor gibiydi çünkü.

Çok şükür Gökçen, "Merhaba." diyerek onu bu dertten kurtardı.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Merhaba." dedi. Ama daha fazla gözlerine bakmadı. Kaçmak adına yerdeki bavullara uzandı. Aldı. Ve ışık hızında önüne dönüp ilerledi.

Gözlere bakma. Gözlere bakma.

Bir kaç saniye sonra Gökçen yanında bitince ise kalbinin üzerindeki sızı büyüdü. Geçmişten bir anı belirdi zihninde.

Arkasını dönüp gidiyor. "Defol başımdan Pamuk." diye tersleniyor. "Yapışma."

Dinlemiyor Pamuk. Beş saniye sonra dibinde bitiyor. Koluna yapışıyor. En tatlı gülüşü ile bakıyor. "Yapışcam." diyor kararlılıkla. "Kepçük neleyeeee, Pamuk olayaaa!"

Saçma bir neşe pırıltısı belirliyorduki içinde anında üzerini örttü. Boğazında hakim olamadığı bir yumru belirirken, sessiz ama boğuk bir nefes aldı yumruğu yutmak adına.

Pamuk'tu...Hala Pamuk'tu...

"Sen nerden duydun benim geleceğimi?" dedi Gökçen. Sesi zihnindeki ile aynı değildi. Cırtlak, kulak yırtan bir sesi vardı küçükken. Şimdi ise su gibi. Duru...Yalın...Sakin...

Hoş değildi. Hiç ama hiç hoş değildi.

"Annem aradı." dedi kısıdan. Adımları yine ondan kaçmak istercesine hızlandı. Kaçamayacaktı. Farkındaydı. Hiç bir zaman kaçamamıştı. Ama

yine de hızlandı.

Kaçamadı da. Her zamanki gibi.

Onun adımları hızlandıkça Gökçen daha da hızlı koşturuyordu peşinde. "Ben kendim hallederdim aslında ama annem biraz pımpirikli." dedi hızlı hızlı ona yetişmeye çalışırken. "Kesin o söyledi Neslişah teyzeye de. Rahatsız ettik seni. Kusura bakma."

Bakardı. Neden hızla geliyordu peşinden? Neden yine yapışıyordu? Hoşuna gidiyordu. Gerçekten sikerlerdi. Hoş değildi. Siniri artıyordu.

"Sorun yok." deyip kestirip attı.

Pamuk olsa konuşur durur, diye düşündü. Ben sussam da konuşur. Hep konuşur. Değişmiş ol. Konuşma benimle. Sessiz kal. Sert bakışlarından korkmayan tek kişi Pamuk'tu. Sen o olma. Kork benden. Kork.

"Nasıl tanıdın ki hemen beni?" diye neşeyle konuşup bir yandan da ona yetişmek için hala yanından koşturması bu dileğini ılık hızında Murathan'ın götüne soktu. "Şahsen ben seni asla tanımazdım. Çok değişmişsin."

Biliyordu. O da Gökçen'i tanımazdı. Yani tanımayacağını düşünüyordu. Bazen gelirdi aklına. Şu yoldan yanından geçse tanır mısın diye sorardı kendi kendine. Cevap hiç değişmezdi. Tanıma-

Durdu. Kimi kandırıyordu? Saniyesine tanırdı. Tıpkı az önceki gibi.

Ama Gökçen'in onu tanımayışı şaşırtıcı değildi. Zaten hatırlayan hep oydu. Bir ceza gibi. Unutan ise Gökçen. Bir ödül gibi.

Dönüp bakmadı yüzüne asla. Dakikalar geçtikçe daha çok Pamuk'a benziyor oluşu can sıkıcıydı. "Gözlerinden." dedi aniden. Bunu demeyi beklemiyordu. Lakin çaktırmadı. Dönüp bakmadı ama Gökçen'in ona baktığını hissedebiliyordu. "Uçaktan inen tek mavi gözlü kadın sendin." diye salladı. "İlk dakikadan sakarlığını da göz önünde bulunduracak olursak çok bir seçenek kalmıyordu geriye."

Aferin Murathan. Dön bir de bavulu kızın kafaya çak oğlum. Aferin. Kendine de sinirlendi. Siniri sol şakak kemiğine bir darbe daha indirdi. Kızdan ses çıkmadığını görünce bakışlarını çaktırmadan ona çevirdi. Telefonu ile uğraşıyordu. Sevgilisi olabilirdi. İndiğini haber veriyor falan olabilirdi. Derken aniden çaldı telefonu.

Göz ucuyla baktı Murathan. Sevgilisi ise açar diye düşündü. Ya da mesaj atar.

Ama Gökçen çok başka bir tepki verdi. Aramayı ılık hızında kapatıp yüzünü ekşitti. Başka kimseye de mesaj atma gereksinimi hissetmeden telefonu kapatıp telefonu cebine attı. Sevgiliye verilecek bir tepki değildi.

Murathan anlamsızca keyiflendi.

Ama başındaki ağrı onu kendine getirmek ister gibi sol tarafına silleyi çakınca anında kendine geldi. *Saçmalama Murathan. Saçmalama... Aman deyim oğlum... Sakın... Sakın...* Dudaklarında beliren yarım gülüşü sildi. Tekrar önüne döndü. Bakışlarını ifadesizleştirdi her zamanki gibi. Elindeki bavulları sıktı. Adımlarını hızlandırdı. Kendince kaçtı.

Ama o ne kadar kaçarsa Gökçen o kadar hızlı geldi peşine. Pıtır pıtır. Hızlı hızlı. Tam yanına.

O an anladı Murathan bazı şeylerden kaçmanın faydasız olduğunu. Bittiğini sandığı lakin derinlerde gizlenen, hala içinin en kuytu köşesinde duran, göğsünden başlayıp her bir hücrelerini içine katarak derinleşen o ince sızının zerre azalmadan yerli yerinde durduğunu.

Gözleri yine gözlerine değmesin diye ne yapmalıydı... Bilmiyordu.

Ama tek bir şey biliyordu. Tek bir gerçeğin farkındaydı. Havaalanından dışarı çıkıp bakışlarını mavi gökyüzüne diktiği an ise bu acı gerçekle derin bir nefes vermek zorunda kaldı.

Gökyüzü artık maviydi. Soluk mavi değil.

Gökçen mavi...

.

.

.

28.BÖLÜM

*"Bir pınarsın içilen ama hiç kanılmayan
Seveni yanıltmayan, sevince yanılmayan
Özlenen sen, özleyen sen, özleten sen
Varken doyulmayansın, yokken dayanılmayan..."*
**ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN*

Derin bir nefes aldı Murathan. Askeri montunun yakalarını yukarı çekti. Aldığı derin nefesi verirken gökyüzüne baktı.

Mavi.

Ne kadar da güzel bir renkti. Diğer bütün renkler bu renkten doğmuş olabilir miydi? Kesinlikle olabilirdi. Hafifçe gülümsedi. Ama yükselen başka bir ses yüzünden huzurlu gülüşü bıçak değmiş gibi kesildi.

"Komutanım."diyordu Süleyman.

Bakışlarını yerdeki Süleyman'a eğdi. Tip tip baktı. En tipinden hem de. Öyle bir şey yapmıştı ki bu yavşak, öyle bir anı bölmüştü ki... Bu hayatta sinir oldukları top 10 listesini alt üst ederek listeye birinci sıradan giriş yapmış, Zülfikar'ı bile sollamıştı. Uzun bir süre zirveden inecek gibi de durmuyordu. Hayatının en mükemmel olabilecek anını böldüğü için öfkesi daima diri kalacaktı.

DAİMA!

Bu sebepten çok sevgi dolu bir ceza vermişti kendisine. Daha doğrusu ilk cezasını vermişti. Bu daha başlangıçtı. Süleyman için kötü günler geride kalmıştı. Sırada daha da kötü günler vardı.

"Ne var lan?"dedi ters ters.

Elinde tuttuğu minicik bir keserle nizamiyenin yüzündeki bütün taşların arasında yeni yeni çıkmaya başlayan otları budama ve aralarına dolan karları kazıma cezası verilen Süleyman; ilk sırayı bitiriyordu bitirmesine ama acılar içerisindeydi.

Durdu Süleyman. Eğildiği yerden hafifçe doğrulup melül melül baktı komutanına. "Nizamiye'deki bütün taşların arasını keser ile temizleyeceksin

derken sadece bu kısımdan bahsediyoruz değil mi komutanım?"

Olmadığını biliyordu. Ama umutta, yetişkin bir Süleyman'ın umuduydu. Sordu bile bile. Cevap ise yanıltmadı.

"Hayır Süleymancım. Bütün alandan bahsediyoruz."

Omuzları çöktü Süleyman'ın. Sıçmıştı. "Neden komutanım?" dedi çaresizce." Ben de 20 tur çıplak koşsaydım ya. Neden böyle bir ceza?"

"Çünkü ben öyle uygun gördüm Süleymancım." dedi duruşunu bozmadan, Sultan Süleyman forsuyla. "Hem temizlik konusundaki hassasiyetlerimi bilirsin. Bu otlar ve karlar beni çok rahatsız etmeye başlamıştı. Güzelce temizleyelim lütfen."

Yerlerdeki kara ve ota baktı Süleyman. Yerleri zaten buraydı. Nasıl rahatsız etmiş olabilirdi?

Murathan'ın ise başka konularda da bir takım hassasiyetleri vardı ama hunharca bölünmüştü. Yağmalanmıştı. Hırpalanmıştı. Yarım bırakılmıştı. Elinden alınmıştı. Kapı dışarı atılmıştı. Yanıyordu. Bunca yıllık ömründe ilk defa bu denli yanıyordu. Her şeyiyle. Alev alev. Öyle ki ateşten kulakları kıpkırmızı geziyordu geceden beri.

Bedel ödenecekti.

Süleyman oldukça kibar bir ricada bulundu. "Çekin vurun beni komutanım. Çok rica ediyorum."

Sevimsizce güldü Murathan. Neyi böldüğünün farkında bile değildi it. Kinlendikçe kinleniyor, siniri arttıkça artıyordu. "İnan imkan olsa şu an bütün cephaneliği götüne sokmuştum zaten Süleyman. Hatta dış fırçası ile parke fırçalatıp kredi kartı ile çek pas yaptırma gibi fevkalade fikirlerim vardı." dedi kibarca. "Ama dua et Aybüke benden ilk defa bir ricada bulunup çok canına okumayın olur mu dedi."

Ter götünden çıkmasına rağmen salak salak sırttı Süleyman. "Valla öyle mi dedi komutanım?"

"Şu durumda bunu mu düşünüyorsun lan?"diyen Zülfikar'ın keyifli sesi duyulunca ikisi de sesin geldiği yöne döndü. Zülfikar'ın yüzünde o kadar keyifli bir ifade vardı ki; bu ifade yüzünden Süleyman'ın kaşları hemen çatılmıştı.

"Bu gitsin komutanım."dedi huysuzca.

Güldü Zülfikar. "Sabahtan akşama kadar koşu cezası alsam dahi şu an beni buradan kimse ayıramaz."

Sinirleniyordu Süleyman. "Lan sikt-"diye yükseliyordu ki Murathan'ın öldürücü bakışlarını üzerinde hissedince küfrünü yutmak zorunda kaldı.

Zülküf cevap olarak kocaman bir kahkaha attı. "Yani şu timde ben dışında birine ceza verildiğini gördüm ya...Gözüm de açık gitmem artık." Kocaman, hayvani bir gülüş daha attı.

Süleyman elindeki keseri şeytan taşlar gibi ona savurken artık küfrünü tutamadı. "Siktir git lan!"

Gitmedi. Yana çekilip üzerine savrulan keserden kurtuldu. Daha çok güldü cevap olarak.

"Komutan yanında sövdün mü sen Süleyman?" dedi Murathan tehditkar bir sesle. "Benim sana verdiğim keseri savurdun mu sen Süleymannnnnn?"

Bir titredi Süleyman. "Savurmadım komutanım." dedi yutkunarak.

"Savurdu." dedi Zülfikar. "Ben şahidim komutanım."

Dişlerini sıktı Süleyman. "Lan savurmadım canım benim." dedi tehditkar bir sakinlikle. "Elimden kaymış." Yerden kalktı. Zülküf'ün ayaklarının dibine düşen kesere ilerledi. Öfkeyle aldı.

"Özür dilerim aşkilotum de." diye bir emir verdi Murathan.

Şaşkındı Süleyman. "Kime komutanım?"

Ciddiyetini bozmadı Murathan. Kaşları ile Süleyman'ın elindeki keseri işaret etti.

"Aşkilotum mu?" diyerek hayvani bir gülüş saldı Zülfikar. "Gökçen hanım bu aşko koşkoluk işlerinde size baya bir level atlatmış komutanım."

Ama Murathan bunu inkar edemezdi. Gökçen bu konuda kendisine baya bir şey katmıştı. Aşkilotum ise en baş ağrıtırıcı olanıydı.

Süleyman derin bir nefes verdi. İleri doğru uzattı keseri. Kısa bir an bakiştılar. Bu cümleyi dağ çiçeğine kurmayı hayal ederken başına gelene baktı. "Özür dilerim aşkilotum." dedi ağzının içinde.

Zülfikar hayvani bir gülüş daha attı.

Murathan ise keyiflendi. "Öp bakim birde."

Öptü Süleyman keserin başını. Muck şeklinde hem de.

"Şimdi bir daha sor bakayım affetmiş mi?"

Keserle bakışması sürüyordu. "Affettin mi beni aşkilotum?" Keseri tutan elini hafifçe hareket ettirip başını aşağı yukarı sallamış gibi yaptı. Murathan'a döndü. "Affetmiş komutanım."

"Güzel." dedi Murathan. "Şimdi işinize kaldığınız yerden devam edebilirsiniz Süleymancım."

Etti mecburen. Zülküf kıs kıs gülerken o sinir olduğunu belirtmek adına dilini alt damağına sıkıştırıp tip bir bakış atarak geriledi. İmkan olsa da şu anda eli kayıp keseri çok sevgili arkadaşının götüne sokabilseydi keşke.

Yapamadı ama. Tekrar aynı konuma döndü ve taşlar arasındaki otları kesmeye devam etti.

"Aferin." dedi Murathan. Yanındaki keyifle gülen Zülfikar'a döndü. "Yarın yağmur yağacakmış diyorlar Zülküf."

"Aynen." dedi Zülfikar. "Ben de öyle duydum komutanım."

"Yarın da nizamiyenin arkasındaki çimleri sulayacaksın Süleyman MERCAN!" diye bağırdı var gücüyle. Ve ekledi. "Özellikle yağmur yağarken."

Dertli dertli gözlerini kapattı Süleyman. Sıçmıştı. Tam anlamı ile hem de. Bu sıçmak değil de neydi yani?

"Lan kırk tane nane yedim bana bile böyle ceza verilmedi Sülüüü." dedi Zülfikar keyifle. "Sen ne çeşit bir bok yedin?"

Konusu açılınca dahi sinirleniyordu Murathan. İlk defa Ali amca susmuştu oysa. İlk defa zafere bu denli yaklaşımsken ortaya çıkan bu denyo... Gözü seğirdi sinirden. "DAHA HIZLI BUDA LAN ŞU OTLARI!" diye öfkeyle yükseldi. "SEN BİTİRENE KADAR GERİDEN YENİLERİ BİTİYOR!"

Ofladı Süleyman. Ama mecbur hızlandı. Tüm nizamiyedeki taşların arasındaki otları budayıp karları temizlemek zaman isteyen bir işti malum. Dertli ifadesi büyüdü. Zülfikar'ın ise gülüşü.

"Lan sen de harbi siktir git şuradan." dedi Murathan yanında Zülfikar'a dönüp.

Yüzü ekşidi Zülfikar'ın. "Ne olur gitmeyeyim komutanım. Barbaros'un acılı ifadesi ve efkarlı şarkıları yüzünden olmayan aşkımın ızdırabını çekiyorum ben de. İçimi çıkardı. Şurada durayım da az moodum yükselsin. Ne olur be."

Dünden beri bangır bangır Bir Teselli Ver, Huzurum Kalmadı Fani Dünyada, Yalnızım Dostlarım, Vazgeç Gönüm Sen Bu Sevdadan dinleyen Barbaros bütün askeriyeyle kendi ile beraber acı çektiriyordu aslında.

"Lan dansöz mü oynuyor burada moodun yükselsin it." diye yükseldi yerdeki Süleyman.

Zülküf tabii ki güldü. "Ne güzel fikir lan o öyle. Aybüke göbeğine para falan sıkıştırır." Hayvani bir gülüş atarken gülüşü öyle bir boyut almıştı ki hafifçe öne eğilip karnını tutmak zorunda kalmıştı. "Lan bir hayal ettim de." dedi zorla. "Altıma sıçacağımğağğağğağ." Kahkahası böğürtüye dönüştü.

Süleyman artık gerçekten dayanacak gibi değildi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Tam keseri harbi harbi Zülküf'ün götüne sokmak için yerden

ayaklanıyordu ki Murathan'ın öldürücü bakışlarını üzerinde hissedince anlık bir dizlerinin bağı çözüldü. Olduğu yere geri sindi. Yetmedi. İlkokul çocuğu gibi kık üstü yere bıraktı kendini.

"Komutanım, valla gitsin ama bu ibne!"dedi ağlamaya yakın bir sesle.

Gitmedi Zülfikar. Hayvanca gülmeye devam etti. Süleyman ise en dertli şekilde nizamiye taşları arasındaki bütün otları keserle budayıp çoğunlukla ise keseri Zülfikar'a savurmaya.

Murathan bütün bu kavgalara sessiz kaldı. Bakışlarını gökyüzüne dikti. Bir gözü kısık baktı önce. Sonra tekrar önüne döndü. Derin bir nefes verirken cebinden telefonunu çıkarıp Süleyman ve Zülfikar'a arkasını döndü. Hayata geçirmek istediği ciddi bir mesele vardı. Zaman kaybetmeden halletmeliydi.

Pek işe yarar bir şey değildi belki ama Pamuk'a bunları öğretmeliydi. Hiç istemediği halde... Madem ona karanlığı da öğretmişti, bununla nasıl savaşacağını de öğretmeliydi. Ona yakışmazdı. O da bunu sevmezdi zaten. İstemeyeceğine emindi. Ama Sara kayıptı. Hiçbir iz yoktu. Bu durum bütün seçenekleri sıfırlıyordu. Geriye başka bir seçenek kalmıyordu.

Canı sıkıldıkça sıkılıyordu.

Bu yetmezmiş gibi canını sıkan ek faktörlerde vardı. Gökçen'in zerre iyi değilken iyiymiş numarası çekmesi gibi mesela.

Oysa onu en çok o bilirdi. Gökçen; görmek için bakmaya gerek duymayacağı ezberiydi. Her köşesi... Her santimi... Herkes inanabilirdi bu iyi numaralarına. Ama o inanmazdı. Kabuslarının, iniltilerinin, boğazına dolanan ellerin farkındaydı. Lakin suçlu hissediyordu. Hatta daha fazlası. Ezim ezim eziliyordu. Hayatındaki tek rengi soldurduğu için ona yardım etmek adına elinden bir şey gelmediği için kalbinin üzerinde ağır bir taş vardı sanki. Nefesini kesiyor, içinde tarifi imkansız bir noktayı sıkıp sıkıp atıyordu.

Yüz ifadesi git gide düşerken onu toparlayacak tek isme sığındı. Kalp şeklinde kayıtlıydı. Tek bir kalp. Kısa, öz ama onun için en anlamlı olan.

Kainat denen nesnenin içinde en çok sevdiği kalp. Üzerine en çok titrediği kalp. Kalbi.

Saate baktı. 10:11 Uyanmamıştı muhtemelen. Biri uyandırmadıkça da uyanmazdı. Uyandırmakta istemezdi ama aramalıydı. Diğer türlü günü aydıramıyordu. Aradı. Dıtt dedi telefon. Dıttt dedi. Dıtt dedi. En sonunda ise en sevdiği ses kuruldu kulaklarına.

"Hııı..."diye mırıldanan Pamuk'un uyku mahmuru sesi.

Ters ifadesi anında şamarı yedi. Hafif bir tebessüm kuruldu yerine. Yeryüzündeki tek bir ses tonunun ona bunu yapıyor olabilmesi her seferinde sevgisinin boyutu konusunda korkutuyordu onu.

"Günaydın."dedi sakince.

"Aynen."dedi Pamuk'un uykulu huysuz sesi. "Günaydın ama ne gerek vardı."

Şu an yatakta sırtı üstü döndü diye düşündü. Bir eli gözlerini ovuşturuyor. Dudakları şiş, gözleri mahmur. Yanakları kırmızı. Mest olduğu bir manzara. Dişlerini dudağına geçirdi. Küçükken sadece tatlıydı en azından. Şimdi ise hem tatlı hem güzel hem alev hem ateş.

Alev ateş.

Yanmıştı. Feci halde. Dibi tütüyordu. Hatta dibi alev alev yanıyordu. Sonu hayır olsundu.

"Bugün askeriye gel."diye direkt konuya girdi. Yoksa Gökçen atağına girecekti. Hoş olmazdı. Hele ki dün gecenin üzerine her yanı hala alev ateşken hiç olmazdı.

Duraksadı bir iki saniye Gökçen. "Niye?"

"Seni özledim."

Kıkırdama sesi geldi. En sevdiği. "Yalancı Kepçük."

Yalanı varsa şuracıkta götünde cephanelik patlasaydı oysa. Özlerdi. 20 yılın atamadığı özlemi vardı hala içinde. Karşısında dursa bile özlerdi. Abartıyordu. Ama yine de özlerdi. Teni tenine, gözü gözüne değmediği her an özlerdi.

Hiç aklından çıkaramadığı dün gece yine aklına gelmiş bulununca hafiften alttan alttan bir ateş bastı. Lakin çaktırmadı. "Saat 1 gibi burada ol."

"Beni her şeyden çok sevdiğini söylersen gelirim."dedi Gökçen uyku karışık en nazlı sesiyle.

Cevap için beklemedi. "Şüphen mi var?"

"Eeee biraz..."

"Gel de şüphelerden arındıralım o zaman."

Kıkırdadı yine Gökçen."Tamam."dedi mırıltı şeklinde. "Geleyim bari o zaman."

Güldü hafifçe. Ağzını yüzünü yiyecekti bir gün ama bakalım ne zamandı. Tam bütün romantikliği ile 'iyi, görüşürüz o zaman' diyerek telefonu kapatacaktı ki bir detay eklemek mecburiyetinde hissetti.

"Pamuk, kapalı bir şeyler giy."

En son askeriyeye geldiğinde göğüs kısmı fazlası ile açık tişörtü yüzünden burnu kanayacaktı. Bunları istediği yerde giyebilirdi. Yakışıyordu zalimin kızına. Sorun bu değildi. Ama askeriye kurtlar sofrasıydı. Kan çıksın istemezdi. Birinin gözünün merceğini sikmek falan da istemezdi. Hoş olmazdı.

"Aksi mümkün mü gerizekalı?" diye huysuzlanan Gökçen'in sesiyle kısa bir an neye kızdı diye düşündü ama saniyesine aydınlandı. Dudaklarında çapkın bir gülüş belirdi.

Ah o dünkü boğaz ve göğüs gezintisi...

Hayatının en mükemmel anı olabilir miydi? Kesinlikle. Bu böyleyse bir tık üstü... Alev başına vurunca burnundan bir nefes vermek mecburiyetinde kaldı. Yoksa kulaklarından ve burnundan kan atması yakındı. Soğuk duş ise farz.

"Gel de bir de gün gözüyle bakalım neler yapmışsınız." dedi imalı imalı.

Gökçen'in cevap şaşırtmadı. "Beynin yok senin."

Murahtan ise o sırada sinir yüklemesi yapmaktaydı. Devam edilebilecek, şu an çok başka bir sabaha uyanılabilecekken doğan güne nah çekerek uyandığı bir sabah daha olduğu için Süleyman'a kini son noktaya vurdu. Sinirle döndü arkasını. Dişlerini sıktı. Uslu uslu taşların arasındaki çimleri budayan Süleyman'a ilerleyip ense köküne okkalı bir sille çaktı. Süleyman gelen darbenin nereden geldiğini bile anlamadan yüz üstü yere yapışırken o Gökçen'in yönelttiği başka bir soru yüzünden derin bir nefes daha vermek mecburiyetinde kalmıştı.

"Bir dakika." diyordu Gökçen. "Sen benim göğüslerime krem mi sürdün?"

Evet, yapmıştı. Çünkü Pamuk gerçek bir Pamuktu. Moraracağına bilincindeydi ama duramamıştı. Kendini tutamamıştı. Tutacak gibi de değildi. Yumuşacıktı her zerresi. Bulutların üzerinde gezinir gibi... Bir santimini bile öpmeden atlasa diğer köşenin hakkı kalırdı ona göre. Hakka girmek istemezdi.

Ama en azından sonrasını telafi edebilirdi. Kıyamazdı.

"Sesli söyleme o kelimeyi." dedi. "Başına sana ait bir ek gelince bana bir haller oluyor." Yerden yılmış bir bakış atan Süleyman'ın ağzına bakışı ile sıçarak geriledi. Hala gülen Zülfikar'ı ise eliyle kışkırladı.

"Bir dakika, bir dakikaaa!" diye daha çok yükseldi Gökçen. "Sütyenim nerde benim?"

İmkan olsa da hiç böyle bir şey olmasaydı aralarında tabi ama gönlün her istediği olmuyor, bazen bazı şeyleri kaderden kendi tırnakların ile koparman gerekiyordu. Murathan'da öyle yapmıştı. Aralarındaki engeli söküp atmıştı ki neden atmasındı?

Gökçen sütyen ile yatınca debelenip duruyordu. Rahat değildi asla. İnsan hiç gözünden sakındığının rahatsız olmasına izin verir miydi?

Asla. Zinhar. Katiiyyen.

"Dolabında."dedi kısaca.

"Niye çıkardığını sorabilir miyim?"

"Bir daha çıkarmak için giydirmiştim zaten Gökçen." dedi en net şekilde.

Cevap yine beklendikti. "Arsız!"

"Öyle demeyelim de bir takım hassasiyetler diyelim, malum."diye mırıldandı ağzının içinde. Ama askeriye ortasında daha fazla kur da yapamayacaktı. Dik duruşa geçti tekrar. "Saat birde. Unutma. Aybüke ile gelin. Tek çıkma sakın dışarı."

Her ihtimale karşı bir sivil polis ekibi gizlice izliyordu Gökçen'in evini. Her adımını. Evde de Aybüke vardı ama yine de içi rahat değildi. Gözünün önünden ayırdığı an yine kaybolacakmış gibi geliyor, kalbi sıkışıyordu.

Hatta daha fazlası. Nefes dahi alamıyordu.

"Tamam."dedi Gökçen mırıltı şeklinde. "Görüşürüz hurma gözlüm."

Başka bir şey söylemedi. Telefon kapandı. Ama o bir kaç saniye telefona bakakaldı. Tamam mı demişti o? Hemde ilk uyarısında, ilk defa, zerre itiraz etmeden?

Kaşları çatıldı. Çocuk muyum ben diye bağırması gerekiyordu. Aybüke'yi ne yapacağım ben peşimde diye çirkefleşmesi gerekiyordu. Niye tamam demişti hemen? Kapalı giyin dediğinde de sana mı soracağım ne giyeceğimi köpek diye yükselmesi gerekiyordu. Kavga etmeliydiler. Bu neydi şimdi?

Rahatsız edici bir şaşkınlık hissetti. Birkaç dakika sürdü bu şaşkınlığı.

Omuzları usulca düştü. Bakışları dalgalandı. Bu Gökçen değildi. Bu asla onun Gökçen'i değildi. İkidir tövbe haşa bir şekilde odasını da topluyordu. Hele bu asla onun Pamuk'u değildi. Değişmişti.

Onun yüzünden...

Daha sakindi. Korkuyordu, ürküyordu, eskisi gibi neşeli kahkahalar atmıyordu. Onun Pamuk'u değildi. Onun renkleri böyle değildi. Soluktu bunlar. Cansız. Ruhsuz. Pamuk böyle değildi. Canlıydı o. Hayat dolu. Neşeli. Çocuksu ama nazlı, cilveli...

Elindeki telefonu sıktı. Kendi karanlığına çektin diye geçirdi içinden sayısız defa. Kendi siyahıyla boyadın bütün renklerini...Çene kasları gerildi. Üzgün bir ifadeyle baktı önüne.

Ta ki yerdeki Süleyman'dan yükselen, "Niye bu kadar kızdınız ben hala anlamadım komutanım." sorusuna kadar.

Bu hayatta güzel şeyler vardı. Bir de çok güzel olan şeyler. Belki bazen daha da güzel olan şeyler. Mesela şu an güzel bir olayın içindeydik.

O ne miydi?

Kepçük'ün yanı, diye mırıldanacak olan Pamuk'u anında susturdum.

Bir sus be kızım. Bir dur sende Allah aşkına. Yani vara yoğa da bordo gorili sıkıştırmazsın araya. Anladık. En çok sen seviyorsun. Tamam. Sus bir.

Evet. Ne diyorduk. Ha, güzel şeyler. Şu an güzel bir olayın içindeydik. Ne miydi?

Tabii ki mükellef bir şekilde donatılmış bir kahvaltı sofrası.

Bundan daha da güzel olacak şey bu sofrayı Neslişah teyzenin hazırlamış olmasıydı ama maalesef kendileri elimizde mevcut değildi şu an. Onun yerine annem ve halamın mükellef bir şekilde donattığı sofradaydık. Özür dilerim anne ama Neslişah teyzenin kraliyet ailesine yaraşır şekilde donattığı o sofraları tekrar gördükten sonra seninkiler bir tık geri kalmıştı bende. Yiğit ben olsam bile öldürür, hakkını verirdim.

Ama annemin de Neslişah teyzeden daha üstün olduğu bir yemek vardı zannımca.

Krep.

Bu sebepten önümdeki krep tabağına uzanıp tek seferde çatalıma 3 krep birden takıp tabağıma aldım. Bana kalmazdı falan. Tabağa depolamak farzdı.

Annem, ben, halam, Aybüke ve Zehra bir sofraya oturmuş kahvaltı yapıyorduk. Bilge kuşum okuldaydı. Halam dün geceki basmacı hareketından dolayı bir tık gergin, Aybüke dertli, annem her şeyden habersiz, Zehra her şeyin şeyinin şeyinden de habersiz, ben ise dünya yansa 'aman boşver içimiz ısındı,fena mı' diyecek bir mooddaydım.

Tabağıma 3 krep daha, çayımdan ise bir yudum aldım. Sözde en keyifli halimi kuşanarak kahvaltıma devam ettim ama uykusuzdum. Başım ağrıyordu. Yemek yiyip ilaç içmezsem her an on moodundan off mooduna

geçebilirdim. Sıradan bir çinko karbon pil bile değildim artık. Direkt çinkoydum.

"Sen o boğazlı kazakla bunalmadın mı Gökçen?"diyen annemin sesiyle içtiğim çay anında boğazıma kaçtı. İmkan olsa burnumdan da gelirdi ama genzimi yakmak sureti ile tıkanıp kaldı. Daha başka şeyler burnumdan gelecek gibiydi çünkü.

"Yooo."dedim minik bir öksürükle boğazımı temizleyip. "Çok soğuk. Üşüyorum ben. Siz üşümüyor musunuz?"

Murathan....Ağzın da kırılsın senin godzilla goril. Beni düşürdüğün hallere bak köpek.

Ama doğru. Çok üşüyorsun Gökçen. Ateşin başına vurduğu için yediğin naneler yüzünden üşüyorsun. Ama bu benim hatam değildi. Sabaha regl olmuşum. Tamamen hormon kurbanıydım. Bunlar hep bilim yüzündendi bilim. Tabi. Bölünmese gümbür gümbür naneler yiyecektim ama benim bir suçum yoktu. Kadının libidosunun temelinde östrojen, erkeğinde ise testosteron vardı. Kadın bedeni adet olmadan önce östrojen artışı yaşırdı. Bu da bir takım libido artışlarına neden olabilirdi.

Bilim işte. İlla bilim illa bilim. Bilim Çin'de olsa gidip alacaksın. Hoca durur mu yapıştırır cevabı. Ya bilim tutarsa! Hayatta en hakiki mürşit bilimdir.

Evet. Suçlu bilimdi. Ben değil.

Aybüke ile kesişti bakışlarımız. Dudağında yarım ama imalı bir gülüş varken bakışlarını anında tabağına eğdi de beni yerin dibine göçme zahmetinden kurtardı çok sağolsun.

"Sen soğuktan donsan bile giymezsın ki boğazlı."dedi annem. "O kadar mı soğuk ya?" Elini uzatıp alnıma koydu gariban aman. Masum masum ateşime baktı. Bakma anne. Kızının ateşi hiç normal değil. Ne olur yapma bak, yanarız. "Ateşin de yok ama."dedi geri çekerken elini. "Yorgun olunca ateşlersin aslında ama, neye yoruldun ki?"

Leyla' da dersaneye gidiyor. Baya hırslı hazırlanıyor anne...Onun yorgunluğu.

"İçten harareti vardır belki."diye lafı bir tarafıma tıkan halam yüzünden harbi ateşim tepeme vurabilirdi. İçim yanar içim kanar da yani...

Hala...Hala...

"Ağrı kesicilerin yan etkisi büyük ihtimal." dedim tatlı olmaya çalışarak. Gerginlikten bayılmama son birdi oysa. Ayağa kalktım. "Canım halam."dedim içli içli. "Çayın bitmiş. Doldurayım mı?" Cevap beklemedim.

Önünden bardağı alıp masadan kalktım. Ocağın üzerindeki demliğe ilerledim. Bir elimde bardak tutarken diğeri ile boğazımı saran beyaz kazağımı sağa sola çekiştirdim. Frikik veremezdim. Biterdik.

Gerçekten ağzın kırılсын be adam. Nefret ederdim boğazlı kazaktan. Biri beni boğar boğar duvara atardı sanki. Hale bak. ÇIĞLIKLAR YARDIM ÇIĞLIKLARI!

Halamın çayını doldurup önüne bıraktım. Tekrar kendi yerime kuruldu. "Bundan da ye kızım."dedi annem Zehra'nın tabağına patatesli bir börek bırakıp. "Çekinme bak ha. Ne seviyorsan söyle. Al ye."

Mahcupca gülümsedi Zehra. "Sağolun."dedi kırık türkçesi ile. Tabağındaki böreğe benim ayılığımın aksine ürkekçe batırdı çatalını. Narin narin yemeye başladı. Tam yanımda oturuyordu. Yavru ördek gibiydi zaten. Ben nereye gidersem peşimden geliyordu. Üzerinde bana ait olan bir kot pantolon ve mor kazak vardı ama öyle zayıftı ki, içine düşmüş durumdaydı. İnce bilekleri gözüme değince içimde bir parça sızladı yine. Uzanıp kreplere çatalımı batırdım. Tek seferde dört taneyi alıp tabağına bıraktım.

"Bunları da ye." dedim krepleri tabağına bırakırken. "Bol bol ye." Kulağına eğildim. "Canın ister de söyleyemezsen yandan dürt beni. Ben veririm."

Güldü. En tatlısından hem de. Gülüşü ise bulaşıcıydı. Aynısından benim dudaklarıma da kurulurken geri çekildim.

"Aybükeciğim."dedi halam abartılı bir sesle.

Bakışlar ona döndü. Aybüke ise bir bana baktı. Bir halama. "Evet?"

"Sen de ye bu börekten." Bir patatesli börekte o alıp yanındaki Aybüke'nin tabağına bıraktı. "Güç toplamam lazım. Malum, lazım olur." Sofranın ortasındaki bala uzandı. "Hatta Gökçen'le siz bal yiyin özellikle. Çok çok güç toplamam lazım."

Yediğimiz hurmalar hala tırlamamakta.

Aybüke ile kesişti bakışlarımız. Bir nevi eve birlikte erkek atmış oluyorduk diye düşünmekteydim. Ben dudağımı dişleyip gülmemek için bakışlarımı tabağa eğerken o sakince göz kırptırmaktaydı.

"Bal değil Canan."dedi annem. "Pekmez severmiş Aybüke kızım." Halamın elindeki bala uzandı. Alıp geri bıraktı. Yerine küçücük bir kahvaltı tabağına koyduğu pekmeze uzandı. "Sabah gidip bir koşu alıp geldim ben kızıma." Aybüke'nin önüne bıraktı. "Al kuzum. Bol bol ye."

Baktı Aybüke. Bir önüne konulan pekmeze bir annemin eline. Sonra ise yutkundu. Ağır ağır. Bocalamıştı. Bariz belli oluyordu. "Ben..."dedi. Bir

daha yutkundu. Önündeki pekmeze bakarken bir kaç kere göz kırptırdı. En sonunda ise anneme değdi bakışları. "Nereden biliyorsunuz sevdiğimi?"

Sesinde çocuksu bir tını vardı.

"Süleyman oğlum söyledi."dedi annem gülerek. "Her sabah yemişsin. İyi oldu öğrendiğim, iyi." Kendi kendine keyiflenerek yemeğine döndü.

Aybüke ise öylece kaldı.

Yetimhanede büyüdüğü dışında hikayesini pek bilmiyordum. Bana anlatır mıydı birgün bundan da emin değildim. Ama tek bir şeye emindim. Süleyman bu karıya aşık olmakta oldukça haklıydı. Sert duruşunun altında aslında kalbi kırık bir kız çocuğunun olduğunu görebiliyordum. Tıpkı Süleyman gibi.

Aybüke baktı kısa bir an önündeki pekmeze. Yüzünde zerre mimik oynamadı. Ama tabağı usulca kendi önüne çekti. Benim dercesine kavradı.

Tebessüm ettim hafifçe. Süleyman...Ha gayret be koçum. Ha gayret. Kale surları sallanıyor. Ha gayret!

"Sevgilin mi bu çocuk senin bakım?"dedi annem seni gidi hınzır moodunda.

Durup Aybüke'nin sevdiği şeyleri anlatmasından böyle düşünmesi pek normaldi.

Ama Aybüke'nin de sonuna kadar inkar hakkını kullanacak oluşu çokta şok edici değildi. "Hayır."dedi anında.

"Evet."diyerek inkarına karşı geldim. Kusura bakılmasın ama dün gece bu evdeydi Süleyman. Hem de Aybüke'nin açtığı bir kapıdan geçerek. Evet olmayıp ne olacaktı?

"Hayır."diyerek içimden geçen soruyu cevapladı kendince Aybüke.

Bu sefer inkar sırası halama geçti. "Evet, evet."dedi ağzına keyifle bir salata tıkarırken.

"Canan hala!"dedi Aybüke mızıkçı bir tonla.

Lakin halam tam anlamı ile bendi. Umursamaz ve daha da umursamaz. "Ne? Evet olduğunu sen de biliyorsun." Açtırma benim ağzımı bakışını attı. O da bize yetti. Anında ağzımız kapandı.

"Yani evet midir hayır mıdır?"diye masum bir soru yönelterek ilk defa bir muhabbetimizde araya girdi Zehra. Bakışlar ona dönünce ise ürkekçe bana sokulduğunu hissettim. Herkesin ona bakmasından hoşlanmıyordu.

"Evet."dedi halam harfleri uzatarak.

Derin bir nefes verdi Aybüke. "Hayır. Değil hiç bir şeyim."dedi Zehra'ya. "Bakma sen bunlara."

"Ama olacak."dedim

Aybüke bakışı ile füze atarken umursamazca omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim. Naz yapıyo yağğğ.

"Ya sabır."diyerek bakışlarını sağa eğdi. Bu kadına boşuna Murathan'ın kadın hali dememiştim. Bakınız.

"Amin amin."dedim eğlendiğimi belli eden bir gülüşle beraber. Çayıma uzandım. Bir yudum alıp geri bıraktım. "Ben diyorum ki bugün merkeze gidelim" diye başka bir konuya geçiş yaptım. "Zehra'ya bir şeyler bakarız."

Benim boyum ondan uzun ve kilo olarakta ona nazaran daha toplu olduğum için kız içine düşmüştü kıyafetlerimin. Aynı şey Bilge'nin kıyafetleri için de geçerliydi. Acil bir dolap dizmeliydik kendisine. Hem bu şekilde burayı daha çok evi gibi hissederdı belki. Ona iyi gelecek her şeyi yapmak istiyordum. Bunlardan biride psikologtu. Destek almadan böyle bir enkazdan sağ çıkamazdı. Her şeyden ürküyor, korkuyordu. Tırnaklarını çekiştirip duruyordu. Onunla konuşup destek almasının iyi olacağını söylemiştim sadece. Son karar onundu. Zorlayamazdım.

Sen en iyisini bilirsin, istiyorsan gidelim, demişti sadece.

Bu cevap benim için yeterliydi. Merkezde iyi bir psikolog vardı. Namını duymuşluğum çoktu. Destek için ona gidebilirdik.

Hatta ben bile gidebilirdim.

Yalan bir yere kadardı. İyi değildim. Daha da kötü oluyordum. Bazen nefes dahi alamıyordum. Güçsüzdüm. Ama güçlü durmak istiyordum. Ailem için. Murathan için.

"Gökçen abla."dedi Zehra anında bana dönerek. "Ne gerek vardı?"

"Çok gerek vardı."

"Ama..."diye bir direniş daha gösteriyordu ki, "Yok ama mama."diyerek lafı ağzına tıktım. "Konuştuk bu konuyu Zehra.Hem okul işini de hallederiz. Şimdi kayıt dönemi değil ama ondan önce defter,kalem bir kaçta kitap alalım sana. En başından başlayalım her şeye. Tertemiz bir defterle." Gülümsedim. "Tamam mı?"

Aybüke girdi araya. "Onun için geçici koruma belgesi çıkarmanız lazım." Bakışlar ona döndü. O ise bize zerre bakmıyor, ekmeğine yağ sürüyordu.

"Halledebilir miyiz bir günde?" dedim.

Derin bir nefes verdi. Milli göz devirme hareketi eşliğinde ekmeği ağzına ilerletti. "Bakarız. Ararım bir iki kişiyi." Ekmeği yedi. Bana soru sormayın artık dercesine bir parça daha tıktı hatta ağzına.

Güldüm. Önce ona sonra Zehra'ya. Elini kavradım Zehra'nın sakince. "Hallederiz. Merak etme."

Minnet dolu bir ifade vardı yüzünde. Daha çok gülümsedim. Daha çok sıktım elini. Yeniden çiçek açtıracaktım ona. Her ne olursa olsun yeni bir hayat verecektim. Bu zamana kadar elinden alınan her şeyi ben kendi elimle yoluna serecektim. Bu; kendime verdiğim en büyük sözdü.

Bir kaç dakika boyunca halamın Silopi hakkındaki engin düşüncelerini dinledik. Birden zil çalınca ise ayağa kalktım. "Hah." diye kendi kendime keyiflenerek mutfak çıkışına ilerledim. "Duru'dur. Zehra ile tanışmaya gelecekti."

"Duru kim?" diye soran Zehra'nın sesi geldi arkamdan.

Sonra ise, "Son anarşistlerden." diye cevaplayan Aybüke'nin.

Zehra'nın "Ney şist?" diye soran şaşkın sesi gittikçe uzaklaşırken ben çoktan kapıyı açmış, karşımda serseri serbest stili ile dikilen Duru'ya sırtıyordum.

Omuzlarındaki platin sarı saçları her zamanki gibi dalgalıydı. Kar kış demeden giydiği dizleri yırtık, bol pantolonu ve haki yeşili parkası ile düzene her an demir yumruğunu vuracak bir havada duruyordu.

"Hoş geldin." dedim neşeyle.

Kaşları çatıktı. "Sizin bu karşı dairede oturanlar beyinlerini mabet organlarına nakil ettirmiş olabilirler mi?" diye çok ciddi bir soru yöneltti.

"Olabilir." diye ben de ciddiyetle cevapladım. "Ne oldu?"

İçeri ilerledi. "Az önce biri bana karşı daireye gidiyorsan söyle sessiz olsunlar dedi. Gece çok mu ses olmuş ne? Sabrımızın bir sınırı var deyip kapıyı yüzüme kapattı embesil."

Gece bir takım sesler olduğu doğruduydu. Tıpkı apartmanımızda zerre ses yalıtımı olmadığı gerçeği gibi.

"Boşver sen o asalakları." dedim kapıyı kapatırken.

"Hayır kavga edeceksek şimdi edelim." diye ciddiyetini sürdürdü. "Şu an aşırı yükseldim çünkü."

Güldüm. "Her an kavgaya hazırım diyorsun yani."

Montunu çıkarıp vestiyere asarken dudaklarında kendinden emin bir gülüş belirmişti. "Daima."

Ben bunu beğendim Duru. Ama Hasan abi ne der bilemiyorum. Başına tansiyon aleti bağlaması ihtimal dahili.

"Sonra konuşalım bunu." dedim montunu asmış, botlarını çıkarırken. "Şimdi içeride masum bir misafirimiz var. Gözünü şimdiden

korkutmayalım.

Botlarını tamamen çıkardı. Turuncu kazağının kollarını yukarı çekip omuzlarına düşen saçları geri savurdu. "Adı ne demiştin?"

Durumunu telefonda özet geçmiştim zaten. "Zehra." dedim kısaca.

Anladım dercesine başını salladı. Sonra ise aynı anda mutfığa doğru ilerlemeye başladık. Önce ben girdim içeri. Peşimden ise Duru.

"Merhaba."dedi Duru ben sandalyeme ilerlerken.

"Hoş geldin kızım."dedi annem.

"Yanımö göl."dedi halam zeytin yediği için boğuk bir sesle.

Minik bir baş selamı verdi Aybüke.

Zehra kuzum ise içeri giren tipi süzmekteydi her zamanki ürkek bakışlarıyla. "Zehra, Duru." diye ilk tanışma mesasimini gerçekleştirdim. "Duru, bu da Zehra." diyerekte ikincisini. Duru halamın yanındaki sandalyeye ilerlerken halam çoktan ayağa kalkmış, bir çay doldurmuş, Duru'nun önüne bırakmaktaydı.

Duru'nun yüzünde en dost canlısı ifadesi vardı. "Çok memnun oldum Zehra."

Çekingeng bir halde başını aşağı yukarı salladı Zehra. "Bende."

"Duru, Murathan'ın arkadaşlarından Hasan abi'nin kardeşi Zehra."dedim oturup. "Hasan abi de asker. Yakında tanışırsın."

"Alican'ın arkadaşları mı hepsi?"diye bir soru yöneltti. Bakışlar ona dönünce ise her zamanki gibi tedirgince kaçırdı gözlerini. "Beni o getirdi ya. Oradan biliyom ben onu. Ondan şey ettim..." diye bir açıklama yaptı.

Güldüm. "Evet. Hepsi arkadaş. Hatta Aybüke' de onlardan."

Bakışları Aybüke'ye döndü. Füze atan bakışları görünce ise anında önüne döndü. Bu Aybüke'nin bakışlarının yumuşamış hali olduğu için şükür demekten başka şansım yoktu.

Derin bir nefes verdim. "Ben diyorum ki bugün hep beraber merkeze inelim Duru."dedim neşeyle. "Zehra'ya bir şeyler bakmaya. Bilge'nin öğleden sonra okulu yok. Ayşegül'ün de boş günü. Onlar da gelirler."

"Olur."dedi Durucum hemen. "Bana uyar."

Keyiflendim. "Harika."

"Bana da uy-" diyecek olan halamı annem saniyesine susturdu.

"Boşuna heveslenme Canan. Sen benimlesin. Evi temizleyeceğiz gitmeden."

Yüzü düştü halamın. "Ben senin görümcenim Leyla. Bu işkenceyi benim sana yapmam gerekmiyor mu?"

Annem ise yine netti. "Sen yapmadığın için iş bana düşüyor Canan."

"İnanamıyorum." diye hormurdandı halam ağzının içinde. Benim keyifli gülüşümü yakalayınca ise çatalı boğazıma sokmak ister gibi bana doğrulttu. Güldüm. Daha da keyiflenerek bir dilim peynir yedim.

"Hasan abi arabasını verir mi Duru?" dedim bir yandan da.

Börek yemekle meşguldü. "Verir vermesine ama arabası onda değil. Bir arkadaşına verdi bir haftalığına."

Harikaydı. "Eeee?" dedi halam. "Ne yapacaksınız o zaman? Dolmuşla mı gideceksiniz? Aybüke ve Zehra yaralı. Olmaz öyle dolmuş molmuş."

Duru, ben ve Aybüke üçlüsü olarak bakışlarımız birbirimiz arasında gidip geldi. Üçümüzün de yüzünde aynı ifade vardı. Düşüncelerimizin de aynı doğrultuda olduğuna emindim.

Yapılacak şey belliydi.

"Zehra." dedim derin bir nefes vererek. "Seni mükemmel bir araba ile tanıştıracamız."

Güzel mi güzel bir bordo doblo...Güzeller güzeli. Hatta en güzeli...

"Arayayım ben Barbaros'u. Getirsin arabayı." deyip cebinden telefonunu çıkaran Aybüke'yi durdurdum.

"Yok yok. Hiç arama. Murathan'ın yanına gideceğim ben birazdan. Barbaros'dan alırım arabayı. Sonra Bilge ve Ayşegül'ü alır eve gelirim. Buradan da sizi alırım, topluca geçeriz."

Eee iyi dercesine bir baş hareketi yaptı Aybüke. Telefonundan çekti elini.

"Murathan'ın yanına gidiyorsun demek?" diyen halam yüzünden ise gülen yüzüm bir tık sekteye uğradı. Ömür boyu laf sokacaktı. Bitiktim. Bitbitiktim.

"Evet..." diye mırıldandım halamın gözlerine pür dikkat bakarken. Ne tesadüf ki o da pür dikkat bana bakmaktaydı.

"Çok özledin sanırım." diye imasına devam etti. "Uzun süre görmedin çünkü." Ekmeğini ısırdı en manidarından. "Sen de haklısın tabi."

Boğazlı kazaktan ötürü değil halamdan ötürü hakka koşacaktım.

Aybüke'ye kaydı bakışlarım. Gülmemek için çırpınan bir ifadesi vardı. Gül Aybüke gül. Tek ben eve erkek attım çünkü. Gül.

"Niye gidiyorsun şimdi?" diyen annem, çılgın ve gergin bakışmamızı böldü.

Ev kesmedi, askeriyede ağzını yüzünü yemeye gidiyorum anne diyemedik tabi. "Murathan çağırdı anne." dedim masum masum. "Bir şey gösterecekmiş. O işten çıkamıyor da..."

Ana dilin yalan olmuş be Gökçen.

Baktı önce. O, tip tip. Ben ise masum masum. Derin bir nefes verdi sonra. "Tek mi gideceksin?"

"Gitmez."dedi benden önce Aybüke. "Benim de askeriye uğramam lazımdı." Bana baktı. "Beraber gidelim. Oradan merkeze geçeriz."

Anlık bir bocaladım. Şaşırdım. Şok oldum. Bütün bu duygularımı ise zerre zorlanmadan yüzüme yansıttım. "Aaaa aaa."dedim şaşkın şaşkın. "Sen beni zerre zorlamadan bizimle takılmaya razı mı geldin şu an Aybüke?"

Normal şartlar altında kırk kere beni bir salın, salın beni, bırakın beni, beni bir bırakın şeklinde yalvarıp yakarması gerekiyordu.

"Gelmemeli miyim?" dedi boş bir bakışla.

Süleyman haklıydı. Zülfikar kanı bu kadına bir haller yapmıştı.

"Sevmezsin."dedi Duru.

Derin bir nefes verdi. Omuzlarını dikleştirdi. Alnına düşen birkaç saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bir salatalığa batırdı çatalını. Bakışları bana değdi.

"Sevmeyi deniyorum..."

Askeriye koridorunda sakince ilerlerken bana dönen bakışlar olduğunun gayette farkındaydım. Lakin umursamadım. Başım dik bir şekilde ilerlemeye devam ettim. Hatta en havalı şekilde güneş gözlüklerimi bile düzelttim.

Evet, askeriye ortasında hatta içinde ve hatta kış günü güneş gözlüğü takıyordum. Çünkü paşa gönlüm öyle istemişti. Makul bir açıklamam yoktu bu saçmalığa.

Aslında vardı.

Ofladım.

Gözüme sürekli alıp duran taş gibi üniformalı hatunlar...

Saçlarımı bir kere daha geri savurdum. Yanımdan geçen üniformalı taş gibi hatunlar varken başımızı yere eğecek değildik ki bu noktada bir parantez açmayı kendime borç bilirim.

Sayın TSK!

Burası askeriye mi yoksa Best Word Türkiye yarı finali filan mı?

Adamlar ayrı hatunlar ayrı belaydı be. Yanımdan geçen bir afet niteliğinde kadın askere daha ters bir bakış atmak istedim ama klasımı korudum. Gözlük altından kısa bir tip bakış atmakla yetindim. Minik bir

öksürükle boğazımı temizledim. Saçmalama Gökçen. Kendine gel kızım. Senin özgüvenin ayaklar altında sürünmeye değil göklerde tutulmaya layık.

Ben dünyanın en güzel karısıyem.

Kendimi onaylatmak adına başımı yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdim. Evet. Kesinlikle öyleydin. Teşekkürler canım kendim.

Sakin adımlarla hedefime ilerlemeye devam ettim. Kolumdaki dikişleri aldırdıktan sonra Aybüke ile gelmiştik askeriye. Onun biraz işleri varmış. Murathan'ın odasını tarif edip ayrılmıştı yanımdan. Askeriye içi olduğundan güvenli bölge sayıp ayrılmıştı dibimden. Yoksa bir saniye gözünü üzerimden ayırmıyordu kendileri. Yani tam olarak çişe bile beraber gidiyorduk desem asla abartmış olmazdım. İçimden bir ses ise işinin Süleyman'ın yanı falan olduğunu söylüyordu ama üzerine daha fazla gidersem gırtlığımı sökecek gibi baktığından üsteleyememiştim.

Ama ben ciddi anlamda şu an bir tık kaybolmuş olabilirdim. Sağa mı dön demişti sola mı? Ben nereye dönmüştüm peki? Sağa mı sola mı?

Maldım. Bunu kendimi gömmek için demiyordum. O kadar uykusuz o kadar yorgunduki zihnim gerçekten maldı. Bazı şeyleri eskisi gibi hızlı kavrayamıyor, çoğu şeyi unutuyordum. Dinliyordum aslında ama dalgındım. Dinlediğim şeyi anlamayı unutuyordum. Beynim eriyikti, muşambaydı, latikti. Yani artık tam anlamı ile bir madırellaydım.

Baş ağrımı ve moral bozukluğumu gizlemek adına ifademi toplamaya çalıştım. Murathan beni böyle görmemeliydi. Modumu yükseltmek adına zihnimin arka fonuna bir şarkı ekledim.

*Alla beni pulla beni al koynuna yar
Gözüm senden başkasını görmez oldu yar
Gönlüm senden bir şey ister nasıl desem yar
Alla beni pulla beni al koynuna yar...*

La la la la la la la la la lağğğğğ

Şarkıma daha çok kaptırıyordum ki çalan telefonumla duraksamak zorunda kaldım. Gri şişme montumun cebinden çıkarıp baktım. Arayan; Babaannem. Açmazsak bittik. Açtık el mecbur.

"Zarife Sultan."

"Boncuğum."dedi içli içli. Sırıttık hemen tabi. Ama hemen eklediği bir detayla sırtışım yarım kaldı. "Annenleri aradım sen yoktun. Neredesin sen?"

Zarife Sultan bombardımanı başlıyor. Kemerleri dik bir konuma getirip kemerlerinizi takınız. Kendileri tam anlamı ile bir babaanneydi. Her

şeyiyle. Bakınız, her şeyiyle.

"İşim vardı biraz babaanne."dedim sakince. "Tek çıkmadım. Merak etme."

"Ederim efendim."dedi Bülent Ersoy gibi tane tane ve her kelimeyi vurgulayarak. "Bal gibi de ederim."

Cevap olarak ofladım.

Ama o da yasaktı. "Oflama. Bana oflama. Sen önce söyle bakayım neden gelmiyorsun buraya?"

Murathan'dan ayrılmak istemediğim için. Teşekkürler.

"Niye geleyim babaanne?"diye bana göre çok makul bir soru yönelttim. Ama babaannem ve dedem için sinir hoplatıcı bir cümle olduğuna emindim. Annemlerle İzmir'e döneyim istiyorlardı. Uzun yola gidemeyip uçağa binmeye korktukları için gelememiştirler buraya ama beni gün yüzüyle görmeden rahat etmeyeceklermiş asla.

Bu konuşan robotum falan olabilirdi çünkü. En son böyle bir komplo teorisi ile lisede girdiğim bir denemenin en başında robot olmadığını kanıtlamak için üste yazan harfleri alttaki kutucuklara yazınız şeklindeki olayda yaşamıştım. Şükür o zaman da robot çıkmamıştım.

Zaten dedeme kalsa iznim bitmeden İzmir'e gelmeyi bırak araya Sağlık Bakanını sokup beni toptan İzmir'e aldırmalıymış. Çılgılık kıyamet zorla ikna etmişim adamı. Endişelerini anlıyordum ama Murathan buradayken saçlarımdan sürükleseler bir adım dahi atmazdım başka yere.

Artık çocuk değildim. Artık 6 yaşında değildim. Artık sadece Pamuk değildim.

Yetişkindim. Bazı şeyleri eskisi gibi kolayca unutamayacak kadar büyüttüm. 26 yaşındaydım. Gökçendim. Ve kalbimi bir daha geride bırakamayacak kadar aşkıttım. Deli divane. Çılgıncasına.

"Ne demek niye geleyim?"diye kulağıma kulağıma böğürünce aşk dolu düşüncelerim kafaya şaplağı yedi. "Biz gavur muyuz?"

"Tövbe de babaanne."

"Sen dedirt o zaman!" diye yükselişine devam etti. Canan halam yokken stres atacak biri olmadığından baya dolmuş gibi kendileri.

"Babaanne."dedim sakince. "Endişeni anlıyorum ama iyiyim ben."

"Gözümle görmeden inanmam."

"Valla iyiyim, billahi iyiyim, tillahi iyiyim." Ağza şimşek düşmesine son bir.

"Sus. Değilsin."dedi kararlı bir şekilde."Seni torunluktan reddetmemi istemiyorsan ayağımın dibine gelirsın Gökçen. Yoksa seni temelli aldırırım buraya. Yaparım bak bunu."

Kadına bak. Başbakan, Nizamülmülk, Sultan-ı İklim-i Rum, padişah, sultan, haşmetli genelkurmay başkanı sanki. Laflara bak.

"Babaanne saçm-"diyordum ki biri yandan kolumdan geri çekince geri geri sendeledim. Telefonu kulağımdan çekmeden bakışlarımı çekildiğim yöne çevirdiğimde ise gördüğüm kişi şaşırtmamıştı.

Bir saniye önce önünden geçtiğim odanın kapısına dikilmişti endamına alev aldığım bey. "Nereye öyle selamsız doktor hanım?" dedi çapkın bir gülüşle göz kırpıp beni kendine çekerek. İşte güneş gözlüklerinin asıl amacı buydu.

Onu görür görmez gözlerimde oluşan kalp şekillerini saklamak. Evet. Kesinlikle buydu.

Kamuflajı üzerinde, bordo beresi başında, baygınlık hissi ise kalbimin tam üzerindeydi. Ciddi manada sebebim olacak bir beydi.

"Ben anlamam,geleceksin."diye bağırdı babaannem kulağıma.

Nereye nine? Hakka mı? Karşımda duran bey yüzünden o yöne koşmak üzereydim çünkü.

Murathan kolumdan tutmuş hızla önünde dikildiği odaya çekerken direnme gereksinimi duymadım. Aynı şekilde babaanneme de.

"Tamam babaanne.Sonra konuşuruz bunu olur mu?"

Bence de sonra konuşmalıydık. Zira şu an Murathan kapıyı kapatmış, sırtımı kapıya yaslamış, kendi bedenini ise bana yaslama peşindeydi. Güneş gözlüklerime uzandı hemen. Çıkardı gözümden. Saçlarıma doğru iteledi. Bakışları gözlerime değince ise benim bile duyacağım bir şekilde içli bir nefes verdi. Ve saniyesine dudakları ilk olarak sol yanağıma yapıştı. Öptü. Bir daha öptü. Bir daha öptü.

Ben de öpmek istiyorum babaanne. Affet ama kapat şu telefonu.

Yanağıma değen yanağı ile istemsizce gülerek sıcak bulmuş kedi gibi daha çok sürttüm yüzümü yüzüne. Kolları belime dolandı sıkıca. Yaslandığım kapıdan kendine doğru çekti bedenimi. Dudağımın kenarına bir öpücük daha bırakırken gülmemek için cebelleşerek kınayıcı bir bakış attım. Dün gece yan yanaydık daha oysa ama ilk defa görmüş gibi bir havamız vardı.

"Geleceksin."dedi babaannem.

"Tamam."dedim hızla. "Tamam babaan-" Tam dudağımın üzerine değip hızla geri çekilen dudakları yüzünden lafım ağzımın içinde yuvarlanıp yok oldu. Gözlerimi kocaman açtım anlık bir panikle. En kınayıcı bakışımı attım. O ise keyifle sırttı. Goril. Geri çekilince durumu çaktırmamak adına hemen tamamadım yarım kalan cümlemi. "-anne. Babaanne." Kınayıcı bakışlarım sürüyordu. "Benim şimdi biraz işim var, akşam konuşuruz olur mu?"

"Arayacağım bak. Açmazsan fena yaparım."

Murathan'ın dudakları yüzümün her yerinde gezinirken asıl ben bir fena oluyordum zaten babaanne.

"Tamam."dedim hızla. "Tamam. Haydi görüşürüz. Dedemi öp."

Murathan hay hay diyen bir ifadeyle tekrar dudaklarımın üzerine bir öpücük bırakıp geri çekilince artık dayanamayıp boşta kalan elimde omuzuna bir sille çaktım. Uyarı dolu bir bakış daha attım.

"Ne öpeceğim be ben onu?!"dedi babaannem huysuzca. "Bakkal Harun öpsün onu. Benden çok o görüyor. Neyse, haydi konuşuruz sonra. Ara bak akşam."

Çok şükür. "Tamam." dedim. "Görüşürüz sultanım."

Daha fazla cevap beklemedim. Zira Murathan'ın kokusu ve teni bu denli yakinken başka işlerle uğraşmam bence etik değildi. O kedi gibi yüzünü yüzüme gözüme sürterken can havli ile telefonu kapattım. Ama bütün bu düşüncelerimin aksine çok başka bir şey yaparak omuzuna silleyi indirdim.

"Ne yapıyorsun sen ya?"dedim ters ters.

Çapkınca yana kıvrıldı dudakları. Belimdeki kolları sıkılaştı. "Özlediğimi kanıtliyorum."

Hayır. Bence yüreğime indirmeye çalışıyordu.

Güldüm ister istemez. Huysuz bakışım anında dağılırken bir kolumu boynuna doladım usulca. Kısa bir an bakıştık öylece. Hiçbir amacı olmadan. Güzeldi onun gözlerine bakmak. Sarının her tonu ayrı bir ısıtıyordu içimi. Hele o biraz daha zorlarsa kaşına vuracak kıvrık kirpikleri. Yüreğime ok olup batmışlıkları vardı.

Kirpiğin kaşına değdiği zaman be hurma gözlüm. Kirpiğin kaşına değdiği zaman...

"Erken geldin." dedi bakışları yüzümde gezinirken.

Diğer elimdeki telefonumu hemen montumun cebine sıkıştırıp uçları yoğun bir istekle karıncalanan parmak uçlarımı hedefine ilerlettim.

Kirpiklerine. Bir elim ensesindeki saçlarına giderken diğer kirpiklerine değdi. İçli bir nefes verdim.

"1'de gel demedin mi?" dedim sakince kirpik uçlarına dokunurken. "Geldim işte."

Zerre gözünü kırpmadan bakıyordu. "Evet. Ama ben sana 1 dediysem sen 6'da anca gelirsin diye düşünmüştüm."

Geç hazırlanıyoruz diye gördüğümüz muameleye bak. "Abartma Murathan." dedim huysuzca.

"Aybüke mi acele ettirdi?"

Sessiz kaldım. Bu bir evetti. Çünkü aynen bu yaşanmıştı.

Başını usulca aşağı yukarı salladı. "Tahmin etmesi zor olmuyor. O nerede?"

"İşi varmış biraz." diye mırıldandım kendimi kirpiklerine dokunma işine tam kaptırmışken. "Ama ben yemedim. Bence Süleyman'ın yanına gitti." Hafifçe geri çektim kendimi. "Bu arada Süleyman'ın hayatı konusunda baya endişeliydi."

"Hayatta." dedi ama kendince buna üzgün gibiydi.

"Ne yaptın adama?"

"Hala hayatta olduğuna göre bir şey yapmamışım."

Tip bir bakış attım. O ise yüzünü ekşitti. "Bunu mu konuşacağız şu an yani?"

"Evet, bunu konuşacağız." Dedikodu moodunu aktive ettim. "Sevgili olmak üzereler farkında mısın?"

"Değilim." dedi. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarımız arasındaki mesafeyi sıfırladı. "Şöyle bir yakından anlat bakayım fark edecek miyim?"

Güldüm. Hatta sesli güldüm. Boynundaki elim saçları ile oynamaya devam ederken burnumu önce burun ucuna sonra yanağına sürttüm. Vıcık vıcık çiftlere hep söverdim oysa. İşte insan kınadığını yaşamadan ölmezmiş. Keşke daha çok kınasaymışım.

"Boğazlı giymişiz." dedi beyaz kazağıma imalı imalı bakarken. Baya keyifli bir ifade vardı yüzünde. Keyiflenir tabi. Godzilla için iftihar, Pamuk için boğazlı kazak için baygınlık geçirme vaktiydi.

Yalandan çattım kaşlarımı. "Neden acaba?" dedim imasına karşılık olarak daha büyük bir imayla.

Çapkın gülüşüne bir parça serserilikte ekledi. "Acaba?"

Kibarca cevap verdim. "Ağzın da kısılsın senin Murathan. Harbi bir hayvansın."

"Hayır." dedi ciddiyetle. "Ama sen harbi bir Pamuksun."

"Hassas olmak benim suçum değil."

"Benim de sana karşı bir takım hassasiyetlerimin oluşu benim suçum değil."

Sen adam olmazsın bakışını atmak mecburiyetinde kaldım. O ise bir elini belinden çekmiş, boğazlı kazağımın boğaz kısmının öne çekerek içeri bakma derdindeydi. Elimi hemen boğazıma bastırıp bu girişimine engel oldum çünkü dün gece kucağında sütyenini çıkaran ben asla değildim. Sabotaj bu. İftira. Çamur atma. Şoplu Gökçendi o. Benimle alakası yoktu.

"Bir selam versem." dedi dertli dertli. "Dün çok acımasızca ayrıldık."

Bir parça haklı olabilirdi. Ama çaktıracak değildik. "Gündemi sapıtıp durma."

Hala kazağımın boğazını çekiştirme ve içeri selam verme derdindeydi. "Gündem neydi?" diye mırıldandı.

"Süleyman ve Aybüke."

"Bu bizi alakadar etmez." derken ciddi ciddi başını göğüslerime doğru eğmek ve içeri bakmakla meşguldü.

Elimi boğazıma bastırıp araladığı kısmı kapattığımda ise keyfi anında kaçtı. Derin bir nefes verirken elini kazağımdan çekti. "Harbi bunu mu konuşacağız ciddi ciddi?"

"Sevgili olmak üzereler diyorum." dedim heyecanla.

"İyi, ne güzel." diye homurdandı.

Yüzüm düştü. "Öküz müsün sen Murathan? Böyle mi tepki verilir buna? Asırlık bir ilerleme bu o çift için farkında mısın?"

Huysuzluğu büyüyordu. "Biz de asırlık bir ilerleme içindeydik ama o çift yüzünden göte göktaş yedik Pamuk. Asıl sen bunun farkında mısın?" Tam anlamı ile burnundan soludu.

Farkındaydım. Ve hala lap diye kucağında sütyen show yapmamın şokundaydım. Ben bazen gerçekten ben olmaktan çıkıyordum zira şu anda askeriye gibi bir ortamda olmasak aynısını yapma potansiyelim vardı. Ayrıca dün gece yüzünden benim de ateşim hala olmadık yerlerimdeydi. Midemde sayısız kelebek, kalbimde ise karıncalar dolaşıyordu. Bunlara sebep olan bey ise daha da ateşi körüklüyor, zerre yardımcı olmuyordu.

Bu Gökçen ne yapsındı?

Şap diye müptelası olduğu beyi öpsündü.

Öyle de yaptım. Kendisi huysuzca somurturken iki elimi aramızda kaldırıp yüzünü avuçlarım içine aldım. Sıkıttığım için ördek misali öne

büzüşen dudaklarına derin bir öpücük bırakarak geri çekildim.

Tatlı tatlı güldüm. Göz kırıştırdım.

Baktı önce bir. Sonra ise yarım bir gülüş kuruldu dudaklarına. "Bu neydi şimdi?"

Yetişkin bir Kepçük'ü hır moodundan mır mooduna geçirme tuşu.

Tatlı gülüşüm daha da tatlılaştı. "Sinirini almak için topraklama."

Yine baktı bir. Göz kırıştırdı en safından. "Pamuk."dedi mırıldanır gibi.

Pamuk olduğumu onaylar bir mırıltı çıkardım.

"Benim bir şeyi yapmam farz oldu artık."

Ne dercesine bir bakış atıyordum ki aynı saniyeler içinde yaptığı hamle ne yapmak istediği konusunda net bir cevap olmuştu. Ani bir hamle ile yüzlerimiz arasında zaten neredeyse yok olan mesafeyi sıfırladı. Bir eli çenemden kavrarken dişlerini dudağımın sol köşesine geçirdi.

Evet, tam olarak bu oldu.

Ağzımı ısıırıyordu. Ciddi manada hem de.

Böyle bir şey beklemediğim için önce bir şok içinde göz kırıştırdım. Sonra ise istemsizce, "Ah! Murathan!" şeklinde boğuk bir nida döküldü dudaklarımdan. Dudaklarım dişleri arasında olduğu için pekte konuşamadım ama.

Bırıkmadı. Ciddi manada yemek ister gibi bir hali vardı. Öne doğru çekti. Hafiften acıyınca koluna yandan silleyi çaktım. Dudaklarımda da iz kalırsa bir de peçe ile mi gezecektim ben? Manyağa bak.

Alt ve üst dudağımı aynı anda ısırmıştı. İleri doğru çekerken üst dudağı bıraktı. Sadece alt dudağımın köşesi kaldı dişlerinin arasında. Beni deli edecek bir sakinlikle dişlerini hafifçe geçirdi ısırdığı noktaya.

Oğlum libidom tavan diyorum. Olmadık dönemlerdeyim diyorum. Ek salgılar üretiyor vucut diyorum. Bilim diyorum. İlim irfan diyorum. Yapma lan bunu bana! Duramıyorum adi adam!

SEN DUR BARI!

Bakışlarımız kesişti. Gözlerini gözlerimden zerre kaçırmadan alt dudağımı komple dudaklarının arasına aldı bu sefer. Ve gözlerimin içine baka baka dişlerinin tuttuğu kısmı emdi. Kalbim lap diye ağzımdan çıkmadan elinden kurtulamayacaktık sanırım. Saniyeler içinde dişleri tekrar kavradı dudağımı. Kendine doğru çekti ısırdığı kısmı. Ve eli sıkıca kavradığı çenemden, teni tenimden ayrıldı.

Yüzünde aşırı tatmin olmuş bir ifade varken lezzetli bir yemeğin tadına bakmış gibi dili kendi dudaklarında gezindi.

Yutkundum. Baya zorla.

Kendimi anın büyüüne falan kaptırmak istedim ama acı gerçekler yüzünden elimi ısırđı yere yumruğumu ise omzuna attım. Kesin morarmıştı.

"Köpek!" dedim yalandan bir terslikle.

Güldü. "Yaptıklarının rövanşıydı bu."

Şaşırdım ciddi ciddi. "Ne yapmışsınız acaba?"

"Sınadın Gökçen. Oldukça zorlu sınavlarla sınadın hem de." derken baya ciddi duruyordu.

İnsan içi demeden dudaklarını ısırıp sonrasını getiremeden Gülhan ablaya basılmamız, mutfakta öpmeye kalkıp tamamlayamadan halama basılmamız, işi abartıp kucağında cayır cuyur işler yaparken yine yeni yeniden tamamlayamayıp Süleyman ve Aybüke'ye basılmamızdan bahsediyordu kuvvetle muhtemel.

Hepsini tek seferde düşününce biraz da haklıydı. Ve hepsinde de işlerin başı ben oluşum hakkında söyleyecek sözüm yoktu. Ama söyleyecek sözümün olmayışı susacağım anlamına gelmezdi.

Elim hala ısırılan noktadayken huysuzca dudak büzdüm. "Seviyoruz. Yine yaranamıyoruz."

"Ben de sevdim."

"Böyle mi sevilir be?"

Güldü. Ama en çapkın gülüşü ile bakarak. "Tedavinden sonra oldu ne olduysa valla. Hastaya yeterli ilaç dozunu tam vermeden tedaviyi kesersen böyle hastanın kafasına vurur ateş. Tıp fakültesinde bunu bile öğretmediler mi sana?"

"O derste yoktum. Ama yüksek dozda ilaçtan hasta nasıl eks olur dersinde en ön sıradaydım. Uygulamalı göstermemi ister misin?"

Hocalarım şu cümleyi duysa senin okuduğın mektebin kapısının menteşine yağ süreyim moodunda yüzüme tükürürdü ama olsundu.

Serseri ifadesi sürüyordu. Daha da büyüdü. Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geldi. Aynı şekilde benim de gözlerim onun dudakları ve gözleri için aynı duyguları paylaşıyordu.

"Valla isterim." dedi. "Baya çok isterim hem de. Benim derdin dermanı kesinlikle yüksek doz bence de." Güldü dudaklarına doğru. "Böyle damardan damardan."

Gülüp gülmeme arasında gidip geldi ifadem. Ters durmaya çalıştım ama başaramadım ki zaten neden ters durayım? Elimdi dudağımın ısırılan

kısından çektim. "Gerçekten adi bir köpeksin sen."dedim bütün netliğimle. "Kızardı mı dudağım?"

Yaklaşıp dişlerini en çok batırdığı köşeye narin bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Hayır."

İyi bari. Gerçi acıyacak kadar ısırmamıştı ama benim derim malum biraz manyaktı.

"Ama morardı." deyince rahatlamış ifadem gerisin geri yüzüme çarptı.

Gözlerimi kocaman açtım. Elimi tekrar dudağıma attım. "Şaka yapıyorsun!" dedim bu ihtimale var gücümle tutunmak adına.

Onun kolları belimden çözülürken ben ılık hızında telefonumu çıkarıp kamerayı açtım. Şok dolu yüzüme değil de dudaklarıma odaklandım. Minik bir kızarıklık vardı sadece. Başka bir şey yoktu çok şükür. Omuzlarım rahatlamamanın etkisi ile çökerken müptelası olduğumuz bey acımasız bir kahkaha atarak önümden bir adım geriledi.

Telefonu geri indirirken tip tip baktım. O ise gülmeye devam etti.

Onun aksine zerre gülmedim."Yaptın yine günlük şakanı. Seni şakacı."

Gülüştü azalmadan üstüne bir de büyürken gerilediği bir adımı geri aldı. Yine bana doğru ilerledi. "Ben senin teninin dilinden anlarım."dedi serseri bir bakışla. "Merak etme sen."

Doğru. Fena halde anlıyordu hem de. Ama yine de lafımı çaktım. "Dün gece de anlasaydın keşke o dilden."

Bakışını bozmadı. Üstüne bir de elleri belime usulca değip basenlerime ilerledi. İki eliyle kavradı. Sıkıca. Kot pantolon vardı tenlerimiz arasında ama benim yine anında alev almam kaçınılmazdı. Sıkıca kalçamı kavrayan elleri bedenimi kendine çekip şiddetli bir şekilde göğsüne yasladı. Dudaklarımız sıfır mesafeye gelince durdu. Kasıklarımın malum bölgesini hissedince ise bana yine içten içten bir şeyler vurdu. Hafifçe birbirine değdi dudaklarımız.

Bizim tek kalmamız pek hayırlı olacak gibi değildi. O temas bağımlısıydı. Ben ise Murathan bağımlısı. Bir araya gelince ne o elini üzerimden çekiyordu ne de ben tenimdeki ele kayıtsız kalabiliyordum. Evren bu yüzden baskın uğruna baskın yapıyor olabilirdi. Zira ateşle barut getir götürümüzü yapardı.

Yar biz ateşin ta kendisiydik.

"Anlamadık mı?"dedi tutkulu bir sesle. Konuştukça dudaklarımız daha çok değişiyordu. Ben bir hoştum. O ise kendinden fazlası ile emin.

Kalçalarımı tüy kadar hafif dokunuşlarla okşamaya başlayınca hafifçe yutkundum. Nefesimi tuttum. Gözlerimi zerre kırpmadan baktım kehribarlarına. Anlamıştı. Yanıyordu d n bende bir şeyler. Fena halde anladığı dilden konuşmuştu. Bu sorusuna ağızımda atan kalbim şöyle bir cevap verdi.

Hıçkırık.

Lanet.

Çapkın gülüşü belirdi hıçkırığımı karşısında dudaklarında. "Ben de öyle düşünmüştüm." derken kalçalarımı bir kere daha sıktı. Elleri bedenimden ayrıldı. Bir adım geriledi. Bense yine hıçkırdım. Ama gözlerimi kapatıp kendime söverek.

Hıçkırarak değil, hık diyerek gidecektim birgün.

"Başıma belasın." diye homurdandım. Dertli dertli başımdaki güneş gözlüğünü alıp ellerimi saçlarıma daldırdım. Geri savurdum. Gözlüğü ise çantama attım. Tabi bu süreçte hıçkırıyordum.

Güldü bordo goril. Sesli sesli hem de. Geriledik e geriledi önümden. Solumuzda kalan masaya ilerleyip üzerinden silahını aldı. Belindeki yerine taktı. Palaskasını iki eliyle kavrayıp hafifçe yukarı çekti. Başındaki bereyi düzeltirken ben hıçkırığımı kontrol altına almak adına nefesimi tutarak ilerledim. Odasına ilk defa geliyordum. Pek bir şey yoktu. Köşede bir dolap, içinde mavi dosyalar, kocaman kahverengi bir masa, arkasındaki duvarda ise mavi gökyüzüne bakan mavi gözlü Atatürk. Masa ise şaşırtıcı olmayacak derecede düzenliydi. Aşıırı düzenli. Zaten pekte bir şey yoktu masa üzerinde. Hatta hiç bir şey yoktu. Sadece tek bir dosya vardı önünde. Masasının önüne ilerlerken tuttuğum nefesimi bırakıp hıçkırığının geçip geçmediğini kontrol ettim. Ge memişti.

Hıçkırdım. "Neden çağırdın beni buraya?" diye en başta sormam gereken soruyu yönelttim. Hıçkırdım. "Romantik bir randevuya falan mı çıkacağız?" Tekrar nefesimi tuttum.

"Romantiklik anlayışının ne olduğuna bağlı." dedi ve ekledi. "Seninki beni hep  rk t r."

Ben bu beye gerçekten yaranamayacaktım. Yalandan bir sitem belirdi yüzümde. Nefesimi bıraktım. Hıçkırık geçmişti. "Kırıcı ve  rseleyicisin hurma gözlüm." Başımı melül melül sağa eğdim. "Olsun ama. Gönlünde yer yoksa yiğidim ben ayakta da giderim."

Yüzünü ekşiterek cevap verdi.

Melül ifademi bozup güldüm. Bu ifadesi beni hep eğlendirecekti. "Neden masa üzerinde resmim yok?" diye bir başka soru yönelttim.

Bir erkeğin çalışma masası varsa o masa üzerinde sevdiği kadının da resmi olacaktı. Bu bir kuraldı. Kim koydu bu kuralı diye sormayın.

"Neden olsun?"dedi geniş geniş.

"Sevgilinin çünkü." diye cevapladım.

"O yüzden burada resmin olamaz zaten."dedi ciddiyetini bozmadan. "Günde kırk tane asker giriyor bu odaya." Masa önünden ilerleyip yanıma geldi. Elimi tuttu hemen.

Odanın çıkışına ilerledik el ele. Odadan çıkacağımızdan olsa gerek kaşlar çatıktı. Hır mooduna geçiş yapıyorduk.

"Askerler durup benim resmime mi bakacak sanki Kepçük?"

"Bakamazlar."dedi en net şekilde. Odanın kapısını açtı sert bir şekilde. "Ama yanlışlıkla dahi olsa gözü değenin gözünü merceğini sikerim." Odadan çıktık.

Dudak büzdüm. "Olmaz ki ama böyle. Beni görmeyince özlemek için resmime bakman lazım."

"Sen öyle mi yapıyorsun?"

Net oldum. "Evet."

Güldü hafifçe. Yandan bakınca görebiliyordum. "Yıllarca yaptım o işi ben."dedi sankince. Gülüşü silinmedi ama buruklaştı. Elinin içindeki elimi daha çok sıktı. "Artık bir resimden özlemek istemiyorum. Özlesem bile dokunamayacakmışım gibi geliyor öyle." Elimi burada olduğumu kendine kanıtlamak ister gibi kendine doğru çekti usulca.

Tepki veremedim önce. Ne diyeceğimi kestiremedim. Bende tek bir resmi vardı onun oysa. İkimizin olduğu sadece tek bir kare. Yüzü tam görünmüyor diye sinirlenmiştim yıllarca bu resme . Kendi kendime küsmüştüm Kepçük'e onun haberi bile olmadan. Ben Kepçük'e bencilce küserken o Pamuk'un resimlerine mi bakıyordu yani?

İçim burkuldu yine geçmişin yaşanamamışlıklarıyla.

"Biz taşınırken bütün albümü kaybetmişiz." dedim dalgın dalgın. "Bir tane resmin vardı bende sadece. Onda da kafa kafaya vermiş uyuyoruz her zamanki gibi."

Sessiz kaldı kısa bir an. "Kaybetmeniz daha iyi olmuş."dedi sonra. "Anılar ne kadar çoksa baş etmesi o kadar zor oluyor."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Şu an Kepçük değildi. Komutan Karakurt'du. Çatık kaşları ve alev gibi parlayan kehribarlarından

anlayabiliyordum bunu. Lakin konuşan Kepçüktü. Tamamlayamamıştık biz bazı şeyleri belki. Yarım kalmıştık. Hala da yarımдық. Ama bir araya gelince eksikliklerimizden bir bütün olurduk belki. Olmaz mıydık?

Ruhum karanlığa çekilmeye meyilliydi. Geçmişe dalarsak ise zifiri siyaha boyanırdım. Şu an bunu istemiyordum. Zor ayakta tutuyordum moralimi. Moodu düşürme Gökçen. Asla moodu düşürme.

"Resimlerime bakıp ağladın mı sen yoksa bakım?" diye anında cıvık mooda geçip alttan yüzüne bakarak sırttım.

Göz ucuyla baktı. Dudağının sol kenarı usulca yukarı kıvrılırken önüne dönüp ilerlemeye devam etti. "Hemen cıvıma."

Güldüm sesli sesli. Cıvırdım. Bana neydi. Gülüşüm daha da büyüyerek önüme dönüyordum ki yanımdan geçen her askerin bakışlarını üzerimizde hissedince gülüşüm bir tık soldu. Kısa bir an daha gözlemledim sağı solu. Her gecenin gözü usulca bize değişiyordu önce. Özellikle kadın askerler. Ya da benim gözümü en çok onlar alıyordu.

İlla güneş gözlüğü ile mi gezeyim sizi görmezden gelebilmek için arkadaşlar. Bu nedir yani?

"Neden geçen bütün kadınlar sana bakıyor?" diye sormak zorunda kaldım el mecbur. Aslında bakan tek onlar değildi. Benim gözümü alan tek onlardı. Algıda seçici falan da değildim. Direkt algının anasını avradını ağlatıyordum. Sesim benden bağımsızca gergin çıkmıştı. Askeriye diye rahat bırakıyorduk adamı sözde. Askeriye ortamına bak. Bana sağdan soldan bir takım bayılmalar geliyordu.

"Bana değil." dedi. "Sana bakıyorlar."

Kaşlarımı çattım. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Koridorun en ucuna gelince sağa döndük. "Sebeb?"

Cevabı gayet net ve yürek hoplatıcıydı. "Bizde olmayıp bu kadında olan ne diye düşünüyorlar."

Paşamızdaki özgüvene bak. "Allah Allah." dedim tehditkar bir tınıyla. "Zülfikar haklı galiba ha. Baya popülersin sen buralarda."

"Yani." dedi i harfini uzatarak. "Bu ihtişamlı hayatı ben seçmedim ama oluyor bazen öyle ş-" Karşımıza dikilen bir kadın asker yüzünden durmak ve susmak zorunda kaldı.

Ters bakışlarımı kadına diktim. Ama o oldukça ciddi duruyordu. "Komutanım." dedi resmi bir sesle. Dik duruşta asker selamı verdi. Murathan başını aşağı yukarı sallayınca ise duruşunu bozup elindeki dosyayı uzattı.

"Günday binbaşı gönderdi."

"Tamamdır."dedi Murathan. "Masamın üzerine bırak Tuğba."

"Emredersiniz. " deyip önümüzden ayrıldı Tuğba ama benim başımın üzerinde ani bir şekilde patlayan ampul ve floresan kümesi vardı. Tuğba...

TUĞBA!

Tuğ-

Zülfikar'ın bahsettiği Tuğ- ... Hani şu yemekler yenilen Tuğ-... Birden Tuğrul olan Tuğ-...

Tuyuğ...

Yoksa...

FENALIKLAR GELMİŞKO!

İlerlemek için ileri adım attı Murathan. Kavrıldığı elimle beraber beni de çekti ama zerre hareket etmeyince dönüp bakmak zorunda kaldı. Bir kaç saniye baktık en boşundan.

"Ne?"dedi en sonunda. "Yürüsüne."

Ben bir yürüyeceğim şimdi sana goril!

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Tuğba?" dedim onaylatmak ister gibi. Boş boş baktı. Aşırı boş hem de. Bu bakışı sürünce minik bir ipucu verdim."Tuğrul olan Tuğba."

Baktı birkaç saniye daha ama gerçekten anlamamıştı. Öyle muazzam bir boş ifade vardı yüzünde. Göz kırıştırdı safiko safiko. Ne bok yediğini düşünüyordu. Kaç tane yediği bok varsa artık aradan birini seçmeye çalışıyordu.

Derken aydınlandı.

"Hayır."dedi net bir şekilde. "Hayır. O bu değil Pamuk. Hayır."

Patlamama son bir. "Kim o zaman?"

Cevap ışık hızında geldi."Hiç kimse." En umursamaz şekilde önüne dönüp ilerledi. Beni de peşinden çekti. Ama ben sakın olacak gibi değildim artık. O Allah'ın belasası isim beni öyle huzursuz etmiş içime öyle bir kurt düşürmüştü ki...Acaba diyordum.

"Hiç kimse olması için önce olmaması gerekir."diye söylenmemin startını verdim. "Ama bu var. Böyle biri var yani. Tuğrul değil yani. O da kadın di mi? Konuş. Çabuk. Açıklama yap bana."

"Yapsam dinleyecek misin?" Sesi oldukça umutsuzdu.

"Hayır!" diye huysuzca yükseldim. "Bunun hiçbir açıklamasını kabul etmiyorum. Kim bu Tuğ? Çabuk açıkla bana."

Bir insan tek bir cümlede kendiyle ancak bu kadar çelişebilirdi. Ama kusura bakılmasın kıskanınca benim bütün devreler aynı anda atıyor.

Derin bir nefes verdi. "Kapatmamış mıydık biz o konuyu?"

"Hayır."

"Evet."

Huysuzca dudak büzdüm. "Hayır. Araya başka şeyler sokup kaynattın. Ben kapatmadım."

Derin bir nefes verdi. Askeriyeden çıkmış, binanın arkasında kalan bir noktaya gidiyorduk. "Gökçen."

"Ne?" Oldukça terstim.

O ise salak salak sırtlamak ile meşguldü. "Biraz daha kıskansana sen beni. Bir şey deneyeceğim."

Yine oldukça terstim. "Ne deneyecekmışsin?"

İlerlerken bakışlarını bana çevirdi. Yine serseri moodundaydı ifadesi. "Aralıksız kaç dakika öpüşebileceğimizi."

Ben ona bu karı kim diyorum o bana diyor nauu nauuu! SABIR YAĞMURLARINDA ŞEMSIYESİZ KOY BENİ RABBİM!

Koluna yandan minik bir tokat attım. "Sen iyiye arsızlaştın öküz kulaklı dana. Koparırım bak senin o kulaklarını." Dişlerimi sıktım. "Ben ne diyorum sen ne diyorsun?"

Gülmeye devam etti. Hem de baya eğlenen bir ifadeyle. "Sen direkt Murathan gel beni öp diyorsun valla."

"Sen de gel Gökçen ağzıma yumruğu vur diyorsun."

Hala gülüyordu. "Sen öldürüyorken de vuruyorken de güzelsin."

Aklı sıra böyle şiirlerler, laflarla aklımı çalacak çakal. Yer miyim lan ben? Yerim tabi. O yüzden susma Gökçen. Yükselmeye devam.

İlerlemedim. Olduğum yerde durdum. Ben durunca elime uhulu o da durdu. Bakışları bana döndü.

"Kim o Tuğ?" dedim beklemeden.

Ofladı. En can sıkılanından hemde. "Önemsiz biri."

"Ona ben karar veririm."

Başını sağa eğip sıkıldığını belli eden bir ifadeyle baktı. "Gökçen açtırma benim ağzımı istersen." dedi oldukça ters bir şekilde. "Senin sicil beni beşe katlar. Ben bunu sorun yapıyor muyum?"

Kavga anını ekran görüntüsü alıp sürekli önüme atan sevgililer gibiydi. Delirmek üzereyim.

"Şu konu açılınca iki de bir beni öne atmayı kes artık." dedim elimi hızla elinin içinden geri çekerken. "Ben en azından dürüstüm. Neyim varsa çatır çatır yüzüne söyledim. Ama sen hiçbir şey söylemiyorsun. Ne var ne yok milletten duyuyoruz hep."

Kekstrası ters çevrilen Gürbüz moodunu aktivite etti. "Söyleyecek bir şey yok çünkü Pamuk." dedi. "Yani şu an konuşmamıza bile değmeyecek insanlar için kavga ediyoruz."

"Hayır. Sorularıma cevap vermeyip sürekli kaçtığın için kavga ediyoruz."

Yüzünü ekşitmek suretiyle ofladı. Derin, sıkıntı dolu bir nefes verirken oldukça sinirli ama çaresizdi. "Tamam sor. Ne soracaksın?"

Dertli ifadesi sürerken ilk sorumu yönelttim. "Adı ne?"

Biraz tereddüt eder gibiydi ama bu kez cevapsız bırakmadı. "Tuğçe." diye homurdandı ağzının içinde.

Bakışlarım hafifçe yırtıcılaştı. "Münasebet seviyeniz?"

"Sıfır."

"Yalan."

"Ya sabır!" dedi oldukça bunalmış bir ifadeyle. "Madem inanmayacaksın niye soruyorsun o zaman kızım?"

"Yalan söyleyip söylemediğini anlamak için."

Sinir harbi geçiriyor olabilirdi. Alnının sol köşesindeki bir damar aşırı derecede belirgin, kulakları ise kırmızıydı. "Gökçen bana sağdan soldan gelmeye başlıyorlar yalnız ha."

Asıl bana geliyorlardı. Hem de dört nala. "Murathan dökül." dedim elimi hadi dercesine sallayarak.

Bir elini beline diğerini burnunun direğine attı. Tedirgince baktı sağa sola. "Bunu gerçekten şu an askeriye ortasında mı konuşmalıyız Pamuk?" Dişlerini sıkıyordu. Bana neydi.

"Niye?" dedim uyuz uyuz. "Çekici subay sıfatına zeval mi geliyor burada konuşunca?"

Dişlerini dudağına geçirip şu an bana feci halde uyuz olduğunu belirten bir bakış attı. Bilmukabele Murathan bey. Bilmukabele. Kısa bir an bakiştık. Geri adım atmayacağımı anlayınca ya sabır moodunda gözlerini kapatıp başını sağa eğdi. "Tuğçe komutan diye bir yüzbaşı vardı. Biraz yürürdü bana. Bu yani. Yok başka bir şey."

Yüzbaşı mıymış? Beynime pıhtı attı sanırım.

Güldüm. Ama en uyuzundan. "Bunların hepsi de sana yürüyor ne hikmetse?!"

Sinirli ve çaresizdi. "Bu da mı benim suçum?"

Başıma yazma dolamama son 10 saniye. Felçli Ali Rıza Bey'e dönmeden sorularıma devam ettim.

"Sevgili miydiniz?"

"Hayır."

"Olacak mıydınız?"

"Belki."

"Neden olmadınız?"

"Çok soru soruyordu."

"Ben de çok soru sorarım."

Ani bir hamle ile kolumdan kavrayıp bedenimi kendine çekişi yüzünden sorularım da, sinir yüklemem de yarım kaldı. Hızla gövdesine yapıştım. Bedenlerimiz arasındaki mesafe sıfırlandı. Yüzlerimiz arasında çok az bir mesafe varken kaşları son derece çatıktı.

"Sen herkes misin?" dedi över gibi değil de kafamı yarar gibi. "Kendini saçma sapan kişilerle aynı kefeye koyup karşılaştırmaktan vazgeç artık Gökçen. Benim için senin karşına gelebilecek tek bir kıyas yok!"

Hoş olmadı bu. Trip atmaya çalışıyorduk. Eridik. Sinirim hafifçe dağıldı dağılmasına ama kıskançlık kalbimin orta yerinde hala oturmaktaydı. Ve bu duygu gözümü kör ettiğinden oldukça salak noktalara takılmaya devam ediyordum.

"Yüzbaşıymış." diye homurdandım.

Eeee Gökçen. Yani?

Sağ olsun benim içimden geçen ama dilime asla dökmediğim mantıklı soruyu o yöneltti.

Hala oldukça sertti. "Yani?" diye terslendi. "İsterse Paşa olsun, bana ne. Ben sana benim on yüz bin başım sensin diyorum kızım, senin şu hallerine bak." Kolumu bırakıp elimi kavradı. Kendini hafifçe geri çekip askeri üniformasının üzerine bastırdı avucumu. Tam kalbinin üzerine gelecek şekilde. Üzerine ise kendi elini sardı. "Sen yokken bile değmedi bu kalp başkasına. Sen varken mi değecekmiş?" dedi öyle bir ihtimalin dahi olmadığını belirtmek ister gibi kesin bir sesle. "Bu kalp senden başkasına böyle atmadı. Atmaz. Olmaz da, ha oldu da attı diyelim başkasına. Bir saniye bile düşünmem. Alırım elime silahımı. Kendi elimle kendim sıkarım üzerine. Bendeki seni hafife alıp durma Gökçen! Dengin yok. Olmadı. Olamaz. Bu konuyu tartışmaya dahi açtırmam. Bitti. Nokta."

Kelimeleri öyle bir sinirle söylemişti ki; ağzından çıkan her harf beni övmüyor da kafa atıyordu sanki. Yavrumun üzerine çok gitmiştik galiba. Malum burası hır bölgesiydi. Çokta aktif olamadığından iyice sinirleniyor gibiydi.

Benim sinir ise alıp başını gitmişti. Nasıl sinirlenecektim ki? Ağzı fena laf yapıyordu gorilin. Baş etmesi zordu. Ben de edemiyordum. Güneşte unutulan bir çikolatadan farkım yoktu anlık olarak.

O bana oldukça ters bakarken ben sülaleyi birbirine katıp whatsapp'a güllü, karanfilli hayırlı cumalar mesajı atan yenge gibi huzurla sırttım. "Ruhuna kazımışım ya kendimi, ondan mı kalbin benden başkasına atmıyor acaba?" Tatlı tatlı göz kırptırdım. "Hı hurma gözlüm?"

Bocaladı. Sinirli sinirli hem de. Oldukça komik duruyordu bu ifadesi. Ani ruh değişimime adapte olamıyor gibiydi ki söyledikleri de bunu onayladı. Elimi bırakıp bir adım geriledi. Elim göğsünden düştü.

"Yani beni sinir krizi seviyesine getirip getirip sonra şöyle yapıyorsun ya Pamuk..." dedi ters ters.

Güldüm. Kahkaha atarak hem de. "Sinirlendiğindeki ifaden mükemmel."

Sen şaka mısın diyordu bakışları buram buram. Umursamadan sırtmaya devam ettim.

Elleri ile yüzünü avuçlayıp bir kaç saniye bekledi. Sanırım gerçekten sinirlendirmiştik. Görev başarılı. İyi bari. Sakinleşmesi için süre tanımak adına yüzünü gözünü yırtma seansının bitmesini sessizce bekledim. Tırnaklarıma, sağa sola falan baktım. Böyle de düşünceli bir sevgiliydim işte.

Ellerini yüzünden çektiğinde ise dikkatimi ilk çeken kıpkırmızı kulaklarıydı. Yerdim. Harbi sinirli minik kurt.

"Deli ediyorsun beni.Deli!" diye yükseldi. Elini bana doğru uzattı. "Gel şuraya!"

Nazlı nazlı sağa sola sallandım. "Bağırma bana."

"Bağırttırma o zaman." diye daha çok yükseldi. "Olmayan sevgilim yüzünden kavga ediyoruz. Mallığa ba-" diyordu ki anında ileri atılıp eline yapıştım. Bu kadar sinir etme yeterdi.

"Haydi hemen gidelim." dedim ileri doğru çekerken. "Nereye gidiyoruz hurma gözlüm? Ne yapacağız? Hemen yapalım." Nereye gittiğimi bilmeden çektim ileri doğru. Şükür benim aksime o uzatmadı. Beni geri çekip tam yanına aldı. Sıkıca kavradı elimi. Cidden bu çocuğa beni çektiği için onur meşalesi falan vermeliydim ben.

Böyle en kocamanından bir madalyon. Alnına yapıştırmalık.

Bunun niyetine dibine sokuldum. Bir elim avucundayken diğeri ile kolunu kavradım her an bir yere kaçacakmış gibi.

"Neden gitmiyorsun İzmir'e?" diye beklenmedik bir soru yöneltti.

Anlamadığımı belirten bir ses çıkardım. Boş bakışlarım ona döndü. İfadesizce önüne bakıyordu.

"Babaannenlerin yanına neden gitmiyorsun?" diye daha net bir şekilde açıkladı.

Babaannem nasıl bağırdıysa dışarıya sesi gitmiş olmalıydı. Cevabım ise şöyleydi;

Seni bırakmak istemiyorum... Bir kere gidersem yine her şey değişecek, onu bıraktığım yerde bulamayacakmışım gibi geliyordu. Ayrıca doğum günü vardı. Yıllar sonra ilk defa beraber kutlayacağımız bir doğum günü... Benimkini kutlayamazdık. Ama onunki özel olmalıydı. Bu konuda zihnimde hiçbir anı yoktu. Doğum günlerinde ne yapardık hiç hatırlamıyordum. Aklıma beliren tek görüntü önüne konmuş bir pasta üzerindeki mumları üfleyen Kepçüktü. Ses yoktu. Hareket yoktu. Sadece kısacık bir anımsama. Küçük bir an.

En net hatırladığım doğum günü ise son kutladığım doğum günümüdü.

"Ne gerek var?" diye umursamaz bir yalan salladım.

"Torunlarısın Gökçen. Seni görmek istiyorlar."

"Görüşürüz biz sen merak etme." dedim. Konuyu değiştirmek adına önümüzdeki alanı işaret ettim. "Ne yapacağız burada?"

Dümdüz bir alana gelmiştik. İlerimizde de üç tane yan yana atış tahtası vardı. Ortama çok uygun bir cevap verdi.

"Atış."

Durdum. Boş bakışlarımı yüzüne çevirdim. Romantik buluşma bekleyen Gökçen'e sevgilisi ile tahta kurşunlama şoku.

Elimi bıraktı. Şaşkın beni, belimden kavrayıp ilerletti bu kez. "Silah kullanmayı öğreneceksin." dedi en net şekilde. Sesinde itiraz kabul etmeyen bir ton vardı.

"Neden?" diye sordum. Tedirgin olmaya başlıyordum. "Lazım mı?"

Son zamanlarda silahı şakaklarımda oldukça fazla hissettiğim, kurşunlanıp kendisi ile haddinden fazla zaman geçirdiğim için bir takım iğrenmeler efendime söyleyeyim yer yer titremeler gelmişti bana.

Belli bir noktaya gelince durduk. Elini belimden çekip yanımda dikleşti. "Temennim lazım olmaması." diye mırıldanırken belinden silahını çıkardı.

Kendisini tekrar görünce bile bana bir titreme geldi. Gitme Gökçen. Sakın o dağ evine gitme. Kısa bir an gözlerimi kapatıp nefesimi toplamaya çalıştım.

"Ben bunu öğrenmek istemiyorum."

Silahın yanında bir tuşu çevirdi. "Fikir sormadım."

"Murathan ben doktorum." diye çıktım. "İşim hayat kurtarmak. Yok etmek değil."

"Ben de askerim Gökçen." dedi bakışlarını bana çevirirken. "İşim hayat yok etmek değil, hayat korumak. Ve korumam gereken birinci hayat sensin." Silahı elime tutuşturdu. "Tut."

Kaçırıldın Gökçen. Artık itiraz etme hakkın var mı? Ne derse tamam demekten başka şansın var mı? Yok. Seni en çok o düşünür. Ne öğretirse öğren, diklenme. Artık onu zorlama...

Diklenmedim. Doğruydu çünkü. Başıma ne geldiyse onu dinlemediğim için gelmişti. Çaresizce kavradım silahı. Haki rengindeydi. Ağırdı. Tahmin ettiğimden daha ağırdı hem de. Ağır ve soğuk. Elleri ellerimi sardı. Gez göz arpacuk. Şimdi napacuk esprisini yapmamak için dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım. Hocam baya ciddiymi.

"Bu Sar 9" dedi. "SP model."

"Bunu niye anlatıyorsun ki? Alnıma silah çeken adama silahın özelliklerinden mi bahsadeceğim."

"Bilmekten zarar gelmez." dedi kısaca. Arkama geçti. Göğsünü sırtıma yasladı. Kolları iki yanıma uzandı. "Her şeyi bil. Kullanmasan da olur."

Başımı hafifçe geri atıp omzuna yaslandım. Yanağına sürtündüm kedi gibi. "Öğrendiğin dilleri bu mantıkla mı öğrendin?"

Adam üç dil biliyordu. İngilizce, Fransızca, Rusça. Bir kaç tane daha biliyordu. Almanca, İspanyolca, Arapça falan. Ağzından lafı tam alamamıştım. Ama onları tam anlamıyla mükemmel seviyede konuşamadığı için saymıyormuş çağımızın Kaşgarlı Mahmut'u.

Yani bir insan neden bu denli öğrenme aşkı ile dolu olurdu ki ya? Neden yani? Hele de bir insan neden Rusça öğrenirdi? Daha çok neden yani? Hem Rusça biliyor oluşu, hem Rusya'da bulunmuş oluşu, hem de sırtındaki yaraların Rusya'da oluşu aklımda sayısız senaryonun dönmesine neden oluyordu.

Hoş olmayan senaryolar.

Elleri kollarımı kavradı. Hafifçe yukarı kaldırdı. "Evet." diye sorumu da cevapladı. "Bilgi'nin zararı olmaz." Sol tarafımda hissediyordum nefesini. Kulağıma doğru içimi bir hoş edecek bir sesle mırıldanıyordu. Bilgi'nin

yoktu ama onun bana baya bir zararı vardı. İlkel bir dürtüyle basenlerimi kasıklarına doğru bastırdım.

"Pamuk..." diye mırıldandı.

"Kepçük." dedim hemen. Hafifçe yine kıpırdattım kalçalarımı.

Derince verdiği nefes geldi kulağıma. "Askeriye ortasında bana olmadık işler yaptırmak istemiyorsan sabit dur."

Güldüm. Bayadan güldüm yani. Ama sabitte durdum. Başımıza işler gelsin istemezdim. Zira çekirge bir sıçrar iki sıçrar üçüncüde sıçardı. Biz de basılma konusunda 3 limitimizi de doldurmuştuk baya. Bir kere daha olursa zortlarınız gibime geliyordu.

"Gülme." dedi kulağıma doğru. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Bu kadar çabuk dağılan bir dikkatle nasıl bordo bere olmuş olabilirsin komutan Karakurt? Her konuda eğitiliydiniz hani siz?"

Saçlarımda hissediyordum nefesini. "Öyleyiz. Ama özel kuvvetlerin senin gülüşünden haberi yok." diyen mırıltısı belli belirsizdi. Popoma minik bir şamar atarak geriledi arkamdan. "Bacaklarını hafifçe iki yana aç. Yere sağlam bas."

Adam normal konuşurken bile beni baştan çıkarıyor ya benim artık kendime diyecek hiçbir sözüm kalmadı. Silahı ağzıma sokup tek kurşunla yitip gitmek istiyorum.

"Rusçayı kullanmıyorsun değil mi?" dedim dağılan dikkatimi toparlamak adına. Bu Rusya işi öğrendiğimden beri içimde ayrı bir kurt, ayrı bir acabaydı.

"Bu ne saçma bir soru."

Elimde ileri doğrulttuğum silahı onun ayarladığı konumdan bozmadan yandan yandan baktım. "Rusça tehlikeli bir dil. Unut onu. Yerine Tayca falan öğren."

Saçmalama dercesine ofladı. "Gökçen susta tut şu silahı Allah'ın aşkına ya."

Göz devirdim. "Hayır yani ne gerek vardı Rusça'ya? Bir sürü güzel dil dururken. Urduca, Tibetçe falan öğrenseydin ya işte."

"Keyiften öğrenmedik herhalde." dedi. "İş oradaydı, mecbur kaldık."

Cevabın nau nauu olduğunu bildiğim halde sordum. "Nasıl bir iş?"

Rus hanımlar... Artık dünya ahiret düşmanımsınız.

İki elini beline atıp umutsuzca baktı yüzüme ama güneş yüzünden gözleri kısılıyordu yavrumun. Etkili bir ters bakış değildi. "Başlamasak mı yine yavrum?" dedi tatlı çıkarmaya çalıştığı bir sesle. "Ha?"

Ofladım. "İyi be tamam. Sustuk.Eee şimdi ne yapıyoruz Sar9'la?"

"Hedefe odaklan."dedi karşıyı işaret ederek.

Odaklandım. Ama kendi hedefime. "Son bir sorum daha var?"

"Lan ne,ne, NEEE?" diye zıvanadan çıktı en sonunda.

Sakince cevapladım. "Fransızca ve İngilizce'yi de mi mecburiyetten öğrendin?"

Umutsuz bakışı sürüyordu. "Hayır tabii ki Pamuk. Oturdum,çalıştım, öğrendim. Bitti. Bu kadar."

"En sevdiğin hangisi?"

"Türkçe."

"Sonra?"

"Fransızca."

"Neden?"

"Kulağa güzel geliyor."

"Hadi bir konuş bakayım benim kulağıma nasıl geliyor."

Nefes aldı. Nefes verdi. "Ya sabır ya Allah..."diye milli repliğini mırıldandı. "Gökçen beni sınama da güzelce tut şu silahı. Odaklan önüne."

Ofladım. Kaytarmak imkansız. İyi ki okul zamanına denk düşmemişiz biz bununla. Saçlarımı yoldardı ödev yaptırırken. Deli manyak. "Aman iyi be tamam." Bu sefer gerçek hedefime yoğunlaştım. Elimdeki silahı sıktım. "Evet, şimdi ne yapıyoruz?"

"Yukarı kaldır silahı."dedi. İki elimle sıkıca silahı kavrarken dediğini yaptım. "Dön kendi etrafında." Döndüm. "Sağa sola salla silahı." Salladım. Sallamaya da devam ediyordum ki durdum. Anlık bir aydınlanma ile kaşlarımı çattım.

Ve aniden kendisinden hayvani bir gülüş yükseldi. Tepemde sıkıca tuttuğum silahı indirirken bakışlarıma sinir kuruldu. "Dalga mı geçiyorsun sen benimle?"

Cevap olarak güldü ağzını kırdağımın gorili. Akli sıra böyle intikam alıyordu.

Silahı tek elime alıp tehditkar bir şekilde yüzüne yüzüne salladım. "Götünü öyle bir kurşunlarım ki senin Murathan, bildiğin bütün dilleri götünden konuşmak zorunda kalırsın."

Anında ciddileşirken ona dönen silahın ucunu tek eliyle kavrayıp yana çevirdi. "İlk kural; silahı hiç bir zaman hedefin dışındaki canlıya tutma Pamuk." Silahın ucunu bıraktı ama onun yerine sıkıca elimi kavradı.Yanıma dikildi. "İki elinle sıkıca kavra. Atış yapmayacağın anlar parmağın tetikte

olmasın.Üzerine doğru uzat." Tetikteki elimi değil de diğer elimi kavradı. "Baş parmağın kapak takımında olmasın, atışı zorlaştırırsın. Altına doğru uzat. Baş parmağın orada olmazsa silah geriye tepebilir. Hakimiyetin zorlaşır."

Bir adım geriledi yanımdan. Dikkatle süzdü duruşumu. Minik bir tokat attı popoma. "Omuz hizasında aç bacaklarını."

"Bunu derken sürekli kıcıma vurmak zorunda mısın?"

"Evet."

"Askerlere de böyle mi öğretiyorsun?"

"Aynen. Striptizci yetiştiriyoruz biz aslında ülkeye çünkü."

Salaktı. Bu düşüncemi bakışıma da yansıttım.

"Saçmalama da bir odaklan." dedi ciddiyetle. Bir tokat daha attı kalçama iki ara bir derede. "Bir ayağını hafifçe geri at." Attım. "Dik dur." Durdum. Önde kalan dizime dokundu nazikçe. "Hafifçe kır dizini." Bu dediğini de yaptım. "Kolunu kırma. Dik tut. Ne kadar çok kırarsan o kadar çok geri teper silah. Öne doğru dik tut kollarını."

Komplocu beynim silahın geri tepip suratıma çaktığını, beni boylu boyunca geri fırlattığını hayal edince elimdeki soğuk metali daha sıkı kavradım. Bu yaşansın istemezdim. Hele de müptelası olduğumuz beyin karşısında.

Ben dikkatle silaha odaklanmışken o kalçama bir kere daha vurdu. "Ne?"dedim duruşumu bozmadan bakışlarımı ona çevirip. "Yanlış mı duruyorum?"

Milli Behlül Haznedar gülüşü belirdi. Hafif ama yoğun çapkın. "Hayır. Bu içimden geldi."

Göz kırptırdım kısa bir an. Sonra ise tutamadığım bir şekilde gülmek zorunda kaldım. "Bana laf edeceğine asıl sen odaklan komutanım."

Gülmek isteyipte tutar gibi bir ifadesi vardı. Tuttu da. Takdire şayandı bu yetisi. Ben olsam anırırdım, malum.

Kocaman bir adım atıp yine dibime geldi. Silahı tutan elimi kavradı tek eli. "Bura gez."dedi. Silahın arka tarafında kalan çıkıntıya dokundu. "Gözünü zaten biliyorsun.Onu çok küçükken öğretmiştik zaten." Göz devirdim. Gördü ama umursamadan devam etti. Parmağı en uca ilerledi. "Bura da arpacık. Tek gözünü kıs. Uçtaki arpacık kısmını gezin tam arasına al."

Dediğini yaptım. Tek gözümü kısıtım. Ucunda gördüğüm tek kalan arpacık çizgisini gez denen aralara hizaladım.

"Tetikteki parmağın tam boğum kısmında durmasın." Parmağımı hafifçe geri çekti. "Tam uçta da olmayacak. Arada duracak. Diğer türlü silahın kontrolu zorlaşır. Namluyu kaydırırsın. Hedefi vurman zorlaşır."

Geri çekilip tekrar baktı duruşuma. "Güzel."dedi tatmin olmuş bir şekilde.

"Edeyim mi ateş?"

"Hayır."

"Neden?"

"Mermiyi namluya sürmedin."

Mantıklı. Kısıtığım gözümü açtım. "Ne o dediğin?" dedim boş boş. "Şu üstünde bir yerleri geri çekiyorlardı sanki o mu?"

Güldü. "Aynen, o." Silahın üst kısmına da gezinen elimin üzerini kavradı kocaman elleri. Elim anında yok oldu elinin altında. Elimi kavrayıp namluyu geri çekti. Yaptığım tek şey yönlendirmesine ayak uydurmaktı. "Devam et." dedi geri çekilirken.

Başımı onaylar bir şekilde sallayıp aynı konumuma geldim. İleri doğrulttum silahı. Arpacık denen noktayı tekrar gezin arasına aldım. Öğrettiği şekilde kavradım silahı. "İyi mi?"

"İdare eder." diye mırıldandı. "Üç deyince ateşle."

"Ne?" diye aniden panikledim. "Öyle birden bire yapamam ben, bir dakika ya. Hazır değilim."

"Ne yapacaksın sanki Pamuk?"diye yükseldi. "Önünde duran düz tahtaya sıkacaksın. Neye hazır olman lazım bunun için?"

Gergince yutkundum. "Kes sesini bir ya!" diye huysuzlandım bir yandan da. Tedirginliğimi ise daha fazla içimde tutamadım. "Ya silah patlarken geri tepip suratıma çakar beni gerisin geri savurup burnumu dağıtırsa Murathan? Ha? Ya burnum kırılırsa? Ya güzelim yüzüm heder olursa? Ha? Ya bunlar olursa?" Sorularımı sorup tedirgin bir şekilde arpacık ve gez kısmına odaklanmışken pek kibar yavuklumdan hayvani bir gülüş sesi yükseldi.

Duruşumu bozmak istemiyordum. Zaten zar zor duruyordum çünkü. Ama göz ucuyla yandan yandan baktım kendisine. "Ne gülüyorsun be?"

"Bunun yaşandığını hayal ettim de bir."dedi hala gülerken. "Baya komik." Daha da keyiflendi.

"Burnum kırılıp güzel yüzüm heder olabilir diyorum embesil herif. Bu mu komik?"

Gülüyordu hala. "Abartma Pamuk. Bir şey olmaz. Sıkıca tut sen silahı yeter."

Sıkıntıyla ofladım. Ama yine de odaklandım. Derin bir nefes verdim. Sonra aldım. Yaparsın kızım. Sakin ol. Sorun yok. Tahta ya. Düz tahta sonuçta yani. Gerilecek bir şey yok.

"Daha ne kadar hazır olmanı bekleyeceğiz?" dedi huysuz goril.

"Paşa keyfim atış yapmak isteyene kadar."

Ofladı en seslisinden. "Düşman geldi dikildi karşına. Ne diyeceksin? Bir dakika, paşa keyfim hazırlanıyor mu?"

Ben de ofladım. "İlla ateş mi etmeliyim yani? Silahın arkası ile kafasına vurup bayılıtsam?" Bence muazzam bir öneriydi.

Ama benimki beğenmedi.

"Aynen." dedi en alaylısından. "Askeriye yıllardır bunu neden düşünemedi acaba? Turan taktiği bir bu iki valla. Ben bunu bir konuşayım albayla. Literatüre geçsi-" Bu noktada alaylı hali el sallayarak uzaklaştı. Yerine milli siniri paldır küldür giriş yaptı sahalara. "Gökçen taşak mı geçiyorsun sen benimle güzelim?"

Evet. Tam olarak onu yapıyordum. Ama cevap vermedim. Yüzümü asmakla yetindim.

Daha fazla geciktirmenin de anlamı yoktu. Bekledikçe geriliyordum. Hedefe odaklandım. Beyaz bir tahtanın üzerine siyah kalın şeritlerle yuvarlaklar çizilmişti. Bir dedim içimden. İki dedim. Üç dedim. Ve tetiği çektim. Geri savrulmadım. Silah yüzüme çarpmadı. Kıç üstü düşmedim. Burnum da kırılmadı. Sadece hafifçe geri sendeledi bileğim. Silahı geri indirip hedefe baktım. Pekte bir şey göremedim.

Murathan ileri doğru bir adım atınca pıtı pıtı peşine takıldım. Hedefin önüne gidince ise sessizce baktık ilk sanat eserime. Tam on ikiden değildi. Ama ona en yakın noktaya denk gelmişti kurşunum. Acemi şansı olarak yorumluyordum. Başka bir izahı yoktu. Ama çaktırmadım. Keyifle sırtıttım. Hatta kocaman güldüm. Murathan ise bir tık şaşkın bakıyordu tahtaya.

"İşte bu." dedim başarmış olmanın verdiği dayanılmaz tatminle.

Murathan ise harbi şaşkındı. "Sen daha önce atış yapmadığına emin misin?"

Gururlu bir genç kız edasıyla çenemi yukarı diktim. "Bana söylediklerin için utanır mısın komutanım? Sanmam."

Tekrar baktı hedefe. Vay be dercesine dudak büzdü. Bu şehirde çok silah patladı yiğidim ama biz bir sana vurulduk diye içimden bağırarak kekoyu susturdum zorla. Keyifli ifadem devam ediyordu ki silahı tutan elimin avuç içinde bir sızı hissedince silahı diğer elime alıp avucuma baktım. Tetiği

eken işaret parmağının ucu ve aynı parmağının baş parmağına doğru ilerleyen avuç içinde kalan kısımları hafifçe morarmaya başlıyordu.

Eee filin bale pabucuydu artık. Lan ne yaptıkta morardınız hemen? Deli olacağım ya. Dünya hassas tenliler için gerçek bir cehennem. "İnanamıyorum ya..." diye ağzımın içinde homurdanarak elimi kapatıyordum ki Murathan anında yakaladı. Kendine ekti. Her zamanki ciddi ifadesi ile baktı moraran kısımlara. Baş parmağı hafifçe okşadı tenimin o kısımlarını.

"Acıdı mı ki elin?" dedi bakışlarını bana çevirirken.

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır. Pamuk olmanın hakkını veriyorum sadece."

"Katılıyorum." Elimi kendine doğru çekti. Yüzünde dünyanın en ciddi işini yaparmış gibi ciddi bir iş varken moraran kısımlara bastırdı dudağını. Avuç içimden öptü iki kez. Bir; tam avuç içimdeki kader izgilerimde. İki; moraran yerlerden.

Minik unutmabeni çiçekleri bıraktı nefesi avuçlarımın içine. Sevgisini bıraktı. Aşkını bıraktı. Kalbini bıraktı. Ve benim aşkım dudaklarının değdiği her noktadan daha bir çoşkuyla filizlendi. Yeşerdi. Minik mavi çiçekler açtı.

Tebessüm edebildim sadece. Derin derin. Sevgiyle baktım avucumu öpmek için önümde eğdiği başına. Saçlarına. Keskin yüz hatlarına. Askeri kamuflejına. Bordo beresine. İşte bütün dünyam buydu. Ele avucu sığıyordu sığmasına ama yüreğime sığmıyordu. Bütün sevgimi görsün istedim gözlerimden. Onun gibi çok dile dökemezdim ben belki ama gözlerimden görsün istedim. Çünkü dünyanın en aptal insanı bile ona bakarken gözlerimin içinde beliren sayısız ışığı görürdü. O da görmeliydi.

Yüzünü avucumdan geri çekince kesişti bakışlarımız. Maviler kahribarlar ile buluştu. Bakıştık kısa bir an. Hiçbir şey söylemeden. Ve gördü. Gzlerimdeki onu gördü. Konuşmadım. Tek kelime etmedim ama o gördü. Her zamanki gibi...

Gülümsedi. İçimde sayısız ırmak akıtacak, neşeli kuşlar cıvıltatacak, dışarıdaki soğuğa rağmen beni sıcacık edecek bir şekilde gülümsedi. Elimi bıraktı. Diğer elimdeki silaha uzandı. Aldı. Yanında bir noktaya basıp belindeki yerine taktı.

"Devam etmeyecek miyiz?" diye sordum. "Neden aldın?"

Nefessiz kalmış da nefes alması için gerekli olan tek şey buymuş gibi hızla tekrar elime uzandı. Kavradı. Kendine çekti bedenimi. "Bugünlük bu kadar yeter." dedi oldukça sakince. "Sonra yine gelirsin, çalışırız."

Dibine daha çok sokuldum. Yan yana ilerlemeye başladık. "İznim bol. Hergün geleyim mi yanına?" dedim tatlı tatlı. Göz kırpıştırarak bakmaya çalıştım yüzüne. "Sülük gibi yapışayım mı yakana?"

Güldü. Tuttuğu elimi bıraktı. Ama hemen kolunu omzuma doladı. Yandan gövdesine yasladı sıkıca. Bu Kepçükce bir cevaptı sanırım.

Yapış.

Güldüm. Sırıttım. Keyiflendim. Boynumdan aşip omuzuma ulaşan elini kavradım. Üzerine minik bir öpücük bıraktım. Onun nefesini ise saçlarımda hissediyordum. Derin nefesler çekiyordu içine.

Alanın çıkışa doğru huzurla ilerlerken aşk meşk işlerinden unuttuğum detayı yeni hatırlama zahmeti gösterdim. "Ay ben asıl diyeceğimi unuttum." diye aniden yükseldim. "Barbaros bana arabasını verir mi?"

Durdu. Kolunu omuzumdan çekip karşıma geçti. "Napacan sen arabayı?" diyerek Adanalı kanalına da geçti.

"Merkeze ineceğiz kızlarla."

"Sebep ne buna?"

Başladı bizim mesai.

"Zehra'yı psikologa götürmek istiyorum." diye tane tane, sakince anlatmaya başladım. "Destek alması lazım. Zor bir dönem geçirdi. Kızlar da gelecek. Hazır inmişken Zehra'ya giyecek bir şeyler de alacağız. Hiç bir şeyi yok kızın. Benim kıyafetlerin içine düşüyor." İfadesizce bakmaya devam edince gülümsedim hafifçe. "Öyle yani. Verir mi arabasını?"

İfadesiz bakışında hafif bir tereddüt yakaladım. "Verir vermesine de..." Devamı vardı bu cümlenin, belli. Bir elini çenesine atıp hafifçe kaşıdı. "Gökçen."

Evet, geliyor bir şey.

"Efendim." Oldukça sakindim.

Kıvrandı gibi bir iki saniye ama dilinin altındaki baklayı da çıkarmadan edemedi. "Gitmesen mi acaba?" dedi istekten ziyade bir rica gibi.

Durdum kısa bir an. Baktım gözlerine. Tedirgindi. Endişeliydi. Yalnız bırakmak istemiyordu. Anlıyordum. Önceden olsa zerre anlamıyordum ama şu an gerçekten anlıyordum. Hayat insanda çok farklı ufuklar açıyordu. Ve bir musibet bin nasihattan iyidir diyen ata elleri öpülesi bir ataydı.

"Tamam." dedim tatlı bir kabullenişle. "İstemiyorsan gitmem ben. Barbaros'tan anahtarı alalım yine de ama. Kızlar gitsin. Zehra'nın ihtiyaçları halledilmesi gereken şeyler çünkü." Önüme dönüp iki adım attım ama o olduğu yerden zerre kıpırdamayınca geri dönüp bakmak zorunda kaldım.

Olduğu yere mihlanmış gibiydi. Bakışları ise oldukça şok ve şaşkınlık doluydu. Hatta biraz da tedirgin.

"Ne?" dedim bu duruşuna ve bakışına karşılık. "Niye öyle duruyorsun?"

Yaklaşık bir dakika daha tam olarak öyle durmaya devam etti. "Yani şimdi..." dedi en sonunda. Duraksadı. Devam etti. "Gitmiyor musun?"

Adama inme indi iyi mi? Serseri hallerimi bu denli kabullendiğinden haberim yoktu. Kendisine sinir krizi geçirttiğimi düşünüyordum genelde.

"Sen gitme dedin. " dedim. "Ben de gitmiyorum."

Şaşkınlığı büyüyordu. Sol eli kendine döndü. "Ben gitme dedim diye mi gitmiyorsun?"

Boş boş göz kırptırdım.

Birkaç saniye baktık. Ben boş, o vahşet görmüş gibi anlamsızca şok dolu bakışlarla. Anasına bacısına sövmüşüm gibi bir ifadesi vardı. Sonra bir cıkladı. Bakışlarını önüne çevirip tekrar cıkladı. "Bu böyle olmaz." dedi kabullenmeyen bir tavırla. Bana dönüp ileri doğru bir adım attı. "Vazgeçtim ben. Git sen. Hayır yani bu böyle gerçekten olmaz Gökçen. Senin ben ne dersem tersini yapman gerekiyor. Bana bağırman gerekiyor. Bu ne böyle ne dersem tamam diyorsun." Kaşlarını çatı. "Tövbe estağfurullah bir şey oldu bu böyle kızım. Valla olmaz yani. Dinleme sen beni. Git kafanın dikine."

Öyle panik bir hali vardı ki, gülme isteğı uyandırıyordu insanda. Eee güldük doğal olarak. "Ben sana harbi yaranamadım ya." dedim gülerken. "Hayır yani şu an ben gideceğim diye tuttursam kızılca kıyameti koparmıştın. Kavga ediyorduk."

"Edelim." dedi hemen. "Edelim yani ne olacak? Eninde sonunda barışıyoruz ne de olsa." Elini hafifçe kaldırdı aramızda. "Çok rica ediyorum senden bir daha böyle şeyler yapma. Gökçen ol. Öyle kal. Öyle kal. Öyle kal..." Son cümleleri bana değil de kendi kendine söylüyordu sanki. Olmasını istediğı şey buymuş gibi. Üstüne basa basa.

Baktım sadece. Bakakaldım. Çok şey söylemek istedim. Ama doğru cümleleri toparlayamadım. Seni seviyorum desem az kalacaktı. Aşığım desem yetmeyecekti. Geberiyorum lan sana desem o bile eksik kalacaktı. Ben ne sevap işledim de seni bana verdiler desem hiç bir cevap gelmeyecekti.

O yüzden sustum. Yine gözlerimden anlasın istedim. Göğüs kafesime hırçın ve yüksek sesli darbeler indiren kalbime rağmen sustum. Gülümsedim sadece.

O ise cebinden telefonunu çıkardı. "Barbaros'u arıyorum getirsin anahtarı."

Yine sessiz kaldım. Hayran hayran çehresini izlemek gibi önemli işlerim vardı...

Dertli dertli elindeki keseri taşın arasına indirip yeni biten bir çim tanesini daha kesti Süleyman. Yerden aldı. Kısa bir an baktı. Neydi bu? Sönüp giden gençliği falan mı?

Yanına savurdu otu. Parke taşının arasına dolan karları da keserin ucuyla çıkardı. Önüne baktı. Yaklaşık 6 saattir buradaydı. Yarılayamamıştı bile. Çok sikilesi bir işti. Ama işte emir demiri keser, Süleyman'ı ise ezip geçirdi.

"Kader kırk yılın başı bir yüzümüze güldü dedik onda da götüyle gülmüş haberimiz yok lan." diye söylene söylene keseri ile işini yapmaya devam ediyordu ki yanına tüneyen başka bir beden yüzünden durmak zorunda kaldı. Zülfikar olduğunu düşündü. Sövmek için hazırlandı.

Bakışlarını yanına çevrildi. Küfürü ağzından çıkarmadan geri gitti. Hiç beklemediği biriyle karşılaşmanın kısa bir şokunu ama aslında hep beklediği kişiyi görmenin neşesini aynı anda hissetti içinde.

Aybüke; eline minik bir keser almış, yanında, onunla beraber ot buduyordu.

Sivildi. Baştan aşağı simsiyah. Zaten Süleyman onu başka bir renkte görmemişti hiç. İki renk dışında. Yeşil ve siyah. Ama iki renk bir insana ancak bu denli yakışırdı ona göre. Başka hiç bir renge ihtiyacı yoktu.

Yine de şaşkındı ama. "Aybüke."dedi şaşkın şaşkın. "Ne yapıyorsun?"

Umursamadı bu soruyu. Yanında getirdiği poşetlerden birini alıp Süleyman'ın önüne fırlattı. "Buna koy otları. Geriden bir daha süpürmekle uğraşma." Süleyman'dan önce kendi uzandı tekrar poşete. Açıp elindeki bir tutam otu içine attı.

"Aybüke sen kalk. Olmaz öyle."dedi Süleyman. "Yaran var senin. Zorlama, dikişlerin patlar."

Yine umursamadı Aybüke. Elindeki keserle karları kazıdı. "Bütün nizamiyeye yapacak mısın bunu?"

Acılar içindeydi Süleyman. "Sence?"

Hafifçe güldü Aybüke. Lakin başı yerde, saçları yüzüne dökük olduğundan Süleyman'ın haberi olmadan. "Buna da şükret."dedi gülüşünü silerken. "Keserle çok başka şeyler de yapabilirdi komutanım."

"Yapmış kadar oluyor. Ağzıma kürek kürek gübre döküyor canım komutanım sağolsun." Aybüke'nin elindeki kesere uzanıp almak için bir hamle yaptı. "Sen bırak dedim. Ben yaparım."

Vermedi Aybüke keseri. Yana doğru çekti. "Olmaz."dedi. Önüne dökülen bir saç tutamını yavaşça kulağının arakasına iteledi. Karnındaki yaralardan biri acıdı biraz ama umursamadı. Taşların arasına sakın darbeler indirdi. "Tek senin suçun değil. Kapıyı açan benim."

Bakışları zaten dağ çiçeğindeydi Süleyman'ın. Daha bir derin baktı. En safından gülümsedi. "Açtın di mi?"

Bakışlarını yerden kaldırmadı Aybüke. Yaptığı şeyin şokundaydı o da. "Açtım." diye mırıldanabildi sadece.

"Yine gelsem."dedi Süleyman. "Yine açar mısın kapıyı?"

Şaşkın, mutlu ve oldukça umutluydu Süleyman. Gitmişti o kapıya. Açılmaz diye düşünmüştü. Daha önce zerre aralanmamıştı çünkü. Yine öyle olur sanmıştı. Sadece tek bir mesaj atmıştı Aybüke'ye.

Kapıdayım.

Ve bunca zaman önünde sarsılmaz gibi duran kapı usulca aralanmıştı bir kaç saniye içinde. Ben sana gelme demedim mi diye biraz bağırıyordu belki ama bu önemli değildi. Önemli olan o kapının açılmasıydı. Yetişkin bir Süleyman; önünde duvar gibi duran kapıya bile kafa üstüne kafa atmış adamdı. Bir milim bile açılmış kapının anasını avradını ağlatmaz mıydı?

Elbette ağlatırdı.

İstemsizce güldü bu kez Aybüke. Yandan yandan baktı Süleyman'a ama yüzüne vuran güneş yüzünden gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. "Sen akıllanmazsın Süleyman."

Gülen yüzüne baktı Süleyman. Kalbi götünden çıkmazdı inşallah. O da gülümsedi istemsizce. Aybüke ona gülerse o nasıl gülmeyecekti ki? "Sen böyle gülersen ben tabi ki akıllanmam Aybüke. Evimi barkımı ateşe veriyorsun. Akıl mı kalıyor?"

Gülüştü yavaşça soldu Aybüke'nin. Bunu Süleyman ona ilk kez demiyordu ama o ilk kez ne diyeceğini bilemedi. Saçma bir dürtüyle bakışlarını kaçırdı. Önüne döndü. Keseri sıkıp tekrar taşların arasını eşelemeye başladı. "Sana da gülsek suç gülmesek suç..."diye mırıldandı.

Hiç beklemeden, "Her halin kabulüm." diyen Süleyman'la tekrar bakışlarını ona çevirme mecburiyeti hissetti. Her zamanki gibi Süleyman ondan önce ona bakıyordu zaten. Bakışları kekişti. Ve belki de ilk defa bu kadar uzun süre gözleri birbirlerinin gözlerinde kaldı.

"Her halim mi?" diye sordu Aybüke.

"Her halin."

"Ne yaŗamıŗ olursam olayım mı?"

Süleyman yine tereddüt etmedi. "Ne yaŗamıŗ olursan ol."

Gözleri birbirinden kopamadı. İçinde zerre tereddüt olmadığını görsün istedi Süleyman.

İçinde tereddütlerle dolu bir deniz olduğunu görsün istedi Aybüke.

Bakıŗlarını ilk kaçıran ise Aybüke oldu. "Sen beni tanımıyorsun." dedi. Sesi artık tersti. Her zamanki Aybüke gibi. Kendine kızgındı      . İçinde beliren bir takım karıncalanma hisleri yüzünden. "Tanıdığını d     yorsun. Sadece dıŗarıdan gördüğün Aybüke'yi biliyorsun. Ona hayransın. Sen beni bilmiyorsun Süleyman. Bilsen, tanısın... " Yutkundu. "Bu kadar çok sevmezdin... "

Aybüke bakıŗlarını  ekmiŗti ama Süleyman  ekmemiŗti. Tam olarak Aybüke'nin bahsettiği hayran bakıŗı ile bakmaktaydı karŗısında ki kadına. "Asıl sen bilmiyorsun." diye mırıldandı. Rüzgar esti. Minik bir sa  tutamını Aybüke'nin yüzünden geri itti. Süleyman'ın hayran bakıŗı arttı. "Gönlümdeki yerini bilmiyorsun...Bilsen...Bir bilsen...Bir bilsen Aybüke... Gökyüzü yere inse dahi yine de seni sevmeyeceğimi, böyle bir ihtimalin olmayacağını d     mezdin."

"Zorum ben Süleyman..."

Süleyman cevap için yine beklemedi. "Evet, zorsun. Ama zorluğuna g    geremeyecek olsaydım en baŗından böyle sıkı sıkı tutmazdım seni."

Aybüke'nin taŗların arasına indirdiği sert darbeler yavaŗladı.     ne baktı. Defalarca keseri vurduğu, k  elerini yer yer parçaladı parke taŗına. Birde Süleyman'ın     ne baktı. Temizlediği hiçbir taŗın yanında yöresinde ezilme, kırılma yoktu. İŗte Aybüke böyleydi. Ezerdi. Kırardı. Par alardı. Sakince hareket edeyim derken bile kırıp dökerdi. Süleyman  yle değildi ama. Süleyman neye dokunsa iyi ederdi. İyiydi. Çok iyiydi. O yüzden yıllarca geri itmiŗti.

Kırmamak için, par alamamak için, onda da yara olmamak için.

Ama yaraydı iŗte. Aybüke herkeste yaraydı. Onu   p kutusuna atan ailesi içinde, yurтта oyuncağını paylaŗmayan, oyuna almayan arkadaŗları için de, kalbini verdiği ama bir paçavra gibi hayatından atıldığı adam için de, ona tutunmayan, annesi olarak istemeyen, koruyamadığı, sahip çıkmadığı bebek için de.

Aybüke hep yaraydı.

Süleyman'a da yara olmak istemedi. Ama aslında en büyük yara onaydı.
Aybüke hep yaraydı.

Bir anı belirdi zihninde.

Ankara'da. Terkedilişinden 1 hafta sonra. Yemek yemiyor. Uyumuyor. Evden çıkmıyor. Ağlamıyor. Sadece balkonda oturuyor. Yola bakıyor. Geçen arabalara. İnsanlara. Sesler. Koşturmacalar. Hepsi bir uğultu sadece. Zihninde tek bir cümle dönüyor.

Ben artık seni sevmiyorum Aybüke. Seni tanıdıkça basitleştin. Sıradanlaştın. Sıkıyorsun beni.

Bir cümle daha ekleniyor.

Mutlu olalım diye yanına geliyoruz kara gülmez gibi suratın var. Daha da mutsuz ediyorsun beni!

Bir cümle daha.

Sen gerçekten kendini kadından mı sayıyorsun Aybüke? Ha sana dokunmuşum ha oduna. Zerre farkınız yok. Midemi bulandırılıyorsunuz. Hayatımdan siktir ol git!

Bir tane daha.

Sakin ağlayıp zırlama şimdi önümde. O kadar gurursuz olamazsın. Altıma aldım diye nikahıma da alacak değildim seni. Bas git!

Gözlerini kapatıyor. Ağlamak istiyor. Ama yapamıyor. Geri açıyor gözlerini. Ayağa kalkmak istiyor. Yine yapamıyor. Ama kalkmalı. Çünkü düşünmesi gereken kişi kendi değil. Karnındaki başka bir canlı. Biliyor. Oysa tam bunu söyleyecekti sevdiğini sandığı adama. Bebeğimiz oluyor diyecekti. O böyle bir konuşmaya hazırlanırken, eline bir çift bebek çorabı almış eve gelirken duyduğu şeyleri sindiremiyor. Kabullenemiyor.

Bakışları balkonun kenarındaki çöpe takılıyor. Ve ne kadar olduğunu bilmediği bir zaman sonra oturduğu yerden kalkıyor. Bacakları uyuşmuş. Zorlanıyor. Acıkmış. Ayakta duramıyor. Ama o güçlü. Güçlü olmak istemiyor oysa. Ayakta durmak istemiyor. Lakin duruyor.

İlerliyor çöpe. Acıyor. İçindeki beyaz bebek patikleri karşılıyor ilk onu. Terk edildiği akşam attığı. Bakıyor kısa bir an patiklere.

Çöp kutusu yanına atılan bebek Aybüke. Bebeğinin patiklerini çöpe atan yetişkin Aybüke.

Yıllarca bu gerçeği kabullenemezken aynısını kendi bebeğine yapmak kalbinin ortasına derin bir hancer saplıyor sanki. O patiklerini atmaya dayanamıyor. Onun annesi onu nasıl attı? Anlayamıyor. Bu kadar mı

sevilmedi? Bu kadar mı hayatındaki herkese dertti? Herkes mi hayatından siktir olup gitmesini istemişti?

Bu kadar mı istenmemişti?

Gözlerini kapatıp genzini yakan bir nefes alıyor. Bir eli karnına gidiyor. Usulca dokunuyor. 3 aylık bir can...Ona tutunan. Onu seçen, onu isteyen tek can...Gözlerini açtığı an ise çöpün içinden bebek patiklerini alıyor. Sıkı sıkı kavlıyor. İçeri giriyor. Siliyor. Temizliyor. Masanın ortasına bırakıyor. Yemek yiyor. Banyo yapıyor. Uyuyor. Günler sonra hayata tutunmayı deniyor.

Kendi için değil. Karnındaki hayat için.

Zorla uykuya dalıyor. Ama birden kasıklarında acı bir sızıyla uyanıyor. Kıvranıyor yatakta. Saçları uzun. Belinde. O öyle severdi çünkü.Uzun. Upuzun. Terlemiş. Her yanına yapışmış saçları. Doğruluyor yatakta. Zorla. Bacaklarının arasında bir ıslaklık hissediyor. Hızla yorganı geri savuruyor. Kan görüyor. Yatağın ortasını kan gölüne çevirmiş, bacakları arasından oluk gibi akan kan.

İrkiliyor. Ne yapacağını bilemiyor. Titriyor. Panikliyor. Nefes dahi alamıyor. Hayatında ilk defa bu denli korkuyor. Tutunduğu hayat ellerinden gidiyor. Farkında. Ama bir şey yapamıyor. Aklına tek bir şey geliyor. Kıpırdamamak. Ambulansı aramak. Arıyor. Terler yüzünden oluk oluk süzülürken yerinden hareket etmiyor. Sirtına kramplar giriyor. Dişlerini sıkarak, parmaklarını çarşafa geçirerek dayanıyor tüm can acısına. Bebeğine bir şey olacak korkusuyla bekliyor. Tek bir şey yapıyor.

Elini karnına bastırıyor. "Sakın gitme. Annen olduğum için özür dilerim. Seni ihmal ettiğim için özür dilerim. Bir daha yapmayacağım. Sakın gitme. Ne olur gitme. Ne olur sen de gitme..."

Sayısız defa aynı şeyi tekrarlıyor.

"Annen olduğum için özür dilerim. Seni ihmal ettiğim için özür dilerim. Sakın sen de gitme..."

Ama olmuyor. Günlerden pazar, aylardan nisan olan bir gün Aybüke tutunduğu tek hayatı da kaybediyor. Hastanede bırakmıyor bebeğini. Çöpe gitmesine izin vermiyor. İçi görünmeyen, beyaz, plastik bir kavanozun içinde veriyorlar bebeğini eline. Küçücük, peçetelere sarılı bir kavanoz olarak tutuyor bebeğini. Yatmanız lazım diyen doktoru dinlemiyor. Bebeğini alıp çıkıyor hastaneden. Sıkıca tutuyor elindeki kavanozu.

Bebeğini.

Bacakları ağrıyor. Kasıkları ağrıyor. Sırtı ağrıyor. Adım atacak dermanı yok. Ama Aybüke güçlü. Devam ediyor. Bir mezarlığa geliyor. Aklına gelen tek yer. Kimsesizler mezarlığı. Bir köşe buluyor. Kavanozu yanına koyuyor. Eğiliyor. Tırnakları ile küçücük bir mezar kazıyor. Parmak uçları kanıyor. Paramparça oluyor. Umursamıyor. Mezarı kazmaya devam ediyor. Sonra ise kavanozu alıyor. Bekliyor kısa bir an elinde bebeğiyle. Kalbinin ortasındaki bıçak defalarca oyuyor aynı yeri. O ise kavanozun kapağına minik bir öpücük bırakabiliyor sadece.

"Annen olduğum için özür dilerim."diyor. Sesi oldukça titrek. Kendi annesine ise olabildiğince kızgın. O gitmese böyle olmazdı oysaki. O ona anne olmayı öğretebilse, o da kendi bebeğine anne olabilirdi belki.

İçi görünmeyen, bembeyaz plastik bir kavanozla koyuyor bebeğini mezera.

Elleri ve dudakları titreye titreye üzerine itiyor yanına eşelediği toprakları. Ona tutunan ama onun tutmayı beceremediği tek canı da böyle kendi elleri ile gömüyor toprağa Aybüke. Durmuyor. Durursa gömemez. Biliyor. Hızla toprakları üzerine itiliyor. Ama aynı saniyelerde günlerdir akmayan gözyaşları yanaklarına hucum ediyor. Şiddetle akıyorlar artık. Tutamıyor.

Ağlıyor. Hıçkıra hıçkıra, çığlık ata ata ağlıyor. Nefessiz kalana kadar ağlıyor. Elleri kan revan içinde küçücük bebeğini gömerken, onu terk eden herkesi de böyle minik bir kavanozun içinde toprağa gömmekten başka hiçbir şey yapamıyor.

Minik mezarın başına ise bir o kadar minik tahta parçası sabitliyor. Üzerine yazacak bir şey gelmiyor aklına. İsmi yok bebeğinin, cinsiyeti yok, bebeği yok. Elini bastırıyor sadece tahtanın üzerine. Bebeğinin mezarını kendi elleriyle kazarken kan içinde kalan elinin izi çıkıyor tahtaya.

Kanlı bir el. Bu bebeğin annesi... Kanlı bir el...

Ağlıyor. Ondan giden herkese ilk ve son defa kaybettiği en kıymetli canın başında ağlıyor. Ağlıyor. Ağlıyor...

Aklına gelen anılar yüzünden yutkundu zorla Aybüke. Bilse diye düşündü. Bilse neler yaşadığını, ne kadar sorumsuz olduğunu, sana emanet edilen bir cana bile sahip çıkamadığını yine seni beni böyle sever mi Aybüke?

"Yorulduñ Süleyman." diye mırıldandı. "Sen beni severken yorulduñ."

"Yorulmadım." dedi Süleyman hemen.

Bakışlarını adama çevirdi. Bu kadar inat nedendi? "Sen söyledin. Yoruldum dedin. İnkâr etme."

O anı hatırladı Süleyman. Yemekhanede ben seni kalbimde taşıırken ilk defa yoruldum Aybüke dediği anı. "Yalan söyledim." diye bu kez doğrusunu söyledi. "Sinirlen diye yaptım. "Ben senden yorulmam Aybüke. Varsay ki yoruldum. Bir köşe de dinlenir yine devam ederim sana."

Çekmedi bakışlarını Aybüke. "Süleyman..." dedi Süleyman'ın bile ilk kez duyduğu sakın bir sesle.

Baktı Süleyman sadece.

Boynu büküldü Aybüke'nin. Hafif ama üzücü bir naiflikle. Ondan beklenmeyen bir şekilde. "Beni bu kadar sevmeye. Altından kalkmam."

Kalbi göğüs kafesine şiddetle vurdu Süleyman'ın. İlk defa ona bu kadar yaklaştığını hissetti. Daha doğrusu ilk kez onun kendisine bu kadar yaklaştığını hissetti. Gülümsedi.

"Kalkma."dedi. Göz bebeklerine kitledi gözlerini. Aybüke ondaki kendisini görsün istedi. "Ben senden bir şey istemiyorum ki Aybüke. Yanımda dur, bana gül, benimle konuş, bana kız, bağır, çağır, söv ama yeterki hep benim yanımda dur. Ben senden başka hiçbir şey istemem. Ne elimi tut derim, ne başka bir şey. Başımı çevirdiğimde yanımda seni göreyim, yeter." Gülümsedi belli belirsiz. "Seni sevmeme izin ver... O bana yeter. Başka hiçbir şey istemem ben senden. Adım da atma bana. Öylece dur. Sessizce severim ben seni. Rahatsız etmem. Ruhun bile duymaz. Yeter ki beni senden geri itme Aybüke..."

Hiçbir şey söyleyemedi Aybüke. Baktı sadece. Bir insanın bir insanı böyle sevmesi, hele de birinin onu böyle sevmesi mümkün müydü? İnanamadı. Ama kaçamadı da.

Cevap vermedi. Bakışlarını yere eğdi. Öncekinden daha sakın ve hasar vermemeye dikkat edecek şekilde taşların arasını eşeledi. Kaçmadı. İtmedi. Hiçbir yere gitmedi.

Süleyman başını her çevirdiğinde yanında kendisini görsün diye öylece kaldı.

"Ay şu mağazaya da girelim." deyip elimdeki poşetleri yanımdaki mağazaya doğru kaldırdım. Oldukça neşeliydim.

"Gökçen abla...Lütfen artık bir yere girmeyelim." diyen Zehra ise benim aksime oldukça yılgın,bitmiş ve tükenmiş.

Ofladım. Cevabımı ise sessiz anlarımın sözcüsü kurban olduğum Ayşegül'üm verdi. "Zehra kusura bakma hayatım ama senin biraz için geçmiş. Girdiğimiz her mağazaya aynısını diyorsun. Böyle ilerleyemeyiz ki ama."

Haklıydı. Girdiğimiz her yere zorla sokuyorduk. Yük olmak istemiyordu. Anlıyordum ama böyle de bana sağdan soldan geliyorlardı. Yük falan değildi. Tam tersine. Bana iyi bile geliyordu. Birinin hayatında işe yarar biri olmanın verdiği his yaralarımı sarıyordu. Asıl o beni iyileştiriyordu. Farkında bile değildi.

Sıkı sıkı montumun cebinden tutuyordu. Bir yere kaçacakmışım gibi tedirgindi. Kızlarla iyi anlaşmıştı ama. Canım kızlarım sarıp sarmalamıştı anında Zehra'yı. Aybüke hariç tabi. Kendisi hala ara ara öldürücü bakışlar atmakla meşguldü. Ama sessizdi. Laf çakmıyordu en azından. Buna da şükürdü. Lakin ben biraz şeydim...

Şey...

Panik.

Evet. Doğru kelime tam anlamı ile buydu bence. Paniktım. Birileri beni izliyordu sanki sürekli. Bir göz vardı üzerimde. Kendi kuruntumdu büyük ihtimal. Kaçırılma olayından sonra üzerimden asla atamıyordum bu psikolojiyi. Sağa sola bakmaktan boynum kopacaktı artık.

"Eee ama çok oldu."dedi Zehra, Bilge, Ayşegül ben ve Duru'nun elindeki poşetleri işaret ederek. "Ben ne yapacağım bu kadar şeyi?"

"Soru mu bu şimdi?"dedi Duru. "Her gün birini giyeceksin." Zehra'nın boşa kalan koluna girip ilerletti. "Haydin bakalım. Dalalım buraya da. "

Ve daldık. Çok büyük bir mağaza değildi ama iş görürdü. Zehra'ya gerekli her şeyi almıştık zaten. Pijama, iç çamaşırı, şampuanlar, güzel güzel elbiseler... Çekiniyordu ama her yeni şey denediğinde yüzün de öyle tatlı bir ifade belirliyordu ki yanaklarını mıncırasım geliyordu. Kırılacak bir şeymiş gibi dokunuyordu üzerindeki her şeye.

Mağazadan içeri ordu gibi dalıp ortama yayıldık. Herkes bulduğu güzel şeyleri getirdi. Zehra'nın eline tutuşturup kızı kabine iteledik. Ayşegül'de diğer kabinde bir şeyler deniyordu.

"Psikolog nasıldı?"dedi Duru Zehra kabine girdikten sonra kısık bir sesle.

Merkeze iner inmez kızları ortam keşfi için meydana bırakıp biz Zehra ve kuyruğum olan Aybüke üçlüsü olarak önce psikologa geçmiştik. Elif hanım iyi bir doktordu. Merkezde çalışan arkadaşlardan biri önermişti. "Gün aldık

sadece."dedim. "Biraz konuştu Zehrayla. Tanımak için. Haftaya Salı geleceğiz. Bakalım."

"İyi oldu iyi. Zehra'ya iyi geleceğine eminim." dedi Duru.

"Bence de."diye onayladı Bilge. Hala moralsizdi. Sessizce yanımızda duruyor, gerekmedikçe konuşmuyor, gülmüyordu. Neyin var dediğimde ise geçiştirip duruyordu. Yemiyordum ama. Akşama kısıracaktım köşeye.

"Şey diyorum ben Gökçen..."diyerek kısık sesle bana yaklaştı. "Zehra böyle biraz mahçup oluyor. Kendisi yük gibi hissediyor ya. Biz iş mi versek ona."

Nasıl olacak o dercesine baktım. Tam o an Ayşegül'de kabinden çıkmış, giydiği pembe bir gömleği, "Nasıl?" diyerek gösteriyordu.

"Güzel."dedim.

"Çok yakıştı."dedi Bilge.

"Açtı seni."dedi Duru.

"Pembe Panter'e dönmüşsün." dedi Aybüke.

Ayşegül kafası karışık bir halde aynaya dönerken ben Bilge'ye döndüm. "Sen devam et bakayım."

"Bizim evde iş verelim."dedi. "Biz demesekte evin işlerini yapacak büyük ihtimal. Sabah her yeri toplamış. Eee biz çalışıyoruz. İsteyken ev işleri ile ilgilenir. Biz de bunun karşılığı maaş verimiz kendisine. Hem kendini daha iyi hisseder. Özgüveni çok zedelenmez belki. Böyle her şeyini biz alınca eziliyor kız. Yarın bir gün bir şeye ihtiyacı olsa gelip söyleyemez bile bize. Ama kendi parası olursa alır. Çekimserliği de dağılır biraz."

Mantıklıydı. Hem de fazlasıyla.

"Bana uyar."dedim hemen. Tutamadığım bir istekle şöbiyetimin yanağına yapıştım. "Boşuna mı şöbiyet dedik be? Şu minnoş zekaya bakın hele."

Utangaç bir gülümseme gönderdi.

Zehra kabinden çıkınca ise bu konuyu daha sonra konuşmak adına rafa kaldırıp kendisine döndük. Bir şey vardı üzerinde. Biraz şey bir şey. Nasıl desem...

"Bu ne be?"dedi Duru yüzünü ekşiterek. "Kim seçti bunu? Çöpleri toplamaya çıkan Feriha'ya dönmüş kız."

Evet. Tam olarak doğru ifade buydu. Çöpleri toplamaya çıkan Feriha. Üzerinde nar çiçeği bir badi. Altında gri bir eşofman.

"Benim aldıklarım bunlar."dedi Zehra umut dolu bir sesle. "Niye ki? Güzel olmamıştır?"

Bak cümle bile bunun sonuna soru ekini kabul etmiyor be Zehra. Öyle güzel olmadı yani. Ama kıyamazdım da. "Sevdiysen ayır bir kenara alalım."dedim.

Artık emin değildi. "Eee ama siz sevmediniz."

"Sen bize ne bakıyorsun tatlım."diyerek az önce yediği naneyi düzeltmeye çalıştı Duru. "Önemli olan senin fikrin. Beğendiysen alalım tabi."

Güldü Zehra. Üzerindekileri severek kabine girdi. O içeri girer girmez ise Duru yüzündeki tatlı ifadeyi silip koluma yapıştı. "Kibar olmaya çalışıyorum. Lütfen umursama. Kasa da yana ayır bunları."

Güldüm. Zehra'nın yaralar taze olduğu için yavaş giyiniyordu. Beklemek sıkıcıydı. Ayşegül'ün bir diğer kombini yorumlanırken ben çaktırmadan erkek reyonuna ilerledim. Bugün 10 ocaktı.19 ocak ise hurma gözlümün doğum günü.

Yıllar sonra ilk kez yanyana kutlayacağımız bir doğum günü.

Ve benim ne yapacağım hakkında zerre fikrim yoktu. Zira bütün sevgililerimden doğum günü derdinden kurtulmak adına tam doğum günlerinin olduğu hafta malca sebeplerden kavga çıkarıp küsmüş, doğum günü geçince barışmış bir insandım.

Hurma gözlüm başkaydı ama. Bambaşka. Tutamadığım bir tebessüm belirdi dudaklarımda aklıma kendisi geldiği için. Erkek reyonundaki kazakları bir yokladım. Siyah, beyaz ve griden başka bir şey giymiyordu. Burası ise rengarenkti. Elime turuncu bir kazak aldım. Havaya kaldırdım. İçinde Murathan'ı hayal ettim. Etmez olsaydım. Anında yüzümü ekşiterek kazağı geri bıraktım.

Ne hediye edecektim ben? İnsan Müptelası olduğu bir insana ne hediye ederdi?

Oflayarak gezindim askılar arasında. Deri bir ceket gördüm. Bir inceledim. Bu olabilirdi aslında. Severdi. Tam onun tarzıydı.

Bedenini alıp arkamı döndüm. Kendi üzerime tuttum. İçinde yüzerdim. Bu durumdan kendi kendime keyiflendim. Köpeğe bir beyaz tişört birde deri ceket öyle bir yakışıyordu ki... Başıma belaydı. Kamuflej dışında da ne giyse yakışması hoş değildi. Kendisini ve endamını izlerken yitip gitmem gibi amaçları vardı bence.

Gülerek baktım aynadaki aksime. Ama birden aynadan tam arkamda gördüğüm bir yüzle gülüşüm yüzümde, neşem boğazımda düğüm oldu

kaldı. Yutkunamadım. Konuşamadım. Damarlarımda ki kan bile dondu kaldı sanki. Olduğum yere çakıldım. Hareket dahi edemedim.

Sert bir kadın çehresi öfkeli gözlerle bakıyordu bana. Öldürmek ister gibi. Siyah bir şapka vardı kafasında ama siması unutacağım bir sima asla değildi. Nefretle kazınıyordu yüzünü zihnime.

Bu Sara'ydı...

Yakın değildi. Arkadaki reyonların arasındaydı ama bakışları üzerimdeydi. Nefesi ensemdeydi sanki. Nefes alış verişimin hızlandığını hissediyordum. Kalbim göğüs kafesime var gücüyle darbeler indirdi. Ürperdim. Mideme öyle bir kramp girdi ki iki büklüm olma isteğine zor hakim oldum. Üşüdüm.

Yine dağ başındaki eve gittim.

Seni öldüreceğim dedi nefret dolu sesi kulağıma. Odaya kilitledi. Tokat attı. Sürükledi. Fırlattı. Sevdiğim adama işkence eden bir teröristi tedavi etmemi istedi. Yetmedi. Zorla bir koltuğa oturttu. Ellerimi bağladı. Canımın canını nasıl yaktıklarını benim canımı dağlaya dağlaya izletti.

O ise hepsini kenardan izledi.

Nefes alamadım. Gerçekten nefes alamadım. Nefesim beni öldürmek ister gibi düğüm oldu kaldı boğazımda. Elimdeki mont yere düşerken bir elim nefes alamadığım boğazıma dolandı. Terliydim. Hangi ara bu kadar terlediğimi bilemeyecek kadar terliydim. Bakışlarımız kesişti aynadan.

Ölümün soğuk nefesi daha sıkı abandı enseme. Titredim. O dağda histeri krizinin orasındaymış gibi üşüyüp titrediğimi hissettim yine. Daha fazla dayanamadım. Hızla arkamı döndüm. Panik ve telaş dolu gözlerim aynadan onu gördüğüm noktaya kilitlendi. Kimse yoktu. Nefesim kesik kesik bir hal aldı. Derin nefes alıp vererek toparlamaya çalıştım kendimi.

"Öldü." dedim bakışlarım tekrar aynaya dönerken. Aynı noktada artık kimse yoktu. "Öldü. Öldü. Hayal görme Gökçen. Öldü." Tekrar geri döndüm. Yoktu. Hiç kimse yoktu. Nefesim öncekine göre daha sakin bir hal alırken ben daha fazla burada duramayacaktım. Hızlı adımlarla bulunduğum yerden geriledim.

Aradığımı ise tek bir kişi vardı. "Aybüke." diyordum elim hala nefes alamayan boğazımdayken. "Aybük-" Aniden önümde beliren Aybüke ile mırıltım yarım kaldı.

"Ne?" dedi beni baştan aşağı süzerek. "Ne oldu?"

Yutkundum. Zorla. Ama yersiz yere ortalığı da karıştırmak istemedim. Uykusuzluktan hayal görmeye başlamıştım. Bunun başka açıklaması yoktu.

Elimi boğazımdan çektim. Titreyen parmaklarımı belli etmemek adına ellerimi şişme montumun cebine attım. "Hiç."dedim nefes nefese. "Bi- bir ceket gördüm ileride. Güzel mi diye soracaktım sana."

"Bana mı?"

Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım.

Baktı bir iki saniye. "Niye bu kadar terlesin sen?"

Gözünden kaçsa şaşarız. "Mağaza sıcak biraz."diye aklıma ilk gelen yalanı salladım. Bir elimi cebinden çıkarıp koluna girdim. Şu an benim için en güvenli yer burasıydı. "Haydi kızların yanına geçelim." dedim ilerleyip onu da ilerleterek.

"Ceketi göstermeyecek misin?"

Arkama baktım. Hala kimse yoktu. "Hangi ceket?"

O da baktı arkaya. Sonra ise bana. Şüpheyi süzdü beni. Haklıydı da. Ceketin üzerine işlemem mucize Aybüke. "Sonradan beğenmedim."dedim net bir şekilde. Yan yana ilerledik kızlara doğru. Arkaya çaktırmadan bir bakış daha attım. Kimse yoktu. Ama gözler üzerimdeydi. Hissediyordum. Aybüke'nin koluna daha sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamadım.

Dakikalar sonra mağazadan çıkıp arabaya ilerlerken ise hala sülük gibi Aybüke'nin kolundaydım.

"Çok şey aldık."diyordu Zehra hala. "Vallah bunları neye koyacağız biz?"

"O da mı dert be Zehra?"dedim gülümsemeye çalışarak. "Alırız bir dolap. Sen yeter ki renk renk giy."

Gülümsedi minnoşum. Aynı şekilde ben de ona. Arabanın önüne gelince çantamdan araba anahtarını almak için derin bir arayışa daldım. Eşeledikçe eşeledim çantamı ama yoktu. Kaşlarımı çattım geçen her saniyede. Çantamın içini kocaman aralayıp baktım.

"Ne arıyorsun sen?" dedi Aybüke.

Bakışlarım ve ellerim hala çantamın içindeydi. "Araba anahtarını." dedim dalgın dalgın.

Bakışları ifadesiz ama bir tık rahatsız ediciydi. "Cebinde."

Cebimde mi?

Boş bir bakış attım. Elim ise hızla ceplerime daldırdım. Ve evet. Anahtar sol cebimdeydi. Arabayı park ederken çantamda bulması uzun sürüyor deyip atmıştım cebime.

Ama bunu hatırlamayacak kadar dalgındım. Fazlasıyla hem de. Panik atak mı oluyordum ben? Terleme, nefes alış verişte zorluk, titreme, mide

bulantısı, uykusuzluk, unutkanlık...

Panik atak bi geliiii bi gidiii miydi bana şu an?

Vay başıma gelenler.

Zehra ile beraber kendime de psikolog randevusu almalıydım oysa. Her şeyin üzerine birde panik atak olduğumu duyan Murathan'ın yüzünün alacağı ifadeyi düşünce Murathan misali sol şakak kemiğimden bir ağrı saplandı başıma. Yine kendini suçlayacaktı. Gözlerini kaçıracaktı. Üzülecekti. Çok üzülecekti.

Uzaklaşır mıydı benden?

Hep başına dert oluyorum, sıkıntı oluyorum, başını ağrıtıyorum diye... Vazgeçer miydi benden?

Geçmez dedi çok derinden bir ses. Vazgeçmez.

Bu sese tutunmaktan başka bir şey gelmedi elimden. Başka bir ihtimale de asla inanmak istemedim zaten.

Moodum düştükçe düşerken asık bir yüzle Aybüke'den bakışlarımı kaçırarak bindim arabanın sürücü tarafına. Kızlar da bindi. Aybüke yaralıydı. Ayşegül ve Zehra araba sürmeyi bilmiyor, Duru'nun ehliyeti ise Hasan abi ambargosundaydı. Geriye tek seçenek ben kalıyordum ki canıma minnetti. Severdim araba kullanmayı.

Barbaros'un arabasını sevmiyormuşum ama. Özür dilerim yani güzeli. Direksiyon değil at başı tutuyorum sanki. Hakim olmak için iki elle abanmam gerekiyordu.

Aybüke yanımda, diğer dörtlü arka taraftaydı. Zavallı Zehra arabanın kapağını kapattı. Ama onun tarafından kapı kapanır kapanmaz en sol tarafta oturan Ayşegül'ün tarafındaki kapı lap diye açıldı.

Bir kaç saniye sessizlik çöktü ortama.

"Vallah ben bişey yapmamışam." dedi Zehra hızla. Kıza bu ikinci şoktu. Gelirkende cam açma kısmı elinde kalmıştı.

Güldüm ister istemez. Hatta güldük. "Senlik sorun yok."dedim çantamdan güneş gözlüklerimi alıp takarken. Buralarda gözlük takarak görmemezlikten gelmeye çalıştığım hurma gözlüm için tehlike olan kızlar yoktu ama Şırnak günler önce kara bulanmamış gibi günlük güneşlikti. "Bu güzel biraz nazlı sadece." Gözlüğümü takıp arabayı çalıştırdım.

"Zehra o tarafı tut." dedi Ayşegül. "Bura kapanınca ora tekrar açılıyor. Bir kaç kez bindim ben bu arabaya. Sistemine biraz hakimim."

Güldü herkes. Bilge hariç. "Yavaş kapatın." diye mırıldandı üzgün üzgün. "Zarar vermeyin."

Kapılar kapanırken biz de ilerlemeye başlamıştık. Gelirken açmamıştım ama bu sefer Barbaros'un mükemmel kasetlerinin dolu olduğu radyoya uzandım. Müzik biraz kafa dağıtırdı belki. Açtım. Açar açmaz ise İbrahim Tatlıses bey şöyle bağırmaya başladı.

*"Pişmanlık duyup da bir gün anarsan
Neredeyim, nasılım diye sorarsan
Pişmanlık duyup da bir gün anarsan
Neredeyim, nasılım diye sorarsan
Bir ayrılık şarkısı seç
Sessizce çal benim için
Yüreğin ellerinde
Öylece kal benim için
Aynanın karşısına geç
Yüzüne bak benim için
Eğer ki ağlıyorsan
Bu yaşlar bizim için."*

İlerlettim. Bu sefer de Azer Bülbül şöyle diyordu.

*"Ey dokunmayın çok fenayam
Baykuş tünemiş binaya ey
Vala çeyrek aydır ayaktayam
Ben bende değilem bugün
Kendimde değilem bugün ey
Vala güzel saçların sarışık
Anan baban öle
Ne küs durursun ey ne barışık
Vala başım yine çok karışık."*

"Barbaros biraz dertli gibi." dedi Duru mırıltı şeklinde.

Bilge'de öyleydi. Dertleri neydi?

Aynadan gördüğüm kadarıyla Bilge'nin yüzü acı dolu bir ifade almıştı.

Tam sormak için ağzımı açıyordum ki Ayşegülteles benden hızlı çıktı. "Ay valla yeter. Sabahtır tutuyorum kendimi, çatladım burada. Bilge, bak bakayım bana. Neyin var senin?"

İfadesinin aksine dilinden bir, "Yok bir şey." mırıltısı döküldü.

"Var." diye yükseldi Ayşegül. "Ay valla siz hepiniz benden bir şeyler saklıyorsunuz. Çokta teessüf ediyorum yani. Hepiniz aynı eve doluştunuz ben o nöbet bu nöbet sürünürken bütün dedikodulardan geri kalıyorum.

Hayat damarlarım kurudu. Valla yapmayın böyle ya. Bana yaşamak için sebepler verin."

"Ben büyük bir salağım!" diye devasa bir şekilde böğürüp acılı bir ifadeye bürünen Bilge ile olduğu yerde dikleşti Ayşegül. Yaşaması için uygun bir sebepti.

"Evet.İşte aradığım şey bu. Devam et tatlım. Ne oldu?"

Bilge harbi deliriyordu ama. Ellerini başına iki kere vurdu. "Benim beynim yok. Benim kafamın içinde akıl namına hiç bir şey yok." Üst üste kafasına vurmaya devam ediyordu.

Gözlüğümü gözümünden çıkarıp Aybüke'nin kucağına savurdum. "Tutun şunun ellerini." dedim hızla. İş ciddi duruyordu.

Duru tam yanında oturan kişi olduğundan ellerini tutup geri indirdi. "Bilge saçmalama. Ne yapıyorsun?"diyordu bir yandan da.

Bilge ise artık ağlıyordu. Tam yanında ki Zehra yavrum ise bir başını yumruklayıp bir ağlayan Bilge'ye şok içinde bakmaktaydı. Nasıl bir kabileye düştüm ben diyordu zannımca. Alışsa iyi olurdu ama. Malumdu ki en normal halimiz buydu.

"Bırakın kırıyım bu kafayı ben!" dedi. Ellerini Duru'dan kurtarmaya çalıştı ama Duru izin vermedi. "Valla bırak kırıyım." diye direnmeye devam etti.

O öyle kırıncı geçmiyordu Bilge. Daha önce fazlası ile denemişliğim vardı.

Daha fazla dayanamadım. "Bilge ne oldu, artık anlatacak mısın?"

"Barbaros ile ilgili galiba."diye herkesin düşündüğü şeyi sesli dile getirdi Aybüke. Çok rahat çok profesyonel bir şekilde ellerini göğsünde bağlamış, ona verdiğim gözlümü gözüne takmış, karşıya bakıyordu. "Duyduğuma göre askeriye üzerinde onun yüzünden efkar bulutları dolaşıyormuş."

Arabanın anahtarını alırken görmüştüm sadece. Konuşmamıştık pek ama moralsiz duruşu benim de gözümünden kaçmamıştı. Bu ikili ne bok yiyordu?

"Çok mu üzülmüş?"dedi içini çeke çeke. Burnunu da çekti hızla. Sol elinin avuç içiyle yanaklarını silmeye çalıştı. "Üzülmüş di mi? Üzülür tabi."derken sildiği yaşların yerine yenilerini ekledi.

Ayşegül yandan bir peçete uzattı. "Sakin ol. Derin nefes al ve her şeyi tane tane anlat bakayım tatlım."

Herkes ekmeğindeydi işte.

Aldı peçeteyi Bilge. Şiddetle sümkürdü. İçini çeke çeke anlatmaya başladı. "Açıldı bu bana."

"Ne?!" diye yükseldim. Şaşkın bakışlar ona dönerken Aybüke bile gözünden gözlüğü çıkarıp arkaya dönmüştü.

"Ne yaptı, ne yaptı?" dedi Aybüke şaşkın şaşkın.

Yine içini çekti Bilge. "Açıldı. Bilge dedi, boş cümlelerimi doldur dedi, öznen olayım mı dedi."

Aybüke daha da çok şaşıırıyordu. "Barbaros mu dedi bunu?"

Bilge başını aşağı yukarı sallarken herkesin yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı. "Sen ne dedin?" dedi Ayşegül.

Ağlayışı yine şiddetlendi. Dudakları büzüldü. Titredi. "Hiçbir şey... Kaçtım."

"Kaçtın mı?" diye onaylatma gereksinimi hissettim.

Can alıcı soru ise Zehra yavrumdan geldi. "Hiçbir şey anlamamışam ama niye kaçtığını daha çok anlamamışam."

"Bilemedim." diye yükseldi Bilge. "Ne diyeceğimi bilemedim. Panik yaptım. Gülmeyin ama daha önce kimse bana böyle şeyler söylemedi. Çıkma teklifi bile almadım ben. Nasıl cevap verilir bilemedim. Elim, ayağım ,dilim birbirine dolandı. Hem korktum..."

"Neyden?" dedi Ayşegül. "Hayır yani senin de gönlün var bu adama. Biliyoruz. Madem panik yaptın sonra mesaj atsaydın özür dilerim heyecan yaptım diye. Neyden korkuyorsun?"

Bekledi bir kaç saniye. Burnunu çekti. Yanağındaki yaşları sildi. "Babamdan..." diye mırıldandı en sonunda.

Kısa bir an sessizlik çöktü ortama. Aybüke ile kesişti bakışlarımız. Bir de aynadan Zehra. Bu sessizliğe dayanamayan ise ben oldum. "Baban ne alaka?"

Oysa cevabı az çok biliyordum. Tanımıyordum ama gözlemleyebildiğim kadarıyla biraz sertti babası. Sert ve baskıcı. İşten gelir gelmez hemen babasını arar eve geldim baba derdi mesela. Veya babası ne zaman ararsa o telefon saniyesine açılmalıydı. Eğer açılmazsa bir takım kıyametler kopuyordu. Bilge çaktırmıyordu ama ben anlayabiliyordum bu anları. Sessizce telefonu kulağına tutuyor. Cevap vermeden dinliyordu sadece.

"Kızır." dedi. Sesi kısıldıkça kısılıyordu. "Çok kızır o böyle şeylere. Biz seni çalışmaya gönderdik sen koca mı bulup geldin der. Üzülür. Beklemez benden böyle bir şey. Hayal kırıklığına uğrar. Çok üzülür."

Kısa bir an daha sessiz kaldı herkes.

"Baban senin için bu kadar önemli yani ha?" diye sert bir çıkış yaptı en sonunda Duru.

Burnunu çekti Bilge. "Ne?"

"Babanın değer ve yargılarını zerre yargılamadan kabullenecek kadar çok mu seviyorsun babanı Bilge?"

"Herkes sever babasını..." diye mırıldandı.

Duru başını iki yana salladı. "İşte sorunda tam olarak bu. Herkesin hissettiği bu şey. Bu duygu sevgi değil. Tam olarak en başında söylediğin şey. Korku. Sen babanı sevmiyorsun. Sen babandan korkuyorsun."

"Hayır." diye hafifçe yükseldi Bilge. "Seviyorum."

"Tamam." dedi Duru daha sakın bir şekilde. "Var say ki baban şu an zerre tanımadığın bir adamın elinden tutup karşına dikti. Dedi ki bununla evleneceksin Bilge. Ne derdin?"

Boş boş göz kırptırdı Bilge.

Duru'nun yüzünde ise söver gibi bir ifade belirdi. "Düşünmemeliydin bile bunu Bilge. Direkt hayır demeliydin. Duraksadın sen ama. Sevgi duraksatmaz. Korku duraksatır." Geri yaslandı. "Babanı seviyorsun, evet. Ama korkun sevginden daha büyük. Öyle ki sevip sevmediğin konusunda kendine söz hakkı bile sunmuyorsun. Haklısın ama. Ülkenin yarısı böyle zaten." Tekrar ileri doğru uzandı. Aşırı ciddi duruyordu. "İşte bizim kadınlarımızın özgüvensiz oluşunun temeli bu." dedi her kelimenin üzerine basa basa. "Babalar...Baba olmayı sadece çocuğun başını bir iki kere okşayıp eline para vermek sanıyorlar. Sokakta çevir bir kadını sor mesela. En son babası ne zaman öpmüş, başını okşamış? Yüzde ellisi cevap veremez. Niye? Belli bir yaştan sonra baba kız çocuğuyla arasına mesafe koyar çünkü. Gereksiz bir resmiyet, ciddiyet, çekingenlik giriyor araya. Bizim toplumumuzda babaların yarısından çoğu böyledir. Emanet bir mala bakar gibi saklar kız çocuğunu. Kocasını gelinceye paket yapar eline verir. Sanki o zamana kadar o kız o evde büyümemiş, oranın ekmeğini yememiş gibi. Sonra senden yediğine içtiğine karşılık itaat beklerler. Yedirdim, içirdim, yemek verdim. Bana itaat edeceksin. Başımı yere eğmeyeceksin. Namusuma sahip çıkacaksın der." Güldü. "Pardonda, kimin namusundan bahsediyoruz? Kocaman bir ailenin namusu bir kadının bacak arasına bakıyor ya hastayım şu olaya gerçekten. O bacak arasından o namusu alan şeye kızan yok ama. Saçmalık ya!" Olayın başka noktalara kaydığını fark edince isyanı bir iki saniye geri aldı.

"Yani sadece doğurmakla anne baba olunmadığı gibi bir iki kere baş okşayıp eve para getirmekle de anne baba olunmuyor. Bir kadın babasını sevmekten çok korkuyorsa bu gerçek bir sevgi değildir."

"Öyle bahsettiğin gibi bir adam değil benim babam Duru."dedi Bilge sakince. Burnunu çekti. "Evet biraz mesafeliyiz. Kızır belki ama dövmez, vurmaz, sövmez."

"Mesele de o zaten Bilge."dedi Duru. "Kötü olan şeyler sadece fiziksel acılar değildir. Psikolojik baskı bir insanı bütün kemiklerin kırılmasından daha çok hırpalayabilir. Vurmazdı, sövmezdi diyorsun, ama sus diyor sürekli sana kesin. Söz hakkı tanımıyor hiç. Değil mi?"

Sessiz kaldı Bilge. Melül melül göz kırptırdı sadece. Bu bir evetti onun dilinde.

"Buyrun işte."dedi Duru biliydim beyle olacağını moodunda. "Of Bilge of."

Omuzları çöktü Bilge'nin ,dudakları titredi yine. Kendine olan güvensizliği, sessizliği hep buradan geliyordu belki de. Kendi başına karar alamazdı çoğu zaman. Sürekli birine onaylatma ihtiyacı içindeydi. Çünkü kimse ona söz hakkı vermemişti. Kimse fikir sormamıştı. Bastırılmıştı Bilge. Kendi varlığını bile yok sayacak kadar bastırılmıştı.

"Bir kadının dünyaya penceresini açan ilk el babasıdır."dedi Duru ortama ağır bir sessizlik çökmüşken. "O hangi pencereyi açar gökyüzünü hangi renge boyarsa sen öyle görürsün dünyayı da bütün erkekleri de. Ölene kadar hemde."

Kısa bir an daha sessizlik oldu.

Babamı düşündüm. Ali Alptekin. Benim dünyaya açılan elim...Gökyüzümü rengarenk boyamıştı. Yetmemiş, pencere önümü çeşit çeşit çiçeklerle donatmıştı. Sus demezdi hiç mesela. Anılar puslu ama yerli yerindeydi. Kurumuş bir nehir yatağı gibi. Bir karıncanın ayağından bahsederdim bazen uzun uzun. Dünyanın en ciddi meselesi gibi dinlerdi. Oje sür derdim. Sürerdi. Taşırınca kızardım. Ciddiyetle özür dilerdi.

Sonra Yusuf amca. Yusuf Karakurt. Gözümü açar açmaz gördüğüm ikinci babam. Kucağına tünardım. Parmağında ki ay yıldızlı yüzükle oynardım. Gülerdi. Gülhan ve Aslıhan ablayla saçlarına tokalar takardık. Hiç ses çıkarmazdı. Beni sırtına alıp evde dakikalarca uçurmuş gibi koştuğunu bile hatırlıyordum. Tabi bunlarda beynimin bir ilizyonu olabilirdi. Artık kendimden ağır şüpheliydim.

Herkesin babası öyle sanardım. Yanılmıştım.

"Benim babam hep uyur."dedi Ayşegül. "Çok bir zararı yoktur. Kızmaz , bağırmasa ama etliye sütlüye de karışmaz. Hep uyur."

"En iyisi."dedi Duru. "Valla mis. Tebrik ediyorum babanı."

Güldü Ayşegül. "İletirim." Bir kaç saniye sonra ise ekledi. "Senin baban nasıl biri Duru? Senin gökyüzün hangi renk?"

Sessiz kaldı Duru kısa bir an. "Siyah. Simsiyah." dedi. Ama kelimeler acı bir kelime kumar gibi dökülmüştü dudaklarından. Tekrar ileri atıldı. Aynadan gördüğüm kadarıyla kaşları çatıktı. "Size bir şey diyim mi?" dedi. Cevap beklemeden devam etti. "Bir kadının kendine yapacağı en büyük kötülük; sadakat duygusu olmayan ve zerre güvenmediği bir adamın eline gözü kapalı bütün hayatını bırakmasıdır." Parmağını ileri doğru salladı. "Bunu sakın unutmayın." Tekrar kendini koltuğa geri bıraktı ama oldukça sinirli duruyordu.

Herkes ne oluyoruz lan, yine neye yükseldi bu diye düşünürken açıklama güneş gözlüklerimi tekrar gözüne takmış Aybüke'den geldi. "Babası annelerini terk edip Almanya'da yaşayan başka bir kadına kaçtı. Ondan bahsediyor."

Dünyanın en normal olayıymış gibi yapmıştı kendileri bu açıklamayı. Geri kalanlar için çokta normal olmadığı için şaşkındık.

"Çok sağ ol Aybükecim.Beni açıklama zahmetinden kurtardığın için." dedi Duru gıcık bir sesle.

Aybüke yine ciddiydi. Dışarıları falan izliyordu. "Önemli değil."

Bir düşününce Hasan abide hep annesinden bahseder, baba lafı hiç açmazdı. Yine milli sessizlik belirdi aramızda. İlk bölen ben oldum. "Duru..." diyebilirdim sadece. Sesim istemsizce üzgün çıkmıştı. Bakışlarımız kesişti. Sanırım bakışlarımda üzgündü.

"Ay bakma öyle Gökçen."dedi yüzünü ekşiterek. "Üzülecek bir şey yok. Şerefsizin önde gideni. 10 yaşından sonra hiç görmedim zaten. Yolda görsem tanımam ki gördüğüm yola da daha adım atmam."

"Boşandı mı annen?" diye sordu Bilge.

Derin bir nefes verdi.

"Hayır."

Soru sırası bendeydi. "Neden?" Oldukça şaşkındım.

"Annem."dedi Yutkundu. "Nasıl desem...Biraz fazla gelenekseldir. Yuvayı ayakta tutanın dişi kuş olduğunu düşünen kafalardan yani. Erkek yuvayı yerle bir etse bile önemli değil. Kadın ayakta tutmalı. Cennete gitmek istiyorsa kocasının çilesini çekmeli. Oysa hiç bir kadın cennete ulaşmak için bu cehennemden geçmek zorunda değil."

"Annen mi boşanmak istemiyor yani?"diye sordum çekine çekine.

"Önceden öyleydi. Annem çok sevmiş babamı. Eskiden yani. Sonra iş inada bindi. Orada ki kadına nikah kıymasın diye inat etti boşanmadı. Ama sonra bir haber geldi. Kadın mektup yazmış anneme. 3 çocuğum oldu, Acı bana diye." Güldü. Ama acı bir gülüştü bu. Benim bile içimi acıtan bir gülüş. "Olaya bak. Sen gel, adamın karısına mektup yaz, de ki;3 çocuğum var boşan beni alsın. Onlar çocukta abimle biz neyiz sanki. Neyse işte annem tam boşanmaya karar vermişti ki babam olacak y kromozomu oradaki kadını da aldatmış. Başka bir yere kaçmış. Adamı yakalamıyoruz ki anamızı boşatalım. Nerede olduğunu bilen yok. Tek temennim ülke sınırları içerisine asla girmeden yurt dışında gebermesi. Ülkenin ahlak seviyesi yeterince zor durumda zaten. Daha çok yere çeker yoksa. Tek başına dev bir kadro şerefsizlikte. Dünya markası resmen. Uluslararası çalışıyor."

Bütün söylenmelerini tek nefeste tamamladığı için bir soluklandı. Yanakları sinirden olsa gerek kıpkırmızı olmuştu. Elini saçlarına daldırıp geri savururken dişlerini alt dudağına geçirdi. Haklıydı. Baba; bir kız çocuğunun dünyaya açılan eliydi gerçekten. En net şekilde görüyordum bunu şu an.

"Benim babam iyiydi..."diyerek kısık hatta çok çok kısık bir sesle ilk kez sohbete daldı Zehra. "Annemin saçlarını tarardı. Benimkileri de tarardı. Kardeşleriminkileri de. Oyunlar oynardı bizimle. Her gece ayakkabılarımız pis uyurduk. Sabaha temiz uyanırdık. Babam silerdi. Bilirdik. İyiydi yani. Bu dünyadan gitmeden önce..."

Bu dünyandan gitmeden önce...

İçimi ezdi bu cümle. Yutkundum. Ama burukça tebessüm etmekten başka da bir tepki veremedim.

Benim babam da iyiydi Zehra. Bu dünyandan gitmeden önce.

Aynaya bir bakış attığımda Duru dahil herkes dudağında yarım bir gülüşle bakıyordu ona. Bize ayak uyduruyor oluşu içimde sıcacık bir noktaya dokunmuştu. Soğuk biri değildi zaten. Siz ona merhaba deyin yeter. O hep konuşurdu.

"Keşke yaşama hakkı anne, baba olmayı gerçekten hak eden insanlara verilse."dedi Duru. "O zaman dünya çok daha iyi bir yer olurdu belki."

Sessiz kaldık. Yıllardır içimde dönüp duran en gizli dileğim sesli dile getirilmişti az önce. Keşke babam yaşasaydı... Ama bir dilekten öteye geçemeyecekti. Buna üzülmeyi bırakalı çok oluyordu. Veya ben öyle sanıyordum. Çünkü üzülmeyi bıraktığımız her şey içimizin en kuytu köşesinde ukte olarak kalıyordu. Çok sonraları anlıyorduk.

"Aybüke sen?"dedi Ayşegül.

Güneş gözlükleri ile dışarıya bakarken mırıldandı. "Ne ben?"

"Senin baban nasıl biri?"

"Bilmem."dedi klasik duygusuzluğu ile. "Yetimhanede büyüdüm ben. Tanı madım kendisi ile. Ama duruma bakacak olursak çokta harika bir baba  rneği değil."

Yine sessiz kaldık.

Herkesin başka yarası, herkesin başka acısı vardı. Kimsenin belli etmediği, birbirine teğet geçen acılar. Hayat herkesi başka yerden sınamıyordu aslında. Hayat herkesi aynı yerden, ama farklı senaryolarla sınamıyordu.

Aradan bir bisküvi paketinin bize doğru uzatıldığını hissettim. Özellikle Aybüke'ye doğru. Hafifçe bakınca bunun Zehra olduğunu gördüm. Paketi hafifçe vurdu Aybüke'nin koluna. Aybüke irkilerek o yöne dönüp göz ucuyla baktığında ise Zehra konuşulan konudan çok ayrı bir kulvara geçerek şöyle mırıldandı;

"Piskevi yersin?"

Baktı bir iki saniye Aybüke ona uzanan pakete ve ele. Gözlüğü gözünden çıkarmadığı için bakışlarını seçemiyordum ama reddetmedi teklifi. Cevap olarak paketten bir bisküvi alıp önüne döndü. Sakince bir parça ısırdı. Zehra ise aynı teklifi bana ve diğer kızlara sunuyordu sırayla.

Onu bunu bırakın da piskevi yiyelim biz diyordu resmen. Başarılı bir hayatla başa çıkma yöntemiydi.

Bir kaç dakika daha Bilge'ye akıl vererek, Duru'nun babasına söylenerek, havadan sudan konuşarak ilerledik. Benzin azalıyordu. Ben ise Barbaros'un arabaya asla güvenmiyordum. Bu sebepten en yakın benzin istasyonunda durduk. Bey abi depoyu doldururken hava almak adına arabadan  ıktım. Rüzgar vurdu yüzüme. Saçlarımla geri savurdu. Ben ise amaçsızca adam benzin değilde su koyacakmı  gibi   pheyle olayı izledim. Derken kuyruğum Aybüke belirdi yanımda. Gözündeki gözlüklerimi çıkarıp bana uzattı.

Aldım. Gözüme takmadım ama. Saçlarımla geride tutması adına ba ımda sabitledim.

"İlaçlarını içtin mi sen?" dedim.

"Az önce içtim."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Güzel. Gidince de hemen yapalım pansumanını."

Bu sefer o başını aşağı yukarı salladı. Depo fulleme işi bitince abiye parayı uzattım. Teşekkür edip gerilerken ben cüzdanımı çantama atıyordum ki Aybüke'nin sorduğu bir soru yüzünden bocaladım.

"Ne gördün sen bugün?"

Cüzdanı hızla çantama atan elim yavaşladı. Bakışlarım yüzüne kalktı ama durmadım. Çaktırmaya özen göstererek çantamı kapattım. "Ne görmüşüm?"

Tek kaşını yemem ben bunu dercesine havaya kaldırdı. Yersen şaşarım zaten Murathan kılıklı karı.

"Bir şey yok Aybüke." dedim omuzlarımı havaya kaldırıp indirerek. "Ne görmüş olabilirim?" Boşvermiş bir hava vermeye çalışıyordum. Drama queen olmak bunu gerektirirdi.

"Aybüke diyordun." dedi.

"Eeee seni arıyordum çünkü." dedim. "Ne diyecektim başka? Mahmut mu?"

"Neden arıyordun?"

"Dedim ya!" diye anlamsızca yükseldim. Sonra olayı fark edip geri sindim. "Ceket gösterecektim. Murathan'a beğenmiştim. Senin de fikrini soracaktım."

Diğer kaşıda havalandı. Tıp bakışı sürüyordu.

Geriye beni manyak kadın. Bakıştık bir kaç saniye. "Ay ne be!?" diye yükseldim en sonunda.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun sen?"

Evet.

İç sesim yüzüme de yansıdığından olsa gerek göz devirdi. "Yalanı zerre beceremiyorsun Gökçen."

Tam yine beceremediğim kısımdan bir yalan atacaktım ki arkada gördüğüm başka bir şeyle çılgılık atma isteğime zor engel oldum.

"Aybüke." dedim panikle. Gözlerim yuvalarından fırlayacak bir konum aldı. Ama dediğim gibi beynim bir hamurdu son zamanlarda. Ciddi bir olay, tepki, i senkronizasyon sorunu vardı. Canlı yayında sorulan soruyu 3 dakika sonra cevap veren muhabirler gibi olayı oldukça geç algılıyordum.

"Bak işte aynen bu ifadeyle Aybüke dedin." dedi ciddiyetle. "Yalan söyleyip durma artık. Ne gördüysen söyle."

Öyle yaptım.

Olayı en sonunda tam algıladım. Aybüke'nin arkasında giden bir araba vardı. Sürücü koltuğu boş olan bir araba. Paniğim son seviyeye vurdu. Bu

sebepten, "AYBÜKE ARABA GİDİYOR! AYBÜKE ARABAAA!" diye böğürerekten ileri atılmak zorunda kalmıştım. "GİDİYORRRR! TUT ŞUNUUU!" diyerek gördüklerimi söylemeye devam ettim.

"Ne?"dedi önce. Arkasını döndü. Arabanın ön kapıları açıldı, arka camına ise Ayşegül, Duru, Zehra ve Bilge yapışmış, ağlamaklı bir ifadeyle camı yumruklayarak bağırıyorlardı. Pek kıymetli kırmızı doblo ise çok rahat çok profesyonel bir şekilde ilerlemekteydi.

"LAN!"diye bağırdı Aybüke. Hızla ileri atıldı. Bordo bereli kadın tabii. Beni saniyesinde sollarak arabaya uçtu. Daha doğrusu uçmaya çalıştı. Ama uçamadı. Tam açık kapıdan içeri dalıyordu ki hiç bir müdahaleye gerek kalmadan araba durdu. Aybüke üç adım geriledi. Ben olduğum yerde durup korkuyla ellerimi yüzüme kapattım.

Ortamdan bir ses yükseldi. Tak! Pat!

Ve Barbaros'un pek kıymetli bordo güzeli bodoslama benzin istasyonunun ortasında dikilen direğe çarpıp durdu.

Ortamdan yükselen sesin aksine ben şahsi olarak arabadan şöyle bir sesin yükseldiğini duyuyordum.

Pertttt! Pertttt!

Ve sonuç olarak, artık Barbaros'un bordo güzelinin bir kapuyu yoktu.

Elimle yüzümü kapatıp başımı yere eğdim. Böyle yaparsam belki yok olabilirdim. Veya görünmez. Ne olursa kabulümdü artık. Pek seçenek şansım yoktu.

Yanımda ip gibi dizili olan suç ortaklarıma baktım.

Ne olursa olsun başı dik Duru, dünya yansa bir bağ otu yanmayıp elindeki aynadan makyajını kontrol eden Ayşegül, panik atağa yakın Bilge, cool bir Aybüke ve yeni bir yoldaş.

Ben nasıl bir cemaatin içine düştüm diye sağa sola bakan masum Zehra.

Değişmez kadro ve ne zaman tam kadro bir araya toplansa başa gelen bir takım felaketler silsilesi.

Çok şükür ki kızların hiçbirine bir şey olmamıştı. Ama araba için aynı şeyi söyleyemeyecektim.

Bu toplulukta birimiz gusülsüzdü ama kimdi?

Bana kalıyor ki sen... diye mırıldandı sağ melek.

Haklı olma ihtimali yüze yakındı. Zira ben arabanın frenini tam anlamı ile çekmeyi beceremeyen bir maldırellaydım.

Sanayideydik. Freni çekmiştim ama biraz daha sert çekmemiz gerekiyormuş. Meğer Barbaros'un güzeli iyi dilden pek anlamıyormuş. Murathan'ın bu arabaya neden bu kadar acımazsıca davrandığını şu an daha net anlıyordum. Arabanın kaputunu dağıttıktan sonra şimdi de toplamaya gelmiştik. Ama biz bir bok yediğimiz an bunun bizim bordo bereli belalılarımızın kulağına gitmemesi gibi bir durum var mıydı?

Asla yoktu.

Sanayiye çekin araba bize, biz ona, Barut timi ise hepimize bakıyordu.

Ortam sessiz ama gergindi.

"Bu ekibin bir araya gelmesini engellemek için savcılığa suç duyurusunda falan bulunamıyor muyuz biz ya?" diyerek taarruzu başlattı Hasan abi.

Dişlerimi dudağıma geçirdim.

"Abi..." diye mırıldandı Duru. "Başlamasan mı yine?"

Umutsuz bir bakış attı Hasan abi. "İnan ben başlamak istemiyorum Duru. Bak Allah seni inandırсын ben zerre başlamak istemiyorum. Ben huzurla hayatıma devam etmek istiyorum. Ama bana böyle bir fırsat verilmiyor. Ya her gün okula, ya da karakola gitmek zorunda kalıyorum."

Duru olayın iyi tarafından bakma taraftarıydı. "Bu sefer karakolda değiliz..."

Samimiyetsizce güldü Hasan abi. "Çok sağ ol canım kardeşim ya. Ne kadar da incedin sen öyle. Tebdili mekanda ferahlık vardır diyerekten bu seferde beni saniyeye getirttin peşinden demek. Çok sağol abicim. Ama bak sürücü koltuğunda senin olmayışın beni nasıl şaşırttı anlatamam."

"Ehliyetim sende..." diye mırıldandı Duru.

Hasan abi yine umutsuz bakışa geçmişti. "Hayatımda aldığım ne mantıklı karar." Yanında kıkırdayan Zülfikar'a döndü. "Lan sende gülüp durma gevşek. Sokucam ağzına şuradan bir conta."

Daha çok güldü Zülfikar. "Bir günden alınacak maksimum verimi alıyorum resmen. İstersen ağzıma sanayiye sok abi susamam." Hayvani bir gülüş attı. Aşk olsun yani Zülfikar. Biz burada acılar içindeyiz oysa be kardeşim. İnsafın da kurusun.

Aybüke'nin telefonu çalınca yanımızdan bir iki adım uzaklaştı. Arayan muhtemel Süleymandı. Burada olmayan tek eleman Timur ve Süleyman'dı. Aybüke'den yükselen ses arayanın kim olduğu konusunda ki tahminimi doğruladı.

"Efendim Süleyman? İyiyim ben merak etme. Sorun yok."

Bir iki adım daha uzaklaştı.

Emek ve Alican arabanın dağılan önünü inceleyip yüzlerini umutsuzca buruştururken içeriden Murathan ve Barbaros çıktı. Usta ile konuşmak için ayrılmışlardı yanımızdan. Yanımıza geldikleri an Barbaros'a ilerledim.

"Özür dilerim."dedim hızla. "Valla çok özür dilerim Barbaros. Bilerek olmadı.Gerçekten çok özür dilerim."

Acı dolu bir ifade vardı adamın yüzünde. Arkasını dönüp güzeline bakamıyordu bile. "Ö-" dedi, yutkundu. "Öne-" dedi, yutkundu. "Önem-"dedi, yine devamı gelmedi. Adamın bile dili varmıyordu önemli değil demeye.

Murathan hafifçe sırtına vurdu. "Tamam Barbaroscum. Çok zorlama kendini. Anladık biz."

Barbaros elini burun direğine atıp gözlerini kapattı kapatmasına ama burnunun kanamaması mucizeydi. Adamın esmer yüzü kıpkırmızıydı. İçi harbi yanıyordu. Dertli dertli başını aşağı yukarı salladı Murathan'ın bu tesellisi karşısında.

"Biliyorum telafi etmez ama masrafları ben karşılayacağım." diyebildim. Aklıma gelen başka bir şey yoktu.

Bakışlarını hemen bana çevirdi. "Yok."dedi hızla. "Valla ona yok işte Gökçen hanım. Olmaz. Kabul etmem. Duymamış olayım."

"Asıl öyle olmaz."dedim. "Lütfen. Çok rica ediyorum."

"Sen karışma Barbo."diyerek ortama tekrar giriş yaptı Aybüke. "Biz hallederiz kızlarla."

Zülfikar bir hayvani kahkaha daha attı. "Aybüke başkan sen kız kankiler yaptın da onlarla belalara da mı karışıyorsun sen ha? Grubumuzun adı ne? Aybüke'nin melek-"

Hasan abi ense köküne şapıldağı indirince kelimeleri ve gülüşü yarım kaldı.

"Ellerin dert görmesin abi."dedi Aybüke.

Ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı Hasan abi.

"Yani hesap bizden." dedi Aybüke Zülfikar'a göz devirmeli bir bakış atıp tekrar Barbaros's dönerken.

Bende dahil olmak üzere kızların hepsi başını aşağı yukarı salladı. Barbaros ise acı dolu bakışlarını Murathan'a çevirdi. Murathan başını hafifçe sağa eğince ise kabullenmiş bir edayla baktı hepimize.

"Eee iyi madem..."dedi acılı acılı.

"Barbaros abi seni üzmek istemem ama kaput mokoko olmuş be."dedi Alican abartılı bir sesle. "Paramparça yani öyle böyle değil."

Ağzın kırılsın Alicancım. Ben seni severdim sen neden böyle yaptın şimdi? Lanet olsun bu hayat lanette olsun bu sevgi. Sussana oğlum! Ne yangına benzin bidonu fırlatıyorsun! Bizde farkındayız herhalde arabanın felçli Firdevs hanıma döndüğünün ağzı kırılacak çocuk.

Tip bir bakış attım. Barbaros ise ilk defa en sonda başı yerde melül melül duran Bilge'ye değdirdi bakışlarını. "Olsun be abicim."dedi. Bilge'nin bakışları hafiften ona değince ise yüzünde benim bile hissettiğim kırılgan bir ifade belirdi. "Bizim kalbimiz bile paramparça. Arabamız parçalanmış çok mu? Canları sağ olsun...O bize yeter."

Bilge'nin yüzü ağlamaklı bir ifade alıp yere eğilirken Barbaros arkasını dönüp güzeline doğru ilerledi. Omuzları oldukça düşüktü.

Sevipte ayrı kalan çiftler beni üzerdi. Çünkü onunda kralını yaşamıştık. Üzgün üzgün baktım ikisinede. Daha sonra hemencik çaprazımda dikilen hurma gözlüm ile kesişti bakışlarımız. Hasan abi Duru ile tartışıyor, Ayşegül telefonla konuşuyor, Aybüke timin yanına gitmiş araba kaputunu inceliyor, Zehra ise Bilge'nin üzgün olduğunu anlamış, sessizce sırtını sıvazlıyordu.

Kısa bir an bakıştık hurma gözlümle.

"Kızdın." dedim hemen. "Valla şu an kızdın ama kendini tutuyorsun."

Tespitimin aksine güldü. Sinirleri biraz bozulmuş olabilirdi. Haklıydı. "Kendimi tuttuğum doğru ama kızmak için değil."dedi elimden tutup kendine doğru çekerken. Kalabalıktan beş adım uzaklaştık.

Dudak büzdüm pıtı pıtı peşinden giderken. "Yalan söyleme."

"Niye yalan söyleyeyim?"dedi hemen. "Kızısam bunu anlarsın diye düşünüyorum." Haklıydı. O ateş saçan gözleri görüpte anlamamam mucize olurdu.

Durduk. Bana döndü. Sarıp sarmalamadı kolları beni belki ama gözleri yetti. Elinin içindeki parmaklarımı nazikçe okşarken saçlarıma derin bir öpücük bırakıp geri çekildi. Malum toplu yer olduğundan ciddiydi kendileri. "İyi ol yeter."

"Çok üzüldü adam Murathan." dedim yüzümde hay Allah ifadem varken. "Valla adamın arabaya etmediğimiz kalmadı. Yüzümüze bakmasa hakkı."

"Ne yapmışız?" dedi geniş geniş.

Koltuğu kırdık! Hemde çatır çutur işler yaparken!

Dertliydim. Göz devirdim bu sebepten. "Sence Murathan?"

Gorilin dudağının sol kenarı serseri bir ifadeyle kıvrıldı. "Unutmuşum. Bir ara hatırlat."

Koluna hafifçe vurdum. Ben ne derdindeyim bunun kafaya bak hala. Güldü bu tepkime. Minik bir adımla yaklaşp dudaklarını alnımın sol köşesine bastırdı. Öpmedi. Derin bir nefes çekerken içine bekledi. "Harbi freni mi çekmeyi unuttun sen?" diye mırıldandı dudakları hala tenimdeyken.

O görmedi ama dudaklarım öne doğru sarktı hafifçe. Melül melül başımı aşağı yukarı salladım. Yine güldü bu tepkime. Valla ağzınıda kıracaktım ya. Tam anın gerginliği ile tim önü mönü demeden bu sefer okkalı bir silleyi çakmaya niyetleniyordum ki telefonu çaldı. Dudakları alnımdan ayrıldı. Montunun cebinden telefonunu çıkardı. Açtı.

"Komutanım." dedi sert bir ifadeyle. Dinledi. Dinledi. Dinledi. Bakışları usulca bana değdi. Esen bir rüzgar bir tutam saçı yüzüme doladı. O ise sakince geri iteledi saçımı. "Emredersiniz." dedi bu hareketine eşdeğer olarak. Telefonu kapattı. Cebine attı. Yüzünde yine ifadesizlik zırrı vardı. "Tim." diye bağırdı aniden. Ekibin hepsi ona döndü. Sadece tek bir şey söyledi. Ekip için bu yeterliydi.

"Toplanın."

Hepsi anında araba kaputundan uzaklaştı. Anlaması gerekeni hepsi anlamıştı.

"Aybüke sen kalıyorsun." dedi Murathan. "Emek bize ve kızlara taksi çağır. Çabuk olun. Yarım saatimiz var."

Aybüke ofladı. Emek ise başı ile onaylayıp telefonunu çıkardı.

"Ne?" dedim tedirgince. "Görev mi? Gidiyor musun?"

Güneş yüzünden hafif çekik gözleri daha da kısıldı. Çenesini kaşıdı. Ekibin olduğu tarafa baktı. Dişlerini dudağına geçirip hafifçe ısırken bir eli elimi kavradı. İlerlemeye başladık. Çok değil ama. Yaklaşık 10 adım atıp Murathanların az önce girdiği binanın arkasına geçtik. Biraz daha ilerledikten sonra baraka gibi yıkık bir binanın önünde durduk. Burada kimse yoktu. Burada gözler yoktu. Burada yabancılar yoktu. Burada Murathan ve Gökçen bile yoktu.

Burada Pamuk ve Kepçük vardı.

Tek kalınca yüzündeki ve bakışındaki sert ifade hemen dağıldı. İfadesizlik zırrı düştü. Artık mır modundaydı. Her şeyiyle.

"Çok mu uzun işin?" dedim. Engel olamadığım bir şekilde üzgün çıkmıştı sesim. Hep gidiyordu. İşi buydu. Biliyordu ama yine de bu ara gitmesini en istemediğim araydı. Onsuz her şey zordu. Her şey.

"Uzun."derken kolları belime dolandı. Bedenimi gövdesine yasladı. Bende kollarımı onun beline doladım. Sıkıca yapıştım.

"Ne zaman gelirsin?"

Bakışları derinleşti. Başını usulca iki yana salladı. "Bilmiyorum."

Bakıştık kısa bir an. Dünyanın ve zamanın durmasını isteyeceğim bir an. Hep o anda kalmak isteyeceğim bir an. Sonsuza kadar birbirine dolanmış kollarımız ve bedenlerimizle.

Doğum günündü ama demek istedim. Yıllar sonra ilk defa yan yana olacağız o günde demek istedim ama diyemedim. Diyemezdim. Elinde değildi. Elinde olmayan şeyler için ona üzecek kadar bencillik yapamazdım. "Tamam."diyebildim sadece.

Buruk bir tamam.

Baktı uzun uzun. Derin derin. Bir eli belimden çözüldü. Narince yanağımlı okşadı. Saçlarıma doğru ilerledi. "İzmir'e git." dedi.

Başımı hemen iki yana salladım. Gidince geri gelemeyecekmiş gibi geliyordu. Bir kere daha onun olduğu şehirden ayrılırsam araya yine 20 yıl girecekmiş gibi geliyordu. Beline dolanmış kollarım sıkılaştı. "İstemiyorum."

"İstiyorsun."dedi. Ona bakmak için hafifçe geri atmak zorunda kalmıştım başımı. Saçlarımda nazıkçe gezindi elleri. "Git, dinlen. Sonra yine bana dön..."

Genzim yanıyordu. Ağlamam geliyordu ama tuttum. İşleri daha da zora sokmak istemiyordum. "Sen gelmeden önce burada olurum." diyebildim ama sesimi ben bile zor duymuştum.

Gülümsedi. "Biliyorum." Yaklaşıp alnıma bastırdı dudaklarını. "Gitsen bile hep bana gelirsin. Biliyorum."

Gelirdim. Hep gelirdim. Pamuk hep Kepçük'e gelirdi. Başka yol bilmiyordu. Başımı omzuna yasladım. Daha sıkı sarıldım. Sım sıkı sarıldım. Boyun girintisine doğru ilerlettim yüzümü. Kokusundan depolayabildiğim kadar çektim ciğerlerime. Oysa şu köşeyi döndüğümüz an yine özlerdim kokusunu. Biliyordum. Ama yine de var gücümle çektim içime. Öptüm boynunu tam şah damarından. Daha çok yerleştirdim yüzümü boynuna.

Gerçek dünyaya dönmek falan istemiyordum. Bana neydi. Burası benimdi. Başka bir dünya yoktu.

Onunda kollarının sıkıca sırtıma solandığını, göğsünden içeri sokmak ister gibi beni kendine çektiğini fark ediyordum. Şikayetçi değildim.

"En azından doğum gününde..."diye mırıldandım yüzüm boynuna gömülüken. "Telefonunu açar mısın? Sesini duyayım."

Geri çekti kendini. Yüzüne bakmak adına bende hafifçe gerilettim başımı. Gözlerimiz kesişti. Elinde olmayan bazı şeylerin yükü vardı sanırım omuzlarında. Bakışlarında minik bir mahcubiyet vardı. "Söz veremem." dedi.

Başımı aşağı yukarı salladım. "Anladım..."

Anlamamıştım. Anladığım tek şey ağlamak istediğimdi. Gözlerine bakarken gözlerimin dolduğunu hissediyordum. Tuttum kendimi tutabildiğim kadar ama ağlamamak için direnen alt dudağım titreme krizine girmişti bir tık.

Cebindeki telefonuna bir bildirim sesi gelince dişlerini alt dudağına geçirdi. Elleri belimden çözöldü ama anında yanaklarımı kavradı. Avuçlarının içine aldı yüzümü. Ve öyle bir baktı ki...Kalbimde ince bir noktaya ılık ılık sular aktı. Dünyanın en kıymetli şeyine bakar gibi bir ışıltı vardı kehribarlarında. Bana kendimi özel hissettiren, evimde hissettiren, sıcacık hissettiren, bana ben olduğumu hissettiren kehribarlarında.

Bu adam varya Gökçen dedim kendi kendime. Senin başlangıcın. Senin hayatın. Senin sonun.

Avuçları arasındaki yüzümü kendine çekti. Bu düşüncemi mühürlemek ister gibi dudakları titreyen dudaklarımın üzerine kapandı. Sert değildi lakin öpüşü. Oldukça sakindi. Kana kana su içeri gibi. Dudaklarımın her bir milimini kendi dudaklarına kazımak ister gibi. Yavaş...Sakin...Ama tutkulu, derin...

Uyum sağladım. Bana sunduğu nefesi var gücümle içime çektim. Kısa bir süre sonra durdu dudaklarımız ama birbirlerinden ayrılmadılar. Her zamanki gibi o derin bir nefes verdi. Ben onun verdiği nefesi aldım dudaklarından. Ben derin bir nefes verdim. O benim verdiğim nefesi aldı dudaklarımdan. Birkaç saniye bekledik öylece. Gözlerimi açmadım. Ondan başka hiç bir şey hissetmemek için, ruhumun ondan başka hiçbir şeye değmemesi için.

"Mon amour," dedi dudaklarıma doğru. "Ma raison de vivre... Lorsque tu t'absentes, soit la pluie qui me tombe dessus, le soleil qui me réchauffe, le vent qui me caresse la peau. Que ta présence soit toujours avec ma présence. je t'aime..."

Büyülü bir söz, gizli bir sır fısıldar gibi çarpmıştı bütün cümleleri dudaklarıma. Kısık ama derin ve yoğun bir sesle. Ne dediği hakkında ise

zerre fikrim yoktu. Büyü yaptıysa gayet başarılıydı. Kelimeleri biter bitmez dudağıma narin bir öpücük daha bıraktı. Hiç istemesemde araladım gözlerimi. Ama o, bu kez uzun uzun bakmadı gözlerime. Dudaklarımdan sonra alnıma da derin bir öpücük bıraktı.

Fransızcaydı. Tek anladığım je t'aime kısmı olmuştu. *Seni seviyorum...*

Gerisine fransız kalmıştım.

"Bu neydi şimdi?" dedim dolu dolu olan gözlerime rağmen gülümsemeye çalışarak. "Büyü falan mı yaptın?"

Güldü. Evet. Sadece güldü.

"Türkçe'de söyle." diye direttim.

Gülüştü büyüdü. "Olmaz. Büyüsü kaçar."

"Ben öyle de büyülenirim." dedim bakışlarımı gözlerinden çekmeden. Kollarım daha sıkı dolandı beline. "Yeter ki sen söyle."

Gülüştü derin bir tebessüme dönüşürken rüzgarın yandan esip gözlerime doladığı bir saç tutamını geri itti. Kulağıma doğru yaklaştı. Nefesi tenime vurduğu an yine kalbim şaha kalktı. "Sevgilim." dedi müptelası olduğum sesi. "Benim yaşama sebebim...Yokluğunda yağmur ol yağ üzerime, güneş ol ısıt, rüzgar ol tenimde gezin. Varlığın her daim varlığımın yanında dursun. Seni seviyorum."

Gelde büyülenme. Gelde düşme. Gelde sevme.

"Varlığın her daim varlığımın yanında dursun." diye söylediğini tekrar ettim. Evet. Kesinlikle bu olmalıydı. Başka ihtimal kabul etmiyordum.

Etmeyecektim.

Geri çekilmeden önce saçlarımdan derin bir nefes daha çekti içine. Öptü. Sevdı. Okşadı. "Dikkat et kendine." dedi alnıma da bir öpücük bırakırken. Dudakları alnımdan ayrılır ayrılmaz ise bakışlarını bir daha gözlerime değdirmeden elimi kavradı. İlerledi. Ne zaman bir şeyler konusunda kendini dizginlemek istese bunu yapıyordu. Kaçırıyordu gözlerini. Değmiyordu kehribarları gözlerime. Üstelemezdim bende. Yine üstelemedim. Çünkü baktıkça daha çok içine çekiyordu gözleri. Bırakmak o kadar zorlaşıyordu. Ayrılamıyorduk diğer türlü.

Bağımlı mı olmuşum ki ben? Murathan tiryakisi...

Geldiğimiz yolları geri döndük. Yine kalabalığa karıştık. Murathan ve Gökçen olduk. Konuşmadı. Konuşmadım. Ellerimiz ayrıldı. O başka bir taksiye bindi. Ben başka bir taksiye. Yolun yarısında o başka bir sola saptı, ben başka.

Ve böylece bir kere daha sessizce özlemi aldık, aramıza koyduk.

Say Gökçen. Gün; bir.
Şafak; belirsiz...

29.BÖLÜM

"Şehrime gel sevgilim.

Yarın çık gel

Bırak her şeyi, bir bekleyenim var de gel.

Gel ki, bu şehir adımlarınla anlamlansın,

...

Gel ki, nefes alayım.

Gel."

**NAZIM HİKMET*

Murathan'a...

Evlat, bugün 19 ocak. Doğduğun gün. Artık 6 yaşındasın. Benim gözümde ise hala kundaklar içindeyken bile ciddiyetle bana bakan küçük bir bebek. Soğuk bir hastane koridorunda kucağıma verildiğin bugünde, ilk kez baba olmuyordum. Heyecanlı değildim. Koridorda fır falan da dönmemiştim ablalarının doğumu gibi. Onları daha heyecanla beklemiştim mesela. Aslıhan'ı kucağıma ilk verdiklerinde ağlamıştım. Gülhan'da ise doğumhane kapısında beklemiştim hiç oturmadan, 7 saat boyunca. Sende öyle olmamıştı. Oturmuştum sadece doğumhane önünde. Ne bir heyecan vardı içimde, ne bir telaş.

Sonra açıldı doğumhane kapısı. Seni getirdiler. Yeşil bir kundak içinde .İlk kirpiklerin çarpmıştı gözüme. Upuzun, simsiyah. Güzeldin. Ablaların da güzeldi. Hadi onlar kız olduğu için güzeldi. Sen niye güzeldin hiç anlamamıştım. Bu nasıl erkek çocuğu lan diye gidip gelip kontrol etmişim malum yerlerini. İster kız olsun ister erkek, evlatları babalarına hep güzel gelirmiş oysa. Büyüdükçe güzelliğin değişmeyip, üstüne daha da güzelleşince anlamıştım.

Acemisi değildim babalığın. İki çocuk büyötmüşüm senden önce.Öyle düşünürdüm yani. Değilmiş öyle meğer. Acemisiymişim aslında babalığın. Bana bakıp dudak büzerek ağladığın her an ağlamana nasıl engel olabilirim diye panikleyip elim ayağım birbirine girdiğinde anlamıştım bunu da. Babalığa acemi değildim ama sana acemiydım aslında. Çünkü sen hep farklı bir bebektin. Hep farklı bir çocuktun.

Ablaların çok ağlardı mesela. Sen ağlamazdın. Bir derdin varsa çatardın kaşlarını. Sıkardın yumruklarını. Boğuk boğuk hırıltılar çıkarırdın. Bazen tutardı ağlama nöbetlerin ama yatıştırması kolaydı. Sessiz olmak, sırtını okşamak, öpmek, sarılmak yeterdi sana. Anında sakinleşirdin. Kafadan ninni sallardım. Salak saçma sözler. Bayılırdın onlara. Bazen gülerdin kahkaha atarak bu uydurma şarkılarıma. Nereye güldün acaba diye saatlerce baştan söyler güldüğün yeri bulmaya çalışırdım.

Büyüdün sonra. Yavaş yavaş. Ama benim için hızlı hızlı. Kaçırdığım anın çoktu. Kundakta bıraktım, sürünürken buldum. Yerde bıraktım, koşarken buldum. Sessizken bıraktım, konuşurken buldum. Zordu. Hiçbir anını kaçırmak istemezdim oysa. Ama o kısa anlarda bile senin büyümeni izlemek şu ömrümde yaşadığım en keyifli anlardandı. Kız evlat çok sevilir de erkek kal olur, kendini sevdirmez derlerdi. Yalanmış. Ben seni sevmelere doyamadım oğul. Ne bebekliğine, ne çocukluğuna doyamadım.

Teşekkür ederim. Geldiğin için. Bana babalığı üçüncü kez yaşattığın için. Ve özür dilerim. Bu doğum gününde de yanına gelemediğim için.

Az önce konuştuk seninle. Gelemeyeceğim dedim, olsun baba dedin hemen. Kızmazsın sen ablaların gibi. Küsmezsin. Ama kırılırsın. Bilirim. Kırılırsın, onu da söylemezsin. Gizli gizli ağlarsın. Yine bilirim. Çünkü babalar oğulları hakkında her şeyi bilirler. Söylemediklerini dahi. Yüreğinin bu yaşında bile nasıl büyük olduğunu da bilirim, içine sığdırdıklarını da.

Doğum günün kutlu olsun evlat. Soğuk bir günden yazıyorum bu satırları sana. Gün soğuk. Karakol soğuk. Ama senin varlığın sıcak. Eline hiç geçmeyecek bu mektup. Okumayacaksın. Sizi düşündüğümü bile bilmeyeceksiniz. İşte deyip geçeceksiniz. Günah çıkarmak benimkisi. Çekmecem yanınızda olamadığım her gün için yazılan mektuplarla dolu mesela. Aslıhan ablanın kaçırdığım karne günleri, Gülhan ablana söz verip alamadığım oyuncak bebekler ve annenin yanında olamadığım her

an. Pişmanlıklar, geç kalınmışlıklar... Bir çekmeceye sığıyor hepsi sığmasına ama içine sığmıyor insanın bir yerden sonra.

Asker olacağım diyorsun senin gibi. Gözünde zerre tereddüt görmüyorum. Göğsüm nasıl kabarıyor anlatamam. İşte diyorum sana bakarken, işte benim oğlum. İşte benim kanım, işte benim canım, işte uğruna savaştığım, feda ettiğim her şey. Ama ben istiyorum diye illa asker olacak değilsin. Sen ne istersen onu seçersin evlat. Baban her zaman yanında. Lakin Allah biliyor ya içimi; asker ol isterim. Çok isterim hem de. Yusuf'un oğlu Yusuf gibi olmuş desinler isterim. Seni yeşil üniformalar içinde görmek isterim. Babasının oğlu desinler isterim. Bir Karakurt'a yakışır bir oğul. Başı dik, alnı ak, vatan yolunda desinler isterim.

Ama ben senin gibi olmayacağım dersen de söyleyecek sözüm olmaz. Asker olmak demek; vatan için kendini, sana ait olan her şeyi geri atmak, önceliğini bu topraklar ile doldurmak demek. Vatana veda edilen bir canın yüreğinde ondan daha büyük bir seveda olmaz. Olursa lakin, ikisini aynı anda taşıyamaz o yürek. Ağır gelir.

Sen annemi sevmiyor musun diyeceksin. Sevmek az. Bu topraklar benim vatanım, annen ise bu vatanda ki evim. O yüzden ikisini de taşıyor bu yürek. Yük gelmiyor biri diğerine. Sende sev. Ama vatanın gibi. Vatanında ki evin gibi. Sığamadığın yürekte durma. Evin gibi hissetmiyorsan başını o çatıya sokma. Benim gibi olmak istemiyorsan da olma. Kızmam. Kırılmam. Alınmam.

Ama yine Allah biliyor ya; içimde, çok derinlerde bir ses var nicedir. Ufak ufak düşüyor zihnime arada. Yusuf diyor; oğlun asker olacak. Ama sen göremeyeceksin. Ömrün yetmeyecek.

Hislerim beni hiç yanıltmadı bu zamana kadar. Dilerim yanıltır bu sefer. Benim kuruntum olur. Ali'ye de dedim bunu. Sövdü üç saat. Boş konuşuyormuşum. Boş mu dolu mu bilmem. Ama sana bu dünya da ananın ak sütü gibi temiz bir isim bırakıyorum evlat. Adıma sahip çık, başımı yere eğme, yüreğin büyüktür, bilirim. Tutarsın düşenin elinden. Büyüyünce de tut. Benim oğlum ol yine. Yanında olmasam bile sakın değişme. Boyun beni geçtiği vakit bir doğum gününde yanında olamazsam dahi adımı yaşat.

Vatanına uzanan eli kes, dili kopar. Uğruna savaştığım ne varsa sana emanet. Namert eli değildir.

Ablalarına saygılı ol. Aslıhan ablan ile çok kavga etme. Sinirlidir. Ama seni en çok o düşünür. Her gece gelir üstünü örter sen görmeden. Bebekken de beşikte nefesini kontrol eder dururdu. Gizli sever. Göstermez. O sarılmasa dahi sen ona sarıl. Gülhan ablan adı gibi güldür. Naiftir. Kırılır hemen, incinir. İncitme. İncitmelerine de izin verme. Gözünden akan bir damla yaşa yeri göğü yakarım. Sen de yak. Annen güçlü durur. Ama değildir. Atar içine, oyar içini. Bir size dayanamaz. Sizin için yaşar, nefes alır. Elini sakın bırakmayın. Üzmeyin. Onu nefessiz bırakmayın. Bensizliğe dayanır. Hep dayandı. Ama sizensizliğe dayanamaz.

Sizi yine size emanet ediyorum. Sonra ise Ali'ye. Olur da ben olmazsam yanınızda Ali'yi baban say artık. Eliniöp, sözünü dinle. Hürmette, saygıda kusur etme.

Sev ama aldatma, kırma, dökme. Yapmazsın zaten. Sevdiğin oyuncakları bile diğerlerinden ayrı köşeye koyuyorsun, sıkılmadan oynuyorsun. Saklıyorsun, kırmıyorsun. Sıkılıp bir köşeye atmıyorsun. Sevdiğine bağrın eziktir. Bilirim. Her şeyi biliyorsun sende be baba dediğini duyar gibiyim. Bilirim tabi. Dedim ya, babalar oğulları hakkında her şeyi bilirler. Mesela el kadar halinle Gökçen kızı nasıl yüreğinde baş köşeye koyduğunu da bilirim. Nasıl boyundan büyük sevdalara düştüğünü de.

Nasıl hoşuma gidiyor bu hallerin anlatamam. Şu an bile keyifleniyorum aklıma geldikçe. Babasının oğlu diyorum sana bakarken. Bende annene el kadarken sevdalanmıştım. Boyumuz küçüktü ama sevdamız büyük. Öyle ki benden taştı, sana geçti.

Merak etme sen. Ali amcandan da korkma. Yeter ki Gökçen kızın da kalbini bizim yapalım. Gerisi teferruat bize. Dağ gibi baban var arkanda. Ne yapar ne eder hallederiz.

Burada son veriyorum bu mektuba. Yazmayı pek beceremem zaten. Anlatamadım da yine çoğu şeyi belki. Dilim dönmez böyle işlere. Bu soğuk karakolda içimi ısıtan tek şey annen, ablaların ve sensin demekten daha öteye gidemem. Siz benim bu dünyadaki izimsiniz. Bir gün ben yanınızda olmasam bile izlerimin bu vatanın üzerinde olduğunu bilmek iyi gelecek ruhuma.

Son olarak evlat; olur da gerçekten asker olursan; beni an. Attığın her kurşunda, vatanın üzerinden temizlediğin her kalleşte beni an. Bil ki ruhum ancak öyle huzur bulacak.

Varlığına şükrederek yaşıyorum. Dilerim senin ömrün benim ömrümden uzun olur. Rabbim benden alırsa bu ömrü, kalanını size versin. Yusuf Karakurt'un bu dünyadan isteyeceği son şey budur.

Y. KARAKURT

19.01.1998

Bıraktı elindeki kalemi Yusuf. Derin bir nefes verdi. Katladı kağıdı. Masasındaki çekmecenin en alt gözüne koydu. Kilitledi. Masasından da kalktı sakince. Silahını alıp beline takarken odadan çıktı. Aylar geçti, yıllar geçti, kış geçti, bahar geçti. Yazdığı mektupların sayısı arttıkça arttı. Neslişah için, Aslıhan için, Gülhan için Murathan için, Ali için. Hatta Leyla ve Gökçen için. Ama hiçbiri onlara ulaşmadı.

Yok olup gitti hepsi aynı anda, aynı yerde, aynı günde. Yusuf ve Ali vurularak, mektuplar ise yanarak.

~ ~

Elinde bir araba vardı Murathan'ın. Oyuncak bir araba. İçeriden yükselen çocuk seslerini duyabiliyordu. Ama o inatla arabasını yere sürüp kendi kendine oynamaya devam ediyordu.

Doğum günüydü bugün sözde. Altı yaşına giriyordu ama çok sıkıcıydı her şey. Büyükler neden biri doğuyor diye pasta kesip yerdi ki? Neden alkışlardı bunu? Doğmak çok önemli bir şey miydi yani? Bugünün dünden bir farkı yoktu oysa. Saçmaydı. Bir tane araba vardı şu an elinde mesela. Onu yerde sürmek doğum günü kutlamaktan daha keyifliydi. Bu yüzden arabayı yere koyup sürdü kendince. Birde efekt yaptı.

"Fınnn, fınnn, fınnnn!"

İçeriden çocukların yanı sıra birde annelerinin sesi yükseliyordu.

"Ay Hülya Avcı Riki diye bir adamın bir yerlerini elliyordu geçen gün, gördünüz mü magazinde?" diyordu bir teyze.

Güldü hepsi.

Murathan ise bir kere daha sürttü arabasını yere. "Fın, fın, Fınnn. Düüüü dütttt!"

"Murathan." diyen annesinin sesi yükseldi birden. Durdu. Başını kaldırıp hemen dibinde dikilen annesine bakmaya çalıştı ama annesi çoktan önünde eğilerek göz hizasına gelmişti.

"Oğlum, ne yapıyorsun sen burada?"

Cevap olarak önüne dönüp arabasını bir kere daha ileri geri sürdü. "Oyun oynuyom."

"Bütün arkadaşların içeride." dedi Neslişah. Kendine çevirmeye çalıştı oğlunu. "Onlarla oynasana."

"İstemiyom." Annesinin elinden kurtulmak için sürünerek ilerlemeye çalıştı ama Neslişah çoktan bacağından yakalamıştı.

"Oğlum!" diye hafifçe yükseldi. İçeride misafirler olduğunu hatırlayınca ise dilini ısırarak sesini alçalttı. "Çok ayıp." dedi en kınayıcı bakışıyla. "Senin için geldi arkadaşların."

Murathan hala kaçma peşindeydi. Ayağını annesinin elinden kurtarmak için debeleniyor, bir yandan da en net cevabını veriyordu. "Gelmeselerdi."

Murathan çekti ayağını, Neslişah çekti. Murathan çekti, Neslişah çekti. O bırak gidicem dedi. O gel buraya. En sonunda ise çorap çıkıp Neslişah'ın elinde kalırken, Murathan sırt üstü yere yapıştı.

"Murathan!" diye misafir var demeden yükseldi Neslişah. Çattı kaşlarını.

Ofladı Murathan. Sonra ise bir sinir bastı. Yere minicik bir yumruk atarak sırt üstü yattığı yerden doğruldu.

"İstemiyom doğum günü!" diye yükseldi. "Yine yok babam yanımda. İstemiyom böyle doğum günü!"

Çatıktı kaşları Neslişah'ın. Ama oğlunun bir sözüyle derin bir sızı doldu sanki yüreğine. Düzeldi kaşları. Çöktü omuzları. Yutkundu önce. Önüne düşen birkaç saç tutamını kulaklarının arkasına itelerken elindeki minik çorabı sıktı gizlice. "Oğlum." dedi daha sakın bir sesle. "İşi var babanın. Sen de biliyorsun."

Dudakları büzüldü Murathan'ın. "Bilmek istemiyorum. Her yıl söz veriyor. Hiçbir yıl gelmiyor. Hep işi var, hep işi var! İşi varda biz yok muyuz?"

"Konuştun ya az önce telefonda ama oğlum...Anlattı ya sana nedenini."

Dudakları artık sadece büzülmüş değildi. Birde titriyordu. Yanağına doğru bir gözyaşı süzülürken burnunu çekip hızla yüzünü koluna sildi. Anlatmıştı, evet. İşim var demişti. Murathan ise anladım demişti. Olsun demişti. Anladığı falan yoktu oysa. Tek asker onun babası ve Ali amca mıydı?

"Gel şöyle bir." dedi Neslişah oğluna yaklaşp minik ayağına çorabı tekrar takmaya çalışırken. "Baban gelemedi ama pasta aldı sana. Kocaman bir pasta." Gülümsedi oğluna. Uzanıp yanağındaki yaşları sildi avuç içiyle. "Hem de çikolatalı. Üzerine de mum almış tam 6 tane. Gel üfleyelim ha? Fotoğraf çekilir, babana gösteririz."

Burnunu çekti Murathan. "Olmaz. Şimdi üfleyemem."

Güldü Neslişah oğlunun bu ağlamaklı ifadesine rağmen ciddi ifadesine. "O niyeymiş?"

"Pamuk uyanmadı hala."

Gülüşü derinleştirdi Neslişah'ın. Bakışlarını yanına, yani yaklaşık bir saattir oğlunun hiç ayrılmadığı kapıya çevirdi. 3 yaşındaki Gökçen öğlen uykusundaydı içeride. "Ha sen onu mu bekliyorsun iki saatir bu kapının önünde?" derken gülüşü büyüdü.

Başını aşağı yukarı sallarken yine çekti burnunu Murathan. "Uyansın artık anne." diye sızlandı. "Çok saat oldu."

Oğlunun koltuk altlarından kavrayıp yerden kaldırdı Neslişah. "Birazdan uyanır. Gel biz üfleyelim. Pamuk'a da bir dilim ayırırız. Uyanınca yer." Çağla yeşili gömleğinin yakalarını düzeltti. Uçlarını çekti. Saçlarını yana doğru iteledi. "Olur mu?"

Başını iki yana salladı Murathan. "Olmaz. Onunla üfliycem."

"Oğlum uyuyor ama Gökçen. Zaman geçiyor, gidecek arkadaşların bak." diye direktmeye çalıştı Neslişah ama oğlunun geri adım atmayacağını da farkındaydı. "Bak ne yapalım biliyor musun? Pastadan bir dilim ayıralım. Üzerine bir daha mum dikeriz. Uyanınca beraber üflersiniz."

İstemiyordu öyle Murathan. Tek omzunu huysuzca yukarı kaldırıp indirdi. Dudakları büzüldü. Babası da yoktu, Ali amcası da Pamuk'da. Bu ne biçim doğum günüydü?

"Anneciğim." dedi Neslişah en sonunda çaresizce. "Yapma ama böyle. Üzme beni."

Dudakları daha da titreyecekti Murathan'ın ama tuttu kendini. O da üzgündü. Ama sessiz kaldı. "Tamam." dedi sadece buruk bir sesle, dudakları titreye titreye. Annesi üzölsün istemezdi.

Kendine çekti Neslişah. Saçlarından öptü oğlunun. Derin derin. İçi sızladı eksiklikleri adına ama elinden de bir şey gelmedi, eksik parçalarına kendinden verip tamamlamaya çalışmaktan başka. "Gidelim mi şimdi içeri?" dedi geri çekilirken.

Başını aşağı yukarı salladı Murathan. "Ama benim çişim geldi." dedi kısık bir sesle. "Önce tualete gidicem."

Yalandı. Gidip ağlayacaktı biraz. Annesinin kollarından ayrıldı üzgün bir ifadeyle. Arkasını dönüp holde tualete doğru ilerledi. Tam köşeyi dönüyordu ki arkasına tekrar bakınca annesinin artık orada olmadığını, içeri gittiğini gördü. Fırsat bu fırsattı. Ağlamayı, çişini mişini unutup hızla

geri döndü. Sabahtır Gökçen uyansın diye kapısında beklediği yatak odasının önüne gitti. Hızla kapıyı açtı. Hedefi karşısındaydı.

Yatağın ortasında sere serpe uyuyan bir adet Pamuk.

Yaklaştı ona doğru. Hızla yatağın üzerine tırmandı. Yanına oturdu. Yan dönmüştü Pamuk. Üzerinde sarı, uçları fırırlı bir kazak ve siyah tayt vardı. Yastığın yanağına baskısından dolayı öne büzüşmüştü dudakları. Ama bu durumda bile sabit durmuyor, meme emer gibi hareket edip duruyorlar. Kıyamadı önce uyandırmaya. Severdi onu uyurken izlemeyi. Sessiz bir çizgi film gibiydi. Hoştu. Ama bu işte böyle olmazdı. Normal zamanda asla gündüz uyumayan kızın bugün uyuyası tutmuştu. Hem de saatlerdir.

Anneler görmeden bu işi halletmeliydi.

"Pamuk."dedi. Hafifçe dürttü kolunu.

Pamuk uyanmadı.

"Kız Pamuk."dedi yine. Saçlarına uzandı. Örmüştü saçlarını uyumadan önce. Hala o örgü vardı siyah saçlarında. Geri iteledi alnındaki saçları. Terlemişti. Elini sırtına attı. Daha da çok terlemişti. Hatta ensesindeki saçlar terden kıvrır kıvrır olmuştu. İzledi kısa bir an. "Pamuk kalk." dedi eli sırtındayken. Ensesindeki ve yanaklarındaki terleri sildi avuç içiyle. Saçlarını yukarı iteleyip üfledi terli görünen kısımlara. Bu rahatlatırdı. Hatta belki uyandırırdı.

Kıpırdandı Pamuk. Anlamsız sesler çıkardı. Lakin bir daha daldı.

İçeriden annesinin sesini duyunca panik yapmaya başladı. "Gökçen kalk."diyerek koluna yapıştı. Salladı sağa sola. "Kalk. Çabuk kalk.Çabuk!" Oldukça panikti. Uyandırılınca huysuz olacağını da biliyordu ama umrunda değildi.

Uyandı bu sefer Gökçen. Yavaşça araladı gözlerini. Murathan ise zafer kazanmış bir sırıtışla yataktan aşağı atladı. Şimdi ağlamaya başlayacaktı. Biliyordu. Sonra da elinden tutup içeri götürecekti. Ağladı. Ondan getirdim diyecekti. Hevesle bekledi.

Ama öyle olmadı. Gökçen huysuz huysuz baktı sağa sola. Sonra ise diğer yana dönerek uykusuna devam etti.

Gülüştü silindi Murathan'ın. Sinirleniyordu. Her an biri gelebilirdi. Tekrar ileri koştu. Yatağın üzerine tırmandı ve "Pamuk!"diye sessizce yükselerek Gökçen'in poposuna yandan şamarı çakıp kendini tekrar aşağı bıraktı.

Gelen darbenin şiddetiyle uyandı bu sefer Pamuk. Hem de zırlamak suretiyle. Gözlerini ovuştura ovuştura sırt üstü döndü yatakta. Ağlayışı

şiddetlenirken Murathan birazdan Leyla teyzesinin geleceğini biliyordu. Taktik değişikliğine gitti. Kapıyı ağlayan Pamuk'un üzerine çekip ortamdan kaçtı. Tekrar tuvalete doğru koştu. Aynı saniyelerde koridorun diğer ucundan Leyla geliyordu ağlayan kızına bakmak adına. Tuvaletin kapı aralığından baktı Murathan. Leyla teyzesi odaya girer girmez ise hızla tuvaletten çıkıp salona koştu.

Zafer onundu.

Salona gider gitmez anında koltukta oturan annesinin kucağına atladı. "Gökçen uyandı." dedi neşeyle. "Haydi üfleyelim."

Güldü Neslişah. Lakin imalı imalı. "Uyandı da nasıl uyandı acaba..? Sen varya sen Murathan..." Olanların pekala farkındaydı. Murathan gülerek omuzlarını aşağı yukarı kaldırınca ise minik bir kahkaha atmadan duramamıştı. Tam o an kucağında Gökçen ile içeri giriyordu Leyla.

Lakin Gökçen'in suratından düşen bin parça değil on bin parça olacak cinstendi. Saç baş birbirine girmiş bir halde huysuz bakışlar atıyordu sağa sola. Mavi gözleri şiş ve yumuk yumuktu. Ağlamaktan kızarmıştı burnunun ucu ve yanakları. Yüzünün sol tarafında hafifçe belli olan yastık izleri vardı.

"Gökçiş uyanmış, Gökçişşş!" diyerek ona koşan Gülhan'ı görünce huysuz bir ses çıkararak yüzünü annesinin boynuna gömdü. Sırtını okşadı Leyla kızının.

"Çok terlemiş. Üzerini değiştirip öyle getireyim ben."

Murathan'ın olmaz, gitmesin temalı bakışlarını yüzünde hissedip hafiften kolunu da sıkıldığını fark edince duruma el atmadan edemedi Neslişah. "Bez süreriz, bir şey olmaz. Ev sıcak zaten." Salonun diğer köşesinde bir arkadaşı ile konuşan Aslıhan'a döndü. "Aslıhan, koş minik havlulardan getir bir tane kızım."

Aslıhan odadan çıkarken Leyla Gökçen ile birlikte koltuğa oturdu. Gökçen sıyrıldı annesinin kucağından. Kendini yere atıp yüz üstü yapıştı haliye. Huysuz sesler çıkarmaya başladı kendi kendine.

"Uykusunu alamadı ya daha susmaz şimdi." diye söylendi Leyla. "Burnumdan getirecek geceye kadar. Niye uyandıysa durduk yere?"

Yerde yatan huysuz Gökçen'le kesişti gözleri Murathan'ın. Ona doğru kaldırdı elini Pamuk duruşunu bozmadan. "Mulata..." dedi ağlamaya en yakın haliyle. Bu anı bekleyen Murathan tam ileri doğru bir adım atacaktı ki doğum günü için gelen diğer arkadaşları üşüştü Gökçen'in başına.

"Ay bu ne tatlıymış." diyordu Hande.

"Pekte minik." diyordu Ülkücan.

"Saçları ne güzelmiş."diyordu Buğra.

Bütün bu denilenlere karşı yerde yüzüstü öylece yatıyordu Gökçen ama Buğra saçına dokununca huysuzca çekti kendini geri. Hande'nin yanağındaki elini geri iteledi. Huzursuz sesler çıkarmaya devam etti. "Bılak!" dedi ters ters.

Bu durumda olaya Murathan el atacaktı. Annesinin kucağından aşağı atladı. "Sevmez o öyle. Darlandırmayın." diyerek ilerledi yanlarına. Yanına gidince ise o da oturdu yere. "Uzak durun." dedi en bilgili haliyle. "Sevmez öyle herkesi. Ağlamasın."

"Sevicez ama."dedi Buğra. Eğildi Gökçen'in üzerine. "Minik bebek, güzel bebek." dedi tatlı tatlı. Gökçen ise güldü. Evet, en huysuz ifadesi vardı yüzünde lakin hafifçe gülerek karşılık vermişti bu sözlere. Hem de yattığı yerde süzülerek.

Murathan'ın yüzü bir tık düşmüş bulunuyordu. Tip tip baktı Gökçen'e. Çocukların sevmeye, Gökçen'in ise gülme durumu artınca Murathan'ın da huysuzluğu artıyordu.

"Pasta."dedi yerden kalkıp. Annesine döndü. "Pastamı üfleyeceğim anne. Tek başıma."

Anlamıştı Neslişah olanı biteni ama gülmeden edemiyordu. Bu işin sonunun nereye varacağını da biliyordu ama ses etmedi. "Eeee haydi bakalım. Masaya geçelim o zaman." der demez herkes ayaklandı oturduğu yerden. Aslıhan elinde minik bir havluyla girdi içeri. Leyla'ya verip masaya ilerledi. Çok kalabalık değildi. Murathan'ın lojmandan birkaç arkadaşı ve anneleri vardı sadece.

Pastanın önüne geçti Murathan. Sandalyeye çıktı. Huysuz huysuz baktı pastaya. Çikolatalı bir pastaydı. Güzel duruyordu. Severdi ama çok değil. Severdi sadece işte. Öylesine. Olsa da olurdu. Olmasa da. Gözleri masanın diğer ucundaki baklavadaydı mesela. O olmazsa olmazdı işte.

"Evet."dedi Neslişah harfleri uzatarak. Mumları yakmaya başladı sırayla. 6 mum da yanınca elini geri çekti. "Şimdi üfleyebiliriz işte."

Güldü Murathan. Heyecanlanmıştı herkes ona bakarken. Kulakları hafiften kızarıyordu. Tam üfleyecekti mumları ki ortamdan yükselen bir ağlama sesiyle şişirdiği hava yanaklarında kalakaldı. Gökçen çığlık kıyamet ağlamaktaydı.

"Ne oldu?"dedi kadınlardan biri. "Bir yerini mi vurdu?"

Yerde tepinen kızına umutsuzca baktı Leyla. "Ona değil de bana vuracak şimdi bir şey..." diye homurdandı. Ya sabır niyetine yüzünü sıvazlayıp yere

eğildi. "Tamam." dedi sakin olmaya çalışarak. "Tamam. Ağlama. Yok bir şey. Ağlama."

Lakin Gökçen ağladıkça ağladı.

Neslişah el attı duruma. "Ne istiyor Leyla?"

"Hiçbir şey." dedi Leyla bir yandan da oflarken. "Alıştı nazlanmaya. Her istediği olsun istiyor."

Lakin bu doğru bir cevap değildi Gökçen için. Gerçek cevap Gökçen'den geldi. "Mulata... Mulata..." dedi içini çeke çeke ağlarken. Tekrar yeniledi kendini. "Mulata...Mulata..."

Güldü Neslişah. "Getir buraya Leyla. Her yıl beraber üflüyorlar pastaya. Alıştı kız tabi."

"Bir tek bıraksın çocuğu ama artık Nesli." dedi Leyla. "Bunun yüzünden Murathan'ın hiç bir doğum gününde tek fotoğrafı yok. Her yerden çıkıyor."

Gülüşü büyüdü Neslişah'ın. "Bizden yana şikayet yok valla." Murathan'a döndü. "Gelsin mi anneciğim?"

İstiyordu. Çok istiyordu. Ama birazcık nazlandı Murathan. "Gelsin madem."

Ofladı Leyla. Söylene söylene yerden kaldırdı Gökçen'i. Elinden tutup masaya ilerletti. Murathan'ın yanında ki Aslıhan kucakladı hemen. Gökçen ise masayı ve pastayı görebilecek konuma gelir gelmez yanağındaki yaşlara rağmen sırtıyordu. İstedliğini almıştı.

"Şimdi üfleyebiliriz işte." dedi Neslişah. "Haydi bakalım."

Yanına döndü Murathan. "Gel." dedi Gökçen'e sadece. Gökçen anında ona uzattı kollarını. Onun kucağına geçti. Sıkıca kavradı Murathan belinden. Dizlerine oturttu. "Üç deyince üflüyoruz, tamam mı Pamuk?"

"Timam." dedi Gökçen. Murathan neşeyle bir derken o anında, "Üç." deyip mumlara üfledi. Dört mum sönünce neşeyle el çırpı çok güzel bir şey yapmış gibi. "Çöçken'e alkış."

Güldü herkes. Murathan hariç. "Ne yaptın?" dedi kucağındaki cadiya ters ters bakarken. "Üç dedim mi ben?"

Güldü Gökçen.

"Tamam." dedi Neslişah. "Dur bir daha yakalım. Bu sefer sen üfle." Yaktı tekrar mumları. Tekrar üfleme geri sayımı başlamıştı ki bu seferde Gökçen elini şap diye pastanın içine sokunca herkesten kınayıcı bir ses yükseldi. Hızla Pamuk'un eline yapışıp geri çekti Neslişah.

"Ya of Pamuk ya!" dedi Murathan ağlamaya yakın bir halde. Kucağından indirdi. "Git şurdan. İstemiyorum seninle mum falan üflemek. Batırdın yine

her şeyi. Of ya."

Ortam anında karıştı. Gökçen korkarak, Murathan ise yamulan pastasına bakarak ağlamaya başlamıştı. Saç baş girdiler yine birbirlerine. Tekmeler havada uçuştı.

Yaklaşık yarım saat sonra çıkan kaos bastırılmıştı bastırılmasına ama Murathan'ın yüzünden düşen bin parçaydı. Odanın diğer ucunda hiç bir şey olmamış gibi Gülhan'la oynayan Gökçen'e bakıyordu tip tip. Ne diye uyandırmıştı bu yer cücesini? Uyandırmaz olsaydı.

Herkes gitmişti zaten. Parti bu kadardı. Rezil bir doğum günüydü. Tek güzel şey gelen hediyelerdi. Atari almıştı Ali ve Leyla teyzesi. Arkadaşları ise topaç, tişört ve bir kaç araba. Bunlara bile sevinemiyordu ama.

"Murathan."dedi Neslişah. Elinde bir dilim pasta ile gelmişti yanına. "Sen neden yemedin pastandan oğlum?"

"Canım istemiyor."dedi sadece. İndi koltuktan. Sakince odasına ilerledi. Odası sessizdi. Güzeldi. Dolap kapağında bir resim vardı. Askeri üniforma içinde çizmeye çalışmıştı babasını. Yamuk yumuk çizilen bir cin Ali'den öteye gidememişti ama. Eline ise kendini eklemişti. Minikti. Ama o da yeşil üniformalar içindeydi.

Dudakları büzüldükçe büzüldü resme bakarken. Gözleri doluyordu. Ağlayışına engel olmak için gözlerini tavana dikti. Babasını özlemişti. Neden hiç yoktu? Dünyada tek iş asker babalara mıydı hep?

"Ben asker olunca böyle yapmıycam." dedi dudakları titreye titreye. Başını iki yana salladı. "Ben senin gibi yapmıycam baba."

Kapıdan bir gıcırta sesi gelince bakışlarını yanına çevirdi. Kapı aralığından minik bir şey girmeye çalışıyordu içeri. Elinde tuttuğu pasta tabağını zar zor taşımaya çalışan ve bunu yaparken de dikkatli olması gerektiğinin bilincinde olan bir Pamuk.

Bakışları kesişti. "Gelme."dedi Murathan hemen. "Git Pamuk. Sakın yanıma gelme. İstemiyorum seni. Küsüm sana."

Dinlemedi Gökçen. Tabağın içindekini dökmeden ilerlemeye çalışmak gibi yoğun işleri vardı. "Mulataa yirdam et. Yirdam et. Mulata, yirdam." diyordu bir yandan da.

Göz devirdi Murathan. Tepkisiz de kalamadı. İlerledi yanına. Ters ters aldı elinden pastayı. "Aldım."dedi aynı huysuzluğuyla. Geri iteledi kızı. "Git şimdi. Haydi."

"Olmaz."dedi Gökçen. "Mulata palçtasını yesin. Mulata yesin."

Durdu. Baktı elindeki pastaya. Sonra Gökçen'e. "Bana mı getirdin bunu?"

"Mulata yesin. Mulata yesin." diye kendini yeniledi Gökçen. Kollarını iki yana açıp bacaklarına yapıştı Murathan'ın. Sıkıca sarılmışken alttan alttan en tatlı bakışını attı. "Mulata ham yapçın. Göçken'e ham yaptırısın."

Güldü. "Ben yiyeyim sonra sana mı yedireyim?"

"Ham hamm." diye derdini kısa ve öz şekilde anlattı Gökçen.

Gülüşü büyüdü. "Eee hani?" dedi tabağa bakıp. "Çatal getirmemişsin."

Anlamamıştı Gökçen. Bu bir oyun olabilirdi. "Çatal getmemişsin!" diye tekrar etti Murathan'ı. Kolları ayrıldı Murathan'dan. Kendi kendine hoplayıp el çırpı. "Çatal yok!" dedi ellerini iki yana açarak. "Çatal gitti. Çatal nede?"

Başını iki yana salladı Murathan. Güliyordu bir yandan da. Elinden tutup yere oturttu Gökçen'i. Pastayı önüne bıraktı. Göz hizasında eğildi. "Ben gelene kadar sakın dokunma. Çatal alıp geliyorum." Cevap beklemeden mutfağa koştu. Bir çatal alıp geri geldi. Bıraktığı gibi otururken buldu Gökçen'i. Rekora koşacak şekilde uslu uslu bekliyor, bir yandan da ağzı beş karış açık esniyordu.

"Yemedim ki." dedi Gökçen onu görünce hemen. "Hiç yemedim ki."

Güldü. "Aferin." Önünde oturdu. Aralarına pastayı aldı. Çatalla birazcık alıp ilk dilimi Gökçen'e verdi. Sonra ise kendi yedi aynı çatalla.

"Nasıl?" dedi ağzı dolu dolu. "Güzel di mi pasta? Babam seçmiş benim için."

Ağzı dolu olduğu için başını aşağı yukarı salladı Gökçen. Bir yandan da araba almıştı yerden eline. Onu inceliyordu. "Mulata pu ne?" dedi arabayı gösterip.

Bir parça daha verdi Murathan ağzına. "Kepçe." diye cevapladı. Önündeki kepçe kısmını gösterdi. "Bak, kocaman kulağı var." Gökçen'e baktı. "Senin kulağın nerde?" Öğrettiklerini tekrar ettirmek en büyük zevkiydi. Kendini büyük hissediyordu. Büyük ve bilgili.

Öğrendiği gibi sağ kulağını tuttu hemen Gökçen. "Bu penim kulaaam."

Güldü. "Aferin sana."

Öne doğru uzanıp Murathan'ın kulağını kavradı. "Bu da Mulata'nın kulaaa." Güldü. Geri oturdu. Önündeki kepçeyi aldı. "Bu da kepçe'nin kulaaaa. Kepçükkk."

"Kepçük değil." diye düzeltti Murathan. "Kepçe."

Dinledi Gökçen. Bir düşündü. Sonra ise yine doğruldu oturduğu yerden. Uzandı Murathan'ın kulağına. "O zaman bu Kepçükkkk." dedi harfleri uzatarak. Geri oturdu. Kepçeye baktı. "Bu da kulaaaak."

Çok yanlış çıkarımlar içindeydi ama ses etmedi Murathan. Eğleniyordu bu bir şeyleri yeni keşfeden hallerinden. Ağzına bir dilim pasta daha verdi. Yedi sorgusuzca Gökçen. Sonra bir parça daha.

"Mulata'da yesin." dedi Gökçen. Bir yandan ise hala kepçe'nin ucuna kulak, Murathan'ın kulağına Kepçük demekle meşguldü.

Güldü Murathan. Bir parçada kendi yedi ama geri kalan hepsini Gökçen'e yedirdi. Elini ensesindeki saçlara attı. Hala terliydi. Sildi terlerini ensesinden. Dağınık saçlarını topladı. Örüğünü düzeltti. "Açıp baştan örelim mi? Çok terlemişsin."

Ağzı dolu ve elinde incelemesi gereken bir oyuncak olduğundan sessiz kaldı Gökçen. Başını aşağı yukarı salladı. Arkasına geçti Murathan. Açtı saçındaki örgüyü. Kıvrır kıvırdı saçının uçları. Dalin kokuyordu. Mis gibi. Yumuşacıktı her bir tanesi. Dokundu yavaşça. Üfledi yine terleyen ensesine. Ördü saçlarını. Açtı. Ördü. Açtı.

"En başından yaramazlık yapmasaydın doğum günüm böyle güzel geçerdi işte." diye söylendi. Lakin Gökçen anlamadı. Yüzüne eğildi. "İyi ki doğdun de bana."

Ağzındaki pastayı yuttu yavaşça Gökçen. "İyi ki doldun." diye tekrarladı dudaklarını öne büze büze.

Keyfi yerine geldi Murathan'ın. Dayanamadı. Yandan yanağına minik bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Tatlı Pamuk." dedi neşeyle. Büyüdükçe tatlılığı biraz kayboluyordu. Cadılaşıyordu. Bebekken daha makuldü ama buna da şükürdü. Saçlarına döndü tekrar.

Gökçen elindeki araba ile oynadı. O Gökçen'in saçlarıyla.

Lego dizdiler, yapboz yaptılar, kavga ettiler. Ama günü her zamanki gibi yan yana bitirdiler. Bundan sonraki bütün doğum günlerinde Murathan pastasındaki bir dilim hakkından bir parça aldı sadece. Kalan kısımlarını Gökçen'e verdi.

İkisi de ortak bir dilim pastadan fazlasını yemediler Murathan'ın her doğum gününde.

O günden sonra ise Murathan'ın kulakları Gökçen için hep Kepçük olarak kaldı.

"Ne zamandır bu halde geziyorsun sen?"

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Deri koltuk hareketlenmem ile beraber gıcırdadı. Yine. Oturduğum yerde öyle kıpır kıpırdım ki doktor beni ensemden tutup 'götünde kurt mu var senin' diye ciddi bir soru yöneltse yadırgamazdım. Zira gergindim. Çünkü ilk defa hasta koltuğunda ben vardım.

Hem de bir psikiyatri kliniğinde.

Evde ayna karşısında kendi kendime yaptığım ; sorun yok Gökçen, biraz kafan dağınık sadece, bunu kendi aramızda halledebiliriz, gel güzelce orta yolu bulalım temalı girişimler başarısız olmuştu. Orta yolu bulamamıştım. Fenaydım. Başa belaydım.

"Yani..." diye ağız göz yağmalı bir cevap verdim. "Kısa bir süredir."

Karşımda oturan Ezgi'nin tatlı çehresinde bu cevaptan memnun olmayan bir ifade belirdi. Kumral saçları sıkı bir at kuyruğu ile topluydu. Az daha sıkı yapsa Çinlilere dönecek cinsten sıkı. "Ne kadar kısa bir süre?" diye sordu.

Ofladım. Yine kıpırdandım yerimde. Ellerimi saçıma atıp geri savururken dişlerimi dudağıma geçirmek suretiyle bakışlarımı sağ tarafıma çevirdim. Adını bilmediğim çeşit çeşit çiçekler dizilmişti pencere önüne. Rengarenk. Güzellerd. Çok. Peki ben neden tek derdi polen üretmek, etrafa koku yaymak olan bir çiçek değildim de sevdiği adamın yolunu gözlemekten helak olan bir Gökçen'dim?

İzmirdeydim. 2 gündür. Murathan ise yoktu. Yaklaşık bir süredir. Yaklaşık bir haftadır. Yaklaşık 8 gündür. Yaklaşık 8 gün 14 saat 33 dakika 3 saniyedir. Şu andan itibaren 4 saniyedir.

Saymayı gerçekten mutsuzlar bulmuş olabilir miydi?

Ya da sürekli hayatından gidenleri bekleyen ben?

Mutsuz muydum? Değildim. Mutsuz olabilir miydim? Olabilirdim. Peki o zaman mutsuz muydum? Tam anlamı ile hayır. Canımı sıkan şeyler var mıydı? Evet. Beni perişan edecek raddede miydi? Değildi. Dayanır mıydım? Dayanırdım. Ama belki de dayanamazdım. Uykum var mıydı? Vardı. Uyumak istiyor muydum? Hayır. Ben ne istiyordum? Murathan. Gelebilir miydi? Hayır. Gelmesini ister miydim evet. O zaman bir kilo pamuk mu daha ağırdı yoksa 1 kilo demir gibi içime oturan Murathan hasreti mi?

"Gökçen." diyen Ezgi çiçeklere bakarken odaklandığım derin ve felsefik düşüncelerimi böldü.

"Hı?" diye tepki verdim ismime. Bakışlarımı anında ona çevirdim.

Masasında otururken süzdü beni bir süre daha Ezgi. Sade bir odaydı. Masasının üzerinde tek tük ajanda, minik bir laptop ve en köşede bembeyaz bir orkide vardı. Arkadaşımdı. Lise zamanlarından beri tanırđık birbirimizi. Ortak arkadaşlar aracılığı ile tanışmıştık. Büyüktü o benden. Lakin kafa kızdı. Üniversite için İstanbul'a gitmişti yıllar yıllar önce. Ben ise tıp fakültesi kazanmıştım. İzmir'de kalmıştım. İster istemez eskisi kadar sık görüşemez, konuşamaz hale gelmiştik. Ama buluştuğumuz anlarda da araya uzun yıllar girmemiş gibi devam ederdik kendisiyle hep. Şüphesiz en sevdiğim özelliğı buydu. Sürekli konuşmasan bile samimiyeti asla kaybetmemek.

"Sen gerçekten iyi misin?" dedi şüpheli bakışları beni tararken.

"Hıı." tepkim bu sefer şaşkınlık için değıl onaylamak içinde. "İyiyim tabi." Gülümsedim. "Sen nasılsın?"

Mala bakar gibi baktı kısa bir an yüzüme. "Gelip benden sana uyku ilacı yazmamı istedin Gökçen."

Evet. Yapmıştım öyle çılgınlıklar. Zira uykusuzluktan bayılmama ramak vardı artık. Zerre uyuyamıyordum. Zerre. Murathan'ın gittiğı günden beri, yani 8 gün 34 dakika 2 saniyedir toplam uykum 10 saati geçmemişti. Gözlerimi kapattığım an boğazıma eller sarılıyordu, beni boğuyordu. Sürekli gözüm açık kalmalıydı. Eeee doğal olarak gözüm açık uyuyamayacağım için en sonunda bayılıyordum. Ama baygınlıkla başlayan her uykum çığlık kıyamet kabuslarla sonlanıyordu. Ya Murathan'a işkence ediliyordu. Ya da bana.

Her şey son raddedeydi. Her şey. Korkularımda. Özlemimde.

"Ben raporluyum." dedim sakince. "Yazamıyorum kendime ilaç. Sen yaz güçlü bir tane."

Kısa bir an daha mala bakar gibi baktı. Hastaneye gelip karısının ilacını kafasına göre değıştirmek isteyen sonra ise Murathan'ın gazabına uğrayan hıyar heriften bir farkım var mıydı? Sanmam. Hayat insana kınadığını illa yaşatacaktı çünkü.

Ne gerek varsa. Bir şeyi de duyma be hayat. Bir şeyi de es geç be güzel kardeşim. Kaç yıldır şu hayatta yüz yüze bakıyoruz yani. Bu kadar mı hatırımız yok birbirimiz üzerinde?

Cevap vermedi Ezgi. Konuşmak yerine oturduğı yerden kalkmakla yetindi. Masasının arkasından ayrılıp bana doğru ilerledi. Bakışlarım onu takip ederken o gelip benim yanıma oturdu. Bana dönerken bacak bacak

üzerine atıp bakışlarını bana çevirdi. "Evet." dedi havalı bir şekilde. "Dinliyorum."

"Neyi?"

Tek kaşı havaya kalktı. "Kaçırılmışsın."

Benim iki kaşım birden havaya kalktı. "Sen nereden biliyorsun!?"

Bu şaşkınlığım karşısında hafif bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Bütün kanallar ve sosyal medya uygulamalarında resmin ve adın günlerce kırmızı ünlem işaretleri ile döndüğü için biliyor olabilir miyim?"

Olabilirdi tabi. Gayet makul bir açıklamaydı.

Göz devirdim. "Madem biliyorsun niye aramıyorsun? Ölümünden dönmüşüz burada."

"Aradım. Açmadın."

"Mesaj atsaydın."

"Attım. Dönmedim."

Kısa bir süre bakiştık tek savunmam olan sessizliğim eşliğinde. Çoğu mesaja dönmediğim doğruydı ama mantıklı bir açıklamam vardı. Zihnimde cevap verip bunu yazıya dökmeyi unutmak gibi mesela.

"Dikkatin dağınık. Uyuyamıyorsun." dedi sakince. Eli dizime uzandı. Dokundu duruşu gibi sakın bir temasla. Bakışları ise beynimin içini görmek ister gibi yüzümde geziniyordu. "Kabuslar görüyorsun. Sürekli takip edildiğini düşünüyorsun. Paniksin. Diken üzerindesin. Gerginsin. Bazen nefes almakta bile zorlanıyorsun. En ufak bir seste irkiliyorsun. Değil mi?"

Cevap veremedim. Sadece yutkunabildim gözlerine bakarken. "Travma sonrası stres bozukluğu?" diye kendimce koyduğum teşhisi ona da sundum.

"Güzel." dedi. "En azından teşhis koyma konusunda başarılısın."

Derin bir nefes vermekle yetindim. "Doktorum ben Ezgi."

"Acilde doktorsun." Gülümsedi tatlı tatlı. "Burası benim çöplüğüm, hatırlatırım."

Haklı Gökçen. Susta kadın işini yapsın. Doktor oldun da ne bok oldun sanki. Haline bak.

"Ne zamandır bu haldesin?" diyerek en başta ki sorusunu yeniledi.

Bakışlarımı ondan çevirip önüme döndüm. Masasının arkasında kalan kitaplığı tam karşımdaydı. Amaçsızca tek bir noktaya nereye baktığımı bilmeden baktım. "1 aya yakın bir süre sanırım."

"Kaçırıldığından beri yani."

Dalgındı bakışlarım. Başımı aşağı yukarı salladım. "Neden daha önce gitmedin bir doktora? Cahil gibi hareket etmenin sebebini sorabilir miyim?"

Yüzüne bakmadım. Dudak büzdüm öne doğru. Savunmam pek yoktu. "Bu kadar kötü değildi. İdare edebiliyordum." diye mırıldandım.

"Ne zaman kötüleşti?"

Murathan gidince.

Ofladım. Tekrar yüzümü Ezgi'ye çevirdim. "Bir ilaç yazsan da gitsem ya iş-" Gerisini getiremedim çünkü bakışları ilaç olarak fitil yazacak gibiydi. Yine ofladım. "Ne biçim doktorsun sen? Travmam var benim senin şu bakışlarına bak. Korkutuyorsun beni cani kadın."

Tip ama bir o kadar da beynimin içini gördüğünü hissettiğim bakışları üzerimdeydi. Omuzlarım düştü. Kaçış imkansızdı.

"Ne zaman kötüleşti dedim sana?" diye sorusunu yeniledi.

Geri yaslandım koltukta. Bacak bacak üzerine atarken elimi saçlarıma daldırıp geri savurdum. Sanki babamın evi Gökçen... "Murathan gidince."

"Murathan kim?"

"Sevgilim."

Dikleşti oturduğu yerde. "Ohaaa!" diye bir psikoloğa hiç uymayacak bir tepki verince bakışlarımı ona çevirmek zorunda kaldım. Oldukça heyecanlı bir bakış vardı yüzünde. Tabi söz konusu dedikodu olunca Freud' da olsan bir aklın kayıyordu. "Yeni sevgilin mi var?" diye şaşkınlığını sürdürdü. "Koray'a ne oldu?"

Yüzümü ekşittim. "Adını anma şu salağın lütfen. Sevgili kategorisine bile almak istemeyeceğim bir deneyimdi."

"Zerre senlik değildi."

Güldüm. Bizi yan yana gören herkes bunu derdi zaten. Aşırı uyumsuzduk. Yani bir çift ancak bu kadar uyumsuz olurdu. Peşimden çok koştuğu ve yakışıklı olduğu için kabul etmiştim kürtaj gazisi adamın teklifini.

Hayır dedi çok derinlerden bir ses. O yüzden değildi. Hatırla Gökçen. Hatırla.

Ve hatırladım.

Üniversite...

Sıcak bir gün.

Kucağımda sıkıca tuttuğum kalın kitaplar, üzerimde kot bir şort ve sarı, salaş bir tişört. Salına salına ilerliyorum okulun koridorlarında. Yanımda 3 arkadaşım var. Başak, Meliha ve Hakan. Bir şey konuşup gülüyorlar. Pek dinlediğim söylenemez.

"Koray geliyor.Koray geliyor."diyerek heyecanla koluma sarılıyor diğer yanımdaki Meliha aniden. Bakışlarımı karşıma dikiyorum. Koray gerçekten de bana doğru geliyor. Şaşırmıyorum. Heyecan da yapmıyorum. Dakika başı bir köşede karşıma çıkığı için bu benim için şaşırtıcı bir olay değil çünkü. Hatta en oflamalısından bir tepki veriyorum.

Koray ise çapkın bir gülüşle ilerliyor bana doğru. Kendini okulun Emir Sarrafoğlusunu sanıyor. Etraftan geçen kızlar dönüp dönüp bakıyor ona. Yakışıklı. Geniş omuzlar, koyu kahve gözler, aynı tonlarda dağınık saçlar, kirli sakal, uzun bir boy... Herkes için yakışıklı ve karizmatik. İnkâr edilemez. Ama benim için yakışıklı, karizmatik bir mal. Bunu da inkâr edemezdim.

"Sana doğru geliyor Gökçen."diyor Başak heyecanla.

İfadem dertli. "Farkındayım."

"Yalnız bırakalım mı sizi?" diyor Hakan gülerek.

Bakışlarımı ona çevirip göz deviriyorum. "Saçmalamayın." Tekrar önüme dönüyorum. "Derse geç kalacağız. Haydi. Çabuk."

Derken tam Koray geliyor yanıma. Herkes duracağımı düşünüp yavaşlıyor ama ben durmuyorum. Koray bana çapkın bir gülüşle bakarken yüzüne bile bakmadan geçiyorum yanından. Daha doğrusu geçtiğimi sanıyorum. Kolumdan yakalıyor. Durmak zorunda kalıyorum.

"Nereye böyle güzellik?" diyor beni kendine çekerken.

Bakışlarım arkadaşlarıma kayıyor. Sırtarak bakıyorlar. Tam sınıfın önündeyiz. Bize dönen bakışlar var ama kimse artık bunun için şaşkın değil. Zira Koray bulduğu her köşede beni sıkıştırmak ile ünlenmiş durumda. Ben ise önüne uzatılan bir nimeti elinin tersiyle iten şımarık bir nankör.

Gülüyorum şımarıkça. Madem adım bu, hakkını vermek adına. "Senin olmadığın bir yere Koraycım."

O da gülüyor. "İmkansız o. Biliyorsun değil mi?"

Yüzüne yaklaşıtıyorum yüzümü. Dudaklarımız arasında milim mesafe kala duruyorum. "Asıl sen imkansız işler peşinde koşuyorsun. Biliyorsun değil mi?" En cilveli bakışımla baktığım ve konuştuğum için bir tık bocalıyor Koray. Ama hoşuna da gidiyor. Dişlerini dudağına geçiriyor serseri bir gülüş dudaklarında peydah olmuşken.

"Sen gibisi yok şu okulda Gökçen. Aklımı başımdan alıyorsun."

Gülerken yüzümü geri çekiyorum. Tabi kolumu da. "Senden çok var ama be Koray. Hiçte aklımı başımdan almıyorsun."

Cevap beklemiyorum. Gülen ifadem siliniyor. Kolumu elinden kurtarıyorum. Göz devirerek önüme dönüp arkadaşlarımın yanına gidiyorum. Sınıfa ilerlemeye başlıyoruz.

"Şu çocuğu reddettiğine inanamıyorum Gökçen." diyor Hakan şaşkın şaşkın.

Sınıftan içeri giriyoruz. Yoğun ses karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Çok istiyorsan sana yapalım Hakan."

"Çok sağ ol." diyor kibarca. "Ben erkek kullanmıyorum."

Çünkü Hakan'ın tercihi aslında Meliha. Biliyorum. Ama Meliha bundan bihaber olduğu için ses etmiyorum. Gülmekle yetiniyorum. Amfinin arkalarında bir noktaya oturuyoruz.

"Neden istemiyorsun?" diyor Meliha.

Derin bir nefes veriyorum. Elim istemsizce kalbimin üzerine gidiyor. Gözümün önüne Koray'ın yüzünü getirip hareketlenip hareketlenmediğini kontrol ediyorum. Bininci defa falan. Yaprak bile oynamıyor. Kendimi bildim bileli kalbimin üzerinde duran boşluk hala yerli yerinde bakıyor bana.

"Ben anlıyorum Gökçen'i." diyor Başak. "Çocuk her gün bir kızla. Bununla sevgili olmak için bir kutu ağırlı kesici içip gün boyu öyle dolanmak lazım."

Gülüyoruz. Kolumu Başak'ın omuzuna atıp kendime çekiyorum. "Sen de olmasan bir halden anlayanımız yok be Başak."

Derken Koray'ı görüyor gözlerim sınıf girişinde. Hocayla aynı anda giriyor içeri. Hoca masaya ilerlerken o koşarak bizden tarafa geliyor. Saniyelik kesişiyor bakışlarımız. Ben şaşkın bakıyorum. O ise oldukça kendinden emin. Hızla ilerleyip arka sıramıza geçiyor. Tam arkama oturuyor. Arkaya dönüp tip bir bakış atıyorum.

"Ne işin var senin burada?"

Sırıttıyor. "Ders dinlemeye geldim."

Bu yıl mezun oldu bile. Saçmalıyor. "Salak salak konuşma."

Hoca bir şeyler anlatmaya başlayınca eliyle bir sus işareti yapıyor. "Sessiz ol. Konu tam benlik. Bir daha dinlemem lazım."

Konu; Göğüs hastalıkları...

Mal mısın bakışım sürüyor. Onun ise sırtık ifadesi.

El mecbur önüme dönüyorum. Yaklaşık 15 dakika gerçekten sessizce dinliyor dersi. Ben ise umursamıyorum onu. Varlığını bile unutuyorum. Hızlı hızlı not almaya çalışıyorum. Saçlarım önüme düşüp duruyor. Hızlı

yazamıyorum bu sebepten. Oflayarak geri yaslanıyorum. Sıcak. Saçlarım daha da bunalmama neden oluyor. Elimi yelpaze gibi yapıp yüzüme ve boynuma sallarken bir şey oluyor.

Bir dokunuş hissediyorum saçlarımda. Nazik. Narin. Kırılacak bir şeye dokunur gibi. Omuzlarımdan dökülen saçları arkama doğru çekiyor bir el. Bakmama gerek yok kim olduğunu anlamak için. Geri çekilen saçlarımla boynum derin bir nefes alırken ben sessiz kalıyorum. Kendimi geri çekmiyorum. Dönüp ters terste bakmıyorum. İfadesizce önüme bakıyorum. Saçlarımı arkaya alıp bırakacak sanıyorum.

Ama öyle yapmıyor. Bir süre uğraşüyor parmakları saçlarımda. Yine sessiz kalıyorum. Hatta notu motu bırakıp daha da geri yaslanıyorum. Kısa bir süre sonra ise sol omuzumdan aşağı uzun bir örgü bırakıyor Koray'ın elleri. Ucunda toka yok. Ha açıldı, ha açılacak. Gevşek, acemice örülmüş bir örük.

Parmaklarım hafifçe dokunuyor örüğe. Kalbimin tam üstüne düşüyor örgünün açık ucu. Değdiği yerde ince bir sızı oluşuyor. Yıllar sonra. İlk defa. Neden?

Bilmiyorum.

Bir noktaya takılıyor gözlerim. Dalıyor bakışlarım. Geçmişten gelen sesler, bulanık görüntüler, karmaşık anlar... Bir el var saçlarımda. Başka bir el. Küçük bir el... Küçük, ferahlatan bir nefes. Örüyor saçlarımı. Açıyor. Örüyor. Açıyor. Nefesi ensemde, sıcaklığı elimde, gözü hep üzerimde. Çok derinlerden bir ses iliştiriyor kulağıma.

Pamuk... Saçlarını yolarım senin.

Kalbimin üzerindeki sızı büyüyor. İlk defa bu denli hareketlendiğini hissediyorum içimde bir şeylerin. Ama sızının aksine dudaklarımda buruk bir tebessüm belirliyor. Çünkü yıllar sonra ilk defa biri saçlarımı örüyor. Saçlarımı seviyor...

Babam ve ondan sonra...

O.

Ders bitene kadar hareket dahi etmeden duruyorum. Saçımdaki örük açılın istemiyorum. Açılıyor ama. Tutmuyor. Ucundan tutarak süreyi azaltmaya çalışıyorum. Biraz daha böyle durmalıyım. Biraz daha saçım örgülü durmalıyım. Biraz daha...

Olmuyor. Babam ve onun örgüsü gibi değil bu. Akıp gidiyor. Umursamıyorum ama. Kısa bir an bile varlığı yetiyor bana.

Ders bitiyor. Bittiği saniye ise ben sakince arkamı dönüp Koray'a bakıyorum. Ve başımı yakan, hayatımın en büyük hatasının başlangıcı olan o soruyu soruyorum.

"Bana kahve ısmarlar mısın?"

...

Hatırlamak zorunda kaldığım anı yüzünden yüzüm ekşidi. Zıkkım içseydin be Gökçen.

Neyse. Konumuza dönelim Gökçen.

Psikologa gelmek insanın zihnini baya açıyordu gerçekten. O an farkında bile değildim bunun. Anlık bir aydınlanma içindeydim şu an. Ben Koray'ın teklifini aylarca reddedip sonra saçımı bir kere ördü diye kabul etmiştim. Kalbimdeki sızı o an doldu sanmıştım. Hayatımdaki, içimdeki eksik bu sanmıştım.

Yanılmıştım.

O an içimi ısıtan, kalbimin üzerindeki boşluğu dolduran şey aklıma gelen bulanık anılardı. Sesini hatırlamadığım babam, yüzünü unuttuğum Kepçüktü. Unutmak için saçlarımla birlikte kesip attığım kişilerin aslında saçlarıma sonsuza kadar ruhlarını işlediklerini yeni idrak edebiliyordum. Sonradan defalarca Koray'dan saçımı örmesini istemiştim. 'Beceremiyorum, güzel olmuyor' deyip kestirip atmıştı.

Mesele güzel örüp örmemesi değildi oysa. Anlamamıştı.

"Eeee kim bu Murathan?" diyen sesle dalgın bakışlarım ve geçmişe dalan zihnim bölündü. Hafifçe silkinerek Ezgi'ye baktım yine.

Adını duyunca bile dudaklarımda oluşan tebessüm yüzünden bir şeyleri uzun uzun anlatmama gerek yoktu. Ezgi'de bunu anlamıştı tabi.

"Çok seviyoruz sanırım." dedi bu alık ifadem karşısında. "Geldin geledi ilk defa güldün."

Gülüşüm büyüdü. "Çok." dedim bir kelime en fazla ne kadar çok olabilirse o kadar çok vurgusu vermeye çalışarak.

Güldü bu cevaba. "Silopi'de mi tanıştınız?"

Başımı iki yana salladım. "Çocukluk arkadaşım. Babalarımız aynı gün aynı yerde şehit düştü. Yıllarca yan yanaydık ama sonradan mecbur ayrılmak zorunda kalmıştık. Silopi'de tekrar karşılaştık. Hazır tekrar karşılaşmışken de bu sefer fırsatları değerlendirelim dedik."

Gülüşü minik bir kahkahaya dönüştü. "Daha iyi bir değerlendirme görmedim." Başka bir soru yöneltti. "Şimdi nerede? Nereye gitti?"

Derin bir nefes verdim. "Bilmiyorum."

Boş boş göz kırptırdı.

"Asker." dedim kısaca.

Kaşları usulca havaya kalktı. Bir kaç dakika sessiz kaldı. Sonra ise şöyle dedi. "Baban gibi yani..."

Evet Ezgi. Babam gibi...En büyük yaram gibi...

"Öyle." demekle yetindim.

"Korkuyorsun." dedi. "Baban gibi olmasından. O yüzden o yokken daha da artıyor kabusların. Değil mi?"

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yine kendinden oldukça emindi. Gözlerimi kısıtım. "Sizin bu empatik dil olayınızı hiç etik bulmuyorum haberiniz olsun. Belki ben bunları söylemek istemiyorum. Neden benim zihnim okunuyor şu an acaba?"

Güldü. "Yüzünde öyle bir ifade var ki Gökçen, zihnini okumaya gerek yok. Direkt kendini ele veriyorsun."

İyiym numarası çeken Gökçen'e Bakırköy'e yatırılma şoku.

Sessiz kaldım. Hafifçe öne eğildim. Dirseklerimi bacaklarıma dayayıp parmaklarımı çekiştirdim hafifçe. Murathan olsa tek tek oynardı hepsiyle oysa. Tek tek öperdi parmak uçlarımdan. Avuç içi çizgilerimden. Tenimde tenini hissetmek için tüy kadar hafif dokunuşlarla gezindi parmaklarım parmaklarımda.

"Ben babam şehit düştüğünde küçüktüm." dedim. Bakışlarım ellerimdeydi. "Töreninde ağlayamadım. Acısını o an anlamadım bile. Yıllar sonra oturdu içime boşluğu. Çocuktum. Unuttum. Ya da baş edebildim acıyla. Bilemiyorum." Güldüm burukça. "Bazen çocuklar yetişkinlerden daha güçlü olabiliyor sanırım. Çünkü 6 yaşındaki Gökçen bu acıyı kaldırdı..." Bakışlarımı ona çevirdim. "Ama 26 yaşındaki Gökçen bu acıyı kaldıramaz Ezgi."

Dinliyordu dikkatle.

"Murathan başka." derken tekrar önüme döndüm. "Şimdi saçma diyeceksin, öyle bir şey yok diyeceksin, abartıyorsun diyeceksin, senin dopamin, serotonin ve noradrenalin kafayı yemiş diyeceksin ama adam öyle bir şey ki aşkından kalbim patlamak üzere Ezgi." Hızla ona döndüm. "Bence siz bunu da araştırın. İnsan insanı böyle sever mi ya?"

Güldü. Kahkaha atarak hem de.

"Gülme." dedim huysuzca. "Valla manyak etti adam beni. Hayır yani görsen aksi, nalet çekilmez herifin de teki. Her halta bağırır. Düzen manyağı. Otururken bile bacağım yamuk dursa başı ağrıyor adamın.

Ama..."Bu noktada sesimde omuzlarımda düştü. "Ama yani bir güzel Ezgi...Sesi bir güzel, kokusu bir güzel...Bir elimi tutuyor bir sarılıyor, öpüyor...Bende akıl makıl kalmıyor. Serotonin, dopamin ne varsa zirveye vuruyor." Sesim daha da yumuşadı. "Görsen buz gibi dersin. Kaşları hep çatıktır. Sinirlidir. Küçükken de hep öyleydi. Ama bir kalbi var... Sıcacık, yumuşacık. Evim gibi orası. Yıllarca orada yatıp kalktım sanki. İşte o gidince, evim de gidiyor sanki. Hiçbir yere sığamıyorum böyle. Küçükken de, şimdi de... O varsa uyku var. O yoksa yok." Ofladım. "Zaten kabuslar peşimi bırakmıyor bir türlü...Takip ediliyorum sürekli sanki. Her an yine biri çıkıp silahı alnıma dayayacak gibi."

Derin bir nefes verdiğini hissettim. "Seni tanıdığım için bir doktor olarak olarak bunu soramam ama arkadaşın olarak sormak istiyorum. Ne yaşadın Gökçen? Kaçırıldığında yani?"

Bakışlarım önümde bir noktaya daldı gitti yine. Bir teröristi tedavi etmeye zorlandım Ezgi. Alnıma defalarca silah dayandı. Yüzüme sayısız defa tokat atıldı. Hayatı ellerinden alınan gencecik bir genç kız gördüm. Sonra ise işkence ettikleri sevdiğim adamı... Hangisinden başlamalıydım anlatmaya?

Murathan'ın o halleri gözümün önünden gitmiyordu bir türlü. Her şeyi silebiliyordum bir noktada. Ama acı dolu o anları...Kalbini canlı canlı kesen kasatura...Korkmuş ve yalnız kalmış bakışları...

Gitmiyordu asla.

Öne doğru eğilip dirseklerimi bacaklarıma yasladım yine. Gözlerimi kapatıp ellerimle yüzümü kapattım. Uykusuzluk ile sızlayan gözlerime sayısız iğne batarken gözümün önüne gelen işkence görüntülerinden kaçmaya çalıştım ama olmuyordu. Sırtımda hissettim Ezgi'nin elini. Dostça sıvazlıyordu.

"Tamam." dedi. "Zorlamıyorum. İyi değilsin ama belli. İhmal etme bunu. Kesin görüş bir psikologla. Hatta buradan çıkışta hemen yap bunu. "

"Sana geldim işte."

"Cahil cahil konuşma kızım ya." dedi yalandan bir terslikle. "İş ilkeleri denen şeyler var. Tanıdığımınsın. Nasıl terapi yapabilirim sana?" Ayağa kalkmak için ayaklandı. "İleri sokakta bir klinik daha var. Oraya yönlendireyim ben seni."

Tuttum hemen ellerinden. Durdurdum. Başımı ona çevirip bakışlarımı gözlerine denk düşürmeye çalıştım ama kısa karanlıktan sonra ışık gören gözlerim pusluydu. "Gerek yok. "

Kaşları çatıldı. "O ne demek?"

"Bu hafta sonu Silopi'ye dönüyorum. Raporum bitiyor. İşe başlayacağım. Burada değilim yani."

"Tamam." dedi sankince. "Hiç sorun değil. Orada git bir doktora."

"Ezgi..." dedim yapma dercesine ama yemedi.

"Gökçen tedavi olman lazım. En acilinden hem de. Bu tür durumların ilerlerse ne denli kötü sonuçlara yol açacağını sana anlatmama gerek yok herhalde."

Oldukça kızgındı. Ben de farkındaydım zaten. "Tamam." dedim yorgun bir kabullenişle. "Gideceğim orada bir doktora."

Tereddütle süzdü.

Güldüm. "Doktorum bir manyak."

O da güldü ama en samimi şekilde. İlaç yazmadı lakin. İş etikleri varmış. Tanıdıklara yazamazmış. Boşa gelmiş gibi oluyordum ama en azından içim rahatlamıştı biraz. Farklılık olmuştu. İlaç işini gün içinde başka bir şekilde de halledebilirdim. Silopi'de mutlaka başka bir doktora gidiyorsun, arayacağım, çok yalnız kalmamaya dikkat et, ailen ile zaman geçir diye öğüt üstüne öğüt verirken ben çok şükür çıkabildim odadan. Kapalı yerler boğuyordu artık beni. Binadan çıkar çıkmaz derin bir nefes çektim içime İzmir havasından. Ocak ayındaydık ama çok soğuk değildi. İzmir zaten hiçbir zaman soğuk değildi. Silopi'ye gittikten sonra anlamıştım bunu.

Güneşli bir hava vardı şu an. Mont bile giymemiştim. Deri ceketim vardı üzerimde ama üşümüyordum.

İzmir'in havasını içime derin derin çekerken geniş bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Bu bana iyi gelmişti. Bu hava bana gerçekten iyi gelmişti. Beni izleyen gözler yoktu sanki burada. Üzerimde karanlık eller, boğazımda karabasanlar yoktu. Hangi köşeye baksam polis vardı ayrıca. Güvende hissedebiliyordum.

İzmir havasında özgürlük vardı. Güven vardı.

Derin bir nefes daha çektim içime. Yürüyebilmek adına arabayı baya aşağılara park etmiştim. Yürümek, etrafı izlemek bile anlamsızca iyi geliyordu artık bana. Kafam dağılıyordu belki. Ya da içime oturan özlemler yerine başka hayatlara odaklanmak daha makul ve çekilebilir geliyordu. Gözlerimi kapatıp yüzüme vuran rüzgara bıraktım kendimi. Murathan'ın kulağıma en son fısıldadığı büyülü sözleri günlerdir yaptığım gibi yine tekrarladım içimden.

Yokluğunda yağmur ol yağ üzerime, güneş ol ısıt, rüzgar ol tenimde gezin. Varlığın her daim varlığımın yanında dursun.

Rüzgar daha şiddetli çarptı sanki yüzüme. Okşadı geçti tenimi.

Rüzgar ol tenimde gezin...

Gülümsedim. Telefonumu aldım. Bilge aramıştı. Sonra dönerdim. Zehra görüntülü aratıyordu muhtemelen. Birkaç gün de olsa yanından gittiğim için huzursuzdu Zehra ama Allah'tan okullar ara tatile girmişti de Bilge vardı yanında. Yalnız kalmıyordu böylece Zehra Aybüke ile. Araları daha iyiydi iyi olmasına ama Aybüke hala bir tık soğuktu. Ben de çok uzatmadan onun için erkenden geri dönecektim zaten.

Günlerdir yaptığım gibi tek bir ismin üzerine tıkladım. Gitmediğini, görmediğini bile bile mesaj atıp duruyordum. Yine öyle yaptım. Sayısız mesaj atmıştım. Hiç birine dönmemişti. Bir tane daha attım, dönmeyeceğini bile bile.

Murathan ; İzmir'de hava çok güzel. Ben ise seni özledim.

Derin bir nefes verirken mesaj kısmından çıkıp bir müzik açtım. Kulağıma kulaklıklarımı taktım. Telefonumu ve ellerimi cebime atıp ilerlemeye başladım. Özlem Tekin konuşacaktı benim yerime.

"...Kimse bilmez bir ömür sürüklendim

Her sabah yeniden ümitlendim

Bakıp aynaya ne sözler verdim

Seni gördüm görelî aşka dilendim

Boyuna posuna havasına yandığım

Bilmeden yoluna, yanına, kapısına düştüğüm..."

Bu noktada aklıma hurma gözlüm geldiği için daha derin bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Az önce dert küpü olan, psikologdan çıkan ben değilmiş gibi hemde. Rüzgar vurdu yüzüme, güneş değdi tenime. Geri kalan kısma sessizce eşlik ettim.

"...Eline, dizine, yatağına yattığım

Gönlünü, gözünü, sözünü

Canını sevdiğim

Gönlünü, gözünü, sözünü

Canını sevdiğim..."

Diğer bir şarkıya geçtim. Göksel abla konuşacaktı bu sefer de. Bir seni konuşurum diyecekti hurma gözlüme.

Göksel abla arkadaşlarının yanına uğradığından bahsediyordu. İnce belli bardakta çay içiyormuş. Telefonu cebimden çıkarıp sesini daha çok açtım.

"...Ben de senden bahsettim.

Anlatırken farkettim

Senle başlar biter-"

Bu kısımda bakışlarım yanından geçtiğim bir mağazanın vitrinine takılınca durdum. Baktım bir kaç dakika. Göksel abla durmadı ama.

"Bir seni konuşurum,

Bir seni konuşurum.

Hep seni konuşurum."

Kulaklığı kulaklarımdan toptan çıkardım. Vitrinde gördüğüm şeye doğru ilerledim. Bir iç giyim mağazasıydı. Vitrinde ise aşırı hoş bir şey vardı. Kelebek şeklinde bir iç giyim takımı. Yeşil...Çok güzel bir yeşil...Asker yeşili gibi bir yeşil... Baktım kısa bir an vitrine. Minik bir ampul patladı kafamın üzerinde. Sonra büyük bir floresan sürüsü. Aklımda saniyesine başka bir fikir daha canlanırken dudaklarımda sinsi bir gülüş belirdi.

Yarın 19 ocaktı. Hurma gözlümün doğum günü. Kendisinin nerede olduğunu bilmesem dahi gereken hediye vermeliydik. Sonuç olarak Ebru Gündeş ablamızın da dediği gibi; Engel miydi mesafeler aşk yoluna meşk yoluna...

Hızla mağazadan içeri dalarken artık mırıldandığım tek bir şarkı vardı.

"O şimdi asker canı neler ister, uykuda mevlam beni ona göster. O şimdi asker canı neler ister..."

Amanos dağlarının eteklerinde bir kartal heybetli bir şekilde kanatlarını iki yana açmış gökyüzünde süzülürken, elindeki dürbünü dikkatle baktığı hedefine odaklamıştı Murathan.

Bir baraka vardı karşılarında. İçeride ise imha edilmesi gereken bir sürü it. Uzaktaydı. Görüş kısıtlıydı. Cama odaklandı. Seçmeye çalıştı görüntüyü elinden geldiğince. Masaya oturmuş bir adam harıl harıl bazı kabloları bağlıyordu birbirine. Yaptığı tek şey buydu zaten. Günlerdir bu noktadan sessizce izlemişti avını Murathan.

Olay şuydu; Sikilesi itler burada bomba üretip çevre bölgelerdeki örgüt elemanlarına ulaştırıyordu. Ne büyük başarıydı ama!

Sessiz olmalıydılar. Bulundukları konum bu bölgedeki köylere yakındı. Halkı huzursuz etmeden, sessizce bitirmeliydiler işlerini. Sessizce halledilmesi gereken bir iş olduğu için onları çağırmıştı zaten. Bordo berelileri.

En ufak hatada içerideki itler ortamı onlarla beraber havaya uçurabilirlerdi. Ofladı dürbünü gözünden geri çekerken.

"Canım bir baklava çekmiş şimdi var ya..." dedi yanındaki Timur'a. "Anlatamam oğlum."

Bir ağaç dibine çökmüş, elindeki odun parçasının ucunu bıçağı ile yontuyordu Timur. Net bir cevap verdi. "Anlatmayın o zaman komutanım."

En tip bakışını attı Murathan Timur'a. Daha da atmak isterdi ama arkalarında kalan bölgeden akan coşkun nehirden önce kafasını sonra ise oksijen maskesini çıkaran ve minik bir isyan girişiminde bulunan Süleyman'ın kulaklıklara gelen sesi böldü bu bakışını.

"Komutanım." dedi Süleyman elindeki silaha sıkı sıkı sarılmış, sırlıslık olmuştur bir şekilde.

Kibarca cevapladı. "Ne var?"

"Yanlıştır anlaşılma olmasın, sadece meraktan soruyorum. Herkes dışarıda da ben neden bu SAT larla beraber suyun içindeyim? Hele de operasyonun başlamasına daha saatler varken."

Çünkü Murathan hala bir tık kinliydi bu denyoya.

Yanındaki SAT lardan biri olan Altay'da hafifçe çıkardı kafasını sudan dışarı. Maskesini çıkardı. Derin bir nefes aldı. "Hayırdır kardeş? Sevmedin mi bizim buraları?"

Bir değer eleman olan Taner'de çıkardı kafasını sudan. "Baştta biraz soğuk ama zamanla alışırırsun Süleyman. Biraz daha dene."

Taner'de Altay'da yarım bir gülüşle gülerken Süleyman dertliydi ama çaktıracak değildi. Bıyıklarını bile kesmek zorunda kalmıştı kaç gündür suyun içinde beklemekten ama yine çaktıracak değildi.

"Yooo." dedi kibar olmaya çalışarak. "Çok sevdim, ferah ferah. Misler gibi olduk. Ama götümünden solungaç çıkacak gibi hissediyorum Altay. Çıkıyor de bana lütfen."

Güldü Altay. Murathan ise şöyle cevap verdi;

"Her alanda eğitiyoruz seni Süleymancim. Benim bütün amacım sen daha da gelişmiş ol diye. Şikayetin mi var?"

Vitesi geri taktı Süleyman. "Asla komutanım. Ben ezelden beridir su adamıymışım meğer. Şu an anladım. Hatta anam bile suya doğurmuş zaten beni."

"Suya mı doğurmuş?" dedi Taner şaşkın şaşkın.

"He la." dedi Süleyman saf bir ifadeyle gülerken. "Derede çamaşır yıkarken doğurmuş beni." İçinde bulunduğu boklu suya baktı. Biraz

efkarlıydı. "İşte insanın doğumu neyse yitimi de o oluyor demek ki."

"İkinci bir emre kadar bir daha kafanı sudan çıkarma Süleyman." diye net bir emir verdi Murathan. "Altay, sok şunun kafasını suya."

"Hiç gerek yok, ben hallediyorum." dedi Süleyman. Maskesini taktı. Silahına sarıldı. Tekrar suya daldı. Peşinden ise Altay ve Taner. Gözden kayboldular.

Nehirde böyle bir kaos hakimken barakanın arka tarafına şimdiden pusu kurmuş diğer ekip üyeleri için çok daha ayrı mevzular söz konusuydu. Barbaros'un efkarlı türküleri gibi. Kendisi başını tüfeğine dayamış içli içli bir türkü mırıldanmaktaydı. Elinden giden güzelleri için.

Erzurum dağları diyordu, kar ile boran...

"...Erzurum dağları da kar ile boran

Aldı içerimi deeee dert ile veremmm

Sizde bulunmaz mı daa bir kurşun kalem

Yazam arzuhalimi de yara gönderem

Oy beni beni de meralım beni

Oy beni beni beni beniiii meralım beniii

Çıkayım dağlara da kurt yesin beniiii

Çıkayım dağlara dağğğyy kurt yesin beniii..."

"Artık gerçekten bir kurt yiyebilir mi seni Barbaros? Yoksa ben şu an bütün silahımın şarjörünü götüne boşaltacağım kardeşim." diye en sonunda patladı yanındaki Zülfikar.

Barbaros bunu umursamadı bile. Baya dertliydi çünkü. "Çıkayım dağlardağğğyyy kurt yesin beniii." İsteğini yeniledi.

Diğer yanlarındaki Emek, Alican ve Hasan güldü. Zülfikar ise göz devirmekten başka bir şey yapamadı. Kulaklığını açtı. "Ben Timur komutanım ve sizin yanınıza gelmeyi talep ediyorum komutanım." dedi can havliyle. "Yoksa Barbaros bütün yaşama hevesimi arkalı önlü sikecek."

Murathan'ın cevabı gecikmedi. "Reddedildi."

Morali düştükçe düşüyordu Zülfikar'ın. "Neden komutanım?"

"Timur seni yanına istemiyor."

Ekip güldü. Zülfikar hariç. "Timur komutanım." dedi içli içli. "Doğru mu duyduklarım?"

Timur'un cevap ışık hızında geldi. "Evet."

"Kırıcısınız..."

"Susun." diyerek araya girdi Murathan. "Baş ağrıtmayan." Zaten migreni yoklayıp duruyordu.

Ucunu sivrilittiği odun parçasının ucundaki tozlara üfledi Timur. "Plan nedir komutanım?"

Bir daha baktı eve Murathan. "Adamların elinde kilolarca patlayıcı malzemesi var. Sessizce girmemiz lazım içeri." Kulaklığa konuştu bu sefer. "İyi dinleyin beni. Süleyman, Taner ve Altay arkada zaten. Nehir'in kenarına inen ekibi halledecekler. Hasan ve Emek, siz de benden emir gelince arkaya dolanıp sesler çıkaracaksınız. Dağdan yaban domuzu, ayı falan indi sansınlar. Dikkat dağılsın. Bir kaç nöbetçi gider bakmaya. Siz onları temizlersiniz. Biz de o arada içeriyi bir ziyaret edelim. Elinizden geldiğince ateş etmemeye çalışın. Adamlar tek bir şeyi patlatırsa bölge olarak havaya uçarız, unutmayın. Sessiz bir operasyon istiyorum."

"Emredersiniz komutanım." diye mırıldandı hepsi aynı anda.

Biraz daha gözlemledi ortamı. "Benden emir bekleyin. Hava kararınca başlayacağız. Şimdilik ses çıkarmayın. Herkes konumunu korusun."

Onayladı herkes. Yerleri böceklerin bile fark edemeyeceği kadar derin bir sessizlikle kamufle oldular ormanın içinde. Karanlık; dağların ormanın ve askerlerin üzerine çöktü. Sarıp sarmaladı. Sakladı her birini. Bu derin sessizliği ise en sonunda Barbaros'un içli şarkısı böldü.

"Çekmediğim dertten çile kalmadııı, Feryatsız bir günüm gecem ol-" diyordu ki yanındaki Zülfikar şaplağı ensesine indirince feryadı yarım kaldı.

"Sikicem artık aşkının ızdırabını lan senin!" dedi sabrı taşmış bir şekilde. "İçimi kıydın attın. Yeter!"

Yüzü düştü Barbaros'un. Tek mal varlığı olan acıları ve silahına daha sıkı sarıldı. "Anlamıyorsun Zülküf... İçim yanıyor abi. Valla anlamıyorsun."

"Lan oğlum tamam. Anlıyorum anlamasına ama valla yeter lan. Üzülme bu kadar."dedi Zülfikar teselli vermek adına daha yumuşak bir sesle.

Üzülecekti Barbaros. "Ömrümde ilk defa mantıklı iki laf etmişim dadaş. Döndü arkasını gitti lan. Bari hayır deseydi yüzüme. O bile kabulümdü. Kaçtı oğlum. Döndü arkasını kaçtı benden. Güzelim heder olurken de oradaydı. Gördün sen de. Bir kere dönüp bakmadı lan gözlerime."

"Mantıklı iki kelam kısmı beni de baya şaşırtıyor komutanım."diye mırıldandı diğer yanlarındaki Alican. "Bu sefer en sevdiği halifeyi falan sorarsınız sanıyordum ben. Şaşırttınız beni."

Zülfikar ve Alican kıs kıs güldü ama Barbaros zerre gülmeyip üstüne bir de üzgün üzgün önüne bakınca gülüşleri yarım kaldı. "Lan yapma böyle oğlum ya."dedi Zülfikar dostça. "Sana kız mı yok başka?"

"Var mı komutanım?"dedi Alican.

Üçü de bakiştı kısa bir an. Cevap belliydi. Yoktu.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi Zülfikar. "Zorla morla bir şey ederiz Barbom. Merak etme sen. Karısız koymam ben seni."

Ofladı Barbaros. "Mesele karı mı lan pezevenk? Bana ne başka karıdan." Efkarlandıkça efkarlanıyordu. "Başkası Bilge değil..." Efkarı son noktaya vurunca bir türkü patlatmadan duramadı. "Madem soysuz gönlün bende yoğudu niydem niydem yoğuduuuuu. Niye doğru yoldan şaşırdın beni... Amannn aman amann dağlar harameyyynnn açma yarameynnnn perışanım beğğğnnn!"

Ofladı Zülfikar. Çaktırmadan yüzünü ekşitti Alican. Zira Barbaros'un sesi kulaklar için asıl cezaydı.

"Sus." dedi Zülfikar dertli dertli. "Allah'ın adını verdim sus artık Barbaros."

Sustu Barbaros. Ama sadece şarkısı. "Evlenmek istiyordum ben onunla."dedi ağlamaklı bir sesle. "Hayallerim vardı. Bir evimiz olurdu. 2 çocuk. Bilge gibi tatlı, tombalak yanaklı, hafif sarışın. Tutmuşum ellerinden, anamın elini öpmeye gidiyoruz Erzurum'a...Ben şimdi başkası ile de evlenemem ki oğlum.İlk defa onunla kurdum bu hayali. Nasıl başkası ile yaşayayım? "

Sindiği yerden hafifçe doğruldu Zülfikar. "Sen yeter ki sus Barbo. Söz ben evleneceğim seninle."

"Yat yere."dedi Barbaros anında.

Sunduğu şaka içermeli önerinin anında ciddiye alınmasının şokuyla korku dolu baktı Zülfikar arkadaşına. "Şimdi mi?"dedi panikle. Sonra ise kendine geldi çok şükür. "Lan şaka yaptık lan! Senin bende gözün mü vardı? Nasıl hemen kabul edersin? Git Bilge ile ne yapacaks-"

Barbaros ileri uzanıp kafasını yere eğince lafı yarım kaldı. "Lan sik sik konuşma. Yiyeceksin beynine kurşunu. En yakın konumda biz varız. Kaldırma kafanı."

Rahatlamış bir ifade ile olduğu yere sindi Zülfikar. Yanda kıs kıs gülen Alican'ı görünce ise terslenmeden edemedi. "Alişşşşş, güldün mü sen Alişşşş!?"

Ciddileşti Alican. "Hayır komutanım. Hedefimi izliyorum."

Hepsi tekrar önüne dönerken zifiri karanlığın içinde bir çift kehribar kurt misali hedefine odaklanmış, parmalaktaydı.

"Ne zaman dalıyoruz komutanım?"dedi Hasan.

"Biraz daha..."diye mırıldandı. İçerdekiler uyudu uyuyacaktı. Sessizce bu işi halletmenin tek yolu buydu. Kolundaki saate baktı. 00.00 yazısını görünce derin bir nefes verdi. Bir daha kavradı dürbününü. İçeri baktı. Biraz daha diye düşündü. Birazdan uyurlar. Biraz daha bekle Murathan.

"Emek ve Hasan. Arkaya geçin sessizce. Benden emir bekleyin."

"Emredersiniz komutanım."dedi Hasan. Hareketlendiler oldukları yerden. Yanındaki Timur'a baktı. Ağaca yaslanmış, uyuyordu. Dürttü ayağıyla. "Tönges. Geldik. Kalk yerine yat."

Açtı hemen gözünü Timur. Esnedi. "Başlıyor muyuz?"

"Hazır ol. Birazdan başlarız." dedi sadece. Arkasını dönüp 4 gündür saklandıkları alana ilerledi. Büyük, kalın, yan devrilmiş bir ağacın gövdesine oturdu. O da hazırlanmalıydı. Çantasına uzandı. Eldivenlerini takmaya başladı ilk.

"Komutanım."dedi birden Emek'in kulağına gelen hışırtılı sesi.

"Söyle."

"Doğum gününüz kutlu olsun."

Duraksadı birkaç saniye. Bunu beklemiyordu. Bugün müydü?

Doğum günü falan kutlamazdı o hiç. En son ailesinin yanında doğum günü kutladığında sekizinci sınıftaydı hatta. Sonrası hep eğitim, hep okul, hep uzak. Bir arada olduklarında da durgun geçerdi doğum günleri zaten. Hepsinin. Annesinin de ablalarının da. Büyük bir kayıp vardı aralarında. Doldurulması imkansız, eski neşeyi bir türlü bulamadıkları doğum günleri.

Bir pasta keserlerdi. Bir parça alırdı sadece. Gerisini bırakırdı. Olsa da olurdu onun için olmasa da.

Küçük birer hediye verirlerdi. Sarılırlardı. Sessiz ama sıkı sıkı. Sonra herkes kaldığı yerden devam ederdi. Ama hepsinin birbirinden sakladığı ortak bir sırları vardı.

Kimin doğum günüyse sessizce Yusuf Karakurt'un resmine parmak ucuyla dokunmak gibi.

Gün saymamıştı. Sayınca daha zor geliyordu çünkü. Artık eskisi kadar kolay değildi göreve gidip aylarca dönmek. Bu denli içini yakan bir özlem yoktu içinde çünkü. Ama şimdi... Vardı. İçini köz gibi yakan, dağlayan bir özlem vardı. Geride bıraktığı bir kalbi vardı.

Vedalaşırken ki buruk mavi bakışı hatırladı. Söylememişti ama anlamıştı. Okumuştı gözlerinden. Doğum gününde yanında istemişti onu Gökçen. Olamamıştı. Ağladığına da emindi. Ama elinden de bir şey gelmiyordu.

Babasına kızardı önceden doğum günlerinde yanlarında yok diye. Şimdi ise kendine kızıyordu. Babasını anlamadı diye.

Bir anı belirdi zihninde. Çok geçmişten.

Onuncu yaş günü. Evdeler. Annesi ve ablaları var. Doğum gününü kutlayacaklar ama herkes sessiz. Çünkü babasız kutladıkları ilk doğum günü. Önceki coşku yok. Murathan ise pişman. Diğer doğum günlerinde babam neden yok diye ağladığı için. Çünkü o zaman en azından varlığı vardı.

Artık o da yok.

Bir dilim pasta var önünde. Çikolatalı. Bir parça alıyor. Gerisini geri iteliyor. Yiyemiyor. Odaya gidiyor. Dolabının altından gizli defterini çıkarıyor. Ağlayarak bir kaç cümle karalıyor.

Gelmediğin doğum günlerime kızdığım için özür dilerim baba. Bana mı kızdın da gittin? Bir daha ağlamıycam. Ne olur şimdi gel. Ali amca da yok zaten. Pamuk' da gitti. Sen de. Bu pasta çok büyük. Yiyemiyorum... Gelin.

Harfler sona doğru karışıyor birbirine. Gözyaşları düşüyor sayfanın üzerine. Çok kötü bir doğum günü. Bir daha hiç kutlamak istemiyor. Gözlerini siliyor annesi ağladığını görmesin diye. Defterini saklıyor yine. Mutfağa ilerliyor. Bir parça aldığı pastanın kalan dilimini olduğu gibi çöpe atıyor.

Diğer hiç bir doğum gününde ise bir dilim pastayı bitiremiyor. Hep fazla geliyor. Bir parça alıyor. Gerisini bırakıyor.

Çünkü kimse yesin diye ısrar etmiyor.

Derin bir nefes verdi hatırladığı anı yüzünden. Yıllardır Pamuk'un aklına geldiği nadir anlardandı bu anlar.

Bir; kendi doğum günü. İki; bayramlar. Üç; babalarının yıldönümü.

Bu üç günde zihninde belirdi mavi gözlü bir kız çocuğu hep. Neşeyle koşar, kahkaha atardı. Doğum günlerinde bir dilim pastadan sadece bir parça alıp gerisini bırakarak anardı onu. Bayramlarda kargalara su vererek. Yıl dönümünde ise kendi babasının mezarına minik bir unutma beni çiçeği bırakarak. Hem babası için hem de Gökçen'in doğum gününü kutlamak için.

Çünkü çiçekler yaşam getirebilirdi. Tıpkı ölümü de getirdikleri gibi. Doğum günlerinde verilebilirlerdi. Tıpkı ölümlerin mezarına da dikildikleri gibi.

"Eyvallah koçum." diye cevapladı Emek'i. Dudağında yarım bir gülüş vardı Emek'in görmediği.

Ekibin hepsi Emek'in peşine aynı şeyi teker teker söyleyince gülüşü büyüdü. "Eyvallah." dedi yine hepsine kısacası. Kutlama sevmediği için tim de sadece sözle kutlardı. Her sene değişmez rutindi. Komutanlarına hediyeleri ise sabitti. Atılan her kurşuna, bir kelle.

Bu sebepten ekledi; "Her sene ki performansı bekliyorum sizden."

"Ayıpsınız komutanım." dedi Zülfikar. "Bugün bütün atışlar sizin için."

Güldü yine belli belirsiz.

"İyi ki doğdun Karakurt." diye yanında mırıldanan Timur ile bakışları o yöne döndü. O da hazırlanıyordu operasyon için. Kaskını takmak ve yüzüne savaş boyalarını sürmek ile meşguldü.

"Niye doğdun der gibi bir halin var Töngü."

"Ben herkes için bunu sorgularım. Kişisel algılama."

Gülüşü büyürken başını sağa sola salladı hafifçe. "Bize menzil için uygun yer bul." diye asıl konuya geçti. "Kamufle olunca haber ver ben de yanına geleyim. Başlayalım."

"Emredersiniz." diye mırıldanırken yavaş ama kendinden emin adımlarla ilerledi Timur. Bir süre sonra karanlıkta kayboldu gitti.

Derin bir nefes daha verdi. Eldivenlerini takma işine geri döndü. Eldivenlerini giyince kaskına uzanıyordu ki yandan bacağına sürten bir şey yüzünden bütün dikkati dağıldı. Hafifçe irkilerek sol yanına döndü. Tilki falan diye düşündü önce. Ama gelen tilki değildi. Gelen bir kedi.

Karanlıkta bile belli olan bembeyaz tüyleri ve masmavi gözleri ile bacağına sürtünen, mırıl mırıl miyavlayan bir kedi.

Onun hareketlenmesi ile kedi de bir adım gerilemişti. Bakıştılar kısa bir an. Sonra ise kedi şöyle dedi; "Miavvvv..."

Yaklaştı tekrar Murathan'a. Vücudunu bacağına sürterek bir tur attı etrafında. Ve o Murathan'ın günlerdir tuttuğu, dayanmak adına aklına getirmemeye çalıştığı ne varsa üzerine hucum etti. Tutamadı.

Geberecekti. Gökçensizlikten geberilirse şu noktada geberecekti. Atağı son noktadaydı. Baş ağrıyordu. Göğsü sıkışıyordu. Teni tenine değmeyince parmakları karıncalanıyordu. Sıyırmıştı. Tam anlamıyla sıyırmıştı.

Kedi daha çok dibine sokulunca gülümsedi ister istemez. "Pamuk musun sen?" dedi yere eğilip kedinin başını şefkatle okşarken.

Mavi gözlerini ona dikti kedi. Tatlı bir ifade ile miyavlayıp başını Murathan'ın eline sürmeye devam edince kalbinde sayısız karınca hareketlendi sanki. Varlığı her daim varlığının yanında olacaktı. Biliyordu. Sol elinden eldivenini çıkardı. Çıplak elle okşadı bu kez kedinin başını.

Kedi eline dolanıp sarılınca ise gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Sen harbi Pamuksun."

Cevap olarak mavi gözlerini Murathan'a dikip miyavladı kedi.

Kediye bakarken içli bir nefes verdi. Şefkatle okşadı başını. Bileğindeki siyah toka her zaman ki gibi yerli yerindeydi. Ama toka değil de boğaza dolanmış, nefesini kesen bir ipti sanki. Tokanın dolandığı, değdiği saçlar sonuydu.

Kedi başını eline daha çok yatırınca ise içli nefesi büyüdü. En sevdiği ses kuruldu kulağına.

En azından doğum gününde telefonunu açar mısın?

İçli nefesi dertli bir nefese dönüşürken sağa sola baktı. Herkes sessizdi. Eve baktı. Onlar da sessizdi ama ışıklar sönmemişti. Uzaktaydı zaten. Operasyon başlamamıştı. Tekrar kediye döndü. Miyavladı kedi. Aklına gelen mavi gözler yüzünden Murathan' da miyavlayabilirdi. Bu yaşansın istemezdi.

Kamuflajının ön cebinden telefonunu çıkarıp günler sonra ilk defa açtı. Çekip çekmeyeceğini bilmiyordu. Arasa konuşamazdı da ama en azından o da kendi Pamuk'unun resmine bakıp miyavlayabilirdi.

Doğum günü için kendine vereceği hediye bu olamaz mıydı? Sadece kısa bir an resmine bakmak... Üç dakika diye geçirdi içinden. Üç dakika bak ve kapat. Daha fazlası bizi öldürür Murathan. Bu özlem bizi öldürür.

Açar açmaz galeriye girmeyi planlıyordu ama sayısız bildirim düşmeye başlayınca ışık hızında sessize aldı telefonu. Işığı kıstı. Şaşırtıcı bir şekilde çekiyordu telefon. İnterneti açmadı. Ama normalden gelen mesajlarda hayli yoğundu. En üstten başlayarak baktı.

ANNEM; İyi ki doğdun canım oğlum. Allah'a emanet ol. Yemeklerini ye. Çorapsız da gezme. Üşürsün. Soğuktur oralar. Her neredeysen yani.

Gülümsedi.

GÜLHAN ABLAM; Doğum günün kutlu olsun ufaklık. Ahsen' de kutluyor. Kocaman öpüyoruz seni. Gelirken unicornlu taç getirecekmişsin unutmama. Dikkat et kendine.

ASLIHAN ABLAM; İyi ki doğdun :) Sağ salim gel bize ♥

LEYLA TEYZE; Doğum günün kutlu olsun oğlummm

GÖKALP; Abi, ablam arayıp doğum gününü kutlamazsam dalağımı sökeceği konusunda yaptırımlar uyguladı biraz. O yüzden iyi ki doğdun demekten başka şansım yok. Ama yaptırım olmasa da şunu derdim ki ; İyi ki doğdun :) Siz askerler ad günün kutlu olsun falan mı diyorsunuz?

Bilemedim şimdi. Neyse. YAŞASIN İRKİMİZ ÇİNE BEDEL BİR MURATHAN'IMIZ.

Gülüğü büyüdü. Gökçen haklıydı. Salaktı bu çocuk. Ama enteresan bir şekilde de Ali amcaydı. Kızma da kızamıyordu insan. Diğer mesaja geçti. En sevdiği. Kıymetlisi. En uzun uzun okumak istediğı, bu yüzden en sona sakladığı. 261 okunmamış mesajı vardı ama en kıymetlisinden. Bu biraz ürkütücüydü.

Minik siyah kalbin üzerine tıkladı. Biraz yukarı kaydırđı ve okuyabildiğı kadarını okumaya başladı.

Senden ayrılıyorum.

Seni çok özledim.

Şaka yaptım. Özlemedim. Merak etme sen beni sakın. İyiyim. Çok güzel uyuyorum artık.

Zehra'ya kitap ve defterler aldık bugün. Bilge okuma yazmayı tekrar öğretecek. Çok tatlı Murathan. Bir görsen. Gördüğü her harfe çoh güzeldir diyor.

Kabus gördüm ama korkmadım. Merak etme. Seni düşündüm. Hemen geçti :)

AYRILIYORUM. BİTTİ.

Şaka yaptım. Gel buraya. Erken dönersen ayrılmam.

Seda Sayan yine evlenecekmiş diyorlar.

Silopi'de öyle bir güneş var ki; bütün karlar eridi Murathan. Bir görsen, cıvı cıvı ortalık.

Karavan alıp her yeri gezer miyiz? İl il dolaşırız önce. Sonra ülke ülke. Ne dersin?

Dolar ayak numaramı geçmiş. İstersen ülkeyi iptal edelim. Şehir şehir dolaşalım. Mazot parası benden... Bunu dedikten sonra seni seviyorum dememe gerek yok sanırım.

Bak ne öğrendim. Fransızca'da seni özledim denmezmiş. Tu me manques denirmiş. Sen bende eksiksin demekmiş. Çünkü özlemek eksilmekmiş. Sakın göz devirip biliyorum Pamuk deme. Bildiğini biliyorum bende ama bir de benden bil. Ne olacak. Köpek!

Niye köpek dedin de deme. Canım öyle istedi.

Murathan...

Tu me manques...

Star tv Redkit'i bir daha yayınlayacakmış. İzler miyiz beraber? Keşke teletabileri de verseler ama aslında teletabiler birbirine pandik atıyormuş diye bir haber okudum. O yüzden verileceğini pek sanmam. Üzücü. Pandik değil de poposuna bir şey bulaştı belki Poo'nun onu temizliyordu Dipsi. Olamaz mı? Herkes fesat düşünüyor. Ayıp.

Bu arada seni seviyorum. Hayır, teletabi tarlası kadar değil. Daha çok.

Hasan abiye söyleme ama Mete sahte karne yapıp sınıfta satarken yakalanmış.

Ben İzmir'e gidiyorum. Ama bir haftalığına sadece. Hatta bir haftadan bile daha az. Hemen geri geleceğim. Sen gelmeden dönerim. Merak etme.

Halam Fedai Beyi havaalanına çağırmış. Gözümün önünde cilveleşiyorlar. Kusacağım sanırım.

Bunlar harbi flörtleşiyor yalnız ha.

İzmirdeyim. Sağ salim geldim.

Sen de beni özledin mi?

Özleseydin telefonunu açardın. Ayrılıyorum senden.

Şaka yaptım. Seni seviyorum.

Mahallemizdeki Harun amca üçüncü kez evlenmiş. Bakkalı var bizim evin altında demiştim ya, ha işte o. Halam adam üçüncüye dönüyor ben hala siftah edemedim diye kriz geçirdi az önce. Fedai Beyi kaçıracaktı. Öyle diyor.

Günaydın.

İzmir'de hava çok güzel. Ben ise seni özledim...

Okuduğu her mesajda yüzündeki tebessüm, kalbindeki darbeler arttı. Boş konuşuyordu. Ama daha güzel bir boş konuşma görmemişti. Gülüşü derinleşirken mesaj kısmından çıkıp galeriye girdi. Çok resim yoktu galerisinde. Hatta hiç yoktu. Saklamayı sevmezdi resim. Hayatında geriye kalan tüm güzel anılar bir resim karesinden ibaret olduğu günden beri...

Ama şu aralar tek bir kişi doluydu galerisi. Bir resmini açtı rastgele. Başını Murathan'ın göğsüne sokmuş, uyuyordu en sevdiği. Tıpkı şu an postalının yanına kıvrılan beyaz kedi gibi. Telefonu elinden bırakmadı. Kediye ise tek elle yerden kavrayıp kucağına aldı. Göğsüne bastırdı. Üşümesindi.

Kedi sessizce sokuldu bu sıcaklığa. Onun ise gülüşü büyüdü. Telefonu hafifçe kediye doğru eğdi. "Bak bu da benim Pamuk'um." dedi ekranda başka bir resmi olan Gökçen'i göstererek. Rüzgar siyah saçlarını savurmuş, arkasından güneş doğuyor. Tam güldüğü noktadan.

"Nasıl? Güzel di mi?"

Belli belirsiz miyavladı kedi. Murathan ise önüne dönüp başka bir resme tıkladı. Sabah yeni uyanmış, saç baş dağınık, dudaklar şiş, gözler zorla açılıyor. Huysuzca bakıyor kameraya. "Sen bir de canlısını gör." diye mırıldandı kedinin başını okşarken. "Aklın gider."

Başka bir resme geçti. Burada ciddiyetle bakıyordu Pamuk ekrana. Ama bu Murathan'ın en sevdiği fotoğraftı. Zira gözlerini en net gördüğü buydu. İçli bir nefes verdi ekrana bakarken. Parmakları yavaşça dokundu ekrandaki siyah saçlara. Canlısı varken resimden sevmek... Hiç sevmiyordu bu duyguyu oysa. Ne Kepçük, ne Murathan.

"Ben yari görmezsem, halim yaman olur..." diye mırıldandı dudakları. Baktı yarin resmine. "Ben yari görmezsem, halim yaman olur..." diye onayladı tekrar.

Derken üste bir bildirim düştü. Minik siyah kalpten bir mesaj. Anında girdi. Ama girdiği gibi ona da bazı şeyler girdi. Kalpten gelen mesaj sayesinde kalpten gidebilirdi.

Zira bir görsel vardı şu an önünde. Mesaj kısmını aleve, ateşe verecek bir görsel. Alev ateş bir görsel. Murathan'ın saniyesine bütün devrelerini attıracak bir görsel. Vücudundaki bütün kanı beynine, oradan da aşağı bölgelere yürütecek bir görsel. Ağzını beş karış açmasına, alık alık

kalmasına neden olacak bir görsel. Hatta tükürüğünün boğazında kalmasına neden olacak bir görsel.

Gökçen'in aynadan bir selfiesi vardı. Bunda sorun yoktu. Ama üzerindeki yeşil kelebek şeklindeki iç çamaşırı takımı, sütyene zorla sığmış, hafifçe taşan göğüsleri, alt bölgesindeki çamaşırın şeffaf bir yeşil oluşu Murathan için biraz sorundu. Göğüs uçlarının belli oluşu sorundu. Süt beyaz teni sorundu. Kıvrımlı hatları sorundu. Hele hele Gökçen'in aynadan attığı baştan çıkarıcı bakış ve dudaklarını dişlemesi daha büyük bir sorundu.

Dağda taşta bu yapılacak iş miydi? Sevdği kadında zerre insaf yok muydu?

Önce bir yutkundu. Kucağındaki kedinin gözlerini kapattı bir eli. Bu görseli nefes alan hiçbir canlı ile paylaşmak istemezdi. Sonra beş karış kalan ağzını usulca kapattı. Erkekliğine yoğun bir sızı dolar gibi olunca gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Ölsün istiyordu. Dağda taşta mahvolup gitsin istiyordu. Bunun başka açıklaması olamazdı. Normal şartlar altında asla uyarılmayacağı bir görseldi bu onun için ama kişiye özel hassasiyetleri mevcuttu. En libidalinden. Kamuflejının alt bölgesine baskı arttıkça arttı.

"Şu yaşımda ergenler gibi donuma boşaltacak beni..." diye mırıldandı dişlerini sıkı sıkı.

Saniyesine gözlerini geri açtı ama. Nimete saygısızlık yapılmazdı. Atıldıysa üç kere öpüp başının üzerine koyar, bakardı. Bir daha süzdü önündeki zatı şahane varlığı. Süt gibi beyaz ten, nehir gibi kıvrımlı oyuntular, baş döndüren dolgun göğüsler... Dudağında serseri bir gülüş belirirken dişlerini dudağına geçirmeden edemedi. Ah o göğüsler...

Nasıl 85 olabilirdi ki? Hala inanamıyordu. Ama bırak 85'i, 75 olsa dahi onu heder ederdi bu beden. Buna emindi. Yeşil kelebek şeklindeki sütyenden taşan göğüslere pür dikkat odaklandı. Buradan atsan İran'ı vururdu bunlar. Murathan'ı da vurmuşlardı. Olmadık yerlerinden.

Derken aşağı bir mesaj daha düştü.

Doğum günün kutlu olsun sevgilim. Birlikte kutlayacağımız nice doğum günlerin olsun. Beraber büyüyemedik ama beraber yaşlanalım. Veya sen yaşlan. Ben genç ve çıtır kalayım.Tıpkı böyle ;) Seni seviyorum. Aklın bende kalmasın istiyorsan bana sağ salım dön. Özledim...Çok...

Kalbi tekledi bir an. Aklın sende kalmasın derken? Akıl mı kalmıştı şu an? Akıl neydi?

Küçüklüğü ayrı büyüklüğü ayrı belaydı başına. Bir de yaşlılığını mı yakacaktı? Seve seve. Şu an bir dilek hakkı olsa bunu dilerdi. Onunla bir ömür geçti. Bir ömür daha isterdi. Gözünü onunla açtı. Onunla kapatmak isterdi ki önündeki görsel yüzünden amel defteri kapanacaktı. Bir gün nefessiz kalıp gidecekti elinde ama bakalım hangi gündü.

Üzerinde kumaş parçaları varken böyleyse sen bir de hiç olmayan halini düşün Murathan, dedi beyninden ilkel bir dürtü.

Demeseydi daha iyiydi. Erkekliğine bir ağrı doldu. Gözlerini kapattı bedenini dizginlemek adına.

"Sakin ol." diye mırıldandı. "Bir şey yok. Bir şey yok." Burnundan bir nefes vermeye çalıştı uyarılan hücrelerini dizginlemek adına. "Bir şey yok Murathan. Bir şey yok. Bir şey yo-" Anında gözlerini geri açtı.

NE DEMEK YOK? VARDI BİR ŞEY İŞTE.

BURNU KANAYACAKTI! KULAKLARINDAN KAN ATACAKTI!

"Gebereyim istiyor." diye mırıldandı resmin her noktasına daha da zoomlarken. "Yolunda geberip gideyim istiyor. Mahvolayım istiyor." İyice yaklaştırdı ekranı yüzüne.

Dağları delen Ferhat...Şu an çok iyi anlıyordu derdini.

"Komutanım tam zamanı." diye kulaklığına mırıldanan Timur'u aslında duyuyor ama kavrayamıyordu. "Komutanım söndü." dedi bu kez Timur. Duydu. Ama resmin önemli noktalarını zomlamakla meşguldü.

Ne sönüyordu? Gençliği mi?

"Lan komutanım!" diye yükseldi en sonunda Timur.

"Ne var lan?" diye o da yükselerek istemsizce çekti bakışlarını ekrandan.

"Evin ışığı söndü. Uyudu herkes. Başlamıyor muyuz?"

Öyle mi olmuştu? Uzaktan varla yok arası seçilen eve baktı. Gerçekten sönmişti. Aşk insanı mallaştırıyordu. Doğruydı. Kendine gelmeliydi. Hızla telefonu kapattı tekrar ama göz ucuyla doğaüstü görsele son bir kez bakmadan edememişti. İçi yana yana cebine attı telefonu. Kolunun altında uyuyan kediye yere bıraktı. Ağaç kovuğunun altına iteledi. Burada zarar görmezdi. Başını bir kere daha okşayıp doğruldu. Eldivenlerini takarken gözlerini kapattı.

Zihnini boşalttı her şeyden. Derin bir ağrı vardı alt bölgelerde ama idare edilebilirdi. Bekledi bir kaç dakika. Boşalttı zihnini her duygudan. Gözlerini geri açtığı anda artık Murathan değildi sadece. Komutan Karakurt'du.

Kaskını taktı. Bandanasını ağzına sardı. Yüzünü tamamen kapatırken görünen tek şey karanlığın içinden parlayan kehribarlardı. Silahını kavrayıp ayaklandı. "Timur, konum bildir."

"6 çeyrek." dedi kısacası Timur.

Sessizce ilerledi bir süre. Eve yaklaştı. Işıklar gerçekten de sönmüştü. Ön kapıda iki nöbetçi vardı. Çocuk oynucağıydı. Bir saniyelerini almazdı. Ama önce arka taraftakileri halletmeliydiler ki eve girişte ses olmasın, içeridekiler uyanmasın.

"Emek ve Hasan." dedi net bir sesle. "Başlayın. Sessizce halledelim şu işi."

"Emredersiniz komutanım." dedi ikisi de aynı anda. Bulundukları alanda hareketlenip sesler çıkarmaya başladılar.

"Süleyman." diye mırıldandı mikrofona. "Siz de başlayın."

Aldığı komutla başını suyun altından sessiz bir timsah gibi çıkardı Süleyman ve arkadaşları. Evdeki bazı itler gece akarsu kenarına inip ateş yakıp gülüp eğleniyordu. 6 kişi vardı. 4 adam, iki kadın. Yırtık pırtık üstler, cenabet karası suratlar. Kadınların biri kucaktan kucağa geziyor. Hepsisi gülüyor. Bu gece ise şenlikleri daha da bol olacaktı. Hedefini süzdü Süleyman, Altay ve Taner. Her geceki gibi ateş yakmış, kendi kendilerine gülüp eğleniyorlardı. Ama Süleyman ortada gülerek ifade edilecek bir şey göremiyordu. Onlar eğlenceye dalmışken sudan sessizce çıktı üçü de.

Eliyle sessiz bir iki işareti yaptı Taner. Üçüne bölüştürdü. Kişi başına iki kelle.

Eğlenceleri, gülüşleri artarken ortada yanan ateşte büyüyordu. Gökyüzüne kırmızı lekeler bırakan ateşin altında, ondan daha da parlak bir şekilde yanan gözlerle ilerlediler. Etraflarını sardılar. Ruhları bile duymadı. Hatta enselerine gelen ölüm öyle sessizdi ki kafalarına sıkılan sessiz kurşunlara kadar öldüklerinin bile bilincinde olmadılar.

Kaçmaya, hatta bağırmaya meyleden bir adamı ise Süleyman anında yakaladı. Ve ağzını açmasına dahi fırsat vermeden kafasını sertçe sola çevirdi. Başı yana düşmeden önce gördüğü son şey Süleyman'ın maske kaplı, seçilemeyen yüzü oldu.

"Komutanım." dedi Süleyman kulaklığına. "Temiz."

Tam o an evin etrafında da derin bir gece sessizliği hakimdi. Çekirgelerin sesleri duyuluyordu belli belirsiz. Bir de Hasan ve Emek'in çıkardığı hıştırtılar. Arka kapıda dikilen iki nöbetçi birbirine baktı bu sesler karşısında. Biri ilerledi öne doğru. Ne olduğuna bakmak adına. O ormana

ilerlerken diğerk elemanın ensesinde sessizce bitmişti bile Barbaros. Önündeki terörist arkasındaki ecelin farkında bile değildi.

Ormana ilerleyeni ise Hasan sessiz bir kurşunla çoktan silmişti bile. Kapı önünde kalan hala arkasındaki Barbaros'u fark etmemişken Barbaros sıkıldığını belli eden bir nefes verdi. Silahını bıraktı. Bacağından komando bıçağını çıkardı. Bir koluyla sıkıca sardı avının kafasını. Elindeki bıçağı ise boğazına dayayıp çarpınmasına fırsat vermeden sola çekti. Bir iki çarpınmanın ardından sessizce yere bıraktı. Kulaklığına dokundu. "Komutanım, arka temiz."

Ön tarafı boşaltmak ise sanılandan daha kolay olmuştu. Karanlığın içinden aniden çıkan gözleri gören iki nöbetçi de sessizce yutkunarak ellerindeki silahları yere atmış, ellerini teslim olur konuma getirmişlerdi. Murathan ve Timur içeri dalariken Zülfikar hemen teslim olan bu kişilere öfke kusmakla, Alican ise yere attıkları silahları yana savurmakla meşguldü.

"Lan madem hemen teslim olacaksınız ne diye bu kadar yordunuz göt laleleri?!" diye yükseldi Zülfikar. Bir şamar çaktı yandan birinin yanağına. "Ha? Az savaşsaydınız ya lan! Oyun oynamaya mı geldik biz buraya? İt!"

Korkmuş gözlerle yere bakmaktan başka bir şey yapmadılar.

İçeri sessizce süzülen Murathan ve Timur sessizce odalara ilerlemeden önce önden giden Murathan durdu. Sol elini yumruk yapıp arkasından gelen Timur'un da durmasını işaret etti. Göz ucuyla baktı arkasına. Yumruk yaptığı elinin işaret parmağı ile solu gösterdi. Timur o yöne ilerlerken o sağa döndü. Usulca süzüldü odaya. Çok kişi yoktu evde zaten. Karşılıklı iki koltukta yatan iki kişi. Diğerk iki kişi ise diğerk odadaydı. Timur onların icabına bakardı. Huzurla uyuyan bir itin tepesine dikildi. Çok bakma gereksinimi duymadan sessiz bir kurşun sıktı göğsüne. Asıl hedefi günlerdir izlediğı, bütün bomba düzeneklerini hazırlayan elemandı. Ve şu an karşı kanepede uyumaktaydı.

Silahtan çıkan hafif ısılk sesiyle yattığı yerden doğrulmuş, korkmuş bakışlarını Murathan'a dikmişti. Ay ışığının aydınlattığı odada teröristin gözleri zifiri karanlık, Murathan'ın kehribarları ise alev alevdi.

"Sen kimsin?" dedi terörist panik ve korkmuş bir halde. Yatakta gerilemeye çalışırken bakışları Murathan'ın arkasında kanlar içinde kalan elemana kaydı. Gözlerindeki korkunun büyüdüğünü görebiliyordu Murathan.

"Ecelin." diye tanıştırdı kendini kısaca.

Adam titremeye başlamıştı. "Asker?"

Güldü yarımca. "Nasıl da biliyorsun ecelinin kimin elinden olacağını."

Koltukta yana kayarak Murathan'dan uzaklaşabildiği kadar uzaklaşmaya çalışırken sözleri hareketlerinin tam tersiydi. "Senden korkmuyorum."

Gülüşü büyüdü. Bir adım attı öne ama adam daha çok geriledi. "Aynen. Baya cesursun."

Masa üzerindeki bomba düzeneklerine kaydı adamın gözleri. "Beni öldürdüğün an burası havaya uçar. Benimle birlikte hepiniz geberir gidersiniz."

Murathan masaya ve bahsedilen düzeneğe ilerledi. El yapımı bir bomba vardı önünde. Uzanıp sağını solunu inceledi. Kablolardan birini sıkıca kavradığı an terörist öne atıldı. "DUR! PATLARIZ! NE YAPIYORSUN?"

Murathan oldukça sakindi. "Mavi kabloyu kesince durmuyor muydu bunlar? Onu kesiyordum işte. Lan yoksa kırmızı mıydı?"

"Çek elini oradan." dedi terörist ama terler alnından en yoğun şekilde akıyordu.

Güldü sadece. "Az önce korkmuyordun? Beraber havaya uçardık. Ne oldu şimdi?"

"Blöf yapma asker. Patlatamazsın." dedi terörist kendinden emin bir şekilde. "Patlatacak olsan çoktan kurşuna dizersiniz burayı. Sessiz geldiniz. Olay istemiyorsunuz. Kim olduğunuzu biliyorum."

"Kimmişiz?"

Yutkundu terörist. "Bordo bereliler."

Yarım gülüşü büyüdü. "Kim olduğumuzu biliyorsan bizi bir kere görenin bir daha başka hiçbir şey göremeyeceğini de biliyorsundur. "

"Boş havasınız." dedi adam son bir cesaret kırıntısıyla.

Güldü sadece Murathan. Tebessümü yüzündeki maskeden belli değildi ama sesi netti. "Haklısın. Şehir efsanesi çoğu. Efsaneleri bilirsin." Sağa sola salladı elindeki bombayı. "Hep abartılır."

Terledikçe terliyordu adam. Atılmaya çalıştı Murathan'ın elindeki bombaya ama yeltenemedi. Cesaret edemedi. "Sen de korkuyorsun patlamasından." dedi tedirgin bir şekilde.

Murathan elindeki bomba düzeneklerini bıraktı. "Ölümü içinde yenmiş bir Türk askerini hiç kimse korkutamaz." dedi sakince. "Bunu anladığınız gün yeryüzünde son gününüz olacak. Mesela sen şu an anladın. Diğerleri de böyle anlayacak. Uğruna ölmekten zerre korkmayacağımız bayrağın gölgesine sığınmayacağımızı anladığınız gün yeryüzünde gördüğünüz son

suret bir Türk askerinin gözleri olacak. Tıpkı senin yeryüzünde göreceğin son şey gibi."

Cevap beklemedi. Ani bir hamle ile silahını aralarında kaldırıp karşısında dikilen adamı alnının ortasından vurdu. Hedef aniden yere devrilirken o son derece ifadesiz bir bakışla baktı bu yıkılışa. Ağzından yere alan kanlar ve can çekişen bir ifade vardı artık adamın yüzünde.

"Bu arada az önce boş abartısınız demiştin ya." diyen sesi buzdan farksızdı. "Abartıları bir kenara bırakacak olursak, her şehir efsanesinde bir gerçeklik payı vardır." Robotik bir ritimle sağa eğdi başını. Silahını adama doğrulttu tekrar. "Bilmem anlatabildim mi şu an?"

Cevap olarak adamın ağzından bir kan oluğu boşaldı. Postallarına uzanmaya çalıştı Murathan'ın. Başaramadı. Titredi eli. Yere düştü.

Murathan ise odanın çıkışına yöneldi. Tam çıkarken ise arkasında hareketlendiğini hissettiği bedene bir kurşun daha sıktı. Lakin zerre arkasını dönmeden, bir kere daha bakmadan. Bakmasına da gerek yoktu. Hedef tam on ikidendi.

Evden çıkarken dudaklarında her görevde mırıldandığı sessiz bir ezgi vardı sadece. Attığı her kurşun ve temizlediği her kalleş için. Babası için. Bu dünyadan bir zamanlar geçen Yusuf Karakurt için. Babasız geçen bir doğum günü daha için.

"Pınar başından bulanır canım oy, iner ovayı dolanır canım oy, sende çok hallar bulunur canım oy..."

Evden geldikleri gibi sessizce uzaklaştılar. Öyle ki ormandaki hayvanlar, ağaç dallarına sinen böcekler bile varlıklarını hissetmedi.

Görev tamamıdı.

"Gökçen." diye seslenen Harun amca yüzünden durup bakışlarını geri çevirmek zorunda kaldım.

Bizim evin altındaki bakkalının önüne tabure atmış, her zamanki gibi gelene geçene bulaşıyordu. Kır saçlı, tontış, kısa boylu bir amcamızdı kendileri. Ben bildim bileli buradaydı bakkalı. Her yanı saran A-101, Bim ve Şok istilasına rağmen inatla kapatmıyordu bakkalını. Her zaman neşeliydi. Her zaman tatlı. Ama üçüncü kez evlenmek bu kez yaramamıştı sanırım kendisine. Daha da yaşlanmış duruyordu. İki bahar hakkı vardı. Üçüncüsünü kaderden zorla çalmış olmalıydı. Yeni eşi Harun amca için fazla masraflıydı. Sürekli altın kolyeler, yüzükler aldırarak gibi fantazileri varmış gelin teyzenin duyduğuma göre. Bana göre bugün yarın Müge Anlı

ya da Esra Erolluk olabilirdi Harun amca ama temennim bunun yaşanmaması yönündeydi.

"Efendim Harun amca."dedim bir elimi güneş yüzünden kısılan gözlerime siper edip ona bakmaya çalışırken.

"Erken gel. Akşama bir el daha dönelim."

Harun amca dördüncü baharını da benimle yaşamaya niyetliydi sanırım. Muhtemelen son baharı falan olurdu. Tövbe ya Rabbel alemin ya! Adam akıllı okey dönelim desene be amcam. Böyle mi istenir bu? Duyan da başka işler peşindeyiz sanacak.

Güldüm yine de. "Okey taşların tam mı?"

O nasıl laf der gibi baktı. "Ayıp ediyorsun."

Gülüşüm büyüdü. "Bir iki saate dönerim. Ekibi topla. Çayı da yapın, geliyorum ben."

Başka emrin var mı haşmetli Gökçen sultanımız derse zerre bozulmazdım ama demedi. Onun yerine güldü. Ekip dediğim de Harun amca, dedem ve kasap hacı amca. 10 numara okey tayfasıydı bu. Gülerek önüme dönmüş gidiyordum ki bu sefer de yan apartmandaki Mesude ablaya yakalandım.

"Gökçen."diye bağırdı.

O ben olduğum için ofladım. Bu sefer o yöne döndüm. Ona durum raporu vermeden mahalleden çıkamazdık çünkü.

"Ne var Mesude abla?"

Kollarını balkon demirlerine yaslayıp öne eğildi. "Nereye kız?"

"İşim var."

Aslında yok. Öylesine hava almaya gidiyordum. İzmir havasından içime ne kadar depolarsam o kadar kardı zira bir gün sonra Silopi'ye dönecektim. Bu durum biraz ruhumun sıkışmasına falan neden oluyordu.

"İşin Silopi'de değil miydi?"

Boş boş baktım bu soruya sadece. Zira daha saçma bir soru duymuş değildim ömrü hayatımda.

"Kız bak ne soracağım." İnşallah saçma bir soru daha gelmez. Heyecanla sırtıttı. "Şimdi sen kaçırıldın ya, filmlerdeki gibi mi oluyor gerçekten?" Saçma bir soruymuş. Beklenti dolu aklımı seveyim.

Yok valla abla. Bıyıklarım çıktı. Terden, kirden bitlenecek noktaya geldik. Haftalardır da toparlanamıyoruz. Hiç öyle tertemiz çıkılmıyor o işten yani.

"Yok abla. Daha aksiyonlu. Sana da tavsiye ederim. Bir dene."

Tam arkamı dönüp gidiyordum ki Mesude ablanın yanından minik kızı Binnur uzattı kafasını ileri. 5 yaşındaydı. Boyu tam yetmiyordu balkona ama en azından gözleri görünüyordu. "Gökçen abla yine paklavaaa!" diye bağırdı.

"Ay kız sen mi yaptın geçen ki o baklavayı harbi?" dedi Mesude abla şaşkın şaşkın.

Yaklaşık 2 gün önce yaşanan hurma gözlümün doğum günü şerefine yaptığım ve ben ağlamaktan yiyemediğim için mahalleliye dağıttığım baklavadan bahsediliyordu şair burada.

Ağlamıştım çünkü ilk defa baklava yapmıştım. Ağlamıştım çünkü kendi ellerimle açmıştım. Ağlamıştım çünkü tadı çok güzel olmuştu. Ağlamıştım çünkü o gün Murathan'ın doğum günüydü. Ağlamıştım çünkü o baklavayı çok severdi. Ağlamıştım çünkü o yanımda yoktu. Ağlamıştım çünkü o hariç herkes yemişti. Ağlamıştım çünkü...

Daha saymama gerek var mı? Sonuç olarak her şeye ağlamıştım işte.

Gün boyu zırlamıştım. Bir yandan ise herkese ona mesaj atması için baskı yapmaktan da geri duracak değildim. Yalnız hissetmemeliydi kendini. Uzakta olsa dahi yalnız hissetmemeliydi. Bu dünyaya bir Murathan Karakurt gelmişti o gün. İnsanlık için küçük, benim için büyük bir mucizeydi kendileri. Herkes kutlamalıydı bunu.

"Tamam." dedim Binnur'a. "Akşam yaparım tatlım." Mesude Ablaya baktım. "Ayrıca tabii ki ben yaptım canikom. 10 parmağымda 1000 marifet falan yani. Bilirsin beni."

Güldü bu kez en seslisinden. Ben ise annemin arabasına ilerledim. Tam kapısını açıyordum ki bu seferde halam, "Kız Gökçen!" diye bağırınca bende balata bir parça koptu.

"AY NE GÖKÇEN, GÖKÇEN, GÖKÇEN, NE, NE, NEE?!"

"Bağırma kız zilli." diye o bana bağırdı bizim üst kattan. "Gelirken saç boyası al. Sen gitmeden boyayalım şu saçlarımı."

Arabanın kapısını açtım sinirle. "Git kuaförde boyat. İşim gücüm yok bir de senin saçınla mı uğraşacağım ya!"

"Küllü kahve olsunnn." diye bağırarak son derece umursamaz şekilde içeri girdi. Bu kadın gerçekten de bendi.

"Aşk alevi alayım da gör sen küllü kahveyi." diye söylene söylene bindim arabaya. Çantamı yan koltuğa fırlatıp saçlarımı geri savurdum. Çalıştırdım. Derin bir nefes verdim. Öylesine gezmeye falan çıkmamıştım. Hedef belliydi.

Şehitlik.

İzmir'e geldim geleli her gün gidiyordum neredeyse. Güvende hissediyordum çünkü. Dokunulmaz bir zırh vardı sanki babamın yanındayken üzerimde. Öyleki güneş bile yakmıyordu sanki tenimi. Bir avuç toprak yığınının yanında güvende hissedeceksin deseler her yanımla gülerdim oysa. Düşünmeden edemiyordum. Mezarı bile böyle güven veriyorsa, eli elinde olsa şu an nasıl hissederdin Gökçen?

Cevap yoktu. Hiçbir zaman yaşanmayacak bir duyguydu. Bilinmeyecek, hissedilmeyecek.

Müzik falan açmadım bu sefer. Keyfim yerindeydi aslında. Ezgi'nin verdiği ilaç birazda olsa iyi gelmişti. En azından artık 1 saat değil de 4 saat falan uyuyabiliyordum. Mucize! Ama bana asıl iyi gelen İzmir'di. Havası, suyu, taşı, toprağı, her şeyi... Radyo açmak yerine ben bir şarkı mırıldanmaya başladım.

"DEL HADİ GEL YANIMAAA, AL BENİ KOLLARINAAA, ŞİMDİLİK AYRIYIZ AMAAA DÜŞTÜM YİNE YOLLARINAAA, DEM BİR SOKUL TENİMEEE DEĞSİN ELİM ELLERİNEEEE, ŞİMDİLİK AYRIYIZ AMA YETER BENİM HASRETİMEEEĞĞĞĞ."

Son kısmı resmen böğürerek söyleyip karşımda Murathan varmış gibi el kol hareketleri yaptığım için pişman değildim. Kendi kendime daha da çoşuyordum ki araba aniden iki öne bir arkaya sağa sola hatta havaya sendeleyip garip garip sesler çıkarmaya başlayınca neşem, havası kaçan balon gibi söndü. Ön panelde yanıp sönen ışıklara baktım. Görünürde farklı yanan bir şey yoktu. Derdi neydi bunun? Annem son bakımını yaptırmamış mıydı? Gerçi annem ne zaman bakım yaptırmıştı ki?

Barbaros'un arabasının şokunu hala atlatamadığım ve bir arabayı daha bodoslama bir yerlere çakmak istemediğim için arabayı yavaşça sağa çektim. El Frenini sertçe çekip arabadan indim. Aynı şekilde kapıyı açıp arabadan çıktım. "Derdin ne durduk yere?" diye söylenerek arabanın tekerleğine baktım önce. Bir iki tekme attım. Sorun yoktu. Önüne gidip kapağını açtım ama zerre anlamazdım ki ben bunun içinden. Motormuş, aküymüş neydi lan onlar? Neresiydi bunun? Şu an duman falan çıkmadığına göre kurtulabilir durumda mıydı?

Ellerimi belime atıp arabanın organları ile bakiştık kısa bir an. İnsan gibi düşünebilir miydik bunu da? Motor kalp, akü beyin. İleri doğru eğilip sağına soluna amaçsızca soktum parmağımı. Şu kablolar damarlar.

Eee Gökçen. Sonra? Açık motor ameliyatı mı yapacaksın?

"İsterseniz yardımcı olabilirim." diye bir ses geldi geldi arkadan. Dikkatle organ keşfime yoğunlaşmıştım. Canım da sıkındı. Hayır yani neşeyle gidiyorduk burada? Neden durduk yere bozulmuştu bu?

Dönüp bakma gereksinimi duymadım. "İstemez kardeşim. Bak işi-" diyordum ki durdum. Bir iki kere göz kırpıştırıp duyduğum sesi idrak yollarımdan süzdüm. Maldım, Ezgi'nin verdiği ilaç yüzünden artık bir tık daha maldım. Yani kocaman bir maldırellaydım. Olayları 3 saniye geriden algılayan beynim bu sesi de yeni algıladı.

İlk saniyede algılamadığı için kızgındım kendime. Zira bu müptelası olduğumuz bir sesti. Nerede duysak tanımalıydık. Bakışlarım son derece sakince sol tarafıma dönerken gördüğüm suretle kalbim saniyelik tekledi.

Üzerinde beyaz tişört ve siyah deri ceket, koyu kot pantolonu, dağınık saçları, gözünde siyah güneş gözlükleri ve uzun süre sonra ilk defa gördüğüm hafif kirli sakalları ile bakıyordu bana müptelası olduğum zat-ı muhterem. Bütün heybetiyle karşımdaydı Afet-ül Kepçük.

Hayal miydi?

"Bayıldım bu tepkine." dedi serseri bir gülüşle. "Sana yaklaşmaya kalkan herkese bunu söyle lütfen."

Bakıştık kısa bir an. O tebessüm ederek, ben aval aval bakarak. "Kepçük." diyebilirdim en sonunda.

Gülüşü büyüdü. "Pamuk." dedi hemen.

Doğrudum arabanın üzerinden. Ellerimi belimden çekip baştan aşağı süzdüm. Bir adım attım ona doğru. Yaklaşık 3 adım daha atsam tam dibinde olacaktım zaten ama atmadım. Durdum. O ise güneş gözlüklerini çıkarıp beni kehribarları ile şenlendirdi. Kalbim teklemeyi bırak göğsümü delmek ister gibi kaburgalarımın içinde depara kalkarken sakinliğimi korumaya çalıştım.

Sağına soluna baktım şaşkın şaşkın. "Hayal misin sen?"

Güldü. "Bilmem." Kollarını iki yana açtı. "Gelde yakından bak hayal miyiz gerçek miyiz?"

Şüpheli bakışım sürüyordu. Şu aralar halüsinasyon konusunda parlak bir geçmişim olmadığı için kendime pek güvenmiyordum. Tedbirli adımlarla ilerledim ona doğru. Tam önüne gelince durdum. Kollarını tekrar geri indirdi. Derin bir tebessümle baktı yüzüme. Ben ise işaret parmağımı aramızda uzatıp ürkekçe göğsüne dokunmakla meşguldüm.

Taş gibiydi. Ama canlıydı.

Başını önüne eğip dürtüklediğim noktaya baktı. Sonra tekrar bana. "Gerçek miymişiz?" dedi

Bir kere daha batırdım parmağımı tişörtünün üzerinden göğsüne. Sağına soluna baktım. Yarası yoktu görünürde. Sonra ise elim kalbinin üzerini kapladı. Hızlı hızlı atan kalbi vurdu avuç içime. Gerçektir. GERÇEKTİ.

"Gerçeksindir." diye yükseldim aniden. Gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi açılırken ben elimi kalbinin üzerinden çekip hızla kollarımı boynuna doladım. "Gerçeksindir." dedim heyecanla. "Gerçeksindir. Geldin. Gerçeksindir."

İçimde bir kısrak sürüsü dört nala koşarken neşeli bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. Peşine ise hıçkırık. Umursamadım. Kollarımı boynuna daha sıkı doladım. Boyum yetmedi. Parmak ucuma yükseldim elimden geldiğince. Sağ olsun kollarını sıkıca belime sarıp yardımcı oldu göğsüne tırmanmama. Bedenimi yukarı doğru çekince kollarımdan destek alıp kendimi yukarı çektim. Koala gibi bacaklarımı beline sarıp daha da sıkı sarıldım. Başımı boynuna, kokusuna gömdüm. Bir elim omuzunu benim dercesine sıkıca sarmalarken diğer elim saçlarına daldı. Var gücümle çektim kendime.

Burada Gökçen. Burada. Derin bir nefes çektim içime. Nefes al Gökçen. Şimdi nefes al işte.

Aldım. Derin derin.

Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Bir kolu beni sabitlemek için basenlerimin altındayken diğer beni kendine çekiyordu. Boynumdan öptü önce sayısız defa. Derin bir nefes çekti içine. Sonra ise saçlarımdan...

Kahkaham ve hıçkırığım en neşeli halindeyken yüzünü görmek için gömüldüğüm boyundan istemeye istemeye ayrılmak zorunda kaldım. Gözlerim gözleriyle buluştuğu an ise dayanamayıp bu seferde yanağına ilerledim. Kocaman bir öpücük bıraktım. Durmadım. Duracak gibi de değildim. İki elimle birden yüzünü avuçladım bu sefer. Özlem soyut bir duygudur diyen bütün öğretmenlerimin bu yanlış bilgiyi düzeltmesini istiyordum. Ben şu an özlemimi elimle tutabiliyordum.

Hafif kirli sakalları battı ellerime. Tıraş olmadığına göre görevden yeni gelmiş olmalıydı. Yorgun durmuyordu ama. Avuçlarımdaki yüzüne aşık aşık baktım. O ise gözlerime miyavlamaya en yakın ifadesi ile. Dayanamadım. Hıçkırığım eşliğinde dudağına minik bir buse bırakıp tekrar yanağına abandı dudaklarım. Oradan ise boynuna gömdüm tekrar yüzümü.

Küçük bir çocuk gibi küçüldükçe küçüldüm sanki kucağında. Hayalse bile bitmesin bu an diye saklandım kokusuna.

Bir kaç dakika kaldık öylece. Sıkı sıkı. Birbirine kenetlenmiş bir halde. "Fena alıştırıyorsun.Hep böyle karşılama isterim." diyen sesi ile istemsizce güldüm. Geri çektim başımı. Hıçkırdım yüzüne gülerek bakarken.

"Hani uzun sürecekti gelmen?" dedim gülmeme rağmen sinirli durmaya çalışarak. Omuzuna minikce vurdum. "Yalancı köpek." Hıçkırık.

Ciddileşti. "2 hafta sana az geldi galiba. Valla sessizlik 1 günden fazla ise benim için uzun Gökçen."

Gülüşüm büyürken kucağından aşağı bıraktım kendimi. Debelendiğimi görünce sağolsun indirdi yere. Yere indim inmesine ama indik diye Pamuk olmaktan vazgeçecek değildik. Bu seferde bu şekilde sardım kollarımı beline. Çenemi göğsüme yaslayıp alttan alttan baktım yüzüne. "O da bir şey mi?"dedim tatlı tatlı. "Benim için 1 saatten fazla ise uzun demek sensizlik." Bir de peşine hıçkırdım.

Önce bir baktı. Sonra ise çapkın çapkın gülümsemesini kuşandı yavaşça. İki eliyle alnıma düşen saçları geri iteledi. Önce alnıma, sonra sol şakağıma derin bir öpücük bıraktı. Bir kolu bedenime dolanırken diğeri hala saçlarıma nazikçe dokunuyordu. Göğsüne sindim. Yüzümde kocaman bir gülüş, göğsümde patlamaya hazır bir kalple hıçkırmaya devam ederek. Birkaç dakika daha birbirimize sarılı bir şekilde kaldık.

"Yaralandın mı?"diye sordum göğsüne gömülmüş olduğum için boğuk bir sesle. Hıçkırdıktan kurtulmak adına nefesimi tuttum.

"Hayır."

Nefesimi bıraktım."Yoruldu mu?"diye bir soru daha yönelttim. Hıçkırık. Tekrar nefesimi tuttum.

Şakağımdan öptü bir kere daha. "Biraz..." dedi. Bedenimdeki kolları daha da sıkılaştı. "Kıpırdama da geçsin yorgunluğum biraz."

Nefesimi bırakmak zorunda kalıp güldüm. Sesli sesli hem de. "Şarj mı oluyorsun böyle yani?" Bu sefer hıçkırık yoktu. Çok şükürdü.

"Evet."

Kollarım sıkılaştı. İmkan olsa göğsümden içeri sokardım haberi yoktu. Seviyoruz merkezzzz! "Yüzde kaç?"

"Otuzlarda." diye mırıldandı. "Biraz daha bekle şöyle."

Kendi kendime gülerken öylece bekledim bir iki dakika daha aynı konumda. Güzeldi bura zaten. Benimdi. Neden ayrılardım?

"Şimdi?"diye sordum.

"Elli."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım alttan alttan. Tepeden göz ucuyla baktı o da bana. Baya sırtık duruyordu. Bence şarjı yüzde yüzdü. Parmak ucuma yükselip dudağının kenarından öperek geri çekildim. "Şimdi?"

Çapkın çapkın güldü serseri. "Doksanlara vurdu."

Dayanamayıp sesli bir şekilde güldüm ama tam o an arkasında fark ettiğim bir şey yüzünden gülüşüm minik çaplı şaşkınlığa dönüştü. Bir araba vardı. Ama sadece bir araba değildi bu. Bu elit bir beydi. Yakışıklı araba olur mu? Bu yakışıklıydı. Siyah bir Maseratıydı. Hem de aşırı son model.

"Araba mı kiraladın?"

Kollarımız hala birbirini bırakmamak için direniyordu. Bakışları arkasına döndü hafifçe. Dudaklarında ise Adnan Ziyagil'in daha da neler sırtışı belirdi. "Hayır." dedi sakince. "Satın aldım."

Şok dolu bakışlarım yakışıklı arabadan yakışıklı yavukluma döndü. Anlık olacak gözlerimi de, ağzımı da kocaman açtım. "NE!?" diye böğürdüm suratına suratına.

Güldü. En göz kısılanından. "Barbaros'un takoz uzun süre sanayiden çıkacak gibi değil. Daha fazla kendisini hırpalamak istemedim."

Kollarımı vücudundan çözüp arkasında kalan arabaya doğru ilerledim. Benim arabanın tam arkasına park edilmişti. Ağzım hala beş karış açıktı. Simsiyah gövdesi ıslıl ıslıl parlayan Maserati'ye bakarken ağzımdan salyalarım akmasın diye el mecbur kapattım ağzımı.

"Murathan bu trilyonluk araba." dedim önüne nazikçe dokunurken. "Doğru söyle, magnumdan mı çıktı?"

Güldü yine. Sesli sesli.

Şaşkındım. "O kadar zengin misin sen ya?"

Adnan Ziyagil bakışı sürerken en havalı gülüşü ile güneş gözlüklerini tekrar gözüne taktı. Yeterli bir cevaptı.

Şaşkındım. "OHA!" dedim ellerimi yanaklarıma yapıştırıp. "Senin mi bu şimdi? Oha!"

"Benim değil." dedi bana doğru ilerlerken. "Bizim." Bakışlarım ona dönerken o tam önüme gelince elindeki anahtarı bana doğru fırlattı. Havada kaptım anahtarı. "Mesela şu an anahtar sende. İzmir senin mekan malum." Diğer tarafa geçti. "Bakalım araba sürmeyi de güzel öğrenebilmiş misin Pamuk?"

Gözlerimi kıstım bu küçümsemesi karşısında. Okuma yazmamı bile test etmiş kendileri. "Her alanda beni sınadığına inanamıyorum Murathan."

Güldü. En çapkınından. "Yok canım. Her alanda sınınamam. Bazı konularda sen beni sınayacak kadar başarılısın."

Arsızdı. Baya hem de. "Köpeksin." dedim gülme, ciddiyet karışımı bir ifadeyle. Güldü sadece. "Bekle çantamı alıp geliyorum." dedim ben ise.

Hızla annemin arabasına koştum. Çok özür dilerim sevgili Opel Astra. Artık bir Maseratım var. Bu işler böyle. Seni üç hayırla uğurluyoruz. Çantamı alıp kapıları kilitledikten sonra hızla yakışıklı Maserati'ye koştum. Full siyahtı. Neşeyle yapıştım kapısına. İçeri girip sürücü koltuğuna kuruldum. Annemin arabasının kapısını ahır kapısı gibi kapatırken buraninkini saray kapısı gibi narince kapattım çünkü bu bir Maserati. Tekrar özür dilerim Opel.

Sırta sırta baktım arabanın içine. Krem rengiydi koltuklar. Elit duruyordu her köşesi. Aşırı hem de. Barbaros ve annemin takozundan sonra Emir Sarrafoğlu'nun arabasına ilk kez binen kapıcı kızı Feriha gibi hissediyordum kendimi.

Çantamı yanımdaki Murathan'ın kucağına savurdum arabanın her köşesine aşkla bakarken. Şefkatle okşadım direksiyonu.

"Aldığım gibi sattırma bana bu arabayı istersen." diye huysuzlanan Murathan yüzünden Maserati ile aşkımız bölündü. Bakışlarımı hurma gözlüme çevirdim. Oldukça huysuz bakıyordu haşin kekim.

Güldüm. "Arabayı kiskandığını söyleme şu an?"

"Görevden o mu geldi?" dedi ters ters. Kucağına fırlattığım çantamı ve güneş gözlüklerini arka koltuğa atıp tekrar önüne döndü. "Benden çok ona ilgi var."

Gülüşüm kahkahaya dönüştü. "İnanamıyorum sana."

"Hediyemi ver o zaman." diye çok başka bir alana pata küte giriş yaptı.

Gülüşüme boş bir bakış eklendi. "Ne hediyesi?"

Behlül Behlül sırttı. Gözlerin dudakların alev alev çağırıyor yangınlara Murathan. Yapma. Yanarız oğlum. Bana çevirdi yönünü. Göz ucuyla göğsümü işaret etti. "Sence?"

Aydınlandım anında. Aydınlanmamam imkansızdı zaten. Kendisine gönderdiğim doğum günü hediyesinden bahsediyordu. En iddalı olanından. Dağda taşta telefona bakmadığından görmediğini düşünmüştüm oysa. Anlık, anlamsız bir şekilde utanınca minik bir öksürükle bakışlarımı önüme çevirdim.

"Gördün mü sen onu ya?" diye saçma bir soru yönelttim.

Görsün diye attın mal Gökçen...

"Neden bana bunu dağdayken yaptın Gökçen?" Sesi oldukça ciddiydi.

Güldüm dişlerimi dudağıma geçirerek. İfadem düzeltmeye çalışarak ona döndüm. "Ne yapmışım?"

Milli huysuz ifadesi vardı yüzünde. Bu ifade ile bakması yeterli bir cevap oldu.

"Yanımda olmadığın için doğum gününü böyle kutlayalım dedik." şeklinde bir savunma yaptım. Sonra ise ekledim. "Beğenmedin mi?"

Baktı önce.Dili alt dudağında gezindi. "Beğendim." dedi ciddi bir ifadeyle. "Şimdi yanında olduğuma göre bir daha aynı şekilde kutla bakalım yine beğenecek miyim?"

Bakıştık kısa bir an. Mesaj netti aslında.

Serseri serseri güldü. "Belirtmek isterim ki camlar en siyahından film kaplı."

Mesaj daha da netleşiyordu.

"Koltukta sağlam." diye devam etti. "Ama yine de bir test etmek lazım tabi."

Mesajlar artık full hd şeklindeydi.

Güldüm ister istemez. Madem öyleydi, hediyesini yakından verelimdi. Başımı aşağı yukarı sallarken ona doğru hareketlendim. Ama aramızda uzun ve yüksek bir alan vardı bu sefer. Barbaros'un ki kadar kolay olmayacaktı bazı şeyler diye düşünüyordum ki kollarımın altından kavrayıp bana fırsat vermeden bedenimi kendi kucağına çeken Murathan her şeyi kolaylaştırdı. Bu sefer alanımız biraz dardı. Ya da fazla konfor biraz dar gelmişti bize. Umursamadık ama. Bacaklarımı dizlerimden kırıp iki yanına yaslayıp kucağına kurulmuşken bir kolumu boynuna doladım. Diğer elim kirli sakallarına uzandı. Böyle daha da kalp ağrıtıcı olmuştu. Sakalsız daha katlanılabilir oluyordu yakışıklılığı.

Öylece baktı gözlerime. Elleri ise önce sırtımda gezinip sonra kalçalarımın indi. Nazikçe okşadı parmaklarımın elimin altındaki tenini, yanağını. Baş parmağım ise alt dudağını. Elmacık kemiğine narin bir öpücük bırakıp geri çekildim. Sonra ise ani bir şekilde üzerimdeki sütlü kahve tonlarındaki önü açık, kalın gömleğimi çıkardım. Arka koltuğa savurdum. İzliyordu beni pür dikkat. Gözlerini yüzümden zerre çekmeden. Önünde sadece ince askılı, koyu kahve tişörtümle kalırken onun bakışları dekoltemin izin verdiği ölçüde dışarı taşan göğüslerime kaydı. Tişörtün yakasını işaret parmağı ile hafifçe öne çekerken bakışları içerilerdeydi.

Sütyenime ilerledi. Aşağı doğru iteledi elinden geldiğince. Göğüs ucum görünür konuma geldiğinde ise içli bir nefes verdi.

Dikkatlice bakarken dişlerini dudağına geçirdi saniyelik. "Şu kelebekli şeyi neden giymedin?"

"Geleceğini bilmiyordum."

Bakışlarını bana kaldırdı. "Bilsen giyer miydin?"

Tebessüm ettim. En cilvelisinden. "Hayır. Hiç giymemeyi tercih ederdim."

Bu cevaptan tatmin olmuş bir ifade belirdi yüzünde. Sonrasında ise gözümün içine baka baka elinin altındaki sütyenimi parçalamak ister gibi kuvvetle aşağı itip göğsümü tamamen dışarı çıkardı. Omuzumdaki askılar da ona yardımcı olmak ister gibi koluma doğru kaymıştı çoktan.

"Bence de." dedi dudaklarıma doğru. "Bu arkadaşla pek anlaşıyoruz biz. Sevdiğim şeylerle arama giren engelleri sevmem."

Artık tamamen ortada olan sol göğsüme indi bakışları. Dili dudaklarında gezindi hafifçe. Lezzetli bir yemeğe bakar gibi. Başını eğip dudaklarını tenime değdirince başımı geri attım. Elimi ensesindeki saçlara daldırdım. Dudakları tenime değdiği an içimde benim bile bilmediğim duyguları uyandırıyordu. İstemek gibi. Onu daha çok istemek. Daha fazlasını istemek gibi.

Göğüs oluğuma sürttü burnunu. Derin bir nefes çekti içine. Oradan sol göğsüme geçti dudakları. Üst üste öpücükler bıraktı deli gibi atan kalbimin üzerine. Kepçük'ün küçük mavi çiçeklerle doldurduğu kalbimi Murathan olarak mühürlemek ister gibi.

"Benim için atıyor." dedi dudakları deli gibi atan kalbimin üzerindeyken. "Benim için böyle deli gibi atıyor." Kendi kendine konuşur gibiydi daha çok. Aksini asla kabul etmeyecek gibi.

"Senin için atıyor." diye onayladım mırıltı şeklinde. "Sen daha çok sev diye."

"Bundan daha çoğu mümkün mü?" derken sorusunun cevabı ses tonunda gizliydi zaten. Yine de sordum.

"Değil mi?"

Bakışları gözlerime değdi tekrar. "Değil." Alnını yanağıma yasladı. Gözlerimi kapatıp ana bıraktım kendimi. Ellerim boynuna dolandı. "Bundan daha çoğu mümkün değil." diyen mırıltısı geldi kulağıma. "Yansam, küllerimi harlar yine sana yanarım cayır cayır Gökçen. Bundan daha çoğu mümkün mü? Değil...Asla değil."

Gülümsedim. Derin derin...Alnına naif bir öpücük bıraktım. Sonra ise en hızlısından dudaklarımız buluştu. Çok bile ayrı kalmışlardı. Avuçlarımla yanaklarını kavradığım yetmezmiş gibi dudaklarımla da sarıp sarmaladım. Sakin başlayan öpüşmemiz ise dozunu arttırarak ateşlendi. Nefesimizi toplamak adına mecbur ayrılan dudaklarımızdan aynı anda içli bir nefes kaçarken ondan uzaklaşmak yerine alnımı alnına yaslayarak nefeslenmeyi tercih ederdim.

Bakıştık kısa bir an dipdibeyken. Gülümsedim. Gülümsedi.

"İyi ki doğdun." diye mırıldandım. Yanağını okşadım hafifçe. Geç bir kutlamaydı belki. Ama biz hep birbirimize geç kalmıyor muyduk zaten? "Bir hediyem yok ama..." diye devam ettim. "Böyle birden karşımda görünce ne yapacağımı da şaşırdım. Sönük oldu böyle di mi?" Geri çektim kendimi. "Pasta alayım mı sana?" diye bir öneri sundum tatlı tatlı. Dudağının sol kenarına kırmızı rujum sürülmüştü bir parça. Silmeye başladım baş parmağımla. "Ya da istersen baklava? Sen yokken yaptım doğum gününde. Çok güzel oldu valla. Bugünü doğum günün sayalım. Ne istersen onu yapalım. Ha? Olur mu? Ne istersin?"

Dinliyordu beni hayran hayran. Ben dudağın silmeye çalışırken o bundan zerre şikayetçi değildi. Aksine önüme düşen saçlarımı geri iteleyip saçlarımın kapattığı göğsümü görüş alanına almakla meşguldü.

"Akademideyken..."diye başladı konuşmaya. Parmak uçları gerdanımda gezindi. Köprücük kemiğime değdi. Ezberlemek ister gibiydi dokunduğu her yeri. Lakin dokunuşları öyle hafifti ki uyarıyordu her zerremi. Deli gibi sinyaller gönderiyordu beynime. "Bir arkadaş İzmir'e çağırmişti." diye devam etti bakışları dokunduğu noktalardayken. "Gitmemiştim. Canım istememişti. Üşenmiştim. Ya da ne dersen de artık. O zamanlar üzerine çok düşünmemiştim bunun. Şu an anladım sebebini."

Gülümsedim. "Neymiş?"

"Sen." dedi hiç beklemeden. Bakışları tenimden gözlerime değdi. "Sana görebileceğim kadar yaklaşırsam, ama sen beni görmezsen bütün çocukluğum ölürdü. Anıları silmek istemedim. Hayatımın en güzel zamanlarıydı sizinle geçirdiğim yıllar. Bozmak istemedim. Kepçük'ün en sevdiği, en kıymetlisi aynı şekilde hayalinde kalmaya devam etsin dedim."

"Yıkıldı mı peki Kepçük'ün hayali?" diye sormadan edemedim. "Beni görünce yani."

Başını iki yana salladı. "Aksine. Murathan'ı da esir aldı. Küçükken büyülü olduğunu düşürdüm. Hala öyleymişsin. Bilseydim..." Yutkundu.

Alnını yanağıma yasladı. "Bilseydim böyle olacağını, bilseydim büyüyünce bu yolların daha kolay aşılacağını her şeyi bırakır böyle ben gelirdim yanına." Bekledi bir iki saniye öyle. "Pişmanım." diye devam etti. "Sana yıllarca ulaşmaktan korktuğum için, bu kadar vakti kaybettiğim için köpekler gibi pişmanım Gökçen."

Benimle aynı pişmanlıkları yaşadığını bunca zaman hiç fark edememiştim oysa. Bunca yıldır birbirimize kaç kalmış olmanın hüznünü yaşıyordum ben sık sık. Daha doğrusu yaşıyormuşuz.

Bakışlarını gözlerime çevirdi tekrardan. Bedenimdeki elleri narince okşuyordu belimi. Diğer eli ise göğsüme doğru yol alıyordu usulca. "Hiçbir şey istemiyorum senden Gökçen." Yüzümü daha net görebilmek adına başını geri yasladı koltukta. "Ne bir pasta, ne bir hediye. Bana sadece bir gününü ver. Sıradan bir sevgili gibi, araya yıllar, yollar, şehirler, ayrılıklar girmemiştir; sanki doğduk doğalı yine yan yanaymış gibi tut elimi. Bana Pamuk'la dolu dolu bir gün ver." Gülümsedi. "Bir de bir dilim çikolatalı pasta istiyorum senden. İkimizin yiyeceği, tek bir dilim."

Güldüm belli belirsiz. "Bir dilim mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Sadece tek bir dilim."

"Neden bir dilim?"

Gülümseyişi büyüdü. "Hiç. Öylesine."

Eee madem öyle istiyorsun tarzında bir yüz ifadesine büründüm. "Tamam." dedim. "Bugün senin günün. Ne dersen sorgulamadan yapacağım."

Gülüştü arsızlaştı. Bakışları göğsüme inerken elleri basenlerimi hafifçe kendine doğru çekti. Göğsümdeki parmakları ise en sonunda göğüs ucuma ulaştı. Hafifçe dokunarak döndü tepeciklerin etrafında. "Ne dersem mi?"

"Kudurmadan." diye eklemek zorunda kaldım. Lakin ben o noktaya gidiyordum.

Güldü sesli sesli. "İmkani var mı?"

Biliyordum cevabı ama bile bile yandı yüreğim. "Yok mu?"

Gözleri kısıldı. Eli aniden sıkıca kavradı göğsümü. Avucunun içine sığdırdı. Sıktı gözlerini gözlerimden çekmeden. Dudaklarım aralandı istemsizce. Eğdi başını. Değdi dudakları tenime. Yine kalbimin üzerine. "Sen böyleyken yok." Öpücükleri sakince ilerledi. "Sen böyle beni sınadıkça..." Göğüs ucuma dişleri geçince içli bir nefes vermek zorunda kaldım. "Bende ne sınır var..." Emmeye başladı. Ani bir reflekle saçlarını çekmek zorunda kaldım. Ayrıldı saniyelik. Ama göğüs ucumu dişleriyle

hafifçe çekerek. "Ne de sınır belirlemeye imkan." İçli nefesim derinleşti. Hafifçe canım acıyınca kıvrandım kucağında istemsizce. Elleri belimden kavradı sıkı sıkı. Zaten acıyla kıvranan bedenimi geri iteledi önce. Sonra ise yine kendine çekti.

Kasıklarımda ki sızıyı da altımda sertleşen şeyi de fark edebiliyordum. Tekrar boynuma gömdü başını. Islak dudakları daha da sızlatıyordu tenimi sanki. Gözlerimi kapatıp dişlerimi dudağıma geçirdim saniyelik. Ona bırakmadan ben hareketlendim kucağında bu sefer. Hafifçe ileri geri giderek. Bizi tutan tek şey aramızdaki kumaş parçalarıydı ama sürtünerek yanabilirdiler her an. Boğuk bir hırıltı döküldü dudaklarından. Gözlerim açıldı. Ama bir şeyi gördüğüm söylenemezdi. Bir elim omuzuna dolanırken diğeri saçlarını arıyordu tutunmak için. Buldum da. Sıkıca kavradım ensesindeki saçları.

Zihnim devre dışıydı ama azda olsa mantığım yerimdeydi. "Durmamız lazım. Morarmasın der- derim." dedim zorla, kesik kesik. "Saklayamam şimdi."

Belimdeki elleri sıkıştı. "Kıvranma o zaman." dedi acı çeker gibi. Dudakları durmuştu ama alnı göğsüme yaslı bir şekilde kaldı öylece. Derin bir nefes alırken belimdeki eli sabit durmam için daha çok sıkıttı tenimi. Yapmamalıydı. Daha çok kıvranasım geliyordu üzerinde ilkel bir dürtüyle. Bekledik bir kaç saniye öyle. Hiçbir şey yapmadan. Nefes nefese kalmış bir halde.

Derin bir nefes daha aldığını hissettim. Bakışları yüzüme kalktı göğsümden. Alev alevdi. Kulaklar ise kıpkırmızı. "Her şeyinle benim olduğun gün..."diyen sesi yoğun. Göğüs uçlarımı bile anında uyarıp sertleştirecek kadar yoğun. Bir eli çenemi kavradı hafifçe. Sıkmadı. Ama kendine doğru çekişi oldukça sertti. Lakin birleşmeden durdurdu. Terliydi alnı. Zordaydı baya. Dudaklarıma yaklaştı. "O gün." derken dudaklarımız birbirine değiyordu artık. "O gün." diye yeniledi. "Bana dur diye yalvarsan dahi tenini tenimden bir saniye ayırmayacağım Gökçen."

Çenemdeki elleri sıkılaştı. Dudakları sertçe dudaklarımın üzerine kapandığında dişlerimizin birbirine çarptığını hissettim. Kendini tuttuğu şeylerin acısını dudaklarımdan çıkarmak ister gibi bir hınçla dudaklarımı tarumar ederken yapacağım tek şey ona uyum sağlamaktı. Öyle de yaptım. Ensesinden sıkıca kavradım. Çektim kendime. Nefessiz kalana, hatta nefessizlikten soluksuz kalacak noktaya geldiğimizde mecburiyetten ayrıldı

dudaklarımız. Kesik kesik, zorla nefes alırken alnını alnıma yasladı. Hala terliydi.

Ecel teri olabilirdi. Haklıydı. Sınıyordum. Ama bende sınanıyordum. Ya benim çektiklerim ne olacaktı?

Hafifçe geri çektim yüzümü. O da başını geri attı koltukta. Dayanıklı koltukmuş vesselam. Geçer not aldın Maserati. Baktık birbirimize kısa bir an. Kalbim patlamak üzereydi. Hıçkırmamam ise mucize. Alışıyordum aşkına artık sanırım. Bünyem yeni yeni kabulleniyordu bu ağır duyguyu.

"Kıpırdama sakın."dedi elleri hala belimdeyken. "Yoksa arka koltuğu da bugün denemek zorunda kalırız."

Gülme karışımı kınayıcı bir bakış atarken avuç içimle alnındaki terleri silip saçlarına doğru ilerledim. Avuçlarıma doldurdum saçlarını. Geri ittim hafifçe.

Dudağının sol kenarı yukarı kıvrıldı bu hareketlerimi izlerken. Başını sağa eğdi hafifçe. "Ne yapacağım ben seninle Pamuk?"

Güldüm yine. İşaret parmağım önündeki saçlarda gezindi varla yok arası. Cevabım netti. "Seveceksin."

Baktı derin derin. "O kendimi bildim bileli yaptığım en iyi şey zaten."

Tebessümüm büyüdü. Onun ise bana olan hayran bakışları. Hastasıydım bu bakışının. Dünyanın 7 harikasından biri gibi hissediyordum. Rezil bir halde olsam dahi dünyanın en kıymetli şeyi gibi hissediyordum. Başka kimse böyle hissettiremiyordu. Bu da onun büyüydü. Birbirimize öylece bakarken sessiz kaldık kısa bir an.

"Güne başlamadan önce."dedim hafif bir tebessümle. "Benimle bir yere gelir misin?"

Cevap için beklemedi. "Nere olursa."

Güldü. Güldüm. Sarıldı. Sarıldım. Öptü. Öptüm. O ne yaparsa ben de peşine aynısını yaptım. O sevdi. Ben daha çok sevdim.

Şehitliğin ezbere bildiğim yollarında ilerlerken bütün bu mezar taşları benim hayatımdaki bir mucizeye tanıklık ediyordu aslında.

Yıllardır tek başıma yürüdüğüm bu yolda ilk defa bir erkeğin elinden tutup babamın mezarı başına getirmem gibi.

Abarttım. Tamam. İlk değildi.

Koray göteliğide gelmişti ama onu ben kendi özgür ve hür irademle getirmemiştim buraya. Kürtaj gazisi herif tutturmuştu babanın şehitliğine gitmek istiyorum diye. Olmaz falan demiştim ama asla kabul etmemişti. Bir

okul çıkışı ise seni eve bırakayım bahanesi ile beni alıp şehitliğe getirmişti. Babanla tanıştı beni demişti pişmiş kelle gibi sırtarak. Babamın mezarı üzerinden emrivaki yemiştım kısacası.

Şu an düşünüyorum da ilişkimizin ilk zamanları diye göz boyamak içindi aslında bu baba aşkı denyonun. Zira sonradan ne zaman benimle şehitliğe gelmesini teklif etsem bir bahane bulup kaçmıştı. Zaten gelmesine de gerek yoktu. Babam kendisi konusunda görüşünü çok net bir şekilde belli etmişti.

Daha ilk gelişinde babamın mezarının önünden başlayıp şehitlikten çıkana kadar kafasına kuş sıçmıştı.

Canım babam vizyon sahibi bir insandı. Her anlamda.

Şu an elimin içindeki sıcak elle birlikte babamın yanına ilerlerken temennim aynı şeyin Murathan'ın da başına gelmemesiydi. Gelmezdi değil mi? Babam onu severdi?

Başımı çevirdim yanıma. Aynı anda o da bana baktı. Gülümsedik birbirimize. Tekrar önümüze dönüp ilerlemeye devam ettik. Ellerimizi birbirine daha sıkı kenetleyerek. Garip bir duyguydu. Onunla burada olmak. Murathan'la. Babamla birlikte kaybettiğim insanla... Buruktu bir yanıım. Babam içim. Tamamdı bir yanıım. Murathan yanıımda olduğu için.

Konuşmuyorduk ikimiz de şehitliğe girdik gireli. Büyük acıların ve kayıpların sesi olmazdı çünkü. Acımızı ayrı yaşamıştık belki ama aynı yerden yaralanan insanların yaraları aynı ilaçla sarılırdı. Biz de öyleydik. Aynı yerdendi yaralarımız. İlacımız ise sessizlik. Derin acılar böyle kanardı.

İki şehit çocuğu. Murathan ve Gökçen.

Başlarında ay yıldızlı bayraklar dalgalanan her bir mezarın yanından geçerken duruşumu daha da dikleştirmeye çalıştım. Ezbere bildiğim yollar. Babama giderken ezberlediğim şehit isimleri... Sola döndük. Beş dakika daha sessizce yürüdükten sonra adımlarım durdu. Sağa döndüm. Ve babam işte buradaydı.

Beyaz bir mezar taşı, taşa nakşedilmiş resminden ciddiyetle bakan mimik silüeti ve başında dalgalanan ay yıldızlı, rengi hiç solmayan kırmızı bir bayrak.

Gülümsedim. Benim babam buradaydı.

"Geldik." diye mırıldandım. İstemesem de bıraktım Murathan'ın elini. Mezarın yanına ilerledim. Her zamanki gibi önce mezar taşına bastırdım elimi. Babamın elini tutuyormuş gibi bir his verirdi bu hep. Onun eli de böyleydi. Sert, soğuk, nasırdı. Ama kalbi sıcacık. Eğildim yanında. "Baba." dedim sesli sesli. "Ben geldim yine."

Sessizlik. Daha dün gelmiştim ama olsundu. Toprağın üzerine kaydđ bakışlarım. Tam ortaya bir çiçek dikilmişti. Hatta sulanmıştı bile. Çiçekler hakkında pekte bir şey bildiğim söylenemezdi ama bu bir nergisti. Beyaz bir nergis. Boş boş baktım kısa bir an çiçeğē. Uzanıp dokundum. Baya canlıydı. Yeni olmalıydı. Annem gelmemişti bildiğim kadarıyla. Halam mı gelmişti. Ya da dedem ve babaannem. Gökarp İzmir'de bile değildi zaten. Onlar çiçek ekmezdi zaten. Halam kırmızı bir gül dikmişti baş ucuna. O vardı hala yanında.

Bunu kim ekmişti?

Murathan minik bir öksürükle boğazını temizleyince düşüncelerim bölündü. Dalgın bakışlarım ona döndü. Bunu sonra düşünecektim. Sırası değildi. Gülümsedim. "Niye duruyorsun orada? Gelsene yanıma."

Babamdan ezelden nasıl bir korku yediyse elleri önünde bağı, saygı duruşunda dikiliyordu. İfadesi ise oldukça ciddiye. Bu ifade benim daha çok gülmeme neden oluyordu oysa. Çaktırmadan toparladım. Hurma gözlümün klasını sarsmak istemezdim. Öne eğildiğim için önüme düşen siyah başörtüsünün ucunu geri savurdum. Murathan ise yanıma gelip benim gibi eğilmişti kabrin yanında.

Bakıştık kısa bir an. Babalarımızı gömmüştük biz toprağā. Aynı günde, aynı anda ama farklı topraklarda. Ne fark ederdi ama? İster yan yana olsunlar, ister olmasınlar. Hepsi vatan toprağı değil miydi?

Ama ilk defa babalarımızın karşısına böyle çıkıyorduk. Yan yana. Uzanıp elini kavradım. Bakışları ise mezar taşına çevirdim. "Bak sana kimi getirdim baba." dedim gülerek.

Cevap gelmedi.

Onun yerine Murathan'ın elinin içindeki elimi öptüğünü hissettim. Ona döndüm. Tebessüm ettim. "Bence seni gördüğüne çok sevindi." dedim heyecanla.

Gülümsedi. Ama gergin duruyordu. Bunu sesli de dile getirdi. "Mezardan çıkıp elini tutan elimi kıracak diye çok gerginim şu an Gökçen. Maytap geçme benimle istersen."

Dayanamadım. Sesli güldüm. "Saçmalama." Gülüşüm tebessüme dönüştü. "O severdi seni. Hatta en çok seni severdi. Bir tek senin elini tutmama izin verirdi." Mezarlığā döndüm. Bir avuç toprağā baktım baba diye. Yutkundum. "Annem dedi ki; baban hayatta olsa bir tek Murathan'ın yanında olmasına izin verirdi." Tekrar döndüm Murathan'a. Derin derin bakıyordu bana. Dudaklarında hafif çocuksu bir gülüşle.

Kep uk bunu beğenmişti sanırım.

Daha sıkı kenetlendi ellerimiz. "Beni de Yusuf amcaya götürür müsün?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı. "Götürürüm." Gülümseyişi büyüdü. "Onun da seni görünce çok sevineceğine eminim." Mezarlığa kaydı bakışları. Sessizce baktı kısa bir an mezar taşına. "O da en çok seni severdi çünkü."

Güldüm. Pamuk' da bunu beğenmişti.

Babamın toprağına uzandı. Avuç  ini sürttü toprağına. Parmağındaki ay yıldıızlı Yusuf amca yüzüğü değdi babamın  zerine. Hoşuma gitti. Anlamsızca. En sevdiğim iki adam. Babam ve Murathan. Gülümsedim. Ama birden bıçak değmiş gibi kesildi gülüşüm. Güneşli bir gökyüzünde nasıl aniden yağmur yağarsa öyle silikleşti her şey. Genzimi yakan bir düşünce geldi oturdu kalbimin  zerine. Ağırlığı altında kaldım.

şehit olan babam.

Asker olan kalbim.

Dolu dolu bakışlarımı Murathan'ın yan çehresine çevirdim. O da gider miydi benden? Onun da mezarınının başında oturan ben mi olurdum yine yıllarca? Onun da mı mezar taşını tutunca elini tutar gibi olurdum? Ben babam gibi sevdiğim adamı da bir avuç toprakla beraber mi severdim?

Genzime yutamadığım bir yumru oturdu. Nefes alamadım. Bu korkuyu ömrüm boyunca  imden atamayacaktım ben.

Bana d n  bakışları birden. Dolu dolu olan gözlerimi görünce ise ifadesi bocaladı. " yi misin?"

Ha ağladım ha ağlayacaktım ama başımı aşağı yukarı salladım. Elini kucağıma doğru çektim. " yiyim."

Çünkü yanımdasın. Tenin canlı.

Yapma Gökçen.  yisin kızım. Seni kötü görmemeli. Yapma. Toparlan. Korkularına batarsak çıkamayız. Bugün onun.  zme.

Öyle de yaptım. Anında toparladım ifademi. Gülümsedim en kocamanından. "şimdi istediğin yere gidebiliriz."derken yerden ayaklandım. Elini bırakmadığım Çin o da benimle beraber kalktı. "Nereye gidelim?"

Gülümsedi. "ş rpriz."

Mezarlığın yanından uzaklaşmaya başladık el ele. "Ya söyle. Nereye?"

"Normal bir sevgili gibi takılacağız."

"Biz normal değil miyiz?"

"Normal miyiz?"

Buluşup askeriyede silah eğitimi yapıp, kaçırılıp dağlarda birbirimizi arıyoruz. Çok normal olduğumuz söylenemezdi. Haklıydı.

"Tamam. Değiliz."diyerek onaylamak zorunda kaldım. "Eee tamam o zaman söyle. Ne yapacağız?"

Kararlıydı söylememeye."Sürpriz dedim. Susta gel işte."

Göz devirmek zorunda kaldım. "Uyuzsun."

Yandan gördüğüm kadarıyla uyuz uyuz sırtıyordu. Uyuz ama nasıl güzel bir uyuz. Sevilesi köpek. İstemsizce ben de gülerek yanında ilerlerken bakışlarımı arkama çevirdim. Bir kere daha baktım mezarlığına. Bu sefer yalnız değildi babam. Mezar taşının üzerinde bir kuş vardı. Gelip Murathan'ın başına sıçmamıştı lakin. Yana doğru kaya kaya mezar taşının sağ köşesine, babamın resminden tarafa geldi. Neşeyle öttü iki kez. Sonra ise başını yavaşça önüne doğru eğdi.

Gülümseyişim tüm yüzüme yayıldı. Öyle ki yanaklarımı ağrıtabak bir şekil aldı.

Ali ALPTEKİN damadını seçmişti.

"Sıradan bir sevgili gibi geçireceğimiz bir gün olsun dedikten sonra buraya geldiğimize inanamıyorum Murathan."

Nerede miydik? Aşırı sıradan sevgililerin ilk durağı; sinema.

Ağızına bir avuç mısır atıyordu ki durup bana döndü. Lakin oldukça huysuz bakıyordu. "Asıl ben bizim o kadar film arasından animasyon seçtiğimize inanamıyorum Pamuk." Sağa sola baktı. Kalabalık değildi. Bir kaç çocuk, anne, babası ve biz... "Ortama bak." diye söylenmeye devam etti. "Allah'tan tanıdık yok. Madara olacağız millete."

"Gelmek isteyen sensin."

Bana döndü. "Gelelim dedim de çizgi filme mi gelelim dedim bu yaşta?"

Hangi filmde miydik; Afacan Felix.

"Cumali Ceber'e mi gitseydik Murathan?"

Oldukça ciddi duruyordu. "İnan bundan daha makbuldü Gökçen."

"Saçmalama." Oflayarak döndüm önüme. "Ayrıca başlama yine kaynanalığa. Geldik o kadar. Dön önüne izle işte."

Aşk böcüklüğü seansımız bitmiş, sıradan halimize geçerek kavga moodunu açmıştık.

"Hayır da neyini beğenmedin sinemanın?" diye kendince makul olduğunu düşündüğü bir soru yöneltti.

Beğenmiştim beğenmesine ama onunla geçirdiğim anlar böyle az ve sınırlıyken sinema bile gereksiz geliyordu. Yüzüne bakamıyordum burada mesela. Karanlıktı. Korkuyordum biraz da. Yanım da boştu. Ben ise paranoyak. Ya karanlıktan biri yanımdan çıkıp beni boğarsa mesela. O zaman ne olacaktı?

Murathan var dedi derinlerden bir ses. Korkma artık. Murathan var.

"Sıradan sevgililer bunu yapmaz mı?" diye devam etti."Say ki ergenlikteyiz işte. Okuldan kaçmış, sinemaya gelmişiz."

Dudaklarımda tutamadığım bir tebessüm yayılırken ışıklar da kapanmış bulunuyordu. Kendi film sahnemde hissetmiştim sanki kendimi. Hayal ettim gerçekten. Okuldan kaçıp sinemaya geldiğimizi. Ben lisedeyim. Murathan harp okulunda. İzne gelmiş. Beni okuldan almış. El ele sinemaya gidiyoruz... Güldüm kendi kendime. Bakışlarımı yanıma çevirdim. Bu hayalimden bihaber huysuzca ekrana bakıyordu. Karanlıktı ama ekrandan vuran ışık uzun kirpiklerin daha bir ihtişamlı gösteriyordu. Başıma belaydı.

Kucağındaki eline uzandım. Sıkıca kavrayıp çektim kendime. "Sıradan sevgililer böyle el ele izler filmi." dedim elini kendime doğru çekip başımı ise yandan omzuna yaslarken.

"Sıradan sevgililer sinemada başka şeyler de yapar diye duydum ben."diye mırıldandı. "En arkaya geçip denesek mi?"

Arsız.

Başımı omuzundan kaldırmadan göğsüne minik bir şamar attım. Güldü. Hareketlenen omuzundan anlayabiliyordum. Sonra ise saçlarıma derin öpücükler bıraktı. Bir sürü. Filmden ilk sahne başladığında ise belli belirsiz mırıltısı geldi kulağıma.

"Gel daha başındayken çıkalım şu filmde ha Pamuk?"

"Olmaz."dedim kesin bir dille. "Diğerleri duygusal. Ağlarım." Kedi gibi sürttüm yanağımı omuzuna. "Bugün ağlamak istemiyorum."

Diğer seçenekler ; Cumali Ceber ve İyi ki varsın Eren.

Birinci seçenek beni vizyonsuzluktan, ikinci seçenek ise kaçtıklarımın yüzüme vurulması açısından komaya sokabilirdi. En en en makul seçenek buydu. Sinema sektörünün en boş haftasında sinemaya gidiyor olmakta bizim kara bahtımız kör talihimizdi. Oflama sesi geldi kulağıma. Bu filmin de dublajlı oluşu benim için kanayan yaraydı ama elde olanla idare edecektik artık.

İzledik birkaç dakika. "Acı çekiyorum." diye mırıldandı. "Sinemaya gidelim diyen dilimi sikeyim."

"Sessiz ol." diye mırıldandım. "Sinema buras-" Gerisini getiremedim. Kulaklarım çınladı, sol şakağıma bir ağrı vurdu. Zihnimde ise tek bir an belirdi.

Karşıma dikilmiş Ebul Sam. Gülüyor. Beni bir sandalyeye oturtmuş. "Bak sen sıkılma diye sinemayı ayağına getirdim." diyor. Tekrar gülüyor. "Filmimizin adı; Karakurt'un elli tonu."

Ekran açılıyor. Ve tek bir anını bile hafızamdan atamadığım Murathan'ın işkence görüntüleri tekrar beliriyor önümde. Dövüyorlar, göğsünü kesiyorlar, kafasını iki odun parçasının arasında ezmeye çalışıyorlar. Bağılıyor, dişlerini sıkıyor, titriyor, çoğunda ise acıdan bayılıyor.

Aniden gelen bir ürperti ile buz kestim adeta. Nefes alışverişim hızlanırken şakaklarımdan akan terleri hissedebiliyordum. Olmazdı lakin. Burada olmazdı. Murathan'ın yanında olmazdı. Olmamalıydı. Elim elinin içinden ayrılıp sıkıca koluna dolanırken omzuna daha çok sokuldum. Gözlerimi kapatıp kokusu ile sakinleşmeye çalıştım. Derin nefes al Gökçen. Geçti. Bitti. Buradasın. Hayattasın. Sakinleş. Sakinleş.

"Pamuk?" diye derinlerden sesini duyunca sıkıca kapattığım gözlerimi araladım. Lakin başımı omuzundan kaldırmadım. Neye baktığımı bilmeden baktım ekrana. Pamuk olduğumu onaylayan bir mırıltı çıkardım.

Yüzüme eğmeye çalıştı yüzünü. "İyi misin sen?"

Bu sefer iki kolumla yapıştım koluna. Sülük gibi. "Evet." dedim ama kendi sesimi ben bile zor duymuştum.

"Ağlıyor musun?"

"Saçmalama." dedim bu sefer daha yüksek bir sesle. İnanmadı lakin. Yüzü önüme eğilip karanlıkta bile ıslıl ıslıl parlayan kehribarları ile saniyelik kesişince gülümsedim içimdeki korkuyu belli etmemek adına. O ise dikkatle yokluyordu yüzümü bir şey olup olmadığını anlamak için. Çok bakarsa anlardı. Bir elimi sıkıca yapıştığım kolundan çekip alnından hafifçe geri iteledim yüzünü. Gülmeye çalışıyordum bir de. "Animasyonda da ağlayacak değilim. Çekil şurdan. Filmimi bölüyorsun."

Ses etmeden geri çekildi. Tekrar koluna yapıştım ben ise. Kötü düşünceleri elimden geldiğince geri attım ama varlıkları hissetmemek imkansızdı. Ne kadar geri atarsam atayım biz buradayız der gibi soğuk bir ürperti vardı zihnimin en derinlerinde. Umursamamaya çalıştım. Üzerine çekebildiğim kadar çektim kalın perdeleri. Arkasında bıraktım.

Gerçekten bir animasyonda ağlayacak değildim.

*** 2 SAAT SONRA;**

"Gökçen..."dedi sinema önünde çaresizce karşımda dikilen Murathan. "Daha ne kadar ağlayacaksın yavrum?"

İçimi çektim içli içli. "Canım susmak isteyene kadar." Bir kere daha çektim burnumu.

Ofladı hurma gözlüm. "Hayır neye ağladın bir anlasam. Çizgi film izledik anasını satayım. Ne üzmüş olabilir seni?"

"Çocuk babasını arıyordu Murathan."dedim içli içli. "Buna üzülmüş olamaz mıyım? Ha? Ne var yani?"

"Lan buldu ya sonunda." diye isyan etti en sonunda iki elini 'lan buradayım görmüyor musunuz' diyen Kuzey Tekinoğlu moodun da öne doğru açarak.

Bana ne dercesine omuzlarımı yukarı kaldırıp indirdim. Ağlamayacaktım aslında. Çok saçmaydı. Biliyordum ama tutamıyordum ki. Anlatamıyordum ben hiç kimseye yıllardır bunu. Gözyaşlarım benden bağımsızdı. Genelde akmak istedikleri şeylerde bana danışmazlardı. Yine öyle olmuştu. Bir daha sinemaya falan da gelmek istemiyordum. Korkunçtu artık. Çok korkunç. Murathan'ın çığlıkları vardı. Sam'ın narsuz yüzü.

Bana umutsuzca bakarken ben bir kez daha çektim burnumu. İki adım attım ona doğru. Hiçbir şey söylemedim. Sadece kollarımı beline dolayıp başımı kalbinin üzerine yaslamak istedim. Sıkıca sarılmak...Öyle de yaptım. Sıkıca sarıldım. Sıkıca...

Tepkisiz kaldı önce. Sonra ise kolları sırtıma dolandı. "O kim bilmiyorum ama keşke Cumali Ceber'e gitseydik..."

Güldüm hıçkırıklarımın arasından istemsizce. Burnumun ucundan akmaya hazırlanan bir sümüşü hissedince ise zerre düşünmeden yanağımı göğsünden çekip yüzümü döndüm ve burun ucumu beyaz tişörtüne sürttüm.

"Sakın bana sümüşünü üzerime sildiğini söyleme."şeklinde net sesini duyunca ise yüzüm göğsünde öyle kaldım bir iki saniye.

Öyle bir şey demedim ama sessizliğim yeterli bir cevap olmuştu. Zira tam olarak onu yapıyordum. İkimiz de tepkisizce bekledik kısa bir an. Minik bir öksürdüm. Burnumu çektim. Hafifçe başımı geri çekip tişörtüne baktım. Birazcık ıslanmıştı tabi burnumu sürttüğüm kısım...

Kollarımı belinden çözüp patlamadan bombadan uzaklaşmaya çalıştım sakince. Onun da kolları bedenimden çözüldü. Bakışları ise pür dikkat önündeydi. Tam sol omzunun biraz altına gelen ıslaklığı görünce ise gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Kaşları son derece çatıktı.

Huylu goril. Kesinlikle huylu bir goril.

Bir daha çektim burnumu. Uzanıp elimle toz temizler gibi hareketlerle silmeye çalıştım ıslaklığı. Üstün zekaydım çünkü. Aferin Gökçen. "Birazcık şey olmuş canım." dedim tatlı tatlı. "Sümüğümü değil, gözyaşımı sildim zaten."

Tip tip baktı bana.

Güldüm en tatlısından. "Birazdan kurur. Valla bak. Hiç belli olmaz yani."

Tip bakışı sürüyordu.

İstemsizce geriliyordum. "Ay ne bakıyon öyle deli deli be?" diye isyan ettim en sonunda. "Alırız bir tişört daha. Ne olmuş yani?"

Baktı yine önce bir. Köpek yavrusu bakışlarıma daha fazla dayanamadığından olsa gerek kafasını sola çevirerek derin bir nefes verdi. Bakışları tekrar bana döndüğünde yüzünde gülme ve ağlama arasında gidip gelen bir ifade vardı. Masum masum bakmaya devam ederken burnumu çektim bir yandan da.

"Deli ediyorsun beni. Biliyorsun değil mi?" diye sordu oldukça ciddi bir şekilde.

Masum masum göz kırptırmam sürüyordu. Evet, biliyordum.

"Asker adamsın be hurma gözlüm. Bu kadar titiz olmak sana zarar yani. Manyak olursun bak sonra.." derken cilveyle dibine sokuldum yine. "Senin iyiliğin için yapıyorum ben her şeyi."

Yüzünde artık daha makul bir ifade vardı. Sağ avuç içiyle sildi yanaklarımdaki ıslaklıkları. "Askeriz diye sıçıp üzerine mi oturuyoruz sence Pamuk?"

Elleri yüzümde gezindiği için tebessüm ederek bekledim ıslaklıkların geçmesini. Bu söylemi hafifçe kıkırdama neden olmuştu ama. O da güldü. Kalbimi delirtircesine. Yanaklarımı silme işi bitince ise yüzümü iki avucu içine aldı. Baktı bir iki saniye öylece. Hayran hayran. Derin bir tebessüm yayıldı dudaklarına.

"Şimdi nereye gidelim?" diye sordum.

Yanaklarımdan ayrıldı elleri. Saçlarımı topladı iki yanımdan. Arkaya doğru iteledi. "Sen seç bu sefer." Omuzlarımdan aşırıldı kollarını. Sırtıma dökülen saçlarımda geziniyordu parmakları. Ben ise tam dibimde dikilen eşgal-i şahanelerini izlemekle meşguldüm. "Ağlamayacağın bir yer olsun mümkünse." diye ekledi.

"Bugün senin ama. Senin doğum gününü kutluyoruz." dedim. "Sen seçmelisin."

"Ben de senin seçmeni istiyorum işte." dedi yarım bir gülüşle. Elleri sırtıma dökülen saçlarımda, kolları omuzlarımdaydı. "Doğum günü hediyem değil misin? Senin de ben kadar söz hakkın var bugünde."

Salaktı. Güldüm bu yüzden ister istemez. "Bak hani doğum günün ya," dedim tatlı tatlı. "Bugün sana sövmeyip saat başı güzel bir söz söylemeye karar verdim."

Yüzü ekşidi anında. Saçlarımdaki elleri durdu. "Hayır." dedi kesin bir dille. "Öyle bir şeye karar vermedin. Hayır."

İltifatlarımdan nasıl korkuyorsa tadı tuzu saniyesine kaçarken elleri saçlarımdan, kolları omuzlarımdan ayrıldı.

Sırıttım uyuz uyuz. "Seni çok örseliyorum. Bugün bebek gibi seveceğim seni kurt bakışlım. Aslan yelesi saçlım."

Tadı Ali Rıza beyin kaçan tadı ile kapışacak noktadaydı sanırım. "Beni asıl bunun örseleyeceğine emin olabilirsin Pamuk. Lütfen vazgeç bu karardan olur mu? Hemen."

Gönlünde yer yoksa yığdım ben ayakta da giderim dememi filan bekliyordu galiba. Haklıydı da. Yeminler olsun bunu dememek için koparılmalı dilimi zor tutuyordum. Güldüm bu dertli ifadesine ama. "Bak şimdi, dinle beni bir." dedim ama o dinlemem, katiyen dinlemem şeklinde bir ifadeye bürünerek başını sağa sola salladı hızla.

"Dinlemek istemiyorum." dedi en net şekilde.

Sesli güldüm bu kez. Adamda ne travmalar yaratmışız. Kafası yetmezmiş gibi sol elini de iki yana sallıyordu aramızda. Elinden yakaladım hemen. Daha da yaklaştım bedenine. "Bak bir dinle." dedim aşırı eğlenen bir ifadeyle. "Bu diğerleri gibi değil. Çok başka."

Çaresizce baktı. Ben ise acayip eğleniyordum. Yaklaşık 10 dakika önce zırl zırl zırlayan ben değilmiş gibi. Bir de bipolar mı oluyordum? Vay benim psikolojimin başına gelenler.

"Bir gül." dedim ben daha çok gülerken.

Zerre gülmeden baktı.

"Yaa ama böyle olmaz hurma gözlüm." diye ben huysuzlandım. "Gülmen lazım."

Hala gülmüyordu. "Neye güleyim Gökçen?"

Sırıttım. Tatlı tatlı. "Bana."

Baktı önce bir. Sonra ise ya sabır der gibi bir ifade belirdi yüzünde ama aynı zaman da da gülüyordu. Gözleri kısılmıştı her zamanki gibi.

"Haahh! İşte bu!" diye yükseldim. Sol işaret parmağım ile kısılan sol gözünün kenarına narince dokundum. Kocaman gülüşüm tebessüme dönüştü kehribarlarına ve uzun kirpiklerine bakarken. Kaşların yay kirpiğin ok be hurma gözlüm, attığını öldürürsün. Geçme mescit yanından çok namazlar böldürürsün demek vardı ama...

Yine tuttum kendimi. "Senin bu gülünce tek bir çizgi olan gözlerin var ya." dedim diğer bütün kıro sözlerimin yerine. "İşte bunlar bunlar benim hayat çizgim. Onlar varsa varım. Yoksa yokum."

Baktı bir iki saniye. Bunu beklemiyordu zannımca. Tedirgin bakışı dudağının bir köşesi yukarı kıvrılacak cinsten bir gülüşe dönüştü. Dünya dursun isterdim bu anda. Gülünce kısılan gözlerinde kalayım isterdim. Sessizce, kimse olmadan, sadece o ve ben...Sonsuza kadar. O varsa gidiyordu karanlık. O varsa en kötü sesler bile susuyordu zihnimde. Benim antidepresanım o muydu ki?

"Nasıl ama?"dedim kendimden emin bir gülüşle. "Etkilendin di mi?"

Gerçekten etkilenmiş bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. "Valla etkilendim. Şaşırtıyorsun beni."

Güldüm. "Ne sandın oğlum?" diye gururlanırken elit halimize ayrılan sürenin sonuna gelmiştik. "Bir hafta düşündüm ben bu iltifatı, bir. Sen hala beğenme benim sözlerimi."

Güldü. Hayat çizgim şeklinde. Vardı. Var oldum. Kendine çekti. Bir şey söylemedi ama alnımdan öpmesi yetti. Keyfi yerindeydi. Benim ise bu keyif sürecini fazlasıyla değerlendirmem gerekiyordu. Ele güne duyurmam gereken önemli bir şey vardı. Ne gibi mi?

"Fotoğraf çekilelim. Hikaye yapmam lazım." diyerek telefonuma yapışmak, sonra ise onun yakasına yapışmak gibi.

Elindeki kumandaya bir kere daha bastı Aybüke. Kanal değişti. Karşısında Esra Erol vardı. Arkada ise ağlayan bir kadın. Alttan geçen kırmızı yazıyı okudu.

HEDİYE HANIM 25 YIL ÖNCE TERK ETTİĞİ KIZI NURAN'I ARIYOR.

"Hediye hanım dayak istiyor."diye homurdandı ağzının içinde.

Karşı koltuğunda dertli dertli telefonu ile uğraşan Bilge, o kanal değiştirdikçe sorgusuzca izleyen Zehra ise sessizdi. Kısa bir an daha sessizce oturdular.

"Bu ev Gökçen abla yokken hep böyle sessizdir?" diye sordu Zehra en sonunda.

Bilge ve Aybüke'nin gözleri kesişti. Bakıştılar kısa bir an. "Ne bilelim?" dedi Aybüke. "İlk defa o yokken tek kalıyoruz."

Başını aşağı yukarı salladı Bilge.

"Yani hepinizi bir araya getiren Gökçen abladır." diye bir çıkarım yaptı Zehra. Sonra ise gülümsedi. "Melek gibi zaten. şaşırmadım. Herkese kalbi dokunsun istiyor."

Sessiz kaldı Aybüke. Kanalı bir kere daha değiştirdi sadece. Bilge ise tatlı tatlı gülüyordu. " yledir G kçenimiz."

"Başına ne geliyorsa o yüce gönüllülüğü yüzünden geldiğini de eklemek isterim." diye homurdandı Aybüke.

Canı sıkındı. Sıkılıyordu. İlk defa göreve gitmeyip geride kalmıştı. Afakanlar  zerine üzerine geliyordu kaç gündür. İmdat diye çığlık atacaktı neredeyse. Yanındaki telefonuna baktı. Ne bir mesaj vardı, ne bir arama. D nmemişler miydi hala görevden? Gelse Süleyman arardı onu değil mi? Aramazdı belki. Yoksa arar mıydı? Hiç o kalmamıştı ki geriye. Hep Süleyman beklerdi onu. Haber almadan günlerce beklemenin nasıl bir ızdırıp olduğunu yeni anlayabiliyordu.

Geride kalıp onu bekleyen Süleyman'ı hiç anlamak istemezdi oysa. Neden anlıyordu şu an?

Oflayarak koltukta başını geri yasladı.

Telefonundaki saate baktı Bilge. Bire yaklaşıyordu. Zehra'nın psikiyatr randevusu vardı. Gökçen olmadığı için iş ona düşüyordu. "Zehra." dedi. "Haydi biz kalkıp hazırlanalım kuzum. Randevuya geç kalma."

"Tamam." diyerek ışık hızında kalktı yerinden Zehra. Hızla odasına koşuyordu ki durdu. Geri döndü. "Ne giyeyim?" dedi heyecanlı bir tebessümle. "Mor  i ekli elbiseyi mi, kırmızı benekli elbiseyi mi?"

Güldü Bilge bu heyecanına. Aybüke ise baktı kısa bir an. Sonra ise derin bir nefes verdi. Başını tekrar önüne kaldırdı. "İspanyol pa a kot pantolonla, siyah kazağını giy. Bugün hava soğuk." tekrar başını geri bıraktı. "Elbise giyersen  ş rs n."

Güldü Zehra kocaman. "Tamam." dedi. Siyah, kıvrır kıvrır saçlarını geri iteleyerek geri dönüp odasına koştu.

"Alıştın sonunda Zehra'ya ha." dedi peşinden Bilge. Güldü Aybüke'ye bakarken.

Aybüke ise tavanı izlerken çok ayrı şeyler düşünmekteydi. Murathan komutan görev boyunca Süleyman'ın burnundan getirirdi kesin. Ne işkenceler altındaydı şu an acaba? O da olsaydı orada keşke. Biraz da olsa insafa gelirdi belki komutanı.

Peki Süleyman'ın canının acısından ona neydi? Kalbinin üzerindeki ağırlık daha da çok neydi?

"Alışmadım." diye mırıldandı bakışları tavandayken. "Alışmaya çalışıyorum."

"Bu da bir gelişme." derken Bilge'nin de Aybüke'den aşağı kalır yanı yoktu. Dertliydi. Baya. Salaklığına yanmalara doymuyordu. Beyni yoktu. Artık emindi. O ofladı. Aybüke ofladı. Aynı anda. İkisinin de bakışları birbirine döndü bu yüzden. Bakıştılar bir kaç saniye.

"İyiler midir?" dedi Bilge en sonunda dayanamayarak.

Bilmem dercesine dudak büzdü Aybüke.

"Kötü bir şey olsa televizyondan duyardık değil mi?"

Bakışlarını televizyona dikti Aybüke. Bakıştı Esra Erol'la. "Biz var olmayanız Bilge." diye mırıldandı. "Haberlerde beş saniye bile geçmez adımız, sayımız. Şehit düşeriz. Sessizce gömülürüz. Biter. Adımız geçse dahi iki saniye sürer. Sonra böyle 2 buçuk saat kadın programı döner."

İçi titredi Bilge'nin. Tıpkı dudakları gibi. Bunu gören Aybüke ise hafifçe güldü ister istemez. "Korkma." dedi son harfi uzatarak koltukta doğrulurken. "Bir şey olmaz Barbaros'a. Salak durur ama içimizde en güçlü olan odur. Öyle her kurşun bulamaz onu yani."

Lakin korkmadan edemiyordu Bilge. Dudakları büzüldükçe büzüldü. "Salak değil..." diye mırıldandı. "Şöyle söyleyip durmayın adama."

Güldü Aybüke. Barbaros nasıl bir hayır duası almıştı bilmiyordu ama dua kaynağının mübarek bir insan olduğu kesindi. Yoksa o salaklığa böyle bir saflık düşmesi ihtimal doğrultusunda değildi.

"Aybüke." diye mırıldandı Bilge. "Sence nefret mi ediyordur artık benden?"

İfadesi öyle üzgün öyle kırılmaya yakındı ki anlık ne diyeceğini kestiremedi Aybüke. Kırılmak istemiyordu. "Mümkün değil o." dedi en sonunda. "Sen ne yaparsan yap o senden nefret etmez Bilge. Aksine eyvallah der, başının üstüne koyar yine seni. Yıllardır tanırım ben Barbo'yu. Adam gibi adamdır. Tuttuğu eli bırakmaz yani." Oturduğu yerden kalkıp salon çıkışına ilerledi. "Korkma sende. Seviyorsan eğer sadece baban

yüzünden ikinize de acı çektirme. Baban değil sen yaşıyorsun bu ömrü. İstedğin yolu sen seç."

Başkasına akıl vermesi çok kolaydı.

Salondan çıktı. Mutfğa girdi. Dolaptan bir bardak aldı. Damacanaya ilerledi. Tam suyu alıyordu ki içerideki Bilge'den yükselen, "Dönmüşler, Aybüke! Görevden dönmüşler." feryadı yüzünden bir an eli ayağı birbirine dolaştı. Su akan damacana ucundan bardağı geri çekip doğruldu. Su akmaya devam edince panikleyip geri eğildi. Tekrar bardağı altına tuttu. Damacanının üzerindeki başka bir tuşa basıp durdurmaya çalıştı. Olmadı. Su akmaya devam etti. Bardaktan taşı. Yerde, elleri de, ayakları da hep su olmuş durumdaydı.

"Aybükeeee"diyerek mutfak kapısından Bilge girince ise en sonunda suyu durdurmayı başarmıştı.

"Ne bağırıyorsun kızım öyle birden bire?" diye yükseldi az önce gerçekleşen kendi salaklığına sinirli olduğu için.

Umursamadı Bilge. Hızla yanına koştu. Telefonu burnuna dayadı. "Bak, Gökçen hikaye atmış." dedi neşeyle. Baktı ekrana Aybüke. Gökçen'in yüzü yoktu. Sadece gözleri vardı. Yüzünün geri kalan kısmını geniş bir omuz gizliyor, Gökçen ise tek kolla bu omuza sıkıca sarılıyordu. Altına minik bir not yazılmış.

Sa présence est a cote de ma présence.

M.

Anlayabiliyordu Aybüke yazanı. *Varlığı varlığımın yanında.* M harfinin açılımına gerek dahi yoktu zaten.

"Murathan bu."dedi Bilge neşeyle. "İzmir'e gitmiş. Döndüler demek ki."

Hızla elindeki bardağı tezgahın üzerine bıraktı Aybüke. Cebinden telefonunu çıkardı. Arayan da mesaj atan da yoktu hala. Madem dönmüştü neden aramamıştı? Bir şey mi olmuştu? Islanan çoraplarından birini çıkarırken seke seke içeri koştu kendince. "Benim çıkmam lazım."dedi odasına ilerlerken. Üzerini değiştirmesine gerek yoktu. Siyah kazak ve eşofman vardı üzerinde. Her zamanki haliydi zaten. Çorap aldı bavulundan bir tane. Giydi hızla. Tekrar hole geldiğinde Bilge onu bekliyordu vestiyerin önünde. Montunu giymeye başladı.

Endişeli bakışlarını üzerinde hissediyordu Bilge'nin. "Barbaros iyiye mesaj atarım sana." dedi botlarını giyerken. "Merak etme."

Bilge gülümseyerek başını aşağı yukarı sallarken o hızla evden çıktı. Yarım saate askeriyedeydi. Askeriye kapısından girdiği an durdu. Derin bir

nefes verip ciddileşti. Kaşlarını çatdı. Ona selam veren askerlerin selamını aldı. İlerledi. Koridorda Timur'u görünce ise durdu.

"Komutanım." derken asker selamı verip hazır ol konumuna geçti.

Başıyla onayladı bu selamı Timur.

"Nasıldı görev?"

Sakindi Timur. "Her zamanki gibi." demekle yetindi. Baktı bir kaç saniye Aybüke'ye. "Senin ne işin var burada. İzinde değil misin sen?"

"Bir iki evrak varmış." diye aklına gelen ilk yalanı salladı Aybüke. "Anlamamış Akif teğmen. O çağırdı. Ona bakmaya gelmiştim."

Öyle mi dercesine baktı Timur. Başını aşağı yukarı salladı. "Anladım." diye mırıldandı. Akif dün jandarma ekibi ile ilçe köylere denetime gitmişti. Burada yoktu. Biliyordu. Ama konuşmadı. Gerek görmedi. Bilip de bilmemezlikten gelmek daha keyifliydi.

Aybüke bir baş selamı daha verip yanından geçiyordu ki, "Aybüke." deyip durdurdu. Ona döndü Aybüke. O ise bıyık altından hafifçe sırıttı. "Süleyman yatakhane." Başka bir şey söylemedi. Önüne döndü. Sakin adımlarla ilerledi. Geride kalan Aybüke ise gözlerini kapattı minik bir utançla. Bekledi bir iki saniye öyle. Harikaydı.

O kadar mı belli oluyordu neden geldiği?

Elini alnına atıp bekledi kısa bir an. Sonra geri açtı. Ne diyordu hep Gökçen; Battı balık, yan going. Evet. Aynen ondandı.

Yatakhaneye yöneldi bu sefer. İlerlerken pencereden Barbaros'u gördü. Emek ve Zülfikar ile bir şeyler konuşuyorlardı bahçede. Gülümseyerek ilerledi. Herkes iyiydi. Koridor sonunda Alican'ı gördü. Sivildi. Ona doğru ilerliyordu. Karşı karşıya gelince durdu Alican. Asker selamı verdi.

"Komutanım." dedi saygıyla.

Gülümsedi Aybüke. "Ne zaman döndünüz görevden?"

"Gece komutanım."

Süleyman'ı sormazdı. Çok dikkat çekiyordu. Onun yerine dişlerini dudağına geçirdi.

Ama Alican'dan yükselen, "Süleyman komutanım koğuştaki. Uyuyor. Murathan komutanım biraz canına okudu da." raporu ile olduğu yere yine utançla çakıldı. Neden herkes o sormadan söylüyordu bunu? O kadar mı belliydi niye geldiği gerçekten.

Kaşlarını çatdı. "Sana Süleyman'ı mı sordum ben?"

Hafifçe güldü Alican. "Sormadınız da, ben yine de diyim dedim. Hani bu koğuşa Zülfikar komutanım için gelmeyeceğinize göre."

Tip tip baktı Aybüke. Tam o an telefonu çalınca ise tip bakışlarını geri çekmek zorunda kaldı. Arayan Bilgeydi. Açtı.

"İyi Barbaros. Merak etme." diye sonuç kısmından giriş yaptı olaya.

"ok Şükür."diyen Bilge'nin rahatlamış sesi geldi.

"Kapatıyorum."dedi Aybüke.

"Dur."diyerek durdurdu Bilge. "Onun için aramadım. Yani onun içinde aradım da sadece onun için aramadım. Okuldan aradılar beni, Acil toplantıya çağırıyorlar. Gitmezsem olay yapar müdür. Eee Zehra'nın da psikologu vardı. Duru'yu aradım götürsün diye. Grip olmuş. Yatak döşek yatıyormuŐ. Ayşegül'de izin alamıyor."

"Ne yani?"dedi Aybüke. "Ben mi götüreyim Şimdi onu psikologa?"

"Bu seferlik idare et beni."dedi Bilge. "Lütfen. İlk seansı daha. Gitmemek olmaz. Bize emanet etti Gökçen."

Ofladı. "Bilge işim vardı benim de."

"İptal edemez misin?"

Lanet olsun ki edebilirdi. Oflayış  y yd . "İyi, tamam. Beklesin evde geliyorum ben Çi-" diyordu ki Alican sözünü kesti.

"Senin işin varsa ben götürürüm komutanım."

Anlamamıştı. Boş boş baktı. "Efendim?"

"Zehra'yı psikologa götürmekten bahsetmiyor musunuz?"dedi. "Sizin işiniz varsa ben götürürüm."

Tereddütle baktı Aybüke. Olmasına olurdu ama bir o kadar da olmazdı. Kız erkeklerden korkuyordu. Alican bir Şey yapacak değildi ama kızı böyle bir stresin içine atamazdı. "ok sağ ol ama olmaz Alican."dedi kibarca. "Zehra'nın durumunu biliyorsun. Erkeklerden korkuyor biraz. Huzursuz etmeyelim kız-"

Telefondaki Bilge böldü sözünü. "Zehra Alican'a olur diyor."

Şaşırdı Aybüke. "Ne diyor, ne diyor?"

"Alican geliyorsa onunla giderim diyor."

Bakışları Alican'a döndü. Biraz Şaşkındı. "Seninle gidermiş."dedi Şaşkınlığını sesine de yansıtarak.

Güldü Alican hafifçe. "Siz işinize bakın. Ben hallederim. Söyleyin 10 dakikaya hazır olsun. Geliyorum Şimdi."

Eeee iyi dercesine bir bakış attı. "Alican geliyormuş 10 dakikaya." dedi Bilge'ye. "Hazır olsun Zehra." Telefonu kapattı. Alican'a baktı. "İŞinden etmeyelim biz seni Alican. Hazırlanmış gidiyordun, baksana. Benim işim çok acele değil. Hallederdim yani."

"Sorun yok."dedi Alican. "İşim yoktu zaten. Zülfikar komutanım A-101'e gönderiyordu abur cubur almaya."

Güldü. "Kaçmak işime gelir diyorsun ha."

Güldü sadece Alican utangaç bir halde.

"Hasan abiden arabasını al."dedi Aybüke. "Toplu taşımalarda huzursuz oluyor kız."

Biliyordu bunu zaten Alican. Hatta en iyi o biliyordu. Sadece başını aşağı yukarı sallayıp onayladı. Başka bir şey söylemeden önüne dönüp ilerledi. Aybüke ise yönünü yatakhaneye çevirdi. Yürüdü birkaç dakika daha. İçeri girdiğinde ise sessiz bir ortamla karşılaştı. Baktı önce yataklara. Süleyman'ınki hariç diğerleri boştu.

Sessiz adımlarla ilerledi yatağa. Kafasına kadar çekmişti Süleyman battaniyeyi. Öyle uyurdu. Kozadaki kelebek gibi. Yine öyleydi. Bir eli dışarı taşıyordu yataktan sadece. Avuç içleri görünüyordu.

Su toplamıştı. Sonra patlamıştı. Yaralar vardı.

Başına kadar çektiği battaniyeye uzandı. Açtı. Horul horul uyuyan bir Süleyman ile karşılaştı. Pertinin çıktığı her halinden belli oluyordu. Güldü bu haline. Saçı dağınıktı. Hafif sakalları çıkmıştı. Bıyıkları ise artık yoktu. Bıyıksız daha iyiydi hep zaten. Söylemezdi ona bunu ama. Düşünürdü sadece. Anlık gelen ve hemen susturduğu yığınla düşüncelerden biriydi.

Baktı kısa bir an yüzüne. Hafifçe sağa eğdi başını. Ne işi vardı onun şu an burada? Yine umursamaz olmalıydı. Yine geri itmeliydi. Neden yapamıyordu? Değişen neydi? Cevap çok derinlerde, kendi içinden geldi.

Çünkü senin sevmeye çalıştığın herkes gitti Aybüke. Bir tek ona şans vermedin. Bir tek o gitmedi.

Elleri yüzüne uzandı anlamsızca. Dokunmak istedi. Öylesine. Ama aniden Süleyman'ın gözlerini açıp burnunun ucundaki eli yakalamasını beklemiyordu. Hele hele ani bir hamle ile Süleyman'ın dikleşip, yastık altından çıkardığı bıçağı boğazına dayamasını hiç beklemiyordu. Hem de onu fazlasıyla kendine, yani yatağa çekerek.

Ama Süleyman' da karşısında Aybüke'yi görmeyi, sonra ise boğazına dayalı bıçağı tutan elinin Aybüke tarafından ani bir hamle ile kıvrılıp bıçağın kendi boğazına kendi eliyle dayanmasını hiç beklemiyordu.

İkisinin de bu ani refleksinden sonra kısa bir an bakıştılar. Yüzleri arasında bir karıştan az bir mesafe, aralarında boğazlarına dayalı keskin bir bıçak varken.

"Aybüke."dedi Süleyman şaşkın şaşkın.

"Süleyman."dedi Aybüke' de aynı şaşkınlıkla. "Bıçakla mı uyuyorsun sen beyinsiz?" Kıvrıp Süleyman'ın kendi boğazına dayamasına sebep olduğu bıçaktan ve Süleyman'ın elinin üzerinden geri çekildi elleri. Ama Süleyman onu sıkı sıkı kavradığı diğer kolunu bırakmadı.

"Asıl sen uyurken beni mi izliyorsun?"dedi gururlu bir genç edasıyla.

Kınayıcı bir bakış attı Aybüke. "Ne münasebet?" Bakışlarını kaçırıp kendini geri çekerken kolunu Süleyman'ın elinden geri çekti. "Öyle bir geçerken uğradım." Yerden kalktı.

Güldü Süleyman hafifçe. "Yatakhane mi?"

Göz devirdi Aybüke. Süleyman ise keyiflendikçe keyiflenirken elindeki bıçağı yastığın altına koydu tekrar.

"Sen harbi böyle mi uyuyorsun?"dedi Aybüke. Şaşkındı oldukça.

"Evet."dedi Süleyman dünyanın en normal şeyini söyler gibi.

"Seni uyandırmaya gelen herkese bıçak çekiyorsun yani?"

Oturdu yatakta Süleyman. Üzerinde bir şey yoktu. Hiç bir şey. Altında ise siyah bir eşofman. Fena değildi vücudu. Hiç bir zaman olmamıştı zaten. Bunu inkar edemezdi. Hafifçe yutkundu Aybüke. Sonra ise bakışlarını amaçsızca sağa sola çevirdi.

"Bu koğuştaki kimse kimseyi sessiz uyandırmaz dağ çiçeğim." Ayağa kalktı Süleyman. Kalkar kalkmaz tam Aybüke'nin dibine dikilmiş oluyordu. "Sessizce beni izleyen ilk kişi sensin."

Kaşlarını çattı Aybüke. "İzlemiyordum. Salak salak konuşma."

Güldü Süleyman sadece. Ongen var mıydı ki? Zevkten 10 köşe falandı şu an çünkü. "Özledin di mi beni?" dedi keyifle.

Cevap için beklemedi Aybüke. "Hayır."

Gülüştü Süleyman. "Ağız alışkanlığı oldu bak bu sende. Gözlerin hiç öyle demiyor yoksa."

Tip bakışı sürüyordu Aybüke'nin. "Ne diyormuş gözlerim?"

Gülüştü Süleyman'ın. Hayran hayran baktı önündeki çehreye. O özlemesindi. Kendi ikisinin yerine de özlerdi. "Yüzüme karşı git diyorsun ama gözlerin kal der gibi gibi."

Bakıştılar kısa bir an. Geri gitmedi Aybüke, geri itmedi. Baktı sadece. "O yüzden." diye devam etti Süleyman. "Gebereceğimi bilsem dahi kapılarını aşındırmaktan vazgeçmeyeceğim."

İstemsizce gülmek zorunda kalmıştı. Bazen sinirlerini bozuyordu bu adam. O anlardan biriydi bu da. "Sen harbi akıllanmazsın Süleyman."

Gülüşü büyüdü Süleyman'ın. "Eee sen beni uyurken izlersen akıl mı kalır be Aybüke'm?"

Gülüşü soldu Aybüke'nin. "İzlemedim." dedi her heceyi vurgulayarak.

Yav he he moodunda kafa salladı Süleyman. "Evet. Sadece izlemekle kalmadın. Yüzümü bile okşuyordun." Bu detay Süleyman'ı bayılma noktasına getirmek üzereydi ama tuttu kendi.

Gözleri kocaman olurken bir adım geriledi önünden Aybüke. "Oğlum manyak mısın sen? Ne okşaması? Elimi bile sürmedim."

Süleyman öne doğru bir adım atıp aralarında açılan mesafeyi kapattı. "Elin neden yüzümün dibindeydi o zaman? Gözümden çapağı mı alacaktın?"

Bir iki saniye ne diyeceğini bilemedi Aybüke. Bakakaldı öylece. Çünkü evet. Uyanmazsa iddia edilen şeyi yapmak gibi planları vardı.

"İrzına göz dikmişim gibi davranmayı keser misin?" dedi ters ters. "Bıyıklarını kesmişsin. Onları şey ediyordum."

Tek kaşı havalandı Süleyman'ın. Bir adım daha attı öne doğru. "Ne ediyordun?"

Bir adım geriledi Aybüke. Ama sırtı arkasındaki ranzaya çarpınca durmak zorunda kalmıştı. Kaçacak yer yoktu. Eyvahtı. Süleyman bir adım daha atıp aralarındaki mesafesini sıfırlayınca yutkundu hafifçe. "Şey ediyordum..." dedi ama ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Delirmiş olmalıydı. En makul açıklama buydu.

Durdu Süleyman tam önünde. Baktı içli içli yüzüne. "Aybüke." dedi derin derin.

Gözlerini çekmedi Aybüke kahve gözlerinden. Yalan yok. Çekmekte pek gelmedi içinden. Süleyman daha çok yaklaştı. Aybüke'nin bakışları adamın dudaklarına kaydı. Bıyığını kestiği için sus çizgisi daha bir belirgindi artık. Alt dudağı ise bir erkek için fazla dolgun...

Yutkunuşu büyürken ışık hızında yine gözlerine çıkardı gözlerini. "Efendim?" dedi lakin biraz zorlanmıştı ilk defa. Dilinin üzerinde bir düğüm vardı sanki.

"Sen geldin." dedi Süleyman. "İlk defa ben öylece durdum. Sen bana geldin."

Cevap vermedi Aybüke. Kalbi ilk defa bu denli göğüs kafesine vuruyordu. Kelimelerini toparlayamadı bir kaç saniye. Zorla yutkundu. Üzerinde de bir şey yoktu herifin. Yetmezmiş gibi dibindeydi. Sıcak basıyordu.

Harbi Zülfikar'ın kanı ters tepki yapmış olabilir miydi bünyesinde?

"Sen ne alaka? İşim vardı askeriyede. Ondan uğrad-"diye bir yalan sallamaya çalışıyordu ki Süleyman yüzünü birden yüzüne yalaştırıp burun uçları birbirine değecek noktaya gelince kelimelerini yuttu. Daha doğrusu gerisini unuttu.

"Senin bana gelen bir adımında, ben sana kaç adım gelirim sence Aybüke?"

Saniyelik öylece kaldı Aybüke. Yutkunamadı bile. Tuttu nefesini. Zira konuşsa değecekti sanki dudakları dibindeki dudakların üzerine.

Süleyman ise kendine coşkuyu verdikçe veriyordu içten içe. Ha gayretti. Böyle devamdı. Olacaktı. Son düzlükte. Bu düzlükten sonrası zaferdi. Hissediyordu. Ama bu denli olan yakınlıktan hık diye gitmesine, Aybüke'nin zerre geri çekilip kaçmamasına of ve pufff deyip yanarak kül olmasına çok az kalmıştı.

"Süleyman..."diyebildi Aybüke zorla. Demese daha iyiydi oysa. İlk defa yüzüne bu denli vuran sıcak nefesi Süleyman için tokattan farksızdı. Sağlı sollu girişmişti kalbine. Bir şeyler değişiyordu. Bir şeyler ona geliyordu. Bunun heyecan ve coşkusu içindeydi yüreği de, bitmek bilmeyen sevdası da.

Kara gözlerine bu denli yakından bakarken kalbi patlayabilirdi. Şu saniye bu yaşansa şaşırılmazdı.

Süleyman senin köpeğin olsun be Aybüke'm dedi içten içe. Süleyman senin yollarına kurban olsun.

Bunlar yerine, "Buyrun, benim." dedi en çapkınından.

Yutkundu Aybüke. Nefes alması zordu. Ama aldı. Ama düşüncelerinin aksine çok farklı bir şey söyledi. "Niye bu kadar dibimde olduğunu sorabilir miyim?"

Dudağı hafifçe kıvrıldı Süleyman'ın. "Ben hep dibindeydim Aybüke. Sen ilk defa kaçmıyorsun. Ondan yani."

"Kaçacak yerim olmadığı için olabilir mi?"

"Bu artık benden kaçmaya bir son vermen gerektiği anlamına geliyor olabilir mi?"

"Çekil şurdan." diyerek idrakını ve mantığını zorla toparlayıp omuzundan geri itti Süleyman'ı. Acilen buradan çıkmalıydı. Eli kaslı omuzuna değince ürperdi saniyelik ama umursamamaya çalıştı. Süleyman serseri bir gülüşle geri çekilirken o ranzaların arasından geriledi

"Senin şu etrafındaki duvarlar."dedi Süleyman hala gülerken."Baktın mı son zamanlarda hiç? Açılmış mı bir kapı? İçeriye giriş imkanı var mı?"

Arkasını dönük ilerlerken tekrar Süleyman'a döndü Aybüke. "Yoksa ne yapacaksın?" Güldü küçümser bir ifadeyle. "Yıkacağım de de güleyim."

Lakin Süleyman daha çok güldü. "Yok canım. Niye yıkayım? Uğraşıp o kadar dikmişsin." İlerledi ranzaların arasında. "Ama bir pencere açarsın belki en azından. Aydınlanır içerisi. Az hava falan alır." Gülüşü büyüdü. "Yıkmam ben sana ait olan hiçbir şeyi. Çiçekler koyarım pencerenin önüne sadece. Renk renk..."

Baktı Aybüke sadece. Uzun uzun. Dudaklarına engel olamadığı bir minik bir gülüş yayılmak üzereydi ki tuttu kendini. Daha doğrusu aklına düşen düşünceler nefesini kesmek ister gibi durdurdu düşüncelerini.

Seni tanımıyor Aybüke dedi gizli bir ses. Seni tanımıyor. Tanısa o da sıkılır, o da bıkar senden. Uzaktan güzelsin sen herkes için. Yakından değil. Yapma. Yapma.

"İyiym ben böyle kapısız penceresiz."dedi hızla. "Çiçek falan da sevmem."

"Dert o olsun be dağ çiçeğim."dedi Süleyman geniş geniş. "Kuş koyarız o zaman biz de pencerene. Sen yeterki aç o pencereyi.İp mipte atma aşağı. Murathan komutanım gibi düz duvara tırmanır gelirim yani. Komutanımızın askerleriyiz neticede."

Kendine sinirliydi Aybüke çünkü gülüşüne hakim olamıyordu. Saklamak adına hızla önüne dönüp yatakhane çıkışına ilerledi.

"Namusuma göz diktikten sona beni böyle ortada bırakıp nereye gidiyorsun dağ çiçeğim?" diye arkasından bağırın Süleyman yüzünden daha fazla gülüşüne hakim olamadı. Güldü sesli sesli. Cevap vermedi ama. İlerlemeye devam etti.

"Bak sana ne anlatacağım." diyerek gri tişörtünü üzerine geçirmeye çalışarak peşinden ilerledi Süleyman. "Murathan komutanım beni 3 gün suda bekletti. Mabedimden bile solungaç çıkacaktı Aybüke. Sensiz çok zor zamanlar geçirdim."

Sessiz kaldı Aybüke. Bütün şikayetlerini ve görev boyu yaşadığı acıları dinledi. Yer yer güldü. Suyun altında kaşındırığı için bıyıklarını kestğini duyunca ise büyük bir kahkaha attı.

Pencere önüne renk renk çiçekler bıraktı Süleyman. Kuşlar öttü. Ruhu dahi duymadı.

Soramazsın'ın bugünkü bölümünde Gökçen ile beraberiz. Gökçen bir paranoyak. Evet Gökçen. Hoş geldin.

Hoşbuldum demekten başka seçeneğim yoktu zira gerçekten bir paranoyaktım.

Çünküsü yanımda afet-ül kepçük, Murathan-ül zelzele bir beyle buralara gelmek hiç mantıklı bir karar değildi. Hiç hem de.

HİÇ.

"Eeee?" dedi yanımda dikilen hurma gözlüm."Buraya milleti izlemeye mi getirdin bizi? Böyle dikilecek miyiz yalı kazığı gibi?"

Surat asıyordum. En asığından hemde. Nerede miydik? Murathan'ın sinema fikrine sövdükten sonra ondan aşağı kalmayacak bir mekanda.

Lunapark.

Kucağımdaki oyuncak ayı ve tavşan yığınınına baktım dertli dertli. Gülüyorlardı onlar. Ama ben gülmüyordum. Canım sıkındı. Fazlasıyla.

Birinci nedeni; oynayacak makul bir oyuncak olmadığı içindi. Neye binebilirdik ki yani? Her şey çok korkunç duruyordu. Oldum bittim sevmezdim lunaparkı zaten ama hayalimdi küçükken lunaparka gelmek. Hakkari'de yoktu çünkü. Murathan ve ablalar Adana'da gördüklerini anlatırlardı küçükken. Heves ederdim onlara. Onlarla gitmek gibi hayallerim vardı.

Olmamıştı.

İlkokulda gelmişim ilk. Sınıf gezisiyle. Babam yoktu yanımda, Murathan' da. Onlar yok diye hiç bir oyuncığa binmeden öylece oturmuştum kenarda. İzlemiştim sadece oynayanları. Öğretmenim neden oynamıyorsun demişti. Yüksekten korkarım, korkmayayım diye elimi tutan kimse yanımda yok artık diyememişim. Sevmem demiştim sadece. Buruk bir gündü. Sonra gelmemiştim hiç. Sevmediğime kanaat getirmiştim.

Asık suratım etrafa bakmaya devam ederken elinin içindeki elimi hafifçe sıktı Murathan. "Pamuk?"

"Ne?" diye kibar bir cevap verdim. Yanımızdan geçen bir kızın daha Murathan'a bakıp dudak ısırp göz göre göre sırtarak geçtiğini görünce burnumdan derin bir nefes verdim. İmkan olsa burnumdam nefes yerine ateş çıkarırdım oysa.

Evet, can sıkıntımın ikinci sebebi de buydu. Murathan. Başlı başına Murathan. Zira yanımda afet-ül kepçük bir beyle böyle bir mekana gelmek hiç sağlıklı bir karar değildi. Hele de bu afet-ül kepçük bey olu orta bordo bereli showunu yaptıysa.

Kendileri atış poligonundaki bütün hedefleri zerre sektirmeden saniyesine 12'den vurup bütün oyuncakları yığmıştı kucağıma. Atış üzerine atış yapmıştı. Hiç birinde sonuç değişmemişti. En sonunda poligonda çalışan adam 'abi beni işimden edeceksin, allah aşkına git şuradan' diyerek kovmuştu bizi.

Lakin asıl bomba boks makinasında yaşanmıştı. Kendileri dişisini etkilemeye çalışan Murathanazor moodunda üzerinden ceketini çıkarıp, kısa kollu tişörtü ile kalmıştı. Sonra ise bana 'bu atış senin için' diyerek makinaya öyle bir yumruk çakmıştı ki; makinanın puan kısmı 3 dakika kendine gelememiş, üstüne üstlük çakılı olduğu yerden asfaltı sökmek suretiyle gerisin geri devrilme noktasına gelmişti.

Dişisini etkilemişti etkilemesine Murathanazor lakin başka dişileri de etkilemişti. Fazla göze çarpıyordu artık alan için. Özellikle de geniş omuzları, pazuları ve kolları. Hatta canıma kasti olan damarlı elleri.

"Bari çarpışan arabalara falan binelim kızım. Boşu boşuna mı geldik o kadar yolu?" diye söyleniyordu ama pek dinlediğim söylenemezdi. Bana çarpmıştı asıl araba.

Kucağımdaki gülen ayı ve tavşanlardan çektim huysuz bakışlarımı. Asıl hedefim olan Kepçük'e diktim. "Ceketini giy üzerine." dedim ters ters. "Kış günü kısa kolla mı gezilir?"

Baktı bir an. Göz kırıştırdı mal mal. Omuzları geniş, kolları öldüresi, elleri ise baş döndüresiydi. Hatta şu an poposu bile alıyordu gözümü adi herifin. Boks makinesine değil kalbime atmıştı asıl yumruğu. Ölüyordum anlasana. Gözlerimin içine baka baka sevgilimi kesiyorlardı. Ben burada acılar içinde kıvranırken onların yavukluma bakmasına dayanamıyorum anneeeğğğğğ!

"Sıcak." dedi salak salak. "Üşümedim. Neden giyeyim?"

Çünkü ben soğuk soğuk terler döküyorum geri zekalı.

"Kötü giymişsin çünkü Murathan." diye gerginlikle yükseldim. Kucağımdaki ayıları tek kolumla sabitlemeye çalışıp boşalan kolumla beyaz tişörtünün koluna boka dokunur gibi dokunup yüzümü ekşittim. "Hem bu ne biçim tişört böyle ya? İçin görünüyor!"

Başını eğip baktı bir kendine. Sorgular bir ifade vardı yüzünde. "İçim mi görünüyor?"

"Evet. İçin görünüyor!" dedim hiç beklemeden. Kucağımdan iki tavşan düştü yere lakin umursayacak durumda değildim. "Giyme bir daha bunu.

Giy şu montunu da üzerine. Ocak ayındayız. Üşümüyorum demek ne ya? Deli deli konuşma."

Baktı yine mal mal. Sonra ise dudaklarında serseri bir gülüş belirdi. Lakin uzatmadı. Sakince kolunda asılı montunu kavradı. "Aferin." dedi bir yandan da. "Kurtlar sofrası gibi burası. Bakıp duruyorlar sabahtır. Ürküyordum namus elden gidecek diye." Montunu geçirdi üzerine. Serseri gülüşü ise hala dudaklarındaydı. "Sahip çık böyle bana." Montunun sürgüsünü de çekti. Boğazına kadar hemde. "Koru erkeğini."

Sinirlerimi bozuyordu. Ciddi manada hem de. "Kimmiş o bakan?" dedim sinirle. Burnum kanayacaktı. Gerçekten artık burnum kanayacaktı benim.

Güldü ağzını kırıdığının gorili. Giderdi tabi hoşuna. Gülerdi tabi. Lakin benim mood tam olarak şuydu; Murathan janti bir abimizdi. Çok gülerdi. Ben gülmem.

Gülmüyordum da o yüzden.

O hala keyifle gülerken yere eğilip düşen tavşanları aldı. "Ne bileyim kimmiş?" dedi keyifle. Tavşanları kucağıma sıkıştırdı. Beni ise belimden kavrayıp gövdesine çekti. "Tek bir kişi hariç başka kimseyi göremiyorum ben."

"Görmüyorsan bakanları nasıl görüyorsun?"

"Ben görürüm. Her şeyi. İstemsizce." Dura dura söylemişti hepsini. Kendinden en emin şekilde.

Lanet olası bordo bereli yetileri.

Eli belimde olmasa daha iyiydi. Şu durumda yumuşamamı beklerse doğru bekler. Sinirli bakışlarım hafifçe melülleşir gibi olurken alınımdan öpüp geri çekildi. O gayet keyifliydi. Ben hala değildim. "Bak çok dikkat çekiyorsun sen." dedim tehditkar bir sesle. "Bir daha böyle dikkat çekecek showlar yapma. Yediririm şu peluş ayıları sana."

Güldü yine. "Sen Silopi'deyken de ben aynen böyleyim be Pamuk."

"Ben dikkat çekmiyorum."

"Sen öyle san." derken ciddiydi bu sefer. "Geçtiğin yerde sana dönmeyen göz yok. Kaç kere migren atağı geçirdim senin yüzünden haberin var mı senin? Revire bile düştüm ben kızım senin yüzünden. Ne yapacağız bu güzellikle Murathan diye uykularım kaçtı. Hala da kaçıyor."

Sinirliydim ama güldüm ister istemez. "Güzel miyim gerçekten?" dedim gövdesine daha çok sokulup süzüle süzüle.

Baktı önce bir. Ben de ona. Akşam olmaya başlamıştı. Hafif loş bir karanlık vardı. Yanımızda kalan atlı karıncanın ışıkları vuruyordu yüzüne.

Rengarenk. Benim kalbimde ise çiçekler açtırıyordu. Rengarenk.

"Haddinden fazla."dedi müptelası olduğum ses tonuyla. "Gerçekten benim olduğuna inanamayacağım kadar fazla. Benim haddimden de fazla." Derin, içli bir nefes verdi yüzüme bakarken. "Harbi ne yapacağız biz senin bu güzelliğini Pamuk? Ha?"

Biz ne yapacağız seninle Pamuk, biz ne yapacağız senin güzelliğinle Pamuk soruları kapıştırdı bugün sanırım. Kafası karışık görünüyordu. Aydınlatmalıydık. Kucağım dolu olduğundan boynuna sarılamıyordum ama bu parmak ucuma yükselip çenesine minik bir öpücük bırakmama engel değildi.

"Seveceksin dedik ya."dedim gülerek. "Çok seveceksin."

Gülümsedi. "Daha çoğu mümkün değil demiştik değil mi?" Başını aşağı yukarı sallayıp kendini onayladı. "Çok doğru demişim. Yine o dediğimden."

Güldüm. Sarılamadım. Ayılarımı bırakamazdım ama asıl peluş ayımın göğsüne yasladım yanağımı. O ise benim yerimde sarıldı bana. Sıkıca. Kucağımdaki tavşan ve ayılarla göz göze geldik kısa bir an. Onlara da güldüm. Birkaç dakika bekledik öylece. Bir amacı olmadan. Bugün sık sık yapıyorduk bu durduk yere sarılma işini zaten. Özlemimizi böyle atıyorduk sanırım. Başka bir çifte görsem bu hareketi elimi boğazıma takıp kusma efekti verirdim kendime oysa. Aynen canım, en çok siz aşkınsınız diye de dalga geçerdim.

Hayat işte. Ne hale koyuyordu adamı.

Bakışlarım karşımızda kalan büyük dönme dolaba takıldı. Küçükken binememiştim dönme dolaba. Lakin artık bir mucize vardı hayatımda. O yanımdaydı. Kalbi kulağımın altında atıyordu. Geçmiş telafi edemezdik. Ama içimizde kalan ukdeleri silebilirdik. En azından bunu yapabiliirdik.

"Kepçük." dedim mırıltı şeklinde. "Dönme dolaba binelim mi?" Başımı gövdesinden geri çektim tepkisini görebilmek için. Baktı önce bana. Sonra dönme dolaba. Sonra tekrar bana.

"Korkmayacak mısın?" Tereddüt doluydu bakışları.

Tebessüm ettim. "Korkarım. Ama elimi tutarsan daha az korkarım."

Bir şey söylemedi. Ama bakışı yetti içimi sıcacık yapmaya. Aldı elimden üç ayıyı. Sıkıştırdı kolunun altına. Tuttu elimden. İlerledik dönme dolaba doğru. Her şey mükemmel gidiyordu. Taki dolap çalışıp hareket edene kadar.

Romantizm buraya kadardı. Welcome to gerçek hayattı.

"Siktir."dedim panikle gözlerimi kapatıp. "Kepçük bu sallanıyo!"

Makul bir cevap verdi. "Dönme dolap çünkü.Dönüyor ve bunu yaparken sallanıyor."

Ben makul değildim ama. "Kepçük durdur. Vazgeçtim durdur." Gözümü açıp baktım nerede ne konumda olduğumuza. Daha da yükselmiştik. Ayaklarımın altında bir şey yokmuş gibi hissedince yine kapattım gözlerimi.

Hala makuldü. "Havadayız Pamuk. Nasıl durdurabilirim?"

Ağlamaklı sesler çıkardım. Benden tarafa eğildiğimizi hissedince panikle açtım gözlerimi. Ayağa kalkmaya meyleden Murathan'ı görünce panikle bağırdım. "Ne yapıyorsun salak? Otur. Kıpırdama. Otur."

Öylece kaldı çocuğum. "Yanına geliyorum korkma diye."

"Gelme." diye bağırdım. "Gelmeeee. Kıpırdama sakın. Sallanmasın. Öylece kal."

Kaldı çocuğum. Olduğu yere sakince geri çökerken kocaman bir kahkaha atıyordu artık.

"Komik mi?" dedim zerre kıpırdamadan göz ucuyla ona bakarak. Kafamı oynatsam o bile korkunçtu şu an. "Komik mi beyinsiz? Niye çıkardın beni buraya? Niye durdurmadın beni? Niye enge-" Durdu birden dolap. Daha hızla ileri geri sallayınca çığlık attım istemsizce. "SİKTİR!" dedim ağız dolusu. Sıkıca kapattım gözlerimi. Derin bir nefes verirken can havli ile aramızdaki direğe tutundum. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla en tepedeydik.

"Direği tutacağına elimi tutmaya ne dersin Pamuk?" dedi goril hala gülerken.

"Elin neredeeeğğğğ?" dedim ağlamaklı bir ifadeyle. "Bulamıyorum. Elin ner-" Elini elimin üzerinde hissedince feryadım kesildi. Sıkıca kavradım elini. Gözlerim sıkı sıkı kapalıyken derin nefes alıp verdim.

"Gözlerini açıp bakmayacaksan dönme dolaba binmemizin anlamı ne?"

Ağlamaklı ifadem sürüyordu. "Sus. Soru sorma bana, sus."

Gülme sesi geldi. Elimini okşuyordu elleri. "Manzara çok güzel ama." dedi sakince. "Sadece manzaraya bak. Aşağıya değil."

Zordu. Ama denedim. Zorla araladım gözlerimi. Önce birini ama. Tedbirli olmalıydım. İlk Murathan'ı gördüm. Tam karşımda oturmuş, tebessüm ederek bakıyordu bana. Arkasında ucuz bucaksız İzmir ayaklarımızın altındaydı sanki. Güneş batıyordu ufuktan. Hafif sarı çizgiler büyümlü bir hava veriyordu bulutlara ve rengi sönmekte, maviden kehribara dönmekte olan gökyüzüne. Bu manzaranın önünde duran Murathan ise asıl

manzaramdı. İnanamadım bir an. Burada olduğuna, onca zaman peşinden ağladığım kişinin burada olduğuna inanamadım.

Hayal olmasın diye geçirdim içimden sayısız defa.

İlk defa bu kadar yüksektydim. İlk defa bu kadar yüksekte bakıyordum bu güzel manzaraya. Tüm korkuma rağmen yarım bir gülüş belirdi dudaklarımda. Sallandı dolap tekrar. İnişe geçiyorduk. Ama gözlerimi kapatmak istemedim. Daha fazla bakmak istedim bu manzaraya. O yüzden gerginliğimi dağıtacak tek eyleme sığındım. Soru sormak.

"Sence..."dedim yutkunup korkumu geri itmeye çalışarak. "Babamlar gitmeseydi...Şimdi nasıl bir hayatımız olurdu Kepçük?"

Öne doğru eğildi hafifçe. Elinin içindeki elimi kavradı diğer eli de. İki eliyle oynamaya başladı parmaklarımla. Ben ise boşta kalan elimle hala direğe sarılmaktaydım. Direk güven demekti.

"Evli ve üç çocuklu."dedi hiç düşünmeden.

Güldüm istemsizce. "Ha o kadar emindin yani yine seni seveceğimden?"

Güldü çapkınca. "Sevmez miydin?"

Cevap için düşünmedim. "Severdim." Ama bir soru eklemeyi edemedim. "Ama belki sen sevmezdin. Okula gidip oralardan birini bulurdun."

"Ben sen yokken bile sevmemişim kimseyi." derken derin bakışları yüzümdeydi. "Sen varken mi sevecekmişim be Pamuk? Saçmalık."

Hoşuma giden bir cevap olmuştu. Memnun bir şekilde güldüm. "Peki söyler miydin?" dedim daha rahatlamış, korkumu az da bastırmış bir halde. "Yine beni sevdiğini. İtiraf eder miydin?"

Düşündü kısa bir an. Parmaklarımla oynayışı yavaşladı. Gülümsedi derin derin. "Ederdim."

"Nasıl ederdin?"

Dudak büzdü bilmem der gibi. "Belki birden söyledim. Aniden. Sen yemek yerken, televizyon izlerken ya da gülerken...Laftan anlamazdın ama sen kesin. Kabullenmezdin hemen. Tutar öperdim. Belki de alır karşıma ciddi ciddi anlatırdım derdimi. Yine laftan anlamazdın ama. Yine tutar öperdim. Hatta belki hiç lafla anlatma işine girmezdim. Direkt tutar öperdim."

Kahkaha attım. "Kusura bakma ama tokadı yerdin o zaman."

Güldü. göz kısılan türden. "Sen neyse de Ali amca ağzıma posta posta sıçardı gibi."

İkimiz de güldük bu sefer. Kesinlikle bu yaşanırdı çünkü.

"Bir süre ailelerden gizli tutardık muhtemelen. Sonra yakalanırdık kaçınılmaz olarak. Ali amcadan bir araba dayağı verdim. Bu noktada babam girerdi araya." diye devam etti yaşanma ihtimali olmayan hayali senaryoya. Dönme dolap kaçırdığımız zaman ve saatlerin dişlileri gibi döndü. Murathan devam etti. "Sakinleştirirdi Ali amcayı. Gelir isterdik seni. Sözlenirdik. Ali amca bu süreçte de burnumdan getirmeye devam ederdi tabi. Ama katlanırdık, mecbur." Parmaklarıma dokunuşları sürüyordu. "Ben mezun olurdum akademiden. Sen tıp fakültesine başlardın. Nişan yapardık. Sonra ise düğün. İlk görev yerine birlikte giderdik. Yanımızda çocuklarımızla."

Uzak ve asla yaşanmayacak bir geçmişten gelen güzel bir hayaldi. Baktık birbirimize öylece. Geç kalınmış, elimizden alınmış koca bir boşluk vardı aramızda. Anlamsız bir hüznün kuruldu ortamıza, elimizden alınan her şey adına. Kapanır mıydı? Kapatabilir miydik?

Zaman yaşanmayacak geçmişten bugüne ulaştı. Dönme dolap durdu.

"O yüzden hızlı olmalıyız. Yapacak daha çok işimiz var." derken elimi öpüp oturduğu yerden ayaklanmıştı. Dağıtmaya çalışıyordu hüznü havayı. Başarılıydı da. Geciken işleri yetiştirir miydik bilmem ama el ele olunca her şeyi yapabilecekmiş gibi hissettiğim kesindi. Ben de kalktım ayağa mecburen. Eli sıkıca belime sarılı bir şekilde indirdi beni dolaptan.

"Ay Murathan oyuncaklarım." diye geri dönmeye yeltenince ise çok sağ olsun tekrar dolabın içine atlayıp aldı ayılarımı ve tavşanlarımı. Kucağıma iteledi. O taşıyamazmış. Bir klası varmış. Zedeleyemezmiş falan. Umursamadan eline ayılardan birini verdim. Hava kararmıştı artık. Bizim ise yapacak son bir aktivitemiz daha vardı.

Bir dilim pasta yemek.

Parkın ilerisindeki banklara oturmuştuk karşılıklı. Peluş hayvanlarım da yanımdaydı tabii ki. Aşağıdaki pastaneden bir dilim çikolatalı pasta alıp gelmiştim hızlıca. Üzerine ise tek bir mum dikmişim.

Hevesle dayadım burnuna. "Dilek tut."

"Saçmalama." şeklinde net bir cevap verdi.

Ofladım. "Asıl sen saçmalama."

"Batıl inanç bunlar." diye huysuzlandı.

Küçümser bir bakış attım. "İyi ki dedin ya. Yoksa milyonlarca insan dileklerinin gerçekten kabul olduğunu düşünüyordu."

Göz devirdi. "Saçma Pamuk." Muma uzandı pastanın üzerinden almak adına.

"O muma dokunduğun an kolunu kırarım."

Durdu eli. Kaşları çatıldı. "Üflemem ben bunu. Abuk sabuk iş yapma. Yiyip kalkalım işte."

"Asıl sen abuk subuk iş yapma. Doğum günü kutluyoruz. Tabii kii pasta üfleyeceksin."

"Hayır, üflemeyeceğim." diye direnmeye devam etti. "Çizgi film ve lunaparktan sonra çocukluk kotası ağzına kadar oldu zaten." Tekrar muma uzanıyordu ki asıl kozumu saldırt ortama.

"Murathan noğlarr!" dedim hızla.

Durdu eli. Bakıştık kısa bir an. Yapma der gibi baktı. Ama yaptım.

"Lütfen üfle. Noğlar, noğla-" Sesim susmuştu. Çünkü muma uzanan eli mumu sökmek yerine ağzımın üzerine kapanıyordu şu an.

Dertli bir nefes verdi eli ağzımdayken. Acı çeker bir hali vardı. Bu ifadesini bozmadan tek hamlede muma üfleyip huysuzca söndürdü. Elini ağzımdan geri çektiğinde joker misali sırtıtmaktaydım.

Ama o benimle aynı kafada değildi. "Oldu mu?"dedi huysuz huysuz. "Mutlu musun?"

Başımı araba önündeki oyuncak köpekler gibi aşağı yukarı salladım. "Evet. Dilek tutmuş muydun? Tutmadıysan baştan yakacağım mumu."

Kekstrası ters çevrilmişti. "Bokunu çıkarma Pamuk."

"Aman iyi be." dedim uzatmamak adına. Bunu yapması bile mucizeydi çünkü. Adam her türlü kutlamadan itina ile huylanıyordu. Pastayı suratına doğru uzattım. "Hadi ye."

Yumuşacık bir ifade vardı yüzünde. Aldı çatalı eline. Bir parça kopardı. Attı ağzına. Yedi. Çatala bir parça daha alıp benim ağzıma uzattı. Yedim hemen. Bir parça daha tıktı ağzıma. Bir parça daha.

"Söndö." dedim ağzım dolu dolu. Yuttum lokmamı. "Hepsini bana yedirdin. Sen de ye. Senin pastan."

Gülümsedi. "Bir parça bana yeter. Gerisi fazla."

Çatalı aldım elinden. "Olmaz öyle." Ona vermek adına dilimden bir parça kesiyordum ki aldığım parça yamuk yumuk olunca bunu ben yemeğe karar verdim. Ona simetrik parçalar vermeliydik. "Bu yamuk oldu. Bir dakika." derken yamuk parçayı ağzıma atmış, ona daha dikkatli bir parça kesiyordum. Kestiğim parça ile ona dönmüştüm ki hayran bakışlarını yüzümde hissedince duraksadım. "Ne var?" diye sordum hafifçe gülerken. "Niye öyle bakıyorsun?"

Aynı bakışı sürüyordu. Nasıl denir ki; bir mucizeye bakar gibi bakıyordu pasta yiyişime ve ona uzattığım parçaya.

"Hiç." dedi harfleri uzatarak. "Bakasım geldi öyle. Olamaz mı?"

Anlamamıştım. Bugün anlamadığım her şeye gülmekten de başka bir şey yapamıyordum. Yine öyle yaptım. Gülümsedim.

Ama birden, "Gökçen." diyen bir sesle gülüşüm dondu kaldı dudaklarımda.

Bir erkek sesiydi. Oldukçada tanıdık. Tanımak istemeyeceğim kadar tanıdık. Hatta öyle tanıdık ki Murathan'ın kullanmadığı dilek hakkını kendime alıp çılgınlarca o olmasın diye kullanmak isteyeceğim derecede tanıdık.

Lakin bile bile yandı yüreğim.

Tekrar, "Gökçen." diyen tanıdık ses Koray göteleğinden başkası olamazdı.

İnatla kafamı arkaya çevirmedim. Murathan'a bakmayı tercih ederdim ama Murathan sese bakıyordu. Hem de en tip, en çatık kaşlı haliydi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verirken elimde ki pastayı içimde kopan fırtınaların aksine sakince aramıza bıraktım. Bari şunu yeseydik huzurla be adi herif. Harbi bana bir faydalı işi yoktu.

Yat Gökçen. Mal ayağına enine boyuna yat.

"Hadi sen de ye hurma gözlüm." dedim köy yanarken saçını tarayan malum kişi gibi. Çatala aldığım simetrik parçayı Murathan'ın ağzına dayadım. "Ohh! Yarasın aslanıma." Yedi ağzına verdiğim parçayı. Lakin bakışları hala arkamdaydı. Amaçsızca güldüm. "Ne çabuk büyüdün sen bakim. Daha dün gibi aklımda boyun kadar kulakların." Amaçsız gülüşüm sürüyordu.

Ses yine yükseldi. "Gökçen."

Eben Koray. Eben.

"Sana sesleniyorlar." dedi ters ters. Şu an bile sinirlendiği ağzındaki pastayı çiğneyişinden belliydi. Kafa koparır gibiydi. Sıçmıştık.

Yolun sonu görünmüyor Allah'ım.

"Tek Gökçen ben miyim canım? Başkasıdır o." dedim geniş geniş. "Bir parça daha ister misin pasta sen? Verey-"

Gerisini getiremedim zira Koray malı bir kere daha "Gökçen" demiş bulunuyordu. Hem de tam tepeme dikilerek.

Güneş götünden doğsun Koray. Islak tuvalet terliğine bas Koray. Donunun lastiği kapı koluna takılsın Koray. Dolmuşa bin de ineceğin durağı

kaçır inşallah Koray. Kargocuya görüşürüz de inşallah Koray. Rabbim seni davul etsin tokmağını da benim elime versin inşallah Koray.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verirken elimde ki çatalı tabağa bıraktım. Murathan yanıma gelen Koray'a ifadesizce bakarken ben yutkundum. Buralar karışacaktı. Vaziyet alınmalıydı.

"Gökçen."dedi Koray yine. Adımı değiştirmeme son bir. "Merhaba." Merhaba girsin sana.

İçim yana yana gülümsedim. Bakışlarımı ona çevirdim el mahkum. Hiç değişmemişti götelek. Aynı yakışıklı surat ama aynı mal ifade.

Ölüm ölüm dediğin neydi ki Gökçen, dedi sol melek. *Biz seninle Murathan'ın karşısına Koray'ı çıkarmayı göze almışız.*

Sevimsizce gülümsedim. "Merhaba..."

"Seslendim o kadar."dedi salak salak gülerken. "Duymadın. Geldim yanına ama rahatsız etmiyorum inşallah."

Ediyorsun Koray. İnşallah sen de rahatsız olmadan bu zorlu süreci atlattırız.

"Aynen."dedim. "Duymamışım ya."

Murathan'ın tip bakışları bana döndü bu kez. Yalanımı havada yakalamıştı tabi.

"Uzun zaman oldu."dedi Koray malı. Evet gerizekalı. Beni aldatışının üzerinden baya uzun zaman oldu.

"Öyle."dedim kıssadan kessin diye.

"Kaçırılmışsın."diyerek inatla muhabbete devam etti. "Çok üzıldüm duyunca. Silopi'ye gelecektim neredeyse. Aradım bulunduğunu duyunca ama..." gerisini getirmedi. Getirmesine de gerek yoktu. Engelliydi bende her yerde. Ulaşamazdı. Keşke gerçek hayatta da engelle butonu olsaydı. Neden yoktu?

Allah'ım olsundu.

Ayrıca Silopi'ye mi gelecekmiş? Yalana bak yalana. Lan gebersem bir bardak su getirmezsin sen mutfaktan omuriliksiz gevşek. 1 yılımı harcadığım adama bakın ya? Hala inanamıyorum kendime.

Gençliğimi geri verseler bu kez en çok kendime söverim.

"Düşünmen yeter.Sağ ol."dedim kısaca. Murathan'a baktım göz ucuyla. Koray ve benim aramda gidiyordu bakışları. Ama ne bakış... Alev ateş...

Korkuyorum Koray. Ne olur git. Titremek üzereyim panikten. Teri olmadık yerlerimden atıyorum.

Allah'ım gitsin bu.

Gitmedi ama. "İyi misin şimdi?" diyerek konuşmaya devam etti.

Koray biraz canını seviyorsan burayı terk ederdin. "İyiyim. "dedim hemen, en soğuk ifademle. "Çok iyiyim. Geçti bitti zaten. Sorun yok."

Gülümsedi ama bu mahcup bir gülümsemeydi. Amaç neydi? Aldatılırken yakalanışından utanıyor falan olamazdı. Kişiliğine tersti. Onun da üzerine bin kız falan değiştirmişti kesin. Neden süzüm süzüm süzülüyordu şu an anlamış değildim.

"Şey..."dedi ne diyeceğini bilemez bir halde. "Konuşabilir miyiz biraz? Bir şey söylemek istiyordum sana." Bakışları yanımda gözleri ile mermi atan Murathan'a değdi hafifçe. Biraz tedirginlik belirtisi gösterdi en sonunda. "Sakıncası yoksa tabi." diye ekledi. Mecbur bir eklemeydi. Buram buram mecburiyet kokuyordu.

Yapma Koray. Ne olur konuşmayalım. Kurtaramam seni. Ne olur yapm-
Düşüncelerim Murathan'ın yükselen sesi yüzünden Nemrud'un kızı'nın felek misali attığı sille gibi yüzüme geri çaktı.

"Var sakıncası."diyordu en öldürücü sesi. Ters bakışları bana döndü. "Kim bu arkadaş?"

Senin anlayacağın dille anlatayım hurma gözlüm. Ecelini kendi elleri ile yazmak için inatla kedi taşağı ile oynayan fare; Koray...

Ne diyeceğimi bilemedim kısa bir an. Panikten annem şeklinde bile tanıtabilirdim zira Murathan'ın bakışları beni çok ürkütüyordu. Bakın, çok...Çok çok...

Derken Koray'dan ölüm fermanını yazacak olan o ses yükseldi. "Koray ben."Güldü, saf saf... Elini Murathan'a uzattı bir de. En medenisinden. Yine güldü. Saf saf...

Ben, sevgilim ve eski sevgilim. Biz kocaman bir aileyiz.

Yüreğim sıkışıyordu. Yüreğime bir şeyler oluyordu. Tansiyonum eksi sıfırlara düşüyordu. Lokman hekim gelse bu saatten sonra beni kendime getiremezdi. Gözlerimi kapattım saniyelik. Yaradana sığındım, yaradandan ötürü.

Allah'ım, help...

Gözlerimi açtığımda Murathan ona uzatılan ele şaşkın ama bir o kadar da koparacak şekilde bakıyordu. Hırlamıyordu ama ben hırlama sesi duyuyordum. Beynimin içindeki efektler susmalıydı. Mesela şu an kafamın içinde kismetse olur gerilim müziği çalıyordu. Hiç yardımcı olunmuyordu.

Murathan bir önündeki ele baktı. Bir Koray'a baktı. Sonra döndü bir de bana baktı. Bakmaz olaydı. Kedi gibi olduğum yere sindirmişti beni

bakışları. Bakıştık kısa bir an. Bu adam Koray'a karşı Gülben adını duyunca havlayan Seren Serengil'in köpeği Tayni gibiydi. Niye? Çünkü ben mal gibi en çok sevgili sürecimi onunla geçirdiği söyleyip üzerine bir de aldattığını anlatmıştım.

Kesin bu dilimi. Ben dünya sürgünümü doldurdum Allah'ım. Yanına yanına al beni yanına.

Tek kaşı usulca havaya kalkarken, "H-hayır." dedim gerginlikle kekeleyip. "O değil. O değil. Murathan o değ-"

Gelmedi gerisi. Yememişti çünkü. Bakışlarında saniyelik şimşekler çakarken önüne dönüp ışık hızında kavradı Koray'ın elini. Ayağa kalktı bir hışımla.

"Koray!" diye yükseldi aşırı yüksek çıkan bir sesle. Gülümsüyordu sesinin aksine. Ama onu biraz tanıyan biri bu gülüşün hayırlı olmadığını bilirdi. "Ben de seni arıyordum canım benim." diye devam etti.

Panikle ayağa kalkmaya çalıştım ben de banktan ama dizlerimin bağı mı çözülmüştü ne, anlık apışıp kaldım. Bir iki saniye sonra anca dikilebildim ayağa.

"Murathan hayır." dedim ama sesimi duyduğuna emin değildim.

Koray'ın elini nasıl sıkıyorsa hafifçe sıkılan elinin tarafına eğilmişti çocuk. Çaktırmamaya çalışıyordu ama yüzünde acılı bir ifade vardı. "Anlamadım. Seni arıyordum de-" dedi yüzü hafiften kızarmaya başlamıştı. Nefesi kesildi anlık bu noktada. Diğer eli de sıkışan eline yapıştı. "-rken." diye tamamladı cümlesini ama elini geri çekmeye çalışıyordu artık.

Çekemedi. Barış eli koparılıp olmadık yerlerine sokulmak üzereydi.

"Murathan, dur." diye ileri atılıp diğer koluna yapıştım. Yapma bey, elini kana bulama edasıyla. "Murathan lütfen dur."

Durmadı. Bana bakmadı bile. Koluna çarpıp yere düşen sinekten bir farkım yoktu. Öldürücü bakışları Koray'dayken dişlerini sıkıldığını hissedebiliyordum. "Anlamadın öyle mi?" dedi tehditkar bir sesle. Koray elini kurtarmak için çırpınıyordu hala. "Anlatayım o zaman." diye cümlesine devam etti Murathan. "Şanslı göte Bağdat'dan yarak şahlanarak gelmiş. Ne kadar şanslısın ki ben de senin için kalktım taaa nereden nereye geldim. Gel anlatayım sana her şeyi gel!"

Gerisi gelmedi lakin.

Yani Koray için gelmedi. Suratının ortasına gömülen okkalı bir kafa darbesi ile amel defteri dürüldü. Şanslı götüne sokuldu.

Sıradan sevgili günü bu kadardı.

AYNI GÜNÜN SABAHI, ŞEHİTLİK...

Elinde bir poşetle ilerlerken adımlarını yavaşça atıyordu Murathan. Sakin ve temkinli. Acelesi yoktu. Burada dünya telaşı da, zaman da sıfırlanırdı. Burada herkes eşit olurdu. Kimsenin birbirinden üstünlüğü olmazdı. Burada ağlayan bütün insanların acıları ortaktı. Bilirdi. Çok iyi bilirdi.

Adımları aynı sakinlikle ilerlerken bakışları bütün mezar taşlarında gezindi teker teker. Sonra ise hepsinin başının üzerinde dalgalanan Türk bayrağında.

Yeryüzünde solmayan üç renk. Kırmızı, beyaz ve önünde dalgalandığı mavi gökyüzü.

Hedefine yaklaştığını hissediyordu. Görevli buralarda bir yerleri tarif etmişti. Baktı yine de bütün mezar taşlarına. Okudu isimlerini teker teker.

Mehmet, Efe, Nazım, Kenan, Zeynep, Hüseyin...

Vatan için ödenmesi gereken bedeli kendi kanları ile ödeyen nice can.

Bu yolları ezbere bilmezdi ama alışkındı şehitlik kokusuna, sessizliğine. Mezar başlarında sessizce kuran okuyan annelere, ağlayan kadınlara, mezar taşı okşayan çocuklara. Gördü bir kaç tanesini. Yanından geçip gitti. Acılar ortaktı. Lakin yolları farklı.

Bakışları etrafı tararken sol yanında kalan alanda seçti gözleri aradığını. Büyük bir ağacın gölgesinin altındaydı aradığı mezar taşı. Uzaktan bile seçiyordu ismini.

ŞEHİT UZM. ÇVŞ. ALİ ALPTEKİN
MEMLEKETİ; İZMİR
ANNE ADI; ZARİFE
BABA ADI; YAŞAR
D.T. 1966 Ş.T. 2001

Durdu önce. Bekledi bir iki saniye. Öne adım atamadı hemen. Severdi o Ali amcasını. Çok severdi. Baklava getirirdi minik Murathan'a. Kucağına alırdı. Beraber çizgi film izlerlerdi sessizce. Ödevlerine yardım ederdi. Düşünce kaldırırdı. Dizindeki tozları silerdi. Ters bakardı bazen belki ama elini başının üzerinden çekmezdi Murathan'ın. Sürekli saçlarını okşardı. Kocaman gülümserdi ilk bakışta ürkütücü gelen görüntüsünün aksine.

Derin bir nefes verirken boğazını temizledi minik bir öksürükle. Deri ceketinin sağını solunu düzeltti anlamsızca. Sanki gerçekten yıllar sonra karşısına geçiyor gibiydi. İlerledi önüne doğru. Bir adım, sonra bir adım, bir adım daha. Ayak ucunda durdu önce. Saygıyla bağladı ellerini önünde.

Mezar taşındaki resimle göz göze gelince yavaşça kapatıp açtı gözlerini. Sakin bir nefes döküldü dudaklarından bütün yaşanmışlıkların yerine.

"Ali amca..."dedi. "Ben geldim." Yutkundu. "Tanımazsın belki. Uzun zaman oldu. Murathan ben, Yusuf'un oğlu..."

Sessizlik kulak yırtan bir sesle cevap verdi. Alışkındı lakin bu sessizliğe.

İlerledi. Mezarlığın yanında eğildi. Elindeki poşeti yanına bıraktı. Bir kaç dakika baktı mezar taşına ve toprağa. Dev gibiydi Ali amca. Babası da büyüktü ama Ali amca daha da bir büyüktü. Küçükken hayranlıkla bakardı uzun boyuna, geniş omuzlarına. Onun gibi olabilecek miyim diye düşünürdü. Tebessüm etti aklına bu halleri gelince. Şimdi o da kocamandı. Geniş omuzları, uzun bir boyu vardı. Lakin heves ettiği kişi yoktu. Toprağın altındaydı. Kuru bir toprak. Tıpkı babası gibi.

"Sana Yusuf'un selamını getirdim." derken yanında getirdiği poşete uzandı. İçinden bir çiçek çıkardı. Beyaz bir nergis çiçeği. Babasının en sevdiği, mezarının üzerini kaplayan nergis çiçekleri. Babasından Ali amcasına, Yusuf Karakurt'un bu dünyada ki tek dostuna getirebileceği tek selam buydu.

Mezarın ortasını eşeledi bir eliyle. Tam o an ise mezarın baş ucundaki ağacın arasından çıktı bir kuş. Uçarak mezar taşının bir ucuna tünedi.

"Gökçen'e geldim."diye devam etti Murathan. Öttü kuş. Hafifçe güldü Murathan. "Gitmedim daha yanına, merak etme. Senden izin almaya geldim önce." Eştiği yere bıraktı nergis çiçeğini. Sağına soluna taşan toprakları iteleyip dikti çiçeği mezarlığın ortasına. Sağlamlaştırdı yerini. Poşetteki pet şişeyi aldı. Açtı. Can suyunu döktü nergis çiçeğinin üzerine.

"Küçükken..."diyen sesi mırıltı şeklindeydi. O bile zor duyuyordu. "Seni örnek alırdım hep. Sen Gökçen'e nasıl davranırsan ben de öyle yapmaya çalışırdım. Seni sevdiği gibi beni de sevsin diye..." Gülümsedi. "Sevdi." Gülüşü büyüdü. "Bunu yüzüne desem ağzıma yumruğunu sokardın büyük ihtimal." Pet şişeyi yanına bırakıp bakışlarını mezarlığın ortasında zarifçe dikilen nergis çiçeğine çevirdi.

Baktı. Gülüşü soldu. Elini soğuk toprağa bastırdı. Sıktı avucunun altındaki toprağı. Söyleyecek çok şey vardı belki ama öylece bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Emanetin emanetimdir." diyebilirdi sadece. "Uğruna can verdiğin vatanın da, canından çok sevdiğin kızın da."

Can yakan ağır bir sessizliğin otasında ağaç yaprakları hışırdadı. Rüzgar uğuldadı. Kuş ise sessizce baktı Murathan'a.

Kalktı yerden. Söyleyecek pek fazla sözü yoktu bundan başka. İlk Ali amcasına gelmeden gidemezdi Gökçen'e. Şimdi gidebilirdi işte. Poşeti ve pet şişeyi aldı. Arkasını dönüp mezardan uzaklaşıyordu ki durdu. "Bu arada." diyerek tekrar döndü arkasını. Tereddüt etti ama söylemeden de duramadı. "Benim niyetim ciddi Ali amca. Bayadan ciddi yani. Biraz insaf mı etsen artık? Böyle gaipten sesler fal-"

Şiddetle ötmeye başladı kuş. Anında sesini kesti Murathan.

"Anladım.Yeterli."diye mırıldandı saygıyla. "Gideyim ben o zaman." Hafifçe eğildi öne doğru. "Saygılar."

Arkasını döndü. Yürüdü, yürüdü, yürüdü.Yüzüne derin bir tebessüm kondurdu.

İzmir bugün bir mucizeye şahit oluyordu. Çünkü Kepçük; yürüyüp yürüyüp bitiremediği yolları aşıp Pamuk'a gidiyordu.

Çok andık bu bölüm. O yüzden demeden geçemeyeceğim. Bu toprakların bağrında yatan nice Yusuf ve Alilere selam olsun...

30.BÖLÜM

*"Aydınlık neyin oluyor senin
Gökyüzü akraban filan mı
Beni bulur bulmaz gözlerin
Şimşek çakıyorum yalan mı
Yüzünde yalazını gezdirdiğin
Saçlarından tutuşmuş orman mı*

...

*Ayışığı mavisi dudaklarından mı
O ışık zenginliği mi giyindiğin
Uzay tozları mı yıldızlardan mı
Elime dokunduğu an elin
Güneşler açıyorum
Sahi ondan mı
Aydınlık neyin oluyor senin... "*
**ATILLA İLHAN*

"Kar ve fırtına çiçeği öldürebilir, ama tohumlarını yok edemez."

~HALİL CİBRAN~

Arabanın içinde ağır bir sessizlik hakimken Alican ciddiyetle araba sürüyor, Zehra ise tam yanında camdan dışarı bakıyor, geçtikleri yerlerdeki dükkan ve mağaza tabelalarını okumaya çalışıyordu. Başarılıydı da. Okuduğu her tabelada omuzları gururla kabarıyordu.

Doktor seansı bitmişti. Dönüş yolundaydılar.

Uzun bir tabelayı daha tek seferde okudu Zehra. Bu anın heyecanına eşdeğer olarak dudaklarından da minik bir kıkırtı kaçmıştı. Bakışları kıza döndü Alican'ın.

Kıvırcık saçları yüzüne dökülmüştü. Ama dudaklarındaki tebessümü de, yanağında artık varla yok arası beliren minik çukuru da görebiliyordu. Kilo almıştı onu son görüşünden beri. Yanağında beliren minik çukur bunun en belirgin örneğiydi. Önceden yoktu bu çukur. Zayıftı onu ilk görüşünde. Yanaklarındaki kemikler belli olacak kadar zayıf. Saçları sönük, göz altları mor, Ellerinini üzeri mosmor. Şimdi ise toparlanmıştı. İyi görünüyordu.

Morluklar yoktu ellerinde mesela. Saçları parlıyordu. Omuzlarına dökülen kıvırcık buklelere can gelmişti sanki. Yanaklarındaki kırmızılıklar gitmişti. Esmer ve pürüzsüz yüzü ortadaydı. Kötü kokmuyordu. Eskisi kadar parmaklarını çekiştirmiyor, sağa sola tedirgin bakışlar atmıyordu. Sadece doktora giderken yine sıkıca yapışmıştı Alican'ın montunun koluna. Diğer insanlara temas etmemeye çalışıyordu elinden geldiğince.

Kaybolmaktan korkar bir hali vardı.

Yanağında hafifçe beliren çukura ve yüzüne dökülen siyah kıvırcık saçlarına bakarken yakalanmamak adına hızla önüne döndü Alican. En son bıraktığında bu kadar çok gülmüyordu notunu da ekledi eski ve yeni Zehra listesine.

"Neye güldün öyle?" diyerek sessizliği bozdu.

Bakışları hemen Alican'a döndü Zehra'nın. Tebessümü kocaman bir gülüşe dönüştü. "Tabelalardaki bütün yazıları okuyabilirim." diye şakıdı heyecanla. "Önceden de okurdum ama yavaş yavaş. Bilge abla baştan öğretti hepisini. Hızlıca okuyabilirim şimdi hepisini."

Alican'ın gülüşü büyüdü bu heyecana cevap olarak.

"Okula da gideceğim ben biliyorsun?" diye devam etti Zehra heyecanlı konuşmasına. "Liseyi bitireceğim önce."

Gelirken nasılsın, iyi misinden öteye geçmemiştii muhabbetleri. Sessizce yolu izlemişti Zehra. Alican ise tedirgin etmemek adına saygılı kalmıştı bu sessizliğine. Lakin açılan muhabbeti de kapatacak değildi.

Saniyelik kıza bakıp tekrar yola odaklandı. "Harika haber." dedi Zehra'nın heyecanına uyararak.

Mahcup bir edayla güldü Zehra. "Gökçen abla dedi ki; çok çalışırsam onun gibi doktor olabilirmişim. Bilge abla da öğretmen olabilirsin dedi. Doktorum da öyle dedi. İstersem her şey olabilirmişim. Olur muyum gerçekten Alican?"

Bir tekledi Alican. Zira Zehra ilk defa adını sesli bir şekilde dile getiriyordu. Neden bu anlamsız detayı fark ettiğine daha çok anlam veremedi ama çaktırmadı da. Tebessümünü bozmadı. "Olursun tabi Zehra. Sen yeter ki çalış, çabala. İstedğin her şeyi olursun. Hatta bence konservatuvara bile girebilirsin."

Boş boş göz kırptırdı Zehra saniyelik. "Konser ne?" diyebildi en sonunda en boş sesiyle.

Baktı Alican göz ucuyla. Şaşkın ve boş ifadesini görünce ise kocaman bir gülüşle önüne döndü. "Konservatuar. Tiyatro, müzik ve dans gibi alanlara özel yeteneği olan kişilerin gittiği bir okul. Eee senin de sesin güzel. Bunun için ayrı eğitim alabilirsin."

Boş bakışı sürüyordu Zehra'nın. "Benim mi sesim güzelmiş?"

Onaylayan bir mırıltı çıkardı Alican. "Hastanedeyken söylüyordun ya bir şarkı. Gayet iyiydin."

Düşündü önce bir ne söylediğini. Kısa bir an sonra aydınlandı. Alican onu ilk almaya geldiğinde mırıldanıyordu bir şarkı. Duyduğunu düşünmemişti. Ya da o anın gerginliği ile aklına gelmemişti. Bir o anki gerginliğini düşündü, bir de şimdiki rahatlığını. Gülümsemeden edemedi.

"Haa onu diyorsun sen." dedi utanarak önüne dönerken. "Öylesine mırıldanıyordum onu ben." Önüne düşen bir tutam saç başı önündeyken kulağının arkasına doğru sıkıştırdı. "Sesim güzel olduğundan değil yani..."

"Güzeldi." dedi Alican hiç beklemeden. Aniden yükseldiğini fark edince ise toparladı cümlelerini. "Yani baya iyisin bu konuda. Yabana atma bu yeteneğini."

Baş başı hala yerdeydi Zehra'nın. Geçmiş anılara dalıp gitmişti zihni. Her anı ayrı bir acıydı ruhu için ama tutunacak tek dalı da onlardı. Küçük bir erkek kardeşi vardı bir zamanlar. Minik Cemil. Kucağına alırdı onu. Cemil, koyu kahve gözlerini ona diker dikkatle bakardı hep ablasına. Ninni söylerdi Zehra kardeşine hep. Yavaşça sallardı kucığında. Minik dudaklarında kesik bir gülüşle uykuya daldı Cemil ablasının ninnilerini dinlerken. Her gece gelir, bir şey demeden kucığına tünardı Zehra'nın. Sessizce beklerdi ablasının ona söyleyeceği ninnileri.

Zehra onu son görüşünde de ninni söylemesi için paytak adımlarla ablasına doğru geliyordu Cemil. Yüzünde neşeli bir tebessüm, koyu kahve gözlerinde ışık vardı. O da kollarını iki yana açıp gelmesi için beklemişti Cemil'i. Sonra odanın kapısı açılmıştı şiddetle. Tek el silah patlamıştı.

Cemil gelmişti gelmesine Zehra'nın kollarına. Lakin artık dudaklarında gülüş, gözlerinde yaşam ışığı yoktu.

Küçük bedeninden yayılan, bedeninden daha büyük bir kan gölü vardı etrafında. Zehra'nın ninni söylemek için açılan dudaklarından ise o yaşına kadar dökülen en acı feryat.

"Üzecek bir şey mi söyledim ben?" diyen Alican'ın sesiyle derin düşüncelerden sıyrıldı.

"Ha yoh." dedi Alican'a dönerek. "Öyle dalıyor benim gözlerim bazen. Bir şey düşündüğümde değil yani. Niye üzesin sen beni? Tövbe."

Alican için de tövbeydi. Bu yüzden tedirgindi. Kırmaktan, ürkütmekten, ona olan güvenini sarsmaktan korkuyordu. Pamuk ipliğine bağlıydı sanki aralarındaki güven. Oysa azar azar ama sıkıca örüyordu bu ipliği Alican. Farkında bile değildi. Sessiz kaldılar kısa bir an. Cama döndü Zehra. Yola odaklandı Alican.

"Ne yapmalı bu konserveye girmek için?" diye sordu birden Zehra.

Güldü Alican. "Konseve değil. Konservatuar. Önce liseyi bitireceksin. Sonra üniversite sınavına gireceksin. Yeterli puanı alınca da gideceğin okulun yetenek sınavına gireceksin. Yani kısacası şarkı söyleyeceksin. Beğenilirsen okula alınacaksın. Bu kadar."

Başını ciddiyle aşağı yukarı salladı Zehra. "Anladım." dedi kararlı bir şekilde. "Önce lise bitecek." Ama birden kararlı duruşu bozuldu. Omuzları düştü. "Ya bitiremezsem? Türkçem geridir. Ya yapamazsam?"

"Halledersin sen." dedi Alican. "Güven kendine. Şimdiden bile okuma kısmını hallettin baksana. Hem zorlanırsan ben varım." Durdu bu noktada. Boş boş göz kırptırdı önüne bakarken. Ne saçmalıyordu? "Yani biz varız. Gökçen hanım falan..." diye ekledi aceleyle. "Yardım ederiz her türlü." Gerisini nasıl toparlaması gerektiğini bilemeyince saçma bir soru attı ortaya. "Acıktın mı sen?" dedi hızla. "Acıktıysan şehirden çıkmadan duralım bir yerde."

Başını iki yana salladı Zehra. "Yok, yok. İyem ben. Evden çıkmadan önce yedirdi Bilge abla."

Başka konu açıldığı için oldukça müteşekkirdi Alican. Güldü. "İyi bakıyorlar sana, belli."

Tebessüm etti Zehra. "Öyle." dedi tek kelimeye milyonlarca teşekkür sığdırırken. "Gökçen abla her gün yaralarımın pansuman yapıyor. Şimdi İzmir'de ama hep arıyor. Hiç boş bırakmıyor. İlaç saatimi bile arayıp hatırlatıyor. Duru abla bir sürü kitap almış. Ayşegül'de kıyafet." Heyecanla

döndü Alican'a. "Mor çiçekli bir elbise almış bana. Çok güzel çiçekleri vardır. Bıcırık bıcırık. Havalar biraz daha ısınınca giy dedi ama Aybüke abla. Şimdi giyersem hasta olurmuşum." Gülmeden edemedi Alican bu hallerine. "Bilge ablanın da yemekleri çok güzel." diye devam ediyordu o sıra Zehra konuşmaya. "Bir başlayınca duramıyor insan."

Şanslısın Barbaros komutanım diye geçirmeden edemedi içinden Alican. Ama başka bir noktaya geçiş yaptı.

"Şanslısınız valla. Bizim önümüze askeriyede dayıyorlar her gün kuru fasulye, pilav. İçimiz öldü artık. Geçen kırk yılda bir kurabiye çıkmış. Limonlu. Çok severim bende limonlu kurabiye." Göz ucuyla Zehra'ya baktı. Tebessüm ederek onu dinlediğini görünce daha çok gülerek önüne döndü. Devam etti anlatmaya. "Almam normalde ama limonlu görünce dayanamadım. Alayım dedim bir tane. Arka dişim kırıldı Zehra."

Minik bir kıkırtı kaçtı Zehra'nın dudaklarında. Elini dudaklarının üzerine kapatarak engel olmaya çalıştı ama zordu.

"Gül, gül." dedi Alican. Kendi de güldü. "Ben baya güldüm valla. Sen de gül. Bak sen ne şanslısın ki aşçınız iyi. Hayatta insanın yediği güzel olacak önce. Gerisi bir şekilde halledilir valla."

Gülüğü büyüdü Zehra'nın ama elini ağzından çekti bu sefer. Saklamadı. Ama tam o an önlerinde birdenbire duran arabaya çarpmamak için Alican aniden frene basmak zorunda kalmıştı. Arabanın durmasına, şiddetle fren yapmasına eşdeğer olarak bir eli ani bir refleksle yanındaki Zehra'nın önüne uzandı Alican'ın. Anlamsız bir siper oluşturdu koluyla. İleri yalpalayan Zehra'nın göğsünde kemeri bağlıydı ama ani şeylerden hala korktuğu için ürkekçe, iki elle, sıkıca tutundu önüne uzanan kola. Saçları önüne dökülürken bir yerlere çarptıklarını düşünerek minik bir çığlık attı.

Bir kaç saniye sessizlik çöktü ortama. Zehra elinin altındaki kolu bu sefer ürkekçe değil de sıkıca kavramışken Alican kafasını camdan dışarı uzattı sinirle. "NE YAPIYORSUN ABİCİM?! ZİNCİRLEME GİRELİM Mİ BURADA BİRBİRİMİZEE? DİRDİN NE?" diye yükseldi önünde duran arabaya.

Kafasını çıkardı adam camdan. Elini sallayıp mahcup bir ifade ile özür dilerim demeye çalıştı. Tekrar kafasını içeri sokarken Alican'da , "Ya sabır ya!" diye söylenerek kafasını geri çekti camdan.

"Nereden alıyorsunuz o ehliyeti anlamıyor-" Zehra'nın koluna yapışmış ellerini ve korkmuş ifadesini fark edince kelimeleri yarım kaldı. Bağırдыğı içinde korkmuş olabilir miydi?

"Zehra..." dedi daha sakın bir sesle. " Korktun mu? İyi misin sen?"

Başı yerdeydi Zehra'nın, gözleri kapalı bir şekilde sıkıca tutunduğu kolu sıkıyor, sakinleşmeye çalışıyordu. Başını aşağı yukarı salladı gözünü açmadan. "İyem... İyem..."

"Emin misin? Geri dönelim mi doktora?"

"Yok, yok." diyerek açtı gözlerini Zehra. Korku kurulmuştu artık gözlerine, görebiliyordu Alican. "Birden olunca şey oldum ben..." diye devam etti Zehra. Yapıştığı kolu fark etti o an. Ateşe değmiş gibi hızla geri çekti ellerini. "Özür dilerem. Özür dilerem."

"Sorun yok." dedi Alican kolunu geri çekerken sakinleştirici bir tonla. "Rahat ol."

Arkadan başka kornaların sesi yükselince istemsizce arabayı çalıştırmak zorunda kaldı. İlerlediler ama Zehra'nın hala korku ile alıp verdiği derin nefeslerini hissedebiliyordu. Parmaklarını çekiştirmeye başlamıştı yine. Birkaç dakika daha sessizce ilerledikten sonra ise montunun ucunda hafif bir dokunuş hissetti. Yanına döndüğünde Zehra'yı camdan dışarı bakarken gördü. Ondaki tarafa olan elini ise montunun ucunda. Parmak ucuyla tutuyordu her zamanki gibi Alican'ın montunun ucunu, sakinleşmesine yardımcı olan bir hali vardı.

Ona güvendiğinin farkındaydı Alican. Saçma bir şekilde hoşuna da gidiyordu. Bozmamak için hareket dahi etmedi. Sessizce ilerlediler birkaç dakika daha.

"Sence ben..." dedi Zehra. Yutkundu. "Neye benziyorum?"

Anlamamıştı Alican. "Efendim?" dedi anlamadığını belirten bir edayla.

"Doktor sordu bugün." derken Alican'a döndü Zehra. "Sen kendini neye benzetiyorsun dedi. Cevap veremedim. Gelmedi aklıma bir şey. Düşün gel, ödevin olsun bu dedi. Neyim ki ben? Neye benziyorum ki?"

Düşündü bir iki saniye Alican. "Şöyle soralım o soruyu biz. İnsan değil de başka bir şey olmak isteseydin ne olmak isterdin?"

Düşünme sırası Zehra'daydı. "Ağaç." dedi birkaç dakika sonra. "Kocaman, bol meyve veren, yemyeşil, güçlü bir ağaç olmak isterdim. Çocuklar meyvelerimden yesin, gülsünler isterdim. Gölgame sığınanlar ferahlasın isterdim. Köklerim toprağıma sıkı sıkı bağlı olsun isterdim."

"O zaman kendini de ağaca benzetiyorsun demektir."

Daldı yine bakışları Zehra'nın. "Yok. Benzemem ben ağaca. Ağaçların uzun dalları olur, yemyeşil yaprakları, toprağı sıkıca tutunan kökleri olur.

Benim ne dalım var, ne yaprağım, ne de tutunacak, kök salacak toprağım. Yokum bile ben..."

Sessizlik çöktü aralarına kısa bir an. Zehra'nın parmak uçları daha da sıkı tutunduğu montun ucunu. Kök salmak isteyen bir ağaç gibi.

Çok şey söylemek istedi Alican ama ne derse eksik kalacağını biliyordu. Ailesi ve tüm hayatı çalınmış bir can vardı karşısında. Ne teselli edebilirdi ki onu?

"Ağacı yok eden aldığı darbeler değildir Zehra." diyebilirdi en sonunda Alican. "Topraksız kalmasıdır." Zehra'nın bakışlarını yüzünde hissetti lakin dönüp bakmadı. Üzgün baktığına emindi. İçinde bir noktanın ezildiğini hissediyordu bu hüzünlü bakışlara bakarken. "Ama bir ağaç hala hayattaysa, nefes alıyorsa, bu kendine tutunacak bir toprak bulduğu anlamına gelir. İster kendi toprağı olsun, ister olmasın. Yerini sevsin yeter. Yeniden büyür, dalları uzar, yeşillenir, çiçek açar, meyve verir." Bakışlarını Zehra'ya çevirdi. Tahmin ettiği hüzünlü bakışları vardı gözlerinde. "Kışın sonu bahardır Zehra." dedi sakince. Kısa bir bakışın ardından yola döndü tekrar. "Yaprak döken, yara alan her ağaç için yeni bir şans demektir bu."

Sessiz kaldı Zehra. Dudakları titredi hafifçe. Belli etmemek adına cama çevirdi bakışlarını. Kıştı dışarı. Bahar gelirdi sonunda elbet. Ona da uğrar mıydı? Bahar ne demek bilmezdi. Öğrenir miydi? Parmak uçları o fark etmeden sıkı tutunduğu montun ucunu.

"Ama bence sen denizsin." diyen Alican'ın sesiyle tekrar ona döndü.

"Hı?" diye anlamadığını belirten bir ses çıkardı.

Yola bakıyordu Alican. Bakışlarını o hüzünlü gözlere değdirmemek en iyisiydi. "Bence denize benziyorsun yani." diye yineledi kendini.

Anlamamıştı Zehra. "Niye ki?"

Yarımca güldü Alican. Denizi de kirletirler ama o kendini temizlemesini bilir demek istedi, ona da bakınca insan hem hüzünlenir hem umut dolar demek istedi. Denizin de sesi huzur verir demek istedi. Senin gibi yani demek istedi. Lakin diyemedi aklına gelen hiç bir şeyi. "Hiç." dedi sadece. "Öylesine."

Taklımadı pek Zehra. "Ben hiç deniz görmemişem." diye farklı bir noktaya takıldı. "Sen gördün mü?"

"Gördüm tabi. Deniz çocuğuyum ben. Memleketimde var."

"Nere ki memleketin?"

"Denizli."

Güldü Zehra. "Adı bile denizli."

Alican'da güldü. "Öyle."

"Uzak mı buraya?"

"Eeee biraz."

Denizli'de deniz yok ki Alican diye bağırdı içinden. DENİZLİ'DE DENİZ YOK Kİ OĞLUM. SALAK MISIN?

Salaklığına doymadı ama ifadesizliğini de bozmadı.

Zehra ise tutunduğu montu bırakmıştı ama yönünü daha çok Alican'a çevirerek. "Deniz kabuğu da var mı sizin denizde?" Heyecanla güldü. "Babam denizin sesi deniz kabuklarıdır derdi hep. İnsanların sesini yutarmış deniz. Yeri göğü sığdırmış içine. Sessizce dinlermiş herkesin derdini. En dibine çökmüş bütün sesler. Orada da denizi bu dertlerden temizlemek için deniz kabukları yutarmış bu sesleri. Ondan taş gibi sert olurmuş onların kabuğu. Doğru mu? Sesi var mı deniz kabuklarının?"

"Evet, var. Sadece kulağına çok yaklaştırırsan duyarsın ama sesini." Yine senin gibi demek istedi. Ama yuttu Alican.

Gülümsedi Zehra hayran hayran. "Ne güzel... Gizli bir dünya gibi..."

Cevap vermedi Alican. Yüzündeki heyecana saniyelik bakıp derin bir şekilde gülümsemekten başka.

"Bence sen de kalkana benziyorsun." dedi birden bire Zehra.

Beklemiyordu bunu Alican. Aklına ilk kalkan balığı gelmesine engel olamamıştı. Umarım benzediği şey bu değildi.

"Kalkan mı?" dedi yüzünü ekşiterek. "Balık olan mı?"

Güldü Zehra. "Hayır. Zırh olan. Savaşlarda kullanılan."

Oysa Zülfikar komutanından dolayı şamar oğlanına benzerdi daha çok ama anın felsefikliğini bozmak istemedi.

Güldü o da. "Neden kalkan?"

Çünkü güven veriyorsun demek istedi Zehra. Lakin tuttu. "Ülkeni koruyorsun." dedi bunun yerine. "Zırh nasıl savaşçısını korursa sen de ülkeni koruyorsun." Bakışları hüznünlendi yine. Cama çevirdi yüzünü. "Bu cesaretin nasıl güzel bir nimet olduğunu siz bilemezsiniz."

Alican'ın bakışları ona döndü. Üzerine yine hüznü çöktüğünü görebiliyordu ama bu ani ruh değişimlerine az çok alışmıştı.

"Bizim köye bir öğretmen gelmişti." dedi Zehra'nın bakışları hala camdayken. "Türkmen köylerine çok öğretmen gönderilmez. Hele Türk öğretmen hiç gönderilmez. Çok sevinmiştik o zaman." Bakışları önüne döndü. "Bize Türk bayrağını göstermişti. İlk o zaman görmüştüm bayrağı. Demişti ki; olurda başınıza kötü bir şey gelirse, sığınacağınız tek çatı bu

bayrağın altıdır. Çünkü türkün türkten başka dostu yoktur." Tutkundu zorla. "O zaman anlamamıştım ne demek istediğini. Başımıza en fazla ne gelecek diye düşünürdüm. Şimdi anlıyorum..." Derin bir nefes alırken bakışları Alican'a döndü. "Teşekkür edirem. Her şey için. Sağol..."

Duraksadı Alican. Ne diyeceğini kestiremedi bir kaç saniye. Baktı Zehra'ya ama saniyelik. Yine yola odaklanmak zorunda kaldı. Zaten Zehra'da başı yerde bir şekilde önüne bakıyordu. Göz temasından kaçırıyordu yine.

"Teşekkür etmek istiyorsan artık olduğun toprağa sıkıca tutun Zehra." diyebilirdi sadece. "Kök sal, yeşer, büyü, meyve ver, gölge ol."

Başını yerden usulca kaldırdı Zehra. Alican'a baktı. Alican için kısa kendi için uzunca bir süre. Burukça gülümsedi. "Sen iyi bir insansın." demekten öteye geçemedi.

"Hayır." dedi Alican anında. "Ben sadece insan olmaya çalışan bir insanım." Bakışları saniyelik kıza değip kimse ile kolay kolay göz teması kurmayan bakışları yüzünde ve gözlerinde hissedince hafifçe gülümsedi. "Ama illa çok teşekkür etmek istiyorsan bir şarkı söyleyebilirsin. Hayır demem."

Utandı Zehra. Ama tebessüm etmeden de edemedi. Kaçırıyordu yine gözlerini. Parmak uçlarını çekiştirirdi elleri. "Vallah o kadar güzel değildir sesim." diye mırıldandı. "Abartıyorsun sen."

"Dışarıdan duyma imkanın olsa keşke. Şu söylediğine çok pişman olurdun."

Yanaklarının kızarmaya başladığını hissediyordu Zehra. Ne yapacağını bilemez bir şekilde hafifçe kaşıdı yanağını. Bakışları önünde, yerde ve camdaydı. Yani Alican hariç her yerde.

"Tabi şakaydı bu. Ciddiye alma sakın." dedi Alican bu hallerini fark edince. Zorda bırakmak istemiyordu. "Şarkı söylemek zorunda falan değils-"

Sözü yarım kaldı. Zira su gibi sakın, ipek gibi yumuşak bir mırıltı dökülüyordu Zehra'nın dudaklarından.

"Shab āfaridi, sham āfaridam
Khāk āfaridi, jām āfaridam..."

Anlıyordu Alican ne dediğini. Farsça bir şarkıydı yine. Sen geceyi yarattın, ben ışığı yarattım, sen toprağı yarattın ben ise ondan kadeh yaptım diyordu sözleri. Bilmediği şey ise şarkının tamamıydı. Sözlerini anlıyordu anlamasına ama tamamını bilmiyordu. Bunu bir tek Zehra biliyordu.

Çünkü bu şarkıyı da o kardeşine okurdu.

Çünkü bu şarkıyı da ona babası öğretmişti.

İnsan ve Allah arasında yaşanan bir konuşmanın şiiriydi bu. Uzun uzun anlatırdı babası bunu da. Bakışları candan dışarıdayken dudaklarından dökülen sözlerde sessiz bir ağıt vardı insanlığa ve kötülüğe. Allah'ın insanlara verdiği nimetlere ama insanların bu nimetlerden yarattıkları kötülöklere.

Anımsadı Zehra eski bir anıyı daha. Babası etrafına toplamıştı onu ve kardeşlerini. Ciddiyetle bir şeyler anlatıyor. Işıklar yine yok. Ev soğuk. Oda karanlık, ortada tek bir mum ışığı var sadece. Birbirleri ile gülüşerek dinliyorlar babalarını. Ara ara sohbeti kaynatmaya çalışıyorlar. Kızıyor babası. Lakin anlatmaya devam ediyor.

"Bu şiiri iyi bilin." diyordu babasının kalın sesi. "Cihanı ben, aynı su ve çamurdan yarattım diyor şiirde Allah insanoğluna. Sense ortaya İran, Tatar, Zenci çıkardın. Ben topraktan saf, hâlis demir halk eylemişim. Sense kılıç yarattın, ok ve tüfek yarattın. Çemenin fidanını, yarattığın balta ile kestin ve parçaladın. Ondan, şarkı söyleyen bir kuşa kafes yaptın. Ben senin damarlarına kan verdim. Sense onu haksız yere dökmeyi seçtin. Ben sana hayat verdim, sen ise onu yok ettin..."

Küçükken bunları da anlamazdı Zehra. Babası bunları anlatırken kardeşleri ile kıkırdayarak başka şeyler hakkında konuşurlardı. Köyde kim kime kaçmış, kim kimi seviyormuş gibi daha mühim konuları vardı konuşacak. Artık anlıyordu. Savaşı yaratan Allah değildi. İnsandı. Kötülüğü yaratan Allah değildi. İnsandı. İnsana bunu yapan yine Allah değildi. İnsandı. Asıl insanın insandan daha büyük bir düşmanı yoktu. Zehra bu yüzden artık en çok insandan korkardı.

Gözünü kapattığı an yanağına sessiz bir yaş süzölürken o devam etti insanlığa olan sessiz ağıtına.

*"Biyābān o koohsār o rāgh āfaridi
Khiyābān o golzār o bāgh āfaridam."*

...İssız çöller, kuş uçmaz dağlar, vadiler yarattın. Ben yollar, güllerle süslenmiş bağ ve bahçeler yarattım...

*"Ānam ke az sang āyine sāzam
Ānam ke az zahr nooshine sāzam."*

...Bana iyi bak, ben taştan ayna yapan varlığım. bana iyi bak, zehirden bal yapan bir varlığım...

"Shab āfaridi, sham āfaridam"

...Sen geceyi yarattın ben ise ışığı...

"Daha ne kadar devam edeceksin buna?"

Umursamadım Murathan'ın bu çıkışını. Kollarım göğsümde bağlı, sol ayağımın önü yerden gaz alır gibi hızla yere vurup kalkıyordu. Cevap vermedim. Tip bakışlarla önümdeki buz mavisi hastane duvarına bakmaya devam ettim sadece. Sonra ise istemsizce önümdeki manzaraya indi gözlerim. Sedyede boylu boyunca yatan baygın bir adet Koray'ı görünce burnumdan bir nefes verdim.

Allah bana sabır versindi. Allah bana hakikaten sabır versindi. Mümkünse en acilinden şu an istiyordum hatta Allah'ım. Hızlı teslimat olaksa adres bildiriyorum; acil servis.

Evet, muazzam doğum günü kutlamamızı acil serviste taçlandırıyorduk zira Koray inatla eceline koşmuştu. Kedi taşığı ile oynamaya son verememişti. Bu kendi sonu olmuştu. Gelme demiştim oysa. Git demiştim. Ama dinlememişti. Sonuç olarak ise yüzünün ortasına yediğı tek bir kafa darbesi sonra ise çenesine yandan gelen sol kroşe ile bayılmıştı. O ilk darbede ölmemesi mucizeydi zaten. Murathan'dan bir yumruğı yiyip ikinciği gören nadir kişilerden olabilirdi.

Burnuna pamuk tıklmış, gözlerinin altı hafifçe morarmış bir şekilde yatıyordu şu an önümüzde. Tek tesellim pamuğun başka taraflarına tıklanmış olmasıydı. Burnu kırılmamıştı kırılmasına ama yüzüne her gün maske yapıp cımbızla bıyık kenarlarını alan Koray için bunun bile yıkıcı bir darbe olacağına emindim.

"Gökçen!" diye en sonunda dişlerini sıkı sıkı yükseldi yanımda dikilen Murathan.

Gözlerimi kapatıp burnumdan soluyan bir nefes daha verdim. "Konuşma benimle, neşterle İzmir çıkışına kadar kovalarım seni beyinsiz!"

"Bu itin başında beklemektense neşterle kovalanmayı tercih ederim." diye bir saattir üzerinde olan huysuzluğunu sürdürdü.

Ama ben ondan daha da huysuzdum şu an. Yandan öldürücü bir bakış attım. Önümüzde baygın yatan, burnuna bir tomar pamuk tıklalı adamı bu hale koyan o değilmiş gibi masum bir ifade vardı yüzünde. Bakıştık kısa bir an. O masum masum, ben delici delici.

"Ne?" diye kafa göz salladı en sonunda. Üstüne bir de Adana kanalına geçti. "Ne bahiyün öyle?"

Tam anlamı ile burnumdan soludum. "Sana gerçekten inanamıyorum ben."

Ofladı. Huysuzca buruşturdu yüzünü. "Seninle konuşmanın bir sakıncası olup olmadığını sormadı mı bu dalyarak bana? Tamam işte. Ben de gereken cevabı verdim. Neyine inanamıyorsun bunun?"

Başıma sağdan soldan ağrı sokuyordu. Ciddiydim. "Medeniyetsiz ayı." diye söylenerek önüme döndüm. "Gün görmemiş köpek!" Koray'a doğru bir adım attım. "Adamı koyduğun hal-" İleri giden adımlarım Murathan'ın arkadan koluma yapışıp gerisin geri kendine çekmesi ile yarım kaldı.

"Hop dedik." dedi ters ters. "Üç adımdan fazla yaklaşmıyorsun." Boşta kalan elinin işaret parmağı ile tipi kaymış bir şekilde yatan Koray'ı işaret etti. "Baygın maygın demem bu sefer cidden kırarım bu pezevenğin burnunu." Boka bakar gibi göz ucuyla baktı Koray'a. "Tipe bak. Tipini..." Sağ olsun gerisini getirmedi. Göz devirmek ile yetindi. Lakin gayet tahmin edilebilir bir cümleydi.

Hızla kolumu elinden kurtarmak için geri çektim. "Bırak!"

Bırakmadı. "Gel şuraya, beni daha da delirtme." dedi dişlerini sıkı sıkı.

"Asıl kim kimi delirtiyor acaba?!"

"Açık ara sen beni!"

Yine çektim kolumu. "Adam sakince selam verdi." Bırakmıştı bu sefer kolumu. Bir adım geri çektim kendimi. "Anında kafa atıp bayılttığına inanamıyorum."

Koray'ın burnuna bir tomar pamuğun tıklalı olmasına sebep o değilmiş gibi gevşek gevşek baktı. "Bu tek yumrukta bayıltma işi benimde canımı nasıl sıkıyor anlatamam." Tüh dermiş gibi ellerini birbirine vurdu. "Bir iki tane daha çakamadan yığılıp kalıyor şerefsizler hep. Atamıyorum ama ben böyle sinirimi." Boylu boyunca yatan Koray'ı işaret etti. "Şuna bak şuna. Dokunduk, komalık oldu it." Nefretle baktı Koray'a. "Yavşak piç." diye ekledi dolu dolu.

Ya sabırdı bana. Neden bayılıyordu adamlar acaba? Hepsinin kafası kadar pazun olduğu ve bir bordo bereli olduğu için olabilir miydi acaba

hayvanat sevgilim diye avaz avaz bağırmak istedim ama bakışlarım yeterince anlatmıştı her şeyi. "Medeniyetsiz ayı!" demekle yetindim.

Yüzünü ekşitti. "Benim hiç medeniyet diye bir iddiam oldu mu? Neden sürekli bu isteniyor benden? İnsan olana biz de insan oluruz. Adam olana çok bile."

"Sus." dedim gözlerimi kapatıp arkamı dönerken. "Sus, sesin başımı ağrıtıyor. Hiç bir açıklamayı duymak istemiyorum." Cidden sustu. Ben ise bir kaç dakika daha baktım Koray'a öylece. Derin, dert dolu bir nefes verirken bakışlarım tekrar Murathan'a döndü. "Ya şikayetçi olursa?"

Boş ama huysuz bir bakışla baktı. Lakin cevap vermedi soruma.

Daha çok sinirlenmeme neden oluyordu. "Kime diyorum ben?!" diye yükseldim.

Huysuz bakışı sürüyordu. "Hiç bir açıklamamı duymak istemediğini sanıyordum."

"Seni gebertirim." diye net bir cevap verdim.

Göz devirdi.

"Bittik ya." diye sızlanmaya devam ettim. "Kesin şikayetçi olur bu şimdi."

Güldü yarımca. "Götü yiyorsa buyursun."

Medeniyet tek dişi kalmış canavar ise o canavar şu an bendim. Ve kalan son dişimle o medeniyetsiz ayıyı parçalayabilirdim. "Asıl ben senin burnunun üzerine öyle bir yumruk çakmak istiyorum ki şu an."

Kaşları oldukça çatıktı. "Çakmadan çakmış kadar oldun zaten." dedi ters ters. Boka bakar gibi baktı baygın Koray'a. "Bu mudur yani ya? Ha?" İki elini isyan eder gibi bana doğru açtı ama daha çok sinirden yüzünü gözünü yırtmak isteyen bir hali vardı. " Bu mudur vizyonun? Bu bıyığının etrafını cımbızla alan götoşun mu seni aldatmasına izin verdin?" Elini alnına atıp başını sağa çevirdi. Sinirle kapattı gözlerini. "Sakalını bile yamuk almış amına koduğumun evladı. Bakamıyorum. Başıma ağrı girdi."

Koray'a baktım. Cidden sakalının sol köşesinde bazı yamukluklar vardı. Tartıştığımız konuya baktı. Siniri ülke ve evren sınırlarını aşıyordu. Aşırı gergindik ikimiz de. Sinirle ellerimi saçıma daldırıp sakinleşmeye çalıştım yoksa cidden elimde kalacaktı adi goril. O ise söylenmeye devam ediyordu.

"Sıyracağım ya. Tipe bak, ettiği işe bak. Bir yıl ya. Koskoca bir yıl sen bununla nasıl..." Gerisini getiremedi. Burnundan soludu adeta. Göz ucuyla baktığımda gözlerinin beyaz yerlerinin hafiften kırmızı olduğunu, kulaklarının ise sinirden kızardığını görebiliyordum. Sinir yüklemesi

yapıyordu. "Valla delireceğim ben!" dedi ellerini sinirle iki yanına açarken. "Çek vur beni ya. Şu an çek vur beni Gökçen. Valla kanım akmaz ha."

Göz devirdim. "Abartma Murathan. Adı üzerinde. Eski sevgili."

"Sus." dedi elini aramızda kaldırarak. "Sus. Söyleme şu kelimeyi. Sus. Getirme seninle yan yana." İleri atıldı. "Yok olmuyor bu böyle, ben yolacağım bu pezevenğin kalan yamuk sakallarını da."

Anında iki elimle göğsüne yapışıp durdurmaya çalıştım ilerleyişini. "Murathan dur!"

O bırak, geberteceğim; ben ise dur diye cebelleşirken birden önümüzdeki perde hızla açıldı. Tartışmamız bölünürken bakışlarımız o yöne döndü. Esmer, kara kaş, kara göz, güzel bir hemşire vardı karşımızda. "Koray ner-" diyordu ki sedyede boylu boyunca yatan Koray'ı görünce sesi kesildi. Baktı kısa bir an. Daha sonra ilerledi içeri doğru.

"Dövdü dediler. Doğru mu?" diye sordu. Yok ablası. Dolaba çarptı kafasını...

Murathan'ın göğsüne yapışmış bir haldeyken usulca ayrılp yanına dikildim. "Dövmek değil de minik bir kaza diyelim biz ona." diye cevapladım sessizce.

"Kim yaptı?" diye sordu bu kez. Yüzünde zerre mimik oynamıyordu. Kürtaj gazisi malın yeni sevgilisi olma ihtimali yüksekti. Hemşireler içinde ağır bir şanı vardı. Beni aldattığı kız da hemşireydi. Sonradan öğrenmiştim bu gereksiz detayı.

Murathan'a döndü bakışlarım. Kendisinin yüzünde muazzam bir 'Necati Mandolinimin telini kopardı ben de onu dövdüm' diyen Öyle bir geçer zamanki Mete ifadesi vardı.

"Siz mi?" dedi kız Murathan'a.

Cevap olarak Koray ve burnundaki Pamuk yığınınna huysuz bir bakış attı Murathan.

Kız ise çok beklenmedik bir hamle yaptı. Ciddiyeti saniyesine tuz ve buz oldu. "Çok tebrik ediyorum." dedi büyük bir mutlulukla. "Elleriniz dert görmesin inşallah."

Aramızdaki gergin sessizlik saçma bir sessizliğe dönüştü bu sefer. Tebrik ederim derken? Bakışlarımı yandan yandan Murathan'a çevirdiğimde onu da oldukça boş bakarken gördüm. Bana döndü. Bakıştık kısa bir an. Kız devam etti.

"Ne kadar da güzel yapmışsınız böyle." Gülerek iki elini birbirine kenetledi. Mutlu mesut baktı burnuna pamuk tıklı Koray'a. "Bak bak

doyamıyorum." Bakışları bize döndü ama artık bir tık öfkeliydi. "Aldattı beni bu şerefsiz. "

Saniyelik yine bakiştık Murathan'la. Yüzünde keyifli ama bir o kadar da öfkeli bir ifade vardı. Ne düşündüğünü anlamak çokta imkansız olmuyordu ki sağ olsun kırılalı ağzını açarak içinden geçeni dışından da dile getirdi. "Bak sen şu tesadüfe." derken imalı bakışlarını benden çekip kıza baktı yine. "Bizi de aldattı."

Bizi de derken?

Adam benim derdim için bile kinlenebiliyordu. Hayret etmeden edemiyordum bazen. Gülben deyince havlayan Seren Serengil'in köpeği bunun getir götürünü yapardı. Göz devirdim bu imalı cevabına. Kız ise devam etti öfke kusmaya.

"Bundan daha şerefsiz çok az insan tanıdım. Adi herif, iki ayda batırdı hayatımı." İğrenerek baktı Koray'a. "Haysiyetsiz!"

Kolumu dürttü yandan Murathan. "Duyuyorsun di mi?" diye mırıldandı öfkeli öfkeli.

Duymama gerek yoktu. Bir yılımı vererek fazlası ile öğrenmiştim zaten. Ama bu oflamama engel değildi. Bastona binene kadar susamazdı artık. Bittik. Mahvolduk.

Tam o an ise Koray'dan ayıldığını belli eden mırıltılar yükseldi. Oysa biraz zekası ve yaşama isteği varsa ölü taklidi yapmaya devam ederdi zira şu an tepesinde burnundan soluyan bir bordo ayı vardı.

Lakin Koray'da akıl namına zerre bir pırıltı yoktu. Dayaktan önce de, dayaktan sonra da. Zira gözlerini kırpıştırma kırpıştırma, inleye inleye uyanmış bulunuyordu.

"Koray." diyerek ileri atıldım istemsizce ama Murathan yine kolumdan yakalayıp geri çekti. Ciddi manada 3 adımdan fazla yaklaşmama izin vermiyordu.

"Ölmemiş işte. Gördün." dedi geri bir adım atıp beni de çekerken. "Haydi gidelim. Yeter bu kadar."

Ya sabır ya Allah. "Murathan." dedim dişlerimi sıkı sıkı. Hızla geri çektim kolumu. Bıraktı bırakmasına ama buram buram sövüyordu ifadesi. Yine de ne olur ne olmaz diye ileri adım atıp yaklaşmadım Koray'a. Malum gorilin sinirleri ile oynamaya gelmiyordu. Bu sefer pamuğu başka yerlerine tıksın istemezdim.

İnledi Koray. Genizden boğuk hırıltılar çıkararak ayılmaya çalıştı. "Koray." dedim yine tatlı tatlı.

"Söyleme şunun adını." diye arkamdan homurdanan Murathan'ı ciddiye almadım.

Baygın baygın baktı sağa sola Koray. Bakışları önce boş boş tavandaydı. Sonra bize döndü. İnleye inleye inceledi hepimizi.

İstemsizce yüzümü ekşittim bu haline. "İyi misin?"

Goril yine homurdandı. "Hala hayatta olduğuna göre..."

Ciddi manada bir kaynana.

Koray'a bakan tatlı ve ılıman ifadem soldu. Arkamı döndüm hafifçe. "Bir sus artık!" diye bağırarak asıl Gökçen kişiliğime saniyelik geçiş yaptım. Göz devirdi Murathan. Gözleri götünden çıkacak derecede hem de. Önüme döndüm tekrar. Tatlı tebessümümü kuşandım yine Koray'a bakarken. Gözlerinde bir kayma yoktu çok şükür. Minik bir burun hasarıyla kapatmıştık bu olayı.

Elini burnuna attı ne olduğunu anlamak adına. "Ne oldu bana?" dedi boğuk çıkan bir sesle. "Burnum." İnledi. "Ah! Burnum."

"Merak etme." dedim hızla. "Burnun kırılmadı." Tatlı tebessümüm büyüdü. "Minik bir zedelenme oluştu sadece. Hiç bir sorun yok."

Yüzünü tarumar edecek bir zedelenme Koraycım... Ama sorun yok. Hiç merak etme sen.

İNledi yine Koray. Eli burnuna değince canı daha çok acımış olmalı ki hızla geri çekti elini. Bakışları Murahtan'da durunca acı dolu bakışları anlık bir dondu. Baktı kısa bir an. "Sen..." dedi mırıltı şeklinde. "Sen..."

Evet, o Koray. Şanslı götün için Bağdat'dan şahlanarak gelen yarrak; Murathan.

Burnu daha çok acımış olmalı ki tekrar kıvrandı yattığı yerde. "Burnum." dedi kıvrılırken. "Ne yaptın burnuma? Ah! Burnum!"

"Yamuktu. Düzeltim." diye net bir cevap verdi Murathan. "Yamuk şeylerden pek hoşlanmam."

"Ölmemiş olması şu an beni çok üzüyor." diye sızlandı diğer kız.

Koray'ın bakışları ona döndü. "Çağla." dedi şaşkın şaşkın. "Senin ne işin var burada?"

Güldü Çağla. Ama en samimiyetsizinden. "Bu kötü anında yanında olmayıp da ne zaman olacaktım hayatım? Lütfen ama."

Cevap olarak yattığı yerde yamularak inledi Koray. Olayları anlayamayan, idrak edemeyen bir hali vardı. Haklıydı. Suratının ortasına bordo bereli kafası yemişti. Hafızasının yerinde olması bile mucizeydi. "Kimsin sen?" dedi Murathan'a şaşkın şaşkın birkaç saniye baktıktan sonra.

"Neden yaptın bu-" Gerisini getiremedi. İnledi acıyla. "Sevgilin mi bu manyak?" diye inledi bakışları bendeyken.

Ortama bak. Sevgilim eski sevgilimin adını andırmaz, eski sevgilim yeni sevgilin mi bu diye sorar. Valla ortama bak ya!

"Ben kimim biliyor musun?" diye cevapladı Murathan buz gibi bir sesle. Bir adım öne çıktı. Yanımdan geçti. Bir adım daha ilerledi. Sonra bir adım daha. Yine ağzına yumruğu çakacak korkusu ile yanına ilerleyip koluna yapışmaya meylediyordum ki elini gerisinde kalan bana doğru uzatıp durdurdu bedenimi. Sedyenin yanına dikilince ise tepeden tepeden baktı burnuna Pamuk tıklı Koray'a.

Yine bir şey olacak korkusu had safhadaydı. Gerginlikten çışı paçalardan salmama ise son bir dakika falan vardı. Beni durdurmasını umursamayıp, "Murath-" deyip yine ileri atılıyordum ki bu sefer ateş saçan kehribarlar döndü yüzüme. Hiçbir ifadesi korkutmazdı beni ama bu ifade bir tık dizlerimin titremesine neden oluyordu her defasında. Hafifçe yutkunurken istemsizce olduğu yere çakıldı adımlarım. Hafif bir tırsma söz konusuydu. İnkâr edemezdim.

Bu bakış bana yetti. Gözlerini benden çekip Koray'a döndü usulca. Eğildi hafifçe Koray' doğru.

"Adım Murathan Karakurt." dedi soğuk, sert ve ürkütücü bir sesle. "Neyi neden yaptığım konusunda açıklama yapmayı sevmem. Canım istedi, yaptım. Şikayetçi falan olacaksan polise adımlı söylemen yeter. Unutursan hastane kaydına sor. Aydınlatırlar seni." Doğruldu tekrar. Bana yönelirken eli ilk elime uzandı. Kenetledi elimi avuç içine. "Yürü." diye net bir emir verdi.

Tabii ki yürümedim. Zaten Koray'ın söylediği şey yüzünden o da yürüyemeden kalmıştı olduğu yerde.

"Ben sadece özür dileyecektim Gökçen'den." dedi kısık bir sesle. Bakışı bana döndü. "Eski bir mesele yüzünden...Hatam olduğu için..." derken oldukça mahcup duruyordu ama bir siktir de gitti Koray. Ciğerini bilirdim ben senin ciğersiz herif. Zerre utandığı yoktu yaptığı işten. İnatla belasına koşuyordu bugün.

Durdu Murathan. Ters bakışları bana değdi saniyelik. Sinirle alt dudağına geçirdi dişlerini. Elimi bırakmadan yüzünü tekrar Koray'a çevirdi. "Gökçen'den özür dilemek istiyorsan Gökçen adı bir daha o ağzından dökülmesin." dedi en net şekilde. "Ayrıca benden sana bir tavsiye; biraz adam ol, yoksa gerçekten geberdiğin gün cenazende bir Fatiha okuyan

bulamazsın. Ki temennim elimde gebermemen. Bunun yaşanmaması için de sana son tavsiyem;" Sakin bir nefes verdi ve tane tane açıkladı. "Olur da bir daha karşılaşsak; ayakların götüne vurarak kaç. Yoksa o ayaklarını senin götüne sokar burnundan çıkarırım. Anlaşıldı mı?"

Ses vermedi Koray. Göz kırıştırmak ile yetindi.

"Anlaşıldığını varsayıyorum." dedi Murathan ters ters.

Çağla denen kadın keyifle yandan Koray'ı izlerken Murathan elimi daha çok çekip çıkışa ilerletti beni. Sinirliydim ama şu an ne desem duyacak konumda değildi. İstemsizce uydum bu çekiştirişine. Şu an aşısı sinirliydi. Farkındaydım. İkimiz de sinirli olunca konuşma bir yere çıkmıyordu. O yüzden durdurmaya çalışmak boştu. Sırtına atar götürürdü gerekirse. Şu an bir de bununla uğraşamazdım. O biraz sakinleşince ben yükselmeliydim ki güzelce trip atabileyim.

Sinirli adımlarla ilerlerken yanından geçtiğimiz sandalyenin üzerine bıraktığım siyah kol çantamı da aldı. Çantamın bile Koray'a yaklaşmasını kabul etmeyen bir hali vardı. Aynı siniri ile çantamı bana vereceğine kendi koluna taktı. Biraz da ne yaptığını bilmeyen bir hali vardı. Tribimi biraz erteleyip bu haline de ses etmedim. O ise en sinirli haliyle beni ve çantamı odadan uzaklaştırdı.

Maserati'nin kapısını bütün tribime rağmen zarifçe açıp arabadan çıktım. Yine aynı zarifliğimle kapattım kapağı. Sonuçta o bir Maseratıydı. Yani trip atılacak en son kişi. Çenemi yukarı dikip en ifadesiz bakışım ile eve yöneliyordum ki elindeki araba anahtarını sallaya sallaya peşimden gelen Murathan'ı görünce durdum. Ben durunca o da durdu. Bakıştık kısa bir an.

Yol boyunca Koray mevzusu yüzünden tartışıp durmuştuk zaten. Bir noktadan sonra yorulmuştum. Normalde erkek bıkartı kadının çenesinden. Bizde işler oldukça tersti. Murathan'ın kırılması çenesi söylenmeye asla ara vermiyordu. Hele de aldatılmam konusunda. Ben bile sindirmiştım. Adam

sindiremiyordu. Yolun yarısında geri bile dönmeye kalkmıştı Koray'ı hazır hastanedeyken morga göndermek için. Direksiyona yapışıp zorla durdurmuşum adiyi.

Ama sabrımda artık bu kadardı. "Sen nereye?" dedim ters ters.

Bizim apartmana baktı göz ucuyla. "Size." diye net bir cevap verdi.

Ben de nettim lakin. Hatta daha net. "Çağırdım mı ben?"

Duraksadı. "Çağırman mı lazım?"

Göz devirdim. "Ev mev yok sana. Git nerede yatarsan yat! Gözüm görmesin seni."

"Yok ya." dedi daha neler der gibi. "Taaa Şırnak'dan kalkıp İzmir'e geleceğim, bir de senden ayrı kalacağım ha. Başka arzunuz?"

"Defolup gitmen!"

İlerledi umursamazca. "Geç o işi." Anahtarı parmağında çevire çevire oldukça keyifli bir şekilde yanımdan geçip eve ilerledi.

Hayretle baktım arkasından. Sonra ise ben de takıldım peşine. "Gelme diyorum sana." dedim kolundan tutup geri çekmeye çalışarak. "Kime diyorum? Dursana be! Çağırmiyorum seni evime!"

"Uğrunda yollarda çilekeş olduğumuz hanıma bak..." diye homurdandı. İlerlemeye devam ediyordu bir yandan da.

"Almıyorum evime. Davet falan etmiy-" diyerek koluna daha çok asılıyordum ki olmayacak bir ses yükseldi ortamdan.

"Murathan!" diye bağırdı annem. Bakışlarımız apartmanda bizim kata doğru kalktı aynı anda. Annem salon balkonundan asılmış, bize bakıyordu mutlu mesut. "Sen misin oğlum?" diye devam etti bu neşesine.

Murathan'ın bakışlar bir keyiflendi bir zevkten dört köşe oldu ki, anlatılmaz ancak yaşanırdı. Saniyelik bana bu bakışı ile bakıp tekrar anneme döndü.

"Benim Leyla teyze."

Gülüşi ve heyecanı büyüdü annemin. "Hoş geldin oğlum." Seda Sayan gibi elini kolunu salladı. "Gel yukarı hemen gel."

Keyifli bakışı aşırı keyifli bir gülüşe dönüştü adı gorilin. "Hemen geliyorum Leyla teyze." dedi tatlı tatlı. Annem büyük ihtimal kapı açmak adına içeri geçerken onun keyifli bakışları bana döndü. "Hiç annene çekmemişsin." dedi yarım bir gülüşle. Önümden geçip eve ilerlemeye başladı. "Biraz misafirperver ol."

Dayanamadım, sırtına şamarı geçirdim. "Salaksın sen!" Bu dayağı umursamadan sesli bir kahkaha döküldü dudaklarından. Kıçına da bir tekme

savurmak için hamle yaptım arkasından ama yemedi bordo goril. Götünde de gözü falan vardı muhtemelen. Hızla ilerleyip savuşturdu tekmemi. Geriye hafifçe bakıp keyifli bir kahkaha daha attı. Apartman kapısının önündeydik. Tekme iş görmeyince ellerimle ileri iteledim ite kaka. Parçalamak ister gibi ceketinin kolunu avuçlayıp sıktım. "Boğmak istiyorum seni bazen. Uyuz."

Benim aksime o baya mutluydu. Koray'ı dövmek bütün sinir stresini almıştı sanki. "Şiddet hiç hoş bir şey değil." dedi daha iki saat önce bir adamın burnunu kırmamış gibi.

Bir şamar daha çaktım sırtına. İtiş kakış çıktık merdivenlerden yukarı. Bizim kata gelince ise kapıda huzurla bize bakan misafirperver annem yüzünden yumruklarım yarım kaldı. Annemin gülüşü Murathan'ı görünce tüm yüzüne yayıldı. İki yana açtı kollarını anında. "Oğlum." dedi bir kelime ne kadar içten söylenirse o denli yürekte gelen bir sesle.

Murathan'ın dudaklarındaki gülüşün derinleştiğini gördüm. Bir şey söylemedi. İki koca adım attı öne doğru sadece. Ve annemin onun için açılmış göğsüne sıkıştırmaya çalıştı dev cüssesini. Sığmadı. Artık çocuk değildi. Eğildi annemin boyuna gelmek adına. Annem ise kollarının ona sıkıca dolamış, gözleri kapalı bir şekilde daha sıkı çekiyordu kendine.

Bu apartman kaç kere Kepçük diye ağlamama şahit olmuştu? Bu merdivenlerde kaç gün, kaç ay Kepçük diye ağlayarak beklemiştim? Saymamıştım. Her şeyi sayardım ama bir tek bunları sayamamıştım. Çünkü minik Pamuk sadece 100 'e kadar saymayı biliyordu. Onu beklediğim zamanlar ise bu sayı fazlası ile aşıyordu. Murathan'ın omuzu üzerinden annem ile kesişti bakışlarımız. Burukça gülümsedi. Aynı ifade ile cevap vermekten öteye geçemedim.

Kepçük buradaydı Pamuk. Kepçük sonunda buradaydı.

"Hoş geldin." diyerek geri ayrıldı annem. Ellerini Murathan'ın kollarından çekmedi ama. Bir yere kaçacakmış gibi sıkı sıkı tuttu omuzlarını. "Ne zaman geldin?"

Efendi efendi tebessüm etti benimki. "Yeni geldim sayılır."

Gülümseyişi büyüdü annemin. Sol omzundaki elini kaldırıp yanağını avuçladı hafifçe. Gülüyordu ama hüznün vardı gözlerinde. Buruk bir hüznün. "Geç içeri." dedi elini yanağından ve omuzundan çekip. Kapıda yana doğru çekildi. Yol açtı. Murathan beyaz spor ayakkabılarını çıkarıp içeri meylederken annem hala söylenmekle meşguldü. "Geldin de niye hemen

demiyorsun oğlum. Aşk olsun." Bakışları bana döndü. "Sana da sonra sorarım bunun hesabını."

Murathan içeri girince bende ayakkabılarımı çıkarıp daha doğrusu onun özenle çıkarılmış ayakkabıların yanına biri Edirne'de biri Kars'da olacak şekilde fırlatıp daldım peşinden. Kapı önünde bekleyen anneme ise oflayarak net bir cevap vermiştim. "Yeni geldi diyoruz ya işte anne. Ulusa sesleniş mi yapacaktık Murathan İzmir'e geldi diye."

Saniyelik ters bir bakış attı arkamızda kalan kapıyı kapatırken. Tabii ki umursamadım. Tripli olduğum için çok yaklaşımdan arkasında durdum Murathan'ın. Açılan ev kapısının direkt karşısında kalan geniş salonumuzun ortasında dikilmiş, dikkatli gözlerle tarıyordu her yeri. Hiçbir detayı kaçırmak istemiyordu sanki gözleri. Durdu birkaç saniye öylece. Açık kahverengi koltuk takımına baktı. Televizyon ünitesine, duvardaki aynalara, koltukla aynı tonlardaki yemek masasına, televizyon ünitesinin üzerinde sadece tek bir resmi olan babama.

"Geç oğlum. Ne kaldın öyle yabancı gibi ayakta. Otur şöyle." dedi annem.

İlerledi. Ama koltuğa değil. Televizyon ünitesinin yanında kalan minik, üçlü sehpayı gitti adımları ilk. Kahverengi, eski, dört bacaklı bir sehpaydı. Çoğu eşyamız yeniydi artık. Geçmişten kalan tek şey annemin asla elletmediği yatak odası ve bu üçlü sehpaydı. Bacakları kırılmaya yüz tutmuştu ama annem inatla tutardı onu orada.

Neden derdim.

Hiç derdi.

Çok sonraları halamdan öğrenmiştim gerçeği. Baban yapmıştı bunları. Lise zamanlarında boş durmasın, eli bir iş tutsun diye diye yaz aylarında marangoz yanına vermiş dedem babamı. Orada yapmış bunları kendine. Evlenince evimde baş köşeye koyacağım demiş halama. Babaannem yıllarca saklamış depoda. Annem ve babam evlenince ise evlerinin ilk eşyası bu üçlü sehpa olmuş. Gülerdi halam bunu anlatırken.

Niye 3 tane abi dermiş.

Üç çocuğum olacak çünkü, diye cevaplamış babam da. *Hepsine birer tane benden hatıra kalacak.*

Kalmıştı da. Bana ve Gökalp'e. Sonuncusu ise anneme. Kaybı içinde derin bir boşluk açan herkese. Yıllardır dururdu en köşede bu üçlü sehpa. Murathan'ın adımları da koca evde ilk ona ilerleyince annemle kesişti bakışlarımız. Yine hüznü kurulmuştu mavi gözlerine.

"Hatırlıyor musun onu?" diye sordu hüzünlü bir ezgi gibi.

Hafifçe dokundu üzerine Murathan. Parmak uçları narince gezindi sehpa üzerinde. Dudaklarında belli belirsiz bir tebessümün belirmediğini görür gibi oldum. Başını aşağı yukarı salladı. "Bir tek bu değişmemiş."

Bulanık ama orada olduğunu, yaşandığını bildiğim kayıp anılarımda izleri vardı bu sehpanın bende de. Babamın salonda hep tekli bir koltukta oturduğunu anımsıyordum. Yanında ise hemen bu üçlü sehpayı. Kitapları, çayı, kahvesi hep bunun üzerinden dururdu. Yusuf amca gelirdi. Sigarasının küllüğü, sigarası, çay bardağı, bazen ay yıldızlı yüzüğü yine bu sehpa üzerinde dururdu.

Bu sehpa, yeryüzünden gelip geçen Ali Alptekin'in ve Yusuf Karakurt'un en yakın şahidiydi. Derin sohbetlerinin sessiz sırdaşıydı.

Derin bir nefes verdiğini hissettim yanımdaki annemin. Dönüp gözlerine bakacak cesareti bulamadım ama kendimde. Aynı kaybetme korkusunun kalbimi sıkıca sıkıp nefesimi kestiğini hissettim. Murathan'ın omuzlarında ve saçlarında gezindi bakışlarım. Ya ben de elimden kayıp giden aşkımı böyle annem gibi eşyalarda yaşatmaya çalışırsam...

Ya ben de sesli dile getiremeyip bütün sevgimi acı dolu bir nefese sığdırmak zorunda kalırsam...

Ya ben de...

Derken dış kapının açılma sesi geldi. Beni içine kara delik gibi çeken melankolik ruh hali sekteye uğradı. Arkamızı döndük. Gelen babaannemdi. Kış gününe rağmen elindeki menopoz yelpazesini sallaya sallaya geliyordu bize doğru. Yüzünde her zamanki ciddi ifadesi vardı. Normalde minnoş mu minnoş bir nineydi ama işte dili pek bir sivriydi. İçi dışı bir değildi. İçinde ne varsa zaten otomatik olarak dışarıdaydı.

Çok kilolu değildi. Yaşına rağmen uzun, geniş omuzlu bir kadındı. Babam ve Gökalp endamını onların taraftan almış. Öyle derdi dedeme. Bir seksen dedem ise sadece 'aynen Zarife' demekle yetinirdi bu iddiaya.

Babamdan önceki bütün resimlerinde beline kadar uzanan siyah saçları omuzlarındaydı ben bildim bileli. Uzatmazdı hiç. Oğlu için yas tutma şekliydi bu onun sanki. Yer yer kırılıklar vardı ama siyah tonları hala canlılığını koruyordu beyazların arasında.

"Geldi mi misafir?" dedi yaşlılık yüzünden ağır ağır bize doğru yürüyerek. Bir yandan da yelpazesini sallıyordu yüzüne doğru.

"Efendim anne?" dedi annem anlamadığını belirtmek adına.

"Misafirimiz gelecekti bugün." diye kelimelerin üzerine basa basa tekrarladı kendini. Tam yanıma gelince ise salona girebilmek adına beni bir bokmuşum gibi yelpaze ucuyla yana iteledi canım babaannem. "Gelmedi mi ha-" diyordu ki salon ortasında safiko safiko dikilen Murathan'ı görünce yuttu gerisini. Kısa bir an bakıştı herkes. Derin bir sessizlik çöktü ortama.

Babaannem ise güldü. Evet, evet, resmen güldü. "Al bak." dedi titrek bir sesle. "Gelmiş."

Murathan'ın ne oluyor burada temalı bakışları saniyelik beni buldu ama sonra tekrar babaannemde durdu. İstemsizce gerilirken tanıştırma gereksinimi hissetmişim.

"Murathan bu babaannem, babaanne bu da Murath-" Babaannem elindeki yelpazeyi yandan yandan yüzüme doğru kaldırıncı ırkilerek sustum. Yüreğime indirecekti bir gün. Zerre anlaşılamazdık kendileriydi. Canan halama benzediğim için evde kalmam konusunda çok endişeliydi. Pis oluşum ise onun için başlı başına problemdi. Her huyumuzda zıttı birbirine zaten. Kızardı kızmasına ama en çokta yine o severdi. Anlardım, bazen tek bir bakışından bile yakalardım bu sevgiyi.

Annemin yüzüme bakmadığı zamanlarda halam Gökalp'le ilgilenirken o günlerce hatta aylarca koynuna sokup yatırmıştı beni. Gece tenime düşen gözyaşlarına uyanırdım bazen. Ama gözümü açmadan hatta daha sıkıca sıkarak uykuya geri dalmaya çalışırdım. O zamanlarımda özetini bu kelimeydi zaten.

Gözünü sıkıca kapat Gökçen. Ağlayanları görme Gökçen. Üzgünler ama geçecek Gökçen. Annen buraya alışmadı, ondan üzgün Gökçen. Hıçkırıkları duyma Gökçen. Gözyaşlarını sil Gökçen.

Üzerime üşüşmeye, nefesimi kesmeye çalışan anıları elimden geldiğince tuttum. Her zamanki gibi kötü anıları geri yolladım. İyileri önüme aldım.

"Merhaba." diyerek efendi damat moodun da ilerledi Murathan babaanneme doğru. Eline uzandı öpmek adına. Verdi babaannem elini. Öptü Murathan. Alnının üzerine koydu. Lakin babaannem öyle bir bakıyordu ki Murathan'ın önünde eğilen başına ve yüzüne, ben bile böyle aşkla bakmıyordum adama.

Ne oluyordu bu aşğılık evde?

Murathan yüzünü babaanneme kaldırıncı gözleri ışıldadı babaannemin adeta. Derin tebessümü yerli yerindeydi zaten. İlk tanıştığı insanlara karşı hep sert ve mesafeli dururdu oysa ama şu an yüzünde zerre sertlik yoktu. Elini geri çekmek istedi Murathan ama bırakmadı. Sıktı. Hatta diğer eliyle

de kavradı Murathan'ın elini sıkı sıkı. "Ali'm dedi bana geleceğini." diye mırıldandı cılız bir sesle. Dolu doluydu Murathan' a bakan koyu kahve gözleri. İçinde okyanus varmış gibi dalgalıydı bakışları. Gözünü kapattığı an denizler boşalacaktı sanki gözlerinden. "Misafirim gelecek anne, iyi bak ona dedi." diye devam ederken sözlerine sol yanağına doğru sessiz bir gözyaşı süzüldü en sonunda.

Odaya saniyesine ölüm sessizliği çöktü. Murathan'ın bile bakışlarının anlık titrediğini gördüm. Oysa bu babaannemin ilk kerameti değildi bizim için. Lise birinci sınıfta geziye gidecekken de sabah uyanıp engel olmuştu gitmeme. Baban izin vermedi gitmene demişti. Ne saçmalıyorsun diye saatlerce ağlamıştım. İki saat sonra ise yola çıkan gezi otobüsünün kaza haberi gelmişti.

Gökalp hastalanmıştı bir gece. Ağır bir şekilde ateşlenmişti. Farkında değildi annem. Uyumuştı yanında. Gece kalkıp babaannem gelmişti yanına. Havale eşiğinde olana Gökalp'i alıp hastaneye son dakika da yetiştirmiştik. Ali uyandırdı beni demişti o zaman da.

Bu yüzden babaannem ve bu kerametli rüyaları annem ve benim için çok edici değildi artık. Ama Murathan için ürkütücü olmalı ki hafifçe yutkundu yavrum. Babamın gaipten sesini duyduğunu sık sık belirtiyordu zaten. İnşallah iyice yüreğine inmezdi hurma gözlümün.

"Babaanne." diye mırıldandım sessizce. Korkutma çocuğu, çok rica ediyorum ama ya.

Duymadı bile beni. Yanağına doğru bir sessiz yaşın daha süzüldüğünü görünce bende sesimi kestim zaten. Murathan'ın elini daha çok sıkı. Göğsüne doğru çekti. "Yusuf'un oğlu musun sen?" dedi titrek sesi. "Alim'in Yusuf'u."

Duraksadı Murathan. "Evet." dedi en sonunda mırıltı şeklinde.

Ellerinin içindeki avuç içini çevirdi Murathan'ın. Silah tutmaktan sertleşen birkaç yer vardı elinde. Babaannemin yılların görmüş geçirmişliğini barındıran parmakları nazikçe dokundu o kısımlara. "Sen de mi askersin?"

Konuşmadı Murathan. Bakışları pür dikkat babaannemdeyken başını aşağı yukarı salladı sadece.

Gülüştü büyüdükçe büyüdü babaannemin, lakin bu gülüşün aksine yanağından bir damla yaş daha süzülmişti evlat acısının mührü gibi. Annem eş, biz baba gömmüştük toprağa. Anneme dul, bize yetim denmişti.

Ama o evlat vermişti toprağa. Ve bu acıyı karşılayacak hiçbir kelime yoktu şu kainatta.

"Gel sana şöyle bir bir doya doya sarılayım." dedi cılız ve güçsüz sesi. Ama kelimeleri açık bir yara gibiydi. Cevap beklemedi. Kollarını Murathan'ın boynuna dolamak için açarken Murathan' da yardımcı olmak adına yine eğilebildiği kadar eğilmişti önünde. Sıkıca bastı bağrına babaannem Murathan'ı. Sanki babamış gibi. Derin bir nefes çekti içine kokusundan. Elini saçlarına atıp okşadı bir yandan da başını. Avuç içini bastırdı sırtına. Çektikçe çekti kendine.

"Ali kokulum..." diye mırıldanan sesi varla yok arasındaydı. "Ali kokulum... Yusuf kokulum..."

Genzimin sızladığını hissediyordum. Ama hayır. Şu an ağlamamalıyım. Bakışlarım anneme döndüğünde ise yanağına düşen bir damla yaşı hızla silerken yakaladım onu da. Yutkundum zorla. Hatta yutkunamadım bile. Bir yumru gelip öylece oturdu boğazımın ortasına. Akmaya hazırlanan yaşlarımı dizginlemek adına bakışlarımı tavana kaldırıyordum ki bundan daha etkili bir silah daldı odaya.

Canan halam.

"Kız Gökçen!" diye bağırان sesi geldi önce. Sonra topuklu terliklerinin tıkr tıkr sesi. "Evin önünde bir Maserati var, gördün mü? Eğer bunu Harun amca yeni karısına aldıysa hiçbir şey beni son karısı olmak için engelley-" Harun amca değil ama odanın ortasında gördüğü manzara engelledi kendilerini. Baktı bir kaç saniye. Babaannem Murathan'ı bırakmıştı bırakmasına ama hala eli elinin içindeydi sıkı sıkı. Murathan bir yere kaçacakmış gibi.

"Murathan." dedi halam şaşkın şaşkın.

Tebessüm etti ağzını yediğim tatlı tatlı. "Merhaba Canan hala."

Bana döndü halam. Sonra bir daha Murathan'a. Sonra tekrar bana. Oldukça şaşkın duruyordu. "Ay bu nereden çıktı?" diyebildi en sonunda.

Derken arkadan son kişide girdi ortama.

Dedem...

Sessizdi o. Her zamanki gibi. Ortamı süzdü bir kısaca. Babaannem ve Murathan'ı el ele görünce ise kaşları çatıldı saniyesine. "Bu kim?" dedi huysuz huysuz. "Ne yapıyorsun sen Zarife?"

Yanlış anlaşılmalara yer vermemek adına tanıştırma gereksinimi hissettim. "Dede bu Murathan. Murathan bu da dedem."

Bir bana baktı tip tip, bir de Murathan'a.

Endamlı bir adamdı dedem. Tıpkı babam gibi. O, babam ve Gökalp. Çok benzerlerdi birbirlerine zaten. Bir gen ancak bu denli başarılı aktarılabilirdi. Gökalp demişken, iyi ki okulu vardı da burada yoktu şu an kendileri. Bir de onun Murathan'ın yakasına paçasına yapışmasını çekemeyecektim. Adam bana kalmıyordu onun yüzünden. Abi de abi abi de abi. Abi kadar düş düşeydi başına yani Gökalp.

Ama yine de o da olsaydı...Kıyamazdım... Özlemiştim devamsızı. Abla olmak zordu. Derin çelişkiler barındırıyordu insan içinde. Bazen yastıkla boğasın geliyordu ama başka biri kenara çekil dese vahşi bir aslan misali dişlerini çıkarıyordu insan.

"Merhaba." dedi Murathan dedeme. Canım tontik dedem ise tip bakışını sürdürdü.

"Otursun bir çocuk. Kaldı öyle ayakta." diye gergin ortama el attı halam. İlerledi Murathan'a doğru. "Geç canım benim, otur şöyle." Murathan'ın koluna yapışmış babaanneme imalı bir bakış attı bir yandan da gülmeye çalışarak. "Anne bıraksan mı bir çocuğu? Ha? Yapıştın kaldın öyle."

Bırakmadı babaannem. Kendi ile birlikte koltuğa çekti koluna kene gibi yapıştığı Murathan'ı. Oturdular yan yana.

Tam ben de Murathan'ın yanına ilerliyordum ki dedem kolumdan tutup kendi yanına çekince el mecbur onun tarafına yöneldim. Karşılarındaki koltuğa oturtup beni de yanına oturttu. Yetmedi, bir elini bacağımın üzerine atıp adeta sıkı yönetimini iddia etti.

Sıçmışko. Bitmişko. Sıvayıp gül dikmişko.

"Bu hangi Murathan biliyor musun Yaşar?" dedi babaannem bir yandan gülüp bir yandan Murathan'ın elini kucağına almış sıkıca tutarken.

Biliyor ki şu an ortam böyle gergin be babaanne. İyice germesen mi sende bizi?

"Biliyoruz." dedi dedem huysuz huysuz. Bana yandan ters bir bakış attı. Hafifçe bastırdı elini bacağıma. "Duyduk namını."

Sevgililik şanımız biraz hızlı yayılıyordu sanırım. İstemsizce dikleştirmiş yerimde. Zorla yuttum tükürüğümü. Zira daha önce eve sevgili getirmiş değildim. Gerginlikten kuruyan dudaklarımda gezdirdim dilimi. İnsanın, ailesini yeni biriyle tanıştırmaya kadar gerginlik verici çok az olay vardı zannımca. Önüme düşen saçlarımı kulaklarımdan arkasına sıkıştırdım. "Şimdi dede, şöyle ki..." diye açıklamamı yapmaya başlıyordum ki babaannem böldü.

"Yusuf'un oğlu." dedi. "Ali'nin en yakın arkadaşı; Yusuf."

Dedemin sert bakışları ve çatık kaşları düzelmedi düzelmesine ama bacağımın üzerindeki elinin artık hafifçe titrediğini görebiliyordum. Sigara içmezmiş o. Babamın şehit töreninden sonra başlamış. Öyle derdi halam. Simsiyah saçları varmış. Babamı toprağa verdikten sonra başlamış saçlarına aklar düşmeye. Günde bir paket sigara bitirdikçe de artmış saçlarındaki aklar. Şimdi ise bembeyazdı yer yer dökülen saçları.

"Yusuf Karakurt." dedi dedem kendi kendine hatırlatmak ister gibi.

"Yusuf Karakurt." diye tekrarladı anında Murathan.

Dizimdeki elini yumruk yaptı dedem. Kendi kucağına çekti. Diğer eli ile kenetledi elini. Titremesini saklamaya çalışıyordu kendince. "Asker misin sen de?"

Cevap için beklemedi Murathan. "Evet."

"Nesin?" dedi dedem hafif küçümser bir havayla. "Er falan mı?"

Cevap en özgüvenlisinden geldi. "Kıdemli üsteğmenim."

Kaldı dedem bir kaç saniye. Minik bir öksürükle temizledi boğazını. "Kaç yaşındasın da üsteğmensin sen? Küçük duruyorsun."

"Yirmi dokuz." dedim ben.

"Otuz." dedi Murathan.

Dedemin bakışlar ikimiz arasında gidip gelirken ben gerginlikten terleyen avuçlarımı bacaklarıma sürttüm. "Yani yirmi dokuzu bitti otuzundan gün aldı dedeciğim."

Babama Murathan ile yavukluyum desem bu kadar gerilmezdim yeminle. *Yalan konuşma Gökçen. Hakka koşardın gerginlikten.*

Murathan'ın yüzünde gülüp gülmeme arası bir ifade belirince gözlerimi hızla kaçırdım. Yüzüne bakarsam asıl ben hönkürerek gülerdim kendime. Otuzundan gün mü aldı? Nesin sen Gökçen? Murathan'ı okula götüren velisi mi?

"Bırakın şimdi yaşı maşı. Acıkmışsındır sen." diye çok alakasız bir noktada araya girdi babaannem. "Leyla, hazırlayalım hemen sofrayı kızım, yesin oğlum." Halama döndü. "Canan, bizdeki karnıyarığı al gel sen de.

Annem ve halam ayaklanmışken ben çok yersiz bir çıkış yaptım. "Karnıyarık kalsın. Patlıcan yemez o."

Dedemin tip bakışlarını tam dibimden yüzümde hissedince bu yersiz yükselişim söndü. Ürkekçe baktım dedeme. Bakışları hiçte yanıltmamıştı beni. Baktı kısa bir an tip tip. Sonra ise la havle der gibi göz devirdi.

"Nohut vardı." dedi annem. "Gel Canan. Hazırlayalım sofrayı."

İkisi de hızla odadan çıkarken dedem bir soru daha yöneltti Murathan'a.
"Adanalı mıydınız siz?"

"Evet." diye en efendi haliyle cevapladı kurban olduğum.

"Sen nerede çalışıyorsun?" diye bir soru daha geldi.

"Şırnak." dedi benimki.

Dedemin tek kaşısı usulca havalandı. "Neresinde?"

"Silopi."

Bu ölüm gibi olan ama kimsenin ölmediği cevaptan sonra dedemin yine öldürücü olan lakin öldürmeyen bakışları bana döndü. Geldim geleli Murathan'la ilgili soru hiç sormamıştı oysa. Bildiğini bile şu an öğreniyordum o yüzden ne bilip ne bilmediği hakkında zerre fikrim yoktu. Ne demeli kestiremiyordum ama bakışları nefesimi hafiften bir keser gibiydi.

"Zarife." dedi dedem bana yandan yandan ters ters bakarken. "Hani Ankaradaydı bu çocuk?"

Şokla baktım babaanneme. Tövbe bu yalanı ben söylediysem. "Yooo." dedi babaannem geniş geniş. "Ben öyle bir şey demedim." "Canan dedi." diye parladı birden babaannem.

Elinde servis tabakları ile kıvıra kıvıra içeri girdi halam. "Ankara'da demedim baba. Şimdi nerede dedin. Ben de görevde, belki Ankara belki Kars'da dedim." Masaya ilerleyip bıraktı tabakları.

"Sence nerede derken onu mu kastetmiştim Canan?" diye daha çok yükseldi dedem.

"Ay ben ne bileyim?" diye halam da yükseldi.

Muazzam sesli bir şekilde ya sabır çekti dedem. Normalde dünyanın en minnoş insanıydı oysa. Zerre sinirlenmez, asla sesini yükseltmezdi. İş damada gelince değişiyormuş.

"Uzatma Yaşar." dedi babaannem sakince.

"Eeee ama Zarife, sende yani." diye ona da yükseldi dedem. Murathan'ı işaret etti. "Elini kolunu sallayarak gelmiş buraya. Ben de ha deyince verilecek kız yok. Hani bunun büyüğü, hani adeti töresi."

Kıpırdandım yerimde huzursuzca. Dedeeee! O öyle bir şey değil dedeeee! Ayrıca ne demek ha deyince vermeyeceksin. Tövbe der misin lütfen. Tabii ki ha deyince vereceksin. Sağ olsun annem tercüman oldu duygularıma.

"Öyle bir şey değil bu baba. Ziyarete gelmiş sadece Murathan."

Süzdü dedem hepimizi ters ters.

"Şu adam şöyle yapıyor ya her seferinde bana sağdan soldan basıyorlar..."diye homurdandı halam. Daha da yükseltti sesini. "Benim bütün görücüleri kaçırdın. Sıra Gökçen'de mi baba?"

"Ben bir şey yapmadım." diye ona da yükseldi dedem. "Adam akıllı kimse gelmedi. Gelseydi biz de adam akıllı davranırdık."

"Endişe etmeyin. Niyetim ciddi olmasa şu an karşınızda dikiliyor olmazdım zaten." diyerek olaya topla tüfekte dalış yaptı Murathan.

Bakışlarım ona döndü. Kendinden emin bir şekilde bakıyordu dedeme. "En yakın zamanda adetimizle töremizle de geliriz zaten." Bana değdirdi bakışlarını göz ucuyla. "Gökçen bana Ali amcanın ve babamın emaneti." diye devam etti. "Onu üzecek bir şey yapmam." Derin bir nefes verip ekledi. "Sizi de..."

"Ali Gökçen'i küçükken hep Murathan'a emanet ederdi baba." diyen annemin sesi yükseldi birden. Yemek masasının önüne dikilmiş, bize bakıyordu. "Kimseye güvenmezdi. Bir Murathan'a güvenirdi." Güldü Murathan'a. "Tabii ben de."

Murathan'ın yüzü ifadesizdi lakin kulakları bunun aksine pancar olma yolunda ilerliyordu. Utandığına emindim gorilin ama zerre çaktırmıyordu. Sinirliydim hala kendisine ama yerdim.

Sessiz kaldı dedem. Ali adını duyduğu an öncesini sıfırladı sanki. Süzdü kısa bir an Murathan'ı. Gerildikçe geriliyordum. Hem de anlamsızca. Lakin beklediğimin aksine gerginliği tuzla buz edecek çok başka bir soru yöneltti dedem.

"Sen..." dedi Murathan'a. "Elimi öpmüş müydün benim?"

Gerginliğim anlık rahatlamaya dönüşürken anlamsızca sıırttım. Titreyen elini ileri uzattı. Daha çok güldüm. Murathan tuttu. Titremesi durdu. Öptü. Alnına koydu. Dedem ise her zamanki derin tebessümünü en sonunda kondurdu dudaklarına.

Murathan'ın sırtına dostça iki kere vurdu.

Ali ve Yusuf'un gölgesi olarak; babaannem ve dedemin arasında, bizimle sofraya oturdu sevdiğim adam. Güldük, konuştuk, anılar, kahkahalar, sesler birbirine karıştı. Babam ise salonun en köşesinden, minik bir çerçeveden bize bakmaya devam etti.

"Taş çaldın sen." diye yükseldi bakkal Harun amca kasap Hacı dayıya.

"Ne çalması be?" diye Hacı amca da yükseldi. "Tövbe de münafık. Asıl sensin çalan. Tek tek soktun hepsini ıstaka altına. Görmüyor mu sanıyorsun mübarek?

Sinirlendi Harun amca. "Hani nerede? Çıkar göster!"

"Bir susun be!" diye dedem de yükseldi. "Kafa bırakmıyorsunuz ki doğru taşı atayım." Önündeki Murathan'a baktı. "Taş çek oğlum."

Murathan bir taş çekti. Ben ise tepeden bakıp hepsinin elini görüyor olduğum için keyiflendim kendimce. Dedeler tartışadursun, eli bitecekti benim hurma gözlümün. Kendileri dedem tarafından esir alınmıştı. Sofrada azar azar Murathan'la kaynaşan dedem sonrasında kaptırıp gitmiş, üstüne bir de okey oynamaya aşağı indirmişti sevgilimi.

Sessizce uyuyordu Murathan'da çekildiği her yöne. Kaleyı içten fethetmeye çalışan bir hali vardı. Ya da Bizim ailede ciddi bir Murathan hayranlığı söz konusuydu. Artık emindim buna.

Dedem, harun amca ve Hacı dayı tartışırken Murathan keyifle ıstakasını öne çevirdi. "Bitti." dedi keyifli halini sesine de yansıtarak.

Kavga sesleri sustu hepsinin anında. Şok içinde baktılar önlerine çevrilen ıstakaya. Oyuna başlayalı daha 10 dakika olduğu için şaşkıındı dayılar. Zira bu tayfa okeye oturdu mu 2 saatten önce kalkmazlardı. Baktılar Murathan'ın önüne şaşkın şaşkın. Ne sandınız dayılar? Bordo bere benim kurt bakışlarında hayat bulduğum hurma gözlüm.

Alır öyle aklınızı. Boşuna mı bizi kendine tiryaki yaptı?

Güldüm asıldığım balkon demirlerine daha çok abanıp popomu keyifle sağa sola kırarken.

"Zeki çocuk demiştim size." diye Murathan üzerinden havasını attı dedem.

"Valla helal sana." dedi Hacı dayı.

"Maşallah, maşallah." diye etkilendiğini belli etti Harun amca. Acun abi tonlaması mevcuttu sesinde.

Derken keyifli anıma limon sıkamak ister gibi bir anı belirdi zihnimde. Yıllar yıllar öncesinden. Murathan'ın tam şu an sandalye atıp oturduğu noktaya küçük Gökçen oturmuş. Soğuk asfalta. Elinde ilk defa sonunu okuduğu kurşun asker kitabı. Ağlamaktan gözleri, kaybettiği şeyler için kalbi acıyor. Annesi içeri almaya çalışıyor, halası, dedesi, babaannesi. Gitmiyor. İnatla ağlamaya devam ediyor. Tek bir şey söylüyor.

Kepçük gelsin okusun. Kepçük gelsin okusun.

Dudaklarımdaki keyifli tebessüm hüzne dönüşürken Murathan hariç her şeyi sıfırladı yine gözlerim. Sahnemde bir tek ona ışık tutuldu sanki. Diğer herkes bir avuç karartı olarak kaldı. İlaçlar yüzünden olsa gerek fazla hüznüydüm bu aralar. Her şeye dalıp gidiyor, olmadık detaylarda oyalanıyordu düşüncelerim.

Sahnemde bir tek Murathan görünürken güldüm alık alık. Zira o da gülüyordu şu an dedemlere. Hem de gözleri kısılan cinsten. Aşk çok manyakça bir şeydi. Sinirliydim de aslında hala ama o gülünce kısılan gözlerini görünce bana bir haller oluyordu. İçimde tarifi imkansız şeyler dönüyordu. Kelebek melek midede birbirine karışıyordu.

Cidden hayat çizgim olabilir miydi bunlar benim?

"Harun amca dördüncü karısını da Murathan yapacakmış gibi duruyor." diyen halamla sahne ışıkları toptan açıldı. Herkes gerisin geri aydınlandı.

Yanıma döndüm. Dibime gelmiş, balkondan aşağı bakıyordu benimle beraber. Güldüm bu söylediğine ister istemez zira Harun amca dakikasına okey dönen Murathan'a cidden hayran hayran bakıyordu.

"Tövbe de." dedim yalandan bir huysuzlukla.

"Tövbe." derken işi garantiye almak adına kulağını çekip parmağının tersini balkon demirlerine vurdu üç kere. "Valla tam bordo bere." diye mırıldandı kulağıma. "Biliyor işi. Nasıl da içten fethetti kaleyi baksana."

Güldüm. "Boşuna kör kütük aşık olmadık herhalde. Ne sandın Canan hanım."

İkimizde öne doğru eğilmiş, popolarımızı geriye doğru itmişken popusunu bana doğru kıvrıp yandan benimkine vurdu hafifçe. "Sen ne zillisin sen."

Cilveli cilveli gülmekle yetindim. Doğruydı. Bir takım zilliliklerimiz mevcuttu.

"Aynı bensin diye boşa demiyorum ben sana."dedi gururla. "Benden bıkan annem ve babama ithafen kendimden bir tane daha klonladığım için gururluyum."

Sesli güldüm bu sefer.

"Kız bak ne diyeceğim." diye ciddileşti birden. Aşağıdaki yakışıklı Maserati'yi işaret etti. "Gerçekten Murathan'ın mı bu? Cidden almış mı bunu? Harbi harbi yani. Para verip almış mı bunu kendine?"

Ben de şaşkındım. Murathan'a bakan hayran bakışlarım Maserati'ye döndü. Sahibi ile birlikte yüreğime indirmeye niyetli gibiydiler. "Almış valla hala." dedim. "Özellikle 10 kere falan sordum. Magnumdan falan çıkmamış yani."

"Emin miyiz?"

Onayladım sesimle.

"Ay kız zengin mi bu?"

Güldüm. "Zenginmiş. Ben de yeni öğrendim."

"Eeee kaç yıldır asker." diye sesli düşündü kendi kendine. "Hem de özel kuvvetlerde. Kız villası da vardır şimdi bunun ha."

"Daha neler hala." dedim çokta abartmamasını belirtmek adına.

"Maseratisi var." dedi asıl sen biraz daha abart der gibi. "Villa mı fazla geldi sana şopar?" Panikledi bir an. "Kız ya bütün varı yoğu bu arabaya döktüyse bu çocuk? Fakir mi oldu şimdi? Ha?"

Öyle olur muydu ya? Fakir mi olmuştun sen Maseratili kekim? Ama o asla riskli işe adım atmazdı. Halam daha çok panikliyordu ki elindeki telefona bildirim sesi gelince iki elle telefona yapışıp doğruldu eğildiği yerden. Baktı ekrana. Eridi saniyesine. "Ah Fedai beyciğimmm." dedi harfleri uzata uzata. "Kalp atmış bana." Telefonun ekranını öptü ciddi ciddi. "Kalbini yerim senin ben. "

Yüzümü ekşittim. "Şu durumda sana benzediğimi zerre düşünmüyorum hala."

"Yaaa." dedi gülen ifadesini saniyelik çirkinleştirip. "Az önce gözlerinden kalpler çıkarak aşağıdaki malum kişilere bakan yan komşu Mesudeydi çünkü." Tekrar mesaja baktı.

Çirkefliği bir kenara atıp güldü aşık aşık. "Şuna bak ya. 2 tane kalp atmış bir de. İşte fakir ama gönlü bol benimkinin de."

Cidden flörtleşiyorlardı bir süredir. Mesajları görmesem inanmazdım ama ciddili ciddili kalpler havada uçuşuyordu. Silopi'ye dönüşümde Fedai

beye vermem için bir çanta erzak bile hazırlamıştı halam. Sarmalar, turşular, açmalar ve daha neler neler.

"İş arıyor İzmir'de." dedi telefonu göğsüne yaslayıp. "Benim için buraya gelecek."

Bunu beklemiyordum. "Ciddi misin sen?" diye sordum gülme ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle.

Güldü heyecanla.

"Evet. Eeee işi yok Silopi'de. Malum batmış. İzmir'li birkaç arkadaşı varmış inşaat işinde. İş isteyecek onlardan. Gelecek inşallah buraya. Benim için." Kısmını tekrarladı. "Benim için..."

Aşık aşık gülerken elindeki telefonu kalbinin üzerine bastırdı. Hürrem Sultan cicişlerinin arasında kayboldu gitti telefon. "Ahhh Fedai." dedi içli içli. Kapattı gözlerini. "Sen yoksun diye mi karanlık böyle gece?"

Cevap içerideki babaannemden geldi. "Hayır Canan. Ben balkonun ışığını kapattım. Haydi gelin içeri."

Halamın aşkla kapanan gözleri sinirle geri açıldı. "Yemin ederim sen benim en güzel anlarımın katilisin anne."

Umursamadı babaannem. İkimizi de yine bokmuş gibi iki yana itip aşağı baktı. "Yaşar!" diye bağırdı dedeme. "Rahat bırak artık şu çocuğu gelsin uyuşsun. Gelin eve, haydi." Geri çekildi. "Bin pişman edecek çocuğu geldiğine deli adam." diye söylene söylene içeri yöneldi. "Canan, gel benimle misafir odasını hazırlayalım oğlana. Yorulmuştur. Dinlensin."

Hazırlayalım derken? Yukarı mı çıkaracaktı hurma gözlümü? İzin veremezdim buna. "Gökalp'in odası temiz." dedim hızla. "Ben hazırladım orayı ona."

Durdu babaannem. "İyi." dedi en net şekilde. "Sen kal orada o zaman. Madem temiz, senin odandaki pislikten çıkmış olursun biraz."

Göz devirdim. Pissin imasını üzerime bile almadım lakin. Yüzüm düştü dudaklarıma eşdeğer olarak.

"Burada kalsın babaanne."

"Olmaz." dedi hemen.

"Ya ama ya..." diye huysuzlandım. "Boş oda işte. Neden kalmıyor? Benim misafirim hem."

Derin bir nefes verdi. "Dedenin yanında bir şey demedik diye o kadar da ayağını ileri uzatma istersen Gökçen." dedi tatlı sert bir şekilde. "Bizde kalacak." Önüne dönüp ilerledi tekrar. "Canan, gel sandıktan yumuşak yastığı çıkaralım. Rahat etsin çocuk."

Düştü omuzlarım. Huysuzca asıldı dudaklarım. O yumuşak yastıkta yatmazdı bile! Diyemedim ama. Ağzımı yırtardı babaannem.

"Anne sandık dediğin benim çeyizim farkında mısın?" diye söylendi halam.

"Sen zaten başlı başına çeyizsin Canan." diye cevapladı babaannem.

"Yarın bir gün bu söylediklerine çok pişman olacaksın anne."

"Aynen, pişman et beni Canan." şeklinde söylene söylene ilerlediler evin çıkışına. Ben ise alık alık bakakaldım arkalarından.

Oftu, poftu. Sinirle yere vurdum ayağımı. Balkona koştum. Dedem Murathan'ın koluna girmiş, beraber apartmana giriyorlardı. Oflayışım saç baş yoluma döndü. Kollarımı balkon demirliklerine yaslayıp ellerimi saçlarıma geçirdim. Hayatta bırakmazdı. Mecbur üst katta yatacağı bu gece hurma gözlüm.

Bizim hayalleri koy siyah poşete be kardeşim.

Yaklaşık bir saat önce adamı kovuyordun, dedi sağ melek.

Cevap veremedim. Bipolar olmak benim suçum değildi. Edenler utansındı. Dedem yine gündemden bir şeyler anlatırken Murathan ise ciddi ciddi dinlerken saniyelik yukarı kalktı bakışları. Saç baş yolar bir haldeyken göz göze geldik. Benim aksime güldü goril.

Ben acılar içinde kıvranıırken ciddi ciddi güldü. İçim yandığı halde dayak-ül Koray vakası yüzünden tribimi korudum. Bu gülüşüne karşı göz devirerek balkondan geriledim. Bipolar oldum demiştim.

Görüldüğü üzere içim başka dışım başka kafadan gidiyordu. Akşam boyunca da bu tripli hallerimin farkındaydı goril ama inatla sırtıp duruyordu.

Oflayarak içeri girip kendimi kapılara vura vura odama ilerledim. Oysa kavgalı olmamıza rağmen gece onunla uyumak gibi masum hayallerim vardı. Kaç gündür uyku yüzü görmeyen gözlerim ve zihnimi bugün sadece bu düşünce ayakta tutmuştu. Odamı da gezdirecektim sözde. Şimdi ise yar yine yangınlar yine ben moodunda kendimi yerlere atmama ramak vardı. Alacağında olsundu yani babaanne. Annem hala mutfak toplama mesaisindeydi. Dayanamadım.

Odamın kapısından sekip mutfağa ilerledim. Acılar içinde olduğumu belli etmeden temizliğe yardım ettim. Daha sonra yine acılar içinde odama geri döndüm.

Kendimi boğmak ister gibi yatağın üzerine bıraktım. Yüz üstü yattım kısa bir an boğulayım diye. Boğulmadım. Nefes almak adına yüzüstü döndüm

tekrar. Telefonuma uzandım. Adi hiçte mesaj atmamıştı. Aramamıştı bile. Hayretle kısıldı gözlerim. Gerçekten götünü devirip yatmış mıydı bu ayı? Hani benim karasularıma 1 km den yakınsan asla ayrı uyumazdın adi köpek!

"Yalancı goril." diye söylene söylene telefonu yana fırlattım. Zaten tripliyydim. Tribimi beşe katlıyordu. Dolabıma ilerledim. Üzerime bol bir beyaz sweatshirt, altım ise yeşil şort geçirdim. Saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yapıp yatağa bıraktım kendimi. Gözlerimi kapattığım an ise çok derinlerden bir düşünce geldi kuruldu zihnimin dört köşesine.

Ne bekliyorsun ki? O gelmiyorsa sen git ona...

Sağa döndüm. Sonra sola döndüm. Yan yattım, sırtüstü yattım, yüzükoyun yattım, hatta Engin Altan Düz bile yattım ama bir türlü uyuyamayınca bunalmış bir şekilde doğruldum yataktan. Üzerimdeki ince pikeyi tekme atarak yana savurdum. Dayanamadım. Direnemedim. Trip mirip atamadım.

"Ağzını kıracağım senin adi herif!" diye söylenerek yataktan kalktım. Başımdaki yastığa yumruk atar gibi elimi daldırıp aldım. Yumuşak yastık verdiyseler başına uyuyamazdı şimdi o huylu goril. Ama bir şey de söyleyemezdi. Aldım yastığı. Huysuz bakışlarla çıktım odadan. Salon sessiz ve karanlıktı. Karşımda olan kapıya baktım. Annemin odasıydı. Işığı ve kapısı kapalıydı. Parmak ucumda ilerledim salon çıkışına. Vestiyerde asılı olan üst katın anahtarını aldım. Kapının üzerinde içeriden anahtar varsa paşa paşa geri dönecektik ama denemeye değermiş. Babaannem asla kapıyı kitlemeden, üst demiri vurmadan yatmazdı ama yine denemeye değermiş.

Umut fakirin ekmeğiydi. Benim ise ekmeğim artı suyum. Sessizce çıktım evden. Ayağıma Gökalp'in terliklerini geçirdim. Bana 10 numara büyüktüler ama acelem vardı. Onmuş kırk beşmiş pek umurumda değildi.

Hızla çıkmaya çalıştım merdivenleri ama büyük terliklerle zordu tabi. Yine de başardım. Kapının önüne gidince yastığı tek kolumun altına sıkıştırıp anahtarı kapıya taktım. Gergince ileri ittim. Çevrilmeyecek diye yüreği ağzımda atarken kapı anahtarı yana çevirdiğim gibi tak diye açıldı. Güldüm ister istemez. Babaannem anahtarı hep üzerinde bırakır üstüne birde 3 kere falan kitlerdi oysa ama kader bile hurma gözlümden ayrı kalmamı istemiyor gibiydi. Sessizce açtım kapıyı. İlk kafamı uzattım içeri. Kimse yoktu, Karanlıktı. Sadece ara hole takılan gece lambasının sarımtırak, loş ışığı aydınlatıyordu ortamı.

Bura bizim evden farklıydı. Bizde minik bir hol vardı sadece. O holden direkt salona geçiyor, salondan bütün odalara gidebiliyordun. Ama burada uzunca bir hol vardı. Hol boyunca ilerliyordu kapılar. Misafir odası holün en sonundaki odaydı. Kapıyı kapatırken yanımda kalan vestiyerde bulunan terliklerden birini yere düşürünce panikle ekşidi yüzüm.

"Ananı avradını..." diye söylendim. Elimi ağzıma kapattım. Kısa bir an kıpırdamadan kaldım öylece. Sessiz olursam görünmez olurum diye düşünüyordum kendimce. Öyle de oldum.

Ses çıkmadı kimseden. Terliğe uzandım. Halamın beyaz tüylü, kokoş, topuklu terliklerinden biriydi. Alıp söve söve yerine bıraktım. Parmak ucumda holün en sonuna ilerledim. Uyumamıştı goril, belli. Kapının altından ışık geliyordu. Kapısının önüne gelince ise bir an bile düşünmeden kapıyı açıp kendimi odaya attım ve kapıyı tekrar geri kapattım. Yakalanma korkusu ile kalbim adeta götümde atarken sırtımı kapıya verip soluklandım bir kaç saniye.

"Pamuk." diye Murathan'ın sesiyle açtım gözlerimi. Bakışlarım ona döndü. Tek kişilik yatağın duvar köşesine doğru kaymış, cidden yatıyordu goril. Üzerinde ona bir beden küçük gelmiş, basmışım amino asiti havası veren çağla yeşili bir tişört vardı. Büyük ihtimal Gökalp'indi. Doğrudu yattığı yerden. Güldü bir de çapkın çapkın. "Gece gece namusumla oynamaya mı geldin? Ne işin var burada?"

Göz devirdim. Yüzüne savurdum elimdeki yastığı. "Al, yastık." dedim bütün nezaketimle. "Yumuşaktır o şimdi. Yatamazsın."

Gülüşü tebessüme dönüşürken hafifçe alt dudağına geçirdi dişlerini. Oturur konuma geldi yatakta. Altınada siyah bir eşofman vermişti babaannem. Üstüne göre daha makbuldü. Normalde gülerdim bu Bağcılar tipine ama trip sanatı içindeydim. Bölemezdim.

"Sensiz de yatamam." dedi çapkın çapkın. Yatakta yanına vurdu elini iki kere. "Gel bakayım bir şöyle."

Omzumu yukarı kaldırdım huysuzca. "Gelmiyorum. Az önce bensiz gayette yatıyordun. Boş laf yapma bana. Yatamayan adam kalkar gelirdi yanıma."

"Ben misafirim burada." dedi ciddi ciddi. "Nasıl bana hürmet eden insanların evlerindeki kızın odasına dalayım yavrum?"

"Ya bırak ya." dedim ters ters. "Gören de dünyanın en hürmet bilen adamı sanacak seni."

"Öyleyim." dedi keyifle. "Odana gelmedim ama sen gel diye yattığım evin kapısını açıp kilidi üzerinden aldım. Daha nasıl hürmet edebilirim?"

Biliyordum bu işte bir bokluk olduğunu zaten ya neyseydi. Gülüp gülmeme arasında gidip geldi ifadem. O ise göz kırptı en serserisinden. "Gel artık şuraya." derken yataktan tamamen kalkıp kapı önünde dikilen bana uzandı. Bileğimden tutup kendine çekti.

"Gelmiyorum." derken en kararlı bir şekilde tam olarak yanına geldim.

O tekrar yatağa otururken beni iki bacağının arasına alıp sol dizine oturttu. Bir eli belime dolanırken diğer bacaklarına uzandı. "Biraz dur şöyle." dedi en çapkın ifadesiyle. "Deden basarsa hemen evlenmek zorunda kalırız bu sayede."

Bir kolum boynuna dolanmıştı ben bile fark etmeden. Tek kaşım havaya kalktı söylediği şey üzerine. "Ha mecburiyetten evleneceksin yani?"

"Hayır." dedi hemen. "Eninde sonunda sen benimle evleneceksin ama benim amacım süreci hızlandırmak."

Güldüm en ukalasından. "Avucunu yalarsın o zaman."

Serseri gülüşü ağır bir darbe yedi. "O ne demek?" derken hafifçe geri çekti yüzünü yüzümden. "Gönül mü eğlendiriyorsun sen benimle?" diye aşırı ciddi bir soru yöneltti.

"Sürekli seni üç çocukla ortada bırakacakmışım gibi davranmayı keser misin lütfen?"

"Kesemem." dedi anında. "Hiç güven vermiyorsun. Her an yaşanabilir gibi bu."

Güleceğimi düşünüyordu sanırım ama gülmedim. Tip tip baktım sadece yüzüne. Derdimi anlamış olmalı ki derin bir nefes verdi. Belimdeki eli sıkılaştı. Diğer elinin parmakları varla yok arası bir şekilde gezindi çıplak dizlerimin üzerinde. İçim bir hoş oluyordu. Yapmamalıydı.

"Hala mı kızgınsın sen bana?"

Cevap vermeden tip tip baktım.

Anlaşıldı dercesine kafa salladı ama mal ayağına yatmayı tercih etti.

"Sebep ne?"

Yok artık dercesine havalandı kaşlarım. Dizinden kalkmak için hareketlendim.

"Şaka gibisin Murathan. Bırak, gidiyorum ben."

İzin vermedi kalkmama. Belimdeki eli sıkılaştı. Ofladı. Mal ayağına yatmayı pek beceremiyordu. Uzatmadı o yüzden daha fazla.

"Bir itin yüzünden gece boyu kavga mı edeceğiz Pamuk?"

Tip bakışım sürüyordu.

"Haketmişti o dalyarak o dayağı. Hatta daha fazlasını haketti de dua etsin ben yumruğuma acıdım boşa gidiyor diye."

Aynı bakışımı bozmadım.

Daha fazla savunma yapmadı. Derin bir nefes verdi ifademi gördükçe.

"Küs müsün yani şimdi?"

Bakışlarımı yüzünden yana çevirdim. Nazlandıkça nazlandım. Bana neydi. Gözünün üzerinde kaşı var diye uluorta kimseyi dövmeye hakkı yoktu.

"Benim yarım bana küsmüş..."dedi birden şiir gibi sesi. Dudaklarını yan çevirdiğim yanağımda hissettim önce. Öpmedi ama. Kedi gibi sürttü yüzünü yanağıma. "Zülfünü gerdana dökmüş..." diye devam ederken yüzünü geri çekip omuzumdan gerdanıma dökülen saçları geri iteledi.

Bakışlarım istemsizce ona dönerken onu yüzüme hayran hayran bakarken görmek pek hoş değildi. Bayılabılırdım burada yani. Bakışlarını gözlerimden çekmeden yaklaştı yüzüme. Dudağımın kenarına değdirdi bu sefer sıcak dudaklarını.

"Muhabbeti benden kesmiş. Sevmeyi sevmeyi..." diye mırıldandı. "Öyle diyor Karacaoğlan." Öptü nazıkçe. Narince. Yanağıma ilerledi. Öptü. Burnuma ilerledi. Öptü. "Öyle mi oldu benim yarım de?"

Çenemde, gözümde, kirpiklerimde, tekrar dudağımın köşesinde, dudağımda, yüzümün her bir santiminde gezindi dudakları.

İçli bir nefesi koyverdim en sonunda. Canımdan olayım istiyordu. Emindim artık.

Bir efsaneye göre kaderi birbirine bağlı insanların parmakları kırmızı bir iplikte bağlı olurmuş birbirine. Nerede olurlarsa olsunlar bu iplik çekermiş onları yine birbirlerine. Herkes efsane işte diyedursun, benim için gerçikti. Lakin sadece parmak uçlarımızda değildi bu ip, bizim bütün bedenimize dolanmıştı bence. Kör düğüm olup ikimizi de birbirimize katıyordu. Yoksa normal değildi bu duygu. İçimdeki bu aşkın başka izahı yoktu.

"Yapma öyle..." diye mırıldanabildim en sonunda. Trip mirip hak getireydi. Hatta o da neydi? İlk defa duyuyordum.

Yaptı. Durmadı. Gerdanıma indi sıcak nefesi ve dudakları. Öptü hiç bir yerini atlamamak ister gibi peş peşe, gerdanımın ve boynumun her yanından. İstemsizce geri attım başımı. Ensesindeki saçlarda oyalandı parmak uçlarım. Her zamanki gibi bıraktım bütün ruhumu ona.

"Ya ne yapayım?" derken dudakları boynumdan çeneme oradan tekrar dudaklarıma ulaştı. "Ne yapayım da benim yarım beni affetsin?" Derin bir öpücük daha bıraktı dudağımın kenarına. "Bana yine gülsün..."

Öpücük ile sarhoş olma ihtimali varsa şu an tam olarak ondan olmuştum.

Trip mirip aldı başını gitti çok uzaklara. Eridikçe eridim, küçüldükçe küçüldüm dizlerinde. Boynundaki elim ensesindeki saçları okşamaya devam ederken içli içli baktım yüzüne bir kaç saniye.

Ben ona, o bana. "Bir daha kimseyi yumruklamayabilirsin mesela." diye mırıldandım.

Onaylamayan bir ses çıkardı. "Zor. Daha imkanlı şeyler iste."

Trip seansımın sonuna geldiğim, şu an ise güneşe bırakılan margarinden pek farkım olmadığı için hafifçe kaş çatmakla yetindim. "Hoş değil Murathan. Sürekli birilerini yumruklayamazsın."

Yüzünü geri çekti hafifçe. "Başka kimi yumruklamışım lan?"

"Ferhat..."

Göz devirdi.

"Kabul et, kime bunu yaptıysam hak eden kişiler. Bak Etem denen o lavuğa da kılım ben ama yumruklamadım. Hayır. Neden? Çünkü piç miç ama az da olsa adamlığı var."

Umutsuzca baktım. "Bazen o kadar yoruyorsun ki..."

Serseri gülüşü belirdi anında dudaklarında. "Dinlendirelim o zaman." der demez kendimi dizinde değildi sırtı üstü yatakta, onu ise yanıma eğilmiş üzerime meylederken buldum. Dudaklarıma uygun adım ilerliyordu ki ki elimi ağzına kapattım.

Boşluğuna gelmişti bu hamlem. Durdu yüzüme ilerleyen yüzü. Hafifçe çatıldı kaşları.

"Ne yapıyorsun?" dedi ters ters. Elimi tutup dudaklarımın üzerinden yana çekti. "Sevdiğim şeylerle arama engel girmesinden hoşlanmam diye kaç kere açıklama yapmam lazım benim."

"Goril taklidi yap." dedim hızla.

Bakakaldı yavrum. Dudaklarımı kapattığım için oluşan kızgın ifadesi minik bir şoka dönüştü. Uzun kirpiklerini şaşkın şaşkın kırıştırdı. "Ne yapayım ne?"

"Ne yaparsam affedersin demedin mi?" dedim keyifle. "Goril taklidi yap, affedeyim."

"Saçmalama." derken yanımdan doğrulmuş, yine yatakta oturur konuma gelmişti.

Ben de doğruldum hemen sırt üstü yattığım yerden. Bağdaş kurdum yatağın ucuna. "Bir kere yapsan ne olur be adi!" derken uzanıp arkasından halamın pofuduk ceyiz yastığını aldığım gibi yüzüne gelişine indirdim. Keşke hiç büyümeseydi. Böyle küçük kulaklarla çekilmiyordu. Neredeydi benim gorilim?

Önce bir sendeledi. Sonra ise hayretle havalandı kaşları. "Bana vurdun ha..." diye söylenirken arkasındaki benim getirdiğim sert yastığa uzandı.

Aldı.

Aldığı gibi de yandan suratıma öyle bir çaktı ki, neşeli gülüşüm dudağımda yarım kaldı. Dengemin nevre döndü. Minik bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Murathan'ın yüzünde saniyelik beliren paniği ve kolumdan tutmaya çalıştığını gördüm ama başaramadı. Sülük gibi yataktan devrilip yapıştım yere. Bir kaç saniye ne olduğumu bilemedim. Hızla gelişen olayı idrak bile edemedim.

Murathan'da böyle bir şey beklemiyor olmalı ki tek bir darbe ile yere sümük gibi yapışan bana tepeden tepeden, elinde yastığı ile bir kaç saniye bakakaldı çocuğum. Daha sonra ise yastığı geri savurduğu gibi hızla bana uzandı.

"Pamuk." dedi panikle.

Kıçımı vurmuştum. Yastık hızlı değildi ama yatağın tam ucunda oturan benim için öldürücü bir darbe olmuştu. Sülük gibi yapıştığım yerden doğrulmaya çalıştım.

"Sen bir hayvansın." diye en net cevabımı verdim elim belimde yerden doğrulmaya çalışırken.

Kollarını belime sarıp bana gerek kalmadan oturur konuma getirdi bedenimi. Sağımı solumu yokladı hızla.

"Çok özür dilerim." diyordu bir yandan da. "Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. İyi misin yavrum? Çok özür dilerim."

Kıçımı ovuşturmaya devam ettim ekşimiş bir yüzle. Yani eşeğe gerdan kır demişler dönmüş osurmuş be Murathan. Zarifçe oyun oynayalım dedik, hale bak. Bir bordo bere ile cilveleşmenin hazin sonu...

"Ağzın kırılsın senin." dedim huysuz huysuz kıçımı ovuştururken. "Elinin ayarını..." Gerisini getirmedi ama omzuna attığım yumruk cümlelerin devamı için iyi bir özetti.

Yumruk onu zerre sarsmamıştı yerinden. "İyi misin yani?" dedi omzuna yumruk attığım elimi tutup elinin içine alırken. Öptü yumruk halinde olan elimin üzerini.

Ters bir bakış attım.

Cevap olarak aniden gülmeye başlaması ise daha da şok ediciydi. Güldü. Baya baya kahkaha atarak güldü adı goril. Hayretle baktım bu haline.

"Komik mi?" dedim huysuz huysuz.

Gülüşü büyüdü. Gözleri görünmez olurken baya baya eğleniyordu. Kıç üstü bıraktı kendini yanıma gülmeye devam ederken. "Evet." şeklinde net bir cevap verdi bu soruma.

Minik bir öfkeyle kısıldı gözlerim. O hala gülmeye devam ederken ben elinin içinden çektim elini. "Sen şimdi görürsün gülmeyi." diyerek iki elimle kulaklarına uzanıyordum ki yemedi. İki elimi anında yakaladı. Büyümek hoş değildi. Küçükken bu kadar hızlı değildi bu gorilin refleksleri. Kendine doğru çekti kollarımdan. Bedenim de istemsizce ona doğru ilerledi. Kendine çekip dizlerinin üzerine yatırdı başımı. Engel olmadım. Direnmedim.

Dizlerimi hafifçe yukarı kırıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı. İki bileğimi de kavrayıp göğsümün üzerinde sabitledi. Hareket edemeyeceğim bir konuma getirdi. Hareket falan da etmedim zaten. Hatta ister istemez güldüm.

"Eee." dedi derin bir tebessümle yüzüme bakarken. Bir bileğimi bıraktı. Önüme düşen bir parça saç geri iteledi. "Göster bakalım gülmeyi."

Ona bakmam yeterdi bunun için bence. Çok sevmekten insan ağlar mıydı hiç? Benim ona bakarken gözlerim doluyordu yer yer. Yine öyle olmuştu. Kalbimde tarifi imkansız bir sıkışma hissedince gülen ifademe rağmen derin bir nefes verdim.

Boşta kalan elim yüzüne uzandı. Kirpiklerine dokundum varla yok arası dokunuşlarla. Hayat vardı bunlarda. Her birinde ayrı bir can vardı bana göre. Her göz kırpışında beni kalbimden vuruyorlardı adeta.

"Gökçen." dedi gülen yüzüme tebessüm ederek bakarken.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Kirpiklerinden yanağına ilerledi parmak uçlarım. Okşadım nazikçe.

Onun elleri ise saçlarımdaydı. İkimiz de ayırmıyorduk ellerimizi tenlerimizin üzerinden. "Sen hep gül." dedi gözlerime derin derin bakarken. "Ama en çok bana bakarken gül."

Güldüm. Çenesinde oyalandı parmaklarım. "Sen de hep bana bak o zaman."

"Başka kim var ki?" dedi anında. "Başka kimim var ki?"

Dolu doluydu bakışları. Benim aşkımin yansıması mıydı gözlerine vuran yoksa onun aşkının yansıması mıydı bilmiyorum ama kalbimi patlatabilirdi

bu bakışlar. Göğsümün üzerindeki elimi kavrayıp avuç içime derin bir öpücük bıraktı. Sıkıca tuttu avucunun içinde. Sonra ise ani bir sevgi patlaması ile kollarını dizlerindeki bedenime sarıp göğsünden içeri sokmak ister gibi sıkıca kendine çekti. "Başka kim böyle sevilir ki?" derken yanağıma kocaman bir öpücük bırakıp "Oh!" diyerek geri çekilmişti.

Kıkırdadım tatlı tatlı. "Bende öpeceğim." dedim hevesle.

"Durman hata." dedi kocaman bir gülümsemeyle. Dizindeki başımı yüzüne kaldırıyordum ki o benden önce davranıp benim yanağına meyleden dudaklarımın üzerine dudaklarını bastırarak kendi istediği hedefe ulaştırdı.

İkimiz de güler bir durumda olduğumuz için önce dişlerimiz değdi. Sonra ise anında dudaklarımız ve dillerimiz karıştı birbirine. Kollarımı boynuna dolayıp yükselmeye çalıştım kucağından. Bedenimdeki elleri sıkılaştı. Başımın altındaki dizi yüzüne yaklaştırdı yüzümü iyice.

Öpüştük, nefessiz kalana, dudaklarımız zonklayana kadar, birbirimizi kana kana içmek ister gibi öpüştük. Dudaklarımız durduğunda ise birkaç saniye açmadım gözlerimi. Dudaklarımız durmuştu durmasına ama birbirlerinin üzerinden aniden geri çekilmiyorlardı her zamanki gibi. Derin bir nefes verdim. Derin bir nefes alarak verdiğim nefesi o içine çekti dudaklarımdan. Bir kaç saniye de nefeslerimiz öpüştü böylece.

"Keşke deden şimdi bassa bizi." diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Yarın nikahı kıyardık."

Açıldı gözlerim ister istemez. Hafifçe dizinde gerilettim başımı. Sızlayan dudaklarımda gezindi dilim. Bakışları dudaklarıma kitlendi saniyelik. Tekrar gözlerime değdi. Serseri bir gülüş ekledi ifadesine.

"Amacın ne senin?" dedim istemsizce gülerken. "Ne olsun istiyorsun?"

Bir eli sırtımdaydı. Ama sweetimin altında. Çıplak tenimde. Dairesel hareketler çiziyordu parmakları sırtımda. Yarımca güldü.

"Süreci hızlandırmak."

Gülüşüm kıkırtıya dönüştü. "O kadar uçma istersen. Dönme dolapta da 3 çocuk falan dedin. Anın korkusu ile bir şey diyemedim ama sen hayırdır yani?"

"Ne?" dedi ciddi ciddi. "Az mı 3? İstersen dört olsun. Ben sana uyarım "

"Sana bu yaşında 4 çocuk doğuracağımı düşündüren ne?"

"Babalarının ben olması." şeklinde net ve makul bir cevap verdi. Güldürdü bu cevap beni. "Ne gülüyorsun?" diye huysuzlandı. "Ciddi bir şey konuşuyoruz burada."

Asla ciddiye almadım. Başımı göğsüne yaslayıp kedi gibi sindim gövdesine. "Uyuyalım." diye mırıldandım uykusuzluktan kapanmaya başlayan gözlerimi mahur mahur kırıştıtararak.

Baktı kısa bir an. Çıplak sırtımda gezinen ellerinin mayıştıran bir etkisi vardı üzerimde. Sessiz bir ninni gibiydi dokunuşları. İşte uyumam için gerekli olan şey buydu. İşte haftalardır ihtiyacım olan tek ilaç buydu.

"Anca rüyanda görürsün demek mi bu?" diye sordu yarım bir gülüşle.

Güldüm yine hafifçe. Cevap vermedim ama. Verebilirdim. Uyku bastırımış falan değildi. Sadece anı bölmek istemedim. Baktım sadece yüzüne, gözlerine. Ben ona, o bana.

"Uyursam..." diye mırıldandım. "Kötü rüyaları tutar mısın?"

"Hepsini tutarım." dedi anında. "Sen uyu. Hiç bir karanlığın sana ulaşmasına izin vermem."

Tebessümüm derinleşti. Daha çok sokuldum gövdesine. Minik bir bebek işim gibi kucağına çekti tüm bedenimi. Sarıp sarmadı sıkıca. Kalbinin üzerine yasladım başımı. Göğüs kafesinin altında benim için deli gibi atan kalbi bu dünya da duyduğun en güzel şarkıydı. En güzel melodi...

Benim hayatımın sesi. Murathan'ın kalbinin sesi.

O, alnıma derin bir öpücük bırakırken ben gözlerimi kapattım. Haftalar sonra güvenli bir uykunun koynuna bıraktım kendimi. Kokusuna sığındım. Bütün kötülükleri geri attım. Sıcaklığı beni sardıkça sardı. Bir bebekmişim gibi eli sırtımı sıvazladı. Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra yumuşak bir zeminle buluştu bedenim. Saçlarımda hissettim varlığını, parmak uçlarımda gezindi dokunuşları, yanağıma değdi yumuşak dudakları. Uyurken sevdi beni. Hissettim hepsini. Dokunuşlarını da sevgisini de lakin günler sonra bulduğum huzurlu uykuyu kaçırmamak için ayılma fırsatı asla sunmadım kendime.

Ve dediğini yaptı. Bana hiç bir karanlığın değmesine izin vermedi. Bütün kabusları tuttu. Karanlığı kendine aldı. Bana yine rengarenk rüyaları bıraktı.

Elindeki poşetleri sallaya sallaya kaldırımında ilerlemeye devam etti Zülfikar. Keyifli bir ıslık ekledi bu haline bir de. Daha da keyiflenerek ilerliyordu ki uzak olmayan ama yakında olmayan bir yerlerden gelen sesle duraksadı. Adımları yavaşlarken istemsizce dikkatle dinleme gereksinimi hissetti sesi.

"Bakın duyarsız kalmak sizi de bu suçta suçlu yapar." diyordu çok tanıdık bir kadın sesi.

Özellikle duyar kelimesinin bu cümlede geçmesi olayı daha da şüphelendirince sese doğru ilerledi Zülfikar hızla. İstemedi pek ama merakına yenik düşerek köşeyi döndü. Ve döner dönmez karşısına çıkan manzara ile bir kaç saniye öylece kaldı.

Duru vardı burada. Bu şaşırtıcı değildi. Karşısında bir polis vardı. Bu da şaşırtıcı değildi. Önlerinde bulundukları yer ise minik bir marketti. Bu da şaşırtıcı değildi. O zaman neye şaşırmıştı Zülfikar? Bilemedi.

"Derdinizi karakolda anlatırsınız bayan." dedi polis memuru.

Duru'nun kolundan tutmaya çalışınca Duru hızla çekti kendini geri. "Bayan değil kadın." dedi ters ters. "Ayrıca karakol olmaz. Gelemem."

Şaşkınca göz kırptırdı polis memuru. "Gelemem derken?"

Duru kararlılıkla iki yana salladı kafasını. "Olmaz." Sert ifadesi yumuşadı biraz. "Gerçekten karakol olmaz. Gelin burada konuşarak halledelim bu meseleyi."

Bir kere daha karakola düşerse Kayseri'ye yani annesinin yanına sürülmenin korkusu vardı Duru'nun üzerinde. Abisini bir nebze de olsa çekerdi belki ama iki zıt kutup olduğu annesini asla çekemeyecekti.

"Onu üç saat boyunca adamın dükkanının önünde oturup girene çıkana engel olmadan önce düşünecektiniz bayan." dedi polis memuru.

"Bayan değil." diye kararlılıkla düzeltti Duru. "Kadın."

Ofladı polis memuru. Göz de devirdi bir güzel. "Derdini karakolda anlatırsın o zaman kadın."

Kolundan tutup ekip arabasına çekmeye çalıştı Duru'yu. Malum yerleri tutuşan Duru ise kadını bayanı bir yana bırakıp yalvarma mooduna geçti bu sefer. "Bakın gerçekten aramızda halledebiliriz. Lütfen karakol olmasın. Hem adam şikayetçi olmadı ki."

"Toplumun huzurunu bozuyorsunuz."

"Toplum bu şekilde zaten huzurlu değil." Marketin içinde sinsi sinsi onları izleyen at hırsız kılıklı market sahibine baktı göz ucuyla. "Hayvanlara şiddet uyguluyor bu adam."

"Tamam, karakolda anlatırsın derdini ablacım, haydi." diyerek ekip arabasına ilerletti polis memuru Duru'yu.

"Abla senin anandır lan!" diye birden bir parladı Duru.

"Bayan deme kadın deme abla deme!" diye yükseldi polis. "Ne deyim yani daha?" Arabaya iteledi hafifçe. "Binin artık şu arabaya hanımefendi, çok rica ediyorum."

Duru binmemek için cebelleşirken meydana en havalı şekilde Zülfikar giriş yaptı sol köşeden. İfadesi ciddiymiş gibi olmasına lakin dudaklarında intikam dolu bir tebessüm vardı.

Bugün geçmişin hesabı görülecek, bedel ödenecekti.

"Ne oluyor burada?" diyerek en asil haliyle ortama dalınca Duru'yu zorla arabaya sokmaya çalışan polis de, cebelleşen Duru'da durdu. Bakışlar ona dönerken huysuzca yüz ekşitti polis.

"Bak işine kardeşim, haydi yo-" diyordu ki birden Zülfikar'ın cebinden çıkarıp burnuna dayadığı bir kimlik kartı ile kelimeleri olmadık yerlerine kaçtı. Gördüğü özel kuvvetler arması ve astsubay başçavuş rütbesi ile anında Duru'yu bıraktı polis memuru. Dik bir duruşa geçti.

"Buyurun efendim." dedi saygıyla.

Duru sen nereden çıktın temalı bakışını atarken, Zülfikar istifini hiç bozmadı. "Olay ne?" dedi kaş göz yaparak.

Göz ucuyla Duru'ya baktı polis. "Arkadaş minik bir isyan girişiminde bulunmuşta."

"Neden?"

Cevap Duru'dan geldi. "Seni alakadar ettiğini düşünmüyorum."

"Saygılı olun bayan." diye çıkıştı polis memuru. "Karşınızda bir komutan var."

"Bayan değil..." dedi Duru dişlerini sıkarak. "Kadın."

Göz devirdi polis memuru.

"Sokak hayvanlarını dövüyor o adam." diye çıkıştı Duru. "İsyan etmesi gereken tek ben değilim, hepinizsiniz. Kamera kayıtlarının olmayışı yaptığı şeyin gerçekleşmediği anlamına gelmez. Gördüm diyorum size." Zülfikar'a döndü ümitle. "Bakın bu komutan tanır beni. Yalan söylemem ben asla. Di mi Zülfikar? Söylesene sen de bir şey?"

Boş boş baktı Zülfikar. "Zülfikar mı?" dedi aynı boş bakışını sesine de yansıtarak. "Pardon da nereden tanışıyoruz biz sizinle?"

Şaşkınlıkla aralandı Duru'nun dudakları. Gülecekti Zülfikar bu ifadeye. Hem de anıra anıra. Ama ciddi duruşunu bozmadı.

"Tanıyor musunuz komutanım?" dedi polis.

Şöyle bir baktı Zülfikar. Sadece Duru'nun anlayabileceği bir intikam tebessümü belirdi dudaklarında. "Yooo." dedi harfleri uzata uzata. "Hayatımda ilk defa görüyorum kendilerini."

Öfkeyle kısıldı Duru'nun gözleri. "İnanamıyorum sana." dedi dişlerini sıkarak. "Sen gerçekten çok adi bir adamsın."

"Memura hakaret birde ha." dedi Zülfikar abartılı bir şekilde. "Toplumun huzurunu bozduğun yetmiyormuş gibi benim de huzurumu kaçırdın şu an." Polise döndü. "Buyurun, devam edin siz işinize." Ukala bir bakış attı Duru'ya. "Belki karakolda akli başına gelir biraz."

Polis memuru saygıyla onayladı bu denilenleri. Duru'nun koluna girip arabaya ilerletirken Duru en ters, Zülfikar ise en keyifli ifadesiyle bakıyordu. Dudaklarını oynattı Duru başı arkaya dönük ileri ilerletilirken.

Seni geberteceğim diyordu dudakları sessizce.

Gülüşü büyüdü Zülfikar'ın. Yav he he dercesine elini salladı.

Öfkeyle döndü önüne Duru. El mecbur bindi polis arabasına. Ama kapısı kapanır kapanmaz dirseklerini bacaklarına dayayıp ellerini saçlarına geçirmeden edememişti. Abisi bu sefer kesinlikle 100 gün ev sürgünü verecekti. Bitmişti. Ofladı dertli dertli. Polis memuru da bindi ön tarafa. Arabayı çalıştırdı. Tam araba ilerleyecekti ki birden arabanın Duru'dan tarafa olan kapısı açılınca Duru ellerini dertli başından çekti. Güneş yüzünden kısılan bal rengi gözlerini kapının önünde dikilen surete çevirdi.

Zülfikar'dı.

Eğildi öne doğru Zülfikar. "Ben birden çıkaramadım arkadaşları birader." dedi öndeki polise bakarken. "Şimdi düşününce hatırladım kim olduğumu. Benim bir devremin yakını kendileri." Göz ucuyla baktı Duru'ya. "Yani Duru hanım." Duru'nun bakışları bir tık şaşkıncı o yine polise döndü. "Sorun yok yani. Bu seferlik mazur görelim kendisini olur mu? Madem adamda şikayetçi değil."

"Ama komutanım..." diye mırıldandı polis memuru.

"Bir daha olmaz." dedi anında Zülfikar. "Ben kefilim kendisine."

Çok baktan bir kefillikti. Farkındaydı Zülfikar ama lanet olsun içindeki insan sevgisine. Duru ona pek ala kıymıştı lakin o anlamsızca kıyamamıştı. Camdan dışarı yansıyan saç baş yolan hallerine kayıtsız kalamamıştı. Başını geri dönük bir şekilde bir Duru'ya bir Zülfikar'a baktı polis memuru. Sonra ise başını aşağı yukarı salladı yavaşça.

"Çok teşekkür ederim." dedi Zülfikar kocaman bir gülüşle. Duru'nun eline uzanmıştı bir yandan da. Aval aval ona bakakalan kızı çekti dışarı doğru. Duru çıkınca ise tekrar içeri eğildi. "Unutmam bu iyiliğini. Başın sıkışırsa gel bul beni."

Güldü polis memuru. "Emredersiniz komutanım."

Gülerek geri çekildi Zülfikar. Arabanın kapısını kapattı. Araba yanlarından uzaklaşınca ise yüzündeki tebessümü silip derin bir nefes verdi. Yanındaki sarı kafaya çevirdi bakışlarını. Kısa bir an bakıştılar.

"Neydi bu şimdi?" dedi Duru burnundan kıl aldırmayan bir edayla. "Aklın sıra böyle mi intikam alıyorsun benden?"

"Evet." dedi Zülfikar hiç beklemeden. "Daha fazlası da olsun isterdim ama dua et ben senin kadar vicdansız bir insan değilim." Kaldırım üzerine bıraktığı poşetlerine doğru geriledi adımları. "Sana tavsiyem senin de insani değerlerini gözden geçirmen."

"Hakketmiştin." dedi Duru kararlılıkla.

"Sen de neler hakke diyorsun ama dua et kıyamıyoruz sarı kafa."

Gelen cevap yüzünden Duru bir kaç saniye öylece kalırken Zülfikar hızla arkasını döndü. Döner dönmez ise yüzünü ekşitti. Bunu niye demişti lan? Dilini siksinlerdi. Yüz ifadesini toparlayıp poşetlerini yerden almakla meşgulken birdenbire Duru'dan yükselen bir sesle elleri poşetlerin ucunda kalakaldı.

"Sağ ol..." diyordu ince bir mırıltı şeklinde.

Durdu Zülfikar. Eğildiği yerden doğruldu. Duru'ya döndü. Yüzünde her zaman ki vahşi ifade yoktu. Aksine sağa sola kaçırıyordu kız bakışlarını.

Anlamıştı ne dediğini anlamasına ama işi uyuzluğa vermeyi tercih ederdi.

"Ne?" dedi boş bir sesle. "Anlamadım."

"Sağ ol." diye kendini yeniledi Duru.

İtliğe devam etti Zülfikar. "Neee?" derken elini sol kulağına attı. "Sesin gelmiyor."

"Sağ ol!" diye şiddetle yükseldi bu sefer Duru.

Zülfikar ise keyifle güldü. "Ha şöyle." dedi tatmin olmuş bir şekilde. "Evrensel barışı korurken çıkan sesin evrensel saygıyı korurken de böyle yüksek çıksın."

"Salaksın." şeklinde net bir cevap verdi Duru.

Umursamadı bile. Göz ucuyla sol köşelerinde kalan dükkanı işaret etti. "Cidden hayvanları mı dövüyordu bu?"

Duru'da baktı markete. Adam hiçbir şey yokmuş gibi televizyon izliyordu içeride ama vardı bir şey işte. Gözüyle görmüştü. Dövüp, tekme atıyordu yanına yemek için gelen sokak hayvanlarına. Görmüştü. Yeminler olsun görmüştü. "Evet." dedi mırıltı şeklinde. "Ama ben biliyorum ona yapacağımı. Salak adam buralarda kamera yok diye bizim de kameramız yok sanıyor. Kaydedeceğim her şeyini. Sürüm sürüm süründüreceğim."

"Daha ders verici bir ceza verilmeli bence." dedi Zülfikar.

Ne dediğini anlamamıştı Duru. Baktı boş boş. "Adamı mı döveceksin?" dedi daha neler der gibi.

Güldü Zülfikar. "Saçmalama. Ben sen değilim. İşimi asla boş ses çıkararak halletmem sarı kafa." Yerdeki poşetlerine eğildi. "Başına ne gelirse bu kuru gürültünden geliyor zaten."

Göz devirdi Duru. "Konuştu yeryüzüne düşen son zeka kırıntısı. Ayrıca şu an bana hiç hayvanlara karşı duyarlıyım ayağı çekme. Yolda görsen yolunu değiştirirsin."

Cevap vermedi Zülfikar. Poşetin ağzını açtı sadece. Etleri görünce yüzünü ekşitti Duru. "O ne be?"

"Uzun süredir seni görmüyorum diye adak niyetine dana kestim." dedi Zülfikar. "Boşa gitti şu an ama neyse."

"Ha ha ha." şeklinde zerre gülmeden güldü Duru.

Duru sevimsizce bakarken Zülfikar İşaret ve baş parmağını ağzına götürüp sesli bir ıslık çaldı iki kere. Ne yaptığını çözemedi Duru. Ekşimiş bir yüzle baktı. Ama bir kaç saniye sonra ilerlerindeki köşeden peş peşe dört köpek çıkıp onlara doğru koşmaya başlayınca irkilerek bir adım geriledi. Hatta minik bir çığlık atarak poşetlerin önünde eğilmiş Zülfikar'ın

arkasına geçmek gibi ani reflekslerde bulunmuştu. Oysa köpeklerin tek hedefi etler ve Zülfikar'dı. Hepsi birden Zülfikar'ın üzerine atlayınca daha çok geriledi Duru.

"Dikkat e-" diyecekti ki gördüğü görüntü yüzünden gerisini getiremedi. Bir köpek başını Zülfikar'ın sol bacağına sürüyordu diğeri sağ, biri etlere abanmıştı. Diğer ise Zülfikar'ın önünde; hevesle bakıyordu gözlerine.

Güldü Zülfikar. "Aferin benim kızıma." diye önündeki köpeğin başını okşadı önce. Sonra ise bacaklarına sürtünenlerin. Gülüşü büyürken, "Lan!" diye bağırdı etleri yiyene. "İnsan bir selam verir önce."

Havladı köpek sadece. Kum rengi tüylerini sağa sola sallayıp tekrar yemeğe abanırken diğer köpeklerde yemeklere ilerlemişti ağırdan.

Baktı Duru bu görüntüye kısa bir an. Ağır bir yaşanmışlık vardı aralarında. Görebiliyordu ve böyle bir şey görmeyi zerre beklemiyordu. Köpekler yemeklerini yerken Zülfikar mavi gözlerini kısıp alttan alttan baktı arkasında 5 adım uzakta dikilen Duru'ya. "Hayvanlar en azından insanlar kadar önyargılı değil." dedi imalı imalı. Önündeki köpeklere döndü. "Değil mi lan?"

Hırladı köpeğin biri. Güldü Zülfikar ister istemez. Arkasını dönüp apışıp kalan Duru'ya baktı tekrar. Bir yandan ise ayağa kalkmıştı eğildiği yerden.

"Ne oldu?" diyordu eğlenen sesi. "Korkuyor musun? Az önce hayvan hakları için karakolluk oluyordun oysa."

Korkuyordu. Ama çaktıracak değildi Duru. "Korktuğum falan yok." dedi ters ters. "Birden geldiler diye geri duruyorum ben."

"Öyle mi?" diyen Zülfikar keyifle gülüyordu. "Babsi!" diye seslendi yerdeki köpeklerin birine. "Oğlum yakala oniii! Tut oniii!" derken eli Duru'yu işaret ediyordu.

Babsi ağzını etlerden kaldırıp Duru'ya koşmaya meyledince Duru devasa bir çığlık atarak aralarındaki beş adımı sıfırlayıp Zülfikar'ın koluna yapıştı sıkı sıkı. Gövdesinin yarısını sakladı Zülfikar'ın arkasına. Babsi ile göz göze geldi. Köpek ona doğru bir adım atınca hızla vurdu Zülfikar'ın koluna. "Uzaklaştı benden." Bir daha daha vurdu. "Bir şeye yap! Bir şey yap!"

Yapmadı Zülfikar. Öne çekti hatta Duru'yu. "Gel oğlum gel." dedi Babsi'ye. "Abla seni sevecekmiş."

Köpekle göz göze gelince minik bir çığlık atarak gerilemek istedi Duru ama arkadan kollarına sarılmış, bileklerini sıkı sıkı tutan Zülfikar pek yardımcı olmuyordu. Diğer köpeklerin de bakışları Duru'ya döndü. Anlık bir titredi Duru. Çırpındı bedenini arkadan saran kollardan kurtulmak adına.

"Bırak." diyordu bir yandan da panikle. "Daha seninle uğraşmayacağım. Ağzımı bile açmayacağım Zülfikar ne olur bırak." Köpek dibine gelince paniği büyüdü. "Allah belanı versin senin! BIRAKKK!"

Devasa bir kahkaha attı Zülfikar. Kızın kollarını tutan elleri, ellerini kavradı önden. Sıkıca tuttu onları da hareket etmesin diye. İntikam çok güzel bir şeydi. Keyifli hali katlanıyordu ki birden bire tam dibindeki platin sarı saçlardan burnuna vuran yasemin kokusu ve bedenine yapıştırdığı küçük gövde ile duraksadı. Duru çırpınmaya devam ederken onu gülüşü hafifçe soldu, saçma bir tebessüme dönüştü. Kendini burnunun dibindeki saçlardan derin bir nefes çekerken buldu.

Bu niye güzel kokuyordu lan? Kadınsı bile değildi. Düz yasemindi. Niye böyleydi bu koku.

"Zülfikarr!" diye bir feryatla kendisine geldi. Duru hala çırpınıyordu gövdesinin önünde. Sıkıca tutuşunun sıkı bir sarılışa dönüştüğünün idrakına varınca kendine olan şaşkınlığı arttı. Ama çaktırmadı. Babsi Duru'nun bacaklarına sürüyordu yüzünü. Oyun sanıyordu köpek bunu. Daha çok atlıyordu Duru'nun bacaklarına. Duru ise her an kollarında bayılacak gibiydi. Daha da intikam almak istedi ama lanet gelsin ki yine kıyamadı.

Bu ne boktu başına?

Kollarını kızın bedeninden çözmeden yana çevirdi Duru'yu. "Babsi." dedi köpekle göz teması kurup. "Dur oğlum. Tamam."

Havladı Babsi.

"Geri dön." dedi Zülfikar.

Köpek yine havladı.

"Babsiii." dedi Zülfikar ayıp ediyorsun der gibi. Sevmişti Duru'yu, belli. "Hoş değil. Dön hanımının yanına."

Babsi hanımının lafını duyunca hafiften bir cıvıldadı sadece. Havlamayı kesti. Kuyruğunu sallaya sallaya poşetten et yiyen hanımının yanına döndü. Sessizce yemeğine abandı. Duru ve Zülfikar ise bir kaç saniye kıpırdamadan öylece durdu. Korku yüzünden nefes nefese kalmıştı Duru. Zülfikar ise ellerini geri çekmek istiyor lakin beyinde bir nokta inatla buna engel oluyordu.

Derin derin alıp verdiği nefeslerle Zülfikar'ın sıkıca tuttuğu ellerinin altında inip kalktı Duru'nun göğüs kafesi. Hissetti Zülfikar korkusunu. Bu denli beklemiyordu ama. "Tamam." diye mırıldandı arkadan kulağına. "Sakin ol. Nefes al." Fırsattan istifade derin bir nefes daha çekti kokusundan içine. Başına bir takım belalar alıyor gibiydi.

Duru'nun inip kalkan göğüs kafesinin tek sebebi korku değildi oysa. Tam dibinde olan ve bedenini sıkıca saran kollar yüzünden bir an kalbi teklerken nefesini toparlayamadığını hissetti. Ne dönüyordu burada? Uzaklaşmalıydı.

"Bırakırsan alacağım nefes." diyebilirdi zorla. Başını arkaya çevirmeye kalkınca ise tam yüzünün dibinde olan Zülfikar'ın yüzü, mavi gözleri yüzünden bir kaç saniye öylece kaldı. Zülfikar ise daha büyük şoklardaydı. Artık emindi. Uzakta çirkindi bu kız. Yakından ise güzel. Uzak olunca sorun yoktu ama aralarındaki mesafe kısaldıkça Zülfikar'ın balataları yanıyordu. Tam tersi olmalıydı oysa. Uzaktan daha güzel görünürdü kadınlar, bu da neydi?

Yutkundu Zülfikar. Yutkundu Duru. Bir kaç saniye bakıştılar sadece. Derken Zülfikar'ın elleri yavaşça bıraktı sıkıca kenetlendiği minik gövdeyi. Kendine gel diye tekrarladı kendine. Bu yol yol değil, bu rotanın sonu tabakhane. Kendine gel Zülfikar.

Geriledi hemen Duru. Üzerindeki yeşil parkaya çeki düzen verdi. Saçlarını geri savurdu. Bakıştılar yine kısa bir an. Zülfikar şimdi de uzaktan bakınca güzel olup olmadığını düşünmekle meşguldü. Güzeldi. Siktirdi. Elini ağzına atıp ağıtlar yakmamak için zor hakim oldu kendisine.

Duru ise anın saçmalığını dağıtacak tek aktiviteye sığındı. "Sen salak mısın?" diye yükseldi. "Nasıl köpeklerin önüne atarsın beni?"

Başı dumanlıydı Zülfikar'ın. Geri atmaya çalıştı saçma düşünceleri. İkidir düşüyordu aklına olmadık şeyler, hoş değildi. Hasan abi götüne kurşunla kalp çizerdi, mazallahtı.

"Sen beni o canavarların içine atıp kaçtığında ben de arkandan tam olarak bunu söyledim biliyor musun sarı kafa?" dedi umursamazca.

Dişlerini sıktı Duru. "Sinir ediyorsun beni."

Ellerini iki yana açtı Zülfikar. "Öylece duruyorum."

"Varlığın yetiyor."

Bu sefer sevimsizce güldü. "Huyum kurusun."

Duru uyuz olduğunu belirten derin bir nefes verirken yemekleri biten köpekler tekrar Zülfikar'ın etrafını sarmıştı bile. "Asıl arkadaşlarını bulmuşsun diyeceğim ama köpekler sadık varlıklardır." dedi Duru imalı imalı. "Seni sevmeleri şaşırtıcı."

Başını okşadı bir tanesinin Zülfikar. "Onlara sadığım çünkü." Haftada üç gün gelir, yemek getirirdi hepsine. Silopi'de çalışmaya başladığından beri hiç sekmemişti bu rutin.

Güldü Duru bu cevaptan sonra. Hem de sesli bir şekilde. "Sen ve sadık olmak ha?!" Gülüşü kahkahaya dönüştü. "Ay hiç gülesim yoktu." dedi eğlenen bir tınıyla. "İlahi sen yani." Daha çok güldü.

Zülfikar ise huysuz bir ifade ile bakıyordu. Bu uyuz ve güzel olmak mı? Aklını siksinlerdi. Neler düşünüyordu öyle? Saçmalıktı. "Senin sorunun tam olarak ne biliyor musun Duru?" dedi ciddi ciddi.

Gülerken ciddileşmeye çalıştı Duru. "Hıı?" dedi alay eder gibi. "Neymiş benim sorunun? Söyle bakalım sayın Zülfikar Kapışmak."

"Görünene aldanıyorsun." dedi Zülfikar hiç beklemeden. "Gördüğünden öteye bakmıyorsun. Nedenlerini ,sebeplerini sorgulamıyorsun. Her şeyi gördüğün sanıyorsun ama aslında hiçbir şey gördüğün yok. At gözlüğü bile az senin gözlerine, direkt bağlamışsın gözlerini sen. Görmek istediğini görüyorsun herkeste. Gerisini gördüğün halde elinin tersi ile kapatıp görüş alanından çıkarıyorsun."

Ciddileşti Duru. Yandan hafif bir rüzgar esti. Saçlarını yüzüne, boynuna doladı. Ama asıl Zülfikar'ın boynuna dolandı. Bütün ihtimaller sıfırdı. Uzaktan da güzeldi.

"Ben görülmesi gereken her şeyi görüyorum sen merak etme." dedi Duru ciddileşerek. Yüzüne gelen saçları geri iteledi. "Gerçekleri sesli duymak sizin işinize gelmiyor sadece."

"Neymiş o gerçekler?" dedi Zülfikar küçümser bir gülüşle. Bir adım yaklaştı kıza doğru. Uzaktan kokusunu getirmiyordu rüzgar. Yaklaşır yaklaşmaz burnuna değen kokuyla belli etmeden derin bir nefes aldı.

Zülfikar'ın öne gelen adımlarını güç gösterisine yordu Duru. O da öne doğru bir adım attı. Yaklaştılar yine birbirlerine. Bir karışta az bir mesafe kaldı aralarında. Zülfikar tepeden baktı. Duru çenesini yukarı dikti. "Karakter yoksunusun." dedi yüzüne tükürür gibi. "Sadakatsizsin. Sana güvenen insanları yarı yolda bırakan bir korkaksın. İnsanların duyguları ile alay eden bir adisin. Senin bir evinde, yuvanda olmayacak. Kendi sadakatsizliğinin içinde bir ömür eriyip gideceksin Zülfikar. Kimse seni sevmeyecek. Kimse seni sahiplenmeyecek. Kimse sana güvenmeyecek. Bir ömür ezileceksin bu karaktersizliklerinin altında."

Baktı Zülfikar kısa bir an. Duru'yu çok kafaya takmazdı. Hiçbir cümlesini umursamazdı ama ilk defa hafiften bir sızı hissetti kalbinde. Bu biraz acıtmıştı. Nedenini bilemedi. Her zamanki gibi kafaya takmamaya çalıştı. Ama yapamadı. Anlık düşüncelerinin gerginliği ile dilinin ucuna gelenleri içinde tutamadı.

"Ben senin baban değilim Duru." dedi yanan canı kadar can yakmak niyetiyle. "Ona olan nefretini bana kusup durmaktan vazgeç artık."

Duru'nun kendinden emin bakışları duyduğu tek bir cümleyle titredi. Biliyordu Zülfikar hikayelerini. Hasan abi anlatmıştı uzun uzun. Dökmüştü içini. Duru'yu buradan vurmak aklına zerre gelmemişti bu zamana kadar ama bıçakta kemikteydi.

Bakışları dalgalandı Duru'nun. Zülfikar ise durmadı. "Evet." diye devam etti. "Sadık bir erkek değilim. Bunu hiçbir zaman inkar etmedim zaten. Ama emin ol konuştüğüm hiçbir kadın da bana sadık değildi. Hepsi benimle konuşurken başkalarıyla takılan tipler. Siz kadınlar da çok masum varlıklar değilsiniz yani. Suçu sadece tek tarafa atmak kimseyi süttten çıkmış ak kaşık yapmaz."

"Ne bu şimdi?" dedi Duru ters ters. "Masum kadınlara bulaşmam ayağı mı? Şerefsizliğin raconu böyle mi oluyor?"

"İşte tam olarak sorunun bu." dedi Zülfikar parmağını aralarında kaldırıp hafifçe Duru'nun omuzuna dokunarak. "Onca söz söyleniyor sana ama sen hala kafanda kurduğunda asılı kalıyorsun. Bana karakter yoksunu diyorsun ama dönüp bir kere bile kendine baktın mı sen? Kim var etrafında? Ha? Ne bir arkadaş ne bir dost? Kim var? Yok. Çünkü sen de insanlara güvenmeyen, ön yargılarının arkasına sığınan bir korkaksın. Zincirleyip duruyorsun kendini bir yerlere. Asıl kendi ayaklarına bağlı zincirleri çöz sen önce. Kapatmışsın kendini zihninin içine. İnanmak istediğın her şeyi kafanda kurup ona inanıyorsun. Doğru yanlış yok. Sadece senin bildiklerin var. Benden de bu yüzden hoşlanmıyorsun. Babana benzetiyorsun kendince. Zihninde onun yerine beni koyuyorsun. Ona olan bütün kinini bana kusuyorsun."

İçinde tuttuğu ne varsa yüzüne vurulunca sendeledi Duru. Evet, en başından beri bu yüzden hoşlanmıyordu Zülfikar'dan. En başından beri ne zaman ona baksa babasını görüyordu çünkü. Babası... Onları bırakıp giden babası... Annesini terk eden babası... Annesinin gitme diye ayaklarına kapanıp ağladığı babası... Elindeki en sevdiği bebeği alıp yurt dışındaki kızına götüren babası... Annesinin yanında başka kadınlara bakan babası... Eve başka kadın getirip annesine çayını döktüren babası...

"Ama ben baban değilim Duru." dedi Zülfikar. Yüzü sinirle sarf ettiği sözlerden dolayı hafifçe kızarmıştı. "Haa ama olur da bir gün gerçekten seversem..." Kararlılıkla aşağı yukarı salladı başını. "Aşık olursam. Aram olmaz, azım olmaz, birazım olmaz. Varımı yoğumu koyarım önüne." diye

devam etti Duru'nun gözlerinin içine bakarak. "Kaçmam. Saklanmam. Kimseyi yüzüstü bırakmam."

Genzine baskı yapan yumruyu dizginlemek adına öfkesine sığındı Duru. "Boş laf yapma." diye soludu. "Sen değil miydin aşık olmaya başladın diye kaçan? Böyle demogojik laflar diyerek babam olacak o adamdan üstün mu tutuyorsun yani kendini? Bu mu içini ferahlatma yöntemin? Hepiniz aynısınız işte."

Neden bahsettiğini anlayamadı kısa bir an Zülfikar. Düşündü. Kısa bir süre sonra ise aydınlandı. Karakolda karşılaştıkları gün aralarında geçen bir diyalogu anımsadı. Yine sayıp sövmüştü Duru. O ise zerre umursamamıştı. Aşık olmaya başladığın için kaçtın demişti. Sessiz kalmıştı. Şu zamana kadar kalbinde yer eden tek kadını neden terk ettiğini açıklama gereksinimi duymamıştı. Neye inanacağı umrumda değildi.

Ama o yara üzerine ne son basılacak yaraydı.

"Ben kaçmadım." diye yükseldi aniden. "Sevdiğim kadın gözümün önünde ölmesin diye onu kendi elimle azat ettim. Ama sen yine bilmediğin hayatları kendi fikirlerinle yargılayacak kadar bencilsin. Milletin hakları için gösterdiğin çabayı birazda şu kendi kafanın etrafına doladığın dikenli telleri ayıklamak için kullan." Yumruklarını sıktı Duru. Zülfikar ise dilinin ucuna gelen son kelimeyi de batırdı zehirli bir ok gibi. "Herkesi de baban gibi sanma." dedi son olarak. "Yoksa bu kafayla yalnız kalan da, sevilmeyecek olan da sadece sen olursun."

Dişlerini sıktı Duru. Tırnaklarını öyle batırdı ki avuç içine canı acıdı. Dudakları titredi. Bir kaç saniye dolu dolu gözlerle baktı Zülfikar'a ama bakışlarındaki kırgınlıkta Zülfikar'a yetti. Söylediği şeylere anında pişman olurken Duru bir adım gerilemişti önünden. Sonra bir adım daha. Bir adım daha.

Bir adım atmak istedi Zülfikar öne doğru. Lakin Duru saçlarını hızla savurup çoktan arkasını dönmüştü ona. Adımlarını yere sertçe vurarak, elleri yumruk şeklinde ilerleyen Duru'nun arkasından baktı bir kaç saniye. Sonra ise pişmanlıkla elini alnına attı.

İkisinin de birbirine doğrulttuğu silah ikisinin de kalbindeki en ağır yaraların üzerinde patlamıştı.

"Dilini sikeyim senin Zülfikar." Amaçsızca etrafında döndü. Ellerini saçlarına daldırdı. Niye demişti bunları? Murathan komutanı az bile ceza veriyordu. Harbi şu dilini siksınlerdi. Askeriye etrafında 1000 tur atsa dahi akıllanmazdı.

Önündeki köpeklerle göz göze geldi. Bakıştılar kısa bir an. "Ağır konuştuk di mi lan?" dedi üzgün bir sesle. Köpekler gözlerini sağa sola kaçıınca oflayışı büyüdü. "Eee ama aranıyor bu kız da. Gelip gidip kovanıma çomak sokuyor."

Derken bakışları tam o an marketten çıkan adama takıldı. Duru'nun köpekleri dövdüğünü iddia ettiği adam. Baktı bir kaç saniye. Zaten sinirliydi, daha da sinirlendi. Dudaklarını dişledi. "Tayfa." dedi yanında kalan köpeklerle.

Havladı hepsi.

Net bir emir verdi. "Dalın oğlum. Atış serbest."

Emir komuta şaşmadı. Köpekler ileri atıldı. Market sahibi çılgık kıyamet kaçı. Zülfikar ise kalbinin üzerinde ağır bir kırgınlık yükü ile Duru'nun peşinden ofladıkça ofladı.

31. BÖLÜM

*"Bir başka füsün fışkırıyor sanki yüzünden,
Bir yüz ki yapılmış dişi kaplanla hüzünden...
Hasret sana ey yirmi yılın taze baharı,
Vasılınla da dinmez yine bağrımındaki ağrı.
Dinmez!
Gönülün, tapmanın, aşkın sesidir bu!
Dinmez!
Ebedi özleyişin bestesidir bu!
Hasret çekerek uğruna ölmek de kolaydı,
Görmek seni ukbadan eğer mümkün olsaydı."*
***HÜSEYİN NİHAL ATSIZ**

~ ~

Sırtındaki çantayı sağa sola sallayarak toprak yolda neşeli adımlarla koşuyordu zayıf bir erkek çocuğu. Yerden kalkan toz arkasında hafif duman oluştururken onun adımları daha da hızlandı. Aylardan haziran, günlerden cumaydı. Hakkari'nin en sıcak günlerinden biriydi. Güneş tam tepeden parlıyor, delici bir ok gibi insanın beynine işliyordu. Okuldan çıkmış bir kaç çocuk tembel adımlarla evlerine, yani lojmana ilerliyorlardı.

Yolda koşan çocuğun ise dilinde dönen tek bir cümle vardı. "Bakkala yeni misketler gelmiş, bakkala yeni misketler gelmişşş!"

Sıcaktan bunalmış bir haldeyken yanından bağırarak geçen çocuğun arkasından bir kaç saniye baktı Murathan. Çocuk koşarak uzaklaşırken o bakışlarını 5 adım ötesinde iki üç kız arkadaşı ile gülüp bir şeyler konuşan ablalarına çevirdi. İçi geçmiş bir bakış attı. Bu sıcakta burada dikilerek onları beklemek zorunda mıydı yani? Beyni kaynayacaktı.

Ofladı. "Bakkala yeni misketler gelmiş." diye bağırان çocuğun sesi uzaklaşırken o sabırsızlıkla kıvrandı olduğı yerde. Gökyüzüne baktı. Masmaviydi. Tek bir bulut dahi yoktu. Güneş görüşünde derin derin dalgalanmalar oluştıuruyordu sanki. Aklı ise tek bir kişideydi. Bu sıcakta dahi onu apartman önünde bekleyeceğini bildiğı minik bir kız çocuğunda.

Huysuzca kıpırdandı olduğı yerde. Dayanamadı daha fazla. Eve gitmesi gerekiyordu. Ne diye dikiliyorlardı yani burada?

"Ablalar!" diye bağırdı sabırsızlıkla. "Gidiyorum ben ya!"

Gülhan umursamadı. Arkadaşı ile konuşmaya devam etti. Aslıhan ise yandan yandan baktı. "Bekle beş dakika. Ne acelen var?"

Vardı işte acelesi. Bekleyeni vardı. Hava sıcaksa asla evde durmayacağını, onu evin önünde bekleyeceğini biliyordu. Şaşmaz bir döngüydü bu. Burada sorun yoktu. Sorun sonrasındaydi. Bekleme evresinden sonra başa güneş geçmesi ve gece boyu kusma evresi geliyordu. İşte bu sorundu. Bu yaşansın istemezdi. Sevmiyordu Pamuk'un hasta hallerini. Süzgün süzgün bakıyordu. İçi bir garip oluyordu.

"Ödevim var!" diye yükseldi.

"Okulun son günüydü bugün." dedi Gülhan. "Tatile girdik. Ne ödevi daha?"

"Sana ne." diye diklendi. "Ben son gün de çalışacağım."

Gülhan 'manyak ya bu' diye söylenerek önüne dönerken Murathan çantasının kollarını öfkeyle kavrayıp çoktan arkasını dönmüştü bile. "Gidiyorum ben."

Aslıhan bağırdı arkasından. "Murathan, bekle! Annem kızar."

Beklemedi. Dönüp bakmadı bile. Hızla ilerledi. Annesi sıkı sıkı tembih ediyordu her okul çıkışı beraber gelin diye ama lojman hemen ilerideydi zaten. Ne diye kızacaktı yani? Buraya kadar beraber gelmişlerdi işte. Biraz daha dikilirse başına güneş geçen o olacaktı. Ellерinin arasındaki çanta kollarını sıkarak ilerledi. Lojmanın girişindeki minik bakkala gelince ise hızla içeri daldı.

Orta yaşlarda, saçlarına hafif kırlar düşmüş bir amca işletirdi bu marketi. Bakışları her zaman dalgın ve hüzünlüydü. Çok sık gülmezdi. Hatta çok sık konuşmazdı. Acı kahve gözlerinde derin bir elemle bakardı her zaman uzaklara. Babası ve Ali amcası çok iyi tanıyordu bu amcayı ama Murathan çok konuşmazdı. Her gün uğrardı bu bakkala ama adından başka bir şey bilmezdi.

Köksal amca.

Burada yaşıyan diğerk insanlara benzemezdi Köksal amca. Düzgün bir türkçe ile konuşurdu. Aksanı yoktu. Kıyafetleri her zaman temiz ve düzenliydi. Her zaman kasa arkasında oturur, koltuğundan asla kalkmazdı. Babası ile bakkala geldiğı bir gün ilk defa ayakta görmüştü onu Murathan. Bir daha unutmaması imkansız bir görüntü olmuştu. Çünkü Köksal amcanın sol bacağı yoktu.

Korkmuştu. Babasının eline sıkıca yapışmıştı. Çocuk aklı ile bir daha ayakta görmek istememişti Köksal amcaı. Sonra kötü rüyalar görüyordu. Korku duygusunu sevmiyor, onda bu duyguyu tetikleyecek şeyleri ise daha çok sevmiyordu. Ama merakına engel olamamıştı bir gün.

"Ne oldu ona?" demişti babasına.

"Gazi." demişti babası

"Gazi ne demek?" diye yine sormuştu.

"Vatan için savaşıan, eksik kalan lakin ölmeyen, hala savaşmaya devam eden." demişti babası.

Şaşırmıştı Murathan. "Bu halde nasıl vatan için savaşacak ki?" diye sormuştu.

Gülmüştü babası. Kucağına almıştı Murathan'ı. "Tarih' in gördüğü en büyük Türk komutanlarından biri olan hükümdar Timur' da topaldı evlat. Bir bacağı aksardı hep. Ama bütün dünyayı topal bacağının önünde diz çöktürdü." Derin bir öpücük bırakmıştı oğlunun saçlarına. "İsterse iki kolunda bacağında olmasın. Nefes alıyorsa bir insan; ilk vazifesi vatani için savaşmaktır. Çünkü kolsuz yaşar insan, bacaksız yaşar, hatta anasız babasız bile yaşar. Ama vatansız yaşayamaz."

Köksal' ın her daim hüznü bakan bakışlarının arkasında yatan sırrı yine anlamamıştı Murathan. Lakin artık korkmamıştı ondan.

Askerdi Köksal. En iyilerindendi hem de. Hiç evlenmemiş, kendini vatanına adamıştı. Canla başla çatışmıştı yıllarca düşmanla. Aman vermemişti hiç birine. Eğirdirli Köksal derlerdi ona. Bu dağlarda namını duymayan kalmamıştı. Taki bir mayının üzerine basana kadar. Parçalanmıştı ayağı. Kurtaramamışlardı. Sol bacağı dizden itibaren kesmek zorunda kalmışlardı.

Kabullenememişti bunu başta. Aylarca güneş yüzü göstermemişti kendine. Şehit olarak döneceğim bu memlekete diye söz vermişti hasta annesine. Olmamıştı. Bu halde geri dönmeyi de kendine yedirememişti. Burada, gazi olduğu dağların eteklerinden bir adım öteye gitmemişti. Ömrü boyunca da gitmemeye yemin etmişti. Öyle de olmuştu.

Bakkaldan içeri girer girmez burnuna vuran o tanıdık kağıt, oyuncak ve jelatin kokuları ile gülümsedi. İşte bunu severdi. Köksal amca ise yine yerli yerinde, kasanın arkasındaydı. Görünen tek yeri gövdesi ve kafasıydı. Belli belirsiz bir türkü yükseliyordu Köksal amcanın önündeki bozuk, koyu kahve radyodan.

"... Köpürür, hey canım rinanay rinanay nay
Kayığa da binsem götürür
Hey canım hey
Benim de şu cihana gelişim
Hey canım rinanay rina rina nay
Bir güzelden ötürü
Hey canım hey..."

Güldü Köksal abi Murathan'ı görür görmez. Kıstı önündeki radyonun hışırtılı sesini. "Meybuz yok çocuk." dedi ne için geldiğini artık ezbere bildiğinden. "Kalmadı."

Düştü Murathan'ın omuzları hemen. Bunun için gelmişti oysa. Çattı kaşlarını. Ablalarını iki saat beklemese bitmezdi oysa meybuzlar. Neyse dercesine dudak büzdü. Vanilyalı dondurma alırdı o zaman. Cebinden para çıkarıp avucunun içine aldı. Saymaya başladı tek tek.

"Vanilyalı dondurma da bitti." dedi Köksal abi sonraki sorunun ne olacağını bildiğinden.

Murathan'ın para sayan eli durdu. Omuzları daha çok çöktü. "Ayırsaydın ya!" diye sızlandı istemsizce. "Biliyordun geleceğimi. Nasıl biter hepsi?"

Güldü adam. "Baban gibi pek seviyorsun emir vermeyi çocuk. Belli Karakurt olduğun."

Şu an bu pek umrunda değildi Murathan'ın. Daha büyük sorunları vardı. Çaresizce baktı elindeki paraya. Sonra ise Pamuk'a ne alabileceğine.

"Bundan al." dedi Köksal amca önündeki şıpsevdi sakızlarını işaret ederek. "Bundan da seviyor senin boncuk kız."

Çattı kaşlarını. "Boncuk kız değil onun adı. Pamuk."

Güldü Köksal amca yarımca. "Tamam, tamam. Demedik bir şey. Pamuk kız olsun o zaman."

Olabilirdi ama olamazdı da. "Sakız olmaz. Yutuyor." derken kaşları hala çatıktı Murathan'ın. "Boğazında kalıyor sonra."

Düşük omuzları ile elindeki paraya tip tip bakan çocuğa çaktırmadan güldü Köksal. "Her gün bir şey almak zorunda mısın sen bu Pamuk kıza? Bugün de alma. Ali amcan bir sürü çikolata götürdü eve. Onları yesin."

Ali amca her zaman çikolata alırdı. Gelir, sırası ile hepsine dađıtırđı. Ama bu şu an ne alakaydı? Daha da huysuzlaştı Murathan bu öneriden sonra. "Olmaz." dedi hemen. "O başka, ben başka."

Gölüşü nadir görölür bir şekilde büyüdü Köksal'ın. Sonra ise bir başka öneri daha sundu. "Yeni misketlerim geldi. Misket al."

Bakışlarını paradan Köksal amcaya kaldırdı Murathan. Hani dercesine baktı. Köksal amca çenesini hafifçe ileri uzatarak arka rafı işaret etti. Arkasını döndü Murathan. İki şişe misket yan yana duruyordu rafta. Baktı kısa bir an. Düşündü. Alsa ne olacaktı? Gökçen anında kaybedecekti. En sevdiği misketleri bile onun yüzünden kayıptı. Bu noktada aklı hedefinden kaydı. Madem misket vardı, Pamuk'un kaybettiği misketler yerine yenisini alabilirdi. Tam bu düşünce ile keyfi yerine gelecekti ki olmadı. Aklına gelen başka bir düşünce bunu engelledi.

Eee kendine bunu alsa Pamuk'a ne alacaktı?

"Sen al istediğin kadar." dedi arkadan Köksal amcanın tok sesi. "Baban öder sonra."

Hızla başını iki yana salladı Murathan. "Olmaz." derken oldukça kararlıydı. Arkasını dönüp elindeki bozuk paraları Köksal amcanın önüne bıraktı. "Kaç tane alabiliyor bu?"

Baktı paraya Köksal göz ucuyla ama Murathan'ı kandırmak için bir oyundu bu sadece. Saymamıştı bile. "10 tane." dedi ancak 4 tane misket almaya yeten parasının aksine.

Güldü bu sefer Murathan. "10 tane mi?" dedi gözlerini kocaman açarak. "ok iyiii!" Hızla döndü arkasını. Elini misket kabına daldırıp seçmeye başladı. Avucunu tepeleme doldururken birden Köksal amcadan yükselen bir sesle duraksadı.

"Sen onları bıraktı gel bakalım yanıma bir ocuk."

Tereddüt etti önce Murathan. Ama yine de öne doğru attı adımları. Köksal amca eli ile tam yanına gelmesini işaret edince ürktü. Ama aktırmadı. Tezgahın yanından dolanıp arkasına geçti. Adamın yanına dikildi. İçindeki korkuya rağmen kehribarlarını adamın gözlerine sabitledi dik dik. Bakışlarını adamın yüzünden ayırmadı. Çünkü bacağına bakarsa korkardı. Korkarsa ağlardı.

Güldü bu dik bakışlara Köksal. Korkusuz bakıyordu bu minik. Hoşuna gitmişti. Elini aralarında kaldırdı. Yumruk şeklindeydi avucu. İçinde bir şeyin saklı olduğunu fark edebiliyordu Murathan. Köksal ocuğun minik

eline uzandı. Avucunu yukarı doğru çevirirken kendi elinin içinde sakladığı şeyi yavaşça Murathan'ın avucunun içine bıraktı.

Bu da bir misketti. Lakin diğerlerinden farklı olarak masmavi bir misketti. Çocuksu bir şaşkınlıkla aralandı Murathan'ın dudakları. Bu hiç diğer misketler gibi değildi. Daha önce bunu hiçbir arkadaşında da görmemişti.

"Çok güzel." diye mırıldandı hayran hayran.

Güldü Köksal amcası. "Bunu ver senin boncuk kıza." dedi Köksal. "Eminim çok sever."

Bakışlarını hayran hayran baktığı misketten Köksal amcasına kaldırdı. "Neden tek ki bu? Neden diğer misketlerin yanında değil?"

"Bu farklı çünkü." dedi Köksal amca. "Bak, hiç diğer misketlere benziyor mu? Güzel olana vermek için ayırdım ben de bunu."

Yüzü ekşidi Murathan'ın. "Ben miyim güzel?"

Güldü adam bu cevaptan sonra. "Var say ki öyle çocuk. Var say ki öyle..." diyen sesi gülen yüzüne rağmen dalgındı. "Haydi git." diye devam etti. "Bekler seni şimdi senin boncuk kız."

Güldü Murathan. "Boncuk değil onun adı, Pamuk." derken elindeki misketleri sıkı sıkı tutarak gerileyip kapıya koştu. Tam arkasını dönüp gidecekti ki tekrar geri döndü. "Teşekkür ederim Köksal amca." dedi çocuksu bir neşeyle. "Yarın mey buz gelirse ayır bana." Tekrar önüne döndü. Hızla lojmana koşmaya başladığında Köksal arkasından nadir görülecek bir şekilde dişlerini göstererek gülüyordu. Bir kaç saniye sonra ise gülüşü derin bir tebessüme dönüştü.

Her gün gelip minik kız için bir şeyler alışını, elinden tutup lojmanın etrafında dolaştırışını, düştüğü zaman nasıl koşarak kaldırmaya gittiğini, oyun oynarlarken bile bu minik Karakurt'un gözünün hep korumacı bir tavırla nerede olduğunu görürdü Köksal.

"Güzel olan şu yaşında bile içine sığmayan yüreğin be çocuk." diye mırıldandı derin derin.

İçli bir nefes verdi. Ağrıyan bacağını ovuştururken uzanıp kısıtıldığı radyonun sesini hafifçe açtı. Ağır bir yörük türküsü vardı bu sefer radyoda.

"...Aşağıdan Yusuf paşam geliyor.

Düşmanına karşı koyan mert olur."

Derken Murathan tekrar daldı bakkala. "Köksal amca!" diye bağırdı adam sanki çok uzaktaymış gibi.

"Söyle çocuk." dedi Köksal sakince.

"Babam dedi ki sen askermişsin." diyen Murathan'ın başı dik, gözleri parıl parıldı. Avucunun içinde sıkığı misketlerden dolayı iki yanında yumruktu minik elleri.

"Bir zamanlar öyleydik." dedi sadece Köksal. Acısı derindi. Çok kelime ile anlatılamayacak kadar derin.

"Ben de asker olacağım." dedi Murathan hiç beklemeden. "Kötüleri ben temizleyeceğim. Merak etme sen."

Güldü Köksal. Konuşmadı o an için ama arkada çalan yörük türküsü iç sesine tercüman olmaya yetecek cinstendi.

"Şahin kocasa da vermez avını,
Aslı kurttur, kurt yavrusu kurt olur."

Babasına benziyor diye geçirdi içinden Köksal. Tanırdı Yusuf Karakurt'u. Bilirdi. Çok asker görmüştü o. Hala da görüyordu. Yusuf giydiği üniformanın hakkını tüm benliği ile veren nadir askerlerdendi.

"Olursun elbet." diye cevapladı lojmanda gördüğü bütün çocuklardan daha olgun olduğunun hep farkında olduğu küçük çocuğu. "Babanın oğlusun sen, belli. Aslandan kedi doğacak değil ya. Aslanın eniği aslan, kurdun yavrusu kurt olur."

Utanmıştı Murathan bu söylediğinden birazcık. İlk defa bu amca ile bu kadar uzun konuşmuştu. Başını dik tutmaya çalıştı ama kulaklarının kızardığını hissedince cevap vermeden arkasını dönüp bakkaldan uzaklaştı. Arkasından bakan Köksal'ın dudaklarındaki derin tebessüm ise daha da büyümüştü.

Türkü devam etti içli ezgisine. O ise tek bir kısmı tekrarladı Murathan'ın çıktığı kapıya hala dalgın dalgın bakarken. Bakışlarını hemen yanındaki dolabın yüzüne astığı minik türk bayrağına çevirdi. Türkü devam etti.

"Küheylanım yedim yedim ye derler.
Olanca malını talan ederler.
Heves güves yaptırdığın odalar.
Korkarım ki düşman konar yurt olur."

Derin bir nefes verdi. "Korkarım ki düşman konar yurt olur..." diye mırıldandı önce. Sonra ise buna gerekli cevabı yine türkü içinden bularak kendi cevapladı. "Korkma. Kurt yavrusu kurt olur." diye mırıldandı belli belirsiz. "Kurt yavrusu kurt olur..."

Yarım bacağına vurdu tek elini. Yarım bıraktığını elbet bu evlatlar tamamlayacaktı. Buna zerre şüphesi yoktu. Radyonun sesini daha da

açarken ağrıyan dizine rağmen dudaklarında nadir görülen bir tebessüm vardı.

Murathan ise koşarak dalmıştı lojmandan içeri. Toprak yoldan kalkan toz siyah ayakkabılarının üzerini koyu kahveye boyamıştı ama pek umrunda değildi. Eve gidince silerdi. Evlerinin önüne vardığında ise gördüğü manzara ile ayakları muazzam bir patinaj çekerek durdu. Toprak duman oldu, saniyelik Murathan'ın etrafını sardı. O ise karşısındaki manzaraya bakarken nefes nefese kalmış olmasına rağmen keyifli bir tebessümü dudaklarına kondurmadan edememişti.

Başına sarı poşet geçirmiş küçücük bir şey evin önünde yerdeki toprağa elindeki çubukla bir şeyler çiziyordu. Başkası bunu hareket eden bir poşet falan sanabilirdi arkadan ama Murathan bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Koştuğu için sıkışan nefesini toparlamaya çalıştı ve az önce ayakları münasip bir yerlerine koşarak gelen o değilmiş gibi umursamaz bir hava vererek hedefine ilerledi. İlerledi. İlerledi. Tam arkasına gelince ise başını hafif öne uzatıp yere ne çizdiğine baktı.

Bir yığın anlamsız şekil.

Bazı harfleri net bir şekilde çizmişti lakin Pamuk. M, A ve ters K gibi.

Pamuk hala dikkatle elindeki çubukla yere bir şeyler çizerken o elini uzatıp kızın başındaki poşeti keyifle çekti. Anında çıkacağını düşündü. Lakin olmadı. Bilmediği bir detay vardı ve o da şuydu ki; Pamuk poşetin tutma kısımlarının birini boğazının altına geçirmişti. Murathan poşeti yukarı çeker çekmez poşet minik kızın boğazına dayandı ve kıcının üstüne geri devrildi. Bunu beklemeyen Murathan'ın surat ifadesi ise ışık hızında keyiften paniğe döndü.

"Kız Pamuk." diyerek poşetten elini çekip düşen miniğe uzandı. Çok geçti lakin. Poşetin üst kısmı yırtılmış, tutma kısmı Gökçen'in boynunda kalmışken kız bir kaç saniye ne olduğunu algılamak için mavi gözlerini kırıştıtararak baktı sağına soluna. Önüne eğilmiş Murathan ile bir kaç saniye bakiştılar. Sonra ise dudakları büzüldükçe büzüldü. Büzüldü, büzüldü ve büzüldü.

Bela geliyordu. Murathan bunu biliyordu. "Sus." dedi anında. "Ne olur ağlama. Sus."

Olmadı. Gökçen'in dudakları daha da büzülürken dolan gözlerinin sesi olarak ağzını bir sinek ordusu girecek şekilde açtı ve her zaman ki yeri göğü yıkan sesi ile böğürerek ağlamaya başladı. Göz devirdi Murathan.

Elini alnına atıp dertli dertli dinledi önünde böğüren kızı. Annesi birazdan balkona çıkıp yine ne yaptın kıza diyecekti. İçinden saydı. Bir dedi. İki dedi. Üç dedi.

Gökçen'in böğürtüsü büyürken balkondan annesinin sesini duymayı bekledi lakin çok başka bir ses duyunca olduğu yerde sendeledi.

"Lan Murathan!" diye bağıırıyordu Ali amcası camdan. "Ne yaptın lan kızıma?"

Önce minik çaplı bir şok yaşadı. Sonra ise tırstı. Ne işi vardı bu saatte evde? Gerçi doğru, nöbetleri vardı dün babasıyla. Bugün izin günleriydi. Evdelerdi. Bitmişti. Bu iş sonu olabilirdi.

"Kendi düştü." dedi hızla. "Ben bir şey yapmadım Ali amca, valla."

"Yalancııığğğğ!" diye bağırdı Gökçen burnundan akan sümükler ağzına dolmuş bir halde. Üstüne bir de kolunu kaldırıp burnunu koluna silince Murathan yüzünü ekşitmeden edemedi. Gökçen ise babasına şöyle bir savunma yaptı. "Popetle poğdu beni babağğğğğğ!"

"Lan!" diye yükseldi Ali camdan. İmkan olsa camdan aşağı atlayacakmış gibi ileri atılıyordu ki arkadan ensesine yapışıp içeri çeken, "Rahat bırak lan çocukları, onlar kendi aralarında hallediyor." diyen Yusuf yüzünden bu girişimi yarım kaldı. Yusuf Ali'yi ite kaka içeri sokarken dışarıda ki kaos hala yerli yerindeydi.

"Yuh!" dedi Murathan. "Asıl sensin be yalancı. Nerede poşetle boğdum ben seni? Kendin düştün. Hem ne işi var senin kafanda poşetin?"

Gökçen böğürmeye devam etti. "Çohhh sıcakkkğğğ! Kafam yanıyoooo!"

Güneşten korunmak için takmıştı, belli. Yine de kızmadan edemedi Murathan. "Bu sıcakta poşet mi takılır kafaya? Ya poşet eriyip saçlarına yapışsaydı."

Birkaç saniye için sustu Gökçen. İçini çeke çeke baktı Murathan'a. Sonra ise başındaki poşete. "Yapışmış mı?" derken sesi belli belirsizdi. "Kepçük yapışmış mığğğğğ?" dediği kısımdan sonrası ise yine feryat figan bir ağılama. "Al kapamdan. Yapıçmasın, alllll."

Gülecekti Murathan bu salak hallerine lakın tuttu. "Ağlamayı kesersen çıkarırım." dediği saniye Gökçen kıp diye ağlamasına son verdi.

Hala elinde sıkı sıkı tuttuğu misketleri iki yanına bıraktı Murathan. İleri uzandı. Çekip çıkardı kızın başından sarı poşeti. Poşet çıktığı an elektriklenme yüzünden tepesinde şaha kalkan saçlarını iki eliyle düzeltti. Kulaklarının arkasına sıkıştırıp omuzlarından geri attı. Gökçen mavi

gözlerini kırpıştırır kırpıştırır, alttan bir bakışla onu izlerken onun kırmızıya dönen kulaklarını Allah'tan kimse görmüyordu.

"Acıdı..." dedi Gökçen'in ağlamaktan çatallaşan sesi. Bakışları ise saçlarını düzelteren Murathandaydı.

"Neren acıdı?"

Minik parmağı ile boğazını gösterdi.

İç i Gökçen'in canından daha çok acıdı Murathan'ın. Canını yakmak istememişti. Bakışları mahçup bir hal aldı saniyelik. Sonra ise Gökçen'i kendi silahı ile susturmaya karar verdi.

"Öpeyim mi?" dedi Gökçen ne zaman kulağını çekse 5 dakika sonra yanına gelip sorduğu gibi. "O zaman geçer acısı."

Burnunu çekti Gökçen. Murathan ise cevap beklemeden başını hafifçe ileri uzatıp minik kızın boynuna minik bir öpücük bırakıp hızla geri çekildi. Bu arada kokusundan da bir tutamı içine çekmeyi ihmal etmemiştir tabi.

Dalin gibi kokuyordu. Sakin ve cici bebe... Güzeldi. Bu koku Murathan'ın hep hoşuna giderdi.

"Geçti mi?" dedi geri çekilirken.

Güldü Pamuk. "Geçti." dedi son harfi çocuksu bir neşeyle uzatarak.

Gülecekti Murathan ama kızın burnundan akıp sus çizgisine dolan, ağzına girmeye ramak kalmış sümüğünü görünce tadı bir tık kaçtı. Pamuk tam dilini dışarı çıkarıp dudağının üzerinden akmaya meyleden sümüğe ilerliyordu ki Murathan durdurdu. "Sakin." dedi işaret parmağını Pamuk'un yüzüne doğru kaldırarak.

Durdu Gökçen. Ama burnunun ucunda ki şey onu fazla rahatsız ediyordu. Ne yapabilirdi yani? Gözlerini burun ucuna bakacak bir konuma getirip şaşı bir şekilde önüne bakarken Murathan çoktan okul pantolonunun cebinden mendilini çıkarmış, burnuna dayamıştı.

"Hım yap şuna."

Yaptı Gökçen ona denileni. Murathan ise bir yandan Gökçen'in minicik burnunu ve ağzını kedi yavrusu gibi sağa sola ovalayarak silmek bir yandan ise söylenmekle meşguldü. Kendi gibi küçücüktü kızın burnu. Çoğu zaman bu burunla nasıl nefes aldığına hayret ederdi Murathan. Tıpkı bu burundan nasıl o kadar sümük çıktığına hayret ettiği gibi.

"Boşuna zırlayıp duruyorsun hep. Ağzın üzerine gelmiyor. Bu kadar küçük ağızla nasıl o kadar bağıırıyorsun anlam-"

"Aaaaa! Mavi mispett!" diyerek burnundaki peçeteyi yana iteleyeyen Gökçen ile söylenmesi yarım kaldı. Oturduğu yerden ileri atıldı Gökçen.

Murathan'ın diğer yanında duran misketlere değilde direkt kendi için alınan ama onun bunu bilmediği, Murathan'ın diğer yanında duran mavi misketi avucunun içine aldı. "Benim olsun muu?" diyen Gökçen'in tatlı ifadesine ve alttan alttan kırıştırdığı gözlerine kayıtsız kalacak değildi Murathan.

Zaten onun için alınmıştı o. Mavi boncuk sahibindeydi.

"Olsun." dedi sakince. "Ama bir daha beni Ali amcaya yalan yanlış ispiyonlamak yok."

Elindeki miskete gülerek baktı Gökçen. "Tımam." dedi demesine ama çokta dinlememişti aslında. "Mavi mispet bendeee!" dedi elindeki boncuğu neşeyle aralarında kaldırırken.

Güldü Murathan bu haline. "Aynen, mavi mispet sende." diye tekrarladı kızı.

Biraz konuştular. Biraz kavga ettiler. Biraz oynadılar. Kızın başına güneş geçmesin diye Murathan alıp eve götürdü. Gökçen beni döve döve getirdi diye yalan söyleyince bir tur daha kavga ettiler. Misket oynarken barıştılar. Yemek yediler. Murathan ödev yaparken Gökçen tepesine bitti. Zerre anlamamasına rağmen her şeyi sordu. Murathan onu kovunca bir tur daha kavga ettiler. Her şey olağan döngüsünde ilerledi.

Akşam aynı koltukta kafa kafaya vermiş bir şekilde uyuyakaldıklarında Gökçen'in elinin içinde sıkıca tuttuğu mavi bir misket, televizyonda ise Aslıhan'ın açtığı ve dikkatle izlediği bir Yeşilçam filminden yükselen şarkı vardı.

"...Ömrümüz geçiyor bak yavaş yavaş.

Onda bunda şundadır şunda bunda ondadır

Mavi boncuk kimdeyse benim gönlüm ondadır...."

Yüzüme vurduğunu hissettiğim güneş ışığı ile gözlerimi aralamaya çalıştım. Zorlandım, huysuzca kıpırdandım yerimde. Gözümü tamamen açınca ise yüzüme vuran güneşten son derece rahatsız olarak elimi yüzüme kapattım. Bir kaç saniye sonra ise zorla da olsa elimi yüzümden çekip aralayabildim gözlerimi. Karşımda ki beyaz tavana aval aval baktım bir kaç saniye. Yüzüme vuran güneş yüzünden huysuzca gözlerimi kısarak yattığım yerde yan döndüm. Birkaç saniye nerede olduğumu bilemedim. Sonra ise aydınlandım.

Sıcacık bir gövde vardı dün gece bana yastık olan. Sıkıca bedenime sarılı kollar vardı üzerime yorgan olan. Şimdi neredeydi? Sağıma soluma baktım Murathan'ı görmek adına.

Yoktu.

Hızla doğruldum yataktan. Elimi saçlarıma atıp amaçsızca kaşıdım saçlarımin dibini. Huysuz huysuz baktım sağa sola. Elimi saçlarımdan çekerken omzumdan dökülen örgüyü fark edince ise salak bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Kabussuz bir güne mi uyanmıştım ben şimdi? Hemde saçımda örgü ile. Bu dünyada beni mutlu eden iki şey vardı. Bir; uyku. İki; saçım açık uyuyup örgülü uyandığım bir uyku.

Gülüşüm büyürken ayılmaya çalışan gözlerimi ovuşturdum. Dediğini yapmıştı. Bütün kabusları ve karanlığı tutmuştu sevdiğim adamın göğsü ve kokusu.

Günler sonra rahat ve tam bir uykudan uyanmanın keyfi ile baktım bu sefer sağa sola. Teldeki güvercin, yalıda ki çapkın, camdaki teyze ve her neyse işte hepsine günaydınlar yağdıracak bir gün aymıştı en sonunda. Dün gece Murathan'ın yanına gelişim netti ama nasıl uyuyakaldığım kısmı şu anlık muammaydı. Haftalardır uyku yüzü görmeyen gözlerim ise aralıksız bir uyku çektiği için şaşkın olmalıydı ki kum dolmuş gibi acıyorlardı.

Lakin canımı sıkan bir detay vardı. Murathan yoktu yanımda. Fazlasıyla can sıkıcıydı bu durum. Oldukça fazlasıyla hem de. Bacaklarımin yataktan aşağıya sarkıtıp ayılmaya çalıştım bir kaç saniye. Uzun süre uykusuzluk çekince birden uyumak bünyemde ciddi manada bir alıklığa neden olmuştu.

Ayılmaya çalışırken fark ettiğim bir detayla duraksadım. Bu dünyada en sevdiğim uyanma şekli saçım örgülü uyandığım uyanma şekli ise yine bu dünyada beni en şok eden uyanma şekli hiç şüphesiz sütyenle uyuyup sütyensiz uyandığım uyanma şekliydi. Zira şu an gece yatmadan önce içimde olan bordo sütyenim başucumdaki komodinin üzerinden bana göz kırpıyordu. Bakıştık bir kaç saniye kendisiyle. Bakışlarımin önüme eğdim. Elimi kaldırıp göğsümü yokladım. Bicikler içeride rahat rahat takılıyordu.

Murathan... Murathan...

Götümüzden donu almadığına şükürdü. Komodin üzerinden sütyenimi ve telefonumu aldım. Saate bakmak için ekranı açınca saatin henüz 8. 43 olduğunu gördüm ama ekranıma yerleştirilmiş bir de not kağıdı vardı.

Balkondayız. Seni hala uyuyor biliyorlar. Aşağı in çaktırmadan. Sonra çık yukarı. Bu arada bordo mu? Daha sık giy sen bunu. Ateşş

Salaktı. Gülmeden edemedim ama aynı zamanda sütyenimi kapıp kalktım oturduğum yerden. Büyük ihtimal kahvaltı sofrasını balkona kurmuştu babaannem. Her misafire yapardı bunu. Dış kapının balkonun kapısına oldukça ters istikamette kalması şu an en büyük şansımı zannımca.

Sütyenimi ve telefonumu kucağıma sıkıştırıp gözümün çapaklarını sile sile ilerledim kapıya. Açıp koridoru yokladım önce. Görünürde kimse yoktu. Sesler ise sonda kalan mutfak tarafından geliyordu. Işık hızında kapıya doğru koştum. Oldukça gergin dakikalar içindeydim. Tam can havliyle kapı koluna yapışıyordum ki arkadan yükselen bir sesle apışıp kaldım.

"Kız!" diye sessizce yükseliyordu halam.

Siktir dolu bir ifadeyle gözümü kapatırken elimdeki sütyeni nereme sokacağım hakkında zerre fikrim olmayınca Murathan'a ve meme aşkına söve söve döndüm arkamı. Sevgili halam ve cırtlak pembe elbisesi boş boş bakıyordu bana. Uzun, küllü kahve saçlarını abidik gubidik bir şekilde toplamıştı yine tepesinde.

"Günaydın..." diye mırıldandım uykulu bir sesle. Diğer derdim ise sütyenimi arkama saklamaktı.

"Günaydın." dedi ama oldukça şüpheliydi. "Ben de seni uyandırmaya geliyordum tam."

Ne güzel. Keşke sana böyle bir imkan bıraksaydım ama özür dilerim halacığım. Ben iflah olmam.

"Uyandım ben." diye saçma bir cümle attım öne. İyi ki dedin Gökçen. Sen demesen halan bunu nasıl anlayacaktı ya? Angut.

"Görüyorum." diye gereken cevabı verdi. "Haydi gel o zaman." dedi eliyle önünde dikildiği mutfak kapısını işaret ederek. "Balkondayız. Kahvaltı hazır."

"Geliyorum." dedim demesine ama ileri bir adım dahi atmayışım zilli halamın gözünden kaçacak değildi.

Bakıştık bir kaç saniye. Şüpheyle süzdü beni. "Eee gelsene." diye diretti. Gelemem hala. Sus. Ne olur sus.

Parmaklarım arkama saklı sütyeni sıkarken bakışlarım tam karşımdaki kapıya kaydı. Tuvalet! Seni bu noktaya yapan müteahhite helal olsun. "Sen geç içeri, ben bir lavaboya gidip geliyorum." dedim yandan yandan tuvalete ilerlerken. "Yüzümü yıkamadan çıktım yukarı da." Güldüm tatlı tatlı.

Şüpheli bakışı sürüyordu ama bozmadı beni sağ olsun. "Çabuk ol." derken yine mutfağa yöneliyordu. "Döküyorum çayını."

"Tamam." dediğim gibi tuvalete dalıp kapıyı kapattım. Murathan'a saydıra saydıra sütyeni üzerime geçirdim. Tekrar sweatımı giydim. Saçımdaki örgüye dokunmadım. Yüzümü yıkayıp kendime gelmek için yanaklarıma iki şamar çaktıktan sonra lavabodan çıktım. Bu sefer gönül rahatlığıyla, salına salına mutfağa ilerledim.

Sesleri balkondan geliyordu. Gülüyordu dedem bir şeylere. Canan halam ise hızlı hızlı bir şeyler anlatıyor, ara ara İzmir havasına söyleniyordu. Görmeden dahi gülümsedim bu hallerine. Perdeyi yana çekip balkona girdiğimde ise hepsini camla kapalı balkonda, yemek masasını çevrelemiş bir şekilde buldum. Halam ve annem yan yanaydı. Dedem sofranın bir ucunda, babaannem ise diğer ucunda.

Gülümseyişim büyüdü. "Günaydın."

Hepsi bana döndü anında. Toplu bir günaydın yükselirken benim gözler yana yakıla Murathan aramakla meşguldü. Onu göremeyen gözlerimin yansıması olarak anında hafif hafif atmaya başladı yüreğim. Neredeydi? Gitmiş miydi? Yoksa dün bir hayal miydi? Rüya mı görmüştüm? Beynim yine oyun mu oynuyordu bana?

"Murathan nerede?" dedim annemlerin karşısında kalan boş iki sandalyeden birine ilerleyip otururken.

Cevap Canan halamdan geldi. "Ekmek almaya gitti."

Korkum derin bir nefes verip toz olurken yerine minik bir şaşkınlık kuruldu. "Çocuğu ekmek almaya mı gönderdin hala?" Sesimde inanmadığımı belirten bir ton vardı zira cidden inanamıyordum. Bu çocuk misafirdi burada be!

İstifini zerre bozmadı halam. Yetmedi, bir de ağzına zeytin attı. "Ne var? Eline mi yapışıyor? O dururken babam mı gitseydi yani ekmek almaya? Maseratisti olması hayatta kalmak için ekmek yediği gerçeğini değiştirmiyor."

"Sen gitseydin ya!" diye çirkefleştim. "Misafir bu çocuk."

Annem de uydu halama. "Ne misafiri be kızım? Misafirden mi sayıyorsun sen Murathan'ı? Hem kendi dedi ben alır gelirim diye."

"Aynen." dedi halam. "Hem ne demişler. Ekmek almaya gider allı damat has damat, topukları nokta nokta bas damat."

İğrenç bir kahkaha attı bu esprisinden sonra. Ben yüzümü olabildiğince ekşitirken onun kahkahası büyüdü. "Kız böyle daha güzel oldu bu söz. Tarih böyle güncellesin artık bunu." Ellerini birbirine vura vura , yetmeyip yanındaki anneminde omzunu döve döve gülmeye devam etti.

"Sabah sabah ne bu neşe Canan?" diyerek çok sevgili babaannem duygularıma tercüman oldu.

Halam ise bundan zerre etkilenmedi. "Ay bir dur anne. Her şeyi sorgulayıp kaçırma iki dakika keyfimi." Gülerken kocaman bir yudum aldı çayından.

Derken elindeki ekmek poşetini 'iki ekmek aldım eve gidiyorum biri büyük biri küçük iki ekmek aldım' diyen Pepee gibi sağa sola sallayarak ilerleyen zatı muhterem, kalbimin şahane-ü devletlüsü ortama giriş yaptı.

Murathan. Yani nam-ı değer Kepçük.

Moodum tam olarak şuydu; Sabah uyandığımda o yastıktan kafamı kaldırıyorum efendim. Hani bakıyorum güneşe, evet diyorum. Doğdu güneşim.

Gülümsedi hepimize önce. Bakışları bana değince ise tebessümü büyüdü. İlerleyip ekmeği masanın üzerine bırakırken halam, "Ay geldin mi?" şeklinde çok yersiz bir soru yöneltti. Yok hala, hala bakkalda. Bu gördüğün yansıması.

Murathan yavrum ise bozmadan cevapladı. "Geldim." Ben olsam yok hala bakkaldayım derdim oysa. Kibar damat tabi. Bana dönüp yanımdaki sandalyeye ilerledi. "Günaydın." dedi tatlı tatlı. En tatlı sabahlar çokokremle başlar diyen reklamlar...Bakın işinize kardeşim. Benim en tatlı sabahım buradaydı. Romantik değilsin diyenler şu iç sesimi duysa utanır mıydı? Sanmam.

Gülümsedim hemen. "Günaydın." Herkesten aynı doğrultuda sesler yükseldi.

Ben kahvaltıyı bırakmış kendisini izliyordum. Oldukça hayran bir şekilde hem de. Dünkü halinden ayrı bir yanı yoktu oysa. Beyaz tişörtü ve koyu kot pantolonu üzerindeydi yine. Ama her şekilde kalbime zarardı. Sadece ona baktım. Ona, gülen yüzüne, güneşim olan gözlerine; derin kehribarlarına. Tutamadım, içli bir nefes kaçıverdi dudaklarımdan.

"Gel oğlum gel." dedi dedem, Murathan tam yanımdaki sandalyeye ilerlerken. "Otur hemen sofraya."

Oturdu Murathan yanıma. Gülümsedi herkese efendi efendi. Halam ekmeği kesmek ve sepete koymak için alıp mutfığa geri dönerken babaannem söze girdi. "Güzel uyudun mu oğlum?"

"Uyudum." dedi benimki anında. Yandan kaçamak bir bakış attı bana. Tekrar babaanneme döndü. "İzmir'in havasından mı nedir? Baya iyi uyudum hem de."

Uyursun tabi adi. Üzerimizden sütyenimizi almak nedir?

Gülümsedi babaannem. "İyi, iyi. Güzel." dedi tatmin olmuş bir şekilde. "Yaşar, gevrek ver çocuğa."

Aldı dedem gevrek tabağını. Hevesle uzattı Murathan'a. Halam da geldi sofraya. İzmir havasından suyundan bahsederken herkes tabağına bir şeyler

doldurmaya başlamıştı. Halam bunaldığından, dedem şubat ayında bile nefes alamadığından, babaannem her yıl onların bu isyanlarını duymaktan gına geçirdiğinden yakınıyor, annem ise hepsini her zamanki gibi gülerek dinliyordu.

Murathan ve ben ise çok ayrı bir alemdeydik. O benim tabağıma benim uzanamadığım şeyleri tepeleme yağmakla meşgüldü, ben ise onun. Konuşmuyorduk hiç lakin aşırı senkronize bir şekilde çalışıyorduk. Ben onun tabağına domates salata bırakıyordum. O ise benim tabağıma zeytin.

Ağızına gevrek tıklıyken, "Hı." şeklinde bir ses çıkardı. Yüzüne çevirdim bakışlarımı. Masanın en ucunu işaret ediyordu kaşları. Ezme vardı. Yemezdi. Direkt patates kızartmasına uzandım. Alıp birazda ondan bıraktım tabağına. O ise çayına iki şeker attı. Karıştırdı. Çay kaşığını çıkarıp tabağın yanına koyar koymaz uzandım çaya. Bir yudum alıp huzurla devam ettim kahvaltıma. Derken ortamı halamdan yükselen bir ses böldü.

"Ne yapıyorsunuz siz şu an?"

İkimizde ağızımız dolu bir halde bakışlarımızı halama çevirdik. Daha sonra ise herkese. Zira masada ki herkes susmuş, bütün bakışlar bizdeydi. Bakıştık bir kaç dakika anlamsızca. Bakışlarım dedeme değince ise hafiften bir yuttum ağızımdaki lokmayı. Siktiriko.

"Ne oldu?" dedim tedirgin bir sesle. "Ne yapmışsınız?"

"Zerre konuşmadan nasıl o kadar şeyi birbirinizin tabağına yığabildiniz acaba?" diyen halam oldukça şaşkındı.

Ufaktan, yandan yandan bir bakıştık hurma gözlümle. Şimdi şöyle ki hala; biz genelde konuşmadan anlaşırdık zira konuşunca ya kavga eder ya da tekme tokat daldardık. Evet, ilişki özetimiz bundan ibaretti. Ayrıca aramızdaki sessiz alfabeyi nasıl anlatabilirdim ki ben birine? Anlamazlardı. Deli derlerdi. Deli gibi seviyorduk oysa. Bundan bir haberdarlardı.

"Uzanamadıklarını verdim işte." diye mırıldandım. "O da benim uzanamadıklarını. Ne var bunda?"

Güldü halam tatlı tatlı. Ama bence oldukça imalı imalı. "Maşallah, pek romantiksiniz." Dedeme baktı göz ucuyla. "Babam bayılır."

Bakışlar dedeme döndü. Cidden bayılacak bir hali vardı. Lakin sinir ya da kıskançlıktan. Tam çözebilmiş değildim. Bakışlar çokta iç açıcı değildi. Murathan'ı sevmişti ama bir takım yakınlıklarda hala suratı kıpkırmızı oluyordu. Tıpkı şu an yanaklarının hafif kızarmış olması gibi.

Murathan'ın tabağına yemek koydun diye suratı sinirden pancara dönen dedeme gece Murathan'ın yanında yatıp sabah sütyensiz uyanmam şoku...

"Sus Canan." şeklinde net bir cevap verdi dedem. "Çayım bitti. Çay verin bana."

Annem ayaklandı hemen. "Ben getireyim baba." Dedemin bardağını kapıp balkon kapısına yönelirken ben köy yanarken saç tarayan malum kişi olduğum için keyifle ekmeğime çikolata sürüyordum. Sessizce kahvaltıya odaklandık bir kaç dakika.

"Murathan." dedi dedem birden.

"Buyur Yaşar amca." dedi benimki.

Derin bir nefes aldı. "Sizin oralarda."dedi. Yutkundu. "Sınırdaki yani. Haberlerde gösterildiği gibi değil hiç bir şey, değil mi?"

Duraksadı bir an Murathan. Ağzındaki lokmayı yuttu yavaşça. "Hiçbir zaman gösterildiği gibi olmadı." dedi en net şekilde. "Gösterilmek istenen yansır sadece haberlere. Gerçekler değil."

"Gerçekler ne?" dedi babaannem.

Derin bir nefes aldı. "Bazen en iyi gerçek bize gösterilendir." dedi sakince. "Güvende olduğunuzu bilin yeter. Gerisinin bir önemi yok."

İkisi de sessiz kaldı. Bakışları birbirine değdi önce. Sonra ise en acı şekilde kaçırdılar babaannem ve dedem bakışlarını birbirlerinden. Evlatlarını gömmüştüler o gerçeklere onlar. Sesi olmazdı bu acının. Sadece sessiz çılgınlıkları olurdu. Tıpkı şimdi ki gibi. Bakışlarım Murathan'a kaydı. Biz huzurla yaşayalım diye nice gerçeği zihnine gömen, diline kelepçe vuran Murathan'a.

Komutan Karakurt'a, gerçekler bize ulaşmasın diye kendini siper eden sevdiğim, aşık olduğum adama.

Elini kaldırıp yavaşça okşadı Murathan'ın omzunu dedem. "Varlığınız yeter..." dedi eli minnetle omuzunda gezinirken. "Rabbim size zeval vermesin."

Gülümsedi benimki tatlı tatlı. Dedem olmasa ağzını yüzünü ısırarak sevebileceğim bir sevgi patlaması ile doldu içim anlık ama onun yerine ağzıma gevrek tıktım. Lakin gevreği ısırırken yandan yandan bakıp hafifçe sırtıma ihmal etmiyordum. Köpek! Adi köpek. Ben bu kadar sevmek zorunda mıydım yani seni deli goril. Şöyle yatıracaktım dizime aslında, ağzına sağdan soldan vura vura sevcektim , o olacaktı.

Ben içsel bir sevgi patlaması içindeyken onun bakışlar dedemden sekip bana değdi. Baktı bir kaç saniye. Sonra ise 'ne bahıyon' temalı kaş göz hareketini yaptı. Daha çok güldüm. Hatta gevreği dişleyip Murathan yanağı

ısıtır gibi ekiştirdim. Hafifçe güldü bu ifademe. İ sesimi duyuyordu şu an yine muhtemelen.

"Bal ver ocuğa Gökçen." dedi babaannem çok alakasız bir şekilde.

Kendimi mi vereyim yani diye yersiz bir şaka yapan iç sesi tutup bala uzandım. Alıp Murathan'a verdim. "Bana bile vermez bu baldan." dedim bir yandan da. "Kıymetini bil."

Gülümsedi yavrum beyfendi bir şekilde.

Babaannem ise yine aşkla baktı Murathan'a. "Can olsun oğluma. Kan olsun. Bileğine g olsun."

Babaanne bir sakın mı olsak?

"Ay Gökçen geçen ki yaptığın baklava var ya..." diyerek halam daldı ortama. Elindeki ekmek sepetini masaya bıraktı. "Murathan gitmeden bir daha yap." Oturdu yerine. "Hayatında yaptığın en iyi şeydi." Murathan'a dikti bakışlarını. "Bunu kaırmanı istemem."

Baklava lafını duyar duymaz şol cennetin ırmaķları misali parladı Murathan'ın yüzü.

Evet, hurma gözlüm, doğum günün diye yapıp ağlaya ağlaya, ağıt yaka yaka konu komşuya dağıttığım baklavadan bahsediyordu sevgili halam.

"Deme yle Canan." dedi annem. "Hamarattır benim kızım."

İşte kuzguna yavrusu şahin görünürmüş olayının kısa bir zeti. Tamam, evladınım, beni kurda kuşa yem etmek istemiyorsun da bu denli büyük bir yalana da gerek var mıydı be anne. Allah'tan masada herkes beni tanıyordu da böyle bir yalana kimse inanmadı. İnanmadıkları yetmiyormş gibi ayı gibi aynı anda hunhar bir kahkaha attılar.

Murathan'da dahil.

Ben de gerçeğin farkındaydım ama bu yapılan da vicdansızlık değil miydi biraz? Yaptığım piskevitli pastalar elinize yüzünüze dursaydı bari adiler. Tip bakışlarım ona döndü. Baktım kısa bir an. Yüzüne vuran ters bakışlarımı görünce mesajı hafiften almış olmalı ki ifadesini toplamaya çalıştı.

"Ay bilmesek inanacağız yani sende Leyla." diyerek halam herkesin duygularına tercüman oldu.

Ben ise hafifçe dudak bzddm. "Yazıklar olsun size yedirdiğim o baklavaya."

Umursamadılar. Dalga geçmeye devam ettiler. Yaktığım kekler, ocağın üzerine koyup altını kapatmayı unuttuğum demlikler, yere devirdiğim tencereler, ne varsa döküldü ortama. Bir süre sonra ise ben de surat asmayı

bırakıp güldüm bu anlara. Zira elden gelen başka bir şey yoktu. Battı balık malum olur ki yan da goingti.

Yarım saat sonra kahvaltı masasından kalktığımızda ise dedem Murathan'ı yine salonda esir almış, saçma sapan konular hakkında çocuğu darlıyordu. Neydi bu Murathan'ın bizim ailenin erkeklerinden çektiği yani? Ha? Neydi? Bu soruyu o bana sorsa cevap dahi veremezdim. Ben ise şu an salon kapısının yanına sinmiş, gizli gizli salonu dikizliyordum. Babaannem, dedem ve Murathan olarak salonda sohbet, muhabbet içindeydiler. Annem ve halam mutfak topluyor, ben ise çaresizce tırnak kemiriyordum.

Göstermek istediğim bir şey vardı Murathan'a. Gezmek istediğim yerler, İzmir caddelerinde onunla el ele dolaşmak gibi masum düşlerim vardı ama sevgili ailem hepsini yağmalıyordu. Nasıl çıkacaktık biz bu çocukla bu evden?

"Kız!" diye arkamdan aniden yükselen halamın sesiyle irkilerek tırnağımı ağzımdan çekip doğruldum sindiğim köşeden. Arkamı döner döner dönmez ise istemsizce elimi kalbimin üzerine attım.

"Aklımı aldın hala ya! Ne yapıyorsun?"

İçeriye işaret etti ayrı ayrı oynayan kaşı gözü ile. "Asıl sen ne yapıyorsun?"

İnkâr etmedim, burnu dik mik tutmadım. Sülük gibi halamın koluna yapıştım. "Yardım et hala." dedim kısık sesli bir yakarışla. "Salmıyorlar Murathan'ı. Ne olur bir şey yap." Kolunu çektim sağa sola. "Yalvarırım sana, lütfen, lütfen, lütfenn!"

"Ay tamam sus." derken yüzünü ekşitip kolundaki beni geri silkeledi. "Sus, tamam." Cık cıkladı bir kaç kere en kınayıcı şekilde. "Bekle burada." dedi söven ifadesinin aksine. Perde kahküllerini geri savurdu. "Yani ben olmasam ne yapardınız acaba." diye kendini övdü. Göğüslerini alttan alttan yukarı doğru kaldırdı ve tüylü terlikleri ile şıpıdım şıpıdım yürüyerek kıvıra kıvıra salona daldı.

"Ay öldüm mutfak toplayacağım diye, ne yemişiz be." dedi hafif yüksek bir sesle. Köşeden baktım. Kendini koltukların birine bırakmıştı en yılgın şekilde. "Murathan." dedi tam bu noktada. "Leyla teyzen mutfığa çağırıyor seni. Neslişah ablaya bir şey mi gönderecekmiş ne. Bir baksın dedi."

Hemen ayaklandı yerinden. "Bakıp geliyorum." dedi dedeme saygıyla.

Zafer kazanmış bir sırıtişla kendimi salon girişinden geri çektim. Seni veren Allah'a kurban olayım ben be hala. Duvara yaslanıp Murathan'ın çıkmasını bekledim. Çıktı, bana doğru köşeyi döndü. Döner dönmez ise göz

göze geldik yavrumla. Çaktırmadım. Işık hızında koluna yapışıp dış kapıya doğru çektim.

"Ne yapıyorsun?" dedi kısık bir sesle.

"Sus." dedim sessizce. "Susta yürü. Çabuk."

Yürüdü ama gülerek. "Kaçırıyor musun beni?"

Kapıyı açtım ışık hızında. Koridoru yokladım biri var mı diye. Yoktu. "Aynen." derken kolundan tutup dışarı iteledim. "Kaçırıyoruz. Aşağı inip bohçamızı toplayacağız şimdi."

Daha çok güldü. Hoşuna falan gitmiş olmalıydı. Kapıyı kapattım arkamızdan. Derin bir nefes verirken ben ayağıma terlikleri o ise ayakkabıllarını geçiriyordu.

"Cidden biz ne yapıyoruz şu an?" şeklinde çok makul bir soru yöneltti.

Cevap olarak elini kavradım sıkı sıkı. "Kaçırıyorum seni işte. İtiraz mı var?"

Gülüştü çapkın bir hal aldı. "Asla."

Cilveyle sokuldum dibine. Merdivenlere yönlendirdim. "Dedem çok bunlattı seni di mi?"

"Hayır. Aksine, tatlı adam. Ali amca hiç babasına çekmemiş." derken parmaklarının elimi okşadığını hissediyordum.

Güldüm. "Babam da tatlıydı bir kere."

"Sana tatlıydı." derken aklında nasıl anılar belirdi ise yüzü bir tık ekşimişti.

Güldüm bu haline. Evin önüne geldiğimiz için durdum. Elini bırakmadan yere eğildim. Paspası kaldırıp altından yedek anahtarı aldım. Doğrulup kapıyı açtım.

"Bana süpriz yapıp baklava mı açacaksın yoksa?" şeklinde yersiz bir fikir sundu.

Göz devirdim. Aynı saniyelerde kapıyı açmıştım. Terliklerimi çıkarıp içeri geçerken onuda peşimden sürükledim. "Aynen." dedim sırtından ite kaka eve sokmaya çalışırken. "Oklava show yapacağım şimdi sana." Kapıyı arkamızda kapattığımızda ise derin bir nefes verdim. "Sonunda." diye içimden geçen tepki dilimden döküldü.

Namusuyla oynamışım gibi baktı. "Ne yapacağız burada?"

Kırkıncı soruşu falandı. Cidden namusu ile oynayacağımı falan düşünüyor olmalıydı. "Gel." derken salona çektim. "Bir yalnız bırakmadılar ya. Göstermek istediğim şeyler vardı benim sana."

"Ne?" dedi anında heyecanla. "Ne göstereceksin? N-" diyordu ki benim odamın kapısını açınca sustu. İçeri girip onu da ilerlettim. Baktı önce bir sağa sola. Sonra ise bana değdi bakışları. "Bak bu odaya atma işini çok sık yapıyorsun sen bu ara." dedi sakince. "Efendi bir görüntü çizmeye çalışıyorum burada. Beni bu kişiliğimden çıkarma."

Güldüm en cilvesinden. Kıkırdayarak hem de. Elini bırakmadan yüzümü ona dönüp göğsümü göğsüne yasladım. Daha çok sokuldum bedenine. "Çık." dedim en cesurundan. "Ne olacak çıkarsan?"

Bak sen dercesine havalandı kaşları. Aynı saniyelerde yüzünü yüzüme yaklaştırıp burnunu alnıma sürttü hafifçe. Eğdi biraz başını, yanağında, oradan da dudağımın kenarında gezindi dudakları. "Çok hoş şeyler olur." derken boynuma indi sıcak nefesi. Öptü gerdanımdan peş peşe. "Fevkalade hoş şeyler."

Güldüm boynuma vuran nefes yüzünden. Gıdıklanmışım. "Çelme aklımı, bir dur." derken hızla geri çektim kendimi önünden. Elini bıraktım. "Önemli bir şey göstermem lazım sana." derken arkamı dönüp çalışma masama doğru ilerlemiştim. Masanın alt gözüne eğildim. Üniversite kitaplarımla doluydu tıka basa. Kafam kadar da kalındı hepsi. Alıp yere bıraktım.

"Bunların hepsine çalıştığına inanmakta hala zorlanıyorum." diyen Murathan'ın boğuk sesi geldi. Cevap verme gereksinimi duymadım.

Doktor olduğumu asla kabullenemiyordu zaten. O bunu kabullenememişti ama ben onun bu gerçeği kabullenemeyişini kabullenmiştim. Bu yüzden zerre umursamadım. Aradığım şey daha arkalardaydı. Biraz daha eşeledim dipleri. Saçma sapan şeyler geldi elime. Ne olduğuna bakmadan alıp geri attım onları da. Murathan'ın arkamda dağıttığım şeyleri topladığına emindim. Derken aradığım kutuyu buldum.

En gerideydi. En dipte.

Tam ona uzanıyordum ki Murathan'dan başka bir ses yükselince duraksadım.

"Etek altına eşofman mı giyyordun?"

Kocaman bir kahkaha attı. Ben ise kutu ile birlikte geriledim başımı soktuğum dipsiz masa altından. Geri geri çıkarken Murathan'ın elini başımın üzerinde hissettim. Masanın üzerine kafamı vurmaya diye tampon bölge oluşturmaya çalışıyordu ki çok yerinde bir manevraydı. Zira ani geri çıkışımın etkisi ile eli olmasa kafam masa altı ile bütünleşebilirdi. Ben bu durumdan kurtulunca elini başımın üzerinden geri çekti. Bakışları

ise bende değil, önündeydi. Kutuyu yere bırakıp kendimi de önüne kık üstü bıraktım. Saçlarımın elektriklenme ile tepemde şaha kalktığını hissedebiliyordum.

"Ne eşofmanı?" dedim huysuzca. Yoğun uğraşlarım yüzünden yukarıya doğru sıyrılan sweatime çeki düzen vermeye çalıştım.

Yanıma tünemişti. Dizlerinin üzerinde oturuyordu. Bir albüm vardı elinde. Ona bakarken gülüşü hala sürüyordu. Bana baktı saniyelik. Hala gülerken elini uzatıp tepemden şaha kalkan saçlarımı sağa sola yatırarak sakınleştirmeye çalıştı. Albümü yüzüme doğru çevirdi bir yandan da. Ben vardım görselde. Aşırı eski bir görseldi lakin. Muhtemelen ilkokul bir falan. Yeni başladığım dönemler. Saçlarım hala uzun lakin karman çorman, üzerimde mavi bir önlük, altımda kırmızı eşofman, sırtımda çanta, elimde beslenme çantası, boynumda kocaman bir suluk, gözlerimde ise okula karşı yoğun bir küfür...

Kahkaha attı Murathan suratıma suratıma. "Dur tahmin edeyim." dedi aşırı eğlenen bir sesle. "Eteği sürekli kafana geçirip önlüğü çıkaracağım diye tutturdu diye Leyla teyze giydirdi bu eşofmanı kesin. Suratındaki ifade de hemen öncesinde yine önlüğü çıkarmaya çalıştığının en belirgin ispatı."

Kısmen doğruydu. Eteği çıkarmak için yoğun çaba veriyordum. Ama giydiren annem değil, halamdı. Çünkü annem o sıra benim eteğimle ilgilenemeyecek kadar derin acılarla boğuşuyordu. Sessiz kaldım bu detaya o yüzden. Yuttum. Gülerken göz devirdim.

"Önlük çok iğrenç bir şey. Hele de o yakalık..." Başımı iki yana salladım. "Korkunç günlerdi. Keşke bunun için daha önce uyarsaydınız beni. Hepiniz gidince ben okulu hep oyun oynanan bir yer sanıyordum. Hayallerim nasıl yıkıldı senin haberin var mı?"

Hala gülüyordu. "Pek çok kere senlik bir yer olmadığı konusunda seni uyarmıştım Pamuk."

Ben de güldüm ister istemez. O ise resme bir kaç saniye daha baktı. Parmak uçları usulca okşadı minik Pamuk'u. Diğer sayfaya geçti. İlkokuldaki sınıfımla olan toplu bir resim vardı burada. Herkes sırada uslu uslu oturuyor, öğretmenimiz Büşra hoca ise tam aramızda dikilmiş gülererek bakıyor kameralara. Murathan'ın parmağı anında en arkalarda kalmış beni buldu. Oysa bu resim benim elime geçtiğinde 3 saat arayıp öyle bulmuştum kendimi.

"Neden en arkadasın sen?" diye çok yersiz bir çıkış yaptı.

"Ne bileyim ben." diye cevapladım. "Hoca oraya oturttu demek ki. Bunu mu hatırlayayım şimdi?"

"Bit kadar boyun vardı senin. Öğretmenin en arkaya oturtması imkansız. Kesin sen derste uyumak için en arkaya geçtin."

Kınayıcı bir bakış attım. "Ne alakası var ya?"

Huysuzluğu sürüyordu. "Çok alakası var. Ben bilmiyorum sanki malımı."

"Sensin mal." diye çıkıştım. Gözlerimi kıstım. "Biz iyi ki ayrı okumuşuz seninle ya. Yoksa kesin kan çıkardı."

"Bensiz doktor olduysan ben olsam ordinaryüs olurdun." dedi muazzam bir göz devirme eşliğinde. "Az kadir kıymet bil."

Küçümser bakışımı kuşandım. "Ne bu sendeki sana her şeyi ben öğrettim havası ya? Doktorum ben farkında mısın sen?" Çenemi yukarı diktim en asil halimle. "Kendi emeklerimle, tırnaklarımla kazıya kazıya geldim ben bu güne."

"Zırlaya zırlaya olması-" diyordu ki yandan koluna şamarı yapıştırdı. Sesini kesti. Albümü elinden almak için ileri atılıyordum ki hızla yana çekti.

"Hop." dedi gözlerini irileştirerek. "Elin kolun bir dursun."

"Senin de çenen sussun."

O dediğin zor dercesine gülerken albümde bir diğer sayfaya geçti. Burada da ilkokula giden ben vardım ama üzerimde 23 Nisan için giydirilen sapsarı arı kıyafetleri vardı. Saçlarım ise artık uzun değildi. Kısaydı. Omuzlarımda... Hatta omzularımın bile üzerinde bir kısıklıkta. Bir sürü çocuk daha var etrafımda. Gülüyor herkes kameralara. Ben zerre gülmüyorum. Öylece bakıyorum yüzüme doğru patlayan flaşa doğru. Yanımda öğretmenimiz var. Büşra öğretmen. Sıkıca, tek elimle yapışmışım eteğine. Gözlerimde hafif bir tedirginlik var. Zira küçük Gökçen için o sıralar cebelleştiği bir sorun daha var.

Babasının şehit cenazesinde yüzüne yüzüne patlayan kamera flaşları yüzünden artık fotoğraf çekilmekten korkmak.

Murathan'ın eğlenen gülüşü bu fotoğrafa bakarken bir tık soldu. Fark edebiliyordum. Baktı resme uzun uzun. Bir elinde albümü tutarken diğer elinin parmakları usulca dokundu minik Gökçen'in kısa saçlarına ve ürkmüş silüetine.

"Neden böyle baktın burada?" dedi bir süre sonra.

Kimse anlamamıştı nasıl baktığımı oysa. Ama Kepçük bilirdi. Kepçük Pamuk'un her halini bilirdi. "Nasıl bakmışım?" derken benim bakışlarım fotoğrafta değil tam olarak ondaydı.

"Ürkmüş, korkmuş, tedirgin." dedi anında. "Neyden korktun bu kadar?" Parmakları teselli vermek ister gibi hala minik Pamuk'un silüetini okşuyordu.

Ömrü boyunca sızsiz yaşayacak olmaktan demek geldi dilimin ucuna. Yuttum. Gülümsedim bu haline. "Okuldan."

Bakışları yüzüme kalktı. Artık eğlenmiyordu. O beni nasıl bilirse ben de onu öyle biliyordum. Bu bakışı da tanıyordum. Üzgün bakıyordu. Buğuluydu kıvrık kirpiklerinin çerçevelediği kehribarları.

"Saçın..." dedi. Açık bir yaranın üzerine daha çok basmak zorunda kalmış gibi temkinliydi sesi. "Sen mi kestin gerçekten?"

Konuşmuştuk daha önce bunu. Saçını neden kestini demişti. Saçlarımı en çok sevenler bile bir veda etmeden gittiğine göre onların da kalmasının pek anlamı yoktu demiştim ben de. Ne büyük delilikti bu dediğim oysa. Onlar bana veda etmese ne çıkardı, saçlarımı en çok sevenler saçlarıma ilmek ilmek işlemişlerdi kendi ruhlarını zaten. Kesip atmak neyi değiştirirdi? Kesip atmak kalpte yer edeni söküp atmaya yeter miydi?

Bakıştık kısa bir an. Geçmişin hüznü yine gelip kuruldu aramıza. Ne zaman böyle olsa içimde ince bir sızı belirirdi. Kalbimi sarıp sarmalayan sonra ise sıkıca sıkıp anlık nefesimi kesen bir sızı. Yine öyle olmuştu. Derin bir nefes alıp vermek geçiriyordu sadece bu sızıyı. Bir de Murathan'a bakmak, dokunmak, hissetmek. Öyle de yaptım.

Elim yavaşça kalktı aramızda. Alnına düşen bir kaç tutmamı sağa sola iteledim önce hafifçe. Yanağına indi parmaklarım. Parmaklarımın dışı gezindi yüzünde. Okşadım nazikçe. İçimdeki sızı geçmedi. Ama yerine uçuşan kelekler bıraktı. Masmavi kelekler.

"Dedem, babam gibi acıtmadan tarayıp senin gibi güzel öremiyordu." diye mırıldandım.

Annem için kestim. Siz gittiniz, annem de benden gitmesin diye kestim. Bir kayıp daha vermemek için kestim. Saçlarımda ruhu olan kim varsa zihnimdeki anılarıyla birlikte kestim attım. Attığımı sandım. Oysa kökü bendeydi her anının. Kaçtığım her şey, her acı bendeydi yine. Kestiğim saçlarım da, en geriye gömdüğüm anılarım da. Şu an daha net anlıyordum bunu. Yoksa bir insanın bir insanı doğdu doğalı böyle delice sevmesi mümkün olur muydu? Saçlarıma işlemişti kendini işte. Oradan da ruhuma sızmıştı. Bunun başka bir nedeni olamazdı. Böyle sevmenin izahı olmazdı.

Bakışları titredi bir an. Dalgalandı kirpikleri. Kavradı yüzünde gezinen elimi. Sıkıca tuttu. Kendine çekip avuç içime derin bir öpücük bıraktı. Elini

elime sarıp yüzünü avuç içime yasladı. "Bir daha kırıklarını dahi kesme." derken çocuksu bir ifade ve sitem vardı sesinde. Murathan değil de Kepçük içerlemişti sanki saçlarımın bu haline.

Güldüm bu ifadesine hafifçe. "Abartma. Öyle yaşayamam."

"Ben de diğer türlü yaşayamam." dedi anında. Bıraktı yanağına yaslı elimi. Omuzumdan ucu asılan örgüme uzandı onun yerine. Okşadı saçlarımın uçlarını.

"Sen bilmiyorsun." diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. "Her birinde ayrı can var bunların. Her birinde ayrı sen var. Sen bilmiyorsun..." Bakışları gözlerime değdi. "Her birinde benim ayrı canım var. Tek bir teline dahi kıyamam. Bas üstüme geç, ama bir daha tek bir teline dahi kıyma Gökçen."

Aşktan ağlanırsa ağlardım. Gözlerim doluyordu yüzüne bakarken. İçim gidiyordu. İçim oluk oluk ona akıyordu. Cevap vermedim. Derin derin gülümsemek sonra ise saçlarımda gezinen elini tutup ben de onun eline minik bir öpücük bırakmaktan başka. Onun da bana içi oluk oluk akıyor olabilirdi. Zira tam olarak öyle baktı. Elimini geri çektim ama bırakmadım. Diğer elim az önce çıkardığım önümdeki kutudan büyükçe bir kese aldı. Elimin altındaki elini daha sıkı kavrayıp avuç içini yukarı gelecek pozisyona getirdim. Keseyi elinin içine bıraktım.

Aramızda, avuç içine bırakılan şeye baktı birkaç saniye sorgular bir şekilde. Sıktı ne olduğunu anlamak adına. İçinden gelen sesleri duyunca ise hafifçe sağa eğdi başını. Bu sesi tanımaması imkansızdı. Diğer eliyle araladı kesenin ağzını. Baktı. Baktı. Baktı. Bir kaç saniye sonra ise bakışları beni buldu.

"Misket?" diyen sesi ondan nadir duyduğum bir şekilde titrekti.

Gülümsedim tatlı tatlı. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. "Misket." Başımı aşağı yukarı salladım yavaşça. "Misket." diye onayladım. "İzmir'e ilk geldiğimiz zamanlar..." Durup yutkundum. "Harun amca bakkalında çok satardı bunlardan. Ben o zaman sanırdım ki sen bana kızdın da gittin. Çok yaramazlık yapıyorum, misketlerini kaybediyorum diye." Aramızda, ellerimizin üzerinde kalan rengarenk misketlere baktım. "Her gün bir tane aldım. Gelince sana verecektim. Özür dilemek için... Bir daha gitme demek için..."

Derin bakışı sürüyordu. Yüzüme aşkını nakşedebilir veya beni aşkından kalpten götürebilirdi.

"Ne zaman bıraktın toplamayı?"

"Saçlarımı kestiğim gün." diye zerre içimde tutmadan söyledim bu kez gerçeği. "Babamın temelli gittiğini senin ise aslında bana küsmediğini, gitmek zorunda kaldığını anladığım gün. İkinizin de bir daha geri gelmeyeceğini anladığım gün."

Baktı yine beni aşktan öldürecek bakışıyla. Dolu dolu gözlerle. Sonra ise ani bir hamle yaparak bana doğru eğildi. Elindeki misket kesesini sıkarken boşta kalan eli sırtıma dolanıp sıkıca gövdesine sakladı bedenimi. Sıkı sıkı sarıldı. Sıkı sıkı... Yetmedi iki koluyla kendine çekti. Kepçük ve Pamuk'un ayrı kaldığı, ayrı kalmak zorunda kaldığı her anını acısını çıkarır gibi, sıkı sıkı sarıldı... Sıkı sıkı...

Başımı boynundaki kokuya gömüp ben de ona sarılmaktan başka bir şey yapamadım.

Saçlarıma peş peşe öpücükler bıraktı. Bir telini öpmese diğerinin hakkı kalacaktı sanki. "Ölürüm ben sana..." diye mırıldandı. "Ölürüm ben senin yoluna..."

"Deme öyle." diye mırıldandım saklandığım gövdeden. "Yaşa sen bana. Yaşa sen benim yoluma."

Sırtımdaki kolu daha sıkı, sonsuza kadar göğsünde saklamak, kaburgalarından içeri sokmak ister gibi çekti beni kendine. Evin neresi deseler şu an göstereceğim tek yer burasıydı. Bu gövde. Bu sıcaklık. Geri çekildim istemeye istemeye. Ama tamamen değil. Hafifçe gerilettim başımı. Alttan alttan baktım yüzüne. Sonra ise yaklaşp en yakın adrese, yani boynuna peş peşe üç öpücük bıraktım.

"Öp öp doyamıyorum ben seni." dedim en romantiğinden. "Sana da öyle oluyor mu?" Kaşına gözüne bin de adam vurulurdu ama tuttum bu kekoluğumu içimde.

Güldü en göz kısılanından. "Bana neler oluyor tahmin bile edemezsin sen." derken dudaklarıma minik bir öpücük bırakıp geri çekilmişti. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. "Neler oluyormuş bana?" Bir öpücük daha. "Ne yapıyormuşsun bana?" Bir öpücük daha. "Gördün mü şimdi?" Bir öpücük daha.

Güldüm istemsizce sesli sesli. Nazlı nazlı daha çok dibine sokuluyordum ki aniden telefonu çalınca durdu yavrumun öpücükleri benim ise nazlanmam.

Belimi bırakmadı. Yerine elinin içindeki misket torbasını yere bırakıp cebinden telefonunu çıkardı. Lakin ekrana bakınca gülen yüzü hafiften bir

soldu. Sebebini anlamak için bende bakışlarımı telefona çevirdim ama görmeme fırsat vermeden cevapladı aramayı.

"Evet." dedi. Dinledi. "Evet." dedi. Yine dinledi. "Tamamdır." Ve telefonu kapattı.

Kısa ama net bir konuşmaydı lakin yüz ifadesinden de değişen ses tonundan da ben anlamam gerekeni anlamıştım. Bakışlarını bana çevirmeden önce derin bir nefes verdi. Bakıştık bir kaç saniye.

"Ne?" dedim cevabı bile bile. "Gidiyor musun?"

Bakışları usulca bana değerken sessiz kaldı. Her sessizliği aslında bir cevaptı.

"Yeni gelmiştin daha..." derken aniden dolan gözlerimi gizleyemedim.

Başını sağa eğdi çaresizce. Cevap vermedi. Baktı sadece içli içli.

"Hemen mi? Şimdi mi?"

Sessiz ve çaresiz bakışı sürüyordu. "Özür dilerim..." demekten öteye geçemedi.

Ağlamak istedim. Elinden oyuncacı alınmış küçük bir çocuk gibi ayaklarımı yere vura vura, avazım çıktığı kadar ağlamak istedim. Koluna yapışıp gidemezsin demek istedim. Sen olmadan nefes alamıyorum, uyuyamıyorum, hiçbir yere sığamıyorum diye feryat etmek istedim.

Hiçbirini diyemedim, yapamadım. Boğazıma gelip oturan yumruyu genzim yana yana tuttum. Bir avuç ateş yaptım. Yuttum. İçimi yaktı. Lakin acım ona bulaşmasın diye içimdeki yangını akmaya meyleden gözyaşlarımı içime akıtarak söndürdüm.

"Öpüşelim mi o zaman?" dedim yapacak bir şey yok der gibi. içimden geçen her feryadın, fırtınanın aksine. Boğazımdaki boğum boğum yumruları bastıracak tek şey buydu.

Cevabını beklemedim bile. Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez iki elimi aramızda kaldırıp sıkıca yüzünü kavradım. Ağlamamak için titremeye meyleden dudaklarımın yorgunluğu dinsin diye onun dudaklarına yasladım.

Kabul etti hemen dudaklarımı. Titreyen dudaklarımın üzerine örttü ruhunu. Nefesi ile sarıp sarmaladı. Sert değil, nazikçe öptü, sevdi, kokladı. Öptüm, sevdim, kokladım. Dudaklarımız durduğunda alınlarımız yaslandı birbirine. Gözlerim kapalı bir kaç saniye bekledim öylece. Buna alışmam lazımdı. Artık bunu kabullenmem lazımdı. Her gidişini acı bir trajediye çeviremezdim. Onu da üzemezdim. Asker seviyordum ben. Asker sevmek demek; ömrünün yarısında kocaman bir boşluğu sevmeye göğüs germek

demekti. Biliyordum. En iyi ben biliyordum hem de. Kabullenerek girmiştim bu yola. Böyle yapamazdım.

"Pamuk..." diye mırıldanan sesi ile araladım gözlerimi. Kehribarları ve uzun, kıvrık kirpikleri karşıladı beni.

"Hı..." diye nazlı bir ses çıkardım. Konuşursam ağlardım.

Alnını geri çekti. Yere bıraktığı misket torbasına uzandı. Aldı. İzledim ne yaptığını sadece. Açtı torbayı. Kurcaladı biraz içini. Bir misket aldı eline. Torbanın kalanının ağzını tekrar kapattı. Yanına bıraktı. "Bunlar artık bende. Yani asıl sahibinde."

Elimi elinin içine alıp avucumu yukarı gelecek şekilde açtı. Eline aldığı misketi elimin içine bıraktı. Baktım. Tek bir misket vardı.

Tek bir tane mavi misket.

"Bu da sende kalsın." derken yarım bir tebessüm vardı dudaklarında. "Yani asıl sahibinde." Baktım avuç içime.

"Mavi?" dedim sorgular gibi.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Mavi."

İşi goygoya vurmaya çalıştım ağlamamak adına. "Bu gönlüm sende demek mi?"

Güldü en çapkınından. Cevap olarak ise ani bir şekilde beni tekrar kendine çekip iki bacağının arasına aldı. Sıkı sıkı sarıldı. Ben ona, o bana. Kaldık bir kaç dakika öylece. Geri çekilince elleri kollarımın altından kavradı sıkı sıkı. Boynuma ilerledi yüzü. Derin bir nefes çekti önce içine. Kollarımı omuzlarından aşırırken istemsizce başımı hafifçe geri attım. Avuç içimde sıkı sıkı tuttuğum mavi bir misket varken ben de onun kokusuna bırakmak istedim kendimi ama birden boynumun en can alıcı noktasından öpünce gıdıklandım. Gülerek geri çekiliyordum ki kollarımın altından sıkı sıkı tutan elleri izin vermedi. Daha çok öptü boynumdan, daha çok, daha çok...

Az önce gözleri dolan ben değilmişim gibi gülerek karşıladım bu öpücüklerini. Gıdıklanıyorum dedim, dur dedim ama asla da geri çekilmedim. O da durmadı. Kahkahalarımız birbirine karıştı. Yanı başımızdaki hüzne dokunmadık. Hiç bir şeyin bize ulaşmasına izin vermedik. Zamanı kendimizce durdurduk. Sadece biz var olduk.

En sonunda ise yine hasreti alıp sessizce aramıza koyduk.

Derin bir nefes alarak heyecanını kontrol altına almaya çalıştı Bilge. Olmadı lakin. Dertten kurtulmak için aldığı nefes yüzünden tükürüğü de

boğazına kaçınca ölümün eşiğine geldiğini hissetti. Öksürdü bir kaç kere peş peşe. Göğüs kafesine vurarak kendine gelmeye çalıştı.

"Öğretmenim." dedi hemen yanındaki Mete. "Lütfen biraz sakın olurmusunuz?"

Olamayacaktı. Askeriye'nin kapısına bakarken öksürüğü ve tükürüğü daha çok kesti nefesini. Ellerin titrediğini hissetti. Ne yapıyordu yani şu an burada? Ne işi vardı burada? Her şey o kadar aniden olmuştu ki o bile ne yaptığının farkında değildi şu an. Zeynep ablalara gitmişti oturmak için. Derken Mete çekmişti onu kenara.

Anne, babama hediye almak istiyorum öğretmenim demişti. Barbaros abiden istedim ama o hiç işten çıkamıyor. Sizinle baksak olur mu demişti. Kabul etmişti Bilge. Anne babasına hediye almışlardı ama bir de Barbaros'a hediyesi vardı Mete'nin.

Bilge bir gömlek seçmişti onun için.

Asker yeşili...

Mete'ye verip eve yollayabilirdi. Lakin yollamamıştı. Kendi getirmeyi seçmişti. Neden seçmişti? Deli miydi? Daha fazla ilerleyemedi adımları. Durdu. Durduğu gibi de gerisin geri döndü. Lakin ilerleyemedi.

"Öğretmenim." diyerek Mete koluna yapışmıştı. "Durun!"

"Duramam." dedi ama durdu. "Hiç duramam." diyen panikli hali büyüdü. "Gel geri dönelim Meteciğim, ha? Sen ben yokken verirsin hediyesini."

"Olmazkine." dedi Mete anında. "Sizin vermeniz lazım."

Ofladı Bilge. "Ya gelmezse."

Mete kendinden oldukça emindi. "Gelir. Lütfen artık sakın olurmusunuz?"

Olamadı ama derin bir nefes alarak olmaya çalıştı. Nasıl bakacaktı yüzüne? Ne diyecekti şimdi adama? Hayatta çıkamazdı karşısına. Kalbini kırmıştı, farkındaydı. Kaç haftadır içi içini yiyordu. Bir yandan da görmek istiyordu ama. Deli gibi görmek istiyordu. Yüreği sıkıştıyordu. İçi daralıyordu.

Özlem miydi bunun adı? Böyle bir şey miydi özlemek?

Sakin falan olamadı ama başını aşağı yukarı salladı hafifçe. Mete tuttu elini. O ise diğer elindeki hediye poşetini sıktı. "Ne deyip çağıracağız?" dedi askeriye kapısına yaklaşırken.

Mete yine kendinden oldukça emindi. "O iş bende. Merak etmeyin siz." Öğretmenin elini daha çok sıktı. "Elimi sakın bırakmayın." dedi en bilgili haliyle. "Askeriye çok büyük bir yerdir. Okula benzemez, kaybolursunuz."

İnandı Bilge. Ciddiyetle başını aşağı yukarı sallayıp daha sıkı tuttu Mete'nin elini. İlerlediler. Askeriyenin girişine geldikleri an adımları geri geri gidiyordu ki Mete elini daha çok sıkınca durmak zorunda kaldı. Derken birden bir asker çıktı karşılarına. Bilge ne yapacağını bilemez bir şekilde öylece kaldı.

Ama asker ona değil hemen yanındaki Mete'ye odaklanmış, kocaman gülümsüyordu. "Oooooo," dedi asker kocaman bir gülüşle. "Hoş geldin Mete."

Gülümsedi Mete. En ağır ve beyefendisinden. "Hoş bulduk Rıfat abi."

Gülümsedi asker. Bilge'ye kaçamak bir bakış atıp tekrar Mete'ye çevirdi bakışlarını. Hayırdır der gibi bir baş hareketi yaptı. "Ne işin var senin burada?"

Çok net bir şekilde cevapladı Mete. "Barbaros abimi görmeye geldi-" Gerisini getiremedi zira Bilge hızla söze girme gereksinimi hissetmişti.

"Hasan bey." diye yükseldi kıpkırmızı bir yüzle. Askerin ve Mete'nin boş bakışlarını yüzünde hissedince ise yüzünün bırak pancarı direkt domatese döndüğünü hissedebiliyordu. Durumu daha da garipleştirmemek adına yükselişini sakınleştirerek devam etti konuşmaya. "Yani Hasan komutan ile görüşmeye gelmişim ben. Hasan Giray olan Hasan bey. Mete'nin öğretmeniyim de. Bir konu hakkında görüşecektim kendisiyle."

Alttan alttan boş boş baktı Mete öğretmenin yüzüne bir kaç saniye. Boş bakışı umutsuz bir hal alırken başını umutsuzca iki yana sallamadan edemedi.

Asker ise yavaşça süzdü Bilge'yi önce. Mete'ye indi bakışları. Mete üzerine dönen bakışları fark edince en tatlı ifadesi ile gülümsedi. Daha çok sokuldu öğretmene. Asker ise yavaşça önlerinden geri çekildi. "Arayayım ben Hasan komutanımı, gelsin o zaman."

Rengi daha da attı Bilge'nin. Hasan abi buraya gelse ne diyecekti adama? Daha da utanç vericiydi. "Yok, yok." dedi anında. "Buluruz biz. Zahmet etmeyin siz."

Asker eee iyi madem der gibi başını yana eğince Bilge ortamdan bir an önce uzaklaşma gereksinimi hissederek elinin içindeki küçük eli daha sıkı kavrayıp ilerledi. Mete ise ona uyum sağladı. Uzaklaştılar girişten.

"Öğretmenim." dedi kısa bir süre sonra Mete.

Sağa sola tedirgin bakışlar atıyor, bir yandan da asıl hedefi olan kişiyi arıyordu Bilge'nin gözleri. "Efendim canım." dedi neye efendim dediğini çokta bilmeyerek.

"Neden babamı aratmadınız?"

İlerlemeye devam etti Bilge. "Gerek yok. Kendimiz buluruz."

"Askeriye ne kadar büyük sizin haberiniz var mı?"

Bakışlarına eşdeğer olarak adımları da durdu Bilge'nin. Sağına baktı. Boş bir alan vardı. Soluna baktı. Kocaman, uzun bir bina vardı. Önüne baktı. Büyük bir boşlukta orada vardı. Cidden burada nerede bulacaktı Barbaros'u? Saf bir ifadeyle göz kırptırdı bir kaç saniye.

Mete ise derin bir nefes verdi. "Anlaşıldı." dedi dertli dertli. "İş yine bana kaldı." Başını iki yana salladı. "Ben olmasam ne yapacaktıydınız acaba?" Bilge'nin elini sıkıca kavrayıp ilerledi. "Öğretmenim olduğunuz için sizden ek ücret talep etmiyorum, haberiniz olsun." diye söyleniyordu bir yandan da.

"Nereye?" derken sorgulamasının aksine ilerliyordu Bilge öğrencisinin peşinde.

Cevap vermedi Mete. Kendinden emin bir şekilde ilerledi. Büyük binanın önünden geçtiler. Askeriye içinde koşan bir tabur askeri geçtiler. Birkaç bordo bereli gördü Bilge. Normal şartlar altında eli ayağı birbirine girerdi ama yaprak bile oynamadı ruhunda. Hedefi tek bir bordo bereliyi görmekten artık çünkü. Diğerlerinin beresini görmüyor, üniformasını farketmiyordu bile. İlerlemeye devam ederken birkaç ağaç ve bankın olduğu bir alana geldiklerini fark etti. Rüzgar esti. Üşüdü. Koyu kahve kabanına daha çok sindi gövdesi. Silopi soğuk değildi aslında. Sadece Bilge üşüyordu.

"Emek abi." diye bağırdı birden bire Mete.

Durdular. Mete'nin nereye baktığını anlamaya çalıştı. Sağa baktığını, hatta el salladığını görünce o da o yöne baktı. Emek banklardan birine oturmuş, elindeki telefona bakıyordu. Lakin ona seslenen Mete ile bakışları onlara dönmüştü. Baktı kısa bir an Emek. El ele gelen ikiliye önce bir anlam veremedi. Sorgular ifadesi şu noktadan bile fark eden Bilge ise Mete'nin elini sıktı.

"Bağırma." dedi panikle. "Bağırma adama Mete. Ne yapıyorsun? Sus."

"Asıl siz susar mısınız artık öğretmenim." dedi Mete. "Siz bana bırakın bir kendinizi."

Ofladı Bilge. Hatta pofladı. Kalbi bir sıkıştı. Rezil oluyordu bir askeriye. Ne işi vardı burada? Ayrıca öğretmen değil miydi o? Neden öğrencisinin peşine gidiyordu? Bu işte bir terslik vardı ama kafası buna takılamayacak kadar doluydu. Elindeki poşeti yere fırlatıp arkasını dönerek kaçmamak için zor hakim oldu kendine. Ama dizginledi bütün heyecanını.

Kıpkırmızı olduğuna emindi. Derin bir nefes aldı. Tek bir şey tekrar etti içinden.

Yapabilirsin. Yapabilirsin Bilge. Kendin için hayatında ilk defa bir şey yapabilirsin. İlk defa cesur olabilirsin. Korkma. Kendi kalbinden korkma.

Aynı saniyelerde tükürüğü boğazına kaçınca cesareti minik bir öksürükle söndü gibi oldu ama çaktırmadı. Mete'nin onu ilerletmesine karşı koymadı. İlerledi. Emek ise elindeki telefona döndü tekrar.

"Ben seni birazdan arayayım anne olur mu?" derken ona doğru gelen ikiliye kaçamak bir bakış atıp tekrar ekrandaki annesine baktı.

Görüntülü konuşuyordu ailesi ile. Hiç aksatmaz, her gün bu saatlerde arardı ailesini Emek. Annesine benzerdi. Annesi gibi tatlı bir yüzü vardı. Ama heybetini ve uzun boyunu babasından almıştı. Demirciydi babası Faysal usta. Kocaman pazuları vardı. Önündeki kızgın demire indirdiği sert darbelere, kırmızı yüzüne, alnındaki terlere hayranlıkla bakardı Emek küçükken. Babasının indirdiği her darbeden sonra şekil alan demire bakarken ise bu hayranlığı kat ve kat büyürdü.

Babası bir sihirbazdı. Kimsenin bükemediği demiri istediği gibi şekillendiren bir sihirbaz. Onun adı ise işte bu yüzden Emek'di.

Çünkü Faysal usta hayatını gücünün emeğinden kazanan bir adamdı. Emek ise hayatına 15 yıl sonra gelen bir mucize. 15 yıl çocuğu olmamıştı Faysal ve Cemile çiftinin. Doktorlar, ilaçlar, dönem şartlarına göre elden gelen ne varsa yapılmıştı ama hiçbirisi sonuç vermemişti. Tam umidi kestikleri anda düşmüştü Emek annesinin rahmine. Bir mucize gibi doğmuştu ömürlerine.

Adı Emek olsun demişti Faysal usta. Ben demire nasıl vura vura emeğimle şekillendiriyorsam, hayatta benim başıma vura vura onu bana gönderdi.

Onun adı Emek olsun. Adı da ömrü de bereketli olsun. Vatana millete hayırlı bir evlat olsun.

Büyümüştü Emek. Babası gibi güçlü olmak isterdi küçükken. Babası gibi vurduğu demiri gücüyle şekillendirmek. Demirci olmamıştı. Asker olmuştu. Vurduğu demir şekillenmemişti. Ama vatan için attığı her kurşun birer demirdi. Ülkesinin etrafına geçilmez bir zırh inşa eden bir demirciydi o.

Gülümsedi derin derin. "Babama selam söyle."

"Sen söyle." dedi annesi. "Ben deyince niye o aramadı diye kızıyor."

Güldü Emek. "Arayınca da açmıyor ki anne."

"Dedim ona o kaydırmalı telefonu alma." diye sızlandı annesi. "Kullanmayı beceremiyor oğlum. Geçen cuma namazına gitmiş. Secdeye giderken kıcıyla beni görüntülü aramış. 10 saat gezdim öyle cebinde."

Sesli güldü Emek. Bunu diyen annesi şu an telefonu alttan alttan tutmuş, başının üzerinden bağladığı yazması ve devasa gıdığı ile ona bakıyordu. "Kötü mü yapmış adam. Cuma namazı kılmış oldun sayesinde."

"Tövbe tövbe." dedi annesi. "Sanki ben kılamıyorum kendi namazımı. Günaha sokuyor beni de."

"Ee sen kapatsaydın o zaman anne."

"Aman sor ki sen biliyor musun kapatmayı." diye sızlandı. "Aldın verdin elimize bu gaydıraklı meletleri baban da ben de bu yaşımızdan sonra görmediğimiz şeyler görüyoruz. Geçen ben de birine kalpli malpli mesaj atmışım. Kavga ettik babanla. Geri al o kalbi diyor. Sanki ha deyince geliyor. Ben ne bileyim kime gitti." Burnuna dayadı telefonu. "Sen görüyor musun o kalbi annem? Kime gitti?"

Minik bir kahkaha attı Emek. "Bana geldi anne." diye minik bir yalan söyledi. Görüntülü konuşmak adına anne babasına dokunmatik telefon almıştı lakin ikisi de acı içindeydi.

"Ha iyi, iyi. Elin adamlarına gitti diye aklım çıktı." dedi annesi rahatlamış bir ses ve ifadeyle. Nereye gittiği muammaydı ama ses etmedi Emek.

"Nereden kapanıyor şimdi bu? Kırmızı mıydı yeşil mi?" diye sordu annesi.

Emek'in gülüşü büyüdü. "Ben kapatırım anne. Tamam."

"Eee haydi." dedi annesi. "Bekliyorum kapat." Birkaç saniye sonra bir ses daha yükseldi. "Kapattın mı? Kapandı mı ki? Allah Allah. Faysal! Lan Faysal! Gel bak bakım kapanmış mı şu melet. Emek kapattım dedi ama bir şeyler oy-"

"Kapatmadım daha anne, sakın ol." derken gülüşü kahkaha dönüştü Emek'in.

"Ha orada mısın yavrum?" diye yersiz bir soru sordu annesi. "Kapattın sandım da. De haydi kapat o zaman. Bekliyorum."

"Görüşürüz anne." derken gülmeden edemiyordu Emek.

"Görüşürüz yavrum." dedi annesi en içten sesiyle. "Allah'a emanetsin. Taş değmesin ayağına. Allah'ım korusun saklasın seni annem." Durdu birkaç saniye. "Eee şimdi kapandı mı?" diye yine sorgularken Emek daha fazla uzatmamak adına kapatmıştı telefonu.

Bunu bekleyen Mete, "Emek Abi!" deyip büyük bir neşeyle kucağına atlamıştı bile.

Yakaladı Mete'yi Emek. Sıkıca kucaklayıp ayaklarını yerden kesti. "Abim." dedi gülerek kucağındaki çocuğa bakarken. Bakışları Bilge'ye değdi saniyelik ama tekrar Mete'yi buldu. Aklına bir şey geliyordu gelmesine ama yine de sormadan edemedi. "Ne işiniz var sizin burada?"

Güldü Mete. Tek kolunu askerlik arkadaşı gibi kucağında bulunduğu Emek abisinin boynuna attı. "Öğretmenimle Barbaros abiyi gör-"

Gözleri yerinden fırlayacak bir konum alırken hızla araya girdi Bilge. "Hayır. Hayır. Hayır öyle değil." Ellerini iki yana sallarken Mete'ye kınayıcı bir bakış attı. "Yok öyle bir şey. Minik bir şey soracaktım ben sadece."

Göz devirdi Mete. Emek ise bıyık altı güldü. Mete'nin bakışları Emek abisine dönerken 'sen ona bakma' der gibi bir hali vardı öğretmeni için. Emek'de pek bakmamıştı zaten.

"Anlaşıldı." dedi imalı imalı. Kucağındaki Mete'yi usulca yere bıraktı. "Çağırayım ben Barbaros komutanımı." Bilge'ye bakmadan edemedi göz ucuyla. "Minik bir şey sormanız için."

Dilini ısırды Bilge sessizce. Kendine kızdıkça kızdı. Lakin garip durmamak adına gülümseyebildi sadece. Lakin oldukça utangaç bir şekilde. "Tabi..."

Başını salladı Emek. Gülüşü büyüyecekti ama tuttu kendini. Kızın utandığının farkındaydı. Daha da utandırmak istemedi. Mete'ye çevirdi bakışlarını. Elini saçlarına daldırıp karıştırırken göz kırptı. Mete'de aynı şekilde göz kırparak karşılık verince gülümseyişi kahkahaya dönüştü Emek'in. Ama Barbaros komutanına vermesi gereken acil bir haber olduğu için hızla ayrıldı yanlarından. O bir kaç adım atmış, yanlarından uzaklaşmıştı ki Mete'den bir ses yükseldi.

"Öğretmenim."

Tırnaklarını ve dudaklarını kemiriyordu Bilge. "Hı..." dedi dalgın dalgın.

"Çok dikkat çekiyorsunuzkine."

Kemirdiği dudağını rahat bıraktı Bilge. Boş boş göz kırptırdı bir iki saniye.

"Gerçekten mi?"

Başını umutsuzca iki yana salladı Mete. "Beni zorluyorsunuz. Böyle devam ederseniz özür dilerim ama ek ücret talep etmek zorundayım. Söyleyimkine de yani."

İşin içine para karışınca, "Mete." diye uyardı Bilge.

Şansını denemek istemişti oysa Mete. Olmayınca "Offf!" diye sızlanmaktan başka bir şey yapamadı.

Bilge ise yine panikti, yine heyecanı son noktadaydı. "Ne diyeceğim? Ne soracağım şimdi ben? Ne diye gireceğim söze?" Mete'ye döndü. "Ha?"

"Buranın kantininde çikiletaa kaç paraymış onu soralım." Yüzünü ekşitti Bilge.

"Neden bunu sorayım?"

"Çikiletaa önemli çünküüüü." dedi Mete dudaklarını ileri büzerek. Dertlendi aniden. "Çok zamlandı çok. Daha çok çalışmam lazım. Daha çok para lazım."

Öğrencisine sen iflah olacaksın da ben de göreceğim miyim acaba bakışını sessizce attı Bilge. "Yetişkinler birbirlerine çikolata fiyatı sormazlar Metecim."

"Bana neden ne sorayım diye soruyorsunuzkine o zaman?" dedi Mete bilmiş bilmiş. Ellerini iki yana açtı. "Çocuğum ben."

Buna çocuk demeye bin şahit lazımdı ya, yine de ses etmedi Bilge. Dışarıda bunlar yaşanırken askeriye binasının içinde elini dertli başına atmış oturduğu koltuk köşesinden dertli dertli yere bakan bir adet Barbaros vardı. Özlemleri vardı içinde biriken. Kalbinin ortasındaki kırıktan içeri sızıyordu bu özlem duygusu. Daha çok canını yakıyordu. Engel olamadığı acısı dilinden sessiz bir türkü olarak döküldü her zamanki gibi.

"Di kız gel gel yanıma, seni saram canıma Seni görmezsem bu güz, gıyaram bu canıma

....

"Deveyi düz öldürür, sürmeyi göz öldürür Yiğidi kılıç kesmez, bir acı söz öldürür..."

Tam o an kılıcın değil de bir acı sözün canını yaktığı Zülfikar Barbaros'un yanında dertli dertli ofladı. Onun da içini kemirip duran bazı pişmanlıkları ve ayarını sikmek istediği bir dili vardı.

"Lan Barbo." dedi Zülfikar.

Türküsünü yarım bıraktı Barbaros. Bakışları boşluktayken onaylayan bir mırıltı çıkardı.

"Senin sesin kötü değil miydi lan?" dedi Zülfikar dertli bir şaşkınlıkla. "Bu türküyü şu an niye bu kadar içli söyledin lan it."

Derin bir nefes aldı Barbaros. "İçimden geldi çünkü gardaşım... En içimden, gönlümden..."

Zülfikar bakışlarını arkadaşına çevirdi. Sus demedi bu sefer. Kızmadı. Kendisinin de üzerinde anlamsız bir üzüntü vardı çünkü. Verecek çok bir tesellisi yoktu arkadaşına. Baktı bir kaç saniye sadece. Sonra ise elini sırtına attı arkadaşının. Sıvazladı.

"Kulaklarımı sikene kadar türkü söyleyebilirsin o zaman bugün. İzin veriyorum."

Güldü Barbaros yarımca. "Hayırdır?" dedi yandan yandan Zülfikar'a bakarken. "Sende de bir dert var belli. Kim sıkıttı canını?"

Adı lazım değil baş harfi Duruydu ama sessiz kaldı Zülfikar. "Kimse sıkamaz benim canımı." derken göz devirerek önüne dönmüştü. Külliye yalandı oysa. Canının sıkıntısından kalbi sıkışıyordu şu an. Bu ne boku başına?

Hak etti diyordu bir yanı.

Bu kadarını değil diyordu diğer yanı.

Hasan abinin size güvenip anlattığı şeyler ile vurdun, adisin diyordu bir yanı.

O da ona anlatılan kadarı ile senin canını yakıp durdu, acımasız olan o diyordu diğer yanı.

Aradaydı. Araftaydı. Kafası patlamak, beyni kulaklarından akmak üzereydi. Her zaman başı dik, kendinden emin bakışları ile ona bakan Duru'nun ilk defa dolan gözleri gözünün önüne geldikçe kalbinin üzerinde beliren ince sızıya anlam veremiyor, bu başını daha çok ağrıtıyordu.

"Ne bu halin o zaman?" dedi Barbaros.

"Ne varmış halimde?"

Süzdü Barbaros Zülfikar'ı göz ucuyla. "Sakinsin."

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"İyi. Ama sende çok korkunç duruyor."

Güldü Zülfikar yarımca. Bir şey söylemeden önüne bakmaya devam edince Barbaros'un dertli hali arkadaşı adına minik bir panikle di. "Bak yine." dedi işaret parmağını yandan yandan Zülfikar'ın yüzüne sallayarak. "Ben bunu dedikten sonra senin bana ana avrat sövmen ya da gevşek gevşek gülmen gerekiyordu. Biri feci halde sıkılmış canını."

"Kim sıkıcak lan benim canımı?" diye işi her zamanki gibi goygoya vurdu Zülfikar. Güldü keyiflice. "Senin dertli türkülerin yüzünden olmayan aşkımin ızdırabını çekiyorum sadece."

"Gerçeğine sakın bulaşma gardaşım." diye bir akıl verdi Barbaros.

Gözünün önüne gelen dolu dolu ela gözler ve kalbinin üzerine çöken huzursuzlukla sessiz kaldı Zülfikar. Bazı şeyler için çok geç olduğunu henüz farkında değildi.

Derken odanın kapısı hızla açıldı. "Barbaros komutanım." diyordu Emek nefes nefese. "Barbaros komutanım, çok önemli bir şey oldu BARBAROS KOMUTANIMMM!"

Anında ayağa kalktı Barbaros. "Ne oldu?" dedi telaşla. "Savaş mı çıktı?"

"Önemli deyince bu mu geldi lan aklına hemen?" dedi Zülfikar.

"Hee." diye onayladı Barbaros en net şekilde.

La havle der gibi kafa salladı Zülfikar. Emek ise hala oldukça heyecanlıydı.

"Bu haberde Barbaros komutanım için kişisel bir savaş sayılır komutanım."

Daha da meraklanıyordu Barbaros. "Lan ne ol-" diyor ki Emek'in söylediği tek bir cümle lafı ağzına tıktı.

"Bilge geldi komutanım."

Burdu birkaç saniye Barbaros. Göz kırıştırdı. Zülfikar bile dikkat kesildi ortama. Oturduğu yerde dikleşti. Bir kaç saniyelik şok sessizliğinin ardından tereddütle sordu Barbaros.

"Kim dedin?"

"Bilge." dedi Emek hemen. "Nizamiye'nin arkasında şu an. Sizi bekliyor."

Daha da şaşırıyordu Barbaros. "Ne yapıyor ne?"

"Sizi bekliyor komutanım."

Bir titredi Barbaros. Anlık bocaladı. Ne diyeceğini bilemedi. Alık alık baktı.

"Mete ile gelmiş." diye devam etti Emek. Sırıttı yandan yandan. "O bahane ama belli. Sizi görmeye gelmiş."

Kalbi göğüs kafesini delemek noktaya varınca hızla odanın çıkışına yöneldi Barbaros. Kapının koluna öyle bir abandı ki çıkıp elinde kalmaması mucizeydi. Geberiyordu özleminden. Şu an kendini naza çekecek değildi. Yüzünü bir kere görsün yeterdi. Sonra yine kırgınlığına devam ederdi kaldığı yerden.

"Mucizelere inanmazdım ama adam burada kendi kendine ağlaya zırlaya kızı kendine çekti lan." dedi arkasından Zülfikar etkilenmiş bir bakış atarak.

"Valla helal olsun."

Güldü Emek. "Eeee çekim yasası komutanım. Malum."

"Bu böyle mi çalışıyor lan? Ben de burada oturup yedi yirmi dört dertli türkü söylesem istediğim bana gelecek mi yani?"

"İsteme derecenize bağlı komutanım."

Tereddütlü bir bakış attı Zülfikar. "Valla mı lan?"

"Tabi." dedi Emek kararlılıkla. "Önce kendimizi inandırmalıyız ama. Şahsen bende işe yaradı."

"Neyi istedin en çok?"

Tebessüm etti Emek. "Asker olmayı." Tebessümü derinleştirdi. "Oldum."

"Dertli türkü mü söyledin sen de?"

Tebessümünün arasından minik bir kahkaha attı Emek. "Tabi ki hayır komutanım. O Barbaros komutanıma özel bir çekim yöntemi. Ben sadece küçüklük hayalimin gerçek olacağına sürekli inandırdım kendimi. Bir şeyi çok istersen hayat eninde sonunda verir onu sana. Bu kurala güvendim. Şimdi de güveniyorum."

Tereddütle süzdü Emek'i Zülfikar. "Şimdi neye inanıyorsun?"

Güldü Emek hafif utangaç bir edayla. "Aile." dedi. "Bir ailem olsun istiyorum." Zülfikar öylece bakarken o devam etti. "Sevdiğim kadın ve çocuklarım ile hep birlikte bir sofraya oturmak istiyorum." Gülüşü büyüdü. "Düşünsenize; böyle işten gelmişim, ellerim hanımın verdiği siparişlerle dolu, çalışıyorum evimin kapısını çocuklarımla babam geldi diye koşarak kapıya gelme sesleri geliyor içeriden. Açıyorlar kapıyı, atlıyorlar boğazıma..." Gülüşü derinleştikçe derinleştirdi. Emek için güzel bir hayaldi.

Derken, "Sonradan senin hanım çıkıyor ensene şamarı." dedi Hasan'ın sesi. Emek arkadan ensesine yediği bir şaplakta iki adım öne doğru sendeledi.

"Yanlış yoğurdu almışsın diyor." diye Hasan'ın arkasından giren Süleyman tamamladı Emek'in hayali aile sahnesini.

Aybüke girdi onların peşinden. Sonra ise Timur. Zülfikar Hasan'ı görür görmez yayıldığı konumdan toparlanıp destur duruşuna geçerken Hasan lap diye kendini yanına bırakınca çok anlamsız bir şekilde gerildi. Ellerini nereye koyacağını bilemedi.

Neydi lan bu korku? Neydi lan bu gerginlik?

"Çocuğun hayallerini yıkmayın." diye mırıldandı üzerindeki gerginliği atmak adına.

Güldü hepsi.

"Evlenince görür o hayali gerçeği." derken baya eğleniyordu Hasan. "Mete gelecekti Bilge öğretmeniyse." diye başka bir konuya geçiş yaptı.

"Barbaros ortalarda olmadığına göre geldiler ha."

"Haberin var mıydı komutanım?" diye sordu Emek.

Yarımca güldü Hasan. Silah arkadaşına yapacağı en büyük kıyağı yaparak günah çukuru oğlunu bir de Erosluğa bulaştırmıştı. Daha ne yapsındı?

Tam o sıralar dışarıda ayakları malum yerlerine vurarak koşan bir adet Barbaros vardı. Anlatılan yere geldiği vakit bakışları 10 adım ileride bir siluet seçti. Koşar adımları yavaşladı. Bilge; güneş vurdukça parlayan içinde yer yer sarılıklar olan kumral saçlarını arkaya savurup yüzünü tam gösterince ise derin bir nefes verdi. Bir kaç saniye baktı öylece. Az önce söylediği dertli türkünün devamını ancak şimdi getirebildi. Sessiz bir mırıltı şeklinde döküldü kelimeler dudaklarından.

*"...Deveyi düzde gördüm, sürmeyi gözde gördüm
Şükür olsun Mevla'ya, seni bu güzde gördüm..."*

İlerledi adımları Barbaros'un. Sakince. Yavaşça. Bilge farkında değildi geldiğinin. Önüne dönmüştü. Tırnaklarını kemiriyordu. Arkasından yükselen minik bir öksürük sesiyle hızla bakışlarını arkasına çevirince ise gördüğü görüntü ile anlık tükürüğü boğazına, canı kalbinin en ücra köşelerine kaçtı Bilge'nin. Nefesi tılandı. Kalbi tekledi.

Barbaros vardı karşısında. Üzerinde askeri üniforması, başında bordo beresi...

Bilge Barbaros'a yüzünü dönerken rüzgar esti sol yanından. Kumral saçlarını yüzüne doladı anlık. Barbaros'u ise kendinden geçirmeye yetti bu görüntü. Ama kızdı rüzgara. Günler, haftalar sonra hasreti olduğu yüzle arasına giren sevdiğinin saçları olsa dahi tahammülü yoktu çünkü. O yüze hasret kalmıştı. Kalbi kırıktı. Kalbindeki kırık parçalarla onu görmediği her gün için bir çizik atmıştı içinin en kuytu köşelerine. Canı yanmıştı. Hala da yanıyordu. Ama yine de o yüzde gönlünün yansıması vardı. İnsan gönlünden kolay kolay vazgeçebilir miydi ki?

Geçemezdi.

O da geçememişti.

Ölürüm dediğim yerde ev yaptım diyordu ya hani bir şair. O hesaptı Barbaros'daki aşkıta. Öldürürüm seni desin Bilge, yine gider evini barkını tam onun önüne kurardı.

Ya da kuramaz mıydı? İzin vermez miydi Bilge?

Aşkını dağlara yazacağı yerlere toki ev mi yapmıştı?

Bakıştılar birkaç saniye. Ne Barbaros konuştu ne de Bilge. Lakin ne Barbaros çekti bakışlarını ne de Bilge. İkisinin bakışlarından da oluk oluk özlem aktı. Ama elleri kavuşmadı. Ayakları birbirine varamadı.

"Barbaros abi." dedi Mete en sonunda. Sakince ilerledi Barbaros'a doğru.

Barbaros'un bakışları istemsizce çekildi en sevdiği suretten. Mete'ye eğdi bakışlarını. Mete ise çoktan bacaklarına sarılmıştı. Güldü bu haline. Mete'nin boy hizasında eğildi. Mete ise hafifçe geriledi yapıştığı bacadan.

"Özledim seni ben." dedi süzgün süzgün. Sanki kendi demiş gibi içli bir nefes verdi Bilge.

Barbaros ise gülümsedi sadece. İki elinin arasına aldı Mete'nin minik yüzünü. "Ben de..." dedi sadece. "Ben de seni çok özledim."

...Bilge diye eklemek istedi. Lakin dilinin ucundaki düğüm engel oldu. Bir kere çözmüştü o düğümü, urgan olup kendi boğazına dolanmıştı. Daha çözmeye cesareti yoktu.

"Ben okuma yazmayı tamamen söktüm." dedi Mete heyecanla.

Normal şartlarda yok bir de sökme, dönem yarlandı lan derdi Barbaros. Ama tripli ve ağır olması gereken bir andı. "Aferin sana koçum." demekle yetindi.

"Hızlı okuma ödülü bile adım. Artık gelmediğin için kaçırdın hepsini." diye devam etti Mete. Birden düştü gülen yüzü ama.

"Neden gelmiyorsun daha yanıma?"

Göz ucuyla Bilge'ye baktı Barbaros. Kesişti gözleri. Sebebi içini yakıp kavuruyordu ama sessiz kaldı. Ama bakışları Bilge'nin içini ezim ezim ezmeye yetmişti.

"Öyle olması gerekti." dedi sadece Barbaros. Tekrar Mete'ye döndü. Güldü Mete.

"Sen gelmeyince öğretmenimle biz sana geldik."

Bu sefer dönüp Bilge'ye bakmadı Barbaros ama bunun için yoğun bir irade savaşı veriyordu. "Görüyorum." dedi en net şekilde.

Bilge ise dudaklarını kemirmekten kanatma noktasına getirmişti. "Şey..." diyerek lafa girdi ne diyeceğini bilemez bir halde. "Mete bir hediye almış da sana onu vermek için geldik."

...Seni görmek için geldim demek istedi. Utancı engel oldu.

Tek kaşı havaya kalktı Barbaros'un Mete'ye bakarken. "Hani beraber gidecektik lan?"

Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi Mete. "Öğretmenim daha zevkli. Özür dilerim Barbaros abi."

Dost acı söylerdi. Mete ise bırak acıyı ana avrat giydirirdi. Buna şu an emin olmuştu Barbaros. Yüzü düştü anlık. Kınayıcı bir bakış attı Mete'ye.

"Ayıp ediyorsun Metecan ha."

Kıkırdadı Mete. Göz ucuyla bakınca gülen Bilge'yi görünce ise bütün tersliği uçup gitti Barbaros'un. Bilge elindeki poşeti ona doğru uzatınca yerden ağır hareketlerle ayaklandı. Bir poşete baktı, bir veren ele, bir de yüzüne. Yanakları kızarmıştı. Farkındaydı. En çok bu hallerine sevdalanmıştı Barbaros onun zaten. Yüreğinin saniyelik teklemesine engel olamadı.

Utanıyordu tam bu anlarda Bilge. Pancara döndüğüne emindi ama beklenmedik bir şekilde sıkı kendini. Zorladı ne olursa olsun konuşmaya. "İnşallah beğenirsin." dedi tebessüm ederek. "Bedenini bilmiyorum ama tahmini olur diye düşünerek L aldım." Geniş omuzlarına kaydı bakışları bir iki saniye. "Geniş kalıp ama omuzdan olmazsa değiştiririz."

Olurdu L. Tam olurdu hem de. Söylemeden bedenini bilmesi bir ümit vermek değil miydi? Alay mı ediyordu sevdiği Barbaros'la. Ne hakkı vardı yüreğine bunu yapmaya?

"Sorun yok." diyebildi Bilge'nin beklenti dolu bakışlarına daha fazla dayanamayarak. "Olur L."

"Haydi aç." dedi Mete yerinde neşeyle hoplayarak. "Öğretmenim bu rengi çok seveceğini söyledi. Çok yakışıyormuş sana. Aç bakım beğenecek misin?"

Tek kaşı havalandı Barbaros'un. Tükürüğü boğazına kaçtı Bilge'nin.

"H-hayır." dedi panikle. "Yakışır demedim. İnşallah yakışır dedim." Yalandı oysa. Bal gibi de demişti. Artık Mete'nin yanında söylediklerine 10 kere dikkat edecekti lakin.

Paketi açmaya başladı Barbaros sakince. "Beğenirim." dedi bakışlarını Bilge'den çekmeden.

...Sen seçtiysen her şeyi beğenirim...

Paketin içinden çıkan üniforması rengindeki gömleği görünce hafif gülüşüne engel olmadı Barbaros ama topladı anında ifadesini. Yine ciddileşti.

"Güzel. Beğendim." dedi soğuk bir sesle. "Zahmet oldu sana da. Eyvallah."

Koğuşa gidince gömlek bedeni ile bütünleşene kadar üzerinden çıkarmamak gibi niyeleri vardı.

Yüzü düştü Bilge'nin. Barbaros'un ona soğuk yapması canını yakıyor, kalbini oyuyordu adeta.

"Beğendin mi Barbaros abi?" diye sordu Mete.

Gülümsedi Barbaros. "Çok beğendim koçum." Saçlarını karıştırdı Mete'nin. "Kesene bereket."

Güldü Mete. "Para verenlerim çok olsun."

Bu sefer sesli güldü Barbaros. Onlardan biri de kendisiydi ama "Amin." demeden edemedi bu masum duaya. Gömleği bağrına basıp neşeyle askeriye ortasında koşmak vardı ama yanında olduğu halde ulaşamadığı şeyler adına canı fazlasıyla sıkındı Barbaros'un. Dikkatlice katladı gömleği. Tekrar poşetine koydu.

Bilge ise artık Barbaros'un onunla konuşmayacağını, şu an 'başka bir şey yoksa ben gidiyorum' diyeceğini biliyordu. İstemiyordu gitmesini. Daha fazla tutmak istiyordu yanında. Hayatında ilk defa kendi için bir şey yapmak istiyordu. Kimseden korkmadan, saklanmadan, utanmadan, sakınmadan...

Kendine ait tek bir şey istiyordu. Kalbinin seçtiği tek şeyi kendine istiyordu.

Barbaros'u.

Bunun için aklına gelen ilk soruyu sordu yanında daha fazla tutmak adına. "Nasılsın?" Barbaros'un bakışları ona kalkınca hafifçe yutkundu ve ekledi. "Görüşmeyeli yani."

Rezaletti, yerle yeksandı, perişandı, kahır belaydı Barbaros lakin "İyiyim." diyerek cevapladı. "Sen?"

Rezildi, kepazeydi, rüsvaydı, bin pişmadı Bilge lakin "İyiyim." diyerek cevapladı.

Başını aşağı yukarı salladı Barbaros. Daha da kırılmıştı ama. Nasıl iyi olabilirdi? O burada perişandı. Aşk gerçekten çok acımasız bir sınavdı. Nasıl iyi olabilirdi ya? NASIL?

"Güzel." diye onayladı Bilge'nin bu cevabını. "İyi ol hep böyle." diyen sesi ima doluydu. Sağa sola kaçırды bakışlarını.

"Başka bir şey yoksa gideyim ben. Eğitim vardı."

Durdurmak istedi yine Bilge, gitme demek istedi, özür dilerim demek istedi, seni kırmak istemedim demek istedi ama ama dilinin ucuna gelen bütün cümleler iğneden farksızdı. Canını yakıyorlardı.

"Tabii..." diyebilirdi sessizce.

"Görüşürüz Metecan." dedi yere ayak ucu ile bir şeyler çizen miniğe.

Bakışları hemen yukarı kalktı Mete'nin. "Görüşürüz Barbaros abi."

"Hediye için tekrar teşekkürler."

Güldü Mete. "Teşekkür etmek istiyorsan daha çok para verebilirsin. O zaman sana sürekli hediye alırım Barbaros abi."

Başını umutsuzca iki yana salladı Barbaros. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu bu çocuğa. Gülebildi sadece. Bakışları Bilge'ye dönünce ise gülüşü hafifçe soldu. "İyi günler." dedi resmiyetle.

Kalbi sızladı Bilge'nin. Ağzını açıp cevap bile veremedi bu yüzden. Barbaros ise içi sızlaya sızlaya arkasını döndü. Bir adım atıp uzaklaştı. Sonra bir adım daha. Bir adım daha...

Sıktı yumruklarını Bilge. Gitmemeliydi. Durdurmalıydı. Bu sefer geri göndermemeli, kendinden uzaklaştırmamalıydı. Öyle de yaptı. Aklına gelen ilk soruyu üzerine fazla düşünme gereksinimi olmadan Barbaros'un arkasından bağırarak yöneltti.

"GÜZELİN NASILL?"

Durdu Barbaros. Hafifçe çevirdi bakışlarını arkaya. Boş boş göz kırptırdı bir iki saniye.

"Ne?" diyebilirdi en sonunda.

Durdu bir Bilge. Göz kırptırdı aynı şekilde. Niye bağırırmıştı o az önce? Daha da önemlisi niye böyle bir soruyu bağırarak sormuştu? Mal mıydı? Salak mıydı? Şu an ağlayarak buradan kaçsa onu kim tutardı? Son kalan gurur kırıntısı tuttu. Madem saçmalamıştı bozmadan devam etti.

"A-araban." dedi kekeleyerek. "Doblo olan. Bordo doblo olan. Dağılmıştı ya en son hani. Nasıl yani? İyidir inşallah kendileri?"

"Bilmem." dedi Barbaros boş boş. "Sanayide."

Tıpkı kalbi gibiydi güzelide yani.

"Çıkmamış mı o hala oradan ya..." dedi Bilge gülmeye çalışarak. "Hay Allah. Çok dağıttık biz tabi." Konuşmak istiyordu lakin devamı gelmiyordu. Ne diyebilirdi? Bulamadı. Aklına ilk gelen saçmalığı yine salladı.

"Motoru da patlamış mı?" Yutkundu. "Arabanın yani?"

Baktı bir Barbaros. Kırmızıdan mora dönen bir yüz vardı şu an karşısında. Kalbindeki kırgınlığın acısı biraz hafiflerken gülmek istedi bu haline. Lakin tuttu kendini. "Yooo." dedi ciddiyetle.

Salak salak güldü Bilge. "Ne güzel..." Yine bir yutkundu. "Fren, gaz, debriyaj falan?"

Dilini koparsaydı şu an keşke. Ellerini yüzüne kapatarak ağlayarak kaçmak istedi ama sıktı kendini. Yüzünü ateş basıyordu utançtan.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı Barbaros. Gülmemek için alt dudağını dişledi hafifçe. Halden anlardı. Kendinin bu konuda ki sicili malumdu.

"Öğretmenim...." dedi yandan bütün olanları ekşimiş bir yüzle izleyen Mete. "Susarsanız size ben 25 kuruş veririm..."

Daha fazla tutamadı kendini Barbaros. Güldü ister istemez. Bilge ise utançla gözlerini kapatıp ona umutsuz bakışlar atan Mete'ye tip bir bakış attı. Zaten zordaydı, daha da zor duruma düşürülmeli miydi şu an yani?

Yardımcı olsun diye yanında getirdiği yavruya baktı. Mete başını iki yana sallayınca oflayarak kapattı gözlerini. Derin bir nefes verirken saçlarını yüzüne döktü ve hızla ileri bir adım attı. Amacı Barbaros'un yanından geçip ışık hızında buradan kaçmaktı lakin tam Barbaros'un yanından geçerken kolundan kavrayan bir el onu durdurdu. Kim olduğunu biliyordu. Lakin şu an utançtan yüzünü yerden kaldırmaya pek niyeti yoktu.

"Bırak..." diye mırıldandı sadece.

"Ben bıraktım." dedi Barbaros tam dibinde, bakışlarını yerden kaldırmayan Bilge'nin saçlarına bile hayran hayran bakarken. Bilge'nin kolundaki elini yavaşça geri çekti. Geri çekilecek mi diye bekledi. Çekilmedi. "Yanıma gelen sensin." diye tamamladı cümlesini.

"Geldim çünkü...." diye aniden yükselip bakışlarını yerden yanındaki Barbaros'a dikti Bilge. Lakin yüzüne bu denli içli bakan bakışlar görmeyi beklemediğinden cümlenin gerisini saniyesine unuttu. Bakakaldı öylece.

"Geldin çünkü..." dedi Barbaros sözün gerisini bekleyen bir edayla.

Baktı Bilge. Hiçbir erkeğin gözlerine bakmadığı kadar, uzun uzun baktı Barbaros'un yüzüne ve gözlerine. "Geldim çünkü..." diye tekrarladı kendini. "Sen gelmedin..."

"Gelme diyen sensin Bilge."

"Demedim." diye yükseldi birden. Sakinleşti sonra. Üzgün bir hal aldı bakışları. "Gelme demedim."

"Kaçtın."

"Korktum."

"Neyden?"

Bakışları titredi Bilge'nin. İşte tam olarak bundan korkmuştu. Şu an kalbini delice sıkan, nefesini kesen duygudan. Konuşmak istedi. Dudakları aralandı. Kapandı. Aralandı. Kapandı. En sonunda ise sessiz bir mırıltı şeklinde döküldü kelimeler dudaklarından.

"Kendimden..."

Bakışları sorgular bir hal aldı Barbaros'un.

"S-seni üzmemek istemedim." dedi Bilge yine hafifçe kekeleyerek. "Kalbini kırmak istemedim. Gerçekten istemedim. Ben-ben sadece." Ne diyeceğini bilemedi bir iki saniye. "Hergün biri sana yandırdım demiyor bana herhalde. Ne yapacağımı bilemedim." diyen sesi minik bir çocuktan farksızdı.

"Bende hergün birine yandırmıyorum herhalde Bilge. Ömrümde ilksin sen..."

Yapılan itiraflar doğrultusunda bir iki saniye bakiştılar.

"Elime yüzüme bulaştırmayım diye kaç gün kıvrandım haberin var mı?" Kalbinin kırıklığı dilinden dökülmeye devam etti Barbaros'un ama artık daha sakindi. Birazda buruktu sesi. Tutamadı günlerdir içinde tuttuklarını artık. "Bari utandım diye mesaj atsaydın sonra. Beni sevmiyorsun diye kaç gündür ölüp diriliyorum burada ben kızım!"

"Sevmediğimden değil!" diye aniden yükseldi Bilge. Barbaros'u kalbi patlama noktasına gelmişti.

Seviyorum, valla çok seviyorum diye devamınıda getirecekti Bilge ama ani yükselişi ve adamın pür dikkat gözlerine bakan gözleri yüzünden utanç beynindeki bütün noktaları kitlemişti. "Valla ondan değil." diye sakince mırıldanırken bakışlarını önüne eğdi. Omuzları çöktü. Bu anı bile eline yüzüne bulaştırıyordu işte. Haklıydı adam. "Özür dilerim." diye mırıldandı en sonunda. "Bir daha yüzüme bakmazsın sandım. Mesaj atmaya da utandım..."

Baktı Barbaros. Yanakları öyle bir kızarmıştı ki kızın şu an tutup o al yanaklardan öpebilse derdi tatası kalmazdı sanki.

"Çok kırdım ama ben seni di mi? Affetmezsin bir özürle di mi?" diye devam etti Bilge panikle.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı Barbaros kıza içli içli bakarken. "Affetmem."

Yüzü düştü Bilge'nin. Bakışları düştü. Dudakları titredi.

"Tek şartla affederim." dedi Barbaros.

Bakışları canlandı Bilge'nin. "Ne? Yaparım ne istersen. Ne?"

Önce yine bir izledi Barbaros en sevdiği simayı. "Madem şimdi burdasın bir daha kaçma. Korkma. Saklanma. Bana bir daha arkanı dönme. Bir daha benden utanma."

Yüzüne pür dikkat bakan gözler kalbini delecek gibi olunca yere eğdi bakışları Bilge. "Tamam..." dedi sessizce dudaklarında yarım bir tebessümle. "Kaçmam." Utançtan patlayacaktı ama bakışlarını yerden zorla

da olsa kaldırdı. "Utanmam. Saklanmam." dedi Barbaros'un gözlerine bakarken. Melül melül göz kırptırdı. "Şimdi gelir misin yine yanıma?" dedi aynı kısık sesiyle.

Gelmek ne kelime, yolunda döşeme taş olurdu Barbaros. Kalbindeki acı üzerine sihirli bir değnek değmiş gibi saniyesine kaybolurken güldü ister istemez.

"Gelirim." dedi en net şekilde.

Bilge saf saf sırttı. Barbaros saf saf sırttı.

Utançtan iç organlarını patlatacak noktaya gelince heyecandan ölmek üzere aklına gelen ilk toparlama cümlesini attı öne Bilge. "Eeee ben gideyim şimdi o zaman." Yanlış anlaşılmasın diye birde ekledi. "Kaçmadan gidiyorum yani ama. Normal olarak yani. İşte çok meşgul etmeyim şimdi seni ben."

Gülerken dişlerini alt dudağına geçirdi Barbaros büyük bir keyifle.

"Ne zaman istersen et. Başım gözüm üzerine."

Salak salak sırtırken ileri bir adım attı Bilge lakin adımı önünde fark etmediği bir boşluğa denk gelince öne doğru sendeledi. Gülen yüzü saniyelik solarken tam minik bir çığlık atacaktı ki Barbaros hızla kolundan yakaladı.

Aşk sarhoşu mu olmuştu ki Bilge? Başı fena halde dönüyordu. Böyle bir şey miydi bu?

"Aman, dikkat et." dedi Barbaros yine gülerken.

"Hay Allah...Şey oldu birden..." diye durumu toparlamaya çalışırken bakışlarını yanına çevirince tam dibindeki yüz yüzünden kalbi içeride depara kalktı. Elleri titriyor olabilirdi. Barbaros'da ondan aşağı kalır değildi. Yüreği sıkışıyordu şu an ama Bilge'yi bu halde izlemek daha keyifliydi.

"Gi-Gideyim ben." dedi Bilge bakışlarını kaçırıp kekeleyerek. "Sonra yine gelirim."

Hızla ileri iki adım attı. Patlamadan bu askeriyeden çıkmalıydı. Lakin hızlı adımları bir çukura daha denk gelip zaten zorla ayakta duran bacakları tekrar sendeleyince sinirle gözlerini kapatıp kendine kızmadan edemedi.

"Dikkat et. Çukur çok oralarda." diye bağırdı arkasından Barbaros. Oldukça keyifli bir hali vardı. Bilge yüzünü dönmeden eliyle bir okey işreti yaparak koşar adım ortamdan uzaklaşırken Barbaros'un gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Ceylan gibi seke seke giden sevdiceğine baktı bir süre.

"Şuna bak ya..." dedi keyifle gülerken. Bir elinde Bilge'nin seçtiği hediye paketini tutarken diğerini yanında olduğunu düşündüğü ağaca dayamak

adına o tarafa vücut ağırlığını verip elini uzattı.

"Nasıl da utandı. Düşecekti neredeyse kurban olduğum."

Aynı saniyelerde elini ağaca dayamak için vücudunu tamamen o yöne yıktığında elini yaslayacak bir ağaç yanında yoktu aslında. Biraz arkasında kalmıştı. Farkında bile değildi. Ağaca dayanacağım güvencesi ile en mal haliyle sırtırken yana doğru büyük bir boşluğa doğru çekilince asıl sendeleyeni o oldu.

"Lan!" diye yükseldi birden. Mal ifadesi silindi. Yere yapışmaktan son anda kurtuldu. Toparlandı hemen. Sağına soluna baktı biri gördü mü diye. Tam arkasından pür dikkat onu izleyen Mete'yi görünce ise bakiştılar kısa bir an.

"Sen niye hala buradasın?" dedi Barbaros.

"Öğretmenim giderken beni almayı unuttu." dedi Mete. "Emeklerimin karşılığı bu olmamalıydı."

"Sen varya sen." dedi Barbaros gururla. Mete'ye doğru ilerleyip hızla kucakladı. "Tarihin gördüğü en kral adamsın lan Metecan. Ver o elini öpeyim."

Güldü Mete. Ama elini de uzattı. Barbaros ise ciddi ciddi kucagında tuttuğu çocuğun burnuna dayadığı elini öpüp alına yapıştırdı. Emeğe saygısı sonsuzdu.

Kıkırdadı Mete. "Babama gidelim mi Barbo abi?"

"Barbo abin emrine amade koçum."

Mete güldü. Barbaros güldü. İkisi de askeriyeenin günlük neşe ihtiyacını karşılayacak bir enerji ile Hasan'ı deli etmek için uygun adım ilerlediler.

Başım hafifçe önüme düşünce irkilerek oturdüğüm yerde dikleştim. İş başında uyuklayan bir doktor izlenimi vermek istemediğim için kapanan gözlerimi zorla aralayıp sağıma soluma baktım. Acil sakindi. Sedyelerde yatan tek bir çocuk ve başında bekleyen annesi vardı. Gerindim sandalyemde. Aynı dakikalarda yüzümde derin bir tebessüm belirmişti.

Ne olursa olsun, özlemiştim acili.

1 hafta oluyordu işe döneli. Gelir gelmez nöbete kalmak hiç hoş bir karşılama değildi tabi ama buna da şükürdü. Özlemiştim buraları. Yoksa masanın üzerindeki Eczacıbaşı yazan kaleme bile gülerek bakmam normal değildi. Üzerimdeki beyaz önlüğü okşamam, hele boynumdan asılan steteskobuma minik bir öpücük kondurmam hiç normal değildi. İnsan işini çok sevse de ara ara minik bir kafa tatili yapmalıydı demek ki.

Kafa tatili mi? Teröristler tarafından kaçırıldın Gökçen.

Hızla başımı iki yana salladım. Konumuz bu değildi. Kötü anıları düşünme Gökçen. Sakın düşünme. Işık hızında uzaklaşmaya çalıştım zihnimi dolduran düşüncelerden. Kolumdaki saate baktım. Sekize geliyordu. Daha nöbet başında uyuklamam normal değildi lakin aldığım antidepresan ilaçlarının bu şekilde bir yansıması vardı üzerimde.

Ezgi'nin verdiği uyku ilacı hafifti. Buraya gelir gelmez merkezde gittiğim psikiyatr ise acımamıştı. Kritik bir noktada olduğumu, travma sonrası stres bozukluğu durumunun daha üst seviyelerine ulaşmadan müdahale edilmesi gerektiğini söyleyerek ağır bir ilaç vermişti.

Bir acıdan iyiydi. Zihnim hafiflemiş, Murathan'ın yokluğunda uyuyamamak gibi sorunlarla baş etme durumum kalmamıştı. Lakin günün her saatinde bastıran uyku ve uyuşukluk hali de başa belaydı. Gerindim oturduğum yerde. Parmaklarımı göz pınarlarıma dayayıp uykudan sızlama isteğini zaptetmeye çalıştım. Duyduğum bir sesle elimi gözlerimden çektim.

"O kadar tatil yaptın. Buna rağmen ilk günden işte uyukluyor musun?" diyordu tepeme dikilen bir adet Duru.

Duraksadım bir. Beklemiyordum. Ama gülümsemeden de edemedim. "Duru." derken şaşkın bir tebessümle kalktım ayağa. "Ne işin var burada?" Sağına soluna baktım. Gülüşüm minik bir tedirginliğe dönüştü. Ani bir refleksle elimi alnına attım. "Hasta mısınız?"

Güldü bu halime. Alnından geri çekti elimi. "Kafadan kontak olduğumu söyleyen çok olur. Bunu kastediyorsan evet, hastayım doktor hanım."

Güldüm. O ise kendini yanımdaki boş sandalyeye bıraktı. "Bir şey yok, merak etme." dedi umursamaz bir havayla. "Sıkıldım evde. Hava almaya çıktım biraz. Çıkmışken sana da bir uğrayayım dedim. Silopi'ye döndüğünden beri geledim yanına malum."

Ben de aynı yerime kuruldum. "İyi yapmışsın." dedim tatlı tatlı. "Ben de sıkılıyordum nöbette." Sağa sola baktı. "Sakin bugün ortam."

Kulağımı çekip işaret parmağımın tersini masanın üzerine üç kere vurum. "Maşallah de."

Güldü. "Maşallah, maşallah." Sessiz kaldı bir kaç saniye. Sağa sola baktı amaçsızca. Ellerini parkasının cebine attı. Derin bir nefes verdi. Tek elini cebinden geri çıkardı. Saçlarına geçirip geri savurdu. Düşüktü yüzü. İzmir'e gitmeden önce bu halde bırakmamıştım kendisini ben oysa. Canı sıkındı. Bariz belli oluyordu. Zira Duru içinden geçen hiç bir duyguyu saklayabilen biri değildi. Anında yüzüne yaşıyordu.

"Sıkıntımız da baya geçiyor ya." dedim imalı imalı gülerek.

Bakışları bana döndü. Göz kırıştırdı birkaç saniye. Sonra ise aydınlanmış olmalı ki yüzünü ekşitti.

"Kusura bakma Gökçen ya." derken ellerini cebinden çıkarıp sandalyede dikleşti. "Kafam pek yerinde değil bu ara."

Hayırdır temalı bir kaş göz hareketi yaptım. "Ne oldu? Hasan abi ile mi kavga ettiniz yoksa?"

"Yok ya." derken oldukça umursamazdı.

"Abimle her gün kavga ediyoruz biz. Niye onu takayım kafama."

"Eeee ne bu halin o zaman?"

Durdu bir. Derin nefes verdi. Sonra verdiği nefesi en derin şekilde geri topladı.

"Gökçen." dedi sakince.

"Evet."

"Sence ben anlaşılması zor bir insan mıyım?"

Bir iki saniye sessiz kaldım. Ne diyeceğimi kestiremedim. "Hangi anlamda?" diye çok yersiz bir soru soruşum ne diyeceğimi kestiremeyişimin en belirgin göstergesiydi.

Dikleşti yerinde. Kuruyan dudaklarında gezindi dili. "Yani..." dedi. Durdu. Bir şeyleri toparlamaya çalışıyordu zihninde sanki. "Anlaşılması zor, aksi, nalet, çeklimez bir insan mıyım? Yalnız mı kalırım ömrüm boyunca?"

"Hayır." dedim anında. "Nereden çıktı o?"

"Objektif ol." dedi ciddiyetle. "Yakınız diye taraflı görüş yapma. Nasıl biriyim sence ben?"

"Cesur." dedim hiç beklemeden. "Tuttuğunu koparan, kimseye eyvallahı olmayan, başı dik, kendinden emin birisin sen Duru. Evet, bazı keskin noktaların ve...Nasıl desem..." Durup doğru kelimeyi aradım zihnimde. "Önyargılı hallerin var." diyerek devam ettim. "Ama bunun anlaşılması zor biri olmakla bir alakası yok. Ayna gibisin sen. Biri sana nasıl davranırsa sen de o davranışı ona yansıtıyorsun." Gülümsedim tatlı tatlı. "Bazen çok sinirleniyorsun ama bak. Ben bile korkuyorum, yalan yok."

Güldü. Yandan minikçe vurdu dizime. "Sana sinirleniyorum sanki. Sen niye korkuyorsun, deli." Gülüşü yarım bir tebessüme dönüştü. "Önyargılı hallerim var ama yani ha."

"Yani." derken son harfi uzatarak cümleyi yumuşatmaya çalıştım. "Bazı durumlarda kesin ve değişmez yargıların var demek daha doğru olacak

sanırım."

"Tamam işte. Önyargı bu."

Kibar olmaya çalışmışım ama yememişti. Eee yani der gibi dudak büzerken sessiz kalmam bir evetti aslında.

Sessiz kaldı o da bir süre. Düşünüyor gibiydi. "Birinin kalbini kıracak boyutta mı bu önyargılarım?"

"Tabii ki hayır." dedim. "İsteyerek kimsenin kalbini kırmazsın sen. Herkes için elinden geleni yapıp herkesin hakkı için mücadele ediyorsun. Kalp kırmak kelimesi yanından geçmez senin."

Durgundu hala. Bu söylediğimden sonra ise göz bebekleri bariz bir şekilde titredi.

"Cidden neyin var senin?" diye sormadan edememiştim bu halinden sonra. "Bunlar ne biçim sorular?"

Ofladı. "Yok bir şey. Hayat sorgulama perilerim geldi bu akşam sanırım." Sağa sola baktı huysuzca. Tekrar bana döndü. "Kahve alıp gelelim mi kantinden. Uykun açılır."

"Olur." derken çoktan yerimden ayaklanmışım zira benim döngüm buydu. Kantine in, kahve al, acile geri dön. Kantine in, kahve al, acile geri dön.

Uygun adım ilerledik hedefimize. Duru, Zeynep ablanın onu zorla götürdüğü günlerden yakınıırken ben önlüğümün cebinden telefonumu çıkardım. Ayaklarımı sürüye sürüye ilerlerken ezbere tek bir ismin üzerine değdi parmak ucum.

Murathan

Dönmeyeceğini bile bile mesaj kısmına girdim. Daha önce attığım gereksiz bir yığın mesajı umursamayıp bir mesaj daha attım.

"Kırkıncı kahvemi almaya gidiyorum. Bunu bana neden dedin deme sakın. Bil, ne olmuş yani?!"

Gönderdim anlamsızlık kokan mesajımı. Telefonu tekrar cebime attım. Kantine gelmiştik. Önce Duru girdi içeri. Tam ben de kantinden içeri adım atıyordum ki aniden yanımda patlayan bir ses ve başımdan aşağı uçuşan şeylerle devasa bir çılgılık atarak iki adım geriledim. Kalbim saniyesine göğüs kafesimin içinde depara kalkarken saatlerdir koşmuş gibi sıkıştı nefeslerim. Korku heybetli bir giriş yaptı zihnime. Lakin benim korkumun aksine başka bir görüntü ve ses vardı ortamda.

"ARAMIZA TEKRAR HOŞ GELDİNİZ GÖKÇEN HANIM!" diye bağırıyordu bir kaç hemşire, Ayşegül, beraber nöbete kaldığımız doktor

arkadaşlarım Yekta, Zehra ve Bilge.

Herkes neşeyle el çırpıp bana gülerek bakarken az önce yanımda konfeti patlatan Ayşegül öne atladı. Kocaman gülümsüyordu.

"HOŞ GELDİNİZZZZ!" diye bağııyordu o da.

Arkadaşlar panik atak var bende. Bombalar, silahlar patladı dibimde. Aklımı mı yiyeyim istiyordunuz siz?

Alkışlar son sürat devam ederken ben zerre yerimden oynamadan bakakaldım hepsine. Korku yine kitlemişti elimi ayağımı. Lakin gülüyordu hepsi. Mutluydular. Avuç içlerimin terlediğini hissediyordum. Hatta saç diplerimin bile... Lakin durumu daha da garipleştirmemek adına gülümsemeye çalıştım zorla.

Derken kalabalığın arasından Aybüke belirdi birden. Ayşegül'ün elindeki konfetiye çekip aldı huysuzca. Yana savurdu. "Dedim sana şunu yanında patlatma diye." dedi ters ters.

Alkışlar hafifledi. Ayşegül'ün bakışı usulca soldu. "Ay korkuttun mu?" dedi mahcup mahcup.

Gülen yüzlerdeki ifade bana yönelmiş endişeli bir hal alırken ben ortamı bozmamak adına hızla ileri doğru atıldım. "Yok." dedim hızla. Gülümsememi büyötmeye çalıştım. "Sorun yok. İyiyim."

Oysa tam aksine. AYSEL, SİLAHIMI GETİR!

Baktım herkese tek tek. Beklenti ile bakıyordular yüzüme. Bilge'yi ve Zehra'yı görünce ise tebessüm edemedim.

"Beklemiyordum sadece." diyebilirdim mırıldanır gibi. "Şaşırdım biraz." Duru'ya baktım. "Sana da aşk olsun. İnsan azıcık çaktırır."

Güldü. "Kesinlikle oyuncu olmalıyım. Harcanıyorum buralarda."

"Yine nöbetten kaçtığımı düşündün di mi?" dedi Yekta gülerek. Yanındaki hemşireye döndü. "Dedim ben beni azarlamaya gelir şimdi diye."

Güldüm. Derken, "Yetişemedim mi?" diyerek arkadan Egemen girdi ortama. Koştura koştura gelmişti belli. Nefes nefese kalmıştı.

"Yetiştiniz Egemen bey yetiştiniz." dedi Ayşegül hevesle.

"Akşam akşam senin de buraya kadar geldiğine inanamıyorum." dedim gülerek. Ellerini iki yana açtı.

"Geri dönüşünü kutluyoruz doktor hanım. Asla kaçıramam."

Gülüşüm büyödükçe büyüdü. Bakışlarım arkaya kaydı. Bir masanın üzerini bir sürü abur cubur ile donatmış, ortasına da orta büyüklükte bir pasta almışlardı. Beyaz bir pastaydı. Üstünde bir şeyler yazılıydı ama bu konumdan okuyamıyordum.

"Eeee hani pasta üfleyecektik." dedi arkadan kantinci Kamil.

"Doğru." diyerek bana ilerledi Ayşegül. Hızla koluma yapışıp masaya ilerletti.

"Duru." dedi hızla. Duru sessizce çantasından bir çakmak çıkardı. Pastanın üzerindeki mumları yaktı tek tek. Pastanın üzerini yazıyı okuyunca kahkaha atmadan edemedim.

'Efsane geri döndü'

"Tamamen Yekta beyin fikriydi." dedi Ayşegül.

Gülüşüm daha da büyüdü. Oysa benim geri dönüş pastamın üzerine yazdırılacak tek şey; kafayı yormam sonuna bakmam ben adam olmam falan olmalıydı.

"Dili çatallı eli maşalı yazdıracaktım da canımı sokakta bulmadığım için vazgeçtim." dedi Yekta.

Gülerken kınayıcı bir bakış attım. Sonra ise tek tek hepsinde gezindi bakışlarım. İnsanın kendini bir yere ait hissetmesi çok özel bir duyguydu. Özel ve tarifi imkansız bir şekilde güzel. "Teşekkür ederim." dedim ağlamama ramak kalan bir ifadeyle. Gözlerim dolu doluydu. Duygusal olmak başa belaydı.

"Ağlama sakınnnn." diyerek Bilge masa kenarından dolaşıp geldi yanıma. Sıkıca doladı kollarını bedenime.

Gel de sen ağlama Bilge. Gel de sen ağlama. Başımı aşağı yukarı sallayarak tuttum kendimi zorla.

"Haydi üfle." dedi Duru.

"Dilek tut Gökçen abla." diye atıldı Zehra.

Bakışlar hep ona dönünce ise tedirginlikle düştü omuzları. "Ö-öyle yaparlar ya hani hep. Ondan dediydim ben..." Üzerinde bakış sevmiyordu.

Hele kalabalık ortamlarda gerek olmadıkça konuşmuyordu bile. Aşmamız lazımdı. Bize lazım olan şey ise zamandı.

Gülüşüm büyüdü bu dediğinden sonra. "Doğru diyorsun Zehra." dedim tatlı tatlı. Ellerimi çenemin altında bağlayıp gözlerimi kapattım bir iki saniye. Hafifçe pastaya eğilirken içimden geçen tek bir dilek vardı.

Bütün sevdiklerimin yanımda olduğu bir hayat... Mutlu, uzun, Murathan dolu bir hayat.

Gözlerimi açar açmaz üfledim mumlara. Herkes beni alkışlarken ben de onlara uyup alkışladım kendimi.

"İyi ki döndün." dedi Egemen. "Sensiz pek sessizdi buralar."

"Katılıyorum." dedi Ayşegül. Tam pastayı kesmek için bıçak ile pastaya uzanıyordu ki havada yakaladım bileğini.

"Dur." dedim panikle. "Dur bir bekle." Cebimden telefonumu çıkardım. Resmini çektim pastamın. Hurma gözlüme göndermezsem yerime yatamazdım mazallah. Bu yaşansın istemezdim. "Hah!" dedim telefonu geri çekerken. "Şimdi kesebiliriz."

Zerre acımadan parçaladı Ayşegülcüm afilli pastamı. Ben ise fotoğrafı Murathan'a göndermekle meşguldüm.

"Senin Maseratiyi evin önünden başka yere çeksen daha iyi olur." diyen Aybüke'nin sesiyle bakışlarımı telefonumdan kaldırdım. Aksiydi bu ara. Son göreve yine gidememişti çünkü. Biraz daha askeriyede masa başı iş yapması gerektiğini söyleyen Hayri albaya biraz kırgın gibiydi.

Önümdeki masaya bıraktım telefomu saniyelik. Aybüke eline bir avuç fındık almış, ciddiyetle ağzına atıyordu tek tek. Göreve gidemediği için canı pek sıkındı ama bence çokta iyi olmuştu. Yaraları iyileşmişti iyileşmesine ama kendini zorlaması doğru değildi. Biraz daha dinlenmeliydi.

"Mahalle çocukları her an bir tekerini söküp kaçacak gibi duruyor." diye devam etti konuşmaya.

"Tövbe de, Murathan beni mahveder." dedim en net şekilde.

Murathan apar topar göreve gidince Maserati İzmir ve bana kalmıştı. Ben ise dönüş sürecinde olduğum için mecbur arabayı buraya nakliye ile getirmek zorunda kalmıştım. Bu sabah gelmişti daha zaten ama ortam için pek dikkat çekiciydi kendileri. Passat alması daha makul bir seçenek gibiydi.

Bir fındık daha attı ağzına. Omuz silkti umursamazca. "Tavsiyem; kullanmayacaksan askeriyeyle emanet etmen."

Dudak büzdüm dertli dertli. Kullanmak istiyordum istemesine ama nerede kullanacaktık be Aybüke? "Birlikte Cudi dağına çıkmaya ne dersin?" diye bir öneri sundum. "İki turlar döneriz maseratiyle."

Nadir görülen bir şekilde güldü. "Tek seçeneğimiz o gibi duruyor zaten." Başını iki yana salladı.

"Komutanım Barbo'nun arabadan nasıl bıktıysa bütün yatırımı arabaya dökmüş." Bir fındık daha attı ağzına. "Helal olsun valla."

Güldüm. "Barbo'nun araba artık rahat bir nefes alabilir."

O da güldü. "Artık alacak nefesi kaldıysa tabi."

Gözümün önüne uçan doblo gelince yüzümü ekşittim. "Hala sanayide mi?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Uzun bir süre de kalacak gibi." Bilge'yi işaret etti başıyla. Gülerек Zehra ile bir şeyler konuşuyorlardı. "Ama en azından kalbi sağ çıktı sanayiden."

Güldüm. İki saf aşık sonunda ilişkilerinde bir nebze de olsa yol alabilmişti. Bilge anlatmıştı olanları. Ama tam bir araya geldikleri dönem Barbaros'un göreve gitmesi Bilge için acı bir andı. TSK'ya biraz kırgındı. Oysa benim ne kırgınlıklarım vardı kendilerine ama neyseydi. Bilge'de zamanla buna alışacaktı.

Asker sevmek kolay değildi. Öğrenecekti.

Yekta yanımıza gelince bakışlar ona döndü. Sırtarak, en çapkın ifadesiyle Aybüke'yi süzdü bizim yerli kazanova.

"Ne içerdiniz?" dedi çapkın çapkın. "Yardımcı olabilirim."

Aybüke önce boş boş baktı. Sonra ise ağzına bir fındık daha atıp göz devirerek önüne döndü. Cevap verme gereksinimi bile duymadı. Ağzına avucunda kalan son fındığı atıp katır kutur yedi. Yekta burada ona iş çıkmayacağını anlamış olmalı ki oradan en yanlış adrese; Duru'ya yöneldi. İnşallah bu geceyi sağ atlatırdı. Zira Duru Yekta'nın Nuri Alço'yu aratmayan masum içecek teklifine en soğuk ifadesi ile 'gerek yok' diyerek geri postalamıştı bile.

"Ben Etem'e gevşek diyerek büyük hata ettim sanırım." diye mırıldandı Aybüke. "Bu arkadaş tam olarak ne yaşıyor?"

Güldüm. Bir köşede uslu uslu pasta yiyip hemşireler ile sohbet eden Egemen'e kaydı bakışlarım. "Şansını deniyor."

Cevap vermedi. Ben ise hızla benim için kesilen pastama abandım. Tam bir dilim alıyordum ki dibimde biten bir hemşire yüzünden çatalım havada, ağzım beş karış açık kaldı.

"Acilden çağırıyorlar sizi Gökçen hanım." diye telli haberi verdi.

Hızla bıraktım tabağımı masanın üzerine. Aybüke'ye, "Geliyorum birazdan." deyip koşar adım acile yöneldim. Ama bir adım atmıştım ki geri dönüp çatalıma kocaman bir dilim pasta aldım. Hızla ağzıma teptim. Acil bazen dönüşü olmayan bir yer olabiliyordu. Ne kadar pasta yersek o kadar kardı. Güldü Aybüke bu halime.

"Sahop çok postoma." dedim ağzım dolu dolu. Onun gülüşü büyüyüp başını sen adam olmazsın der gibi iki yana sallarken ben hızla kantinden çıktım. Steteskopmu cebimden çıkarıp boynuma doladım. Koşar adım acile ilerledim. İçeri girdiğimde ise az önce bıraktığımdan pek farklı manzara göremeyince hafifçe çatıldı kaşlarım.

Eeee neredeydi hasta?

"Sarı alana aldık Gökçen hanım." dedi az önce beni çağıran hemşire köşede bir hasta ile ilgilenirken.

Cevap vermedim. Hızla geriledim acilden. İki oda yandaki sarı alanın kapısı kapalıydı. İlerledim. Kapıyı açtım. Birini görmeyi bekliyordum. Lakin göremedim. Bakışlarım sorgular bir hal alırken içeriye doğru bir adım attım. Ama aniden kapının arkamdan kapanmasını beklemiyordum. Hele hele arkamdan kapanan kapıya bakmak için arkamı döndüğümde karşılaştığım yüzü asla beklemiyordum.

Nefret dolu bir çift koyu kahve göz, keskin yüz hatları ve başına geçirdiği siyah bereye rağmen sarı saçlarının ucu omuzlarından hafifçe belli olan bu yüz en son bıraktığım gibiydi. En son hatırladığım gibi hala nefret ve kin doluydu bakışları.

Bu Sara'ydı.

Anlık olarak donan zihnim hiçbir şey ayıramadı. Hiçbir duygu hissetmedi. Ne bir korku ne bir panik. Yine halüsinasyon gördüğümü düşündüm. Zihnimin bir oyunu sandım. Hatta belki yine bir rüyanın daha doğrusu kabusun içindeydim. Başka bir açıklama bulamadım. Lakin fazla canlı bir halüsinasyondur. Fazla gerçek bir rüyaydı. Bakışlarındaki nefret canlıydı. Kasılan çene kemikleri canlıydı. Her şeyiyle canlı duruyordu karşımda, hayal olamayacak kadar canlı.

Siyahtı baştan aşağı. Siyah dar bir kot pantolon ve siyah bir mont vardı üzerinde. Hatırladığım Sara'dan tek farkı zayıfladığından olsa gerek daha da keskinleşen çene kemikleri ve morarmış göz altlarıydı. Bu detaylarda beynimin oyunuydu ama. Bu kadar gerçek olamazdı her şeyi.

O bir ölüydü.

Ben öylece kalakalmışken bana doğru attığı bir adım yüzünden benim de adımım refleks olarak geriledi. Hayal Gökçen. Hayal. O bir ölü. Zihninin sana oyun oynuyor. Sakın kanma.

"Merhaba." diyen sesi en az görüntüsü kadar canlıydı. Histerik bir şekilde sağa eğdi başını. Dudağında keyifli bir tebessüm belirdi. "Özledin mi beni doktor?"

Nefesimi toparlayamadım. Bir adım daha geriledi adımlarım. Bu noktada panik ve korku heybetli bir giriş yaptı her hücreme. Kalbimin göğüs kafesine deli gibi vurmaya başladığını hissediyordum. Hayal Gökçen. Sadece biraz fazla gerçek bir hayal. Bu bir hayal.

O bir ölü.

"Kaçma ama." diyen sesi alay eder gibiydi. "Onca zaman sonra seni görmeye gelmişim. Böyle mi karşılıyorsun beni?"

O bir ölü.

O BİR ÖLÜ.

Başımı iki yana salladım hızla. Nefesimi toparlamayı bırak alamıyordum bile. "Ölüsün sen." dedim titrek bir sesle. "Ö-ölüsün sen. Ölüsün sen." Anlık şoktan dolayı bacaklarım da güç yoktu ama hayatta kalma dürtüsü kuvvetliydi. Şu an aklıma gelen en güvenli liman ise Aybükeydi.

Ona gitmeliydim. Onun yanında durmalıyım. O zaman böyle şeyler görmezdim. Gücümü ve cesaretimi toparlamaya çalıştım. Bana nefretle bakan gözlerden bakışlarımı çekip hızla kapıya koşmak için bir hamle yaptım. "Ölüsün s-" diyordum bir yandan da lakin aniden önüme geçmesi ile bu kaçışım da, sözlerim de yarım kaldı.

Tam dibimdeydi artık. Nefesi yüzüme vuruyordu. Ölü olamayacak kadar gerçek bir nefes, hayal olamayacak kadar yoğun bir sıcaklık vardı bedeninde. Aniden önüme çıkışı ile adımım geriliyordu lakin başaramadım. Alaycı bakışı oluk oluk nefret akan bir nehre dönüştü.

"Evet, öldüm. Ama tek başıma değil." derken aniden boğazımdaki steteskopu kavradı, iki eli ile sıkıp boğazıma oturttu. "Seni de yanımda götürmeye geldim." diye tamamladı kendini.

Sıktıkça sıkıttı steteskopumun kablosunu, oturttukça oturttu boğazıma. Bunca zaman boyunca gördüğüm kabuslar geldi aklıma. Hepsinin sonunda ölüyordum. Vurularak değil, bir yerden düşerek değil veya bir kaza yaparak değil. Ben her seferinde boğularak ölüyordum. Ben aslında gerçekten kendi sonumu mu görüyordum?

Almakta zorlandığım nefesim iyice düğüm oldu. Asılı kaldı olduğu yerde. Bağarmaya çalıştım. Sesim kısık bir mırıltıdan ileri gitmedi. Can havliyle boynuma attım elimi. Çekmeye çalıştım boynuma dolanmış kabloyu. Elini kavradım sıkıca. Boğazımdan itmeye çalıştım. Teni gerçektir. Ölü değil. Gerçektir. Zihnim hala bunu kabul etmekte zorlanırken kurtulmak adına yapacağım tek şey çılgılık atmaktır lakin nefesimi kesen kablo yüzünden bu oldukça zordu.

Daha 10 dakika önce uzun bir ömür dilemişim ben oysa...

"Yok öyle beni öldürüp geriden sefa sürmek." dedi nefret dolu sesi adeta yüzüme tükürür gibi.

Omuzuna bir yumruk atmaya çalıştım. İteledim geri. Can havliyle kollarını ve ellerini tırmaladı parmaklarım. Adımlarım geriledikçe o da

boğazımdaki kabloyu daha çok sıkarak ilerledi üzerime. "Sen benim elimde can vereceksin!" diye yüzüme yüzüme kükrediği an steteskopu daha da güçlü çektiğinden olsa gerek bir ucu kopup elinde kalınca nefesimi kesen kablo çözüldü boğazımdan.

Elim boğazıma gitti. Ciğerlerime aniden dolan nefesle üst üste öksürürken hızlı olmam gerektiğinin farkındaydım. Şokun sırası değildi.

Anlık bocalamıştı. Ben ise öksüre öksüre, bir elim boğazımda hızla kapıya koştum. "YARDIM EDİN!!" diye bağırdım çatallı çıkan bir sesle. Kapıya doğru koşan adımlarım hızlandı lakin yine olmadı. Arkadan saçlarıma öyle bir abandı ve öyle bir geri çekip arkaya doğru savurdu ki sırtım geride kalan duvara çarpar çarpmaz kendimi yerde buldum. Saç diplerime dolan sızı burnumun direğinin, kaburgalarıma dolan ani sızıysa her zerremi yoğun bir acıyla kasılmasına neden olmuştu.

Kıvrandıkça kıvrandım olduğum yerde. Çığlık atmak istedim, avazım çıktığı kadar Aybüke diye bağırarak istedim ama az önce kablo ile sıkılan şimdi ise acıdan tıkanan nefesimi toparlayamadım. Acıyan sırt kemiklerim ve saç diplerim yüzünden acıyla inledim bir kaç saniye.

"Nerede sevgilin?" dedi alaysı sesi. "Aklı sıra etrafına polisten geçilmez bir çember kurmuş." Güldü. "Şimdi hangi polis alacak seni benim elimden doktor?"

Dinlemiyordum. Daha doğrusu dinleyemiyordum. Canımı kurtarmanın derdindeydim. Nefes alamıyordum. Başım dönüyordu. Kulaklarım uğulduyordu. Ellerim hatta her yerim titriyordu. Göğüs kafesimin üzerinde tarifi imkansız bir baskı vardı. Ben ölmek falan istemiyordum. Ama ne yapacağım hakkında zerre fikrim de yoktu. Düşünmek için vakitte yoktu. Onun adımları bana doğru ilerlerken benim yerde kıvranan bedenimin aksine bakışlarım hızla odada gezindi. Beni kurtaracak bir şey aradım.

"Abimi öldürdünüz siz." dedi öfke dolu sesi.

Bakışlarım sol tarafımda kalan komidinde durdu bir kaç saniye. Sonra tekrar ona kaydı.

3 adım uzağımda dikiliyordu. "S-s- sen öldürdün abini." dedim zorla. Sonra ise aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Bütün gücümü toplayıp aniden ayaklandım yerden. Komodinin ilk çekmecesini titreyen ellerime rağmen açıp elime ilk gelen kesici aleti aldım. Bu bir bisturiydi. Hızla ona doğru çevirdim. Titreyen elime rağmen yüzüne doğru kaldırdım.

Baktı sadece. Sonra ise güldü alay eder gibi. "Ne yapacaksın doktor? Beni mi öl-" diye alaylı halini sürdürerek bana yaklaşıyordu ki aramızda az

bir mesafe kaldığı an bistüriyi vücudunda ilk gelen yere sapladım. Kalbi olmasıydı hedefim lakin ani bir manevrayla kenara çekilince koluna denk gelmişti. Bunu beklemiyordu muhtemelen.

Ben de beklemiyordum. Ama buna şaşırarak ruh halini çoktan geçmiştım. Koluna sapladığım bisturiden çektim elimi. Bistüri öylece kaldı kolunda. Hızla kapıya koşmaya çalıştım ama yine başaramadım. Hızlıca kolundan çekti bistüriyi. Çıkardı. Yanına savurdu. Kaçmak için hamle yapan beni bir eli kolumdan yakalarken diğer eli boğazımı sıkarak geri geri götürüyordu ki bu sefer bağırarak gücü buldu nefesim.

"AYBÜKEEEE!" diye bağırdım var gücümle. "YARDIM EDİN! İMDA-"

Gerisi gelmedi.

Kendimi yerde, onu ise iki eliyle boğazımı sıkarak bir vaziyette üzerimde buldum. Az önce bistüri aldığım komodinin hemen başımın üstünde kalmıştı. Fark edebiliyordum. Bir eli sıkıca boğazımı sıkarken diğer eli komodinin üzerinden hızla bir şeyler aldı. Kollarına yapıştı ellerim. Geri itmeyi denedim. Ayaklarım çırpındı kurtulmak adına, yan dönmeye çalıştım ama bacaklarını iki yanıma açıp üzerime oturduğu için çaresiz bir eylemden öteye gidemedi bu mücadelede. Saniyelik bıraktı boğazımı. Nefesimi toparlama çalışıyordum ki bu seferde eli yerine komodinin üzerinden aldığı bir serum kablosunu hızla 3 kat sarmaya başladı boğazıma. Elini boğazımdan çektiği bu kısa andan faydalanıp yoğun bir çığlık attım ama çığlığım serum kablosunu sıktığı an asılı kaldı dudağımın ucunda.

Serum kablosu anında kesti nefesimi. Alnımda atan şah damarının baskısı, yerinden fırlayacakmış gibi olan gözlerle boğuk boğuk hırıltılar döküldü dudaklarımdan. Kollarına üst üste geçirdim tırnaklarımı. Yüzünü tırmaladım. Kafasındaki bereye denk geldim. Çektim, yana savurdum. Saçlarına da uzanıp çekmek, boğazımdaki baskısını azaltmak istedim ama kafasını geri çekince bu çırpınışıım yarım kaldı. Yerine yine ellerine geçirdim tırnaklarımı. Yanağına attığım bir darbe derin bir çizik oluşturmuştu yüzünde.

Psikopatca güldü bu çırpınışılarıma.

"Seni neden vurarak öldürmüyorum biliyor musun?" Bileğine geçirdim tırnaklarımı. Kolundaki yaradan akan kan yanağıma damladı. Tek, tek, tek. Nefesim boğazımda son noktaya geldi. Düğümlendi kaldı. Tek, tek, tek. Ölüm buydu. Ölüm tam olarak buydu.

Yoğun bir hissizlik.

Zehra'nın sözleri geldi aklıma.

Nefesini keserler doktor abla. Nefesini keserler... Ölmekten beter ederler.

"Son nefesin benim yüzüme vursun diye." derken çırpınacak gücüm bile kalmamıştı. Ne bedenimde ne ellerimde. Nefesim tamamen bitmişti. Kablo daha da sıkılaştı boğazımda.

"Abim aylarca bu kablolarla yaşadı senin o sevgilin yüzünden." diye soludu yüzüme. Vücuduma verdiği ağırlığını hissetmiyordum bile. Nefes alamayışım daha şiddetliydi.

"Karakurt'un da en kıymetlisi bu kablo ile can verecek şimdi elimde."

Gücümün bittiğini hissettiğim bir noktaya gelince bileğindeki elimin gücü azaldı. Her yerine saldıran parmaklarım mücadeleyi bıraktı. Yüzüme bakan nefret dolu gözler bulanıklaştıkça bulanıklaştı.

"Mura-" dedim son kalan nefesimle zorla. Bakışlarım ve nefesim tükenirken Murathan demek istedim hayata dair bu son anımda. Diyemedim. Ne nefesim ne gücüm yetmedi. Bileğine sarılı elim kaydıkça kaydı aşağıya.

Bu sefer de dağdaki gibi olur sandım. Donarak ölmeye yaklaştığım an gibi. Derin bir hissizlik ve büyük bir sessizlik.

Olmadı lakin. Acıyordu. Her yanımda acıyordu bu ölümden. Bilincim tamamen kapanmak üzereyken bir şeylerin boğuk sesi geldi kulağıma. Açılan bir kapı. Adımı haykıran bir ses.

Sonra ise Sara birden yok oldu üzerimden. Boğazımdan çekilen baskı ile yok olmak üzere olan nefesim can havliyle toparlamaya çalıştı kendini. Derin bir nefes aldım var gücümle. Ciğerlerim sızlıyordu. Titreyen ellerim ilk kabloyu gevşetmeye çalıştı boğazımda. Yan döndüm yattığım yerde. Kıvrandım ölüm ve hayatın kıyısında. Cana gelip tekrar boğazıma sarılacak korkusu ile titreyen ellerimle başımdan çıkarmaya çalıştım kabloyu. Bir yandan ise derin bir öksürük krizinin eşiğindeyken olup biteni anlamaya çalışıyordum. Aybüke idi gelen. Artık bulanık gören gözlerim az de olsa seçiyordu bunu.

"Gökçen." diye bağırdı önce. Korku ve endişe dolu gözleri bende idi. Ben ise yerden kalkacak durumda değildim. Gücüm yoktu. Sara'yı aradı gözlerim. Aybüke'nin arkasında, yerden ayaklanmaya çalışıyordu. Hangi ara o tarafa savrulduğunu bilmiyordum bile.

Aybüke'nin bana bakan bakışları endişe doluydu ama Sara'ya dönünce yerini yoğun bir nefret aldı. Sara ise yerden ayaklanırken psikopatca gülmek, üstüne birde kapıyı üzerimize kitlemekle meşguldü. Tekrar

Aybüke'ye döndüğünde ise belinden çıkardığı bir silahı Aybüke'ye doğrultmuş, kendinden emin bir şekilde dikiliyordu karşısında.

Vahşi bakışlarını Aybüke'ye dikti. "Neden yaşadığımı kıza söylemediniz canım?" derken sesi samimi yetsiz bir samimiyet doluydu. "Yüreğine inecekti birden beni görünce. Ölüp kalacaktı neredeyse."

Aybüke'nin bakışı hep sertti ama ilk defa gördüğüm bir şekilde nefret de vardı artık o bakışlarda. Çenesini yukarı dikti. Acıdan kıvrandığım için bana göre uzun sürebilecek bir zaman dilimi boyunca bakıştılar. İnmekten başka bir şey yapamadım bu süreçte. Acı devasaydı.

"Cinsiyetçi küfürleri sevmem." dedi Aybüke en sonunda sakince. "Ama senin de amını, yolunu sikmezsem bana Aybüke demesinler."

Sonrası o kadar hızlı gelişti ki algılaması durmuş beynim izlemekten başka bir şey yapamadı. Daha doğrusu yapmak istedi ama sızlayan kemiklerim, acıyan saç diplerim, boğazım, uğuldayan kulaklarım ve üzerinde bir baskı yokken bile tıkanan nefesim engel oldu hareket etmeme.

Aybüke ışık hızında Sara'ya ilerledi. Sara'nın elindeki silahın tetiğini çekmesine fırsat vermeden aynı anda çaprazlama bir şekilde bir eliyle Sara'nın elindeki silaha vururken diğer eliyle bileğinin iç tarafına vurup ışık hızı diyebileceğim bir sürede Sara'nın elindeki silahı yana savurdu. Anlık olarak Sara bile ne olduğunu bilemedi lakin çabuk toplardı.

Aybüke'nin yere düşen silaha uzanmasına fırsat vermedi. Çenesine yandan sağlam bir yumruk geçirdi.

Etkilenmedi Aybüke. Yerinden bile oynamadı. İlerleyip Sara'nın çenesine yumruğunu gömdü o da. İkisi de üst üste yumruk attılar birbirlerinin çenelerine. Aybüke bir yumruk daha atmaya niyetleniyordu ki Sara koluyla kendini savundu. Geriledi. Tek ayağının üzerinde dönüp Aybüke'nin karnına tekme attı. Aldığı darbeye sendeledi Aybüke. Hatta sendelemekle de kalmayıp geri geri giderek ilaç dolabına sırt üstü yapıştı. Karnında yaraları vardı. İyileşmesine iyileşmişti ama hala tam anlamı ile iyi değildi. Darbe almamalıydı. Bu tekmenin onu geriletmesinin tek sebebi de buydu.

Canının yandığını anlık yüzünü buruşturmasından anlamıştım. Ona yardım etmek adına yerden kalkmaya çalıştım ama bütün çırpınışlarım çaresiz bir davranıştan öteye gidemiyordu. Kapıyı açmaya çalışan kişiler, dışarıdan gelen bağırışlar vardı. Kapıya ulaşmam lazımdı ama bulunduğum yerden kapı öylesine ulaşılmaz duruyordu ki imkansız bir hayal gibi geliyordu o nokta.

Aybüke sırt üstü çarptığı dolaptan ani bir hamleyle bir şişe ilaç aldı. Dolabın kenarına vurup kırdı. İlaç odanın yüzüne yayılırken o öfke dolu bir bağırişla Sara'ya ilerledi. İlaç kutusunun elinde kalan kısmını ani bir şekilde Sara'nın karnına sapladı. Bağırıldı Sara ama Aybüke'nin bileğini tutup aşağı kıvrarak hızla yana savurdu camı.

Gerisi yine ışık hızında gelişti. Aybüke ona bir yumruk attı. O Aybüke'ye. İkisi de birbirinin karnına üst üste tekmeler savurdu. İkisi de iyi dövüşüyordu. Sara tek ayağının üzerinde dönüp uçan bir tekme savurmaya çalıştı ama Aybüke geriledi. Hamlesi boşa gitti.

Aybüke ileri atıldı bu kez. Üst üste 3 yumruk attı çenesine. Sara' nın ağzından yoğun bir kan boşaldı ama gerilemedi. Aybüke'nin hassas noktasının karnı olduğunu anladığından olsa gerek bir tekme daha savurmak için hamle yaptı. Olmadı. Aybüke bacağından yakaladı. Yana iteledi. Sara'nın bakışlarının arkasında kalan silaha kaydığını hissedince ileri doğru atıldı. Aynı saniyelerde Sara'da ona doğru ilerledi ama Sara'nın amacı yumruk atmaktı. Aybüke'nin aniden kafasını eğip yumruğundan kıl payı kurtularak kendisini omuzlamasını, sonra ise gerisin geri savurmasını beklemediği yüzündeki acı dolu ifadeden belli oluyordu.

İlaç dolabına çarptı Sara. Lakin yere düşmedi. Dolabın içinde ne var ne yok altüst olurken umursamadılar. Aybüke ilerleyip elini Sara'nın saçlarına daldırdı . Onu ilk defa gördüğüm bir vahşilikle bağırarak Sara'nın kafasını 3 kere, üst üste yanlarında kalan duvara vurdu. Duvar kan olurken yere düştü Sara. Aybüke hızla üzerine çıktı. Bacaklarının arasına girdi. Yüzünün bir sağ tarafına geçirdi acımasız yumruklarını bir sol tarafına.

Derken Sara bacaklarını arkadan Aybüke'ye doladı. Kafasını bacaklarını arasına sıkıştırdı. İkisi de öfke dolu hırıltılar çıkarırken kapıyı zorlama ve dışarıdan gelen çığlık sesleri arttıkça arttı. Bana sesleniyordu birileri ama ayılamıyordum. Ben şu an parmağımı bile oynatamıyordum.

Aybüke'nin bacakları arasında kalan kafasına üst üste yumruk attı Sara tepeden tepeden. Lakin Aybüke dolaptan yere dökülen aletleri uzattı elini. İlk kavradığı bir portegü oldu. Aldığı gibi yine vahşice bağırarak rastgele darbelerle 4 kere sapladı Sara'nın boğazına sarılı bacağına. Acıyla bağırıldı Sara. Aybüke yerden hızlı bir atıklıkla ayaklanırken o kıvrandı kısa bir an.

"Gökçen." dedi Aybüke'nin bana kayan bakışları. "İyi misin? Bir şey söyle bana."

Söyleyemedim. Yüzüstü yattığım yerden burun ucundan aktığını hissettiğim gözyaşından başka bir şey yapamadım. O kadar hızlı nefes alıp

veriyordum ki kendi bedenime yabancıydım şu an. Uyuşmuştu her yanı. Ne olduğunun farkındaydım. Acı değildi bu. Krizdi. Her zerremi kilitleyen bir kriz. Tek yaptığım şey inlemek ve titremekti.

"Geberteceğim seni." diye soluyarak yerden ayaklanmaya çalıştı Sara. Aybüke tam bir kaç adım çaprazımda kalan silaha ilerliyordu ki bacağından yakalayıp yere çekti.

Aybüke yere düştüğü an ise bütün gücüyle o Aybüke'nin üzerine çıktı. Aybüke'nin az önce bacağına sapladığı kanlı makası bacağından çıkarıp Aybüke'nin yüzüne saplamak adına havaya kaldırdı. Yakaladı ellerini Aybüke. İkisi de aynı anda var güçleriyle bağırdı. Aybüke ellerini tutuyor, o ise var gücüyle portegüyü ilerletmeye çalışıyordu. Hassas noktasının karnı olduğunu anlamıştı Aybüke'nin. Tam olarak o nokta üzerinde oturuyordu. Bu gücünü kısıtlıyordu Aybüke'nin.

Bakışlarım çaprazımda kalan silaha kaydı. Hiçbir şey düşünmedim. Hiç bir şeyi planlamadım. Hatta ayağa kalktığımın bile farkına varamadım. Hatta onlar yerde boğuşurken titreyen adımlarla silaha ilerleyip yerden aldığımı bile soğuk metal tenime değince hissetmişim. Acıdan uyuşan sadece vücudum değildi. Zihnim ve duygularım de uyuşmuş bir haldeydi. Sara'nın sırtı dönüktü bana. Portegü Aybüke'nin yüzüne yaklaştıkça yaklaşıyordu. Kapıdan sesler yükseliyordu. Beni çağırıyorlardı.

Benim zihnimde ise sadece tek bir sahne dönüyordu.

Hastane odasıdayım. Ölümünden yeni dönmüşüm. En sevdiğim yerdeyim. Evimde; Murathan'ın göğsünde. Özür diliyor benden. Dileme diyorum. Öldü gitti hepsi. Sakın özür dileme...

Sessiz kalıyor. Buruk buruk bakıyor yüzüme. Öpüyorum sıcacık dudaklarından. Nefesi nefesime yine hayat veriyor.

Yanağıma doğru bir gözyaşının usulca süzüldüğünü hissederken bir sahne daha canlanıyor zihnimde.

Askeriyedeyiz Murathan'la. Elime bir silah vermiş. Ne yapacağım bunu diyorum. Benim işim yaşatmak, öldürmek değil.

Benim işim de öldürmek değil korumak diyor. İlk koruman gereken hayatta senin hayatın.

Biz gözyaşı daha yanağıma süzülürken ben sıkıca kavradığım silahı sırtı bana dönük, Aybüke'nin üzerine çullanmış Sara'ya doğrulttum. Zihnimde yankılanan yine tek bir ses oldu.

İlk kural; silahı asla hedefin dışında bir canlıya tutma Pamuk.

Tutmadım. Namluyu doğrulttuğum hedef Sara'ydı. Yanağıma doğru süzülen bir damla yaş tenimi sızım sızım sızlatırken silahı kavrayan elim titremedi, tetiğe basan parmağım tereddüt etmedi. Her şey bir kaç saniye içinde olup bitti. Tıpkı Murathan'ın öğrettiği gibi. Tıpkı benim zerre haberim olmadan beni hazırladığı şey gibi.

Ve patladı.

Şiddetli bir gürültü ile elimdeki silah patlarken asıl katliam kalbimin tam ortasındaydı. Yerdeki boğuşma anlık patlayan sesle durdu. Kapıdaki sesler sustu.

Evrende yaprak kıpırdamadı sanki bir iki saniye boyunca. Sara'nın sırtının ortasında önce küçük bir kırmızılık belirdi. Sonra ise büyüdü. Aybüke gücünü toparlayıp onu üzerinden hızla yana fırlattı. Sırt üstü devrildi Sara. İnledi. Gözleri açık öylece baktı tavana. Her yeri kan revan içindeydi. Aldığı darbelerden yüzü tanınmaz bir haldeydi. Etrafında minik bir kan gölü oluşmaya başladı. Ben ona baktım, o boşluğa. İnledi. Öksürdü. Ağzından oluk gibi boşanan kanlar etrafındaki kan gölüne eklendi.

Yerden doğrulan Aybüke'nin şaşkın bakışları ben, elimdeki silah ve Sara arasında gidip geldi bir kaç saniye. "Gökçen." dedi en sonunda panikle. "Gökçen!"

Evet, ben Gökçen. Doktor Gökçen. Hayat vermek adına ant içtiği hastanede bir canı alan Gökçen.

Şeytanı kalpsizliği ile yok eden Gökçen.

Ben Gökçen.

Artık sadece Gökçen.

Aybüke'nin yerden ayaklanıp bana doğru gelmeye çalıştığını gördüm ama tepki veremeyecek kadar bitmiş bir haldeydi her duygum. Silahı tutan elim yanıma düştü. Sonra ise silah elimden, parmak uçlarımdan sıyrıldı. Yere düştü. Sara'nın yerden bir şeyler mırıldandığını duydum ama seçemedim. Gücüm buraya kadardı. Bedenim boş bir çuvaldan farksızdı artık.

Ve ben de düştüm. Bacaklarım daha fazla ayakta tutamadı beni. Nefes alırken titrediğimi, dişlerimin birbirine vurduğunu, ellerimin yumruk şeklinde iki yanımda kasılıp kaldığını, dudaklarımdan iniltiye benzer sesler çıktığını birkaç saniye sonra fark edebildim. Bilincim git gide kaybolurken hissettiğim son şey ben yere düşmeden bana sarılan Aybüke'nin kolları oldu.

Gerisi ise karanlıktı. Beni içine çeken, sarıp sarmalayan ve bu acıdan kurtaran zifiri bir karanlık.

32. BÖLÜM

"Çünkü en zayıf olduğum yerden sınanmış, en hassas olduğum yerden vurulmuşum. Hangi yanımdan yara alsam o yanımdan ağrımışım. Taşıyamam zannettiklerimi taşımış, taşıyım zannettiklerimin altında kalmışım. İçimdeki ummanı önce sızdırmış, sonra taşırmışım..."

**NAZAN BEKİROĞLU*

~ ~

Elindeki minik kırmızı arabayı önünde yan yana dizili olan diğer minik arabaların yanına dikkatle bıraktı Murathan. Baktı. Biraz yamuk duruyordu. Oturduğu yerden poposunu yavaşça kaldırdı. Düzeltti arabayı.

Hepsini aynı hizaya getirdi. Artık önünde renk renk, aynı hizada dizilmiş minik arabalar vardı. Henüz 3 buçuk yaşındaki Murathan için bu muazzam keyifli bir oyundu. Güldü kendi kendine. El çırpı bir de.

"Murathan." diyerek içeri annesi girince bakışlarını ona çevirdi. Gülerek bakıyordu Neslişah oğluna. "Gelsene içeri oğlum. Neden tek başınasın yine?"

Bu sorunu bir türlü aşamıyordu Neslişah oğlunda. Hep yalnızlık istiyor, sese tahammül edemiyordu minik oğlu. Kolay kolay arkadaş edinemiyor, girdiği ortamlarda çocuklardan en uzak köşeye oturuyordu. Yanına gelen, onunla konuşmaya çalışan çocuklara çoğu zaman cevap vermiyor, kendi kurduğu oyunları oynama konusunda diretiyordu. Hele hele oyuncaklarını paylaşma konusunda baya bir cimriydi. Ama hiç şüphesiz en büyük kaos üzerine tek bir şey döküldüğü an o kıyafeti çıkarana kadar yaygarayı koparması ve yamuk gördüğü her şeyi düzeltmeye çalışmasındaydı.

Evlat değil kaynana doğurmuştu Neslişah kendine sanki. Hayret etmeden duramıyordu bu değişik huylarına. Hayır yani ne Yusuf böyle huyluydu ne de o ama ortaya çıkan şey çok enteresan bir şey olmuştu. Bir daha deneyelim, bu daha iyi olacak diye peşinde koşan Yusuf'a ara ara hak vermişliği vardı. Ama bir o kadar da uslu ve söz dinleyen bir çocuktü. Bu kadar aksiyken böyle söz dinlemesi de ayrı şaşırtıyordu Neslişah'ı. Evet, kendi doğurduğu çocuğa bakarken evirip çevirip şaşırtıyordu.

Cevap vermedi oğlu. Ciddi bir yüzle önüne dönüp odanın ortasına düzenli bir şekilde serdiği oyuncakları ile oynamaya devam etti. Yanına ilerledi Neslişah. Sağ tarafında eğilip saçlarını yana doğru yatırdı. Ensesine derin bir öpücük bırakırken oğlunun bebek kokusundan derin bir nefes çekti içine.

Güldü Murathan belli belirsiz. Boynunu yana eğdi. "Gıdıklandım." dedi en net şekilde.

Güldü Neslişah oğlunun bu cevabına. "Salona gelmeyecek misin?" diye sordu sakın bir sesle.

Net bir cevap aldı. "Gelmem. Çok ağlıyor o şey."

"O şey değil Murathan. Kaç kere dedim adıyla hitap et diye."

"Tamam." dedi Murathan bilmiş bilmiş. "Salonda çok ağlayan bir Pamuk var. Gelmem."

"Pamuk' da değil onun adı. Gökçen."

"Babam pamuk kız dedi ama."

Güldü belli belirsiz Neslişah. "Öyle ama biz yine de adıyla hitap edelim. Neydi adı?"

Ağzının içinde homurdandı Murathan. "Gökçen..." Ekşimiş bir yüzle baktı annesine. "Ne zaman gidecekler?"

Hayatına yaklaşık iki hafta önce giren bu şeye alışmakta oldukça zorlanıyordu Murathan. Bomba düşmüştü sanki kafasına. Onlarda yeni gelmişlerdi bu şehre. Alışmakta zorlanıyordu Murathan. Derken Ali amcası gelmişti onlardan bir ay sonra da. Hem de göçüyle birlikte. Artık burada yaşayacaklar demişti babası. Yetmezmiş gibi tam evlerinin karşı kapılarını göstermişti onların evi diye. Mutlu değildi Murathan çünkü Adana'yı seviyordu. Rengarenkti orası. Bir sürü arkadaşı vardı. Burası ise kötüydü. Kötü ve hep kahverengi.

Önceden de tanırdı Ali amcasını. Adana'da bir iki kere gelmişti babasını ziyarete. Oyuncak bir kamyon getirmiş Murathan'a da. Kucağına alıp oynamıştı. Sevmişti onu Murathan. Kocaman gövdesi ve kalın kaşları korkunç durmasına neden olsa da gülünce bu korkutucu görüntüsü anında yok oluyordu. Ama peşinde yok olmayacak bir şey getirmişti Ali amcası bu sefer gelirken.

Sürekli ağlayıp duran 6 aylık bir kız bebek.

Seni biriyle tanıştıracam demişti annesi. Salona götürmüştü. Koltuk üzerinde, mavi bir kundak içinde ellerini kollarını hatta bacaklarını kıpırdatan bir şey görmüştü. Bakmıştı önce bir iki saniye. Süzmüştü ortamı. Dakikalarca ses etmemişti. Ablaları çılgınlar gibi bebekle oynamak istiyor, Ali amca ise olmaz düşer diyerek koluyla siper oluşturuyordu koltukta ki bebeğin üzerine. Annesi nasıl alışacağız şimdi buraya diye ağlayan Leyla teyzesini ikna ederken o yine izlemişti eli kolu kıpırdayıp duran şeyi. Ama odanın en uzak ucundan.

"Ne bakıyorsun öyle uzaktan uzaktan evlat?" diyerek yanına çekmişti babası. "Git tanış Gökçen kızla."

"Ne kız?" demişti anlamamış bir ifadeyle.

Elinden tutup iki saattir uzak durduğu koltuğa çekmişti babası. Ve ilk o zaman görmüştü Murathan minicik hayatında gördüğü en güzel ve garip mavilikleri. Pamuk beyazı teni, kırmızı yanakları, simsiyah saçları. Siyah kaşları ve kirpiklerin arasına özenle yerleştirilmiş gibiydi mavi gözleri. Öyle güzeldi ki, başta bunu oyuncak bir bebek sandı Murathan. Bebek yattığı yerden kendi ayağını kavrayıp ağzına götürünce ise bu düşüncesinden hemen vazgeçti.

Bakışları kesiştiği an ise ayağını bırakıp neşeli bir kahkaha atmıştı bebek. Ağzında diş miş olmayan bu gülüş yüzünden yüzünü ekşitmişti Murathan. "Bu ne?"

Gülmüştü babası. "Gökçen. Gök gözlü pamuk kız Gökçen. Artık hep bizimle."

"Hep demeyelim de yani şimdi çocuğa." diyerek araya girmişti Ali amcası. "Ara ara görüşeceksiniz diyelim."

"Ne arası lan?" diye çıkmıştı babası. "Karşı dairemdesin bak. Akıllı ol. Benimle iyi geçinmeye bak ki kızın senin evde kalsın. Yoksa ancak el öpmeye gelir senin tarafa."

Tadı kaçtı Ali'nin. Düşmüş bir yüzle baktı Yusuf'a. "Bak sakın bir daha bunun şakasını yapma devrem alır göçü geri dönerim. Canımı sıkma benim."

Güldü Yusuf keyifle. Uzun bir süre hangi konuda arkadaşı ile eğleneceğini bulmuş olmanın keyfiyle daha da keyiflendi. Gökçen ise elini uzatmıştı Murathan'a doğru. "Dev dev." demişti en anlamsızından. Elini açıp kapatmıştı Murathan'a doğru. Bir de eklemişti. "Euvvv, euvvv."

Ona doğru uzanan tombalak beyaz ele tepkisiz kalmıştı Murathan. Çekingen bir şekilde babasına sokulmuştu. Tam o an kızıdan minik bir öğürme sesi yükselip ağzından çıkan beyaz bir şey yanağına doğru akınca ise tadı iyice kaçmıştı. Bu şey birde durduk yere kusuyordu.

Onun aksine mutluydu ama Ali amcası. "Aferin." demişti kızına gülerek. "Erkeklere hep böyle kusuyoruz mavişim. Güzel dinlemişsin beni." Bir yandan da kırılacak bir şeymiş gibi bebeği kucağına alıp kusmuklu ağzını ve yanağını silmişti. Gökçen yüzüne değen mendille şiddetli bir ağlamayı basınca ise Murathan kulaklarını kapatarak odasına koşmuştu. Ömründe bu denli sesli bir şey duymuş değildi. O günden beri bitmez bir enerji ile ağlamaya devam ediyordu bebek. Murathan ise onun olduğu her ortamdan özenle kaçıyordu.

Şimdi ise annesi bu şeyin yine evlerinin salonda olduğunu söylüyordu. Asıl ağlamak üzere olan oydu.

"Gitmek falan yok." dedi Neslişah oğlunun bu sorusuna karşı kaşlarını hafifçe çatarak. Kollarının altına girip kaldırdı. "Bir daha da duymayım öyle bir şey. Artık hep bizimleler. Alışsan iyi olur küçük bey. Kaç gündür sabrediyorum bu hallerine ama artık yeter. Huysuzlanıp durmayı bırak."

Huysuzlanmaya devam etti Murathan. "Hep ağlıyo anne." derken gözleri kocaman olmuştu. "Hiç susmuyooo."

"Sen onunla oynamıyorsun çünkü." dedi Neslişah. "Arkadaşın olmak istiyor." Oğlunun elini tutarken kendi de ayağa kalkıp onu da ilerletmeye çalıştı ama Murathan olduğu yere çöktü yine.

"Gelmiycem. Arkadaş istemiyom."

Kaşlarını çattı Neslişah. İki elini beline attı. "Murathan!"

Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi Murathan. Umursamazca odanın ortasındaki bir arabaya uzanmıştı. "Düt dü." diyerek annesine poposunu dönüp arabayı odanın ters yönüne doğru sürmeye başlayınca yılmış bir bakış attı arkasından Neslişah. "Valla yaşlandırdı beni bu çocuk." diye söylene söylene odadan çıktı. "2 çocuk büyüttüm böyle aksi bir şey görmedim ben ömrümde. Kime çekti anlamış değilim!"

Ona çekmişti oysa. Hem de her şeyiyle ama kabullenecek de değildi. Mutfağa daldı aynı siniriyle. Güldü Leyla bu haline. "Ne oldu?"

"Evde Murathan gibi çocuğun varken bir şey olmasına gerek var mı? Çocuk yaramazlık yapmadan yaramazlık yapıyor Leyla. İnan nasıl oluyor bilmiyorum ama cidden bunu yapıyor. Deli olacağım ya."

"Yaşına göre çok olgun bir çocuk. Hakkını yeme şimdi."

Ofladı Neslişah kalçasını mutfak tezgahına dayarken. "Sorun da o zaten. Çocuk o ya. Neden olgun olsun ki? Çok uyumsuz. Yaşının üstünde düşündüğü için asla kolay kolay arkadaş edinemiyor. Yaşlıları ne oynarsa burun kıvrıp saçma diyor. Hangi çocuk bunu der Allah aşkına? Buraya gelince de iyice kapattı kendini. Yusuf alışır diyor ama ben biliyorum doğurduğum çocuğun huyunu. Takınca takar o bir şeye. Kendini daha çok kapatmasından korkuyorum."

Önündeki kahveden bir yudum aldı Leyla. "Murathan ile aynı duyguları paylaşıyoruz desene."

Güldü Neslişah ister istemez. Sevmemişti burayı Leyla. Asla da sevecek gibi durmuyordu. 'Alışsınız, biz de daha alışmadık herhalde' diye arkadaşına teselli vermeye başlarken Murathan odasında hala oyuncakları ile oynuyordu. İçerideki salonun yüzünde Aslıhan ve Gülhan'ın oynattığı ama onlar çizgi film izlemeye dalınca yan dönüp sürüne sürüne onun odasının önüne gelen bebekten haberi yoktu.

"Auguvv!" diye bir ses duyunca bakışlarını hızla arkaya çevirdi. Yerde emekleyerek ışık hızında odanın içerisine doğru ilerliyordu bomba.

"Dur!" dedi Murathan hemen. Elini kaldırdı havaya. Durdu Gökçen. Kısa bir an bakıştılar. "Sakın odama girme!"

Güldü Gökçen. Emekleye emekleye, bez yüzünden kocaman duran poposunu kıvıra kıvıra ilerledi odanın ortasında. O ise başını iki yana salladı. "Dur dedim sana! Alrkadaş olmak istemiyom seninlen."

Çokta umursamadı bebek. Neşeli kahkahalar atarak elleri ve bacakları üzerinde hızla ilerlemeye devam etti. Murathan'ın özenle dizdiği arabaların yanına gelince ise saniyelik bir hızla bütün düzeni altüst ederek arabaları dağıttı. Yetmezmiş gibi birini eline alırken emekler konumdan oturur konuma geldi ve arabayı tükürük dolu ağzına soktu.

Şok içinde baktı Murathan. Her şey iki saniye içinde olmuştu. Bu bebek değil bu gerçekten bir bombaydı. Hatta canavar.

"Hayırrrr!" diye bağırarak ileri atıldı. "Boçdun hepsini. Naptın?"

Dişsiz dişsiz güldü Gökçen. Ağzındaki tükürükler yere akarken minik elindeki araba bile baştan aşağı tükürüktü. Elini uzatıp almaya eli varmadı Murathan'ın. Gökçen tükürüklü arabayı ona uzatınca ise olduğu yere çöktü. Midesi ayaklanmıştı. "Ne pis şeysin sen!"

Arabayı alnının çatına attı Gökçen cevap olarak. Anlamsız sesler çıkarmaya devam etti. İrkildi Murathan alnına gelen darbeyle. Ama bir o kadar da sinirlenmişti. İleri doğrulup kolundan iteledi minik bombayı. "Git odamdann. Git!"

Gökçen saniyesine şiddetli bir çığlığı basınca durdu. Evet, başlıyorlardı. Günlerdir aralıksız ağlıyordu zaten. Kolunu bırakıp tepeden tepeden baktı kıza. Ama mavi gözlerinden peş peşe yanaklarına boşalan yaşlara karşı tepkisiz kalamadı.

"Tamam." dedi daha ılımlı bir sesle. "Alkadaşın olacağım, tamam. Sus, ağlama."

Susmadı Gökçen. Ali amcasının onu susturmak için yaptığı şeyi hatırladı Murathan. Ama hala tersti. Yere uzanıp bir araba aldı. Geriledi. Elleri ve dizlerinin üzerine çöktü. "Sus, sus." dedi bilmiş bilmiş. "Bak araba geliyooo, vinnnn!" diyerek arabayı Gökçen'e doğru sürünce kızın beş karış açık ağzından ağlama yerine şiddetli bir kahkaha döküldü.

"Çok saçma." diye homurdandı Murathan ama peş peşe aynı şeyi yapmaya da devam etti. O sürdü. Gökçen güldü. Bir süre sonra ise onun kahkahalarına o da güldü. Sakinleştiğine kanaat getirince arabayı eline tutuşturdu. "Oynamana izin veriyorum ama kılmadan oyna. Tamam mı?" diye tembihledi bir yandan da.

Kız eline verilen arabayı dünyanın en önemli şeyiymiş gibi dikkatle incelerken o birkaç saniye inceledi bebeğin yüzünü. Önüne eğildiği için

gıdısı çıkmıştı. Üzerinde pembe bir elbise vardı, saçını tepesinde tek bir minik kuyruk şeklinde bağlamışlardı ama şu an oldukça yamulmuş bir haldeydi. Yanağında kalan yaşlar vardı. Dayanamadı. Minik parmağıyla uzandı Murathan. Yavaşça sildi. Gökçen tepkisizce arabayı incelemeye devam ederken Murathan bir daha dokundu yanaklarına. Sonra ise minik minik parmaklarına.

Gerçekten de Pamuk kadar yumuşaktı. "Pamuk muçun çen?" dedi ilk defa ona gülerek.

Gökçen'de güldü. Neşeli bir kahkahayı aralarında savurdu. Elini Murathan'a doğru uzattı. Yetmedi, elindeki arabayı yana savurup önünde oturan Murathan'a doğru hareketlendi. Göğsüne tutunarak ayağa kalkmaya çalışınca Murathan kollarının altına girerek destek oldu. Ayakları öyle tombuldu ki yere basamıyordu. Toplayıp duruyordu bacaklarını. Tatlı geldi bu Murathan'a. Bu ayaklarla nasıl yürüyebilirdi?

"Yürüyemiyorsun bile." derken kıkırdadı kendi kendine.

Geri çekmedi kendini. Kızın pamuk parmaklarının yüzüne dokunmasına izin verdi. Önce gözlerine dokundu Gökçen'in parmakları, sonra kirpiklerine.

Güldü istemsizce. "O göz." dedi bilgili bir şekilde. "O da kilpik." Burnunu çekti Gökçen'in minik parmakları. Murathan, yüzünde keşfe çıkan bu parmaklara gülerek tepki verdi. Bakışları ise kızın masmavi gözlerindeydi. Yakından daha güzellerdi. Gökçen parmağını gözüne sokunca başını geri attı. "Öyle olmaz. Dur. Can yakmak olmaz!"

Durmadı Gökçen. Bu sefer de Murathan'ın yüzünü iki elle kavrayıp kafasını titreterek dudaklarını burnuna yapıştırdı. Zombi misali emilmeye başlanılan burnu yüzünden hızla geri çekti kendini Murathan. "Olmaz!" dedi çatık kaşlarla. "Burun yenmez."

Gökçen'i hızla yere bırakırken can havliyle burnunu sildi. "Ne biçim bebedsin sen, ne biçim?" diye söyleniyordu bir yandan da. Umursamadı Gökçen. Parmağını ağzına atıp tükürüklü tükürüklü güldü bu sefer. Murathan ise tip tip baktı. Gökçen ellerini çırpı. Değişik değişik neşeli sesler çıkarmaya devam etti.

"Bu komik diyil." dedi Murathan en net şekilde. "Böyle yaparçan alkadaşın olmam."

Boş boş baktı Gökçen. Sürekli ellerini hareket ettiriyor. Her an sağa sola dalacak diye tedirgin ediyordu Murathan'ı. "Alkadaşlar böyle oynamaz. Bak şimdi." diyerek önünde eğildi. Minik ellerini tuttu. "Mutpakta neler

oluyor, fasulye bakla bakla bakla kızarmıyor, bana bakıyor. Hayırdır inşallah, hey!." diyerek ileri geri salladı ellerini. Gökçen güldü. O ise ondan daha çok. "Çatlak, patlak, yusuvarlak kremalı börek, sütlü çörek..." diye uzadıkça uzadı tekerleme. Önce ellerini salladı bebeğin, sonra ayaklarını. Gökçen güldükçe güldü. Hatta öyle bir güldü ki tam gerisin geri düşecekken Murathan zor yakaladı.

Gökçen keyifle Murathan'ın kucağına kuruldu. Dışarı atmadı Murathan. Kovmadı. Sessiz bir arkadaşlık kurdu. Soluk hayatında ilk beliren renk mavi oldu. Bu arkadaşlığın içine çok daha kuvvetli bağlarla bağlanacağını, yapmam dediği ne varsa yapacağını, sıkıcı bulduğu ne kadar oyun varsa onun için oynayacağını henüz bilemeden ağıladığı an yakasından asılan emziği verdi ağzına. Başka bir tekerleme bulup susturdu. Kucağında ablalarından gördüğü gibi pırpıpladı. Gücü yetmedi. İkisi birlikte yana yuvarlandı. Gökçen yine ağlayınca oyuncakları ile oynattı. Hepsini tek tek anlattı. Saçma bulduğu her oyunu onu susturmak için oynadı.

En son Gökçen kucağında uyuyakaldığında ise terli saçlarını minik avuç içiyle geri itti. Tepesinde bağlı tek bukle ile oynadı. Emziğini ağzından çıkardıkça tekrar ağzına verdi. Bu kadar sesli bir şeyi böyle tatlı oluşuna hayret etti. Sessizce annesinin gelip almasını bekledi. Tıpkı bundan sonraki bütün günlerinde hep uyanmasını, tek arkadaşı ile oynamayı bekleyeceği gibi.

Bütün bunları Murathan'ın odasının kapısından iş dönüşü gizlice izleyen Yusuf'un dudaklarında ise kimsenin görmediği derin bir gülüş vardı.

Uçsuz bucaksız bir düzlükteydi Murathan. Tek bir tepe, tek bir tümsek dahi yoktu yolunun üzerinde. Çıplak ayakları temkinlice basıyordu yere. Yeşildi her yanı. Ayaklarının altında, tenine değen çimlerin ferahlığını hissedebiliyordu. Yüzüne vuran rüzgarın tenini okşayan yumuşaklığını hissedebiliyordu. Derin sessizliği hissedebiliyordu. Hafif kuş cıvıltıları doluyordu kulağına lakin nereden geldiğine anlam veremiyordu. Hiçbir ağaç, hiçbir çiçek yoktu etrafında. Durmadı. Temkinli adımlarla ilerledi nereye gittiğini bilmeden.

İlerledi, ilerledi, ilerledi...

Derken bir beden seçti gözleri çok ileride. Bir adam vardı ona arkası dönük duran. Elleri arkasında bağlı, öylece bakıyordu önüne. Kıstı gözlerini bir an. Seçmeye, kim olduğunu anlamaya çalıştı. Sakin adımları hala ilerliyordu bu süreçte. Bir adım, iki adım, üç adım... Derken adamın arkasında bağlı ellerinde bir şey fark etti. Parmağında bir yüzük vardı.

Ay yıldızlı bir yüzük. Babasının yüzüğü.

Kendi eline baktı. Aynı yüzük onun da parmağındaydı hala.

Bakışları sorgular bir hal aldığı an adam yüzünü ona çevirdi. Artık görüntü netti. Gördüğü sima ile anında tek bir cümle döküldü Murathan'ın dudaklarından.

"Baba..."

Gülümsedi Yusuf Karakurt. En neşeli tebessümü ile baktı oğluna. Bu an gerçekse zamanı durdurmak, rüyaysa sonsuza kadar burada kalmak istedi Murathan.

"Evlat." dedi Yusuf Karakurt her zamanki o tok ama iç ısıtan sesiyle. Oğlunun bedeninde gezindi bakışları. Gülüşü derin bir hüzne büründü. "Boyun beni geçmiş."

Ağlayabilse ağlardı Murathan. Öyle bir yumru oturmuştu boğazına. Onun boyu babasını geçmişti geçmesine ama Yusuf Karakurt hala minik Murathan'ın en son bıraktığı silüetteydi. Tek bir yaşlanma belirtisi yoktu yüzünde ve bedeninde. Hiçbir ak düşmemişti saçlarına. Hiçbir kırışıklık yer etmemişti kaz ayaklarında.

Ölümler yaşlanmazdı.

Baktı Murathan kısa bir an. İçinde bulunduğu şeyin bir rüya olduğuna kanaat getirdi en sonunda. "Gerçek değilsin..." diye mırıldandı ama sesi

zorla çıkmıştı. Bir hayale kapılmak istemiyordu. Kapılırsa bu hayalden çıkamazdı.

Güldü babası. Bir adım attı oğluna doğru. Tam karşısına dikildi. Boyu onu bile geçen oğluna gururla bakıyordu gözleri. Elini kaldırdı aralarında yavaşça. Murathan'ın kalbinin üzerine gerdi avuç içini boylu boyunca. Ay yıldızlı yüzük artık atan kalbinin üzerindeydi Murathan'ın.

"Kalpte olan gerçekte olmasa ne çıkar evlat?" diyen sesi Murathan'ın en son hatırladığı gibi kendinden emindi. "Bedenin yok olması, ruhunun yer ettiği bir kalpten silmeye yeter mi insanı?"

Cevap vermeden baktı Murathan babasının gözlerine. İki çift kehribar kesişti. İkisinin de uzun kıvrık kirpikleri yavaşça süzülerek değdi birbirlerine. Gülümsedi Yusuf oğluna bakarken. Elini kalbinin üzerinden çekip oğlunun yanağını yasladı bu kez avcunun içini.

Omuzları düştü Murathan'ın. Sanki boyu babasını geçmemiş gibi yanağını saran ele yasladı yanağını. "Silmez..." diye cevapladı babasının sorusunu. "Hiçbir şey seni bizden silemez."

En içten tebessümü ile karşıladı Yusuf oğlunun bu cevabını. Baş parmağı oğlunun elmacık kemiğini okşadı kısa bir an.

İçi titredi sanki Murathan'ın. "Ben de askerim..." diyen sesi belli belirsizdi. "Senin gibi."

Dudaklarındaki gülüş kaybolmamıştı Yusuf'un. Hala asılıydı bir köşesinde. "Biliyorum... Ve bununla gurur duyuyorum..." diyen babasının sesindeki gururu bütün benliğinde hissetti Murathan.

Bakışlarını bir saniye bile babasının gözlerinden çekmiyordu. Sanki bir saniye gözünü kırpsa açtığı anda onu bulamayacaktı yanında. Bunun düşüncesi bile derin bir sızı ile kıvrandırıyordu yüreğini. Güldü Yusuf oğlunun bu haline. Yanağını yavaşça okşarken elini yüzünden geri çekti. Yüzündeki huzurlu tebessümü silmeden önüne dönüp tekrar ellerini arkasında bağladı. Az önce baktığı şey her neyse o şeyi izlemeye döndü yine.

Huzursuz hissetti Murathan. Babasının ona arkasını dönmesini istemiyordu. Kaşları belli belirsiz çatılırken onun neye baktığını anlamak adına ileri doğru bir adım attı. Tam yanında dikildi. Bir çalı vardı önlerinde. Üzerinde zerre yeşillik olmayan, kurumuş dal parçalarının sağa sola uzandığı bir çalı yığını. Lakin dallarının en ucunda karşılıklı bakışan iki canlı vardı.

Siyah bir karga ve mavi bir kelebek.

Süzgün süzgün kanat çırpıyordu kelebek. Kanatlarındaki mavilikler her bakanın başını döndürecek bir mavilikteydi. Zarif bir kuğu gibiydi kanatlarının her hareketi. Karşısındaki karganın ise siyah tüyleri geceyi bile kışkandıracak cinstendi. Lakin hareket etmiyordu o kelebek gibi. Öylece durmuş, kelebeği izliyordu.

"Sen..." dedi Yusuf Karakurt. "Kelebek ve karganın hikayesini bilir misin evlat?" Bakışlarını yanındaki oğluna çevirdi. "Anlatmış mıydım ben sana?"

Başını yanına çevirip babasının gözlerine değdirdi gözlerini Murathan. Yüzünde allak bullak bir ifade varken düşündü kısa bir an. "Bilmiyorum..." diye mırıldandı. "Hatırlayamıyorum."

Güldü Yusuf oğlunun bu cevabına. "Haklısın. Küçüktün o zamanlar." Tekrar kelebek ve kargaya çevirirken bakışlarını derin bir soluk dökülmüştü dudaklarının arasından. Sanki gerçekten nefes alıp veriyormuş gibi. "Belki de seni üzmemek için anlatmadım."

"Neden üzüleyim?"

Gülüştü soldu Yusuf'un yavaşça. Kaşları gölgeledi bakışlarını. İfadesizce baktı önündeki karga ve kelebeğe. "Kelebek, çok güzel değil mi?"

Bakışları kelebeğe kaydı Murathan'ın. Aklında beliren tek şey kalbine saniyesine hayat veren bir çift mavilik oldu. Dudağının sol köşesi yukarı kıvrıldı ister istemez. Babasının bu dediğini onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Evet, çok güzel..."

"Ölüyor." dedi Yusuf.

Anında gülüşü soldu Murathan'ın. Tedirgin bakışları babası ve kelebek arasında gidip geldi. Kanat çırpıp duruyordu kelebek. Dans ettiğini sanıyordu Murathan oysa. Can mı çekişiyordu?

"Niye izliyoruz o zaman?" diye isyan etti hafif sert çıkan bir sesle.

"Ne gelir ki elinden?" dedi Yusuf. "Ne kurtarabilir onu?"

Ne diyeceğini bilemez bir halde bakakaldı Murathan. Babası ve can çekişen kelebek arasında gidip geldi bakışları. Bir şey yapmak istedi ama ne yapacağını babasının da dediği gibi bilemedi. Elinden hiçbir şey gelmedi.

"Kelebeğin doğası, hayatın kuralı bu." dedi Yusuf. "Onun ömrü bir gündü. Bitti..."

"Karga ne diye başında bekliyor?" diye istemsizce yükseldi en sonunda. "Ölünce yemek için mi?"

Burukça güldü babası. "Hayır. Ölünce kurda kuşa yem etmeden gömmek, sonra da başında 150 yıl azap çekmek için."

Kaşlarını çattı Murathan. Öylece baktı bir iki saniye babasının yan çehresine. Bunu bu kadar normal bir şeymiş gibi söylemesi sinirine dokundu. Sıktı dişlerini. Sonra ise son nefesini vermek üzere olan kelebeğe ve onu ifadesizce izleyen kargaya değdi ters bakışları. Kurtarmak istedi. İkisini de kurtarmak istedi ama tek bir çözüm yolu dahi gelmiyordu aklına.

"İşte bu yüzden üzülürdün evlat." dedi Yusuf. "Bu hikayenin sonu hüznü." Burukça gülümsedi. "Sen hüznü sonları sevmezsin."

İkisi de bakışlarını aynı anda birbirlerine çevirince bire bir aynı tona sahip kehribarlar değdi birbirine. Bakıştılar kısa bir an.

"Değiştiririm." dedi Murathan kararlılıkla. "Kendi sonumu baştan yazarım."

"Kaderin kalemi senin elinde değil." diyen Yusuf'un sesi netti. "Onu değiştirmeye senin gücün yetmez. Kimsenin gücü yetmez." Bakışlarını kargaya çevirdi. "O da senin gibi düşündü." diyen babası ile bakışlarını tekrar kargaya çevirdi Murathan. Gözünü bile kırpmadan izliyordu karga can çekişen kelebeği. Babası ise devam etti. "Güzelliğine, kanat çırpışına sevdalandı kelebeğin. Saatlerce izledi onu. Havada uçarken peşinden uçtu, konduğu dallarda ki dikenleri temizledi, değdiği yapraklardaki yağmur tanelerini bile sildi kelebeğe bir şey olmasın diye. Ne kadar yolunu açarsa, ne kadar korursa, ömrü o kadar uzar sandı."

Kelebeğin çırpınışları yavaşlamıştı. Yerinde huzursuzca kıpırdandı Murathan.

"Ama değiştiremedi." dedi Yusuf anında. Bakışlarını kelebeğe çevirdi. "Kelebeğin ömrü bir gün." diye Yusuf kaçınılmaz gerçeği hiç sakınmadan döktü dilinden. Bakışlarını oğluna çevirdi. "Kimin gücü yeter bunu değiştirmeye? Karga'nın ömrü yüz elli yıl..." Murathan'ın omuzları çökerken babası devam etti. "Kimin gücü yeter bunu değiştirmeye evlat?" diye hafifçe sesini yükseltti Yusuf Karakurt.

Yetmezdi kimsenin. Kelebek son çırpınışlarını yaşıyordu kanatlarının ucunda. Karga medet diler gibi ilk defa hareket ederek başını öne doğru eğmişti ama bakışlarında ki acıyı kendi ruhunda hissediyordu sanki Murathan.

"Neden izliyor karga bunu?"

"Cezası bu çünkü." dedi babası yine en net şekilde. "Son ana kadar kelebeğin güzelliğine doymak istedi. Onu kendine istedi. Tabiatını hiç saydı. Sırf onu daha çok izlemek için kelebeğin özgürce uçuşmasına dahi izin

vermedi. Gözünün önünden ayırmadı. Şimdi kelebek gözlerinin önünde ölüyor, onun cezası ise bunu izlemek."

İliklerine kadar üşüdüğünü hissetti Murathan. Kelebek son kez kanat çırpı. Havadaki mavi kanatları usulca iki yanına sinerken karga acılı bir çığlık kopardı gagasından. Aralıksız gıklayarak döküyordu sanki acısını.

"Şimdi kargaya ne olacak?" diyen sesi belli belirsizdi.

Derin bir nefes aldığını hissetti babasının ama bakışlarını önündeki acı görüntüden çekemedi. Yusuf' dan ise hiçbir cevap gelmedi. Geldiyse bile karganın acılı feryadından başka bir şey seçemedi Murathan. Ses büyüdü, acılı feryat arttıkça arttı. Öyle ki kulaklarını tırmalayacak bir noktaya geldi. İki eliyle kulaklarını kapattı Murathan. Ses bütün tüylerini diken diken ediyordu sanki. Babasının belli belirsiz sesini çok derinlerden zorla seçebildi.

"Kargaya bir ömür zulüm olacak evlat... Kargaya bir ömür zulüm olacak..."

Karganın feryadı arttı. Etrafında dağlar varmış gibi ses yankılandı. Büyüdü. Taştan taşa çarptı. Murathan'ın başından aşağıya boşandı. Kulaklarını daha çok kapattı duymamak adına. Gözlerini yumdu. Onca sesin arasından gelen babasının sesi yine belli belirsizdi ama çok derinlerden de olsa duydu.

"Kaderde yazılan neyse o olacak evlat... Kaderde yazılan neyse o olacak..."

Ses büyüdü. Feryat arttı. Ayağının altındaki yer sallanıyordu sanki Murathan'ın. Korktuğundan değil ama sese tahammül edemediğinden kafasını iki elinin arasında ezmek ister gibi ellerini kulaklarına bastırdı. Yeter, susturun şunu diye bağırmaq istedi ama yapamadı. Ağzı açılmadı. Çok derinlerden yine bir ses seçebildi sadece.

"Komutanım...Komutanım...Lan komutanım!"

Ayağının altındaki yer hala sallanırken gözlerini hızla araladı. Olduğu yerde aniden dikleşti. Bir kaç saniye ne olduğunu bilemedi. Tam yanından ona bakan Timur'un hafif endişeli bakışlarını üzerinde hissedince bir kaç saniye göz kırptırarak bakakaldı sadece. Ayağının altındaki yer yine sallanıyordu ama karganın acılı feryadından değil, askeri bir aracın arkasında olmalarındandı bu sallanışın sebebi. Diğer yanına baktı. Süleyman vardı. Onun yanında Hasan, karşı tarafında ise timin geri kalanları. Uyukluyordu hepsi. Dönüş yolundaydılar. Yorgundular. Günlerdir dağlardaydılar.

"İyi misin?" dedi Timur kısık bir mırıltıyla.

Çok sık rüya görmezdi Murathan. Babasını gördüğü rüyalar ise bir elin parmağını geçmezdi. Görse bile bu denli huzursuz hissetmezdi. Hele de babasının olduğu bir rüyadan uyandı diye şükran duymazdı ama şu an uyandırdığı için Timur'a gerçekten minnettardı. Kulakları uğulduyordu sanki. Karganın acılı feryadı hala beyninin her köşesinde geziniyordu. Kollarını sıkı sıkı göğsünde bağladığını o an fark etti. Öyle bir sıkılmıştı ki kendini kramp girmişti sanki kollarına. Açmakta zorlandı bir an. Lakin başardı.

"İyiym." dedi kısaca. "Ne oldu ki?"

"Ne bileyim?" dedi Timur dudak büzerek. "İnleyip durdun, karabasan bastı sandım. Sen onu boğmadan kurtarayım dedim zavallıyı."

İfadesiz kaldı. Tekrar önüne dönerken zonklayan şakaklarına dayadı parmaklarını. Migreni geliyordu. Şakaklarına vuran darbelerin şiddetinden bunu anlayabiliyordu. Üzerinde yoğun bir huzursuzluk hissetti. Kısa bir an için nefesinin bile sıkışmasına neden oldu bu huzursuzluk. Zaten günlerdir baş ağrısı dinmiyordu. İçini içten içe kemiren bir şey vardı. Ne olduğunu asla anlayamadığı bir şey. Bir his...

"Geldik sayılır." dedi Timur sakince.

Başını aşağı yukarı salladı. Araba sağa sola sallanırken o derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp başını geri attı. Bekledi öylece bir kaç saniye. Zihnini toparlamaya ihtiyacı vardı. Bunu yapacak tek şeyse karaya ayak basar basmaz tek bir kokuya koşup tek bir tene sığınmaktı. Bağımlısı olduğu kokuyu günlerdir duyamayan burnunun direği sızlıyordu. Başına vuran migren değil, Gökçen atağıydı. Farkındaydı.

Elini göğsüne atıp kamuflajının ön ceplerinden birini açtı. Telefonunu çıkardı. Günler sonra açtı. Açılmasını beklerken boş gözlerle ekrana yansıyan görüntüsünü izledi. Sakalları uzamış, saçları birbirine karışmıştı. Yine leş bir haldeydi. Acil duş şarttı. Telefon açılır açılmaz çekip çekmediğini kontrol etti. Çekiyordu. Gerçekten yaklaştıklarını gösteriyordu bu. Ekrana yığınla mesaj dolacağını bildiğinden anında sessize aldı telefonu. Ve yanılmadı. Gökçen'in üst üste attığı mesajlar ekranını kaplarken keyifle gülümsedi.

Boş yapmıştı yine muhtemelen. Son magazin haberlerinden falan bahsetmişti. Ya da Gratis deki indirimlerden. Bin mesaj yazsa binini de üşenmez okurdu Murathan. Yine öyle yapmak için mesaj kısmına girdi. En

üstten başlamak için tam ekranı yukarı kaydırıyordu ki son gördüğü mesajla duraksadı.

"Kırkınıc kahrveni almaya gidiyorum. Bunu bana neden dedin deme sakın. Bil, ne olmuş yani?!"

Kaşları çatıldı hafifçe. Mesaja değil. Son atılış tarihine. 3 gün öncesine aitti. Bu mesajdan sonra artık hiçbir mesaj yoktu. İçine dolan huzursuzluk büyürken bir kaç saniye baktı mesaja. Göğüs kafesi sıkıştı sanki. Nefes alamadı. Huzursuzca kıpırdandı yerinde.

Bir kaç dakika sonra ise araba duracak, Murathan karaya ayak basacaktı. Onu karşılayan varını yoğunu mühürlediği mavilikler değil, üzgün üzgün bakan Aybüke'nin acı kahve gözleri olacaktı. Aldığı haberle adımları olduğu yerde kitlenip kalırken kelebeğin çaresizce kanat çırpışının acısı yüreğinin tam ortasına keskin bir bıçak gibi saplanacaktı.

Kelebek son kez kanat çırpmış, karganın ise bu yok oluştan haberi dahi olmamıştı.

Karga'ya bundan sonrası bir ömür zulümdü. Bunu ise koşarak, yüreği göğüs kafesini kırıp parçalayacakmış gibi atarak gittiği hastanede, ona artık gülen değil de donuk gözlerle bakan en sevdiği maviliklere bakarken anlayacaktı.

Hayat bizi dipsiz bir uçuruma sürüklediği zamanlarda aslında gizliden gizliye ruhumuzla bir pazarlığa otururdu. İçimizin en karanlık köşelerinde

yapılan bu pazarlıkta bize sunulan iki seçenek olurdu.

Ruhunu ver ya da öl.

Kırılma noktası dediğimiz andı bu anlar. Hayatım o noktadan sonra asla eskisi gibi olmadı denilen bu anlarda çoğu insan seçtiği tarafı dahi bilmezdi belki. Hatta içimizde böyle bir pazarlığın yapıldığından bile haberimiz olmazdı. Tıpkı o noktadan sonra değiştiğimizinde farkında olmadığımız gibi.

Ben farkındaydım.

Ben içimde yapılan pazarlığın da hayatta kalmak adına verdiğim kurbanın da farkındaydım. Baş köşeye oturmuştum o pazarlıkta çünkü. İçimdeki kıyımı canlı canlı izlemiştim. Ruhunu ver ya da öl demişlerdi bana. Ruhumu vermeyi seçmiştim. Ölmek istememişim. Ama ruhunu vermenin zaten ölmek olduğunu o pazarlık masasından kalktığım andan sonra anlamıştım. Şimdi ise mahkeme kurulmuştu içimde. Sanık kürsüsünün arkasında ben vardım. Kalemimi kıran ise asla susmayan vicdanım. Elindeki tokmağı indirdikçe indiriyordu sanki kalbimin üzerine. Ezim ezim eziliyordum.

Karar ise asla değişmiyordu. Gökçen Alptekin için idam sehpaları kurulmuştu. Pişmanlık; kalın bir ip geçirmişti boğazıma. Elimden tutup bir tabureye çıkarmıştı. Vicdanım ise hiç acımadan sağlam bir tekme savurmuştu ayaklarımın altındaki tabureye.

Asılı kalmıştım kendi içimde.

Donuk bakışlarımın dakikalardır olduğu gibi önümdeki manzaraya bakıyordu. Bir hastane yatağında, bedenine kablolar sarılı, yaşam ve ölüm mücadelesi veren Sara'ya...

Monitörden yükselen kalp sesi belli bir ritimle ilerliyordu günlerdir olduğu gibi. Gözlerim ağırca kapanıp açıldı onu izlerken. Ölmemişti. Lakin hayati tehlikesi hala sürüyordu. Ben ise beni öldürmek için gelen ama benim onu öldürmeye yaklaştığım bir teröristin başında günlerdir nöbetteydim.

Ölmemeliydi. Beni bu azapla bırakıp ölmemeliydi. Kendi içimde asılı kalmıştı ruhum. Beni bu şey ile bırakıp geberip gitmemeliydi. Ellerimde kanla doktorluğa devam edemezdim. Hayat vermek adına ant içtiğim bir hastanede bir can alamazdım. Bana bunu yapamazdı. YAPMAMALIYDI!

Aldın zaten, dedi günlerdir kafamın içinden gitmeyen o ses. Sen bir katilsin. Ellerin kan var. Bak!

Baktım. Bakışlarım ellerime indirdim. Hafifçe yukarıya doğru kaldırdım sağ avuç içimi. Haklıydı. Kan hala oradaydı.

O bir terörist, dedi başka bir ses. Babanın katilleri. Seni öldürmeye çalışıyorlardı. Aybüke'ye zarar veriyordu. İntikamını aldın. Kendini korudun. Pişman olma.

İntikam değil can aldı, dedi diğer ses. O bir katil. O BİR KATİL!

Nefes alışverişim hızlanırken saniyelik gözlerimi kapatıp sesleri susturmaya çalıştım. Oysa asla susmuyorlardı. Günlerdir kafamın içinde bitmeyen bir savaş vardı. Tıpkı ellerimden asla çıkmayan kan gibi. Avuç içlerimi sıktım. Sonra ise avuçlarımı bacaklarıma sürterek günlerdir yaptığım gibi kanı silmeye çalıştım. Gitmeyecekti. Yine orada kalacaktı oysa. Avuçlarımin içi kanıyordu benim. Yıkıyordum, ovalıyordum ama bir türlü gitmiyordu. Orada diyordum, bakın, silin, temizleyin diyordum. Bir şey yok deyip beni başlarından atıyorlardı. Anlamıyorlardı bir türlü.

Gözümü bir hastane yatağında açtığımdan beri Aybüke tek bir şeyi ezberletip duruyordu. *'Sen yapmadın. Onu ben vurdum. Sen yapmadın, anladın mı beni Gökçen? Sen o silaha asla dokunmadın.'*

Başta anıları toparlayamayan zihnim buna inanmıştı. Neyi yapmamıştım? Ne olmuştu ki? Neden bir hastane odasıdaydım? Neden boğazımda ve vücudumda derin yaralar ve morluklar vardı? Neden kaburgalarım sızım sızım sızılıyordu? Ne olmuştu ki bana? Ve en önemlisi Murathan neredeydi?

Gelecek demişti Aybüke sadece. Yine aynı şeyleri tekrar ettirmişti. *'Soran olursa o tetiği Aybüke çekti diyeceksin Gökçen. Söz ver bana.'*

Öyle de demiştim. Neyi onayladığımı dahi bilmeden kafa sallamıştım dediği her şeye. Zira beynimin bir hamurdan farkı yoktu. Düşünme kabiliyetim verilen sakinleştiricilerden olsa gerek bulanıktı. Saatlerce ne olduğunu, neden bu halde olduğumu ve Murathan'ın nerede olduğunu düşünmüştüm. Sonra Egemen girmişti odaya. Boğazındaki steteskopa bakarken bölük pörçük bazı anılar belirmişti zihnimde. Lakin bulanıktı bu anılar da tıpkı zihnim gibi.

Üzerine durmamıştım. Ne olduğunu çözmek için kendimi yine zorlamamıştım.

Ama serumumu değiştirmeye gelen Ayşegül'ün elindeki serum kablosunu görünce bulanık anılar yerli yerine oturmuştu. Bir el sıkışmıştı boğazımı. Sonra bir steteskop, sonra ise bir serum kablosu. Görüntü artık netti. Elimde bir silah, silahın ucundaki namlunun hedefinde ise bir can vardı.

Ve ben o tetiği zerre tereddüt etmeden çekmiştim.

O an başlamıştı ellerim kanamaya. Ağlayarak, çırpınarak silmeye çalışmışım ellerimdeki kanı. Saatlerce suyun altında ovalamışım avuç içlerimi. Çıkmayınca korku dolu çığlıklarım büyümüştü. Aybüke sıkıca sarılarak sakinleştirmeye çalışmıştı ama sakinleşmem imkansızdı. Sonrası Ayşegül'ün yaptığı bir iğne ile yine karanlık olmuştu. Atak geçiriyor diyen belli belirsiz sesler vardı sadece. Benim hissettiğim tek şey ise titremek olmuştu. İstedğim tek şey ise Murathan'ın sıcacık gövdesi. Olmamıştı ama. Uyandığımda yine yanımda yoktu. Bana endişe ile bakan Aybüke, Ayşegül, Duru, Bilge, Zehra ve Zeynep abla vardı baş ucumda.

Nasılsın demişti hepsi. Cevap vermemiştim. Mete gelip gidip yanağımdan öpmüştü. Tepkisizce tavanı izlemiştim. Yemek getirmişti Bilge. Ağzıma bile sürmemiştim. Konuşup durmuştu Zehra. Dinlememişim. Saçlarımı okşamıştı Duru. Tepkisiz kalmışım. Sarılmıştı Aybüke. Kolumu dahi kaldırmamışım. Üzerimi değiştirmişti Zeynep abla. Öylece yere bakmışım. Derin bir hissizlik vardı her zerremde. Ruhumda, beynimde... Ağlamak istemişim. Onu bile yapamamışım.

En çok ise Murathan'ı istemişim. Ama en çokta onu yanımda bulamamışım.

Şu an bile seçemiyordu zihnim geçen 3 günü. Sara'nın hayatta olduğunu öğrendiğim andan itibaren yaptığım tek şey odasına gelip başında dikilmektir. İçimde yapılan pazarlık belliydi. Ölürse mesleğimi, yaşarsa ruhumu kurban edecektim. Ya da çoktan ikisini de kurban etmişim. Bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı. O da artık Pamuk olmadığımı.

Elini eteğini çekmişti sanki benden küçük Pamuk. Küstürmüştüm onu. İçimin en kuytularına gidip saklanmıştı. Günlerdir bakmıyordu yüzüme. Kızgındı bana. Ya da kırgın... Haklıydı. Salaklık etmiştik. Aşktan öyle bir başımız dönmüştü ki; sevdiğimiz adamın etrafımıza kurduğu görünmez çemberi de, bizim haberimiz olmadan sırtlandığı yükleri de görmemiştik. Şimdi, deli divane aşık Pamuk küsüp içimin en kuytularına kaçtığı şu anda açılmıştı gözümdeki perde.

Haftalardır nereye gitsem hep polis görmem, sürekli birinin beni izlediğini hissetmem, Aybüke'nin hiç istemediği halde bize taşınması, iyileşmesine rağmen göreve gitmeyip inatla benim yanımda kalmaya devam etmesi tesadüf değildi. Hepsi benim ruhum bile duymadan Murathan'ın aldığı önlemlerden sadece bir kaçıydı belki.

Öyle büyük bir kırgınlık, öfke içimi yakan bir öfke vardı ki içimde, gözyaşı ile atabilecek gibi değildim. Hem bana söylemedikleri için hem de içinde tuttukları için. Oysa birdik biz. İki ayrı bendende yaşayan tek ruh gibiydik. Ya da sadece ben öyle sanmıştım.

Uykusuzluktan zorla açık tuttuğum gözlerimi araladım tekrar. Avuç içlerimi hala bacaklarıma sürüyordum inatla. Sayısız kum vardı sanki gözlerimde. Batıyordu bir şeyler. Belki de günlerdir inatla akmayan gözyaşlarımdı bu batanlar. Yine en ihtiyacım olduğu anda bırakıp gitmişlerdi beni. Tıpkı sevdiğim adam gibi.

Monitörden Sara'nın kalp ritim sesi yükselmeye devam ederken ben donuk bakışlarımı onun yüzüne diktim. Aybüke ile olan kavgasından dolayı yoğun morlukları vardı. Tanınmaz halde falan değildi ama ölü gibi bembeyazdı teni. Öylece uyuyordu katilim.

Ya da sen onun katili, dedi ses.

Anında gözlerim kapandı yine. Başımı histerik bir şekilde sağa eğip sesi susturmaya çalıştım. Susmalıydı. Ölmemişti işte. Yaşıyordu. Bu seste susmalıydı. Lakin bulamıyordum. Bu sesi susturmanın hiç bir yolunu bulamıyordum günlerdir. Mesele bir hastanın ölmesi değildi. Bir canın yitmesi değildi. Bir teröristi vurmak değildi. Mesele benim mesleğimdi. Anlamıyorlardı beni. Mesele o canı o noktaya getiren şeyin benim elimden çıkmış olmasıydı. Mesele benim her ne olursa olsun yaşatmaya ant içmemdi. Ölümle burun buruna geldiğim anda bile bir terörist tedavi etmişim ben. Neşter elimde günlerce başında beklemiştim de o neşteri bir kere bile şah damarına batırmak düşüncesi gelmemiştik aklıma.

Gökçen değildim çünkü ben o an. Doktor Gökçen Alptekindim. Gökçen yapardı bunu belki. Ama Doktor Gökçen yapamazdı. Doktordum ben. Elimin altında çok kalp durmuştu ama o kalbi o noktaya getiren ben değildim. Bu başkaydı. Kulaklarıma dolan bu kalp atış sesinin böyle ağır oluşunun sebebi bendim.

Değilsin, dedi ses. Hep Aybüke seni korudu. Şimdi de sen onu. Asla katil değilsin.

Orada yatan bedene bak, dedi diğer ses. Kimin yüzünden orada?

O olmasa biz orada olacaktık!

En azından katil olmazdın.

Derin bir nefes alırken tekrar araladım gözlerimi. İçimde ki savaş sürerken yine baktım uyuyan Sara'ya. Öylece, ifadesizce. İzledim birkaç dakika daha onu.

Allah'a dua ettim katilim için. Katilimin katili olmamak için.

Adımlarım geri geri gidip odadan çıktığında ise günlerdir olduğu gibi dibimden bir saniye ayrılmayan Aybüke tam kapının karşısındaydı. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamıştı. Beni görür görmez dikleşti. Bakışlarında günlerdir aynı ifade vardı. Yoğun bir üzüntü. Bana karşı mıydı bu üzüntüsü yoksa yine beni koruyamadığını düşündüğü için mahcubiyetinden mi bilmiyordum.

Sormamıştım. Merakta etmemiştim.

"Gökçen." dedi belli belirsiz.

İfadesiz bakışlarım ondayken odanın kapısını kapattım. İki asker bekliyordu Sara'nın kapısının önünde. Umursamadan ileri bir adım attım.

Kuruyan dudaklarını ıslatırken ellerini siyah kot pantolonunun arka ceplerine yerleştiriyordu. Bunu söyleyecek bir şeyi olupta söyleyemediği anlarda yaptığını az çok biliyordum artık.

"Efendim." dedim sakince.

Tam aramızdan koluna takılı serumu elinde tutan yaşlı bir teyze geçti saniyelik. Gözüm serum kablosunda takılı kaldı. Boğazıma oturdu sanki yine bir şeyler. Aynı anılar doldu zihnime. Üzerime oturmuş, beni bir serum kablosu ile boğmaya çalışan Sara... Kurtulmak için ellerini ve kollarını çaresizce tırmalayan, çırpınan ben...

Nefes alamadığımı hissettim günlerdir olduğu gibi. Ama bunu yapamazdım şu an. Kendimi bırakamazdım. Rapor almamış, ağrıyan kemiklerim, mosmor olan boğazım ve sırtıma rağmen işe gelmişim yine. Herkesin bana bakan üzgün bakışlarını görmemeye çalışıyordum. Tıpkı hastanenin kokusunun beni boğduğunu, serum kablolarının her an boğazıma dolanacağını hissettiğimi kimseye söyleyemeyişim gibi.

Doktordum ben oysa. Doktor Gökçen ALPTEKİN... Tırnaklarımla kazıya kazıya gelmişim buraya. Pes etmek istediğim an çok olmuştu ama hep tutunmuştum hayalime. Babamın mezarının başında gururla giymiştim o beyaz önlüğü.

Ne olacaktı şimdi?

Yok olmuştu her şey birden. Verilen emekler, dökülen gözyaşları, ders çalışmak uğruna heba edilen uykusuz geceler, yapamıyorum ben baba diye günlerce babamın mezar taşının başında ağladığım anlar tuzla buz olmuştu sanki. En sevdiğim şeydi benim boğazıma stetoskop asmak. Dünyanın en havalı doktoruymuşum gibi gelirdi. Şimdi ise gördüğüm saniye nefessiz kalıyordum.

Ne olacaktı şimdi?

En sevdiğim şeydi benim mesleğim. En çok istediğim şeydi Ali Alptekin'in terk ettiği bu dünyada kızının doktor olarak yaşaması.

Ne olacaktı şimdi?

Ağlamak istedim yine. Şu an, şu dakika ağlamak istedim ama içim yanarken buz gibi baktım elinde serumunu götüren hastanın peşinden. Aybüke'nin bakışlarını yüzümde hissediyordum. Günlerdir tepkisiz olduğum için ne düşündüğümü, hissettiğimi anlamak adına pür dikkat izliyordu beni. Konuşmuyordu hiç, ama yanımdan da bir saniye olsun ayrılmıyordu. Sara'nın yaşadığını onun da bildiğini biliyordum ama asla sormamıştım neden bana söylemediğini. Cevap netti. Komutanının emri... Kırğındım, ama kırğınlığımı hissedemeyecek kadar da uyuşmuş bir haldeydim.

Aramızda bir sır vardı artık onunla. Sadece onun ve benim bildiğim acı bir gerçek. O tetiği kimin çektiği... Ama sessizlik yemini etmiş gibiydik ikimiz de. Ki belli açıdan etmişikte. Nefsi müdafaaydı. Bana saldırdı. Ben de onu vurdum. Sen hiçbir şey görmedin kelimelerini inatla ezberletmişti. O andan sonra asla konuşmamıştık bu konu üzerinde. Ben ellerim kanıyor diye çığlık çığlığa ağlarken de, kanlar çıkmıyor Aybüke diye vicdan azabı ile kıvrılırken de.

Bu hallerimi gördüğünden mi bilmem ama önceki haline göre daha anaçtı bana karşı. Sık sık sarılıyordu mesela. Saçlarımı okşuyordu. Geceleri kendi odamda uyuyamayıp sessizce yanına gittiğimde yatağında kenara kayıp bana yer acıyordu. Yatakta en uca küçücük kalacak kadar kıvrıldığında üzerimi örtüyor, saçma sapan askerlik anılarından bahsediyordu. Ama olmuyordu. Ne anlatırsa anlatsın benim zihnimdeki sesler asla susmuyor, gözümü kapatmama dahi izin vermiyordu.

"Neden bu odadasın sen yine?" diyen sesi biraz kırğın ama oldukça yumuşaktı.

Yutkundum zorla. Boğazım sızlıyordu. Yaralarımı saklamak için giydiğim siyah boğazlı kazak daha çok yakıyordu yaraları. Lakin yine göstermedim acımı kimseye. O gelene kadar yıkılamazdım. Kırğındım ona. Kırğındım. Ama düşeceksem bile onun yanında düşmeliydim. Başka kimse benim dağılan parçalarımı eksiksiz toplayamazdı düştüğüm yerden. O gelene kadar ağlayamazdım. O gelene kadar yıkılamazdım.

"İyi mi diye baktım." diye kısa bir cevap verdim.

"Kimin umrunda Gökçen?" diye çıkıştı.

İfadesiz durdum. "Benim."

Ofladı. Bariz şekilde hem de. "Yapma şunu artık kendine. İyi değilsin, görüyorum. Kalkıp neden işe geldin bugün?"

Refleks olarak üzerimdeki beyaz önlüğün cebine sokmak istedim ellerimi lakin olmadı. Çünkü üzerimde beyaz bir önlük yoktu artık. Sabah onu da geçirememiştim üzerime. Önlük değil de kefen gibi ağırdı artık. Usulca bırakmıştım dolaba. Önlüğümü de, steteskopumu da...

Acil tarafına doğru ilerledim nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi saklamak adına. Oysa gitmiyordu adımlarım o yöne. Taş bağlıydı sanki bileklerime. Sabahtır hastanedeydim ama avare avare ortalıkta dolaşmaktan başka hiç bir şey yapmıyordum. Kimse de gelmemi beklemiyordu zaten. Göz ucuyla izliyorlardı her adımlarımı.

"Yanlış yapıyorsun." dedi anında yanımda biten Aybüke. "Kendine dinlenmek için biraz zaman vermeliydin."

"Dinlenecek bir şey yok." deyip kestirip attım.

"Gökçen lütfen."

Cevap vermeden ilerlemeye devam ettim.

"Korkuyorsun!" diye yükselince adımlarım yavaşladı. Durup derin bir nefes çektim içime. Donuk bakışlarım ona döndü. Benim aksime oldukça endişe ile bakıyordu yüzüme. "Şu an o adımların asla o acilden içeri girmek istemiyor." diye devam etti. "Neden bunu kendine yapıyorsun?"

"Elimde kalan son şeyi de kaybetmemek için." diyen sesim bana bile yabancıydı. Ben değil, bir başkasıydı konuşan sanki. Elimde kalan son şey mesleğimdi. Belki de çoktan kaybettiğim lakin farkında olmadığım mesleğim...Şimdi kaçarsam onu tamamen bırakacakmışım gibi geliyordu. Eğer şimdi o acile girmezsem sonsuza kadar kapanacaktı sanki bana kapıları. Anlamıyorlardı. Hiç biri anlamıyordu. Bir tek kişi anlardı. O da yoktu.

Niye yoktu? En çok ona ihtiyacım vardı? Niye yoktu?

Çaresizce başını yana eğdi Aybüke. "Bu kadar güçlü durmak zorunda değilsin Gökçen."

Zorundaydım. O yoktu. Zorundaydım işte. Yine anlamıyorlardı. O yokken ben güçlü durmak zorundaydım. İstemiyordum ama zorundaydım. Neden anlamıyorlardı? Onlar beni toplayamazlardı. Dağılırsam ondan başkası beni yerden kaldıramazdı.

"Ne bekliyorsun benden Aybüke?" diyen sesim yorgundu.

"Ağla." dedi kızar gibi bir isyanla. "Bağır, çağır, kız bize ama böyle yapma."

Günlerdir ifadesiz duruşumun patlamasını yaşıyor gibiydi. Uyuşmuş gibiydim ben oysa. Gözümden akıtacak tek bir yaş bulamıyordum içimde. Evet, kızgındım. Hepisine kızgındım ama kızmak için bir öfke kıvılcımı da yoktu içimde. Bomboştu her şey. Bomboş...

Tepkisizce baktım yüzüne. Onun ise yüzündeki üzüntü ve mahcubiyet büyüdükçe büyüdü. Derin bir nefes verdi. Umursamadım. Önüme dönüp acile ilerledim. Adımlarım geri geri itti bedenimi sanki ama zorladıkça zorladım kendimi. Kaçarsam bir daha geri dönemezdim. Direnmeliydim. Lakin acil girişine gelince olduğu yere çakılı kaldı adımlarım. Tıpkı saatlerdir olduğu gibi içeri bir adım atmadan kaldım kapının önünde. Görünmez bir duvar vardı sanki aramızda. Ben adım atmak istediğim an önümüze dikilmişti. Ellerime kaydı bakışlarım. Hala kanıyorlardı. Sıktım sıkıca. İki yanıma indirdim. Derin bir nefes almak istedim ama boğazımda görünmez bir serum kablosu vardı hala. Yine sıkıkça sıkıyordu.

Nefes alamadım. Kararlılıkla ilerleyen adımlarım geri geri giderken kesik nefesler döküldü dudaklarımdan. Elim boğazıma attım ama dokunmam zordu zira acıyan morluklar ve yaralar vardı. Gerdanıma indi elim onun yerine. Sonra ise anlık sıkışan kalbime. Hayır. Bu noktada atak falan geçiremezdim. Bu olmamalıydı. Ama nefes yoktu. Yaşamam için alabileceğim tek bir nefes dahi yoktu.

Ta ki acil kapısından gerileyen adımlarım arkasını döner dönmez tek bir yüzle karşılaşana kadar.

Bir çift kehribar üzgün üzgün bakıyordu bana. Düşüktü omuzları, uzamıştı saçları, kirliydi sakalları...

Kalbimin üzerinde kaldı elim öylece. Yaşamak adına az önce bulamadığım nefesi buldu ciğerlerim. Elimin altındaki kalbimin anında şaha kalktığını hissettim. Günlerdir en diplere, karanlıklara saklanmış kırgın Pamuk hafifçe öne uzattı başını. Melül melül baktı ona. Dolu doluydu gözleri. Ben ise derin bir nefes çektim içime. Artık nefes alabilirdik.

Artık güçlü durmak zorunda değiliz dedi Pamuk.

Durdum lakin. Onu görür görmez ağlayabilirim, boğazımdaki bu yumruyu atabilirim sanmıştım oysa. Olmadı. Atamadım. Ağlayamadım. Buz gibi durmaya, donuk gözlerle bakmaya devam ettim. Bir adım attı bana doğru. Sonra bir adım daha. Yavaştı ama adımları. Taş bağlıydı sanki bileklerine. İçimi ısıtan, güneşi bile kısılandıran kehribarları içimde buz

tutmuş kalbimi biraz ısıtır sandım. Yine olmadı. Hissizlik devasaydı. Kırgınlık ise hat safha.

Onu görene kadar tutmuştum içimde bu kırgınlığı oysa. Başka kime kırılacaktım ki ama? İnsan en sevdiğine kırılmaz mıydı? Benim ondan başka en sevdiğim kimdi ki?

Tam karşıma dikildi bir kaç adım sonra. Bakıştık hiç konuşmadan. Bakışlarında öyle ağır bir hüznün vardı ki; altında kaldım. Bütün kırgınlığıma rağmen sarılmak istedim. Sıkıca sarılmak istedim. Dağılıyorum, topla demek istedim. Ama donuk donuk gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Onun elleri kalktı aramızda. Sarılmak ister gibi bir hali vardı ama o da yapamadı. Gözlerime bakarken bana sıcacık bakan kehribarlarının ilk defa üşür gibi titrediğini hissettim. Omzumdan dökülen saçlarıma dokunmak istedi. Onu da yapamadı. Yutkundu zorla. Geri çekti elini. Daha fazla gözlerime bakamaz gibi kaçırdı kehribarlarını.

"Dönmüşsün." diyen sesimden ben bile üşümüştüm. O ise gözle görülür bir şekilde titredi. Sarsıldı. Umursamadım. Sağında solunda gezindi bakışlarım. "Yaran var mı?"

Yutkundu. Çenesi gerildi. Alnının ortasında bir damar öyle bir belirginleşti ki atışı dışarıdan bile belli oluyordu. İnce bir çizgi şeklindeydi dudakları. Sıktıkça sıkıyordu sanki dişlerini. Baktı tekrar gözlerime. İçinde kopan sessiz çılgınları geldi oturdu kalbimin üzerine. Lakin yine yaprak bile oynamadı yüzümde.

Cevap bekleyen bakışlarıma tepkisiz kalmadı. "Yok." diyen sesi belli belirsizdi. Oysa sesinde oluk oluk kanayan yaralar vardı. Tıpkı benim henüz kabuk tutmayan yaralarım gibi.

"Güzel." dedim sakince. Başımı aşağıya yukarı salladım. "Yeni mi geldin?"

Bakışları yapma der gibi sağa eğildi. Bakışları çaresiz bir hal aldı. "Gökçen..." diye mırıldandı en sonunda belli belirsiz.

Umursamazca derin bir nefes çektim içime. Kırgınlıkla ördüğüm duvar yüzünden sarılamasam dahi kokusunu hissedebilmek için. "Beni bir yere götürür müsün?"

Baktı öylece. Ben ona o bana. Biz bir enkazın altında kalmıştık. İlk yıkımımız değildi belki ama birbirimize karşı sonsuz güvenimizin yıkıldığı ilk andı bu. Ayrılıkla başa çıkmayı bilirdi Pamuk ile Kepçük, çok sevipte kavuşamamakla da başa çıkmayı bilirdi. Ama birbirlerine hiç kırgın bakmamışlardı onlar. Bununla nasıl baş edeceklerini bilmezlerdi.

Biz de bilemedik. Yanyana, bir bir hastane koridorunda sessizce ilerlerken her zaman birbirine mühürlü gözlerimizi gözlerimizden, birbirine kenetli ellerimizi ellerimizden kaçırmaktan başka hiç bir şey yapamadık.

"Bizim öğretmeni bir gör, nasıl bağıyor okulun ortasında." derken bir şen kahkaha daha attım. Elimdeki rakı bardağından kocaman bir yudum alıp devam ettim anlatmaya.

Arkadan hafifçe yükselen arabesk bir şarkı, önümde donatılmış bir rakı masası, karşımda ise ifadesizce bana bakan Murathan vardı. Evet, gelmek istediğim yer burasıydı. İçip içip kafamda ne varsa silmek istediğim yer. Yani benim daimi mekanım; Agop'un meyhanesi.

"Gökçen dur, Gökçen yapma kızım diye." diye devam ettim. Murathan beni son derece ifadesiz bakışlarla izlerken 4. Bardağımı da bitirip masanın üzerine bıraktım. Günlerdir uyku görmeyen gözlerim daha çok sızlıyor, midem bulanıyordu lakin asla umrumda değildi. Unutmam lazımdı her şeyi. Unutana kadar içmemiz lazımdı.

İleri uzandı yavaş hareketlerle. Boşalan bardağıma yavaşça yeni bir rakı doldurdu. Söylenmiyordu. Huysuzlanmıyordu. İçme demiyordu. Çok içtin demiyordu. Yavaş demiyordu. Ama benimle içmiyordu da. Sadece boşalan bardağımı doldurup iki saattir amaçsızca anlattığım salak saçma anılarımı dinliyordu. Ben gülüyordum. Onun yüzünde mimik oynamıyordu.

"Yaptım ama valla. Durmadım." diye devam ettim ben çakırkeyif hallerime. Kıkırdadım. "Alırsın elindeki bir kova boyayı, dökersin duvardan aşağı." Yeni doldurduğu bardağı kavrayıp bir yudum daha alırken ben gülüyordum. Arkadan sesi gelen Muazzez ablam ise at kadehi elinden bin

parçaya bölünsün diyerek adeta beni tarif ediyordu. "Sonrası disiplin." derken boğazımdan geçen rak  genzimi yakmıştı. Hafifçe ekşittim yüzümü.

"Gökçen." diye saatler sonra ilk defa konuştu.

"Ay kızmaya hemen." dedim alaysı bir sarhoşlukla. "Dosyama işlenmedi. 1000 kere özür dilerim yazdım ve affedildim. Müdürümüz çok yüce gönüllü bir insandı."

"Gökçen..." dedi yine.

G z devirdim. "Bir daha da öyle bir şey yapmadım. Valla bak."

Bakışlarından ince bir acı geçti. "Gökçen..." diyen sesi bu kez yalvar r gibiydi.

Derin bir nefes verirken istemsiz bir oflama kaçmıştı dudaklarımdan. "Efendim?"

Baktı yine kısa bir an. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Kadehimden acı bir yudum daha aldım. Kafamı hafif geri atınca yara bere dolu boynum sızladı. Hafifçe yüzümü ekşiterek bardağı geri bıraktım. "Söylüyorum işte." diyen sesim olabildiğine umursamazdı.

"Hayır, söylemiyorsun." dedi. "Samalayıp duruyorsun."

Donuk bakışım ve umursamaz halimi bozmadım. "Ne söylememi istiyorsun?" derken bakışlarım direkt gözlerindeydi.

 ne doğru eğildi hafifçe. Bir kolunu masaya yasladı. Gözlerinin altı mosmor, bakışları yorgundu. Birkaç saat içinde yaşlanmış gibiydi adeta. Omuzları bile dik durmuyordu. Başını hafifçe yana eğerken çaresiz bir bakış vardı kehribarlarında. Acı çekiyordu en az benim kadar. Görebiliyordum. Uzanmak istedim yüzüne.  pmek istedim doya doya ama küskün Pamuk'un hala sırtı dönüktü ona karşı içimde.

"İçinde ne varsa onu söylemeni istiyorum." diyen sesi içimi titretecek kadar yoğundu.

Lakin yüzümde yaprak oynamadı. Dudak b z d m en sarhoşundan. "Sütyen rengimi soruyorsa-"

"GÖKÇEN!" diye geldi geleli ilk defa öfke dolu bir sesle yükselince istemsizce irkilerek sözümün gerisini yuttum. Öyle bir bağırmıştı ki etraftaki bütün bakışlar bize dönmüş, masanın üstündeki bardakların içindeki rak  titremişti.

Sinirlendiriyordu bu umursamaz tavrım onu. Pek umrumda değıldi lakin. Yüzümü ekşittim hemen. Bakışlarımı kısa bir an yanıma çevirdim. Kırmızı duvar kağıdı ile kaplı duvara boş gözlerle baktım bir kaç saniye. Neden kırmızıydı bu duvar sanki? Başka renk mi kalmamıştı? Sessiz kaldım yine.

Arkadan başka birilerinin konuşma ve kadeh tokuşturma sesi geliyordu. Bir de çok derinlerden bir nağme...

"...Ne ağlarsın benim zülfü siyahım..."

Bu da gelir bu da geçer ağlama...."

"Gökçen." dedi yine dişlerini sıkarak.

Göz pınarlarımın ucundaydı gözyaşları. Günler sonra bunu hissedebiliyordum. Kızgın da olsak o gelmişti. Ağlayabilirdik. "Ne söylememi bekliyorsun Murathan? Ha?" derken bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Sesim tahmin ettiğimden daha kısık çıkmıştı. "Sen içinde tuttuğun hiçbir şeyi bana söylememişken benim sana ne söylememi bekliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Benim içimde tuttuğum bir şey yok. Neyim varsa senin."

Güldüm ister istemez. Kafam bir tık güzeldi. Söylenilen bu söz ise olabildiğince anlamsız. "Değilmiş demek ki. Bir daha bak sen o içine."

Derin bir nefes aldı. İma edileni anlamayacak değildi. "Senin için iyi olan buydu..." diyen sesinde mahçup bir ton yakalamıştım.

"Kim karar veriyor buna? Sen mi?"

Başını yana eğdi yine. "Gökçen." dedi yapma der gibi.

Dişlerimi dudağıma geçirip başımı yanına çevirdim. İçimde kaynayan bir şeyler vardı. Öfke, hayal kırıklığı, üzüntü, kızgınlık, kırgınlık... Seçemediğim yığınla duygu karmaşasının içinde cebelleşip duruyordum. Günlerdir tutuyordum ama artık son noktadaydı. Ve en sonunda patladım. Gözlerimi sakinleşmek adına sıktığımı sanırken, göz kapaklarım kapanır kapanmaz günlerdir tuttuğum gözyaşları aralıksız yağan bir yağmur gibi boşaldı yanaklarıma.

"GÖKÇEN! GÖKÇEN! GÖKÇEN!" diye bağırırken artık öfke dolu bakışlarımı ona çevirmiştim. "NE GÖKÇEN!?"

Baktı kısa bir an. Sonra ise tatmin olmuş bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. "Ha şöyle."

"Bu mu istediğin şey?" diyen sesim ciddi manada öfkeliydi. Tıpkı bakışlarım gibi. Yandığını hissediyordum göz bebeklerimin. Günlerdir içimdeki öfkeyi hiç bir yere kusamıyor, içime akıtıp duruyordum. Patlamaya hazır bir volkan gibi kendi içimi dağlayıp duruyordum ama sınırim bu kadardı. Tepki mi istiyorlardı? O zaman alacaklardı.

"Evet, bu." dedi hiç beklemeden. "Kus öfkeni, bağır, çağır, kır, dök! Hatta böyle öfkeli öfkeli bak ama bana sakın bir daha az önce ki gibi

bakma!"

Sinirle dişledim dudağımı. Önümdeki rakıdan bir yudum daha alıp zorla yuttum. Kadehi kafasına fırlatma isteğime zorla hakim oldum. Yanağıma akan bir damla yaşı sertçe silmeye çalıştım ama anında yerine yenisini ekleyen göz pınarlarım pek yardımcı olmadı.

"Herkeste aynı şeyi diyor." dedim küçümser bir sinirle. "Bağır, çağırmış." Küçümser gülüşüm sesli döküldü dudaklarımdan. "Sanki artık bir önemi varmış gibi."

Kopmuştu artık içimde bir şeyler. Günlerdir tutmaya çalıştığım halatın ucu elimden kayıp çok uzaklara gitmişti. Gözyaşları baraj kapakları açılmış akarsu gibi gözlerimden firar ederken dirseklerimi masaya dayayıp iki elimle yüzümü kapattım önce. Omuzlarım kendimi sıkarak tuttuğum ağlamamım şiddetiyle inip kalkarken bir kaç dakika boyunca ses etmeden öylece dinledi beni.

Ben ise ağladım. Hıçkırır hıçkırır.

Ellerimi gözümden geri çektiğim an ise acı bir zehir gibi döküldü kelimeler dudaklarımdan. "Senden nefret ediyorum." Bardağıma uzandım. Son kalan rakı yudumunu da içip hızla bardağı masaya bıraktım. "Nefret ediyorum senden! Şu kadehi kafanda parçalamak istiyorum şu an!"

Bakışları titredi ama aynı zaman da memnun bir hali vardı. Kadehi kafasına çaksam koymayacaktı sanki adama. Başını aşağı yukarı salladı sadece. Uzanıp bir kadeh daha dolduruyordu ki hızla yana iteledim elini. "İstemiyorum senin hiçbir şeyini. Defol git. Kaç gündür neredeyse oraya git! Ne de olsa senin etrafıma sardığın polisler korur beni. Olmadı Aybüke var. Asla dibimden ayrılmaz. Ne gerek var sana?!"

Derin bir nefes verdi. Lakin konuşmadı. Tutamadığım göz yaşlarımla konuşan yine ben oldum.

"Susma! Şimdi de sen susma!" Elimi masaya vurdum sertçe. "Bir açıklama yap bana! Madem hesap sormamı istedin ver hesap komutan Karakurt!"

Tek bir şey söyledi. "Senin için iyi olan buydu."

"Açıklamana sığayım senin Murathan!" diye öfkeyle soludum. Cidden kadehi kafasında kırk parçaya bölebilirdim.

Derin bir nefes daha verdi. Gözlerini kapattı. Omuzları daha çok çöktü. İçim paramparça oldu. Öfkeli halini her türlü tercih ederdim. Bu halde sinirimi boşaltamıyordum. Kalkıp sıkıca sarmalayasım geliyordu.

"Bana bak!" diye direttim. "Madem hesap sormamı istedin bana bak! Gözlerini benden kaçıрма!"

Açtı gözlerini. İçimi acıtan kehribarlarını istediğim gibi gözlerime dikti. "Bilmen neyi değiştirecekti Gökçen?" diyen sesi yorgundu. "Tedirgin olmaktan başka ne faydası olacaktı sana?"

Öfkem boyut atladı adeta. Göz bebeklerimden ateşler çıkıyordu sanki. Parmak uçlarım bile yanıyordu. "Ben onu gördüm!" diye yükseldim. Etraftan bize dönen bakışlar vardı ama umursamadım. O ise olduğu yerde dikleşti hemen.

"Ne?" diyen bakışları ve sesi dalgalanmıştı.

"Evet gördüm." diye devam ettim öfkemi kusmaya. Sertçe sildim yanaklarıma akın eden yaşları. "Defalarca gördüm hem de ama siz bana öldü dediğiniz için hayal görüyorum sandım. Delirdim sandım. Kafayı yedim sandım. İlaçlarla ayakta durdum. Sana tutundum." Nefessiz konuştuğum için soluklandım bu noktada. "Bilseydim yaşadığını gördüğüm an sana söylemez miydim sence?" diye devam etti öfkeli sesim. "Bilseydim yaşadığını o beni öldürmeye çalışırken ben hala hayal diye düşünüp bitmesini bekler miydim sence?" Sessizce dinliyordu beni. Dayanamadım bu sessizliğine. "SÖYLE! GELİP BENİ O KABUSTAN KURTARMANI BEKLER MİYDİM? SÖYLE! KATİL OLUR MUYDUM BEN? SÖYLE! O TETİĞİ ÇEKER MİYDİM? SÖYLE!"

Hızla iki yana salladı başını. "Katil falan değilsin sen Gökçen. O bir terörist."

"Çok sağ ol." dedim alay eder gibi. "İçime su serptin şu an. Madem terörist bir doktor olarak onu vurmam da hiç bir sorun yok. Haklısın."

Sağa sola tedirgin bakışlar attı. "Sessiz ol."

"Ne o?" dedim umursamazca. "Tutuklarlar mı beni? Merak etme. Aybüke suçu kendi üzerine aldı. Ben vurdum, nefsi müdafa dedi. Oysa ben tam da senin bana öğrettiğin gibi ateşlemişim tetiği biliyor musun? Tam on ikiden." Minik bir okey işareti yaptım. "Her şey senin istediğin ve ayarladığın gibiydi yani komutanım."

Söylemedi bir şey. Ama yine öyle bir baktı ki; içim ezildikçe ezildi.

"Ne? Niye öyle bakıyorsun?" dedim hala ağlarken. "Bunun için öğretmedin mi bana o silahı? Tam da senin öğrettiğin gibi yaptım işte." Burukça güldüm. "Pamuk her şeyi Kepçük'den öğrenir ne de olsa. Di mi?"

Baktı. Baktım. Kehribarlarında ilk defa gördüğüm yoğun bir acı vardı. Yapmamalıydı işte. Bakmamalıydı öyle.

"Özür dilerim..." diye mırıldandı en sonunda.

"Dileme." dedim anında. "Dileme." Başımı iki yana salladım şiddetle. "Hiçbir şey dileme benden." Kocaman bir hıçkırık koptu dudaklarımdan. Başım zonkluyordu. Günlerdir doğru düzgün yemek girmeyen mideme rakı oturmuştu. Midem feci halde bulanıyordu. "Ellerim kanıyor Murathan." dedim artık güçsüz çıkan bir sesle. "Günlerdir ellerim kanıyor benim." Kocaman bir hıçkırık dudaklarımdan dökülürken omuzlarım çöktükçe çöktü. Kucağımdaki ellerimdeydi bakışlarım. Gözyaşlarım hala kanayan ellerime düşüyordu tek tek.

Ölüm sessizliği çöktü bir an her yere. Ya da ben kendi ağlamamın şiddetinden duyamadım. Derken yanımdaki sandalyenin yana çekildiğini onun kendini yanıma bıraktığını hissettim. Yine kaldırmadım kafamı ellerimden. Hala kanıyorlardı. Hıçkırıkları büyüdü.

Ellerimi kavradı yandan. "Bana bak." diyen sesi yumuşacıktı.

Bakmadım. Hıçkıra hıçkıra ağlarken kanayan ellerime bakmaya devam ettim.

"Pamuk, bana bak." derken ellerimi ondan tarafa doğru çekmeye çalıştı.

İzin vermedim. "Deme bana Pamuk." dedim zorla, içli içli ağlarken. "Pamuk değilim artık ben. "Küstürdüm Pamuk'u Murathan." Bakışları ona kalktı. "Günlerdir konuşmuyor benimle. Ellerindeki kanı silmeden bana dokunma diyor." Hıçkırıkları arttı. Öyle ki nefesimi tıkayacak bir hal aldı. "Ama silemiyorum bunları. Durmadan kanıyorlar. Bir şey yap. Dursun kanı. Ne olur bir şey yap."

Yalvarmıştım resmen. O ise gözle görülür bir şekilde kıvrandı yanımda. Bakışları titredi. Gözleri buğulandı. Derin bir deniz belirdi sanki kehribarlarının önünde. Gözlerini kapattığı an boşalacaktı. Kesik kesik alıp verdi nefesini. Daha sıkı kavradı ellerimi. Bedenimi tamamen kendine döndürürken iki eliyle kavradı ellerimi. Yüzüne doğru kaldırdı. Sayısız defa sağ elimden öptü, sayısız defa sol elimden. Hıçkırarak ağlarken önümde eğilmiş saçlarından içime nefes çekmekten başka bir şey yapamadım.

"Kan olur mu hiç senin ellerinde?" diye mırıldandı avuçlarıma doğru. Aldığı darbelerden yer yer morluklar oluşan yerleri öptü tek tek. Mavi çiçekler bıraktı nefesi bütün morluklara. Bir daha öptü ikisini de. Bakışlarını bana kaldırdığında gözlerinde yaş yoktu ama sol yanağında bir gözyaşının geçtiğinin izi olan bir yol vardı. Bir eli ellerimi sıkı sıkı tutarken diğeri yanağını kavradı. Hala ağlıyordum. İçimi çeke çeke baktım yüzüne.

Gözlerine. "Çiçek bahçesi var senin ellerinde." dedi dünyanın en huzurlu şiirini okur gibi.

Daha fazla dayanamadım. Tek sığınağım oydu. Ağlamam daha da şiddetlenirken başımı omzuna yasladım. Tek başıma ayakta duramıyordum artık. Günler sonra evime gelmiş olmanın huzuru ile akıttım içimde biriken bütün kiri, pası. Sırtımı okşadı elleri. Sonra ise saçlarımı. Bir elinin içinde olan artık gücü kalmamış ellerimi okşadı. "Rengarenk kuşlar var senin parmak uçlarında." diye mırıldandı kulağıma. "Bana hayat veren dokunuşlar var senin avuçlarında. Kan olur mu hiç senin ellerinde?" Okşamaya devam etti saçlarımı ve ellerimi. "Böyle güzel ellerde kan olur mu hiç?"

"Var..." diye mırıldandım omuzundan güçsüzce. Geri çekildim. İçimi çeke çeke baktım yüzüne. Aramızdaki avuç içine eğdim bakışlarımı. "Bak, kanıyor."

Yüzüne doğru kaldırdı hemen. Öptü yine ikisini de. Sanki tozlanmış gibi kendi elleri ile sildi avuçlarımı. "Bak bir daha. Yok bir şey."

Baktım. Gerçekten yoktu. Günlerdir ben bir türlü çıkaramıyordum onları oysa. Onun tek öpüşü durdurmuş muydu bütün bu azabı? Ağlamam durmamıştı. Ama bir tık hafifledi. Bakışlarım ellerimde kaldı bir kaç dakika. O ise omzuma düşen saçları nazikçe geri itti. Ellerimden koptu bakışlarım. Ona baktım. Sıcacık bakıyordu kehribarları gözlerime.

"Acıyor ama..." diye mırıldandım en net şekilde. "Çok canım acıyor."

Boğazımdı acıyan, sızım sızım sızlayan sırtımdı. Söyleyemedim. Üst üste gelen hiç bir şeyi kaldıramıyor gibiydim artık. Bakışları gözlerime değdi. Titredi göz bebekleri. "Biliyorum..." diye mırıldandı. İki eli yanaklarımı kavradı. Ben hala hıçkıra hıçkıra ağlarken yanaklarıma düşen yaşları sildi. Dünyanın en narin şeyine dokunur gibi hassastı dokunuşları. Önüme düşen, ağlamam yüzünden yanaklarıma yapışan saçlarımı geri iteledi. Alnını alnıma yasladı. "Biliyorum... Hissederim ben senin her acını... Biliyorum canının nasıl yandığını. Biliyorum..."

Bilirdi. Hiç şüphem yoktu. Kapattım gözlerimi. Alnımı geri çekmedim. Kaç gündür dört nala koşan atlar vardı içimde. Nefessiz kalmışlardı. Susuz kalmışlardı. Yuva buraydı. Dinlenmeliydik. Hala hıçkıra hıçkıra ağlarken bir elim sıkıca bacağındaydı. Ne kadar öyle kaldığımızı bilmediğim bir süre boyunca yuvamda soluklanmama izin verdi. Alınlarımız geri ayrılmadı ama gözlerimizi açıp birbirimizin yüzüne bakamadık da. O benim yanaklarımı okşadı nazikçe. Ben onun bacağına tutundum sıkı sıkıya.

Bir kaç dakika sonra ise geri çekti kendini. Yanağında yine yaş yoktu ama yine yaşın oradan geçtiğini belli eden yol yerli yerindeydi. Ayağa kalkar kalkmaz bana eğilip bedenimi kucakladı. Ağlamam sakinleşmişti lakin iç çekmem geçecek gibi değildi. Başımı omzuna yaslariken kollarımı boynuna doladım. Midem bulanıyordu. Zihnim karman çormandı. Birkaç dakika uyudum gibi oldum ama sonra uyandım. Ya da hiç uyumadım. Bilemedim. Günlerdir uyuyamamıştım. İlaçlar bile işe yaramaz hale gelmişti. Ama burası sıcaktı, burası en iyi antidepresandı.

Birileri ile konuştu. Dinlemedim. Bir kolumu boynundan açıp elime baktım yine. Kan yoktu. Derin bir nefes verdim günler sonra sanki. Gülümsedim belli belirsiz. Başımı iyice yerleştirdim omzuna. Çocuk gibi küçücük kaldım kucağında. Yine düştü yüzüm birden bire. "Acile giremiyorum..." diye mırıldandım çatallı bir sesle. "Boğazımı sıkıyorlar sanki."

Saçlarımdaydı dudakları. "Geçecek. Hepsi geçecek."

"Artık kötü bir doktor muyum ben Murathan?"

"Asla." dedi anında. "Asla değilsin." Kucağından indirdi. Neden bunu yaptığını anlamak için sağa sola bakınca arabanın önüne geldiğimizi fark ettim. Kapağını açıp beni koltuğa oturturken o da önümde eğilmişti. "Sen benim gördüğüm en iyi doktorsun Gökçen Alptekin." diyen sesi ciddi manada gurur doluydu. "Doktor olduğumu duyduğum günden beri en iyisi olduğuna bir an bile şüphe etmedim. Sen de etme." Ellerimi kavradı yine. Tekrar tekrar öptü. "Benim hatam yüzünden kendini cezalandırma...Lütfen bunu yapma..."

"Vurdum ama onu..."

"Kendini korudun." dedi anında. Sıkıca tuttu ellerimi. "Sen sadece kendini korudun Gökçen. Ölen kimse yok. Yakma canını böyle, yakma canımı böyle."

Kalamadım daha fazla kızgın da kırgın da. Kalamazdım ki zaten. Kıyamazdım. Eğildim öne doğru. Önüme eğilmiş başını öptüm. Bakışları bana kalkar kalkmaz ise uzanıp alnına derin bir öpücük bıraktım. Bir elim hafif kirli sakallarını okşadı. Geldi geleli yapmak istediğim şey buydu işte.

Öylece baktı birkaç saniye. Kızısam, bağırısam daha memnun olacaktı sanki. Ruhumu ezen bir şey vardı bakışlarında. İnce bir sızı akıyordu kehribarlarından içime. Kaçırdı gözlerini. Bacaklarımı kavrayıp ayaklarımı yana doğru kıvrarak tamamen arabadan içeri yerleştirdi. Kapıyı kapattı. Bir kaç saniye sonra ise yanımdaydı. Sessiz kaldık. Çalıştırdı arabayı. Uyumak

istedim ama bulanana midem izin vermedi. İfadesizce izledim yolu sadece. Ne o konuştu, ne de ben. Bomboş gözlerle izledim yolu. Arada bakışlarını üzerimde hissediyordum ama dönüp bakacak gücüm yoktu.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim bir süre sonra durdu araba. Kıpırdamadım. Beni kucaklayıp arabadan alırken tek yaptığım yine gövdesine sokulmaktı. O ne zaman gitse kötü şeyler oluyordu. Gitmemeliydi. Sıkıca kavradım boynunu. Başımı boyun girintisine gömüp bütün kötü anıları kokusunda silmeye çalıştım. Belli bir miktarda işe yaradı da bu yöntem. İçkiden mi yoksa kokusundan mı bilmem ama günler sonra gelen bir hafifleme sarıp sarmalamıştı etrafımı. Uyku bastırıyordu en sonunda.

"Nasıl?" diyen Aybüke'nin sesini duydum ama gömüldüğüm boyundan başımı asla kaldırmadım.

"İyi." dedi Murathan kısaca.

"Ağladı mı sonunda?" dedi Bilge. "Ne olur ağlamış olsun. Çok korkutuyor beni."

Murathan yine kısıdan cevap verdi. "Ağladı."

"Durun ayakkabısını çıkaralım." dedi Zehra.

Yine tepkisiz kaldım. Birileri ayakkabılarıma dokundu ama Murathan beni yere bırakır korkusu ile boynuna daha sıkı yapıştım. Onun da kollarının beni kendine daha çok çektiğini hissediyordum. "Buradayım..." diyen belli belirsiz mırıltısı geldi kulağıma.

Memnun bir şekilde oynattım boynuna gömülü yüzümü. Ayakkabılarımı çıkardıklarını hissettim.

"Ben yanındayım." dedi Murathan. "Uyuyun siz."

Bundan daha huzurlu bir cümle olamazdı şu an benim için. Derin bir sessizlik vardı ortamda. Konuştuysalar da ben duymamıştım. Sıkıca yapıştığım gövdeden ayrılmamak gibi teleşlerim vardı. İlerledik. Gözlerim kapalıyken bile bunu hissedebiliyordum. Odanın kapısının kapanma sesi geldi kulağıma. Birkaç saniye sonra ise beni kucağından indirip yatağın üzerine bırakmak gibi bir hamle yaptı ama hala boynuna sıkı sıkı bağlı olan kollarım ve boynuna gömülü yüzüm bu girişimine engel olmuş olmalı ki durdu.

"Buradayım güzelim." diye mırıldandı yine.

Yüzümü boynundan yavaşça geri çektim. Sığındığım güvenli karanlıktan ayrılınca bir kaç saniye bulanıklaştı görüşüm. Sonra ise kehribarları ile aydınlandı. Güven dolu bakıyordu. Konuşmadı ama bakışlarındaki merak etme, buradayım ifadesi yerli yerindeydi. Yavaşça beni yatağın üzerine

bırakmasına izin verdim ama sırt üstü bıraktığı an aldığım darbeler yüzünden hala sızım sızım sızlayan kemiklerime ince bir sızı doldu. İnleyerek yan döndüm yatakta. Yatağın önünde eğildi hemen.

"Ne oldu?" diyen sesi endişe doluydu.

Cevap vermedim. Daha doğrusu sarhoş zihnim doğru kelimeleri seçemedi. Yan döndüğüm yerde gözlerim kapalı bir şekilde sızının geçmesini bekledim. Olmadı ama. Aniden yattığım yerden doğrulttu beni. Montumu çıkarırken yine inledim. Kollarım da sızlıyordu. Sayısız iğne batırıyorlardı sanki günlerdir tenime, kemiklerime. Ağrı kesiciler bir noktaya kadar işe yarıyordu.

Baktı yüzüme bir iki saniye. Kaşları hafifçe çatılırken montumu yatağın bir köşesine atar atmaz siyah boğazlı kazağımın uçlarına uzandı. Yukarı çekip çıkarmaya niyetleniyordu ki tuttum ellerini. İzin vermedim. Vücudumun her yeri ezik ve morluklarla doluydu. Boğazım en korkunç olan kısımdı. Sadece morluklar değil, kablonun oluşturduğu derin yaralar da vardı. İstemiyordum onları görmesini. Benim canımı böyle yakan onu perişan ederdi.

Umursamadı. Ellerimi geri iteledi. Başımı hızla iki yana sallarken yine tuttum ellerini. "Dur."

Durmadı. Geri bile itmedi ellerimi. Tek bir hamlede kazağı yukarı çekince istemsizce kollarımı yukarı kaldırmak zorunda kalmıştım. Direnecek konumda değildim. Kazağın boğazımdan ayrılırken oluşturduğu belli belirsiz baskıyla yine inledim. Hatta bu sefer daha şiddetli bir acı nidası dökülmüştü dudaklarımdan. O ise kazağı yana savurur savurmaz önünde sadece siyah bir sütyenle kalan bana öylece kalakaldı bir kaç dakika boyunca.

Midem bulanıyor, gözlerim sızlıyor, başım dönüyordu. Bu yüzden bakışlarımı yerden kaldırıp bakamadım ona. Gerekte kalmadı. Önüme yığıldı kaldı adeta. Dizlerinin üzerine çöktü dev bedeni. Bacaklarımdan önüne bıraktı kendini. Bakışlarında geldi geleli ilk defa bu denli net gördüğüm bir acı vardı. Titreyen göz bebekleri morluklardan görünmeyen kollarımda gezindi önce. Sonra karnımda, en son boynuma ulaştı. Yutkundulakın oldukça zorla. İçimi ezim ezim ezen bakışları yara bere içinde kalmış boynumda bir süre takılı kaldı. Doldukça doldu bakışları. Uzun kirpikleri titredi. Elini kaldırdı. Dokunmak istedi boğazımdaki yaralara ama yapamadı. Titredi eli ilk defa gördüğüm bir şekilde. Hiç dermanı kalmamış

gibi kucağına düştü elleri. Derin bir nefes çekti içine ama canını yakmıştı bu nefes sanki.

Kıvrandı olduğı yerde. Dizleri taşıyamadı bedenini sanki. Tamamen yere çökerken bacaklarına tutundu belli belirsiz. "Gökçen..." diye mırıldandı acıyla inler gibi. "Ne yaptı sana?"

Konuşursam yine ağlardım. Gerçi konuşmama da pek gerek yoktu. Yaşlar yavaşça süzöldü yanağımdan. Saklamadım hiç bir şeyi. Saklayacak pek bir şeyde yoktu zaten. "Serum kablosu..." diye mırıldandım zorla. "Serum kablosu ile bo-boğmaya çalıştı."

Yaralanmış bir kurt nasıl inlerse öyle kıvrandı yerinde. Acı acı soludu. Nefesini toplayamadı bir an sanki. Başını birbirine sıkıca kenetlenmiş dizlerimin arasına yaslayıp bir kaç dakika öylece bekledi. Derin derin nefes alıp verdi. Acısı sinire dönüşüyordu. Bunu bilecek kadar tanıyordum onu.

"Acımıyor." derken elim bacaklarına yaslı başına uzandı. Yavaşça okşadım saçlarını. "Öpersen geçer."

Yavaşça kaldırdı kafasını. Bakışlarındaki duygu acımıyor dediğim canımı acıtmaya yetti.

"Acır." dedi. Zorla nefes aldı.

"Sen öpersen acımaz." dedim.

Öyle de oldu. Titreyen dudakları dünyanın en kırılgan çiçeğine dokunur gibi tüy kadar hafif dokunuşlarla gezindi tenimde. Kollarımda, boynumda, sırtımda... Geçmedi acısı ama dokunduğı yerlerde de mavi çiçekler açtırmaya yetti dudakları. Sessiz kaldım. O ise sarıp sarmaladı günlerdir ağrıdan sızlayan bedenimi. Pantolonumu da çıkarıp üzerime pijamalarımı geçirirken o kadar hafifti ki dokunuşları hissetmedim bile. Günlerdir elimden çıkmayan kan gitti. Günlerdir kafamın içinde susmayan sesler sustu. Tek yaptığım başımı göğsüne yaslamak, onun parmakları saçlarımda belli belirsiz gezinirken birkaç dakika boyunca boş gözlerle duvarı izlemek, sonra ise derin bir uykuya geçmek oldu.

O varsa her şey daha kolay, her şey daha katlanılasıydı.

Göğsünde sessizce yatan kızı saatlerdir yaptığı gibi gözünü dahi kırpmadan izlemeye devam etti Murathan. İçinde öyle bir öfke dolaşıyordu ki; ne yapacağını, bu öfke ile nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Kelebeğinin kanatları yara bere içindeydi. İçi acıyordu. İnsan en kıymetlisi gözünün önünde acı çekerken ne yapabilirdi ki?

Bilmiyordu Murathan.

Boynuna kaydı bakışları yine. Saatlerdir ayıramıyordu bakışlarını o yara ve morluklardan zaten. Derin bir nefes alırken burnunun direği sızladı. Avazı çıktığı kadar ağlamak istedi ama yuttu. Murathan her şeyi yutardı zaten. Bunu da yuttu. Dokunmaya kıyamazdı o tene o. Koklarken kirpiğinin ucu batıpta canını acıtacak diye sakınırdı. Ne yapmışlardı en kıymetlisine?

Ne yapacaktı? Bu acıyla nasıl başa çıkacaktı?

Boğazında asılı kalan yumruyu zorla yuttu. Suçluluk duygusu altında ezim ezim eziliyordu saatlerdir. Aptallık etmişti. Söylemeliydi. Büyük bir aptallık etmişti. O adi kadının bir daha gelmeye cesaret edemeyeceğini sanmıştı. Etrafına sardığı polisler onu korumaya yeter sanmıştı. Kendine istemişti onu. Gözünün önünden ayırmak istememişti. Şu kısacık ömründe kendini bildi bileli tek bencilliği o. Bu bencilliği gözünü öyle bir kör etmişti ki ona en büyük zararı kendinin verdiğini göremedi.

Hata yapmıştı. Çok büyük bir hata yapmıştı. Doğru bildikleri yanlıştı.

Boğazındaki yaralara takılı kaldı bakışları dakikalarca. İçindeki öfke yakıp yıkabilirdi her yeri. Yeri göğü ayağa kaldırabilirdi ama hesap soracak kim vardı karşısında kendinden başka? Kendi boğazını sıkabilir miydi elleri? Şu an hiç hareket etmeden sıkıyordu. Nefes alamıyordu canı bildiği canın boğazındaki yaralara bakarken. Hatası büyüktü, Gökçen onu affederdi. Biliyordu. Lakin o kendini nasıl affedecekti, bu konu da hiçbir fikri yoktu. Tıpkı şu an zerre gücünün olmadığını hissetmesi gibi.

Sonsuza kadar böyle göğsünde saklayabileceğini sanmıştı onu. Onun yanında kimsenin ona zarar veremeyeceğini düşünmüştü. Şimdi anlıyordu

ki en çok zararı bu düşüncesi vermişti ona. Hayatında kendi için ayırdığı tek şey onun yüzünden ölüyor, onun elinden zerre bir şey gelmiyordu. Değiştirmeye gücü yetmemişti bu sefer. Kaderinin kalemi onun ellerinde değildi.

Bakışları yatağın yanında ki resme kaydı. Ali amcası gülerek bakıyordu bir çerçeve arkasından. Bakamadı yüzüne. Emanetine sahip çıkamamıştı. Gözlerini yumdu yavaşça. Ağzını açsa bir avuç ateş kusacaktı ama yuttu. Onu da yuttu. Murathan'ın göğsü genişti. Her acıyı yutardı. Bunu da yuttu. Gözlerini geri açtığı anda önündeki kadına kilitledi bakışlarını yine. İzmir'den ilk geldiği anı düşündü. Hayat dolu, neşeyle gülen bir Gökçen vardı karşısında. Şimdi ise yatağın ortasında küçücük kalmış, acıdan göz altları çökmüş, ona donuk, buz gibi bakan mavi gözler.

Kelebeği gözünün önünde ölüyordu. Kanatları yara bere içindeydi. Onun cezası ise karga misali onu izlemek miydi gerçekten?

Hangi yürek dayanırdı bu acıya? Murathan'da o içine dünyaları alacak bir yürek vardı var olmasına ama bu acıyı kaldıracak yürek yoktu.

Battaniyeyi daha sıkı sardı gövdesine kedi gibi sokulmuş kadına. Bir eli tişörtünün yakasına yapışmıştı sıkı sıkı. Gitmesinden korkuyordu yine. Haklıydı. Hangi zor anında yanına olabilmışti ki? Murathan bir vardı, üç yok. Üç vardı, Beş yok... Şu an durdurmak istedi zamanı. Onu sonsuza kadar böyle göğsünde saklamak istedi. İmkansız olduğunu bile bile yalvardı hatta Allah'a. Tek bir dilek hakkım varsa bu dünyada o da budur diye geçirdi içinden sayısız defa.

Onu koru Allah'ım... Onu bütün kötülüklerden koru... Onun payına düşen ne kadar acı varsa bana ver... Onu bütün acılardan koru...

Dayanırdı çünkü o her acıya. Bir tek ona kıyamazdı. Yeryüzünde ona bundan daha büyük bir azap olamazdı. İki yol vardı şimdi önünde. Hangisini seçerse seçsin acı çeken o olacaktı. Ama birinde kelebeği özgürce kanat çırpabilecekti. Bir gün dahi olsa özgürce yaşayabilecekti. Seçebilir miydi bu yolu Murathan? Hayattaki tek bencilliğinden vazgeçebilir miydi? Bu hayatta kendine istediği tek canlıdan kolay kolay kopabilir miydi?

Dişlerini sıktı Gökçen'in huzurla uyuyan yüzüne bakarken. Kopamazdı ki... Nasıl kopacaktı? Canından bir parçaydı. Yılları onsuz geçmişti zaten, ama artık çocuk değildi. Unutmak o kadar kolay değildi. Nasıl dönecekti sırtını kalbine, bütün ömrüne?

Genzinde boğazından kopmak için hazır bekleyen bir feryat vardı. Küçücük olmak istedi o an. Kepçük olmak istedi sadece. Pamuk'un

kucağına sinip öylece uyumak istedi. Yapamadı ama. Her köşesi sızım sızım sızlayan kalbi izin vermedi. Öyle ya, artık elinden en sevdiği oyuncağı alınan Kepçük değildi. Kalbi yerinden sökülen deli divane aşık bir Murathan'dı.

Dertli bir nefes döküldü dudaklarından. İzledi birkaç dakika daha yüzünü. Yara ve morluk içinde kalan boynuna uzandı elleri. Saçları gelmişti üzerine. Canını daha çok yakmasınlar diye hafifçe yana iteledi. Ama aynı saniyelerde Gökçen'in huzurlu uykusundan korkuyla, yerinden sıçayarak uyanmasını beklemiyordu.

"Çek onu boynumdan!" diye bağırmaya başlamıştı Gökçen birden bire.

İrkildi Murathan. Bunu beklemiyordu. Boş boş göz kırptırdı bir kaç saniye.

Gökçen ise hızla doğrulmuştu yataktan. Korku dolu gözleri Murathan'ı görmüyordu sanki. Boğazından bir şeyleri atmaya çalışır gibi kendi elleri ile tırmalamaya başladı boynunu ve gerdanını. "Çek onu boğazımdan!" diye bağırıyordu bir yandan da. "Nefes alamıyorum! Çek! Bırak beni! Bırak!"

Şaşkınlığı bir kenara bırakıp hızla ileri atıldı Murathan. Boynundaki kabuk bağlayan yaralar sökülmüştü yer yer. Kanıyorlardı artık. Ellerini tuttu boynuna daha da zarar vermemesi adına. "Sakin ol." dedi kendinde sakın çıkarmaya çalıştığı bir sesle. Olmadı ama. Gökçen'in gözlerindeki korku devasaydı.

"Boğazımda." diye panikle bağırarak ellerini geri itti Gökçen. Can havliyle çıktı yataktan. Aslında hiçbir şeyin olmadığı boğazını çekiştirmeye devam etti. Yaraları kanamaya devam ediyordu. Elllerine boğazında ki yaraların kanı bulaşmıştı. Görünce titredi Gökçen. Mavi gözleri yerinden fırlayacak gibi olurken ellerini bacaklarına sürttü hızla. "SİLİN ŞUNLARI! SİLİN ŞUNLARI ELLERİMDENNN!"

"Gökçen, dur!" diyerek hızla yataktan çıktı Murathan.

Durmadı Gökçen. Kanayan boynuna yapışan saçları yüzünden devasa bir çığlık atarken yine korku dolu ellerini boğazına sardı. "ALIN ŞUNU BOĞAZIMDAN! NEFES ALAMIYORUM! ALIN!"

Ellerine yapıştı Murathan. "Bir şey yok boğazında, saçlarındı. Dur."

Durmadı Gökçen. Kendinde değildi sanki. Zihni burada değildi. Murathan'ı görmüyordu. Kıpırmızı olmuştu gök mavi gözleri. Korkudan beyaz teni kireç gibi olmuştu. "Boğuluyorum." dedi gerçekten boğuk çıkan hırıltılarla. "Boğuluyorum. Anlamıyorsunuz." Sağı solu taradı hızlı korku dolu gözleri. En sonunda çalışma masasında ki kalemlikte durdu bakışları.

"Kesmem lazım, kesmem lazım." derken Murathan'ın bile tahmin edemediği bir güçle onu geri itip hızla masaya koşmuştu.

Öyle bir korku belirdi ki Murathan'ın içinde kendi bile ilk defa iliklerine kadar hissetmişti bu duyguyu. "GÖKÇEN DUR!." diye saklayamadığı bir korkuyla bağırarak ileri atıldı ama Gökçen çoktan masanın üzerinde ki kalemligi devirip titreyen ellerle makası kavramıştı.

Saçlarını tuttu. "Kesmem lazım. Boğuyorlar beni, kesmem lazım!" diyen sesi korku ve panik doluydu.

"Gökçen!" diye var gücüyle bağırarak ileri atıldı Murathan. Kızın bedenini sırtından sıkıca kavrarken makas tutan elini kavrayıp saçlarından uzaklaştırdı. Alıp yana savurdu. Kolları ile sıkıca sardı önünde küçücük kalan bedeni. Ellerini göğsünün üzerinde sabitleyip, sırtını kendi göğsüne yasladı. "Şşş..." dedi kulağına doğru sakinleşmesi adına. "Saçlarındı onlar. Bir şey yok. Sakinleş."

Sakinleşmemiştir Gökçen. "KESMEM LAZIM!" diye avazı çıktığı kadar bağırıyor, sıkıca sarıldığı kolları arasından çıkmak için çırpınıp duruyordu. "BIRAK! KESMEM LAZIM! BENİ BOĞUYORLAR! KESMEM LAZIM!"

İçinde kelimelere dökemeyeceği acı vardı zaten Murathan'ın. İyice büyüdü. Hayat vardı onun saçlarında. Her birinden ayrı Gökçen, her birinde ayrı can vardı. Bir kere kesilmiş olduğu gerçeği bile canını paramparça ediyordu. İkinci ihtimalden ne o ne de Kepçük sağ çıkamazdı.

Derken odanın kapısı açıldı ışık hızında. Bütün ev halkı endişeli gözlerle bakıyordu ikisine.

"Ne oldu?" dedi Bilge panikle.

Aybüke ise hızla yanlarına koşmuştu. Umursamadı hiçbirini Murathan. Sıkı sıkı sarıldı kucağındaki gövdeye. Kulağına aynı şeyleri mırıldanmaya devam etti. "Sakinleş... Buradayım ben... Kimse zarar veremez sana... Sakinleş..."

Derin derin nefes alıp veriyordu Gökçen ama sakinleştirmişti bu ses onu bir nebze de olsa. Murathan'ın elleri altındaki kalbi kuş gibi çırpınıp duruyordu. "Murathan..." diye inledi zorla.

"Buradayım." Saçlarından öptü peş peşe. "Yanıdayım."

"Boynumdaydı..."

"Saçlarındı." diye tekrarladı Murathan. "Saçlarındı. Sakin ol. Yok bir şey."

"Keselim o zaman..." diye acıyla inledi Gökçen.

"Öldür beni daha iyi." dedi sadece.

Birkaç dakika daha sıkıca birbirlerine sarılı beklediler. Gökçen'in nefes alışverişi normal bir seviyeye gelip biraz daha sakinleşince kollarını gevşetti Murathan. Yavaşça kucakladı. Gözleri kapanıyordu kızın. Uzanıp şakağına derin bir öpücük bırakırken yatağına bıraktı. "Çıkın dışarı." dedi odanın ortasında sessiz ama üzgün gözlerle onları izleyen Bilge, Aybüke ve Zehra'ya. İkiletmedi hiçbirisi. Odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

Zor açık tutuyordu Gökçen gözlerini. Bu anı yarın hatırlamaması bile muhtemeldi. Kabus sanacaktı belki. Ama Murathan bir ömür boyunca unutamayacaktı. Yatağın üzerine oturdu. Gökçen tamamen uykuya geçene kadar tüy kadar hafif dokunuşlarla saçlarını okşadı, sonra ise ördü. Boğazındaki kanları sildi. Yaralarına pansuman yaptı. Krem sürdü. Elllerine bulaşan kanı sildi. Parmakları ile oynadı. Öyle sakindi ki her hareketi, kendi bile hayret etti bu sakinliğine. İzledi dakikalarca, saatlerce. Solmuş yüzünü, morarmış göz altlarını, yara bere içinde kalmış bedenini.

Gökçen'in tam uykuya geçtiğine emin olduğu an ise alnına derin bir öpücük bırakıp odadan sonra ise evden çıktı. Bu gidişini sessizce izleyen, ne yaşanacağını tahmin edebildiği için onu durduracak tek kişiyi yani Timur'u arayan Aybüke'den haberi yoktu.

Evden çıktı Murathan. Arabaya binmedi. Sığmıyordu hiçbir yere. Şu koca kainat içinde bile sığdıramıyordu sanki kendini hiçbir yere. Limiti de, sabrı da bu kadardı. Hiçbir şey zerre sikiinde değildi. Canı yanıyordu. Öyle bir canı yanıyordu ki; yeri göğü yaksa yine de içindeki acıya denk düşmeyecekti sanki. Karanlık yolda ateş saçan kehribarları ile ilerledi. İlerledi, ilerledi. Dakikalar sonra hastaneden içeri girdiğinde kararlı adımlarla tek bir hedefe doğru ilerliyordu. Gözünü karartmış değildi, zira gözü hiç bir şey görmüyordu. Odanın kapısına gelince kapıda bekleyen askerler anında selam verdi. Almadı selam melam. Hızla içeri girip odanın kapısını kapattı.

Sara buradaydı. Yani hesap soracağı tek kişi. Bir kadına asla el sürmezdi. Ama bu başkaydı. Ölmek mi istiyordu? Abisinin yanına gitmek mi istiyordu? Seve seve yapacaktı. Sınırı aşmıştı. Dokunmaması gerekene el sürmekle kalmayıp yara bere içinde bırakmıştı. Öfkeden gözü öyle bir döndü ki; Gökçen'in boğazına dolanmış saçlarını kesmeye çalıştığı andan ve bedenindeki morluklardan başka bir şey düşünemedi. Hızla ileri atıldı. Kadının eline bağlı serum kablosunu çekip kopardı iki uçtanda. Ve hiç

beklemeden sıkıca ellerine dolayıp Sara'nın boğazına dayamak için ileri atılıyordu ki arkadan biri kavradı bedenini. Yana savurdu.

"Lan dur!" diye bağıırıyordu Timur. "Ne yapıyorsun?"

Umursamadı. Ateş saçan gözleri Timur'a değmedi bile. Hedefi hala oradaydı. Aç bir kurt gibi ileri iki adım attığı an Timur geçti önüne. İki eliyle göğsünden geri iterek zapt etmeye çalıştı Murathan'ın öfkesini. "Saçmalama." dedi çatık kaşları altından. "Öfken gözünü kör etmesin. Mantıklı düşün."

"Mantık?" dedi Murathan tek kaşını havaya kaldırıp sinir dolu bir sesle. "Mantık mı?" Sessiz kaldı Timur. Murathan ise en sonunda saatlerdir içinde tuttuğu ne varsa yoğun bir öfke ile akmasına izin verdi. "MANTIĞINI SİKEYİM TİMUR! ANLIYOR MUSUN? MANTIĞINI SİKEYİM!"

Sessizce baktı Timur kısa bir an. Murathan ise elindeki serum kablosunu sıkarken sinirle bir tur attı odanın yüzünde. Delirecekti. Sinirden kafa yenirse şu an yiyecekti. Başu uyuşmuştu yoğun sinirden. Migreni gümbür gümbür geliyordu. Hissedebiliyordu. "Bu geberecek." diyerek tekrar kadına ilerledi. "Bu kancık benim elimden can verecek asıl."

Geri itti Timur yine. "Sakinleş."

"Gel sen sakinleş!" diye kükredi Murathan. "Gel kolaysa sen sakinleş!" derken sinirli sesi belli belirsiz titredi. Var gücüyle sıkıttığı serum kablosunu kaldırdı aralarında. "Serum kablosu ile boğmaya çalışmış lan kızı. Her yeri mosmor..." Sesi gibi bakışları da titredi. "Her yeri yara bere. Saçının bile onu boğmaya çalıştığını sandı. Kesecekti neredeyse." Gözleri doldu yoğun sinirden. "Ne sakınleşmesinden bahsediyorsun lan sen bana!?"

Ofladı Timur bariz bir şekilde. Ne diyeceğini bilemez bir şekilde baktı bir kaç saniye arkadaşına. "Elimizde artık. Zarar veremez." demekten başka bir şey gelmedi dilinin ucuna. Ne dese eksik kalacaktı. Farkındaydı.

"Ne kaldı lan daha vereceği zarar?" diyen sesi titremişti. İki yana açtı ellerini çaresizce. "Ne kaldı lan benim bu kıza daha vereceğim zarar?"

"Saçmalamayayı bırak artık." dedi Timur. "Senin bir suçun yok."

"Var!" dedi anında. Üstü üste sertçe vurdu kalbinin üzerine. "Bunun yüzünden hepsi. Bunun yüzünden hepsi." Kalbini o an sökebilse sökerdi. Acısı başka türlü dınecek gibi değildi. Vicdan azabı son noktadaydı.

"Murathan..." diyen Timur'un sesi nadir görülür bir şekilde yalvarır gibiydi. Uzun yıllardır arkadaşlıklar onlar. Birbirlerinin her halini görmüşlerdi az çok ama her zaman sert duran Karakurt'u ilk defa böyle yıkılmış görüyordu Timur.

"Siksinler Murathan'ı." diye öfkesini kusmaya devam etti Murathan. "Siksinler Murathan'ın aklını." Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı ama oldukça zordu. "Doktor lan bu kız." diye bağırdı. Alnında bir damar derisini delmek ister gibi atıyordu. "Doktor! Serum kablosu ile boğmaya çalıştılar!" Elindeki kabloyu yana savurdu. "Daha nasıl bakacak bu zıkkıma?"

Cevap veremedi Timur. O ise devam etti. "Neşe dolu geldi lan bu kız buraya! Hayat dolu geldi. Bir de şimdi bak. Dön bak Timur. Aynı Gökçen mi? Söyle! Aynı Gökçen mi?" Sesi çaresiz bir tona büründü. "Eridi gitti lan kız gözümün önünde. Soldu gitti dibine bir yudum su dökemedim... Yalansa yalan de... Çiçekler açardı o gülünce...Koşardı, ara vermeden konuşurdu, şen kahkahalar atardı... Bütün çiçeklerini ben kendi bencilliğim uğruna kopardım attım lan. Onu kendime saklayacağım diye..." Gerisini getiremedi. Nefesi de kalbi de yetmedi.

Ağlamak istedi ama yine olmadı. Murathan ağlamazdı. Murathan hep dik dururdu. Murathan her şeyi sırtlanırdı. Murathan her yükü omuzlardı. Göğsü bağıri genişti. Ne dert varsa alırdı. O kadar güçlü değildi oysa Murathan. Niye kimse görmüyordu?

"Etrafımızda dolanmış durmuş lan bunca zamandır. Görmüş Gökçen bunu." diye sinirle söylenmeye devam etti. "Görmüş, ama hayal sanmış. Benim yüzümden, benim." Elini iki kere, sertçe göğsüne vurdu. "Yaşadığını bilse gördüğü an gelir derdi bize, böyle bir bok asla yaşanmazdı ama ben ne yaptım? Salak gibi sakladım kızdan her şeyi."

"Kendine haksız yere yükleniyorsun." dedi Timur kararlılıkla.

Başını iki yana salladı anında. Az bile yapıyordu kendine. Murathan kimdi ki? Yoktu. Hiç bir şeyde yoktu. Sevdiği kadın ne zaman düşse elinden tutup kaldıran o olmamıştı. Bırakmıştı elini, kaçırılmıştı, bırakmıştı elini, yara bere içinde kalmıştı. Murathan daha kalbini bile koruyamıyorsa kimdi ki?

"Elinden geleni yaptın sen." diye üsteledi Timur. "Haftalardır polisler izliyor, Aybüke dibinden ayrılmıyor. Daha ne yapacaktın Murathan?"

İçindeki öfke sınırları da duvarları da aştı. Hızla arkasını dönüp sağlam bir yumruk attı duvara. Peş peşe indirdi öfkeli yumruklarını. "BU BENİM ELİMDEN GELEN! BU! SADECE BU!" Duvar ve eli kan revan içinde kalırken Timur koştu yine yanına. Kolundan tutup var gücüyle geri itti arkadaşını.

"LAN BİR DUR!"

Durmadı Murathan. Duramadı. Öfkeden her hücresi uyuşmuştu sanki. Başı karıncalaşmış, migreni son noktaya vurmuştu. Döndü sinirle kendi etrafında. Kan revan içinde kalan eli umrunda değildi, asıl kan revan içinde kalan kalbiydi. Sessiz kaldılar bir iki dakika boyunca. Sakinleşmesini bekledi Timur ama boşa bir bekleyiş olduğunu biliyordu.

"Murathan..." dedi mırıldanır gibi. "Bitti, gitti abi. Kadın da elimizde. Hiçbir tehlike yok artık." Başını hafifçe arkaya çevirip yatan kadına baktı göz ucuyla. Nefretle ekşitti yüzünü saniyelik. Tekrar önüne döndü. "Kendini de Gökçen'i de daha fazla hırpalayıp durma."

Yutkundu zorla Murathan. Sessiz kaldı bir kaç saniye. Yaralı elinden yere tek tek kanlar damladı. İfadesizce baktı yere birkaç dakika daha. "Küçükken..." dedi. Bakışları hala yerdeydi. "Ali amca, yani Gökçen'in babası onu hep bana emanet ederdi. Başka kimseye güvenmezdi. Ablalarımın bile kucağına vermezdi bazen. Bir tek bana verirdi. Niye biliyor musun Timur?"

Cevap için fazla düşünmedi Timur. "Ne olursa olsun koruyacağını biliyor olmalı."

Başını aşağı yukarı salladı Murathan. Öfkeli ama artık yoğun bir şekilde yorgunluk dolu gözlerini yerden kaldırıp Timur'a baktı. "Korurum." dedi mırıldanır gibi. "Gerekirse kendimden bile korurum."

Ağır bir sessizlik çöktü ortama. Tek ses Sara'nın kalp atım sesiydi. Yere baktı Murathan. Murathan'a baktı Timur. Birkaç saniye sonra ise, "Hayır." dedi Timur arkadaşının ne yapacağını az çok tahmin ettiği için. "Saçmalama Murathan. Sakın o düşündüğün şeyi yapma."

Yorgun bakışlarını Timur'a çevirdi. Omuzları nadir görülür bir şekilde çökmüştü. Dev cüssesi küçücük kalmıştı sanki. Başı ağrıyor, midesi bulanıyordu. Korktu bir an Timur. Aşk denen şeyin gücünden korktu. Bulaşmadığı için yaradana minnet duymadan edemedi.

"Sen söyle o zaman?" dedi Murathan yorgun yorgun. "Ne yapsın bu Murathan Timur? Ne olur sen söyle..." İki yana açtı ellerini. "Ben başka bir çıkış bulamıyorum. Sen biliyorsan söyle. Allah aşkına söyle abi..."

Söyleyemedi Timur. Dudakları aralandı lakin söyleyecek tek bir kelime dahi dökülmedi dilinin ucundan. Tesellisi yoktu. İnsanın sevdiği birini kaybetmesinin ne demek olduğunu bilirdi. Hele hele sevdiği birinin ölümüne sebep olmanın verdiği vicdan yükünü en iyi o bilirdi. Bu azabı geçirecek bir teselli cümlesi yoktu yeryüzünde. Başını hafifçe sağa eğip üzgün gözlerle arkadaşına bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Daha fazla konuşmadı Murathan'da. Çökmüş adımlarla odanın kapısına ilerlerken aslında hayatının en zor kararını vermişti. Seçimini yapmıştı. Bütün acıları omuzlayan onun omuzları, gözyaşlarını içine akıtan onun göğüs kafesinin altında sızım sızım sızlayan kalbi olacaktı. Gerekirse tüm kötü anları kendine toplardı. Lakin Gökçen'e artık tek bir karanlığın dahi değmesine izin vermeyecekti.

Boş gözlerle tavana bakıyordu Aybüke. Uyku tutmuyordu. Sağa dönüyordu. Yine tutmuyordu. Sola dönüyordu. Yine tutmuyordu. Oflayarak savurdu üzerindeki battaniyeyi geri. Aniden kalktı yataktan ama bu ani hareketinden dolayı kasıklarına keskin bir sızı dolunca saniyelik acıyla ekşitti yüzünü. Yaraları iyileşmişti iyileşmesine ama tam anlamı ile geçmeden üzerlerine darbe almak iyi olmamıştı. Egemen kontrol etmiş, bir sorun olmadığını söylemişti ama yine de sızlıyorlardı. Ama şu anki ağrının sebebi sadece o değildi.

Reglinin ilk günüydü.

Çok ağrılı geçmezdi hiçbir dönemi ama bel ve kasık ağrısı hep olurdu. Ek olarak çikolata krizi. Tam da şu an aklına düşen şey oydu. Elini karnına atıp yavaşça ovuştururken oturduğu yerden kalktı. Dağınık saçlarını karıştırırken adımları ilk olarak her zamanki gibi Gökçen'in odasına gitti. Gözünü ayırdığı an başına bir şey gelecekmiş gibi hissediyordu. Kendine

verdiği sözü tutmuş, canı pahasına korumuştı bu sefer onu ama böyle bir sonu o da beklemiyordu.

Şaşırmazdı o çoğu şeye. Tepki dahi vermezdi. Burası dünyaydı. Her şey olurdu bu evrendi. İmkansız yoktu. Ama onu kurtarmak için elinde tuttuğu silahı donuk gözlerle Sara'ya ateşleyen Gökçen'in o anki görüntüsünün şaşkınlığını günlerdir atamıyordu üzerinden. Bunu beklemiyordu. Hem de asla. Gözlerinde gördüğü o duygusuz ifadeyi ise asla unutamıyordu.

Üzgündü. Günlerdir öyle sessizdi ki Gökçen, hayatında ilk defa ne yapacağını bilemiyordu. O insanlardan kaçardı hep. Kendi duvarları içinde sessizce yaşardı. Gökçen'in etrafına ördüğü duvarlardan içeri sessizce, duvarlarından tek bir taş dahi eksitmeden bu denli girdiğini bilmiyordu. Komutan yakını değildi o artık sadece. Hayatında ayrı bir yere koyduğu, kıymetli bir arkadaşıtı.

Sessizce kapısını açıp içeri bir baktı. Yatağının bir köşesine sinmiş, derin soluklar alıp vererek uyuyordu. Huzurlu bir uykuda görünüyordu günler sonra ilk defa. Geçirdikleri 3 günde yastığını alıp Aybüke'nin yanına kıvrılışı içini acıtmıştı anlamsızca. Uyumuyordu oysa asla. Sessizce duvara bakıyordu. Kafasında susmayan sesler olduğunun farkındaydı. Normalde asla yapmazdı ama onun bu sessizliğine alışık değildi. İçinde bir nokta eziliyordu. Salak saçma şeyler anlatıp durmuştu günlerdir. Dinlemediğine adı gibi emindi.

Derin bir soluk verirken odaya doğru ilerledi. Günler sonra ilk defa uyuyordu. Sırtı açılmıştı. Uyandırmamaya dikkat ederek örttü. Tam arkasını dönmüş odadan çıkıyordu ki masanın üzerinde dağınık duran kalemleri ve odanın bir ucunda fırlatılmış makası gördü. Derin bir nefes daha verirken Murathan komutanı adına bile üzgündü bir parçası. Çünkü onu ilk defa bu kadar çaresiz görmüştü. Masanın üzerindeki kalemleri düzeltti. Yerden makası alırken gözleri Gökçen'in başucunda duran pansuman kutusuna ilişti. Murathan komutanı boynundaki yaralara bakmış olmalıydı. İlerledi. Onları da aldı. Tam geriliyordu ki Gökçen'den minik bir mırıltı yükseldi.

"Murath..." Gerisi ağzının içinde yuvarlandı gitti ama tamamlamasına gerek olmayan bir isimdi bu zaten.

Baktı bir kaç saniye yüzüne. Bu kadar sevmek mümkün müydü gerçekten? Bir insanın bir insana bu denli güçlü bir bağla bağlanması mümkün müydü? Cevabı kendi içinde bulamadı. Bulduysa dahi doğru cevabın üzerini açmadan odadan çıktı. Kapıyı hafifçe yarım bıraktı ki en ufak sesi duyabilsin. Önüne döndü. Yavaş adımlarla mutfığa ilerledi.

İlerlediği yerlerde Bilge ve Zehra'nın odaları da vardı. Tek tek kontrol etti. Uslu uslu uyuyorlardı. Çok anlamsızdı ama yapmıştı işte. Mutfağa ilerledi. Elindeki pansuman kutusunu ve makası tezgah üzerine bırakıp bir bardak su içti.

Kasıkları ve beli ağrımaya devam ediyordu. Sağa sola bakındı. Çikolata olduğunu hatırladı dolapların birinde. Aradı, taradı. Bulamadı. Geri döndü salona. Dertli dertli kendini yatağına bırakıyordu ki telefonuna gelen bir mesaj sesi ile tam kafasını yastığa bırakırken yastık yanındaki telefonuna döndü. Usulca kendine çevirip ekrana baktı.

Saat;3.53

Bir yeni mesaj

Süleyman; Kapıdayım.

Yastığa kafasını koymadan dikleştirdi. Oturur bir hale geldi. Bir kaç dakika bakakaldı mesaja. Derken bir mesaj daha düştü ekrana.

Aç kapıyı. Komutanım gibi düz duvara tırmandırma beni de.

Kaşları havalandı. Yürek mi yemişti bu? "Bir insan hiç mi akıllanmaz ya?!" diye huysuzca söylene söylene kalktı koltuktan. Huysuz tavırlarının aksine adımları koşar bir halde gidiyordu kapıya. Yapıştı kapı koluna. Ama açmadan önce durdu. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Önüne düşen saçlarını geri iteledi. Üzerinde her zamanki gibi siyah bir eşofman ve tişört vardı. Sağını solunu düzeltti. Omuzlarını dikleştirdi. Kaşlarını çatı ve kapıyı açtı.

Ama açtığı an sırtarak ona bakan Süleyman yüzünden bu kararlı ifadesini sabit tutmakta bir tık zorlanmıştı. Tuttu ama. "Ne işin var senin burada?" diye çıkışmaya çalıştı.

"Soru mu bu şimdi?" diyen Süleyman onu kenara itelemiş, içeri giriyordu. "Sen nereye ben oraya be dağ çiçeğim." Vestiyer önünde ayakkabılarını da çıkarmaya başlamıştı.

"Süleyman sen salak mısın?" derken fark etmeden kapıyı kapatmıştı Aybüke. "Murathan komutanım bir 10 yıl daha kazma ile çim mi budatsın sana? Bunu mu istiyorsun?"

Güldü Süleyman bizden adam olmaz be moruk der gibi. "Budatsın. Ne olacak? Öldürmeyen her acı beni sana yaklaştırır ne de olsa." Geniş geniş sırtarak salona, yani Aybüke'nin yattığı odaya ilerledi. Arkasından bir kaç saniye baktı Aybüke. Bu adam cidden adam olmazdı. Bu düşüncesini diline de dökerek salona girdi.

"Sen adam olmazsın Süleyman."

Yattığı koltuğun baş ucundaki tekli koltuğa kurulmuştu Süleyman. Oldukça rahat bir hali vardı. Bacak bacak üstüne atıp sanki tahtında oturur gibi koltuğun başlıklarını kavraması bunun en büyük göstergesiydi.

Sırıttı Aybüke'nin bu çıkarımına. Bir kolunu koltuk başlığına dayayıp yanağını avuç içine yasladı. Kapı girişindeki kadına baktı. "Senin olayım yeter be Aybüke'm."

Aybüke sırtıtmamıştı. Göz devirerek önünden geçerken çenesini dayadığı koluna bir şamar attı. Dirseği koltuktan kaydı. Avuçu yüzünden çekilirken anlık bir bocaladı Süleyman ama hemen toparladı. "Yine çok haşınsın..." diye mırıldanırken de oldukça mutluydu.

Kısa bir süre baktı dik dik. İtiraf edemediği ama çok derinlerden yükselen ince bir ses vardı oysa.

Görevden yeni döndü. Özledin Aybüke...

Susturdu bu sesi anında. Ama onun yerine Süleyman konuştu. "Hiç bakma öyle deli. Görevden yeni dönmüşüm. Seni görmeden yatacak değilim." Seni gidi der gibi salladı parmağını aralarında. "Senin aksine özlemimi içimde tutamayan biriyim ben."

Küçümserce güldü Aybüke. "Ben mi özlemişim seni?"

Gülümserken başını aşağı yukarı salladı. "Sen özledin tabi." Güldü. "Hadi, hadi. Çekinme. Söyle."

Tabii ki çekinecekti Aybüke. Ölse demezdi bu gerçeği. Ofladı cevap olarak yüzünü ekşiterek.

Keyifle koltukta geri yaslandı Süleyman. "Hasretimden perişan oldun diye yorumladım bu ifadeni."

Güldü ister istemez Aybüke. "Murathan komutanım seni yine burada görünce senin perişanlık seviyeni merak ediyorum ben asıl şu an."

Gülmedi Süleyman buna. Keyifli gülüşü de yavaşça soldu hatta. "Gelmez bu gece daha." diyen sesi dalgındı bu sefer. "Uğradı bir askeriye. Pek iyi değildi gibi." Sessiz kaldı Aybüke. Buradan giderken de pek iyi olduğu söylenemezdi. Şaşırtıcı olmamıştı. "Haklı adam." diye devam etti Süleyman. "Sen hastanedeysen ben öldüm öldüm dirildim. Sevdiğinin acısını görmek nasıl bir cehennem bilirim."

Aybüke içinde kımıl kımıl kıpraşan kalbini dizginlemeye çalışırken göz ucuyla baktı Süleyman'a. Süleyman farkında değildi bu bakışın. Düşünceli bakışları önündeydi. "Gökçen nasıl?" diye sordu Süleyman bu kez.

"Onun da pek iyi olduğu söylenemez." diye net bir cevap verdi Aybüke.

Sessiz kaldılar kısa bir an. İkisi de önlerindeki krem rengi halıya odaklandı.

"Sara'yı..." dedi Süleyman. "Ben vurdum demişsin."

Bakıştılar kısa bir an. Yalan söylemenin pek anlamı yoktu. Süleyman yemezdi. "Beni korumak için yaptı." derken sesi oldukça kısıktı. "Başının belaya girmemesinin tek yolu da buydu." Derin bir nefes verirken önüne düşen saçlarını geri iteledi. Süleyman'ın gözünde anlık beliren hayranlık ifadesini görmedi. "Benim yüzümden." dedi sıkıntı ile. "Belasını siktiğimin kadını yaralarımın üzerine oturdu. Gücümü toplayamadım bir an. Bir iki saniye içinde toparlanırdım ben ama bana bir şey olacak sandı Gökçen muhtemelen. Anlık oldu her şey zaten. Panik yaptı. Bastı tetiğe."

Sağ dirseğini koltuğa dayayıp parmak uçlarını dudaklarında yavaşça gezdirdi Süleyman. Yapmamalıydı oysa. Aybüke'nin gözü takılıyordu. Hoş değildi. Etik hiç değildi.

"Kendisine artık iki can borcum var desene."

Bakışlarını Süleyman'ın parmaklarının gezdiği dudaklarından hızla koparıp gözlerine baktı Aybüke. "İki derken?"

Çok şükür elini dudaklarından çekmişti Süleyman. Sırttı kendinden emin bir şekilde. "Senin canını kurtarmak benim de canımı kurtarmak demek dağ çiçeğim."

Yüzünü ekşitmeden edemedi Aybüke. "Ne kadar daha devam edeceksin bu saçmalığa?"

"Saçmalık?" dedi Süleyman yalancı bir şaşkınlıkla. "Romantizm demek istedin sanırım."

Yüzü zaten ekşimiş bir konumda olduğu için hiç zorlanmadan ekstra ekşimişlik kattı yüzüne Aybüke. "Gece gece hiç çekemeyeceğim seni Süleyman. Zevzekliğin bitince çek kapıyı git. Uykumu kaçırma daha fazla. " derken koltukta yan dönüp yerine yatarak arkasını Süleyman'a dönüp uyumaktı niyeti lakin tek bacağını kaldırdığı an kasık ve beline dolan sızıyla hafif acılı bir ifadenin yüzünde belirmesine engel olamamıştı.

Havada kaptı bu belli belirsiz ifadeyi Süleyman. "Ne oldu?" dedi yaslandığı yerden ileri doğrulurken. "Ağrın mı var?" Hızla koltuktan kalkıp Aybüke'nin yanına tünedi. Karnına dikti bakışlarını. "Yaraların mı sızlıyor? Çok mu zorladın kendini?"

"Ne zorlaması ya?" diye homurdandı Aybüke huysuzca. "Vasıfsız bir terörist mi beni zorlayac-"

Gerisi gelmedi. Süleyman'ın elini belinde hissedince kelimeleri öylece kaldı dilinin ucunda. Üstüne bir de belindeki el son derece yavaş hareketlerle belini ovalamaya başlayınca kelime ne demek onu bile bilemedi Aybüke. Nadir görülen bir alıklıkla bakışlarını yanındaki adama çevirdi.

"Belin mi ağrıyor?" dedi Süleyman yumuşacık bir sesle. Bir eli narince okşuyordu Aybüke'nin belini.

Göz kırpıştırarak baktı Aybüke kısa bir an. Geri çekilmedi. Belindeki eli geri falan itmedi. Sıcacık bir duygunun yeşerdiğini hissetti kalbinin orta yerinde. Çok sevmek böyle bir şey miydi? Süleyman'ın bakışları da ona kalkınca buluştu bakışları. Bakıştılar kısa bir an. Ortamı aydınlatan tek ışık

ara holün sarımsı loş ışığıydı. Kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi atıyordu Süleyman'ın ama elinden geldiğince ifadesiz tutmaya çalıştı ifadesini.

"İlaç içtin mi?" diyebildi en sonunda Süleyman mırıldanır gibi. Eli hala belini sıvazlıyordu kadının.

Anlamsızca belinin rahatladığını hissetti Aybüke. Alt dudağı üst dudağından daha dolgun olan kırmızılıklara kaydı bakışları saniyelik. Bu hoş bir şey değildi. İkidir kayıyordu gözleri. Kendi gözlerini oymak istemezdi ama iradesinde anlamsız bir delik vardı son zamanlarda. Mesela önceden de bu kadar güzel kokuyor muydu Süleyman? Hiç dikkat etmemişti. Yutkundu lakin zorla.

"Neden içeyim?" derken bakışlarını adamın dudaklarından koparıp gözlerine ulaşmıştı ama o saniyelik bakıştı kaçırarak değildi Süleyman. O da hastası olduğu kadının tam dibindeki dudaklarına bakarken sessiz bir nefes koyuverdi. Orada soluklanmak vardı oysa...

Yarımca güldü Süleyman. "Hasta değil misin?"

Hafif bir sarhoş olmuştu Aybüke. Ya da alık. Bilemedi. Ama kesinlikle bir şey olmuştu. Yoksa hala belinde gezinen elin etkisi ile omuzlarını düşürmesinin başka bir açıklaması olamazdı. "Ne hastası?" dedi belli belirsiz. "İyiyim ben."

Düşünceliydi Süleyman. "10'u değil mi bugün ayın?"

Düşünmedi pek Aybüke. Rahatlamanın verdiği etkiyle alık alık cevap verdi. "Evet."

Yani dercesine baktı Aybüke. Sence dercesine kaşlarını kaldırdı Süleyman. Eli hala aynı noktaları ovalıyordu kadının belinde. Kısa bir an sessizce bakiştılar. Derken çok şükür Aybüke'nin jeton muazzam bir şekilde düştü.

Derin, burnundan soluyan bir nefes verdi Aybüke. "İnanamıyorum sana Süleyman!" diye burnundan solurken kolunu kavradığı gibi yana iteledi. "Çık git şu yanımdan!"

Güldü Süleyman. Hem de sesli sesli. "Seni bu kadar iyi tanımak benim suçum değildi dağ çiçeğim. Zihnim istemsizce sana dair her bilgiyi kaydediyor. Üzgünüm."

Utanmıştı Aybüke. Hem de fazlası ile. Belli etmemek adına her zamanki silahına yani öfkesine sığındı. "Bunu da bilmezsin ama gerizekalı!"

Sırıttı Süleyman. "İnan bilerek olmadı dağ çiçeğim. Ayda bir ekstra gergin olduğun dönemler oluyor, tıpkı şu an gibi. Can sağlığım için senden

uzak durmam gereken günleri hesaplarken birden bire çıktı sonuç orta-" derken suratının ortasına yandan yastığı yer yemez susmak zorunda kaldı.

"Kes sesini! Defol git şuradan!"

Suratına gelen yastığı yere düşmeden yakaladı Süleyman. Gözlerini yavaşça açarken dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyordum..."

Yastığı elinden hırsla aldı Aybüke. Ters bir bakış atarken yastığı tekrar yerine koydu. "Suratına çaktığım yastık değil de yumruk olsun istiyorsan aynen böyle konuşmaya devam et Süleyman!" İstemezdi. Sesini kesti. Aybüke ise bir daha yükseldi. "Kalk şu yanımda. Kalk!"

Lakin Süleyman'ın kalkmasına fırsat kalmadan bir şey oldu. Holden bir kapı açılma sesi duyuldu. Belli belirsiz bir sesteki ama ikisi de aynı anda dikkat kesildi. Sinirli bakışı yumuşadı Aybüke'nin. Minik bir panikle baktı Süleyman'a. "Siktir." diye mırıldanırken ışık hızında ayağa kalktı. "Kızlardan biri uyandı. Siktir!" Süleyman'ın koluna yapıştı. "Gir şu yatağa."

Bocaladı Süleyman. "Ne?!"

Ofladı Aybüke. İteledi önündeki koca bedeni. "Lan kalk gir şu battaniyenin altına. Görecekler şimdi."

İkiletmedi Süleyman. Işık hızında koltuğun üzerine çıkıp köşeye sindi. Battaniyeyi üzerine çekti. Aybüke üzerine eğilip battaniyeye kabarık bir hava vermek için sağını solunu düzenlerken başını battaniye altından çıkarıp sırtıttı. "Biz şimdi aynı yastığa mı baş koymuş olduk Aybüke'm?"

Alnına yediği bir şamarla sırtışı soldu lakin. Aybüke ise şamarın ardından hızla battaniyeyi kafasına çekti. Çaktırmama gereksimi duymadan sağına soluna da battaniye üzerinden şamarı çakınca Süleyman'dan kısık bir mırıltı döküldü. "Yavaş kız. Halı mı dövüyorsun?"

"Halı olsan şu an daha az can sıkıcı olurdun." diye öfkeyle soludu Aybüke. Derken arkadan bir ses yükseldi.

"Aybüke abla..." diyordu kapı yanına tünemiş Zehra. Uykulu gözleri şiş, kıvrıcık saçları dağınıktı. Üzerindeki pembe pijama ile yürüyen bir pamuk şekeri andırıyordu.

Hızla arkasını döndü Aybüke. "Zehra." dedi normal bir hava vermeye çalışarak. "Niye kalktın sen bu saatte?"

Esnedi Zehra. "Tuvalete." dedi uykulu uykulu. "Sen niye uyumadın ki hala?"

"Uyudum." dedi Aybüke. "Uyandım sonra. Su içtim. Yatağım dağılmış biraz. Onu topluyordum. Dağınık uyuyamam da."

"He ondan." dedi Zehra aydınlanmış bir ifadeyle. Yatağa baktı. Battaniye gerçekten de duvar köşesinde biraz dağılmış bir vaziyetteydi. Loş ışıktan çok bir şey belli olmuyordu.

"Ya..." diye mırıldandı Aybüke. "Ondan." Derin bir nefes aldı. "Sen git yat. Uykunu daha fazla bölme."

Başını aşağı yukarı salladı. "Gökçen ablaya bakıp yatayım."

"Ben baktım. İyi. Merak etme. Git yat sen."

Yine başını aşağı yukarı salladı. "Ey geceler o zaman."

Gülümsedi belli belirsiz. "İyi geceler." Artık Zehra'ya karşı eskisi kadar önyargılı değildi zira kız yürüyen bir masumiyet müzesiydi. Kızamıyordu. İçinden gelmiyordu.

Geri döndü Zehra. Aybüke ise hızla arkasını. Süleyman başını hafifçe açıp gitti mi dercesine bakarken Zehra'nın sesi tekrar yükselince Aybüke ışık hızında geri döndü, Süleyman ışık hızını da geçen bir hızla başını içeri çekti.

"Aybüke abla." diyordu yine Zehra.

"Evet." dedi Aybüke hemen. Hızla döndüğü için ağzına dolan saçlarını geri iterken normal bir hava vermeye çalışıyordu ortama.

"Gökçen ablam..." dedi Zehra mırıltı şeklinde. "İyi olacak, yine eskisi gibi gülecek de mi?"

Ne diyeceğini bilemedi bir kaç saniye Aybüke. Zordu onun için yaşananlar ama Gökçen'de alelade bir insan değildi. Ne yapar eder kalkardı yüklerinin altından. O öyle umuyor, bu düşünceye tutunuyordu en azından. "Olacak." dedi kendini de buna inandırmak adına. "Merak etme. Zamana ihtiyacı var biraz sadece."

Başını aşağı yukarı salladı Zehra. O da bu düşünceye tutunmak istiyordu. Onun hayatını kurtaran bir insan bu eldeyken elinden hiçbir şey gelmeyişi vicdanını sızım sızım sızlatıyordu çünkü. Gitmek için geri döndü. Aybüke' de arkasını dönüyordu ki, "Aybüke abla." deyince Aybüke dişlerini sıkıp kaşlarını çatarak önüne döndü bu sefer.

"Ne var Zehra?!"

Umursamadı bu çıkışı Zehra. Aybüke ablası hep sinirliydi. Herkese karşı duruşu bu olduğundan çok üzerine alınmıyordu. "Sara'yı vurmuşsun ya, ellerine sağlık." dedi ağız dolusu. "Ne bir güzel yapmışsın." Elini göğsüne sürttü oh dercesine. "Geberseydi keşke. Haşa bunu demem günah bilirem ama o kadın nefes almayı hak eden bir canlı değil. O kadar kötü ki, bana o

kadar kötü şeyler yaptı ki..." Nefesi sıkıştı aklına dolan anılar yüzünden. Gerisini getiremedi.

Evini basıp ailesini ve köyünü yok edenler arasında Sara'da vardı. Babası yaşındaki adamlar tarafından tecavüze uğrayıp, dayak atıldıktan sonra öldü sanılan bedeni cesetlerle inşa edilmiş minik bir tepeciğin içine atılmıştı. Hatırlıyordu Zehra onca acısı içinde hayal meyal o anları. Çok sevdiği komşu teyzelerinin ceseti ile üst üste durmuştu saatlerce. Nasıl unutabilirdi ki kendi bedeninden akan kanların komşu teyzesinin açık gözlerine tek tek damlayan görüntüsünü...

O da unutmamıştı. Kolundan tutup sürüyerek cesetlerin üzerine bedenini bırakan Sara'ydı. Bunu da unutmamıştı. Bu kız yaşıyor, alalım yanımıza lazım olur diyerek yaşayan ölüden farkı olmayan bedenini kolundan kavrayıp leş gibi çeke çeke götürende yine Saraydı. Tıpkı gözünü hiç bilmediği bir evde, vatanda açtığında karşısında gördüğü kişinin de Sara olması gibi.

O hayatını çalmıştı. O benliğini çalmıştı. O Zehra'yı canlı canlı cehenneme atmıştı.

"Geberip gider inşallah!" dedi nefret dolu bir sesle. "Aldığı her nefes zarar o kafir karının!"

Baktı Aybüke kısa bir an kıza. Hep masum bakan gözlerinde ilk defa bu denli büyük bir nefret görüyordu. Sessiz kaldı. Dudaklarını dişlemekten başka bir şey yapamadı. Zehra ise bu sefer daha fazla uzatmadı. "İyi geceler." diye mırıldanarak kapıdan uzaklaştı. Bir kaç saniye bekledi Aybüke. Baktı arkasından sadece. Zehra'nın odasının kapısının kapanma sesi gelince derin bir nefes vererek ofladı. Elini saçlarına daldırıp geri savurdu. Tam o an aklına battaniyesinin altındaki detay gelince hızla arkasını döndü.

Battaniye altındaki detay artık battaniye altında değildi. Koltukta yan yatmış, dirseğini yastığa yüzünü ise avuç içine yaslamış bir şekilde battaniye dışından bakıyordu kendisine Süleyman. Bu geniş duruşu karşısına bir kaç saniye bakakaldı Aybüke. Süleyman ise sırtıttı.

"Haklı kız." dedi dedikodu moodunu açarak. "Aldığı her nefes zarardı o karının. Çokta üzülmesin Gökçen öyle."

"Kız doktor. Nasıl üzölmeyebilir buna?"

"Tamam." dedi Süleyman geniş geniş. "Bir doktor olarak vücuttaki kanserli bir hücreyi temizlediğini varsayabilir."

Dişlerini sıktı Aybüke. Ya sabır dercesine sağa eğdi başını. "Kalk şuradan." derken üzerindeki battaniyeyi hızla ayak ucuna savurdu. Battaniyeyi açar açmaz çocuk gibi kıpraşan Süleyman'ın siyah çoraplı ayakları yüzünden ani bir gülme isteği geldi ama tuttu kendini. Siniri daha fazlaydı.

Yavaşça doğruldu Süleyman. "Senin için ısıttım yatağını bak ha."

Koluna yapışıp kaldırdı yayıldığı yerden. "Çık git şuradan, elimde kalacaksın şimdi!"

"Kız dur!" dedi Süleyman ama çok geçti. Aybüke çoktan kolundan çekerek ayağa kaldırmış, salon çıkışına sürüklüyordu.

"Bir daha gel buraya bak gör ben açıyor muyum o kapıyı!" dedi dişlerini sık sık.

Güldü Süleyman pişmiş kelle gibi. "Bir kere açtın, iki kere açtın, üçte açarsın Aybüke'm. Hatta belki ömür boyu falan açarsın yani. Bir düşün sen bunu."

"Nah açarım!" derken kapı kolunu açıp Süleyman'ı dışarı savurdu Aybüke.

"Ayakkabı-" demek istedi Süleyman ama Aybüke çoktan kafasına savurmuştu botlarını. Güldü yine de. Bir dişiye bir sinir ancak bu kadar yakışır, bir sinir bir insanda ancak bu denli seksi durabilirdi. İçi yanıyordu bu kadına. Yanmayıp ta ne yapacaktı? Hele şuna bir bakındı. Hayal etti Süleyman. Evlenmişler. Kavga etmişler. Git salonda yat demiyor Aybüke. Tutuyor böyle kolundan, kapı dışarı atıyor. Nasip olur muydu beee?!

Aybüke tam kapıyı kapatacakken araya ayağını atıp, "Bir dur, bir dur." diyerek durdurdu. "Bak ne diyeceğim?"

"Ne?" dedi Aybüke alev alev gözlerle.

Güldü Süleyman çapkın çapkın. "Biraz daha sinirlensene. Ayrı bir hoş oluyorsun."

İsteddiği oldu da. Sinirlendi Aybüke. "Süleyman senin burnunu kırarım!"

Gülüşi büyüdü Süleyman'ın. Hatta sesli bir şekilde döküldü dudaklarından. Aybüke ayağının topuğu ile kapı arasındaki ayağının üzerine basınca ister istemez ayağını geri çekmek zorunda kaldı ama bu bir engel değildi. "Bir dur, bir dur, bir dur!" dedi yine hızla kapıyı eliyle tutarak. "Bak sana ne aldım."

Durmadı Aybüke. Tam omuzu ile kapıyı kapatmak için abanıyordu ki kapı aralığından yüzüne uzatılan bir şeyle duraksadı. Bu karamelli bir çikolataydı. Ama aynı saniyelerde iteklediği kapıyı tutmayı bırakmıştı

Süleyman. Kapı hızla aradaki Süleyman'ın elinin üzerine oturunca minik bir inleme ile çikolata tutan elini geri çekti Süleyman. Aybüke'nin siniri ise başını alıp saniyesine topukladı ortamdan. Yerine büyük bir panik bıraktı.

"Süleyman!" diye mırıldanarak kapıyı sonuna kadar açtı. Karşısındaki adamın kapı arasında kalan eline yapıştı. "İyi misin? Çok acıdı mı?" Sağına soluna baktı elinin. Görünürde bir şey yoktu. Elinin içinde sıkı sıkı karamelli bir çikolata tutuyordu hala.

"Acıdı dersem yarın da beni eve alır mısın?" dedi Süleyman gülerek. Acıdığı falan yoktu. Ağır kapanmamıştı kapı.

Baktı Aybüke birkaç saniye yüzüne. Sinir tekrar sefa buyurdu aralarına. Hızla geri savurdu elinin içindeki kocaman eli. "Beyinsizsin sen Süleyman!" Ters bakışlar atarak geri döndü kapıya. "Defol git şuradan! Bir daha da sakın gelme."

Cevap olarak güldü Süleyman.

Aybüke ise tam kapıyı hızla kapatıyordu ki durdu. Çatık kaşlarına rağmen ileri uzandı. Süleyman'ın elindeki karamelli çikolatayı kaptı. Aldı. Aynı ters bakışlarını atmaya devam ederek geriledi ve kapıyı Süleyman'ın yüzüne kapattı. Güldü Süleyman suratına kapatılan kapıya bakarken. Otuz iki değil kırk iki diş falan hem de.

"Naza bak naza." diye keyifle mırıldanarak merdivenlere yöneldi. Alt dudağını dişledi. "Yakışıyor da zalımın kızına." Merdivenleri üçer beşer, seke seke atlayarak apartmandan uzaklaştı.

Evin içindeki Aybüke ise birkaç saniye boyunca bakmıştı elindeki çikolataya. Sonra ise dudaklarında engel olamadığı bir tebessüm belirmişti. Açmıştı çikolatayı. Yiye yiye, sakın adımlarla yatağına ilerlemişti. Damağında yayılan tatla yüzünde beliren çocuksu ifadeden o bile haberdar değildi. Tıpkı etrafına ördüğü duvarlarda rengarenk çiçekler açmaya başladığının farkında olmadığı gibi.

33. BÖLÜM

*"Karanlığın insanı delirten bir ihtişamı vardır
Yıldızlar aydınlık fikirler gibi havada salkım salkım
Bu gece dağ başları kadar yalnızım
Çiçekler damlıyor gecenin parmaklarından
Dudaklarımda eski bir mektep türküsü
Karanlıkta sana doğru uzanmış ellerim
Gözlerim gözlerini arıyor durmadan
Nerdesin?"*

**ATTİLA İLHAN*

~ ~

*"Oğlum bir şey söylesene! Niye vurdun arkadaşına?"
Babasının bu çıkışına başını yerden kaldırmadan sessiz bir cevap verdi
Murathan. "Öyle olması gerekti baba."
Çileden çıkmasına son bir falan vardı Yusuf'un. "Haydaaa!" diye yükseldi
oturduğu sandalyede. "Delireyim mi ben evlat? Bunu mu istiyorsun sen?"*

Cevap vermedi Murathan. Ayak uçlarına bakmaya devam etti. Dişlerini dudağına geçirdi. Ağlamak istiyordu ama şu an olmazdı. Dik durmalıydı. Bu görüntüyü balkon kapısının aralığında izleyen Gülhan, Aslıhan ve Gökçen ise balkona ürkek bakışlar atıyorlardı.

Rakı masası kurulmuştu bugün. İki ailenin büyükleri keyifle sofrayı hazırlıyor, minikler ise Yılan Hikayesi izlemek için bekliyordu ki bir komşu çalmıştı kapıyı. Şikayeti vardı. Neşeli aile gecesine bomba misali düşen bir şikayet.

Oğlunuz Murathan benim oğlanı dövmüş.

Duyduğu tek bir sözle sinir küpüne dönmesi geç olmamıştı Yusuf'un. Eşkıya büyütüyordu o vatana. Evlat büyütüyordu. Bu kabul edilemezdi. "Öyle olması gerekiyordu diyor." diye daha çok yükseldi. "Cevaba bak. Öyle olması gereken arkadaşını dövmen mi?"

Sessiz kaldı Murathan. Başını yerden kaldırmadı. Babasının siniri annesi kadar olmasa da malumdu. Dikkatleri daha da üzerine çekmek istemezdi. Sessiz kalmak en makulüydü. Hem konuşursa ağlardı. Bunu istemiyordu. Ağlamayı sevmezdi. Hele herkesin içinde ağlamayı asla sevmezdi. Sıktı dişlerini. Zorla yutkundu.

"Tamam lan." dedi Yusuf'un karşısında oturan Ali. "Gitme çocuğun üzerine o kadar. Olur öyle arada." Anlarsın ya dercesine göz kırptı. "Erkekliğin şanındandır arada böyle şeyler."

Ofladı Yusuf. "Yasin Yüzbaşı'nın oğlunu dövmüş lan. Ne şanıdan bahsediyorsun? Allah'tan kadın dememiş Yasin'e. Yoksa bela olacaktı başımıza."

Ters bir adamdı Yasin Yüzbaşı. Tanırdı herkes az çok. Tanıyan kimse de bulaşmazdı. Ona bulaşacağına git boka bulaş gel lafı tam olarak Yasin Yüzbaşı için kullanılırdı. Murathan ise gidip en bokuna bulaşarak hayattaki bela kariyerine zirveden giriş yapmıştı.

Murathan'a kaçamak bir bakış atıp dudaklarını dişledi Ali. Gülmemek için zor duran bir hali vardı. Yusuf'un gözünden kaçmamıştı bu ifade. "Güleceksen kalk git evine lan!" diye ona da yükseldi.

"Tamam, tamam. Sustum." dedi anında Ali. İfadesini toplamaya çalıştı.

Sinirle baktı hem Ali'ye hem Murathan'a Yusuf. Derken balkona Neslişah giriş yaptı. Peşinden ise Leyla. Leyla Ali'nin yanındaki sandalyeye ilerlerken Neslişah oğlu ve eşinin arasına dikilmişti. "Yeter bu kadar." dedi otoriter bir sesle. "Alacağı dersi aldı." Bakışlarını oğluna çevirdi. "Di mi Murathan?"

Cevap vermedi Murathan.

"Murathan!" diye çıkıştı Neslişah.

Dayanamadı bu sefer Murathan. Dolan gözlerine rağmen bakışlarını anne ve babasına kaldırdı. Dik dik baktı. "Haketti diyorum işte. Hak etti! Etmese vurmam ben kimseye. Niye bana kıızıyorsunuz ki?"

"Sana mı kaldı hak edene hak ettiği dersi vermek?!" diye yükseldi Yusuf oturduğu yerden. "Eşkiya mısın sen? Böyle mi öğrettim ben sana?!" Dik dik baktı oğluna.

Dudakları titredi Murathan'ın hafifçe. Tekrar önüne eğdi bakışlarını dolan gözlerini saklamak adına.

"Yusuf, tamam." diye sakinleştirmeye çalıştı ortamı Neslişah.

"Ne tamam?!" diye ona da çıkıştı Yusuf. "Gitmiş elin çocuğunu dövmüş gelmiş bir de hak etti diyor. Alnını mı öpeyim iyi yaptın diye? Ne yapmamı bekliyorsun Nesli?"

Murathan'ın gözlerinin dolmaya başladığını kimse göremiyordu ama iki yanında sıkığı yumruklarından Gökçen fark edebiliyordu. Duramadı daha fazla. Kararlı bir ifadeyle öne atıldı. Arkasından tutmaya çalışan Aslıhan ve Gülhan'ın elinden kurtulup koşar adım ilerledi. Tam Murathan'ın önüne durup korumak ister gibi kollarını iki yana açtı. Dik dik baktı Yusuf amcasına.

"Kızmayın Kepçük'e!" diye bağırdı çocuk sesiyle sinirli olmaya çalışarak. "O çocuk Akif'i dövmeye çalışıyorlardı. Murathan Akif'i kurtarmak için yaptı. Kızmayın dedim Kepçük'e!"

Sessizlik çöktü bir an ortama. Akif zihinsel engelli bir asker çocuğuydu. Oyun oynamaya çalışırdı herkesle. Çocuklar ise ondan, hafifçe içe dönük ellerinden korkar kaçarlardı. Murathan korkmazdı bir tek. Murathan tutardı bir tek Akif'in herkesin korktuğu ellerinden.

"Sus Pamuk." derken yavaşça yana çekmeye çalıştı önündeki minik kızı Murathan.

"Susmam." dedi Gökçen daha çok bağırarak. "Bağırmasınlar sana. Susmam. Haksızcılık yapıyorsunuz siz büyükler. Susmam! Bağırmayın ona!"

Bir süre daha sessiz kaldı herkes. Yusuf'un bakışları oğluna kilitlendi. "Doğru mu bu? Akif'i mi dövüyordu o çocuk?"

Onun yerine yine Gökçen konuştu. "Doğru valla ki. Ben de oldaydım. Hem ilk o vurdu Murathan'a. Akif'in elleri tutup böyle böyle öne çevirdi. Çekelim de düzelsin yamukluğun, özürlü dedi." derken kendi ellerini de dışa doğru büküp tarif etti çocuğun nasıl yaptığını. "Canı yandı Akif'in. Çok

bağırdı. Murathan'da o kötü çocuğun ellerini öyle yaptı." Elini göğsüne dayayıp aşağı doğru sürttü. "Oh! Ne bir güzel yaptı. Ağladı o da. Oh!"

"Gökçen." diye çıkıştı Ali. "Hoş değil yaptığın."

"Niyeymişş?" dedi Gökçen dik dik. "Siz demediniz mi Akif melek, onu koruyun diye. Korudu işte Murathan. Ne biçim büyüyorsunuz siz? Sözüünüzde dursanız ya!"

Derin bir sessizlik çöktü yine ortama. Bakıştı Yusuf, Ali, Neslişah ve Leyla. En son ise Murathan'a ve önünde dikilen minik kıza kaydı tüm bakışlar. Sessizce önündeki kızın siyah saçlarına bakıyordu Murathan. Gökçen'in alev alev bakan mavi gözleri ise büyüklerdeydi.

"Tamam. Geçin içerisi siz." dedi Yusuf kısık bir sesle.

Hemen elini tuttu Murathan'ın Gökçen. Sıkıca kavradı. Balkon çıkışına ilerlediler. Kapıdan Gökçen önde Murathan arkasında çıkıp uzaklaştılar.

Onlar çıkar çıkmaz ise derin bir nefes verdi Yusuf. "Şu dilimi sikeyim ben emi." Sıkıntı ile avuçladı yüzünü.

Ofladı Leyla. "Önce bizim çocuğu bir dinleyelim dedim size."

Ters ters baktı eşine Neslişah.

"Sorduk kaç kere." dedi Yusuf dertli dertli. "Söyledi mi?" Ali'ye baktı destek arar gibi. "Sen söyle. Söyledi mi birader?"

Sessiz kalırken sıkıntı ile iç çekti Ali. "Olan oldu. Ketum bizim oğlan malum. İki saat kızsın yine söylemezdi. Yat kalk benim mavişe dua et sen." Rakı kattı Yusuf'un bardağına. "İç bakalım. İyi gider bunun üzerine."

Tip tip baktı arkadaşına Yusuf. "Sağol. İçimi rahatlattın baya bir."

Güldü Ali keyifle. "Olur öyle olur. İnsanız biz de. Çocuk büyütüyoruz diye hiç hata hakkımız yok diye bir kural mı var? Alırsın gönlünü sen."

Sessiz kaldı Yusuf. Uzanıp doldurulan rakıdan bir yudum aldı. İçtiler rakılarını, yediler mezelerini. Gülop eğlendiler her zamanki gibi ama Yusuf'un aklı hep içerideydi. İçtiği rakı bile oturdu sanki midesine. Bir saat sonra Leyla ve Neslişah mutfak toplamaya girişmişken onlar hala masada rakılarını yudumluyorlardı ağır ağır.

"Sıkma lan canını bu kadar." dedi Ali arkadaşının yemek boyunca huzursuzluğunu fark ettiği için.

Önündeki kadehe kilitlendi Yusuf'un bakışları. "Canımı sıkın ne biliyor musun Ali?" Ali beklenti ile bakarken o devam etti. "Ben dedim bu çocuklara Akif melek, onu koruyun diye."

"Ne güzel işte." dedi Ali geniş geniş. "Korumuş bizim oğlan." Öne eğildi hafifçe. "Olay bu yaş dilimi için hoş değil lakin sen de ben de olsak aynısını

yapardık Yusuf. Biliyorsun bunu. Evladının kocaman bir yüreği var. Gocunma, aksine gurur duy bununla."

Baktı bir iki saniye Yusuf. "Bende ondan korkuyordum ya zaten." derken bir yudum daha aldı rakısından. "Yüreğin ne kadar büyük olursa imtihanın da o kadar büyük olur derler, bilirsin." Derin derin baktı arkadaşının gözlerine. "Çok canını yakarlar mı bu evladın?"

"Yansın." dedi Ali geniş geniş. "Yana yana, hata yapa yapa pişer. Herkes öyle büyümüyor mu oğlum? Bak benim kıza. A desen ağlıyor. B desen zırlıyor." Güldü. "Gökçen kızların kalbi olmaz diye adını Gökçen koyduk, şansımıza en büyük kalp payı da bizim kıza düştü." Yusuf da güldü bu sefer. Ali ise devam etti. "Ama az önce nasıl da dikildi karşımıza gördün mü? Zerre korku yoktu gözünde. Köşeye sinip ağlaya da bilirdi. Yapmadı. Korkup kaç da bilirdi. Yapmadı. Ben biliyorum ki büyüyünce de yapmayacak. Kocaman kadın olacak bir gün ki; bu anın gelmesini hiç istemediğimi belirtmek isterim." Eklemesini yaparak devam etti. "Ama ben biliyorum ki o günde ne yaşarsa, ne kadar zorlanırsa, ne kadar ağlarsa ağlasın böyle dimdik durmayı bilecek. Yıkılmayacak. Kaçmayacak. Köşesine sinip ağlamayacak. Zorlanacak, düşecek ama ağlaya ağlaya ayağa kalkmayı da bilecek."

Büyük yudumlar aldılar rakılarından. "Ya biz olmazsak yanlarında?" diye aklına gelen ilk şeyi döktü dilinden Yusuf.

Sessizleştiler bir an. Bakıştılar. "O zaman da birbirlerine tutunup ayağa kalkarlar." dedi Ali. Kadehini kaldırdı arkadaşına doğru. "Görmedin mi az önce birbirlerine nasıl sahip çıktıklarını. Biri kendinden vazgeçse dahi diğeri tutar elinden. Merak etme sen. Öyle yetişti onlar. Zaman değişir. Öz değişmez."

Uzatılan kadehe uzattı kadehini Yusuf. Tokuşturdular. Aynı anda kafaya diktiler. Masaya geri bıraktıklarında bardakları Yusuf'un yüzünde imalı bir gülüş vardı. "Kabullenmiş gördüm seni bir şeyleri."

Yuttu ağzındaki yudumu Ali. Boş boş baktı anlık. "Neyi?"

"Senin kızı bizim oğlana alacağımızı."

"Lan çakarım şu kadehi kafana, sıçratma şimdi beni belana." diye saniyelik gerildi Ali. "İki kelam etmeye gelmiyor seninle de. Anında tadımı kaçırıyorsun."

Kayıfca güldü Yusuf. Kafalar hafif çakır keyifken gülüşünü bozmadan baktı arkadaşına kısa bir an. "Lan Ali." dedi en kibarından.

"Ne?" diye Ali'de kibar bir cevap verdi.

Duraksadı ama devam etti Yusuf. "Söz ver bana." derken yasladığı yerden ileri doğru eğildi. "Eğer ben senden önce şehit düşersem benden daha yakın arkadaş edinmeyeceksin. Başka kimseye kardeşim demeyeceksin."

Yüzünü ekşitti Ali. "Başladın yine boş boş konuşmaya." Elindeki kadehe uzandı Yusuf'un. "Bırak şunu. Yetmiş sana bu gecelik. Belli."

Geri çekti kadehini Yusuf. "Lan söz ver." diye diretti. "Benden başkasına kardeşim demeyeceksin."

"Neslişah duymasın fena kıskanır."

"Neslişah benim kardeşim mi?" dedi Yusuf. "Ömrüm o benim ömrüm. Bana bir şey olsa benim sultanım kimseye bakmaz, ona kefilim de senden hiç emin olamıyorum. Söz ver lan bana."

Güldü Ali bu haline. "Başka kardeşi neyleyeyim lan ben? Ayrıca nereye öyle beni bırakıp komutan Karakurt?! Anca beraber kanca beraber."

Yusuf sesli bir kahkaha attı bu cevaba. "Aman sen kal komutan Alptekin." dedi yalandan ekşimiş bir yüzle. "Orada da mı göreyim seni anasını satayım. Yeter bu dünyada gördüğüm."

"Kurtuluşun yok." dedi Ali keyifle gülerken. "Yapıştım mı tam yapışırım bilirsin."

"Kızın da sana çekmiş." dedi Yusuf keyifle. "En sevdiğim özelliği. Tam bizim ketum oğlanlık."

Ali yapılan imayı anlayıp anında tadını kaçırırken Yusuf uğraştıkça uğraştı arkadaşıyla. Güldü bir süre sonra ikisi de. Kadeh tokuşturdular, rakılarını yudumladılar, güldüler, eğlendiler, şen kahkahalar attılar. Aynı masa da yan yana olmanın huzuru ile bir akşamı daha böylece sonlandırdılar.

Çıktığı odanın kapısını usulca kapattı Murathan. Arkasına bakmadı. Ofladı çıkar çıkmaz lakin. Balyozla vuruyorlardı sanki şakaklarına. Gece boyu uyumamış, avare avare dolaşıp durmuştu. Bir çıkar yol aramıştı lakin hiç bir şey de bulamamıştı. Gitse olmuyordu. Kalsa sığamıyordu. Doluya doldurdu almadı, boşa doldurdu yetmedi. Murathan hayatının en zor gecelerinden birini böyle böyle güne ulaştırmıştı ulaştırmasına lakin ama kalbi kan revan içinde kalmıştı. Nefes alamıyordu sanki.

Gidememişti Gökçen'in yanına tekrar. Vücudundaki yaralara bakmaya gönlü el vermiyordu. İçi eziliyor, utanıyordu. Bakamıyordu yüzüne. Hayatındaki tek rengin gözlerindeki solukluğa bakarken nefesi tıkanıyordu. Dün gece yaşanan, Gökçen'in saçlarını kesmesine ramak kalan sahneleri ise mih gibi saplanmıştı aklının ve kalbinin en kuytu köşelerine.

Birde babasının dedikleri.

Karganın cezası bu. Son ana kadar kelebeğin güzelliğine doymak istedi. Onu kendine istedi. Tabiatını hiçe saydı. Sırf onu daha çok izlemek için kelebeğin uçmasına dahi izin vermedi. Gözünün önünden ayırmadı. Şimdi kelebek gözlerinin önünde ölüyor. Onun cezası ise bunu izlemek.

Durdu adımları. Başını geri attı. Gözlerini kapattı sadece birkaç saniye için. Başının ağrısı da, midesine vuran kramplarda son noktadaydı. Arkasına dönüp baktı bir daha. Çıktığı kapının üzerinde yazan yazıyı okudu tekrar tekrar.

Albay Hayri ÇAKMAK

Tekrar önüne döndü. Sabahı zor ettiği gecenin şafağında enkazdan farkı yoktu. İnce bir buz üzerinde yürüyordu. Muhtemel kırılacaktı. Lakin başka çıkış yolu da bulamamıştı kelebeğini yaşatmak adına. Bu kadar bilinmez

arasında bildiği tek bir şey vardı. O karga değildi. Asla da olmayacaktı. Kelebeğinin ölümünü acizce izlemeyecekti. Bu sefer bencillik yapmayacaktı.

Yorgun adımları ileriye doğru bir adımı zor attı. Geçmiş belirdi zihninde. Gökçen git diyor, kaçıyor. O inatla gitmiyor. Onu kendine istiyor. Midesindeki sıvının boğazında atmaya başladığını hissedince adımları hızlandı. Tekrar hatırladı. Gökçen yapma diyor. Bir yıkımdan daha sağ çıkamam diyor. Murathan durmuyor. Onu yine kendine istiyor. Boğazındaki sıvı artık ağzının içindeydi. Bir anı daha belirdi zihninde. Bana bunu yapmaya hakkın yok diyor Gökçen. Arsızca olduğunu iddia ediyor Murathan. Bencillikse bencillik, benimsin diyor.

Ağızındaki sıvıyı dişlerini sıkarak zorla tutarken hızla en yakın tuvalete ilerledi. Her şey son noktadaydı. Her şey. Anlayacak tek bir insan yok muydu? Sevdiği kadının yüzüne bakamıyordu. Çaresizliğini görecektik bir kişi yok muydu?

Yoktu.

Kendini ilk tuvalete atıp hızla kabinlere koştu. Daha fazla tutamadan midesinde ne varsa çıkarırken beynindeki damarlar adeta çatlamak üzereydi. Kustu Murathan. Yaptığı şeyi öğrenince Gökçen'in ona bakacağı kırgınlık ve hayal kırıklığı dolu bakışları geldi aklına. Daha çok kustu. Gece boyu içinde tuttuğu ne varsa kustu. Lakin rahatlamadı. Başını yerden kaldıramıyordu. Kabinden çıkıp bitkin adımlarla lavabolara ilerledi. Yüzünü yıkadı kendine gelmek adına. Dişlerini sıktı. Gözlerini kapatıp burnundan derin bir nefes aldı.

Murathan yıkılmazdı. Murathan güçlüydü. Murathan'ın bağı genişti. Murathan her şeyi göğüslerdi. Murathan aslında kimdi?

Bakışlarını önündeki aynaya çevirdiğinde bu saydıklarından çok daha başka bir görüntü bakıyordu yüzüne. Omuzları düşük, yüzü solgun, göz altları mor, yorgun bir Murathan.

Asıl Murathan.

Murathan aslında hiçti.

Üç kere sertçe vurdu kalbinin üzerine. Sertçe. Sertçe. Sertçe. Acısı geçmedi. Parçalamak istedi bedeninde atan bu şeyi. Bu kadar zor sevdiği içinde, sevdiğini bu kadar içine işlediği içinde, severken varını yoğunu ortaya koyduğu içinde parçalamak istedi kalbini. Ama üzerine yumruk atmaktan başka bir şey yapamadı.

Derin bir nefes alarak çıktı lavabodan. Odasına ilerledi. Uyuyacak falan değildi. Baş ı patlamak üzereydi. Bir ağrı kesici içti hızla. Tok karnına yazıyordu ilaç üzerine. Şu an ne olduğu umrunda değildi. Elinin üzerinde geceden kalan yaralar vardı. Sızlıyorlarsa da hissetmiyordu. Hızla duşa girdi. Her şeyi dağınık bir şekilde yatağının üzerine attı. Toplamadı, katlamadı. Üzerine siyah bir kazak ve siyah jean pantolon geçirdi. Kimseye selam vermedi. Verilen selamı almadı. Mesai başlamadan gitmesi gereken yer belliydi.

İhtiyacı olan tek koku. Acıyı dindirecek tek sine...

Kalbindeki acı büyüdü. İtebilir miydi kendinden? Bağımlıydı resmen. Tiryakisiydi. Nasıl dayanacaktı o kalbi kırmaya?

O an gelene kadar düşünmek istemedi hiçbir şeyi ama yüzüne, gözlerine nasıl bakacağını da bilemedi. Geri itmeye çalıştı zihninde dolanıp duran sıkıntılı düşünceleri. Başının ağrısı geçene kadar yanında dursa o bile yeterdi ona. Öyle ya; Murathan 20 yıl boyunca bir fotoğrafın içinden hayalindeki kız çocuğunu sevip büyütmüş bir adamdı. Azla yetinmeyi en iyi o bilirdi.

Araba ezbere bildiği bir yöne ilerliyordu ki gelen bir arama ile duraksadı. Timur'du arayan. Cevapladı aramayı. "Söyle."

Fazla uzatmadı Timur. "Sara uyandı. Sik sik işler yapmayacaksan gel konuş."

"Gündüz saati dilimleri içinde ben senin komutanınıim Timur. Biliyorsun değil mi?"

"Üzerinde üniforman var mı?"

Üstüne saniyelik bir bakış attı Murathan. Yoktu. Sessizlikten bunu Timur'un da anlaması geç olmadı. "Güzel." dedi sakince. "O zaman şu an komutanım değilsin. Beni yine evveliyatına sövdürecekse gelme. Yok, adam akıllı konuşacaksan gel ne diyecekse de kadına. Şimdi kus öfkeni."

Cevap vermeden telefonu yüzüne kapattı. Şu saatten sonra ne önemi vardı öfke kusmanın? Kılını kıpırdatacak mecali yoktu. Hedefini kırmadı. Aynı şekilde ilerledi. Lakin o öyle sandı. Dakikalar sonra kendini hastane kapısında buldu. Dün gece bu hastaneye ateş saçıan gözlerle giren o değilmiş gibi sakindi adımları. İçinde bir şeyler can çekişmişti gece. Sabaha ise ölüsü çıkmıştı. Yavaş adımlarla ilerledi hastanede. Sara'nın kapısının önüne gelince nöbet tutan iki askeri ve Timur'u aynı yerinde buldu.

Kapının karşısındaki duvara yaslanmıştı Timur ama Murathan'ı görünce dikleşti. Saniyelik bakıştılar. Murathan tam kapı kolunu kavıyordu ki;

"Komutanım." dedi Timur rütbede olmamalarına rağmen.

Yavaşça ona çevirdi başını Murathan. Konuşmadı Timur ama bakışları anlatmak istediği şeye yetti. "Sakinim." dedi Murathan. "Sorun yok. 5 dakikaya çıkarım. Sonra ne yaparsanız yapın. Umrumda değil."

Bakışlarında öfke olmadığını görecektik kadar tanıyordu arkadaşını Timur. Gece akıtmıştı bütün zehrini. Şu an karşısında dikilen adam ve saatler önceki adam aynı değildi sanki. Üstelemedi. Başını aşağı yukarı salladı sadece. Murathan ise aynı sakinliği ile odaya girdi. Gece bıraktığı noktada yatıyordu Sara. Gözleri açıldı. Kapının açılma sesiyle bakışlarını girişe çevirdi. Ve gördüğü yüzle odaya yayılan kalp ritim sesi anında hızlanmaya başladı. Dikleşmeye çalıştı yattığı yerde. İmkân olsa kaçardı oysa ama gücü yoktu.

"Sakin ol." dedi Murathan kapıyı kapatıp. Ona doğru ilerlerken kapı yanındaki sandalyeyi kavradı tek eliyle. Baş ucuna çekti kadının. "Zarar vermeyeceğim." derken sakinliği ve sandalyeye kuruluş şekli zarar vermiş kadar korkutmuştu Sara'yı. Korku ve şüpheyle baktı başucunda oturan adama. Bir kaç saniye bakıştılar amaçsızca.

"Öldürecekse öldür!" dedi Sara en sonunda gerginliğe dayanamayarak. "Senden korkacak değilim."

Sessizce baktı bir kaç saniye Murathan. "Neyden korkarsın sen peki?" derken yüzünde insanın iliklerini donduracak bir ifade vardı.

Cevap vermedi Sara. Tip tip baktı sadece.

"Ben en çok neyden korkarım bilir misin Jinda?" dedi Murathan kızın kod değilde gerçek adını dile getirerek.

Şüpheli bakışı sürüyordu kadının. "Sevgilini koruyamamaktan korkarsın sen ancak." derken yüzünde nefret dolu bir ifade vardı.

"Ondan da korkarım tabi ama eksik bildir." dedi Murathan. "Ben en çok yalnız kalmaktan korkarım."

Bir tek Gökçen yalnız bırakmamıştı onu. En büyük korkusunun önünde bir tek o durmuştu hep. Tek sığınağını ondan alan bu kadına nefretle baktı. İçinde derin bir öfke kabardı. Altında kaldı. Ama yüzünde mimik oynamadı.

Anlam veremedi bu konuşmaya Sara. Olan son anıları seçemiyordu zihni zaten. Gökçen denen o kadını öldürmeye gelmişti hastaneye. Bir kısma kadar başarılı da olmuştu. Lakin sonra başka bir asker gelmişti. Tanıyordu o simayı Sara. Boğuşmalarını hatırlıyordu ama ne zaman vurulduğuna, kimin vurduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Odanın kapısı mı açılmıştı? Yoksa

Aybüke denen o kadın mı silahı kavrayıp vurmuştu? Ya da Gökçen denen o doktor?

Bilmiyordu. Seçemiyordu.

Sevgilisini öldürmeye çalışmıştı bu adamın. Şu an onu boğazlaması gerekmiyor muydu? Ürpertisi arttı. Tedirgin tedirgin göz kırptırırken eğer adam ona saldırırsa karşı gelmek için içten içe gücünü kontrol ediyordu. Boşa çabaydı oysa. Alnına tek bir kurşun yiyebilirdi.

Tıpkı onun Gökçen'e yapmaya niyetlendiği gibi.

"Neden anlatıyor bu adam bunları bana diyorsun şu an içinden kesin." dedi Murathan sakince. Başını aşağı yukarı salladı. "Çok haklısın." Derin bir nefes almaya çalıştı. "Sana bakınca en korktuğum şeyi gördüm. Ondan geldi aklıma."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Cevap vermeden baktı Murathan birkaç saniye. Lakin bakışları anlatmak istediği şeyi en iyi şekilde geçirdi karşıya.

Tedirgin bakışları sürüyordu Sara'nın. Ama anlaması gereken şeyi anlamıştı. Bu noktada son noktaya vurdu içindeki korku. "Senin yüzünden yalnız kaldım ben! Abimi benden sen aldın!" diye yükselmeye çalıştı ama ağrıyan bedeni yüzünden yüzünü ekşitmek zorunda kaldı.

"Abin bir teröristdi."

"Bizim için de siz öylesiniz!"

"Benim koruduğum bir toprağım var. Başkasından çalmaya çalıştığım bir toprağım yok."

"Boş laf!" diye yükseldi Sara. "Anca edebiyat yapın böyle."

Umursamadı Murathan bu yükselişi. Çok dinlemişti. Vızıltıdan ibaretti bunların sesleri. "Amerika'da güzel bir üniversitede okuyormuşsun." dedi umursamazca. "Sporcusun. Boks şampiyonlukların, yığınla madalyaların var. Okul hayatın boyunca yaptığın her proje ödül almış."

Ofladı Sara. "Okul hayatındaki başarıları mı konuşacağız şu an?"

"Hayır, salaklığını." dedi Murathan en net şekilde. "Böyle bir hayatın varken bütün hayatını, geleceğini bırakıp militan olmanın sebebi abin miydi?"

Sessiz kaldı Sara. Ters ters baktı sadece.

"Bok etmişsin bütün hayatını." diye devam etti Murathan. "Yazık."

Güldü Sara küçümser bir şekilde. "Bana mı üzülüyorsun şimdi de? Çok yüce gönüllüsün komutan. Sağol."

"Abin sana bomba ve uyuşturucu yaptırıyordu değil mi?" deyince Sara'nın yüzünde ki ifade dondu kaldı. Bakışlarını tekrar Murathan'a çevirdi. Bakışlarındaki öfke büyüdü. "Çok seviyormuş seni, belli." diye devam etti Murathan küçümsemeye.

"Gözlerimi yaşarttı sevgisi."

"Ülkemiz için yaptım." diye yükseldi kadın.

Net bir cevap aldı. "Sizin bir ülkeniz yok."

"Evet." dedi kadın. "Çünkü siz onu bizden aldınız."

Güldü Murathan belli belirsiz. "Abin mi anlattı bu masalları sana? Böyle mi uyutuyordu seni?" Başını sağa eğdi hafifçe. "Eğitim hayatına bakan da seni akıllı bir şey sanır."

Ters bir bakış attı Sara.

Murathan ise devam etti. "Oturup burda seninle vatan kavgası yapacak değilim. Daha yeni benim vatanıma el uzatmaya kalkan 60 leşinizi gömüp geldim buraya." Sara burnundan derin derin solurken o devam etti. "Sen abini baya seviyorsun sevmesine, maşallah ama abin seni seviyor muydu sence Jinda?"

Sessiz kaldı Sara. Murathan devam etti.

"Seni kullandı." dedi en net şekilde. "Senin hayatını mahvetme pahasına seni kullandı. "Etrafa boşa para akıtmamak için senin zekanı kullandı. Amerika'ya tırnaklarıyla kazıya kazıya gitmiştin. Sırf kendine yeni bir silah pazarı oluşturmak adına seni yanına çekti. Sen bomba yaptın, o yüzüne bile bakmadan aldı, sattı. Sen uyuşturucu yaptın, o sana bir kere bile gülmeden aldı, sattı. Sen abinin gözüne girmek için neler neler yaptın ama o bir kere bile başını okşamadı."

"Sus!" dedi kadın dişlerini sıkarak.

"Bunların hiçbirini yapmak istemiyordun aslında. Amerika'da ki hayatından memnundun."

Bakışları titredi Sara'nın. Gözleri doldu lakin sıktı dişlerini. "Bilmediğin şeyler hakkında atıp tutma komutan."

"Ben bilmem gerekeni biliyorum. Ama sen duracağın yeri hiç bilemedin Jinda." derken sesi oldukça sertti bu sefer Murathan'ın.

Öfkeyle baktı Sara. Murathan ise usulca oturduğu sandalyeden kalktı. Tepeden tepeden, nefret dolu bakışlarla baktı kadına. İmkani olsa şu dakika sarardı bu serum kablolarını boynuna ama tuttu kendini. "Bundan sonraki hayatının geri kalanında her ay, düzenli olarak bir kutu serum kablosu gelecek önüne. Sen ölene kadar devam edecek bu. İster o kablolarla

cezaevinin kapılarına anahtarlık yap, istersen hücrenin ortasına kalın mı kalın bir urgan. Seçim senin."

Başka bir şey söylemedi. Hızla arkasını döndü. Bir daha arkasına bakmadan odadan çıktı. Geride kalan Sara ise bir süre baktı arkasından sadece. Gözleri doldu. Doldu. Doldu. Kalp ritm sesi hızlandı. Zorla yutkunurken şakaklarına doğru sessizce iki damla yaş süzölsün isterdi ama katran karası kalbinde zerre duygu kırıntısı yoktu. Kayıp giden hayatı ve bütün pişmanlıkları adına içten içe dövünmekten başka bir şey yapamadı.. Gireceği o cezaevinden çıkışının olmayacağını biliyordu. Hücresinin ortasına kalın urganı şimdiden asmıştı.

Sara, 10 ay boyunca kalacaktı bir cezaevinin soğuk bir hücresinde. Her ay bir kutu serum kablosu alacaktı gerçekten de. Ama hiç biri ile anahtarlık yapmayacaktı. Kalın bir ip örecekti kendine. Hapishanenin en belalı suçlusunun eline verecekti bu ipi. Günler salıy, saatler 3'ü gösterdiği bir günde hücresinin sol köşesinde boğazına defalarca kendi ördüğü serum kablosu sarılmış, boğulmuş, yüzü mosmor bir halde bununacaktı.

Sara, bu dünyadan boğazında nefesini aldığı her canın kesilmiş nefesi, gözleri açık, omuzlarında ise hesabını veremeyeceği haklarla gidecekti.

Odanın çıkan Murathan ise Timur'a bakmadan ilerledi oda önünden. Adımları yorgundu. Tam hastaneden çıkıyordu ki minik bir erkek çocuğunun elinde gördüğü etiketlerle duraksadı. Renk renk çiçekler vardı etiketlerde. Durdu. Çocukla kesişti bakışları. Birkaç dakika bakıştılar. Güldü çocuk onun ifadesizliğinin aksine. Üç koca adımda yanına geldi.

"Hasta mısın sende?"

Cevap vermedi. Hastaydı. Çok hastaydı hem de. Ölüyordu. Ne yapacaktı?

"Benim karnım ağrıyor." dedi erkek çocuğu. Elindeki etiketleri gösterdi. "Annem bundan aldı bana ama. Sihirli bir ilaç bu. Ağrıyan yere yapıştırınca ağrısı geçiyormuş."

Baktı çocuğun elindeki renk renk çiçeklere. Yine sessiz kaldı.

"Senin neren ağrıyor?" dedi çocuk.

Kalbim demek istedi ama yuttu. "Başım." dedi çatallı bir sesle.

"Sana da etiket verebilirim." dedi çocuk hızla. Sarı bir çiçek sökmeye başladı kağıttan.

"Mavi olsun." diyen Murathan ile duraksadı çocuk. Elini sarı çiçekten çekip mavi çiçeğe uzandı. Dikkatlice sayfadan söküp Murathan'a uzattı.

"Al." Derken dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı.

"Yağız." diye bağırdı arkadan bir kadın sesi. Muhtemelen annesiydi. 10 adım uzaktan bakıyordu çocuğa. Arkasını döndü Yağız. Kadına bakarken gülümsemesi büyüdü. "Benim şimdi gitmem lazım. Hoşçakal abi." derken en neşeli haliyle arkasını dönüp koştu ileride onu bekleyen kadına.

Baktı arkasından kısa bir an Murathan. Karnı ağrıyormuş. Yalana bak yalana. Ayakları kışına vurarak koşuyordu çocuk.

Durdu sonra. Yüzünü eksitti kendi kendine. Harbi kaynana olabilir miydi? Ona neydi bundan? Zaten tadı tuzu yoktu. Daha da kaçtı. Tam ileri bir adım atacaktı ki elindeki küçük mavi çiçek yapışkanını fark etti. Durdu. Baktı. Unutmabeni çiçeği falan değildi. Sıradan bir çiçek resmiydi ama yine Gökçen'di. Derin bir nefes verirken hastanede çıkmadı hemen. Çiçeği telefonunun arka kapağına yapıştırıp cebine attı. Gökçen'in eşyalarının olduğu odaya ilerledi. Dolabı kilitli değildi. Açtı. Anında kokusu vurdu yüzüne. Baş ağrısı sakınledi saniyelik. Derin bir nefes verirken beyaz önlüğünün üzerinde yavaşça gezindi parmakları.

Bu dünyada gördüğü en güzel şey Gökçen ise gördüğü en güzel ikinci şey; beyaz önlük giyen bir Gökçen'di. Yoktu ama dün üzerinde. Canını paramparça eden bir görüntüydü bu.

Hayaliydi onun bu. Minik Pamuk'un hayaliydi. Elinden alınmasına, hele hele bunun sebebi olmaya tahammülü yoktu. Steteskopa kaydı parmakları. Yavaşça aldı eline. Parçalanmıştı. Kopmuştu bir ucu. Biliyordu ne olduğunu, neden koptuğunu. Bütün gece okumuştı verilen ifadeleri. Steteskop ve serum kabloları ile boğulmaya çalışmışlardı sevdiği, dokunmaya kıyamadığı canı. Öfkelenecek gücü bile bulamadı içinde. Başındaki damarlar çatlayacakmış gibi atarken yine midesinin ağzına geldiğini hissetti lakin derin bir nefes alarak dizginlemeye çalıştı bunu.

Aldı kopmuş steteskopu. Dolabın kapağını tekrar geri kapattı. Ayakları tek bir kokuya koşmak istedi ama suçluluk ağır bastı. Gidemedi o yöne. Onun yerine bir medikal mağazasının önünde durdu. Yeni bir steteskop aldı. Başlığının üzerine telefonunun arkasındaki mavi çiçeği yapıştırdı. Tekrar Gökçen'nin dolabına bıraktı.

Ondan kötü ve acı verici olan her şeyi silmek adına yine mavi çiçeklere sığınmaktan başka bir şey yapamadı.

Başımın üzerinde tuğla vardı.

Ya da deprem olmuştu ve ben bir beton kütesinin altında kalmıştım. Çünkü başımın üzerindeki bu ağırlığın başka açıklaması olamazdı. Birbirine yapıştığını sandım kırpiklerimin bir an için. Tam imdat diye feryat edecekken çok şükür ki araladım gözlerimi. Yüzüme vuran gün ışığıyla yüzümü yatağın diğer tarafına çevirirken huysuz bir ifadem vardı. Bir kaç saniye yanımdaki duvara baktım. Daha sonra ise dün geceyi anımsadım parça parça.

Murathan'ın gelişi, içmeye gidişimiz ve benim yine deliler gibi içmem. Tam değildi her şey. Parça parçaydı. Mesela eve nasıl gelmiştik? Yoktu. Ama ellerimin içini öpen görüntüleri tamdı. Günler sonra uyuyabilmiş olmanın verdiği bir dinçlik vardı üzerimde. Bu iyi bir şeydi. Yavaşça toparlandım yataktan. Üzerimde pijamalarım vardı. Bak bunu da nasıl giydiğim hakkında bir fikrim yoktu. Ellerime baktım günlerdir yaptığım gibi. Kan yoktu. Kafamdaki sesi kontrol ettim. Sessizdi. Saçımı önüme aldım. Örgülüydü.

O zaman antidepresanım neden yanımda yoktu?

Dinlenmesine dinlenmişim lakin bu seferde günlerce uyumayıp birden bu kadar uyumuş olmamın uyuşukluğu içindeydim. Bacaklarımı yataktan

sarkıttım. Beton dökmüşlerdi sanki bileklerime. Komodine uzanıp saati kontrol ettim. İşe gitmem için son yarım saatlik zaman dilimini görünce oflaya poflaya çıktım yataktan. Kapının önüne geldiğimde aynadaki aksimle duraksadım. Baktım bir kaç saniye hapishane kaçkını tipime. Sorun tipim değil boğazımdı aslında. Kabuk bağlayan yaralar vardı. Sökülmüşlerdi. Neden sökülmüşlerdi? Sızı yoktu ama sırt ağrım hala yerli yerindeydi.

Zihnimi yokladım. Cidden ne zaman sökülmüştü bu kabuk tutan yaralar?

Peki en önemlisi, Murathan görmüş müydü bunları?

İstemezdim görmesini. Üzülürdü. Çok üzülürdü. Pijamalarımı kızlardan birinin değiştirmiş olmasını umarak dalgın bakışlarla açtım odanın kapısını. Mutfaktan çay bardağını karıştırma ve minik mırıltılar yükseliyordu. Kızlar kahvaltıdaydı muhtemelen. O tarafa geçmeden lavaboya gittim. Elimi yüzümü yıkayıp geri çıkarken aynaya inatla bakmadım. Tekrar boğazımı görmek istemiyordum.

Mutfağa yöneldiğimde kızların hepsini masaya kurulmuş kahvaltı ederken buldum. Aybüke tam kalkıyordu masadan ki ben; "Günaydın." deyince bakışlar bana döndü.

"Günaydın." dedi Bilge ve Zehra gülerek.

"Neden kalktın sen?" diyen Aybüke ise hepsinden farklıydı yine.

"Çünkü sabah oldu." diye net bir cevap verdim. "İşe gideceğim." derken arkamı dönüp odama ilerledim tekrar. Odaya girince tam arkamı dönüp kapıyı kapatacaktım ki Aybüke'yi arkamda görünce duraksadım.

Oldukça ters bakışlarla ilerliyordu bana doğru. Kapıyı kapatmadım. Bekledim gelmesini. Tam önüme gelince durdu. Bakıştık kısa bir an. "Ne?" dedim en sonunda bu tip bakışlarına cevap olarak.

"Ne mi?" derken beni azarlayan annemden hiç bir farkı yoktu.

Göz devirdim. "Evet ne?" Arkamı dönüp odama ilerledim. Peşimden girip kapıyı kapattı. "Yine işe gitme seramonine başlayacaksan hiç almayayım ben Aybüke."

Başlayacaktı. Ofladı bu yüzden. Murathan kendi olmadığı zamanlar için Murathan gibi davransın diye bu kadını sıkı sıkı tembihliyor olabilirdi.

"Dinlenmen gerek."

"İyiym ben."

Gerçekten de iyiydim. Saçma bir şekilde hafiflemiş hissediyordum. Günlerdir vicdanımı kıvrandırıp duran şey içimde tuttuğum kırgınlık ve gözyaşlarımdı sanki. Kusunca hafiflemişti ruhum. Kimsenin dediği

kesmemişti beni, dindirmemişti acımı ama Murathan'ın tek bir sözü, tek bir tesellisi içimde günlerdir düğüm üstüne düğüm attıgım arap saçını zmşti. Hala kızgındım. Hala kırgındım. Ama bana iyi gelen tek şeyin de onun varlıgı olduğunu inkar edemezdım.

Tam bir salak ama bir o kadar da ihtiyaçtı.

Dolabımın kapağını açıp ne giyeceğime baktım. Çok seçenek yoktu şu durumda. Mor boğazlı bir kazak ve siyah jean pantolonlarımdan birini aldım. Aybüke'yi umursamadan üzerimdeki pijamayı çıkarıp sütyenle kalırken sırtım ona dönüktü. Tepkisini görmemiştim ama oflamasından sırtımdaki morluklarıma hoş tepkiler vermediği belli oluyordu.

"Aynen." diye homurdandı. "Baya iyisin, şu haline bak."

Kazağımı giyip yüzüme yapışan saçları geri savurdum en umursamaz halimle. "Ne varmış halimde?"

Baktı kısa bir an. "Sen dn gece olanları hatırlamıyorsun sanırım."

Boş boş bakma sırası bana geçmişti. Evet Aybüke. Tam olarak bu. Ne oldu dün gece? Allah aşkına aydınlat beni.

"Ne olmuş?" derken oldukça saf ve boştum.

Bir daha düşündüm dn. Zihnimi yokladım. Ktydm. Murathan geldi. İelim dedim. Gittik. İtik. Ağladım. İçim çıkana kadar ağladım. İzledi nce Murathan. Sonra sarıldı. Avularımdan pt. Sildi. Temizledi. Sonra.... Sonra odamdaydık. Sonra... İşte bundan sonrası yoktu.

"Ne var Aybüke?" dedim artık gerilerek. "Ne bakıyorsun yle? Söylesene. Ne oldu?"

Yine mi birini vurdum lan yoksa? KONUSUN!

Ofladı. "Pek iyi değildin. Saçlarını kesmeye çalıştın."

Durdum. Bekledim bir kaç saniye. Zihnimde böyle bir an var mı diye yokladım. Yoktu. şaşkın şaşkın, "Ne?" demekten başka bir şey yapamadım.

"Seni boğduklarını söyleyerek saçlarını kesmeye çalıştın." diye daha çok açtı cümlesini.

ylece kalakaldım bir kaç saniye. Aklıma gelen ilk soru ise anında döküldü dilimden. "Murathan gördü m bunu?"

"O zorla tuttu zaten."

Bu nokta ucu sivri bir bıçak gibi battı kalbimin ortasına. Oysa asla görmesini istemezdim kabuslarımı. Bu yüzden boğulduğum bütün rüyaları uzak tutmuştum ondan. İçimde aylar öncesinden beliren karanlıgı ve huzursuzluğu saklamıştum. zlrd. Çok zlrd. Ama şimdi... Birkaç

dakika ne diyeceğimi bilemez bir şekilde kaldım. Omuzlarım çöktü. Hakim olamadığım bir korku geldi kalbimin üzerine kuruldu.

"Yani ne kadar iyiyim dersin de iyi olmadığın aşık." diye devam etti. "Kimseye kendini ispatlamak zorunda değilsin. Zorlama bazı şeyler için." Arkasını dönüp kapıdan çıkmak için hareketleniyordu ki ben söze girince durdu.

"Şimdi gitmezsem o hastaneye bir daha asla gidemem Aybüke." Bakışları bana döndü. Devam ettim. "Eğer kaçarsam bir daha asla korkularım ile yüzleşme cesareti bulamam." Başımı eğdim hafifçe yana. "Birazcık anlayamaz mısınız beni?"

Dik bakışlarında çaresiz bir ifade belirdi. Baktı gözlerime. Saniyeler içinde omuzları düştü. Ofladı. "Gel bir şeyler ye." derken benden bıkmış bir hali vardı. "Sonra bekle beni beraber gidelim. Bende işe geçeceğim şimdi. Seni de bırakırım." Önüne dönüp ilerlemeye başladı.

Güldüm belli belirsiz. "Teşekkürler." diye bağırdım arkasından.

Umursamadı. Onun yerine tam kapıyı kapatırken durdu. Hafifçe çevirdi bedenini bana. Yandan yandan baktı. Ve beni rahatlatacak, omuzlarımdan dünyalar dolusu yükü kaldıracak haberi verdi.

"Sara uyanmış. Durumu iyi." Çenesini hafifçe yukarı dikti. "Madem geri dönme cesaretin var o acile, o zaman sakın bir daha başın yere eğik girme o kapıdan içeri. Doktor Gökçen Alptekinsin sen. Hepimiz öyle tanıdık seni. Ama her şeyden de önce şehit kızı Gökçen Alptekinsin. Babanı tanımam ama şehit mertebesi için seçildiyse kalbi temiz adammış. Gördüğüm kadarıyla sen de babanın kızıydın. Babanın kızı olmanın hakkını ver. Kırk kırık bir terörist için kendini bu kadar yeyip bitirme..."

Başka hiçbir şey söylemedi. Sessizce odadan çıkıp gitti.

Elinde dikkatle tuttuğu bim poşetine sarılı borcama ters bir bakış attı Duru. Şaka gibi bir gündü. Diğer elinde bir kitap varken işi daha da zordu. Büyük bir çanta almadığına, tam kapıdan çıkarken ise yengesine yakalanmasına lanetler üzerine lanetler yağdırıyordu.

Sinirliydi. Çünkü evde gün var diye kitabını alıp sakince okuyacak bir mekan bulmak için kapıdan çıkarken abisi uğruna askeriye getiriliş sebebine hayret ediyordu.

Şekerpare.

Evet evet. resmen bir borcam dolusu şekerpare getirmişti haşmetli abisine. Yengesi öyle uygun görmüştü. O yemeden olmazmış. Kan olacakmış aslanına. "Şaka gibi ya." diye söylene söylene ilerlemeye devam etti.

Tekrar ediyordu. Oldukça sinirliydi. Hem de aşırı oldukça. Bunun ikinci sebebiyse az önce askeriye alınmamış olmasıydı. Abisi de telefonu açmayınca iki saat dikilmişti kapı önünde. Borcamı kafasına geçirmesine ramak varken abisi çok şükür dönmüştü de açılmıştı kapı.

Harika bir gün oluyordu gerçekten de.

Yanından bir iki asker geçince ifadesini toparlamaya çalıştı. Çenesini yukarı dikip bir borcam şekerpare değil de kraliyet tacı taşımış gibi ilerledi. Ama birden aklına düşen çok anlamsız bir düşünce oldu.

Acaba adı lazım olmayan ama baş harfi Zülfikar olan kişi buralarda mıydı?

İçi içini kemiriyordu günlerdir. Son görüşmeleri pek iyi noktslanmamıştı. Her zaman kavga ederlerdi ama bir iki laf sokmadan öteye geçmezdi hiç bir şey. Ne Duru onu ciddiye alırdı ne de Zülfikar Duru'yu. Kartlar aşırı can acıtıcı şekilde açılmıştı bu kez.

Haketti diyordu bir yanı. Sanane, seni ne ilgilendirir diyordu diğer yanı.

Babası geliyordu sonra gözünün önüne. Daha doğrusu baba denilen adam. Öfke doluyordu içi. Onun yüzünden etrafına örmüştü bu sert duvarları. Onun yüzünden üzerinden atamıyordu bu güvensizlik zırhını. Kalp kırmak istemiyordu lakin. Kimseyi incitmek istemiyordu. Ama bunu kabullenemeyecek kadar da yoğun bir gurur vardı içinde.

Hak etti o yavşak bunu diyen tarafı hep daha ağır basıyordu.

Düşüncelerinin aksine gözleri sağı solu tarıyordu. Geçen askerlerin hiçbiri o değildi. Fark edemediği bir şekilde yüzü düşerken arkasına da bir bakış atmak için yarımca geri çevirdi kafasını ama adımları durmadı. Oysa durmalıydı. Zira geri geri bakarken neye takıldığını bilemeden ileriye doğru sendelemişti.

"Ay!" diye bir nida dökülürken dudaklarından elindeki borcam düşer gibi olmuştu. Tek elindeki kitabı yere savurup iki elle borcama yapışma niyetindeydi zira yengesi borcamı yerden yalatabilirdi. Kimseden korkmazdı ama yenge dırdırından korkardı. Öyle de yaptı. Tek elindeki kitabı yere savurup diğer elinde sendeleyen borcama yapışıyordu ki aynı anda borcamın iki yanına sardığı ellerinin üzerini iki büyük, sıcak el kapladı.

Bakışları elin sahibine kalktığı anda gerilerde aradığı kişiyi tam önünde buldu.

Zülfikar.

Askeri üniforma üzerinde, başındaki bordo bere ile ifadesizce Duru'ya bakıyordu mavi gözleri. Birkaç saniye bakakaldılar. O Zülfikar'a. Zülfikar ona. Ne o elini geri çekti, ne o.

Bir şeyler demek istedi Zülfikar ama yine laf yemesi muhtemel olduğundan sustu. *Özür dile*, dedi bir tarafı.

Hayır, asla boyun eğme bu anarşiste, bu özürden ne anlar, dedi diğer tarafı.

Duru ise ne diyeceğini bilemedi. Onda da iki türlü ses vardı lakin. *Özür dile*, diyordu bir yanı. *Haddini aştin*.

Haketti bu karakter yoksunu, diyordu diğer yanı. *Az bile yaptın!*

İçlerindeki seslerin aksine ikisi de konuşmadı. İkisi de kırgınlık arıyordu birbirlerinin gözlerinde lakin kendi gözlerinin yansımasından başka bir şey göremiyorlardı. Bakıştılar öylece.

"Sağ ol..." diyebildi Duru en sonunda.

Soğuk bir ifadeyle başını aşağı yukarı sallarken ellerini geri çekti Zülfikar. "Önemli değil." dedi sadece. Kızın elinden yere düşen kitaba eğdi

bakışlarını. Kurtlarla Koşan Kadınlar ismini görünce 'aaa kitap mı oldun kız sen' diye yersiz bir şakayı içinden yaparak eğlendi. Yüzünde mimik oynamadı ama. Yere eğildi hafifçe. Aldı kitabı. Donuk bir ifadeyle kıza uzattı.

Borcunu tek kolunun altında sabitlerken kitaba uzandı Duru ama içinde anlamsız bir huzursuzluk vardı. Bu adamın bu kadar ciddi oluşu çok ürkütücü bir duyuydu. "Sağ ol." dedi yine belli belirsiz.

Cevap vermedi Zülfikar. Başını aşağı yukarı salladı sadece. İkisi de aynı anda kopardı bakışlarını birbirinden. Duru sağa yöneldi. Aynı anda Zülfikar da. Zülfikar bu sefer sola yöneldi. Aynı anda Duru'da. İş çok değişik bir hal alırken Duru gerildiğini hissediyordu. Aynı durum iki kere daha tekrarlanınca durdu Zülfikar. Ciddiyetle yana çekilip yolu tamamen açtı. "Buyur." dedi ters ters.

Cevap vermeden ters bir bakış attı Duru. Hızla yanından geçip ilerledi. Duru ileri Zülfikar geri. İkisi de birbirinin tam zıt yönünde 3 adım atmıştı ki saçma bir dürtü tarafından aynı anda durduruldular. Aynı anda derin bir nefes verip birbirlerine yüzlerini yine aynı anda döndüler.

"Duru." dedi Zülfikar.

"Zülfikar." dedi Duru.

Amaç seslenmekti lakin ikisi de yüzlerini birbirine dönük görünce anlık bir şaşırdı. Durumu Zülfikar toparladı.

"Ne diyecektin sen?"

Diymedi Duru. Bu kadar hızlı gelişmesini beklemiyordu. "Önce sen seslendin. Sen ne diyecektin?" diyerek aklına gelen ilk bahaneye sığındı.

"Ya geçen şey oldu ya..." diye giriş yaptı Zülfikar ne diyeceğini bilemez bir şekilde. Bir elini beline atıp kıvrandı doğru kelimeleri toparlamak adına. "Şey işte... Biz saçma sapan gerildik falan. Ben salak saçma konuştum." Başını yana eğdi hafifçe. "Valla niyetim o değildi. Yani içimden geçenler onlar değildi. Sen beni sinirlendirince ben ağzıma geleni düşünmeden söyledim. Adilik yaptım." Bakışlarını kaçırdı bu noktada. "Babandan vurdum.... Ama valla sinirle denmiş şeylerdi. Üzmek istemedim be kızım." Mahcupca baktı. "Küs müyüz?"

Şaşırmıştı Duru. Bu şerefsizden böyle bir şerefli hareket beklemiyordu. Sonra ise Gökçen'in dediklerini ve günlerdir üzerine düşündüğü şeyleri tekrar yokladı zihninde. Tek bir sonuca vardı.

Bu kadar önyargılı olma Duru.

"Saçmalama." dedi yumuşak bir sesle lakin zerre gülmeden. "Çocuk muyuz küseyim?" Çenesini yukarı dikti hafifçe. "Hem ben de biraz ileri gittim. Senin hayatın ve seçimlerin hakkında yargıda bulunmak bana düşmez. Gereksiz yükseldim. Sen de kusura bakma." derken hala burnundan kıl aldırmayan bakışları anlamsızca hoşuna gitmişti Zülfikar'ın.

"Eeee biraz fazla yüklendin sen de bana." dedi Zülfikar gülmeye çalışarak. "Bir kabul ette yani onu."

Başını yani dercesine sağa sola eğdi Duru. Doğruydı. Fazla üstelemişti. İnkâr edemezdi. "Hak ettin." dedi dik dik. "Sen de onu bir kabul ette."

"Ettikte bu kadarını mı ettik sarı kafa?" diye yalandan terslendi Zülfikar. "Bu zamana kadar beni kimsenin getiremediği sinir seviyesine iki dakika içerisinde getirdin."

"Her sinirlendiğinde böyle ağzından çıkanı kulağın duymuyor mu?"

"Yani." dedi Zülfikar belli belirsiz. "Dilimin ayarı yoktur demek daha doğru olacak sanırım." Güldü yarımca. "Senden aşağı kalacak değiliz."

Güldü Duru. Hem de Zülfikar'ın ilk defa gördüğü bir şekilde en genişinden. "Özür dilerken bile laf çaktığına inanamıyorum. Dil ayarsızlığında beni de solarsın sen."

Birkaç saniye bakakaldı bu görüntüye Zülfikar. Daha sık gülmeliydi. Daha güzel oluyordu. O da güldü istemsizce. "Aynı ayardayız diyelim o zaman." Duraksadı bir an için ama devam etti yine de. "Baban hakkında söylediklerim için de özür dilerim."

Duru'nun gülüşü yavaşça solarken manidar bir tebessüme bıraktı yerini. "Sorun yok. Haklıydın. Sırf ona olan öfkemi senden çıkarıyordum." Yüzü iyice düştü. "Sen bile onun kadar şerefsiz olamazsın oysa."

Kibarca gülümsedi Zülküf. "Çok sağ ol. Acayip ince bir iltifatı."

Güldü Duru yine. "O anlamda değil ya. Onun karaktersizlik ülke sınırlarını aştı ondan dedim ben. Sana laf dediğimden değil yani bu sefer."

"Bana laf çakmadın ha." dedi Zülfikar şaşkın şaşkın. "Mucizevi bir gün oluyor."

Güldü ikisi de birbirine. Hafifçe yere eğdi bakışlarını Duru. Gözlerini zerre kaçırmadan gülen Duru'ya bakmaya devam etti Zülfikar. Derken Duru bakışlarını yerden tekrar ona çevirdi.

"Sakıncası yoksa sana bir şey sorabilir miyim?"

İlgiyle başını aşağı yukarı salladı Zülfikar.

Terreddüt etti Duru ama sormadan da edemedi. "O gün... Sevdığım kadın ölmesin diye terk ettim dedin ya hani." Yutkundu belli belirsiz. "Ne demekti

o?"

Bu sorunun geleceğine şaşırmamıştı Zülfikar. Aksine derin bir tebessüm belirmişti dudaklarında. "Ben de ne zaman soracaksın diye bekliyordum bunu."

"Ciddi ol biraz ya." dedi Duru ciddiyet ve gülüp gülmemek arasında gidip gelen ifadesiyle. "İlk defa sana karşı olan önyargılarımı kırmaya çalışıyorum burada. Yardımcı ol bana."

Hoşuna gitmişti Zülfikar'ın. Çapkınca güldü. "Bak sen."

Yüzü düştü Duru'nun. "Anlatma. Asla duymak istemiyorum." derken hızla arkasını dönmüştü bile.

"Aynı anda hem kalmanın hem gitmenin bir yolu yoktur diye bir söz geçer senin o elindeki kitapta." dediği saniye Duru durdu. Bakışları elindeki kitaba kaydı saniyelik. Tekrar arkasını döndü Zülfikar'a. Oldukça şaşkıncı ama.

"Okudun mu sen bu kitabı? Yok artık!"

"Sen beni harbi zır cahil sanıyorsun sanırım, ha sarı kafa?"

Dudak büzdü Duru. İnkâr edemezdi. Öyle sanıyordu. "Aksini gösteren hiç bir davranışın yoktu."

"Şimdi olsun o zaman." diyen Zülfikar bu sefer oldukça ciddiydi. "Benim de bir seçim yapmam gerekiyordu. Aynı anda hem kalmam hem gitmem imkansızdı."

Bu ciddiyetine karşı yine hafifçe ürpermişti Duru. "Anlatmak istemezsen sorun değil."

"Yooo." dedi Zülfikar geniş geniş. "Büyük bir sır değil. Asker sevmek kolay değil Duru. Bilirsin sen az çok abinden tabi. Oturup bunu anlatacak değilim sana. Namlunun ucundayız biz hep. Ölüm diğer insanlara üç adım uzaksa bize nefesimiz kadar yakın. Herkes kaldıramıyor bazı şeyleri yani. Hastaydı o biraz. Yani bünye olarak zayıftı. Ben ne zaman göreve gitsem bana bir şey olacak korkusuyla perişan oluyordu geride. Ne zaman dönsem hastanede buluyordum. Ailesi rahatsızdı bu durumda doğal olarak. Bir gün çekti babası beni bir köşeye, dedi ki; benim tek kızım var. Kimsenin yoluna feda edemem. Anlıyorsun değil mi?" Derin bir nefes aldı bu noktada. Gülümsedi derin derin. "Anladım. Ve yapmam gerekeni yaptım."

"Hani sevince arkasında dururdun hep." diye hafifçe küçümsedi Duru. "Bu nasıl arkasında durmak?"

"Durdum." dedi Zülfikar hiç beklemeden. "Yanımda ölmesindense başka bir yerde yaşamasına izin vererek sevdiğim kadının arkasında durdum."

Onun da işine geldi biraz sanırım." Güldü bu noktada. İçinde en buruk kalan nokta buydu zaten hep Zülfikar'ın. Sevdği kadınına içi yana yana bitirelim derken onun bunu bekliyormuş gibi sessizce başını aşağı yukarı sallaması... "Hiç ses etmedi." diye devam etti. "İtiraz etmedi. Evli şimdi. Çocukları var. Mutlu. Hastanelere falan da düşmüyor eskisi gibi. Gayet sağlıklı. Hayatında ki acı benmişim yani. Çürük kısmı atınca rahatladı."

Sessiz kaldı Durubir kaç saniye için. "Sevmemiş o zaman seni." diyebildi en sonunda. Elinde tuttuğu kitabı hafifçe yukarı kaldırdı. "Yine bu kitapta diyor ki; sevmek, her bir hücreniz kaç derken kalmak demektir. Sevseydi yanında dururdu. Kolay kolay elini bırakmazdı. Mecburiyetten yaptığını anlardı."

Güldü Zülfikar. "Bilemem artık sevdi mi sevmedi mi." Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi hafifçe. "Ben beni bilirim. Ona asla ihanet etmediğimi de bilirim." derken sesi oldukça imalıydı.

Güldü belli belirsiz Duru. "Anladık Zülfikar tamam. Anladık. Sevince çok sadıksın falan filan." Ciddileşti birden. "Yine de bu şu anki hayat tarzını meşru çıkarmaz ya, neyse... Tutuyorum çenemi."

Sesli bir kahkaha döküldü bu sefer Zülfikar'dan. "Aynen. Baya bir tutuyorsun, maşallah."

Duru' da güldü aradaki buzları eritmiş olmanın verdiği rahatlıkla.

"Beni yanlış tanımaya devam ediyorsun." dedi Zülfikar çapkın çapkın. "Şöyle yapalım." İleri doğru bir adım atıp daha da yaklaştı Duru'ya. "Tanışalım."

Anlamadığını belirten bir ifade belirdi Duru'nun yüzünde. "Ne?"

Uzanıp Duru'nun elindeki kitabı kendi eline aldı Zülfikar. Duru ne yaptığını boş gözlerle izlerken o devam etti. "Biz seninle hiç birebir tanışmadık. Tanıştığımız andan beri de kavga ediyoruz anlamsızca."

"Senin yüzünden."

"Tamam sus." dedi Zülfikar yalandan bir huysuzlukla. "Başlama yine. Temiz bir sayfa açmaya çalışıyoruz şurada."

Hala anlamamıştı Duru. "Temiz sayfa derken?"

"Birbirimizi ilk defa şu an görmüş gibi baştan tanışalım." Elini uzattı aralarında. "Eğer yine geri itmezsen." derken yıllar öncesine bir ima vardı sesinde.

İkisinin de bildiği ama asla dile getirilmeyen o ilk tanışmaya yapılan bu atıfla belli belirsiz güldü Duru. Yemeğe çağırmıştı yine Hasan abi timi. Kapıyı çalmıştı Zülfikar. Zeynep abla açar sanmıştı. Ama kapıyı açar açmaz

karşısında gördüğü sarı saçlı, ela gözlü, dik bakışlı bu hatunla anlık bir yanlış daireye mi geldim ben olmuştu. Yine bir sürgünde olan Duru ise en ters günlerinden birindeydi.

Elini uzatmıştı Zülfikar tanışmak adına. Duru, abisinden ara sıra anlattığı Zülfikar ve çapkınlıkları hikayeleri yüzünden tip tip bakmıştı sadece. Böyle bir adamın elini falan tutacak değildi. "Duru." diye tanıtmıştı kendini sadece. Uzatılan eli falan tutmamıştı. Arkasını dönüp gitmişti. Geride eli havada kalan Zülfikar ise o günden sonra bu hatunu ne zaman görse kıl olmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Şu ana kadar.

Bir an yine ona uzattığı eli geri iteceğini düşündü Zülfikar. Saçma bir korku yayıldı içine. Ama tam aksi bir şekilde Duru minik elini Zülfikar'ın elinin içine bıraktı. Yavaşça kavradı. Bir seferlik içindeki bütün önyargıları bir köşeye bıraktı.

"Merhaba." dedi kibarca. "Ben Duru. Duru Giray."

"Zülfikar." dedi o da milli çapkın gülüşüyle. "Zülfikar Şahin."

İkisi de sıkıca kavradılar ellerini. Geri çekmeleri gerekiyordu lakin çekmediler. Bir bok dönüyordu burada. İkisinin de hoşuna gitmeyen ama engel olunamayan bir bok. Derken çok çılgın bir ses balta ile dalmış gibi kesti attı ortamda olan şeyi.

"BEN DE TEĞMEN HASAN GİRAY! NE OLUYOR LAN ORADA?!" diyerek onlara doğru uygun adım geliyordu Hasan. Belindeki silahı tutuşu gerginliğe sebep olduğundan ikisi de ateşe değmiş gibi anında ayırdı ellerini.

"Abi!" dedi Duru panikle.

Zülfikar ise yutkunmayı tercih etti.

Yanlarında bitti hemen Hasan. Tip tip baktı ikisine de. "Ne abi?" dedi Duru'ya kafa göz sallayarak. Zülfikar'a döndü. "Ne abi?"

Bir daha yutkundu Zülfikar. Ben masumum dercesine iki elini yanına kaldırdı hafifçe. "Ben demedim abi Hasan abi o dedi abi."

Mantıklı olduğundan Duru'ya çevirdi ters bakışlarını Hasan. Sonra tekrar Zülfikar'a. "Nörüyonuz lan siz burda? Ha? Neydi o el kol?"

Bakıştılar saniyelik. Zülfikar'a korkudan kal gelirken işin sonunun fena olduğunu bilen Duru aklına gelen ilk yananı salladı. "Kitap!" diye yükseldi. Zülfikar'ın elindeki kitabı işaret etti. "Benim çok sevdiğim bir kitap bu. Okumak istiyordum hep. Zülfikar'ın elinde görünce istedim. Sağ olsun kırmadı beni, ödünç verdi. Onun için teşekkür ediyordum ben kendisine."

Şüpheyile süzdü Hasan. "Adınızı soyadınızı vererek mi teşekkür edersiniz sen genelde?"

"Kitapta öyle bir kesit vardı Hasan abi." diye ileri atıldı Zülfikar. "Onu şey ediyorduk biz, ikimizin de sevdiği bir kitap olunca."

Tövbe yalandı. Yazarı kalksa Zülfü'yü tokat manyağı yapardı ama götünün kurşun yuvası olmasından daha makul bir sondu bu.

Onu da şüpheyile süzdü Hasan. "Madem ödünç verdin kitap niye sende lan?"

"Şu an veriyordum abicim." diyerek hızla Duru'ya uzattı kitabı. "Buyrun Duru hanım."

Saniyelik bakıştılar Duruyla lakin yine kaçırdılar gözlerini. Önceden olsa bu denli gerilmezlerdi oysa. Bu duruma ikisinin de anlam veremiyor oluşu daha çok gerilmelerine neden oluyordu.

Aldı kitabı Duru. "Sağolun." dedi o da en resmisinden.

Hasan daha çok kıllandı kıllanmasına lakin tip tip baktı sadece.

"Ben gideyim madem." dedi Zülfikar gergince. Belli etmemek içinse gergin gergin gülümsedi. Arasını döndü ve derin bir nefes vererek ışık hızında ortamdan uzaklaştı. Geride kalan Duru ve Hasan ise kısa bir an sessizce bakıştılar.

"Ne?" dedi en sonunda Duru. "Ne bakıyorsun öyle?"

Yine baktı Hasan. Uzanıp kızın elinden kitabı aldı. "Ver biz de okuyalım bakalım şu kitabı. Biz de canlandıralım şu tanışma sahnesini seninle."

İleri uzanıp kitabı abisinin elinden almaya çalıştı Duru. "Abi saçmalama ya. Tek sayfa okuyamazsın sen o kitapta. Burnun kanar zorundan."

"Zülfikar'ın okuduğunu ben mi okuyamayacağım canım kardeşim?" diyen Hasan kitabın sağını solunu yoklayarak arkasını dönerken Duru peşinden ofladı derin derin. Düşünmeyim diyordu ama bu durum onu şu an fazlası ile etkilemişti. Böyle kitaplar okumasını zerre beklemiyordu. Kafa karışıklığı ve sinir bozukluğu ile ilerledi abisinin peşinden.

"İznim olmadan alamazsın kitabı."

"Yav he he." dedi Hasan.

"Saygı yok ki saygı." diye söylendi Duru. "Keşke şu şekerpareleri de verseydim Zülfikar'a. Senden daha çok haketti bugün."

Hızla geri döndü Hasan. Kitabı hala bırakmazken Duru'nun kolunun altındaki şekerpareleri de aldı. "Zırnık vermem o pezoya." Daha da yaklaştı kardeşinin yüzüne. "Hiçbir şeyimden zırnık vermem! Bilmem anlatabildim mi abiciğim?"

Anlatmıştı pekalasıyla. Goygoya vurmaya çalıştı işi. "İş arkadaşın hakkında böyle konuşman doğru değil. Kınıyorum. Hani çok severdin sen o pezoyu! Ne oldu şimdi?"

"Sevmiyorum demedim, konuyu çarpıtma." dedi Hasan ekşimiş bir yüzle. "Ayrıca İş başka. İşte istesin canımı bile veririm. Ama şekerparemi vermem şekerparem. Bilmem yine anlatabildim mi?! Şimdi düş peşime."

Anlaşılmayacak gibi değildi. Hızla önüne dönüp ilerlerken Duru bir kaç saniye baktı peşinden. Derin mi derin bir nefes vermekten başka bir şey yapamadı. Bakışlarının en son kaydığı nokta ise abisinin gittiği yön değil, Zülfikar'ın gözden kaybolduğu yön oldu.

Kısa bir bakış attım tansiyon cihazına. Ekranda gördüğüm normal değerlerle çözdüm teyzenin kolundan cihazı. "Tansiyonun normal." derken yavaşça arkamdaki bilgisayara ilerledim. Ekrandaki değerlerine göz attım hızlıca. "Değerlerin de normal. Biraz evham yaptın sen sanırım." Gülümsemeye çalışarak döndüm teyzeye. "Gayet iyisin yani."

"De get." dedi huysuzca elini bana sallayarak. "Bir halattan anladığınız yohtur. Valla ölirem diyem size ha!"

Başımı iki yana salladım. Her hafta gelirdi buraya Necmiye teyze. Başındaki beyaz örtüsü, dudağının hemen altındaki deq sembolü ile yöresel bir teyzeydi. Hastalık hastasıydı kendileri lakin. İnatla her hafta öldüğünü iddia ediyordu. Ama ölmüyordu.

"Maalesef." dedim yalandan bir üzüntü ile. "Bu hafta da ölmüyorsun Necmiye teyze." Huysuzca bakınca gülümsemeye çalıştım. "İlaçlarına aynen devam et. Sakın ihmal etme. Tamam mı?"

Huysuz bakışı sürüyordu. "Ey." dedi ters ters. Bu onun dilinde tamam demekti. Laftan anladığını varsayarak yanından ayrılıyordum ki bileğimden yakaladı. Bakışlarım yüzüne indi. Bakıştık kısa bir an. Yüzündeki ters ifadenin dağıldığını görebiliyordum.

"Ne oldu?" dedim hafifçe ona doğru eğilerek. "Bir yerin mi ağrıyor? Başın mı döndü yine?"

"Yoh." dedi hemen. "Öyle bir şey deiiilll."

Ne dercesine kafa salladım.

"Ben bugün essahtan hasta deilddimmm." dedi kısık bir sesle. Ben boş boş göz kırptırırken o devam etti. "Sağa bahmaya geldim."

Boş bakışım sürüyordu.

"Dediler ki hastaymışsın. Kötü işler gelmiş başına. Gidecehmişsin buralardan. Essah var mısan yok musan baham diye geldim." Ters bakışları daha da yumuşadı. "Bir sen anlıyorsun benim meramımdan. Gitme. He mi doktor gurban."

Güldüm hafifçe. bileğimdeki elinin üzerine sardım elimi. "Buradayım. Merak etme sen."

Gülümsedi belli belirsiz. "Okuyayım ben sana. Kuvvetlidir nefesim. Kaza bela uzak olsun. Gel hele şöyle yanıma."

Ciddi ciddi oturdum sedyede yanına. Bir elimi sıkıca elinin arasına aldı. Kucağına çekip sessizce dualar okumaya başladı. Bir yandan dönüp dönüp bana üflüyordu. Esnedi ciddiyetle. Sonra bir daha. Sonra bir daha. Gözleri yaşlarla doldu okuyup üfledikçe. Ben öylece onu izledim. Okuyup üfleyip bir yandan da gözünden akan yaşları yazmasının ucuyla silerken elimi bırakıp yanımdan kalktı. Kürtçe bir şeyler mırıldanarak acil çıkışına ilerledi.

"Xwedê miradê te bike, Xwedê rûyê te spî bike, Xwedê te bistrîne, Xwedê ti derdan nede te, Xwedê canekî xweş bide te..."

Anlamadığım için boş boş baktım önce arkasından. Sonra ise çöken omuzlarımla beraber derin bir nefes verdim. Sağıma soluma bakındım. Her zamanki gibiydi acil. Koşturan hemşireler, sedyelerde yatan hastalar, başlarında bekleyen yakınları ve gözlerimi kaçırıp durduğum serum kabloları.

3 gündür dur durak bilmeden çalışıyordum. Hala doktor olduğumu kendime ispat etmeye çalışıyordum kendimce. Serum kabloları üzerime

üzerime geliyordu, olayın olduğu odanın önünden geçerken nefesim tıkanıyordu. Hastane kokusu beni boğuyordu ama inatla kaçmıyordum.

Gökçendim ben çünkü. Şehit kızı Gökçen Alptekin. Haklıydı Aybüke. Öyle kolay yıkılamazdım. Yıkılmamalıydım. Sara iyiydi. Gözünü açtığını duyduğumdan beri yanına gitmemiştim. Olduğu kattan bile geçmemiştim. Sürekli aynı şeyi tekrar edip duruyordum kendimce. Baban için dik dur Gökçen. Baban için dimdik dur Gökçen. Duruyordum durmasına ama yine de ayakta durmak için de güce, bir dayanağa ihtiyacım vardı. Sadece ilaçlar yetmiyordu. Daha sağlam bir ilaç lazımdı bana.

Murathan gibi.

3 gündür yoktu. İçtiğimiz ve beni eve bıraktığı günden beri gündüzleri hep işteydi. Tek tük mesaj atıp onda da işinin olduğunu söylüyordu. Ama geceleri varlığı yanımdaydı. Boynumda iyileşmeye yüz tutmuş yaralara krem sürdüğünü, başımın altındaki yastığı düzleştirdiğini, battaniyeyi özenle üzerime örttüğünü, saçlarımı ördüğünü, yanaklarımı öptüğünü hissediyordum. Ama özellikle gelmek için benim uykuya dalmamı bekliyordu sanki. Direniyordum uyumamak için. Ama ilaçlar yüzünden bu oldukça zordu. Belli belirsiz camdan girdiği anları seçebiliyordum sadece.

Görünmez buzdan bir duvar belirmişti aramızda aniden. Ben mi örmüştüm bunu yoksa o mu anlamıyordum.

Ama şunu net bir şekilde anlayabiliyordum. Kendini suçluyordu. Ezbere bildiğim bir ruhun neyi neden yaptığını bilemeyecek kadar yabancı değildim ona. Kapattırdı o kendini hayata. Kabuğuna çekilirdi üzülünce. Olanlarda kendini suçluyordu muhtemelen. Kaçırıldığımda da böyle yapmıştı. İçine kapanmaya meyletmişti ki zorla yakalamıştım ellerinden. Ama bu sefer geç kalmıştım. Ellerinin benden uzaklaştığını üşüyen bedenimden hissedebiliyordum. Kırındım ben evet. Ama kırgınlık tutamayacak kadar onunla doluydu kalbim. Suçluluk duygusu altında ezilmesine kıyamayacak kadar da kıyamıyordum adı köpeğe.

Bakışlarım masamın üzerindeki steteskoba kaydı. Üzerine mavi bir çiçek yapıştırılmış, dolabıma yerleştirilmiş yeni steteskopa. Kimin aldığını anlamayacak değildik. Dokunduğu yerlerde mavi çiçekler açtıran tek bir kişi vardı benim evrenimde.

İndim sedyeden. Masaya ilerledim. Stetskoba ilerleyip sağına soluna baktım ama asla elimi uzatıp dokunmadım. Dokunduğum an boğazıma sarılacakmış gibi geliyordu hala. Başlığın üzerindeki mavi çiçeğe dokundum sadece belli belirsiz.

Tam sinir doluyordum ki adi köpeğe gözümün önünde işkence anları belirdi. Asla unutamadığım o anları. Dayak yemesi, işkenceye uğraması... Buna rağmen asla başını yere eğmeyişi... Düşmanlarına kanlar içindeki yüzüyle dik dik bakışı.

Yine kıyamadım kızmaya.

Onca şeyden kaçmayan adam benden mi kaçıyordu şimdi?

Telefonu önlüğümün cebinden çıkardım yavaşça. Yine önlük giyecek cesareti bulmuştum kendimde en azından. Hayatımdı bu önlük benim. Kolay kolay vazgeçecek değildim. Tıpkı hayatımın diğer parçaları olan şeylerden de kolay kolay vazgeçmeyeceğim gibi. Telefonumu çıkarıp mesaj kısmına girdim. Son üç gündür soğuk mesajlardan ileri gidememişti konuşmamız. Son konuşmalara baktım.

Nerdesin?

İşte.

Gelmeyecek misin?

İşler yoğun.

Tamam.

Max konuşmamız buydu. Derin bir şekilde ofladım. O suçluluk ben ise kırgınlık içinde çırpınıp duracak mıydık böyle? Saçlarımı geri savururken telefonu cebime attım. Mesai bitimine 5 dakika falan vardı. Üzerimi çıkarmak için olayın olduğu odanın önünden geçmem gerekiyordu. İstemiyordum. Kıyafetlerimi değiştirmeden deri ceketimi geçirdim üzerime. Çantamı alıp hastaneden çıkmak için ilerledim yavaşça. Selam verenlerin selamını aldım. Tam acilden çıkıyordum ki arkadan Ayşegül koşarak koluma girince duraksadım.

"Nereye bensizzz?" diye bağırdı kulağıma kulağıma.

Gülümsemeye çalıştım. Moralim düzelsin diye kızların hepsi ekstra neşe saçıyordu ortama. Hep gülmeler, şakalar, komiklikler falan. Oysa beni ayakta tutan tek şey ilaçlar ve varlığını sadece gece de hissetsem orada olduğunu bildiğim adamdı.

Suçluluk duygusu geçince gelecekti. Biliyordum. O hep bana gelirdi. Gelmeliydi. Ben onsuz nasıl bir hiçsem o da bensiz öyleydi. Kendini iyi

hissedince gelecekti. Kendini daha iyi hissedince gözlerime bakacaktı. Bakmalıydı!

"Eve." dedim gülmeye çalışarak. "Sen de gel."

"Öyle yapıyorum zaten." dedi hemen. "Partiliyoruz bugün sizde."

Hastaneden çıkmış, kaldırımnda ilerliyorduk.

"Partiliyor muyuz? Benim niye bundan haberim yok?!"

"Şimdi olsun." dedi geniş geniş. "Senin moral ve motivasyonunu düzeltmek için muazzam bir kız gecesi hazırladık. Kızlar şimdiye bitirmiştir hazırlığı." Yolun ilerisindeki Bim'i işaret etti. "Biz de şuradan bir iki bir şey alıp gidelim, haydi."

Gülmeye çalıştım ama tadımın tuzumun olmadığını kör bir adamı önüme koysan anlardı. "Benim için düzenlenen partiye ben mi bir şeyler alıp götüreceğim?"

Ofladı şakacıktan. "Sende iyice cimri oldun çıktın ha Gökçen."

Gülüşüm bu sefer samimiydi. Ayşegül'le hastane dışında kaldırdığımız hanım olayı içinde oldukça minnettardım kendilerine. Girdik Bim'e. O cips, çekirdek, kola falan alırken ben ifadesizce dikildim yanında. Boş bir çuvaldan pek farkım yoktu. Bir çikolata aldım elime. Baktım. Ben çikolata istemiyordum ki. Ben Murathan istiyordum. Saniyelik yine öfke ile doldu içim. Neredeydi? İhtiyacım vardı benim ona. Sadece gece değil gündüz de ona ihtiyacım vardı.

Neredeydi bu köpek?!

Öfkeyle ileri savurdum çikolatayı. Lakin çikolata kendi bölmesindeki çikolatalara çarpıp kendi düşmesi bir yana onları da kendi ile birlikte aşağı çekince siniri bir kenara bırakıp ileri atılmaktan başka bir şey yapamadım. İki elimle yapıştım rafa. Kalanları düşmesin diye geri itelerken Murathan salağına da sövmeyi ihmal etmedim.

"Gerizekalı beyinsiz. Adının geçtiği yerde bile her boku yıkıyor beyinsiz köpek!" Geri ittim rafı. Yerdekilide sinirle alıp yerine bıraktım. "Dağıttığını alıp böyle düzeltmek bu kadar mı zor? " Eğilip bir çikolatayı daha aldım. "Ben de utanıp kaçabilirdim şu an ama bak, dağıttığımı topluyorum!"

"Ben hallederdim hanımefendi." diye yanıma gelen genç, kadın bir çalışana yandan baktım sadece.

Bir durun hanımefendi. Köpeğin birine hayat dersi vermeye çalışıyoruz burada.

"Sorun yok. Hallettim. Kusura bakmayın." dediğim gibi hızla arkamı dönüp yere sert sert basarak ilerledim. "Köpek!" diye söyleniyordum bir yandan da. "Seni de terk etmezsem bana da Gökçen demesinler! Kulakları kopasica adi köp-" diyordum ki ileride bir şeye takıldı gözlerim. Sırtı bana dönük bir adam. Deri ceketli bir adam. Geniş omuzlu bir adam. Sinirim üzerine kovalarca su dökülmüş gibi söndü.

"Murathan..." diye mırıldandım belli belirsiz. Günlerdir görmüyordum yüzünü. Görmem lazımdı. Anlamıyordu. Benim onu görmem lazımdı.

Hızla ilerledi adımlarım o yöne doğru. Yanına gittiğim an kolundan tutup kendime çevirecektim ki burnuma değen kokuyla duraksadım. Hayır, bu o değildi. Bu onun kokusu değildi. Bana döndü o da aniden. Evet. Bu Murathan değildi. Bambaşka bir adamdı. Baktı bir kaç saniye. Tam arkasında ne yaptığımı anlamaya çalışıyor olabilirdi. Haklıydı. Durumu garipleştirmemek adına gözlerimi arkasında kalan reyona çevirdim. Bir şeyler bakıyormuş havası vermeye çalışıyordum ama bey abinin tam olarak üzerinde 'okey' yazan şeylerin önünde durması pek hoş olmamıştı tabi...

Yana kayıp prezervatifin yanında kalan en makul seçenek olan diş macunlarına uzandım. Adamın gittiğini fark ettiğim anda ise derin bir nefes vererek diş macunu bıraktım. Oflayarak saçlarımı geri savurdum. Hale baktı ya. Adam varken hasretini çekiyorduk. Valla hale baktı.

"Götüne girsin bu macun senin Murathan!" diye soluya soluya macunu yerine bıraktım. Hızlı arkamı dönüp Ayşegül'ün yanına ilerlerken gün yüzü görmemiş küfürleri malum kişiye saydırmaktaydım.

"Bu ne biçim eğlence ya?" diye söylenen Ayşegül'e hak vermeden edemedim. Zira gerçekten çok sessiz bir eğlence oluyordu.

Bilge yeni ilişkilere yelken açtığından masanın en ucunda tünemiş çatır çatır Barbaros ile mesajlaşıyor, Aybüke kolasını içerken diğer yandan telefonu ile uğraşıyor, Zehra içerilerde başka şeyler yapıyor, Duru sessizce cips yiyor, ben ise amaçsızca kola dolu bardağımın ağzının kenarlarında parmak uçlarımı gezdiriyordum.

Zihnim içinde çalan efkarlı şarkılar volümünü böyle son sese getiriyordu. Göğğnüm hep seni arıyor, neredesin sen diyordu kafamdaki ses hiç susmadan. Sesi son seviyeye yükselttim.

"Ay doğru." diyerek telefonu bıraktı elinden Bilge. Güldü tatlı tatlı. "Çok pardon."

"Baya mutlusun sen ha." dedi Duru yarım bir gülüşle. "İşler yolunda Barbaros'la sanırım."

Utançla dişledi dudaklarını Bilge. "Yani..." dedi süzüle süzüle. "Konuşuyoruz şimdilik. Bakalım ne olacak."

Tek elini havada kaldırdı Ayşegül. "Ben üç vakte kadar nikah görüyorum hocam."

Duru'da kaldırdı. "Ben de."

Ben de uydum onlara. "Ben de."

Şaşırtıcı bir şekilde bakışlarını telefonundan çekmeden sessizce Aybüke'de elini kaldırdı.

"Susun ya!" diye yükseldi Bilge kırmızı kırmızı yanaklarla. Ellerini yanaklarına bastırdı. "Demeyin öyle. Utanıyorum."

"Sevgili oldunuz." diye homurdandı Aybüke. "Daha ne utanmasından bahsediyorsun Bilge?"

Kıvrandı şöbiyetim olduğu yerde. "Öyle ama yine de utanıyorum işte."

"Geçer geçer." dedi Duru geniş geniş. "Sizin için bu seviye bile asırlık bir ilerleme."

Herkes ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı. Doğru söze başka ne denebilirdi ki? Şöbiyetim ise tatlı tatlı güldü.

Gülümsedim bu haline. "En azından birimiz mutlu."

Sessizleşti ortam aniden. Bakışlar bana döndü. Bakıştık kısa bir an. Ben son zamanlarda olduğu gibi ifadesizce, onlar ise bir şey yapamıyor olmanın

çaresizliği ile. Oysa yapacak bir şey vardı. Murathan salağını kaçırıp bir sandalyeye bağlayabilir daha sonra ise kendisinin canına okuyuşunu izleyebilirlerdi. Bu beni bir nebze de olsa rahatlatıacaktı. Evet. Kesinlikle rahatlatıacaktı.

"Ama olmaz ki bu böyle!" diye yine yükseldi Ayşegül. "Moral gecesi yapıyoruz dedik moralleri altüst ettik." Keyifle ellerini çırpı."Haydi herkes en komik ve en utanç verici anını anlatsın, gülelim. Haydi."

"Utanç verici olduğu için herkesten sakladığımız anları neden anlatalım?" diye Ayşegül'ün keyfine baltayı indirdi Aybüke.

Ofladı Ayşegül. "Komik olduğu için Aybüke."

Tip bakış attı Aybüke. "Saçma."

Artık herkes Aybüke'nin bu tersliğine alıştığı için çokta umursamıyorlardı. "Tamam, sen sadece bize gül o zaman." dedi Ayşegül keyifle. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ben başlıyorum ilk o zaman. Ortaokuldayım şimdi. Hoşlandığım bir çocuk var. Yanından havalı havalı geçiyorum hep. Yine böyle bir günde sen ayağın takıl, tepenin üzerine bir düş. Hem de secde konumunda yapıştım yere. Eteğim arkadan açılıp başıma yapışmasın mı? Arka olduğu gibi meydanda." Bu noktada herkes gülmeye başlayınca o da şen bir kahkaha attı. Dayanamayıp bütün keyifsizliğime rağmen ben bile gülmüştüm.

"Kıç kaldı öylece ortada." diyerek gülmeye ve anlatmaya devam etti Ayşegül. "Çocuğun surat ifadesini götmeliydiniz. Aklı çıktı birden lap diye görünce arkayı."

Gülüşler büyüdü.

"Ay benim de okul eteğim külotlu çorabımın arkasına sıkışmıştı." dedi Bilge kıpkırmızı bir yüzle. "2 teneffüs dolaşmışım öyle okulda." O da eliyle yüzünü kapattı. "Rezil bir andı."

Gülüşler büyüdü. "Sıra bende." dedi Duru keyifle. "Üniversite zamanlarında ben çok koşu yapardım. Yine birgün sabah erken kalkmışım koşuyorum. Yol tenha. Peşimden bir adam geliyor. Ben koşuyorum o koşuyor ben koşuyorum o koşuyor." Güldü sesli sesli. "Sandım ki sapık, beni kovalıyor. Meğer adam da koşuyormuş." Herkes kahkahayı basarken o devam etti. "Adamı bir dövdüm, bir dövdüm. Yine karakolluk olduk gün sonunda yani." Sinirini nasıl bozan bir ansa gülerken gözünden akan yaşları sildi. "Adam 3 saat boyunca ben ne yaptım diye ağladı karakolda."

Gülüşler kahkahaya dönüştü. Bakışlar bana döndü. Benim rezillikler çoktu tabi ama hiç şüphesiz zirve tek bir ana aitti. "Horoz tarafından köy

meydanında kovalandım..." dediğim an hepsi patlama noktasymış gibi masaya vura vura gülmeye başlamıştı. Sağ olsun yine en sakin gülen Aybükeydi.

"Biliyorum ben bunu." dedi yarım ağız gülerken. "Zülfikar'ı da kovalamıştı aynı horoz."

"Gerçekten mi?" dedi Duru hala gülerken.

"Evet." dedim harfleri uzatarak. "Manyak horoz beni öyle bir kovaladı ki köye meydanında saçımı başımı yoldu. Bir hafta oturamadım kışımın ağrısından." Kahkahalar büyüdü. "Bundan kaçacağım diye hiç çıkamayacağım ağacın tepesine çıktım bir de. Kaldım orda. İnemiyorum daha aşağı. Murathan'la da yeni karşılaştığımız zamanlar. Adam direkt beni horoz tarafından kovalanırken gördü." Elimi alnıma attım. "Utançtan geberilse o an geberirdim."

"Onun için eğlenceli bir an olduğuna eminim." dedi Aybüke gülerken.

Güldüm ister istemez. "Olur tabi. Ben de birini horozun kovaladığını görsem gülerim. Bak mesela benden sonra Zülküf'ü kovaladı. Güldüm."

"Haketmiştir o." dedi Duru kocaman gülerken. "Ne bir güzel yapmış horoz."

Horoz anılarım depreştiği için tüylerim ürperdi hafiften. "Deme öyle Duru. Korkunç bir horozdu. Bir görsen, sen bile üzülürdün Zülfikar'a."

"Ay en komiği bence Barbaros'du." dedi Duru artık katıla katıla gülerken. "Amelde mezhebiniz ne Bilge hanımğağğğ." Cümle gerisi kahkahasının arasında boğuldu gitti ama aynı anda herkesten sesli bir kahkaha döküldü. Aybüke'den bile.

"Bak bu harbiden iyiydi." dedi Aybüke.

"Gülmeyin ya adama." dedi Bilge yalandan bir kızgınlık buna rağmen gülen bir yüzle. "Heyecan yaptı. Ne var yani?"

Katıla katıla gülüyordu Ayşegül. Ben ise gülerken kapıya baktım. Zehra'da burada olmalıydı. Ne yapıyordu içerilerde. "Zehra." diye seslendim.

Hemen cevap verdi. "Gelirem Gökçen abla."

Kızlar goygoya devam ediyorlardı. "Valla dalga geçmeyin adamla." diyordu Bilge. "Ben de geçen heyecan yaptım adama arabanın freni, pompası, vitesi nasıl diye sordum mal mal." İki eliyle birden kapattı yüzünü. "Rezilim."

Kahkahalar daha da büyüdü. "Mükemmel bir ikilisiniz." dedim gülerken.

"Katılıyorum." dedi Duru.

Gülüşler büyürken Zehra ışık hızında içeri kaçırmıştı çamaşırı. "Hasbinallah." diye söylendi peşinden Aybüke.

"Süleyman şanslı." diye kendimi tutamayıp mırıldandığım an ise önünden bir cipsi alıp şeytan taşlar gibi suratıma savurdu. Kusura bakılmasın ama susacak değildim. Demir leydinin içinden ateşli bir hatun çıkmıştı. Bakın siz şu işe. Herkesin donuna kimse karışamazdı tabi ama söz konusu Aybükeydi. Dışarıdan bakanın saniyesine altına işetebilirdi ama siz hele şu içinden çıkana bakındı.

"Özür dilerim ama buna gülmeden duramayacağım." dedim hala gülerken.

Gülmedi. Ama kızmadı da. Gülme falan da demedi. Baktı kısa bir an hepimize. Sonra ise siniri bozulmuş gibi o da güldü belli belirsiz. "İnanamıyorum bunun şu an yaşandığına." diye söylenmesine rağmen gülüşü büyüdü. Kahkahalarımız birbirine karıştı. Aylar sonra derin bir nefes almış gibi bir huzur doldu içime. Komik anılar anlatıldı, utanç verici anlara devam edildi. Zehra'da dahil oldu. Bizimle güldükçe güldü. Neşeli türküler söyledi.

İçimde tuttuğum kahkahalarım vardı sanki. Artıkça arttı kahkahalarım. Öyle ki gözlerimden yaş gelene kadar güldüm. Hepsinin amacı buydu zaten. Beni güldürmek. Moralimi düzeltmek. Biliyordum. Hepsine de minnet duyuyor, varlıkları için yaradana şükür ediyordum. Baktım hepsine derin derin gülümseyerek. İmkan olsa hepsini göğsümden içeri sokar öyle severdim.

Ama içim yine muhtaç olduğu tek kokuyu arıyordu. Ne kadar gülersem güleyim onsuz her şey yarım geliyordu. Benim içim yana yakıla tek bir kalbe sığınmak istiyordu.

Eğlence bitip herkes uyku mooduna geçtiğinde sakince ilerledim yatağıma. İlacı içmemeyi düşündüm bir an. Lakin içmediğim zamanlar kendimi toparlamam oldukça zor oluyordu. Hastane daha dayanılmaz bir hal alıyordu. Duygularımı ve korkularımı zaptedemiyordum. Sinirleniyor, gereksizce geriliyordum her şeye. Ama onu da görmek istiyordum. Yüzünü, gözlerini görmek istiyordum, kirpiklerine dokunmak istiyordum.

Komodinin üzerindeki ilaca baktım bir iki saniye. İçmedim hemen. Bekledim biraz. Geç içersem gelişine yetiştirdim belki. Yatakta gerileyip duvara yasladım sırtımı. Bacaklarımı karnıma çekip kollarımı etrafına sardım. Bekledim öylece. Boş boş baktım önümdeki cama, perdeye. Zihnim yorgundu. Bedenim yorgundu. Ama ruhum hissizdi.

Saat ilerledi.

Gerekli süre olunca içtim ilacı. Yatağıma girdim. Başımı yastığa yerleştirip en köşeye kaydım. Yer açtım her zamanki gibi onun için yanına. Üzerimi örtmedim. İki elimi birden yanağımın ve yastık arasına yerleştirip anne karnındaki bir fetüs gibi bacaklarımı karnıma çekip küçücük kaldım kocaman yatakta. Üşüdüm ama yine de üzerimi örtmedim. O gelip ısıtmalıydı. Buna ihtiyacım vardı.

Cama baktım gözümü bile kırpmadan. Say Gökçen. Nasıl Kepçük'ü beklerken saydıysan yine say Gökçen. Senin kaderin hep saymak Gökçen.

"Bir, iki, üç, dört, beş... Yüz... "

Murathan gelmedi.

Baştan al Gökçen. "Bir, iki, üç, dört, beş... Yüz."

Murathan gelmedi.

Baştan al Gökçen. "Bir, iki, üç, dört, beş... Yüz..."

Gözlerim gitgide kapanırken kaç kere baştan sona yüze kadar saydığımı bilemeyecek kadar çok saymıştım. Hala da saymaya devam ediyordum. "Doksan bir, doksan iki..." diyen dilim çatallaşıyordu artık lakin. Gözlerim tutamayacağım bir şekilde kapanırken dilim susmamıştı. Zorla da olsa devam ediyordum saymaya.

"Doksan dört... Doksan beş... Doksan altı..."

Camdan bir ses geldi. Duydum. Zorla aralamaya çalıştım gözlerimi lakin olmadı. Bulanıktı her şey. Bulanık ve kısık. Ama camdan içeri giren silüeti baygın bile olsam seçerdim.

Gelmişti.

"Doksan yedi..." diye devam ettim yarı açık yarı kapalı gözle. Botlarını çıkardı. "Doksan sekiz..." dedim, montunu çıkardı. "Yüz..." dedim son kalan gücümle. Bana doğru ilerledi. Gözlerim yine kapandı. Yapmamalıydılar bunu bana. Gözlerini görmek istiyordum. Açmak istedim ama uhu yapışmıştı sanki. Çok zordu. Yanımda hissettim bedenini. Ayak ucumda bilerek bıraktığım battaniyeyi üzerime örttü. Isındım anında. Kedi gibi ona daha çok sokuldum.

"Murathan..." diye mırıldandım nazlı nazlı.

Şakağında hissettim dudaklarını. "Emret."

"Gözlerimi açmam lazım."

"Açma." dedi hemen. Sesi oldukça yorgundu. Hasta mıydı? Nesi vardı. Yüzünü görmem lazımdı işte.

"Seni görmem lazım." diye mırıldandım.

"Görme." dedi yine sadece. Saçlarımda hissettim ellerini. "Ben bakamıyorum ki senin gözlerine..."

Bir elimi beline sararken daha da sokuldum dibine. Yüzümün boynuna gömülü olduğunu kokusundan anlayabiliyordum. Huzurluydu burası. İçimdeki onca karanlığa rağmen aydınlıktı burası. Açmak istedim gözlerimi. Yapma bunu demek istedim. Kaçma benden, suçlama kendini, kapatma kendini bana demek istedim. Zorladım ama yine olmadı. Kelimeler bile zorla dökülüyordu dudaklarımdan. Zihnim ne dediğimi ayıramıyordu.

"Ben sana küsmedim. Valla bak. Kızdım ama barıştım sonra." diye bir cümlemin dudaklarımdan döküldüğünü ben bile söyledikten sonra fark etmiştim. "Sen saçlarımı kesmeye çalıştım diye mi küstün bana?"

Derin bir nefes aldığını duydum. Lakin zorlanmış gibi kesik kesik çıkmıştı nefesi dudaklarından. Saçlarımdan gezindi yine parmakları.

"Bilerek yapmadım. Kesmem ki ben saçlarımı artık." diye devam ettim mırıltı şeklinde zorla konuşmaya. Birazdan konuşacak halim bile kalmayacaktı. Farkındaydım. "Küsmeye bana." derken minik bir çocuktan farksızdı sesim. "Suçlama kendini."

Saçlarımdan öptü üst üste. Yanağımdan öptü. Kokumdan derin bir nefes çekti içine. "Küser miyim ben hiç sana? Kıyar mıyım ben hiç sana?"

"Üzüyorsun beni ama." diyen sesim ağlamaklıydı. "Niye kaçıyorsun benden?"

Derin bir nefes daha verdi. "Gökçen." dedi derin derin.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

"Ben seni çok seviyorum." dedi yine yorgun yorgun. İmkan olsa kaburgalarından içeri sokacakmış gibi sarıldı. "Öyle böyle değil. Anlatacak kelime yok bunu yeryüzünde. İçimi açsak hep sen çıkar. Kalbimin sesi olsa Gökçen, Gökçen diye atar. Gözümü açtım seni gördüm, kendimi bildim seni gördüm. Kendimden bile sakındım seni ben. Öyle ki; bazen nasıl seveceğimi bilemedim. Oturdum ciddi ciddi düşündüm içimdeki bu sevgiyi nasıl dizginlerim diye. Saçına dokunurken tek tel elime gelir diye ürktüm. Sen ağladın, senden çok ben ağladım. Sen düştün. Senden çok benim canım yandı. Yüreğime senin adını nasıl ezberlettiysem sen yokken bile unutmadı. Gördüğü her mavide senin adını fısıldadı kulağıma. Ne zaman şu kalbi başkasına açmaya meyletsem izin vermedi. Sahibi var dedi. Kapı duvar durdu herkese. Allah biliyor ya; senden başkası değmedi şu kalbime. Ne küçüklüğümde, ne şimdi. Değmez de. Sen yine bana gelmemiş olsan da değmezdi. Senin adınla atmaya başladı, senin adınla son nefesini verir bu

kalp. Sana zarar veren her şeyi yok ederim. Şayet bunlardan biri benim bu sen diye atan kalbim ise..." Duruksadı kısa bir an. "Onu da yok ederim." diye devam etti. Şakağıma derin bir öpücük bıraktığını hissettim. "Ne olursa olsun bunları sakın unutma tamam mı?" Bir öpücük daha bıraktı. "Ne yaptıysam içimde dizginleyemediğim bu sevgi yüzünden, tamam mı?" Bir öpücük daha. "Ne yaptıysam sen iyi ol diye, tamam mı? Sen daha fazla incinme diye, tamam mı?"

Cevap veremedim. Ne yaptın diyemedim. Ben de seni seviyorum diyemedim. Asıl ben senin aşkının üzerine kaçak kat çıktım diyemedim. Zihnim bulandıkça bulandı. Gerisi derin bir karanlık oldu.

"Yazdığım ilaçları düzenli kullanın. Yine ateşlenirse evde bekletmeden getirin bu sefer."

Başıyla hızla onayladı karşımdaki kadın. Kucağındaki minik oğluna daha sıkı sarıldı. Başını annesinin omuzuna yaslamış, az önce bir iğne yüzünden hastaneyi yıkan o değilmiş gibi uyuyordu minik bebek. Dudakları öne doğru büzüşmüştü. İmkan olsa çeke çeke öperdim ama uyanınca susmayan bir yavruydu. Başıma iş alamazdım. Bebek sevgim bebekler ağlayana kadardı.

"Çok sağolun Gökçen hanım." diyerek minnettarlıkla baktı yüzüme kadın.

Gülümsedim sadece. O da aynı şekilde karşılık verip eline verdiğim reçeteyi sıkı sıkı tutarken oğluna daha sıkı sarılıp çıktı acilden. Derin bir nefes verdim arkasından. Telefonumu cebimden çıkarıp saate baktım. Mesai

bitimine son yarım saat vardı. İşten çıkar çıkmaz ise gitmem gereken yer askeriye kapısıydı. Dün gece yanıma gelen Murathan'ın söylediklerini anlamış lakin idrak edememiştim.

Bu kadar saçmalık yeterdi. Ben onu affetmişken onun benden kaçmasına sessizce göz yumacak değildim artık. Adam akıllı konuşup halletmeliydik bazı şeyleri. Bu soğukluk beni fazlası ile geriyordu çünkü. Zaten her şey zordu. Daha da zorlaştırıyorduk kendimiz için. Amaç neydi yani? Saçmaydı.

Tam ileri bir adım atıyordum ki orta sedyede yatan hastanın serumunun bittiğini görünce durdum. Genç bir kızdı. Adet sancısından gelmişti. Uyuyordu. Refakatçisi var mı diye bakındım. Yoktu. İleri doğru bir adım atacakken ise bakışlarım serum kablosuna takıldı kaldı. Gidemedi ayaklarım ileriye doğru.

Kulaklarım uğuldadı. Etraftaki sesler sustu. Nefesim tıkanırken başımı hafifçe sağa eğip üzerime gelmeye hazırlanan anıları durdurmaya çalıştım. Olmadı lakin. Boğazıma dolandı kablo. Nefesimi kesti. Sara belirdi yine üzerimde. Var gücüyle asıldı boğazıma. Elimi boğazıma sardım ister istemez. Yokladım boynumda bir şey olup olmadığını. Yoktu.

Göz bebeklerimin titremeye başladığını hissederken içinde bulunduğum bu hali kolay kolay atlatamayacağımın farkındaydım. Zorla yutkundum. Terlediğimi hissediyordum. Yanımdan geçen hemşirenin koluna yapıştım can havliyle. "Şu hastanın serumuna bakar mısınız?" dedim lakin kelimeleri toparlamam oldukça zor olmuştu.

Baktı hemen söylediğim yöne. O hızla o yöne ilerlerken ben acil çıkışına ilerledim. Ama asla eğilip bükülmeden. Eski Gökçen değildim. Güçsüzlüğümü olu orta belli edecek değildim artık kimseye. Arkamdan dönen yeterince dedikodu vardı zaten. Burası bana uygun değilmiş, eee tabi her yiğidin harcı değilmiş buralar, benim de ilk günden belliymiş başıma böyle şeyler geleceği, önceden kaçmadığıma şükürmüş, yakında kaçır gidermişim, falan filan. Sağ olsun Ayşegül aydınlatmıştı hepsi hakkında. Bir laf daha vermeyecektim kimsenin ağzına.

Dik durmaya çalışarak çıktım acilden. Ter basıyordu. Hissedebiliyordum. Bazen hiçbir şey olmuyor bazen ise gördüğüm her serum ve kablo nefesimi kesiyordu. Hızla attım kendimi lavaboya. Elimi kalbimin üzerine atıp sakinleşmesi için sanki bir bebek sırtı ovalar gibi yavaşça vurdum üzerine. Gökçen kızların kalbinin olmadığı masala ait değildim ben sanırım. Babam

bana bu ismi verirken bu kadar duygusal bir kızının olacağını tahmin edememiş olmalı.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Ellerimi yıkadım. Yüzümü yıkadım. Bakışlarım önümdeki aynaya değdi. Zayıflamıştım. Fazlasıyla hem de. Göz altlarım mor geziyor, bunu kapatmak için de zerre bir çaba göstermiyordum. Boğazımdaki ve bedenimdeki morluklar geçmemiştii ama artık sızlamıyordu. İzleri olduğu yerdeydi sadece. Unutmama fırsat vermiyorlardı. Aldığım bir peçeteye yüzümü ve ellerimi kuruladım. Tam lavabodan çıkarken cebimden de telefonumu çıkarıyordum. Mesaj kısmına girdim. Her zamanki ismin üzerinde durdum.

Konuşmamız lazım. Askeriyeye gel-

Biri Gökçen hanım diyince mesajım yarım kaldı. Bakışlarım sesin geldiği yöne döndü. Adını bildiğim ama şu an hatırlayamadığım bir hemşire dikiliyordu arkamda.

"Efendim." dedim kibarca.

"Vedat hoca sizi çağırıyor. Acil gelebilir mi dedi."

Duraksadım. Başhekimden bahsediyordu. Ama şu an ben ne alakaydı? Pek konuşmazdı kendisi kimseyle.

"Tamam." derken gerilmiştim ister istemez. Hemşire yanımdan geçip giderken ben bir kaç saniye kalakaldım öylece. Komplocu beynim teori üzerine teori yazmaya başladı beş dakikada. İlk teorim ise kırmızı pankartlarla belirdi zihnimde.

Ya Sara'yı benim vurduğumu duyduysa...

Duysun, dedi başka bir ses. Nefsi müdafaydı. Suçun yok. Sakin ol.

Ama...

Dik dur! Korkma.

Anlık bir korkuyla yutkundum ama korkunun da ecele faydası yoktu. Gerildiğim için terleyen alnımı avuç içimle silerek ilerledim Vedat hocanın odasına. Malum olayın olduğu yerin önünden geçmem gerekiyordu oraya gitmem için. Geçmedim. Yolu uzatarak diğer taraftan dolandım. Tam kapının önüne gelince ise minik bir öksürükle boğazımı temizledim önce.

"Sakin ol." diye hatırlattım kendi kendime. "Sen Gökçen Alptekinsin." Üzerimdeki beyaz önlüğün uçlarına sıkı sıkı tutundum. Kolay kolay giymemiştii ben bu önlüğü üzerime. Kolay kolay da kaybedecek değildim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha alırken her zor anımda yaptığım şeyi yaptım. "Yardım et baba..." diye mırıldanıp bir yandan da besmele çekerek odanın kapısını çaldım.

"Gel." sesi geldi ama ben ses gelmeden de kapıyı açmış bulunuyordum zaten.

"Hocam beni çağırmışsınız." dedim saygıyla.

Yaşlı bir adamdı Vedat hoca. Her zaman asil ve sessiz durur ama otoriteyi de sağılardı hastanede. Kısa boylu, hafif göbekli, ak düşen saçlarına rağmen simsiyah kaşları ise dışarıdan bakan birinin tatlı diyeceği bir tipti.

Babacan bir tavırla "Gel bakalım." derken eliyle masasının önündeki koltukları işaret etti.

Kapıyı kapatıp ilerledim. İşaret ettiği yere oturunca sorgular bakışlarım yine ona döndü.

Gülümsedi önce. "Nasılsın?"

Tövbe bismillah. "İyi." dedim şüpheyle. "Sağ olun. Siz nasılsınız?"

"İyi diyelim iyi olalım." derken bakışları önünde olan bir kağıt ve benim aramda gidip geldi. Ne oluyordu bu aşağılık hastanede?

"Lafı çok uzatmayacağım." diye söze başlarken ellerini masa önünde birbirine kenetlemişti. "Son zamanlarda çok zor şeyler yaşadın. Anlıyorum seni. Önce kaçırılma sonra bu terörist olayı. Üst üste geldi senin için her şey. İçinde bulunduğun ruh halini tahmin edebiliyorum." Önündeki kağıtlara baktı tekrar. Sıkıntı ile ofladı. "Ama senin gibi bir doktora ihtiyacımız var Gökçen."

Boş boş göz kırptırdım. O ise devam etti.

"Her zaman senin gibi iyi bir doktor gelmiyor buralara. Kaybetmek istemem seni. Dediğim gibi seni çok iyi anlıyorum ama bir doktor olarak sana bunu sormak benim boynumun borcu." Kağıdı bir eline alıp hafifçe kaldırdı yukarı. "Bu kararını tekrar düşünemez misin?"

Boş bakışım sürüyordu. Bir elindeki kağıda baktım bir yüzüne. "Ne kararı?"

Bu sefer o da boş boş baktı bana. Bakıştık kısa bir an. "Bu." dedi elindeki kağıdı hafifçe kaldırarak.

Kaşlarım çatıldı. "Ne o?"

Başımdan aşağı kaynar sular dökecek bir cevap verdi. "İzmir'e görevlendirme istemişsin."

NE YAPMIŞIM NE?!

Bir kaç saniye kalakaldım öylece. Başımdan aşağı bırak kaynar suları şimşekler düştü. Yıldırımlar çaktı. Dağlar taşlar devrildi. İnme inmiş gibi baktım sadece. O ise devam etti.

"Normalde bunu hiç bir doktora sormam. Kararına saygı duyarım. Zordur buralar da çalışmak. Anlıyorum. Ama dediğim gibi seni kaybetmek istemem. Halk seni seviyor. İşinde iyisin. Burada doktora ihtiyacımız var Gökçen. Ama sadece doktora değil, senin gibi ne yaptığını bilen, halka elini uzatan doktorlara ihtiyacımız var. Sen de gördün az çok burayı, ihtiyaçlarını, eksikliklerini. Gerekirse bir rapor daha ayarlayayım ben sana. Güzelce dinlen, toparla kafanı. Olur mu?"

Dinleyemiyordum. Beynim uğulduyordu. Zihnimde dönen ise sadece tek bir ses vardı.

"Sana zarar veren her şeyi yok ederim. Şayet bunlardan biri benim bu sen diye atan kalbim ise...Onu da yok ederim. Ne olursa olsun bunları sakın unutma tamam mı? Ne yaptıysam içimde dizginleyemediğim bu sevgi yüzünden, tamam mı? Ne yaptıysam sen iyi ol diye, tamam mı? Sen daha fazla incinme diye, tamam mı?"

Beynime pıhtı atsa şaşırmazdım şu an. Oda dönüyordu etrafımda. Hayal kırıklığı belirdi önce içimde. Saniyesine kırıngınlığa dönüştü. En sonunda ise delici bir öfkeye. Bu yüzden kaçıyordu benden günlerdir. Bu yüzden bakamıyordu gözlerime gecelerdir. Bu yüzden...

Bana bunu yapmış olma Murathan. Ne olur bana bunu yapmış olma.

Öfke öyle bir kararttı ki beynimi bir gözümün seyirdiğini hissettim. Kulaklarımın uğultusundan hiç bir şey seçemezken, "Gökçen." diye seslendiğini zorla fark ettim Vedat hocanın.

Boş bakışlarım yerden ona döndü. Yoğun bir istekle bakıyordu yüzüme. "Dediğim gibi dinlenmen için gerektiği kadar süre veririm sana. Düş-"

Gerisini getirmesine izin vermedim. "Gerek yok." diyen sesim bana da yabancıydı. "Ben bir anlık boş bulunarak verdim o dilekçeyi. Unuttum sonra da. Düşünmeye gerek yok. Kalıyorum."

Derin bir nefes verdi. Güldü hemen. Kağıdı masaya geri bırakırken rahatlamış bir ifade ile geri yaslandı. "Beni kırmadığın için çok teşekkür ederim." Gülümsemeye çalıştım ama zordu. "Hiç yaşanmamış sayıyor ve atıyorum bunu o zaman." diyerek kağıda uzandı.

İfadesiz durmaya çalıştım. "Ben alabilir miyim?"

Anlam veremedi ama itiraz etmedi de. Aldım kağıdı. Altına atılan benim imzama bakarken kalbimin üzerindeki hayal kırıklığı öyle ağır bir hale geldi ki, altında kaldım. Kalkamadım. Bir şeyler anlattı Vedat bey. Doktorluğun zorluklarından ama güçlü durmamız gerektiğinden, bu şekilde

diğer insanlara umut olabileceğizden bahsetti. Dinlemedim. Bakışlarımı elimdeki kağıttan çekemedim bile.

Odadan çıktığımda ise kağıt elimde bekledim birkaç saniye. Şu saatten sonra sakinleşmemi sağlayacak, sakince bu aramızdaki saçma soğukluğu halletmeye çalışacağımız hiçbir şey kalmamıştı. Yanmak mı istiyordu Murathan Bey?

Yanacaktı.

Kaçmak mı istiyordu Murathan Bey?

İşte orada bir duracaktı.

Kararlı adımlarla hastane koridorlarında ilerlerken verilen hiçbir selamı almadım. Kimsenin yüzüne bakmadım. İçimde kaynayan sinir birazcık dahi azalmasın diye harladıkça harladım. Elimdeki kağıdı sıktım ve sinirden kararan gözlerim, hayal kırıklığı ile sıkışan kalbimle tek bir yöne doğru ilerledim.

Elindeki kitaba bakarken gözleri kaydıkça kayıyordu Hasan'ın. Başını zorla ayakta tutuyor, ara ara tutamıyor, önüne düşüyor ama tekrar geri doğrulup yapışıyor elindeki kitaba. Bir kere daha tekrarlandı aynı döngü. 3 saat önce başladığı kitabın 15. sayfasına ulaşmıştı çok şükür Bismillah. Birkaç cümle daha okumaya çalıştı ama şuuru saniyelik kayarken başı önüne düştü. Tekrar sıçrayarak uyandı.

"Ay okuyamıyorsan bırak Hasan." deyip ellerine krem sürerek ilerledi Zeynep yatağa doğru. Kendi tarafına geçti. Battaniyeyi açıp yatağa girdi.

"Okuyorum." diyerek olduğu yerde toparlandı Hasan. Okumalıydı! Bu kitapta ne bok döndüğünü anlamalıydı. Ama anlamıyordu. Anlayamıyordu. Bu da nesiydi? Kafasını sağa sola sallayarak toparlanmaya çalıştı. 20 kere baştan okuduğu cümleye yine baştan başladı.

... Sağlıklı kurtlar ve sağlıklı kadınlar belirli ruhsal karakteristikleri paylaşırlar: Keskin bir duyarlık, oyuncu bir ruh ve yoğun bir kendini adama kapasitesi. Kurtlar ve kadınlar, doğaları, araştırmacılıkları, büyük bir dayanıklılık ve güce sahip olmaları bakımından yakın akrabadırlar. Sezgileri çok güçlüdür; yavruları, eşleri ve sürüleriyle yoğun bir biçimde ilgilenirler. Sürekli değişen koşullara uyum sağlamakta deneyimlidirler; tuttuklarını koparmalarının yanında çok da cesurdurlar.

Son cümleyi algılayamadan kafası yine önüne düşünce Zeynep yandan uzanıp kitabı elinden kaptı. "Ne bu ayıltıp bayıltıyor seni?" Kitabın yüzüne baktı. Sesli sesli okudu. "Kurtlarla Koşan Kadınlar mı?" Ters bir bakış attı Hasan'a. "Neler okuyorsun sen Hasan? Bu ne karılı marılı?"

Ağrıyan başıyla, ekşimiş bir yüzle doğruldu yerinden Hasan. "O öyle bir şey değil Zeyno, saçmalama bir ya." diyerek oflayarak aldı kitabı eşinin elinde. "Ver şunu. Okumam lazım."

Tip tip baktı kitaba. O değil ama başka kadınlar kurtlarla koşmaya meylediyor olabilirdi. Gözlerini kısıtı kitaba bakarken. Kurda yem verecek değildi.

"3 saattir 15. sayfadasın Hasan." diye söylendi Zeynep. Battaniyeyi üzerine çekerken kıcını döndü Hasan'a. Keyifle kuruldu yerine. "Mete'ye para ver senden daha hızlı okur valla."

Ters ters baktı Hasan. "Mete deyip gece gece kaçırma benim tadımı istersen. Zaten yine müdür aradı."

Dikleşti Zeynep yastıktan. Ürkerek baktı eşine ve milli soruyu sordu. "Yine ne yapmış?"

"Ne yapabilir?" diye yükseldi Hasan. "Bizim oğlumuz adam dolandırmaktan başka ne yapabilir sence Zeyno?" Göz devirdi. "Gerçi bu sefer baya stratejik ilerlemiş. Katinciye sıkıştırıyormuş iki de bir ortak olalım mı diye." Kitabı açtı sinirle. "Evlat değil düşman yapmışız biz kendimize düşman. Bunun aynısından bir tane daha olur diye çocuk yapmaya korkuyorum lan. Şaka gibi. Çocuk tek başına cinsel hayatımı bitirdi."

Güldü Zeynep. "Eee deneyelim bir kere daha ne olacak yani."

Çapkın çapkın baktı Hasan. Süzüldü yattığı yerde Zeynep.

"Girme kanıma." dedi Hasan seni gidi seni der gibi. Kanı yer arıyordu bu aktiviteye ama elindeki kitap daha muhimdi. "Yoğun işlerim var." derken kitaba döndü tekrar. "Ayrıca ilkinden ne hayır gördük de ikincisini yapalım." diye söylenmeden de edemedi.

"Abartma Hasan. Özü saf benim yavrumun."

"Daha yedi yaşında olduğu için olabilir mi hayatım? Ha?" diye homurdandı Hasan. "Bakalım 17, 27 ve 37 yaşlarında da bunu diyebilecek misin?" Tavana dikti bakışlarını. "Allah'ım sen beni ülkeyi dolandırıp Uruguay'a kaçan bir soyun sebebi olmaktan koru Ya Rabbim."

İster istemez, "Amin." demek zorunda kaldı Zeynep.

Hasan ise ciddiyetle yine kitaba gömüldü. Neredeymiş o el sıkışma sahnesi kesinlikle bulacaktı. Kararlıydı. Ta ki kitabı 15. sayfasından 16. sayfasına geçerken baygınlık geçirmek suretiyle uyuyakalana, kitap bir yana onun kafası diğer yana düşene kadar.

34. BÖLÜM

*"Zamanın soytarısı değildir sevgi asla,
Gül yüzlüler göçse de orağına düşerek
O değişmez kısacık günlerle haftalarla, Direnir ve katlanır mahşerin
ucuna dek.*

*Yanılıyorsam bunda ve çıkarsa yanılışım,
Ne hiç kimse sevmiştir,
Ne ben şiir yazmışım."*

**SHAKESPEARE*

Askeriye koridorlarında adımlarım yere vura vura ilerlerken gözümün pek bir şey gördüğü söylenemezdi. Sinir bırak tepemden vurmayı,

beynimdeki bütün damarları tıkamış, gözümün önüne simsiyah bir perde indirmişti adeta. Elimdeki kağıdı yol boyunca yaptığım gibi sıkıkça sıkı parmaklarım. Öfkemin azalmasına bir an dahi izin vermemek için hızla yürürken göz ucuyla tekrar baktım elimdeki kağıda.

Bakmaz olaydım.

Öfkeyle burnumdan soludum. Kağıdı daha çok sıkıttım. Yırtıp parça parça etmek istiyordum ama şu an değil. Yırtıp Murathan denen zat-ı salağın ağzının içinde ateşe vermek tercihimdi. İnanamıyordum bu yapılane. Aklım, mantığım almıyordu. Koşulsuz güvendiğim adamın arkamdan çevirdiği bu saçmalık kalbimi bırak ezmeyi tuzla buz etmişti. Bunu görünce kırılacağımı düşünmemiş miydi hiç? Bu kadar mı gözden çıkarmıştı beni? Onun yanında iyiydim ben. O var diye iyiydim. Bunu göremeyecek kadar asalak mıydı?

Öyleymiş.

Ben düpedüz bir mala aşıkmişim.

Hayal kırıklığından dolan gözlerimi öfkemi tekrar harlayarak dizginledim. Ağlamayacaktım. Hedefime birkaç adım vardı. İlerledim. Bana dönen gözler vardı. Umursamadım. Murathan'ın olduğunu söyledikleri odaya geldiğimde ise ne kapı çaldım, ne nezaket dinledim ne de kural. Kapıyı koluna kırmak ister gibi abanıp dışarıdan bakan birinin 'ne oluyoruz kardeşim alacaklı mısın' diyeceği bir şekilde odadan içeri daldım.

Evet, alacaklıydım. Bir can alacaktım birazdan.

Çalışma masasının arkasına dikilmiş, önündeki kağıtlarına bakıyordu beyinsiz goril. Üniforması üzerinde, beresi ise masanın üzerindeki minik Türk bayrağı heykelinin altındaydı. Ayaktaydı. Oturmamıştı. Ben kapıdan içeri girer girmez ise bakışları kağıtlardan bana kalktı. Çatıktı kaşları her zamanki gibi. Önce kim bu hadsiz der gibi baktı. Başka bir asker olsa ağzına sıçacaktı muhtemelen ama beni ve ateş eden bakışlarımı görünce sinirli ifadesi minik bir şaşkınlığa döndü. Hafifçe eğildiği kağıtlardan doğruldu.

"Gökçen..." diye mırıldandı belli belirsiz.

Evet, Gökçen. Ağzına çuval çuval tezek tıkacak olan Gökçen.

Kapıyı kapattım arkamdan hızla. İmkan olsa söker kafasına çakardım. İçtiğim ilaçlar bile dizginleyememişti şu an içinde bulunduğum sinir patlamasını. Üzgün değil kırgındım çünkü. Olabildiğine kırgın. Kehribarlarına kilitledim bakışlarımı. Günlerdir bu gözleri görmek için çırpınıp duruyordum ben. Böyle mi bakmalıydı yani şu an bana? Böyle mi

bakmalıydım yani ben ona? İçim acıdı. Kalbimdeki kırıklık öfkemi daha da harladı

"Ne işin var burada?" diye ters ters söylenip halime anlam veremez bakışlar atıyordu ki kolumdaki çantayı sinirle yere savurdum. Elime koluma hiç bir şey dolanmamalıydı ki kafasını güzel bir kırıyım. Diğer elimde tuttuğum kağıdı daha sıkı kavrayıp ona doğru ilerledim. Masasının yanına dikilince bana doğru dönmek zorunda kaldı. Gözlerimden ateş çıksa çıkardı. Öyle baktım yüzüne. Onda ise mimik kıpırdamıyordu. Daha da sinirlendirdi bu hali beni.

"Bu ne?" derken kağıdı sertçe kalbinin üzerine yapıştırdım.

Tepkisiz kaldı bir kaç saniye. Yediği haltı ölçüp tartıyordu zihninde muhtemelen. Zihnine sıçayımı. Zihni mi vardı?! Pitbull kafalı. Göğsüne eğdi bakışlarını. Ben elimi çektiğim an o kavradı kağıdı. Minik bir göz attı sadece. Anlaması gerekeni anlarken gözlerini kapatarak burnundan derin bir nefes verdi. Beyinsiz her şeyi hesap etmişti de bu karar gerçekleşmeden önce bana sorulacağını hesap etmemişti sanırım. Zekaya bak zekaya. Paçalardan akıyor.

"Sen yapmamış ol." dedim son bir umut kırıntısıyla. "Bunu bana yapmamış ol Murathan!"

Yapmadım demedi. "Ne işi var bunun sen de?" dedi.

"Niye?" diye yükseldim artık kendimi tutamayarak. "Gidecek olan ben değil miyim? Kimde olacaktı ya?"

Cevap vermedi. Gözlerini açmadı. Yüzüme bakmadı.

"Yapmadım de." diye mırıldandım zorla. "Ben yapmadım de." O görmedi ama umutla baktım yüzüne. Yapmadım dese yaptığını bile bile inanırdım bu yalana.

Demedi. Gözlerini açmadan öylece durmaya devam etti.

Sinirim seviye atladı. Ellerim titriyordu. Yanağıma düşen tek bir damla yaşa hakim olamadım artık ama ömrümde ilk defa yoğun bir sinir yüzündendi bu gözyaşı. Sinir ve hayal kırıklığı.....

"İnanamıyorum sana." derken iki adım geriledim önünden. "İnanamıyorum sana!" Yüzümü avuçladım sakinleşmek ve sinirden yanan gözlerimi bir nebze de olsa saklamak adına. Olmadı ama. Yanağıma düşen yaşları silerken hızla çektim ellerimi yüzümden. "Nasıl yaparsın ya?" dedim sinirden titreyen bir ses ve dolu dolu gözlerle. "Sen bana bunu nasıl yaparsın ya?"

Cevap vermedi. Yine gözlerini açmadı. Yüzüme bakmadı.

Son noktadaydım. Başlardım şimdi onun üzümlünce içine kapanmasına. Benim üzüldüklerim ne olacaktı? Yalancısın. Düzenbazsın sen. Beni üç kağıda getirmeye çalışıyorsun. Bu tek başına alabileceğin bir karar değil ki. Bu ikimizin alabileceği bir karar şeklinde bağırma ramak vardı. Şu içine düştüğüm sahneye baktı.

"CEVAP VER BANA!" diye öyle bir bağırdım ki ister istemez açtı gözlerini. Yine yüzüme bakmadı ama. Arkamda kalan kapının bir noktasına baktı amaçsızca.

"Bağırma, askeriyedesin." derken elindeki kağıdı öyle sakince bıraktı ki masanın üzerine, zıvanadan çıktım. Sıyırdım. Bütün trafoları patlattım kafamda.

"Sıçarım askeriyesine! Delirtme beni!" diye daha çok yükseldim. İleriye doğru iki adım atıp tekrar dikildim önüne. Bakışlarını yine benden olabildiğince kaçırırken ben tam dibinde durdum. Masanın üzerine bıraktığı kağıda sertçe, iki kere vurdum elimi. "Bunu açıkla bana!" diye soludum. "Benim haberim olmadan benim hayatımla ilgili nasıl böyle bir karar alırsın, açıkla bana!"

Yere baktı sessizce. Harbi kafasını kırayım istiyordu.

Dayanamadım. Kalbinin üzerine sert bir yumruk attım. Yerinden zerre kıpırdamadı. Delirdim. Bir yumruk daha attım. Günlerdir benden kaçışının bütün sinirini kusuyordu kalbim. Özlem son noktadaydı. Hırçınlığı perçinliyordu. Yüzüme hala bakmıyordu. Hırçınlığı son noktaya çıkarıyordu. Tek elimle yumruklamak yetmeyince iki elimle üst üste vurdum göğsüne. "Nefret ediyorum senden!" Vurmaya devam ettim. "Bu mu bulduğun çözüm ha!? Nefret ediyorum senden!" Tekrar vurdum. "Yüzüme bak!" Tekrar vurdum. "Konuş! Neden yaptın bunu? KONUŞ!"

Her darbeye sarsıldı, sendeledi ama geri gitmedi. Sinirli değildi aksine yorgun duruyordu. Kıyamıyordum. Yapmamalıydı böyle. O da bağırmalıydı. Göğsündeki yara izine vuruyor olmak canımı yakıyordu yoksa.

Göğsüne bir darbe daha indiren ellerimi bileklerimden kavradı sakince. Ben burnumdan solurken o günler sonra kehribarlarını gözlerime çevirdi. İçimde bir noktanın derin bir nefes verdiğini hissettim. Benim buna ihtiyacım vardı işte. Çözüm bu gözlerden uzaklaşmam değildi ki. Tam olarak o gözlerde dinlenmemdi. Bunu anlamayacak kadar kör müydü?

Kavradığı bileklerim durdu. Sinirle dolan gözlerim kehribarlarına kilitlendi. Makul bir açıklama yapsın istedim şu durumda bile. Özür

dilerim, hata ettim desin istedim. Anında affedeyim, öfkem sönsün, göğsüne sineyim istedim.

Demedi.

"Burada mutlu değilsin." derken yüzündeki ifade öyle donuktu ki; üşüdüm.

Gel de buna şimdi sövme.

Tuttuğu bileklerimden hızla geri ittim ellerini. Bir adım geriledim yine önünden. "Kim karar veriyor buna? Sen mi?"

İfadesizce baktı.

Valla delireyim istiyor. Kudurdum sinirden. "Seni gebertirim Murathan." dedim parmağımı yüzüne sallaya sallaya. "Duydun mu beni? Yemin ediyorum senin gırtlakını sökerim beyinsiz köpek! Sana mı kaldı benim mutluluğumu mu düşünmek? Ha!"

Ofladı. "Olması gereken buydu Gökçen. Mantıklı karar veremiyorsun sen. Gerekeni yaptım."

Hayret dolu bir ifadeyle alkışladım ciddi ciddi. "Çok mantıklı bir karar vermişsin. Ayaklı bir mantıksın adeta gerizekalı. Bravo!"

"Başına gelmeyen kalmadı burada Gökçen." diye yükseldi en sonunda. "Gördüm İzmir'de nasıl mutlu olduğunu. Burada öyle değilsin. Geldiğin an soluyorsun. Geldiğin an bir belaya bulaşıyorsun. Koruyamıyorum ben seni işte. Yapamıyorum. Olmuyor. Elimde ölmeni mi izleyeyim?! Asıl sen bunu mu istiyorsun?"

İzmir'de sen varsın diye güzeldi adi köpek! Orada da günlerce ağladım ben sen yoksun diye köpekkk!

"Koruyamadın diye ayrılıyorsun öyle mi?" derken alev alev yanan ifademle yine üzerine doğru ilerledim. "Bu mu çözümün? Ha! Yüzüme bakıp ayrılalım diyemedin, böyle arkamdan iş çeviriyorsun öyle mi? Bu kadar mı korkaksın sen?!"

Sinirleniyordu. Dişlerini sıktı. Kaşları çatıldı.

Devam ettim öfkemi kasmaya. "Ne düşündün? İzmir'e gidince teşekkür mü edecektim sana? Minnet mi duyacaktım? Sonsuz bir şükranla kucağına atlayıp beni kendinden uzaklaştırdığın yerde seni mi bekleyecektim? Ne geçti o fasulye kadar beyninden senin?"

"Gökçen." derken yine dişlerini sıkıyordu. Yumruğu ağzına çakıp o dişleri kırmadığıma şükür etsindi.

Daha fazla kendimi tutamadım. "Aklını sikeyim senin Murathan!" dedim ağız dolusu. "Gıdım beynin yok ya senin gıdım." Dertli dertli iki elimi dertli

başıma attım. "Senin gibi bir beyinsize aşık olduğum için ben kendi aklımı da sikeyim!"

"Git o zaman!" diye öyle bir kükredi ki normal şartlarda olduğum yerde sıçrardım bu böğürmeye lakin ben de sinirli olduğumdan pek etki etmedi. "Madem bu kadar pişmansın beni sevdiğine git o zaman Gökçen!" diye devam etti bağırmaya. "Fırsat sunuyorum işte sana. Kaç kurtar kendini benden."

Kalbim kırılmaya hız kesmeden devam ediyordu.

Öyle ki başka zaman olsa yere çöker dakikalarca ağlardım bu kalp kırıklığıyla. Ama bunu eski Gökçen yapardı. Ben değil. Bu kadar şey atlatmış Gökçen değil. Yine de dudaklarım titredi yüzüne bakarken. Gökçen dayanırdı kalp kırıklığına çünkü. Pamuk değil. Pamuk'u üzüyordu. Kör müydü?

Öfkeliydi. Ama gözlerindeki ifade tam tersi acı çektiğini gösteriyordu. Yorgun bakıyordu. Göz altları mor, kehribarları solgundu. Git diyordu ama gözleri kan revan içindeydi. Bunu göre göre ona arkamı döneceğimi mi düşünüyordu gerçekten?

Nah beklerdi. Öyle bey paşanın isteğiyle olmuyordu o işler!

O kör olabilirdi. Ben değildim. O benim içimde saklanmış bir Pamuk'un olduğunu unutmış olabilirdi ama ben Kepçük'ü unutacak değildim. Ona da unutturmayacaktım!

Sesi yankılandı kulaklarımda.

Ne yaptıysam içimde sana karşı dizginleyemediğim bu sevgiden...

Madem öyle ben de bu saatten sonra ne yaparsam onun içinde bana karşı dizginleyemediği bu sevgiyi dizginlemek için yapacaktım. Köşeme sinip zırlayarak bavul toplayıp ağıtlar yakarak İzmir'e dönmemi bekliyorsa onu da nah beklerdi. Kolay girmemiştim ben bu yola. Onunda öyle kolay kolay vazgeçmesi kolay olmayacaktı.

Bakıştık kısa bir an. O sinir ve acıyla. Ben sinir ve kırgınlıkla. Şu an arkamı dönüp gideceğimi düşünüyordu muhtemelen. Haklıydı da. Yapabilirdim bunu. Lakin vermedim bu istediğini. "Bir şey deyim mi? Haklısın." derken sesim daha sakın ama hala sinirliydi. "Her şey senin yüzünden. Başıma gelen her şeyin sebebi sensin."

Bunu beklemiyordu işte. Sinirli bakışları anık bir bocalarken ben tek adımla yine tam önüne dikildim. Devam ettim daha sakın ama hala sinir dolu ifademle konuşmaya. "Senin yüzünden kaçırıldım. Senin düşmanların yüzünden başıma gelmeyen kalmadı. Bir teröristi tedavi ettim. Sana işkence

yaptıkları görüntüleri izledim dakikalarca. Dayak yedim. Vuruldum. Az kalsın donuyordum. Günlerce kabuslar gördüm. Yerime yatamadım. Psikolojik tedaviye başladım. İlaçlarla ayakta duruyorum. Bunların hepsinin sebebi sensin."

Bakışları titredi. Omuzları düştü. İçim acıdı. Ama durmadım. Devam ettim.

"Yetmedi. O Sara denen kadın yine senin yüzünden musallat oldu bana. Senden intikam almak için beni öldürmeye çalıştı. Serum kablosu ile boğdu beni. Ben de kendisini bir güzel vurdum. Bir de bunun için kendimi yedim bitirdim. Panik atak oldum. Uyuyamıyorum. Karanlıkta kalamıyorum. En ufak sestten ürküyorum. Beynimin içindeki sesler asla susmuyor, hastanedeki serum kabloları boğazıma dolanıyor, stetoskopuma dokunamıyorum."

Bütün her şeyi tek nefeste saydığım için durup derin bir nefes aldım. Duymak istedikleri bunlarsa duyacaktı. Yaranın üzerine basmalıydım ki daha çok acısın. Acısın ve acısı kadar can yaktığını bilsin. Devam ettim konuşmaya.

"Bütün bunların sebebi sensin." derken işaret parmağımı göğsüne bastırdım. "Aynen dediğin gibi. Soldum. Eridim. Öldüm." Tekrar bastırdım işaret parmağımı göğsüne. "Ve bunun sorumlusu yine sensin." Bakışlarındaki acı büyüdü. Günlerdir kafasında dönen şeyler bunlardı onun oysa. Biliyordum bu beyinsizin zihnini ben. Sesli dile getirmek canını yakmıştı.

Peki benim yanan canım ne olacaktı?

"O yüzden sorumluluk alacaksın!" dedim az önceki sakinliğimin aksine hafifçe yükselerek. Gözlerini kapattı anında. Yine bakamadı yüzüme. Nefret ediyordum bunu yapmasından. Ne zaman kendini benden saklamak istese yapıyordu bunu. Yoktu öyle bir dünya! Hızla, tek elle kavradım çenesini. "Yüzüme bak!" diye soludum öfkeyle. Baktı. Ama bu hamleyi de beklemiyor olmalı ki şaşkıncı bir tık. "Bütün bunların sorumlusu madem sensin o zaman yanımda duracaksın!" derken elimi sıkıca kavradığım çenesinden çektim. "En başından sana ne dedim ben? Beni bırak dedim. Bırak gideyim dedim. Uzak dur benden dedim. Sen ne yaptın? Durmadın. Bırakmadın. Bu saatten sonra da kaçma gibi bir lüksün yok. Yine bırakamazsın!"

Acı dolu bakışları şaşkınlığa hatta minik bir hayrete dönüştü. Tokat atıp ayrılıyorruz dememi falan bekliyordu zannımca. Çok beklerdi. Yoktu öyle

yağma. Şu anki kalp kırıklığım da eklenmişti hanesine. Çatır çatır burnundan gelecekti hepsi. Devam ettim.

"Ben gözünün önünde acı çekeceğim. Sen de izleyeceksin. Gerekirse öleceğim," Parmağımı sertçe kalbinin üzerine dayadım. "Sen onu da izleyeceksin. Ben nasıl sen her göreve gittiğinde korkuyla gelmeni bekliyorsam, elim kalbimin üzerinde haber bekliyorsam sen de öyle beni bekleyeceksin. Yok öyle zora gelince arkayı dönüp kaçmak. Ben nasıl senin zorluklarınla baş ediyorsam sen de bu zorlukların sebep olduklarıyla baş edeceksin." İki kere vurdum bu kez göğsüne. "Hiçbir yere gitmiyorum! Gözünün önünden de kaybolmuyorum. Hele bir daha dene böyle bir şeyi. Bak gör o zaman sana ne yapıyorum. Sebep olduğun şeylere bakmayı öğreneceksin!"

İki adım geriledim önünden. Kararlı bir şekilde diktim çenemi yukarı. "Madem benim bütün yollarım sana çıktı, senin de benden başka yolun yok. Bunu da bir güzel öğreneceksin." İşaret parmağımı salladım yüzüne doğru. "Sok bunları o kalın kafana."

Alık alık bakakaldı.

Bu konuşmamın ardından geri dönüp odadan çıkacaktım havayla ama sinirimi tam atamadığımdan olsa gerek ayaklarım ona doğru ilerledi yine. Kendimce sağlam bir tokadı geçirdim sağ koluna. "Köpek." diye yükselirken soluna da indirdim aynı darbeden. "Adi köpek! Çomar! Dna'sına soktuğumun salağı." Darbe üstüne darbe indirdim kollarına. Bir noktada hafifçe gerilemek zorunda kaldı. Dayak yiyordu şu an benden evet. Götüne sıkmadığıma dua etsindi. "Kafasız!" diyerek son darbeyi de indirince öfkeli bakışlar atarak geriledim önünden. Yüzüme gözüme dolan saçları geri savururken hemen uzaklaşmadım ama. Sinirimi hala tam atabilmiş değildim.

Hızla masa üzerindeki kalemligi tutup odanın bir köşesine savurdum. Az dağınıklık görsün de başına kramplar girsindi. Bana neydi. Elimi atıp masa üzerindeki kağıtları da hızla Recep İvedik misali 'pardon elim çarptı çok pardon' moodunda odanın yüzüne savururken öylece izliyordu kendileri beni.

"Başına ağırlar girsin inşallah! Kopsun o kafan kopsun." derken masanın üzerindeki küçük not kağıtlarının bulunduğu kutuyu da elimin tersiyle çarptığım gibi yere attım. Bayrağa ve bordo beresine dokunmadım. Ama bunu bu zekayla özel kuvvetlere alan TSK bu kararını bir daha düşünsündü bir.

"Zaten çalışmıyor. Kökünden kopsun o kafan!" diye bağırdım.

İfadesizce bakmaya devam etti. Ben ise az da olsa öfkemi kusmuş olmanın rahatlığı ile derin bir nefes verdim ama ateş çıkaran gözlerim yerli yerindeydi. Ağız dolusu bir, "Beyinsiz." derken daha fazla durmak istemiyordum burada zira cidden kan çıkabilirdi. Hızla arkamı döndüm. Ama döner dönmez kapının hemen arkasında kolları göğsünde bağlı bir şekilde ifadesizce bana bakan Timur'u görmeyi beklemiyordum.

Anlık bir bakıştık.

Ne işi vardı bunun burada? Sevgilimiz olacak adıyla de ağız tadıyla kavga edemeyecek miydik biz?

Ona bakarken de burnumdan soludum. Sinirimin farkında olan bir kişi olarak hafif bir destur çekti sanki. Yani anlık olarak başını hafifçe öne eğmesinin başka bir izahı olamazdı. Bu sefer arka fonda Kurtlar Vadisi cendere şarkısı çalınan kişi o değil bendim çünkü. Göğsünde bağlı olan kollarını açıp bir elini bana doğru kaldırdı. Az önce yere attığımı düşündüğüm çantayı uzatıyordu. İlerledim. Hızla kaptım çantamı elinden.

"Saygılar." şeklinde bir destur daha çekti ama umursamadan odadan çıktım.

Sertçe kapattım arkamda kalan kapıyı. Askeriyenin cephaneliğini yakacak bir sinirle ilerledim koridorda. Benden sonrası ister tufan ister kasırga olsundu. Umrumda değildi.

Kapanan kapının ardından birkaç saniye öylece bakakaldı Murathan. Bunu beklemiyordu. Bunu kesinlikle beklemiyordu. Bağırmasını bekliyordu. Kırgın bakmasını bekliyordu. Kafasına saksı yemeyi bile bekliyordu ama sinirle bu denli yanan gözleri beklemiyordu. Bu denli bir göz dönmesi beklemiyordu. Hele hele sarf edilen o son cümleleri kesinlikle ve kesinlikle beklemiyordu.

İşler niye bu denli ters gitmişti şimdi?

Görevlendirme kağıdının onaylanmamasına mı yansın, onaylanmadan Gökçen'in eline geçmesine mi yansın, Gökçen'in ağzına kürek kürek sıçacağına mı yansın yoksa sinirli bir Gökçen'in her zamankinden daha seksi oluşuna mı yansın bilemedi.

Gerçekten niye böyle olmuştu bu iş şimdi?

Her şeyi göze almıştı bunu yaparken. Saatlerce evirip çevirmişti. Uyku uyuyamamıştı. En sevdiği, üzerine titrediği kalbi kıracak olmanın acısıyla kıvranıp durmuştu. Kolay olmamıştı. Bir tarafa beynini bir tarafa kalbini koymuştu. İkisi de Gökçen Gökçen diye atarken ölüm gibi gelmişti bu kararı almak. Göğüslemişti bu kararın her zorluğunu. Ayrılığı bile göze almıştı. Yeter ki o iyi olsundu. Başka bir arzusu yoktu şu hayatta. Hayali sahneler bile geçmişti gözünün önünden. Yüzüne tokadı çakan Gökçen. Arkasını dönüp giden Gökçen. Bir daha yüzüne bakmayacak olan Gökçen...

Ama böyle bir Gökçen'i asla düşünememişti.

Dertli dertli ofladı. İçinden çıkamadığı bu durum daha da çıkmaz bir hal almıştı. Bir elini yüzüne atıp Ya Rabbi sabır dercesine sıvazladı. Parmak uçları uyuşuyordu onun tenine olan hasretinden. Arkasından koşmak istedi şu an. Tutup sıkıca sarılmak istedi. Deli gibi öpmek istedi. Teni tenine yine doya doya değsin istedi. Ama çakıldı kaldı adımları olduğu yere. Taş bağlıydı sanki postallarına. Yüzsüzce göndermeye çalışmıştı kızı buradan. Ne diye bakacaktı şimdi yüzüne? En başından düşündüğü bu değil miydi zaten? Sevdiği kadının ondan nefret etmesi pahasına yaşatmak. İsteddiği tam olmasa da olmuştu. Kırgınlıkla bakmıştı en kıymetli maviler ona.

Kalbinin üzerindeki ağırlık hiç yardımcı olmuyor, göğsü sıkıştıkça sıkışıyordu. Dar geliyordu yüreği göğsüne sanki. Oflayışı büyüdü.

Hala kapı arkasında dikilen Timur minik bir öksürükle boğazını temizleyince elini yüzünden çekti. Pek kıymetli askeri önünde minik bir kadından bir araba dolusu hakaret ve dayak yemek hoş olmamıştı tabi.

Lakin odaya girdiğinde Timur'un da odada olduğunu göremeyecek kadar öfkeliydi Gökçen. Gerisi ise ışık hızında gerçekleşmişti. Bakıştılar Timur'la. Bakışmaz olsalardı. Gülmemek için zor duran bir hali vardı Timur'un.

"Sakın!" dedi Murathan uyarıcı bir tonla parmağını Timur'a doğru uzatarak. "Sakın gülme, başını yakarım Timur."

Çok zordu. Lakin kendine hakim olamayacak değildi Timur. Alt dudağına geçirdi dişlerini gülüşüne hakim olmak adına. Minik bir öksürükle temizledi yine boğazını. "Hayatımda geçirdiğim en keyifli 10 dakikaydı sanırım." derken yüzü değil ama sesi kahkaha atmış kadar olmuştu.

Daha fazla dayanamadı Murathan. Kendine olan siniri son noktadaydı. "Lan siktir git!"

Asla umursamadı Timur. "Bu muydu lan çözümün?" derken sen salaksın bakışları atıyordu Murathan'a. "Haklı kız. Harbi bu kadar korkak mısın sen?"

Ters ters baktı Murathan. "Rütbedeyiz."

Ciddileşti Timur. Sorusunu da ciddileştirdi. "Bu muydu dahiyane planınız komutanım? Önünü arkasını düşünüp en iyi kararları alarak hareket eden biri sanırdım sizi oysa."

Arkasındaki koltuğa bedenini bırakırken nadir görülen bir şekilde üniformasının boğazına dayanan kısmındaki iki düğmeyi açtı Murathan. Nefes alamıyordu. Kalbi patlayacaktı. Şaka maka cidden yüreği göğüs kafesini delebilirdi. Bu zamana kadar kırmamıştı o hiç Gökçen'i. En kıymetlisiydi. Kalbinde en üstteydi. Özenle saklamıştı. Eskitmemişti. Kırmamıştı. Dökmemişti. Kendinin bile el uzatmasına izin vermemişti. Fazlaydı bu kalbine.

"Senin daha iyi bir fikrin var mıydı Töngge?" dedi ters ters. "Sorduk, aval aval baktın yüzüme."

"Benim hiç fikrimin olmayışı bile bundan daha iyi bir fikirdi komutanım."

Ters ters baktı Murathan. Timur ise derin bir nefes verirken ileri doğru kocaman 3 adım atıp Murathan'ın masasının önüne dikildi. Yere dağılan kağıtların arasından görevlendirme kağıdını alıp kısa bir bakış attı. "Hayri Albay'a mı yaptırdın bunu?"

En dertli ifadesi ile göz devirirken başını aşağı yukarı salladı. "Buraya gelir gelmez belaya bulaşıyor. Önce kaçırılma, sonra bu. Ne yapsaydım Timur? Kolay sanki amına koyduğum kararını almak. Güle oynaya yaptık

sanki. İçim sikiliyor unlerdir benim. Başım beynim durdu. Yetmiyor sadece benim yanında durmam. Yetmiyor işte!"

Kağıdı masanın üzerine bıraktı Timur. "Ona yetiyormuş anlaşılan." Murathan'a dikti bakışlarını. "Kağıdı bir rulo yapıp tne sokmadığı kaldığına göre..."

"Rütbe!" dedi Murathan dişlerini sıkı sıkı.

Yine ciddileşti Timur. "Biraz sert çıktığına göre." şeklinde düzenledi kendini.

Yine göz devirmek ile yetindi Murathan. "Siniri geçince kırgınlığı ağır basar." diye mırıldandı. "Kırgınlığı ağır basınca da o da bunun onun için en iyisi olduğunu anlar."

"Devam edeceksin yani buna?"

Sinirle soludu. Ne yapacağına dair hiç bir fikri yoktu. "Kaçırıldığında yapmamız gereken şey buydu." diye yükseldi. "Hiç buraya dnmemeliydi. Yalansa yalan de Timur? Onca şeyden sonra hala burada olması mantıklı mı?"

Sessiz kaldı Timur. Zira o da bunun makul olmadığını, buranın Gökçen'e iyi gelmediğini görebiliyordu. Derin bir nefes verdi arkadaşı adına. "şimdi ne olacak?"

Sessiz ol, düşünüyorum moodunda boş boş önüne baktı Murathan.

"Yine mi göndermeye çalışacaksın?" dedi Timur.

Gz devirdi. "Beni ciddi ciddi öldürmesini ister gibi bir halin var Timur."

"Belanı arayan sensin." dedi Timur. Oysa içinden geçen 'aklını başına getirecek olan buysa neden olmasın' şeklinde bir cümleydi.

Sessiz kaldı. Doğruydı. Fena halde belasına koşmuştu.

"şimdi ne olacak?" sorusunu yineledi Timur.

Ofladı. Dertli dertli sıvazladı yüzünü. "Bilmiyorum Timur. Bilmiyorum. Soru sorma bana Allah aşkına, hiçbir şey bilmiyorum ben." Elini yüzünden çekip ters ters baktı arkadaşına. "Lan 1 ayda 3 kelime eden adamsın. Bana gelince senin dillerin niye hep bülbül oluyor?"

Yarımca güldü Timur. "İlgi çekici kaosların var Karakurt."

Masa üzerinde fırlatacak bir şey aradı Murathan ama bayrak ve bordo bereden başka bir şey bulamadı. "Dalağını sikerim Timur. ık git şuradan!"

Sesli sesli güldü Timur. "Sen beni bırak da cidden ne yapacaksın şimdi onu söyle? Uzun zamandır bir şeyi bu kadar çok merak etmemiştim bak."

"Bilmiyorum!" diye daha çok yükseldi Murathan. "Herkes Murathan'ı sulasın. Murathan mal, Murathan salak. Murathan beyinsiz. Ne yapsın bu

amına koduğumun Murathan'ı ben bilmiyorum Timur. Kaçırıldığı an göndermeliydim kızı. Yapmadım. Kendime sakladım, olana bak. Şimdi göndereyim diyorum yine olana bak. Yanına gideyim diyorum ayaklarım bağlı sanki, gidemiyorum. O diye geberiyorum ama gözlerine bakamıyorum. Nasıl geçecek bu vicdan azabı bilmiyorum!" En sonunda daha çok yükseldi. "BEN HİÇBİR ŞEY BİLMİYORUM!" İki elle kapattı yüzünü bu sefer. Kendine olan siniriyle derin derin soludu. "Aklımı sikim... Bak bunu biliyorum." mırıltısı belli belirsiz yuvarlandı gitti dudaklarının arasında.

Baktı Timur. "O kadar mı çok seviyorsun lan?"

Çok sevmek nasıl bir şeydi bilmezdi Timur. Yabancıydı. Onun sevgisi ölümdü. Zehirdi. Kimseye sunmazdı. Sevdğin birinin ölümünü izlemek, bu acıya neden olmak ne demek en iyi o bilirdi ama. Bu acı en iyi bildiği acıydı.

Ellerini yüzünden çekmedi Murathan. Yutkundu sadece. Genzi sızladı. Ama yuttu sızısını. O da ateş oldu içine düştü. Yaktı... Ne cevap verecekti ki bu soruya? O kadar ne kadardı mesela? Ona göre azdı. O kadardan da çoktu onun sevgisi, aşkı. Buna verecek bir cevap bulamadı. Ama Timur anlaması gerekeni anladı.

Bir kaç dakika sessiz kaldılar. Murathan sinirini ve üzüntüsünü dizginlemeye çalıştı. Timur sessizce izledi. "Baş saniye için rütbeden çıkmayı talep ediyorum." dedi en sonunda.

Ellerini yüzünden çekmeden boğuk bir cevap verdi Murathan. "Reddedildi." Ellerini yüzünden çekti. Sinirden pancara dönen kulaklarını o görmüyordu ama Timur görmeyecek gibi değildi. Omuzları çökmüş, gözlerine yoğun bir üzüntü kurulmuştu yine. Kısa bir an bakıştılar. Dilinin ucuna gelen küfürü yuttu Timur. Sessiz kaldı. Ama bakışları anlatması gerekeni anlatmaya yetti.

"Ne var Timur?" diye bu sefer yorgun bir şekilde terslendi Murathan. Gücü kalmamıştı. Kalbini taşıyamıyordu. "Ne bahıyon öyle dik dik? Söveceksen söv, Çıktın rütbeden. Tamam. Bir sen eksiktin sen de söv!"

Baktı kısa bir an Timur. "Yok, sövmeyeceğim valla komutanım. Küfürden anlamıyorsunuz pek siz. Dilim yorulduyuyla kalıyor. Hem iş işten geçmiş. Yapacağını yapmışsın. Ben şimdi sana diyeceğim Ankara sen diyeceksin götüm kara."

Ters bakmaya devam etti Murathan.

"Başka bir şey düşünüyorum ben." dedi Timur.

"Ne?" dedi Murathan ters bir boş bakışla.

Önce bir baktı Murathan'a. Sonra ise yarımca sırtıttı. "İyi yere tezgah açmışsın Karakurt. Onu düşünüyordum."

Boş boş baktı Murathan. "Derken?"

"Bu zamana kadar neden bu denli deli divane olduğunu anlamamıştım bu kadına ama bugün çok net anladım. Senin hakkından ancak bu gelirmiş." Geriledi hala gülerken. Bir yandan da hürmetle başını yana eğdi. "Yalnız işin zor. Senden daha taşaklı senin hatun haberin olsun. Kafanda neler döner bilemiyorum ama işler pek hesapladığın gibi gitmeyebilir yani. Ama benim için hürmet edeceğim kişiler listesinde seni bile geçerek zirveye yaklaştı Gökçen." Etkilenmiş bir bakış attı. "Hatta şu anlık zirvede. Dna'sına soktuğumun salağı ha." Yarımca güldü kendi kendine. "Güzel. Kullanırım ben bunu."

Murathan tip tip bakmaya devam ederken o geriledi. Arkasını döndü. Tam odadan çıkacaktı ki; "Ha bu arada." diyerek tekrar arkasını döndü. "Demeden edemeyeceğim." diyerek ekledi. "Ölüyü çok yıkarsan ya osurur ya altına sıçar. Bu püf noktayı unutmadan can sağlığın için iyi olacak gibi." Tekrar arkasını döndü. Başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Her zamanki gibi sessizce uzaklaştı.

Peşi sıra ofladı Murathan. Göğsü daha çok sıkışırken derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Olmadı. Odaya kaydı bakışları. Dağınıklık yüzünden istemsizce daha çok siniri bozuldu. Düzeninde olmayan hiçbir şeyi sevmezdi. Hayatı ise rayından çıkmış tepetaklak yuvarlanıyordu. Hatta raymalifalitiko olmuş götüne giriyordu. İleri doğru eğildi. Dirseklerini masaya yaslayıp iki elle yüzünü avuçladı. Birkaç dakika bekledi öylece.

Şimdi eve gidince ağlayacaktı Pamuk. Biliyordu. Burayı yakıp yıkan kadın o değilmiş gibi, küçük bir çocuk gibi ağlayacaktı. Biliyordu. Her şeye rağmen gece onu bekleyecekti. Yanında yer açacaktı. Battaniyeyi üzerine çekmeyecekti. Üşüyecekti. Saçlarını açık bırakacaktı. Biliyordu. Yanına gitmeye cesareti var mıydı? Gözlerine bakmaya cesareti var mıydı?

Haklı mıydı Gökçen? Yüreksiz miydi Murathan? İyileşsin istiyordu. Kendi yüzünden acı çekmesin istiyordu. Korkak mı yapardı bu onu?

Sıktıkça sıktı dişlerini. Ne yapacağını bilemez bir haldeyken ellerini yüzünden çekti. Omuzları düştü. Odaya göz attı kısa bir an. Tekrar tekrar oflarken hayatında dağılan tek şey oda üzerindeki kağıtlarmış gibi ayağa kalkıp topladı. Kendine sövdükçe sövdü. Sebep olduğu görev kağıdını sinirle çöpe basarken Gökçen'e bunu haber verenlere de bir posta giydirdi.

Tekrar koltuğa çöktüğünde başında yine yoğun bir ağrı, midesinde kramplar, yüreğinde ise en sevdiği gözlere hala bakamıyor oluşunun acısı vardı.

"Kağızman'a ısmarladım nar gele nar gele, Kağızman'a ısmarladım nar gele nar gele. Gümüş kemer ince bele dar gele dar gele oy dar gele dar gele oy dar gele dar gele." diyerek güzelinin radyosunda çalan türküye keyifle eşlik etti Barbaros.

Hayatının en mükemmel dönemlerini geçiriyordu. Hem güzeli yanındaydı hem güzelliği. Bundan daha keyifli zamanlar geçirdiğini hatırlamıyordu çünkü bundan daha keyifli geçen zamanları yoktu. Barbaros aslında yeni doğuyormuş be yeni. Geçen onca yılı sadece nefes almakmış. Yaşamak değil.

Türkü coştı. "Bahar gelir kuzular yan yana yan yana, bahar gelir kuzular yan yana, yan yana."

Barbaros türkünden daha çok coştı. "Benim yarım inci takar gerdana gerdana oy gerdana gerdana oy gerdana gerdana."

Güldü kendi kendine. Keyiflendi. Türkü devam ederken o güzelinin direksiyonunun sağını solunu okşadı. Sonunda tamir edilmişti. İkisi de en acı günlerini aynı anda atlatarak gıcır bir şekilde düze çıkmışlardı. Bu araba ile aramda duygusal bir bağ var diyordu da kimse inanmıyordu. Buyurundu işte. Başka hangi araba sahibinin en dertli olduğu dönemde sanayiye yatarı ki?

Bu Barbaros'un yaralı kalbiydi işte.

Geçmişti ama hepsi. Bilge'nin tek bir gülüşüyle her şey sıfırlanmıştı. Sevda böyle bir şey miydi? Geçmez denilen yaraları bile anında saran,

silen, yerinde çiçekler açtıran...

Bakışları okulun kapısındaaydı. Birazdan çıkardı güzelliği. Güneş vurunca sarıya çalan saçlarını sağa sola savurup ceylan gibi sekerek gelecekti yanına. Derin bir nefes verirken önündeki ayna kısmını açtı. Kopup eline geldi. Bakıştı elindeki aynayla. "Boynum ağrımasın diye yardımcı oluyorsun bana di mi güzelim?" dedi arabasına keyifle. Direksiyona seni gidi der gibi parmak salladı. Diğer elindeki aynaya odaklandı. Tip kontrolü yaptı. Kalın siyah kaşlarını düzeltti. Dişlerini kontrol etti. Her şey yolundaydı.

"Adamsın Barbo adam." derken aynayı tekrar yerine takıyordu. "Aslan parçam benim be."

Derken okulun kapısında Bilge belirdi. Anında sıırttı Barbaros. "Ha bu da benim ay parçam işte."

Arabayı görünce heyecanla gülümsedi Bilge. Aynı şekilde arabanın içindeki Barbaros'da. Bilge seke seke ondan tarafa gelirken keyiflendikçe keyiflendi Barbaros. Elini radyoya uzattı. 3 sayı ilerletip bu an için gerekli türküde durdu. Türkü başladı. Bilge salına salına ilerledi.

Salın Da Gel Amman Aman Amman Ey

Meydan Kız Görsün Amman

Serpil De Gel Amman Aman Amman Ey

Düşmanlar Ölsün Amman

Hopla Da Gel Gel Yanıma

Vallah Kıyarım Canıma

Serpil De Gel Gel Yanıma

Vallah Kıyarım Canıma

Güldü Barbaros. Türkü ilerledi. Güzelliği ilerledi. Onun yüreği ise içinde kıpırdandıkça kıpırdandı. Bilge arabanın kapısını açıp içeri girdiğinde ise ikisi de fevkalade bir şekilde mal mal sırıtmaktaydılar.

Yerine kuruldu Bilge. "Merhaba."

Güldü Barbaros. "Merhaba."

"Erken mi bitti işin?" dedi Bilge.

Yooo. Bitmemişti. Komutana yalvar yakar izin almıştı. Ama yiğitliğe bok sürdürecekt değildi. "Sana geleyim diye erken bitirdim." derken hem cilvesini yaptı hem de arabayı çalıştırdı.

Bilge utangaç bir gülüşle önüne dönerken doblo bu ikili kadar mutlu değildi. Çalışmadı. Barbaros bir daha denedi. Yine çalışmadı.

"Ne oldu?" dedi Bilge. "Yine mi bozuldu?"

"Yok yav." derken ön paneldeki ışıklara bakıyordu dikkatle Barbaros. "Daha yeni yapıldı. Niye bozulsun?" Dikkatle inceledi sağı solu. Görünürde bir şey yoktu.

"Belki de yapılmamıştır..." diye mırıldandı Bilge.

Güldü Barbaros. "Naz yapıyor ablası naz." derken direksiyonu narince okşadı. "Haydi benim güzel kızım. Haydi bakım. Üzme babayı." dediği saniyelerde bir çalıştırma girişiminde daha bulunmuştu. Ve güzeli ejderha gibi kükreyerek çalıştı. "Hah!" dedi Barbaros keyifle. "Naz yapıyor dedim ben. Bak gör annesi."

Güldü Bilge. "Annesi mi?"

"He." dedi Barbaros kibarca. "Ben babası olduğuma göre artık sen de annesisin." Yandan yandan baktı. "İstemez misin?"

"İsterim." dedi Bilge hemen. "Neden istemeyeyim? Senin sevdiğin her şeyi severim ben."

Direksiyonu bırakıp şu dakika ağız göz yaya yaya eriyebilirdi Barbaros. Ama tuttu kendini. Bilge ise söylediği şey yüzünden utançla camdan dışarı bakmaktaydı.

"O zaman en çok kendini sev." dedi Barbaros. "Ben en çok seni severim çünkü."

Daha çok utandı Bilge. Yapılan imayı anlamıştı. Sırtışı yanaklarını ağrıtabilecek bir hal alırken yüzünü camdan çevirmeden yanındaki Barbaros'un koluna hafifçe vurdu. "Barbaros ya..." dedi nazlı nazlı.

Sesli güldü Barbaros. Kendini aşırıyordu. Aslandı aslan. Bir bok beceremezsin sen diyenler getir götürünü yapardı. Hey yavrum heydi. Yanakları kızarmaya şimdiden başlamıştı Bilge'nin. Bu görüntüye kul köpekti Barbaros. Bir kere öpmezse o al yanaklardan hakka koşabilirdi. Yükseklerde gözü yoktu. Bir al yanaktı dilendiği yaradandan.

Bilge kızaran yanaklarını elleri ile sakinleştirmekle meşguldü. Bir kaç dakika elleri yüzünde öylece sokağı izledi.

"Eeee." dedi Barbaros. "Nereye gidelim? Şu aşağıdaki çay bahçesine geçelim mi yine?"

Bakışlarını yoldan yanındaki adama çevirdi Bilge. Melül melül baktı. "Yarın gitsek olur mu Barbaros? Bugün okumam gereken çok ödev var. Çocuklara etkinlik yapacağım. Onun için de uğraşmam lazım baya. Yetişmeyebilir."

"Olsun." dedi Barbaros hemen. "Hiç sorun yok. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Güldü Bilge. "Kartondan renkli kuşlar?"

Yüzünü ekşitti Barbaros. "Üzülerek sana kolay gelsin demek zorundayım."

Sesli güldü Bilge.

"Metecan napıyor?"

Derin bir nefes verdi Bilge. "Sorma." dedi yılmış bir sesle. "Sınıftaki herkesin üzerine montunu giydirmiş sonra da kira bedeli topluyordu." Kocaman bir kahkaha attı Barbaros. Bilge'de gülmüştü ama devam etti konuşmaya. "Bazen dünyanın en zeki çocuğunu okuttuğumu düşünüyorum bazen ise dolandırıcı olur mu ciddi diye endişelenmiyor değilim."

"Olmaz olmaz." dedi Barbaros keyifle. "Çakal makal ama altın gibi kalbi vardır Metecan'ın."

"Ona şüphem yok." dedi Bilge hemen. "Ne zaman bir arkadaşı ağlasa yanına ilk giden o. Biri düşünce ilk kaldıran da o." Heyecanla döndü Barbaros'a. "Geçen bir arkadaşı hafifçe altına kaçırmış. Kimse görmesin, çocuk utanmasın diye Mete önüne siper olup öyle çıkardı sınıftan. Görmek lazımdı. Öyle tatlıydı ki."

Yandan yandan baktı Barbaros. Çapkınca güldü. "Yanaklarını öpesin geldi mi?"

Saf Bilge anlamadı imayı. "Evet." dedi harfleri uzatarak.

Çapkın çapkın gülerken önüne döndü Barbaros. "Tahmin edebiliyorum." Bilge yine anlamadı. Kendince gülmeye devam etti. Barbaros ise daha da açtı istediğini. "İnsan tatlı şeyleri hep öpmek ister. Hele de tombul tombul yanakları varsa. O yanaklar al al oluyorsa falan."

Bilge yine saf saf "Öyle tabi." diyordu ki durdu. Jeton köşeliydi ama sağa sola çarpa çarpa düşmeyi başarmıştı. Bir baktı Barbaros'a. Barbaros'da aynı anda bakınca ikisi de utanarak önüne döndü. Yüzü kızardı Bilge'nin, dilini ısırdı Barbaros. Sırası mıydı bunun yani? Zar zor elde etmişti kızı. Ürkütüp kaçıracaktı. Bir süre de öpmeyiversindi. Ne olacaktı? Kızdı kendine.

Bilge'yi ise utançtan sıcak basıyordu hafiften. Günlerdir o da bir kerecik öpsem ama nasıl öpsem diye çırpınıp duruyordu. Utançtan patlayabilirdi. Bir elini yelpaze gibi yüzüne sallayıp ateş basan yanaklarını dizginlemeye çalıştı.

Ortama bir sessizlik yayılınca uzanıp radyonun sesini açtı Barbaros. "Sıradaki şarkıda benden sana gelsin." diyerek ortamı tekrar neşelendirmeye çalıştı.

Gülümsedi Bilge.

Barbaros sesi açtığı saniye ise Neşet Ertaş pata küte dalış yaptı türküye.

"Kamayı çektim kından,

Gel yakından yakından.

Koynundaki memenin

Ben gelirim hakkından."

Ortama ölüm sessizliği çökerken ikisi de şaşkın şaşkın baktı radyoya. Ayıp etmişti Neşat baba. Evvelim sen oldun ahirim sensin demek varken o da neydi? Kızı ürkütmeyeyim diye çırpınan Barbaros'a kızı tekme tokat bayılacak bir şok yaşattığı için Neşet Babaya bir parçası hep kızgın kalacaktı Barbaros'un artık.

Hızla radyoya uzanıp türküyü değiştirdi. "Bu değil." dedi panikle. "Valla bu gelmesin sana. Yanlış anlama. Tövbe benim haberim yok bu türküden." Hızla atladi bir iki şarkıyı. Müslüm baba 'böyle bir aşk görülmemiş dünyada' diyecekti ki durdu. "Ha!" dedi hızla. "Bak bu gelsin benden sana."

İster istemez güldü Bilge. İsteye isteye güldü Barbaros.

"Solmadan gel artık aşkımın gülü

Olsa da konuşsa kalbimin dili

Küçük dünya da bir bilsem seni

Görünmez yazıyla yazdım kalbime."

"Ahan da bu!" dedi Barbaros. "Bu net benden sana gelsin."

Utançtan kelimeleri alıp başını kaçığından yine tatlı tatlı gülmekle yetindi Bilge. Eve yaklaşıyorlardı. Hiç istemiyordu ikisi de ama kaçınılmaz son geliyordu. Apartmanın tam önünde durmuyordu Barbaros konu komşu yanlış anlamasın diye. Eve giden sokağın köşesinde durdu her zamanki gibi.

"Geldik." dedi mutsuz mutsuz. Silopi neden bu kadar küçüktü ki? Silopi'ye de bir parçası hep kırgın kalacaktı artık. Müslüm baba devam etti.

"Solmadan gel artık aşkımın gülü

Olsa da konuşsa kalbimin dili."

Bakıştılar. Derin derin. "Yarın görüşürüz." dedi Bilge.

"Küçük dünyamda bir bilsem seni

Görünmez yazıyla yazdım kalbime."

"Görüşürüz." dedi Barbaros. Bakışları hala al yanaklardaydı. Bidenecik öpse ne olacaktı yani?

Ve daha fazla kendini tutamadı. Tam o an kapı koluna uzanan Bilge'nin de aklından aynı düşünceler geçmekteydi. İkisi aynı anda birbirlerine döndüler. İkisinin de amacı hızlıca yanaktan bir öpücük alıp kaçmaktı.

Yapacakları şeyden kendilerince utandıklarından hızla hareket etti ikisi de. Ama bu ani hızdan dolayı kafaları aynı anda birbirlerine yaklaştırdıklarından öpüşmek yerine hızla kafaları tokuşturmayı beklemiyorlardı. Bilge'nin kafa Barbaros'un burnuna hebele hübele dalmıştı.

"Ah!" diyerek elini kafasına attı Bilge.

"Lan!" diye burnuna yapıştı Barbaros.

Bilge'nin sızlandığını görünce kendi acısını bir yana bırakıp hızla ona yöneldi Barbaros. Elini Bilge'nin başında tuttuğu noktaya, Bilge'nin ellerinin üzerine sardı. "İyi misin? Çok acıyor mu? Çok özür dilerim Bilge."

Yandan yandan baktı Bilge. "İyiyim." derken sesi içine kaçmak üzereydi. "Asıl ben özür dilerim. Çok acıdı mı burnun?"

"Yav bırak kırılsın benim burnum. Bana bir şey olmaz. Sana olmasın da." derken oldukça samimi ve endişeliydi Barbaros. Utançtan gebermeye yaklaşan Bilge elini saçından çekti çekmesine ama Barbaros hala çekmemişti. Zira Barbaros'un kemik yığını suratı Bilge için duvar etkisi görmüştü. Onun canının daha çok acıdığını tahmin edebiliyordu Barbaros. "Sen niye bana doğru geliyorsun Bilge?" diye sızlandı avuç içiyle Bilge'nin sarıya çalan saçlarına nazikçe dokunurken. "Ben sana geliyordum zaten."

Küçük bir çocuk gibi baktı Barbaros'un başını okşayan eline ve endişeli yüzüne Bilge. Kucağındaki parmaklarını çekiştirdi. "Ben de geleyim dedim..." diye mırıldandı.

İpek gibi saçları okşarken biraz mest olmuştu Barbaros. Kendinden geçmişti. Ama Bilge'nin bu sözüyle elleri durdu. Bakışlarını kızın gözlerine çevirdi. Bakıştılar kısa bir an. "Ne için?" diye salak bir soru sordu Barbaros.

Yine bakıştılar. Elleri Bilge'nin saçlarında, Bilge'nin gözleri ise Barbaros'un gözlerindeyken Bilge ömrü hayatında yapacağı en cesur hareketi yaptı. Daha doğrusu ikinci cesur hareketi. İlki askeriyeye gitmesiydi. Söz konusu Barbaros ise içinde her defasında beliren cesarete kendi bile şaşıırıyordu. Ama bu ilk cesur yürek girişimini sollardı.

Hızla başını yana eğerek Barbaros'a doğru yaklaştı ve yanağına minik bir öpücük bırakarak geri çekildi.

Müslüm baba şaha kalktı.

"Böyle bir aşk görülmemiş dünyada

Ne geçmişte ne de bundan sonra da

Arasalar bulamazlar rüyada

Göremezler seni yazdım kalbimeeee."

Barbaros' da şaha kalktı. Mehter marşı en coşkulu noktadaydı. İşte bu sefer Neslin deden de Ceddin baban da Barbaros'un alnından öperdi. Barbaros'da Neslin deden Ceddin baban torunuydu. O yüzden o da öyle yaptı.

Bön bön baktı önce. Sonra ALLAHHHHHH diye bağırma isteğine zorla hakim oldu. Bilge yaptığı şeyin utancıyla hızla yüzünü cama çevirip arabadan inmek için hareketleniyordu ki koluna yapıştı. "Sıra ben de. Valla sıra ben de." diye heyecanla solurken iki elle kavradı Bilge'nin kafasını. Kendine çekti. Ve utançtan pancara dönmüş sol yanağına en sağlamından kuvvetli bir öpücüğü bıraktı. 3 damacana su içmiş gibi rahatlamıştı. Derin bir "Oh." çekerek sağ yanağına da aynı öpücükten bıraktı. Bu tatlılığın tepesine pipet takıp içse doyamam diye düşünürdü hep. Öyle de oldu. Doyamadı.

Al yanakların rengini kendi dudaklarına aldı.

Bunu beklemiyordu Bilge. Hani bekliyordu ama bu denli şiddetle yanaklarına yapışılmasını beklemiyordu. Annesi bile ömründe onu böyle öpmüş değildi. Zaten annesi onu ne zaman öpmüştü ki? Severdi. Sevdiğini belli ederdi ama hiç kana kana sarılıp öpmüşlüğü yoktu. Sevmezdi öyle şeyleri annesi. Tıpkı babası gibi.

Bu denli bir sevgi halis miydi?

Ne yapacağını bilemedi önce. Alık alık bakakaldı. Barbaros ise anlık bir coşkudan sonra kendine geldi. Ellерinin içinde sıkı sıkı tuttuğu kafaya baktı. Az olmuştu bu. Keşke kızın kafasını alıp eve götürseydi. Korkuttun diye düşündü. Valla korkuttun lan kız. Ayı.

Ama Bilge bu düşüncelerin aksine utangaç bir gülüşle yerinde süzülünce eridi gitti Barbaros. Bilge saf saf sırtıttı. Barbaros saf saf sırtıttı. Daha fazla dayanamayan Bilge oldu. Hızla arkasını dönerken Barbaros istemeye istemeye sıkıca yapıştığı kafayı bırakmak zorunda kalmıştı. Can havliyle kapıya yapıştı Bilge. Burada patlamak istemezdi.

Amacı kapı kolunu açıp çıkmaktı ama olmadı. Kol çıkıp Bilge'nin elinde kaldı. Elindeki kola birkaç saniye bakakaldı.

Güldü Barbaros. "Güzelim de gitmeni istemiyor demek ki." derken Bilge'den tarafa eğilip kolu takmaktı amacı ama bu girişimde bulunduğu an göğsüne bağlı emniyet kemeri bedenini durdurdu. Aynı saniyelerde ise arabanın silecekleri çalıştı. Ön taraftaki yerlerden cama sular fışkırmaya başladı. Korna kendi kendine öttü.

Arabanın ruh hali Barbaros'un kalbine eş değerdі.

"Ay ne oldu?" dedi Bilge şaşkın şaşkın.

Derin bir nefes verdi Barbaros. Ne olacak? Doblolar bile biliyor, Barbaros Bilge'yi seviyordu.

"Gitmeni istemiyor derken ciddiydim." diye kriz anını muazzam bir şekilde fırsata çevirdi Barbaros. "Bak nasıl da çırpınıyor gitme diye."

Eridi bir Bilge. Cilve utanç karışımı bir halde süzüldü yerinde. "Yarın da gelirim. Merak etmesin. Hep gelirim." der demez çıkan kapı kolunu yerine takıp çok şükür kapıyı açtı. "Görüşürüz." dedi hızlı hızlı. Kapıyı kapattı. Koşar adım eve ilerlerken bir sendeledi. Peşi sıra bakan Barbaros güldü bu haline. İçli bir nefes verdi. Su fışkırmaya, silecekler çalışmaya, korna ötmeye devam etti.

"Kurban olduğumun gidişe bah hele." dedi sırta sırta. Bakışları Bilge'deyken elini arabanın ön paneline uzattı. İki kere tokat attı. Korna sustu. Su durdu. Silecekler durdu. imkan olsa göğsünde atan kalbine de bu şekilde bir şamar atıp sakinleştirmek isterdi Barbaros. Olmadı tabi. Hem niye durduracaktı ki kendini. Sevdikçe sevesi gelmez miydi insanın? Onun da sevdikçe sevesi gelmişti işte. Arabayı tekrar çalıştırırken en sevdiği türkü ile verdikçe verdi kendine coşkuyu.

"Benim yarım güzellerden bir tane bir tane, benim yarım güzellerden bir tane bir tane." Bilge'nin güneş vurdukça sarıya çalan saçlarına arkadan arkadan baktıkça keyiflendi. "İçlerinde sarı saçlı güldane güldane vay güldane güldane vay güldane güldane."

Bu neşesi, geriye takayım derken çıkıp elinde kalan vites koluyla uzun uzun bakışancaya kadar devam etti.

Şiddetli bir darbe daha indirdim çiviye. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Gördüğüm şey bir çivi değil Murathan'ın kafasıydı.

Olmayan kafası.

Bir darbe daha indirdikten sonra derin bir nefes vererek geriledim camın önünden. Eserime baktım. Dört bir köşesi çivilenmiş bir adet cam. İmkan olsa tahta falan da çakardım. Hatta bu gidişle o da olacaktı zira ben bu siniri başka türlü atamıyordum. Bir adım daha gerileyip dört bir köşesini kontrol ettim camın. Yoktu öyle beni kendinden uzaklaştırıp geceleri yanıma gelmek. Duracaksa adam akıllı duracaktı yanımda ki duracaktı.

Başka seçeneği yok. Sunmuyordum ona öyle bir seçenek.

Zorla değil mi? Zorla da olsa yanımda duracaktı. Madem o bana bir çıkış yolu sunmamıştı, madem o benim kaçtığım bütün kapıları kapatmıştı, madem ben git dedikçe daha çok sarılmıştı, madem benim ondan başka sığınacak limanım olmamıştı onun da olmayacaktı.

Kaçacaktı öyle mi?

Beni bu halde kendinden uzaklaştıracaktı öyle mi?

"Adi goril. Şerefsiz köpek." diye mırıldanarak elimden yere savurdum çekici. "Götünde çıban çıkardı inşallah." Hızlı adımlarla yatağıma ilerledim. Ortasına fırlattım kendimi. Hep köşeye sinerdim ona yer açmak adına. Yapmadım. Çarmıha gerilmiş gibi kollarımı bacaklarımı dört bir yanına uzattım yatağın.

Oh! Dünya varmış be!

"Gerile gerile yatarım. Kapılarda sürün sen de, köpek!" diye soludum. Durdum birkaç saniye öyle. Boş boş tavanı izlerken aklıma çok anlamsız bir görüntü düştü.

Odanın ortasında çarmıha gerilmiş gibi zincirlenmiş Murathan... Öne düşen başı...Kandan ve yaralardan tanınmaz halde olan bedeni.

Dünya yokmuş be...

Sinirimin üzerine ağır bir taş oturdu sanki. Yerine sabahtır gelmesine hakim olduğum kırgınlık kuruldu. Tutuyordum kendimi saatlerdir ağlamamak adına. Sinirime sığınyordum. Çünkü sinirim geçerci. Ama

kırgınlık nasıl geçerdi ki? Hele de onun sebep olduğu bir kırgınlık... Hiç kırmamıştı ki o beni. Hiç incitmemişti ki?

Nasıl başa çıkılırdı bu duyguyla?

Gözümün önündeki görüntülerine bir ses eklendi.

Git o zaman Gökçen. Madem beni sevmek bu kadar zor git o zaman. Fırsat sunuyorum işte sana.

Dudaklarım titredi. Hatta titreme krizine girdi. Göz pınarlarıma dolan yaşların, şakaklarımın iki yanından süzölmeye başladığını hissettiğim an sol kolumu gözlerimin üzerine kapattım. Gözyaşları aktı. Aktı. Aktı.

Seni sevdiği için yapıyor , dedi sağ melek. Ne zaman yanından gitse bir şey oluyor. Koruyamadığını düşünüyor. Akli sende kalıyor. Başka türlü kıyar mıydı o sana hiç? Üzölme diye yapıyor.

Daha çok üzdü ama, dedi sol melek ters ters. Halimize bak.

Böyle olsun istemezdi. Tanıyorsun onu Gökçen. Biliyorsun onu. O da çok üzülmüştür şimdi eminim.

Gebersin!

Deme öyle.

Diyeceğim. Bana ne!

Kafasından çok darbe almış . İşkenceye maruz kalmış. Gördün sen de. Akli kaydı kesin. Salaklaştı biraz. Yoksa yapmazdı. Salaklığına verelim Gökçen. Kim bilir şimdi ne halde o da? İsteyerek kırmaz o seni.

Gözyaşlarım arttıkça artarken hıçkırıklarımda arttı. Gökçen kızların kalbi olmaz diyen Adsız ustam... Özür dilerim ama benim paramparça olmuş bir kalbim vardı. Gözyaşlarım ve hıçkırıklarımda daha da artınca kolumu gözümün üzerinden çektim. Tavanı bile göremedim yoğun gözyaşından önce. Her şey bulanıktı. Hıçkırıklarımda artarken akan burnumu çektim. Tam kolumu kaldırıp gözyaşına bulanmış yüzümü ve akan burnumu sweatımın kolunu sürtecektim ki durdum. Huylu goril olsa hemen tutardı kolumu. İğrençsin derdi ama saniyesine de burnuma peçeteyi dayayıp hım yaptırırdı.

Ağlayışım daha içli bir hal alırken huylu gorilin inadına inadına koluma sürttüm burnumu. Ama aynı saniyelerde yatağın köşesine usulca çekildiğimin, her zamanki gibi ona yer açtığının ben bile farkında değildim. Sindim duvar dibine. Sırtımı duvara yasladım. Bacaklarımı karnıma çektim. Hala içli içli ağlarken buğulu bakışlarımı cama diktim. Gelecek mi gelmeyecek mi bilemedim. İlk defa onunla ilgili bir şeyi tahmin edemedim. Tıpkı böyle bir şeyi yapacağını tahmin etmediğim gibi.

Ben onsuz yaşayamam diye kışımı yırtıyordum burada onun şu aklına baktı, aklının kıtlığına baktı. Ağlamam yine şiddetlenince elimi gözlerimin üzerine kapattım.

Gurursuzsun, dedi sol melek. Madem o sensiz yaşamayı göze alabiliyor sen de al. Bırak git, ne halt yerse yesin. Seni yanından göndermeye çalışan bir adama neden tutunuyorsun inatla?

İsteyerek yapmadı diyorum, diye directti sağ melek. Onu tanıımıyormuş gibi konuşma Gökçen. Keyfinden yapmadı herhalde. Görmedin mi yüzünde ki ifadeyi? Kaç gündür uyumuyor belli ki. Çökmüş.

Beter olsun!

Birazdan şu camın önüne tüner eminim. Bakın görün. Gelecek.

Gelmesin, dedi sol melek ters ters. Madem bizi gönderiyor yanımıza da gelmesin.

İyiliğini düşünüyor. Sensiz yapamaz.

Biz de onsuz yapamazdık!

Gece gelecek, dedi sağ melek. Görürsünüz. O da bizsiz yapamaz. Gelecek! Dili git der ama kalbi gitmez. O diyemez sen tut Gökçen. O içine atar sen onun yerine de konuş Gökçen.

Gurursuz, dedi sol melek.

Duygusuz, dedi sağ melek.

Ben ise aralarında ezildikçe ezildim. Hıçkırıkları azaldı ama kalp kırıklığı yerli yerindeydi. İçimi ve burnumu çekerken ellerimi yüzümden çekip cama az önce zırıl zırıl zırlayan ben değilmişim gibi ters bir bakış attım. "Gideyim öyle mi?" dedim ters ters. Burnumu çekip doğruldum yataktan. "Nah giderim! Köpek!"

Gelirse şu yerdeki çekici kafasına çakacaktım. Madem aldığı darbelerden beyni yandı vura vura yerine getirecektim. Burnundan da fitil fitil gelecekti bu beyinsizliği. Bakışlarım ile camla kavga ettikten sonra burnumu şiddetle çekip çenemi yukarı diktim. Tekrar yatağa girdim. Ayak ucumdaki battaniyeyi üzerime çektim. Saçlarım doldu yüzüme. Genzimin bir ağlama dalgasıyla daha sızladığını fark ettim ama tuttum kendimi. Ensemde dağınık bir topuz yaptım saçlarımı. Baş ucumdaki komodine uzanıp ilk çekmeceyi çektim. Siyah ince bir toka alıp topladım saçlarımı. Babamın resmi ile göz göze gelince genzimdeki yumru büyüdü. Hıçkırarak ağlamamı tuttum ama yanağıma süzülen bir damla yaşa hakim olamadım.

Nefret ediyordum saçımı toplamaktan. Nefret! Saçım açık uyumaktan da nefret ediyordum. Saçım açık sabahlara uyanmaktanda!

Keselim, dedi sol melek. Madem o bizi bırakıyor biz de onun en sevdiklerini keselim. Akli başına gelsin.

Arkadaşım sen bir sussana ya! dedi sağ melek. Felaket tellalı mısın nesen? Git bir ada çayı falan iç. Sakinleş! İyice sıyırdın ha!

Gözyaşları inatla yanağımdan süzülürken ellerim saçımdan kucağıma düştü. Toplayamadım saçlarımı. Ağır geldi. Burnumu çektim içli içli. Zaten saçımı kesmeye çalıştığımı gördüğü için gelmemiş miydik bu noktaya? Kötü rüyaları saklamıştım ondan. Korkuları, atakları saklamıştım. Benim acıma benden çok acı çekeceğini bildiğim için saklamıştım. Hataydı. Neyim var neyim yoksa en baştan koymalıydım önüne. En baştan sıkı sıkı tutunmalıydım korkularıyla beraber ona. Büyük bir hataydı güçlü durmaya çalışmak.

Seyit Onbaşı mıydım ben? Naim Süleymanoğlu muydum? Niye güçlü duracaktım? Neden bu hayatta hep kuvayimillie ruhuyla savaşıyordum ben? Çerkez Etem miydim?

Babama bakmaya devam ettim içli içli. "Burada olsan da dövsen onu keşke baba." diye mırıldandım çatallı bir sesle.

Bir fotoğraf karesinden gülümsemeye devam etti babam.

Omuzlarım düşerken içli içli tekrar baktım cama. Çıktım yataktan. Şu an gelirse yelkenleri alabora ederdik. Gelmezse toptan alabora olurduk. Cesaret edemedim beklemeye. Yastığımı kucakladım. Küçük, gök gürültüsünden korkmuş bir çocuk gibi ürkek adımlarla, burnumu çeke çeke çıktım odadan. Paytak adımlarla holde ilerledim. Solana girdim. Holden vuran sarı, loş ışık aydınlatıyordu salonu sadece. Salonun sağ tarafında kalan koltukta yatıyordu Aybüke. Sırtı bana dönüktü. İlerledim ona doğru. Murathan yoksa Murathan'ın kadın versiyonu olan Aybüke vardı. Yani güvende hissedebileceğim ikinci yer. İlki tarumar olmuştu. Güvendiğim dağlarda snowboard yapılıyordu.

Sessizce ilerledim yanına. Koltuğun ucuna oturdum önce. Yastığımı Aybüke'nin yastığının yanına yerleştirirken fark etti geldiğimi. Karınca kadar hafifti zaten uykusu. Tık sesine uyanıyordu. "Gökçen." dedi uykulu bir sesle.

Cevap vermedim. En melül halimle yastığın yüzüne iki kere vurup sırt üstü yanına uzandım. Tepkisiz kaldı önce. Sonra ise battaniyesinin ucunu kavrayıp üzerime örttü. Sanırım alışmıştı artık buna. Murathan davarı yokken Sara kabusları ile boğuşurken de gelip yanına kıvrılıp uyumuştum günlerce. Şimdi Murathan vardı. Ben ise yine buradaydım.

Şaka gibi.

"Ağladın mı sen?" dedi birden.

Bakmadım yüzüne. İnatla tavana bakmaya devam ettim. "Yooo." dedim ama sesimde bile gözyaşı vardı.

"Belli." dedi imalı imalı. Yanıma uzandı. Sessiz kaldık bir iki dakika boyunca. "Kabus mu gördün yine?" dedi bu seferde.

Evet. Kabus görüyordum. Adı da Murathanbasandı. Adi köpek!

"Hayır." diye mırıldandım. "İlaçlar iyi geldi. Kabuslar azaldı."

"Niye ağladın o zaman?"

Derin bir nefes verdim. "Senin komutanın tam bir gerizekalı. Bundan haberin var mıydı?"

Sessiz kaldı. Yoktu muhtemelen. Bir bok yediğini anlayacak kadar tanıyordu ama komutanını. "Ne yaptı?" dedi tedirgin bir sesle.

Genzim sızladı yine. Ne yapacak? Tuttu fırlattı kalbimi, ezdi üstünü çiğnedi. Bir üstüne zamanla geçer dedi. Dudaklarım yine titremeye başlarken kolumu dolan gözlerimin üzerine kapattım yine, yeni, yeniden. Hakim olmaya çalıştım yaşlara ama her zamanki gibi bana fikir sormuyorlardı. Göğsümde sıkışan kalbimle nefes alamıyordum. Kırık parçaları boğazıma batıyordu. Ben ki gerçek mana da boğularak ölmeye yaklaşmış biri olarak şunu abartmadan diyebilirdim ki; büyük bir kalp kırıklığı nefessiz kalmaya eş değerdı.

"O kadar mı kötü bir şey yaptı?" dedi Aybüke.

Öfke ile doldu içim yine. "Gidip benim adıma görevlendirme istemiş İzmir'e!" diye yükselirken hızla elimi gözlerimin üzerinden çekmişim.

Derin bir nefes verdiğini duydum. "Şaşırtıcı gelmedi bu hamle."

"Bana geldi ama." derken şiddetle bunumu çekip şakaklarımdan akan yaşları elimin tersiyle silmeye çalışıyordum. "Bu kadar mı gözden çıkardı beni yani?"

"Saçmalama Gökçen." dedi anında. "Komutanımı hiç tanıımıyormuş gibi konuşma. Ben bile bunu senin iyiliğin için yaptığını anlıyorsam onunla büyümüş biri olarak senin bunu haydi haydi bilmen lazım."

"Bilmek istemiyorum!" diye diklendim. "Sara'yı benden sakladı. Ona rağmen affettim onu ben. Her şeye rağmen bir kere bile onun yanından ayrılmayı düşünmedim. Sürüm sürüm süründüm ya burada, sen gördün. Yine onu bekledim. Gelsin ki göğsünde rahatlayayım diye bekledim." Dudaklarım titredi yine. "Düşünmesin benim iyiliğimi. Hem benim iyiliğim o. Bunu göremeyecek kadar salak mı?"

Derin bir nefes aldı. Sonra geri verdi. "Murathan komutanım seni seviyor Gökçen. Çok seviyor hem de. Kör bir adam bile sana bakarken nasıl içinin gittiğini anlar. Özeniyor sana. Herkesten ayrı önem veriyor. Diğer insanları bir yana seni çok başka bir yana koymuş gibi sanki. Elinin tersinin değdiği yıkılan adam sana öyle naif dokunuyor ki; ben bile hayret ediyorum bazen bu benim dağlarda silah tuttuğum komutanım mı diye. Ama bazen sevginin çokluğu da gözleri kör eder."

Sessiz kaldım. Burnumu çektim.

"Ona da öyle olmuş belli. Senin onun yüzünden acı çektiğini düşünüyor. Bir açıdan haklı. Ona kinlenen şerefsizler açtı bütün bu belaları başımıza. Elinden bir şey gelmeden beklemektense senin için, iyi olman için bir şey yapmak istedi muhtemelen."

Net bir cevap verdim. "Bok gibi beyni var."

Gülme sesi geldi.

"Gülme." dedim ters ters. "Acayip sinirliyim o salağa."

"Eeee, gidecek misin şimdi?"

"Tabii ki hayır. O öyle uygun gördü diye emirlerine uyacak değilim. Sizin komutanınız o, benim değil!" derken yandan kısa bir bakış attım yüzüne. Tavanı izliyordu o da. Tekrar önüme döndüm. "Sürüm sürüm süründüreğim onu. Görür o."

"Böyle mi söyledin ona da?"

"Aynen böyle dedim. Ben nasıl senin zorlukların ile başa çıkıyorsam sen de çıkacaksın dedim. Ben nasıl elim kalbimde her an sana bir şey olacak korkusuyla yaşıyorsam sen böyle yaşayacaksın. Bunu öğreneceksin dedim."

"O ne dedi?"

Göz devirdim. "Mödöm bö ködör pöşmönson böno sövdöğönö göt o zaman!" diyerek gerizekalının borazan sesini taklit ettim. "Salak." derken tekrar kendi sesime döndüm. "Git dedi diye bavulumu toplayıp şu an gideceğim sanki. Akli sıra böyle üzüp gönderecek beni. Git derken bakışı gör yalnız, ağladı ağlayacak." Elimi aramızda kaldırıp işaret parmağımın ucunu baş parmağımla birleştirdim. "Şu kadarcık beyni var ya şu kadar. İnanamıyorum."

Güldü yine. "Çok kızma." dedi harfleri uzata uzata. "Sana kıyamadığından yapıyor ne yapıyorsa."

"Böyle kıyamamak mı olur Aybüke? Kalbimin ağzına sıçtı affedersin ama. Madem seviyorsun yanımda dur. Gidecek olsam ben ona gerek

duymadan Murathan ben İzmir'e gitmek istiyorum derim herhalde. Böyle destek mi olur?"

"Şanslısın." dedi.

Vahşet görmüş gibi bir bakışla ona döndüm. "Derken?"

"Deli gibi kavga etseniz dahi birbirinizin sevgisinden şüphe etmiyorsunuz." Bakışlarını tavandan bana çevirdi. "Bu büyük bir nimet Gökçen. Her kula nasip olmuyor."

Aval aval baktım. Dert yaşıyoruz burada. Ne diyor bu?

"Git demekle kalmayıp kalbini daha çok kıracak sözler söyleyebilirdi." diye mırıldandı. "Demedi ama. Demez de. Sen de git der demez arkanı dönüp gidebilirdin. Gitmedin ama. Gitmezsin de. İkiniz de birbirinizden eminsiniz çünkü." Bakışlarını gözlerimden tekrar tavana kaçırdı. "Telafisi imkansız bir kalp kırıklığına neden olmuyorsunuz birbirinizde. Ne olursa olsun ince bir çizgi var hep aranızda. Onu geçip kırıp dökmüyorsunuz birbirinizi. Komutanım sana yalandan bir git değil de senden öğreniyorum deseydi mesela..." Yutkundu bu noktada. "Şu an bu kadar emin olabilir miydin burada kalma konusunda?"

Sessiz kaldım. Bakışlarım yüzünde gezindi. Derin bir acının izlerini ilk defa yakaladım ifadesinde. Konu benden çok ayrı bir yere giderken daha çok doğruldum yataktan. Burnumu çektim. "O ne demek öyle? Süleyman mı dedi bunu sana?"

Güldü. Ama oldukça buruk bir gülüştü bu. "Saçmalama Gökçen. Süleyman asla öyle bir şey demez bana."

"Eeee o zaman?"

Derin bir nefes verdi. Sessiz kaldı bir kaç saniye. "Dışarıdan bakınca çok duygusuz görünüyorum değil mi?"

Cevap için çokta düşünmedim. "Evet."

"Sebebi telafisi olmayan bir kalp kırıklığıdır." diyen sesi ondan ilk defa duyduğum bir şekilde can yakıcıydı. "Bir de kocaman bir kayıp." diye ekleyen sesinde ise artık ciddi manada seçebildiğim bir acı vardı.

Öylece baktım. Burnumu çektim. Yanağımdaki ıslaklıkları sildim. "Süleyman değil yani seni üzen."

Başını iki yana salladı.

"Sevdin yani daha önce?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Sevdim."

"Sonra?"

"Güvendim." dedi bakışları tavanda bir noktaya dalıp gitmişken.

"Sonra?"

"Pişman oldum."

Baktı. Ne diyeceğim hakkında pek bir fikrim yoktu. Anlat demeye dilim varmadı ama istemezsen anlatma demeye de dilim varmadı. Alık alık göz kırptırdım sadece. Tavandaki bakışları göz ucuyla bana döndü. İfademe anlık bakıp tekrar önüne dönerken yarımca gülüyordu.

"Anlatacağım. Sor ne istersen."

Bu bu kadın kesinlikle Murathan'dı abi. Başka izahı yoktu. Ne beni bu kadar kısa sürede bu denli iyi tanımasının ne de benim onun yanında bu denli güvende hissetmemin, soğukluğundan rahatsız olmamamın izahı yoktu.

Tereddüt dolu bir bakış attım. "Soracağımı biliyorsan ne soracağımı da az çok tahmin ediyorsundur."

Bana bakmadan gülümsedi. Derin bir nefes verirken elbette tahmin etti ne soracağımı. "Biri vardı." diye başladı mırıltı şeklinde. Bir elini başının altına attı. Çok ciddi bir şey varmış gibi baktı tavana. Öyle ki anlık ben bile bakmak zorunda kaldım tavana. O ise devam etti. "Adı lazım değil. Harp okulundaydık beraber. Ben o zamanlar böyle değildim. Sessizdim. İçime kapanıktım. Kimseyle çok konuşmazdım. Soğukluktan değil, korktuğumdan. Ne olursa olsun yetimhanede büyümüşüz. Kalıyor onun etkisi her çocuğun üzerinde. Ağzımı açtığım an ceza yiyeceğim sanırdım. Sokaktaki insanlardan bile." Duraksadı bir kaç saniye. Bir şeyler gelip geçiyordu sanki gözünün önünden. öyle dalgın dalgın bakıyordu tavana. "İlk o geldi." diye devam etti. "Çok seviyorum dedi. Aylarca peşimden koştu. Kapalı bir kutuydum. Aldı, dışarı çıkardı. Yeni bir hayat verdi. Ya da ben öyle sandım."

Sessiz kalınca sormadan edemedim. "Şerefsiz çıktı di mi? Ne yaptı? Aldattı mı?"

Bakışları hala tavandayken burukça güldü. "Hayır. Terk etti. Hem de ben onun bebeğini taşıırken.."

İNme inmiş gibi kaldım. Bunu beklemiyordum. Bunu ciddi ciddi beklemiyordum. Bakın her şeyi bekliyordum ama yeminler olsun bunu beklemiyordum. Ben alık alık kalmışken o devam etti.

"Bilmiyordu hamile olduğumu. Ayrıldık. Daha doğrusu terk etti. Kadın değilmişim ben. Bana bakarken midesi bulanıyormuş. Taştan bir farkım yokmuş, duygularım yokmuş falan filan. O zaman duygularım vardı oysa. Acımişti canım. Baya baya acımişti..."

"Be-bek?" diye mırıldandım istemsizce kekelerken.

"Kaybettim." dedi anında. "Onun beni terk edişinin acısına öyle bir gömüldüm ki bana tutunmaya çalışan diğer canı fark edemedim. Düştü... Onun peşine o da gitti..." Derin bir nefes verdi. "Haklıydı belki de. Sevmeyi beceremiyordum ben. Baksana, kendi çocuğuma bile sahip çıkamadım. Koruyamadım. Kendi ellerimle gömdüm. Küçük bir kavanozda...Küçük bir mezara..." Hafifçe alt dudağının titrediğini anı görmek 1000 yılda bir gerçekleşen güneş tutulması ile eşdeğerdi sanırım. "Gerçi ailem bile sevmemiş beni, onlar mı sevecekti. Saçmalık."

Gözyaşları kirpiklerimin ucundaydı. Lakin bu kez kendim için değil. Aybüke için. O yüzden kaçıyordu Süleyman'dan. O yüzden herkese karşı bu kadar kapı duvar duruyordu. Derin acıları vardı. Kimseye göstermediği derin acılar. Nasıl baş etmişti hepsiyle? Nasıl böyle ayakta kalabilmişti? Yanağıma doğru bir gözyaşı usulca süzüldü. Kendim için değil. Aybüke için. Aybüke'nin yaraları için. Konuşacak, söylenecek çok şey vardı belki ama dilimin ucuna hiçbirisi gelmedi. "Aybüke..." diye titreyen dudaklarımla birlikte üzerine eğilip sarılmaktan başka hiçbir şey yapamadım. Ne lanet bir geceydi. Gözyaşlarım barajları doldururdu.

Ben göğsüne yapışmış içim çıka çıka ağlarken ondan kesik bir gülme sesi geldi. "Ne yapıyorsun şu an?"

"Seni seviyorum." dedim en net şekilde. Akan burnumu çektim. "Sen benim gördüğüm en en en sevilesi insansın. Sakın kendine bir daha öyle deme." İyice abandım üzerine. "Kocaman seviyorum ben seni. Valla bak."

Bir elini sırtımda hissettim. Benim başımı göğsüne gömüp ağlamak gibi yoğun işlerim varken o yavaşça sıvazladı sırtımı. "Sabaha kadar da benim için mi ağlayacaksın? Kafan dağılsın diye anlattım oysa."

Sağol Aybüke. Gerçekten dağıldı kafam. 10 kurşunla falan.

Nasıl ağlama anne, gel sen ağlama moodunda doğrudum göğsünden. "Ağlarım tabi." dedim içimi çeke çeke. "Sen ağlamak istesen de ağlamazsın kesin." Ağlayışım şiddetlendi. "Ben sana da ağlarğğğğğğğ!"

Güldü. Bana bakarken ciddi ciddi güldü. "Haklısın." dedi. "Ben ağlamayı unutalı çok oldu. Sen benim yerime de ağla."

"Yapma öyle kendine." derken içimi çekme kısmına geçmiştim. "Bu kadar güçlü durmak zorunda değilsin."

"Zorundayım." dedi anında. "Başka seçenek sunmadı hayat bana hiç. Diğer türlü nasıl yaşanır bilmiyorum."

"Süleyman var."

Bakışları dalgalandı. Sessizce yine tavana baktı. "Doğru. Var. Şimdilik."

"Gitmeyeceğini, onun gibi olmadığını sen de biliyorsun Aybüke." dedim çatallı bir sesle. "Koşulsuz şartsız seviyor o seni."

"O da öyle derdi."

"Az önce seni üzen Süleyman mı dedim. Sen ne dedin?"

Durdu. Öylece baktı.

"Anında yapmaz dedin." diyerek gereken cevabı verdim. "Süleyman'ın öyle biri olmadığını sen de biliyorsun. Seni üzeceğine dair şüphen yok."

Düşünceli duruyordu oldukça. Derin bir nefes verirken tekrar tavana dikti bakışlarını. "Bunları bilmiyor çünkü."

"Bilse ne değişecek? Senin ne suçun var bu olanlarda?"

Bakışları titredi anlık. Bu karanlıkta bile seçti gözlerim o ifadesini. "Neyse ne Gökçen." derken konuyu kapatmak istediği belliydi. "Boş ver sen beni Süleyman'ı şimdi. Sizden nerelere geldik." Duraksayıp bana baktı. "Harbi biz ne derken buralara geldik lan?"

Murathan malından geldik Aybüke'm. Bakışım yetti anlamasına.

"Yani demem o ki; saçmalamayın." diye bütün olayı tek bir kelimedede özetledi. "Köpek gibi seviyorsunuz birbirinizi işte belli." Bana arkasını dönüp uyuma pozisyonu alırken elini salladı kış kış der gibi. "Gidin barışın."

Göz devirdim. "Bunu komutanına da demek ister misin?"

Arkası dönükken net bir cevap verdi. "İstemem."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Derin bir nefes verdim. Karşımdaki televizyon ünitesine bakarken kıstım gözlerimi. "Ama görür o. Burnundan kan gelene kadar süründüreceğim onu."

"Aynen.. Kesin yaşanır bu."

"Yaparım. Biliyorsun."

"Bir bakışı yeter. Kıyamazsın."

Yine haklıydı. Adı Aybüke değil de haklıyke olabilirdi.

"Üzdü beni." diye mırıldandım düşük omuzlarla.

"Senden daha çok üzüldüğüne eminim."

Battaniye üzerinden kışına minik bir tokat attım. "Sen benden taraf mısın komutanından taraf mı?"

"Tarafsız bölgeyim."

"Belli." Ters ters battaniye altına girdim. "Beni destekler bir sözün yok." Battaniyeyi üzerime çekince hemen ona doğru döndüm. Yüzümü sırtına gömdüm. Kolumu koluna sarıp amaçsızca sarıldım. Sessiz kaldık bir kaç

dakika. Kolumu daha sıkı sardım gövdesine. Yalnız değildi. Sevilmeyecek biri hiç değildi. Ona bunu hissettiren herkese karşı nefret doldu içim. Bir parça da o şerefsizce sövdüm. Aybüke'ydi be o Aybüke! Var mıydı onun gibisi? Yoktu.

Sana aferindi Süleyman. Hep arkandaydım. Artık daha çok duracaktım.

"Askeriye'de Murathan'a çelme takar mısın?" diye bir öneri sundum.

Boşluğuna gelmiş olmalı ki sesli sesli güldü. "Şu dünyada bana kin gütmesini isteyeceğim en son kişi Murathan komutanım Gökçen."

"Yanlışlıkla oldu dersin."

"Susta uyu."

Susmadım tabi ki. "Süleyman'a de. O yapar."

"Onu bulaştırma. Gece baskınından sonra komutanım yeterince burnundan getirdi zaten. Leşi çıktı adamın."

Güldüm. "Kıyamadın demek. Yerim sizi."

Bam teline bastığımdan olsa gerek yükseldi. "Susar mısın artık!"

Kesinlikle Murathan. "İyi be tamam." deyip tekrar sırtına gömdüm yüzümü. Gerçekten de sessiz kaldım. Dakikalar geçti. Belki saatler. Uyudum mu bilmiyorum. Daldım mı uykuya anımsayamıyorum ama yanımda hafif bir hareketlilik hissettiğim an yavaşça aralandı gözlerimi. Yanımda yoktu Aybüke. Hızlıca bir şey belirip gitmişti sanki önümden. Arkama döndüm. Pijamalarını çıkarmış, her zamanki gibi baştan aşağı siyah giymiş bir şekilde bana bakıyordu Aybüke. Ne oluyordu? Saate kaydı bakışlarım. Dörde geliyordu. Uyumuştum. Derin bir şekilde uyumuştum hem de.

"Aybüke?"

Şiş gözlerle baktı yüzüme. "Özür dilerim." diye mırıldandı. "Uyandırmak istemezdim." Elindeki telefonunu kaldırdı hafifçe. "Bunu almam gerekiyordu."

Kıyafetlerine baktım uykulu bir şaşkınlıkla. "Nereye gece gece?"

"Görev var." dedi sessizce. "Devam et sen uyumaya."

Tamamen doğruldum yatakta. Uyku namına bir şey kalmamıştı artık. "Sen de mi gidiyorsun bu sefer?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Evet. Tatil bu kadar."

"Hepiniz mi gidiyorsunuz?" diye bir soru daha yöneltirken asıl kimi sorduğum çok netti.

O da anladı. "Evet." dedi ifadesizce.

"Uzun mu?"

"Bilemiyorum."

Üzgün bakışlarıma engel olamadan başımı aşağı yukarı salladım. Ya uzunsa? Ne kadar görmeyecektim ben benim adi köpeği? Kırğındım, sinirliydim ama vedalaşmalıydık. Her göreve gitmeden öncesi gibi uzun uzun sarılmalıydı bana. Deli gibi öpmeliydim ben onu. O gelen kadar nefesini mühürlemeliydim nefesime. Bu şekilde varlığı varlığımın yanında olmalıydı yokluğunda. Rüzgarla teninde gezinmeli, güneşle tenine vurmalıydı. Bunun için söz vermeliydi yine bana.

"Dikkat et kendine." diye mırıldandı Aybüke sessizce.

"Sen de." diyen sesim üzgün ve dalgındı. O da etsin demek istedim ama dilimi ısıra ısıra yuttum. Aybüke siyah montunun fermuarını çekip hızla salondan çıkarken ben birkaç saniye baktım peşinden. Kapının açılma sesi geldi. Sonra kapanma. Bakmaya devam ettim. Derin bir sessizlik çöktü eve. Öylece yatakta oturmaya devam ettim. Dudaklarım hafiften hafiften titremeye başlayınca ısırarak hakim oldum. Gözlerimi tavana dikip göz yaşlarını geri gönderdim. Çıktım yataktan. Yavaş adımlarla odama ilerlerken Bilge'ye baktım önce. Uyuyordu. Zehra'ya baktım. üzerini açmıştı. Örttüm. Yüzüne dolan kıvrırcık saçlarını geri ittim yüzünden.

Tekrar odama ilerledim. Bu saatten sonra uyuyamazdım. Amaçsızca takılacaktık mecbur. Yar yine yangınlar yine ben moodunda odamın kapısını açtım ama açar açmaz yüzüme vuran soğukluk ile duraksadım. Bakışlarım cama kaydı anında. Perde dışarıdan vuran hafif rüzgarla dalgalanıyordu. Camın önüne pencerenin köşelerine çaktığım çiviler düşmüştü. Küçük küçük çivilerdi zaten.

Gelmişti!

Sağ melek neşeli bir kahkaha atarken hızla cama koştum. Perdeyi yana savururken az daha perdeden kendime gelinlik yapacaktım. Zorla kurtuldum bu çekişmeden ve dışarı baktım. Kimse yoktu. Sağa sola eğildim. Yine kimse yoktu. Tam öne eğildiğim anda ise fark ettiğim bir şeyle duraksadım. Saçım örgülü bir şekilde dökülüyordu omuzumdan aşağı. Boğazıma gitti elim. İyileşmeye dönen yaraların üzerine sürülmüş krem bulaştı parmaklarıma. Tıpkı benden kaçtığı gecelerdeki gibi yerli yerindeydi yine her şey. Gidemiyordu. Ama hala yüzüme de bakamıyordu demek.

Yerim de doğrulup örüğümün ucuna yavaşça dokundum.

Kaçak göcek oynamaya kararlıydı anlaşılan. Hay haydı o zaman. Bize uyardı. Soğuk savaş istiyordu demek. O zaman istediği gibi oynardık. Issız yola bakarken derin bir nefes verdim. Örüğümün ucuyla oynaya oynaya

camdan içeri girerken ilan ettiğimiz soğuk savaşın aksine kalbimin üzerinde derin bir sıcaklık vardı.

Emin olduğum ise bir şey...

Artık bu camı çivi ile değil, kesinlikle tahta ile kapatacaktım.

Geri döndüm. Masama ilerledim ilk. Makyaj masamın ilk çekmecesini açtım. En köşede duran mavi kelebekli tokaya kaydı bakışlarım ilk. Bunu yine o takacaktı. Ben değil. Yanındaki mavi miskete uzandı elim. Aldım. Sıkıca avuç içime kenetlerken yatağa ilerledim. En köşeye sindim yine. Elimdeki mavi misketi kalbimin üzerine yaslarken kırıkta olsa sessizce mırıldandı dudaklarım ve kalbim tek bir duayı.

"Onu koru Allah'ım..."

Belki yüz, belki iki yüz kere aynı duayı tekrarlarken gözlerim ağırlaştıkça ağırlaştı. Bakışlarım camda, elim kalbimin üzerindeyken ilaçlar yüzünden gözlerimi açık tutmak zordu. İşime de gelirdi. Ayık kalmak, bir şeyleri düşünmek istemiyordum. Öyle de yaptım. Gözlerimi kapattım ve kendimi derin bir uykunun eline bıraktım.

Sınır ötesinde, çorak topraklarda, ıssız yollarda sessizce yol alıyordu Barut timi. Tepelerinden vuran güneş yüzlerini yakıyor, iki gündür yürümekten ayaklarının altı sızlıyordu hepsinin. Daha doğrusu Barbaros ve Zülfikar'ın.

"Komutanım!" diye bağırdı Zülfikar en arkadan. "Daha ne kadar yürüyeceğiz?"

Silahını sıkıca kavramış, en önden giden Murathan'ın kehribarları hızla tarıyordu sağı solu. "Sen konuşamayacak hale gelene kadar Zülküf." derken adımları tedbirliydi. Her an mayın çıkabilirdi. Ya da pusu kurulmuş olabilirdi. Ulaşmaları gereken bir köy, köyden almaları gereken bir terörist vardı. Nuricivan Kurucan denen bir it. Örgütün uyuşturucu yapılanmasının Diyarbakır ayağının bir numaralı adamı.

Yaklaşık bir hafta önce Diyarbakır'da eş zamanlı düzenlenen operasyonlarla oluşturduğu alp yapı çökertilmişti. Sayısız bina ve evde depoları basılmıştı. Yardım ve yataklık edenlerin çoğu yakalanmışken elebaşı olan Nuricivan ne yapıp edip ortadan tüymüştü. Ülke içinde yapılan aramalardan bir sonuç alınamamıştı bir haftadır.

Barut timine verilen görev netti. Nuricivanı bul. Al. Direnmezse sağ getir. Direnirse ölü getir. Ama mutlaka getir.

Sınır ötesinde bulunan bir Türkmen köyünde olduğuna dair alınan istihbaratlar doğrultusunda ilerliyordu tim.

"Ya bu gittiğimiz köyde değilse?" dedi tam Murathan'ın arkasından ilerleyen Aybüke. "Yeni rota var mı komutanım?"

"Ona o zaman bakarız." dedi Murathan ama şüphe yoktu. İstihbarat kesindi. Hedef o köydeydi.

"İsme bak." dedi Alican dalga geçer gibi. "Nuricihan." Güldü kendince. "Yok sütlü Nuriye."

Timdekiler hafifçe tebessüm ederken Zülfikar hayvani bir gülüş atmıştı. Kimse gülmeyince gülüşü bir soldu. Bakındı arkadaşlarına. "Neden gülmediniz lan çocuğun esprisine? Bence komikti."

Alican minnetle baktı yanındaki komutanına. "Sağolun komutanım."

"Bence sen de az gül Zülküf." dedi tam Zülfikar'ın arkasından ilerleyen Hasan. "Çok gülen kurdun ayağı pislik getirir derler malum."

Gülüşü soldu Zülfikar'ın. Arkasını dönüp Hasan'a bakmaya pek cesaret edemedi. Zira adam günlerdir her fırsatta laf sokuyordu. Laf sokmadığı anlarda ise itin götüne sokuyordu. Nedenini anlamayacak kadar mal değildi. Keşke olsaydı.

"Çok gezen tavuk değil miydi o ya?" dedi Emek yarım bir gülüşle.

Önündeki Zülfikar'a tip bir bakış attı Hasan. "Yok koçum. Bu başka." Keskin nişancı silahının ucuyla kıcını dürttü Zülfikar'ın. Mesaj netti. "Di mi lan Zülküf? Kurdun ayağı di mi?"

Hopladı yerinde bir Zülfikar. Kurtlarla Koşan Kadınlar kitabını okuduğu güne lanet üstüne lanet yağdırırken asıl laneti Duru'nun gülen yüzü, elinin içindeki eli aklına geldikçe içi bir hoş olan kaburgaları altındaki şeye yağdırıyordu günlerdir. Hasan abi silahı şu an götüne soksa hakkıydı. Nefesi götten attı ama enine boyuna mal ayağına yatmaya devam etti.

"Ney abi?" Tedirgince baktı arkaya. "Tam duymadım."

"Kurtlar diyorum." dedi Hasan imalı imalı. "Bayılır koşmaya diyorum. Ama çok koşunca da ayağı pislik getirir diyorum. Duydun mu şimdi koçum?"

Kurtlarla Koşan Kadınlar pek yakında Hasan'la eceline Koşan Zülfikar olacak gibi geliyordu Zülfikar'a.

Duymuştu. Anlaması gerekeni de anlamıştı. "Çok net duydum Hasan komutanım." derken bakışları yine önünde, Hasan'ın tüfek ucu ise götündeydi.

Tam bu anlarda, "Vallah ayaklarım kopir ha." diye Barbaros'da sızlanınca Murathan durup derin bir nefes verdi. O durunca arkasındaki askerleri de durdu. Arkasını dönüp ters bir bakış attı Murathan. Zaten kafası dumandı. Daha çok dumanlandırıyorlardı. Bu bakış hepsine yetti. Tırsarak olduğu yere sindi Barbaros. Murathan göz devirerek önüne dönerken Barbaros göte kurşun yemediği için derin bir nefes verdi. Tekrar ilerlemeye başladılar.

"Buna da ağız açılmıyor iki gündür ha." dedi Barbaros yanındaki Süleyman'a.

"Farkındayım." dedi Süleyman. "Sabah su matarası fırlattı kafama."

Güldü Aybüke ister istemez. "Dertli adam. Bulaşmayın."

Süleyman'da Barbaros'da aynı anda çevirdi kafayı Aybüke'ye. "Ne oldu?" dedi Süleyman merakla. "Nesi var komutanımın?"

Her şeyi duyan Murathan sessiz kaldı. Dağları yoklamaya devam etti bakışları. Bir önlerinden giden Timur cevapladı merak edilen soruyu. "Aşk hayatı sallantıda."

"Deme!" dedi Zülfikar panikle. "Komutanım!" diye bağırdı. "Doğru mu duyuyorum?"

Sessiz kalmaya devam etti Murathan. Sallantıyı bırak 9.9 nokta depremlerle sallanıyordu. Her yer yine renksizdi. O mavilere doya doya bakamadığı her an dünya yine soluk, renksiz ve cansızdı. Tıpkı şu andaki gibi. Yetmezmiş gibi yanına gideceği camda çivilenmişti,. Haklıydı kız. Yüzsüz gibi göndermeye çalıştığı yetmezmiş gibi hala arsızca yanına

sokulmaya çalışıyordu. Ama yapamıyordu. Görmeden duramıyordu. Bu götle mi buradan göndermeye çalışmıştı en kıymetlisini?

Harbi maldı. Kendine olan siniri katlandıkça katlarken Gökçen'in gözlerine bakamamasına neden olan vicdan yükü de arttıkça artıyordu. Araf asıl cehennemmiş. Yeni öğreniyordu.

"Benim yüzüm gülmedi ama en azından sizin ki güldü diye seviniyordum be komutanım." dedi Süleyman içli içli. "Yapmayın şimdi bunu bize."

Aybüke göz devirirken Murathan sessiz kalmaya devam etti.

"Komutanım, Gökçen Hanım'la ayrıldınız mı yoksa?" dedi Alican hafif telaşlı bir sesle.

"Yok artık!" dedi Emek daha neler der gibi. "Komutanım hayatta bırakmaz Gökçen Hanım'ı"

Murathan ya sabır moodunda göz devirirken Timur nadir görülen bir şekilde sesli güldü. Bu gülüş hayra alamet değildi. Bunu bu timde herkes bilirdi. "Bıraksa iyi." dedi Timur geniş geniş. "Gökçen'den habersiz İzmir'e görevlendirmesini istedi."

Anlık bir bakıştılar. Hasan bile silahını Zülküf'ün götünden çekti.

"Komutanım." dedi Süleyman şaşkın şaşkın. "Gerçekten yaptınız mı bunu?"

Derin bir nefes verdi Murathan. "Tek kelime daha eden götüne kurşunu yer."

"Al işte." dedi Barbaros. "Harbi yapmış."

"İnanamıyorum." diye sızlandı Zülfikar. "Komutanım yapmaz."

"Susun." dedi Murathan dişlerini sıkarak.

"Essahtan yapmış." dedi Barbaros. "Vay başımıza gelenler. Eee gidiyor mu Gökçen hanım? Gitmesin? Bilge'm perişan olur?"

"Bence de gitmesin." dedi Alican hemen. "Zeh-" diyordu ki gerisini yuttu. Zehra'da onunla gider kısmını yuttu. Allahtan son dilinden kaçan kısım araya kaynamıştı. Sessizce, bir şey dememiş gibi önüne bakmaya devam etti. Tabi dilini ısırarak.

"Bizim sizin düğününüzde Zeybek oynamak gibi hayallerimiz vardı komutanım." dedi Emek. "Oldu mu bu şimdi?"

"Bizim niye haberimiz yok lan bu hayalden?" dedi Zülfikar.

Güldü Emek. "Şimdi oldu işte abi." Gülüşü büyüdü. "Şöyle tim olarak heybetli heybetli oynasak bir komutanımızın düğününde. Şanımız yürür biraz. Timur komutanım da oynar belki. Ha komutanım?"

Net bir cevap verdi Timur. "Boş yapıyosun götünü kaşıyosun Emek kardeşim."

"Adam Rizeli oğlum." dedi Zülfikar. "Ne Zeybek'i? Kolbastı oynayacak o bize. Di mi Timur komutanım?"

Yine net bir cevap aldılar. "Sende götünü kaşıyosun Zülküf kardeşim."

Murathan'da mimik oynamazken Süleyman sırttı. "Murathan komutanım fıs. Artık bizim düğüne o iş." dedi keyifle. Yanındaki Aybüke'ya bakıp sırtınca Aybüke minik bir şaşkın bakış atmak zorunda kaldı.

"Bana niye bakıyorsun?" dedi ters ters.

Sırtmaya devam etti Süleyman. "Ya kime bakacağım? Hasan Abiye mi? Ayrıca farkındaysan bizim düğün dedim dağ çiçeğim." İşaret parmağı kendi ve Aybüke arasında gidip geldi. "Bizim."

Aybüke göz devirirken Zülfikar umutsuz bir bakış attı. "Adama bak. Okey atak mı der gibi kıza evlenme teklif ediyor."

Süleyman tam sövme kanalına geçiyordu ki Murathan hızla arkasını dönüp öldürücü bakışlar atınca hepsi susmak zorunda kaldı. "Çömün şöyle! Açın sofra bezi yere. Kısır yapıp yiyelim!" diye yükseldi. "DEDİKODU YAPAR AŞK HAYATIMIZI KONUŞURUZ!" diye sesi daha da yükselince hepsi bakışlarını yere eğdi. "Oğlum siz manyak mısınız?" derken sesini alçaltmış ama sinirini eksiltmemişti Murathan. "Sayıyla mı verdiler lan sizi bana? Bir timde herkes mi gevşek olur lan!?"

Cevap gelmedi. Ters bakışlar atıp ya sabır çekerek önüne döndü. Tekrar ilerlemeye başladılar.

"Gökçen Hanım fena kalaylamış belli." diye mırıldandı hemen arkasından Süleyman yanındaki Emek'e. Emek gülmemek için dişlerini dudağına geçirirken Aybüke yandan dürttü Süleyman'ı.

"Artık bir akıllan da sus Süleyman." dedi kısık sesle. "Dağda ot budayacaksın bu sefer de yoksa."

Bu denilen de Süleyman'a yetti. Anında sustu. Nizamiyedeki otları budamak bile bir hafta sürmüştü. Bu kabusu bir daha yaşamak istemezdi. Süleyman susmuştu susmasına ama onların arkasındaki sıra dedikoduya tam gaz devam ediyordu.

"Şimdi Gökçen hanım gidecek miymiş?" diyordu Zülfikar.

"Sanmam." diye ciddi ciddi cevaplıyordu Barbaros. "Öyle olsa Bilge'm bana derdi. Bir şey demedi."

"Lan Barbo, senin bile aşk hayatının yolunda olduğu bir evrende koskoca komutanımın haline bak be!" dedi Zülfikar dertli dertli kafası görünen

komutanına bakarken. Derin bir nefes verdi. "Ama ben anlıyorum komutanımı. İnsan her şeye dayanıyor da sevdiğinin acısını görmeye dayanamıyor şu hayatta bir tek... Gerçek sevgi sonunda ayrılık var gibi görünse de insanın sevdiğini mutlu olacağı yere uğurlamasıdır diyordu okuduğum bir kitapta. Herkes cesaret edemez buna."

"Hangi kitap bu Zülküfcüm?." diyerek ortamın felsefikliğine balta ile daldı Hasan. "Koşmalı moşmalı bir şey mi yoksa? "

Ofladı Zülfikar. "Yok abi..." diye mırıldandı. "Bu başka bir kitap."

"Çok güzel. Çok güzel. Sen hep böyle oku." dedi Hasan yine imalı imalı. O ima altında yatan ama biz senin 40 mevlüdünü okumayalım alt metnini çok net aldı. Almaz olsaydı.

Bir süre daha sessizce ilerlediler. Köye yaklaştıklarında ise Murathan elini havada kaldırıp arkasındaki askerleri durdurdu. Sessizdi köy. Çok sessizdi. Bakışları sağı solu hızla tararken tim de bu sessizliğin hayra alamet olmadığını anlamıştı.

Sözleri sağı solu taramaya devam etti Murathan'ın. "Hasan, atış için kendine uygun bir yer bul." diyerek ilk emrini verdi. Hasan başını aşağı yukarı sallayarak onaylayıp hızla yanlarından ayrılırken o devam etti. "Zülküf, Alican sağdan arkaya dolanın. Aybüke ile Barbaros siz de soldan gidin. Köyün içine girmeden sessizce yoklayın bir ortamı. Timur, Süleyman, Emek siz benimle gelin."

Başlarını aşağı yukarı sallayıp diğerleri uzaklaşırken, "Pusu." dedi Timur net bir şekilde.

Gözlerini kısarak köye dikkatle bakmaya devam etti Murathan. "Farkındayım." derken sesi düşünceliydi. Boğazındaki bandanayı ağzına çekti. Görünen sadece gözleriydi artık. "Bizi pusuya çektiklerini sansınlar, bırak. Diğerleri etraftan dolanıp halleder. Dikkatli olalım yeter." derken köye doğru ilerledi. Yavaş ama tedbirli adımlarla köyden içeri girdiler. Küçük bir köydü. Çok nüfusu yoktu. Hatta bir elin parmağını geçmezdi belki yaşayanlar. Lakin şu an kimse yoktu. Ne dışarlarda gezen bir insan, ne oynayan bir çocuk ne de bir ses. Kapılar kapalı, camlar örtük, perdeler çekikti.

"Arka cephe, evler boş komutanım." diyen Zülfikar'ın sesi geldi kulaklıklara.

Durdu adımları Murathan'ın. Yanındaki askerlerine bakmadı. Gerek görmedi. Zira hepsi şu an önünde bulundukları evin kırık camının en ucundan minikçe onlara uzatılan namluyu görmüşlerdi.

"Arkada." diye mırıldandı Timur.

Duruşunu bozmadı Murathan. "Gördüm." Sağa sola bakıyormuş izlenimi vermeye çalıştı. "Hasan." dedi bir yandan da kulaklığına. "Gördün mü?"

Tünediği çatının üzerinden keskin nişancı silahının dürbününden gözünü ayırmadı Hasan. "Gördüm komutanım. Tam arkanızda."

"İndirebilir misin?"

"Evet ama minik bir sorunumuz var gibi."

Ne diye sormaya gerek kalmadan sorun kendini net bir şekilde belli etti. "Herkesi öldürmüşler." diyen Alican'ın sesi geldi kulaklara. "Bir ev dolusu ceset var burada. Herkesi öldürmüşler!"

Aynı saniyelerde evden onlara doğrultulan namluya çevirdi silahlarını Timur, Murathan, Emek ve Süleyman. İki tarafta aynı anda ateşledi silahlarını. Hepsi bir duvar dibine sinerken tek bir kişiyi indiremeyecek değildiler. Herkes dikkatle eve odaklandı. "Hasan indir şunu!" diye net bir emir verdi Murathan.

Bakışları dürbününde ofladı Hasan. "Minik bir sorunumuz var demiştik değil mi komutanım?"

Ne demeye gerek kalmadan sorun evden çıktı. Eski, koyu yeşile boyanmış kapı gıcırdayarak açıldı. Bir gölge belirdi önce kapıda. Sonra ise bir kadın. Üzerindeki kırmızı bir elbise olan bir kadın. Siyah saçları birbirine karışmış, dudağının bir kenarı patlamıştı. Sol yanağı aldığı darbelerden morarmıştı. Elbisesi toz, kir içindeydi.

Sağ elinde bir silah tutarken sol kolunda kundağa sarılı bir bebek vardı.

Silahı tutan eli titriyordu. Sadece eli değil, bütün bedeni titriyordu. Ama sol kolunun altındaki bebeğe sıkı sıkı tutunmuştu. Çıplak ayaklarını sürüye sürüye dışarı çıkarken gözlerinde ki korku barizdi ama başı dikti.

Hepsi olduğu yerde kaldı. Yokladılar bir ortamı. Silahları indirmediler. "Evde başka biri yok." dedi Hasan kulaklarına. "Tek kadın ve çocuk."

"Gidin!" dedi kadın bozuk bir Türkçeyle. "Ya da gitmesine izin verin."

"Kimin?" dedi Murathan cevabı bile bile.

Baş dik olmasına rağmen yanağından minik bir yaş süzüldü kadının.

"Saçma bir şey yapma." dedi Murathan. "Yardım edebiliriz sana. Türk askeriyiz biz."

Burukça gülümsedi kadın. Yanağına bir yaş daha süzülürken elindeki silah titredi. "Artık yardım edeceğiniz kimse kalmadı."

Aynı dakikalarda köyün diğer tarafını dolaşan Aybüke'nin sesi duyuldu kulaklıklardan. "Şerefsiz köydeki herkesi öldürmüş komutanım! Tek bir

canlı yok."

"Nerede o?" dedi Murathan dişlerini sıkarak.

Dudakları titredi kadının. Kundaktaki bebek ellerini yavaşça sallayınca bir kolu onu pıspışmaya başladı. Bakışlarını askerlerden çekmeden kundağı daha sıkı çekti kendine.

"Burada." diye mırıldandı Murathan. Kulaklığına dokundu. "Hedef hala köyde. Her yeri arayın."

"Aramayın!" diye bağırdı kadın acılı acılı. "Bulmayın. Gidin." Ağlayışı şiddetlendi. "Bebekimi de öldürecek. Gidin!"

"Yardım edebiliriz." dedi Emek. "Sakinleş biraz."

Başını iki yana salladı. "EDEMEZSİNİZ!" diye bağırdı şiddetle. "Bomba var bebekimin kucağında. Siz onu yakaladığınız an patlatacık." Başını çaresizce sağa eğdi. "Allah rızası için gidin."

Bakışlar bebeğe döndü. Sessizce duruyordu annesinin kucağında. "Köyde ise yerini söyle." dedi Murathan sakince. "Sana da bebeğine de yardım edelim."

Sessizce ağlamaya devam etti kadın. Bakışlarını bebeğine eğdi. Yavrusuna bakarken ağlaması şiddetlendi. Onun bundan sonra bir hayatı olmayacaktı. Buna emindi. Yavrusunun olamaz mıydı? Yalvardı içten içe Allah'a. Yavrusuna hayat verene yine yavrusunun hayatı için yalvardı. Emek ise kadının bu anını fırsat bilerek hızla ileri atılıp elindeki silahı kavrayıp aldı. Kadın bocaladı. Emek ise hızla kadını tutup başını yere eğdi. Açık hedefteydiler. Kafaya kurşun yemek istemezdi.

Kadın minik bir çığlık atarak bebeğine daha sıkı sarılırken Emek onu köşeye çekti. Daha doğrusu çekmeye çalıştı. Aynı saniyelerde bir silah patladı. Bakışlar tedirgin bir şekilde etrafı tararken patlayan silahın hedefi asker değil kadının tam sırtıydı.

"Siktir!" dedi Murathan ağız dolusu. "Hasan! İndir şunu!"

"Buldum!" dedi Hasan. Hedef en uçta kalan çatının köşesindeydi. Kendi gibi bir keskin nişancı. Hedefini ona doğrulttu. Dikkatle odaklandı. Tek bir atış yaptı. Ve attığını tek seferde alnından vurdu.

"Hedef temiz." derken yarım bir gülüş vardı dudaklarında. "9 yönü. En uçtaki sarı evin çatısında."

Köyün etrafını dolaşan ekip hızla o yöne ilerlerken aşağıdaki, ekip bu habere sevinecek durumda değildi pek. Hasan hedefi imha etmişti ama daha büyük bir sorun vardı. Bebek ve kucağındaki bomba gibi. Bebek yere düşen annesinin kucağında ağlamaya başlayınca hızla önünde eğildi Emek.

Kundağı kadının kucağından aldı. Hızla açtı. Minik, siyah gözlerini kısmış, kuş kadar ağzıyla ağlayan kırmızı yanaklı bir bebek bakıyordu Emek'e. Erkeğe benziyor diye düşündü Emek anlık. Ama bunun sırası değildi. Bebeğin kundağının içinde gerçekten de bir bomba düzeneği vardı.

Yutkundu. Zira gördüğü sayılar iyi değildi.

00. 10

Kırmızı mavi çizgi düşünülecek zaman değildi. Hızlı olunmalıydı. Bebek şiddetle ağlamaya devam ederken Emek hızlı bir karar verdi. Kararının üzerine enine boyuna düşünmek için pek vakit yoktu. Hızla bombayı çözdü bebeğin kucağından.

00.08

Kundağı yere bıraktı. Kadın ölmüştü. Öylece ona bakan boş gözlerinden anlıyordu bunu Emek. Kadını hızla ileri çekip çocuğun üzerine siper yaptı.

00.07

"Emek!" diye bağırdı Murathan. "Ne yapıyorsun lan? Dur!"

00.06

İleri atıldı hepsi ama çok geçti. Emek bomba elinde hızla ileri koşmaya başlamıştı. Uzaklaşıp en uzağa fırlatacaktı bombayı. Bebek şiddetle ağlamaya devam ediyordu.

"Emek!" diye şiddetle bağırarak peşinden koştu Timur. Emek durmadı. Bebeğin sesi kulaklarına vurdukça ondan ve arkadaşlarından daha da uzaklaştırmak için bütün gücüyle koştu.

00.05

"EMEK! diye Süleyman ve Murathan aynı anda öyle bir bağırdı ki köyün diğer ucunda olan ekip aynı anda durup bakışlarını o yöne çevirdiler.

00.04

Çatıdaki Barbaros hızla sırt üstü yatan cesede ilerleyip yüzünü çevirdi. Bu Nuricihan denen adam değildi. Çok başka biriydi. Alnının ortasından vurulmuş bir başka leş.

00.03

Emek arkasından ilerleyen, bağıran hiç kimseyi umursamadan koşarken yeterli noktaya geldiğini düşünce elindeki düzeneği hızla önündeki boş alana savurdu.

00.02

Geri bir adım attı Emek. Arkasını döndü. İki adım koştu.

00.01

"EMEK!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Murathan.

00.00

Emek ileriye doğru bir adım daha atamadı. Koşamadı. Kaçamadı. Bomba patladı. Şiddetli bir ses duyuldu önce. Toz dumana karıştı. Göz gözü görmedi. Murathan, Timur ve Süleyman bombanın şiddetinden oldukları yere sinip ellerini yüzlerine kapattı. Havada uçan taş ve kum taneleri hepsinin genzine doldu. Başlarından aşağıya yağdı. Patlamaya en yakın olan Emek ise şiddetle geri savruldu. Koyu kahve gözlerinde, önünde patlayan alevlerin gölgesi belirdi en son.

Gerisin geri savrulan bedeni şiddetle bir evin duvarına çarptı. Kaburgaları çarptığı evin duvarını çatlatırken bedeni aynı şiddetle duvarın önüne yığıldı.

Birkaç dakika boyunca kimse konuşamadı. Herkes olduğu yerde kaldı. Tozdan gözlerini açamadılar. Genizleri yandı barut kokusundan. Şiddetle uğuldadı kulakları. Derinlerden gelen bebek ağlaması şiddetlendi. Patlayan bombayı çatıdan gören Barbaros öylece kaldı. Aybüke, Zülfikar ve Alican sesin geldiği yöne çevirdiler bakışlarını. Anlık bakışmadan sonra hızlı adımlarla o yöne koşmaya başladılar.

Murathan doğruldu ilk yerden. Genzini yakan yoğun kokuya, kulaklarındaki uğultuya rağmen toz toprak olmuş alanda var gücüyle Emek'in savrulduğu yöne koştu. Yalpaladı ama durmadı. Öksürdü ama durmadı. Süleyman ve Timur'da peşi sıra ilerlerken yüzlerinde yoğun bir telaş, yüreklerinde endişe vardı. Göremedi önce hiç biri Emek'i. Tozdan göz gözü görmüyordu. Kulaklarında delici bir uğultu vardı. Her şey boşlukta sallanıyordu sanki.

Köşede kalan bir evin önünde gördü Emek'in bedenini Murathan. Öksüre öksüre o yöne koştu.

"Emek!" diye soluyarak hızla yerdeki askerinin başında eğildi. Tozdan, topraktan görünmez hale gelmişti Emek'in yüzü. Kaskı fırlamıştı kafasından. Kafasının arkasından oluk oluk kan akıyordu yere. Üzerindeki yeşil üniforma kan kırmızıya boyanmıştı adeta aldığı yaralardan. Anlık ne yapacağını bilemedi Murathan. Vücudunu yokladı ama neresinden ağır yara aldığını kestiremedi. Dayanamadı. Kafasındaki kaskı tek eliyle koparmak ister gibi çıkarıp yanına savurdu. İki eliyle kavradı Emek'in yüzünü.

"Bana bak." dedi güçlü çıkarmaya çalıştığı bir sesle. "Emek, uyan. Bana bak oğlum. Uyan."

Yokladı vücudunu tekrar. Her yerde kan vardı. Çaresiz bir hal aldı bakışları. Bütün kemikleri kırılmış olabilirdi. İç kanama geçiriyor olabilirdi. Araladı gözlerini Emek usul usul. Tozdan görünmeyen yüzünde üzerine kanı dökülen toprak gibi parladı koyu kahve gözleri. Öksürdü zorla. Kısa bir an bakıştılar Murathan'la. Bu görüntüyü bir adım öteden izleyen Süleyman elini saçlarına daldırdı. Endişe ile sıvazladı yüzünü. Timur ise bebek sesine kayıtsız kalamamıştı. Şiddetle ağlayan bebeği önüne siper olan annesinin gövdesinin altından aldı. Ne yapacağını bilemez bir bakış attı bebeğe.

Timin geri kalanı da tam o an köşeyi dönmüş, koşar adım alana giriş yapıyorlardı.

"SÜLEYMAN!" diye bağırdı Aybüke var gücüyle. Ama Süleyman'ı ayakta Emek'i yerde görünce adımları yavaşladı.

"Dayan koçum." dedi Murathan Emek'in toz olmuş saçlarını geri sıvazlarken. "Şimdi çağırıyorum yardım. Biraz dayan."

Göğsündeki telsizi aldı. Mandalını açıyordu ki zorla konuştu Emek. "Sizin gibi komutanım olduğu için hep kendimi şanslı saydım komutanım..."

İçi sızladı Murathan'ın. "Şanslısın. Yine kendini şanslı saymaya devam edeceksin o zaman."

Burukça gülümsedi Emek. "Sanırım bu son şansım komutan-" Gerisi gelmedi. Ağzından yoğun bir kan gelmeye başlayınca yana eğilip oluk oluk kan kustu. Aybüke yanında eğilmiş hızla ilk yardım müdahalesi yapmaya çalışıyordu ki Emek zor bulduğu gücüyle elini kavradı. "Du-r, durun Aybüke komutanım."

Hızla elini geri çekti Aybüke. Emek'in kanlı elinin izi kaldı bileğinde. "Saçma sapan konuşma." derken sırt çantasından çıkardığı ilk yardım setini açıyordu.

Tek tek baktı hepsinin endişeli yüzüne Emek. Acısı devasaydı. Her zerresi cayır cayır yanıyordu sanki. Gülümsedi bütün acısına rağmen. İyi ki bu tim diye geçirdi içinden. İyi ki bu silah arkadaşları... Bakışları komutanının kolundaki ay yıldızla takılınca gülüşü büyüdü.

"Baba-m." dedi kekeleye kekeleye. "Hep derdi ki: Kanı yere dökülüp göklerde dalgalanan başka bayrak yoktur şu dünyada." Bir daha kan geldi ağzından. Yere, toprağa karıştı bütün kanı.

Zorla nefes aldı Murathan. "Zorlama kendini, tamam."

Devam etti Emek. Susmadı. Bu sondu. Görebiliyordu. Önünde parlayan sonsuz bir ışık vardı. Gülümseyişi büyüdü ışığa bakarken. "Yere dökü-külen her bin kanım hel-helal olsun bu bayrağa." dedi kekeleye kekeleye. Komutanının gözlerine dikti bakışlarını. Sonra arkadaşlarında gezindi tek tek. Yanağından süzülen yaşları gördü Zülfikar, Alican ve Süleyman'ın. Kucağındaki bebeği gördü Timur'un. Dudaklarının titrediğini gördü Barbaros'un. Endişe ile başında beklediğini gördü Hasan ve Aybüke'nin, en son ise yine komutanına döndü bakışları.

"Arkamdan ağlamayın sakın." dedi bu sefer net bir şekilde. "Anama babama deyin onlar da ağ-ağlamasın. Bu bir ölüm değil."

"Salak salak konuşma." diye ters ters yükseldi en sonunda Murathan. "Ekipler gelecek şimdi. Sus. Gücünü boşa harcama."

Öylece baktı Emek gökyüzüne. Işık büyüyordu. "Barut." dedi sessizce. "Komutanımın düğünün-nünde zeybek oynamayı unutmayın. Sö-sözüm

size emanet."

Genzi sızladı Murathan'ın. Tuttu kendini zorla. Sıktı dişlerini. Dolan gözlerini saklamak için yüzünü sağa çevirdi Timur. Zülfikar artık yere çökmüş ağırlarken Barbaros'un da yanağından sessiz bir gözyaşı süzülüyordu. Olacağı farkındaydı herkes.

Işık göz parlatan bir hal alınca gülümsedikçe gülümsedi. "Hakkınızı helal edin." diye mırıldanırken nefesi son noktadaydı. "Size uğruna savaşılacak b-bir vatan bırakıyorum." Son kalan gücünü de tek bir söz için kullandı. Bakışları önündeki ışıktayken dudakları sessizce mırıldandı. "Eşşedü enla ilahe..."

Gerisi gelmedi.

Son bir nefes verdi. Geri alamadı. Önündeki beyaz ışık daha az can yakıcı görünüyordu. Ona gitmek istedi, oraya varmak istedi. Gözleri usulca kapanırken başı komutanının elleri arasında öylece kaldı. Kolundaki ay yıldızlı bayraktan süzülerek yere usulca damladı kanı. Tek, tek, tek...

Emek KARAHAN, bir evin tek çocuğuydu. Emek KARAHAN, annesinin süslüsü babasının yiğidiydi. Emek KARAHAN bu toprağın bağrında şehit düşen nice candan sadece biriydi. Emek KARAHAN adı unutulacak ama kurtardığı bebekte ismini yaşayacak bu vatanın isimsiz kahramanlarından sadece biriydi...

Astsubay Kıdemli çavuş Emek KARAHAN artık kanı yere dökülen ama bayrağı göklerde dalgalanan bir milletin bayrağındaki kan kırmızından bir parçaydı.

**İNSAN BÜYÜR BEŞİKTE
MEZARDA YATMAK İÇİN**

VE...

**KAHRAMANLAR CAN VERİR
YURDU YAŞATMAK İÇİN**

H.N.ATSIZ

35.BÖLÜM

*"O esrarlı yangına bu can nasıl dayandı?
Sahile vurdu kalbim,su yandı,kum da yandı.
Bir mum gibi eriyip aktı uykusuzluğum,
Ölüme başkaldıran dertli uykum da yandı.
Kül oldu bir yiğidin figanıyla her umut.
Bülbülün küllerine konan puhum da yandı.
Böylesi bir yangını görmedi Nemrut bile.
Kaktüsün gölgesinde nazlı âhım da yandı.
Âhımdır zannederdim en belalı kıvılcım,
Kirpiğine dokunan kanlı âhım da yandı.
Bir damla su ver bana ey çöl!
Bari sen küsme.
Kalmadı hiçbir şeyim bak,günahım da yandı.
Yenilgiler bir tufan gibi çöktü üstüme.
Ülkem yıkıldı heyhat!
Ordugâhım da yandı.
Köleleri her akşam duman kıldı gözlerin,
Başıma tâc ettiğim padişahım da yandı.
İlk defa böylesine tutuştu gökkuşağı.
Renklerim siyah oldu ve siyahım da yandı..."*

**NURULLAH GENÇ*

~ ~

"Tamam oğlum, oldu bitti. Tamam."

Dinlemedi bile babasını Murathan. Yattığı yerde avazı çıktığı kadar ağlamaya devam etti. Dünden beri yaptığı tek şey buydu.

İçi geçmiş bir bakış attı Yusuf. Ağlayan tek Murathan olsa neyse diyecekti ama o yetmezmiş gibi birde odanın en köşesinde, elinde bebekleri ile salya sümük ağlayan küçük kızı Gülhan vardı. Hemen yanında ise ağlayan Gülhan'ın elinden bebeklerini çekiştiren, daha çok ağlamasına neden olan Aslıhan.

Hepsine bakarken ofladı Yusuf. Derin bir nefes verdi. Bir çocuk daha istemeyen Neslişah'a içten içe acayip bir şekilde hak verdi. Ama sadece birkaç saniye filan.

"Aslıhan!" diye yükseldi. "Ağlatma şu kızı."

"Bebeğimi aldı baba!" diye bağırdı Aslıhan.

"Gülhan." dedi bu sefer Yusuf. "Ver ablanın bebeğini."

Salya sümük ağlarken cevapladı Gülhan. "Murathan'da benim elbisemi versin o zamannn!"

Murathan'ın ağlayışı daha da şiddetlendi. Evet, şu an üzerinde resmen ablasının sarı, renk renk çiçekli elbisesi vardı. Uykusuzdu. Dünden beri gözünü kapatmamış, zerre uyumamamıştı. Bunların acısı yetmezmiş gibi bir de ihanete uğramıştı. Bir organı kesilmişti dün. Ciddi ciddi kesilmişti yani. Anne babası ise bunu izlemişti. Hakkını yiyemezdi şimdi. Annesi ve Leyla teyzesi baya bir acıklı bakmıştı yüzüne ama babası ve Ali amcası...

Oldu da bitti maşallah, oldu da bitti maşallah diye diye dolaşmışlardı etrafında. Olup biten neydi? Pipisini kesmişlerdi burada? Hayır yani olup biten neydi?

Bütün bunlar yetmezmiş gibi şu an canı yanıyordu. Bu da yetmezmiş gibi annesi yaralı bölgesinin üzerine bir ilaç kutusu geçirmişti. Çıkarmasına da izin vermiyordu. Huysuzluğu ona hatta beşe katlanıyordu Murathan'ın. Asla rahat değildi.

Ofladı Yusuf hepsine bakarken. "NESLİŞAH!" diye böğürdü mutfağa doğru. "Gel şunlara bir şey söyle! NESLİŞAH."

Aynı saniyelerde odaya girdi Neslişah. "Ne Neslişah, Neslişah diye bağıırıyorsun?" diye Yusuf'a kızarken ağlayan Gülhan ve hala elindeki bebeği çekmeye çalışan Aslıhan'a ilerledi. "Sen baksana işte. Ne diye oturuyorsun burada?!"

Olduğu yere sindi Yusuf. Hanımı kızdırmak istemezdi. Siniri malumdu. "Beni dinlemiyorlar."

Gülhan'ın ve Aslıhan'ın elinden bebekleri çekip aldı Neslişah. Bir bebeği Gülhan'a verdi. Yerde boş boş yatan diğer bebeği ise Aslıhan'a. "Ağlama yok." dedi en net şekilde. "Kavga istemiyorum. Haydi, odanıza."

İçini çekti Gülhan. "Ama sarı elbisem anne..." Şu an erkek kardeşinin üzerindeydi. Bakarken yine ağlama isteğiyle büzüldü dudakları..

"Yıkarız yine giyersin Gülhan. Bir şey olduğu yok elbisene annecim."

"Erkek kardeşler elbise mi giymiş?" dedi Gülhan yine içini çekerken. "Ablam alıyor zaten, Murathan'da mı alacak artık elbisemlerimi?"

"Kızım öyle bir şey değil o." diye araya girdi Yusuf. "Bacağında yarası var kardeşinin ondan giydi onu. Pantolon giyince canını yakar diye."

"Hı hı." dedi Aslıhan bilmiş bilmiş. "Ben duydum. Pipisini kesmişler Murathan'ın."

Acı gerçeğe Murathan'ın ağlaması daha da şiddetlenirken Gülhan bir tık şaşkındı. "Neee?" dedi gözlerini kocaman açarak. Bir ağlayan Murathan'a baktı bir babasına bir annesine. "Ama niye?"

"Öyle olması gerekti." dedi Neslişah ne diyeceğini bilemeyerek. "Haydi siz odanıza. Uyusun biraz Murathan."

Bu noktada üzgün üzgün baktı Murathan'a ablaları. Murathan ise yanağına akan yaşları koluna silip kolunu da yüzüne kapatmıştı. Utanıyordu. Canı yanıyordu. Huysuzdu. Aksiydi. Çekilmezdi.

"İstersen kırmızı elbisemi de giyebilirsin kardeşim." diyen Gülhan ablasını duyunca dudakları daha da titredi.

"GİDİN BAŞIMDAN!" diye bağırdı kolunu gözlerinin üzerinden çekmeden.

Anında kaçtı ablaları. Salon çıkışına doğru ilerlerken çok derin mevzular konuşuyorlardı. "Bizim pipimizi de mi kesecekler abla?" diyordu Gülhan kısık bir sesle.

"Saçmalama Gülhan. Bizim pipimiz yok." şeklinde bir cevap aldı ablasından.

"Pipi ne ki? Sen daha önce gördün mü abla?"

Duymaz olaydı bu muhabbeti ama duydu Yusuf. "Kız susun da geçin odaya!" diye istemsizce çıkıştı. Kızlar gülerek odalarına kaçarken o gergince sağa sola eğdi başını. "Tartıştıkları konuya bak." diye homurdandı. "Sen daha önce gördün müymüş? La havle!" Sinirle soludu. Neslişah'a çevirdi bakışlarını. "Ben bunları evermem ha. Söyleyim sana şimdiden gelmesin sonra kimse kapıma."

Yerdeki oyuncakları toparlıyordu Neslişah. Yarımca güldü. "Ne oldu? Ali ile uğraşırken iyi ama. İş kendi kızlarına gelince mi attı senin kafa?"

Koltukta yayıldı Yusuf. "O kızının kocasını kendi elleriyle büyütüyor." Sessizce ağlayan oğlunu işaret etti. "Bak damadının kirvesi bile oldu adam. Ben öyle miyim? Kim bilir kime gidecek benim çiçeklerim?"

Oyuncakları köşede ki oyuncak sepetine attı Neslişah. Kafasıyla Murathan'ı işaret ederken uyarıcı bakışları vardı. Anlaması gerekeni anladı Yusuf. Çocuğun yanında konuşma şu konuları demek istiyordu sultanı ama mal ayağına yatmaya devam etti. Ne var dercesine sessizce kafa salladı. Neslişah'ın uyarıcı bakışları sürerken kapının çalma sesi gelince Yusuf ayaklandı hemen.

"Hah!" dedi keyifle. "Geldi benimkiler."

"Yusuf!" diye arkasından uyaran Neslişah'ı umursamadan ilerleyip kapıyı açtı. Alptekin ailesi tam kadro karşısındaydı. Kapı açılır açılmaz babasının kucağından Yusuf amcasının kucağına atıldı Gökçen. Neşeli bir kahkaha saldı. Yusuf, Gökçen'in yanağına kocaman bir öpücük kondururken Gökçen kene gibi iki koluyla yapışmıştı kafasına. Yanağını sıkıca Yusuf amcasının yanağına yapıştırdı. Güldü Yusuf. Şeytan tüyü vardı bu kızda. Buna kesinlikle emindi.

"Nasıl oldu bizim oğlan?" diyerek Ali ve Leyla içeri geçerken Yusuf kucağında Gökçen ile peşlerinden ilerledi.

Nasıl olduğu salona girince çok net bir şekilde çıktı ortaya. Yüzünü kapatması minik Murathan için pek iyi bir ruh halinin göstergesi değildi. Bunu az çok herkes bilirdi. Güldü Ali keyifle. "Lan bizim oğlan." diyerek ilerledi koltuğa. "Ağlıyor musun sen hala?"

Kolunu yüzünden çekmedi Murathan. Ağladığı görünsün istemedi ama titreyen dudaklarından pek haberi yoktu. Ali ise Murathan'ın ön kısmının ilaç kutusu yüzünden kubbemsi durduğunu gördüğü an devasa bir kahkaha atmıştı.

"Bu ne lan?" dedi Yusuf'a dönerek. "Kümbet mi inşa ettin çocuğun malzemelerin üzerine?"

"Ha ha. Çok komik." dedi Yusuf sevimsiz bir gülüşle.

Eğilip Murathan'ın eteklerini kaldırıp altına kısa bir bakış attı Ali. İlaç kutusunu görünce kahkahası büyüdü. Murathan ise can havliyle elini yüzünden çekip Ali amcasının ellerini geri itelemeye çalıştı. Bir daha tövbe kimseyi dokundurmazdı. "Bırak!" diye bağırdı. "Dokunma. Bırak. Siz izin verdiniz yapmasına. Bırak!"

Gölüşü büyüdü Ali'nin. Yanında eğildi Murathan'ın. "Kızma hemen bizim oğlan." dedi tatlı bir gülüşle. Saçını okşadı. Yanaklarındaki yaşları sildi. "Hepimiz oluyoruz bundan. Tam erkek olmamız için bu şart."

"Bu ne biçim erkek?" dedi Murathan içini çekerek. "Elbise giyyiom!"

"Haklı lan çocuk." derken Yusuf'a döndü. "Bari etek falan giydirseydiniz ne bu çiçekli elbise? Akrep Nalan'a dönmüş çocuk." derken kendini tutamayıp bir kahkaha daha atmıştı. Dayanamayıp Leyla'da güldü. Sonra ise onları gören Yusuf'un kucağındaki Gökçen.

Yalancı bir hayretle baktı kucağındaki miniğe Yusuf. "Haydi onlar neyse de sen niye gülüyorsun be Gökçen kız?"

Daha çok güldü Gökçen. El çırpıttı hatta. Murathan'ı işaret etti minik parmağı. "Yupuf amca. Mula Mula ağlıyor."

"Şimdilik ağlıyor, evet." dedi Yusuf. "Ama bunun meyvelerini ileride beraber gülerek toplayacaksınız inşallah." Şefkatle okşadı kızın siyah saçlarını. "Her şey sizin için."

Anında tadı kaçtı Ali'nin. "LAN!" diye yükseldi. "Ne diyon lan?"

"Ne oldu?" dedi Yusuf uyuz uyuz. "Bu da sana komik gelmedi galiba."

Gelmemişti gerçekten. "Leyla al kızı şunun kucağından."

Güldü Neslişah ve Leyla. "Alemsiniz siz valla." dedi Leyla hala gülerken. Yerinden kalkıp Murathan'a ilerledi. Ali'nin yanına eğildi. Saçlarını avuç içiyle geri itelerken alnından öptü Murathan'ı. "Çok canın yanıyor mu teyzem?"

Dudak büzerek başını aşağı yukarı salladı Murathan.

"Tamam bizim oğlan tamam." dedi Ali huysuz huysuz. Cebinden bir altın çıkardı. Murathan'ın yakasına taktı. "Geldi mi şimdi keyfin yerine?"

Gelmemişti. Bunu ne yapacaktı? Canı yanıyordu. Ses etmedi yine de. Ali gülüp alnından öperken o melül melül baktı sadece. Ali ve Leyla teyzesi kalktı yanından. Büyükler kendi aralarında konuşmaya, gülmeye devam ederken Pamuk ve Kepçük'ün gözleri en sonunda denk düştü.

Dudak büzdü Murathan. Burnunu çekti. Melül melül baktı.

Bu bakış Gökçen'e yetti. Hızla sıyrıldı Yusuf amcasının kucağından. Paytak adımlarla yanına ilerledi Murathan'ın. "Mula mula hasta." dedi yanına gelince.

İçini çekerken kafasını diğer tarafa çevirdi Murathan. Cevap vermek gelmedi içinden. Gökçen bunu umursamadı. Minik elini Murathan'ın alına yapıştırdı. "Aaa!" dedi minik bir heyecanla. "Mula Mula yanıyor!"

Kendince oynuyordu. İşaret parmağını ilaç niyetine Murathan'ın ağzına tıkmaması bunun en net kanıtıydı. Geri itti elini Murathan. "Git yanımdan." dedi huysuzca. "Oyun istemiyorum."

Cevabı çok net bir şekilde aldı. Lakin acı dolu bir cevap olmuştu. Gökçen, "Bu ne?" diyerek önündeki kutuya şap diye elini yapıştırıp kutuyu malum yerlerde yerle yeksan edince olanlar oldu. Muazzam bir çığlık attı Murathan. Acıyla yapıştı önüne. Gökçen korkarak gerilerken büyükler ışık hızında toplanmıştı Murathan'ın başına. Beş dakikalık bir incelemeden sonra bir şey olmadığına kanaat getirildi. Ortam sakinleşti.

Tabi Murathan hariç. Öldürücü bakışlar attı Gökçen'e.

"Biz daha yeni temel atmışız Gökçen kız yaş betona basıyor." dedi Yusuf yarım bir gülüşle. "Ayak izi kalırsa ben karışmam Ali."

"Boş beleş konuşma." dedi Ali ters ters. "Bir şey olmamış işte. Kutu yamulmuş sadece. Duruyor beton yerli yerinde."

Tartışma büyüdü, bir yerde artık eğlenceye döndü. Başka konulara geçildi. Olay unutuldu. Ama 1 saat kadar babasının kucağından inmedi Gökçen. Uzaktan uzaktan melül melül baktı Murathan'a. Murathan ise ona arada öldürücü bakışlar atmaya devam ediyordu. Yemek yediler. Herkes mutfaktayken odada tek başına yatarken canı sıkıldı Murathan'ın. Kapıya baktı. Gökçen'de yoktu. Bağıracağı için gelmeye tırsıyordu muhtemelen. Oflayarak kalktı yataktan. Önündeki kutuyu tuttu tek elle. Penguen gibi adımlar atarak odasına ilerledi. En azından yattığı yerde bir oyuncağıyla oynayabilirdi. Odasına girince aynı yavaş adımlarla oyuncak kutusuna ilerledi. Bir araba aldı. Birde minik bir kamuflaj desenli helikopter. Aynı şekilde odadan çıktı ama tam kapısının önünde minik bir şeye yakanmıştı.

"Kopalii, kopalii!" diyerek önüne atlamıştı Gökçen.

Tip tip baktı kıza. Kopali derken elindeki helikopterden bahsediyordu. Kopali Gökçençe de bu demekti.

"Yok sana kopali." dedi ters ters. "Uzak dur benden." Kıza arkasını dönüp tekrar salona ilerledi.

Durmadı Gökçen. Hemen yanında bitti yine. Tip tip baktı Murathan. "Ne geliyosun peşimden? Gitsene!"

Gitmedi Gökçen. Murathan ilerledikçe o da peşinden ilerledi. "Gelme!" diye yükseldi Murathan.

Geldi Gökçen. Yetmedi gülerek Murathan'ın üzerindeki sarı elbiseye Murathan'ın poposuna dokunmak suretiyle minik bir vurdu. "Saruu!" diye bağırdı. "Lay laaa."

Teletabilerden Lala olmadığı kalmıştı bir tek Murathan'ın zaten. "Gökçen git şurdan." dedi bu sefer durarak. Elinin altındaki kutuyu kızdan olabildiğince uzak tutuyordu. Başını Gökçen'e çevirmişti ama önü koruma altındaydı.

Gitmedi Gökçen.

"Yapışıp durma. Sümük müsün sen?"

Cevap olarak sırttı Gökçen.

Siniri bozuluyordu Murathan'ın. Zaten canı yanıyordu. Bir de uğraştığına baktı. "Canımı acıttın." dedi ağlamaklı bir sesle. "Yaram var benim. Kaç kere dedim sana vurarak oynanmaz diye. Oynamıycam artık seninle."

Arkasını döndü. Tekrar odaya ilerledi ama peşinden yine pıtır pıtır gelen şeyin farkındaydı. Peşini bırakacağa benzemiyordu. Ya sabırdı. Umursamadan yattığı yere gidip tekrar yatmaya çalıştı ama olmadı. Annesine seslendi. Annesi yerine yatırıp her şeyini ayarlayarak tekrar mutfığa gittikten sonra ise odanın bir köşesinde eli tükürük dolu ağzında olan Gökçen tekrar pıtır pıtır geldi yanına.

Dolu doluydu Murathan'ın gözleri. Yürüyünce canı yanmıştı yine. Yanağına doğru süzülen bir yaşı hızla silerken Gökçen televizyon kumandasını burnuna dayamıştı. Duraksadı saniyelik. Bir kumandaya baktı, bir yine tepesinde dikilen miniğe. Göz devirmek suretiyle ofladı. Yakasından düşecek gibi değildi.

"Git diyince niye gitmiyorsun sen?"

Güldü Gökçen.

"Gerçekten bir sümüksün, biliyorsun di mi Pamuk?" derken oldukça bıkkındı.

"Aç. La laa, pooo, tikivikii aç." diyerek derdini çok net bir şekilde belli etti Gökçen.

Aldı kumandayı Murathan. Açtı bir kanalı. Teletabi yoktu. "Teletabi yok. Pokemon var." dedi huysuz huysuz.

Güldü Gökçen açılan televizyonu görünce. Tatlı tatlı sağa eğdi başını. Odanın ortasına geçip sağa sola kıvırdı poposunu. "Pika Pika! Carrrmendirrr."

Cidden sinirleri bozulmuştu Murathan'ın. İster istemez güldü. "Carmendir değil o. Balbazar."

Odanın ortasında hoplamaya devam etti Gökçen. "Balboo, balbooo." dedi yanaklarını şişirerek.

"Gel yanımdan izle." dedi Murathan dikkatini televizyona vermişken.

Dinledi ona denileni Gökçen. Hızla yattığı koltuğa ilerledi. Murathan'ın başının ucunda boşluk vardı. Oraya tünedi. Lakin bunu yapmadan önce Murathan'ın şakağına doğru akan bir yaşı daha minik eliyle yavaşça silip yanağına minik bir öpücük bırakmayı da ihmal etmemiştir. "Ağlama, ağlama. Uflar geçerr!" diye tesellisini de verdikten sonra koltuğa tırmanıp Murathan'ın baş ucuna tırmandı.

Bugün pek sakindi. Normalde kalk oynayalım diye saçlarına yapışması gerekiyordu. Ürktü bir Murathan ama işine de geldi. Ses etmedi. Birkaç dakika sessizce izlediler çizgi filmi.

Birkaç dakika sonra Gökçen rahat bir pozisyon bulmak adına debelenerek daha çok ona yaklaşıncaya ses etmedi. Hatta Gökçen ters taraftan yastığının bir köşesine başını koyup yanına ilishince de ses etmedi. Geriledi. Yastıkta minik kıza yer açtı. İsteddiği helikopteri uzattı. Gökçen aldı. Öylece tuttu elinde. Dikkatli bakışları ekrandaydı.

Aynı yastığa baş koymuş, biri düzden biri tersten yatar bir şekilde, Gökçen'in başı önde o hemen arkasında izlediler pokemonu.

İkisi de gözünü televizyondan ayırmadı. Sessiz kaldı Murathan. Bakışları televizyondayken önündeki siyah, yumuşacık, dalin kokan saçlarla oynadı. Asıl oynamak için getirdiği arabayı da, canının acısını da bir nebze de olsa unuttu. Mayıştı... Rahatladı... Hep böyle sakın olsa ne olurdu ki? Bu anlarda tadından yenmiyordu bu cadı.

Bir süre sonra ise saatlerdir ağlama, uykusuzluk ve can acısının yorgunluğuna dayanamadı. Gökçen çizgi filmi izlerken onun gözleri kapandıkça kapandı. Yüzünü, önündeki saçlara daha çok gömdü. Ve gece siyahı saçların altında o anki bütün acılarını dindirecek derin bir uykuya daldı.

Ta ki Gökçen yanağına sağlam bir şamarı yapıştırıp uyandırıncaya kadar. Sakin an buraya kadardı.

Kanadıkça sardığın yaraların acısı geçerdi. Ama kanadıkça görmezden geldiğin yaraların acısından oluk oluk kan akardı.

Benim içimde biriken oluk oluk kanlar vardı.

Önümdeki manzaraya bakarken içimde biriken, görmezden geldiğim, en geri attığım bu kanların boğazıma doğru yükseldiğini hissediyordum. Ağlamam lazımdı bu acıyla. Hıçkırma hıçkırma, göğsüme vura vura, kendimi parçalaya parçalaya ağlamam lazımdı. Ama benim her zaman akan gözyaşlarım yine onlara en ihtiyaç duydum anda içimin en kuytularına kaçmışlardı.

Belki de içime oluk oluk akan kanlar onlardı.

Sıra sıra dizilmiş askerler vardı çaprazımda. Belki 30 belki daha fazla sıra. Bordo bere vardı bazılarının başında, bazılarında askeri birer şapka, bazılarında mavi bere... Yan yana dizilmiş, ciddiyetle önüne bakan bir sürü asker... Hiçbirinin yüzünde ifade yoktu. Öylece, hazır ol konumunda bakıyordular önlerine. Hiçbiri kıpırdamıyordu. Büyük alanının ortasında tek bir ses çıkmazken sese neden olmamak için rüzgar bile esmiyordu adeta. Kulak yırtan bu sessizliğin arasında benim bakışlarım ise tek bir noktadaydı.

Hemen yanımızda ki sıranın 10 adım önünde. Herkesten farklı olarak kamuflaj ile değilde subay kıyafetleri içinde dikilen Barut timinde.

Yüzlerini göremiyordum. Sol baştan itibaren; Aybüke, Süleyman, Alican, Zülküf, Barbaros, Hasan, Timur ve Murathan şeklinde dizildiklerini görebiliyordum sadece. Bir eksikle...

Bakışlarım tek bir noktadaydı. Murathan'ın sırtında. Dimdik tuttuğu başında. Bana inatla bakmayan gözlerini belki şimdi yüzüme çevirir ümidiyle bu gözler hep ondaydı. Çünkü biz şehit çocuklarıydık. Çünkü bizim hayatlarımız tam olarak böyle bir günden sonra asla eskisi gibi olmamıştı. Çünkü Pamuk ve Kepçük yine böyle bir günden sonra ayrılmıştı. Böyle bir günden sonra araya yollar, dağlar, yıllar girmişti.

Pamuk ve Kepçük böyle bir günden sonra Murathan ve Gökçen olmuştu.

Barut timinin önünde sıra sıra dizilmiş rütbeli askerlere kaydı bakışlarım. Bir sürü rozetleri olan, kocaman kocaman albaylar, yarbaylar, paşalar, binbaşılar, yüzbaşılar...

Aybüke'nin arayışı ile haberi aldığımdan beri ağzımda atan yüreğim hala sakinleşmiş değildi. Murathan'a bir şey oldu korkusuyla olduğum yere yığılmıştım. Dizlerimde güç bulamamıştım. O iyi demişti sadece. Bu haberden sonra arsızca derin bir nefes vermişti kalbim. Bunu inkar edemezdin. Ama hemen peşine söylediği tek bir cümle yine ağır bir yük gibi oturup kalmıştı kalbimin üzerine.

Ama Emek'i kaybettik...

Boş gözlerle Murathan'ın dik tuttuğu omuzlarına bakarken en son şehit törenine katıldığım an belirdi zihnimde. Kendi babamın şehit törenine...

Geçmiş kilitli tuttuğu anılardan birinin daha kilidini kırdı. Sandık açıldı. Bütün tozlu anılar olduğu gibi önüme saçıldı.

İzmir'deyiz. Şehit töreninde. Annemi en ön sıraya oturtmuşlar. Siyahlar içinde. Ağlıyor. Sadece sağa sola sallanarak ağlıyor. Yanında babaannem ve halam. Onlar da ağlıyor. Aslında herkes ağlıyor. Annemin yanına sokulmuşum ben. Elini tutayım diyorum, tutmuyor. Ruhsuzca eli ellerimin arasından kayıp gidiyor. Eli yerine üzerindeki hırkaya tek elimle sıkı sıkı tutunuyorum bende. Zira bu yabancı yerde annem dışında hiç kimseyi tanımıyorum. Dedemi görüyorum çok uzakta. Ağlarken yere yığılıyor. Kalabalık başına toplanıyor. Görüntü kesiliyor. Flaşlar, ışıklar yüzüme yüzüme patlıyor. Dayanamıyorum daha fazla. Annemin koluna yaslıyorum alnımı. Gözlerimi kapatıyorum.

Say Gökçen. Kepçük' ün öğrettiği gibi say.

Bir; baban gelecek. Çünkü şehitler ölmez.

İki; Kepçük gelecek. Çünkü en iyi arkadaşlar gitmez.

Üç; Yusuf amca gelecek. Çünkü amcalar ölmez.

Dört; Neslişah teyzen gelecek. Çünkü o seni çok sever.

Beş; Aslıhan abla gelecek. Şimdi okulda.

Altı; Gülhan ablan gelecek. Bebeğini uyutuyor.

Say Gökçen. Yüze kadar say Gökçen.

Annen ağlıyor, halan ağlıyor, babaannen ağlıyor, deden ağlıyor.

Duyma Gökçen. Kapat kulaklarını. Babanın şarkısını söyle Gökçen.

Kır çiçeğim, mavişim. Bal peteğim, mavişim... Kır çiçeğim, mavişim. Bal peteğim, mavişim.

Daha çok bastır ellerini kulaklarına Gökçen. Herkes ağlasın. Sen sakın ağlama Gökçen. Ağlarsan baban üzülür, ağlarsan Kepçük gelmez. Çok ağladın diye gittiler zaten. Sakın tek bir damla dahi dökme Gökçen.

Herkesin yarası kanasın, sen kendi yaranı gömdükçe göm Gökçen.

Bir asker geliyor yanıma. Dev gibi, parlak rozetleri olan. İfadesizce bakıyor önce. Sonra kucağına alıyor beni. Gözlerime bakıyor. Ve o an ifadesiz bakan adamın gözlerindeki buğuyu fark ediyorum. Alnımdan öpüyor. Uzun diyebileceğim bir süre dudaklarını alnımdan geri çekmiyor.

"Hakkını helal et küçük..." diye mırıldanıyor kulağıma kimsenin duymayacağı bir şekilde.

Derin bir nefes alırken çok derinlere ittiğim daha doğrusu ittiğimi sandığım bir anı aniden belirdi zihnimde.

Hu hu komşu komşu, oğlun geldi mi? diyor Yusuf amca.

Geldi diye cevaplıyorum.

Ne getirdi?

İnci boncuk.

Kime kime?

Sana bana

Daha kime?

Kara kediye.

Kara kedi nerede?

Ağaca çıktı.

Ağaç nerde?

Suya düştü.

Su nerde?

İnek içti.

İnek nerde?

Dağa kaçtı?

Dağ nerde?

Yandı bitti kül oldu!

Gülüyor Yusuf amca bu cevabıma. "Aferin sana Gökçen kız!" derken bir soru daha ekliyor.

"Peki Gökçen kızın babası nerde?"

...

Yandı, bitti kül oldu.

"Peki Gökçen kızın Yusuf amcası nerde?"

...

Yandı bitti kül oldu.

Derin bir nefes daha alırken hafif bir rüzgar esti. Başımdaki siyah eşarbı hafifçe dalgalandırdı. Yanımda dikilen Bilge koluma girdi usulca. O benim aksime ağlıyordu. Ağlayabiliyordu. Onun yanındaki Duru'nun dudakları titrerken, en sondaki Zehra ürkekçe bakıyordu sağa sola. Diğer yanımdaki Ayşegül ise sessizce yanağına düşen her bir yaşı hemen siliyordu.

Kulakları sağır edecek sessizlik devam ederken mavi gökyüzünde bir kuş uçuştu sadece. Üzerimizdeki al kırmızı bayrak dalgalanmaya devam etti. Herkes sessizce önüne bakarken çıkan tek ses alanın orasında dikilen bir kadın ve adamdan yükseliyordu. Emek'in anne ve babası... Kapalı bir

kadıncı annesi. Ama yüzüne bakan direkt Emek'in suretini görebilirdi. Cüssesini ise babasından almış olmalıydı. Omuzları çökmüş, saçlarına aklar düşmüş olmasına rağmen heybetli bir adamdı.

Ağlıyorlardı. Ayakta duracak güçleri olmadığından ikisi de bir sandalyeye çökmüş, sessizce ağlıyorlardı.

Bağıra bağıra ağlayan babaannem. Sessiz sessiz ağlayan dedem... Gözümün önünde beliren görüntülere saniyelik gözlerimi kapatarak engel olmaya çalıştım. Gözlerimi geri açtığım an ise sol taraftan bir ambulans giriş yaptı alana.

Emek evine geliyordu...

8 asker bekliyordu alanın girişinde. Bu askerlerin önünde durdu araç. Bakışlar hep o yöndeyken kapı açıldı. "Dikkat!" diye bağırdı başka bir komutanın heybetli sesi. Bütün askerler aynı anda selam durdu. Çıkan ses devasaydı. "İleri bak!" diye bir emir daha verdi komutan. "Sağa, sola dön!" Ambulansa doğru döndü bütün askerler. Bundan sonrası dudaklarımdan ezbere döküldü. Çünkü ben bu sahneyi aklımın en ücra köşesine en küçük anını dahi atlamadan kazımıştım.

Çünkü ben babama en son bu sahne ile veda etmişim.

"Şehit al..." diye mırıldandım sessizce.

"ŞEHİT AL!" diye kükredi komutan.

Askerler ambulandan ay yıldız sarılı bir tabut çıkarırken istemsizce küçük Gökçen geldi kuruldu yine önümde.

Büyük bir meydanın ortasına konulmuş al yıldız sarılı bir tabut. Önünde babasının resmi. Babam nerede diyor halasına. Bayrağa sarılı tabutu işaret ediyor halası. Şaşıyor Gökçen. Baba bunun neresindeydi?

"CENAZE YÜRÜYÜŞÜ, MARŞ!" diye bir emir daha verdi komutan. Al bayraklı tabutu 7 asker aldı omuzuna. Her bir askerin ayakları yere öyle bir vurdu ki çıkan ses üst üste yankılandı kulaklarımda. Albayından, yarbayına Bütün askeriye selam durdu al yıldızlı tabuta. Bir yaşayalım diye canını veren bir yiğide, bir ana kuzusuna...

Emek KARAHAN'a.

Askerler ilerledi. İlerledi. İlerledi. En önde Emek'in resmini tutan asker gelirken kimsenin yüzünde ifade yoktu. Bakışlar donuktu. Ama alandaki herkesin içinde yanan kor alev elev yükseliyordu gökyüzüne. Tek bir kuşun dahi ötmediği gökyüzünün, aylardır burada olmama rağmen ilk defa üzerimize çöreklenmiş olan kara kara bulutların başka açıklaması olamazdı.

Alanın ortasındaki tabutu koyacakları bölüme yaklaştılar her bir adımda. Kuş uçmadı. Ses çıkmadı. Herkes sessizce şehidini selamladı. Benim bakışlarım ise Murtahan'a kaydı. Askerine selam dururken yine dimdikti omuzları. Yine ona yandı içimin her bir yanı. Yine onun hissettiği acı geldi kuruldu kalbimin üzerine. Sızladıkça sızladı canım.

Hep izlemiş miydi yani bu görüntüyü? Ben babamın şehit töreninden sonra televizyonda çıkan şehit haberlerine dahi bakamazken o hep yaşamak zorunda mı kalmıştı bunu?

Bir insan babasına kaç kere veda ederdi ki? Bir insan kaç kere babasının tabutuna karşı selam dururdu?

Murathan, Yusuf Karakurt'a kaç kere veda etmişti?

Elli dört, dedi geçmişten Murathan'ın sesi. Rakı masası belirdi önümüzde. Ellerimin arasından kayıp giden bir şehide ağlıyorum. Kurtaramadım diye dert yanıyorum. *Elli dört*, diyor Murathan tekrar. *Bunca yıllık askerlik hayatımda elli dört asker gömdüm ben toprağa Gökçen.*

Artık elli beş...

Askerler ilerlemeye devam ediyor. Soğuk bir mezar taşının önüne gelince, "Kıt'a dur." diye bir emir daha veriyor komutan. Duruyorlar. "ŞEHİT BIRAK."

Bırakıyorlar. Yavaşça soğuk bir mezar taşının üzerine bırakıyorlar tabutu. "İLERİ BAK!" diye bağırıyor. Bütün askerler aynı anda selam duruşunu bozup ciddiyetle önlerine bakıyor. Rahat konumuna geçiyor. "Sağa sola dön. Yerlerinize marş marş!" der demez tabut etrafından dağılıyor askerler. Emek'in resmini koyuyor biri tabut önüne. Subay şapkası başında, ciddiyetle bakıyor büyük alana. Askerler ayrılıyor etrafından. Büyük alanın ortasında tek başına kalıyor ay yıldızlı tabut. Şimşekler çakıyor o an gökyüzünde. Bulutlar daha da kararıyor. Vatan şehidine böyle ağıt yakıyor.

Annesinin ağlama sesinin daha da şiddetlendiğini duydum. Bakışlarım o yöne kaydı. Babası tabuta bakamıyordu. Başı yerdeydi. Bir eli gözünün üzerine kapalı öylece yere bakıyordu. Yapılı bir adamdı lakin iki büklüm olmuştu sanki. Küçücük kalmıştı. Bir şeyler anlatıyordu başka bir asker. Duymuyordum. Bakışlarım sadece Murathan'daydı. Dimdik duran sırtında. İçimi acıttı bu dik duruşu. Güçlü durmak zorunda değildi. Dışarıdan görüldüğü kadar da güçlü değildi zaten. Herkes yıkılmaz görebilirdi onu ama yıkılırdı. Düşerdi. Ağlardı.

O aslında benden bile daha kırılıyordu.

Toplayayım istedim. Bunca yıl tek başına yüklendiği acıların onu hafifletecek kadarını kendime alayım istedim. Bütün kırgınlığıma rağmen o an bunu tüm kalbimle istedim.

Askerin anlattıklarımından tek şey şehitin naaşının memleketi Kilis'te toprağa verileceği olmuştu. Komutanlardan biri sert bir emir daha verdi. Bütün askerler aynı anda selam durdu Emek KARAHAN'a. Meydandan tek bir ses dahi çıkmazken annesinin hıçkırıkları şiddetlendi. Oturduğu sandalyeden zorla, eşinin koluna tutunarak kalktı. Tabuta doğru ilerledi yorgun adımlarla.

İlerledi. İlerledi. İlerledi.

Oğluna yaklaştığı her adımda gücü azalıyordu sanki. Tam tabutun önüne geldiğinde ise elini oğlunun fotoğrafına uzatmadan yığılıp kaldı yere. "EMEK! YAVRUM!" bağıırışı öyle bir içinden kopup geldi ki benim içimde bir noktanın kopup gittiğini hissettim. Göz yaşları yanaklarına oluk oluk düşerken kalbinin üzerine vurdu defalarca. Hep aynı feryad döküldü dilinden. "İÇİMİ YAKTIN!" Bir daha vurdu kalbinin üzerine. "İÇİMİ YAKTIN OĞUL İÇİMİ YAKTINN!"

Eşini yerden kaldırmaya çalıştı adam ama başaramadı. O da çöktü yanına. Evlat veriyordular toprağa. Kolay değildi. Hıçkırıkları şiddetlenirken daha fazla duramadım yerimde. İleri doğru gitti adımlarım. Başım dik ilerledim meydanda. Çekinmedim. Eğilmedim. Bükülmedim. Dimdik ilerledim. Hızla adımlarla yanlarına ilerlerken bana dönen bakışları fark ettim ama dönüp arkama bakmadım. Alanın girişindeki ambulansa baktım sadece. Tanıyordu beni ekipler. Anlamışlardı çağrımı. Bir görevli hızla benden tarafa koşarken ben teyze ve amcanın önünde eğildim.

Hıçkırıkları, yürek sızlatan feryadı yankılanıyordu kadının meydanda. Herkes sessizce dinliyordu sadece. "Tutunun bana..." diyen sesim çatallıydı. Koluna girip yerden kaldırmaya çalıştım. Zorlandı. Ama iki eliyle sıkıca yapıştı koluma. Gelen görevli girdi diğer koluna. Gücü kalmamıştı. Gözleri ağlamaktan şiş, yüzü gözü derin bir acının izleri içindeydi. Emek'in babasına kaydı bakışlarım. Ayaktaydı o. Ama dolu dolu gözleri oğlunun tabutundaydı. Titreyen elini tabutun üzerine koydu. Demir ustası demişlerdi onun için oysa. Titremezdi eli. Oğluna bir bayrak üzerinden dokunurken titredi ama.

Okşadı al yıldızlı bir bayrağı evladı yerine. Zorla mırıldandı dudakları. "Vatan sağolsun..."

Vatan sağolsun.

İşte geriye kalan için söylenecek tek söz, tek teselli buydu. Kolumdaki kadın yere yığılacak gibi olunca daha sıkı kavradım kolunu. Diğer görevli ile beraber kaldırdık yerden. Oysa ben bilmezdim bu kadar güçlü olduğumu. Böyle bir anda yıkılacak ilk kişinin kendim olduğumu sanırdım. Yine yanılmıştım... Derin bir nefes vererek bakışlarımı önüme çevirdiğimde saatlerdir beklediğim an gerçekleşti. En sevdiğim kehribar gözler ile denk düştü gözlerim.

Özel kuvvetler amblemi olan bayrağı tutan askeri sıranın en ön kısmındaydı. İfadesizce bakıyordu bana. Ama yavaşça yutkunmasından ben anlamam gerekeni fazlası ile anlamıştım. Onun da içi yanıyordu. Bakışlarım yanında ve arkasında kalan Barut timinin üzerinde gezindi hızla. Hepsinin içi yanıyordu. Dışarıdan bakan biri anlayamazdı. Ama onları birazcık dahi tanıyan biri bunu en net şekilde görürdü.

İlerlettim kolumdaki kadını. Alanda az önceki yerine getirip oturttum. Önünde eğilip kucağındaki ellerini kavradım sıkıca. Söyleyecek hiçbir söz hiçbir teselli yoktu. En iyi ben bilirdim bunu. Sessiz kaldım. Perişan bir halde baktı gözlerime. Avazım çıktığı kadar ağlamak için yalvardım içime ama tek bir damla belirmedi gözlerimde. Her zamanki gibi en ihtiyaç duyduğum anda bırakıp kaçmıştıları beni.

"Nereye gideyim ben?" dedi ağlamaktan zorla çıkan bir sesle. Başörtüsünün kenarlarından çıkan ak düşmüş saç tutamlarını siyah başörtüsünün içine doğru iteledim yavaşça. Başını sağa sola salladı içli içli. "Evladı giden nere gider? Nasıl sığar bu dünyaya deyin bana?" diye sayıklamaya devam ediyordu bir yandan da. "Nereye gideyim şimdi ben?" Alanda tek onun sesi yankılanıyordu. "Zar zor buldum onu ben. Yıllar sonra bastım onu bağrıma ben. Şimdi onsuz nereye gideyim söyleyin bana!"

Başımı eğdim önüme. Sıkıca tuttuğum ellerine baktım sadece. Verecek bir cevabım yoktu. Annesi ölene öksüz, babası ölene yetim derlerdi. Evladı ölene ne derlerdi ki? Yoktu bu acının karşılığı kelimelerde bile.

Komutan bir emir daha verince bakışlarımı arkama çevirdim. Az önceki askerler yine ilerledi tabutun yanına. Tabutu omuzladılar. "CENAZE YÜRÜYÜŞÜ, MARŞ." diye bağırdı komutan. Bütün askeriye yine selam dururken aynı anda geldikleri yöne ilerlediler askerler. Ayağa kalktım ama teyze elimi bırakmadı. Bir eli elimin içinde diğer eli kalbinin üzerinde baktı giden tabuta; oğluna. Kalbini sökmüş götürüyordular. Kolay değildi.

İlerledi askerler. Geldikleri ambulansın içine koydular yine ay yıldızlara sarılı tabutu. Alan derin bir sessizlik içindeyken ambulansın kapıları

kapandı.

Emek KARAHAN, kamuflajlar ile girdiği askeriyeden al yıldız sarılı bir tabut ile çıkıp öylece gitti...

Derin bir sessizlik vardı askeriyede.

Rüzgar bile temkinle, ses çıkarmaktan korkar gibi esiyordu sanki. Kantinde her zaman çalan, derinlerden gelen radyo sesi yoktu. Tıpkı Barut timinin koğuşundan her zaman yükselen kahkaha seslerinin olmayışı gibi.

Sessizce yatıyordu yatağında Zülfikar. Her zamanki gibi çarşafı kafasına kadar çekmişti Süleyman. Tavana bakıyordu Barbaros. Alt katında yattığı ranzanın üst kat demirlerine bakıyordu Alican. En sondaki ranzanın üzerine tünemişti Aybüke. Boş boş camdan dışarı bakıyordu. Hepsinin üzerine ölü toprağı serpilmişti sanki. Son 3 gündür tatları tuzları yoktu.

Sessizlik sürüp giderken bakışlarını Emek'in yatağına çevirdi Aybüke.

Boştu.

Derin bir nefes verirken bakışlarını tekrar camdan dışarı çevirdi. "Kurtardığı bebeğe..." dedi Aybüke sessizce. "Emek'in ailesi koruyucu aile olmak istiyormuş."

"İyi olur." diye mırıldandı Barbaros. "Belki böyle bir nebze de olsa soğur içleri."

Yine sessizliğe büründüler. Emek'in ailesi bunu yapmasa dahi Barut elini o çocuğun üzerinden çekmezdi zaten. Öyle de olacaktı. Emek KARAHAN adıyla yaşayan bu bebeğin ömrü boyunca attığı her adım kolay olacaktı. Önündeki bütün engeller o fark etmeden açılacaktı. Girdiği her yolu tertemiz, onun için hazırlanmış bir şekilde bulacaktı. O buna şans diyecekti. Etrafındaki gizli elleri hiç bilmeden, onu kurtarmak adına canını hiç sayan bir ana kuzusunun yerine, yine onu kurtarmak için canını hiç sayan yiğidin adıyla büyüyecekti.

Emek KARAHAN şehit düşmüştü. Ama yeni bir Emek KARAHAN bu vatan için büyüyecekti.

Yine derin bir sessizliğe büründüler. "O Sütü Nuriye'yi evir çevir sikmezsem bana da Zülküf demesinler." diye soluyan Zülfikar bozdu sessizliği en sonunda. Hızla doğruldu yataktan. "Kusura bakma Aybüke başkan." Eklemesini de yaparak bir hışımla çıktı odadan.

Günlerdir içlerindeki ateş sönmüyordu. İntikam alınmalıydı. Bedel ödenmeliydi. Arkadaşlarının şehit düşmesine sebep olan o Nuricihan denen it yakalanana kadar hiçbiri derin bir nefes almayacaktı.

Alican'da atladı ranzadan aşağı. Oda dar geliyordu. Postallarını ayağına geçirdi. Yavaşça bağladı ve kalkıp o da sessizce odadan çıktı. Daha fazla dayanamadı. Barbaros'da çıktı onların hemen peşine. İçeride kalan Süleyman ve Aybüke ise sessiz kaldı. Süleyman başına kadar çektiği çarşafın altında öylece dururken Aybüke kısa bir bakış attı bu tipe.

"Daha ne kadar o çarşafın altında kalmayı planlıyorsun Süleyman?"

Kısa bir an için sessizliğini korudu Süleyman. "Uyuyorum." diye çok mantıklı bir cevap verdi..

Başını aşağı yukarı salladı Aybüke. "Tabi." dedi sadece. "Gideyim ben de o zaman."

Anında kafasını çarşafın altından çıkardı Süleyman. "Olmaz. Burada kal!"

Baktı Aybüke boş boş. "Sebep?"

"Kal işte." dedi Süleyman sadece. Tekrar çekti başına çarşafı. Saklandı altına. "Dur orda. Gitme bir yere. Gözümün önünde kal."

Kalbine akan ılıkılığı fark etti etmesine ama göz devirmeden de edemedi Aybüke. "Şov yapma. Kafanı çarşaf altından çıkardığın var sanki. Gitsem ne anlayacaksın?"

Cevap gecikmedi. "Ben seni gözüm kapalı bile bulurum Aybüke."

Süleyman görmedi ama Aybüke uzun uzun baktı ona. Süleyman yine görmedi ama Aybüke'nin buruk ifadesine rağmen dudağının sol kenarında beliren belli belirsiz de bir tebessüm vardı. Süleyman bilmedi ama Aybüke'nin en kuytularında, artık buz tutmuş dediği yerlerinde onun için filizlenen minik minik kardelenler vardı.

Dışarı çıktı Alican. Telefonla konuşarak bir köşeye doğru giden Barbaros'u gördü. Bilge ile konuşacaktı muhtemelen. Zülfikar komutanını görmedi. Kaç gündür ona bile bulaşmıyordu zaten. Gerçi kimse de neşe kalmış durumda değildi. İçlerindeki eksiklik devasaydı. Yavaş adımlarla ilerledi nizamiyenin arka bahçesine. Yani Emek'in en çok oturduğu yere...

Yavaş ilerleyen adımlarını ondan tarafa doğru "Alican komutanım!" diye bağırarak gelen Yasin böldü.

"Buyur Yasin?"

Salam verdi Yasin önce. Sonra ise nefesini toparlamak için yutkundu. Başındaki askeri şapkayı düzeltti hızla.

"Eeee Yasin?" dedi Alican daha fazla dayanamayarak. "Sonuca gelecek misin artık?"

"Özür dilerim komutanım." dedi Yasin. "Şey diyecektim ben. Ziyaretçiniz var kapıda. İzni yok diye içeri alamadım ama inatla sizi tanıdığını söyleyince onun için şey ettim size ben." Yutkundu Yasin. Mütemadiyen panik bir askerdi zaten kendileri.

"Ziyaretçim mi?" dedi Alican sorgulayan bir ifadeyle. "Kimmiş?"

"Bir kız komutanım."

Kaşları havalandı Alican'ın. "Bir kız mı?"

Başını aşağı yukarı salladı Yasin. "Evet. Bir kız valla. Dişi bir kişi yani komutanım."

Boş bakışı sürerken ilerledi Alican. Kim soracaktı onu? Hem de bir kız. Düşündü bir. Zülfikar komutanı yine bir halt yiyip üzerine atmış olabilir miydi? Bir iki hemşire ve öğretmenle de konuşmuştu bir aralar, inkar edemezdi. Onlardan biri miydi? Ama niye gelsinlerdi? Bayadır kimse ile konuşmuyordu.

"Kıvırcık saçlı, esmer bir kız." dedi peşi sıra gelen Yasin. "Türkçesi de bozuk. Buralardan değil. Belli."

Durdu bir Alican. Göz kırıştırdı önce. Sonra ise şaşkınlığını gizleyemeden tekrar arkasını dönüp baktı Yasin'e. "Saçları nasıl dedin?"

Kötü bir şey söylediğini düşündü Yasin. Panikleri. "Kıvırcık." dedi hızla. "Kıvır kıvır yani komutanım..."

Oysa asıl panikleyen Alican'dı. Bu profile uyan tek bir dişi tanıyordu yeryüzünde. İnanamadı bir an lakin. Ne alakaydı? Niye gelsindi? Niye onun adını versindi? Üzerindeki bu saçma heyecan da neydi?

"Ne kadar kıvırcık?" diye yersiz bir soru sorma gereksinimi duydu. "Yani az mı kıvırcık çok mu kıvırcık?"

Düşündü Yasin. Elini kendi kafası etrafında kaldırıp gördüğü kızın saçlarının boyutunu anlatacak konuma getirdi. "Orta kıvırcık sanırım komutanım." dedi verdiği cevaptan çokta emin olamayarak.

Bu dünya da tanıdığı tek kıvırcık dişi vardı. Sırtacaktı ki zorla tuttu kendini. Hızla önüne döndü. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. İleri bir adım atacaktı ki hala arkasında bekleyen Yasin'i fark edince duraksadı. "Tamam Yasin. Sağol. Gidebilirsin sen."

Bir asker selamı daha durdu Yasin. Arkasını döndü. İleri bir adım atacaktı ki yanlış yöne gittiğini fark ederek tekrar önüne döndü. Bir selam daha

verdi Alican'a. Sonra ise koşarak uzaklaştı. Alican'dan korkan tek asker olabilirdi Yasin. Gerçi herkesten korkardı Yasin ama konu bu değildi.

KONU ASKERİYE YE GELİP ONU SORAN KIVIRCIK SAÇLI BİR KIZDI! HEM DE ORTA AYAR BİR KIVIRCIK!

Konuya hızlı dönüş yaptığı için aynı hızla çıkışa ilerledi. İlerlerken bir yandan da omzundaki bordo bereyi taktı başına. Güzelce düzeltti. Kamuflajını düzeltti. İlk defa kamuflaj ile görünecekti. Janti durmalıydı. Tam çıkışa gelince ise önce bir durdu. Bakındı. Girişin 10 adım uzağında arkası dönük dikilen siyah, kıvırcık saçları görünce ise yarımca gülümsemeden edemedi.

Evet, bu kesinlikle onun bildiği kıvırcıklardı.

Yavaşça çıktı dışarı. Kabinden çıkıp ona bilgi verecek olan askeri eliyle durdurdu. İlerlemeye devam ederken sakince mırıldandı. "Zehra."

Hızla önüne döndü Zehra. Saçları hafifçe savruldu. Omuzlarına döküldü. Bir elbise giymişti. Mor, üzerinde lila çiçekleri olan bir elbise. Üzerinde kot bir ceket, ayaklarında beyaz spor ayakkabıları, boynundan çapraz taktığı siyah çantası ve kucağında sıkı sıkı tuttuğu poşeti ile oldukça tatlı duruyordu. Ve değişmiş.

Onu her gördüğünde biraz daha değişmiş oluyordu Zehra. Yine kilo almıştı mesela sanki. Yanakları dolmuş, simasına daha bir tatlılık gelmişti. Saçları uzamıştı. Parlıyordu. Her türlü parlıyordu yani. Ya da Alican'a öyle geliyordu. Ama şunu net bir şekilde görüyordu Alican. Zehra iyileşiyordu.

"Hoş geldin." dedi şaşkınlığını gizleyemeden. Alican şaşkın Zehra ise ne söyleyeceğini bilemez bir haldeydi.

Belli belirsiz gülümsedi Zehra. "Hoş buldum." Kısa bir an bakiştılar.

"Hayırdır?" dedi Alican. "Bir sorun mu var?"

"Yoh yoh." dedi hemen Zehra. "Öyle bir şey değildir. Yani kötü bir şey değildir. Ben rahatsız ettim ama başka söyleyecek bir isim gelmemiştir aklıma. Ondan seni demişem yani."

Biraz yalandı. Aybüke diyebilirdi. Dememişti. Alican ismi lap diye dökülüvermişti dudaklarından.

"Sorun yok." dedi Alican. "Rahatsız falan etmedin de sen çıkar mıydın böyle dışarı tek başına?" Yarımca güldü. "Ondan şaşırdım biraz."

"Bu haftaki ödevim bu." dedi Zehra imalı bir heyecanla.

"Nasıl yani?"

Aynı heyecanla devam etti Zehra. "Doktor dedi ki korkularının üzerine git. Eee bende tek başıma dışarı çıkmaktan korkirem. İnsanlardan korkirem.

Yabancılar ile konuşmaktan da korkirem. Aslına bakarsan konuşmaktan da korkirem." Duraksadı bu noktada. Aydınlandı. "Ben de çok şeyden korkirem değil? Nasıl gidem bunların hepsinin üzerine?"

Günler sonra güldü Alican. Oldukça yorgun ama samimi bir gülüştü bu. "Şu an burada olduğuna göre birini yendin. Eee tanımadığın insanlarla konuşup benim adımı verdiğiğine göre birini daha yendin. Burada tek başına beni beklediğine göre birini daha yendin."

Şaşkın şaşkın baktı Zehra. Sonra düşündü. Doğruydı. "Doğru diyorsun. Hepisini yaptım az önce değil?"

Gülümsedi Alican. Başını aşağı yukarı salladı yavaşça. İkisi de gülümsedi birbirine. Kısa bir an için gözleri birbirini buldu. Kaçırmadı Zehra bakışlarını. Zaten en başından kaçmadığı tek kişi Alican'dı. Alican'ın her seferinde hoşuna giden bir detaydı bu. Sana güveniyor cümlesi bangır bangır belirliyordu zihninde. Yine öyle oldu. Hoşuna gittiğini sandı ona güvenmesinin. Aslında Zehra'nın gözlerinden onun gözlerine atılan, her seferinde daha da güçlenen bir bağ vardı. Bir düğüm daha atıldı aralarındaki bu güven bağına. Ruhları dahi duymadı.

"Eeee ben şey." diyerek kaçırdı gözlerini en sonunda Zehra. "Şey için gelmişim. Şey demek için." Ne diyeceğini bilemez bir şekilde 'ıı'ladı. En sonunda ise toparladı cümlelerini. "Başınız sağ olsun demek için." Üzgün üzgün baktı. "Çok üzöldüm..."

Yüzü düştü anında Alican'ın. Sessiz bir, "Biz de." demekle yetindi. Baş önüne düştü üzgün bakışlarını saklamak adına. Emek ile beraber girmişlerdi bu time. Özel kuvvetlere alınır alınmaz tanıdığı ilk silah arkadaşı oydu. Kalbinin üzerindeki boşluk devasaydı. Nefes alamıyor, içi öfkeyle yanıp kavruluyordu. Üzerine yine ağır bir hüznün çöküyordu ki önüne uzatılan bir poşetle minik bir bocaladı. Bakışları önüneyken yine önüne uzatılan poşete baktı birkaç saniye. Sonra ise poşeti uzatan minik ele. En son ise bütün bunların toplamı olan surete.

Zehra'ya.

"Size yaptım." dedi Zehra anında.

Boş ve şaşkın bakışı sürüyordu Alican'ın. Ama ellerini kaldırıp inatla önüne uzatılan poşeti de aldı. "Ne bu?"

"Limonlu kurabiye." dedi Zehra heyecanla. Fazla yükseldiğini düşünüp sakinleşti bu yükselişin hemen peşine. "Hani sen bir keresinde demiştin ya bana insanın önce yediği şey güzel olsun gerisi hallolur elbet diye. O

yüzden yaptım. Hallolur her şey elbet." Bu noktada sesi bir tık içine kaçtı. "Çok üzülme..." Ekledi. "Üzülmeyin yani."

Bir poşete baktı bir Zehra'ya Alican. Zülfikar komutanının çok sevdiği bir deyişi vardı. Sıçtım derdi sık sık. Tam olarak ondan olduğunu hissetti.

"Zahmet oldu." diyebildi. "Sağ ol."

"Ne zahmeti. Siz benim için o kadar çok şey yaptınız, elimden tuttunuz, karanlıktan çıkardınız, umut oldunuz, yeni bir hayat verdiniz. Benim yaptığım kurabiyenin neyi olacak yani sizin yaptıklarınızın yanında." Önüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı zarifçe.

Öylece baktı Alican. Daha doğrusu bakakaldı. "Karşılık beklediğimizden yapmadık. İşimiz bu." diye mırıldanırken sesi de bakışları da dalgındı. Bu zamana kadar Zehra'ya karşı içinde beliren her duygunun acıma ve merhamet olduğunu düşünürdü. Şu an ise içinde acıma yoktu. Hayranlık vardı. Garip bir ılıklik ve enteresan bir heyecan. İçsel sarsıntılar beynini kemiriyordu. Zaten zor bir hafta geçiriyordu, ne gerek vardı şimdi onu böyle sarsıntılara sürüklemeye?!

"Olsun." dedi Zehra tatlı tatlı. İki eliyle gövdesinden çapraz taktığı çantanın kolunu kavrayıp sağa sola çevirdi bedenini hafifçe. Gülümsedi. "Sen benim için o kadar şey yaptın. Teşekkürüm olsun. İnşallah beğenirsin. Dişini kırmaz, merak etme."

İster istemez gülümsedi Alican. "Alıştırma beni. Bir beğenirsem hep isterim."

Zehra'da gülümsedi. "İste." dedi heyecanla. "Valla yaparım." Yine heyecanlanıp çok yükseldiğini fark edince sindi olduğu yere.

Tebessümü kocaman bir gülüşe dönüştü Alican'ın. Tekrar gülmesine sevinmişti Zehra. Törende kıpkırmızı gözlerle görmüştü en son onu. Dert olmuştu içine. Yatamıyordu kaç gündür yerine. Böylesi çok daha iyiydi.

"Eee gideyim ben o zaman." dedi Zehra hızla. "Çok tuttum seni de. Kusura bakma."

"Ne kusuru Zehra? Saçmalama. Sen de ne zaman istersen çağır beni. Valla gelirim." şeklinde onun az önce ki heyecanlı cevabına denk bir cevap aldı Zehra.

Gülerken geriledi Zehra. "Ey gidem ben o vahit."

"Ey git sen o vahit." şeklinde yine kendi cevabını alınca gerileyen adımları durdu. Hafifçe düştü yüzü.

"Dalga geçmeyesen benle." diye tatlı tatlı yükseldi.

Ne yaptığının farkında olduğu halde mal ayağına yattı Alican. "Ne yaptım ki?"

"Dilimi taklit edersen."

Güldü Alican. "Hayır, etmirem."

Yüzü daha da düştü Zehra'nın. "Bah yine!"

Sesli güldü bu sefer Alican. "Tamam, tamam. Demedim bir şey. Bakma sen bana. Gayet iyi konuşman. Merak etmeyesan."

Beceriksiz hisseti kendini Zehra. Alican bir kere daha gülerken o kaşlarını çatı. "Ver kurabiyemi geri." dedi ters ters. İleri uzanıp Alican'ın elindeki poşeti almak için bir hamle yaptı ama yer mi Anadolu çocuğu? Alican'da yemedi. Hızla geri çekti poşeti. Gülüşü kayboldu. Sıkı sıkı yapıştı poşete.

"Ver şunu." dedi Zehra düşük bir yüzle. "Aybüke ablaya verirem."

"Olmaz." dedi Alican hemen. Arkasına aldı poşeti. Zehra ileriye doğru bir adım attı. Alican geriledi.

"Yok sana kurabiye." diye soludu. "Hep dalga geçiyorsun sen benimle. Seni düşünende kabahat."

Seni düşünmek kısmını cümleden seçip aldı Alican ama ses etmedi. Başka bir detaya vurgu yaptı. "Hep derken? Başka ne yaptık acaba?"

Zehra poşeti almak için bir hamle daha yaptı. Alican ondan hızlıydı ama. Geriledi.

"Denizli'de deniz yokmuş!" diye yükseldi aniden Zehra. Kaşlarını çatı. "Bilmiyorum diye yalan söyledin bana. Dalga geçtin. Zır cahil mi sandın sen beni? Bahtım haritaya buldum Denizli'yi!"

Bunu beklemiyordu Alican. Dalga geçtiğinden değil kendi mallığından kaynaklanan bir şeydi bu oysa. Böyle mi vurulmalıydı yüze. "Şimdilik yok." diye bir savunma yaptı son kalan Denizli horozu gururuyla. "Bunun için yapılan projeler var ama. Gelecek Denizli'ye deniz. Hem gelmeyecek olsa neden adını Denizli koysunlar. Di mi ama?"

Sinirli bir ifadeyle düşündü Zehra. Ama kızgınlığı ağır bastı. Belki de yine dalga geçiyordu. Kestiremedi. "Ver kurabiyemi." diyerek kendi konusuna döndü. İleri bir adam attı.

Zehra arkaya uzanarak poşeti almaya meyledince hızla ters yöne döndü Alican. Geri adımlarmış gibi yaptı ama yerinden oynamadı. Lakin Zehra bunu fark edemeyerek ileri doğru bir adım daha atmıştı. Bedenleri birbirlerine iyice yaklaşp bakışları yakın bir mesafeden kesişince Alican içsel sarsıntısının arttığını hissetti. İçinde acıma yoktu. Zerre yoktu hem de.

Her geçen gün biraz daha gzelleŖen bu çehreye karŖı hayranlık vardı. Baktı Zehra'nın koyu kahve gözlerine. Zehra ise Alican'ın açık kahve gözlerine. Kısa bir an için ikisi de kaldı yle.

"Bana gelen benimdir." dedi Alican bakıŖlarını kaçırmadan. "Niye geri vereyim?" İstemedi hiç ama onu ürkütmemek, güvenini yok etmemek için Zehra'dan önce o çekti kendini geri. Bir adım geriledi adımları. Arkasına sakladı yine poŖeti. apkın apkın güldü. "Bizim buralarda verilen hediye geri alınmaz. Öğren bu adetleri ğren."

Tip tip baktı Zehra. "Dalga geçme sen de o vakıt!"

GlŖ büyüdü Alican'ın. "Alınan mıyız biraz?"

Değildi. Ama Alican'ın karŖısında salak konumuna dŖmek istemiyordu Zehra. KsmŖ gibi kollarını göğsünde bağlayıp baŖını sağına çevirdi. "Ne alınacam ya?" dedi bir omuzunu yukarı kaldırıp indirerek. "Allah Allah! Kendi kafanda kuruyorsun, kendi kendine bir Ŗeyler diyorsun."

Alican bu haline de gülümsedi. "İyi, iyi." dedi keyifle. "İletişim kuramıyorum diyordun az önce. Bak ne güzel iletişim kurabiliyormuŖsun. atır atır sayıyorsun lafları bana. dev tablona bir artı daha ekle."

Yandan yandan baktı Zehra. Alican ise gülümserken geriledi. "Gideyim ben o vakıt."

Yine kendisini taklit etmesi karŖısında ne kadar siniri bozulsa da en tip bakıŖını atarken gülümsedi Zehra. "Vallah daha konuŖmam seninle ha."

"Tamam." dedi Alican anında. "Tamam, valla tamam. Demeyeceğim daha. Söz. Özür dilerim."

Yandan bakarken dudak büzdü Zehra. Baktı sadece. KonuŖmadı. "Gerçekten daha yapmayacağım." dedi Alican kızın bu bakıŖı yüzünden. Tereddüt dolu bir bakıŖ attı. "KonuŖmayacak mısın ciddi benimle? Küstün m?"

Kısa bir an için yine sessiz kaldı Zehra. Sonra ise derin bir nefes verdi. Öksürükle boğazını temizledi. "Ksmem ben sana." dedi belli belirsiz bir sesle.

BaŖkası ile nasıl konuŖulur bilmiyorum çünkü demek istedi ama dilinin ucuna geleni tuttu. Hızla arkasını döndü ve baŖka hiç bir Ŗey söylemeden geldiği yoldan ilerledi. UzaklaŖtı. UzaklaŖtı. Terleyen avuç ilerini ve sıkı sıkı tuttuğu çanta kulpunu AliŖ görmedi. Sadece saçları ipek gibi salınan, mor elbisenin eteklerini uura uura ilerleyen geç bir kız gördü.

Baktı arkasından Alican. Dudaklarında günler sonra oluŖan derin bir tebessüm varken adımları geriledi. "KsmezmiŖ bize. Duydun mu?" dedi

elindeki poşete doğru.

Çünkü güveniyor. O sana güveniyor Alican.

Tekrar askeriyyeden içeri girdi. Rastgele bir banka oturdu. Poşeti açtı. İçinden bir saklama kabı çıktı. Açtı. Bir tane aldı kurabiyelerden. Yedi. Dişi kırılmamıştı bu sefer. Ama kalbinin etrafını sarıp sarmayan, asla unutamayacağı bir koku vardı artık hayatında.

Tatlı mı tatlı bir limon kokusu...

Saçlarımdaki havluyu sandalyenin başına savurup yavaş adımlarla dolabıma ilerledim. Bornozumu çıkardım. Rastgele bir iç çamaşırı giydim. Sonra ise gri bir pijama takımı. Neye baktığım ve giydiğim hakkında bir fikrim yoktu. Bunu dolabın kapağını kapatınca aynadan yansıyan görüntümden anlayabiliyordum zira pijamanın üzerini ters giymiştim.

Harika kafalar vol bilmem kaç.

Çıkardım. Düzelterek tekrar giydim. Aynadaki aksim ile göz göze geldim saniyelik. Göz altları mor, oldukça soluk duran bir Gökçen. Haklı mıydı Murathan? Öldürüyor muydu burası beni?

Hayır, dedi sağ melek. Onsuzluk öldürüyor.

Doğruydu. Onsuzluk beni öldürüyordu. 3 gündür yoktu. Emek'in şehit töreninden sonra görmemiştim bir daha. Sadece tören sonunda konuşmuştuk. O da tek kelimedenden öteye geçmemişti.

Kilis'e mi? demiştim.

Başını aşağı yukarı sallarken bakışları dalgın ve yorgundu. Bütün kızgınlığıma rağmen o an sarıp sarmalamak istemişim onu. Yapamamıştım ama. Aramızdaki soğuk duvar yine yerli yerindeydi. Yıkma izin vermediği gibi daha da sağlamlaştırmıştı sanki. Başka biri vardı o an karşımda. Sevdiğim adam değil. Murathan değil. Kepçük değil. Komutan Karakurt vardı sadece.

Ve hiçbir Murathan'dan korkmayan ben bir tek komutan Karakurt'dan çekinirdim. Çünkü o Murathan değildi. Duygusu yoktu onun. İfadesizdi.

Ruhsuzdu. Acıması da, insafı da yoktu. Başkasına da, kendine de. Uzatamamıştım o an elimi ona. Konuşmaya bile çekinmişim adeta.

Babalarımızın şehit töreninde ayırdık. Birbirimize sarılıp ağlayacak, acımızı beraber yaşayacak imkanımız olmamıştı hiç. Ondan mıydı üzerimizdeki bu suskunluk, bilemedim. Bakışlarım cama kaydı. Ciddi ciddi tahta ile kapatmıştım yokluğunda. Görevden gelince burnundan fitil fitil getirecektim sözde.

Düştü omuzlarım. Titredi bakışlarım. Kim bilir ne haldeydi şimdi? Gidememişim ben ama televizyonda görmüştüm Emek'in memleketindeki şehit törenini. 10 saniyelik bir haberdi sadece.

Hep öyle olurdu zaten.

Cama ilerledim yavaşça. Bir sağına bir soluna baktım. X şeklinde tahtalamıştım ciddi ciddi. İmkan olsa kafasına çakardım o an keseri ama o an bu an değildi. Günlerdir camın önünde duran, bakıştığım keseri aldım. Oldukça sakın bir şekilde söktüm tahtaları camdan. Gelecekti. Biliyordum. Kelimelere dökemezdim ama hissediyordum. En derinde hissediyordum.

Tahtaları pencere yanına koyunca ufak bir bakıştık camla. Her yanı delik değişik olmuştu. İnşallah ev sahibi beni savcılığa vermezdi.

Bu evden çıkıyorken bu camı yaptıracağıma varlığım ve şerefim üzerine ant içerek geriledim camın önünden. Yatağıma oturdum. Birkaç dakika daha amaçsızca baktım cama. Komodin üzerinden gülerek bana bakan babamla göz göze gelince ise minik bir çocuk gibi dudak büzdüm.

Döv dedim de bu kadar mı dedim be baba..?

Gülmeye devam etti babam. Benim içimdeki korku ise devasaydı. Her zerremi saran bir kaybetme korkusu... Zordu işte asker sevmek. Sevmekte, sahiplenmekte, hayatında baş köşeye koymakta zordu. Benim ise kaderim buydu. Asker bir babanın yine asker seven kızı. Asker yolu bekleyen bir annenin yine asker yolu bekleyen kızı...

Ben Gökçen. Varlığı beklemekten ibaret olan Gökçen.

Yatağa girdim. En köşeye kaydım. Üzerimi örtmedim günlerdir olduğu gibi. Aybüke örterdi o yokken ama Aybüke' de yoktu. Bilge ya da Zehra örtüyordu onlar yerine. En son şehit töreninde görmüştük Aybüke'yi de. Bütün Barut timi gibi donuk donuk bakıyordu herkese. Üşürdüm ben de onlar yoksa. İstemiyordum ısınmak falan.

Anne karnındaki bir bebek gibi bacaklarımı karnıma çektim. Bir elimi yastık ve yanağımın arasına yerleştirirken diğerini bacaklarımın arasına sıkıştırdım. Ne haldeydi şimdi kim bilir?

Üzgün, dedi sağ melek. *Susar. İçine ağlar o.*

Ya bir şey olursa ona da? dedi sol melek. *Ya onun da haberi gelirse şimdi?*

Deme öyle, dedi sağ melek. *Gelecek. Hep geldi. Yine gelir.*

Sağ gelmezse?

Sus!

Ben sussam bile gerçekler susmaz!

Sıkıca kapattım gözlerimi. Düşünceleri durdurmanın bir yolu olmalıydı. Lakin yoktu. Ben de en makul seçeneğe sığındım.

"Skull, Clavicle, Cervical vertebra, Scapula, Sternum, Humerus, Lumbar Vertebra, Radius, Ulna, Sacrum, Femur..."

Yaşasın anatomi.

Saydım. İskelet ve kas sisteminde ne varsa saydım. Sonra ise kaçınılmaz sona geldim. 1'den başlayıp 100'e kadar saydım. Ne kadar baştan saydığımı hatırlamayacak kadar çok baştan saydım. Uyudum mu uyumadım mı bilemediğim bir ana düştü zihnim. Karanlıktan başka bir şey seçemedim. Bir ses ilişti çok derinlerden kulağıma. Yatağımın bir köşesinde hareketlenme, üzerime örtülen bir sıcaklık hissettim.

Ani şeyler artık benim için kabustu. Özellikle de yanımda Murathan veya Aybüke yoksa. Felaketin ayak sesleriydi bunlar. Bilinçaltım bununla dolu olmalı ki bu hareketlenme ile hafifçe sıçrayarak araladım gözlerimi. Korkuyla içimi çektim. Başımı yastıktan hafifçe kaldırdım. Ama gördüğüm şey bir kabus değildi. Yatağımın bir köşesine yarımca oturmuş, yorgun gözlerle bana bakan Murathan'dı.

Uykulu gözlerimi hızla aralamaya çalışırken beklediğim kişinin gelmiş olmasının sevinci ile göğüs kafesime vurdukça vuruyordu kalbim. "Murathan..." diye mırıldandım yatağımdan doğrulup otururken.

Yüzüme bakmadı. Yine kaçırdı gözlerini gözlerimden. Çarşafın bir noktasına baktı amaçsızca. Ben ise pür dikkat ona. Mosmordu gözlerinin altı. Kaşlarını ne kadar çok çattıysa alnının ortasında iki ince iz uzanıyordu. Zayıflamıştı sanki. Yanakları içeri çökmüş gibiydi. Ya da ona kıyamayan bana öyle geliyordu. Sessiz kaldık o an için. Benim gözlerim ona kilitlendi. O ise hala başı önündeyken yutkundu. Derin acıların dili olmazdı çünkü. Bunu en iyi biz bilirdik.

Babalarını vatanın bağrına kendi elleri ile gömen biz...

"Biliyorum..." diye mırıldandı ama sesi canımı öyle bir yaktı ki kırk yerimden bıçaklansam aynı acıya eşti muhtemelen. İlk defa duyduğum bir

üzüntü vardı sesinde. "Kızgınsın bana..." diye devam etti. "Kızgınsın, öfkeliisin... Yüzümü görmek, sesimi duymak istemiyorsun..." Bu noktada çekine çekine kaldırdı gözlerini gözlerime. Uzun kıvrık kirpikleri utana sıkıla zorla bakıyordu sanki ama bu bakışın ardından söyledikleri ise daha çok canımı yaktı.

"Ama başka gidecek bir yer bulamadım."

Baktım gözlerine. Aramıza ördüğü soğuk duvarın hala orada olup olmadığını yokladım. Yoktu. Çaresiz bakıyordu. Çaresiz ve dolu dolu, buğulu buğulu bakıyordu. Kirpikleri titriyordu sanki.

"Biraz kalayım mı yanında?" derken törende gördüğüm dimdik duran komutan Karakurt değildi. Kepçük'dü. Küçücük Kepçük. Sesi üzüntü doluydu. Kehribarlarındaki buğunun arttığını görebiliyordum. "Biraz nefes alayım mı yanında?" dediği saniye ise yanağına doğru bir gözyaşının süzüldüğünü görmek benim için kopuş noktasıydı.

Hızla dizlerimin üzerine doğruldum yatakta. Zerre düşünmeden kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım gövdesine. Bir elim omuzlarındayken diğer elim saçlarına daldı. Sıkı sıkı, göğsümden içeri sokmak ister gibi çektim kendime. Saçlarına derin bir öpücük bırakırken kokusundan da bir nefeslik hayat çektim içime.

O ise ağladı. Kolları bedenime sıkı sıkı sarılırken başını gömdüğü boyun girintimde hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Yine geçmişten bir sahne kopup geldi önüme. Rakı masasını kurmuşuz önümüze. Elimin altında duran bir şehit kalbi için ağlıyorum. Hani babamlar bazen eve üzgün gelirdi diye söze başlıyor Murathan. Onlar öyle gelince iki evde de derin bir sessizlik olurdu. Kimseden ses çıkmazdı. Babalar da odalarına giderdi. Saatlerce çıkmazlardı. Ne yaptıklarını merak ederdik. Ne yaptıklarını asker olunca anladım. Ağlamak... Elini ağzına kapatıp kurtaramadığın her silah arkadaşın için ağlamak...

Günlerdir ortalıkta olmayan gözyaşlarım akın akın gözlerimden boşalırken benim de ondan aşağı kalır yanımda yoktu artık. Aynı acının iki farklı yarasıydık biz. Babalarımızla beraber gülmüştük, beraber büyümüştük, beraber oynamıştık ama babalarımıza ağlamak için hiç yana olamamıştık. Birbirimize sarılıp acımızı paylaşamamıştık. Aynı yaralardan yeni bir hayat inşa edememiştik. Her şeyi beraber yapan Pamuk ve Kepçük babalarına veda ederken yine yan yana durup doya doya ağlayamamıştık.

Şimdi ağlıyorlardı.

20 yıl sonra.

Gözyaşlarım yanaklarıma hızla boşanırken sıkıca sarıp sarmaladım. Sessizce ağlıyordu o. Zerre sesi çıkmıyordu ama hızla inip kalkan omuzlarından, dudaklarından kesik kesik dökülen iniltilerden, boynuma akan ıslaklıklardan anlayabiliyordum bunu. Tenimi yakıyordu her bir ıslaklık. Hafifçe geri çektim başımı. Boynuma gömülü olan yüzü geriledi ama bunu istemediği küçük bir çocuk gibi sweatımın bir köşesini sıkı sıkı tutan elinden belli oluyordu. Başı hala yerdeyken yavaşça avuçladım yüzünü. Kaç gündür içine akıtıyorsa yaşlarını şimdi oluk oluk dökülüyordu yanaklarına. Açık sarıya dönmüş kehribarlarına bakarken içimi, kalbimi sıkıp sıkıp nefessiz bıraktılar sanki. Uzun, kıvrık kirpiklerinin ucunda asılı kalan bir yaş daha yavaşça yanağına süzülürken kaç gündür kendini tutuyorsa kıpkırmızı olmuştu yüzü ve kulakları.

İnsandı o. Askerdi, bordo bereliydi, acımasız eğitimlerden geçmişti, işkence görmüştü ama insandı! Herkes için komutan Karakurt oladursun, benim için hala yaldızlı çikolata kağıtlarını tırnakları ile düzleştirip defteri arasında saklayan çocuktu.

"Bana bak." dedim çatallı bir sesle. Bakmadı önce. Avuçlarım arasındaki yüzünü hafifçe sıkarak ben kaldırdım başını yerden. "Bak bana." dedim ağlamaya devam ederken. Baktı bu sefer. Bakıştık kısa bir an yaşlı gözlerle. Dudakları titrerken hafifçe sağa eğdi başını.

"Ben...Ben..." derken sesi çıkmadı bile.

Yanaklarını avuçlayan parmaklarım yanaklarına düşen yaşları sildi hızla. Öylece baktı gözlerime. Yaşlı kirpikleri titreye titreye. Derin bir öpücük bıraktım dudağının köşesine. Tekrar çektim kendime. Sıkıca sarıldım. Sıkıca. Kızgındım. Kızgındım. Deli gibi dövmek, ağzını yüzünü kırmak hatta kıcıda maytap patlatmak gibi fikirlerim vardı ama kıyamadım.

Ateşkes, diye mırıldandı sol melek. Sadece bu an için ateşkes. Sonra patlatırız kıcıda maytabı.

Katılıyorum, dedi sağ melek. Ateşkes...

Öyle de yaptık. Sessiz bir ateşkes imzaladık. Konuşmadık. Başka hiçbir şeyden söz etmedik. Kırgınlıkları, kavgayı pencere dışında bıraktık. Yatağa uzandım. Yanıma çektim. Sessizce uzandı yanıma. Aynı yastığa sığıştık. Üzerini örttüm. Sıkıca sarıldım. O ise başını göğsümden kaldırmadan ağladı, ağladı, ağladı.

Saçını okşadım, sırtını sıvazladım. Öfkemi yuttum. Kırgınlığımın üzerini örttüm. Onun bütün acıları bana da bulaşsın, yara izleri bana da geçsin diye

daha sıkı sarıldım..

Sarıldım, sarıldım, sarıldım...

Ertesi sabah ise yine saçımda örgüsü yanımda yokluğu ile çebelleştiğim bir sabaha uyandım. Baş ucuma bıraktığı not ise yine şafak sayar ile yatıp kalkacağımın en büyük kanıtıydı.

Bir süre yokum. Merak etme.

2 HAFTA SONRA;

Önündeki rakı kadehinin uç kısımlarında yavaşça gezdirmeye devam etti parmağını Murathan. İçecek değildi. Hatta ağzına sürecekt dahi değildi. Bu meret tek bir kişiyle güzeldi. Onsuz bir anlamı yoktu. Zaten şu an öyle bir konumdaydı ki içme olasılığı olsa dahi içemezdi. Bu görev bitene kadar başka hiçbir şey düşünemezdi. Günlerdir uyumuyordu. Gözlerini huzurla kapattığı tek bir an dahi olmamıştı. Migren atakları yüzünden beyni uyuşuyordu. Ağrı kesiciler işe yaramıyordu. Kolları arasında yitip giden, elleriyle toprağa verdiği bir can vardı. İlk değildi. Son da olmayacaktı muhtemelen ama Murathan için hepsinin acısı ilk günkü gibi diri ydi. Tek bir çözümü vardı bu öfkeyi dindirmenin.

İntikam.

Diyarbakır'da, büyük bir gazine daydı. Daha doğrusu gazine daydılar.

2 haftadır dağ tepe demeden aramışlardı Emek'in şehit düşmesine neden olan Nuricihan denen köpeği. Girmedikleri taş oluğu, bakmadıkları mağara kalmamıştı. Şehirler aranıyor, binalara, apartman dairelerine eş zamanlı baskınlar yapılyordu. Yoktu lakin. Yer yarılmıştı da içine girmişti sanki. Ama Barut timinin acısı da, öfkesi de geçen 2 haftaya rağmen ilk günkü gibi diri ydi. Onu bulamadıkça hırsları da hırçınlıkları da artıyordu.

O adamı bu dünyadan silmeden hiç biri bu görevi bitirmeyecekti. Kan kanla ödenirdi. Madem onun gizlendiği inini bulamıyorlardı, o zaman onu kendi ayağıyla o indenden çıkaracaklardı.

Kehribarları kimseye belli etmeden ortamı yoklamaya devam ederken oturduğu koltukta yavaşça geri yasladı sırtını. Giydiği beyaz gömleğin açık yakalarını daha da dikleştirdi. Siyah ceketinin önünü düzeltirken kendinden emin bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Elini kadehinden çekmeden ortamı yoklamaya devam etti.

Büyük bir alanın en arkasındaydı. Sarı, mavi ve kırmızı ışıklar aydınlatıyordu yüzleri. Masalarda oturanların çoğunluğu erkekti. Kafalar güzeldi. Çoğu kollarının altına veya kucaklarına aldıkları alımlı kadınlarla eğleniyor, öpüyor, okşuyor, çoştukça çoşuyordu. Bir sahne vardı en önde. Orkestra kurulmuştu arkaya. Sahnenin ortasında ise elinde mikrofonu ile şarkı söyleyen bir kadın vardı. Işıltılı, siyah bir assolist kıyafeti vardı üzerinde. Kumral saçlarını ensesinden sıkı bir at kuyruğu yapmış, afili makyajı eşliğinde kendini parçalaya parçalaya söylüyordu şarkısını.

"...Ateşlerde yanacağım, sensiz deli olacağım, koydun beni bir başıma, nasıl dayanacağım..."

"Güzel de söylüyor ha." diye mırıldandı yanında oturan Hasan. "Efkarlanmamak için zor tutuyorum Barbaros'un. En arkaya geçmişti. Karanlık yüzünden fark edilmesi oldukça zordu.

Bakışları en ön masaya kaydı. Janti takım elbiseler içinde, sahneye en yakın köşede oturan Zülfikar, Alican ve Timur'a baktı. Rollerini en iyi şekilde canlandırıyorlardı. Kadın şarkısını söyledikçe Zülfikar coşuyor, kadeh kaldırıyor, Alican ona eşlik ediyor, Timur ise Murathan misali sessizce oturuyordu. Bakışları tekrar kadına döndü Murathan'ın. Hedef bu kadındı. Alev Merdan... Nuricihan'ın kafayı taktığı pek kıymetli sevgilisi. O iti ininden çıkaracak son çare bu kadındı.

"Barbaros." diye mırıldandı kulaklığa sessizce. "Daha çok var mı sahneden inmesine?"

En arkada, karanlıktan görünmeden cevapladı Barbaros. "Son şarkısı komutanım."

Güzel dercesine başını salladı. Derken yanına oturan hatta oturmakla kalmayıp dibine kadar sokulan bir kadınla duraksadı. Mavi gözlü, sarışın bir kadın cilveli bir gülüşle kurulmuştu yanına. Üzerinde mor, kısacık bir mini elbise vardı. Full makyajı ve dalgalı saçlarıyla diğer masalarda oturan kadınların bir kopyası gibiydi adeta.

"Siz neden tek takılıyorsunuz baylar?" derken ileri uzanıp Murathan'ın ağzına sürmediği kadehini aldı. Bir yudum alırken Murathan'a daha çok yaklaştı. "Eee." dedi. "Eşlik etmeyecek misiniz bana?"

Bakıştı Murathan ve Hasan. "İçmeye gelmedik." dedi Hasan kısa ve net bir şekilde..

"Neye geldiniz o zaman?" dedi kadın cilveli cilveli.

Murathan'ın bakışları sahneye dikti. Dönüp bakmadı yanındaki kadına. Can almaya gelmişlerdi ama bunu sesli dile getirmedi. Kadın umursamaz

bir gülüş atarak bir elini Murathan'ın gömlek yakasına uzatmaya meyledince Murathan anında yakaladı bileğini. Geri iteledi. "Yavaş gel." dedi ağır abi misali. "Temas sevmem." Ters ters baktı kıza.

Hoş muydu şimdi bu yani? Gözleri de maviydi kadının ama en sevdiği maviliklerle alakası bile yoktu. Gökçen mavisini sadece Gökçen için yaratılmış olabilir miydi? Murathan için öyleydi. İki haftadır hatta nicedir özlemekten helak olduğu mavilikler düştü o an aklına. Temas sevmeyen kişiliği tek bir ten için yanıyordu nicedir. Özlemekten yataklara düşülse şu saniye düşerdi. Kalbini kırmıştı ama. Buna rağmen sarıp sarmalamıştı sevdiği kadının temiz kalbi onu. Ama Murathan bir türlü kendini affedemiyordu işte. Olmuyordu. Beceremiyordu.

Bir kere kana kana öpse çözülür müydü tüm sorunlar?

Koruyamıyorsun onu, dedi bir yanı. Zarar veriyorsun. Önce bir gözlerine bak! Onu bile yapamıyorsun.

Yine arada kaldı. Gökçen ne kadar ağzına sığsa hakkıydı. Zaten kafası dumandı kaç haftadır. Mütemadiyen migren atakları ile uğraşıyordu. Ne yapacaktı şimdi? Hayali Gökçen bile saniyesine canına okuyordu şu an zihninde. Al işte. Düşmüştü yine aklına. Ne olacaktı şimdi?

Güldü kız. "Nazlısın biraz galiba?"

"Hayır." dedi Murathan. "İstediğim şeyi alırım. İstemiyorsam elimi dahi sürmem sadece. Bu arada..." Bakışlarını yavaşça kadına çevirdi. Kadın bir an ılımlı bir şey söyleyeceğini düşündü. Gülümsemeye devam etti. Ama Murathan şöyle bir şey dedi; "Gözünün üzerine sürdüğün her neyse yamuk sürmüşsün. Düzelt bence onu."

Gerçekten eşit değildi. Rahatsız ediciydi. Zaten başı ağrıyordu. Daha da ağrıttıyordu bu görüntü Murathan'ın başını. Ne yapabilirdi?

Bocaladı kadın. Şaşkın şaşkın göz kırptırdı. "Ne diyorsun sen be?"

"Bu masadan sana iş çıkmaz bacım." dedi Hasan gülerek. "Al kadehini başka bir masa bul sen kendine."

Huysuzca çattı kaşlarını kadın. "Ne içmeye gelmişsiniz ne eğlenmeye. Değişik misiniz nesiniz? Ne haliniz varsa görün." diyerek en huysuz haliyle masadan uzaklaştı. Ama bir yandan da elindeki telefonda kamerayı açmış, eyelinerini kontrol ediyordu.

"Çok yanlış bir masa tercihiydi." dedi Hasan kadının arkasından daha çok gülerken.

Başını umutsuzca iki yana salladı Murathan. Bakışlarını sahneye çevirdi. Bir süre daha süzdü ortamı. "Zülfikar." dedi bu sefer. "İş sende. Çek şu

kadını arkaya."

Sahnenin en önünde rolünü hakkını vererek yapan Zülfikar kadehi kadına doğru kaldırıp şarkıya eşlik etti. Yeterli bir cevaptı. Birkaç dakika daha kadın içli içli şarkısını söyledikten sonra kalabalık salondan şiddetli alkış sesleri yükseldi. Selam verdi kadın. Kadınsı bir gülüşle süzdü salondaki herkesi. Bakışlarının Zülfikar'ın olduğu masaya takıldığını fark edince dudağının bir köşesi keyifle kıvrıldı Murathan'ın.

"Fark etti." dedi yanında ki Hasan'a. "Oldu bu iş!"

"Şerefsiz köpek konuşmadan bile çekti lan karıyı masaya. Şaka gibi." diye homurdanan Hasan'ı umursamadan olacakları uzaktan izlemeye devam etti.

Zülfikar'da kaçırmamıştı kadının bu bakışını. Ortamda güvenlik için gezen elemanlardan birine el kol yapıp peçeteye yazdığı bir notu sahneden inmeye hazırlanan kadına vermesini işaret etti. Aldı adam. Hızla Alev denen kadına ilerledi. Kadın Zülfikarların olduğu masaya bir bakış daha atıp arkasını dönmeye niyetlenirken adam sahneye atlayarak peçeteyi kadına verdi. Alıp okudu kadın. Dudaklarında şuh bir tebessüm belirirken onların bulunduğu masaya baktı göz ucuyla. Başıyla gidebilirsin dedi peçeteyi veren adama. Kendi ise sahneden zarifçe inerek çağrıldığı masaya ilerledi, ilerledi, ilerledi.

Zülfikar keyifle gerildiği olduğu yerde. Çapkın bir gülüşle ellerini saçına daldırıp dudaklarını ısırıldı. "Bakın şimdi. İzleyin şovumu." şeklinde havasını da attı yanında ki Alican ve Timur'a. Ama bu havasının sönüşü oldukça hızlı olmuştu. Zira kadın masaya gelir gelmez onun yanına değil, Timur'un yanına oturmuş, yetmezmiş gibi Timur'a son derece ilgili bakışlarla bakıyordu.

Yanına tüneyen kadına alık alık baktı Timur. Zülfikar'ın özgüvenine inme inerken Alican gülmemek için yavaşça dudağının üzerini kaşıdı.

Hasan ise ben imam değilim, gülebilirim moodunda kahkahasını saldı. Önündeki meyve tabağından bir parça üzüm alıp ağzına attı. Keyifle yedi. "Ahan da apışıp kaldı bizim pezo." Son iki haftadır zerre olmayan keyfini bu görsel acayip bir şekilde yerine getirmişti.

"Timur." dedi Murathan kulaklığa. "Anlaşılan kadın sende. Çek şunu arkaya."

Kadın sırtarak Timur'a daha çok sokulup üstüne bir de Timur'un kadehini alıp baştan çıkarıcı tavırlarla içerken Timur ana avrat dümdüz sövmek istedi ama sessiz, içli bir nefes vermekten başka bir şey yapamadı.

O ne anlardı karı kız düşürmekten? Bu onun ilgi alanı değildi ki. Şu an karşısında alık alık ona bakan Zülküf'ün ilgi alanıydı. Bu ne boktu şimdi başına?

"Evet yakışıklı." dedi kadın ne yapacağını bilemeden ona bakan Timur'a omzunu sürterek. "Masaya çağırın sensin. Konuşmayacak mısınız?"

Zülfikar ve Alican'a baktı Timur göz ucuyla. Hepsinin bakışları ondaydı. Apışıp kaldı birkaç saniye için. Ne konuşabilirdi yani? Mecburi olmadıkça konuşmayı pek tercih etmiyordu genelde.

"Lan Töngel!" diye yükseldi kulağına Murathan. "Kadın kendi ayağıyla sana geldi. Çek şunu arkaya. Ne bakıyorsun mal mal?"

Orkestrada saz çalan Barbaros'dan geldi cevap. "Ne o Timur komutanım? Akıl vermeye benzemiyormuş di mi bu işler?"

Ana avrat dümdüz gitme isteğine zorla hakim oldu Timur. Hala sırtarak ona bakan kadına baktı ve daha fazla düşünme gereksinimi duymadan elini kadının beline dolayıp kendine daha çok çekti. Dudakları arasında milim kala durdu. Kadın bunu beklemediğinden öylece kalırken o kulağına yaklaştı. Sessizce tek bir cümle mırıldandı. Kimse duymadı ama kadın pekala duymuş, duymakla kalmayıp ışıldayan bir yüzle algılamıştı.

Kadınısı bir gülüşle geri çekti kendini. "Hay hay. Bana uyar." diye mırıldandı Timur'un dudaklarına doğru. Elinden kavrayıp masadan kaldırıırken bütün tim şaşkındı. Timur en ifadesiz haliyle kalktı masadan. Elini tutan kadının peşinden bir sarı bir kırmızı bir yeşil olan ışıkların arasından geçip gitti ikili. Barut ise kısa bir an sessiz kaldı. Öylece baktılar arkalarından.

"Vay anasını." dedi Hasan.

"O neydi be?" dedi Alican.

"Adam direkt sonuca oynadı lan!" dedi Zülfikar.

"Hepimizin akıl alması gereken kişi asıl Timur komutanımmış." dedi Barbaros.

Murathan için ise pek şaşırtıcı olmamıştı. Bilirdi o Timur'u. Tanırdı. Şeytan tüyü vardı adamda. Bir ortama girdiklerinde öylece durması yeterdi. Dikkat çekmek için hiç çaba harcamadan dikkat çekerdi. Harbiye'de gizlice odalarına girmeye çalışan kız meselesindeki başrol Murathan olarak yayılmıştı her yere mesela ama o, o değildi. O zati muhterem aslında Timur'du mesela. Kızlar onun için odanın duvarlarını aşındırmışlardı.

"Süleyman, Aybüke." diye mırıldandı kulaklığa Murathan. "Arkaya getiriyor kadını Timur. Bitirin şu işi."

Sahnenin arkasında, Alev'in soyunma odasında bekleyen Aybüke kapının arkasına geçti. Süleyman ise kapının diğer köşesine sindi. Birkaç dakikalık sessiz bekleyişin ardından kapı açıldı. Kadın neşeli bir kahkaha atarak Timur'la birlikte içeri girdi. "Hızlısın." derken arkası dönük bir şekilde odanın ortasına ilerliyordu.

Peşi sıra gelen Timur kapıyı kapattı. "Sonuçla ilgilenirim genelde. Süreçle değil."

Kadın bir kere daha güldü. "Ya ben sürece önem veriyorsam?" diyerek arkasını döndüğü an sadece Timur'u değilde yanında siyahlar içinde dikilen iki kişiye daha görünce gülen yüzü soldu. Az önce elini tuttuğu adamın yüzüne doğru tuttuğu silahı görünce ise gülen yüzü yerine devasa bir şaşkınlık yayıldı.

Başını yavaşça sağa eğdi Timur. "O zaman biz de direkt süreçten bahsederiz sana."

Kadının gözleri korkuyla titrerken bir adım geriledi. Çılgılık atmaya niyetlendiği an Aybüke ileri atılıp ağzını kapattı. "Sessiz ol. Zarar görme." diye mırıldandı kulağına. "Sana bir şey yapmayacağız."

"Evet." dedi Timur silahını geri indirirken. "Süreç tam olarak böyle."

Titreyen gözlerle baktı kadın hepsine. Umursamazca ilerleyip sol köşedeki koltuğa oturdu Timur. Bir şey gıdıkladı boynunu. Yanındaki askılıktan başına doğru sarkan kırmızı, tüylü otrişi fark etti. Huysuzca kavrayıp yana savurdu. "Ses çıkarmayacağına söz verersen sonucu da anlatırız."

Bakışlar kadına döndü. Kadın başını hızla aşağı yukarı sallarken Aybüke elini kadının ağzından çekti ama kolunu bırakmadı.

"Ne istiyorsunuz? Kimsiniz? Borcum yok kimseye. Rahat bırakın artık beni!" diye korkuyla konuştu kadın.

"Senin yok." dedi Süleyman. "Ama sevgilinin bize bir can borcu var."

Korkuyla bakmaya devam etti kadın. "Sevgilim mi? Hangisi? " derken ciddi ciddi şaşkın bir hali vardı.

Başını yavaşça aşağı yukarı salladı Timur. "Hızlı olan tek ben değilmişim anlaşılan."

Sabırsızdı Aybüke. Bir o kadar da öfkeli. "Nuricihan." dedi dişlerini sıkarak.

Göz devirerek soludu kadın. "Yine ne yaptı?"

Oturduğu yerde ileri doğru eğildi Timur. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp sağ elindeki silahı yavaşça salladı. "Orası seni alakadar etmez."

dedi sakince. "Ara. Sana ihtiyacım var de. Çağır buraya."

"Gelmez." dedi kadın anında.

"Bize öyle haber gelmedi ama. Konu sen olunca nere desen geliyormuş." dedi Süleyman imalı imalı.

Kadının bakışları ona döndü. "Öyle ama şimdi gelmez. Her yerde aranıyor."

"Nereden biliyorsun arandığını?" diye araya girdi Aybüke. "Az önce ne yaptığını soruyordun."

Dudakları korkuyla titrerken sessiz kaldı kadın. Aybüke ise hızla kadının makyaj masasına ilerledi. Masanın üzerindeki telefonuna uzanmadı lakin. Elini masanın altına atıp masanın alt yüzeyine yapıştırılmış bir başka telefonu eliyle koymuş gibi buldu. Söküp aldı. Kadın şaşkın şaşkın bakarken o telefonu kadının eline tutuşturdu. "Ara." dedi en net şekilde. "Hiçbir şey belli etmeden çağır buraya."

Elleri titreye titreye aldı telefonu kadın. "Siz...Siz..." derken sesi de dudakları gibi titriyordu. "Kimsiniz? Polis mi?"

"Bu da seni hiç alakadar etmez." dedi Timur en net şekilde. Silahı hafifçe doğrulttu kadına. "Ara."

Titreyen ellerde tuşlara bastı kadın. Aybüke elinden alıp hoparlöre aldı telefonu. Kadının eline vermedi. Kendi tuttu. İkinci çalışta açıldı telefon.

"Sevgilim." dedi kalın bir erkek sesi.

Bakışlar kadına döndü. Hadi dercesine başını salladı Aybüke. "Civanımmmm." dedi kadın titrek bir sesle.

"Civanın sana kurban olsun." dedi adam. Süleyman ve Aybüke yüzünü ekşitirken bu sefer Timur bile ifadesiz kalamamış, ekşimiş bir yüzle bakıyordu.

"Ben iyi değilim." dedi kadın göz ucuyla Aybüke'ye bakarken.

Adamın sesi artık telaşlıydı. "Ne oldu? O Ahmet iti mi bir şey dedi?"

"Yine masalara gönderiyor beni Civanım. İstemem diyorum, dinlemiyor. Sen olsan böyle yapmazdı. Yokluğundan faydalaniyor." Titretti kadın sesini. "Çok ihtiyacım var sana. Hiç mi gelemezsin yanıma?"

Derin bir nefes verdi adam. "Bir gözyaşına yakarım oraları. Hemen geliyorum gülüm. Merak etme sen. Arka kapıda bekle beni. O Ahmet itine de söyle gitmesin bir yere. Yarım saate oradayım."

"Tamam." dedi kadın içli içli. "Bekliyorum." Ve telefon kapandı.

"Güzel oyunculuk." dedi Süleyman.

Başını aşağı yukarı sallayarak onayladı Timur. Demek günlerdir aradıkları yarım saat kadar yakındı onlara.

"Ne yapacaksınız ona?" diyen kadının sesi endişeliydi.

"Dur buna ben cevap vereyim komutanım." dedi Süleyman hevesle. Timur hay hay dercesine dudak büzünce bakışlarını kadına çevirdi Süleyman.

"Seni hiç alakadar etmez."

Kadın korku dolu gözlerle bakarken odanın kapısı hızla açılınca hepsi duraksadı. Sarı saçlı bir kadın, "Alev, benim sıram gelmiş. Niye ses etmiyorsun?" diyerek içeri dalıyordu ki ortamı görünce duraksadı. Anlık bir baktı. Timur'un elindeki silahı görünce ise gözleri kocaman oldu.

"Siktir." dedi Timur sadece. "Süleyman." şeklinde bir emir vermesi yeterli oldu. Kadın çığlık atmaya niyetlendiği an Süleyman öne atılıp ağzını kapattı. Ayağı ile kapıyı kapatırken Alev'de bir çığlık atmaya niyetleniyordu ki onun ağzını da Aybüke kapattı. Başka seçenek olmadığından ikisini de sandalyeye bağladılar. Sarı kız mütemadiyen çığlık atmaya niyetli olduğundan ağzına tüylü bir atkı tıktı Aybüke.

Tam Alev'in de ağzına simli bir büstiyer tıkıyordu ki, "Şahika'nın sahnesi var 10 dakikaya." dedi Alev panikle. "Oraya çıkması lazım. Çıkmazsa Ahmet, yani mekanın sahibi bir şeyler döndüğünü anlar. Anında dağıtır burayı. Nuricihan'ın da kulağına gider. Hayatta gelmez daha." Bakışlar hep ondayken bir hamle daha yaptı Alev. Kendince akıllıcaydı. "Çözün beni. Onun yerine ben çıkayım. Yemin ederim kimseye bir şey söylemem."

Bakıştı Süleyman, Aybüke ve Timur. Böyle bir yemi yutacak kadar asalak değillerdi. Ama ortamı bozmakta istemezlerdi. Sessizce halletmeliydiler bu meseleyi. Bunları çözseler bir boklar yiyecekleri netti. Ne yapabiliriz şeklinde bakışmalar içindeydiler ki Timur'un bakışları Aybüke'de kilitlendi. Bakıştılar kısa bir an.

Olayı anlaması geç olmamıştı Süleyman'ın. "Hayır." dedi anında. "Hayır komutanım hayır. Burası olmaz! Hayır. O olmaz. Burada olmaz. Hayır!"

"Var mı başka fikrin?" dedi Timur sakince. "İstersen peruk tak, topuklu giy sen çık."

Ofladı Aybüke. Simli büstiyeri Alev'in ağzına tıktı. Mesajı çok net bir şekilde almıştı. "Çıkın dışarı hazırlanayım."

Dişlerini sıktı Süleyman. Bir tabur adam vardı içeride. Hem de en sapkınından. Nasıl çıkarabilirdi sevdiği kadını bunların önüne? "Hayır."

diye yükseldi. "Hayatta olmaz abi saçmalamayın."

"Başka seçenek mi var?" diye Aybüke'de yükseldi. Kolundan tutup dışarı iteledi Süleyman'ı. "Hazırlanmam lazım, çabuk çıkın hadi. Vakit yok."

Timur çoktan odadan çıkmışken Süleyman tam kapı önünde durdu. "Aybüke." diye mırıldandı sessizce. "Vallahi dayanamam. Yapma."

Arkadaki kızlara göz ucuyla bakıp tekrar önüne döndü Aybüke. "Süleyman salak mısın? Şu noktada kaçırılım mı adamı elimizden? Boşa mı gitsin o kadar şey?"

"Ya ben kalpten gidersem?" dedi Süleyman. "O zaman da ben boşa gitmiş olmaz mıyım?"

Oflayarak geri iteledi Süleyman'ı Aybüke. Laf anlatmaya zamanı yoktu. Kapanan kapıyı kedi gibi tırmalayan sesi duymamaya çalıştı. Hızla elbiselere ilerledi. Korku ile ona bakan kızları umursamadan elbiseleri karıştırıp makul bir şey bulmaya çalıştı ama dünyanın en makul olmayan seçenekleri buradaydı. Hepsi toplanıp buraya getirilmişti adeta. Ya ultra miniydiler ya ultra yırtmaçlı. Ya ultra simliydiler ya ultra pullu.

Düşünmeye vakti yoktu. Mini etekten ise yırtmacı da tercih ederdi. Kıyafetlerini çıkarıp hızla kan kırmızı, iki bacağında da derin yırtmaçları olan parıl parıl bir elbiseyi üzerine geçirdi. Göğüs dekoltesi en az yırtmaçları kadar cesurdu. İp askıları omuzlarına geçirip ayakkabılara koştu. Eline ilk gelen tek bant siyah topuklu ayakkabılar oldu. Alıp giydi. Duvar da şu an yerine geçtiği kızın bir afişi vardı. Şahlanan Şahika mahlasını görünce yüzünü ekşitmeden edemedi.

Süre akıyordu. Makyaj masasına koştu. Sarılı kızın yüzünü inceledi dikkatli bakışlarla. Ona benzemeliydi. Öyle de yaptı. Yüz hatlarını elinden geldiğince ona benzetecek şekilde makyajını da yaptıktan sonra sarılı kızın saçına uzandı. Peruk olduğu en başından anladığı sarı saçları çekip aldı kızın kafasından. Kız kumral saçları ile öylece kalakalıırken o peruğu başına geçirdi. Sağını solunu düzelitti. Aynadaki aksine baktı kısa bir an için.

Her şey düzgün duruyor gibiydi.

Sarılı kadına ilerledi. Ağzında ki tüylü atkıyı çıkardı. "Şarkıyı söyle." dedi hızla.

Afalladı kadın. Dudaklarındaki kırmızı ruj yüzünün her yerine yayılmış durumdaydı. "Ne?" dedi şaşkın şaşkın.

"SAHNEYE ÇIKINCA NE SÖYLEYECEKTİN? SÖYLE!" diye yükseldi Aybüke.

Titredi kadın. Ama el mecbur cevapta verdi. "Hani ya da benim elli gram pastırmam pastırmam Konyalıdan başkasına bastırmam aman."

Dikkatle dinledi Aybüke. Sesi zihnine kazıdı. İnce, tiz, çocuksu bir tını diye kendi kendine mırıldanırken tüylü atkıyı tekrar kızın ağzına tıkadı. "Harika şarkı seçimi." diye mırıldanırken daha fazla oyalanmaya vakit yoktu. Koşar adım çıkışa ilerledi.

"Hııı." diye boğuk bir ses çıkardı kızlardan biri.

"Ne?" diyerek döndü arkasını.

Sarılı kız gözleri ile az önce Timur'un yana savurduğu kırmızı otrişi işaret ediyordu. Yüzünü ekşitti Aybüke. "Bunu takmalı mıyım gerçekten?"

Yani dercesine başını eğdi kız. Şahlanan Şahika olmanın olayı buydu. Ofladı Aybüke ama el mecbur aldı. Assolist gibi boynuna dolayıp odadan çıktı ama çıktığı saniye kapı önünde bekleyen Süleyman'a da inme inmesi bir olmuştu. Baktı şaşkın şaşkın. Önce bir inanamadı. Aybüke nerede deme isteğine zorla hakim oldu. Başını içeri uzatıp kızlar yerinde mi diye baktı. Kızlar oradaydı. Bu kesinlikle Aybüke'ydi. Kılık değiştirmede usta olduğunu bilirdi ama bu denlisi gözünün şiddetle seğirmesine neden olmuştu.

Aybüke'nin bedenini saran, iki bacadan ve göğüsten cüretkar bir şekilde dekolte veren kırmızı elbisesini, neredeyse kusursuz vücut hatlarını ve pürüzsüz bacaklarını görünce göz seğirmesi kalp teklemesine dönüştü Süleyman'ın. Şuracıkta ölse ne olacaktı yani? Ha? Kim engel olabilirdi şu an buna?

Timur'da afallamıştı ama her zamanki gibi ifadesiz durmayı tercih etti.

"Hadi." dedi Aybüke Süleyman'ın bu bakışını umursamamaya çalışarak.

"Sen kızların yanında kal." dedi Timur inme inen Süleyman'ı odaya itelerken. "Sahnedin inene kadar sakın çıkma. Bu bir emirdir."

Sahne neydi? Kim çıkardı? Nasıl olurdu? Beyni bu görüntü yüzünden durmuştu Süleyman'ın, konuşamadı bile. Kapı arkasından kapanırken kızlarla bakıştı kısa bir an. Sonra ise aydınlandı. O kıyafetle bir oda dolusu adamın önüne çıkması mı? Kan attı beynine. "Lan!" diyerek arkasını dönüyordu ki eli kapı kolunda kaldı. Emek geldi aklına. Anılar geldi. Durdu. Dişlerini sıktıkça sıktı ama ciddi manada yüreğine inebilirdi. Sanıyordu ki burnundan ve kulaklarından kan atacaktı.

Kıpkırmızı oldu yüzü. Kendine hakim olmak adına yüzünü sıvazladı. Derin nefes alıp verdi.

"Ankara'nın taşına bak." derken kafasını önündeki kapıya çarptı yavaşça. "Şu gözümün yaşına bak." derken bir kere daha vurdu. Arkasından ona teselli olacak bir cümleyi mırıldandı. "Vatan." dedi vurdu. "Sana." dedi vurdu. "Canım." dedi vurdu. "Feda..." Vurdu... Lakin canı da çıkmak üzereydi.

Aybüke ise çalan orkestra eşliğinde tanınmamak için başını yerden kaldırmadan çıktı sahneye. Alkışlar son noktadayken minik bir selam durup mikrofonu ile ortaya ilerledi.

"Sahnedeki Aybüke." diye mırıldandı kulaklıklara Timur.

Timin bakışları anında sahneye kalkarken minik çaplı bir şokta o an için yaşandı. Aybüke Bergen misali saçlarını yüzüne dökerek sahnenin ortasına ilerliyordu.

"Yuh!" dedi Hasan.

"Süleyman'ı sakın öne almayın." diye net bir emir verdi Murathan.

"Soyunma odasında." dedi Timur. "İkinci bir emre kadar odadan çıkması yasaklı.

"Aybüke başkan yine hiç acımamış." diye mırıldandı Zülfikar yarım bir gülüşle. Barbaros ise göz ucuyla bakıştı Aybüke ile. O da şaşkındı tabi ama sazını çalmaya devam etti. Yoğun görevleri vardı.

"Berduş'u söyle." diye bağırdı kalabalık arasından bir erkek.

"Bir ateşe attın be-" diye bağırdı başka biri ama Zülfikar'ın araya yüksek volumede dalan sesi yüzünden tamamlayamadı cümlesini. Bunu demezse ölecekti Zülfikar. Hep bu anı beklemişti.

"EŞARBINI YAN BAĞLAMA." diye bağırdı. "KURBANIN OLİM. ALLAH'IN ADINI VERDİM BAK!"

Göz ucuyla sen salaksın bakışı atsada çaktırmadı Aybüke. "Eşarbını yan bağlama..." diye şarkıya girdiği an ise Zülfikar ve Alican sarhoş rolünün hakkını vererek daha da coştı. "AĞAĞAĞAĞAĞAĞAĞA!" diye bağırarak kadeh tokuşturdu ikisi de.

"Salak bunlar." dedi Hasan yarım bir gülüşle.

Başını sağa sola sallamakla yetindi Murathan. "Timur." dedi kulağına.

"Arka kapıdayım." şeklinde bir cevap aldı. "Buradan gelecek."

"Geliyorum." der demez sakince yerinden ayaklandı. Hasan ile beraber peş peşe çıkışa yönelirken arkalarında bıraktıkları bir adamın henüz farkında değillerdi. Bütün alanı salonun en ucunda, üst kattaki odasının camından izleyen mekan sahibi Ahmet. Sahneye çıkanın çalışanlarından biri olmadığını anlamayacak değildi. Dikkatle sahnedeki alımlı kadını

incelerken elindeki viski bardağını masasına bıraktı. Bakışları salondan çıkan iki adama takıldı.

"Rıfat." diye bağırdı. Kapının dışında bekleyen takım elbiseli bir adam hızla girdi içeri.

"Buyur abi."

"Gel yanıma." Hızla ilerledi Rıfat. Tam yanında durdu. "Şu çıkan iki adam varya, takip ettir onları. Yakalayıp bir sorguya çekin. Kimmiş öğrenin. Şahika'yı bul bana. Sahnedeki de kimmiş öğren. Şarkısı bitince al getir yanıma."

Şaşkınca sahneye baktı Rıfat. "Sahnedeki Şahika değil mi abi?"

"O olsa niye git bul diyeyim lan!" diye yükseldi. Bir huzursuzluk hissediyordu bu gece de. Gergindi. "Siktir git şuradan. Dediklerimi yap."

Başını yere eğdi Rıfat. "Emrin başım üstüne abi." deyip sessizce uzaklaştı.

Ahmet tekrar viskisini içmeye dönerken sahnede sağa sola ilerleyerek şarkısını söyleyen kadına baktı. Her kim olduğunu bilmiyordu ama onun olmasını istediği netti.

Tam o an ise Nuricihan arka kapıya son model arabası ile gelmişti. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Yanakları hep içeri çökük durur, daimi kafasını çekmesinden mütevellit gözlerinin altı mosmor gezerdi. Yine öyleydi. Krem rengi salaş gömleğinin yakalarını düzeltirken indi arabasından. Hızla arka kapıya yöneldi. Açıp içeri girdi. Üst kattan bangır bangır müzik ve kahkaha sesleri geliyordu. Koridor sonundaki demir kapıya gelince itip açtı. Her zamanki gibi ilerleyip gideceğini düşündü ama bu sefer öyle olmadı.

Karşısında takım elbiseli, heybetli bir şekilde dikilen bir adamı görünce minik bir duraksadı.

"Lan!" dedi ani bir korkuyla. "Beni korkuttun oğlum. Ne diye dikiliyorsun burada?"

Cevap vermedi Timur. Günlerdir resmine baktığı, silah arkadaşlarının ve bir köy dolusu insanın ölümüne sebep olan yüzü elbette tanımişti. Dişlerini sıkarken çenesi kasıldı.

Nuricihan ise şüpheyle süzdü Timur'u. "Görmedim daha önce buralarda seni. Yeni mi başladın?"

Yine cevap vermedi Timur. Tip tip baktı Nuricihan'a. Derken Nuricihan geldiği yönden, yani arkasından gelen bir sesle duraksadı.

"Aynen." dedi Murathan'ın koridorda yankılanan tok sesi. Nuricihan'ın bakışları ona dönünce avını gözüne kestiren bir kurt misali kısıt gözlerini.

"Biz daha yeni başladık."

"Siz kimsiniz lan?" derken bir Timur'a bir Murathan'a baktı Nuricihan.

İki taraftan da aynı anda ona doğru doğrultulan silahlarla gözleri kocaman olurken bu cevap için yeterli olmuştu. Gelen eceliydi. Gayet netti bu.

Altına edebilse o an ederdi Nuricihan. Hiç bu denli köşeye sıkışmışlığı yoktu. Kaçacak bir nokta aradı ama o da yoktu. "Ne yapıyorsunuz lan?" dedi korku dolu panikle. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz siz?"

"Biliyoruz tabi." dedi Murathan. "Peki sen bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

"Sikerim belanızı lan!" diye son bir cesaretle yükseldi Nuricihan. "Çok yanlış adama çattınız oğlum. Dar ederim buraları size."

Timur ve Murathan aynı anda kahkahayı salınca irkildi Nuricihan. Korkusu seviye atladı. Bacakları titriyor, elleri terliyordu.

"Dayısı mafyadır şimdi bunun." dedi Timur alayla.

Bakışlarını Nuricihan'a, askerinin katiline kilitleyince, alaysı ifadesi soldu Murathan'ın. Emek geldi aklına. Her sene doğum gününü ilk kutlayan Emek, nice çatışmada hayatını kurtaran Emek, birlikte silah tuttuğu, sırt sırta savaştığı Emek. Öfkeyle kısıtı gözlerini. Parçalamak ister gibi baktı. Öyle ki Nuricihan bile bu bakışa dayanamayak bakışlarını yere kaçırmıştı.

Derken Timur'un arkasından beliren başka bir eleman silahını ateşledi. Kurşun Timur'un omuzunun üzerinden kıl payı geçip hemen Timur'un karşısında dikilen Murathan'ın sol omuzuna saplanırken istemsizce irkilerek koluna yapıştı Murathan. Timur hızla yana çekilirken Nuricihan yere çökmüştü. Kolunu yokladı Murathan. Kan doldu avucuna lakin kurşun sıyırmışa benziyordu. Yine sağlam hayır duası aldığı bir gündü.

Kendi arkasından geleni de fark etti Murathan. Arkasına göz ucuyla baktığında dış kapıdan ellerinde sopalarla ona doğru gelen 10 dan fazla adamı gördü. Göz devirdi. Silahını beline takmasına eşdeğer olarak gelenlerden birinin yüzüne yumruğu geçirdi. Sırtına yapışan bir elemanı ceketini üzerinden ışık hızında çıkararak cekete doladı. Yere savurdu. Ceketin ucuna hızlı bir düğüm atarken gelen diğer elemanın kafasına var gücüyle geçirdi. Sonra ise bir diğerine.

Timur'un üzerine gelen eleman ise son derece acemiydi. Tek bir kurşunu vardı. Onu da az önce boşa sıkmıştı. Sıktı silahı. Ateşlenmedi. Bir daha sıktı. Yine ateşlenmedi. Timur'la göz göze geldiler o an. Sıçtık dercesine yutkunurken Timur eğildiği duvar dibinden atik bir şekilde kalkar kalkmaz

elemanın göğsüne geçirdi kafasını. Bir eli ile bacağından diğer eli ile kolundan kavrarken boğuk bir hırıltı ile adamı yandaki duvara savurdu. Ama onun peşinden gelen bir tabur adamı görünce o da Murathan misali göz devirmeden edemedi.

Meselenin artık sessizce çözülmesi imkansızdı. Buralar karışacaktı. Vaziyet alınmalıydı. Zira Nuricihan bu kargaşayı kaçırmamış, çoktan ortamdan tüymüştü.

Geriledi. Aynı şekilde Murathan'da. Sırt sırta verdiler. Silah olmazdı. Sivil vuramazlardı. Zaten hiçbirinde silahta yoktu. O yüzden kolları sıvadılar. Etraflarını iki taraftanda saran elemanlara baktılar.

"Nuricihan üst kata kaçtı." diye soludu Murathan kulaklığına. "Tutun bütün çıkışları. Bizim biraz işimiz var. Beş dakikaya geliyoruz."

"15'i benim, 10'u senin." dedi sırtını yasladığı Timur.

Yarımca güldü Murathan. "Hızlı olan kapatır bu bahsi Töng'e."

İkisi de aynı anda üzerlerine gelen elemanlara tekme tokat, yumruk sille dalarken üst katın da aşağıdan pek bir farkı yoktu. Altan yükselen silah sesiyle üstte muazzam bir kargaşa başlamış, herkes bağırarak salonu terk ediyordu. Murathan'ın emriyle Zülküf, Hasan ve Alican Nuricihan'ı yakalamak için ön çıkışa yönelirken Aybüke tam sahneden ineceği an ona doğru koşturan iki elemanı gördü. Bakışları pek hayra alamet değildi. Elindeki mikrofonu artık gerçek işlevi için kullanmaya karar vererek ona yaklaşan ilk adamın kafasına yandan geçirdi. Yıkılmadı adam. Mikrofonun kablosunu boğazına sıkıca dolayıp sol tarafa savurdu adamı. Bu sefer yıkılmıştı adam.

Orkestra panikle dağılırken Barbaros'da bağlamayı gerçek işlevi için kullanıp Aybüke'ye meyleden diğer adamın kafasına geçirdi. Adamlar olduğu gibi yere yığılırken ikisi koşar adım ilerlediler. Sahneden inip ön koridora çıktılar. Koridorda Süleyman'la karşılaşınca Aybüke durdu. Barbaros ise ilerlemeye devam etti.

"Ne oldu içeride?" dedi Süleyman. "Adamı niye kaçırdılar aşağıdan?"

"Mekan sahibi bir şeyler olduğunu anladım sanırım. Ses çıkarmış biraz. Murathan ve Timur komutanım da cevabını vermiş."

Arkadan gelen bir sesle ikisi de bakışlarını o yöne çevirmek zorunda kaldı. "Benim mekanımda olay çıkarmak ha!" diyerek bir adam ilerliyordu onlara doğru. Yanında ise izbandut gibi iki adam vardı. İti an çomağı hazırla işte tam olarak buydu. İlerledi adam onlara doğru. Lakin arkasındaki iki

adamın pek dost canlısı olmadığı netti. Saldırmak adına üzerlerine meylettiklerini fark edince kısa bir an için bakıştı Aybüke ve Süleyman.

Süleyman hızla ellerini arkasına attı. "Bak ben kızların odasında ne buldum dağ çiçeğim." derken belinden iki adet minik jop çıkardı. Birini Aybüke'ye uzattı. Düşünmeden aldı Aybüke. İkisi de aynı anda jopu yanlarına doğru savurup açtı. Üzerlerine gelen iri adamlara acımasızca indirdiler darbelerini. Adamın biri sağlam bir yumruk indirdi Aybüke'nin çenesine. Omuzlayıp duvara savurdu. Düştüğü yerden hızla kalktı Aybüke. Jopu en sağlam şekilde adamın malum yerine indirirken kafasındaki sarı peruğu çıkarıp yana savurdu. Siyah saçları yüzüne döküldü. Süleyman ise sıkıca kavradığı bir kafayı duvara vurdukça vuruyordu.

Aybüke'nin baldırına kadar açılan bacaklarını görünce elinin altındaki kafayı daha çok vurdu duvara. "AYBÜKEEEE!" diye böğürdü. "KAPAT ŞU BACAĞINI!"

Önündeki adama sağlı sollu indirdi jopları Aybüke. "SIRASI MI BUNUN SENCE?"

Sırasıydı tabi. Beyin kanaması geçirmek üzereydi. Mekan sahibi denen adam karşısındaki elemanların sıradan kişiler olmadıklarını anlayarak çoktan ortamdan kaçmışken üzerine doğru gelen 3 adamı daha peşpeşe birinin başına, birinin beline, birinin kulağına şiddetli jop darbeleri indirerek bertaraf etti Süleyman. Beklenmedik bir şekilde arkadan kafasına yediği jop darbesiyle sendeledi. Elini ensesine atarak öne doğru bir adım sendeliyordu ki Aybüke yakaladı.

Sendeleyen Süleyman'ı arkasına çeker çekmez Süleyman'a vuran adamın bir hamle daha yapmasına fırsat vermeden bütün gücüyle elindeki jopu adamın sol karın boşluğuna indirdi. Adam gerilerken ilerleyip aynı hızla sağ karın boşluğuna indirdi aynı darbeden. Yere yığılan adama eşdeğer olarak döndü yüzünü yine Süleyman'a. Süleyman ise bu arada bir kişiyi daha servis dışı bırakmış, aynı anda Aybüke'ye çevirmişti başını. Kesişti bakışları. En vahşi bakışıyla bakıyordu Aybüke, burnundan soluyarak bakıyordu Süleyman.

Derken bir şey oldu. Hiç beklenmedik. Süleyman için bütün olasılıkların dışında bir şey. Yörüngesini ekseninden çıkaracak, kaydıracak, hatta tekme tokat galaksiden dışarı fırlatacak bir olasılık.

Topuklarının üzerinde, siyah saçlarını savurarak ona ilerledi Aybüke. 3 adım vardı aralarında kapattı. Beynini susturdu. Mantığını kapattı. Günlerdir içini yiyip kemiren kaybetme korkusu baskın geldi. Daha fazla

kendini tutamadı. Bu son anı olabilirdi. Bu onu son gördüğü an da olabilirdi. Emek'e de öyle olmamış mıydı? Son kez görmüştü. Bilememişti. Bir pişmanlık daha istemiyordu içinde. Düşünmedi. Düşünmesine fırsat vermedi.

3 koca adımla aralarındaki mesafeyi kapatır kapatmaz koridorda ilerlemeye meyleden Süleyman'ı kolundan yakaladı. Elindeki jopu yere savurdu. Ona dönen bakışların üzerine de pek düşünmedi Aybüke. İki eliyle sıkıca kavradı Süleyman'ın yüzünü. Ve dudaklarını sert bir vahşilikle Süleyman'ın dudaklarının üzerine kapattı.

Bir kaç saniye için kalakaldı Süleyman. Olayı idrak edemedi. Algılayamadı. Dudaklarının üzerinde yıllardır hasreti ile yanıp tutuştuğu dudaklar varken teninin saniyesinde alev aldığını hissetti. Gözleri bile açık kalmıştı. Gözü açık gitmek böyle bir şey miydi?

Aybüke ise sonunu düşünme diye bangır bangır bağırdı zihnine. Tüm sesleri susturdu. Gözlerini kapatıp dudaklarının arasındaki dolgun dudaklara daha çok bastırdı kendini. Gözlerini kapattı Süleyman. Dudakları üzerindeki hırçın dudaklara tepkisiz kalamadı. Aybüke kadar sert değildi lakin. Yavaşça dudaklarını aralayıp uğruna ölmeye yeminler ettiği dudakları dudaklarının arasına hapsetti. Bu noktadan sonra ise onun sertliğine uyum sağladı. Zira kalbi göğüs kafesinde deli gibi atarken başka bir şey yapamazdı. Kalp masajı bu dudaklardı.

Bu anın gerçek olup olmadığını idrak edemedi zihni bir an. Etrafta koşturan insanlar sustu, Hatta duyduğu silah sesleri bile bir takım uğultulardan farksızdı. Her şey yavaşladı, dünya o an için dönmeyi bıraktı. Zaman sıfırlandı. Bu anın hayal olmadığını kendi kendi kendine ispatlamak için elini kaldırıp Aybüke'nin kıvrımlı beline dokundu. Aybüke bedenini ona daha çok yaslayınca ise en cürretkarından belini kavradı. Kendine çekti.

Gerçektir. Her şeyin üzerine yemin edebilirdi ki dokunduğu bu ten de, yaşadığı bu an da gerçektir.

Dudakları yıllardır bunu yapıyormuş gibi uyumlu bir şekilde birbirine kenetlenmişken nefessiz kalana kadar geri çekilmedi ikisi de. Derken bir silah sesi daha patladı. Duymak istemezdi ama duydu Aybüke. Zorla kopardı kendini Süleyman'ın dudaklarından. Ellerini sıkıca kavradığı yanaklarından geri çekmedi lakin. İkisi de nefes nefese kalmışken ilk defa gizlemedi bakışlarındaki duyguları Aybüke. Ve Süleyman o bakışlarda yıllar sonra ilk defa derin aşk kırıntılarını yakaladı.

"Sakin öleyim deme." dedi Aybüke soluğunu toplamaya çalışırken, Süleyman'ın dudaklarına doğru. "Hayatta kal."

Başka hiçbir şey söylemedi. Ellerini adamın yüzünden geri çekti. Süleyman'ın eli istemsizce belinden düşerken Aybüke hızla arkasını döndü. Az önce yere fırlattığı jopu tekrar aldı. Ve koşar adım koridorda uzaklaşırken köşeden çıkan bir adamın daha sağına soluna jopla indirerek adamı yere serip uzaklaştı. Madem işler bu noktaya gelmişti yakalaması gereken bir de mekan sahibi vardı. Zira mekanda yapılan uyuşturucu ticaretinin Barut timinin hepsi en başından beri pekala farkındaydı.

Aybüke uzaklaşırken Süleyman birkaç saniye bakakaldı arkasından. Önce bir ne olduğunu bilemedi. Sonra nerede olduğunu bilemedi. Sonra da kim olduğunu unutmaya yaklaştı. Rüya mı görmüştü? Hayal miydi? Zihni yoğun aşktan oyun mu oynuyordu ona? Ne oluyordu burada? Ne?

Alık alık baktı. "Lan!" diye yükseldi kendi kendine. "LAN!" diye daha çok yükseldi. Ne oluyordu? Neredeydi? Burası da neresiydi? Savaşta mıydı? Hangi savaşı bu?

Sanıyordu ki Malazgirt Meydan Muharebesindeydi. Zira Anadolu'nun kapılarının ona sonuna kadar açıldığını hissediyordu.

Malak gibi apışıp kalmışken koridorun ucundan ellerinde sopalarla bağırarak ona doğru gelen 5 kişiyi görünce alık ifadesi saniyesine sinire dönüştü. Ölmeyecekti. Kesinlikle az önce yaşanan şeyi bir daha bir daha hatta bir daha yaşamadan, gerçek olup olmadığını onaylamadan ölmeyecekti. Öyle de yaptı. Yere düşen jopunu alıp sağına savurarak büyütürken var gücüyle darbeleri indirdi üzerine gelen adamlara.

Timur ve Murathan ise etrafını saran, sızlanan, kıvranan bedenlerin üzerinden geçerek loş, mavi ışığın aydınlattığı koridorda koşar adım ilerlediler.

"Çatıdayız komutanım." dedi Barbaros kulağına. "Hedef köşeye kısıtıldı."

İkisi de koşar adım ilerlediler. Mekandaki adam ve kadınlar çığlık çığlığa kaçıyorlardı. Çıkan insanların tersi yönünde ilerleyerek en üst kata merdivenleri üçer üçer atlayarak çıktılar. Bahsedilen yere geldikleri an gördüler Nuricihan'ı. Çatının en ucuna geçmişti. Ona doğru silahlarını doğrultan Barbaros, Zülfikar, Alican ve Hasan'a tırsa tırsa bakarken adımları sürekli geri geri gidiyordu.

Durdu Timur ve Murathan. Kısa bir soluk verdikten sonra Timur silahını sıkı sıkı tutarak ilerlerken Murathan silahını yanına indirdi. Elinde sıkı sıkı

tuttu ama Nuricihan'a da doğrultmadı. Barut namlularını herkes adına doğrultuyordu şu an zaten. Sakince ilerledi. Barbaros ve Zülfikar'ın arasına girip baktı karşısındaki manzaraya kısa bir an. Başını histerik bir hareketle sağa eğdi.

Askerinin ve daha nice canın katili işte tam da karşısındaydı.

Günlerdir içini yakıp kavuran ateşin sebebi buradaydı. Dökülen gözyaşlarının, elleri arasından kayıp giden bir vatan evladının daha katili buradaydı. Tam karşısındaydı. Gözleri kısıldı. Çenesi kasıldı. Kehribarları avını gözüne kestiren bir kurt misali parladı gecenin içinde.

"Evet, Nuricihan." dedi harfleri uzatarak. "Sonunda buluşabildik."

Süleyman girdi çatıya o an. Peşi sıra ise mekan sahibini döverek bayılıp sonra tekrar döverek ayılarak sandalyeye bağlayıp rastgele bir odaya kilitleyen Aybüke. Arkadaşlarının arasına karışıp öfkeli bakışlarını tek bir noktaya diktiler.

Emek'in katiline.

Buradan çıkışı olmadığını anlayabiliyordu Nuricihan. Aylarca kaçmıştı ama bu son noktaydı. Her şeyin farkındaydı. Zira ona öfke ile bakan bunca göz onu sağ bırakacak gibi değildi.

"Kimsiniz siz?" derken sesi titriyordu. "Po-polis mi? MİT mi?"

"Tanımıyor musun cidden?" dedi Murathan alaycı bir şekilde. "Sınır dışında bir köye bizim için bir selam bırakmışsın." dedi sakince. "Sen öyle yapınca biz de bizi iyi tanıyorsun diye düşündük. Selamına bizde gerçek bir selamla karşılık verelim dedik." Bakışları keskinleşti. "Sevinmedin mi bizi gördüğüne?"

Titredi Nuricihan ama anlayacağını da anlamıştı. Kurduğu düzenek ile şehit düşen bir askerin haberini televizyondan izlerken keyifle içkisini yudumlamıştı. Eğlenmişti. Gülmüştü.

"Sevindi, sevindi." dedi Zülfikar yarım bir gülüşle. "Baksana, nasıl parlıyor yüzü."

"Ölüm iyiliğidir o oğlum." dedi Barbaros. "İnsanlar ölmeden önce bir güzelleşirlermiş." Nuricihan'a baktı. "Di mi lan? Ay parçası."

Cevap veremedi Nuricihan. Hepsini süzdü tek tek. "Öldüremezsiniz beni." dedi en sonunda. "Aranıyorum ben. Canlı teslim etmek zorundasınız devlete."

Yarımca güldü Murathan. Bu özgüvene gülmeyip ne yapacaktı ki.

Bir adım attı öne doğru. Sonra bir adım daha. Sonra bir adım daha. O ilerledikçe Nuricihan'ın adımları da geriledi. Üzerine doğru gelen

kehribarlara bakamadı. Bakışlarını kaçırırken titredi. Geriledi. Geriledi. Çatının en ucuna geldiğini hissedince korkarak baktı geriye. Murathan bir adım daha attı. O ise istemsizce bir adım daha geriledi. Önüne baktı kısa bir an için. Bu sırada gerileyen bir adımına daha engel olamamıştı. Tam ayağı boşluğa denk gelmiş, gerisin geri düşüyordu ki Murathan gömleğinin yakalarından kavradı. Tuttu. Öfkeli bakışlarını gözlerine dikip tek kurşun sıkmadan 10 yerinden kurşunlayacak bir nefretle baktı.

"Askerimi öldürdün!" diye soludu. "Benim olana, vatanıma el uzattın! Bir köy dolusu insanı katlettin! Sence benim devletim seni canlı ister mi?"

Yutkundu Nuricihan zorla.

"Devletim sana şehit Emek KARAHAN'ın selamını gönderdi." derken adeta tükürdü adamın yüzüne Murathan. "Dökülen hiçbir kan yerde kalmaz. Bu da bilinsin dedi."

Ve yakasını bıraktı. Ayakları zaten uçta olan Nuricihan daha fazla tutunamadı. Gözleri kocaman olurken Murathan'a tutunmak adına ellerini ileri doğru uzattı ama tutacak hiçbir el bulamadı. Bedeni çatıdan aşağı devrilirken tüm Barut Timi Murathan'ın yanına ilerlemişti. İfadesizce baktılar gerisin geri devrilen Nuricihan'a.

Ve Nuricihan'ın bütün kemikleri kırılarak bu dünyaya gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şey tepeden tepeden ona bakan bir avuç öfkeli göz oldu.

7 katlı binanın çatısından aşağıya, beyaz bir arabanın üzerine şiddetle düştü. Büyük bir kan gölü anında bedeninden yayılmaya başlarken kapanan gözlerinin önünde gökyüzü falan yoktu. Yine ona öfke ile bakan gözler vardı.

Barut timi çatının en ucundan baktı aşağıdaki manzaraya. Siren sesleri, araba alarmı, çığlık atan, kaçışan insanlar ve kanlar içinde bir araba üzerinde yatan Nuricihan...

Derin bir nefes çekti hepsi günler sonra içine. Rahatlamadılar, acıları dinmedi ama bir nebze de olsa nefes alma fırsatı buldular. Barut akan kanı yerde bırakmazdı. Öyle de yapmışlardı. İntikam alınmıştı. Emek KARAHAN'ın kanı yerde kalmamıştı. Tıpkı daha nice askerin de kanının yerde kalmayacağı, göklerde dalgalanacağı ve intikamının alınacağı gibi.

Ey TÜRK! Üstte mavi gök çökmedikçe, Altta yağız yer delinmedikçe, Senin ilini ve töreni kim bozabilir!

****BĪLGE KAĢAN***

36. BÖLÜM

Görmesem yüzünü kör olur gözüm; Gözlerim, yüzüne bakmak içündür.

Adında tutuşur en yakın sözüm;

Hitabım, kalbini yakmak içündür!..

Ağlarsam, sebebi, arama nedir;

Hasretim, ağlayan gözlerinedir.

Bu gidiş, içimden ta içinedir;

Gözyaşım, gönlüne akmak içündür.

Sendeki baharı bulamam gülde;

Güzüm bahar olsun, yüzüme gül de,

Bir kızıl çiçektir aşkın gönülde,

O çiçek, göğsüne takmak içündür.

**HASAN ALİ YÜCEL*

Tentürdiyotlu pamuğu kolundan çekip önündeki sehpanın üzerindeki kutunun içine bıraktı Murathan. Sızlayan kolunu umursamadan ileri uzanıp kutunun içinden gazlı bezi alırken Timur giriş yaptı salona. Kısa bir bakış attı Murathan'a sadece. Duruşunu hiç bozmadan kapı yanındaki vestiyere ilerledi.

"Boşuna mı yaptın o doktor sevgiliyi Karakurt? Ara, gelsin baksın yarana."

Gazlı bezi kurşunun sıyrıp geçtiği koluna sararken tip bir bakış attı Timur'a. "Boş yapma."

Yarımca güldü Timur. "Sen de haklısın tabi. Gelse ümüğünü sıkır şuracıkta."

Ya sabırdı. "Lan siktir git!" diye yükseldi Murathan. Zaten gergindi yine, bir de dinlediği laflara baktı. O da farkındaydı Gökçen'in ya ümüğüne ya topuğuna sıkacağıının. Yanına gitmek istiyor ama götü de yemiyordu. Evet,

bir tabur adamı üst üste koyup hastanelik etmiş adam şu an bunu düşünüyordu. Bir tık üç buçuk atıyordu. İnkâr mı edecekti yani? Edemezdi. Kendini sinirli bilirdi ama bir şeyi daha net bilirdi ki; sakın bir Gökçen sinirlenince herkes sığınaklara koşmalıydı.

Güldü Timur. "Sinirlenme o kadar. Hanımdan korkmayana gâvur derler bizim oralarda. En doğru olanı yapıyorsun sen."

Gözlerini kapatıp ya sabır çekti Murathan.

Bu haline bıyık altı gülerken vestiyerden deri ceketini alıp üzerine geçirdi Timur. "Lan cidden gitmeyecek misin kızın yanına sen şimdi?" dedi büyük bir merakla. "Kaç haftadır yoktun. Ölüp geberiyorum diyordun en son. Dağda taşta bile ne zaman gözünü kapatsan kızın adını sayıklıyordun. Şimdi böyle göt mü devireceksin burada? Özlemedin mi?"

Özlemek az kalırdı. Geberecekti özlemekten. Ama işte... Derin bir nefes vermekle yetindi bütün özlemi yerine. İçine sığmadı. Dışına atamadı. Ağır bir taş yaptı özlemini, yüreğinin orta yerine oturttu. Bantta uzandı. Alıp gazlı bezi yapıştırdı. Sardı kendi yarasını. Şimdi gitse Gökçen anında anlardı kolundaki yarayı. Üzülecekti. Kırgın kırgın bakacaktı yine. Her şeye kafa tutuyordu da bir buna dayanamıyordu işte.

"Neyle inatlaşıyorsunuz asla anlamıyorum." diye homurdandı Timur. "Ne boklu işler amına koyim."

"Madem boklu karışma." diye homurdandı Murathan.

"Karışmayayım diyorum zaten ama senin aklından da bir sık olacağı yok."

"LAN!" diye en sonunda patladı Murathan.

"Bağırma lan hemen." dedi Timur sakın bir terslikle. "Yanlış yoldasın doğruyu gösteriyoruz işte. İyilikte yaramıyor. Ondan uzak durman bedenine iyi gelir, ruhuna değil." diyen Timur'la bakışlarını ona çevirdi. "Böyle yaparak Gökçen'in ruhunu asıl sen yaralıyorsun."

Öylece baktı Timur'a lakin sert değildi artık bakışı. Yorgundu. Kaç haftadır doğru düzgün uyumuyordu. Daha doğrusu uyuyamıyordu. Önce Gökçen sonra Emek derken sinirleri harap olmuştu. Baş ağrısı ağrı kesicilerle bile geçmiyordu. Midesi bulanıyor, yemek yiyemiyordu. Yorgundu işte. Her şeyiyle yorgundu. Yorgunluğunu dindirecek, beyninde dönüp duran Emek'in son görüntülerini silecek, komutan Karakurt değil de Murathan olabileceği, omzundaki yükleri birazcık dahi azaltabileceği tek bir sine vardı. Tek bir evi vardı.

Onun yüzünden artık kırık dökük olan evi...

"Kızgın bana." diyebildi sadece.

Umursamazca omuzunu yukarı kaldırıp indirdi Timur. "Özür dile. Affeder."

"O kadar kolay değil Timur. Sen de gördün nasıl kızgın olduğunu."

"Ben ne gördüm biliyor musun?" derken Murathan'ın oturduğu koltuğun arkasında kalan minik, yuvarlak masaya ilerledi. Üzerindeki gri kasenin içinden anahtarını alıp tekrar kapıya yöneldi. "Sen istediğin kadar çamura bat, seni asla yüzüstü bırakmayacak bir hatun gördüm." Kapıyı açarken göz ucuyla baktı Murathan'a. "Herkes nasip olmuyor bu. Kıymetini bil. Aklını başına topla. Sikerler sonra."

"Sağ ol." dedi Murathan uyuz bir bakışla. "Duyduğum en iyi motivasyon konuşmasıydı."

Ne demek, her zaman tarzında ukalaca gülümsedi Timur kapıyı açarken.

"Nereye?" dedi Murathan. "İzin günü bugün."

"Askeriyede işlerim var biraz." dedi Timur sadece. Botlarını geçirdi ayağına. Eğilip bağlamaya başladı. "Lan bana bak. Her aşk acısından sonra buraya gelip evimin rengini döndürecek kadar temizliyorsun. Gelince tanı mıyorum sonra. Dokunma sakın evime. Kendi odana gir ve zıbar sadece."

Göz devirdi Murathan. "Kurşundan değil pislikten geberip gideceksin bu gidişle. Ne zaman temizledin o tuvaleti en son sen? Sabah delikten sesler geliyordu."

"Sen temizledin ya en son işte." derken en umursamaz haliyle ayağa kalktı Timur.

İğrenerek baktı Murathan. "2 ay önceydi lan."

Yarımca sırtarak kapıyı çekti Timur. "Tamam işte. Bir de bundan 2 ay sonra temizlersin yeter. Sıçtığımız yeri neden temizliyoruz ki zaten? Yine sıçacağız."

"Allah aşkına çık git Timur!!" diyen Murathan'a yine yarımca gülerek kapıyı kapattı. Arkasından bakarken yüzündeki iğrenen ifadeyi kısa bir an için bozmadı Murathan. Pislik bir insan olsa hiç şüphesiz bu adam olurdu. Önündeki pansuman kutusuna kaydı bakışları. Kısa bir an durakladıktan sonra tentürdiyota uzandı. Son kullanma tarihini aradı gözleri hızla. 2015 yazısını görünce derin bir ya sabır çekerek kutuyu kabına geri savurdu.

"Gelmişini geçmişini siktirecek bana en sonunda şerefsiz it. Ev ev değil yürüyen tarihi eser." derken hızla banyoya ilerledi.

Kolundaki bandajı açtı. Tekrar temizledi yarayı. Banyo dolabından tarihi geçmemiş bir yara kremi bulup sürdürü yaraya. Tekrar sardı kolunu. Banyodan çıktı. Buraya sık sık geldiği için bir odası vardı. O yöne ilerledi. Orta büyüklükte bir odaydı. Odanın ortasında çift kişilik bir yatak, köşede küçük bir dolap, yatak yanlarında ise küçük komodinler vardı. Aslında evin en büyük odası burasıydı. Timur kalmalıydı ama o inatla en küçük odada, dev cüssesine rağmen tek kişilik yatakta yatmayı tercih ediyordu. Bana yaramaz ora, gelince sen kal diyerek Murathan'a vermişti bu köşeyi. Canına minnetti. Ne zaman canı sıkılsa soluğu burada alıyordu. Ne zaman askeriye sığamayacak gibi olsa kendini burada buluyordu.

Bugün de öyle bir gündü.

Bayadır uğramadığından tozlanmıştı her yer. Rahatsız etti onu bu görüntü ama umursamamaya çalıştı. Yatağa çöktü yorgun bir edayla. Şakakları zonkluyordu her zamanki gibi. Uyusa uyuyamıyordu. Uyanık kalsa düşünceler beynini kemiriyordu. Bir kaç dakika boşluğa baktı anlamsızca. Komodin üzerindeki telefonuna uzandı. Aldı, açtı günler sonra. Ekrana ondan bir sürü mesaj düşün diye bekledi her zamanki gibi. Saçma dedikodular, zerre sikinde olmayan magazin haberlerini okumak istedi onun diliyle ama öyle olmadı. Ne bir arama düştü ne bir mesaj ondan.

Yüreğinin ortasındaki yük daha da ağırlaştı. Hala kızgın diye geçirdi içinden ellerini dertli dertli saçlarına daldırırken. Hala kırgın.

Oflayarak telefonu yanına savuruyordu ki durdu. Galerisine girdi. Hiçbir şeyin fotoğrafı yoktu onda. Sevmezdi bir şeylere tek bir kare arkasından bakmayı. Yıllarca yapmıştı bunu. Hoşlanmıyordu anılara uzaktan dokunmaya. Bir tek onun fotoğrafını saklıyordu. Küçükken de... Kocaman adam olmuşken de... Açtı bir fotoğrafını. Gözlerinin en net görüldüğünü... Gülerek bakıyordu ona. Tıpkı eskisi gibi. Ekranda yüzü belirir belirmez içli bir nefes verdi. Bu kadar güzel oluşu can sıkıcıydı. Başını daha çok ağrıtıyordu. Parmak uçları yavaşça dokundu saçlarına. Bir telefon ekranının arkasından ona dokunurken bile incitmeye korkuyordu adeta. Ekranı yakınlıktı. En sevdiği mavilere kilitledi bakışlarını.

İçli bir nefes verdi.

"Şimdi gelsem yanına..." diye mırıldandı. "Affet desem..." Zihninde en makul Gökçen cevabını aradı. Bulması pek zor olmadı. "Madem öyle niye yaptın, köpek dersin di mi?"

Haklısın dercesine bakışını aşağı yukarı salladı. İster miydi onu uzağa göndermeyi o sanki? Paramparçaydı içi. Yanında tutmayı denemişti.

Olmamıştı. Kaçırılmıştı mesela. Neredeydi Murathan? Dayak yemişti, neredeydi Murathan? İşkence görüntüleri izletilmişti. Neredeydi Murathan? Bir serum kablosu ile boğulmaya çalışılmıştı. Neredeydi Murathan? Etrafa neşe saçan kız ilaçlarla ayakta duruyordu şimdi?

Bütün bunlar olurken neredeydi Murathan?

Derin bir nefes alıp telefonun ekranını kapatarak yanına savururken Gökçen'in sözleri düştü bu sefer aklına.

Ben nasıl sen her göreve gittiğinde korkuyla gelmeni bekliyorsam, elim kalbimin üzerinde haber bekliyorsam sen de öyle beni bekleyeceksin. Sebep olduğun şeylere bakmayı öğreneceksin. Madem benim bütün yollarım sana çıktı senin de benden başka yolun yok. Bunu da bir güzel öğreneceksin.

Gitmeyecekti. Yetmezmiş gibi burnundan da getirecekti. Adı gibi emindi. İstemsizce dişlerini alt dudağına geçirdi. Başına bela kalbine zarardı. O an tutup deli gibi öpmeliydi işte. Lanet olsun kapı arkasındaki Timur'a.

"Aklını sikeyim senin!" diye kendine kendine yükseldi. "Valla aklının kıvrımını sikeyim ben senin Murathan. Valla bak ya!" Dertli dertli sıvazladı yüzünü.

Gece gidelim yanına, diye geçirdi içinden. Uzun uzun izleyelim. Derin derin koklayalım. Özlemimize biraz da olsa böyle su serpelim.

Duraksadı. *Ya yine çivilerse pencereyi?*

Yine kırarız, dedi en ilkel dürtüsü.

Hem kıza git diyorsun hem gece yanına tırmanıyorsun, dengesiz misin lan? dedi en makul tarafı.

Buna hiçbir tarafı cevap veremedi. Oflayarak yataktan ayaklanırken onu geceye kadar oyalayacak, kafasını dağıtacak tek etkinliğe sığındı. Evi rengi dönene kadar temizlemek için kolları sıvadı.

"Kontrol edemediğimiz olayların başında kayıplar gelir. Sevilen birinin kaybı sonunda ondan yoksun kalma durumunda yas tutarız. Ayrılık ardından gelen yas süreci de genellikle sevdiğimiz birini ya da bir şeyi kaybettiğimizde yaşadığımız süreçle benzerlik gösterir. Ölümün ardından verdiğimiz tepkilerle ayrılık ardından verdiğimiz tepkiler bazı noktalarda birbirinden farklılık gösterse de, ayrılıklarda karşımızdakinin hayatta olduğunu ve tekrar onu görebileceğimizi bilsek dahi, yaşanan süreç aşağı yukarı aynıdır."

Boş gözlerle bakmaya devam ettim televizyona. Yattığım koltukta depresyon battaniyemi daha çok çektim üzerime. Dışarıdan bakan biri sadece gözlerimi görebilirdi. Yeterliydi bence. Kadın konuşmaya devam etti.

"Elisabeth Kübler-Ross 1926 tarihinde İsviçre'de doğan ve 2004 yılında ABD'de gözlerini yuman bir psikiyatrist. Bilinen en meşhur çalışması üzüntünün beş aşaması olarak bilinen çalışma. Bu çalışmaya göre, insanlar kendilerini ölüme yaklaştıran veya travma yaratabilecek etkide olan herhangi bir haber aldıklarında ya da sevilen bir kişinin kaybından sonra 5 aşamadan geçiyorlar. Bir; İnkâr. İki; öfke. Üç; pazarlık. Dört; depresyon."

Battaniye altından usulca elimi dışarı çıkarıp söz almak isteyen öğrenciler gibi kaldırdım. "Burada." dedim kadın tam olarak depresyon evresini dedikten sonra. Evet, Tam olarak şu anki ruh halimin özeti bu evreydi çünkü. Depresyon kazağıma ve battaniyeme sarılmış boş gözlerle bakıyordum televizyona. Şafak bu sabah itibarıyla on yedi gündü. Benim köpek sevgilim ise hala ortalarda yoktu.

Ne diye asker sevmiştim ben? Gerçekten neden yapmıştım ben bunu ya? Küsüyorduk, kavga ediyorduk, benim buna trip atıp ömrünü gününü zehir etmem gerekiyordu ama sayın TSK sağolsun trip atacak adamı karşımızda bulamıyorduk.

Hayır ciddi ciddi soruyorum sayın TSK, bu dönemde bu görev gerekli miydi?

Emek'in katilinin peşinde kesin, dedi sol melek. Ya ne yapmasını bekliyordun? Oturup silah arkadaşı için saatlerce ağlayacak mıydı yine koynunda? Sadece senin yanında Kepçük o. Herkes için komutan Karakurt.

Af edersiniz ama ben neyim burada? O herkes için komutan Karakurt'ta ben herkes için itin götü müyüm?

O gelip derdinden benim omzumda ağlıyor da ya ben? Ben nerede ağlayacaktım? Kinimi, nefretimi, öfkemi kusma fırsatım bile olmamıştı. Al

işte. Geçmişti ki benim sinirim. Sönmüştü haftalardır içimde yanıp duran öfke. Kızgınlığıma tutunuyordum ona kırılmamak adına oysa. Geçmişti tutunduğum tek dal. Çıplak bir kırgınlık kalmıştı yerine. Daha çok üzüyordu bu beni. Sinirli olsam öfkemi kusardım geçerdi. Ama kırgınlık öyle miydi? Değildi. Kızgınlığım dışıma taşardı, kırgınlığım ise içime akardı benim.

Özlemiştim hem. Deli gibi özlemiştim. Kalbim sıkışıyordu özlemekten. İçim darlanıyordu. Ciğerlerim kalbime, mideme baskı yapıyordu. Özlemekten organlarımı kusacaktım ben burada. Ne anlardı ki o adi köpek? Şu an sürüm sürüm sürünmeliydi elimde oysa. Özür dilemeliydi defalarca. Yalvarmalıydı bana. Hata ettim. Malım ben. Kafasız hıyarın tekiyim demeliydi. Hepsini onaylamalı, daha beterlerini saymalıydım ona. Öpmeliydi. Sarılmalıydı. Sıkıca kendine çekmeliydi. Affederdim ki hemen...

AFFETMEYECAĞAM! diye çıkıştı sol melek. *AFFETMEYECAĞAM CAĞAM CAĞAM CAĞAM!*

Melül melül dudak büzdü sağ melek. *Ama affetmekte istiyem. Yav ben ne yapacam?* diye sessizce ekledi.

Hayallerin Paris hayatların Somali olduğu bir güne daha uyanmıştım oysa. Benim bordo goril kırılan kalbimi onarmak yerine dağlarda silah sallıyordu. Hayır yani benim kalbime sıkıldığı kurşunların mesuliyetini kim alacaktı? Söyle TSK! Bunun sorumluluğunu kim alacaktı?

O alacak tabii ki, dedi sol melek. *Yıkıldığı gibi toplamayı da bilecek. Defalarca konuştuk bu konuyu. Karar belli. Sürüm sürüm sürünecek.*

Yüzüne bile bakamıyor, dedi sağ melek.

Baksın be o zaman, diye yükseldi sol melek. *Burada yüzümüz. Neyine bakamıyor? Bakacak. Ona da dedim sana da diyorum, paşa paşa sebep olduğu şeylere bakmayı öğrenecek. TSK! GÖNDER ŞU ADAMI ARTIK BİZE!*

Oflayarak yorganı daha çok başıma çektim. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk verdim dışarı. Uykum vardı. Mütemadiyen uykum vardı. İlaçların en sevdiğim yanı buydu ama. Bir içiyordunuz tüm gün uyuyordunuz. Ne bir kabus buluyordu sizi ne bir korku. Ama işte biraz fazla uyutuyordu. Mesele bugün toplam 14 saati bulmuştu uyku skorum. İzin günüm olması nedeniyle 20 saati bulur gibime geliyordu bu uyku skoru. Gözlerim sızlıyordu artık. Kirpik vardı sanki göz içlerimde, batıyor ve yanıyordu. Uyuştukum hem. Ayak bileklerime kilolarca taş bağlıydı sanki. Zorla atıyordum adımlarımı.

Çünkü onsuz hayat duruyor senin için diye çok derinlerden gelen ses canımı yaktı. Dudak büzdüm kendi kendime. Hayat bağlarımızı bağladığımız ağaca bak. Dallarından sopa yapıp götümüze silleyi çaktı.

"Gökçen abla." diyen Zehra'nın sesiyle battaniye altından açtım gözlerimi lakin başımı çıkarmadım. Gökçen olduğumu onaylayan bir ses çıkardım.

"Yemek yemeyecek misin?"

"Hayır."

"GÖKÇEN!" diye hemen arkasından yükselen Bilge'nin sesi gelince ister istemez battaniyeyi kafamdan çektim. Karanlıktan ışığa geçince kararan gözlerimi önce bir kıstım. Ortama alışınca elektriklenerek yüzüme yapışan saçlarımı geri iteledim. Ekşimiş bir yüzle baktım tepemde dikilen Zehra'ya.

"Niye bağırıyor o?"

Kaşlarını kaldırdı Zehra en imalisından. Derken onun bu bakışının sesi olarak Bilge daldı salona. Üzerindeki kırmızı mutfak önlüğü ve çatık kaşları ile bana ilerlerken korkunç durmaya çalışıyordu kendince ama tontış bir aşçıdan farkı yoktu. Herkesin izin gününün aynı güne denk geldiği yılda bir yaşanan kutsi bir günde olduğumuz için bu günü yemek ile taçlandırmak için mutfağa girmişti kendileri. Burnuma gelen mis kolular şimdiden döktürdüğünün kanıtıydı.

"Yeter artık." derken 'cezalısın Jack, odana' diyecek bir Amerikan annesi havası vardı. Ama o öyle yapmadı. Bir Türk annesi olmaya aday olduğunu ispatladı. "Başlarım senin depresyonuna! Yeter artık. Kalk, kalk!" diyerekten battaniyeyi üzerimden toptan çekip attı. Kolumdan tutup yattığım yerden kaldırırken oldukça sinirli duruyordu ciddi ciddi.

"Ne kızılıyorsun ya?!" dedim koltukta toparlanmaya çalışırken. "Ne yaptım sanki?"

"Yemeğe gel diyor kız sana!" derken bir eli Zehra'yı gösteriyordu. "Ne demek hayır?"

Göz devirdim. "İstemiyorum yemek." derken ayak ucumdaki battaniyeye uzanıp tekrar üzerime çekme derdindeydim ki elimden çekip aldığı gibi yana savurdu.

"Gökçen!"

Sakince ofladım. "Efendim Bilge?"

Tip tip baktı. "İçeri çöktü yanakların açlıktan. Suratın kaşık kadar kaldı. Ne olsun istiyorsun sen? Açlıktan mı öldüreceksin kendini?"

Battaniyeyi boşvererek geri geri devrildim koltukta. İkisine de kıcımlı dönerek yüzümü koltuk yastığına gömdüm. "İnsan vücudu yemek yemeden

45 ve 61 gün kadar dayanabilir. Ben değil tıp böyle diyor. Merak etmeyin, ölmem yani."

Götüme gelen bir şamarla beklemediğim bir şekilde irkilerek arkamı döndüm. Vuran Bilgeydi. Yapma ama be Bilge. Anısı var o şaplağın ben de.

"İnsan vücudu dayağa ne kadar dayanır bundan da bahsediyor mu tıp?" dedi ters ters. "Zehra, yemeğini getirir misin? Tezgahın üzerine hazırladım zaten."

"Hemen Bilge abla." diyerek Zehra mutfağa koşarken ben en kınayıcı bakışımı attım Bilge'ye.

"Sen önceden çok ponçık bir insandın. Sevgili yapmak seni bozdu."

Yanıma çökerken yine kolumu kavrayıp koltuktan tamamen kaldırdı. O da en kınayıcı bakışımı attı. Zehra elinde bir tepsi ile odaya girip tepsiyi bize uzatınca Bilge uzanıp aldı hemen. Göz ucuyla baktım yemeklere. Pilav, zeytinyağlı fasulye ve mercimek çorbası. Yani en sevdiğim menü. Çekmedi ama hiç kendine. Dudak büzerek baktım yemeklere. İçim almıyordu.

"Yiyor musun ben mi yedireyim?" dedi şöbiyetim tatlı tatlı.

"Su getireyim mi?" dedi Zehra hevesle. "Ekmek sıcak. Yeni aldım. Ekmek getireyim yoksa."

Baktım ikisine de kısa bir an. Endişeleniyorlardı benim için. Anlıyordum. Yemek yemiyor değildim. Yiyordum ama iştahım pek yoktu. Hayatta kalmama yetecek kadar yemem kafiydi. Yoktu hiçbir şeyin tadı tuzu.

"Anlaşıldı." dedi Bilge. Kaşığı çorbaya daldırdı. Kaşığı tepeleme doldurup ağzıma dayayınca istemsizce ağzımı açmak zorunda kaldım. Birkaç kaşık daha verdi. Yedim itiraz etmeden. "Anlıyorum." dedi kısa bir an sonra. "Özledin. Ben de özledim." Bakışlarını çorbadan gözlerime kaldırdı. "Ama bu, hayata böyle küseceğimiz anlamına gelmez. Sen demiştin bana asker sevmek kolay değil, dimdik durman gerek diye. Ne oldu her şeye kafa tutan o kıza? Ne bu hal şimdi Gökçen?"

Ziyan oldu o kız be Bilge...

Özlemekten yıkılmamıştım ki ben. Kırgınlıktan yıkılmıştım. Kusamamıştım öfkemi. Dökememişim içimi. Akıtamamıştım zehrimi. Kaçılmıştım, ölümden dönmüştüm, bir cana kıymaya yaklaşmıştım ve en önemlisi en güvendiğim dağların altında kalmıştım. Özür dilemeliydi biri benden. Yanımda durmalıydı. Elimden tutmalıydı. Yanımda olmasa dahi varlığının yanımda olduğunu hissetmeliydim. Yoktu ama. Korkuyordum bu yokluktan. Hele hele Emek'in töreninden ve kucağımda avaz avaz ağlayan Murathan'ın görüntülerinden sonra daha da çok korkuyordum.

Ya ben de onu kaybedersem? O zaman ne yapacaktım?

Bir cephede değil 10 cephede birden savaşıyordu zihnim. Kafam tarhanaydı. Hatta Fadime'nin düğünüydü. Hatta Ayşe, Fatma, Hayriye. Haydi çifte telliyeydi.

Derin bir nefes verdim sadece. "Özlemedim." dedim göz devirerek. "Kendi adına konuş." Ağzıma şimşek düşüp şu an beni çarpsa şaşırmazdım çünkü bu inanılmaz doğa üstü bir yalandı.

Bir kaşık pilav tıktı ağzıma. "Aynen." dedi imalı imalı. "Belli."

Göz devirmem sürüyordu. "Gelince alır gönlünü." dedi masum Zehra'm saf saf. "Üzülme bu kadar Gökçen abla. Boşluğuna geldi demek ki."

"Başlarım onun boşuna dolusuna Zehra ya!" diye yükseldim. "Açma şu konuyu sin-" Ağzıma bir kaşık daha pilav tıkılınca öfkem yarım kaldı. Alınacak gönül mü kaldı daha? En sinirli olduğumuz anda topukladı adam. Ben burada öfkemi diri tutmak için de savaş veriyordum. Zerre anlayanım yoktu ya. Şimdi gelse karşıma geçse özür dilerim dese şap diye yelkenleri suya indirecektik. Hoş muydu yani bu?

Aynı anda kapının açılma sesi gelince bakışlarımız salon girişine döndü. Kapıyı tek bir kişi çalmadan açabilirdi. Anahtar dört kişide vardı sadece. Ben, Bilge, Zehra ve...

"Aybüke!" diyerek ağzımdaki lokmayı hızla yutup toparlanmaya çalıştım koltuktan. "Aybüke geldi. Aybüke geldi."

Yani Murathan geldi diye içten içe depara kalktı kalbim.

Tek heyecan yapan ben değildim ama. "Ay sonunda." diyerek Bilge'de katıldı bu heyecanıma. Zehra ise ayaklanmıştı olduğu yerden. Bakışlar tamamen salon kapısındaiken beklediğimiz suret göründü. Aybüke her zamanki gibi siyahlar içinde belirdi karşımızda.

"Selam." diyerek en yorgun haliyle ilerledi salona.

Günlerdir gelmiyordu. Emek'in töreninden sonra hep askeriyedeydi. Sonra ise göreve gitmişlerdi. Bir an hiç gelmeyecek şeklinde kendi kendime kuruntu yapmışlığım bile vardı. Öyle böyle hepimiz alışmıştık ona. O da bize alışmış olmalı ki karşımda kalan tekli koltuğa yorgunca bıraktı kendini. Kısa bir an bakiştı hepimizle. Gözlerini kapatarak başını koltukta geri yasladı. "Merak etmeyin. Hepsi iyi." diye hepimize derin bir nefes aldırarak haberi de verdi çok sağ olsun.

"Yorgun gibise-" Bu noktada durup düzeltti kendini Zehra. Anlamsızca Türkçeyi düzgün konuşma çabası içindeydi nicedir. "-gibisin yani." diye tamamladı kendini. "Benim odamda uyuyabilirsin Aybüke abla."

Gözlerini açmadan başını aşağı yukarı salladı Aybüke. Bilge çalan telefonuyla kucağındaki tepsiyi benim kucağıma iteleyip sırtarak dışarı çıkarken Zehra'da odayı hazırlamaya gitmişti muhtemelen. Bilge'nin kiminle konuştuğunu kelimelere dökmeme gerek yoktu sanırım. Cebimden telefonumu çıkardım. Saat 17.23. Arayan yok... Mesaj yok... Günlerdir mesaj üstüne mesaj yazıp silmişim ben. Atmayacaktım ama. Bok beklerdi artık benden güncel haberleri ama bu süreçte ömrümden de bir 10 yıl gitmişti.

Ayrıca o son yazdığı notun da kinini atabilmiş değildim. Bir süre yokum. Merak etme mi? Neydi benim koynum? Kamyoncular ve şoförler odası derneği mi? Bu ne resmiyetti?

"İyi misin?" diye mırıldandım telefonu sessizce yanıma bırakırken. "Yorgun duruyorsun."

Telefonu çaldı. Başını kaldırıp cebinden çıkardı telefonu. Göz ucuyla baktı. Açmadı aramayı lakin. Meşgule atıp başını tekrar geri bıraktı. Gözlerini kapattı. "Başım ağrıyor." şeklinde tatsız tuzsuz bir cevap verdi. Sonra ise ekledi. "Keşke kopsa."

"Deme öyle." derken umursamazca koltuğa devrildim yine. "Kopsa duramazsın."

Ofladı. "İnan şu an kendimi yeryüzünden silmek istiyorum Gökçen. Kopması en makulü." Telefonu yine çaldı. Ofladı derin derin. Cebinden çıkarıp yine reddetti aramayı.

Boş boş baktım bu haline. "Neyin var senin?" Dikleştirm yerimde. Kötü bir şey var da bana mı demiyordular yine? Ne dönüyordu bu aşağılık ortamda?

Bakışlarını bana kaldırdı. Baya baya dertli duruyordu. "Sonra konuşalım olur mu?" derken yerinden ayaklandı. "Şu an kafam hiç bu konu üzerine düşünmeye uygun değil."

Tam önümden geçerken ileri uzanıp bileğinden yakaladım. Altan altan baktım yüzüne. "Bir şey mi oldu ona?"

"Kime?"

"Genelkurmay Başkanına Aybüke." dedim ters ters. "Sence kime olabilir? Benden mi saklıyorsunuz yine?"

"Saklanacak bir şey mi bu? Niye saklayayım? " derken yorgunca kırıştırdı yüzünü.

"Orasını ben değil siz daha iyi bilirsiniz. Bir şeyler saklamakta usta olan sizsiniz." şeklinde lafımı sokmadan duramadım.

Kısa bir an ifadesizce baktı yüzüme. Sonra ise ekşimiş bir yüzle önüne döndü. "Önemli bir şey yok. Vuruldu sadece."

Yüreğime indi. Ciddi manada yüreğime indi. Işık hızında, "NE?!" diye böğürerek koltuktan kalkmaya çalışıyordum ki battaniyeye dürüm misali dolandım. Çıkamadım. Hangi ara bununla bu kadar bütünleştiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sendeleyip tekrar kış üstü geri otururken panik ihtişamlı bir giriş yapmıştı beynime. ÖNEMLİ OLMAYAN ŞEYE BAKAR MISINIZ?

"İyi mi?" derken söverek çözdüm üzerimdeki battaniyeyi. "Şimdi nerede? Ağır mı yarası? Hastanede mi?"

"Önemli bir şey değil Gökçen."

En sonunda kalkmayı başarmıştım ayağa. "Vuruldu diyorsun." diye yükseldim. "Nasıl önemsiz olabilir bu Aybüke?"

Ettiğimiz beddualar adamı 12'den vurmuş, dedi sol melek keyifle.

O kadar demeyelim dedim sana, dedi sağ melek melül melül.

"Ufak bir sıyrık sadece." derken benim paniğimi umursamadan salon çıkışına ilerledi. "Sakinleş."

Hayretle baktım arkasından. Sakinliğe bak. Sinek ısırığından bahsediyor sanki. Kalbim göğüs kafesimi delecekmiş gibi atarken ben de peşinden koştum. Holde onu geçip hızla kendi odama ilerlerken, "Neresinden vuruldu?" diye soruyordu heyecanlı sesim. Götünden olma ihtimali yükseltti çünkü o bölge ağır beddua almıştı benden.

"Kolundan." dedi düşüncemin aksine. O mutfağa dalarken ben de hızla odama yöneldim. Işık hızı sayılabilecek bir hızla üzerimi çıkardım. Milli sütyensiz gezme moodundaydım. Siyah bir sütyen geçirdim önce üzerime. Siyah beyaz çizgili salaş bir kazak ve kot bir pantolon giydikten sonra çantamı aldım. Koridorda koşar adım ilerleyip vestiyerden deri montumu geçirdim üzerime. Mart ayındaydık artık. Silopi ise kazma kürek yaktırmayacak kadar makul bir sıcaklıktaydı. Mutfaktan aynı anda çıktı Zehra ve Aybüke. Aval aval baktılar yüzüme.

"Nereye Gökçen abla?" dedi Zehra. "İzin günü değil mi bugün?"

"Ağır hastası var." diye mırıldanırken yarım bir gülüş attı bana Aybüke.

Umursamadım. Spor ayakkabılarımı geçirdim ayağıma. Can havliyle attım kendimi evden dışarı. Merdivenleri inerken elim kalbimin üzerindeydi. Çıkmak üzereydi çünkü. Şu saniye göğüs kafesimi delip önüme düşebilirdi. Kaybetme korkusu devasaydı. O kadar güçlü değildim

işte. Hayır, asla o kadar güçlü değildim. Psikolojim bitikti. Bana 1 milyon iyi ihtimal sunsan içlerinden bir tane olumsuz olanı bulurdum şu sıralar.

Nefes nefese attım kendimi yola. Maserati anahtarını en son Murathan'a verdiğim için kendime söve söve ilerledim yolda. Hatta koştum. Böyle daha iyiydi ama. Nefret ediyordum o Maseratiden zaten. O hayatımıza girdiği günden beri hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Nazara gelmiştik. Başka açıklaması olamazdı.

Koştum. Önüme gelen herkesi sollayarak koştum caddelerde. Dakikalarca koştum. Yorulunca soluklanmama fırsat sunmadan hızlı adımlarla yürüdüm. Biraz toparlanınca yine koştum. Kalbimin orta yerine gelip oturan korku onu görmedikçe geçmeyecekti. Durmama da fırsat vermeyecekti. Dakikalar sonra askeriye kapısı önüne nefessiz düştüm. Ellerimi bacaklarıma yaslayıp öne doğru eğilerek soluklanmaya çalıştım ama ciğerlerim sızlıyordu resmen. Birkaç dakika nefesimi toplamaya çalıştım. Titreyen adımlarımı belli etmemeye çalışarak ilerledim girişe.

"Merhaba, kolay gelsin." dedim kapıda bekleyen askere ılık hızında. Tıkanan nefesimi toparlamakta zorlanınca elimi göğsüme atıp yutkundum. "Ben Murathan Karakurt ile görüşmek istiy-" diyordum ki asker söze girince kelimelerim yarım kaldı.

"Özür dilerim hanımefendi. Üstlerden sıkı emir var. Kimseyi alamıyorum içeri."

Komutanın sevgilim benim be! Yani ilişkimiz bir sallantıda diye askeriyeden de kapı dışarı edildiğime inanamıyorum. Buraya da mı girmemem için benden habersiz dilekçe yazdı o adi goril yoksa?

"Tamam." dedim nefesimi toplamaya çalışırken. "Ben girmeyeyim içeri. Murathan komutana ziyaretçisi olduğunu söyler misin? O gelsin buraya."

Mahcup bir bakış attı. "Üzgünüm." dedi. "Görüşte yasak."

Ağa kurban sıçmakta yasak mı? Bu ne be!

"Ya komutan bu adam. Kıdemli üsteğmen. Er mi sanki?" diye çıkıştım. "Gökçen geldi deyin gelir o buraya."

Bir tık şaşırdı. "Siz doktor Gökçen misiniz?"

Namımız Silopi sınırlarını aşıyor. Hey yavrum hey. Gerçi şaşırmıyordum artık. Kim bombalı eylemlerden kaçırılıp üstüne bir de hastanede suikast girişimine uğramıştı ki?

"Evet." dedim hızla. Bunu biliyorsa Murathan'la olan alakamı de pekala bilir diye düşünüyordum ki bakışları bildiğini onayladı. Tereddüt dolu bir bakış attı. Yandan vuran güneş yüzünden gözleri kısılırken sağa sola

bakındı. Bu iş böyle olmazdı. Tam telefonumu cebimden çıkarıp benim köpeği aramak için kolları sıvıyordum ki arkamdan başka bir ses yükseldi.

"Gökçen." Hemen döndüm arkamı. Bana doğru ilerleyen bir adet heybetli Timur vardı.

"Ha!" diye çölde su bulmuş gibi atıldım ileri. "Timur." derken ona doğru ilerledim. "Almıyorlar beni içeri. Görüş yasakmış. Bir şey söyle şunlara." Askeriye kapısında anaokuluna bağlamama daha sonra yanacaktım.

"Komutanım sıkı emir var." dedi Asker Timur'u görür görmez esas duruşa geçmiş bir halde.

"Murathan'ı çağırın o zaman buraya." diye direttim. "Görmem lazım diyorum."

"Burada değil o." dedi Timur aniden.

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. "Nerede?" derken sesim bir tık titremişti. Çok mu kötüydü? Hastanede miydi? Ağır mıydı yarası? Kalbim yine ağzıma atmaya başlamıştı.

"Benim evde." diyen Timur ise benim aksime oldukça umursamazdı. Ben bön bön bakarken o ekledi. "Hazırlanıyor."

Derken?

Şüpheyle kısıldı gözlerim. "Neye hazırlanıyor?"

Baktı Timur yüzüme. Elleri deri ceketinin cebindeydi. Birini çıkarıp çenesini kaşırken bakışlarını kaçırdı saniyelik gözlerimden. "Gidiyor buradan."

İnme indi. Ciddi manada göklerden yumak yumak inme indi başımdan aşağı. Olduğum yere çakılıp kaldı adımlarım. Öyle ki göğsümü delecekmiş gibi atan kalbim bile yavaşladı. Soluk alışverişim sakınledi. Anlamadım. Algılayamadım. Mal mal, birkaç saniye baktım Timur'un yüzüne.

"Ne yapıyor ne?" diyebildim en sonunda 'ne dedin ne dedin sen' edasıyla.

"Gidiyor." dedi Timur dünyanın en normal şeyini söyler gibi. "Tayinini istemiş."

"Nereye?"

Böyle bir soru beklemeyen bir hali vardı. Minik bir kaçırdı bakışlarını. "Orasını ben bilmem." dedi en net şekilde. "Git ona sor."

Bence tahtalı köye gidiyordu. Zira artık sabır falan kalmamıştı bende. Adam kaşınıyorum gel de kaşı moodunu asla kapatmıyordu. Madem öyle ciddi manada kaşırdım. Harbi yapardım bunu. Sinirin saniyesine başıma vurduğunu hissettim. Gözüm seğiriyordu. Titreyen ellerimi yumruklarımı sıkarak dizginlemeye çalıştım. Gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes

aldım. Ne hakkı vardı buna? Ne hakkı vardı beni bu kadar hayal kırıklığına uğratmaya? Ne hakkı vardı kalbimi böyle delik deşik etmeye?

"Gökçen." dedi Timur. "İyi misin?"

Değildim. Ben hiç iyi değildim. Ben iyi değilsem kimse de iyi olmayacaktı. Hele benim kötü olmama neden olanlar asla iyi olmayacaktı. Gidiyordu öyle mi? Beni gönderemeyince kendi gidiyordu öyle mi?

Korkak, dedi sol melek. *Senin aşık olduğun adam bir korkak!*

Sessiz kaldı sağ melek. Savunacak hiçbir şey bulamadı bu sefer.

"Evin nerede?" dedim gözlerimi oldukça sakın bir şekilde açarken.

"Yakın buraya." dedi turiste Sultan Ahmet yolunu tarif eder gibi sakın sakın. Hafifçe arkasını döndü. "Şöyle dümdüz git. Köşeyi dönünce bir market var. Onun üstü. 4. kat. 7. daire."

Burnumdan derin bir nefes daha verirken sinirden sıkıştı göğsüm. Beynimde ne kadar trafo varsa patladı. Şalterler attı. Benden habersiz önüme görevlendirme belgemi getirdiğinde bile bu denli bir sinir belirmemişti içimde. Böylesine bir kalp kırıklığı oturmamıştı üzerime. Makul sebepleri var diye kendi kendime teselli verip durmuştum çünkü ama bu...Bu...

Geçmişten, çok değil daha bir kaç ay öncesinden, mutlu olduğumuz anlardan bir anı belirdi zihnimde. Arabadayız. Barbaros'un doblosunda. Kucağına kurulmuşum, birbirimize sokulmuşuz. Teni tenimin üzerinde.

Sakın gözümün önünden bir an bile kaybolma, diyor. *Sakın yine gitme. Olur mu?*

Ne o, diyorum. *Çok mu üzülürsün gidersem?*

Üzülürüm, diyor hemen. *Sen benim çocuk yanımsın. Kendimi bildim bileli zihnimde olan tek yüzsün. İlk kalp atışım senin adın, ilk heyecanım senin gözlerin. Bu hayatta öğrendiğim ilk şey senin elini tutmak. Sadece sana bakmak. Yemek, uyumak, nefes almak gibi bir şeysin sen benim için. Bunca yıl nefessiz kalmışım da sen yine bana geldiğinden beri nefes alabilmişim gibi. Benliğimsin. Ötesi yok. Kepçük'ün en sevdiği oyuncağısın. Gidersen üzülürüm. Dünyayı ayağa kaldırıyorum. Yeri göğü yıkarım. Ama bu sefer elinden en sevdiği oyuncağı alınmış çocuk Kepçük gibi değil. Kalbi yerinden sökülmüş bir Murathan gibi.*

Hayran hayran bakıyorum yüzüne. *Gitmem*, diyorum. *Buradan başka gidecek yer bilmiyorum ben. Ama bir cümleyi eklemekten de edemiyorum. Ya sen gidersen?*

Eğer bir gün öyle bir gaflete düşersem askeriyedeki odamda, baş ucumdaki komodinin en altında bir yedek silah var, diyor ciddi ciddi. Onu al ve zerre düşünmeden beni vur yavrum.

Kalbim kırıldı. Bu halden bu hale geldiğimiz için kalbim paramparça oldu. Kalbi yerinden sökülen o değildi. Bendim. Gözyaşlarımın genzime yukarı uygun adım ilerlediğini hissediyordum. Yutkunarak durdurmaya çalıştım ama bir top ateş olup kalmıştı sanki boğazımda. Geri atamadım. Gözümden de dökemedim. O ateş öylece kaldı boğazımın ortasında. Yutkunamadım.

Onu ezbere bildiğimi sanırdım oysa.

Bana arkasını dönüp gitmek hangi ezbere sığardı?

Hayal kırıklığı devasaydı. Koluma dokunduğunu hissettim birinin. "Gökçen." diyen Timur'un sesiyle bakışlarımı sabitlediğim noktadan zorla kopardım.

"İçeri girmem lazım." dedim bana bile soğuk gelen bir sesle.

"Ne?" derken nadir görülür bir şekilde alık alık bana bakıyordu Timur.

"İçeri girmem lazım!" diye yükselirken artık ateş püskürten gözlerle bakıyordum. "Söyle açsınlar şu kapıyı!"

"Burada değil Mu-"

Lafını şiddetle ağzına tıktım. "SANA İÇERİ GİRMEM LAZIM DEDİM TİMUR!" Artık benim de öfke kontrol sorunlarım vardı. Bad girdüm lan ben de. Hadi bakalım. Gitmek mi istiyordu Murathan Bey? Çok güzel bir şekilde gönderecektim kendisini istediği yere. Kırgınım diye köşeye sinip zırlayacağımı düşünüyorsa beni zerre tanımamıştı.

Anlık bir baktı. "Tamam." dedi benim aksime oldukça sakın bir şekilde. Askere çevirdi bakışlarını. Başıyla minik bir bırakın gitsin şeklinde bir işaret verdi. Asker anında önümden çekilirken ben arkamda bir kere bile bakmadan sert adımlarla girdim kapıdan içeri. Hedefim belliydi.

Başucundaki komodinin en alt çekmecesini.

Gözüm dönmüş gibi ilerlerken başka hiç bir şey düşünmedim. Düşünemedim. Sinir ve hayal kırıklığı her hücremi tıkadı. Bu son gurursuzluğumdu. Bu son Pamukluğumdu. Ben öfkemi, içimdeki nefreti akıttıktan sonra istediği yere gidebilirdi. Ama önce bana bütün bunların hesabını bir güzel verecek, verdiği sözü tutmamanın bedelini ödeyecekti.

Askeriye kapısının önünde dikilirken gözlerinden hatta yere bastığı her adımdan ateş çıkaran Gökçen'in arkasından çarpık bir gülüşle baktı Timur. Hürmet göstereceği kişiler listesinde hala zirveyi koruyordu. Bugün de değişmemişti bu.

Karakurt ise işte şimdi boku yemişti.

Kendince keyiflendi. Gökçen'in gidişine bakacak olursa askeriye cephanesinden bomba alıp Murathan'ın götünde patlatacaktı. Daha çok keyiflendi. Gerçek bir dosttu.

"Murathan komutanım gidiyor mu Timur komutanım?" diyen askerin şaşkın sesiyle bakışlarını Gökçen'den çekip yanına ne zaman geldiğini bilmediği askere baktı.

"Yoo." dedi geniş geniş. "Onu nereden uydurdun lan?"

Şakındı asker. Bir komutanına baktı bir artık gözden uzaklamış olan Gökçen'e. "Eeee siz dediniz ya az önce. Tayin istemiş."

Kaşlarını çattı Timur. "Sen beni mi dinliyorsun lan?" diye yalandan bir sertlikle yükseldi. "Yürü git nöbetine."

Bocaladı asker ama burada her bir komutan ayrı değişik olduğu için alışık olduğu şeylerdi Allah'tan. Asker selamı verip "Emredersiniz komutanım." derken hızla geriledi.

Timur ise keyifle daha çok güldü. Gökçen'in gittiği yola bakarken mırıldanmadan edemedi. "Bu sefer kesin götünü kesecek." Nadir görülür bir şekilde eğlendi.

Neden mi böyle bir şey yapmıştı? Çünkü bu ikili ömründe gördüğü en kaliteli kavga eden çift olabilirlerdi. Sevgili komutanının aklının da bozuk tüplü televizyon misali kafasına yandan vura vura çalıştırma gibi bir özelliği vardı. Bunu yapacak olan tek canlı ise Gökçen'di. En son Murathan'ın ümüğünü sıktığı anda anlamıştı bunu. Salak bir şekilde ayrı

gayrı takılmaları Timur'un bile içine oturuyordu. Mutlu değildi çünkü arkadaşı. Deli gibi seviyordu. Acı çekiyordu. Görebiliyordu.

İyi dosttu vesselam. Bundan daha kıyak işi kim yapardı o huysuz Karakurt'a?

Ellerini tekrar deri ceketinin cebine yerleştirip kendinden emin adımlarla askeriye doğru ilerlerken bir şeyden daha emindi. Bu gece ona yatakhane yolu görünmüştü. Evinin kapılarını açık bulacağını pek sanmıyordu. En son gördüğü kavgalarının bir tık üstünde bir kavga çıkacağı benziyordu. Karakurt'un gıdım zekası varsa bu anı kaçırmazdı. Yarımca güldü ilerlerken. 'Rast gelsin Karakurt' diye içinden geçirmeden edemedi.

Dışarıda bunlar olurken askeriyenin içinde elindeki telefonu stresle salladığı bacağına yerleştirmiş, peş peşe Aybüke'yi arayan bir adet dertli Süleyman vardı. Bir daha aradı. Kulağına götürdü. İlk çalışta yine meşgule atılınca oflayarak yüzünü sıvazladı.

Sınıyor muydu şu an?

Görevden döndüklerinden beri, hatta buna yol da dahil, Aybüke yüzüne bakmıyordu, konuşmuyordu, yokmuş gibi davranıyordu. Delirmek üzereydi. Bir şey olmuştu o görevde. Çok büyük bir şey olmuştu. LAN ÖPÜŞMÜŞTÜLER LAN! ÖPÜŞMEK! HEM DE DUDAKTAN! HEM DE İLK AYBÜKE YAPMIŞTI BUNU!

ŞİMDİ NE YAPIYORDU BU KADIN YANİ?

AMAÇ NEYDİ?

Yüzünü sıvazlarken duraksadı. Bir düşündü. "Hayal mi gördüm lan ben?" Düşünmeye devam etti. Deliriyor muydu çok sevdadan? O anı tuttu kolundan aldı karşısına. Arkasını dönüp gidecekti tam. Aybüke belirdi karşısında. Alev ateş kıyafetler üzerinde... Dudağını ısırды bu noktada. Konudan sapmamak adına başını sağa sola sallayıp tekrar ana odaklandı. Aybüke lap diye dudaklarına yapışınca şu an bile olduğu yerde sıçradı.

"Değildi işte!" diye çıkıştı. "Yeminle değildi lan!"

Dudakları dudaklarının üzerindeydi işte. Teni tenine değmişti bir kere. Tövbe duramazdı. Hem o bile yapmamıştı ki. Aybüke kendi isteği ile, özgür ve hür bir şekilde gelmişti ona. Tekrar aldı telefonu. Aradı. Anında meşgule atılınca siniri tepesine vurdu. Namusu ile mi oynanıyordu burada? 'Eğer konuşmazsan ha bende bu telefonu kırarım' moodunda telefonu kaldırıp yere savurmaya niyetleniyordu ki bir sesle duraksadı.

"Lan Sülüü!" diyerek sivil kıyafetlerle ona doğru geliyordu Zülfikar. Üstelik sırtıyordu. "Sülü'mmm!" diyerek ilerlediğini görünce net bir cevap

verdi Süleyman.

"Siktir git başımdan Zülküf, uğraşamam şu an seninle."

Umursamadı bile Zülfikar. Geniş geniş sırtırken Süleyman'ın yanına tünedi. "Kırıcısın."

Asıl kırılan Süleyman'dı oysa burada. Namusu, şerefi ve yüreği üzerine ağır oyunlar dönüyordu. "Eğlenecek başka birini bul. Bana bulaşma bugün bak. Kafam atık zaten."

Pek tadı yoktu zaten Zülküf'ün. Emek'in etkisini hala üzerinden atabilmiş değildi ama kanının yerde kalmayışı artık tek tesellisiydi. Yarımca gülümsedi yine de. Geniş geniş sırtırken ellerini ensesinde bağlayıp bakışlarını gözyüzüne dikti. "Merak etme. Benim de pek kimseye bulaşasım yok zaten." Yarımca güldü. "Tebrik etmeye geldim seni."

Ters ters baktı Süleyman. "Ne tebrigi lan?"

Önce bir imalı imalı güldü Zülfikar. Sonra ise geriye doğru attığı başını gökyüzünden yavaşça koparıp Süleyman'a baktı. Süleyman boş, o imalı gözlerle bakıştılar. Derken Zülfikar durumu kısa ama net bir hareketle özetledi. Öpücük atar gibi dudaklarını iki kere ileri uzattı. Bu da Süleyman'a yetti. Anında dikleşti oturduğu yerde. Boş bakışları heyecana dönüştü.

"Gördün mü lan?"

Bu sefer sesli sesli güldü Zülfikar. "Gördüm tabi oğlum. Kaçar mı benden? Bendeniz Zülfikar Şahin. Bu soyadını boşuna almadık biz herhalde. Uzaktan yakını yakından uzağı şahin gibi seçer bu gözler." Yalandan bir ciddiyete büründü.

Heyecanla gülmeye devam etti Süleyman. Delirdiğini düşünüyordu. Şükür kanıt buradaydı. "Hayal değildi di mi lan? Yedim kafayı burada hayal diye."

"Yok yok." dedi Zülfikar keyifle. "Birebir gerçek kardeşim." Gözlerine çevirdi iki parmağını. "Noter onayın var. Merak etme sen."

"Sen nereden gördün lan?"

Keyfi katmerleniyordu Zülfikar'ın ama yalandan bir ciddiyete bürünmeye devam etti. "İşte o akşam güvenlik odasına dalmıştım ben bu Sütlü Nuriye nerede diye kameralardan bakmak için. Böyle hızla yokluyorum kameraları. Bir de ne göreyim?" Heyecanla doğruldu yaslandığı yerden. "Köy yanarken saç tarayan iki zatı muhterem." Süleyman sırtarak dudaklarını dişlerken Zülfikar 'lan köpek' der gibi vurdu sırtına.

"Lan helal lan sana! Helal lan sana!" Bir sille daha indirdi. "Ne yaptın ettin kaptın lan kızı! Helal lan sana!"

Güldü Süleyman kendi kendine. Ama Aybüke'nin yüzüne bakmayan, telefona bakmayan vefasız halleri karşısında bir tık düştü moodu. "Ya." dedi sıkkın bir edayla. "Ne kapma, ne kapma. Sorma." Bakışlarını önüne çevirirken telefona baktı göz ucuyla. Yoktu işte. Hiçbir geri dönüş yoktu.

"Aybüke başkan ortalığı aleve verip topukladı anlaşılan."

Ofladı Süleyman. Tam olarak öyle olmuştu çünkü. "Abi valla anlamıyorum ha." dedi dertli dertli. "Tövbe ben bir şey yaptıysam. Kendi geldi öptü. Şimdi de de köşe bucak kaçıyor. Arıyoruz bakmıyor. Amaç ne yani? Delireyim mi ben burada?"

Tebessüm etti Zülfikar. "Zaman ver başkana." dedi sakince. "Yeni fark ediyor sana olan hislerini. Duygularını kolay kolay kabul eden biri değil. Bunları sana dememe gerek yok zaten. Benden daha iyi tanıyorsun onu. Kendi de şaşkıncıdır yaptığı şeye. Üzerine çok gitme."

Baktı bir Süleyman. "Niye bu kadar bilgili konuştun lan sen?" derken ürkmüş bir hali vardı.

Boş bir bakış attı Zülfikar. "Ne dedik lan?"

"Senin şu an ağız göt yayarak benimle uğraşman gerekiyordu, farkında mısın?"

Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi Zülfikar. "Bana bulaşma dedin."

Bakıştılar kısa bir an. Bir dostu yeni vermiştiler toprağa. Birbirlerinin kıymetini daha iyi anladıkları günlerdi. "Vazgeçtim. Bulaş lan." derken kolunu kaldırıp Zülfikar'ın omuzuna doladı Süleyman. Kendine çekti dostça. Duygulu duygulu baktı. Güldü Zülfikar. Kardeş sadece aynı kandan olan kişiye denmezdi. Onlar için kardeş canını emanet ettiği, sırtını dayadığı kişi demekti. Onlar için kardeş Barut demekti. İyi ki varlardı. Hep var olsunlardı.

"Ne bakıyorsun öyle?" dedi Zülfikar bütün içinden geçenlerin aksine işi her zamanki gibi goygoya vurarak. "Beni de mi öpecen?"

Anında tadı kaçtı Süleyman'ın. Duygusal bakışı ağır bir darbe yerken kolunu doladığı omuzdan hızla çekti. "Siktir git lan. Sana şefkat gösterende kabahat." Bir yandan ise gülüyordu. İşte aradığı Zülküf buydu.

Minik bir kahkaha atarak oturduğu yerden ayaklandı Zülfikar. "Bağlasan da durmam zaten abicim. Tek bir izin günüm var burada sizinle ziyan edemem." derken adımları geriledi. İşaret ve orta parmağını birleştirip minik bir selam çaktı. "Zülküf kaçır." Ayağa kalktı. Başka bir şey söylemeden yarım bir gülüşle ortamdan uzaklaşırken Süleyman derin bir nefes verdi.

3 saniye bekledi.

Yeterince zaman verdiğine kanaat getirdi en sonunda. Tekrar, tekrar ve tekrar aramaya devam etti dağ çiçeğini.

Zülfikar ise sessizce çıktı askeriye den. Keyfi zerre yoktu. Adımları her görevden sonra ezbere gittiği yöne ilerledi. Evlatları görmesi gerekiyordu. Açlıktan perişan olmamalarını umarak ilerledi. Pişmiş et bulacak vakit yoktu. Köşe başındaki marketten biraz köpek maması aldı. Önünden geçtiği minik bir esnaf lokantasına girdi. Buradan da biraz artık alabilirdi. İçeri girdi. "Selamün aleyküm." dedi en efendisinden.

"Ve Aleykümselam." diye cevapladı masaları silen yaşlı sayılabilecek bir amca. "Buyurun." Sildiği masayı işaret etti. "Böyle gelin."

"Sağol bey amca." dedi Zülfikar hafif bir tebessümle. "Yemek sözüm sonraya olsun. Şimdi varsa senden artık yemek almaya geldim."

Elindeki sarı bezle beraber ilerleyip kasanın arkasına geçti adam. "Kalmadı." dedi.

"Hiç mi yok be?"

"Yok." dedi adam en net şekilde. Bakışlarını Zülküf'e çevirdi. "Nicedir biri gelip alıyor tüm artıkları. Az önce o gelip aldı yine."

Yapma ya dercesine dudak büzdü Zülfikar ama yapacak bir şey de yoktu. "Tamamdır. Kolay gelsin usta." derken geriledi. Çıktı dükkandan. Batmaya yaklaşan güneşten yüzüne vuran parçalar hafif rahatsız olmasına neden olunca tişörtünün önüne asılı gözlüklerini alıp taktı. Sağa sola bakındı. Başka lokanta falanda yoktu buralarda. İlerledi ekşimiş bir yüzle sağa sola bakarken. Gideceği yer de hemen şurasıydı zaten. Hep bu lokantada bir şeyler buluyor diye yine buna güvenmişti oysa. Sadece köpek maması yetmezdi evlatlara. Neyse diyerekten ilerledi. İlerledi. İlerledi. Tam köşeyi dönünce ise adımları duyduğu tek bir sesle durdu.

"Aferin benim oğluma." diyordu oldukça tanıdık bir ses.

Hayır dedi içten içe. Tanıdık değil. Bu denli ezbere tanıyor olamazsın. Hayır oğlum. O değil.

"Tamam." dedi tanıdık ses. Minik bir güldü. "Acele etme. Sana da var."

Siktirdi. Tanıyordu bu sesi işte. Bakmasına bile gerek yoktu. Görmeden bile tanıyabilirdi. Başını köşe başından çıkarıp karşı kaldırıma baktı usulca. Ve evet. Ezbere bildiği bir adet sarı kafa bir kaç adım ilerisindeki kaldırımdaydı. Köpekler vardı etrafında. Etrafını sarmışlardı. Duru ise aralarına eğilmiş önlerine kap kap yemek koyuyor, onunla oynayan

köpeklerin başını okşuyor, kolunun altına girmeye çalışan başka bir köpekle kocaman kocaman gülüyordu.

Baktı kısa bir an Zülfikar. Bunu beklemiyordu. Hele hele gördüğü tek bir yüzle içinde nicedir sıkışan, düğüm olan bir noktanın sihirli bir değnek değmiş gibi çözülmesini hiç beklemiyordu. Görüşünü bozacak hiçbir şeye tahammülü yoktu şu an. Güneş gözlüklerini usulca gözlerinden çıkarırken bakışlarını bir saniye çekmedi sarı kafadan. Anlamsız bir cümle belirdi zihninde.

Özlemişsin lan Zülfikar.

Saçmaydı. Ne diye özlüyordu? Çok saçmaydı lan!

Köpeklerden biri koluna koluna sokulunca kocaman bir kahkaha attı Duru. Batan güneş ışığı vurdu kızın arkasından. Tam olarak güneşi gülüşüne sığdırdı. Şaka mıydı bu? Baktı Zülfikar uzun denecek bir süre. Bu ne boktu cidden başına?

Şu noktada arkasını dönüp gitmeliydi. Can ve ruh sağlığı için en mantıklı olan seçenek buydu. Bir adım atmak istedi geri, atamadı. Bakışlarını kaçırmak istedi. Kaçıramadı. Bir adım gerileyebildi sadece. O bir adım bile bin adım atmış kadar güç geldi bacaklarına. Lanet olsun ki ileri gitmek istiyordu. Geri değil. Ona doğru gitmek istiyordu. Kaçmak değil.

Kendine gelmeliydi lakin. Bu iş böyle olmazdı. Hasan abi belirdi anında önünde. Götüne kurşun atan bakışları önüne dikilince adımları daha hızlı geriledi. Şu noktada arkasını dönüp gitmeliydi. Aynen bunu yapmalıydı. Ama aniden havlayıp ona doğru koşan köpeklerden biri buna engel oldu.

Hayvan sevgisi bazenleri hayat kaydırırdı.

Yanına gelip bacaklarına sürtünen köpeğe baktı önce. Sonra ise el mecbur yine karşısına. Ve evet. Bal rengi gözler artık ondaydı. Çömeldiği yerde ona doğru çevirmişti başını Duru. Zülfikar'ın bacaklarına sürtünen köpek bir kere daha havlarken Zülfikar bu sefer siktirini içten içe çekti. Duru yerden ayaklanırken Zülfikar bu sefer ileri doğru attı adımlarını. Hiç zorlanmadı. Tüy kadar hafifti bu yönün adımları.

"Ooooo Duru hanım." dedi tam kadının karşısına geçince. Her zamanki Zülfikar moodunu aktive etti. Çapkınca gülümsedi. "Selamlar." Anlamsız bir soru düştü aklına. Gözleri ela mıydı yoksa bal rengi mi? Normalde bal rengiydi. Güneş vurunca ela ve sanıyordu ki Zülfikar'a bakarken de bela.

Gülümseme sakın diye geçirdi içinden. Tersle beni Duru. Ağzıma sığ.

Yapmadı bunu Duru. Öldürücü bir şekilde gülümsedi. "Selam. Hoşgeldin."

Bin kere daha siktirdi ama ciddi manada hoş bulmuştu Zülfikar. Başını aşağı yukarı salladı

Karşısındaki adamı dikkatle süzüyordu Duru. Eskisi gibi enerjik olmayışı gözünden kaçmış değildi. En son şehit töreninde görmüştü onu. Her zaman umursamaz ve muzip bakan mavi gözlerini kıpkırmızı görmek anlamsızca oturmuştu Duru'nun içine. Soluğu bu köpeklerin yanında almıştı en sonunda. Aklına dolan saçma şeylerle baş etmenin tek yolu buydu o an için çünkü.

"Nasılsın?" dedi Duru.

"İyi." dedi Zülfikar sakın bir şekilde. "İyi olmaya çalışıyoruz daha doğrusu."

Anladım dercesine kafa salladı Duru. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Her şeye bir cevabı vardı bu hayatta ama buna yoktu işte.

Konuyu dağıtmak için başka bir konuya geçti Zülfikar. Depresfileştiriyordu bu konu onu her defasında. "Hayırdır?" dedi arkadaki köpekleri ve yemekleri işaret ederken. "Bıraktığım halinize göre baya kaynaşmış gördüm sizi."

Tebessümünü bozmadı Duru. "Tanışmamız pek iyi olmayınca onlarla da baştan tanışayım dedim." Köpeklere bakarken gülümsedi.

Yarımca güldü Zülfikar. "Köpeklere karşı da önyargılıydın yani ha."

Kaşlarının çatılması zor olmadı Duru'nun. "Saçmalama yine. Önyargı ne alaka? Korkuyorduk sadece."

Derin derin baktı Zülfikar. "Önyargı da bir çeşit korkudur Duru. İnsan bilmediğinden korkar. Korktuğunu ise yargılar."

Ukalaca gülümsedi Duru ama etkilendiğini inkar edecek değildi. Vay be dercesine dudak büzdü. "Güzel söz."

Ne sandın dercesine sırttı Zülfikar. "Hazır bu sözü beğenmişken şu kafadaki..." derken Duru'nun sarı kafasına sahiplenene erkek tutuşu ile, tepeden tepeden tek eliyle kavradı. "Cahil imajımı da bir silsen mi artık sarı kafa?"

"Zor." derken kafasını geri çekmeye çalıştı Duru ama Zülfikar kavradığı kafayı bırakmadı. Hatta bu çırpınışa sesli bir kahkaha attı. "Bıraksana be!" diye çıkıştı Duru.

Bırakmadı Zülfikar. "Senin bu sarı kafa var ya bu sarı kafa..."

Bakışlarını yukarı kaldırdı Duru. En başından kaçırdığı Zülfikar'ın maviliklerine baktı dik dik. Kırmızılıklar gitmişti. Böyle çok daha iyiydi. "Eee!" dedi dik dik. "Ne olmuş o sarı kafaya?"

Dudaklarını ısırma isteğine zorla hakim oldu Zülfikar. Ne olacak? Başına bela oluyordu işte o sarı kafa. "Fazla dik." dedi mırıldanır gibi. Gözler ela diye düşündü. Harbi başa bela. Aralarında çok bir mesafenin olmadığını fark etti ikisi de aynı anda ama ne Duru geri çekildi ne de Zülfikar tuttuğu kafayı bıraktı. Bu sarı kafa ciddi manada başına bela olacaktı. Gözlerine bakarken içinde beliren kıpırtıların başka açıklaması olamazdı çünkü.

Duru ise kaç dedi kendine. Avaz avaz bağırды bunu. Kaçamadı lakin. Hiçbir zaman, hiçbir şeyden kaçmamıştı o. Bundan da kaçamadı. "Şikayet mi var?" dedi bakışlarını zerre çekmeden.

Burnuna dolan yasemin kokusuyla gözlerini kapatıp içine derin bir nefes çekme istediğine zorla hakim oldu Zülfikar. "Asla." diye içinden geçen lap diye kırılış dilinden döküldü. Yutkundu peşi sıra. Keşke dilini koparma gibi bir imkan olsaydı. Şu saniye yapmak isterdi. Duru ise bocalamıştı. Bunu beklemiyordu. Arada saçma bir şey vardı. Bir girdaba kapıldığını hissediyordu.

"Ama sana bela bu kafa." derken ortamı daha da garipleştirmemek adına elinin altındaki sarı kafayı kendinden hafifçe geri iteledi Zülfikar. Madem o geri duramıyordu, Duru dursundu. Elini sarı saçlardan usulca geri çekti.

Kopamadığı bu kara delikten kıl payı yırttığı için sevindi Duru. Bu kadar iradesiz değildi o. Ne saçmalıklı bu? Kızdı kendine içten içe. Bu züppenin çekim alanına girecek değildi. Bir önyargı yıktı diye neydi bu gevşeklik? Kendine gelmeliydi. Çattı kaşlarını her zamanki gibi. Minik bir öksürükle boğazını temizlerken önüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Belaysa bana bela." dedi her zamanki tersliğiyle. "İşine bak sen."

"Valla benim işimi sen kapmışsın." derken yere eğildi Zülfikar. Sabahtır bacaklarına sürtünen siyah köpeğin yanaklarını kavradı. Kocaman bir gülüşle bakarken başını okşadı. Havladı köpek yüzüne doğru. Huysuzca kıpırdandı. Güldü Zülfikar. "Özledin mi sen beni kızım?" Göz ucuyla baktı iki adım uzağında dikilen Duru'ya. "Ondan mı bu huysuzluğun?"

Havladı köpek. Göz devirdi Duru.

Bunların zıttı olarak güldü Zülfikar. "Ne verdin sen bunlara?" dedi köpeğin karnına hafifçe vururken.

"Yemek." dedi Duru masum masum. O da eğildi köpeğin önüne. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi vermişim? Hastalanmış mı hayvan?"

Yalandan yüz ekşitti Zülfikar. "Kurbanda besiyeye çekilen danalara dönmüşler. Emekli dayı göbeği çıkmış hayvanların." Köpeğin karnına dokundu tekrar. "Şuna bak."

"Sen iyi besleyemiyordun demek ki." dedi Duru uyuz uyuz.

Tip tip baktı Zülfikar. "Aynen, gram gram veriyordum yemeklerini. İyi ki geldin. Hayatları kurtuldu."

Ukalaca gülümsedi Duru. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Tip bakışı sürüyordu Zülfikar'ın. "Et verecektin bunlara et."

Yüzünü ekşitti Duru. "Saçmalama. Çiğ et zararlı köpeğe."

"Pişireceksin herhalde kızım." dedi Zülfikar. "Sokak köpeği bu. Et yiyecek ki kendini korumayı bilsin."

"Birine saldırabilir!"

Duru'nun getirdiği yemeklere baktı göz ucuyla. Lokantadan yemekleri kimin aldığı bariz bir şekilde belliydi şu an ama o tek bir noktaya takıldı. "Asıl marul yerse birine saldırabilir. Köpek lan bu. Hamster gibi marul mu kemirttiriyordun sen hayvanlara kaç haftadır? Nerede hayvan hakları?"

En ukala bakışını attı Duru. "Senin etlerle değil benim marullarla yaptılar ama bu göbekleri, hatırlatırım."

Derin bir nefes verdi Zülfikar. "Dertlerinden şişmiş hayvanlar, belli." Göz devirmek suretiyle önündeki köpeğe eğdi bakışlarını. "Yarın size bir sürü et getireceğim kızım. Merak etme sen."

Dilini dışarı atıp baktı köpek.

"Normal yemek yiyecekler. Et değil." dedi Duru anında.

"Hayır, et." dedi Zülfikar.

"Yemek." dedi Duru. Dik baktı.

Aynı dik bakışla karşılık verdi Zülfikar. "Et."

"Yemek."

"Et!"

"YEMEK!" diye cırladı en sonunda Duru.

Anında güldü Zülfikar. Hem de kahkaha atarak. Sinirlenince çatık kaşlarının çehresini daha da güzelleştirdiği bilgisi nicedir aklındaydı. Onaylamış oldu yine. "Hiç etik tartışmıyorsun bak sen. Hemen bir bağırma bir yükselme bir haller bir sinirler geliyor sana. Seni sakinliğe ve evrensel insani değerler içinde tartışmaya davet ediyorum."

Boş boş baktı Duru bu neşesine. "Ayarsız mısın sen?"

Gülüştü büyüdü Zülfikar'ın. "Ayarlarımıyla oynanıyor diyelim." derken bakışlarını hala başını okşadığı köpekten Duru'ya kaldırdı. Kısa denecek bir süre gözleri birbirine değdi yine. İlk kaçırın Duru oldu. Hızla ayağa kalktı çömeldiği yerden. Asıl onun ayarları ile oynanıyordu.

"Zaten ayarsızdın diyelim." dedi imalı imalı. Daha fazla duramayacaktı. Durmamalıydı. Kara delik hala oradaydı, çekiyordu. Şu an buradan tüymeliydi. "Madem sen geldin ben gidiyorum." Boyundan çapraz taktığı çantasını önünden arkasına çekti. Arkasını döndü. Bir adım atıyordu ki Zülfikar'dan yükselen bir sesle duraksadı.

"Selamın var da hoşçakalın yok mu sarı kafa?"

Durdu Duru. Dudaklarında yarım bir gülüş oluştu. Zülfikar bunu görmedi. Görmesine de izin vermedi. Yavaşça yine arkasını dönerken dudaklarındaki tebessümü silmişti. "Ne o? Ben hoşçakal demeyince hoşça kalamıyor musun?"

Çapkın çapkın gülümsedi Zülfikar. "Belki kalamıyorumdur?"

Bak sen dercesine baktı Duru. İstemsizce dudaklarında kocaman bir tebessüm belirdi Duru'nun. Kara deliğin gücü devasaydı. Uzakken de kendine çekiyordu. Bu iyi değildi. Dudaklarında yarım bir gülüş varken zorla toparladığı irade parçalarıyla geri geri adımladı. "Peki madem." dedi hafif bir cilveyle. "Hoşçakal."

Çapkın gülüşünü bozmadı Zülfikar. Eyvallah dercesine kafasını sağa eğdi. Duru yüzündeki gülüşü silmeden arkasını dönüp ilerlediğinde ise birkaç dakika aynı gülüşle baktı arkasından.

"Hav hav." dedi köpek.

Bakışlarını zorla kopardı dimdik ilerleyen kadının sırtından, sarı saçlarından. Köpeğe döndü. Hevesle dil sallıyordu. Başını okşadı. "Bu bize gülerek ikinci sırtını dönüşü." dedi köpeğe. "Üçte bu bahis kapanır."

"Hav hav!"

"Aynen öyle kızım." diye onayladı. "Dua edelim üçüncüsü olmasın."

"Hav hav!"

"Yine haklısın kızım." derken derin bir nefes verip bakışlarını artık gözden kaybolmuş Duru'nun gittiği yöne çevirdi. "İşte o zaman asıl boku yeriz."

Geri dönülemez hatalara neden olan başlıca duygumuz öfkedir derdi dedem hep. Öfkene hakim olmayı bilmezsen, kaybeden hep sen olursun. Çünkü öfke bir kurttur. Sen içini döktün sanırsın lakin o seni içten içe yer ve bitirir. Sakın öfkene yenilme. Yaradan insana iki kulak bir tek ağız bahşetmiştir. Tesadüf değildir bu. Çok dinle, az konuş diyedir. Dinle ve anla, sessiz ol ve kırma diyedir.

Herkes anlatırdı bunu. Her geçene söylerdi. Ilımlıydı her şeye karşı. Mahallede kavga mı oldu, anında ara bulsun diye dedem çağrılırdı. Uzun uzun anlatırdı onlara da bu sözleri. Ama en çok bana yapardı bu konuşmayı. Lise dönemlerimde haftada bir duyardım bu cümleyi kendisinden. Hiç şaşmazdı. Göz devirirdim o zamanlar. Hatta bayadan sinir olurum. Neden bu konuşmanın sürekli bana yapıldığını dair hiçbir fikrim olmazdı. Ergenlik kafası işte. Her şey bana karşıydı o zamanki düşünce evrenimde. Dedem bile.

Şu an anlıyordum bu sözlerin neden sürekli bana söylendiğini.

Saman alevi gibi değildi benim öfkem. Hiçbir zaman öyle olmamıştı. Kor alev gibiydi. Sessiz duran ama üflendikçe harlanan, harlandıkça önü alınamayan. Yakardım. Yıkardım. Benim canım yandıysa ben de can yakardım. Bir duyduysam bin söyledim. Annemi kırmışlığım çoktu mesela. Ya da Gökalp'i ve halamı. Herkes sözünü geçen babaannem bile bir beni zapt edemezdi. Sığmazdım ele avuca. Ne ben ne de öfkem. Ağzımdan çıkan her bir kelime ateşti. Asiydim. Fazlasıyla asiydim. Kimse beni hor göremezdi. Kimse beni yok sayamazdı. Kimse benim üzerime basıp geçemezdi. Kimse beni üzemezdi.

Ama yaşımla ilerledikçe pişman olmuşum bu hallerimden. Olgunlaşmışım belki de. Bilemiyorum. Ama şunu biliyordum. Aslında içimde ki öfkenin sebebi; babasız geçen günlerim, unutmak zorunda kaldığım, bastırduğım, özlediğim anılarımdı. Özlem beni hırçınlaştırıyordu. Günler geçti. Aylar geçti. Benden giden hiçbir şey geri gelmedi. Ben ise sonu gelmez öfkemin ipini elime almaya başlamışım zamanla. Sıkıca tutmuşum. Dizginlemişim.

Büyüyordum.

Annemin her sözünü dinlemişti artık mesela. Asla sesimi yükseltmemiştim. O bana kızsada dahi sessizce dinlemiş, gidip öpmüşüm. Gökalp'e bağırmaı bırakmışım. Dedemi dinliyor, halamla gülüyor,

babaanneme kocaman sarılıyordum. Zapt etmekte zorlandığım öfkemin ipini içimin en kutularına sıkı sıkı çaktığım bir kazığa bağlamıştım. Her şeye ılımlı bakmaya, her şeyin daha yapıcı taraflarına öncelik vermeye çalışmıştım.

Ta ki şu ana kadar. Elimde sıkıca tuttuğum bir silah varken öfkemin halatının ucunu çoktan kaybetmiştim.

Gözlerim kararıyordu sinirden. Çene kaslarım titriyordu. İçimde patlayan öfke öyle büyüktü ki hayal kırıklığı ve kırgınlıkla da birleşerek bir çığ gibi yıkılmıştı üzerime. Bu olmamalıydı oysa. Kalbimi verdiğim tek kişi bu kalbi böyle paramparça yapmamalıydı oysa. Bir tek onun eline verdiğim ruhumu sıkıp sıkıp böyle nefessiz bırakmamalıydı oysa. Ona karşı içimde böyle bir öfkeye neden olmamalıydı oysa. OLMAMALIYDI!

Ama madem olmuştu, hesabını verecekti. Hem de kendi istediği şekilde.

Hızlı adımlarla çıkmaya devam ettim apartmanın merdivenlerini. Elimdeki silahın soğuk kabzasını daha sıkı kavradım. Bir canı almaya yaklaştım ben bu silahla. Bir daha asla elime alamam sanıyordum ama yine öyle olmamıştı. Hiç zorlanmamıştım elime alırken. Ben kendimi aslında hiç tanıyamamıştım ya da. Zaten ben kimi tanıyabiliyordum ki?

Her bir adımım apartman boşluğunda tok sesler çıkarırken elimdeki silahı asla saklama gibi bir gereksinim görmüyordum apartmana girdiğimden beri. Son basamağı da çıkınca Timur'un bahsettiği dairenin önüne gelmiştim. Beklemedim. Tereddüt etmedim. Öfkem buna izin vermedi. Kapının önüne gelir gelmez boşta kalan elimi sıkı bir yumruk yapıp üst üste indirdim kapıya. Beklemek cehennemdi. Dişlerim bile titriyordu öfkeden. Açılmadı kapı hemen. Tekrar üst üste iki yumruk daha attım. Adım sesi geldi içeriden. İndirdim elimi ama bu ana eşdeğer olarak kapı açılınca bende buna eşdeğer olarak diğer elimdeki silahı aramızda kaldırdım.

Kapıda belirdi sureti. Ama burnuna dayanan silahı beklemiyordu muhtemelen ki anlık bir bakakaldı. Bir bana bir silaha baktı birkaç saniye için. Üzerinde açık gri, salaş bir tişört ve siyah eşofman vardı. Yorgun duruyordu. Göz altları çökmüştü. Hafifçe sakalları çıkmıştı. Yüzü küçülmüştü. Zayıflamıştı. Bariz belliydi. Öfkem bile titredi bu görüntüden ama kırgınlık devasaydı. Başka hiçbir şeyi görmeme izin vermedi.

"Gökçen..." derken ciddi manada alık alık bakakalmıştı.

Gökçen ya. Gökçen. Senin zıvanadan çıkardığın Gökçen. En sonunda delirttiğin Gökçen.

İleri doğru bir adım atarken silahı yüzünden çekmedim. O geriledi. Ben ilerledim. O geriledi. Ben ilerledim. Tam evden içeri girdiğimizde ise adımları durdu. Boş bir bakış attı. "Ne yapıyorsun sen şu an?"

Arkamda açık kalan kapının kendi kendine kapandığını duydum. Güzel. En azından o beni yormamıştı. Bu cinnet anı dışarıya yansısın istemezdim. "Ne yapıyora benziyorum sence?"

"Pek bir anlam veremedim." derken göz ucuyla elimdeki silaha bakıp tekrar bakışlarını bana dikmişti.

Diğer kolumda asılan çantamı yere fırlatırken oldukça net oldum. "Geberteceğim seni!"

Derin bir nefes çekti içine. "Sen bu ortam basıp racon kesme işini biraz abartıyor olabilir misin artık?"

"İnsanın hayatında senin gibi bir yürek kanseri olunca her şeyi abartabiliyor emin ol."

"O elindeki çocuk oyuncağı değil!"

Güldüm ister istemez. "Merak etme. Daha önce kullanmışlığım var. Tecrübeliyim."

Bakışları titredi bu sözü duyar duymaz. Yapma dercesine düşürdü omuzlarını. Bana ne oğlum! Yapacaktım. Benim canım paramparça ise o da öyle olacaktı. Yoktu öyle yağma. Burnumdan soludum bu noktada adeta. "Sen benim hayatımda gördüğüm en korkak en adi adamsın. Senin gibi birine aşık olduğum için kendimden bile utanıyorum!"

Bu noktada kaşları çatıldı. Alttan alttan baktı. "Bırak şu elindekini öyle konuşalım. Saçmalıyorsun şu an."

Kalbim acıyordu. Kolu yaralı diye içim giden adama silah çekiyordum ben şu an. Hem de beni en çok yaraladığı yere, kalbine doğru. "Ben mi saçmalıyorum?" diye çıkıştım. "Gerçekten saçmalayan ben miyim sence?"

Yüzünü sıvazladı tek elle ya sabır der gibi. "Tamam, ben saçmalıyorum. Bırak şu silahı öyle konuşalım."

"Hiçbir şey konuşmak istemiyorum seninle artık. Yüzünü bile görmek istemiyorum."

Bakışlarını gözlerime dikti. "Niye burdasın o zaman?"

İmkan olsa ağlardım. Avaz avaz, çığlık çığlığa ağlardım ama yuttum. "Sözümü tutmaya geldim." derken sesim buz gibiydi. "Eğer bir gün gidersem beni çek vur demiştin ya hani? Sen bunu hatırlamazsın şimdi. Ama ben unutmadım." İleri doğru bir adım atıp silahı tam göğsüne dayadım. Alev alev yanan gözlerimi kehribarlarına diktim. "Madem

gidiyorsun ben de seni senin silahınla vurmaya geldim. Tıpkı senin istediğin gibi."

Başını eğmedi. Göğsüne dayadığım silaha göz ucuyla dahi bakmadı. Ne zamandır hasret kaldığım kehribarlarını gözlerime sabitledi. Öyle bir baktı ki; göğüs kafesimden yükselen çığlıkların sesini her zerremde hissettim.

"Ne yapıyor muşum ne?" derken bir tık şaşkıındı.

Gözüm dönmeye devam ediyordu. "Bana mı soruyorsun ne yaptığını köpek?!" Silahı göğsüne doğru bastırdım. Hafifçe geriledi.

"Gökçen inan şu an ne diyorsun hiçbir şey anlamadım." derken beni sakinleştirmek adına en ılımlı sesini kullandığının farkındaydım. "Çek şu silahı. Sakince konuşalım."

"Seninle sakince konuşulur mu ya!?" diye gözlerimi büyüterek yükselmeye devam ettim. "Senin gibi bir göt kafayla sakince konuşmak mümkün mü sence? Delirttin beni! Zıvanadan çıkardın beni en sonu-"

Gerisini getiremedim çünkü anlık sinirle hesaba katmadığım bir şey vardı. Pervasızca göğsüne silah dayadığım adam bir bordo bereydi. Hani şu şehir efsanelerindeki adamın götünden donunu ruhu duymadan alan bordo bereliler. Ben ne olduğumu bilemeden bileğimi kavradı. Elimdeki silahı tutan parmaklarım istemsizce gevşerken silahı kendi eline aldı. Ama buna eşdeğer olarakta bir hışımla geri çektiğim elim tarafından yanağına okkalı bir tokadı yemesi bir oldu.

Ortamda patlayan tokat sesiyle onun yüzü yanına dönerken ben ciddi manada artık burnumdan soluyordum. Ellerim titriyordu. Avuç içim sızım sızım sızılıyordu. Bana bunu yaptırdığı için kalbim can çekişiyordu. Belki benim tokadım onda sinek ısırığı etkisi bile yapmazdı ama ondan çok benim canımı yakmıştı. Bunu yaptığım için anında pişman olmuşum olmasına ama öfkem daha baskın geldi.

"Bana bunu yapmaya hakkın yok senin!" derken göz pınarlarımın acı bir sızıyla dolmaya başladığını hissediyordum. Dudaklarım titredi. Güçlü durmaya çalıştım ama kaçınılmaz sona artık engel olamadım. Yaşlar akmak için hazırды. Ben kendi psikolojik buhranlarımla mı uğraşacaktım yoksa bunun gelgitleriyle mi?

Köpek gibi özlemiştim köpeği hem. Benim kalbimi bu denli kanatması hangi sevdaya dahildi? Elim acıyordu ona vurduğum diye. Benim canımı böyle kanatmaya ne hakkı vardı?

Yediği tokatla yüzü hala yanına dönükken yavaşça gözlerini kapattığını gördüm. Yutkundu. Adem elması yavaşça kavislenip söndü. Çene kemikleri

belirginleşti. Ben ise durmadım. Canını yakmam lazımdı. Canım yanıyordu. Onun da canı yanmalıydı. Ne kadar can yaktığını görmeliydi. Gözyaşlarını gizlemek adına yine öfkeme sığındım. Hızla arkamı döndüm. Bakışlarım bir kütüphaneye takıldı. "Ne dedim ben sana?" diye sinirle söyleniyordum bir yandan da ağzımın içinde. "Ne dedim ben sana!?" Sert adımlara ilerleyip üçüncü raftaki bir küllüğü kavradım. Zerre düşünmeden arkamı dönüp kafasına savurdum.

"BENİ BIRAKMAYA HAKKIN YOK SENİN DEDİM!" diye bağırarak zıvanadan tam anlamı ile çıktım. "MADEM BEN SENDEN GİDEMEDİM SENİN DE BENDEN GİTMEMEYE HAKKIN YOK DEDİM!"

Bordo bere tabi. Yine yemedi. Anında kafasını sağa kırıp küllükten kurtuldu. Küllük arkasında kalan koridor boyunca savrulup şiddetli bir sesle yeri boyladı. Arkasına uçan, kıl payı kurtulduğu küllüğe baktı önce şaşkınca. Sonra ise bana. Aynı saniyelerde onun da sinirlenmesi şaşırtıcı olmadı tabi.

"GÖKÇEN YETER ARTIK!" diye o da öyle bir kükredi ki normalde olduğum yere sinerdim ama şu an ateşin ta kendisi olan bendim.

"Yeter öyle mi?" dedim dişlerimi sıkarak. Arkamı dönüp bir kitap kavradım. Kendimce en kalın olanı. Hızla onu da kafasına savurdum. "YETER ÖYLE Mİ?"

Bu hamleden de kurtuldu. Sağa kırdı kafayı. Kitap yeri boylarken o umursamazca elindeki silahı yanımdaki masa üzerine bırakmak için sola doğru meyletti. Bıraktı da ama masa üzerindeki cam vazoya takıldı bakışları. Saniyelik benim de. Lakin vazo bana yakındı. Bu sefer bordo bere olan bendim. Hızla vazoya uzanıyordum ki, "O kıymetli." dedi ışık hızında. "O Timur için kıymetli. O olmaz."

Duraksadım. Ama bir iki saniye falan. Tekrar kütüphaneye yönelip bir kitap daha kavradım. Hızla kafasına savurdum. "Keşke kendi kıymetlilerini de bu kadar iyi koruyabilseydin köpek!"

Kafayı yana eğip bu hamlemden de kaçtı. "Ne yaptıysam kıymetlimi korumak için yaptım zaten Gökçen!" diye yükseldi. Ne zaman çok sinirlense alnında beliren damar yine ben burdayım dercesine atıyordu.

"Bu mu korumak?" dedim artık hıçkırığa hıçkırığa ağlarken. "BU MU KORUMAK? AĞZIMA SIÇTIN LAN BU MU KORUMAK!"

"SEN SÖYLE O ZAMAN!" diye yükseldi. "GÖZÜMÜN ÖNÜNDE ÖLÜRKEN NE YAPSAYDIM, SEN SÖYLE!"

"BOK YAP!" derken bir kitap daha savurdum kafasına. "Bu saatten sonra bok yap!" Bir kitap daha savurdum. Hıçkırıkları artıyordu. Nefesimi bile toplayamıyordum. "Bırakıp gidiyorsun beni öyle mi? Ben bunca şeye rağmen bir kere bile vazgeçmeyi düşünmemişken sen bırakıp gidiyorsun beni öyle mi? Nefret ediyorum senden. NEFRET EDİYORUM SENDEN!" Bir kitap daha. "SENİ SEVDİĞİM İÇİN KENDİMDEN DE NEFRET EDİYORUM. DEFOL GİT NERE GİDERSEN! DEFOL GİT!"

"LAN NERE GİDİYORMUŞUM?" diye bağırdı ellerini ben buradayım diyen Kuzey Tekinoğlu gibi açmışken.

"CEHENNEMİN DİBİNE!" diye bir karşılık aldı benden. Bir kitap daha alıp kafasına savurmak adına arkamı döndüm lakin önümü döndüğümde onu dibimde görmeyi beklemiyordum. Işınlanmayı bulmuş olabilirdi. Yeter artık der gibi bir ifade vardı yüzünde. Kitabı sıkıca tutan bileğimi kavradı. Tam dibimde oluşundan dolayı boş bulunarak bir adım gerileyip kütüphaneye yasladım sırtımı. O ise durmadı. Aradaki mesafeyi sıfırladı. Bedenini bedenime yasladı. Havada asılı kalan bileğimi bırakmadan bakışlarını gözlerime dikti. Yapmamalıydı bunu oysa. Kokusunu hissetmem iyi değildi. Öfke kusuyordum burada.

Baktı gözlerime. Az önceki sinirli bakan ifadesinin aksine oldukça sakin baktı hem de. Sıcacık, yumuşacık... Her zaman baktığı gibi aşkla, hayranlıkla baktı. Bunu da yapmamalıydı. İçim gidiyordu.

"Dinle." derken dünyanın en makul emrini verdi sanki. Sesi öyle bir çıkmıştı ki; itiraz etmem imkansızdı. Bedenini bedenime daha çok yasladı. Uzun kıvrık kirpiklerine yine dokunmak için kıvrandı parmak uçlarım. Özlem devasaydı. "Dinle beni." dedi dudaklarına doğru. Nefesi tenimi yaktı.

Bir yaş daha yanağıma doğru süzülürken içli bir nefes vermemek adına zor tuttum kendimi. Özlemekten helak olmuştum ben burada. Reva mıydı bunlar bana? Eski bizi istiyordum ben. Cidden reva mıydı bu kırgınlık bana?

"İstemiyorum." dedim zorla. Dudaklarım titremişti.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı biraz daha. Neredeyse sıfırlandı aramızdaki mesafe. Burun uçlarımız değdi birbirine. İkimizin de bakışları gözlerimizdeydi. İçimde kaynayan ne varsa görmesine izin verdim. Görsün istedim. Nasıl canımı yaktığını görsün istedim. Ama o da aynı şeyi yapmıştı. Kendini açtı bana. Bakışlarında görüyordum her şeyi. Yoğun bir üzüntü vardı. Üzüntü ve özlem...

"Hiçbir yere gitmiyorum." diye mırıldandı. Sesi öyle huzurlu geldi ki o an için, içimde kaynayıp duran alevlerin üzerine kovalar dolusu soğuk su dökülmüş gibi hissettim. "Sakince anlat şimdi. Ne duydun?"

"Timur söyledi." diye mırıldanırken sinirden nefes nefese kalmıştım adeta. "Tayin istemişsin."

Hafif bir göz devirir gibi oldu. "Saçmalamış. Yok öyle bir şey."

Kafa mı buluyordu benimle? Hoş değildi. Kafam zaten yeterince güzeldi. "Yalan söylüyorsun." diye soludum.

"Neden bunu yapayım?"

"Korkaksın!"

"Korkağım evet." derken sesi yorgundu artık. "Konu sensen ben her şeyden korkarım Gökçen. Seni kaybetmekten de korkarım. Sana zarar vermekten de korkarım. Canını yakmaktan da korkarım. Korulamamaktan da korkarım. O kadar güçlü değilim ben." derken sesi gerçekten güçsüzdü. "Senin canını yakacak her şeyden ben köpek gibi korkarım. Bütün dünyaya kafa tutarım. Savaşırım. Devlet korur, ülke yaşatırım. Ama ben bir tek seni yaşatamamaktan korkarım Gökçen."

İçimden bir parça çok yükseklerden boşluğa düşüverdi sanki. Al işte. Tek bir sözülle yine alıyordu bütün öfkeyi. "Gidersem yaşayamam asıl." dedim tek çırpıda son kalan öfke kırıntısına tutunarak. "Bunu anlamayacak kadar salak mısın sen? Bana bunu yapıp durmaktan vazgeç artık. Ben de gidemem hiç bir yere. Sen de gidemezsin hiçbir yere."

Çocuk değildik artık. İrade bizim elimizdeydi. Büyüklerin değil. Ve kader iradeye bağlı kılınmıştı. Bir kere daha buna izin vermeyecektim. Bir kere daha onsuzluğa alışmayacaktım. Artık çocuk değildim çünkü. Unutamazdım.

Hayır dercesine iki yana salladı başını. "Nereye gideyim? Ben senden gidemediğim için seni göndermeye çalıştım zaten Gökçen." derken yüzünü daha da yaklaştırdı. Yanağıma sürttü yanağını kedi misali. Görevden dönmüştü. Hafif sakalları vardı. İnce ince battılar. Asla rahatsız etmeden... Ne zamandır yakınlığına hasret benim arsızca tenini ona yaslarken gözlerim istemsizce kapandı. "Nasıl gideyim ben senden? Gidecek yerim mi var..?" Dudakları boynuma ilerledi. "Buradan başka..."

Narin bir öpücük bıraktı. Derin bir nefes çekti içine. Öyle narindi ki; hissetmekte bile zorlandım.

"Yalan söylüyorsun." diye aynı şeyi zorla mırıldandım. O kadar büyük bir korku vardı ki içimde inanmakta zorluk çekiyordum her şeye. Bu kadar

yakına gelmemeliydi hem. Arsızdı ona karşı benim. Kıyamıyordu ona yüreğim. Bakışlarını boynumdan tekrar yüzüme kaldırdı ama yakınlığı bozmadı. Dolu dolu baktı gözlerime.

"Beni üzüyorsun." diye mırıldandım dudaklarım titreye titreye. "Kalbimi kırıyorsun."

Çaresizce hafif bir hareketle sağa eğdi başını. Günlerdir öfkeme sığınarak içimde tuttuğum kırgınlığı en sonunda gösterebilmiş olmanın rahatlığı ile her zerrem gevşedi. Elimdeki kitap yere düştü. Sessizlikte tok bir ses çıkararak ayaklarımızın hemen yanına...

"Çok sevmekten." dedi. "Yemin ederim çok sevmekten. Sadece iyiliğini düşünmekten..."

"Düşünme." derken tir tir titriyordu dudaklarım. "Benim iyiliğimi düşünme. Sadece beni düşün sen. Benim iyiliğim sensin. Başka bir şey düşünme."

Üzgün bir bakış daha attı. Kısa bir an için bakiştık öylece, dolu dolu gözlerle. "Özür dilerim." diye mırıldandı dudaklarıma doğru en sonunda. "Onlarca, binlerce kez özür dilerim."

İşte buydu. Günlerdir istediğim şey tam olarak buydu. Tek bir kelime. Tek bir bakış. Anlardım ki onu ben. Kıyamazdım. İşte yapacağı tek şey buydu.

Benim içimde ise hala aynı korku vardı. "Gidemezsin hiçbir yere." derken dudaklarımız hafifçe birbirine değince içimde bir noktanın titrediğini hissettim. "Ben de gitmiyorum. Sen de gidemezsin! Anladın mı beni?"

Çok net bir cevap verdi. Zaten arada sıfır kalan mesafeyi kapatarak dudaklarını dudaklarıma üzerine sertçe kapattı. Nicedir özlemle kuruyan dudaklarım hasret kaldığı teni bulmuş olmanın sevinci içindeydi. İçimde alev alev yanan bir noktaya tazyikli su ile daldılar sanki. Beynim tek bir şeye odaklandı. Dudaklarına. Tenine. Varlığına. Hala havada olan bileğimi bıraktı. Benim kollarım hızla boynuna dolanırken o belimden kavradı. Bir kaç haftadır uzaktık birbirimizden ama yıllardır yanan aç bir özlem vardı sanki içimizde. Ve doyabilecek gibi de değildi.

(+18'li alana giriş yaptınız. Okumak istemeyenleri bir köşeye alalım. O nasıl söz diyenlerle yola devam edelim.)

O da benimle aynı durumda olmalıydı ki dudakları en asisinden, en özlem dolusundan eziyordu dudaklarımı. Bir elimi omzuna dolarken diğerini saçlarına daldırdım. Belimdeki elleri sıkılaştı. İlerledi. Sırtıma

uzandı. Tüm kollarıyla kavradı bedenimi. Dudaklar kesmedi özlemi. Dillerimiz birbirine değdiği an ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim. Kolları arasında sıkıca kavradı bedenimi. Hafifçe yan döndü ve iki koca adımda kendimi masanın üzerinde onu ise bacak aramda buldum. Saniyelik ayrıldı dudaklarımız. Sonra ise buna hiç gerek yok dercesine tekrar birbirini buldu.

Öpüştük. Deli gibi, birbirimizi kana kana içer gibi, nefessiz kalana, dudaklarım sızım sızım sızlayana kadar öpüştük. Bacak arama daha çok yasladı kendini. Elimi sırtına yasladım. Kendime daha çok çektim. Nefes almak adına ayrıldı dudaklarımız. Gözlerimiz değdi birbirine. Bir çift alev dönüyordu kehribarlarında. Koyulaşmıştı renkleri. Çenemi kavradı tek eli. Baş parmağını sızlayan dudaklarımda gezdirdi tahrik edici bir dokunuşla. "Geberdim." diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Özlemekten geberdim Pamuk."

Oldukça cüretkar oldum. Zira aynı duygu misliyle bende de mevcuttu. "Acısını çıkar o zaman." derken üzerimdeki deri montu çıkardım. Yana savurdum. Bacaklarına kendi bacaklarımı yandan dolayıp kendime daha çok çektim. Varlığını kasıklarımında hissettim. Sıcaktı. Her şey çok sıcaktı. Ya da benim tenim yanıyordu. Duyduklarından memnun bir edayla kıvrıldı dudakları. Boynuma gömdü başını hemen. Başım anında geri düştü. Elimi saçlarına daldırırken gözlerim istemsizce kapandı. Asıl özlemekten geberen bendim.

Öfkem dindirilmeliydi. Hemen, şu an dindirilmeliydi. Öyle de yaptı. Dudakları tahrik edici öpücükler bırakarak ilerledi boynumda, köprücük kemiğim de, gerdanımda. Yavaş yavaş öptü. Dudaklarının değdiği her yerin hakkını vermek isteyen bir hali vardı. En sonunda tekrar dudaklarımı buldu. Saatlerdir nefessiz kalmış gibi kenetlendi dudaklarımız birbirine. Ayrılır ayrılmaz ise kazağımın uçlarını kavrayıp tek hamlede üzerimden çıkardı. Önünde siyah bir sütyenle kalırken daha seksi bir şeyler giymemiş olmama sövdüm içten içe ama ben de boş duracak değildim. Onun manzarası varsa benim de olmalıydı. Tişörtünü kavradım. Hızla çektim yukarı doğru. Çıkarmaya kollarımın boyu yetmeyince o el attı. Baş kısmını o çıkararak yana savurdu tişörtü. Ellerinin titrediğini hissettim o an. İlk defa bana dokunurken bu denli titriyordu elleri.

Ve evet, işte benim manzaram da buradaydı. Sevgilimin baklavaları. Selamlar.

Yüzüme dökülen saçlarıma uzandı elleri. Hırçın tutamları parmak uçları yavaşça geri çekti yüzümden. Hayran hayran baktı bir kaç saniye yüzüme. Ben ise kolundaki yaraya takılmıştım. Parmak uçlarım istemsizce yaraya dokunmak istedi ama yanaklarıma, dudak kenarına, boynuma peş peşe bıraktığı öpücükler aklımı başımdan alır cinstendi. Kendimden geçmiş gibi kapandı gözlerim. Her bir öpüşü daha da körüklüyordu içimde yanan ateşi. Boş durmadım. Benim de içimdeki bu özlemi dizginlemem gerekiyordu. Ellerim omuzlarından aşır kaslı sırtını benim dercesine kavradı. Avuç içimi tenine yaslariken yanaklarına art arda öpücükler bıraktım. Sonra çenesine. Dudak üstüne. Tokat attığım yanağını defalarca öptüm. Defalarca. Defalarca... En son ise yine dudaklarına ulaştım.

Kasılmıştı omuzları. Ama her bir noktası ayrı bir ateş atıyordu bana. Sırtındaki derin yara izine değdi parmak uçlarım. İçimde yanan şehvetin aksine parmak ucun bu yara izini şefkatle okşarken dudaklarımız tekrar birbirini buldu. Kısa bir öpüştü bu seferki. Daha mühim meseleler vardı çünkü. Dudakları dudaklarımın üzerinden kopup boynuma indi. Art art bıraktığı öpücükler, tenimi yakan bir hal alınca boynum geri düştü. Bu iş buradan dönecek değildi. Daha fazlası için kıvranıyordu her zerrem.

Yaptığı her şeyin hesabını verecekti elbet. Öyle ya da böyle. Ama önce benim özlemimi dindirecekti. Öpücükleriyle başımı geri atarken kesik kesik nefeslerimiz dolduruyordu tüm odayı. Parmakları önce bel oluşumda gezindi. Baş göğüs aramdayken en son sütyen kopçamı buldu. Açtı.

Sütyen içinde zorla tutuluyormuş gibi derin bir nefes kaçtı dudaklarımdan anında. Ki zaten zorla tutuluyordum. Asla aram yoktu kendileriyle. Gözlerimi açtım. Sol göğsümün , kalbimin üzerine derin bir öpücük bırakırken gözlerini gözlerime kaldırmıştı. "Dur dersin şimdi de." diye mırıldandı dudaklarıma doğru. İlkel bir vahşilik vardı yüzünde ve sesinde. "Bundan sonrasında götüme sıksan da duramam."

Arsız bir cevap verdim. Kollarımı boynundan çözüp sadece omuzlarımda asılan sütyenimi gözlerine baka baka çıkardım. Öylece savurdum bir yerlere. Pekte umrumda değildi şu an nere gittiği. Önünde üst kısmım tamamen çıplak kalınca çarpık bir gülüşle baktı pek sevdiği göğüslerime. Ben ise elimi karın kaslarına uzattım. Birinci kat... İkinci kat... Üçüncü kat... Kat üstüne kat... Yavaşça her birine tek tek dokunurken yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Göğüs uçlarım tenine değdiği an beynime giden sinyal sesleri kulaklarımın uğuldamasına neden olmuştu. Üzerimdeki etkisi inanılmazdı.

"Ben sana hiçbir zaman dur demedim." diye mırıldandım dudaklarına doğru. Karın kaslarında tek tek gezinmeye devam etti parmak uçlarım. "Neyin var neyin yoksa bana ver dedim." diye mırıldanırken titrek bir nefes verdi dudaklarıma doğru. Elim ilerlemeye devam etti. Cesur oldum. Geri durmadım. Durmakta değildim. Elim eşofmanının içine dalıp iç çamaşırı üzerinden erkekliğinin üzerinde durunca kasıldı. Göz bebekleri titrerken dudaklarıma doğru inmedi. "Bende de neyin var neyin yoksa al dedim."

"Gökçen." diye inledi.

Yavaşça okşadım kumaş üzerinden erkekliğini. "Ben seninim. Sen benimsin dedim." derken dudaklarımız üst üsteydi ama kısık nefesler alıp veriyordu sadece. "Beni severken sınır koyma Murathan." diyen sesim bana bile yabancı gelecek şekilde erotikti. "Durma. Asla durmadan, nefes dahi almadan sev."

Öyle de yaptı. Çenemi kavradı bir eli sıkıca. Başım hafifçe geri düşerken alt dudağımı kavradı dudakları. Emdi. Öptü. İç çamaşırının üzerinden elimin altında kalan ereksiyonu şu an bile oldukça zor durumda olduğunu gösteriyordu. Benim de kasıklarımın ondan aşağı kalır yanı yoktu lakin. Karın boşluğumda tatlı bir sızı vardı. Artıyordu. Gittikçe şiddetleniyordu.

Dudaklarım sızlıyor, kasıklarım zonkluyordu. "Sakin durma o yüzden." diye mırıldanabildim dudakları alt dudağımı talan ederken. "Yoksa yemin ediyorum bu sefer seni gebertirim!"

Hoşuna gitmiş olmalı ki çapkın bir gülüş belirdi dudağının sol köşesinde. "Gebertiyorsun zaten." derken dudaklarımdan kopup başını kıymetlilerine, yani göğüslerime gömmüş durumdaydı. Büyük bir buluşma yaşanıyordu aralarında. Sol göğüs ucumu dudaklarının arasına alıp kasıklarımı sızım sızım sızlatacak bir şiddetle emmeye başlayınca soluğum kesildi. Elimin altındaki erkekliğiyle ne yapacağıma dair pek bir fikrim yoktu. Üstelik gittikçe de büyüyordu. Bu hırsıla koparmamayı umarak yavaşça okşadım onun göğsümde açtığı savaşa karşı. Bir şeyler canına tak etmiş olmalı ki ben bunu yaptığım an dişlerini göğsüme geçirdi. Acıdan değil, yoğun zevkten kısa bir çılgılık kaçtı dudaklarımdan.

Göğüs oluşumda, göğüs uçlarımda gezinen dudaklarının büyüüne kapılmış bir şekilde yay gibi gerindi sırtım. Az önce çektiği göğüs ucuma derin bir öpücük bırakıp geri çekilirken benim elimde artık erkeliğinden istemsizce geri çekilmişti. İstemiyordum ama ayrılmasını. Bunu neden yaptığına dair huysuz bir bakış atıyordum ki pantolonumun düğmesine uzandı elleri. İmkân olsa yırtıp atacak bir hiddetle açarken ben

de onun eşofmanına uzandım. Aşağı doğru iteledim. Düştü üzerinden kolayca. Daha önce üst çıplaklığı ile görmüştüm zati şahane afet-ül Kepçük vücudunu ama siyah bir baksırla görüşümüz ilkti. Köpekte mis gibi sıkı kış vardı.

İstemsizce dişlerimi dudaklarıma geçirirken kalçamı masada hafifçe kaldırıp pantolonumu çıkarmasına yardım ettim. Ayakkabılarımı çıkardı önce. Sonra ise bir hışımla çekip attı bacaklarımdan pantolonu. Arkada bir yerlere savurdu. Dudaklarımız tekrar birbirini bulduğunda bu sefer vahşilik son noktadaydı. Bir an dudaklarımdan uyuştüğünü hissettim. Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz başını tekrar boynuma gömdü. Göğüslerime ilerledi. Birini tek eliyle sıkıp okşarken diğerini öptü. Derin bir nefes çekti yine göğüs oluğumdan. Doyamıyor gibiydi. Kesik kesik nefesler, körük gibi yanıp sönen göğüs kafeslerimiz birbirine karıştı.

Karın boşluğuma doğru ilerleyen öpücükleri yüzünden eğildikçe eğildi önümde. Ben ise ellerimi geri atıp masaya yaslanarak geri attım belimi ve başımı. An öldürücüydü. İç çamaşırmımda beliren ıslaklık ise bunun en net kanıtıydı. En son kasıklarımdaya durdu dudakları. Soludum. Kesik kesik soludum. Nefesim tıkanıyordu. Ateş kulaklarımdan çıkıyordu. Ne yapacağını anlamak için birkaç dakika zonklayan dudaklarla tepeden tepeden baktım başına. O ise tamamen dizlerinin üzerine çöktü önümde. Bakışlarını alttan alttan gözlerime dikti. Canıma okuyacak bir yavaşlıkla önce kalçalarını okşadı. Sonra ise bedenimde tek kapalı bölge olan iç çamaşırmıma ilerledi. Kenarlarına geçirdi parmaklarını. Ne yapacağı bu noktadan sonra zihnimde bariz bir şekilde netti. Yaşasın Amerikan dizileriydi.

Bacaklarım titriyordu. Ciddi ciddi kasıklarımaya dolan sızıdan bacaklarım titriyordu. Ve en sonunda kaçınılmaz olan geldi.

Heyecanın başıma vurmasından mütevellit dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Sonra bir tane daha. Bir tane daha... Sayın hıçkırık... İşine karışmak istemem ama seksi işler peşindeydik. Bu neydi şimdi?

Güldü benim bordo goril. Evet, ciddi ciddi güldü bu hıçkırığa. Yapmamalıydı. Gülüşü daha da tahrik ediciydi. Gerçi bana göre şu an her şeyi öyleydi.

"Gülme." diye terslendim nefes nefese kalmışken.

Gülüşü büyürken iç çamaşırmı aşağı doğru çekti kenarlarından. "İmkan olsa ben şu an hıçkırık krizine girerdim Pamuk emin ol." derken aşağı doğru çekişine karşı koymamıştım. Kalçamı masa üzerinde hafifçe

kaldırarak yardımcı oldum hatta. Çamaşır bacaklarımdan ayak ucuma oradan da yere yavaşça süzülürken izledi öylece. Sonra ise bakışlarını kadınlığıma kaldırdı yavaşça. Daha önce sütyensiz görünmüşlüğü çoktu kendisine ama bu denli çıplağı ilkti. İçimde yanan sonsuz aleve rağmen ister istemez utandığımı hissettim. İlkel bir dürtüyle bacaklarımı kapatıyordum ki iki elini iki bacağımanın iç kısımlarına dayayarak durdurdu bu hareketimi.

"Şşşş." diye mırıldandı. "Sakin ol."

Kolaysa sen ol demek vardı ama dilim pek dönmüyordu şu an hiçbir şeye. Bir kere daha hıçkırırken çenem bile titriyordu heyecandan, sabırsızlıktan.

"Bana seni ver demedin mi?" derken bacaklarımı daha çok ayırdı iki yana. Parmakları beni hıçkırık krizine sokacak bir yavaşlıkla sağ bacak içimde ilerledi, ilerledi, ilerledi. En son kadınlığıma değince ise içimde bir noktada öyle bir şeyler kaynadı ki ağrısı yine kasıklarına doldu. "Neyin var neyin yoksa ver demedin mi?" dedi. Bakışlarını gözlerimden çekmeden parmak uçlarıyla yavaşça okşadı klitorisimin uç kısmını. Soluk soluğa bir inleme kaçtı dudaklarımdan. "Benden de neyin var neyin yoksa al demedin mi?" Okşayışları devam ederken bütün tenim uyarılmıştı artık. Göğüs uçlarım sızım sızım sızılıyordu.

"Dedim." diye inledim zorla. "Dedim."

Parmaklarını kadınlığımanın uçlarından hafifçe içeriye doğru ittirdi. "Durayım mı?" sorusunu yöneltti yine.

Nefesim kesildi. Kasılıp kaldım öylece. Gözlerimi kapatıp başımı geri atmaktan başka bir şey yapamadım. Ağrı amansız bir sızıya dönmüştü.

"Durayım mı?" diye yeniledi sorusunu.

Korktum bu noktada cidden durmasından. "Hayır." dedim benim bile hayret ettiğim bir istek ve arzuyla. Gözlerimi açıp bakışlarımı ona eğdim yine. "Hayır. Sakın durma."

Memnuniyetle gülümsedi. "Burada komutan sensin." derken parmakları klitorisimi beni ciddi ciddi delirtecek derecede okşayıp ayrıldı. "Ne emredersen o." Ne yaptığına bakmak için kafamı aşağı eğdiğimde ise onun anında dudaklarını kadınlığıma gömmesi bir oldu. Ciddi manada inledim bu sefer. Hem de en seslisinden. Dudaklarımdan bir hıçkırık daha kaçarken ani bir refleksle bacaklarımı kapatmak istedim ama bu pek makul değildi zira kafası olmadık yerlerime sıkışabilirdi.

O da izin vermedi buna zaten. Ellerini bacaklarımın içlerine yaslayıp iki yana açtı yine. Öptü önce. Sonra ise dilini hissettim en hassas yerlerimde. Dilini hassas tenimin üzerinde sıcak bir kadifenin yumuşaklığı gibi dolaştırarak kıvrımlarımın arasını yalamaya başladı. Dayanamadım daha fazla. Bir şeyler kopup geliyordu içimden. Düşer gibi oldum. Gözlerim karardı adeta. Can havliyle önümde eğilmiş saçlarına daldırdım bir elimi.

"Murathan!" diye inledim kesik kesik.

Klitorisimin etrafını dilinin ucuyla dolaşıp aşırı hassas bir noktaya dokundukça nefes alış verişimi zapt etmekte zorlanıyordum. Bu başka bir şeydi. Bu bambaşka bir duyguydu. Bağırdım. Adını defalarca üst üste bağırdım. Saçlarını çekiştirdim. Kasıklarımda boşalmaya hazır bir şey hissediyordum. Ateş gibi zonkluyor, kendini dışarı atmak için kasıklarımı zorluyor, dayanılmaz bir acı veriyordu. Dilinin hareketleri bunu daha da tetikliyor ama gelmesi için yeterli olmuyordu. Biraz daha, biraz daha, biraz daha diye defalarca geçirdim içimden. Bunun umuduyla inim inim inlerken saçlarını daha çok çektim. Arsızca başını daha çok bastırdım kadınlığına.

Bunu yaptığım için aklım başıma gelince utanacaktım. Şu an değil. Son noktadaydı her şey. Tam kasıklarımdaki eziyetin bittiğini, ağrının içimden akıp gideceğini düşünüyor, bunun heyecanı içinde hem hıçkırıyor hem de zorla nefes alıp veriyordum ki dudakları ayrıldı tenimden. Şaşkın şaşkın baktım bir kaç saniye için. Ağrıya son vermeliydi. Devam etmeliydi. Durmamalıydı.

"Aklımı yiyeceğim senin yüzünden." derken yerden ayaklandı. Kalçalarımın kavrayıp bir hışımla kendine çekti. "Yemin ediyorum aklımı sıyracağım senin yüzünden Gökçen. Gel buraya." derken kucaklayıp aldı beni masadan. Çıplaklığımdan utanmadan bacaklarımı vücuduna doladım. Şu saatten sonra çokta utanacak bir şey kalmamıştı zaten. Artık yoğun bir şekilde kabarmış ereksiyonu kasıklarına değince ağrı hala buradayım dercesine zonkladı. Kollarımı boynuna dolarken her ne yapıyorsa her nereye götürüyorsa izin verdim.

Elleri sıkıca dolandı bedenime. Son derece hassaslaşan göğüs uçlarım kaslı göğsüne değdikçe daha da acıyordu. Her şey uçtaydı şu an. Her şey. Kucağında benimle koridorda ilerledi hızla. İlk açık kapıdan içeri girdik. Nereye, nasıl bir ortama geldiğimize bakma gibi bir şansım olmadı. O an anımsadığım tek şey tertemiz görünen ve ferah kokan bir oda olduğuydu. Murathan gibi kokuyordu hatta. Pür dikkat gözlerine bakmak, dudaklarına ve yüzüne kesik öpücükler bırakmak gibi ciddi işlerim vardı.

Beni sırt üstü bir yatağa bıraktığını idrak edebilmişim lakin. Algıladığım tek şey koyu kahve, yumuşacık bir battaniyenin üzerinde olduğum oldu. Beni yatağa bırakan elleri bedenimden ayrılırken ben dirseklerimden destek alarak hafifçe doğruldum yattığım yerden. Bacaklarım birazcık yatağın dışına sarkıyordu. O ise yine en Afet-ül Kepçük hali ile dikilmişti karşıma. Heybetli... Görkemli... Bayılmışım bu görüntüye... Karanlıktı oda o an için. Derken iki adım gerileyip kapı yanındaki ışığı açtı. Her şeyimle, en aydınlık şekilde karşıındaydım artık. Bakıştık kısa bir an. Baştan aşağı süzdü çıplak bedenimi. Yoğun bir hayranlık ve arzu ile her zerremde gezinen gözlerden rahatsızlık duymadım. Şu saatten sonra battı balık yan gider, yanan Gökçen ise Murathan'a giderdi. Ben de aynı şekilde onu süzdüm.

"İşte bu andan sonra Gökçen..." derken yatağa yaklaştı. Üzerindeki baksırı yavaşça çıkardı. Erkekliği bütün çıplaklığı ile görüş alanıma girdi. "Dur desen de duracağımı pek sanmıyorum."

İşte bu noktada bende biraz tırstığımı inkar edemezdim. Ama çaktıracakta değildik. Doktordum ben. Daha önce penis incelemişliğimiz çoktu. Ama böylesi de şimdi... Vauvdu yani... İstemsizce dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Kasıklarım cayır cayır yanıyordu. Onun malum yerleri ise oldukça uyarılmış duruyordu. İkimiz de bütün çıplaklığımızla birbirimize bakarken ben beynimin bütün korku ve utanç işlevlerini geri plana atıp arsızca bacaklarımı yukarı doğru çektim. Onun için iki yana açıp araladım bacak aramı. Dirseklerimden destek alarak geriledim yatakta hafifçe.

En memnunundan güldü bu hareketime. Yatağa ilerledi nefes nefese. Dizlerinin üzerine durdu onun için açtığım bacak aramda. Lezzetli bir şeye bakarmış gibi bu manzaraya bakarken dili dudaklarında gezindi. Eğilip bir öpücük daha bıraktı kadınlığıma. Daha sonra ise ani bir şekilde bacaklarımdan kavrayıp kendine çekti. İnledim istemsizce. Erkekliğinin klitorisime değdiğini hissedince dakikalardan engel olamadığım hıçkırık krizi depar atladı. Dirseklerimin üzerinde daha çok doğrulup bakmak istedim ama bir eli göğsümü kavradı sıkıca. Geri yasladı. Sırt üstü yatırdı. O da dev cüssesini üzerime bıraktı. "Sakin ol." diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Üzerime doğru eğilirken aletini kadınlığımın başında hissettim. Sürtündü önce defalarca. Dudakları dudaklarımdan üzerindeyken gözlerini bir saniye bile gözlerinden çekmeden inledim. Kesik kesik nefesler alıp verdim. İşkenceydi. Başka bir şey değil. Kasık ağrısı devasaydı.

"Murathan." diye inledim zorla.

"Gökçen." diye aynı şekilde inledi. Derken o an geldi. Hemen ucunda hissediyordum varlığını. Sürtünmeye bir son verip yavaşça içime iteledi kendini. Bu noktada acı bir çığlığı basmamak için hızla elimi ağzıma kapatmıştım. Acımıştı. Bir eli hala göğsümü okşarken yavaşça doğruldu üzerimde. "Bekle." diye mırıldandı ama benden çok kendi kendine mırıldanır gibi bir hali vardı. "Bekle."

Öyle de yaptı. Ben acıya alışınca kadar zerre kıpırdamadı. Kendini ileri itmedi. Ama kıpkırmızı olan yüzü kulakları ve yoğun ter döken bedeni oldukça zorlandığını gösteriyordu. Tekrar üzerime eğildi. Elimini ağzımdan çekti. Yerine minik bir buse bıraktı dudaklarıma. "Acıdı mı?" derken mahcup bir hali vardı.

Yarım kalmaktan korktum. Cidden bundan korktum. Bu noktada her zerremde böyle bir ağrı ile kalmak fikri acıdan daha korkunçtu bence. Başımı iki yana salladım hızla. "Devam et." dedim mırıltı şeklinde.

Dudağıma bir öpücük daha bırakırken hala içimde olan, oldukça sertleşmiş erkeliğini biraz daha ilerlettiğini hissettim. Yay gibi gerildi sırtım. Bacaklarımı birbirine bastırdım. Bacak aramdaki bedeni memnundu bundan. İçimde biraz daha beklerken acı ince bir sızıya dönüştü. Gözlerini gözlerimden çekmeden, kesik kesik nefesler alıp vererek bakıyordum yüzüne.

"Devam et." diye aynı emri verdim hazır olduğumu hissedince.

Anında kendini içime tamamen ittiğini hissettim. Dudaklarımdan kaçan minik bir çığlık onun dudakları arasında eriyip gitti. Savunmasız hissettim kendimi. Gözlerimi kapattım. Acının yine ince bir sızıya dönüşmesini bekledim. Öyle de oldu. Acı hafifledi. Yerine ince bir sızı geldi. Murathan içimde yavaşça gidip gelmeye başladığında ise sızı yavaşça tarifi imkansız bir zevke dönüştü.

"Aç gözlerini." dedi dudaklarıma doğru.

Ne derse yapardım şu an. Bunu da yaptım. Anında açtım gözlerimi. Kollarını iki yanıma bastırmışken yavaşça gidip geliyordu içimde. Her gidiş gelişi ise beni ayrı bir kıyıya sürükledi sanki. Kollarımı sırtına doladım hızla. Düşüyordum. Tutunmam lazımdı bir şeylere. Bacaklarımı yukarı toplayıp ona uyum sağlamak adına hafifçe sağa sola kıvırdım kalçamı. Ama öyle bir zevk dalgası yayıldı ki içime istemsizce tırnaklarını sırtına geçirirken tekrar tekrar adını haykırdım.

"Ne kadar hayal ettim bunu biliyor musun?" derken içimde gidip gelen hareketleri oldukça yavaştı. Yavaş ve temkinli. Pür dikkat gözlerimdeydi

bakışları. "Ne kadar seni böyle hayal ettim biliyor musun?" derken bu sefer gerileyip içime giren darbesi öncekilere göre biraz sertti. Kontrol etmekte zorlanıyor gibiydi.

İnledim. Tırnaklarım sırtına batırarak inerken o geriledi. Bir kere daha en sert şekilde içime itelerken kendini inlemem büyüdü. Onun yüzü ise kıpkırmızı olmuştu. Bir elini sırtından çekip alnındaki terleri sildim avuç içimle. Dudaklarına yasladı dudaklarını. Askeri künyesi üzerimde her gidiş gelişinde ince tıkırtılar çıkarıyor, göğüslerime sürtünüyordu. Her zerrem hassastı şu an. Askeri künyeye bile tahrik olabilirdim. Öyle de oldu.

"Seni böyle..." dedi ama gerisini getiremedi. Hırladı belli belirsiz. Boğuk bir homurtu döküldü dudaklarından. Başını omuzuma düşerken bir kez daha gerileyip itti kendini içime. Zevk beynimin bütün düşünce yetilerini sıfırlamış durumdaydı. Gidiş gelişleri hızlanırken kesik iniltilerimiz doldurdu her yeri. Boynumda ince bir sızı hissederken ben kollarımı sırtına dolamış oradan da en cüretkarından kalçalarına indirmiştim ellerimi. Sıktım zerre düşünmeden. Hatta daha fazlası için kendime bastırdım.

Zirveye yaklaşıyordum. Hissediyordum bunu. İnledim kesik kesik. O ise anında doğruldu omuzumdan. Daha fazla sakince ilerlemeye tahammül edemiyor gibiydi. Kan ter içinde kalmıştı yüzü. Erkekliğini içimden çıkarmadan dizlerinin üzerine durdu bacak aramda. Bacaklarımın dışından iki eliyle sıkıca kavrarken daha hızlı iteledi kendini içime. En can alıcı an ise avucunu karnımın altına bastırarak başparmağının etli yeriyle zaten zonklayan ve ciddi manada zorlandığını hissettiğim kadınlığının kendi ile birleşen noktasına masaj yapması ile oldu.

Çılgılık attım bu sefer. Çaresizce kıvrandım olduğum yerde. İçimde bir şey kasılıp sıkıştı. Tekrar en dibine kadar içime girmeden önce soluksuz bir çılgılık daha kaçtı dudaklarımdan. O kadar derindeydi ki kıvranmadan durmam imkansızdı. Kalçamı hafifçe ona daha çok yaslayıp sağa sola kıvrarak bu kıvraniş hafifletmeye çalıştım. O bir yandan kendini geri çekip ileri iterken diğer yandan yine aynı bölgeyi okşamaya devam ediyordu.

"Göğsünle oynama." dedi nefes nefes kalmışken.

"Ne?" derken kendimden geçmiş bir haldeydim.

"Gözlerime bakarken göğüslerini okşama."

Anlamadım amacı ama sorgulamadım da. Anında iki elimle kavradım göğüslerimi. Okşadım. Sıktım. Bakışları pür dikkat bendeyken gidiş gelişleri hızlandı içimde. Daha da kıvrandırıyor bu hareket sanki onu. Ama ondan çok bana yararı olmuştu diyebilirim. Zira o arsız bir bakışla

beni izleyip içimde gidip gelirken, ben de çığlık çığlığa onu kabul ederken en sonunda kasıklarım dakikalardır acı veren şeyin patladığını hissettim. Bacaklarım titredi. Ciddi manada titredi. Gözlerim istemsizce kapanıp başımı yastıkta daha çok geri yaslarken kasıklarımda yoğun bir ıslaklık hissettim. Murathan ise genizden gelen yoğun bir hırıltıyla bir kez daha en derinlere iteledi kendini. İçime dolan bir ılıkılık vardı ama benim miydi onun mu seçemedim. Yüzü anında gevşerken üzerime bıraktı dev cüssesini.

Bir kaç saniye için uğuldayan kulaklarım, zonklayan kadınlığım, gevşeyen kasıklarım ve üzerimdeki beden dışında başka bir şey algılayamadım.

"Gökçen." diye mırıldanışı geldi kulağıma.

"Hııı." dedim nazlı nazlı. Yavaşça araladım gözlerimi.

Kehribarlar tam üstümde, hayran hayran, yoğun bir aşk ve arzuyla bakıyordu gözlerime. Erkekliği kadınlığıma değişirdi hala. Tetikliyordu bazı şeyleri. Çıplak hissettim o an lakin. Dakikalardır önünde çıplak duran ben değilmişim gibi çıplak hissettim. Üşüyordum ayrıca. O an anın ateşi ile cayır cayır yanıyordum belki ama şu an tenimin üzerindeki tere rağmen üşüyordum. Bakışları yoğun bir aşkla yüzüme bakarken kalbimde patladı patlayacaktı. Yanağımdan öptü. Ben ise üşüdüğüm için ona daha çok sokulma gereksimi hissettim.

"Üşüyor musun?" derken yumuşacıktı sesi.

Nazlı nazlı baktım yine.

Gülümsedi. Sıcacıktı bakışları. Bu bile yeterdi aslında beni ısıtmaya. Dudağımın kenarına derin bir öpücük bırakırken yana devrilmeye meyletti üzerimden. İstemiyordum bunu. Teni tenimden ayrılır ayrılmaz buz keser gibi geliyordu her yanı. O ise beklediğim şeyi yapmadı. Yanıma devrildi devrilmesine ama bunu yaparken elini yanıma atıp altımızda kalan battaniyeyi çekmişti üstüme. Üzerime çektiği battaniyeye eşdeğer olarak bedenimi de yandan kendine çekip sıkıca tenine yasladı tekrar. İşte bu güzeldi. Kolunu başımın altına yerleştirirken göğsüne sindim. Battaniyenin uç kısmını da onun üzerine örtmeye çalıştım. Kalanı hala altımızdayken yuvarlanıp bir dürüm olabilirdik. Olmadık lakin. Kolları beni sıkıca sararken nefes nefese kalmış bir halde birbirimizin gözlerine bakmayı tercih ettik.

Derin derin. Aşık aşık. İçli içli. Bir kaç dakika sürdü bu bakışma. Konuşmadık belki ama çok şey anlattık. Kalbim patlayacak sandım aşkımdan.

Kolundaki yara kanamıştı. Bandajın üzerinden belli oluyordu kanı. Elimi battaniye altından yavaşça çıkarıp sargılı kısımların yanlarına dokundum nazikçe. Pazuları dahi ter içinde kalmıştı ama bana o bile güzel, tahrik edici geliyordu şu an. Ayrı bir koku yayılıyordu sanki teninden. Beynimde bir noktayı daha fazlası için sürekli tetikleyen bir koku...

"Derin mi?" diye mırıldanırken sesimde dakikalar önceki hırçınlığından zerre eser yoktu.

Sadece gözlerime bakmaya, bir yandan ise terli boynuma dolanan saçlarımı nazikçe geri itelemeye devam etti. "Değil." derken fısıltı gibiydi sesi. Nefesi dudaklarıma vurdu belli belirsiz. "Pamuk."

"Kepçük." dedim anında.

Gülümseyişi büyüdü. Yüzümü ilk defa bu denli yakından görmüş gibi ezberlemeye çalışan bir hali vardı. İçimi kıpır kıpır yapıyordu bu bakışı. "Seviyorum desem az kalacak, aşığım desem yetmeyecek. Geberiyorum sana desem yeterli değil. Ne diyeyim ben sana?"

Gülümsedim en cilvelisinden. "Bir daha beni bu denli sinirlendirirsen o zaman görürsün asıl ben sana neler diyeceğim." derken sakın, cilveli ama bir o kadar da tehtitkardım.

"Böyle olacağını bilsem daha önce kızdırırdım." şeklinde arsız bir cevap verdi.

Yarımca güldüm. "Arsız." diye söylenirken ellerim kolundan yanağına ilerledi. Oradan ise uzun kirpiklerine. Yavaşça dokundum. İmkan olsa sayacaktım. Ciddi ciddi yapacaktım bunu. Bedenimi göğsüne daha çok yaklaştırdım karın boşluğuma değen erkekliği ile istemsizce gözlerine baka baka dişledim dudaklarımı. İçimde çok sakın bir hatun yatmadığını biliyordum ama bunu ben bile beklemiyordum doğrusu. Hafifçe kıpırdattım kalçalarımı. Kasıklarımıdaki sızı geçmişti geçmesine ama artçı depresyonlar hala mevcuttu üzerinde.

"Bunu yapmaya devam edersen gerçek bir arsızlık göreceksin." derken yine malum yerlerinin sertleştiğini hissedebiliyordum. Elleri saçlarımdan sırtıma indi yavaşça. Parmak uçları bu sefer narince, kırmaya, incitmeye korkar gibi ilerledi bel oluşumda.

"Canın acıyor mu?" derken öyle şefkat doluydu ki sesi her yanımda gevşedi sanki.

Yalan yok. Vardı sızı. "Sen varsan benim canım acımaz." dedim her şeye rağmen. Doğru buydu çünkü. Hala kirpikleri ile oyalanıyordu parmak

uçlarım. Bu kadar uzun ve kıvrık olmalarını hiç etik bulmuyordum. Canıma kastı vardı.

Eceli gelen fare otobanda takla atarmış. Aynen ondan yaptım ben de. Dediklerimi ispat etmek ister gibi dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım yeniden. Doymayacak bir açlık vardı sanki içimizde. Bitmek bilmeyen bir arzu ile yanıyordu tenlerimiz. Durmadık. Soluklanmadık. Tenlerimizi kaplayan, birbirine karışan terlerimizin soğumasına izin vermedik.

Kalçamı yoğun bir istekle daha da hareketlendirdim. İlkinde acı, daha sonrası bütün sekslerinizde yoğun bir zevk hissedersiniz derdi niversite hocalarımdan en neti. Bunu test etmek için bundan daha uygun bir an olamazdı. Murathan ve yürüyen libidosu ise dünden razıydı. Dudaklarımız deli gibi yine birbirini talan ederken onun eli kıvranıp duran kalalarımaya ilerledi. Sıkıca kavradı. Sıktı. Okşadı. Her hcrem hala uyarılmış durumda olduğu için usulca inledim dudaklarına doğru.

Kalalarımda yavaşça gezindikten sonra en mahrem yerlerimizin buluştuğu noktaya geldiğini hissettim elinin. Parmakları tahrik edici bir dokunuşla okşadı kadınlığımı yine, yeni, yeniden. Islaktı, şişti ve ciddi manada uyarılmış durumdaydı.

"Yine bana hazırsın..." diyen nefesi vurdu dudaklarıma.

Hep demek istedim ama dilim dönmedi o an için. En savunmasız halimle gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Varlığı yine kadınlığımın kapısına dayanınca anladım ki ona hazır olan tek ben değildim. Sertlik devasaydı. Hiç sakinleşmişe benzemiyordu. Tanıdık geldi kendimden. Yadırgamadım.

"Sana ne dedim?" derken dudaklarımızdan dökülen kesik, sabırsız ve arsız nefesler birbirine karışıyordu. Birkaç tur daha dönecek gibi duruyordu bu döngü. Onun da dedikleri bunu onayladı. "Tamamen benim olduğun gün." derken eliyle kavradığı erkeliğini yavaşça klitorisime sürttü. Kasıldım anında. Bacaklarımın titrediğini hissettim. Sürtünmeye devam ederken düşmemek adına boynundaki askeri künyeyi kavradım sıkıca. "Tenini bir saniye dahi tenimden ayırmayacağım." dediği saniye yavaşça içime iteledi kendini.

Boğuk bir soluk verdim dudaklarına doğru. Aynı şekilde o da. Bu seferki acı gerçekten ilki kadar derin değildi. İnce bir sızı belirdi önce. Sırtım yay gibi gerilirken başımın altındaki kolu daha sıkı kavradı bedenimi. Bu sefer

ilki kadar aceleci değildi. Bakışlarını bir saniye bile gözlerimden çekmeden, yavaşça iteledi kendini bana doğru. Gidip geldi... Gidip geldi...

Ve bu zevk dakikalarca devam etti. Kendimden geçtiğim anlarda gözlerimi kapatayım dedim. İzin vermedi. Gözlerimiz ve tenimiz birbirinden bir saniye dahi ayrılmadı. Terlerimiz, nefeslerimiz, ıslaklıklarımız defalarca birbirine karıştı. Öptü, sarıldı. Öptüm, sarıldım. Arsızca tenimin her yerinde gezindi elleri. Aynı şeyi bende ona yaparken buldum kendimi. Yüksek tepelere çıkardı. Düştüm. Tuttu. Soğuk rüzgarlar da titredim sanki. Sıkıca sarıldı. Isıttı. Sevdikçe sevdi. O sevdikçe de benim daha çok sevesim geldi. Hıçkırdım. Öptüm. Sarıldım.

En son ise sıcacık, kocaman göğsünün üzerine minik bir kuş gibi tünedim. Saatlerce öylece kaldım.

37. BÖLÜM

*"Hep böyle çocuksu mu bakar senin gözlerin?
Hep böyle içinde uzak bir ışık mı yanar? Bakışlarında beni dinlendiren
bir şey var; Kıyısındaymış gibi en sakın denizlerin...
Bir yelkenliyim şimdi ben senin limanında
Fırtınalardan geldim sende dinleniyorum.
Bu huzur, bu sessizlik hiç bitmesin diyorum;
En eşsiz dakikalar sürsün senin yanında..."*

***UMİT YAŞAR OĞUZCAN**

~ ~

Önündeki beşik içinde ciyak ciyak ağlayan bebeğe bakarken dertli bir nefes verdi Aslıhan. Sesi devasaydı. Küçük şeyden bu kadar sesin nasıl çıktığına hayret etti içten içe.

"Niye susmuyor bu abla?" diye sordu tam dibindeki Gülhan.

"Sen sor diye Gülhan." diye yükseldi anın gerginliğiyle Aslıhan. "Ben ne bileyim niye susmuyor."

Beşikte ağlayan Gökçen kıpkırmızı olmuştu artık ağlamaktan. Yan döndü ablalar onu kucaklasın diye. Beşiğin demirlerine tutunup ayaklanmaya çalışınca kızların paniği daha da arttı.

"Kaçıyor." dedi Gülhan panikle. "Abla kaçıyor."

Aslıhan'da panikti. "Koş annemlere haber ver." dedi hızla. "Uyandı de Leyla teyzeye. Hemen gelsin buraya."

Üst kat komşusuna oturmaya gitmişti anneler. Gökçen ağlarsa bana haber edin diye sıkı sıkı tembih etmişti Leyla teyzeleri. Gittiği yabancı yerlerde huzursuz oluyor, Leyla'nın da burnundan getiriyor diye bir yere gidecekse mutlaka kızının uyku vaktine getirmeye çalışırdı Leyla. Gülhan ışık hızında kapıya koşarken Aslıhan yerden bir oyuncak kaptı. Bu bir çingiraktı.

"Bak bakim bu neee?" diyerek salladı Gökçen'in yüzüne doğru. "Agucuk gugucuk Gökçen."

Umursamadı bile agucuk gugucuk Gökçen. Beşikten ayaklanmıştı. Dışarı çıkma derdindeydi avazı çıktığı kadar ağlarken.

"Olmaz." dedi Aslıhan geri iteleyerek. "Yat şuraya. Olmaz. Çıkamazsın annen gelmeden."

Omuzundan itelenmesi sonucu daha da feryadı bastı Gökçen. Çığlık kıyamet ağlarken başını iki yana salladı. Yetmedi iki eliyle çekti saçlarını.

"Delirdi." dedi Aslıhan panikle. O da ağlamaklı bir ifadeye büründü. "DELİRDİİİ!"

Salonda televizyon izleyen Murathan ise daha fazla kayıtsız kalamamıştı bu feryatlara. Duymamazlıktan gelmişti ama çığlıklar devasaydı. Oflayarak indi koltuktan aşağıya. Yavaş adımlarla ilerledi arka odaya. Kapıdan içeri girince ise çığlıklar son raddeye vurmuştu. Aslıhan beşiğe geri sokmaya çalışıyor, Gökçen avazı çıktığı kadar ağlayarak Aslıhan'ın eline vuruyor, geri itiyor, beşikten çıkmaya çalışıyordu.

İzledi kısa bir an Murathan. Köşede bir sandalye vardı. Aldı. Beşiğin önüne iteledi. Üzerine çıktı. Ağlayan ablasına kısa şaşkın bir bakış attıktan sonra Gökçen'e döndü. "Pamuk." dedi sesli bir şekilde.

Böğürerek ağlama şeklinde bir cevap verdi Gökçen.

"Bak bak uçan paaamaklarrrrr!" derken parmaklarını kıpır kıpır hareketlendirerek Gökçen'in karnına ilerledi.

Ağlamaya devam etti Gökçen. Geri itti Murathan'ın elini. Bir çığlık daha attı.

"Susmuyor." dedi Aslıhan. "Her şeyi yaptım ben. Susmuyor işte. Leyla teyze gelsin."

Beşikten aşağı bacağını atmaya çalışan miniğe baktı Murathan. Deli gibi beşikte fır döndüğünden pijaması yukarı sıyrılmıştı bacaklarından. Ali amcasından gördüğü bir şeyi denemeye kadar verdi bu sefer.

"Ham ham yapayım mı seni?" derken yemek yer gibi ağzını açıp kapayarak Gökçen'e eğildi ve beşikten aşağı çıkmaya meyleden isyankar bacağa yer gibi dudaklarını değdirdi. "Nam, nam, nam." diye ekledi bir de.

Ağlaması iç çekişlere döndü Gökçen'in. Başı ağlayışının şiddeti ile hala titrerken baktı Murathan'a. Murathan ise bir kere daha geri çekti başını. "Kolunu da yiyimmm!" derken koluna ilerledi. Aynı şekilde yer gibi yaptı. Gökçen hafifçe gülünce göğsüne ilerledi. "Nam , nam, nam." dedi başını minik kızın göğsüne sürterken.

Gülüştü kahkahaya dönüşürken huylandığını belli edercesine kıvrandı olduğu yerde Gökçen.

"Nam, nam yapçın mı Murathan Gökçen'i?" derken yanağına ilerledi bu sefer Murathan. "Nam, nam, nam." dedi dudakları Gökçen'in yanağındayken.

Devasa bir kahkaha attı Gökçen. "Nam nam yapçın." dedi ağzının içinde zorla. "Nam nam yapçın."

Güldü Murathan. Aslıhan ise şoktaydı. "Ortalığı yıkıyordun az önce." dedi Gökçen'e kızgın bir bakış atarken.

Bakmadı bile Gökçen. Kollarını Murathan'a doğru uzattı. "Çıkar, çıkar. Mula, mula. Çıkaa bini. Kutaaa bini." diyerek derdini anlattı.

Kayıtsız kalamadı ona uzatılan kollara Murathan. Beşikten almak adına öne eğildi. Gökçen kollarını boynuna sardı. O da ellerini kızın kollarının altına attı. Bir güçle yukarı çekmeye çalıştı ama beklediği gibi olmadı. Ayakları sandalye üzerinden havalandığı gibi tepeüstü beşiğe, Gökçen'in yanına uçtu. Gücü yetmemişti Gökçen'i taşımaya...

"Murathan!" diyerek ileri atıldı Aslıhan.

Murathan ise anlık ne olduğunu bile bilememişti. Sersemlemiş bir şekilde doğruldu yapıştığı yerden. Tam dibinde tükürük dolu ağızıyla ona bakan mavilikler vardı. "Mula mula düştü." dedi Gökçen. İleri atılıp başını Murathan'ın bacağına yapıştırdı. Kollarını beline dolayıp geçmiş olsun der gibi sırtına iki kere vurdu elini. Güldü Murathan bu tipe.

"Murathan iyi misin?" dedi Aslıhan.

İyi olduğunu onaylayan bir ses çıkardı.

Bir kitap uzattı hemen Aslıhan. "Madem iyisin Leyla teyze gelene kadar şunu oku. Oyalansın biraz. Beşikten çıkarsa durmaz. Biliyorsun."

Aldı Murathan kitabı. Bir elinde kitap varken diğer eli uyuduğu için terleyen Pamuk'un ense saçlarına uzandı. Hala beline sarılmış, kafasını bacaklarına yatırmış bir haldeydi. Terli bukleleri avuçladı. Parmakları ile

taradı önce. Kaldırıp ensesine üfledi. Huylandığını belli eden bir şekilde kıpırdandı Gökçen.

"Kipap." dedi Murathan'ın diğer elindeki kitaba minik parmağını bastırarak.

"Gel okuyalım." dedi Murathan.

Doğruldu yapıştığı bedenden Gökçen. Yastığının üzerine uzandı. Pembe emziğini alıp ağzına tepelerken tekrar popo üstü Murathan'ın önüne bıraktı kendini. "Oku." dedi emziğinin elverdiği ölçüde.

Açtı Kitabı Murathan. Çeşitli hayvan şekilleri vardı.

Bir kuşu gösterdi. "Bu ne?" diye başlattı her zamanki oyunu.

Emziği ağzından saniyelik çıkarıp cevapladı Gökçen. "Çuş." Tekrar emziği taktı ağzına.

İneği gösterdi Murathan. "Peki bu ne?"

"Mö möö!"

Güldü Murathan. "Bu ne?" derken dinazorları gösterdi.

"Dino."

"Nereye gitmiş dinazorlar?"

Emziği çıkardı Gökçen. "Kelpepek tolpama."

Gülüşü büyüdü Murathan'ın. Onaylayan bir ses çıkardı. "Evet. Kelebek toplamaya gitmişler. Hem de mavi olanlardan."

"Mavi kelpepek." diye tekrarladı Gökçen.

Onayladı Murathan. "Peki mavi nerde?" diye sordu.

"Bu da!" derken gözünü işaret etti Gökçen'in minik parmağı. Sonra ise Murathan'ın üzerindeki pantolonu. "Bu da."

"Zeki Gökçen kız." derken gülüşü derindi Murathan'ın. Saçlarını okşadı Gökçen'in belli belirsiz. Gökçen devam etmesi için kitabı yüzüne yapıştırdı el mahkum bu ne oyununa devam edildi. Leyla geldiğinde ise beşiğin içinde ikisini yan yana birbirlerine anlamsız şeyler anlatıp bir de bunlara anlamsızca gülerken buldu.

Gözlerimi aralamaya çalıştım. Oldukça zordu. Başardım lakin. Belli belirsiz aralayabildim en sonunda. Kum dolmuştu sanki gözlerime. Batıyordu bir şeyler. Ovaladım refleks olarak. Daha sonra ise nerede olduğumu algılamak için göz kırptırdım bir kaç saniye. Bembeyaz bir tavan girdi görüş alanıma ilk önce. Bakıştık bir kaç saniye. Ne oluyordu be? Neredeydim ben? Burası da ne-

Derken zihnime akın akın bir takım anılar hucum etti.

Dün akşam yaşanan bazı şeyler. Hatta yer yer gece boyu da yaşanmaya devam eden bazı şeyler.

Ateşli şeyler, alevli şeyler, çatır çutur, cayır cuyur şeyler.

Bazı kavuşmalar yaşanmıştı, evet. Hem de ne kavuşma... Aşktan kalbim dün akşam patlamadıysa daha da bana hiçbir şey olmazdı. İlk defa yaşadığım duyguların sarhoşluğu içindeydim hala. Çölde su bulmuş gibi kenetlenmiştik birbirimize. Doyamamıştık asla. Bu işin edebi boyutuydu tabi. Daha ilkel açıklayacak olursam net şunu derdim; kıtlıktan çıkmış gibi birbirimize saldırmıştık.

Bir nevi kıtlıktan çıkmışta sayılırdık aslında...

Dediğini yapmıştı. Bir saniye dahi ayırmamıştı tenimi teninden. Defalarca yüksek zirvelere çıkarmıştı. Düşerken tutmuştu. Adını haykırmıştım sayısız defa. Her bir haykırışında derin öpücükler bırakmıştı dudaklarıma. O da benim adımla haykırmıştı defalarca. Öyle bir sevgi ile sarıp sarmalamıştı ki kalbim patlayacak sanmıştım bir an. En son kucağına sinip kaldığımda hemen kolları ile ısıtmıştı. Kısacası her insanın hayatında unutmam dediği bir an olur ya hani. Ha işte benim unutmam dediğim anda tam olarak dün geceydi.

Her anı, her saniyesi Murathan doluydu. Murathan. Murathan. Murathan. Sadece Murathan.

Aklıma dolan arsız anılarla yavaşça dudaklarımı dişlerken sırttım kendi kendime. Her yanımla ağrıyordu oysa ama sırtmaya değerdin bence. Nazlı nazlı yattığım yerde süzülürken yanıma çevirdim başımı usulca. Gece ne zaman uyanır gibi olsam kollarını çıplak bedenime sıkıca sarılı bulmuştum. Battaniye ye tahammülü yoktu arada. Tenini sıkı sıkı kenetlemişti benim tenime. Bir yere kaçacakmışım gibi sıkı sıkı bastırmıştı göğsüne.

Bir süre bakmıştık birbirimize aşık aşık. Onun da benim de parmaklarımız yüzlerimizde gezinmişti her santimini ezberlemek ister gibi.

Kucaklayıp banyoya götürmüştü sonra. Amaç ten üzerindeki teri atmaktı ama işler orada da biraz karışmıştı. Zevk döngüsü son turu orada dönmüştü.

Karşımda bütün heybetiyle dikip parmakları arsızca her zerremde gezinirken başka ne yapabilirdim ki? Başımızdan aşağı yağmur misali dökülen su bile ateşi söndürememişti. Havlulara sararak kucaklayıp çıkarmıştı banyodan. Yatağa bırakmıştı yine sakince. Elim kolum yokmuş gibi öylece durmuştum karşısında. Beynimin pek işlevi yoktu o anlarda. Havluyu saçlarımdan çekip parmaklarıyla yavaşça taramıştı saçlarımı. Sonra ise örmüştü. Her zamanki gibi...

En sonunda ise yüzünü boynuma saklamış, günlerdir uyumuyormuş gibi derin bir uykuya dalmıştı. İzlemiştim dakikalarca yüzünü. İçime çekmiştim kokusunu derin derin. Saçlarını okşamıştım. Kirpikleri ile oynamıştım. Saymaya çalışmıştım hatta. Yersiz bir çabaydı. Sevgimle eş değerdik kirpik sayısı. Sayamazdım. Bir noktada durduramazdım. Sınır koyamazdım.

Normalde bu kadar hızlı uykuya dalmazdı. Bir tık sesine dahi uyanırdı ama uyanmamıştı asla. Huzurla uyumuştum bütün gece göğsümden. Yine normal şartlarda asla bu kadar uyumaz diyeceğim bir şekilde uyumuştum hem de. Uzun süredir uyumak için bu anı bekliyordum sanki. Benim de ondan aşağı kalır yanımda yoktu ama. İlaçsız bir uyku çekeceğim tek yer onun göğsüydü. Öyle de olmuştu. Bedenim yorgundu belki ama ruhum öyle bir dinmişti ki; beden yorgunluğumun zerre etkisi yoktu üzerimde. Derin bir uyku çekmiştim ben de. Haftalar sonra; sakın, kabussuz, ilaçsız ve Murathan'lı...

Boştu yanımda şu an. Ama varlığının izleri kırıksık çarşıdan belliydi. İçerilerden bir yerden gelen tıkırtı sesleri vardı. Mutfakta olmalı diye düşündüm. Sırıtmam devam ederken kendime eğdim bakışlarımı. Banu Alkan misali battaniyeye dolanmıştı bedenim. Üzerimde ise hala hiçbir şey yoktu. Minik bir bakış attım battaniyeye. Sütü kahveydi. En son hatırladığımda ise koyu kahve. Yoksa ben gözümü o an son derece kararttığım için mi farklı görmüştüm?

Çünkü konumuz buydu, evet. Aferin sana Gökçen. Ateşli bir geceden uyandığın güne ilk battaniye rengi sorgulayarak başla kızım, cidden aferin sana.

Battaniyeyi göğüslerimi tutarak yavaşça doğruldum yastıktan. Oturur konuma gelince kasıklarımın inceden dolan bir sızıyı görmezden gelmeye çalıştım ama yüzümü ekşitmeye engel olamamıştım. Biraz fazla çıkmıştık sanırım. Acısı yeni çıkıyordu. Baş ucumdaki komodine takıldı bakışlarım. Ne zaman geldiğini bilmediğim bir şekilde çantam ve kıyafetlerim katlanmış bir şekilde oradaydı.

Benim bordo goril boş durmamıştı anlaşılan. Battaniye değiştirip evi toplamıştı huylu. Gülümsedim yine ister istemez. Yüzüme düşen saçlarımı geri iterken sırtımdan uzanan örgüyü de yavaşça kavrayıp omuzumdan aşağı aşırdım. Narince okşadım saçlarımın ucunu. İşte Murathan 'ın varlığı buradaydı...

Tebessümüm büyüdü. Saçlarım hala biraz nemliydi. Kendi kendime gülüşüm kesik kesik sesli kıkırtılara dönüştü. Sırt üstü bıraktım kendimi yatağa. Kollarımı iki yana açıp en sağlamından esnedim. Belim ağrıyordu yalan yok. Ama haftalardır huzurlu bir uyku çekmişliğim yoktu. İlaçların verdiği uyku tatsız tutsuz bir şeydi. Ne kadar uyursan uyu asla dinç uyanmıyordun. Şimdi öyle miydi ama? Değildi. Gençleşmiştim resmen. Bu kadar mı fark ederdi?

Kesik kesik anılar gözümün önüne gelip gitti. Masada, yatakta, banyoda... Arsızca daha fazlası için kıvranıp durmuştum kollarında. Aklımı yemiş olmalıydım. Onca şeyi yapan ebemmiş gibi utandım o an için. İki elimle kapattım yüzümü. Sen neymişsin be abiii şarkısı hafiften bir çaldı beynimde. Haksız da sayılmazdı sevgili beynim. Harbi ben neymişim be abii? Derken romantik şaşkın düşüncelerimi ışık hızında alaşağı edecek bir şey düştü zihnime.

SAAT! SAAT KAÇTI? SAAT KAÇTI? İŞ VARDI!

İŞ!

Hızla doğruldum yataktan. Yana eğilip çantamı aldım. Telefonu aradım içinde. Buldum. Bir yandan göğsümdeki battaniyeyi yine Banu Alkan mooduna tutarken bir yandan da ekranı açtım. Harbi Banu Alkan olabilirdim. Kaldıramazsan kaldırırlar gülüm şeklinde bir takım olaylara sebep olmuşluğumuz vardı. Ayrıca derdime baktı. Herkes göreceğini görmüştü ben hala battaniye ile göğüs kapatma derdindeydim. Neyse çekerek, diğer derdime geçiyordum ki ekranda gördüğüm saatle derin bir nefes aldım.

Saat: 05:47.

Derin bir oh çekerek bıraktım telefonu yanıma. İçeriden sesler gelmeye devam ediyordu. Düşündüm bir an için. Evlenmişiz. Yine böyle bir geceyi evimizde geçiriyoruz. Salak bir tebessüm yayıldı yüzüme. Önüme düşen saçlarımı geri itelerken salak salak sırttım. Odadan kalkıp evimizde salona doğru ilerliyorum diye devam etti hayalim. Ve salonda mama sandalyesine oturmuş minik bebeğimize yemek yediren Murathan'ı görüyorum.

Bu noktada sırıtişım soldu. "Ne bebeği be?" dedim uykulu bir sesle. "Bir dur Gökçen ya."

Son zamanlarda yaşadığım kötü olayların stresinden dolayı adet düzensizliğim vardı. Bunu dengelemek için şu aralar düzenli olarak içtiğim doğum kontrol haplarına şu an minnettardı . İşte her şerde bir hayır vardı mutlaka. Çocuk fikri şu an için bana korkudan başka bir şey vermiyordu. İçimde hareket eden, tırnakları olan bir canlıya hazır değildim.

Bu saçma Banu Alkan mooduma son verip açtım battaniyeyi üzerimden. Tamamen çıplak kalınca üşümüştüm. Önemsemedim. Bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtıp biraz daha ilerleyerek oturdum. Komodin üzerindeki kıyafetlerimin içinden alt çamaşıma uzandım o an için sadece. Sütyensiz gezmeye alışıkım. Donsuz değil. Geri kalan kıyafetlerime uzanmadım. Onlar yerine karşımda kalan küçük dolaba ilerledim. Adım attığım an kasıklarım inceden sızlayınca bir durdum. Evet, tatlı tatlı yemenin acı acı...

Yavaş ve küçük adımlarla ilerledim. Açtım. Merak ettim o an için dolabın kime ait olduğunu.

Bunu bu evde yaptığımız için Timur bizi savcılığa verir mi diye sormuştum dün bir ara. Bu oda benim. İstedığımızı yapabiliriz şeklinde geniş bir cevap vermişti. Dolabı açınca söylenenin doğru olduğunu da anlamış oluyordum. Murathan'ın kokusu vurdu anında yüzüme. Temiz, ferah, barut... Derin bir nefes çektim hemen içime. Ohtu. Misti. Birkaç tişörtü ve ceketı vardı. Ara ara Timur'da kalıyorum dediği muhabbetler olmuştu geçmişten ama ben nedense koltukta yattığını hayal etmişim. Ayrı bir oda beklemiyordum. Hızla en salaş duran beyaz tişörtüne uzandım. Alıp üzerime geçirdim.

Ama tişörtü başımdan geçirirken göğsüme eğilen bakışlarımla duraksadım. Görüntü şaşırtıcı değildi. Yer yer morluklar vardı göğüslerimde. Malum, en sevdiği bölgeydi kendilerinin. Uzun uzun vakit geçirmiştiler dün gece beraber. Daha önceden başıma geldiğinden adım gibi emindim ki bu morluklardan sadece göğsümde yoktu. Göğsüm böyle ise boynumu düşünemiyordum.

Tişörtü üzerime geçirdim. Baldırlarıma kadar kapattı bedenimi. Yeterdi. Kollarımı bir yokladım. Morluk yoktu. Bacaklarıma ve kalçalarıma baktım. Sol kalçamı nasıl kavradıysa 3 parmağının fotokopi morluğu vardı. Hassas ten cehennemdi. Adam ne yapsındı ki? Öpse kızarıyordum zaten. Bir ürktüm ama korka korka dolabın diğer kapağında kalan aynaya yaklaştım. Baktım bir kendime.

Bakmaz olaydım. "Ağzın da kırılсын senin köpek ya!" diye soluyarak çılgın sevişme gecemin sabahını muazzam romantik bir cümleyle özetledim. Boynum tabii ki yer yer morluklarla doluydu. Daha önceki ön sevişmelerde dahi bu hale geldiği için yadırgamıyordum ama asıl sorun yüzümdeydi. Görev dönüşü kirli sakalları dün gece için tahrik ediciydi ama şu an için yüz karamdı.

Pardon, yüz kızarıklığı...

Yanaklarım tahriş olmuştu yer yer. Pancara dönmüştü yüzüm. Dudaklarım ise hala oldukça şiş duruyordu. "Harbi godzilla ya." diye söylene söylene paytak adımlarla odanın çıkışına ilerledim. Buradan işe gitmek yerine önce eve gitmem lazımdı. Günah kapatan bir fondöten gerekliydi bu yüzü saklamaya. Çıktım odadan. Dün akşam olayın ateşiyle incelemiştim evi. Baktım bir sağma soluma.

Sağımda salon vardı. Dün kitapları hunlarca fırlattığım kitaplık şu an yarımca görünüyordu. Sol tarafımda ise üç kapı vardı. Solu umursamadan sağa ilerledim. Şafak yeni yeni söktüğü için açıktı salonun ışığı. Orta büyüklükte bir odaydı. Tam ortada koyu lacivert bir koltuk takımı vardı. Ortada küçük bir sehpa. Hiç tablo yoktu. Koltuk takımının arkasında bir kapı daha vardı. Yarımca görünüyordu bu acıdan ama görünen buzdolabından mutfak olduğu netti. En son bıraktığım dağınıklıktan eser yoktu. Kitaplar toplanmıştı. Her yer derli topluydu. Masaya güzel bir kahvaltı sofrası kurulmuştu.

Masaya bakarken ister istemez dün akşam belirdi zihnimde. Tövbeler olsun. Başka yer mi bulamamıştık biz? Nasıl yemek yiyebilirdim şu an ben bunun üzerinde? Dün orgazmın eşiğine bu masa üzerinde tırmanıyordum. Baktım yine de yemeklere. Klasik bir kahvaltı sofrası kurmuştu. Domates, salatalık, omlet ve kahvaltılıklar... Güzel göründü hepsi gözüme. Deli gibi acıkmıştım. Kaç gündür hatta haftadır gorilin özleminden yemek yiyemiyordum. Öfkemden, kırgınlığımdan iştahım alıp başını kaçmıştı.

Ki bu noktada bir parantez açmak istiyorum. Kırgınlığım geçmişti. Öfkem dindirilmişti ama intikam yeminim hala diriydi. Ciddi manada bana şu son bir ayda yaşattıklarını burnundan getirecektim. Yapacaktım bunu. Gerçekten yapac-

İntikam yeminimi bozan şey ise sesin mutfaktan değil de arkamda kalan koridorun bir yerinden geldiğini anlayan algılarım bozdu. Yine de paytak adımlarla mutfığa ilerledim. Ocakta dumanı tüten çaydanlıktan başka kimse

yoktu. Küçük bir mutfaktı. Bakan kişi direkt öğrenci evi mutfığı mı bura abi derdi. Öyle bir boşluk vardı ortamda. Mutfığın kapısından geri döndüm. Masanın yanından geçerken bir salatalık parçası alıp attım ağzıma. İlerlemeye devam ettim.

Murathan'ın odasının yanındaki kapının önüne gelince durdum. Kapı yarımca açıktı zaten. Işığı süzülüyordu kapı arasından. Az önce neden fark edemediğim hakkında bir fikrim yoktu. Algılarım hala sarhoştur sanırım.

Yavaşça iteledim kapıyı. Ve yan profilden görüş alanıma giriş yaptı benimki. Lavabonun önüne dikilmiş, dikkatle traş oluyordu. Banyoydu burası. Düenden sonra baya hakimdim. Altında koyu renk bir jean varken üzerinde hiç bir şey yoktu. Her türlü kalbime zarardı. Hiç etik ve hoş değildi. Yüzünün bir tarafını traş etmiş diğer yanı köpüklükten kapıyı açan bana kaydı bakışları.

Gülümsedi anında. "Günaydın."

İntikam yemini ediyordum az önce değil mi? Sinan Engin gülüşü... Evet diyordum şu an. Tık. Doğdu güneşim.

Gülümsedim ben de ister istemez. Bulaşıcıydı bence gülüşü. "Günaydın." diye mırıldanırken dün akşam ve gece boyunca yaşanan hiçbir şeye karşı utanç veya çekingenlik duymadan ilerledim ona doğru.

"Kahvaltı yaptın mı? Hazır sofrası." derken ben tam yanına dikildim. O pür dikkat bana bakarken ben aynaya diktim bakışlarımı. Bize baktım. Omuzuna geliyordu boyum sadece. Onun üzerinde hiç bir şey yok, benim üzerimde onun tişörtü. Tiplerimiz kayık, Onun yüzü yarı köpüklü, benim saç baş karışık, gözler şiş lakin bakışlar ıslık ıslık. Hoşuma gitti bu görüntü. Kalbim sıcacık oldu.

"Beraber yapalım." diye mırıldandım. Bakışları pür dikkat bendeydi. Aynadan görebiliyordum. Ben ise yavaşça lavabo ile arasına sokuldum. Göğsündeki derin yara ile göz göze geldim anında. Dayanamadım. Minik bir öpücük bıraktım yaraya. Düenden beri sürekli o yara izlerine gidiyordu dudaklarım. Öpsem geçecekti sanki.

Dudaklarımı teninden ayırır ayırmaz bakışlarımı yüzüne kaldırdım usulca. Elindeki traş bıçağına uzandım hiç düşünmeden. Milli Murathan kokusu bu noktada nirvanaydı. Bir traş köpüğünün kokusunu bu denli seveceğim aklıma hiç gelmezdi oysa. Anladı ne yapmak istediğimi tabi. Konuşmamıza gerek yoktu çoğu zamanki gibi. Bu da böyle bir andı.

Bıraktı traş bıçağını elime. Sonra ise anında kollarımın altından kavradı. Tek hamlede lavabonun üzerine oturttu. Bacaklarının arasında, tam göz

hizasındaydım artık. Ani oturmamdan mütevellit kasıklarına hafif bir ağrı dolunca istemsizce minik bir inledim. Ellerini kollarımın altından çekmeden başını hafifçe geri atıp baktı yüzüme.

"Canın mı yanıyor?" derken sesi bir tık panikti.

Gülümsedim tatlı tatlı. Romantik bir cevap vereceğimi düşündü muhtemelen. Ama tam aksi uyuz bir cevap verdim. "Soruyor musun birde köpek? Canıma okudun."

Romantizm buraya kadardı. Çenesini kavradım nazikçe. Traş bıçağını köpüklü tarafında dikkatle kaydırırken o da çapkınca sırtlamakla meşguldü.

"Dün öyle demiyordun ama." dedi arsız arsız. Ellerini iki yanıma yasladı. Boynundan asılan askeri künye cidden sonum olabilirdi. İmha edilmeliydi yoksa ben imha olacaktım. "Sakin durma diye diye asıl benim canıma okundu burada."

Haklıydı bir tık. Yaşanmıştı bu yani. Utandığımı hissettim ister istemez. Dün akşamki Gökçen ben değildim çünkü. Kuzenim yazmıştı. "Susar mısın?" diye çirkefleştim bir tık. Traş bıçağını dikkatle boğazının altında kaydardım.

"Aman diyim dikkat et o eline." diye mırıldandı. "Dünkü silah vakasından sonra çok güvenemiyorum bu konularda sana." Çenesini yukarı kaldırarak destek oldu. Cidden ürküyor gibiydi.

"Adam ol zorla yola getirmek zorunda kalmayalım o zaman."

Güldü. "Hep böyle yola getireceksen ben o yola hiç girmem."

Jileti çenesinden kaydırırken tip ama gülmek için zor duran bir ifadeyle baktım. "Aranma. Benim de kafamı artık attırma."

Usulca dudağına geçirdi dişlerini bakışları pür dikkat bendeyken.

Ben ise söyleniyordum hala bazı önemli detaylar için. "Gerçek bir godzillasın sen. Şu yüzümün, boynumun haline bak."

Hafif yan dönüp jiletin ucundaki köpükleri lavabodan inceden inceye akan suya tutup geri döndüğümde öldürücü çapkın gülüşü hala dudaklarında, bakışları ise hala pür dikkat yüzümdeydi. Bu denli dikkatli bakması iyi değildi. Bayılabilirdim ben burada yani. Traşa odaklandım bayılmamak adına. Az kalmıştı zaten. Son dokunuşları yapıyor sayılırdım.

"Bir bakim." derken daha da yaklaştırdı yüzünü yüzüme. Çapkın bakışları hayran bir hal aldı. "Güzellik dışında ben bir şey göremiyorum."

Güldüm istemsizce. Hem de en kocamanından. O ise sol eli diğer yanımda lavaboya yaslıyken sağ elini yavaşça kaldırıp yanaklarıma dökülen

hırçın saç tutamlarını nazikçe geri iteledi. Hayran bakışı sürüyordu. Hoş değildi. Cidden bayılırsam tepemin üzerine çakılabilirdim buradan aşağı.

"Bunlar için ise..." derken başını boynuma gömüp morluklar üzerine derin bir öpücük bırakınca kedi misali sürttüm yanağımı başına. Gülüşüm büyüdü.Hatta kıkırtıya dönüştü. Geri çekildi. Ve keşke tamamlamasaydı dediğim cümlesini tamamladı. "Senin de sırtıma yaptıklarınla ödeştigimizi düşünüyorum."

Kısa bir baktım. Sonra ise yine utandım. Patlayayım isteniyordu. Ne yapmışım be sırtına bakışı atıyordum ki arsız bir gülüşle önümden çekildi. Arkasını döndü. Kapı arkasındaki havluya uzandı. Sırtı ise benim görüş alanıma pata küte giriş yaptı. Yoğun bir şekilde tırmıklanmıştı...

Aman tanrım der misali dişlerimi dudağıma geçirdim. Ürkekçe tırnaklarıma eğdim bakışlarımı. Bakıştık saniyelik canım tırnaklarımla. Oldukça masum duruyordular oysa. Nasıl yaptınız bunu kızlar? Asıl godzilla biz miymişiz?

Tekrar bana döndüğünde arsız arsız sırtlamakla meşguldü. "Kim kimin canına okumuş yavrum?"

Utançla bir elimi yüzüme kapattım. "Susar mısın artık?"

Sesli sesli güldü adi köpek. "Kıçımda bile var bunlardan. Belirtmek isterim."

BELİRTME OĞLUM! BELİRTME!

Gireyim yerin dibine. "Gidiyorum ben." diyerek lavabodan aşağıya atlıyordum ki anında önümde belirince istemsizce durdum. Güldü keyifle. Kollarını iki yanıma yasladı tekrardan. Kasları başıma belaydı. Her katına tek tek dokunmak için karıncalanıyordu parmak uçlarım. Dün gece elimden geldiğince haşır neşir olmuştum kendileriyle ama işte... Kesmemişti sanırım. Bedenine hem alev alıyordum hem de yer yer her yanını kaplayan yara izleri ile perişan oluyordum. İçim bir yanıyordu, bir sönüyordu. Yine aynı anda birden fazla cephede savaştığım bir andı.

"Pamuk." dedi tatlı tatlı.

Pamuk olduğumu onaylayan nazlı ve utangaç bir ses çıkardım.

"Napcaz biz seninle?" derken iki yanına açılmış çıplak bacaklarımda gezindi elleri yavaşça.

Hafif bir şüpheyle baktım. "Hangi anlamda?"

"Hem bu kadar tatlı hem bir o kadar ateşli olman konusunda."

İnan ben de bilmiyorum kurt bakışlarında hayat bulduğum. Ateşli kişiliğim tatlı kişiliğime şu an çok zor anlar yaşıyor demek vardı ama

sırıtmakla yetindim. "Hangisine denk gelirsen onunla idare edeceksin artık." derken utancı bir kenara bırakıp kollarımı göğsüne doladım. Çenemi göğüs boşluğuna yaslayıp alttan alttan baktım yüzüne. Bu sayede kaslı sırtına da donunabilirdik. Gerçi bir dakika. Niye fırsat kolluyordum? Benimdi istediğim zaman dokunurdum.

Altan altan yüzüne bakarken sağa eğdim başımı önce. Böyle de benimdiiii. Sola eğdim. Böyle de benimdi.... Çene altında köpük kalmıştı. Uzanıp onu aldım usulca. O ise en göz kısılanından güldü. Ve ani bir sevgi patlaması ile kollarını bedenime dolayıp beni sıkı sıkı çıplak göğsüne bastırdı. Ohhhh! Canıma minnetti. Yanağıma derin bir öpücük bırakıp derin bir de ohhh çekerek geri ayrılır ayrılmaz ellerini kalçamın altından geçirip kucakladı bedenimi.

"İkisine de geberiyorum zaten. Sorun yok." derken minik bir bebek tutar gibi tek kolunun üzerine sabitledi kalçalarımı. Kollarım sıkı sıkı boynundayken o cidden tek koluyla tutuyordu beni. Yaralı kolu olsa çığlık atarak atardım kendimi aşağıya ama o diğer kolunda kalmıştı çok şükür. Beni tek kolunda tutarken lavaboya uzattı elini. Suyu açtı. Avucuna su doldurup yanaklarına sürdü. "Yıkadın mı sen yüzünü?" demesine kalmadan avucuna doldurduğu suyu çocuğunun ağzını silen anne misali yüzüme yapıştırması bir oldu.

"Murathan." diye kıvrandım can havliyle yüzümü geri çekmeye çalışırken. Çok geçti lakin. Ovalamak suretiyle yıkamıştı. "Şu haline bak." diye homurdanıyordu bir yandan da. "Hiç mi yemek yemedin sen? Kaşık kadar kalmış suratın."

Beni hala tek kolunda tutarken havluya uzandı. "Sen kendine bak." dedim. "Yanakların içeri göçmüş."

Havluya yüzümü kurularken oldukça nazikti. "Benim dertlerim vardı." diye saçma bir açıklama yaptı. Kendi yüzünü kuruladı aynı havluya.

"Aaa aaa." dedim şaşkın şaşkın. "Senin derdin vardı da benim merdim mi vardı be? Benim de derdim vardı." Yerine astı havluyu. Beni hala tek kolunda tutarken zerre zorlanmayan bir edayla banyodan çıktı. Daha doğrusu çıktık. Yere bırakmadı. Yürümeme izin vermedi. Boynuna sarıldım sıkıca ben de. Canıma minnetti. Koala gibi yapıştırdım yanağıma kafasına. "Haaa aklıma gelmişken." diyen sesim artık eğleniyordu. "Yaptıklarını hala unutmadım. Hesabı sorulacak."

Sorulacaktı. Bana ne. Burnumdan gelmişti bu köpek yüzünden. İki öpüşüp koklaştık diye yaptıklarını unu-

"Ne istersen yap. Sana boynum hep kıldan ince." derken boynuma minik bir öpücük kondurup geri çekilince benim intikam yemini yine yarım kaldı. Bu böyle olmazdı ki ama. İntikam diyordum ben. Öpücük atıyordu bu. Taş atarım diyordum ben. Olsun bende gül var, onu atayım diyordu bu. Masaya ilerledik. Ama oturmadık. Mutfığa ilerledik. Sülük misali yapıştım bedenine. Sıkı sıkı sardım kollarımı boynuna ve sırtına. Sonsuza kadar kalacaksın burada deseler zerre şikayet etmezdim.

O ise tek koluyla bir insanı değilde 1 kilo patates taşır gibi bir rahatlık içindeydi. Yetmezmiş gibi diğer kolu çaydanlığa uzanınca anında yanağımı yapıştırdığım kafasından kafasından çektim. "Ne yapıyorsun?!" dedim minik bir panikle. "O kolun yaralı."

Umursamadı bile beni. Ocağı kapatırken çaydanlığı da diğer eline aldı. "Bir şey olmaz." dedi geniş geniş.

"Pansuman yapalım." diye mırıldandım. Kendi sabah yeniden sarmışa benziyordu ama içim rahat değildi şu an.

"Gerekli pansumanı yaptın sen doktor." derken yine çapkın bir gülüşle bakıyordu yüzüme. Boynuma derin bir öpücük daha bırakınca ister istemez en cilveli gülüşümle eriyip gittim kucağında. Bir kolunda ben diğer elinde çaydanlıkla çıktık mutfaktan.

Gülümsemem sürerken tekrar yapıştım boynuna ve omuzlarına. Kendimce uzun bir süredir içerilerde küsmüş, saklanmış Pamuk iş başındaydı. "Timur niye bunca saat gelmedi..?" diye mırıldanırken buldum kendimi. "Sen mi arayıp gelme dedin?" Adamın evini işgal etmiş gibi hissediyordum. Hem de çılgın aktiviteler için...

Leyla da baya hırslı Ali Rıza Bey. Aynen.

"Hayır, aramadım." derken oldukça sakindi. "Biraz zekası varsa seni silahla üzerime saldıktan sonra olayın gerisini de az çok tahmin eder diye düşündüm ki şu saate kadar gelmemesi biraz zekasının olduğunu gösteriyor."

Aydınlandım anında. Timur'un bana söylediği Murathan gidiyor yalanından bahsediyordu muhtemelen. Aklımı almıştı. Kulaklarımdan kan atacaktı. Gerçekten aşkta olsundu yani Timur Bey.

En yakın sandalyeye ilerledi. Çaydanlığı masa üzerine bırakırken beni de indirdi kucağından. Bıraktığını düşündüm. Bu düşünce ile yanındaki sandalyeye oturmak için yana bir adım atıyordum ki bileğimden yakaladı. Kendi oturmasına eşdeğer olarak benide bacak arasına çekip bir dizinin ucuna oturttu.

Canıma minnetti. Kuruldum yuvama. Bir kolumu boynuna doladım yavaşça. "Yapışık mı gezeceğiz böyle?" dedim gülerek.

"Bir süre evet." dedi ciddi ciddi.

"Ne kadar süre mesela?"

Çaydanlığın üzerini alıp demleri dökmeye başladı bardaklara. "Özlemim geçene kadar."

Ben de demliğin altına uzandım. O dem döktükten sonra sularını dökerek tamamladım çayları. "Tahmini olarak ne zaman geçer?"

"Tahmini olarak geçmez." derken demlikleri bıraktık üst üste. Çatala taktığı bir domatesi uzattı dudaklarıma doğru. Yedim hemen. Peşine ise ekmek uzattı. Onu da yedim. Harbi çocuk bakıyor olabilirdi. Masaya kaydı bakışlarım. Giremiyordum yemek mooduna. Masaya baktıkça yanaklarım kızarıyordu.

"Mutfakta yeseydik keşke..." diye homurdandım ağzım dolu dolu.

O da yiyordu. Hem de tepeleme tıkıyordu salatalıkları ağzına. "Motfokto moso yok." dedi ağzındaki lokmayı yutarken. "Hem bu masa daha güzel. Daha çok seviyorum burayı." dediği an yutmuştu lokmasını. Arsız arsız, yandan bir bakış attı bana. "Baya lezzetli şeyler yemişliğim var yani üzerinde." Bir kolu belimdeyken omletten bir parça uzattıyordu bana doğru. Yemiştım uzattığı parçayı ama yutarken dediği şeyi duyunca boğazımda kaldı lokma. Öksürdüm ister istemez.

"Helal, helal." derken çayı uzattı dudaklarıma doğru. "Sıcak. Dikkat et." diye de ekledi ağzını yüzünü yediğim şahsiyet.

Minik bir yudum alabildim çaydan sadece. Cidden sıcaktı. "Adisin Kepçük." diye yalandan bir terslikle mırıldandım.

Güldü yine çapkın çapkın. Yanağıma derin bir öpücük bırakıp keyifle devam etti kahvaltısına ve benim de ağzıma sürekli bir şeyler tepelemesi sürdü. Bir kaç dakika sessiz kaldık. Bir eli dizindeki kalçalarımı sıkıca kavramış, parmak uçları varla yok arasında hareketlerle tenimin üzerinde gidip geliyordu. Boynuna dolamıştım ben de kolumu. Çatalı almış, zeytin ve peynir yemekle meşguldüm. Domates ve peşine ekmek uzattım ben de ona. Zayıflamış olması canımı yakıyordu. Asıl onun suratı kaşık kadar kalmıştı. Anında yedi uzattığım şeyleri. Tahmin edilir ki yorucu bir geceydi. Efor son noktaydı. Şu an ciddiyetle yemeğe abanmamız çokta şaşırtıcı değildi.

"Bir şey merak ediyorum." diyerek iki dakika falan süren sessiz kahvaltımızı böldüm.

Dinliyorum tarzında bir mırıltı döküldü dudaklarından. Çayından bir yudum aldı.

"Timur öyle bir yalan söylemese, ben buraya gelmesem sen benim yanıma gelmeyecek miydin?"

Ağzı dolu dolu olduğu için başını iki yana salladı hemen. Bakışlarımı yüzüne diktim. Ciddiyetle bekledim cevabı. O ise hızla yuttu ağzındaki lokmayı. "Gelecektim."

"Yalan konuşma." derken yine cinlerim çıkıyordu tepeme. Köpek burnumdan gelmişti kaç hafta burada. "Oturuyordun lan burada."

Bana çevirdi bakışlarını. Benim aksime oldukça sakin duruyordu. Bütün o siniri aksiliği sihirli bir değnek değmişçe çekilip alınmış gibiydi üzerinden.

O bize hep öyleydi dedi sağ melek mutlu mesut. O herkese hır bize mır be Gökçen.

"Oturmuyordum. Temizlik yapıyordum." şeklinde çok makul bir cevap verdi.

Ciddi manada huylu. Kaşlarım çatıldı. "Temizlik mi önemli ben mi?"

O da ciddi bir cevap verdi. "Konu sensen ortalığın anasını avradını ağlatırım."

Boşluğuma geldiği için gülmüştüm. İçimde tutacak değildim. "Aferin." dedim yanağına en romantikinden iki sille çakarken. "Hep böyle ol canımı ye hurma gözlüm."

Çapkınca gülümserken hafifçe yana eğdi başını. "Adi köpekten hurma gözlüme terfi ettik yine ha." Keyifle yudumladı çayını. "Güzel." dedi harfleri uzata uzata. "Şu cümleyi duyacağıma bu kadar sevineceğimi hiç tahmin etmezdim."

Sesli sesli güldüm. "Benim canımı sıkma hep hurma gözlüm olarak kal hurma gözlüm."

Güldü en göz kısılanından. Dua et seviyorum lan seni alçak adam.

"Bir şey daha merak ediyorum." diyordum ki ekmeğin ucunu daldırdığı balı dayadı dudaklarıma. Anında dudaklarımı açıp yemiştım ama dudaklarımın kenarlarına bulaşmasına engel olamamıştım. Boşta kalan elimi dudak kenarıma kaldırıyordum ki o benden önce davrandı. Dudakları önce balın bulaştığını hissettiğim dudağımın sol köşesinde durdu. Dudakları tenime değer değmez içim titredi. Zorla yuttum lokmamı. Gözlerim kapandı. Sonsuza kadar süreceks e bu duygu işimiz vardı.

Emdi balın dudağımın kenarında kalan parçasını. Narin, temkinli ama her zamanki gibi tutkuyla. Daha sonra ise dudağımda kalan bal kırıntılarına kapandı dudakları. Dudakları arasına aldı alt dudağımı. Emdi. Öptü. Bal mal düşünecek değildim. Benim balımın nerede olduğu belliydi. Alt dudakla yetinecek de değildim. Omuzundaki elim ona daha sıkı sarılırken bir elim yeni traş olduğu için tertemiz yanağına uzandı. Dudaklarım ise dudaklarını tamamen kavradı. Canına minnetti. Anında kabul etti dudaklarımı.

Öpüştük. Her zamanki gibi minik bir kıvılcımdan devasa bir alev yakarak öpüştük. Dudaklarımız nefes almak adına birbirinden koptuğunda ise yanağıma yasladı yanağını. Kalçalarımıdaki eli tişörtün içine sızıp sırtımda ve bel oluğumda gezindi.

"Dinliyorum." diye mırıldandı kulağıma canıma kastı olan sesiyle. "Neyi merak ediyorsun?"

Evreni, gezegenleri, kafamda kaç yıldız döndüğünü falan... Ne bileyim neyi? Akıl mı bıraktın be adam!?

Hafifçe geri çektim yüzümü. Melül sayılabilecek bir bakış attım. "Unuttum..."

Güldü yine en göz kısılanından. Bunu yapmaya bir son vermeliydi. Hoş değildi. İnsan hakları açısından etik de değildi. Hık diye gitsem burada kim arayacaktı hakkımı?

"Alırım öyle aklını." derken baya gururluydu. Doğruydı lakin, alıyordu. Bulamadım o an için söyleyecek bir şey. Aşık aşık, alık alık baktım sadece gözlerine. Yeterli bir cevaptı bence. Bir süre aynı şekilde o da bana baktı. Aşık aşık, hayran hayran. "Gökçen." dedi kısa bir an sonra.

Gökçen olduğumu onaylayan bir ses çıkardım. Alına düşen birkaç saç tutamında oyalanıyordu parmaklarım. Son hedefleri yine uzun, kıvrık kirpikleri olacak gibi duruyordu ki öyle de oldu. Koşar adım kirpiklerine uzandı parmak uçlarım.

"Şu askeriye de ki odamı bastığın gün çenemi kavrayıp yüzüme bak diye kükrediğin an var ya." dedi yoğun bir sesle. "Onu bir ara yine yapalım. Denemek istediğim bazı şeyler var."

Güldüm en cilvelisinden. Sinir ve hiddet seviyor olabilirdi. "Ne gibi?"

Çıplak sırtımda belli belirsiz bir dair çiziyordu parmakları. Fark etmeden beni içine hapsettiği bir daire. "Şu an gösterirsem işten izin alıp kendimizi 1 ay eve kilitlememiz gerekebilir."

Cilveli gülüşüm kocaman bir kahkahaya dönüştü. "Köpeksin." dedim en net ve en romantikinden. "O kadar sinirlendirdin beni şimdi gelmiş dediğine bak. Kafanı koparmak üzereydin ben o an farkında mısın sen?" Ciddileştirdim bu noktada. "Şaka bir yana sen gerçekten adi bir köpeksin ya. Benden habersiz görevlendirme istediğine hala ina-

Dudakları yine ılık hızında dudaklarıma yaklaşıyordu ki bu sefer hızlı davrandım. Hızla elimi ağzına kapatıp durdurdum bu taarruzunu. "Bu sefer yemezler."

Kendince tüh ya der gibi baktı.

Gülümsedim belli belirsiz. Elimi dudaklarından usulca çekerken yanağına uzandım. Narince gezindi parmaklarım yüzünün her bir köşesinde. Yanaklarında, çenesinde, burnunda, sus boşluğunda, alnında, kirpiklerinde. Bakışlarımı bir saniye bile gözlerinden çekmedim. Bir amacı yoktu. Anlık olarak içimden gelmişti sadece. O da büyülenmiş gibi bakan kehribarları bir saniye bile gözlerimden çekmiyordu.

"Büyüsün sen..." diye mırıldanan sesi bu bakışlarının sesi oldu adeta.

Hoşuma gitti. Tebessümüm büyüdü. "O niyeymiş?"

"Dünyaya diz çöktürürüm." derken belimde narince dolaşan elleri aniden sıkı bir hamleyle tamamen kendine yasladı bedenimi. Kolu tamamen sardı belimi. "Ama bir tek senin şu bakışına kırılır benim dizlerim Gökçen."

Hoşuma gitmeye devam ediyordu. "Gönderiyordun ama beni." dedim yine de. "Uzaklaştırıyordun kendinden."

Bu noktada yine hüzün geldi kondu gözlerine. "Dedim ya işte..." dedi derin derin. "Bir tek sana kırılır bu dizler diye... Sen daha iyi yaşayacaksan, güvende olacaksan, nefes alacaksan ben dizlerimi sadece kırmam, dibinden keser atarım. Her şeyin fazlası zararlı. Sevginin de. Öyle çoksun ki sen benim içimde, öyle fazlasın ki; seni yaşatmaktan başka bir şey düşünemedim ben." Alnını alnıma yasladı. "Özür dilerim..."

Tamam. Affettim moodunda eriyip gitti bakışlarım. "Beni yaşatmak istiyorsan yanımda kal. Sakın bir daha da bana bunu yapma." demeden edemedim.

"Asla." diyen sesi net ve keskindi.

"Şimdi asla deme de." dedim tereddütle. "Tükürdüğümüzü yalamayalım yine. En son ben senden hiçbir zaman gidemem dediğinden sonra olanlar malum çünkü."

Ortamın romantikliğini yağmaladığımdan olsa gerek minik bıkkın bir bakış attı. "Daha ne kadar yüzüme vurulacak bu?"

"Hayırdır?" dedim 'ne oldu birader' moodunda. "Az önce ne yaparsan sana boynum kıldan ince diyordun."

"Hala öyle." derken kahvaltısına dönmüştü yine.

"O zaman sürünmeye hazır ol."

"Benim işim o zaten." derken umursamazca ekmek tıkıyordu ağzına.

Aynı şekilde beni de beslemeye devam etti. Kendi bir lokma yiyorsa bana 3 verdi. Çayımı üfledi. Öyle içirdi. Kolları belimden bir saniye ayrılmadı. Ben ise göğsüne sokuldukça sokuldum. Çayını döktüm. ekmeğini bölüm. Yarasına pansuman yaptım. Öptüm, sarıldım. Pamuk misali yapıştıkça yapıştım.

Arkasını kollayarak ilerlerken tedirgin bakış daha attı arkasına Alican. Enteresan bir gün oluyordu. Hem de son derece enteresan. Bir kere daha baktı arkasına. Sonra ise az önce beklenmedik bir kişiden beklenmedik bir şekilde şefkat gören sol yanağına attı elini. O da nesiydi öyle?

Hızla girdi kantine. Bir köşede oturan ekip arkadaşlarını görünce adımları onlara doğru yöneldi. Sırtarak biri ile mesajlaşıyordu Barbaros. Kiminle mesajlaştığı artık bütün askeriye tarafından bilinen bir hadiseydi.

Askeriye bile biliyor. Barbaros Bilge'yi seviyordu.

Zülfikar masaya yapışmış uyukluyor, Süleyman dertli dertli önünde olan pet şişede ki çayı sağa sola iteleyip duruyor, Timur ise masanın en ucuna, duvar dibine oturmuştu. Sırtını duvara, ayaklarını önüne çektiği bir sandalyeye daha uzatmış her zamanki ifadesizliği ile gözlerini kapatmış öylece duruyordu.

Gözleri Emek'i aradı Alican'ın bu manzarada ilk. İçinde ince bir sızı belirdi. Adımları yavaşladı. Ama şaşkınlığı hala üzerindeydi. Dağılmasına izin vermeden toparlamaya çalıştı kendini. Yanlarına gider gitmez Süleyman komutanının yanındaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Az önce çok enteresan bir şey oldu." diye anında olaya giriş yaptı..

Horladı masaya yapışmış Zülfikar.

Yavaşça gözünü araladı Timur.

Gözünü telefondan çekmedi Barbaros.

"Aybüke mi geldi?" dedi Süleyman hevesle.

"Yok komutanım." dedi Alican hevesle. "Yani Aybüke komutanım da geldi de konu o değil."

 ayı may bıraktı Süleyman. Onun konusu oydu. Baŗa hiçbir Şey alakadar etmiyordu onu son günlerde. Dudakları yanıyordu. Ateŗe benzin dönüp ka mıŗlardı. S nd r lmeliydi bu yangın. Hem de sebep olanlar tarafından. Baŗa bir Şey dinleyecek konumda değildi. "Benim konum o oğlum. Bana ne baŗa konulardan." dediği gibi hızla masadan kalkıp kantin  ıkıŗına ilerledi koŗar adım.

Alican öylece baktı arkasından. Heyecanla bir Şey anlatacaktı oysa. Hevesi yağmalanıp eline verilmiŗti. Hoŗ muydu yani bu Şimdi? Bakıŗları uyuklayan Zülfikar'a takılınca heves kırıklığına rağmen sormadan edemedi.

"Zülküf komutanım niye uyuyor bu saatte?"

"Gece boyu mal mal oturdu yatakta." diye cevapladı Barbaros. "Karabasan mı g rm ŗ ne?"

Aydınlanmış bir bakıŗ attı Alican.

"Sana ne oldu Aliŗ?" dedi Timur beklenmedik bir Şekilde. "Neymiŗ o çok enteresan olan Şey?"

Anında hevesi geri geldi Alican'ın. Dedikodu mooduna geçti. "Murathan komutanımı gördüm az önce Timur komutanım." Bu noktada cidden Şok olmuŗ bir ifadesi vardı. "G l yordu. Hem de sabah olduğu halde."

Belli belirsiz güldü Timur. Operasyon baŗarılı ge miŗti anlaŗılan. Gülerdi tabi Karakurt. Yılların pasını kirini atmıŗ olmalıydı üzerinden. Kendi kendine iyi bir arkadaŗ olduğunu yenileyip durdu. Aksi iddia edilemezdi. "Bak sen Şu iŗe. G l yordu demek." dedi yalandan bir Őaŗkınlıkla.

Ama Alican cidden Őaŗkındı. "Yemin ediyorum gülüyordu komutanım. Ciddi ciddi bana otuz iki diŗ güldü yani."

"Abartma lan." dedi Barbaros bakıŗlarını en sonunda liseli aŗık misali yapıŗtıęı telefonundan koparıp. "Sanki daha önce hiç gülmüyordu adam."

"Gülüyor muydu komutanım?" diye aynı soruyu tekrar yöneltti Alican.

Cevap olarak bir horultu daha yükseldi Zülfikar'dan.

Alican devam etti. "Ayrıca sadece gülse neyse. Günaydın komutanım dedim. Normalde Murathan komutanım buna her sabah nasıl bir cevap verirdi?"

Çok d ŗ nmedi Barbaros. "Siktir git günü aydırana de lan onu."

Hızla baŗını aŗaęı yukarı salladı. "Evet." dedi heyecanla. "Ama  yle demedi az önce komutanım. Günaydın dedim. Bana baktı. Güldü ve

günaydın Alish dedi." Şaşkınlığı boyut atladı. "Yetmedi yanağıma şefkat dolu iki sille çaktı." Ürktü bu noktada. Eli yanağına gitti yine. "Yalnız cidden sever gibi yaptı bunu yani komutanım. Okşadı yanağımı bildiğin. Şaşkınlığımı mazur görün lütfen."

Gülüştü büyüdü Timur'un. Başını yavaşça iki yana salladı. Karakurt hızını alamıyordu anlaşılan. "Bütün askeriyei sikmez bu hızla inşallah." diye homurdandı ağzının içinde.

Bakışları ona döndü Alican'ın. Anlamamıştı tam denileni. "Efendim komutanım?" dedi anlamadığını belirtmek adına.

Bu soruya cevap vermedi Timur. "Nerede gördün?" derken ayaklandı kurulduğu yerden. Çıkan sandalyenin yere sürtme seslerinden Zülfikar hafifçe kıpırdanıp tekrar uykusuna devam ederken Timur ilerledi.

"Girişte gördüm komutanım. Odasına geçiyordu sanırım."

Tepkisiz kalarak ayrıldı Timur yanlarından. "Şunu da uyandırın artık." dedi göz ucuyla Zülfikar'a bakarken. "Şahin Binbaşı görmesin uyukladığını ağzına çuvala sıçar." İlerlemeye devam etti. Gidip biraz eseriyle gurur duyma vaktiydi.

"Acaba Gökçen hanımla arayı düzelttiler mi?" şeklinde bir çıkarım yaptı Alican.

"Ne alaka lan?" dedi Barbaros.

"En son bir günaydınma cevap verdiğinde sevgili olmuşlardı." diye cevapladı Alican. "Eeee komutanımında bir tek Gökçen hanımın yanında güldüğü düşülürse..."

Cidden düşündü bir Barbaros. "Doğru diysen ha." dedi yöresel kanala anlık bir geçerek.

Keyiflendi Alican. Güldü kendi kendine. "İnşallah öyledir. İyi şeyler olur artık umarım." derken gülen yüzü aksine sesi hüznüydü bir tık. Bulaşıcıyı bu hüznü. Barbaros'un da üzerine kurulurken derin bir nefes almasına neden olmuştu. Kayıpları büyüktü. Yeri asla doldurulamayacak bir şekilde hem de.

Derken Zülfikar'dan yükselen bir ses geriden de pek iyi şeylerin olmayacağını, kötü günlerin bitip sırada daha da kötü günlerin olduğunu belli edercesine ortama giriş yaptı.

"Duru..." diye mırıldandı yanağını yapıştırdığı masadan. Ortamda buz kesen bir rüzgar esip Barbaros ve Alican şaşkın gözlerle ona bakarken o bir kere daha aynı ismi sessizce mırıldandı ağzının içinde. "Duru..."

Bakıştı kısa bir an Alican ve Barbaros.

"Ne dedi lan o?" dedi Barbaros ürkmüş bir sesle.

Dili varmadı duyduğunu söylemeye Alican'ın. "Du-" dedi ama gerisini Barbaros komutanının şiddetle iki yana sallanan kafasını görünce getiremedi. Yutkundu sadece

"Durun dedi ya." dedi Barbaros gayet net duyduğu şeyin aksine. "Aynen, aynen. Durun dedi." Güldü kendi kendine. "Kim bilir hangi karıdan kaçıyor yine rüyasında şerefsiz."

Bu iddiayı inkar edercesine yine homurdandı Zülfikar. "Duru..."

Bakıştı Alican ve Barbaros yine. Sıçtık dercesine dudaklarını dişleyip elini ağzına attı Alican. İkisinin de aklında beliren tek bir korkunç düşünce vardı ama inatla kabul etmek istemediler bunu. "Duru sabunu." diye çıktı Alican elini ağzından çeker çekmez. "Duru diye sabun var abi. Belki de ondan bahsediyor."

"He." diyerek onayladı Barbaros. Bu çok daha makuldü. "Belki de tekerleme söylüyor. Anam bizi çimdendirirken söylerdi. Arılık duruluk, sular yenişe, benim oğlum yokuşa diye. Onun duruluğu belki."

Başını hızla aşağı yukarı salladı Alican. "Aynen komutanım. Arılık duruluk bence de."

Yine inkar etti Zülfikar. Bütün ihtimalleri sıfırlayacak bir şekilde aynı adı mırıldandı. "Duru..."

En sonunda patladı Barbaros. "Ananın amı!" diye yükseldiği gibi ileri atılıp karşısında masaya yapışmış Zülfikar'ın ensesine okkalı bir silleyi çaktı.

"LAN!" diye böğürerek ayaklandı Zülfikar yapıştığı yerden. Elini ensesine atıp şiş ve uykulu gözlerle baktı sağına soluna. "NE OLUYOR LAN?!"

"Eben oluyor." derken dişlerini sıkıyordu Barbaros. O arkadaşının canını kurtarmaya çalıştıkça onun şu dediğine baktı?! "Lan sen canına mı susadın?"

Boş boş baktı önce bir Zülfikar. Sonra ise en boşvermiş bakışını atarken esnedi kollarını iki yana açarak. Derken az önce zihninde beliren görüntüler ışık hızında gözünün önüne gelince bir duraksadı. Bir adet Duru vardı zihninde. Gülüyordu ona sürekli. Sağa sola kaçıyor, sürekli saklanıyor, Zülfikar ise yana yakıla onu arıyordu her yerde. Dün gece de olmuştu bu. Sırf onu görmemek için uyumamıştı. Göz kırpmamıştı. Karabasan değil sarıbasan musallat olmuştu başına.

"Siktir." dedi ister istemez.

"Bence de sikileceksin birader." dedi Barbaros en net şekilde. "Ne diyordun lan sen az önce?"

Tedirginlik dolu bir bakış attı Zülfikar. "Ne demişim?"

Hayır dedi içten içe. Sakın sayıklamamış ol Zülfikar. Hayır oğlum. Bunu bize yapmamış ol.

Kafasını koparıp atacaktı artık. Yanlıştı. Ölüm fermanıydı. Kendi topuğuna sıkıyordu bu. Ağzına bomba sokup pimi kendi eliyle çekmekti. Götüne keleş dayamaktı. Canını sokakta bulmamıştı ama sokakta bulmuş misali acılara yürüdüğünü hissediyordu. Ona kaderinin bir oyunu muydu bu? Almıştı aklını vermişti zulmü. Kesinlikle öyleydi.

"Komutanım." diyen Alican'ın sesi ve bakışları endişe doluydu. "Lütfen bu kadarını yapmamış olun."

Sırtından soğuk terler döküyordu. Sağa sola bakındı Hasan abi var mı diye. Görünüşte yoktu. "Ne yapmışım lan?" derken minik bir öksürükle boğazını temizleyip her zamanki gevşek mooduna geçmeye çalıştı. "Ne diyorsunuz siz? Ayrıca kim lan o bana vuran puşt?" Hedef saptırmak için en yakın adrese ilerleyip yanındaki Alican'ın yakasına yapıştı. "Sen mi vurdun lan bana Alişşş!?"

Yakaları kısıtılmış bir şekilde Alican öylece kalmıştı ki Barbaros oturduğu yerden tekrar ayaklanıp Zülfikar'a uzandı ve kafasına arkadan sağlam bir şamar daha indirdi. "Bırak lan çocuğu. Sen önce dön bir bana açıkla yediğin bokları." Tekrar yerine çöktü. "Konuş." derken bir elinin avuç içini masaya vurdu en ciddi şekilde.

Bıraktı Alican'ın yakasını Zülfikar. Alican komutanına acıyan gözlerle bakarken o kendinin bile haberi olmadan yediği boklar hakkında ne diyeceğini pek bilemedi. Duru muydu mesele? Başka bir bok mu yemişti yoksa emin olamadı.

"Ne yapmışım yine oğlum?" diye yükseldi nabız yoklamak adına. "Ne diyon sen yine kendi kendine?"

"Asıl sen ne diyorsun lan kendi kendine?"

"Ne demişim lan? Ne demişim?"

Bombayı patlattı Barbaros. "Duru dedin."

Durdu bir Zülfikar. Evet. Tahmin ettiği boku yemişti. Beynini bıçaklama, ağzına silahı sokup beynini dağıtma isteğine zorla hakim oldu.

"Duru sabunlarından bahsettiniz değil mi komutanım." diye son bir umutla sordu Alican. "Ya da tekerleme. Arılık duru-" unuttu bir an için gerisini. Barbaros'a baktı. "Neydi gerisi komutanım?"

Ciddi ciddi cevap verdi Barbaros. "Arılık duruluk sular yenişe benim oğlum yokuşa."

"Ha!" diye Alican. "Bu! Bunu dediniz di mi komutanım?"

Sessiz kaldı o an için Zülfikar. Ağır bir şekilde boku kucakladığını hatta altında kaldığını hissetti. Paçalardan gidiyordu... Diline sonsuz küfürler yağdırırken en dertlisinden ofladı. Dirseklerini masaya yaslayıp yüzünü avuçladı iki eliyle. Sıkıntıyla sıvazladı.

"Lan bana bak!" dedi Barbaros.

Ofladı sesli sesli. Elini dertli başından çekti. "Allah aşkına bir sus sen de Barbaros ya." derken sinirliydi artık. Gergindi. Engel olamıyordu buna. Durduramadığı, engel olamadığı şeylerin altında kalıyordu. "Zaten kafam duman." diye tamamladı kendini.

Duramazdı Barbaros. "O Duru o Duru değil de bana. Anladığım şey değil de bana!"

Sessiz kaldı Zülfikar. Masada bir noktaya baktı anlamsızca. Oğlu gavur gelin getiren anneler gibi elini ağzına kapattı Alican. İmkan olsa ağıt yakardı komtanına. Öyle bir panikle bakıyordu.

"Delirdin mi sen oğlum?" derken sağına soluna bakıp gelen var mı diye yokladı Barbaros. Gelenden tek kasıt Hasandı. Yoktu ortalıkta ama yine de en tedbirli şekilde öne doğru eğilip sesini alçalttı. "İş atacak başka kız mı bulamadın?"

"İş falan atmadım." şeklinde tane tane açıkladı Zülfikar. "Öyle bir şey değil."

"Ya nasıl bir şey?"

Kendi de bilmiyordu nasıl bir şey olduğunu. Yine ofladı dertli dertli.

"Hasan abi seni kazığa oturtur komutanım." diyerek ortama tepeden inme bir şekilde dalış yaptı Alican.

Göz devirdi Zülfikar. "Sağ ol Aliş. Çok yardımcı oldun şu an. Nasıl rahatladım anlatamam. Meğer duymayı beklediğim sihirli sözcükler bunarmış. Her şey çözüldü şu an. Bütün sırrı bozdun ha!" Göz devirişi büyürken burnundan soludu ama öfkesi kendine, korkusu ise can sağlığınıydı.

"Doğru diyor lan çocuk." dedi Barbaros çatık kaşlarıyla. "Hasan abi bir duysa askeriye ortasına ateş yakar seni de götünden ateşin ortasındaki kazığa geçirir. Yetmez, bayrak direğine bağlar bayrak diye seni göklerde salllar."

Göt korkusu devasaydı. "Sen daha da yardımcı oldun kardeşim. Eyvallah." derken yüzünü ekşitti Zülfikar. "Ayrıca o kalın kaşlarını bana bakarken çatma lütfen. Üzerime kara bulutlar çöküyormuş gibi hissediyorum."

Daha çok çattı gür kaşlarını Barbaros. "Lan kara bulut götüne girmiş senin sen hala kaş saç diyorsun. Ne gamsız adamsın it!" Elini bir daha vurdu masaya. "Adam akıllı anlat şimdi şu işi bana. Ne var aranızda?"

Yoktu hiçbir şey. Karşısında hissettiği bu şeylerin karşılığı olacak duygular bile yoktu. Kin vardı Duru'da, öfke vardı. Zülfikar ŞAHİN ondan nefret eden bir kadına Allah ne verdiyse diyerekten kapılıyordu. Derdi büyüktü.

"Bir şey yok." diye homurdandı ağzının içinde.

Yükseldi Barbaros. "LAN ADINI SAYIKLIYORDUN KIZIN. NE YOK?"

Zülfikar ondan daha çok yükseldi. "BENDE VAR AMINA KOYİM. ONDA YOK. YOK BİR ŞEY ORTADA YOK!"

Bakıştılar kısa bir an için.

"Tamam. Sakin olalım, sakin olalım" derken Barbaros daha çok kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi. İleri doğru uzandı. Daha çok yaklaştı Zülfikar'a. "Dinliyorum gardaşım. Hele şu işin aslını bana sakin sakin bir anlat. Seni bu boktan çıkarmamız lazım bizim. Yoksa iç savaş çıkar, yer yerinden oynar. Hele bir anlat. Hayde."

Ağlamaklı bir ifadeye büründü Zülfikar. "Çıkamıyomm Barboooo. Battım bir boka çıkamıyommm!"

"Yani şimdi siz mi aşık oldunuz komutanım?" diye sordu Alican.

"Sus." dedi anında. "Sus. Deme sakın onu. Yok öyle bir şey. Minik bir kafam karıştı sadece. Ben aşık olmam oğlum. İtim ben, züppeyim, şerefsizim, sonsuza kadar serseriyim oğlum!"

Kısa bir süzdü Barbaros arkadaşını. "Harbi vuruldun di mi lan kıza?"

Tip bir bakış attı Zülfikar. "Lan abartma bir boku dan . Öyle bir şey değil. Minik bir şey oldu sadece." Ne olduğunu o da bilemediğinden bir kestiremedi. Uygun cümleyi bulamadı. "Şey oldu..." dedi yine çaresizce.

Kafasını sağa sola salladı Barbaros. "Ne oldu?"

"Kıvılcım." diye bir kelime attı en sonunda ortaya Zülfikar. "Evet. Bu yani. Sadece minik bir kıvılcım oldu yani. Abartacak bir şey yok birader bir durun ya."

"O kıvılcım büyürse götünü aleve verir biliyorsun değil mi?"

Korkuyordu Zülfikar. Yalan mı söyleyecekti? Söyleyemezdi. Göt korkusu devasaydı ama lanet olsası kalbi aynı yüzü önüne getirip durmaktan vazgeçmiyordu. Dertli dertli elini yüzüne kapattı. Kafasını koparmak istedi. Koskoca Zülfikar Şahin bu hallere düşecek adam mıydı? Değildi. Asla olmamalıydı.

"İş ciddi." dedi Barbaros panikle. "Boku yedik."

Dertli dertli baktı Zülfikar.

"Soğutalım." diye bir fikir attı ortaya Alican. Bakışlar ona dönünce açıklama kısmına geçti. "Madem sadece minik bir etkileşim var şu anlık o zaman iş ciddileşmeden sizi ondan soğutalım komutanım."

Nadir görülecek bir şey yapıp en melül haliyle baktı Alican'a Zülfikar. "Nasıl olacak o Aliş? Ha? Hemen yapalım bunu."

Sağa sola baktı Alican Hasan abi geliyor mu diye. Sonra öne eğildi. "Duru'nun kötü özelliklerini sayıp sizi ondan soğutacağız."

"Aynen." diye ileri atıldı Barbaros. Arkadaşının canı söz konusuydu. Her yol mübahtı. "Bunu yapalım. Başlıyorum ben. Anarşist." derken yumruğunu masaya vurdu. "Dik kafa."

"İnat." dedi Alican. "Çatal gibi de dili var. Laf sokar durur. Asla susmaz."

"Memnuniyetsiz." dedi Barbaros.

"Aksi." dedi Alican. "Hem siz esmer seversiniz. O ne öyle? Sarı sarı."

Minik bir ıı sesi çıkararak düşündü Barbaros. Aklına da başka bir şey gelmiyordu. Çok tanımazdı Duru bacıyı. Selamın Aleyküm aleyküm selamdan ileri gitmişliği yoktu. Aynı şekilde Alican'ın da.

"Başı beladan kurtulmaz." diye bir fikir daha attı ortaya minik bir düşündükten sonra.

Bir elini hak verilmek istenircesine ileri açtı Alican. "Erkek düşmanı. İmkan olsa kara kazana atar pişirir bizi. Varlığımıza tahammülü yok."

"Doğru, doğru." diye gereken hakkı verdi Barbaros. "Bak bunlar çok mühim şeyler." Zülfikar'a baktı. "Nasıl ama? Soğuttu di mi bunlar seni?"

Melül melül bakmaya devam ediyordu Zülfikar. Bak bana ben acının ta kendisiyim diyordu bakışları buram buram. Bütün bunları biliyordu ki o zaten. En çok ona aksiydi. Çatallı dili en çok ona batmıştı. Varlığına tahammül edemediği tek erkek ise kendisi olabilirdi... Bile bile lades olmuştu.

Yüzü düştü Barbaros'un. "Hiç mi bir şey olmadı lan?"

Başını yavaşça sağa sola sallarken en bitik haliyle kafasını önündeki masaya çakmak suretiyle öne attı kendini. Masaya yapıştırdı alnını.

Gözlerini kapattı. Bir sarı kafa belirdi yine önünde. Siktir dolu bir nefes verdi. Lanet gibi çökmüştü üzerine. Ah almıştı. Kesinlikle ah almıştı. Başka bir açıklaması olamazdı. Işık hızında kaldırdı tekrar kafasını. Tip tip baktı Barbaros'a.

"Beddua ettin di mi lan bana?"

"Ne?" derken sesi boştu Barbaros'un.

"Bilge Bilge diye zırladığın zamanlar seninle dalga geçtim diye ah ettin di mi lan it?!" Öfkeyle parladı mavi gözleri. "Başına gelsin inşallah dedin di mi puşt herif?!"

"Gardaşım benim senin ah aldığın kişiler listesine girersek liste baya bir uzar gider de şimdi ona hiç girmeden ilk sıraya bakacak olursak benden önce Süleyman gelir." dedi Barbaros yalandan bir resmiyetle. "Bence bu konuda git sen önce ondan helallik al. Sonra gel bana söv."

Haklıydı. Kafasını bir kere daha çarptı önündeki masaya Zülfikar. Kırmak ister gibi kaldırıp üst üste alnını vurdu masaya. Üzgün üzgün baktı bu haline Barbaros ve Alican. "Lan tamam." dedi en sonunda Barbaros. "Tamam, çokta takma kafana öyle oğlum." Ensesinden tutup kaldırmaya çalıştı Zülfikar'ı kafasını çarpıp durduğu masadan.

Kaldırdı kafayı Zülfikar. Alnının ortası kızarmıştı kendi kendine aldığı darbelerden. "Nasıl takma Barbo ya? Allah aşkına nasıl takma ya?" derken çaresizdi. "Düşünmeyeyim diyorum kız lap diye karşıma çıkıyor. Uzak durayım diyorum beni takip ediyor sanki, gittiğim her yerden çıkıyor. Düşünmeyeyim diyorum gözümü kapatıyorum önüme geliyor. Lan bari uyuyayım diyorum oraya bile giriyor. Git diyorum gitmiyor. Bit diyorum bitmiyor. Tam anarşist. Tam anarşist yemin ediyorum, tam anarşist. İstila etti kafamı oğlum. Kafamdaki duvarlara spreyle adını yazıyor. Ben siliyorum o tekrar yazıyor. Copla kovalıyorum, eylem yapıp pankart açıyor. Kolundan tutup kapı dışarı atıyorum elinde zincirle beynime zincirliyor kendini. Ne ara oldu, ne oldu anlamadan yapıyor hem de. Yemin ediyorum anarşist. Vallaha da billaha da anarşist!" Ellerini kafasına yapıştırdı. "Çıkarın şunu kafamdan. İstemiyorum. Çıkarın o anarşisti kafamdan."

Üçte bu bahis kapanacaktı zira. Biliyordu bunu Zülfikar. Duru ona bir kere daha gülümseyerek arkasını dönerse ömür boyu götünde G3 ile gezmek zorunda kalacaktı.

İşin ciddiyetinin farkında olarak dişlerini dudağına geçirdi Alican. "Kalbiniz de pır pır ediyor mu komutanım?" derkeen ensesine şamar yemesi bir oldu.

"Ben sana sus demedim mi lan?" diyordu silleyi çakan Zülfikar. "Doğru doğru sorular sorup benim canımı sıkma. Zaten canım götümde atıyor burada."

Diline gelen şeyi yuttu Barbaros. "Bu sen değilsin." derken Barcelonaya bir şeyler olmuş, bu barselona benim tanıdığım barselona değil diyordu adeta. "Bu bizim züppe Zülküf olamaz. Şerefsizsin sen oğlum. Karakter yoksunu bir çingiraklı maymunsun. Karı kız dolandırır, çapkınlık yaparsın. Aşk bir yalaktır onu deneyen salaktır dersin sen. Yalan ağzına yuva yapmıştır senin. Her türlü ibnelik vardır sende. Titre ve özüne dön."

Tip tip baktı Zülfikar. "Sağ ol kardeşim. Baya bir onurlandırdı beni bu sözlerin." Göz devirdi.

"Özüne dön diye yol gösteriyoruz işte oğlum sana."

"Lan siktir git ya. Size dert anlatan da kabahat. İtin götüne sokun çıkarın diye dert döktük sanki. Biz de biliyoruz herhalde ne bok olduğumuzu. O yüzden deli gibi kıvranıyoruz burada." Dertli dertli baktı sağına soluna. Kaçırdı bu noktada bakışlarını. "Bu sicille Duru bana bakmak bir yana dursun ancak molotof patlatır götümde. Hasan abiden bahsetmiyorum bile."

"Ha size baksa siz tamamsınız yani bu işe?" diye çok doğru bir soru daha sordu Alican.

Sessiz kaldı Zülfikar. Bu bir evetti.

Sıçtık dercesine yüzünü avuçladı Barbaros. İş büyüyordu. "Anladım ben." diye söylendi kendi kendine. "Çok olgun davranıyordun son zamanlarda valla anlamıştım ben bir bok yediğini."

"Niye lan, ben olgun davranamaz mıyım?"

"Şerefsizsin demiştin di mi gardaş?" dedi Barbaros.

"Tamam, sus." dedi Zülfikar.

Susmadı Barbaros. "Bak biz ne yapalım biliyor musun?"

Zülfikar yerine Alican konuştu. "Ne yapalım komutanım?"

"Senin bu aralar kafan karıştı." dedi Barbaros. "Olaylar üst üste geldi hep. Duygusal olarak bir sendeledin tabi. Emek falan derkn..." Bu noktada kaçırıldı bakışlarını. Aynı şekilde Alican ve Zülfikar'da. Anında ortama çöken yoğun havayı dağıtmak adına devam etti Barbaros. "Duygusal boşluğuna geldi Duru bacım demek ki."

Şüpheyle baktı Zülfikar. "Öyle mi diyorsun?"

"Öyle tabi gardaşım. Bak şimdi ne yapacağız biliyor musun?" İleri eğildi. "Yarın Bilge'nin okulunda kermes varmış. Oraya gidelim. Ortalık öğretmen

kaynıyor. Tam senin avlanacağın mekan yani. Orada biraz dolaş sen. Bak gör nasıl dönüyorsun özüne."

Hiçte içinden gelmiyordu Zülfikar'ın. Kaç gündür hiçbir kızın mesajına dönmüyordu. Bakmıyordu bile. Huzursuz hissediyordu. Kendini anlamsız bir ihanet içinde hissediyordu. Ama başına bela da istemiyordu. Ne yapacaktı? NE YAPACAkti?

"Öyle mi diyorsun?" diye sordu sessizce.

"Mükemmel fikir." diye onayladı Alican.

Ona baktı bu sefer Zülfikar. "Sen de mi öyle diyorsun lan Aliş?"

"Öyle diyorum komutanım." derken oldukça ciddiye Alican. "Hayatınız buna bağlı..."

İsteksizce bakıyordu ki Barbaros elini masaya vurarak ona doğru eğildi. "Aklını başına topla Zülfikar. Dünyada bakacağın son kadın bile olmamalı o. Komutan yakını bizim şerefimizdir. Yan gözle bakmayız. Bakmamalıyız!" dedi nadir duyulur bir şekilde ciddiyete bürünerek. "Yoksa Hasan abinin elinden bırak Murathan komutanımı Hayri Albay bile alamaz seni. Canının biraz kıymeti varsa ne yap ne et yüreğine inmeden çıkar o düşünceleri kafandan."

Ha deyince oluyor sanki diye avazı çıktığı kadar bağırmak istedi Zülfikar ama tuttu kendini. O da her şeyin farkındaydı. Acı olan da bile bile bunu yapmaya devam etmesiydi zaten. Çaresiz bakışları sürerken başını aşağı yukarı salladı yavaşça.

"Tamam. Gidelim bakalım şu kermese." demekten başka bir şey yapamadı. Gözünün önündeki bu sarı kafayı silmenin çözümü neyse yapacaktı.

İçeride dermansız dertlere derman aranırken askeriye dışında hızlı adımlarla ilerleyen Süleyman ise kendi derdinin dermanını arıyordu yana yakıla. Sağa sola bakınıyordu dakikalardır. Lakin Aybüke yoktu hiçbir yerde. Ofladı istemsizce. Nizamiyenin arkasına bakmıştı. Tekrar içeri yöneliyodu ki kapıdan çıkan askerlerden birini kolundan yakaladı.

"Aybüke komutanı gördün mü Reşat?"

Uzun boylu, cılız sayılabilecek mavi bereli bir askerdı Reşat. "Az önce gitti o komutanım." dedi ifadesizce.

Yüzü düştü anında Süleyman'ın. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum komutanım." dedi Reşat. "Ama izin almış iki gün sanırım. Öyle duydum."

Yüzü düşmekle kalmayıp yerle yeksan oldu Süleyman'ın. Hayatının en mükemmel anı olacak andan sonra gelen anlar hayatının en zehir zıkkım günleri olma yolunda ilerliyordu. Kolunu bıraktı Reşat'ın. "Tamam. Gidebilirsin." derken içi aksine sesi sakindi. Reşat asker selamı verip uzaklaşırken o ense kökünde atmaya başlayan sinirine hakim olmak adına gözlerini kapatıp sağa sola eğdi başını. Sinirden uyuşan ensesine attı elini.

"Sakin." diye mırıldandı kendi kendine. "Sakin ol oğlum. Sakin ol. Sakin ol."

Olamadı ama. Hızla açtı gözlerini. Ön cebinden telefonunu çıkarıp aradı günlerdir sayısız defa aradığı numarayı. Çaldı. Çaldı. Çaldı ve yüzüne kapatıldı. Siniri seviye atladı. Dişlerini dudağına geçirdi. Mesaj yerine girdi ve artık son noktada olan siniriyle tek bir mesaj yazdı.

Bir daha aradığımda meşgule atarsan sana yemin ediyorum o evi şu saniye basarım Aybüke!

Gönderdi mesajı. Tek ayağını sinirle yere vurup dururken bir kaç saniye bekledikten sonra tekrar aradı. Telefon çaldı. Çaldı. Çaldı. Çaldı ve en sonunda açıldı. Beklemiyordu bunu Süleyman. Siniri hafif bir bocalarken telefonu kulağından çekip gerçekten açılıp açılmadığına baktı. Ciddi ciddi açılmıştı. Tekrar kulağına yasladı telefonu.

"Aybüke!" dedi gayet sinirli sayılabilecek bir sesle.

Derin bir nefes sesi geldi karşı taraftan. "Ne var?" diyen sesi bir tık aksi ama buna rağmen kısıktı. Ev yolundaki Aybüke; Süleyman'ın yazdığı mesajdaki şeyi yapacağına adı gibi emindi. Şu an onunla yüzleşmeye hazır hissetmiyordu kendini zira hala yaptığı şeyin şokundaydı kendi ve yine kendi dudakları. Şok edici olan şey ise içindeki hislerdi.

Rahatlamış hissediyordu Aybüke. Yıllarca susuz kalmışta dudaklarına aniden leziz bir su değmiş gibi hissediyordu. Omuzundan kilolarca yük kalkmıştı sanki. Adımları hafiflemişti.

Lakin bilmediği şeyler vardı Süleyman'ın. Onun ise nasıl anlatacağını bilmediği şeyler...

"Sabrımı mı sınıyorsun sen benim?" dedi Süleyman en net şekilde.

Sessiz kaldı Aybüke.

Derin bir nefes vererek sakinleşmeye çalıştı Süleyman. "İzin almışsın. Doğru mu bu?"

"Evet."

"Sebep?"

"Yorgunum."

"Sebep?"

"Yorgunum işte Süleyman. Hesap mı vereceğim?"

"Evet vereceksin." derken oldukça otoriterdi Süleyman. Karşı taraftaki Aybüke'nin bir tık hoşuna gidiyordu bu durum. Haberi dahi yoktu.

"Kapatıyorum Süleyman." diyebildi sadece.

"AYBÜKE!" diye yükseldi Süleyman. Askeriyede olduğunu fark edince sağa sola bakarak alçalttı sesini. "Ateşle oynuyorsun sen bak! Delireyim mi ben? Onu mu istiyorsun sen? Açık ol bir bana sen."

"Konuşmak istemiyorum." dedi karşı tarafta utançtan girecek yer arayan Aybüke. Dertli dertli alnını sıkıyordu. Bu tonla konuşmamalıydı Süleyman. Cıvık olmalıydı her zamanki gibi. Yoksa başına daha gelecekler vardı Aybüke'nin.

Derin bir nefes verdi Süleyman. "Aybüke bak bunu böyle halledemeyiz. Gel bir ko-" diyordu ki telefonda gelen dıt dıt sesiyle apışıp kaldı. Kulağından çekip baktı ekrana. Suratına kapatılmıştı. Saçını başını yolabilse şu an yoldadı Süleyman. Ama derin bir nefes almakla yetindi. Gözlerini kapatıp başını gökyüzüne doğru kaldırdı birkaç saniye için. Sakinleşmeye çalıştı. Derin nefesler alıp verdi.

"İstediği kadar kaçsın." diye mırıldanırken gözlerini açtı. "Buraya kadar gelmişim ben. Bu noktadan dönenin sülalesini kainat siksin. Haydi bakalım." derken kararlı adımlarla askeriyeyle ilerledi.

Askeriyenin diğer bir köşesinde ise yumoş yumoş bir Murathan ve ona doğru sırtarak ilerleyen Timur vardı. Odanın kapısında durup masada eline aldığı bir kaç kağıdı dikkatle okuyan Murathan'a yaklaştı Timur.

"Komutanım." dedi keyifle.

Bakışlarını kağıttan girişe çevirdi Murathan. Yüzündeki aydınlanmış ifadeyi görünce Timur'un gülüşü büyüdü. "Bu sabah pek neşeli olduğunuzu söylediler. Gelip bir gözümle göreyim dedim." Yarımca güldü Murathan ama anında topladı ifadesini. Timur ise keyifle devam etti goygoyuna. "Doğruymuş demek. İfadene bakılırsa."

İfadesiz durdu Murathan. "Ne varmış ifademde?"

"Kaşının ortasındaki iki sinir çizgisi yok mesela." derken bir parmağıyla hafifçe yüzünü işaret etti Murathan'ın. Güldü yine imalı imalı. "Yılların gerginliğini bir atmış gibisin üzerinden."

Yarımca güldü Murathan. "İtlik yapma Töngö." Başka bir evrağa uzandı. "Dua et işin sonu iyi bitti. Yoksa o söylediğin yalan için dalağına sıçmış sonra da 1000 tur koşturmuşum askeriye etrafında."

Ukalaca güldü Timur. "Benim yalanım olmasa çamaşır suyuna sarılarak uyurdun dün gece. Kıymet bil biraz Karakurt."

"Söylediğin yalan yüzünden silahla bastı evi." dedi Murathan tek nefeste.

Daha da keyifleniyordu Timur. "Senden daha taşaklı demiştim."

Tip bir bakış atmak isterdi Murathan ama keyfi baya baya yerindeydi. Atamadı.

Elindeki kağıtlara bakarken çapkınca gülebildi sadece. Daha keyifli bir güne uyanmış mıydı? Pek sanmıyordu. Günlerdir zonklayan şakakları iyiydi şu an mesela, başı ağrıyıyordu artık. Uykusuzluktan gözleri sızlamıyordu. Günlerdir beynini kemiren sesler susmuştu dün gece. Deliksiz bir uyku çekmişti en sevdiği sinede. Gece diye simsiyah saçlarının altına saklamıştı başını. Tenini teninin üzerinden çekmemişti. Tahammülü yoktu bir saniye dahi ayrı kalmaya artık. Kokusuna sokulmuştu. Saçlarına saklanmıştı. Sabah uyandığında ise müptelası olduğu sima uyuyordu hala tam dibinde. Minicik bir bedenin onun dev bedenindeki bütün acıları nasıl böyle tuzla buz ettiğine bir kere daha hayret etti.

Timur imalı imalı gülerken o bütün keyfiyle kuruldu koltuğuna ve askeriyenin tarihine geçecek bir gün yaşandı.

Komutan Karakurt o gün hiç kimseye bağırmadı.

Bir darbe daha indirdim tahtaya. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Son darbeyi de indirince bir kaç adım geriledim camın önünden. Ve manzaraya bakarken keyifle gülümsedim.

Her şey yerli yerindeydi işte. Kapanmayan camım ve onu kapatan X şeklindeki tahtalarım. Diğer tahtalarım sök çıkar yalama yaptığı için yeni bulmuştum bu tahtaları. Daha sağlam duruyordular. İş görürlerdi yani.

Çünkü gün intikam günüydü.

Yapılan her şeyin bedeli ödenecekti. Sözüm sözdü. Dün gece bir takım naneler yemiş olmamız bu gerçeği değiştirmezdi. Hatta işime gelirdi. Daha çok burnundan gelirdi gorilin. Biraz kıvrandığını görmeden

rahatlayamayacaktım asla. Bakın, sevdiğim bir bey olduğu için biraz kısmını ekliyordum. Kıymetim bilinmeliydi.

Saçlarımı geri savururken çekici camın önüne bıraktım. Keyif dolu bir gülüşle perdeyi de çektim bir güzel. Sihirli Annem Suzan'ın tirilay lay lom moodunda geriledim yatağıma doğru. Yetmedi Kiralık Aşk Koray gülüşü de attım. Aşırı verimli ve keyifli bir gün oluyordu. Yatağa bıraktım kendimi. Kollarımdan destek alarak geri yaslanıp birkaç saniye boyunca camla olan keyifli bakışmamı sürdürdüm. Derken saatler önce bu saatlerde olduğum konum geldi aklıma.

İrem Derici ablanın da dediği gibi; dantellenmiş geceler, kan kırmızı ojeler, kesik kesik cümleler falan filandı yani... Bu düşünceler içindeyken daha fazla erimeden duramadım. Ayaklarım yataktan aşağıya doğru asılırken kendimi sırt üstü bıraktım yatağa.

Güldüm. Ellerimi yüzüme kapattım bir de. Süzülüp durdum kendi kendime. Kıpır kıpırdı içim. Teldeki güvercine de iyi gecelerdi, yalındaki çapkına da, kaldırımda baygına da. Kaldırımda baygın olan ben de olabilirdim bu arada. Öyle bir sarhoşluk vardı üzerimde. Kendi kendime deli misali gülerken hızla doğruldum yataktan. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Saate baktım sadece. Birazdan damlardı. Keyifle bıraktım kendimi yine geri. Telefonu göz hizamda tutup süre dolana kadar kısa bir sosyal medya turu yapıyordum ki cama vuran bir tıkırtıyla yattığım yerden göz ucuyla baktım cama.

Ve evet. Beklenen an geldi sayın seyirciler. Kemerlerinizi takıp koltukları dik konuma getiriniz. İntikam uçuşumuz başlıyor.

Hızla doğruldum yataktan. Koşar adım ilerledim cama. Perdeyi yana çektiğimde camı hafifçe aralamış ama önündeki tahtalar yüzünden tamda açamamış bir adet Murathan kafası vardı karşımda. Tahtaların arasından göz göze geldiğimiz an sırtıttı hurma gözlüm. "Gökçen." dedi alık alık.

Aynı şekilde sırtıttım. "Murathan."

"Naber?"

"İyi." dedim mutlu mutlu. "Senden naber?"

"Şu camın önündekileri artık bir çekersen ben de baya iyi olacağım."

Gülüşüm büyüdü. Kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim. "Olmaz. Çekemem." Arada tahta olması daha makuldu. Yakınken intikam planlarım alıp başını enginlere gidiyordu. Bir öpüyordu, hop akıl kayıyordu. Bir kırıpik süzüyordu köpek, hop Gökçen düşüyordu. Hoş değildi.

Yüzü düştü bir tık. "Ne demek çekemem?"

Bir omuzumu umursamazca kaldırıp indirdim. "Çekemem demek işte." Çünkü senin çekilecek çilen var hurma gözlüm.

Yüzü daha da düştü. "Gökçen kaldım şu an duvarda farkında mısın? Biri görecektir şimdi. Sök şu tahtaları şuradan."

"Kal." dedim yine umursamazca. "Bana ne."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Asla."

"Bence şaka."

"Tövbe."

"Bana bunu yapamazsın."

Gülümsedim tatlı tatlı. "Benim de bunu dediğim anlar çok oldu biliyor musun hurma gözlüm? Şaka sanırım dedim. Bana bunu asla yapamaz dedim ama valla kimseye çokta güvenmemek lazımmış. Yapan yapacağını yapıyor her şekilde."

Şaşkıncı bir tık. Aval aval baktı. Sonra ise sinir kıvılcımları çıktı kehribarlarında. "Gökçen'im, yavrum, Pamuk'um, güzelim." dedi bu sinirli ifadesinin aksine tane tane.

"Hııı." dedim nazlı nazlı. Evet, ben oluyordum hepsi.

"Dün konuşup hallettik sanıyordum bu meseleyi." Kaşını kaldırdı imayla. "Enine boyuna hallettik hani hem de. Her şekilde..."

"Yooo." dedim harfleri uzatarak. "Pek konuşmadık dün. Genelde başka şeyler yaptık."

Sırıttı bu noktada. "Ne güzel şeylerdi di mi? Haydi aç şu camı yine yapalım başka başka şeyler."

Küçümser bir kaçış attım. "Oldu paşam. Başka emriniz?"

"Gökçen." derken yine sinirli mooda geçmişti. Dişlerini sıkıyordu. Pek umrumda değildi.

Yaklaştım cama daha çok. "Sen değil miydin beni buradan gönderecek olan? Hayır yani ben o kağıdı görüp almasam şu an tırmanacak bir duvarın bile olmayacaktı. Var say ki şu anda gittim işte."

Soludu derin derin. "Gitmedin ama di mi yavrum?"

"Gidebilirdim ama."

"Gitmediğine göre aç şu camı."

Kararlı bir şekilde kaşlarını yukarı kaldırıp indirdim. "Açamam."

"Gökçen aşağı düşeceğim şimdi!"

"Bir şey olmaz." dedim geniş geniş. "Siz bordo berelilerin kemikleri kırılmıyormuş. Öyle diyorlar."

"La havle." diye soludu.

Sesli bir kahkaha attım en keyiflisinden. "Var say ki ben gittim de İzmir'deyim şu an işte. O zaman ne yapacaktın?"

"Gökçen hallettik ya bu meseleyi. Özüümü de diledim. Yaptık bir hata tamam. Uzatma."

Net bir cevap verdim. "Murathan uza."

Dertli ifadesi büyüdü. "Burnumdan getireceksin değil mi?" derken olaya yeni uyanmışa benziyordu.

Keyifle aşağı yukarı salladım başımı. "Aynen ondan canım. Yediğin hurmaların bir tarafını tırmalatmadan sindirileceğini düşündüysen büyük bir yanlışta içindesin. Ayrıca hani ne yaparsam boynun kıldan inceydi."

"Sen benim boynumu inceltmiyorsun, koparıyorsun şu an yalnız."

Minik bir kahkaha atarken aralık olan camı kapatmak için ileri uzattım elimi. "Çok konuşma canım. Hadi hadi!." diyordum bir yandan da. "Bu gece kapalı sana bu pencere. Yallah askeriyene, yallah!" derken elimle kovaladım.

Şok olmuş gibiydi. "Bensiz uyuyabilecek misin yani?"

Durdu camı kapatmaya meyleden ellerim. "Murathan bir ilaç var." derken oldukça ciddiye dim. "Atıyorsun bu ilaçtan bir tane. Allah seni inandırсын ne dert kalıyor ne tasa. Kim gelmiş kim gitmiş zerre umrunda olmuyor. Vurup kafayı yatıyorsun." Şaşkın şaşkın göz kırptırırken ben gülümsedim. "Haftalardır sensizlikle nasıl baş ettik sanıyorsun aslanım?"

"Pamuk." dedi yapma der gibi. Oldukça sinirliydi lakin. Kulaklarının kırmızılığın dan bunu anlayabiliyordunuz.

Umursamadan devam ettim konuşmaya. "İki peşine koştuk diye kendini o kadar da vazgeçilmez sanma yani. Gördüğün üzere tıp dünyasının sensizliğe bile bir çözümü var ama senin beyinsizliğine bir çözümü yok be aşk bahçem. Tıp bile yetersiz kalıyor sana. Otur buna yan sen bence." Pencereyi kapatmaya meyledince eliyle durdurdu.

"Gökçen yapma. Gökçen bir dur kızım ya!"

Durmadım. Zorlayarak kapattım camı. İtse açılacaktı zaten ama umursamadım. Dolmuş camına yapışmış Recep İvedik misali camın arkasından bana bakarken ben gülerek parmak uçlarımı öpüp sevgi dolu öpücüğümü kendisine üfledim. Bakakalmaya devam ederken de perdeyi bütün aşkımla suratına çektim. Canıma değsindi. Az zırlatmamıştı beni. Sürünsündü. Hem de ben diye yanıp tutuşurken sürünsündü. Daha beter

olsundu. Cama tıklattı. Azimliydi. Seviyordum bu huyunu aşağılık adamın. Cama baktım göz ucuyla. İtip açmıştı yine.

"Gökçen, gel bir buraya Gökçen." diye sinirle homurdanırken asla umursamadım.

Gülerek odanın çıkışına ilerledim. Gorilin yüzüme açtığı izler yüzünden fondoten çukuruna düşmüş gibi geziyordum. Hastanede boğazlı kazak giymek, evde ise sweat kapşonunu asla kafadan çıkarmamak da bu gezintilere dahildi. Şimdi bir güzel banyo yapıp bu makyajdan temizlenerek prensesler gibi uyuyacaktım.

"Gökçen yapıştım kaldım duvara. Biri görecektir şimdi." dedi.

Sıpaydiii yarime, "İn o zaman aşağı." şeklinde mantıklı bir seçenek sunarak odanın çıkışına ilerledim. "İyi geceler hurma gözlüm." demeyi ihmal etmedim tabi. Kapıyı açıp büyük bir keyifle odamdan çıktım. İçimin yağları öyle bir erimişti ki 1 kiloyu şu saniye vermiş olabilirdim. Banyo odama yakın olduğu için sweatımın kapüşonunu kapatmadan o yöne ilerledim ama aniden banyo kapısı açılıp Aybüke çıkınca devasa bir bocalamaya döndü keyifli gülüşüm.

"Aybüke." derken önünden geriledim bir adım.

"Gökçen." dedi aynı şekilde. Elindeki havluyla ıslak saçlarını kuruluyordu bir yandan da.

Minik bir öksürükle temizledim boğazımı. "Niye uyumadın sen hala?"

"Uyku tutmadı." diye tatsız tuzsuz bir cevap verdi. "Sen niye ayaktasın?"

"Banyo yapıp öyle uyuyacağım."

Anladım dercesine başını aşağı yukarı salladı.

"Evdeymişsin bugün." dedim. "İzin almışsın işten. Hasta mısın?" Elimi alnına atıp ateşini kontrol ettim. Pek bir şeyi yoktu.

"İyiyim." derken saçlarını kurulayan eli durmuştu. Diğer eliyle bileğimden kavrayıp geri çekti elimi ama bileğimi bırakmadı. "Dinlenmek istedim biraz sadece. Yorgunum."

Şüphesle süzdüm. "Bir şey olmuş." dedim şüpheye yer vermeyecek bir sesle. "Ne oldu?"

Dudak büzdü ne olabilir der gibi. Kafa salladı hem de boş boş. Daha da şüpheliydi durum. "Sen Murathan ikisin Aybüke." dedim. "Canın çıksa gidersin yine o askeriye. Yeme şimdi beni. Neyin var?" Murathan'ı adım gibi bildiğimden Aybüke'yi de çözmem çok zor olmuyordu. Kafalar aynı çalışıyordu çünkü.

Bileğimdeki eli usulca düşerken ofladı. Yüzünü ekşitti. Tatsız tuzsuz bir ifadeyle bakmaya devam etti.

"Eeee?" diye üsteledim.

Sağa sola baktı biri var mı diye. Kızlar uyumuşlardı. Bu saatte ne Zehra dayanırdı ne Bilge. 11 dedin mi bitiyordu onların işi. "Uyudu onlar çoktan. Bakma hiç sağa sola." diye gerekli detayı ekledim.

Bakışları bana döndü. Çaresiz bir bakış atarken ben dinliyorum dercesine kollarımı göğüs altımda bağladım. Vardı bir derdi çünkü. Bariz belliydi moralsizliği. "Ben bir şey yaptım." dedi sessizce.

"Ne yaptın?"

Bünyesi artık dayanamamış olmalı ki elindeki havluyu yüzüne bastırdı. "Allah beni kahretmesin!" derken sesi oldukça boğuk geliyordu. Kendini boğmaya çalışıyor gibiydi.

Boş boş bakarken elini tutup havluyu geri çekmeye çalıştım. "Bu kadar kötü ne yapmış olabilirsin ki Aybüke? Bak bakayım bir ba-"

Aniden havluyu yüzünden çekince cümlem yarım kaldı. O ise lap diye şöyle bir şey dedi. "Ben Süleyman'ı öptüm."

Ellerim ellerinin üzerinde, ikimizin de elinin altında ıslak bir havlu varken bakıştık kısa bir an.

"Hem de dudaktan." diye ekledi.

Bir kaç saniye alık alık bakmaya devam ettim. Sonra ise benim hücreler olaya aydınlandı. Kocaman bir sırtıuş eşliğinde ellerimi havludan çektim. Yetmedi. Alkışladım.

"Tebriklerrrr!"

Aniden elime gelen yandan bir sille tebriğimi tuzla buz etti lakin. "Neyi tebrik ediyorsun acaba Gökçen?" dedi dişlerini sıkı sıkı. "Ben öptüm diyorum adamı."

Gülüşüm büyüdü. "Dayanamadın daha fazla di mi?" derken seni gidi seni der gibi parmağımı sallıyordum yüzüne doğru. Sesli de dile getirdim bunu. "Seni gidi seni." Tip bir bakış atarken ben kocaman bir kahkahayı bastım. "Ay tamam kızma öyle hemen." derken ifademi toplamaya çalışıyordum. "Eeee?" diye devam ettim dedikodu mooduna. "Sen öpünce Süleyman ne yaptı?"

Melül bir bakış attı bu sefer. "Biraz bayılacak gibi oldu sanki... Sonra o da beni..."

Anlamsız, heyecan dolu bir sesler çıkarırken yerimde kıpırdandım art arda. "O zaman sen öpmedin siz öpüşünüzzzz!"

Havluyu tekrar yüzüne bastırđı. "Susar mısın artık Gökçen? Sesli söyleme şunu!"

"Ay yüz yılda bir gerçekleşen güneş tutulması gibi bir olay yemin ediyorum bu." Havlu hala yüzündeeyken dibine dibine sokuldum. İmam hatipli kıza arkadan arkadan vesvese veren kırmızı pelerinli şeytan moodundaydım. "Eeee? Şimdi niye kaçıyorsun adamdan?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum çünkü." derken aniden çekti havluyu yüzünden. Kızgın ya da öfkeli durmuyordu. Çaresiz duruyordu bu haliyle.

"Yeni bir şeye başlamak için adım atmışsın." dedim sakince. "Sen bilmesen de kalbin ne yapacağını biliyor anlaşılan."

"Benim kalbimin bir bok bildiğı yok." derken gözlerini kaçırdı belli belirsiz. "İyi seçimler yapamıyor. Daha önce de adım attı. Ne olduğı malum."

Başına gelenleri, hayal kırıklıklarını biliyordum. Kolay kolay kaldırılacak şeyler değildi. Haklıydı kendince. Hamile haliyle terk edilmişti. Hem de en güvendiğı, sevdiğı adam tarafından. Üstüne bir de çocuğunu kaybetmişti. Nasıl bir acı olacağını kendimi bir parça dahi onun yerine koyunca anlayabiliyordum.

"Süleyman seni üzmez."

"Başta herkes öyle der." diye mırıldandı.

Güvensizliğini anlayabiliyordum. Yine de "Aybüke." diye mırıldandım yapma böyle der misali. "Sen de bunu içten içe biliyorsun. Süleyman öyle biri değil. O adamla aynı kefeye koyma onu."

Baktı kısa bir an. "O üzmez belki ama ya ben?" derken sesi ondan nadir duyulur bir şekilde buruktu.

Kaşlarımı çattım. "Neyin varmış senin?"

Derin bir nefes verdi. "Hani derler ya; doğru kişı seni bulmuştur ama artık sen yanlış kişisindir diye..." Yutkundu belli belirsiz. "Benim güvenmediğim sadece o değil. Ben asıl kendimden korkuyorum Gökçen." Bakışlarını önüne eğdi. "Ben ona layık değilim." derken tekrar bana çevirdi bakışlarını. "Biliyorum. Süleyman kimseyi üzmez. Kırmaz. Götünden kanat çıkacak zorlasa. Bazen insan olduğundan bile şüpheliyim. Ama ben... Ben öyle değilim. Naif o. Kırılgan. Ben ise keskin bıçak. Değdiğim yeri keserim. Acıdan başka bir şey veremem ona ben."

İmkan olsa sıkıca sarılırdım şu saniye ama sevmiyordu kendileri. "Nereden biliyorsun bunu?" dedim onun yerine. "Belki Süleyman senin acına da razı."

"Romantik film çekmıyoruz." dedi belli belirsiz. "Kimse kimseyi bütün zorluklarıyla çekmez." Burukça gülümsedi. "Aybüke'yim ben. Pek sevilmem." Ne yapacağımı anlamış olmalı ki elini aramızda kaldırdı. "Sakın sarılma." dedi en net şekilde. "Biliyorum, sen seviyorsun. Tamam."

Güldüm. "En çok Aybükeler sevilir be Aybüke. Kendine bu kadar yüklenme bence." Gülüşüm derin bir tebessüme dönüştü. "Hem senin keskin köşelerin sevdiklerine değmiyor ki hiç. Törpölüyorsun oraları sevdiklerine yaklaşırken. Murathan'da senin gibi. Çok benziyorsunuz siz. Sevmediğinize zehirsiniz, sevdiğinize ilaç. Sizin dikenleriniz bize batmıyor yani. Aksine, sizin sevginiz bize iyi geliyor. Güçlendiriyor." Sessizce baktı yüzüme. Ben ise daha da derinleştirdim gülüşümü. "Süleyman bütün kalbiyle seviyor seni. Böyle bir sevgiye layık olacak tek insan da sensin benim gözümde."

Utandı bir tık sanırım. Kaçırdı bakışlarını saniyelik. "Neyse ne." diye kaçamak bir cevap verdi. "Banyoya mı girecektin sen?" Yana çekildi. "Gir hadi. Çok konuştun. Başım ağrıdı."

Sesli bir kahkaha attım bu kez. "Tavsiyelerime baş ağrısı dediğin için teşekkür ederim." derken yavaşça ilerledim banyoya.

Büyük bir nezaketle cevapladı. "Ne demek. Her zaman."

Kahkaham büyürken arkama kınayıcı bir bakış attım. Gülüyordu o da. Tam kapıyı suratına kapatıyordum ki, "Ha bu arada." diyince durdum. İmalı bir gülüş belirdi dudaklarında. "Dün geceki nöbet." derken bir eli boynuna gitti. Kaşları ise beni işaret ediyordu. "Yoğun geçti anlaşılan."

Boş bulunarak boynuma eğdim bakışlarımı saniyelik. Morluklar hafiften göz kırpınca dişlerimi dudağıma geçirmek suretiyle kapattım gözlerimi bir bir kaç saniye için. Sesli kahkaha atma sırası Aybüke'ye geçmişti. Güldü adı kadın sesli sesli. Gerçekten Murathan olabilirdi.

"Neyse, iyi bari." derken geriledi. "Arayı düzelttiniz demek ki." Arkasını dönüp salona ilerlemeye başladı.

Boş durmadım. "Darısı Süleymanla sana inşallah. O dantelli takımları gün yüzüyle görsün bir ada-" diyordum ki arkasını dönüp üzerime doğru bir hışımla koşunca şen bir kahkaha atıp kapıyı suratına kapattım. Bordo bereydi. Göt korkusundan bir de kilitledim kapıyı.

"Çıkınca sorarım ben sana." diyerek kapının önünde mırıldanırken ben hala çok eğleniyordum. Söylenen sesi uzaklaştı birkaç dakika sonra. Ben ise huzur içinde girdim banyoma. Kuvetimiz yoktu. Bihter misali küvet sefası yapmayacaktım. Duş fıkiyesi altında tazyiklenmek daha cezbediciydi zaten.

Öyle de oldu. Keyif içinde yaptım banyomu. Uzun zamandır bu kadar keyifli olduğum bir gün olmadığı için neşeli şarkılar düşmemişti dilimden. Banyo da işim bitince kapı arkasındaki beyaz bornozumu giydim. Saçlarımı da yeniçeri modelinde havluya sarıp aynanın karşısına dikildim önce.

Buharlanmıştı ayna. Elimde buğusunu almaya çalışıp baktım yüzüme. Kızarıklıklar sıcak sudan dolayı daha fazla göz alıyordu. Bu tipte Murathan'a görünmemek en makul olanıydı zaten. Susmazdı artık bunlar benim savaş rozetlerim diye. Bu gece kapıda yatırma fikrimi destekliyordum. Sessizce çıktım banyodan. Dilimde anlamsız, kendi uydurduğum bir melodinin tınısıyla ilerledim odama. Lakin tam kapıyı açtığım an yatağımın ortasına uzanmış, geniş geniş yatan bir adet Murathan görmeyi beklemiyordum.

Neye şaşırdık, dedi sol melek. Adam bordo bere. İki tahta mı engel olacaktı?

Haklıydı. Bakışlarımı cama çevirdim. Şaka gibi ama sökmüştü odunları su aygırı herif. Bir de düzenli bir şekilde camın önüne koymuş, bir güzel de perdeyi çekmişti. Şu an odada olması ayrı, üzerinde hiçbir şey olmayışı ayrı, altında ise sadece siyah bir kargo pantolon oluşu ayrı belaydı. Yar yine yangınlar yine bendi.

"Murathan." dedim alık alık.

Kapı sesine eş sesimi duyar duymaz başını yastıktan bana doğru kaldırdı. Çapkınca gülümsedi. "Gökçen." Yavaşça doğruldu yataktan.

Göz devirdim. "İnanamıyorum sana." diye homurdanırken kapıyı kapattım.

"İnan ben de sana." derken tek hamlede kalktı yataktan. Heybetlice dikildi yatağın önünde aniden. Parlıyor gibi geldi o an bana. Algıda seçici miydim yoksa seviştığımız için mi daha bir Zeus suretinde görünüyordu gözüme bilemedim. Yunan mitolojisi. Help. "Beni odaya almamak ha." derken dudaklarında çapkın bir gülüş büyümüştü. Bana doğru ilerledi yavaşça. Ağır ağır bir adım. Ağır ağır iki adım. Ağır ağır üç adım.

Yutkundum belli belirsiz. Zorla topladım kafayı. Anında çenemi yukarı diktim en asisinden. "Burnundan fitil fitil getireceğim demiştin."

Tam önümdeydi artık. Baştan aşağı bir süzdü bornozlar içindeki bedenimi. "Ben de ne yaparsan kabulüm dedim."

Dünden sağ çıktıysak daha da bir şey olmazdı kalbimize. "O zaman?" dedim soru sorar gibi. "İlk cezayı verdim az önce. Hani boynun kıldan inceydi?"

Bakışlarını gözlerime kilitledi. "Başka ceza bul." derken eli bornozumun bağcığına uzandı. Açtı usulca. Tepkisiz kaldım ama derin bir nefes vermeye engel olamadım. Bornozun önü açıldı aramızda. Eli yavaşça içeri sızdı. Çıplak belime dolandı. Öyle yavaşta ki hareketleri asıl bana cezaydı. Uyarıyordu yine bir şeyleri. "Bu ceza değil. İşkence." derken eli tamamen kavradı belimi. Hızla kendine çekti bedenimi. Gözlerini gözlerimden bir saniye çekmedi. Yüzlerimiz arasında neredeyse sıfır mesafe varken avuç içlerim ani bir refleksle çıplak göğsüne yaslandı. Daha çok açıldı bornozun önü. Çıplak tenim, göğüs uçlarım tenine değdi.

Ateş olduğu yerdeydi hala. İkimizi de kül etmeden sönmeyecek gibiydi.

Şuh bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Dudakları yoğun bir istekle dudaklarıma yöneliyordu ki kafamı hafifçe geri çektim. Öpmek için kıvranan dudaklarım dile gelse ağzıma tokadı çakardı oysa. "Madem bu kabul değil başka bir cezaya geçiyorum o zaman." diye mırıldandım dudaklarına doğru. Onun aklı hala dudaklarımdaydı. Başını yine dudaklarıma ilerletiyordu ki sağa kaçırdım bu sefer dudaklarımı. Kırk araba çekmeye eşdeğer bir ifade gösteriyordum. Onu süründüreyim derken biz sürünüyorduk vesselam.

"Ne?" dedi hafif bir huysuzlukla. "Öpmem mi yasak? O da işkence. O işi de geç."

Güldüm en cilvelisinden. Cıkıldım o değil der gibi. Üzerine doğru bir adım atarken avuçlarımda altındaki göğsünden iteledim. "Cezayı da mı sen seçiyorsun?" derken o geriledi, ben ilerledim. O geriledi, ben ilerledim. Ne o ellerini belimden çekiyordu ne de ben ellerimi onun göğsünden. "Hani burada komutan bendim." derken en sonunda yatağa denk düştü bacakları. Daha sert itekleyince bıraktı kendini yatağa.

"Sensin." derken eli belimden düşmüştü ama bakışları pür dikkat gözlerimdeydi. Çapkınca güldü. "Aksini iddia etmedim."

Gülüşüm derinleşirken bacaklarımı iki yana açıp çıplaklığımdan çekinmeden kuruldum kucağına. Artık çokta saklayacak bir şey kalmamıştı zira. Saatlerce gezinmişti bedenimin her köşesinde hem gözleri hem elleri.. Zira aynı şekilde ben da onun her zerresinde. Memnuniyetle karşıladı kucağına kurulan bedenimi. Erkekliği pantolon altından bile belli ediyordu bazı şeyleri. Gülüşüm büyüdü ister istemez. Onun elleri bornozun altından kalçalarıma dolanıp kucağında kendine daha çok çekerken ben kollarımı boynuna sardım. Dudaklarına minik bir öpücük bırakıp usulca geri çekildim.

"Güzel ceza." diye mırıldandı serseri serseri. Fazla umutluydu. Kıyamazdım. Ama kıyacaktım. Boynumdan öptü önce. Bütün morluklardan tek tek tek... Başım geri düşerken o gerdanıma oradan göğüslerime indirdi dudaklarını. Öptü yine narince. Hoyrat değildi bu sefer. Aceleci değildi. Sakin ve temkinliydi.

Memnuniyetle gülümsedim ellerimi saçlarına daldırırken. Başına geleceklerden bir haberdi. Daha da mooda girsin diye bekledim birkaç saniye daha. Ama benim aklım kayıyordu bir yandan da. Bir eli pek kıymetlisi olan göğüslerime ilerledi. Birinin ucunu parmak uçlarıyla sıkıp çekince inledim. Kıvrandım kucağında.

"Gökçen." derken sıkıca avuçladı göğsümü. Sıktı avuç içinde. Bakışlarını yüzüme kaldırdı. Ellerim saçlarından kopup yüzüne ulaştı. Kavrardım yanaklarını narince. Usulca kıvrandım kucağında. Yavaş yavaş oynattım kalçalarımı onu tahrik etmek adına ama cidden başıma belalar alıyor gibiydim. "Yanıyorum ben sana." diye soludu dudaklarıma doğru. "Napıcaz biz?"

Güldüm. Söndürelim o zaman demek geldi dilimin ucuna ama ısırarak tuttum. Bütün irademi bu ana verdim. Bütün gücümü topladım ve asıl cezama geçtim. Minik bir öpücük daha bıraktım dudaklarına. En tahrik edicisinden bir kez daha kıvrandım kucağında. Tam elini enseme atıp dudaklarıma daha sert, daha hoyrat sarıyordu ki dudaklarını hızla geri çektim kafamı. Aynı hızla indim kucağından. An bu andı.

Ne olduğunu bilemedi. Saniyelik bir bocaladı. Ben ise en öldürücü bakışımı atarken asıl cezasını özetledim. "Yanmaya devam edeceksin."

Alık bakışı sürüyordu. Güldüm keyifle. Tam en seksi bakışımla önünden bir adım daha geriliyordum ki, "Nereye kız?" diyerek kolumdan yakalamak için bir hamle yaptı. Sesli bir şekilde gülerken geri çektim kendimi. Yakalayamadı. Ayağa kalkmak için hareketleniyor ki elimi aramızda kaldırarak durdurdum.

"Otur." dedim en net şekilde.

Bir kaç saniye baktı gözlerime. Sonra ise geri bıraktı kendini yatağa. Ne yapacaksın dercesine eğdi başını, kısıtı gözlerini ama anlamaması imkansızdı. "Sakın aklıma gelen şeyi yapma bana." derken oldukça ciddi idi.

"Diğer cezalara razı olsaydın böyle bir şeye gerek kalmazdı." derken sadece omuzlarımı tutan bornozu yavaşça bıraktım üzerimden. Tamamen çıplak kalan bedenime bakarken içli bir nefes verdi. Bir kere daha ayağa

kalkmak için meyledince elimle yine durdurdum. "Otur dedim sana." dedim yine en net şekilde, tane tane. "Bu bir emirdir."

Oturdu çaresizce. Ama dişlerini var gücüyle dudağına geçirerek. "Bu bir savaş ilanı yalnız." diye homurdandı ağzının içinde.

Umursamadım. Arkamdaki dolaba doğru yüzüm Murathan'a dönükken geriledi adımlarım. "Sen başlattın o savaşı." Eğlendim bu haline. Ciddi manada kıvranıyordu.

Dili dudaklarında gezindi usulca. Kendine zorla hakim olduğu kıpkırmızı olan kulaklarından belliydi. "Şu an çek vur beni daha iyi."

Güldüm en alımlısından. "Gökçen diye yanıp tutuşmanı tercih ederim."

"Bu cezaya devam edersen küllerimi dahi bulamayacaksın."

Gülüşüm büyürken çıplak göğüslerim de gezindi parmak uçlarım. Adımlarım gerilemeye devam etti. Bence bunu yapmamam lazımdı oysa. Ondan çok beni bazı şeyler tetiklemişti. "Bir gece dışarıda yatmaya razı olmalıydın."

Yutkundu. Adem elması kavislenip söndü. Çene kemikleri belirgindi. Ciddi manada dişlerini sıkıyor olmalıydı. "Acıman yok."

Aynen ondan der gibi kafa salladım. Dolabın önüne gelmiştim. Ellerimi göğüslerimden çektim. Dolabı açıp bir alt çamaşıra uzandım. Kırmızı gelmişti ilk elime. Aldım. Yavaşça geçirdim bacaklarımdan. Basenlerimden geçirirken ona çevirdim bakışlarımı. Ellerini yatakta geri atmış, vücudunu hafifçe geri yaslamış, tahrik edici arsız bakışlarıyla pür dikkat izliyordu beni.

"Ne zaman bitecek bu ceza?" derken kendinden geçmesine ramak vardı sanki. Hayran ama bir o kadar da açtı bakışları. Erkekliği pantolon üzerinden, şu noktadan bile belli ediyordu kendini.

"Ben ne zaman istersem." derken iç çamaşırını geçirdim tamamen üzerime. Bir sütyene uzanıyordum ki sesi durdurdu.

"O olmaz." dedi. "Bari o kadar acıman olsun bana."

Oldu. Canıma minnetti çünkü. "İyi madem..." dedim nazlı nazlı. İç çamaşırını bölümünü kapatıp dolabın üst kısmını açtım. Yeşil bir şort geçirdim altıma. Üzerime ise siyah, bol bir sweat. Sweat üzerime geçerken durdurmak ister gibi elini ileri uzatmıştı ama çok geçti. Manzarası elinden alınmıştı. Omuzları düştü belli belirsiz. Her şey tamam olunca ona çevirdim bakışlarımı. Onca naneyi yiyen ben değilmişim gibi gülümsedim tatlı tatlı.

Oldukça huysuz bakıyordu. "Kırk günlük işkenceye bedelsin Gökçen."

İşkence işini hatırlatması hoş olmamıştı. İçimin acımasına, koşarak ona sarılıp zırlayarak ağlamama neden olabilirdi o işkence görüntüleri. Hep öyle oluyordu çünkü. Zihnimden asla atamıyordum o anları. İntikam ateşi içindeyken fos diye ona yapışmak istiyordum şu an mesela. Gülüşümü bozmadım aklıma düşen her şeye rağmen. Hüznün üzerime çöreklenmesine izin vermek istemiyordum artık. An bozulmamalıydı.

"Adam olsaydın biz de hizaya getirmek zorunda kalmazdık aşk bahçem." Ona doğru ilerledim salına salına. Komodinin ilk çekmecesinden ilaçlarımı almak için eğildim yavaşça. Kendileri komodin üzerindeki babama ters bakışlar atmakla meşguldü. Ne zaman ortamda bu resim olsa çocuk yarım kalıyordu çünkü. Haklıydı. Güldüm bu bakışına ister istemez. Babamdan bana döndü ters bakışları. Kekstrası ters çevrilmişti.

Şen bir kahkaha daha attım bu ifadesine karşı. Antidepresana uzanmadım. İlacım buradaydı. Yanındaki doğum kontrol hapını aldım sadece. Paketten bir tane tablet alıp ilacı çekmeceye geri bıraktım. Baş ucumdaki suya uzandım. İçtim hemen ilacı. Bakışları pür dikkat bendeydi. Hissedebiliyordum. Üzgün gibiydi lakin gözleri. Az önceki tutkuyla, coşkuyla bakmıyordu. Antidepresan mevzusu hep ince karnı olacaktı sanırım.

"Bakma öyle." derken bardağı dudaklarımdan ayırıp komodin üzerine bıraktım tekrar. "Doğum kontrol hapı sadece."

Kaşları havalandı anında. Bak sen der gibi baktı. "Ne gerek vardı yani buna?"

Yok artık temalı bir bakış attım. "Saçmalama istersen."

"Ne?" dedi boş boş. Üstüne birdeww de durumu bir bir bir güldü geniş geniş. "Olmasın maviş maviş Pamuklarımız?"

Göz devirdim. "Olmasın tabi ki Murathan."

"Tamam o zaman, Kepçüklerimiz olsun." derken genişliğini sürdürdü.

Gerekli cevabı yandan kafasına minik bir sille yiyerek aldı. Tip bakışım sürerken göz devirerek geriledim önünden. "Coşma o kadar istersen."

Ben arkamı dönük makyaj masama ilerlerken o cıkladı en kınayıcı şekilde. "Bence gayet makul bir fikirdi."

"Kendime zor bakıyorum ben Murathan." derken makyaj masamın ilk çekmecesini açıp tarağımı aldım. "Çocuğa nasıl bakabilirim?"

"Ben bakarım."

"Hep görevdesin."

Sessiz kaldı bu cevaba karşı. Aynadan gördüğüm kadarıyla gülüşü bir tık solmuştu yine. Asker eşi olmak zordu ama asker çocuğu olmakta bu durumla kapışırđı. En iyi biz bilirdik bunu. Asker çocuğu olan biz. Şehit çocuğu olan biz. Babalarımızı toprağa bir çiçek misali gömen, sonra da üzerine can suyu döken biz.

"Ayrıca bir evlenme teklifi aldığımı hatırlamıyorum ben." diyerek ortamın moodunu yükseltmeye çalıştım yine. "Evlilik kurumu için de yapalım bu konuşmayı olur mu?"

"Basalım yıldırım nikahını." şeklinde bir öneri sundu.

Güldüm ister istemez. Salaktı. Saçımdaki havluyu çözdüm. Kızdırmamak adına normalde olu orta savuracağım havluyu makyaj masamın önündeki sandalyenin sırtına attım. Kıymetim bilinmeliydi. Havlunun sağını solunu düzeltirken oturduğu yerden ayaklandığının sesini alabiliyordum. Derken birkaç saniye içinde arkamda hissettim varlığını. Bakışlarımı önümdeki aynaya kaldırdığımda göz göze geldi yansımalarımız. Bakıştık kısa bir an için.

Varlığımın bu dünyada bir izi varsa o da bu suret olmalıydı kesinlikle. Zira bakınca kalbimi bu denli perişan eden başka bir yüz yoktu benim evrenimde. Kopmaz bir ip vardı sanki gözlerimiz arasında. Çekiyordu kendine. Sarıp sarmalıyordu etrafımı. Ondan başka çıkış sunmuyordu. Başka bir çıkışta aramıyordum zaten.

Omuzlarıma dökülen ıslak saçlarıma değdi burnu belli belirsiz. Gözlerini kapatırken derin bir nefes çekti içine saçlarımdan. Elime uzandı eli. Sıkıca tuttuğum tarağı almak adına kavradı parmaklarımı. Hemen bıraktım onun elinin içine tarağı.

"Öpmekle ilgili bir şey denmedi." derken başını boynuma gömüp derin bir öpücük bıraktı. Gözlerim kapandı ister istemez. Sıcak bulmuş kedi misali sürtündü yanağım saçlarına. Az önceki irademin alnından öpecektim en kısa sürede. Nasıl kaçmıştık kucağından hayretti doğrusu. Bazen ben bile şaşıırıyordum kendime. Öpücükleri naifti.. Boynumdaki her bir morluğun üzerinde tek tek gezindi yine. Bir eli belimden kavrayıp kendine çekti bedenimi. Sırtımı ona yasladım tamamen. Gözlerimi açtığımda aynadaki yansımamıza derin bir gülüşle bakıyordum. Yapboz parçası gibi oturmuştu bedenlerimiz birbirine. Bana bunlarla gelecektin işte Kepçük Bey.

Başını boynumdan kaldırdığında yine göz göze geldik aynadan. Gülümsedi. Gülümsedim. Yanağıma da derin bir öpücük bıraktı. Daha sonra ise yavaşça saçlarıma daldırdı tarağı. Eli çözüldü belimden. Önce bir eliyle

düzeltiliyor sonra diğer eliyle usulca tarıyordu nemli saçlarımı. Hiç acıtmamasının sırrı buydu sanırım. Tarağa kalmadan kendi parmakları alıyordu saçlarımdaki bütün karışıklıkları zaten. Onun bakışları pür dikkat saçlarımda, benim bakışlarım ise ondaydı. Acıtarak tarardım ben saçlarımı hep oysa. Diplerine diplerine bastırırdım tarağın sivri uçlarını. Ama o öyle bir tarıyordu ki; hissetmiyordum bile. Huzur verdi bu an bana. Mayıştım kaldım sanki önünde.

"Murathan." diye mırıldandım.

"Emret." dedi her zamanki gibi.

Huzurlu gülüşüm büyüdü. "Gidelim mi biraz buradan?" dedim aniden. "İzin alalım işten. Tatile çıkalım beraber. Olur mu? Uzaklaşalım her şeyden biraz. Olur mu? Gidelim mi? Hıı?"

Şaşırdı diye bekliyordum ama şaşırmadı. Tarağı omuzumdan bana uzattı. Aldım. O ise örmek için tekrar uzandı saçlarıma. "Gidelim." dedi sadece.

Şaşırmıştım bir tık. Aynadan baktım yüzüne. "Nereye diye sormayacak mısın?"

Saçlarımı örmeye başlamıştı. Saniyelik bana değdirdi bakışlarını. "Sen varsan mekanın bir önemi yok."

Güldüm. "Romantik köpek." diye mırıldandım. "Bana bunlarla gel işte."

Gülüşü büyüdü. Hem de en göz kısılanından. Bedenini sırtıma daha çok yasladı. Nefesi enseme vurdu. Sıcaklığı alev alev yangınlara çağırıyordu. Kolunu yanımdan uzatıp önümüzdeki çekmeceyi açtı. Rastgele bir tokaya uzanıyordu ki elini kavrayıp durdurdum. En uçta haftalardır bekleyen kelebekli tokama uzandım. "Bunu tak." diye mırıldanırken tokayı eline tutuşturdum.

Aldı hemen. Baktı bir kaç saniye eline. Sonra ise geri çekildi. Saçlarımın ucuna taktığını hissettim. Anında derin bir nefes verdim. İşte dünyamda her şey yine yerli yerindeydi. Kelebek tokam saçlarımda, sevdiğim adam yanımda. Büyük bir huzurla, aşkla bakıyordum aynadaki yansımasına. Kesişti aynadaki bakışlarımız yine saniyelik. Boynuma derin bir öpücük daha bıraktı. Yine, yeni, yeniden sıcak bulmuş kedi moodunda daha da sokuldum boynuma tüneyen başına. Ana bıraktım kendimi. Gözlerimi kapadım. Huzurla başımı omuzuna yasladım. Derken köpek boynuma dişlerini geçirince irkilerek aralandı gözlerimi.

"Ay!" diye minnak bir tepki vererek irkildim. "Ne yapıyorsun be?"

"Seviyorum." şekilde bir cevap verdi. Bence daha çok yiyordu.

Boynumu yana çekiyordum ki yanağımı kavradı bu sefer dişleri. "Murathan hayır." dedim can havliyle. "Yanağım olmaz, hayır. Morarır hemen. Hayır." Kaçmaya çalıştım ama kolları belimden sıkıca yakalayınca kıpırdıyamadım bile.

Çekti dişlerini. "Bu bir savaş ilanı dedim sana ben." derken sinsî bir gülüş vardı dudaklarında. "Sen kaşındın."

Kollarından kaçmaya çalıştım ama kerpeten gibi yapışmıştı. Yemedi. Bir kere daha yanağıma uzanıyordu ki hızla diğer yana çektim başımı. Ben kaçırdım yanağımı o kovaladı. Ben kaçırdım o kovaladı. Kısa bir an sürdü bu çekişme. Gülüyordum bu süreçte lakin. Ara ara yakaladığı anlar huyulanmama neden oluyordu.

"Dur!" dedim kahkahamın arasından zorla. "Emrediyorum, dur."

Zerre ciddiye almadı bu sefer. "İyi alıştın sen bu komutancılığa." derken ayaklarımı yerden kaldırmak suretiyle yukarı kaldırdı beni kolları. Bir kere daha yakaladı yanağımı o arada. Gülererek tekrar kurtuldum. İstese bal gibi de ısırırdı oysa. Kıyamadığının, kıyamayacağının farkındaydım. Ya da öyle umuyordum. Yanağımda bir diş izini nasıl açıklayacaktım? Katır ısırды mı diyecektim?

Yatağa fırlattı aniden. Evet, cidden yaptı bunu. "Hayri Albaydan beter çıktın." diye söylenirken bu romantik fırlatılışımı umursamadan duvar kenarına kaydım yatakta.

"Ne albayı oğlum, paşayım ben paşa." dedim bilmiş bilmiş

"Ya ya, ne paşa ne paşa." diye küçümseme cüreti gösterdi beni.

"Senin etiket olduğun yerde fiyatı ben koyarım koçum." diyerek kıroluğumu konuşturdum. "O yüzden sen benim paşalığı küçümseme sakın. Zaten başına ne geliyorsa beni küçümsemediğinden geliyor farkındaysan. Beynini birazcık çalışt-"

Yanıma kurulurken ayak ucundaki battaniyeyi çekti üzerime. Daha doğrusu yüzümde dahil toptan üzerimi kapatınca laf sokuşum yarım kalmıştı. Hızla geri iteledim battaniyeyi yüzümden. Susayım diye yapıyordu adı. Tip bir bakış attım.

"Cezama razı geldim edebimle oturuyorum burada Pamuk." derken battaniyeyi sağıma soluma örtüyordu güzelce. "El insaf bir laf sokma artık sen de."

Süzüldüm yattığım yerde. "Peki madem." dedim nazlı nazlı. "Bu gecelik daha bir şey demeyeyim."

Ya sabır temalı bir nefes verirken kuruldu yanıma. Sıra bana gelmişti. Bu sefer ben battaniyeyi örttüm üzerine. Sağını solunu kapattım güzelce. Çıplaktı üstü. Üşümesindi. Eli belimi kavradı battaniye altından. Kendine çekti bedenimi. Askeri künyesinde gezindi parmaklarım önce belli belirsiz. Daha sonra ise kehribarlarını çerçeveleyen kirpiklerine uzandım hemen. Oyalandım varla yok arası dokunuşlarla. Baktım öylece gözlerine. Onun eli ise swatımın altından kavradı belimi bu sefer. Arada kumaşa pek tahammülü yoktu.

"Başın ağrıyor mu?" diye mırıldanırken buldum kendimi.

Gülümsedi belli belirsiz. "Ağrıyordu. Ama ne hikmetse dünden sonra kesildi."

Güldüm. "Tedavim etkili oldu demek ki. İyi bir doktorum demiştim."

Çapkınca gülümsedi. "Buna hiçbir zaman şüphem yoktu."

Kolundaki yaranın üzerindeki bandaja takıldı bakışlarım. "Yalan konuşma. İlk zamanlar koluna dikiş atarken yanlış mı yapıyorum diye kontrol edip duruyordun beni."

"Dikişlere bakmıyordum ki." dedi. "Sana bakıyordum."

Hoşuma gitti. Güldüm. "O niyeymiş?"

"Gözlerine bakarken salaklaşıyordum. Ben de sen bana bakmadığın her an sana bakıyordum. Fırsatları değerlendirmedi iyiyimdir, bilirsin."

Sesli sesli güldüm bu sefer. "Bir şey soracağım!" dedim aniden. Hafifçe geri attım başımı. "Beni ilk havaalanında görünce ne hissettin?"

Derin bir nefes aldı belli belirsiz. Eli yanağımı okşadı usulca. "Net bir cevap vereyim mi?"

Hevesle başımı aşağı yukarı salladım.

"Korktum." şeklinde harbi net bir cevap verdi.

Yüzümü ekşittim. Ben öküzdüm tamam ama ondan daha romantik bir cevap beklemiştim. "O ne demek be?"

"Fazla güzeldin." dedi benim huysuzluğumun aksine sakince. "İnanamadım bir an için. Ama bir o kadar da Pamuktun. Garipti. Çok garipti." Dili gezindi dudağında yavaşça. "Sen bana bakınca hele öyle bir şey oturdu ki kalbimin üzerine, yıllar sonra bile tek bir bakışının üzerimde böyle bir etki bırakması it gibi korkuttu beni Gökçen. Yalan söyleyemem ilk sıçtım dedim valla. Anladım o an başıma gelecekleri çünkü."

Keyifle güldüm bu sefer. Oysa nasıl da ciddi, sert duruyordu o gün. Ürkmüştüm ben yanlış adam mı bu diye.

Aynı gülüşle karşılık verdi. "Sen ne hissettin beni görünce?"

"Ben de net bir cevap vereyim mi?"

"Evet."

"Şaşırdım."

"Sebep?"

Cevap için çok düşünmedim. "Kulakların nasıl o kadar küçülmüş hayret ettim."

Ben olsam tip bakış atardım ama o en göz kısılanından güldü. "Çekeni olmayınca sindiler."

Kahkaha attım istemsizce. Haklıydı. Dayanamadım. Başımı hafifçe kaldırıp kulağına kocaman bir öpücük bırakıp geri bıraktım kendimi yastığa. "Kepçük." dedim bir yandan da.

"Pamuk." dedi hemen.

Baktım kısa bir an için yüzüne. Elimi beline dolayıp yara izi dolu sırtına yasladım avuç içimi. "Bitti di mi?" diyen sesim bir tık korku doluydu. "Kötü her şey bitti artık di mi?"

Gülüşü silinirken ciddi bir ifadeye büründü. "Bitti." derken kendine daha çok çekti beni. O dudaklarını alnıma yaslariken ben yüzümü boynuna sakladım. "Artık sadece biz varız. Pamuk ve Kepçük var. Başka kimse yok. Sadece biz varız. Söz veriyorum, hiçbir kötülük değmeyecek artık sana."

"Bize." diye düzelttim hemen.

"Bize." diye onayladı hemen.

Sıkıca sırtına dolandı elim. O ise göğsünden içeri sokmak ister gibi sakladı beni gövdesinde. Uyumamak, sabaha kadar yüzünü izlemek, bu anın tadını çıkarmak istedim ama yorgunluk ağır bastı. Gözlerim kapandıkça kapandı. Kokusuna, varlığına bıraktım kendimi. Göğsündeki huzurlu karanlık etrafımı sarıp sarmalarken sıcaklığının koynunda bıraktım kendimi uykunun kollarına.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandığımda onu hala yanımda, göğsümde derin bir uykuda bulmam şaşırtıcı olmuştu. Ama sweatımın içine sızmış, sıkıca bir göğsümü avuçlamış eli hiç şaşırtıcı olmamıştı.

38. BÖLÜM

*"Maviye
Maviye çalar gözlerin,
Yangın mavisine
Rüzgarda asi,
Körsem,
Senden gayrısına yoksam,
Can benim, düş benim,
Ellere nesi?
Hadi gel,
Ay karanlık...
AHMED ARİF

Okulun girişine umutsuz bir bakış attı Zülfikar. Yüzünü ekşitti. Yetmedi. Ofladı. Daha da yetmedi. Pufladı.

"Lan hadisene!" diyerek arkasından itekleyen Barbaros yüzünden ifadesi bocalar gibi oldu ama bozulmadı. Bozulacak gibi de değildi. Ömrü hayatında tadının bu denli kaçık olduğu anlar nadirdi. Bir elin üç parmağını geçmezdi hatta.

"Ben gelmeyeyim birader ya." dedi son bir umut. "Siz gidin. Hiç moodum da değilim ben."

"Aynen kardeşim. Sakın gelme. Bizim orada asla moodumuzu düşürmememiz lazım çünkü. Kopmaya gidiyoru-" Bu noktada Barbaros bile daha fazla dayanamadı söylediği şeylere ve kendini böldü. Ciddileşti. "Lan eğlenmeye mi geldik buraya? Moodum da değilim ne?"

"Komutanım yapmayın ama böyle." dedi diğer yandaki Alican. "Sizin için geldik buraya."

Ofladı yine Zülfikar. "Tamam lan tamam. Susun." dedi bıkkın bıkkın. "Susun!" İkisini de ileri iteledi. "Yürüyün."

Yürüdüler. "Aklına başka şeyler getirme." dedi Barbaros sakince. Koluna girdi Zülfikar'ın. "Her zamanki gibi ol. Avına odaklan." Gözlerini kısıtı. "Göze kestir ve kap." derken ise bir eliyle havada bir şeyleri yakalar gibi yaptı.

Başını ciddiyle aşağı yukarı salladı Zülfikar. Aynen ondan yapacaktı.

"Aklınıza sakın başka şeyler getirmeyin komutanım." diye önemli detayı tekrarladı Alican.

Yine başını aşağı yukarı salladı Zülfikar. Duygusal boşluk diye geçirdi içinden sayısız defa. Bunlar gerçek hislerin değil. Tamamen duygusal boşluk. Evet. Devasa bir duygusal boşluk. Çenesini dikleştirdi. Saçlarını çapkınca geri iteledi, koyu kahve deri ceketinin yakalarını yukarı dikti ve kararlı bir şekilde ilerledi.

Okulun ön bahçesi hazırlanmıştı kermes için. SMA hastası bir bebeğe yardım için yapılıyordu aslında bu kermes. Yan yana stantlarda yemekler, pastalar ve el yapımı takılar, tokalar, çantalar sergileniyordu. Çok kalabalık değildi aslında. Öğrencilerin sesi yoğun bir şekilde geliyordu ama çoğu sağda solda oyun oynuyordu. Stantlarda bekleyen öğretmenler, alışveriş yapan, ürünleri inceleyen insanlar vardı. Barbaros'un gözleri anında tek bir kişiyi görmek için kısıldı. Ve gördü de.

Bilge gülümseyerek, saçlarını savurarak ona doğru geliyordu. İçi çiçeklendi Barbaros'un. Göğsünde bir kuş şakıdı. Böcekler öttü. Kırılarda sevgililer el ele koştu. Bilge ise ilerledi, ilerledi, ilerledi ve Barbaros'un yanına gelir gelmez kollarını boynuna dolamak için ileri doğru atıldı. Daha doğrusu atılmaya meyletti. Tam o an yanında Zülküf ve Alican'ı görünce yapamadı. Utandı. Gitmedi kolları ileriye. Nereye koyacağını o an bilemediği ellerini önünde birbirine kenetledi. Sonra ise önüne düşen bir tutamı geri iteledi.

Gülümsedi Barbaros için en öldürücü olan gülüşüyle. "Hoş geldin." Diğerlerine baktı göz ucuyla. "Yani geldiniz."

"Hoş bulduk." dedi Alican.

Başını aşağı yukarı sallamakla yetindi Zülfikar. Gözleri etraftaydı. Amaçsızca bakınıyordu öyle.

Hoş bulduk can şenliğim, hoş bulduk kurban olduğum, hoş bulduk gelişine vurulduğum demek vardı ama demedi Barbaros. Onun yerine Bilge'nin yapmaya utandığı şeyi yaptı. Yari değil miydi? Niye sakınacaktı? Bir adım attı Bilge'ye doğru. Elini usulca beline sarıp kendine çekti. Bocalayan minik bedeni bu duruma aldırmadan göğsüne yasladı. Sıkı sıkı sarılırken saçlarına yandan derin bir öpücük bıraktı. Ohtu. Misti.

"Hoş buldum kurban olduğum." dedi içli içti.

Eridi bir Bilge. Ama kollarını yaslandığı bedene sarmadan da edmedi. Utanmıştı bir tık ki yüzüne dökülen saçları imdadına yetişti. Güldü kendi kendine yanağı en sevdiği kalbin üzerine yaslıyken. Çarpıyordu Barbaros'un kalbi deli gibi. Duyuyordu bunu Bilge. Bu hayatta sadece onun için atan tek kalpti bu. Sarıp sarmalasa da doymazdı.

"Lan şu mal Barbaros'un bile şöyle olduğu bir hayatta ben bu hallere düşecek adam mıydım?" diye homurdandı ağzının içinde Zülfikar.

Duymamıştı Alican bu homurtuyu. O işin goygoyundaydı. "Bir amelde mezhepten konu nerelere geldi di mi komutanım?" diyordu Barbaros komutanına sırtarak bakarken. "Adam amelde mezhep sorduğu kızı aldı amelde de itikatta da kendine alın yazısı yaptı."

Zülfikar kıkırdamadı lakin. "Keşke ben de amelde mezhebi soraydım da bu günlere kalmamaydım Aliş." dedi dertli dertli. "Daha kimse ile dalga geçmek yok. Sus."

Başına ne geldiyse büyük konuşmasından, aldığı ahlardan gelmişti muhtemelen. Daha tövbeler olsun açmazdı ağzını. Bin kilit vurmuştu diline. Bir daha büyük konuştuğu, birinin derdi ile dalga geçtiği an kilitte birlikte söker atardı bu dili.

Ayrıldı Bilge ve Barbaros. Güldüler birbirlerine kısa bir an. Bilge, Aliş ve Zülfikar'a bakınca hafifçe kaçırdı bakışlarını. Bakışları önündeyken yüzüne dökülen saçları bir kulağının arkasına iteledi. Barbaros ise elini belinden çözmüş, yerine kızın elini kavramıştı.

"Göster bakim hangi stant senin? Hepsini satın alayım." dedi dişisini etkilemeye çalışan cömert erkek moodunda.

Güldü Bilge sesi sesli. "Bak şura." derken bir parmağıyla ileriye işaret etti. "Gel."

"Geleyim tabi." dedi Barbaros tatlı tatlı. İlerlediler ikisi el ele. Tam o an Barbaros arkaya hafifçe dönmüş Zülfikar ve Alican'a 'ne duruyorsunuz, hadisenize' tarzında bir el kol hareketi yapmıştı. Bilge ona baktığında ise anında önüne dönmüş tatlı tatlı gülümsemişti yine.

"Şaka maka adam love yaptı kendine komutanım." dedi Alican.

Yüzünü ekşitti Zülfikar. Aksi, lanet ve çekilmez olduğu bir gündü. "Love ne lan? Sen iyice aşko kuşko konuşmaya başladın. Aşk dizisi mi izliyorsun bizden habersiz ne yapıyorsun?!" Ensesinden yakalayıp ilerletti. "Yürü. Biz de bir biraz bakınalım şöyle. Bir şeyler buluruz belki."

"Emrederseniz komutanım." dedi Alican sadece. İlerlediler. Bir standın önünde durdular. El yapımı çantalar falan vardı. Asıl buraya geliş amaçları ise standın başında duran kızdı. Kısa bir bakış attı Zülfikar kıza. Uzun, kumral saçları vardı. Badem gözlü de bir hanımefendiydi. Lakin ağzını açıp tek kelime edesi gelmedi Zülfikar'ın. Hem şu an esmer değil sarı daha güzel geliyordu ona.

Güneş gibi.... Güneş güzel bir şeydi sonuçta. Dünyayı aydınlatırdı. Karanlığı kovardı...

Aklına dolan düşünceler yüzünden iki yana salladı kafasını. Kızdı kendi kendine. Öfkesi artıyordu. Böyle yapmamalıydı.

Alican'ın ciddi ciddi el yapımı çantaları incelemeye başladığını görünce kendine olan sinirini en makul seçenek olan Alican'a yöneltti. "Ne o Aliş?" dedi Alican elinde mor bir çanta incelerken. "Alacan mı? Hangi kombinine uyuyor diye mi düşünüyorsun?"

Bocaladı Alican. "Yok komutanım ben şey diye..." dedi ama gerisini getirmedi. Şeyi demeye dili varmadı. Zehra severdi bu çantayı. Çıtı pıtı bir şeydi. Tıpkı onun gibi. Mor elbise pek yakışmıştı hem. Bu çanta da olurdu yani o elbiseyle. O gelmişti aklına. Diyemedi tabi bunu sesli.

"Lan bırak şunu. Ciddi ciddi bakıyor bir de." diyerek çantayı alıp yerine bıraktı Zülfikar. "İlerle." Zaten gergindi, bir de çanta modeli inceleyecek değildi.

"Niye gidiyoruz komutanım?" dedi sessizce. Göz ucuyla şu an başka müşteri ile ilgilenen kıza baktı. "Tam sizlikti bu. Bakmadınız mı?"

Süzdü Zülfikar Alican'ı. "Mal pazarı mı lan bura? Kurbanlık dana seçmeye mi geldik buraya? Niye bakayım? Sen benden de puşt çıktın ha." dedi ters ters. "Susta yürü."

İçinde amansız bir anarşist ruh uyanmıştı son günlerde Zülfikar'ın. Her şeye tepkiliydi. Her şeye karşıydı. En az Duru kadar... Bu iyi bir şey değildi.

Susup ilerledi Alican. Bakındılar sağa sola. Derken en köşede bir stant takıldı aynı anda ikisinin de gözüne. Esmer bir hanımefendi süzülüyordu standın arkasında. Saçları ensesinde sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı

ama bu noktadan bile alımlı duruyordu. İkisi de durdu. Aynı anda baktılar birbirlerine.

"Aha da budur komutanım." dedi Alican.

Pek emin değildi ama yine de başını aşağı yukarı salladı Zülfikar. Alican'da onunla ilerliyordu ki önünden geçtiği bir stantta gördüğü şeyle duraksadı. Yan yana dizilmiş bir sürü deniz kabuğu vardı. Zülfikar ilerlemeye devam ederken o durdu. Adımları o yöne ilerledi. Aldı bir deniz kabuğunu eline. Usulca kulağına götürdü. Derinden gelen deniz uğultusuna eşdeğer olarak Zehra'nın da sesi yankılandı kulaklarında.

Babam denizin sesi deniz kabukları derdi hep. İnsanların sesini yutarmış deniz. Yeri göğü sığdırırmış içine. Sessizce dinlermiş herkesin derdini. En dibine çökmüş bütün sesler. Orada da denizi bu dertlerden temizlemek için deniz kabukları yutarmış bu sesleri. Ondan taş gibi sert olurmuş onların kabuğu. Doğru mu? Sesi var mı deniz kabuklarının?

Gülümsedi belli belirsiz. İşte deniz kabuklarının sesi buradaydı.

"Alıyorum bunu." dedi ilgilenmek adına ona bakan adama. Başka bir şey söylemeye de gerek yoktu. Kabuğu kulağına yasladıkça yasladı. İçinden sanki Zehra'nın su misali akan sesi geldi. Yine ona şarkılar söyledi.

Zülfikar ise sessizce standı yaklaşıyordu. Gözlerini kısmıştı. Makuldü. Hoştu. Neden olmasındı?

Du-

Susturdu aklına gelen o ismi. Anında ağzına peçete tıkıp en köşeye iteledi bu sesi. Yemekler vardı önünde. Çeşit çeşit pastalar, sarmalar, kurabiyeler falan. Aval aval baktı birkaç saniye yemeklere. Normalde şu saniye yemekleri değil de karşısındaki kadını süzmesi gerekiyordu oysa. Ama kaldıramadı kafayı yerden. Bu o değildi. Bu Y kromozomuna hakaretti. Göz ucuyla bakmak istedi kıza. Hafifçe kaldırdı kafasını.

Şeref yoksunu! dedi Duru'nun sesi anında. *Ben sevince tam severim diyordun birde. Hani nerede?!*

Ensesine balyoz yemiş gibi kafayı öne eğdi anında. Şu saniye inme inebilirdi. Bir gözü seğirdi belli belirsiz. Ne bok yiyordu burada cidden? Saçmalıktı. Tam geri adım atıyordu ki kızıdan yükselen bir sesle durdu.

"Buyurun." diyordu kadının ince sesi. "Nasıl yardımcı olabilirim? Var mı istediğiniz bir yemek? Vereyim hemen."

Vardı. Ağlayan kek. Zira içine oturup kalkmayan şeyler vardı. Bu şeyler ondan her an bir karnıyarık yapabiliirdi. Ağlamak istiyordu. Ağlayan kek olurdu yani.

O ifadesizce bakarken kadın gülümsemeye devam etti. "Kadınbudu köfte ister misiniz?"

Yüzünü ekşitti belli belirsiz. Kadınlı pek bir şey isteyecek durumda değildi. "Yok. Almayayım ben. Sağ olun."

"Dilber dudağı?" diye bir öneri daha sundu kadın.

Amaç neydi? Şeytan makara mı geçiyordu kendisiyle? Pezevenklik sınavından kalış ya da geçiş turu muydu bu? Hayır yani cidden amaç neydi?

"O da kalsın." dedi kibarca. Bir göz attı standa. "Ben şundan alayım." derken gözüne ilk takılan şeyi işaret etti. Bu bir şekerpareydi.

"Hemen." dedi kadın. Bir tabak alıp içine 3 tane şekerpare koyarken Zülfikar'ın bakışları sağda soldaydı. Ağzını açıp tek bir kelime etmedi. Sırtımadı. Yazmadı. Koşmadı. Yürümedi. Uçmadı. İçinden gelmedi. Aldı tabağı. Verdi parayı. Tam efendi efendi stadın önünden bir adım atıyordu ki yandan Aliş koluna yapışınca duraksadı.

"Gidelim buradan!" dedi anında Alican. "Hemen gidelim buradan komutanım!"

Boş bir bakış attı. "Ne oldu lan?"

"Bir şey yok, bir şey yok, bir şey yok." derken aşırı derecede bir şey var diyordu Alican'ın sesi. Sağa sola bakıyordu tedirginlikle. Derken Barbaros belirdi yanında. O da diğer koluna girdi panikle.

"Siktir et karı kızı. Gidelim biz buradan gardaşım."

Şaşkın şaşkın bakıyordu artık Zülfikar. "Lan ne oluyor?"

"Darlık geldi bana." dedi Barbaros. İleri çekiyordu bir yandan da Zülfikar'ı. "Haydi açık hava bir yere gidelim."

"Zaten açık havadayız."

"Değiliz." dedi Alican. "Sorgulamayın komutanım. Yürüyün."

Yürüdü Zülfikar. Uydu bu çekiştirmeye. Ama sağına soluna bakıp neye bu kadar panik olduklarını da sorgulamayacak kadar asalak değildi. Öyle de yaptı. Bakındı etrafa. Derken onca kalabalığın, koşturan çocukların, geçip giden yüzlerin arasından bir sima ve tek bir saç rengi seçti mavi gözleri.

Sarı bir kafa.

Durdu adımları. Anında olduğu yere çakıldı. Bilge'nin yanındaydı Duru. Gülererek bir şeyler konuşuyorlardı. Üzerinde her zamanki gibi düzene meydan okuyan yırtık bir pantolon ve koyu kahve trenci vardı. Saçları ensesinde dağınık bir topuz, gülüşü ise başa belaydı.

"Bakma." dedi Barbaros hızla. Elini gözlerinin önüne kapattı arkadaşının. "Görmedin sayıp çıkıyoruz buradan." Alican'a eğildi. "Çabuk Aliş çabuk."

Başını hızla salladı Alican. İleri çekmeye çalıştı ikisi aynı anda ama yerinden bir gram oynamadı Zülfikar. Yetmedi, gözünün önündeki eli yavaşça geri iteledi. Görüşünde pürüzlere tahammülü yoktu. İleri iteledi bir kere daha Barbaros ve Alican. Yerinden oynamadı. Seyit onbaşı misali bir kere daha abandılar. Olmadı. Görmüştü bir kere. Nasıl kaçabilirdi?

"LAN YÜRÜSENE!" diye yükseldi en sonunda Barbaros.

Kahkaha attı Duru Bilge'yle bir şeyler konuşurken. Yutkundu sadece bu görüntü karşısında. Ve şöyle özetledi durumu. "Sizin yapacağınız planı sikeyim ben..."

"Ben de, yeminle ben de." dedi Barbaros. "Çıkalım şuradan istediğin kadar söv bana gardaşım sesim çıkmayacak."

"Çıkış yönünde komutanım." dedi Alican canlı bir bombadan bahseder gibi. "Arkadan dolaşalım bence."

"Aynen." dedi Barbaros. "Arkadan çıkalım. Koşun."

Çıkamadılar lakin. Duru'nun bakışları tam o an Zülfikar'ı bulunca apışıp kaldı Zülfikar. Bunu beklemiyordu. Eliyle koymuş gibi bulmuştu bal rengi gözler onu. Hiç şaşmamış, hiç şaşırmamıştı.

Nadir görülecek bir şekilde kaçırıldı bakışlarını Zülfikar. "Gördü." dedi panikle. "Siktir. Gördü beni." Arkasını döndü hızla. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilemedi. Sağa sola bakındı, kaçacak yer bulamadı. Bordo bereydi lan o? Ne demek saklanacak yer yoktu? Böyle sik gibi ortada kalmakta neyin nesiydi? Gerekirse taşı oyar saklanırdı. Neydi bu şimdi?

"Sıçtık." dedi Barbaros. "Buraya geliyor."

"Ne yapıyor ne?" dedi arkası dönük Zülfikar. Böyle yüz ifadelerini kontrol etmek daha kolaydı.

"Geliyor." diye yeniledi Barbaros.

"Anladık lan onu." dedi dişlerini sıkı sıkı. "Bir şey yapın gönderin."

Bahis büyüktü. Tek canı kalmıştı. Sağlık dolabı boştu. Bir canı da gittiği an game overdi. Bu olamazdı. Olmamalıydı!

"Lan ne yapacağız gelen kıza?" dedi Barbaros gergin gergin. "Alnından mı vurayım? Dön sen da şu yüzünü. Ne diye götünü döndün?"

Başını hızla iki yana salladı Zülfikar. "Yüz yüze gelemem. Yüz yüze gelemem."

"Yaklaştı. Yaklaştı." diyerek gerginliği son noktaya çıkardı Alican.

"Lan sen de sus, mayasıllı göt gibi cır cır ötür durma oradan." diye çıkıştı Barbaros.

"Yardımcı olmaya çalışıyorum." dedi Alican.

Zülfikar ise ya sabır temalı kapattı gözlerini. Ofladı. Akıl aldığı adamlara baktı. Aylar önce akıl verdiği adamlar... Böyle işi şişeye sokar sallar sallar sikerdi. Oflayışı büyürken Alican bir kere daha girdi lafa.

"Geldi. Doğal davranın komutanım. Geldi."

Doğal davrandı Zülfikar. Elindeki şekerpareden bir taneyi alıp bütün bütün ağzına tıktı. Konuşmasına engel olacak tek şey buydu. Demeye kalmadan Duru'nun sesi yükseldi ortamdan.

"Selam gençler."

Boğazında kaldı lokması. Öksürdü belli belirsiz.

"Selamın aleyküm Duru bacım." dedi Barbaros.

"Selam." dedi Alican.

Sessiz kaldı Zülfikar. Duru'nun bakışları dikkatle onun sırtındaydı oysa. Görmedi. Sorgular bir bakış attı Duru ama hemen sormadı ne olduğunu. "Naber?" dedi sakince.

Otuz iki diş sırttı Barbaros. "Mükemmel."

Aynı şekilde sırttı Alican. "On numara beş yıldız."

Ne güzel dercesine kafa salladı Duru. Bakışları hala ona sırtı dönük omuzlardaydı.

"Sen?" dedi Barbaros. "Afiyettesindir inşallah?"

"İyi diyelim iyi olalım." dedi Duru. "Alıştık artık Silopi'ye. Sorun yok yani."

Alışmasaydın daha iyi değil miydi diye geçirdi içinden Zülfikar. Uslu uslu okulunu okusaydın da, kendini Boğaziçi kapılarına zincirlemeseydin de, kalkıp buraya gelip benim başıma bela olmasaydın daha iyi değil miydi? Ha? Telaşla bir şekerpare daha tıktı ağzına. Geriye kalmıştı bir. Tıpkı kalan bir canı gibi.

"Ne güzel." dedi Alican. "Alışsınız tabi. Küçük yer."

"Öyle öyle." diye onayladı Barbaros. "Doğru, küçük yer. Bakın burada bile karşılaştık." İçten içe bu karşılaşmaya ağır küfürler ediyordu oysa.

Gülümsedi Duru. "Bilge çağırdı. Sıkılıyordum ben de evde. İyi oldu."

İlerlerde birileri ile konuşan Bilge'ye kısa bir bakış attı Barbaros. Dudakları güldü ama bakışları kurban olduğuna bir tık manidar bakıyordu. İyi nane yemişti...

Sessiz kaldılar kısa bir an için. Duru ise en sonunda dilinin ucuna gelip duran ismi sesli dile getirdi. "Zülfikar."

Boğazında kaldı lokması Zülfikar'ın. Zülfikar değil de Zühtü olmak istedi o an. Ya da Zebercet falan. Olamadı lakin. Zülfikar'dı işte.

Duru'nun sesi yine yükseldi. "Selamın yok mu?"

Kendi iması geldi anında aklına. Selamın var da hoşçakalın yok mu sarı kafa demişti. Demez olaydı. El mahkum döndü yüzünü. Ağzı tıka basa dolu bir şekilde baktı karşısında dikilen, hayatının orta yerine demir yumruk indiren kadına. Bakmadı gözlerine lakin. Kaçırdı gözlerini. Barbaros ve Alican gergin gergin yanında dikilirken o selam niyetine başını aşağı yukarı salladı yavaşça.

Gülümsedi Duru. Bu görüntü karşısında elini ağzına atıp ağıt yakma isteğine zorla hakim oldu Zülfikar.

"Naber?" derken gülüşü büyümüştü Duru'nun.

İyi dercesine homurdandı ağzı dolu dolu. Kafa salladı elinden geldiğince geniş olmaya çalışarak.

"İyi, iyi." diyerek olaya Barbaros el attı. Zülfikar'ın konuşması iyi olmazdı. Elden geldiğince uzak tutulmalıydı. Arkadaşının sırtına vurdu iki kere. "Maşallahı var. Bomba gibi."

Başını aşağı yukarı salladı Duru lakin bakışları pür dikkat Zülfikar'daydı. Ondan bekliyordu bu cevapları. Başkasından değil. Garip duruyordu. Kıstı gözlerini usulca.

"Gelmedin dün yemek vermeye." dedi. Beklemiştir Duru birazcık. Sadece birazcık... Bunu Zülfikar bilmeyecekti.

Göz kırıştırdı Zülfikar. Köşeye sıkışmış hissediyordu. Aynı anda şaşkın bir bakış attı Alican ve Barbaros Zülfikar'a. Sonra ise tekrar Duru'ya.

"Nereye gelmemiş?" dedi Alican.

Size ne oluyor bakışı atsa da bozmadı Duru. "Aramızda." dedi sadece.

Kalbi tekledi Zülfikar'ın. Bir yana sendeler gibi oldu ama Barbaros anlayarak destek oldu arkadaşına. Zülfikar ise zorla yuttu ağzındaki lokmayı en sonunda.

"İ-işim vardı biraz." derken boğazını temizledi. Öyle devam etti. Toparlamaya çalıştı kafayı. "Ondan gelemedim. Sen gittin mi yani?"

Omuzunu kaldırdı umursamazca Duru. "İşim vardı dışarıda. Yolumun üzerindeydiler, baktım." Yalandı. İş yoktu. Düşüncelerden kaçmak için çıkmıştı. Ayakları ise onu yine düşüncelerinin odak noktasına getirmişti. Kendine kıza kıza geri dönmüştü sonra. Bu kabul edilemezdi.

"Ben bakarım bugün." dedi Zülfikar. "Sorun yok. Buralardayım."

"Peki madem." derken oldukça kibardı Duru.

"Sağ ol ilgilendiğin için."

Gülüşü büyüdü Duru'nun. "Teşekkür edecek bir şey yok. Evrensel değerele olan düşkünlüğümü bilirsın."

Güldü Zülfıkar ister istemez. "Biliriz tabi."

Duru'da sesli bir şekilde gülünce Barbaros ağzı açık baktı ikisine de. Ne bok dönüyordu bu aşağılık kermeste? Birbirlerini gördükleri yerde kedi köpek misali kavga ediyordu bunlar. Bu naz neydi? Bu cilve neydi?

Zülfıkar ise ona gülerek bakan kıza daha fazla gülümsemek istemiyordu. Götüne sıkıyordu. Durduramadı dudaklarını lakin. Ağzını koparmak istedi ama şu an mümkün olan tek şeyi yapabildi. Daha fazla gülmemek adına elindeki tabakta son kalan şekerpareyi de Duru'nun yüzüne baka baka hayvani bir şekilde ağzına tıktı. Evet. Bu kesinlikle gülüşüne engel olabilirdi. Duru'da ayı der giderdi. Mükemmel bir fikirdi.

Olmadı lakin. Aksine Duru'nun gülüşü büyüdü. "Beğendin mi?" dedi eğlenen bir sesle.

Boş boş baktı Zülfıkar zira şu an biraz maldı zaten. "Nöyö?" dedi aynı alıklıkla, ağzı dolu dolu.

"Şekerpareyi." dedi Duru. "Ben yaptım." Gülüşü büyüdü. Nadir görülür bir şekilde tatlı gelmişti Zülfıküf'ün gözüne. "Ondan mı aldın yoksa sadece?"

Gelmişini geçmişini siksınlerdi ki ondan almıştı sadece. Eliyle koymuş gibi bularak almıştı hem de. Aval aval baktı tabağa. Al işte, anarşistti. Harbi anarşistti. Uzak durmak için başka yere gittiğinde bile boğazındaki lokma olup yine içine düşüyordu.

ANARŞİSTTİ! ZİNCİR VURULAMIYORDU. ANARŞİSTTİ İŞTE! KURAL TANIMIYORDU!

"Yok ya, sabahtır yiyor komutanım. Standı sömürdü resmen. Niye sadece onu alsın?" diyerek durumu toparlamaya çalıştı Alican.

Dudak büzdü Duru. "İyi bakalım." derken geriledi yavaşça. "Afiyet olsun size o zaman." Bir adım daha geriledi ve son cümleyi sadece Zülfıkar'ın gözlerine bakarak söyledi. "Görüşürüz."

Alık bakışı sürüyordu Zülfıkar'ın ama çaktırmak istemedi. En ifadesiz bakışını atmaya çalışırken başını aşağı yukarı salladı sadece. Duru arkasını dönüp giderken ise içinden tek bir cümleyi sayısız defa tekrar ediyordu.

Sakın arkanı dönüp bana gülme. Sakın arkanı dönüp bana gülme. Sakın arkanı dönüp bana gülme.

Barbaros sırtına okkalı bir sille indirip "Tükür o ağzındakini." derken umursamadı. Bakışları pür dikkat ilerleyen bir sarı kafadaydı. Kendi içinde girdiği iddianın son adımıydı. Ya tarih olacaktı, ya tarih yazacaktı ya da bok

olup toprağa karışacaktı. Kritik bir andı. Barbaros ise çok başka bir evrendeydi.

"Çabuk tükür o ağzındaki lokmayı." derken bir kere daha vurdu Zülfikar'ın sırtına. "Gidip kızın yaptığı yemeği tek seferde nasıl buldun it!?" Bir sille daha indirdi. "Yutma sakın. Çabuk tükür!"

Tükürmedi Zülfikar. Aksine çiğnemeye devam etti ağzının içindeki şekerepareyi. Dışı sertti ama ısırıldığı saniye dağılıyordu ağzında. Tatlıydı, yumuşacıktı. Dışındaki o sertlikten içinde eser yoktu. Lezzeti yayıldıkça yayıldı damağında. Tam o an ise evreni durdu. Etrafındaki her şey yavaşladı. Duru ilerlemeye devam ederken bakışlarını yavaşça arkasına çevirdi. Direkt ona baktı. Bir kaç tutam sarı saçı ensesindeki dağınık topuzdan firar ederek boynuna ve dudaklarına dolandı lakin Zülfikar o sarı saçların arasından ona tebessüm eden dudakları net bir şekilde seçebildi.

Bahis buraya kadardı. Hesaplar kapanmıştı. Kaybeden oydu.

Duru tekrar önüne dönerken Zülfikar'ın omuzları çöktü. Sıçmıştı.

"Tükür!" diye sırtına bir yumruk daha atan Barbaros ile kendine geldi. Uğuldayan kulakları sesleri seçti belli belirsiz.

"Komutanım yutmayın sakın." diyordu diğer yanındaki Alican yalvaran bir tonla.

Dinlemedi hiç birini. Yuttu ağzındaki lokmayı. Bir güzel indirdi midesine. "Çok geç." dedi usulca. "Yuttum."

Barbaros ve Alican öylece kalırken o derin bir nefes verip gözlerini kapattı. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şey bilmiyordu. Ama bir şeye adı gibi emindi.

Bundan sonrası hayatının en zor günleri olacaktı.

"Bittik biz." diye homurdandı Alican.

"Ahan da şimdi boku yedik." diye özetledi durumu Barbaros. Sıkıntılı bir yüzle baktı arkadaşına. "Lan saçmalama bak. Git arkaya, yürü başka karıya kıza. Valla daha pezevenk de demeyeceğim, şerefsiz de demeyeceğim, hatta am rambosu bile demeyeceğim. Dünyanın en şerefli insanı sensin benim kardeşim. Haydi git şimdi her zamanki gibi şerefle pezevenklik yap." Arkaya itelemeye çalıştı omuzundan. "Haydi."

Olmadı öyle ama. Gıdım yerinden oynamadı Zülfikar. Duru'nun arkasından bakarken sıkıntılı bir yüzle oflamaktan başka bir şey yapamadı.

Sinirleniyordu Barbaros bu tepkisizliğe. "LAN OĞLUM!" diyerek dişlerini sıkarken kolundan kavradı Zülfikar'ı. "Bir kendine gel artık sen. Olmaz o diyorum. Canından olursun."

Yutkundu Zülfikar. "Biliyorum..."

"O zaman?" derken hala bir tık sinirliydi Barbaros. Arkadaşının hayatı söz konusuydu. Tereddütte yer yoktu.

Lakin Zülfikar için tereddütte yer yoktu artık. "Bu işi bu noktadan döndüremem ben." derken sesi ondan nadir duyulur bir şekilde kısıktı. Önce Alican'a baktı. Sonra diğer yanındaki Barbaros'a. "Duracak gibi değil."

Ya sabır dercesine yüzünü avuçladı Barbaros. Dertli dertli elini ağzına kapattı Alican.

"Harbi aşık mı oldunuz Duru hanıma komutanım?" diyen Alican'ın sesi kısıktı.

"LAN SUS!" diye Alican'a yükseldi Barbaros. "Sen de boş beleş konuşup durma indirim ha buradan gumbuzu tepeynnn üstüne! İT!" Yumruğunu gösterdi Aliş'e yandan yandan. Şive mive birbirine girmiş durumdaydı.

"Ne dedim ben şimdi komutanım?" derken üzgündü Zülfikar komutanı adına Alican. "Haksız mıyım yani sanki? Bakın komutanımın şu haline." derken alık alık önüne bakan Zülfikar'ı işaret etti. "Bu adam bu hale gelecek adam mıydı?"

Zülfikar'ın omuzları daha da çöktü. Değildi. Asla değildi. Ama olan olmuştu. Kaçmıştı. Uzak durmuştu ama nafileydi. Ateş bacayı çoktan ateşe vermişti. Hangi ara koymuştu onu içinde bu denli baş köşeye..? Düşündü ama bulamadı. Bilemedi. Belki kavga ettikleri günden beri. Belki ona ilk güldüğü andan beri. Belki de ilk gördüğü andan beri. Asla bilemedi o anı. Ama oradaydı işte. Kalbinin tam ortasındaydı.

Bir an hatırladı tam da o an Zülfikar. Karakolda kadınlardan kaçıyor. Duru'dan yardım istiyordu. Duru ise parmaklarından hayali bir silah yapıyor. Tam Zülfikar'ın kalbinin üzerine dayıyor. Ve ateşliyor...

Çaresizce baktı arkadaşına Barbaros. "Şimdi ne olacak?"

Dilini yavaşça kuruyan dudağında gezdirdi Zülfikar. Cevap basitti. "Benim olacak."

Anında kocaman bir kahkahayı bastı Barbaros. "Aynen kardeşim. Oturduk götümle beraber gülüyoruz bu dediğine." Gülüşü ciddileşti. "Duru'dan bahsediyoruz ha! Bakar mı oğlum o kız sana? Her şeyi geçtim tamam, oldunuz diyelim. Hasan abi bacısının yanına koyar mı seni? Adam yediğin her boku biliyor."

"Hepsini değil." diyerek ılımlı olmaya çalıştı Alican.

Zülfikar minnet dolu bir bakış attı çaylağına. Barbaros ise anında yağmaladı ortamı.

"Evet!" derken imalı bir abartı vardı sesinde. "Ne kadar da şanslıyız di mi Aliş? Kesin bilmediği iki olay kurtarır bizi." Ters ters baktı. Göz devirdi. Tam o an Bilge'nin az ileriden ona bakarak gülümsediğini görünce güneş gören kar gibi anında eridi. Sırtı kurban olduğuna.

"Sizinki aşkta benim komutanım ki aşk değil mi Barbaros komutanım?" dedi Alican. "Sevmiş adam. Suç mu?"

Oysa Zülfikar sevmenin günah olduğunu bilseydim yemin ediyorum seni sevmezdim diyen İbrahim Tatlıses şarkısı içindeydi şu an adeta. Döndüm kıbleye doğru açtım ellerimi, yalvardım Allah'ıma duysun diye beni, damla damla gözyaşım dökülürken gözümünden, çektiğim acıları yaşıyorum yeniden diyen bir kulunu çok sevdim fon şarkısı çalıyordu şu an kafasında. Nereden geliyordu bu ses hiç bir fikri yoktu ama duyduğuna emindi. Elim kolum bağlanmış çaresizim Allah'ım, bu canımı sen verdin benden almak istiyor diye devam ediyordu şarkı hatta.

Ne kadar da doğru bir şarkıydı. Meğer imparator neler çekmişti.

"Lan sevsin sevmesine de sevecek başka kadın mı kalmadı?" dedi Barbaros.

"Sen seçebildin mi?" dedi Zülfikar anında. Ortam sessizleşti.

Deneyecekti. Onun kalbine girmeyi deneyecekti. Her ne olursa olsun, ucunda tek bir şansı varsa dahi deneyecekti. Yıllar sonra kalbinde hissettiği bu duyguyu bu sefer kolay kolay bırakmayacaktı. Kaçmayacaktı. Arkasını dönmeyecekti. Bir kere bırakmıştı. Bu sefer bırakmayacaktı. Neden bırakan hep o oluyordu ki zaten? Bir kere de kazanan olacaktı. Hem aşk biraz da cesaret işi değil miydi?

Kimse bilmeden bir bahse daha girdi kendisiyle.

Gözlerine uzun uzun bakarsa ve sen o gözlerde sana ait bir şeyler yakalarsan sakın bırakma Zülfikar. Ama tam tersi olursa, sana bakmazsa, arkadaştan ileri görmezse, sen o gözlerde öfke dışında bir duygu yakalayamazsan sessizce içine göm bu duyguyu Zülfikar.

Damardan giriyordular Barbaros'a. Hoş değildi. Sevda üzerine oynanıyordu. Kendinden bilirdi işi ama yine de endişeliydi arkadaşı adına.

"Sizden yardım istemiyorum." dedi Zülfikar ömründe nadir görülür bir şekilde ciddileşerek. "Gölge etmeyin yeter. Öleceksek ölürüz kalacaksak kalırız."

Ters bir bakış daha attı Barbaros. "Lan adam adam konuşup benim canımı sıkma." Cıkladı en kınayıcı şekilde. "Senin derdin bizim derdimiz demek. Gardaşımızı yüzüstü bırakacak değiliz."

"Aynen öyle komutanım." dedi Alican hızla.

Duygulandı bir Zülfikar. Ne olursa olsun iyi dostlar edinmişti vesselam. "Eyvallah." diye mırıldandı yavaşça.

Barbaros ise Zülfikar'ın bu sakin ve olgun hallerinden biraz tedirgindi. Yandan bir bakış attı. "Tamam lan, durma artık sen de şöyle." derken sırtına bir sille çaktı. "Az kendine gel. Sen ciddi durunca ben çok geriliyorum bak."

Dertliydi Zülfikar. Ciddi durmayıp ne yapacaktı?! Ofladı. "Ne yapacağımı şaşırdım amına koyim ya..." diye homurdanırken yüzünü sıvazladı iki elle.

Çözüm ise Barbaros'dan geldi. "Seni bu işte düzlüğe çıkaracak tek bir canlı var yeryüzünde."

Bakışlar kim o dercesine Barbaros'a döndü. Cevap ise hemen arkadan geldi. İti an çomağı hazırla mı dese yoksa iyi adam lafının üzerine mi dese bilemedi Barbaros.

"Barbaros abi, Alican abi, Zülfikar abi." diyordu Mete'nin neşeli sesi.

Hepsinin kafa aynı anda arkaya döndü. Kermesten bir şekilde elde ettiği paraları çene altına keyifle sürten bir Mete vardı karşılarında.

"İşte o." diye mırıldandı Barbaros.

"Mete mi?" diye mırıldandı Alican başını yavaşça sağa eğerken.

"Sek erkek." dedi anında Barbaros.

"İş görür mü?" dedi Zülfikar.

"Şöyle diyeyim; İsız bir adaya düştüğünde yanına alınacak üç şeye gerek yok. Sadece bunu al, geri kalan 3 şeyi halleder." diye cevapladı Barbaros.

"Güvenilir mi?" dedi Alican.

Cevap için yine beklemedi Barbaros. "Gözüm kapalı cepheye bile giderim ben bu çocukla."

"Ya satarsa beni babasına?" dedi Zülfikar kısıp bir sesle.

"İstediklerini sorgusuzca yaptığın sürece hep senin tarafında durur. Mükemmel bir ittifak adayı."

Gözlerini kıstı Zülfikar. "İstekleri neler?"

Derin bir nefes verdi Barbaros. Zülfikar'ın sırtına dostça iki kere vurdu. "Bankada ne kadar paran varsa çek. Mümkünse bozukluk olsun. Önümüzdeki günlerde çok ihtiyacın olacak. Tecrübe ile sabit..."

Baktı hepsi en makul ittifak adayına. Mete ise sırtıttı. Para kokusu alıyordu. Nerede duysa tanırdı bu kokuyu. 3 dev adama doğru minik

adımlarıyla yaklaşırken aslında yeni gelir kapısına doğru uygun adım ilerliyordu.

Mete mutluydu. Mete huzurluydu. Mete varlığına varlık katıyordu.

"Gökçennnn! Gökç- Yani Gökçen hanım! Gökçen hanım!" diyerek yanıma koşan Ayşegül'ün sesini duyunca tam uykunun derin kollarına çekiliyordum ki en mal halimle kafamı masanın üzerinden kalırdım.

"Hı!" diye mal halimi sürdürdüm. Saçlarımı düzeltmeye çalıştım uykulu bir halde. Sağıma soluma baktım. "Ne? Hasta mı? Ne? Kim? Nerede?"

Güldü Ayşegül bu halime. "Ay sakın ol." derken yan taraftan bir sandalye çekip yanıma kuruldu. Sinsice yaklaştı. "Dedikodum var."

Boş boş baktım yüzüne bir kaç saniye. Sonra ise ya sabır dercesine elimi göz pınarlarıma atıp sızlayan gözlerimi yumdum. "Aklımı aldın Ayşegül ya."

Sırıtsı sürüyordu. "Bu dedikoduda aklınızı alacak emin olun."

Yavaşça doğruldum. Uykum vardı evet ama dedikodu dedin mi akan sular dururdu. Bu arada yine bir nöbet akşamından selamlar. Pek selamlayacak durumda değildim ya, neyse. Başım ağrıyordu bir tık. Gözlerim sızlıyordu uykusuzluktan. Lakin yoğunlu acil bu gece. Uyumaya pek vakit yoktu. Bu nöbette şanslı olduğum tek konu Ayşegül balımla kesişen nöbet günümdü.

"Ne olmuş? Ne?" dedim huysuz bir merakla.

"Komutan ile nikah kıyıyormuşsunuz."

Boş boş göz kırptırdım. "Ne zaman?" Hayır yani davet edilmemiştim de ben.

Gülüşü büyüdü. "Size sormalı valla." Devam etti heyecanla. "Tayininiz çıkmış sizin. Buradan gitmemek içinde eş durumundan faydalanmak adına evlenecekmişsiniz Murathan'la."

Kim yazdıysa bu senaryoyu fazla yaz dizisi izlemişti, belli. Askeriye'nin çilekli sakızı koyabilirdi bu senaryonun adını. La havle vela da kuvvetti.

Huysuz huysuz göz devirdim. "Boş beleş dedikodu. Salla gitsin Ayşegül ya. Ağzı olan konuşuyor işte." İleri uzanıp yanağımı masaya yapıştırdım. "Hem bir evlenme teklifi almadım henüz."

Sırıtsı sürüyordu. "Alırsınız. Yakındır."

Güldüm kendi kendime. "Nereden anladın onu?"

"Anlarım ben. Önsezilerimi bilirsiniz. Asla yanılmam." derken kendinden oldukça emindi. Konuştu yine Ayşegülteles. "Yakındır, yakın. Deyim ben

size. Kocaman tektaşınızı sokarsınız böyle gözümüze gözümüze." derken kendi elini yüzüme yüzüme yaklaştırdı. Sesli bir şekilde gülüp elini yüzünden geri iteledim. O ise efkarla kendine çevirdi elini. "Benim bu gariban parmağım ise hep boş kalacak sanırım." Kollarını kendi bedenine sardı. "Canım kendim ve ben..."

"Yapalım sana da birini?" dedim gülerken. "Gel benimle bir tur askeriye."

"Ay gelsem ne olacak?" derken oldukça huysuzdu. "Şansıma en olmayacak bakar bana. Egemen beyden umudum vardı oysa." Omuzları düştü. "Azıcık yürüse bana okeydim yani."

"Ne o? Yürümedi mi?"

"Haberin yok mu senin?"

Yanağımı masadan kaldırdım hafifçe. "Neyden?"

Elini salladı vay beni dercesine. "Oooooo!" diyerek dile döktü bu ifadesini. "Ben seni son dedikodulardan baya mahrum bırakmışım ya."

Hata sende değil bende be Ayşegül, bende. Kendi kaoslarıma koştuktan milletin hayatına fırsat mı kaldı sanki. Son iki ayım kepezelikten başka bir şey değildi. Silmek istiyordum her şeyi aklımdan. Murathan dolu anlar hariç tabi. Murathan demişken...

Ben özledim galiba seni be hurma gözlüm.

Şov yapma, dedi sol melek. *Sabah gördük daha*.

Bana neydi ama. Özlemiştim işte. Gece onunla yatmak vardı ama ben sedyelerde, masalarda kıvrınacaktım böyle.

"Egemen bey sevgili yaptı." diyen Ayşegül'ün sesiyle aşk dolu düşüncelerim bölündü.

Anlık bir şoka girdim. Tamamen kaldırdım kafamı. "Ay kim?" derken buldum kendimi.

"Şu yeni gelen cildiye doktoru var ya."

"Yasemin." dedim anında. Vay be Etem... Nereden nereye...

Hızla başını aşağı yukarı salladı. "Ta kendisi." derken bir tık buruktu. "Geçen el ele çıkıyordular hastaneden." Elini şakaklarına attı. "Vay benim dertli başım. Kime göz koysak o da gidip başkasına göz koyuyor. Yok mu bir bana da koyacak?" Ne dediği konusunda aydınlanmış olmalı ki eliyle ağzını kapattı bunu der demez. Sağa sola baktı tedirginlikle. "Tövbe." dedi hızla. "Ne diyorum ben be?"

Gülüşüm kahkahaya dönüştü. Aynı şekilde o da güldü bir noktadan sonra. Sonra ise yavaşça masa üzerindeki elime uzandı. "Özlemişim Gökçen

hanımla dedikoduyu. Sen hep böyle gül olur mu?"

Gölüşüm derin bir tebessüme dönüştü. Haklıydı. Ruh gibiydim son zamanlarda. Kaçırılma, ilaçlar, saldırı, stres, sinir derken Bakırköy'e yol almama son bir adım kalmıştı. Konuşmuyordum son zamanlarda eskisi gibi kimseyle. Farkındaydım. İşimi yapıp çıkıyordum hastaneden sadece. Lakin toparlanmam gerekiyordu artık. Zifiri karanlığın peşine doğmaz mıydı hep en aydınlık anlar. Vuruyordu benim de hayatıma güneş ışıkları. Artık üşümüyordu ellerim mesela.

O sıkıca elimi tutmuşken ben boşta kalan elimi de onun elinin üzerine kapattım. "Beraber gülelim hep. Olur mu?"

Güldü. Güldüm. Beraber güldük. Ellerimi sıktı sıkıca. Ben de onun ellerini kavradım sıkıca. Derken bu romantik ana arkadan gelen bir ses darbe indirdi.

"Burada doktor kim?"

Serum direğini göstermek isterdim bu soruya karşı ama okumuş insandık tabi. Yapamadık.

"Başlasın bizim mesai." derken ellerimiz ayrıldı.

Acil girişine çevirdim bakışlarımı. Bir kadın vardı acil girişinde. Siyah bir şal takmış, tesettürlü bir bayandı. Yorgun duruyordu. Göz altları şiş ve mor, teni soluktu. Kucağında ise sıkıca tuttuğu bir bebek vardı. "Buyurun." dedim kibarca.

Bakışları anında bana döndü. Hızla ilerledi yanıma. "Ateşini düşüremedim." derken sesi panik ve endişe doluydu. "Ne yaptıysam düşmedi. Çok huysuz, sürekli ağlayıp duruyor, ne yiyor ne uyuyor. Yardım edin, lütfen."

Mavi bir kundağa sarılı oluşundan erkek olduğunu anladığım bebeğin kundağını araladım. Ve evet, erkekti. Kara kara gözlerle bakıyordu yüzüme. Gülümsedim o an bütün yorgunluğuma rağmen. "Gel bakalım." derken kundakların arasından yavaşça aldım bebeği. Ciyaklamaya meyletti bir tık ama yavaşça "Şşşş!" dediğim an sessizce susup yüzüme baktı. Gölüşüm büyüdü.

"Adı ne bu delikanlının?" derken sedyeye ilerledim.

"Demir." dedi annesi hala endişe dolu gözlerle bana bakarken. "Eşim burada yok." diye devam etti. "Ben bilemedim ne yapacağımı. Düşmedi bir türlü ateşi."

İlerledim kucağımda bebekle. Köşedeki dolaptan ateş ölçeri alıp altına tuttum. Kıpırdandı kucağımda. Tahmini altı aylıktı. Onaylatmak istedim bu

düşüncemi. "Kaçınıcı ayında?"

"Altı." dedi annesi hemen. Hala endişeli duruyordu. Ellerini ağzına kapatmış, öyle bakıyordu.

Tanıdık geldi bu görüntü. Kendi annemden... "Asker mi eşiniz?" derken buldum kendimi.

Ellerini dudaklarından çekerken hızla aşağı yukarı salladı başını. Tahmin etmesi zor olmuyordu. Asker eşleri çoktu burada. Özellikle eşi görevde olanlar ve acile tek gelmek zorunda olanlar. Buna alışacağımı sanmıyordum hiç önceleri. Lakin alışmıştım. Tıpkı ellerimle asker gömmeye, uğurlamaya ve sevdiğim adamı bu korkuyla beklemeye alışmam gibi.

Gökçen büyüyordu.

Kendimi daha önce kucağımda bir çocukla hiç hayal etmemiştim mesela. Şu en etmiştim ama. Aynı Murathan'a benzeyen bir erkek çocuğu geldi lap diye kuruldu kucağıma. Upuzun kirpikli, kehribar gözlü... Ona bakıyorum, babası yokken yanıma onu yatırıyorum. Görevlerden dönmesini bekliyoruz Murathan'ın. Oyunlar oynuyoruz.

Sonra da oturup ben buna bakamıyorum diye zırlıyoruz, dedi sağ melek.

Haklıydı. Ne düşünüyordum ben şu an Allah aşkına. Murathanlaştım resmen. Tövbeler olsun. Uzak bir gelecek diye ekledim içimden kendi kendime. Bu uzak bir gelecek Gökçen.

"İyi bir anne olamıyorum ben galiba." dedi kadın ağlamaklı bir sesle. Anlaşılan büyümeye çalışan tek ben değildim.

Gülümsedim hafifçe. "Çocuk bu. Düşe kalka, hasta ola, iyileşe büyür. Bunun sizin anneliğinizle bir alakası yok. Yüklenmeyin kendinize lütfen."

Ateş ölçerden ses yükselince ekrana baktım. 37 dereceydi. Ciddi rakamlarda seyretmiyordu. Aklıma gelen bir şeyi kontrol etmek için minik dudağının altına dokundum parmak uçumla. Araladım hafifçe ağzını. Ve evet. Şüphem doğruydu. Minik beyin dişleri geliyordu. Ön tarafta minnacık bir şekilde görülüyordu gelen dişi. Ağzı açılınca huzursuzca homurdanmaya başladı.

"Endişe edecek bir şey yok." derken kucağımdan omuzuma doğru yasladım bebeği. "Diş çıkarıyor minik." Sırtını ovaladım yavaşça. "Bir ateş düşürücü veririz şimdi, rahatlatıcı bir de jel yazarız rahatlar küçük bey."

Gülümsedi büyük bir minnetle. "Aklım çıktı." derken rahatlamış bir ifadeyle avuçlamıştı yüzünü. "Çok şükür."

Tam bu arada ben ise omuzumdaki bebeği pıspışlamak gibi derin işlerle meşguldüm. "Gel bakalım bir ateş düşürücü verelim sana." diyerek sedyeye

yatırmak için ilerliyordum ki kulağıma tatlı bir 'öğğ' sesi gelince durdum. Hatta bebeğin annesi ve minik bebek bile durdu.

Bir kaç saniye sonra ise olaya ayıktım.

"Kustu mu?" derken ekşimiş bir yüzle omuzumdan yavaşça geri çektim miniği.

"Ay Demir." diyerek annesi atıldı ileri. Hızla kucakladı artık şunu benden alın tarzında ileri uzattığım bebeği. Ben ise sırtıma dökülen saçlarımı kavrayıp önüme aldım. Göz ucuyla uçlarına bakınca lap diye aralarına yapışmış beyaz kusmuğu görmem zor olmadı.

Lanet olsun bu hayat lanet olsun bu sevgi Demir. Ben seni çok sevmiştim sen nedan bena beyle yaptın?

Demir annesinin kucağından masum masum bana bakarken ben yalandan bir kırgınlıkla baktım yüzüne. "Oldu mu ama bu şimdi?"

Tükürük dolu ağzı ile bakmaya devam etti Demir. Onun yerine annesi konuştu. "Çok özür dileriz doktor hanım. Dedim işte huysuz bu ara diye. Gerçekten kusura bakmayın."

Güldüm sakinleştirmek adına. "Sorun yok. Yıkınız geçer." Tatlı tatlı güldüm Demir'e. "Küçük bey diş çıkarsın yeter ki. Di mi?"

"Gavvv guvvv." şeklinde bir tepki verdi bu sefer.

Gülüşüm daha da büyüdü. O eğlencesine devam ederken gerekli tedaviyi yapıp birkaç ilaç yazdım. O arada da ıslak bir mendille elimden geldiğince saçımı temizlemeye çalıştım. Bir ara öyle bir ağlamıştı ki acili birbirine katmıştı. Çok şükür bu duygu patlaması 5 dakika falan sürmüştü sadece. Reçeteyi alan anne milyon kere bana teşekkür ederken Demir bir kere daha gelmek istemişti kucağıma. Tereddüt dolu bir bakış atsamda kollarını bana doğru açıp kapatınca dayanamadım. Kucakladım. Bakıştık kısa bir an.

"Görüyoruz." dedim ciddi ciddi.

Bir elini yumruk yapmış ha gayret ağzına sokmaya çalışırken en ciddi bakışını attı bana. Güldüm ister istemez. Saçlarından hafifçe öpüp bebek kokusundan fırsattan istifade içime bir fırt çektiğim saniyelerde acil kapısında gördüğüm bir detayla duraksamam bir oldu.

Murathan ve heybeti acil girişine yaslanmış, dudaklarında yarım bir gülüşle beni izliyordu. Daha doğrusu bizi.

Anında kalbim pat diye vurdu göğüs kafesime. Bir duygu hiç azalmaz mıydı? Azalmıyordu işte. Eridik gittik o an tabi. İmkan olsa magmaya da karıştırdık. Katıdan sıvıya oradan da gaza insan içinde geçmemek adına minik bebeği annesine uzattım. Aldı hemen. Tekrar teşekkür üstüne

teşekkür edip, kolay gelsin diyerek acil çıkışına ilerlerken bende peşi sıra yavaşça ilerledim hedefime doğru.

Yanımdan geçip giden bebek ve annesine göz ucuyla baktı benimki. Sonra tekrar bana yoğunlaştı bakışları. Kıstı kehribarları belli belirsiz. Yarımca kıvrıldı dudağı. Canıma kastı vardı. Evet. Kesinlikle vardı.

"Kucağına da pek yakıştı." derken oldukça imalıydı.

Geldi yine benimkinin bebek perileri. Gülerken göz devirdim. Aldı alacağı cevabı. Aynı saniyelerde elini belime sarmaya meyletti. İzin vermedim lakin. Belime uzanan elini kavradım. Belimden aramıza aldım. Sıkıca tuttum elini. Sıcacık oldum anında. Diğer elinde bir poşet vardı. Sonra sorgulardım. Şu an kur vaktiydi.

"Acildeyiz." temalı bir uyarı yaptım.

Sırıttı. "Tamam işte. Benim de acil şikayetlerim var. Tedaviye geldim. Alınmayacak mıyım içeri?"

İki elimle kavradım bir elini. Ancak kavırıyordum zaten. "Şikayet ne?" derken parmakları ile oynuyordum.

Güldü ve milli cevabını hiç sektirmeden verdi. "Gökçen atağı."

Gülüşüm kıkırtıya dönüştü.

O ise acile bir bakış atarken bana bir adım daha yaklaştı. "Burada olmaz tedavi ama." derken tam dibimdeydi artık. "Özel bir hastalık bu. Teke tek olmamız laz-" Bu noktada duraksadı. K9 misali bir kokladı kafamı. Huylu goril. Kaçırса şaşırırdım zaten.

Anlık ne yaptığını anlayamadım ama bir kaç saniye sonra aydınlandım. Alacağın olsun Demir bebek.

Ne geleceğini bildiğim için anında kendimi geri çekip elimi ağzına yapıştırdım. Hem de en muazzam şekilde göz devirerek. Cilve moodum buraya kadardı. "Tamam sus. Biliyorum. Kusmuk kokuyorum."

Gireyim yerlerin dibine ya.

Neye utandık? dedi sol melek şaşkın şaşkın. *Bu adam sana hım yap deyip burnunu siliyor.*

Önünde gergedan gibi esnediğin anları saymıyorum bile diyerek destek oldu sağ melek.

Az daha gömerlerse yerlerden çıkamayabilirdim. Saçlarıma baktı dikkatli dikkatli. Kaynağı arıyordu muhtemelen. Buldu da. Silmiştım ıslak mendille o noktayı ama anında yakaladı manyak. Saçımın arkasından bir noktayı parmak ucuyla kavrayıp yukarı kaldırdı. Gözlerini kısarak baktı aynı noktaya. "Ne yaşandı burada?"

Geri çekip kurtarmaya çalıştım saçlarımı. Olmadı lakin. Bırakmaya pek niyeti yoktu. "Bebek kustu..." diye homurdandım ağzımın içinde. Ani bir şekilde daha çok gerileyerek kurtardım saçlarımı. "Tamam ya bırak. Gider yıkarım şimdi. Temiz olmadan sevmezsin sen bizi şimdi, malum."

Güldü goril. "Bunu söyleyecek en son insan bile değilsin yavrum." derken arkasını dönüp ilerlemişti ilerlemesine ama beni de geride bırakmamıştı. Bir elimi kavramıştı sıkıca. Beni de kendiyile birlikte yürütmeye başladı. Uydum bu çekiştirmeye. O ise cümlesini şöyle tamamladı. "Sümüklerini yediğini gördüğüm halde sevmişim ben seni. Bunlar vız gelir."

Göz devirdim. "Çok sağol Murathan. Kimse bana böyle sahip çıkmamıştı."

Sesli sesli güldü bu sefer.

"Nereye?" diye sordum. Anlamsızca ilerliyorduk hastane koridorunda. Sonra ise cevabı kendi kendime verdim. "Dur tahmin edeyim. Saçlarımı yıkamaya."

"Aynen ondan." derken eşyalarımı bıraktığım dinlenme odasına gelmiştik. Elindeki poşeti kapı yanındaki sandalyenin üzerine bıraktı. Dolabıma ilerledi. Açtı. Şampuanıma uzandı. Evden çok acilde zaman geçirdiğim için şampuan, diş fırçası, diş macunu ve birkaç eşyam daha burada yedek dururdu hep.

"Ben yaşlansam sen beni sevmezsin." dedim huysuz huysuz. "Dişlerim dökülür. Altıma işerim. Kusarım. Ter kokarım. Derim de buruşur. Kesin huzurevine atıp kaçarsın beni."

Odanın bir köşesinde el yıkamak için küçük bir lavabo vardı. Lavabonun hemen üzerinde, duvarda ise ayna. Çok anlamsız bir tasarımdı ama vardı işte. O yöne ilerletti beni. "Küçükken de aynen bu saydıkların gibiydin zaten Pamuk."

"Küçüklük başka yaşlılık başka."

"Sen yaşlandığında ben de yaşlanacağıma göre ikimiz de aynı anda buruşuruz diye düşünüyorum." şeklinde bir çıkarım yaptı. Suyu açtı. Soğuktan buranın suyu. Eliyle kontrol etti. Bekledi bir süre sıcak su gelecek mi diye.

"Sıcak su akıyor oradan." dedim bıkkın bıkkın. Bu adamın temizlik aşkı beni benden alıyordu.

Elimi bırakıp nazikçe kavradı saçlarımı.

Ben ise huysuzluğumu sürdürüyordum. "Sen buruşunca bile ben seni severim ama sen beni ütüleyip öyle seversin."

Çok ani bir hamle yaptı. Yüzümü iki eliyle kavrayarak dudaklarını lap diye dudaklarımın üzerine kapatınca huysuzluk aldı başını, topladı bohçasını, bana el sallayarak çok uzaklara doğru yol aldı. Hay hay şeklinde kabul ettim bu girişimi. Dudaklarını kavradı dudaklarım hemen. Beline doladım ellerimi usulca. Öptü. Kana kana içmek ister gibi öptü. Duygularımız karşılıklıydı lakin. Ben de onu aynı şekilde öperken buldum kendimi. Dudaklarımız koptuğu saniye yanağımdan öptü en kocamanından. Sonra burnumda. Sonra çenemden. En son ise boynuma yerleştirdi kafasını. Derin bir oh çekerek orayı da öperken kıkırdadım istemsizce. Gıdıklanmıştım. Huylandığımı belli etmek ister gibi kıvrandım kolları arasında.

O ise bir kere daha öptü boynumdan. Gülüşüm dış gösteren bir boyuna geldiğinde ise o da en göz kısılanından gülerken dudaklarını dudaklarımın yasladı bir kaç saniye. Gülüşlerimiz dokundu birbirine.

"Buruş buruş olunca da yakar kavurursun sen beni. İşimiz var seninle." dedi dudaklarımın doğru.

Geri çekti sonra başını. Tatlı bir ifadeyle elini omuzumdan aşırıp saçlarımı kavradı arkadan. Bir omuzuma aldı. Yana doğru hareketlenince uydum ben de ona. Huysuzluk yapamayacağım derecede peluş peluştum şu an. Köpek sinir ediyordu ama sinir de bırakmıyordu. Enteresandı.

Keyifle güldüm. "Şikayet mi var?"

"Asla." dedi hemen. "Yarı ömrü yaktım sen diye. Kalan ömrümü de şu saniye ateşe veririm."

Asıl o beni yakıyordu. Hem de cayır cayır. Pek haberi yoktu tabi. Keyifli gülüşüm büyürken bu özlü sözüne ödül olarak hemen dibimdeki dudaklarına minik bir öpücük bırakıp geri çekildim. Gülümsedi hemen keyifle. İşine gelirdi tabi. Suyu açtı bir yandan da. "Eğil bir şöyle." derken öyle tatlı geldi ki gözüme eğildim eğilmesine ama arkadan da kıcına iki sille çakmadan edemedim.

Tatlı bordo bereli seni. Çen dağda taşta teröristlerin eceli olup burda bana tatlılık mı yapıyon çen? Pempekurt çeni!

Kıcına gelen şamardan sonra anında ciddileşti. Pempekurt'du Karakurt kanalına geçirme tuşuna basmıştım sanırım. "Aranma istersen." deyişi bu teorimi doğruladı.

Güldüm ve arandım. "Ne yapabilirsin ki? Cezan var."

Ciddi bakışı sürüyordu. Cezası canını yakıyor olmalıydı ki anında ensemden kavradı. Fuhuş baskınında yakalanan elemanları arabaya iteleyen polisler misali uzattı kafamı lavaboya. "Bana hastanede kilitli olan oda aratma akşam akşam. Yoksa gösteririm ben sana cezayı." diye homurdandı bir yandan da.

Güldüm keyifle.

O ise söylenmeye devam etti. "Edebimizle kabullendik cezamızı uslu uslu duruyoruz. Ama sen hassasiyetlerime fena oynuyorsun bak."

Gülüşüm büyüdü. "Sen kaşındın."

"Ben benim aklıma idrakıma sıçayım zaten."

Keyiflendim. Aferin, böyle bana kalmadan sen kendine söv. Çok güzel. Saçlarımın ucunu uzattı sadece ileri. Kusmuk izi uç kısmındaydı Allah'tan. Kafamı yan çevirirken lavabonun yanlarına tutundum iki elimle. Daha önce yine hastanede beni duşa kabine sokup kafama maşrapa vurmaya ramak kala bir şekilde saçlarımı yıkadığından bu an daha makul geliyordu. Buna da şükürdü. Bir hastayı odadan kovup duşa kabine de sokabilirdi.

Yüzünü göremiyordum şu an ama ters ters baktığına emindim. Cezasından pek memnun değildi. Varlık içinde yokluk çekmekmiş bu. En sevdiği topraklar nasıl ona yasak olurmuş. Saçmalıklmış! Bir yerde haklıydı. İrademin alnından öpüyordum doğrusu. İki gündür odanın ortasında kaslarını gözüme soka soka geziyordu. Ateşli ateşli konuşuyor, benim de ateşimi yükseltiyordu adi adam. Ama tekrar ediyorum. Burnundan gelecekti. İntikam yeminim diriydi.

Saçlarımın ucuna döktüğü köpüğü narince saçlarıma yedirmeye çalıştığını hissediyordum. İntikam yeminim can çekişti bir. Asla kıyamayacaktım sanırım. Asla.

Kafam onun saçımı yıkadığı yönün tam tersine dönük olduğu için amaçsızca karşımdaki duvara baktım. Sonra ise Murathan'ın elinde getirdiği, şu an ilirimdeki sandalyelerin üzerinde olan poşete.

"Poşette ne getirdin?"

"Yemek."

"Tokum ki ben."

"Hayır, açsın."

Güldüm. "Benden iyi mi bileceksin sen acaba?"

"Bilirim tabi." derken durulamıştı saçlarımı sanırım. Bir elimi kaldırıp saçlarımı elime verince cidden duruladığını anlamış oldum. Geriledi yanımdan. Islak saçlarımın ucunu tek elimle tutarken dikleştirdim. Yandan

yandan baktım ne yaptığına. Anlamak zor olmadı tabi. Dolabımdan minik havlumu aldı. Tekrar bana doğru ilerledi. Yanıma gelince ise saçlarımın ucuna doladı havluyu. Çektim elimi saçlarımdan. O kurulasındı. Benim aşık aşık ona bakmak gibi yoğun işlerim vardı.

Kuruladı saçlarımın ucunu dikkatle. Ama ciddi manada öyle dikkatliydi ki, aşırı kırılğan bir cam vazo siliyordu sanki. Ben bile kendime bu kadar nahif davranmıyordum oysa. İşte o bu yüzden benim Kepçük'ümdü. Beni hep benden daha çok düşündüğü için. Alttan alttan ona bakarken gözlerimden kalp çıkıyor olmalı ki bakışları saçlarımdan bana döndüğü an gülümsedi derin derin.

"Niye öyle bakıyorsun?"

Aynı şekilde bakmaya devam ettim. "Nasıl bakıyormuşum?"

"Hayran hayran."

Net bir cevap verdim. "Deli gibi aşığım sana çünkü."

Güldü. Lakin utanmıştı. Kulakları mora dönüyordu. Yerdim. Eli ayağı bir birbirine girdi gibi oldu peşi sıra. Havluyu salak saçma doladı saç uçlarıma ama toparladı aynı saniyelerde çok şükür. Güldüm bu haline. "Sana da hiç iltifat yaramıyor." dedim tatlı tatlı. "Anında elin kolun birbirine giriyor be komutan."

"Üzerimdeki etkini sen düşün artık." derken havluyu tek omuzuna atmış beni de omuzlarımdan tutup önüme çevirmişti. Güldüm kendi kendime. Sırtıma aldığı saçlarımı parmak uçlarıyla tarayıp örmeye başladı. Keyifle bekledim önünde.

Aklıma bir detay gelince unutmamak için anında söyledim. "Gülhan abla aradı sabah beni." Belli belirsiz bir mırıltı çıkarınca devam ettim konuşmaya. "Ahsen'in doğum günüymüş haftaya cumartesi."

"Evet." diye onayladı. Sesi boğuk geliyordu biraz lakin. Başımı hafifçe yana çevirdim. Lavabo üzerindeki aynadan yansımamız görünüyordu. Bitmişti örük. Her zaman kolunda olan siyah tokamı saçlarımın ucuna takmış artık ben gibi kokan saçlarımı kokluyordu hafifçe. Sevdiği kokuyu almış olmalı ki memnun bir gülüşle ayrıldı saçlarımın ucundan.

"Bizi Adana'ya çağırıyor." dedim aynı saniyelerde.

"Öyle mi?" derken elimden kavrayıp sandalyelere ilerletti. "Ne diye çağırıyormuş?"

"Ahsen'in doğum gününe."

"Ben o aileden değilim sanırım." diye homurdandı kaynanam. "Beni arayıp çağırmadıklarına göre."

Göz devirirken sandalyelerden birine oturdum. "Aramış. Açmamışsın."

"Yanlış zamanı seçmişti." derken sandalyenin diğer ucunada o oturdu. Bir bacağını kıvrıp bana doğru dönerken poşeti aramızda kalan diğer sandalyenin üzerine aldı.. Poşetin ağzını açarken ise cümlesini şöyle tamamladı. "Sevişiyorduk."

Biri varmış gibi sağa sola tedirgin bir bakış attım anında. Sonra ise koluna yandan silleyi çaktım. "Sussana, salak."

Güldü keyifle. "Ne oldu doktor? Elin kolun bir birbirine girdi gibi."

Adi bir adamdı. Asla altta kalmıyordu. Göz kıstım en uyuzundan ve ben de ona kendi cevabını verdim. "Üzerimdeki etkini sen düşün artık." derken hafifçe onun sesini taklit etmeye çalıştım.

Keyifle gülerken poşetin içinden iki tane ekmek arası köfte çıkardı. Büyük dilimi benim elime tutuşturdu. Bir de ayran çıkardı. Çalkaladı. Pipet çıkardı poşetten. Ayrana takıp onuda önüme bıraktı. Al işte. Ben bunun ağzını yemeyip ne yapacaktım? Çaktırmadık ama aşk patlamamızı, zira hala arsız arsız konuşmaya devam ediyordu.

"İstersen yine etkileyebilirim."

Girme kanıma oğlum. Yapma.

Kınayıcı bir bakış atarken güldüm. O ise en keyifli haliyle elimdeki ekmeği yemem için bir kaş göz hareketi yaptı. "Hasta masta gelmeden ye hadi."

Aldım elime ekmeği ama gerçekten aç değildim. "Tokum Murathan."

"Değilsin." dedi anında. "Şu yanaklarının haline bak. Kaşık kadar kaldı suratın. Ye şunu yoksa ben yediririm."

Dudak büzdüm. "Senin dilimin neden daha küçük? Onu bana ver."

"Bu bana yeter." derken tek lokmadan ekmeğin yarısını ısırdı. Yuhtu. Ağzı dolu dolu olduğundan hadi dercesine el salladı bana.

Dudak büzdüm. "Bana kilo aldırıp sen fit kalacaksın di mi, alçak adam?"

Ağzı dolu doluyken güldü. "Aynon. Öyle hain plonlarım var." Lokmasını yuttu. Daha anlaşılır bir cümle kurdu. "Bu şekilde şu güzelliğin konusunda daha az başım ağrır belki."

Sinsi bir beydi. "Avucunu yalarsın o zaman." derken ekmekten minik bir lokma aldım. "Güzel doğdum güzel oliciğimmm!" dedim yeşilçam starı edasıyla.

Dertliydi bu konuda sanırım. Biliyorum dercesine başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Sessiz kaldık bir kaç saniye. Ciddiyetle yedik ekmek arası

köftelerimizi. Aç değilim diyenden korkacaksın diye boşuna dememişti atalar. Elimdeki ekmeği yarılamış bulunuyordum aç olmayan ben.

"Murathan." dedim birden bire.

Onaylar bir ses çıkardı. Yemekle meşguldü.

"Tatile çıkacağız ya biz şimdi."

Onaylayan bir ses çıkardı.

"Adana'ya gidelim mi önce?"

Başını hızla iki yana salladı. "Olmaz."

Benim memleketim sanki. Manyağa bak. "Neden?"

"Orası bana tatil değil zulüm olur." diye net bir cevap verdi.

Kınayıcı bir bakış attım. "Seni Neslişah teyzeye şikayet edeceğim."

Göz devirdi. "Tatil olmayacak ki o bana." derken bir tık tersti artık. "Annem seni koynuna alıp yatacak her gece. Dibinden ayırmayacak. Gülhan ablam desen saniye başı her yerden çıkar artık. Delirtir beni. Bir saniye yalnız bırakmaz. Allahtan Aslıhan ablam yok. O da olsa toptan delirirdim artık."

Kınayıcı bakışlarım sürüyordu. "Siz erkek kardeşler çok ibret alınsa varlıklarsınız ya. Valla bak. İnsan ablaları hakkında böyle mi konuşur. Püççü!"

Gökalp'den hakimdim bu türe. Arkamdan bin beterini söylediğine emindim. "Siz ablalar da kardeşlerinizin özel hayatına biraz saygılı olun o zaman." dedi ters ters. "Biz burada kırk zorluğu aşmışız en nihayetinde sevdiğimiz hatunla sevişiyoruz, Gülhan ablam 13 kere görüntülü aramış. Aslıhan ablam 7 kere çaldırmış." Mala anlatır gibi bir şekil yaptı parmaklarını bana doğru. "Hayır açmıyorsam bu zıkkımı var bir sebebi di mi? Uzaktan bunu yapan yakından ağzıma sıçar artık. Yanına izinle yaklaşırım." Şiddetle iki yana salladı kafasını. "Olmaz Adana. Benim seninle yalnız kalmam lazım."

Patlayayım istiyordu sanırım. "İki de bir sevişme demek zorunda mısın sen?"

"Ne diyim?" dedi boş boş.

"Deme bir şey Murathan." derken dişlerimi sıktım belli belirsiz. Cıkladım en kınayıcı şekilde. "Ayrıca derdin de bu mu yani?"

"Valla bu." dedi geniş geniş. "İster beğen ister beğenme benim derdim de bu yavrum. Tatil dediğin kafa dinlediğin yerdir. Ben Adana'da kafa dinleyemem. Sinir katsayım son noktaya vurur. Sonuç olarak kafamı toplamam kafamı koparırım."

"Gece gizli gizli yanına gelirim." şeklinde bir öneri sundum.

Umutsuzca başını iki yana salladı. "Asıl özel kuvvet mensubu annemdir Pamuk. Çıt sesine dahi uyanır. Unutmuş gibisin."

Unutmuştum tabi. O kadarına aklım yetmiyordu. Helal olsun be sana Neslişah teyzem.

"Ya of Murathan!" dedim en sonunda ters ters. "Gidelim işte. Özledim ben Neslişah teyzeyi, Gülhan ablayı, Ahsen'i. Bir kaç gün kalırız. Dönüşte yol üzerindeki illeri geze geze döneriz. Olmaz mı?"

Net bir cevap verdi. "Olmaz." Tekrar ekmeğine abandı.

Benim ailemdi sanki ciddi ciddi. Şaka gibi adamdı vesselam. Bir lokma aldım ben de ekmeğimden. "Şöyle yapalım o zaman." diyordum bir yandan da. "Maseratiyi satalım s-"

Gerisini getirmeme izin vermedi. "Hop." dedi anında. "Neyi satıyoruz? Ne oluyor?" Hayırdır der gibi bir göz kırptı. Şu an acayip şekilde Adanalıydı.

"Onu satıp karavan ya da başka bir şey alalım. Gezelim her yeri."

"Maserati ile gezeriz."

"İstemiyorum onu." dedim huysuz huysuz. Uğursuz olarak koşullanmıştı o araba benim kafada bir kere.

"Allah Allah." dedi hayret eder bir tonla. "Ne istiyon sen? Barbo'nun takozu mu?"

"Karavan istiyorum işte." dedim tatlı tatlı. "Her yeri gezeriz beraber."

Bir lokma aldı ekmeğimden. "Maserati ile de gezeriz."

Ofladım. "Uğursuz o araba Murathan."

Hayret dolu bir bakış daha attı. "Varımı yoğumu yatırdığım arabaya uğursuz mu dedin sen şu an?"

Yatırmasaydın oğlum. Bana mı sordun sanki desem 10 gün trip atardı. "Zenginsin sanıyordum." dedim bunlar yerine. "Doğru söyle bana. Kredi mi çektin? Yoksa magnumdan mı çıktı o araba?"

"Mate'den borç aldım." şeklinde alaysı bir cevap verdi.

Boşluğuma geldiği için güldüm. Özür dilerim Hasan abi. Aynı zamanda ekmeğimi de ısırđım. Yuttum hızlıca.

"Takılma sen bunlara." dedi bir yandan da. "O arabada gerçekleşmesi gereken hayallerim var benim. Onları yapmadan asla satmam."

"Ne gibi hayaller?" derken oldukça boştu sesim.

"Sevişçeğiz." dedi lap diye.

Lokmam boğazımda kaldı. Öksürdüm art arda. Harbi öldürecekti beni.

"Helal, helal." derken ileri uzanıp hafifçe vurdu sırtıma.

Zorla geldim kendime. "Sen iyice arsızlığı ele aldın bak."

Güldü çapkın çapkın. "Gören de seni dünyanın en masum kadını sanacak Pamuk." Dilini dudaklarında gezdirdi yavaşça. "Ateş topu gibisin. Ele avuca sığmıyorsun yatakta."

Hiç öyle iddialarım olmamıştı zaten. Ama yani şimdi de... Hoşuma gitti lakin. Güldüm usulca. "Sus artık." diye utangaç bir cilveyle mırıldandım.

Çapkın çapkın bana bakmayı sürdürüyordu lakin. Bir yandan da ekmeğinden küçük bir parça ısırdı. "Araba satma falan yok yani." derken lokmasını yutmuştu. "Unut o işi."

Dudak büzdüm belli belirsiz. Seviyordu arabayı belli. Bırakacak gibi değildi. Sevişme falan bahaneydi. Mecbur biz de sevecektik. "Neyse ana konuya dönüyorum o zaman." diyerek olayı toplamaya çalıştım. "Önce gezelim. Sonra Adana'ya uğrayalım. Oradan dönelim. Bu nasıl fikir?"

"Rezalet." dedi tek nefeste. "Çok ters."

Allah bana hakikaten sabır versindi. Ya sabır çekerken poşetten onun ayranını çıkardım. Kuru kuru yiyordu. İçim el vermedi. Yemeğinin sonuna gelmiş, elinde ekmeğin sadece ucu kalmıştı ama olsundu. Çalkaladım sinirle. "Şaka gibi adamsın Kepçük." diye söylenmem sürüyordu tabi. Pipet sevmiyordu. Açıp önüne bırakmaya çalışıyordum ki nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde ayranın ağzı açıldı. Daha doğrusu ağzını açtığım an jelatin beklenmedik bir şekilde kolayca açıldı.

Lakin ben bu kadar kolay açılacağını hesaplamadığım, aşırı bir sinir ve güçle çektiğim ve aynı saniyelerde lap diye plastik ayran kabını elimle sıkma gafletinde bulunduğum için kabının içindeki ayranın ekmeğine abanmış Murathan'ın saçlarına, bir tık yüzüne ve üzerine fırlaması bir olmuştu.

Sıçmışko, bitmişko, sıvamışko, üstüne birde gül dikmişko.

Elinde ekmek, saçlarının ucundan, uzun kirpik uçlarından yanaklarına tek tek damlayan ayranla öylece kaldı bir kaç saniye. Benim ise ufaktan bir yüreğim titredi. Elimdeki ayrana şaşkın şaşkın baktım. Nasıl becerdin bunu Gökçen?

Ölüm sessizliği çöktü bir kaç saniye ortama.

Birazdan ölümde buluşacağız Ali kaptan. Bekle beni. Ben geliyorum.

"Özür dilerim." dedim anında. "Ay Murathan valla özür dilerim. Bilerek olmadı. Aşkım, bebeğim, bitanem, hurma gözlüm, sibirya kurdum, kurt bakışlarında hayat bulduğum." diyerek her türlü sevgi sözcüğünü sıralarken

panikle kalktım oturduğum yerden. Hızla yanına gittim. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Derin bir nefes verdi. Burundan burundan...

Korkuyorum bir tık. Yalan mı diyim yani? Siniri malum... Komikte duruyordu oysa. Casper'a benzemişti. Gülecektim aslında ama dişlerimi dudağıma geçirdim zorla. Bakışlarını bana dikti tip tip. Sonra ise Ya Rabbi şükür dercesine yüzündeki ayrıanı bir eliyle sildi.

"Bir şey yok." dedim hızla. "Azıcık bulaştı hurma gözlüm. Gel yıkayalım. Gel. Hemencecik temizlerim ben şimdi." Kolundan tutup kaldırmaya çalıştım. "Gel."

Derin derin soludu yine. "Pamuk..." dedi dişlerini sıkı sıkı. "Pamuk!"

"Hıı..." dedim melül melül. Poşete uzandım can havliyle. Peçete vardı içinde. Görmüştüm. Buldum da. Hızla alıp alnını silmeye çalıştım. "Valla isteyerek olmadı." diyordum bir yandanda.

"Şimdi ne yapayım ben sana Pamuk?" derken sesi beni bir tık korkuttu.

Dişlerimi dudağıma geçirdim. Yavaşça bir kere daha sildim alnını ve saçlarını. "Yıkayalım mı saçlarını aşk bahçem?" derken en tatlı halimle eğilip bakmıştım yüzüne. Hatta en tatlı halimle de göz kırpmıştım.

Yerse?

Yedi gibi ama. "Gel buraya!" dediği saniye bir anda kucağında buldum kendimi. Kollarını sıkıca bedenime sarıp yandan bacaklarının üzerine oturttu. Üstünü üzerimdeki beyaz önlüğe silerken saçlarını da göğsüme sürtmeye meyledince kocaman bir kahkaha atarak elimle durdurmaya çalıştım kafasını.

"Kepçük dur!"

Durmadı. "Gel şimdi seninle temizleyeyim ben bunu. Gel." diye homurdana homurdana devam etti kafasını yani saçlarının ön kısmını göğsüme doğru sürmeye. Ayrılan olmuştu elim kolum hep ama neşeli kahkahalar atmaktan başka bir şey yapamadım. O da gülüyordu artık. Aynı saniyelerde lap diye kapı açılınca ise gülüşümüz bıçak değmiş gibi kesildi.

"Gökçen!" diyerek tepeden inme bir şekilde odaya daldı Ayşegül.

Eyvah! Basıldık!

Murathan'ın kolları bana dolanmış, benim ellerim onun yüzünde, bedenim ise onun kucağındayken Ayşegül'le bakiştık kısa bir an. Karma is come backdi. Aylar önce samanlıkta kucak kucağı bastığım ağa kızı Gurbet ve yavuklusunu çok net anlıyordum şu an. Hakkını yemiştik belki de çocukların. Onlar da üzerlerine ayrılan dökmüş olabilirlerdi yanisi.

Ayşegül bu manzarayı görünce anlık bir ne yapacağını bilemedi. "Ay!" dedi. Sonra panikle geri çıkmaya meyletti ama yapamadı. Tekrar geri döndü. "Çok pardon Gökçen yani Gökçen Hanım." dedi kibarca. "Ben siz tek uyuyorsunuz diye düşündüm. Ondan öyle daldım yani." Yavaşça öne eğildi. "Çok pardon komutanım." dedi Murathan'a da kibarca. Sonra ise gülümsemeye çalıştı zoraki zoraki. "Bölmek istemezdim ama acil bir hastanız var Gökçen hanımcım."

"Tamam." dedim anında. "Hemen geliyorum."

"Peki." dedi harfleri uzata uzata. Nereden çıkacağını bilemez bir şekilde sağa sola döndü. Kapı önündeydi oysa ama bir bocaladı gibi. Sonunda çıkışı bulabildi. "Aynen." dedi kendi kendine. "Buradan. Evet." Ve kendini can havli diyebileceğim bir şekilde kapıya attı.

Sessiz kaldık bir kaç saniye.

"Çokta kötü bir konumda basmadı aslında." diye homurdandı benimki. "Niye bu kadar şok olduysa. Bir kaç saniye sonra gelse de bu şoku yaşasa anlardım oysa."

Güldüm. "Bir kaç saniye sonra ne olacaktı?"

"Senin cezanın başlangıcı benim cezamın sonu."

Cilveli bir kahkaha atarken kucağından kalkmak için hareketlendim. Başardım da. "Bana ceza olacağından emin miyiz?" derken süzüm süzüm süzülerek geriledim önünden.

Ciddi bir bakış attı. "Şu saniye seni bu odaya kitlemememi istemiyorsan Gökçen iki saniye içinde kaç..."

Öyle de yaptım. Neşeli bir kahkaha atarken ayrına bulan beyaz önlüğümü çıkarıp dolabıma savurdum. "Katla şunu." demesini umursamadım. O katlardı ne de olsa arkamdan. Koşar adım lavaboya ilerledim. Ellerimde ayrıran olmuş durumdaydı. Hızlıca yıkadım. Köşedeki kutudan bir peçete kapıp ellerimi ve yüzümü sile sile koşar adım kapıya ilerledim. Murathan'a hızlıca uzaktan öpücük atıp odadan çıktım. Hasta beklemezdi. Bekletilemezdi.

Koşar adım acile ilerledim. Sarı odanın önünden geçerken anlık bir gözümü aldı haftalar öncesinden boğazıma serum kabloları dolanmış alan ama umursamamaya çalıştım. Mümkün olduğunca o odaya girmemeye çalışıyordum. Elim anlık bir boynuma gitsede hızımı azaltmadan acile koştum. Acilden içeri girdiğimde ise gözlerim hızla tarıyordu ortamı. Derken tanıdık bir yüzle denk düştü gözlerimiz.

Hayri Albay bütün heybetiyle dikiliyordu karşımda.

Ben anlık bir kalmışken o gülümsedi beni görür görmez. "Gökçen kızım."

"Hayri bey." dedim şaşkın bir tebessümle. Ona doğru ilerledim. "İyi misiniz? Kötü bir şey yoktur inşallah?"

Prostatlı Hayri komutanım... Korkutmayın beni lütfen.

"İyiyim iyi." dedi gülerek. Burnunu çekti hafifçe. "Nezle olduk biraz sanırım. Bir serum falan takarsınız belki diye geldim. Başım çatlıyor."

Köşedeki sedyeyi işaret ettim. "Şöyle bir geçin önce tansiyonunuza ve değerlerinize bakalım, olur mu?"

"Elbette kızım." dedi kibarca. İşaret ettiğim sedyeye ilerledi. Kim ne derse desin tam bir albaydı adam. Heybeti ve duruşu buram buram asalet kokuyordu. Masa üzerinden tansiyon manşonu ve stetoskopumu kapıp hızla yanına ilerledim.

Artık boynuma takılı gezemiyordum stetoskopu... Benden uzak olması ve gerekli zamanlarda kullanmam en makulüydü. Eskiden severdim onu boynumda. Artık değil. Şu an stetoskobuma dair sevdiğim tek şey uç kısmına Murathan'ın taktığını bildiğim mavi bir çiçek çıkartmasıydı. Kapatmamıştı yaralarımı ama en azından sarmıştı. Sarmalamıştı.

Kolunu sıyırmış beni bekliyordu. Tansiyon manşonu taktım koluna. "Tansiyonum iyi benim." dedi tam o an. "Gripten ağrıyor başım."

Gülümsedim. "Olsun Hayri Bey. Biz yine de kontrol edelim. Zarar gelmez. Bu arada prostat için doktora gittiniz değil mi?"

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Önemli bir şey yok. İlaç verdi. Birkaç aya düzelirmiş."

Stetoskopu taktım kulağıma. Ucunu kolunda gerekli yere tutarken dikkatle dinledim sesi. Tansiyon aletindeki sonuca baktım. İyiydi tansiyonu. Kritik bir durum yoktu. Gülümseyerek stetoskopu kulağımdan çekip manşonu kolundan söktüm.

"Maşallahınız var Hayri bey."

Güldü. "Eski toprağız biz. Kolay kolay yıkılmayız."

Gülmeden edemedim bu cevaba. Tam serum için bir komut vermek için arkamı dönüyordum ki "Gökçen kız." deyince bakışlarımı ona çevirdim.

"Evet?"

"Karakurt senin görevlendirmeni yapmamı istedi benden. Haberin var mı bundan?"

Göz devirme isteğime zorla hakim olarak gülümsedim. "Var." derken oldukça imalıydım lakin. "Minik bir şaka yapmış kendince."

Tek kaşını havalandırdı. "Hala burada olduğuna göre?" derken sorgular bir haldeydi olayı.

"Hallettik aramızda. Sorun yok."

Derin bir nefes aldı sanki kendi kendine. Dikleşti oturduğu yerde. "Eskiden bu kadar salak değildi bu çocuk." derken benim oğlum sakattır diyen bir bakış atıyordu. "Senden sonra biraz böyle oldu."

Güldüm ister istemez. Hem de sesli sesli. En azından kalbi sakat değildi be albayım. Buna da şükürdü. "Suç bende yani. Öyle mi diyorsunuz?"

"Yok." dedi hafifçe gülerken. "Suç sevdada. Anlarınız biz de halden. Yaşlandık diye ne var."

Gülüşüm hala yerli yerindeydi. "Kendinize haksızlık etmeyin albayım. Sizin de dediğiniz gibi eski topraksınız siz. Kolay kolay yaşlanmazsınız."

Hadi be ordan dercesine elini salladı ağır ağır. "Yaşlandık Gökçen kız yaşlandık." dedi ağır ağır. "Albay da değiliz artık. Göreve veda ediyorum."

Gülüşüm soldu bu noktada. Şaşkın bir bakış attım.

O ise burukça gülümsedi bu ifademe karşı. "Bu vatan için ömrüm yettiğince savaştım. Bir ömrüm daha olsa yine bu vatana feda ederim. Lakin artık görevi yeni neferlere bırakma vakti."

Ne diyeceğimi bilemedim birkaç saniye. Birkaç kelime etmek istedim ama kesik seslerden başka bir şey çıkmadı dilinden. "Hastalığınızdan dolayı değil değil mi?" diyebildim en sonunda. "İleri bir seviyede de benden mi saklıyorsunuz?"

Tebessümü samimi bir hal aldı. Askeriyede bu kadar gülmediğine, onu bu halde gören bir askerin şok içinde kalacağına emindim. Murathan'dan hakimdim çünkü bu asker kafasına. "Sen iyi bir doktorsun Gökçen kız." dedi ağır ağır. "Ama hastalığımla ilgisi yok. Yoruldum..." derken hışırtılı bir nefes verdi derinden derinden. "Artık evimde oturup emekli koltuğumda gazete okuyarak hanımla gün boyu kavga etmem lazımmiş gibi hissediyorum. Hem biz yaşlı kurtlar oturduğu koltuktan zamanı gelince kalkmayı da bilecek ki yerine yeni neferler gelsin. Bizim artık koltukta oturmaktan başka faydamız yok vatana."

"Olur mu öyle şey?" dedim hemen. "Sizin tecrübeleriniz bile yeter Hayri Bey. Yerinize gelecek neferlerin sizin tecrübelerinize ihtiyacı var asıl."

Güldü belli belirsiz. "Yerimize gelecek neferlerin tecrübeye değil sadece tek bir şeyi bilmeye ihtiyacı var Gökçen kız. Ne o biliyor musun?" derken dikleşti oturduğu yerde. "Cebren ve hile ile aziz vatanın bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve

memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şeraitten daha elim ve daha vahim olmak üzere, memleketin dâhilinde iktidara sahip olanlar, gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunabilirler. Hatta bu iktidar sahipleri, şahsi menfaatlerini müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakruzaruret içinde harap ve bitap düşmüş olabilir." Bana baktı pür dikkat. " Ey Türk istikbalinin evladı!" derken hafifçe titreyen işaret parmağını bana doğru kaldırdı. "İşte, bu ahval ve şerait içinde dahi vazifen, Türk istiklal ve cumhuriyetini kurtarmaktır. Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur."

Gençliğe hitabenin hala ezberimde olan sözlerini duyunca öylece kalmışken o gülümsedi derin derin. "Cevabı Ata işte böyle veriyor." Derken elini dizine indirdi usulca. "Tecrübe sizin gibi gençlerin damarlarında gezen asil kanda. Biz bu ülke için elimizden geleni yaptık. Korkmadık. Kaçmadık. Savaşık. Babalarınız da... Ben de..." Derin bir nefes daha aldı. "Sıra sizde. Kaçmayın. Korkmayın. Ata'nın da dediği gibi, iktidar sahipleri, şahsi menfaatleri müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilir. Millet harap ve bitap düşmüş olabilir. İşte bu ahval ve şerait içinde dahi sizin göreviniz istiklal ve cumhuriyeti korumaktır. Bunu bize demiyor ata. Size diyor. Ey Türk gençliği diyor. Koruyun, kollayın diyor. Bu illa asker olmak, dağda taşta silah sallamak demek değil. Bu vatan için çalışan her genç istiklali kurtarıyor demektir. İster doktor, ister asker, ister öğretmen, ister amele olsun. Yeter ki vatanınızdan vazgeçmeyin. Dökülen kanları unutmayın."

Ben mi unutacaktım? Babamı elleriyle bu vatanın bağrına gömen ben.

İçimden geçeni anladı hemen. "Sen unutmazsın zaten." dedi ağır ağır. "Şehit kanı var damarlarında. Karakurt'da unutmaz. Şehit kanı var onun da damarlarında. Babalarınızın kemiklerini sızlatmazsınız, bilirim. Şerefli babaların şerefli evlatlarısınız. O yüzden birbirinize hep böyle sahip çıkın. Baba nasihatı say bu dediklerimi de. Karakurt'a bunları anlatsam bir kulağından girip diğerinden bile çıkmaz. Taş kafasına vurur geri seker. O yüzden sana anlatıyorum. Zordur asker yareni olmak. Yalnız kalırsın. Omuzlarında ağır yükler taşırsın. Dengesiz oluruz biz askerler. Bir de nazımızı çekersiniz. Ama bizim de omuzlarımızda vatanın, asırlardır toprağa dökülen kanların yükü vardır. Ondandır o dengesizliğimiz. Karakurt'u evladım sayarım. O yüzden arada bazı mallıklar yaparsa mazur gör emi kızım? He de geç."

Güldüm ister istemez.

O ise yüzünü buruşturdu. "Şimdi buradan buraya nereden geldik diyeceksin." derken kendine kızan bir hali vardı. "Dedik işte yaşlandık diye. Başta ne dediğimi unuttum. Böyle toparlamaya çalışıyorum."

Gülüşüm kahkahaya dönüştü. "Çok güzel konuştunuz bence." dedim tatlı tatlı. "Bana edilen en anlamlı nasihatlerdi hatta."

Güldü o da yarımca. "Ha bu arada 2 gün sonra askeriyede göreve veda yemeğim var. Özel olarak yazdıracağım adını. Karakurt kalın kafalıdır. Demez memez şimdi. Ben diyeyim. Gel olur mu? Onur konuğumsun."

Her fırsatta Murathan'ı gömmene kurban olayım senin albayım. Sen benim aradığım best friendsin kesinlikle.

"Gelirim tabi." dedim kibarca.

"Akşam 5'de." dedi.

Başımı onaylar bir şekilde aşağı yukarı salladım. "Orada olacağıma emin olabilirsiniz." O başını aşağı yukarı sallarken ben bakışlarımı Ayşegül'e çevirdim. Albayıma en kıyak sarı serumu vermeliydik. Köşede bir evrak dolduruyordu Ayşegül. Telepatik yollarla anlaşılabildiğim bir arkadaş olduğu için anında bakışlarını bana kaldırdı. Başımla gel işareti yapınca evrakı yanındaki masa üzerini bırakıp bana doğru ilerledi. Ben ise aklıma yeni gelen bir detayla albayıma döndüm yine.

"Yanımda bir arkadaşımı da getirebilir miyim yemeğe albayım?"

Bu iyiliğimi de unutma Ayşegül. Al sana avlanmak için enine boyuna bordo bere, yeşil bere, mavi bere dolu alan.

"Tabi." dedi anında canım albayım. "Kimi istersen. Sormana bile gerek yok. Adını söyle geç sen kapıdan."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Derken Albayım aniden bir yükseldi. "KARAKURT!" diye bağırdı. "Ne dikiliyorsun lan kapının orada?"

Arkama çevirdim bakışlarımı. Murathan ciddi ciddi acil girişinde dikilmiş, alık alık bize bakıyordu. Hayri beyi burada görmeyi beklemiyordu muhtemelen. Albayım ise tam da tahmin ettiğim gibi az önceki minnoş kişiliğinden çıkmıştı. Artık son derece çatık duran kaşları bunu çok net belli ediyordu.

Afalladı gibi oldu bir Murathan. Asker selamı verdi anında. "Komutanım." dedi saygıyla. Elini alnından çeker çekmez ise bize doğru ilerledi. Saçlarının ucunu yıkamıştı. Belli oluyordu. Huylu...

Lakin Hayri Albay huysuzca elini cin kovalar gibi ona doğru sallayınca durdu. "Gelme lan gelme." dedi albayım aksi aksi. "Geri bas. Ne işin var

senin gece gece burada?"

"Komutanım ben..." derken göz ucuyla bir bana baktı benimki. Herkese emir vermesine öyle alışmışım ki anlık bir ben de bocaladım. Sonra ise gülmemek için dişlerimi dudağıma geçirdim usulca.

"Sus tamam." dedi yine ters ters. "Hem kızı gönderiyorsun hem gece gece dibinde bitiyorsun. Kırk kere sordum iyi düşündün mü diye."

Döner sandalyemi tamamen Murathan'a çevirdim. Albayın göremeyeceği bir şekilde yavaşça elimi göğsüme sürüp ohhh canıma değsin hareketi yaptım. KONUŞ BE ALBAYIM!

Gördü Murathan bu hareketi. Dişlerini sıkıdığı kasılan çene kemiklerinden belli oluyordu. "Komutanım o iş şöyle ki-" diyordu ki albay yine böldü sözünü.

"Sus demedim mi lan ben sana?"

"Emredersiniz komutanım." deyip usulca başını önüne eğdi.

Recep İvedik misali 'pöhhhgğğtt' diye gülüyordum içten içe. Yüzümde mimik oynamamasına rağmen anladı benim goril ama bunu. Altan altan tip bir bakış attı bana. Bana neydi oğlum. Sürüm sürüm sürüneceksin dedim. Buna her türlü cepheden saldırmakta dahildi. Her türlü cephe demişken...

Bir dakika!

Bir ampul yanıyordu sanırım başımın üzerinde. Hatta bir florosan...

Veda yemeğinde de ben intikam almaya devam edebilirdim... Neden olmasındı? Aklıma gelen hinlikle gözlerim usulca kısılıyordu ki Murathan'ın sesini duyunca yine bir eridik gittik.

"Siz bu saatte buraya neden geldiniz komutanım?" dedi uslu uslu. "Ciddi bir şey yoktur inşallah?"

Çok güzel bir cevap aldı. "Sana ne lan!"

Yine uslu uslu kabullendi yavrum. "Emredersiniz komutanım..."

Bir de götüne silleyi çak Albayım!

Çakmadı lakin. Onun yerine bana silleyi çakacak bir hamle yaptı. "Yürü git askeriye sen de, haydi! Kızı nöbetinde meşgul ediyorsun burada."

Dudak büzererek gitmesin albayım bakışı atma isteğıme zorla hakim oldum. Bu noktada keyifli bakışlarım melülleşti. Öyle baktım Murathan'a. O ise el mecbur dercesine başını sağa eğdi. Emir demiri keserdi. "Emredersiniz komutanım." dedi yine efendi efendi. Geriledi bir kaç adım. Albay'ın başını bir saniye önüne eğdiği arada göz kırptı bana hızla. Şu arada derede erimemi istiyor gibiydi. Güldüm hemen. O ise komutanının ona

baktığını fark ettiğinden olsa gerek yine ciddileşti ve anında önüne dönüp acilden uzaklaştı.

Açaydım kollarımı gitme diyeydim der gibi kalmıştım arkasından. Bunun darbesiyle biraz melül duran bakışlarımı albayıma çevirdim. Baktı o da bana kısa bir an. Anladı sanırım bakışımı.

"Çok yüz verme." dedi huysuz huysuz. "Burnu sürtsün biraz. Bırak." Sedyeye uzandı kendi yeriymiş gibi. "Hem askerimin yanında serum takılacak değilim. Veda edeceğiz iki gün sonra. Gelip gelip son gün façayı çizdirmeyelim. Biz gitsekte namımız yürüsün. Hayri albay yataklara düştü ondan görevden aldılar der bu itler yoksa arkamdan."

Güldüm bu hallerine. Üzmüştü beni bir tık lakin askerliğe veda ediyor oluşu. Sıcacık bir enerji veriyordu bana en başından beri. Şey gibi.

Baba...

Serumunu taktım. Reçetesini yazdım. O arada bir iki hasta daha geldi. İlgilendim. Hayri albay ise serumu bittikten sonra bana yine sıcak bakışlarıyla iyi geceler diledi. Ağır adımlarla uzaklaştı acilden. Ben ise yorgun bir edayla sandalyeme çöktüm yine. Kolumdaki saate baktım. Üçü geçiyordu. Sızlayan göz pınarlarımı ovuşturuyordum ki Ayşegül yandan koluma yapışınca duraksadım. Boş bir bakış attım yüzüne.

"Ne yapıyorsun sen burada?" dedi kısık bir sesle.

İşimi der gibi bir bakış attım. İşim uyuklamaktı. Evet.

O ise senden adam olmaz temalı bakışını attı. "Seninki aynı yerde seni bekliyor hala. Kalk git yanında uyukla. Bura bana emanet."

Anında dik oturuşa geçtim oturduğum yerde. "Gitmemiş mi?" derken çocuksu bir neşe vardı içimde. Oturduğum yerden ayaklandım. İnsan bir haber verirdi. Telefonumu yokladım ceplerimde mesaj attı mı diye bakmak adına. Yoktu. Önlüğümü dolaba atmıştım ayran oldu diye. Cebinde kalmıştı muhtemelen.

"Gitmemiş." derken gülümsedi belli belirsiz. "Kafasını duvara yaslamış, kollarını göğsünde bağlamış öylece uyuyor Buda gibi." derken bu duruşu taklit etti birde elleriyle.

Ağzını yediğimin adamı gelip kafanı uzatsana şu kapıdan. Bu kadar mı korkuyorsun sen Albayından?

"Yerinde olsam hızlı giderdim." derken kulağıma eğildi bu kez Ayşegül. "Birkaç hemşire kapıdan kesip kesip duruyor adamı."

Anında kısıldı gözlerim. Kurtlar sofrasıydı ortalık vesselam. Bir de bana sen çok güzelsin napıcaz diyip duruyordu. Asıl biz seni ne yapacaktık be

adam?! Hızlı adımlarla acil çıkışına yöneliyordum ki yine seslendi arkamdan.

"Telefonun seslide olsun. Acil bir şey olursa ararım. Gelmem." İmalı bir bakış attı. Basmak zorunda kalmam yani diyordu buram buram. Aman bas be Ayşegül. Bizi kimler kimler basmamıştı ki? Sen de bas valla. Koymazdı bize bunlar.

Güldüm uykulu uykulu. Aynı şekilde odaya ilerledim. Yine malum olayın olduğu odanın önünden geçerken başımı o yöne çevirmedi. Hedefime ilerledim. Kapının önüne geldiğimde ise cidden kapı aralığından odaya bakan, hatta bunu yapmak için birbirini sağa sola iteleyeni iki hemşire görünce derin bir nefes verdim. En uyuz halimle dilimi üst damağıma daldırdım. Sakin ol Gökçen. 10 derin nefes al. Sakin.

Öksürdüm en sakininden.

Kızlardan biri bakışlarını bana çevirip anında ciddileşirken diğerinin umrunda bile olmadı. Yeni görüyordum. Yeni göreve başlamışlardı muhtemelen. Küçük duruyorlardı. En tip bakışımı attım. Anladı bana dönen kız anlayacağını.

"Gökçen Hanım." dedi anında.

Dedikodu sandı diğeri bunu sanırım. "İyi yere kapak atmış dimi ama?" dedi hala kapı aralığından bakarken. "Sevgilisi acayip yakışıklı demişlerdi de abartıyorlar sanmıştım. Az bile demişler kızım. Şuna bak! Hangi duayı ettiyse sabah, öğle, ikindi, akşam benim de etmem lazım."

Tip bakışlarım kapı aralığından bakan kıza kitlendi. "Cemile, Gökçen Hanım." diye bir kere daha uyardı diğere eleman.

"Ben de onu diyorum işte kızım." dedi Cemile denen arkadaş. "Ne şanslı kadın. Şuna bak. Heykel gibi oturuyor adam. Yunan mitolojisinden fırlamış sanki. Gerçek mi acaba? Yakından bir dokunsak mı?"

Bir kaşım yavaşça havalandı. Salak mısın Cemile?!

Diğere eleman ise artık bu gerginliğe dayanamıyor olmalı ki ürkek bakışları bendeyken eliyle arkadaşının sırtına yapıştı. "Cemile, Gökçen Hanım diyorum Gökçen!" derken can havliyle çekiştirdi arkadaşını.

"Kız ben de onu diyorum iş-" diyerek arkasını döndü en sonunda Cemile. Beni gördüğü saniye ise kelimelerinin devamını tükürüğü ile beraber yuttu. Cemile için adaya veda vaktiydi. Elveda Cemileydi..

"Gökçen Hanım." derken hazır ola geçiyordu panikle. Ya... Gökçen Hanım Edanurcuğum...

En ifadesiz halimle baktım yüzlerine. Bir adım attım öne doğru. Yutkunarak gerilediler. Esmerdi ikisi de. Birbirlerine de benziyordular garip bir şekilde. Sorgulamadım bu durumu lakin. Uykum vardı. Terstim ve şu an fazlası ile ayar olmuş durumdaydım. Ama dua edin küçüksünüz kızlar.

"İyi yere kapak atmışım harbi di mi?" derken odanın önüne yaklaşmışım. İkisi hızla bana yol açmak için yana çekilirken ben soğuk ve tip bir bakış daha attım. "Aferin bana."

Bakışları yerde bir yutkundular. Uğraşacak durumda değildim. Uykum vardı. "Dedikodu yapacağınıza gidin işinizi yapın." derken göz devirmek suretiyle önüme döndüm. Başka hiçbir şey söylemeden aralık olan kapıyı iteleyip içeri girdim. Ve evet. Benimki sandalyelere oturmuş, Kafası duvara yaslı, kolları göğsünde bağlı, yüzü tavana dönük ve gözleri kapalı bir şekilde öylece duruyordu. Derin bir nefes verirken kapıyı kapattım usulca.

"Namus elden gidiyordu yine. Zor sahip çıktım kendime." diye homurdandı. "Nerelerde kaldın doktor?"

Göz devirdim bu özgüvenine. Adi yakışıklı köpek. "Kapıyı kapatabilirdin ya da acile gelip hala buradayım diyebilirdin."

Konumunu bozmadı. Gözlerini açmadı. "Gerçekten gideceğimi düşündüysen beni hiç tanımamışsın Pamuk." Yutkunurken adem elması kavislendi usulca. Gözlerini araladı. Yüzünü tavandan yavaşça bana eğdi. Kollarını iki yana açtı. Gülümsedi. Kalbimi yerle bir etti. Mesajı netti.

Yarımca güldüm ister istemez. Aldım mesajını. Pıtı pıtı ilerledim yanına. "Albayın önünde öyle demiyordun ama." derken yanlamasına oturdum kucağına. Ayaklarımı yanımda kalan sandalyeye uzattım. Onun ise bir kolu bacaklarımı kavradı hemen. Diğeri ise sırtımı. Kendine çekti. Göğüsüne yasladı bedenimi sıkı sıkı. Başımı omzuna yerleştirdim. Zorlanmadım rahat bir konum bulmak için. Yapboz parçası gibi oturdu her şey yerli yerine. Küçücük kaldım kucağında.

"Askerliğin raconu budur." diye mırıldandı. "Emir demiri keser."

Gülüşüm derinleşti. "Veda yemeği varmış. Oraya çağırdı beni. Onur konuğuyum ona göre." Hain planlarımdan bahsetmedim. Adı üzerinde. Hain bir plandı.

"Şaşırtmadı." diye homurdandı. "Sana karşı ayrı bir olayı var."

"Seviyor beni." dedim keyifle. "Sen salakmışsın. Öyle dedi."

Başını hafifçe yana atıp bana tip bir bakış attı. Güldüm bu haline ister istemez. "Tamam, tamam. Bakma hemen öyle." derken teselli verici iki minik sille çaktım yanağına. "İyi bir askermişsin bak ama. Övdü baya seni."

"Allah razı olsun." derken baya huysuzdu.

Umursamadım kaynanamı. Uykum vardı. Sindim kaldım tekrar göğsüne. Sedyelerde sürünen nöbetlerimin en kral anı olabilirdi bu an. "Sen her nöbetimde gelsene." diye mırıldandım uykulu bir sesle.

"Yatağın mı olacağım şimdi de?"

"İstemez misin?"

"Yorganın, yastığın hatta döşüğün bile olurum."

Güldüm göğsünde kıkır kıkır.

"Senin için çift kişilik yatak alayım mı hastaneye?" diye bir öneri sundu.

Fikre bak. Dahiyaneydi. "Olur." dedim ciddi ciddi. "Başına da bir nöbetçi asker dikersin, ben hariç yatmaya çalışan herkesi vurur."

Ben alay etmişim ama ona makul gelmişti anlaşılan. "Mantıklı." dedi bu doğrultuda.

Omuzuna hafifçe vurdum. Yapar mı yapardı. Sağı solu belli olmuyordu. "Saçmalama." diye mırıldandım. "Sen gel yeter." Daha çok kuruldum kucağına. "Burası yataktan daha rahat."

Uyku bastırıyordu. Cidden bura fazla rahattı. Kokusu öyle ferahtı ki; masmavi bir sahildeymişim gibi hissettiriyordu. Okyanusun huzurlu sesi kalbinden yükselen ritimdi sanki. Ninni misali vuruyordu kulağıma. Bozulmasın istedim bu an. Hep böyle burada kalalım istedim. O an sadece bunu diledim.

"Ben senin neyin olayım?" dedim. Saçma bir soruydu ama uykuya geçiş arasında insanlar saçmalayabilirdi. Mazur görüyordum kendimi.

Saçlarımdan derin bir nefes çektiğini hissettim içine. Sanki yüzünü de aynı şekilde saçlarıma gömmüştü. Göremiyordum ama hissediyordum. Gözlerim tamamen kapanmıştı. "Saçlarınla gecem ol." dedi derin sesi. "Yıldızım ol, ayım ol... Sonra gün doğsun gözlerinde. Güneşim ol, gökyüzüm ol."

Cevap vermek istedim ama yapamadım. Bir elimle sıkı sıkı yakasına tutunduğumu hissettim sadece. Yarım saat uyusam şurada o bile yeterdi bana. Öyle de olsa. Uyudum. Zerre zorlanmadan uyuyup kaldım kucağında hem de. Sadece 45 dakika süren bir uykuydu lakin saatlere bedeldi.

Hızlı adımlarla ilerliyordu hedefine Süleyman. Bakışları önünden başka bir yerde değildi ki başka bir şey görecekti konumda da değildi. Yeterli süre dolmuştu. Sabrı bu kadardı. Sabreden derviş Muradına, Kemaline, Mehmetine istediğine erebilirdi ama o bu işi bugün halledecekti. Kaçak köçek oynamak hamurunda yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Hedefi belliydi. Aybüke'nin yanı.

İzni bitmişti bugün Aybüke'nin. Sabırlı olmuştu. Kafası karışıktır, üzerine gitme. Bırak kafayı toparlasın demişti Zülfikar. Nadir görülür bir şekilde öyle yapmıştı. Eve gitmemişti. Peşinden koşmamıştı. Aramayı kesmişti son iki gündür. Bunun karşılığında gelince direkt yanına gelir, onunla konuşur, bu meseleyi hallederler sanıyordu ama yanılmıştı. Aybüke kaçak oynamaya devam ediyordu.

Timin yanına gelmemek için çaylaklara dövüş eğitimi verme görevini üstlendiğini duyduğu saniye yine tepesi atmıştı Süleyman'ın. Hala ondan kaçıyordu. Süleyman'ın sabrı ise son noktaydı. İçi patlayacakmış gibi oluyordu burada. Gelip onu öpmese, bu yangının fitilini ateşlemese o öylece, sabırla beklerdi onu yine ama artık öyle değildi. Sabırsızdı. Asiydi. Sinirliydi. Yıllardır en iyi şekilde yönettiği sabrından eser yoktu.

İçindeki ateşe benzin dökülmüştü.

EVİ BARKI YANIYORDU SÜLEYMAN'IN!

SÖNDÜRÜLMELİYDİ!

O var gücüyle sabrederken gelip bu ateşi yakanlar söndürmeliydi hem de. Hızlı adımlarının ritmini bozmadan ilerledi eğitim alanına. Çember şekli oluşturmuş askerleri görünce bakışlarını kararttı. Başındaki bordo bereyi hızla çıkarıp ön cebine yerleştirdi. Alana yaklaştıkça Aybüke'nin sesi daha da artarak değdi kulağına.

"Tut yakamdan." diyordu sert sesi. "Daha sıkı tut. Dikkatli bakın elime siz de!"

Aynı saniyelerde daire oluşturmuş iki askeri aralayıp alana baktı Süleyman. Tam ortadaydı Aybüke. Yakasına sıkıca yapışmış bir askerin

elini kavramış, bu hareketten nasıl kurtulacaklarını anlatıyordu. Görmedi Süleyman'ı. Anlatmaya devam etti.

Yakasındaki eli kavradı hızla. "Aikido çok basit tekniklerle çok kısa sürede karşı tarafı etkisiz hale getirmenizi sağlar. Silah kullanılmaz. Tek silah uzuvlarıdır." Omuzuna yapışmış eli kavrayıp bir tabur erkeğe dövüş dersi vermeye en ciddi haliyle devam etti. "Adam seni tek omuzundan kavradığı an baş parmağıyla sıkıca bileğindeki bu noktaya bastırıp geri kıvrıracaksın." dediği saniyelerde elinin altındaki asker acılı bir inleme ile yere devrildi. "Kalk ayağa." dedi Aybüke anında. Asker el mecbur kalktı.

"İki elle yapış şimdi yakama." dedi askere. Ürktü bir asker ama denileni de yaptı mecbur.

"Bu durumda ise yapacağınız şey şu." dedi Aybüke. Aynı saniyelerde avuç içiyle askerin gözlerine vurdu hafifçe. Acıtmamıştı lakin asker bocalayarak gerilediği saniye Aybüke bir de gerileyen askerin malum yerlerine bir tekme savurup geri savurunca bütün askerler tekme kendi malum yerlerine gelmiş gibi acıyla yüzlerini buruşturdu. Kimileri elini refleks olarak kendi şeyinin üzerine kapattı. Yere yuvarlanan asker ise acıyla önüne yapıştı.

"Komutanım!" diye inledi acı dolu bir ifade ve kıpkırmızı bir yüzle.

Derin bir nefes verdi Aybüke. "Tamam." dedi usulca. "Kalk git sen revire." Asker pek kalkacak gibi durmuyordu lakin. Yanındaki iki askere çevirdi bakışlarını. "Götürün şunu." dedi ters ters.

"Emredersiniz komutanım." dedi ikisi de aynı anda. Yerde kıvranan askerin kollarına girip revire sürüklediler hızla. Bu eğitimin başından beri revire giden 3. askerdi.

"Ana kucağına benzemez bura beyler." diye yükseldi en sonunda. "Tek darbede yıkılacaksanız vatani nasıl koruyacaksınız? Hiç mi mahalle kavgasına karışmadınız siz?!"

Hepsi öylece bakarken Süleyman çenesini yukarı dikti. "Denginle ver o zaman eğitimi Aybüke komutanım." derken sert ve kararlı adımlarla ilerledi dairenin içine doğru. Aybüke'nin ona dönen bakışları bir tık şaşkındı. Dışarıdan bakan biri anlamazdı lakin Süleyman her mimiğini ezbere bilirdi. Umursamadı lakin bu şaşkınlığı. Tam karşısına dikildi kararlı bir şekilde. Birkaç saniye öylece baktılar birbirlerine.

Dik dik. Ters ters.

"Sizlik bir durum yok Süleyman komutanım." dedi Aybüke sesini seviyeli tutmaya çalışarak.

Tek kaşını havalandırdı Süleyman. "Var, var." derken oldukça imalıydı. "Önce biz bir gösterelim arkadaşlara bu dövüş tekniklerini di mi? Yoksa siz asker bırakmayacaksınız askeriye."

Burnundan soluyan bir nefes verdi Aybüke.

Umursamadı bile Süleyman. Kaçmak ha! Süleyman'dan kaçmak ha! Dişlerini sıktı. Sadece Aybüke'nin anlayacağı tip bir bakış atarken iki koca adımda yaklaştı Aybüke'ye. Tam karşısına dikildi. Bir kaç saniye için yine ters ters bakıştılar.

"Eeee." dedi " Hangi hareketleydiniz?" Kendini işaret etti. "Gösterin Aybüke komutanım."

Ya sabır dercesine göz devirme istediğine zorla hakim oldu Aybüke. Onlara bakan bir tabur asker vardı.

"Yakamdan kavrayın Süleyman komutanım." derken içinde kaynar sular kaynıyordu Aybüke'nin ama yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Ne yapmaya çalıştığını anlıyordu ama böyle bir hamle beklemiyordu. Lanet olsun ki hoşuna da gidiyordu. Daha da sinirlendi kendine. Bu sinirini bakışlarına yansıttı.

Süleyman denileni yaptı. Hemen kavradı Aybüke'nin yakasını. Ki o yakayı bırakmaya da pek niyeti yoktu zaten. "Böyle bir durumda tam tersine çeviriyoruz bileği." diyerek Süleyman'ın yakasındaki elini kavrayıp yana çevirdi Aybüke. Daha doğrusu çevirmesine Süleyman izin verdi. Bariz farkındaydı bunun. Bileği terse çevirilince arkasını döndü Süleyman. Aybüke ise hızla Süleyman'ın kolunu sırtına doğru katlayıp ensesinden kavradı. Öne doğru eğdi başını. "Böyle etkisiz hale getirebilirsiniz." dedi sakince. Sonra ise ani bir hamleyle kolunu geri açtı Süleyman'ın. Kavradığı ensesini bırakmadan diziyle kolunun içine vurdu hafifçe. İmkan olsa parçalardı şu an ama tuttu kendini. "Bu noktaya vurursanız kolu kırılır." dedi.

"Yanlış hamle!" diye bağırdı başı yere eğik Süleyman'ın boğuk sesi. Anında boşta kalan koluyla Aybüke'nin bir bacağını yakaladı. Yere doğru çekti. Bunu beklemeyen Aybüke bocalayarak yere düşerken Süleyman'i bir anda üzerinde buldu. Bacaklarının arasına sıkışmıştı Süleyman'ın. Bir kaç saniye ne olduğunu bilemedi. Tam alamıyla üzerinde oturan Süleyman ise imalı bir bakış attı.

"Adamı etkisiz hale getirirsin o şekilde ama gücünü yok edemezsin." dedi bakışlarını Aybüke'den çekmeden.

Dişlerini sıktı Aybüke. Birkaç saniye aynı şekilde ters ters bakiştılar. İkisi de burnundan solur bir durumdaydı. Savaş mı istiyordu Aybüke? İstedini alacaktı.

Aynı şekilde savaş mı istiyordu Süleyman diye düşündü Aybüke? İstedini o da alacaktı. Süleyman havalı bir bakış atarak üzerinden kalktığında ise anında o da doğruldu yerden.

Konuşmadı lakin. Öfkeyle soluyarak Süleyman'a doğru bir döner tekme savurdu. Boşa gitti. Hızla yana çekilmişti Süleyman. Sağ tarafından bir yumruk atmayı denerdi. Şu an burnunu kırmayı çok istiyordu. Yine olmadı ama. Süleyman kolunun dış tarafıyla saniyesine bertaraf etti gelen bu darbeyi. Aynı hızla sol taraftandan bir yumruk atmayı denerdi. Yine olmadı. Süleyman aynı şekilde kolunun dışıyla onuda bertaraf etti bu darbeyi de.

Siniri büyüyordu Aybüke'nin. Omuzundan kavradı Süleyman'ın. Öne doğru eğdi ve beklenmedik bir şekilde karnına diziyle iki tekme attı. Bunu beklemeyen Süleyman bocalarken o Süleyman'ın boynundaki kollarından daha da güç alarak yukarı doğru iteledi kendini. Hızla yukarı kaldırdığı bacaklarının arasına Süleyman'ın başını sıkıştırıp sıktı ve aynı şekilde Süleyman'ın başı bacaklarının arasındayken döner bir takla attı.

Tabi onunla beraber Süleyman ve kafası da.

Aynı sinirle doğruldu yerden. Hala yerde olan Süleyman'a bir tekme daha atmaya niyetleniyordu ki Süleyman bacağından yakaladı. Kıyamayacağını düşünüyordu Aybüke ama yanılmıştı. Süleyman bu sefer çok net bir şekilde kıydı. Sert mi istiyordu Aybüke? O zaman öyle oynayacaktı. Tek dizinin üzerine doğruldu hızla Süleyman. Kavradığı bacağı bırakmadı. Aynı hızla kolunu kavradı Aybüke'nin ve yağlı güreşteymiş misali sevdiği kadını sırtlandığı gibi yana savurdu.

Anlık bir bocalasa da yerde ışık hızında kalktı Aybüke. Canı yanmamıştı. İstese sülük misali fırlatırdı Süleyman yere. Biliyordu. Daha da sinirlendirdi bu onu. Süleyman' da yerden ayaklandı. İkisi de aynı anda öldürücü bakışlar atarak birbirlerine ilerlediler. Bir elle Aybüke Süleyman'ın yakasını kavradı. Diğer yandan Süleyman Aybüke'nin yakasını sertçe kavradı. Yüzleri birbirine yine haddinden fazla yakınken birbirlerine öldürücü bakışlar atmaya devam ettiler.

Bir tabur asker ise şok içinde izliyordu bu kavgayı. Ciddi mi kavga ediyorlar yoksa şu an bir eğitim mi söz konusu hala anlamış değillerdi.

"Kaçamazsın dedim!" dedi Süleyman Aybüke'nin yakasını daha sert bir şekilde kendine doğru çekerek. Sesi varla yok arasındaydı lakin Aybüke

duymuştu duyacağını.

Dişlerini sıktı Aybuke. şu saniye kafayı suratının ortasına gömmek vardı ama bir tabur askerin onlara baktığını en nihayetinde algılayabildi. Dişlerini sıkarken şiddetle geri itti Süleyman'ı. "BUGÜNLÜK EğİTİM BİTTİ!" diye bağırdı askerlere. "DAğILIN!"

Hazır ola geçti hepsi aynı anda. "Emredersiniz komutanım." şeklinde şiddetle bağırdılar. Hepsi arkasını dönüp alandan uzaklaşırken Süleyman ve Aybuke hala birbirine ters bakışlar atmakla meşguldüler. Sinirden delirmek üzereydi Aybuke ama askerler dağılana kadar tuttu kendini. Lakin Süleyman'ın siniri ondan daha daha fazlaydı. Yıllar sonra sevdiği kadının gözlerinde ona ait aşk kırıntıları yakalamıştı. Peşini bırakmaya asla niyeti yoktu. Asla da olmamıştı zaten.

"Sen gerizekalı mısın!?" diye yükseldi Aybuke en sonunda. "Ne yapıyorsun o kadar askerin önünde?! Lise mi bura?!"

Dinlemedi bile Süleyman. Dişlerini sıktı sıkıca. İleri kocaman iki adım atıp kolundan yakaladı Aybuke'yi. "Yürü!" dedi en kararlı şekilde.

Yürümedi Aybuke. Postallarını yere sertçe bastırdı. "Haddini bil Süleyman!" diye yükseldi. Kolunu kurtarmaya çalıştı ama olmadı.

"Benim haddimi bilmem için sen de duracağın yeri bilecektin!" diye Süleyman ondan daha çok yükselince anlık bir bocaladı Aybuke.

Bir otoriter olmuştu sanki. Tanıdığı Süleyman ile alakası yoktu şu an. Pamuk gibi adamdı o hep. Sinirlenmezdi. Öfkelenmezdi. Bir şeye sesini yükselttiğini bile nadir duymuştu Aybuke. Bazen hayret ederdi nasıl bu kadar sabırlı ve sakın olabildiğine. Bu Süleyman'a alışıktı. Bu gözlerinden alev çıkan adama değil. Ne yapacağını cidden bilemedi ama kaçış imkansız duruyordu. Bunu net bir şekilde biliyordu.

"Yürü!" diyerek Süleyman yine kolundan çektiştirince karşı koyamadı bu yüzden.

Normalde ağzına yumruğu çakması gerekirdi ama yapamadı. Bu Süleyman'ın hipnoz edici bir etkisi vardı. Ya da ona öyle geliyordu çünkü her hali hipnoz edici olabiliyordu artık Aybuke için. Öyle de oldu. Anlamsız bir şekilde Süleyman'ın çektiştirmesine uydu. Arkaya dolandı Süleyman. Nere boş olabilir diye anlık bir taradı etrafı gözleri. Cephaneliğe gözü kaydı. Hızlı adımlarla o yöne ilerleyip Aybuke'yi de ilerletmeye devam etti. Aybuke'nin kolundaki elini bir saniye bile gevşetmedi. Kolay yakalamamıştı. Kolay da bırakamazdı. Açtı kapıyı. İçeriye kısa bir göz attı. Kimse yoktu. İçeri girdi. Aybuke'yi de içeri çekti.

İçeri girdikleri an Aybüke "BIRAK!" diye yükselerek kolunu çekince bıraktı sıkıca kavradığı kolu. Arkasını döndü. Köşede eski bir sandalye vardı. O yöne ilerledi. Aldı sandalyeyi. Kapının arkasına getirip kapı kolunun altına dayadı. Kesinlikle kaçmasına izin vermeyecekti. Sert ve artık ciddi manada alev çıkaran koyu kahve gözlerini Aybüke'ye çevirdiğinde ise Aybüke'yi bir tık şaşkın bakarken gördü.

"Ne yapıyorsun sen şu an?" dedi Aybüke şaşkın bir sinirle. "Delirdin mi?"

"Delirdim!" diye yükseldi Süleyman. "Delirttin!"

"Süleyman saçmalıyorsun."

"Ben mi saçmalıyorum?" derken siniri katlanıyordu Süleyman'ın. "BEN Mİ SAÇMALIYORUM GERÇEKTEN AYBÜKE?"

"BAĞIRMA BANA!" diye Aybüke'de bağırdı.

"BAĞIRTMA O ZAMAN!" diye Süleyman daha çok yükseldi.

Birkaç saniye ikisi de burnundan solur bir halde bakiştılar. "Sen yaptın." dedi Süleyman en sonunda işaret parmağını Aybüke'ye doğru kaldırarak. "Gelip beni sen öptün!"

Zaten günlerdir utançtan geberiyordu Aybüke. O an yerin dibine girilse girerdi. "Hataydı." dedi tek nefeste.

Hayretle aralandı Süleyman'ın dudakları. "Hataydı?" dedi sinirli bir şaşkınlıkla. "Öyle mi?"

Çenesini yukarı dikti Aybüke. "Öyle."

Sert bir adım attı Süleyman üzerine doğru. "Maytap mı geçiyorsun sen benimle!?" diye kükredi en nihayetinde. "Sence benim duygularım senin gelgitlerini, hatalarını kaldıracak duygular mı?"

Burnundan derin, sinirli bir nefes verirken sessizce baktı Aybüke.

Süleyman ise durabilecek gibi değildi artık. İçi yanıyordu içi. Kavruluyordu yüreği. Bu kadar büyük bir sevdayı yüreğinde tek başına taşımak ağır geliyordu artık. Bir el atsaydı sevdiceği olmaz mıydı? Olmuyordu ama. Daha da fazla tutamadı Süleyman içinde. Dilin kemiği yoktu. Kırılmıyordu. Lakin ettiği kelimelerin kıracağını bile bile dilinden akıttı zehrini.

"Sen sevmeyi bilmiyorsun diye." derken işaret parmağını suçlarcasına Aybüke'ye dikti. "Benim sevgimi de hafife alamazsın Aybüke."

İşte bu acıtmıştı.

Anlık bir bocaladı Aybüke. Göz bebekleri titrerken geriye doğru bir adım atacaktı ki zorla durdurdu adımlarını. Evet, bilmiyordu. Çünkü

öğretmemiştir hiç kimse. Sevgi kimden öğrenilirdi? Anneden, babadan... Aybüke'de var mıydı? Yoktu. Sevgi kimden öğrenilirdi? Yardan, sevgiliden, sevgili bildiğinden. Aybüke'de var mıydı? Yoktu. Sevgi kimden öğrenilirdi? Evlattan. Aybüke'de var mıydı? Yoktu.

Ona sevgiyi öğretecek herkes onu zerre sevmeden onu terk etmişken Aybüke kimden öğrenebilirdi ki sevgiyi, aşkı?

Sendeledi ama yıkılmadı. Aksine bu sinirini daha da perçinlemişti. "Ben mi sevmeyi bilmiyorum?" dedi dik dik.

Süleyman daha dikti. "Evet, sen!" derken suçlayan bir edası vardı. "Duygun yok! Kalbin yok!"

Dayanamadı daha fazla Aybüke. Kalbinde sızlayan bir noktanın beynine baskı yaptığını ve uyuşturduğunu hissediyordu. Geçmişten bir ses geldi ilişti yine zihnine. Silmesi yıllar almıştı oysa bu sesi.

Sen kendini kadından mı sayıyorsun Aybüke? Ha sana dokunmuşum ha duvara. Hiç bir farkınız yok. Duygun yok senin kızım. Ruhun yok.

Dişlerini sıktı var gücüyle. Sevmişti o oysa. Çok sevmişti. Ama hayatı da, sevgisi de, kalbi de, özgüveni de paramparça bir şekilde geri verilmişti eline. Hem de kocaman bir kayıpla.

Daha fazla dayanamadı. "Asıl siz sevmeyi bilmiyorsunuz!" diye yükseldi. O da işaret parmağını suçlayıcı bir şekilde Süleyman'a dikti. "Hiçbiriniz güveni hak etmiyorsunuz. Hiçbiriniz sevgi ne bilmiyorsunuz ama benim karşıma geçip bana ahkam kesiyorsunuz! Ben sevmeyi bilmiyorum öyle mi?" diye hayretle tekrarladı duyduğu cümleleri. Duymak istemiyordu bu kelimeleri artık oysa. "BEN SEVDİM!" diye beklenmedik bir şekilde yükselirken bir elini şiddetle kalbinin üzerine vurdu. "Zerre hak etmeyecek bir adamı köpek gibi sevdim ben." derken ileri bir adım atıp tam dibine dikildi Süleyman'ın. Süleyman afallamış bir şekilde ona bakarken o yıllardır içinde tuttuğu öfkesini ateş p sk rt rcesine Süleyman'a kusmaya devam etti.

"Senin gibiydi o da." derken kelimeler öfkeli bir akarsu gibi akıyordu dudaklarından. "Yıllarca peşimden koştu. Seviyorum dedi. Sen gibi. Beni sev ne olur dedi. Sen gibi. Kapımda yattı. Yine sen gibi. Ben ona güvendim. Ben onu sevdim. Ben ona bir şans verdim. Çünkü yalvardı bunun için bana. Yine tıpkı senin gibi bana bir şans ver diye bana yalvardı! Sonra ne oldu biliyor musun Süleyman?" Tükürür gibi döküldü kelimeler dudaklarından. "Ben ona o şansı verdim. Çünkü sevdim. O ne yaptı biliyor musun

Süleyman?" Zerre soluklanmadan devam etti Aybüke. "KARNIMDA ONUN ÇOCUĞUNU TAŞIYORKEN BANA SİKTİRİ BASIP GİTTİ!"

Kurşun yemiş misali kaldı Süleyman. Öylece bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Aybüke ise hızla geriledi önünden. Kızgındı bu hayata. Öfkeliydi. Herkese çeşit çeşit nimetler sunulurken onun önüne kırıntılar atılıp bunu ye ve hayatta kal denilmişti hep. Suçu neydi? Günahı neydi? İnsandı. Ruhu vardı. Yara alıyordu. Canı yanıyordu. Hayata karşı sert duruyor diye nedendi ona karşı olan bu acımasızlık? Güçlü durmayı o seçmemişti ki? Başka seçenek sunulmamıştı ona. Bir kere daha aynı hataları yapmak istemiyordu.

Aybüke bir terk ediliş daha kaldıramazdı.

"Hiçbiriniz güveni haketmiyorsunuz." derken kafasını şiddetle iki yana sallayarak Süleyman'ın önünden geriledi. "HİÇBİRİNİZ GÜVENİ HAK ETMİYORSUNUZ!" derken hızla arkasını döndü. Köşede cam bir şişe takıldı gözüne. Mühimmatların hemen yanındaydı. Hızla o yöne ilerledi. Aldı. İçi boştu. Dolu olsada fark etmezdi. Şu noktada patlayacaklarsa da patlasınlardı. Hızla yere attı şişeyi. Bir ortalarında paramparça olan camlara birde Aybüke'ye baktı Süleyman.

Sinirden titriyordu Aybüke'nin elleri. Her zamanki kontrollü halinden eser yoktu. "Bak ben böyleyim." derken yerde paramparça olmuş kavanozu işaret ediyordu işaret parmağı. "Ben paramparçayım Süleyman. Beni böyle yaptı güvenip bir şans verdiklerim. Keserim. Can yakarım. Senin gücün yetecek mi beni ellerin kesilmeden elinde tutmaya? Ha, söyle!" Hızla başını aşağı yukarı salladı. "Haklısın ama. Sevmeyi bilmiyorum ben. Öğretmediler çünkü! Benden hep bir şey aldılar. Bana hiçbir şey vermediler çünkü! Haklısın. Gerçekten haklısın bak. Sevmeyi bilmiyorum ben. Kendi çocuğuma bile sahip çıkamadım. Ölüp gitmesine izin verdim. Bunları bile bile yine sevebilecek misin sen beni söyl-"

Gerisini getiremedi. Süleyman üç koca adımda ona doğru ilerledi. Aralarındaki cam kırıklarını postalları sertçe ezdi. Umursamadı bile. Sert bir tonla "Aybüke!" diyerek iki yanağından kavradı yakalarını. Aybüke öfke kusuyordu hayata oysa. İsyanının kesilmesiyle bocaladı bir anlık. "Ne anlatıyorsun sen?" derken oldukça sertti Süleyman'ın sesi. Yüzleri arasında bir milimden bile daha az mesafe varken öfkeyle solumaya devam etti Süleyman. "Çolukmuş, çocukmuş, oymuş, buymuş ne anlatıyorsun sen?!" derken elleri arasındaki yanakları daha sıkı kavradı Süleyman.

Öğrendiklerinin acısı gelip yüreğinin ortasına oturmuştu ama belli etmemeye çalıştı. Dokunmaya kıyamıyordu o. Nasıl paramparça ederlerdi onu? Sevmeye kıyamıyordu o? Nasıl kırıp dökerlerdi onu. Bakıştılar kısa bir an. Derin soluk alıp verişleri karıştı birbirine.

"Umrumda mı sence?" derken alnını daha sakın bir şekilde Aybüke'nin alnına yasladı Süleyman. "Bunlar benim umrumda mı sence?"

Aybüke ağlamak istemiyordu. Sevmezdi. İstemezdi. En son bebeğini toprağa gömerken ağlamıştı yıllar önce. Sondu bu onun için. Lakin şu anda genzinin sızladığını hissetti. Kalbi Süleyman'a akıyordu. Güvenebileceğini biliyorsun diyordu. İndir gardını diyordu. Kalbini susturmanın bir yolu yok muydu?

"Olacak." dedi Aybüke mırıltı şeklinde. "Şimdi olmasa bile sonra olacak."

Bakışları titredi Süleyman'ın. "Olmayacak. Asla olmayacak." dedi hızla. "Sen şimdi git benden. Güvenme." derken az önceki öfkesinin yerine nazikçe okşadı elleri Aybüke'nin yanaklarını. "Sevme beni. Başkasına git. Yıllar sonra çık gel yine. Sana geldim Süleyman de. Neden demem. Tutarım elinden, baş köşeme koyarım yine seni. Elinde olsun 3 çocuk. De ki Süleyman bunlar senin çocukların. Ne demem. Neden demem. Asla demem. Sorgulamam. Tamam derim. Alırım hepsini seninle birlikte onları da baş köşeye koyarım. Bunlar mı vazgeçirecek beni? Bunlar için mi sevmeyi bırakacağım seni? Ben yıllarca elimde tuttum o cam kırıklarını zaten Aybüke. Zaten ellerim paramparça. Görmüyor musun?"

Dudakları titredi Aybüke'nin birkaç saniye için. Gözleri doluyordu işte. Genzindeki yumru büyüyordu. Hoş değildi. "Daha çok canını yakarım Süleyman." diyebildi zorla ama tam dibindeki dudaklar ve içine işleyecek bir şekilde gözlerine bakan gözler pek yardımcı olmuyordu. "At elinden artık beni. Ne senin canın yansın ne benim."

"Sen benim canımı yakmazsın. Senin tek bir bakışın bile bana can." dedi Süleyman usulca. "Ellerim kan revan içinde kaldığında bile bırakmamışım ben seni. Şimdi mi bırakacağım?"

Başını hızla iki yana sallamaya çalıştı Aybüke ama yanaklarındaki eller engel oldu buna bir tık. Sesli dile döktü o yüzden düşüncelerini. "Bırak gideyim işte Süleyman." diye sızlandı zorla. "Haklısın. Bilmiyorum işte ben sevmeyi. Seni hak eden birini bul." İçinde kopan şiddetli fırtınalar vardı Aybüke'nin bunları söylerken. Başkasıyla görmeye dayanabilir miydi, bilmiyordu.

"İstemiyorum ben başkasını." dedi Süleyman net bir sesle. "Seni istiyorum ben. Sadece seni. Sen sevme beni." Alnını Aybüke'nin alnından geri çekti hafifçe. Bakışları yumuşacıktı. Sarıp sarmalamak istedi sevdiği kadını. "Sen sadece benim yanımda dur Aybüke. Ben seni severim. Benim sevgim ikimize de yeter. Güven bana." Şefkatle okşadı elleri yanaklarını. "Bir kere şans ver sadece. Sana seni nasıl sevdiğimi göstermem için bana sadece bir şans ver Aybüke. Söz, bütün yaralarını kendi ellerimle saracağım."

Dudaklarının titreyişi arttı Aybüke'nin. Yanağına doğru sessiz bir gözyaşı yıllar sonra ilk defa süzülürken tenini yaktı adeta. "Benim yaralarım kapanmaz Süleyman..."

İçi acıdı Süleyman'ın. Hep dik gördüğü, hep güçlü gördüğü kadının en kırılgan hali vardı şu an karşısında. Ondan daha çok o ağlamak istiyordu ama sıkı dişlerini. Ona bunu yapanları şu saniye işkencelerle kıvrandırarak öldürmemek için zor tutuyordu kendini ama Aybüke'nin yanağından süzülen tek bir gözyaşı her şeye bedeldi. Çenesine inmesine izin vermedi yaşın. Tam yanağındayken dudağını akan gözyaşının üzerine bastırdı.

Gözyaşından öptü sevdiği kadının.

Aybüke'nin gözleri usulca kapanırken gardı düşmüştü. Savunmasız hissediyordu kendini. Yanağını kedi misali Süleyman'a yaklaştırmasının başka açıklamasını bulamıyordu kendinde.

Süleyman ise dudaklarında tuzlu ama ağır tek bir gözyaşının tadı varken usulca mırıldandı Aybüke'nin kulağına doğru. "O zaman ben de seninle kanarım yaralarına Aybüke." Öptü yanağından yine usulca. "Acın mı var?" dedi. "Acından öperim. Yaran mı var? Yarandan öperim. Sen yeter ki artık benim yanımda dur. Yaralarına yara bandı diye beni kapat. Kabulüm."

Bir şey söyleyemedi Aybüke. Kaçamadı. Kaçacak yer yoktu. Siperler dağılmıştı. Taarruz başarısızdı. Beyaz bayrak sallıyordu kalbi yıllar sonra. Savaş buraya kadardı. Buraya sinebilirdi. Burada biraz dinlenebilirdi. Süleyman'ın parmakları usulca yanaklarını okşarken o gözlerini araladı. Başını usulca geri çekerken gözleri değdi birbirine. Dudakları arasında minicik bir mesafe varken kısa bir an bakiştılar.

"Güven." dedi Süleyman tane tane. "Bana güven. Seni üzmeyeceğim."

Tereddüt etmedi Aybüke. Sorgulamadı içi. Çok önceden ona güvenmeye başlamıştı aslında. Yeni farkına varıyordu ruhu bunun. Asıl sorgusu kendisineydi. Dile getirmeden edemedi bunu.

"Ya ben seni üzersem?"

Süleyman cevap için bir saniye dahi düşünmedi. "Cefan da sefan da kabulüm."

Bakıştılar yine kısa bir an. Aybüke farkında değildi ama elleri sıkı sıkı Süleyman'ın sırtına dolanmış, kamuflajını kavramıştı bile. Git diyordu ama kendi bırakamıyordu. Hangi ara bu hale geldiği hakkında bir fikri yoktu ama şu an güçlü durmak istemedi. Dik durmak istemedi. Aybüke' de olmak istemedi.

Süleyman'ın dağ çiçeği olmak istedi sadece.

Öyle de yaptı. "Beni pişman edersen Süleyman." derken bakışları Süleyman'ın gözlerindeydi. "Yemin ediyorum seni bu cephaneliğe kitler zerre düşünmeden patlatırım."

Yarımca gülümsedi Süleyman. "O da kabulüm."

"İyi." dedi Aybüke yumuşak bakışlarına rağmen ters bir tonla. Sonrası ise Süleyman için yüreğe indirici Aybüke içinse kana kana su içmeyle bedeldi.

Postallarının ucuna yükseldi Aybüke çok hafifçe. Dudaklarını Süleyman'ın dudaklarının üzerine bırakırken omzundaki bütün yükleri atmış gibi bir rahatlık vardı üzerinde. Süleyman ise bu sefer bocalamadı. İyi ki daha önceden antrenmanı vardı yoksa yüreğine inebilirdi. Hazırlıklıydı. Ona gelen dudakları anında kabul etti. Canına minnetti. Bu sefer rüya görmediğini, hayal olmadığını kendine ispat etmek ister gibi sertçe kabul etti dudakları üzerindeki dudakları.

Aybüke Süleyman'ın beline daha sıkı kollarını dolarken o sevdiği kadının yüzünden ellerini çekmedi. Hayali bir cam kırığını bunca zaman elinde tutmuş, yara bere içinde kalmış parmakları Aybüke'nin yüzünü okşadı. Geçti yaraları anında. Dudakları ise bu zamana kadar çektiği her türlü cefanın ödülünü fazlasıyla aldı.

Birinci Süleyman-Aybüke Gönül Harbi savaşı buraya kadardı. Yaralılar vardı. Ağır hasarlar alanlar olmuştu. Lakin kayıp yoktu. Bütün cephe kaplanmıştı. Beyaz bayraklar çekilmişti. Taarruzlar durmuştu. Şu an dudaklarının mühürlediği çok ciddi bir mütareke imzalanıyordu.

Kaybeden yoktu. Kazanan cephe ise sadece aşktı.

39. BÖLÜM

*"Dünyanın nüfusu ikiye bölünüyor,
Yarısı sen oluyorsun,
Yarısı ben...
Sonra ikimiz bir bütün oluyoruz,
Kimseye sezdirmeden..."*
***ÖZDEMİR ASAF**

Elimdeki notlara dikkatle bakmaya devam ettim. Her şeyimle odaklandım. Çünkü tıp mezun olunca da biten bir bölüm değildi arkadaşlar. Ömür boyu devam ediyordu çileniz. Notun son kısmını tekrar gözden geçirdim.

Resüsitasyon esnasında: Hızlı ve keskin baskı uygula 100/dk. Göğüs duvarının tamamen yükselmesine izin ver. Kompresyonların aksamasını en aza indir. 1 siklus CPR 30 baskı/2 soluk; 5 siklus ~2 dk. Hiperventilasyondan kaçın. Havayolu güvenliğini sağla, tüpün yerini doğrula. İleri havayolu sağlandıktan sonra kompresyonları aralıksız sürdür, 8-10 soluk/dk uygula, 2 dk da bir ritmi kontrol et. Her 2 dakika da bir ritim kontrolü esnasında baskı uygulayanı değ-

Tam o anda hafifçe yana yalpalayınca görüntüm kaydı. Minik bir sinirle kağıdı gözlerimin önünden çekip üzerinde bulunduğum 3 oda 1 salon 2 balkon ve ek olarak kileri olan geniş omuzlara baktım. Bu omuzlarda balkonu salona bile katabilirdiniz. Tabi derin yara izleri olmasaydı...

Zor bela topladım dikkatimi. "Yavaş ol biraz Kepçük. Okuyamıyorum."

Evet, okuyamıyordum. Zira şu an bir sandalyeye oturmuş önümde bulunan masada not okumuyordum. Murathan'ın 3 oda 1 salon sırtına bağdaş kurmuş, sıra gecesindeymiş misali otururken bu notları okuyordum. Ben burada bilgi selinde boğulurken o ise sportif kişiliğini konuşturmak adına şınav çekiyordu. Lakin onun sporu benim bilgi selime engeldi. Ayrıca başıma bela.

Ne gerek vardı daha çok kasa yani?! İnsanlığın bütün yükünü mü omuzlayacaktı sanki? Dünya istila ediliyordu da onun tayt giyip uçarak dünyayı kurtarması ya da dünyaya çarpmaya hazırlanan dev bir göktaşını tutup uzay boşluğuna tekrar geri mi fırlatması gerekiyordu? Amaç neydi yani? Bunlar bana yeterdi.

Bir kere daha kırdı dirseklerini. Eğildi yere. Tabi sırtındaki bende hop diye indim aşağıya. Tekrar yükselirken ise şöyle dedi; "Okuma o zaman."

Göz devirdim. "Senden daha bilgili olurum diye korkuyorsun değil mi?"

Bir sınav daha çekti. Alçaldık. Sonra yükseldik. Bu arada ise gülme sesi geldi kulağıma.

Tip bir bakış attım kafasına. Yetmedi, hafif bir sille çaktım kafasına. "Küçümsedin mi şu an sen beni?!"

Güldü. Alçaldık. Yükseldik. "Ağzımı bile açmadım."

"Gülüşünden anlarım ben ne demek istediğini, adi köpek!"

Yine güldü sesli sesli. Bu noktada da alçalıp yükseleceğimizi düşündüm ama bu sefer öyle olmadı. Hızla doğrulduğu için dengem şaştı. Dudaklarımdan kısa bir çığlık dökülürken yana doğru sendeledim. Bilgi yumağı kağıtlarım ile yere sülük misali yapışacağımı düşünüyordum ki gövdesini yere tamamen yapıştırdıca düşüşümün etkisi azaldı lakin yine de sırtı üstü kendimi yerde buldum.

Murathan'ı ise aniden üzerimde.

Her şey çok ani cereyan etti, yetişemedim moodunda öylece kaldım. Bacaklarını iki yanıma açtı. Kollarını omuzlarımdan üzerinden aşırıp yere yasladı. Askeri künyesi salındı aramızda. Kehribarlarını ve uzun kirpiklerini ise direkt gözlerime dikti. Güldü yarımca. En arsızından hem de.

"Eeee." dedi sonra. "Bu gülüşte ne anlattım?"

Gel de anlama. Kalbim bir hop oturup hop kalktı lakin çaktırmadım. Güldüm. "Hiç çıkaramadım." derken enine boyuna mal ayağına yatmayı tercih etmişim.

Gülüşü büyüdü. Anladın sen anladın dercesine bir bakış attı. Üzerinde bir şey olmayışı şu an benim insani değerlerim için hoş değildi. Yüreğime inebilirdi. Bu etkisi bende hiç azalabilecek gibi değildi zira. Baktım birkaç saniye öylece yüzüne, gözlerine. Kalbim pıtı pıtı vurdu göğüs kafesime. "Başın ağrıyor şu an dimi?" derken elimi aramızda yavaşça kaldırıp alınına dokundum.

"Onu nereden anladın?"

Yüzünü ekşitiyordu böyle anlarda ara ara. "Anlarım ben." derken kendimden oldukça emindim. "Dedim ya... Bakışından, gülüşünden hatta susuşundan bile anlarım ne demek istediğini."

Gülmedi bu sefer. Ama yoğun yoğun baktı. İçli içli. Nefesimi kesecek bir bakışla hem de. "Şimdi de düşündüm o zaman?"

Güldüm. Başımı yerden hafifçe kaldırıp dudaklarına minik bir öpücük bırakarak geri çekildim. Yer çekimine çok karşı koyamazdım. Tıpkı Murathan çekimine de daha çok dayanamadığım gibi "Bunu." dedim tatlı tatlı.

"Bilemedin." Hafifçe ekşitti yüzünü lakin ifadesi yumuşacıktı. "Bu kadar azını asla düşünmem."

Sözü biter bitmez ise dudaklarını benim masum öpücüğümün aksine daha asi bir şekilde dudaklarımın üzerine kapattı. Canıma minnetti. Kabul ettim anında dudaklarını. Kollarını boynuna doladım. O ise avuç içleri ile yerden aldığı desteği dirsekleri konumuna indirdi. Öpüştük. Her zamanki gibi küçücük bir kıvılcımdan devasa bir ateş çıkararak öpüştük. Dudaklarımız ayrıldığında ise yanağımdan öptü en derininden. Sonra ise boynumdan.

Güldüm. Kedi gibi eğdim başımı ondan tarafa. Yüzü boyun girintimden çıkmadı birkaç dakika. Öylece kaldı. "Çok mu ağrıyor başın?" derken bir elim boynundaydı lakin diğeri belli belirsiz saçlarını okşuyordu.

Boynumdan derin bir nefes çekti içine. "Dayanılmaz değil."

"Dayanılır gibi de değil yani." diye kendimce bir çıkarım yaptım. Ensesindeki saçlarla oynamaya devam etti parmaklarım. Geri çekildi boynumdan. Kehribarları tak diye buldu benim gözlerimi. Anında şenlendik. Doğruldu üzerimden. Aynı saniyelerde elimden kavrayıp beni de kaldırdı ama bedeni hala bedenimin üzerinde, bacakları benim bacaklarımın iki yanındaydı.

"İlaç içtim." dedi sakince. "Geçer. Klasik ağrısı işte."

"Masaj yapayım mı?" şeklinde aklıma gelen ilk öneriyi sundum.

Kalkmam için çektiği kolumu anında daha hızlı çekince lap diye zaten dibimde olan göğsüne yapıştım. "Yapacağın başka şeyler de var." dedi imalı imalı dudaklarıma doğru. "Anında kesiliyor o zaman ağrı. Bir hafta misler gibi oluyorum."

Harbi fena. Gülerken kınayıcı bir bakış attım. O ise anında bacaklarımın üzerinden de kalktı. Elini bırakmamıştı. Saniyesine beni de kaldırdı yerden. "O tedaviyi uygulayalım o zaman." diyerek bende arsızlığı ele aldım. En cilvelisinden popomu kıvıra kıvıra yatağa doğru ilerledim.

Tip bir bakış attı. Tam önünden süzülürken ise popoma şaplağı çıktı. "Aranma." dedi ters ters. "Timur'u evden attırma gece gece bana."

Güldüm. Temas bağımlısı adama verdiğim 'fazla temas yok' cezamin üzerine bir de bu odada babamın sesini duymak gibi psikolojik sorunları vardı. Kendisi burada tam havaya giremiyormuş. İzleniyormuş bu oda. Lanetliymiş. Başucumdan bize bakan babama kısa bir an bakıp güldüm. Sen de fenasin Ali Alptekin. "Cezan bitmedi daha Komutan." derken yatağımın başından yastığı kaldırıp duvar tarafına dikledim. Yastık yerine ben oturdum. Sırtımı yastığa dayadım.

Asıl bana cezaydı ama neyseydi.

#süründürmeyedevamgökçen

Burdasın, dokunamıyorum; çok saçma der gibi bakıyordu çocuğum. "Başka bir şeye çevirelim biz bu cezayı." dedi huysuz huysuz. "Bu iş böyle olmaz."

Güldüm. "Salaklıkları yapmadan önce düşünecektin onu." Bacaklarımı öne doğru uzattım ve dizlerime bir elimle iki kere vurdum. "Gel." dedim tatlı tatlı.

Geldi anında. Salına salına ilerledi bana doğru endamına ağıtlar yakılası bir şekilde. Komodin üzerinden babamın resmine tip bir bakış atmayı ihmal etmemişti ama. Anında çerçevenin yönünü arkaya çevirdi.

Güldüm bu haline. "Rahat bırak babamı."

"Asıl o beni rahat bıraksın." diye homurdandı. Yatağa kuruldu. Başını dizlerime yerleştirdi. "Taşın bu evden. Bu iş cidden böyle olmaz."

Gülüşüm kahkahaya dönüştü. Ellerim alnına düşen saçları geri iteledi. "Tabi. Başka isteğin var mı?"

"Var." dedi hemen. "Mümkünse benimle aynı ev olsun."

Alnının ortasına yani üçüncü göz dedikleri noktaya dairesel hareketlerle masaj yapmaya başladım. "O nasıl olacak?"

"Evleneceğiz." dedi anında.

Gülüşüm büyüdü.

Altan altan bana bakan bakışları pür dikkat yüzümdeydi. "Ne?" dedi hemen. "Komik mi kızım? Ciddi bir konu bu."

"Yok canım, bir şey demedik." derken masaj yapmaya devam ediyordum.

"Bir ciddiyetsiz gördüm seni." derken gözleri kapandı kapanacaktı. "Namusumla oynayıp beni ortada bırakmayı düşünmüyorsundur inşallah." Ve gözleri tamamen kapandı. Kirpiklerine salıncak kurup salınsam bana kim ne diyebilirdi ki?

"O senin işin hurma gözlüm. Biz kimseyi ortada bırakmayız." diye çıktım lafımı. "Yoksa biz de senin tayinini Uruguay'a aldırmasını bilirdik ama yanımızda kal diye uğraşıyoruz." Ben masaj yaptıkça mayışan bir hali vardı. Bu dediğimden sonra ofladı ama. Laf yemek işine gelmiyordu paşanın. "Oflama." diyerek onu da yasakladım. "Bastona binsek bile başına kakacağım bu salaklığını."

"İyi, demedik bir şey." diye homurdandı. Sessiz kaldık daha sonra. Masaja devam ettim. O ise gözleri kapalı bir şekilde yattı dizlerimde. "Neden bunu daha önce yapmadın?" dedi kısa bir süre sonra mayışmış halini sesine de yansıtarak. "Ne biçim doktorsun sen?"

Bu adamın benim doktorluğuma olan inancı gözlerimi yaşartıyordu her defasında. Anında silleyi yedi alnına tabi. Bir irkildi. Gözlerini açtı. Rahatlamış ifadesi bocaladı. Ben ise zerre çaktırmadan bu silleye de masaj izlenimi vererek devam ettim. "Ne biçim bir doktormuşum hurma gözlüm?" diye sordum en tehditkarından. Bir sille daha çıktım alnına. Masaja devam ettim.

Aldı mesajı. "Harika bir doktorsun yavrum." dedi Adnan Oktar'ın kediciklerini aratmayacak bir ilgiyle.

Keyifle gülümsedim. "Bende öyle düşünmüştüm."

Devam ettim masaja. "Yarın Albay'ın veda yemeği var ya." dedi birkaç dakika sonra. Gözlerini kapatmıştı. Rahatlamış bir hali vardı. Cidden bilsem daha önce yapardım ben bu mesajı bu adama. Aylarca Tatar Ramazan gibi dolaşmazdı ortalıkta.

"Evet." diye onayladım.

"Askeriye yoğun olur. Çıkamam ben şimdi. Arabanın anahtarını masanın üzerine bıraktım."

Masamın üzerine baktım göz ucuyla. Pek görünür durumda değildi üzeri ama ucunu görür gibi olmuştum anahtarın. İşte cesaret, işte feraset, işte adamlık, işte ideal sevgililikti. "Murathan." dedim yine de

"Emret." dedi anında.

"Gel beni dinle, satalım şu arabayı."

"Vazgeçtim. Emretme."

Ofladım. Cidden satmayacaktı.

"Şimdi de sen hiç oflama." derken sesi her an uykuya geçecek gibiydi. "Bu konuda son sözümü söyledim."

Yine ofladım. Bana neydi. Ses etmedim ama dudaklarım asılmıştı. Masaj yapmaya devam ettim. Sessiz kaldı. Gözlerini açmadı. Yatağa sığmamıştı.

Ayakları ayakucundan taşıyordu lakin kucağında derin bir uykuya dalmıştı. İzledim bir süre yüzünü. Masaj yapmayı bırakınca ise her zamanki gibi kirpiklerini saymaya meylettim. Başaramadım. Belli bir sayıda hep başa sardım. Bitirmek istemedim çünkü. Sonsuza kadar sayabilirdim zira bu kirpikleri. Bitsin istemezdim en sevdiğim aktivitem. Yüzüne dokundum. Yanağına ve dudağına minik bir öpücükler bıraktım. Yorgun olmalıydı. Uyanmadı hiç. Battaniyenin aşağıya asılan uçunu toparlayıp üzerine örtmeye çalıştım elimden geldiğince. Üşümesindi. Bir süre daha izledim çehresini. Sonra ise ne olduğunu bilemeden derin bir karanlığa gömüldüm.

Gözlerimi açamadım ama ellerini bedenimde hissettim bir süre sonra. Kokusundan bildim onun olduğunu. İrkilmedim o yüzden. Uykumu bölmeyi de düşünmedim. Boynum ağrımıştı sanki. Düz bir zemine gelmiş olmalı ki ağrısı daha net belli etti kendini.

"Neresi ağrıyor?" dedi yumuşacık sesi.

Konuştüğümü fark etmemiştim o bunu sorana kadar. Cevap verdim mi onu da bilemedim ama elinin boynumu yavaşça ovalamaya başlamasından cevap verdiğimi anlamış oluyordum. "Durup durup uyuduğun konuma bak Murathan. Boynu kopacakmış kızın neredeyse." diye söylenmesi geldi kulağıma. Bir şeyler mırıldandım ağızda sanki ama yine seçemedim.

Güldü her ne dediysem. "Koynunda mı uyuyayım hep cidden?" derken oldukça mutlu geliyordu sesi. "Sen nasıl istersen be yavrum."

Koynumda uyu mu dedim ben adama? Olabilirdi. İyi ki demiştim. Saçlarımda hissettim önce ellerini. Örüyordu muhtemelen. Sonra ise başını göğsümde, kollarını belimde, kokusunu ve sıcaklığını ise her zerremde. Üzerimi örttü. Sarıp sarmaladı. Parmak uçlarımda gezindi parmak uçları her zamanki gibi. Oynadı ellerimle.

"Birazcık daha." diyen mırıltısı geldi en son kulağıma. "Sadece birazcık daha uyuyayım yanında. Birazcık..."

Sonra ise her şey yine karardı.

...

Çılgın bir alarm sesiyle aralandı gözlerim. Anlık bir ne olduğumu bilemedim. Yattığım yerden doğrulayım dedim ama göğsümdeki ağırlık yüzünden hareket edemedim. O neydi be?

Uykulu ve şaşkın bakışlarımı göğsüme eğdim. Bir adet üzeri çıplak Murathan bedeni ve kafası vardı üzerimde. Bir kolu sıkıca sarılmıştı belime. Yüzüstü uyuyordu koynumda. Baya da huzurlu duruyordu. Şaşırdım bir, yalan yok. Zira normal şartlar altında uyandığımda yanımda olmazdı. Hep

daha erken kalkar giderdi. Onunla uyanınca birden ne yapacağımı bilemedim. Telefonda gelen alarm sesi bangır bangır devam ederken sağımda solumda aradım telefonu. Yoktu. Komodinin üzerindeydi. Murathan tarafında kalıyordu. Anlık olarak uyku sersemliğinin de verdiği mallıkla alık alık kaldım.

Göğsüme eğdim yine başımı. Büyük bir huzurla uyuyordu. "Murathan..." diye mırıldandım uykulu bir sesle. Saçlarını okşadım hafifçe. Lakin perdeden sızan gün ışığını, içeriden kızların kıpırtılarını ve mutfaktan gelen sesleri duyunca uyku sersemliğim gerekli olan aydınlanmayı yaşadı. LAN SABAH OLMUŞTU!

"Murathan kalk." derken artık hiçte romantik değildim. Devasa bir panik hali içindeydim. Çıplak omuzlarına vurdum. "Kalk."

Nasıl bir mayışıklık hali içindeyse boğuk bir horultu çıkardı sadece. Kafası göğüs kafesimi kırmış olabilirdi. Masaj yapıp mayıştırmamak adamı bundan daha iyiydi. Biz felç olmuştuk.

"Murathan!" derken darbelerim devam ediyordu.

Alık alık kaldırdı kafasını en sonunda göğsümden. Dağınık saçları ve uyku mahmuru kehribarları boş bir bakış attı. "Ne? Ne oldu?"

"Sabah oldu." derken onu tamamen yanıma devirip yandan telefonuma uzanmaya çalıştım. Başaramadım. El mecbur doğruldum yattığım yerden tamamen. Murathan'ın göğsünü eze eze üzerinden atlayıp yataktan çıktım. Tam düşüyordum ki son anda toparladım. Telefonumu kavrayıp susturdum. Saate baktım.

07.30

Murathan ise anlık bedenini ezmeme yüzünden bir yüz ekşitti. Sonra ise o da doğruldu yataktan. "Siktir." dedi yeni uyandığı için aşırı kalın ve tok bir sesle. "Sabah mı oldu lan?"

Sendeledim bir olduğum yerde. O nasıl ses tonu köpek?! Helak mı olalım? Ama iş ciddiydi. Toparladım kafayı. Sonra helak olurduk.

"Aynen ondan oldu. Saat yedi buçuk." derken yüzüme iki şamar atıp ayılmaya çalışıyordum. Gözlerini ovuşturdu o da. Ben ise başka şeylerin derdindeydim. "Sen neden gitmedin?"

"Ne bileyim?" dedi boş boş. Yatakta oturdu. Saçlarını karıştırdı. "İki saniye gözlerimi kapattım sadece. Hangi ara sabah oldu lan?"

"Neyse ne." dedim hızla "Daha da geç olmadan kalk git. Biri görmesin."

"Gidemem." dedi zank diye.

Boş boş baktım. "Ne?"

"Gün aymış Gökçen." dedi rahat rahat. "Başka saat olsa neyse de işine gücüne gidiyor millet bu saate. Herkes yollardadır. Görür şimdi biri camdan. Kapıdan çıkmam lazım. Buradan çıkamam."

"Kapıdan nasıl çıkarayım ben seni asıl?" dedim ters ters. "Bizim evde de işe güce giden var, kızlar içeride. Hepsi uyanmış."

Kollarını iki yana açarak esnedi. "Sen mutfakta oyala hepsini ben aradan tüyerim."

Mantıklı geldi anlık. "Tamam, o zaman ben şey yapayım sen de şey yap." diyerek planı mükemmel bir şekilde özet geçtim. Kınamayın arkadaşlar. Valla ayılamadım. Uykulu haline rağmen yarımca güldü bu dediğime. Ben ise hala paniktım. "Ben içeri geçiyorum o zaman sen aradan tüy hemen." Tam ileri bir adım atıyordum ki söylediği bir şeyle öylece kaldım.

"Tüyemem." dedi bu sefer de.

Valla yüreğime indirecek. Yüzümü ekşittim. "Yine ne oldu ya?!"

Ayaklandı yataktan. "Tuvalete gitmem lazım." derken kaslarını gözüne soka soka önümden geçip tişörtünün olduğu makyaj masamın sandalyesine ilerledi. Ya sabah diye parlıyordu vücudu ya da ben harbi ayılamamıştım. Tek hamlede tişörtünü üzerine geçirince yine zorla toparlayabildim kafayı.

"Lan sırası mı?" dedim ters ters. "Askeriyede git tuvalete."

"Yüzümü yıkamam lazım." dedi ciddi ciddi. "Böyle dışarı çıkamam."

"Niye? İşedik mi gece yüzüne?" demek vardı ama yuttum. "Murathan saçmalama. Şu an bir de tuvaletini bekleyemem ben senin. Kızlar var diyorum içerde."

"Ne yapım kızım?! Sıkıştım hem." diye terslendi. "Askeriyeye kadar tutamam ben bunu."

"Bordo bere değil misin sen? Nasıl tutamıyorsun çişini ya?" derken oldukça isyankardım. Kusura bakılmasın arkadaşlar ama bordo bere işemezdi yani.

Derin, ya sabır temalı bir nefes verdi. "Ben senin bordo bereli beklentilerini karşılayamam sanırım." derken ciddi ciddi kapıya ilerledi. "İşemeye gidiyorum."

Anında kolundan yakalayıp durdurdum. "Olmaz! Bura olmaz!!"

"Ya sabır." dedi sesli sesli. "Kızım tutamam diyorum ha! Buraya mı salayım?"

"Git dışarı işe!" diye yükselmiş bulundum.

Yüzünü ekşitme sırası ona geçmişti. "Dışarı mı?" dedi memnuniyetsiz memnuniyetsiz. "Ulu orta açayım mı yani? Böyle mi sahip çıkıyorsun sen

bana?"

Derin bir nefes vermek zorunda kaldım.

Kınayıcı bir bakış attı. "Yazık sana harcadığım emeklerime." dedi bir elini kınayıcı bir şekilde bana sallayarak. "O kadar çişe götürmüşlüğümüz var. Ne olur bir kere de sen beni götürsen!"

Ya sabır modunda kolunu bırakıp ellerimi yüzüme kapattım. Derin bir nefes verdim. Yüzümü gözümü yırtacağım şimdi, o olacaktı. "Sırası mı bunun şu an?" derken açtım yüzümü. Sinirli bir sakinlikle konuşmaya çalışıyordum ama oldukça zordu. "Çiş sırası mı yapıyoruz?"

"Yooo." dedi geniş geniş. "Hakkım olanı talep ediyorum sadece."

Güldüm en uyuzundan. "Deli ediyorsun beni."

Güldü o da en başa bela olanından. "Duygularımız karşılıklı." derken yanağımdan minik bir makas aldı.

Buyur şimdi kız. Haydi buyur! BUYUR!

"Rahat ol!" derken harfleri uzatması onun fazlası ile rahat olduğunu gösteriyordu. "Çişimi tutamam ama her ortamdan izimi belli etmeden tüyebilirim. Bordo bereli yetilerim bu konuda oldukça donanımlı." Popoma minik bir şaplak attı yandan. "Haydi, sen şimdi aç kapıyı bak bakalım holde biri var mı? Gerisini bana bırak."

Tereddüt dolu bir bakış attım ama o kendinden oldukça emin duruyordu. İster istemez minik adımlarla öne doğru bir adım attım.

Güldü bu bakışıma. Baya eğleniyor gibiydi. "Rahatla." dedi yine geniş geniş.

"Ay sus." diye çıktım. "Daha çok geriyorsun beni."

Gülüştü büyüdü. Ben ise kapıya ilerledim. Bir gün ciddi manada çok pis basılacaktık ama bakalım hangi gün olacaktı? İnşallah hiç bir gün olmazdı.

Canan halana basılmamız neydi peki? diye usulca mırıldandı sağ melek. Sonra Süleyman ve Aybüke... Gülhan ablan... Gökalp... Sizin baskın listesi uzar gider be kızım. Uyuşturucu şebekeleri bu kadar baskın yemedi ülkede.

Haklıydı. Biz kafaya takmaz, sonuna bakmaz ve adam olmazdık. Araladım kapıyı. Hole baktım. Görünürde kimse yoktu. Bilge ve Zehra mutfaktaydı muhtemelen. Hep öyle oluyordu. Kahvaltı işi hep yavrulardaydı. Aybüke yatak topluyor olmalıydı. Banyo ve tuvaletin olduğu yere baktım. Benim odanın çaprazında kalıyordu tuvalet. Kapı aralıktı. Bu, kimse yok anlamına geliyordu. Arkama döndüm. Dikiliyordu benimki yalı kazığı gibi ama dudaklarında bu halden aşırı eğlendiğini belli eden bir sırıtış vardı.

"Temiz." dedim muazzam bir MİT ajanı gibi.

Gülüşü büyüdü. "Anlaşıldı Gökçen Bold 007." derken benim ince gizli çalışmamın aksine harala hübele açtı kapıyı. Yetmezmiş gibi lap diye çıktı dışarı.

"Lan lan lan!" diyerek peşinden abanıyordum ki arkamdan önüme dönmem gereken iki saniyelik arayı kat edip ona döndüğümde onu çoktan tuvaletin önünde görünce bir şaşırdım. Bir kalakaldım. Nasıl ya? Işınlanmayı mı buldu? NASIL YA?

Ben bunu sorgulayana kadar kendisi bana havalı bir gülüş atıp içeri süzüldü. Ben ise bön bön bakmaya devam ettim. "Harbi bordo bere ha..." diyebildim en sonunda. Helal lan Yusufi demekten başka bir şey düşmüyordu bana. O tuvaletteyken ben de kızları oyalayayım da kaçsın diye mutfığa ilerliyordum ki mutfak kapısından elinde zeytin şişesi ile Zehra çıkınca apışıp kaldım. Tam da tuvalet kapısının önünde olmamdan mütevellit gerildim. Hatta arttırıyorum. Gerginlik seviyem tam olarak yüreğime indirdi.

"Günaydın." dedi o benim far görmüş tavşan bakışımın aksine. Gülümsedi bir de. "Haydi gel kahvaltıya. Size patates kızartmışa-" Durdu bu noktada. Düzeltti kendini. "Kızarttım yani."

Derken Tam karşımda ki Bilge'nin odasının kapısı açıldı. Kulağına küpe takmaya çalışırken çıktı dışarı. Düz, kumral saçlarını omuzlarından geri savurdu. Gülümsedi. "Günaydın kızlar."

Yüzümü gözümü yırtmama son bir. Var mı daha gelen hole? Haydi burada yapalım kahvaltıyı kızlar. Nasıl fikir? Bence rezil, kepaze ve rüsva bir fikir.

Bu fikrime cevap olarak Aybüke belirdi salon kapısından. Baktı önce bir hepimize. Sonra ise gülümsedi. "Günaydın."

Evet gülümsedi. Bu noktada Zehra elinde zeytinlerle, Bilge elinde kulağına takmaya çalıştığı küpesiyle ben ise elim böğrümde öylece bir kaldık. Çünkü şöyle bir şey vardı ki, Aybüke sabahları gülmezdi. Aybüke sabahları "günaydın" da demezdi. Aybüke genel olarak sabahları konuşmazdı.

"Günaydın..." dedik üçümüz de aynı anda ama bir tık ürkmüştü herkes.

Aybüke ise umursamadı bunu. Bilge Zehra'ya yardım için mutfığa ilerlerken o bana doğru ilerledi. Evet bana. Ürktüm bir. Geriledim. O ilerledi. Ben geriledim. O ilerledi. Ben geriledim. En sonunda ise tuvalet kapısına yapışmış bulundum. Tam karşıma dikilince ise kalbim malum

yerlerimden çıkma noktasına geldi. "Ne?" dedim anlamsız bir panikle. "Nereye? Ne?"

Gülümsedi yine. "Tuvalete."

HAYIR! HAYIR OLAMAZ! KESİNLİKLE OLAMAZ!

"Olmaz!" diye yükseldim. Gülüşünü bozmadan neden dercesine bakınca paçalardan salma dürtüme zorla hâkim oldum. "Ben gidiyordum tam." derken cidden sıkışmış gibi sağ sola kıvırdım bacaklarımı. Bende gülümsemeye çalıştım tatlı tatlı. "Önce ben gideyim sonra sen git olur mu?"

"Olur." dedi tatlı tatlı. "Bende kızlara yardım edeyim."

Aynen, yap bunu dercesine güldüm. Ama o gerilemedi. Baktı kapının önünde dikilen bana birkaç saniye. "Eeee girsene." dedi.

Nereye gireyim Aybüke? Yerin dibine mi? Çaresizdim. Dardaydım. Oraya da girerdim yani. "Hemen giriyorum." derken el mecbur kapıyı açıp kendimi tuvaletten içeri attım. İçerisi görünmesin diye de ışık hızında kapıyı kapattım. Alnımı kapıya yasladım. Düşüğüm hallere bak!

"LAN" dedi arkadan Murathan.

Bakışlarım anında ona döndü. Girişte el yıkamak için lavabo vardı. Tuvalet içeriye doğru açılan başka bir kapının arkasındaydı. Lakin benim hayatımın anlamı kapıyı kapatmamış, önünde öylece dikilmişti. Ayaktaydı ama ellerinin önünde oluşu ve gelen ses birtakım ihtiyaçlarını karşıladığını gösteriyordu. Allahtan böyle yakalamıştık. Diğer türlü beni komaya sokardı. Eminim onu da. Başını hafifçe arkasına çevirip şaşkın bir bakış attı. Beni görünce ise derin bir nefes verdi. Rahatlamış bir ifadeyle önüne döndü.

Ama ben hiç derin nefes veremiyordum. "İkinci bir kapı var orada." diye yükseldim kısık bir sesle. "Kapatıp öyle girsene içeri."

"Buraya da girmezsın diye düşündüm." dedi o da kısık bir sesle. "Yanılmışım."

"Keyfimden mi girdim sence?" derken sesimi kısık tutmaya çalışıyordum ama zordu. "Aybüke girecekti. Ne yapsaydım ya? Ayrıca hani bordo bereydin?" diye çıktım 'hani dertliydin' der misali. "Hani yakalanmazdın? Hani her ortamdan tüyerdin? Bak kapıyı açtık girdik içeri. Elin şeyinde, öcü görmüş gibi korktun kaldın."

"Kızım korktuğumuzdan mı?" dedi ters ters. "Mabedimize namahrem gözü degecek diye telaşlandık. Sensen sorun yok." derken başını hafifçe önüne eğdi.

Bakışlarımı dertli derli önüne çevirirken ileri uzanıp sırtına iki kere sana helal der gibi vurdum. "Aferin. Hep böyle sahip çık namusuna." Sana da aferin Gökçen. Şu durumda takıldığın şeye bak.

"Ne sandın?!" diyen sesi gururluydu. "Ben eşine ölesiye sadık bir insanım. O yüzden istersen sen gelip bakabilirsin."

Bizim burada derdimize bak bu köy yanarken saç tarayan adamın derdine bak. "Ya başlayacağım şimdi senin libidolu şakalarına!" diye çıkıştım. "Hadi, çabuk ol. 2 saattir oyalıyorum kapıda kızları. Sen hala bitiremedin mi?"

"2 saat dediğinde 2 dakika yalnız ha." derken en umursamaz haliyle bana döndü. Anlık bir bocaladım. Önü kapalı mı değil mi diye ama kapatmıştı. Kapatmasa da bir şey olmazdı yani... Görmüşlüğümüz vardı ama neyseydi. Temiz adamdı tabi. İş bitince fakir tuvaletindeki kovaya dolu suyu lavaboya döktü.

"Haydi, haydi." dedim hızla.

Umursamadı. Bana doğru ilerleyince bir adım geriledim. O ise bıkkın bir bakış atarak lavaboya yaklaştı. Sabun sıktı ellerine. Köpükledi. Yıkadı. Sabun sıktı. Köpükledi. Yıkadı. Sabun sıktı. Köpükledi. Yıkadı. Sonra ise yüzüne geldi sıra. Suyu avuçladı. Yüzünü yıkadı. Suyu avuçladı. Yüzünü yıkadı. Suyu avuçladı. Yüzünü yıkadı. Boş boş baktım bu döngüye.

"Ne yapıyorsun sen şu an?"

Huylu. Yemin ediyorum huylu.

Bir kere daha yüzünü yıkayıp döndü bana. Boş boş baktı bana. "Sence?"

"Abdest alıyorsun sanırım." dedim ciddi ciddi. "Her şeyi üç kere yapmanın başka izahı olamaz."

Umursamadı bile. "Sen yüzünü yıkamadın dimi?" dedi. Cevabı beklemedi. Kolumdan yakalayıp yanına çekti. Sonra ise ensemden kavrayıp başımı öne doğru eğdi. Avucunu tekrar ıslatıp bir güzel yıkadı yüzümü. Bizim derdimize bak bir de bu manyağa bak be! Uslu uslu bekledim lakin. Elinden kurtulmak imkansızdı. Biliyordum. Çocuğunu leğende yıkayan Anadolu annesinin tatmin olmuş ifadesi vardı yüzünde.

"Bitti mi temizliğin?" dedim ters ters.

Bıraktı ensemi. Memnun memnun gülümsedi. Sonra ise havluya çevirdi bakışlarını. "Bu havluyu hepiniz mi kullanıyorsunuz?" derken havluya tip bir bakış attı.

Gereken cevabı verdim. "Yok hayatım. Olur mu hiç öyle? Sen geleceksin diye sana özel astık."

Yüzünü ekşitti. Ve ciddi ciddi ellerini ve yüzünü bu havluya silmedi. Yerine üzerimdeki gül kurusu sweatı kavradı. Önümde hafifçe eğilip yüzünü bir güzel üzerime silerken şaşkın şaşkın baktım birkaç saniye. Harbi manyak! "Murathan!" diye çıkıştım.

Parlayan bir yüzle geri çekildi. "Ne Murathan, Murathan." dedi huysuzca. Ellerini silmeye başladı aynı şekilde üzerime.

Masumlar Apartmanı Safiye ya! Valla benim sevgilim bir Safiye! Hayır anlamadığım aylarca dağda taşa ne halt ediyordu bu manyak!? "İnanamıyorum sana." diye özetledim duygularımı.

"Ben de sana inanamıyorum. Bakim bir gerçek misin?" derken lap diye sweatimi yukarı kaldırıp anlık bir şekilde sutyensiz, efil efil takılan göğüslerime bakınca ben de ani bir refleksle eline koluna vurup sweatimi geri indirdim. Yetmedi sağdan soldan kollarına şamarları indirdim. Ağzımın içinde mırıl mırıl sövdüm. "Salak! Sırası mı salak? Köpek!" Bir şamar daha indirdim. "Bak gerçek miymişim? Al bak gerçek miymişim, köpek!"

Güldü her darbeye. Baya eğleniyordu. O hala eğlenirken ben sinirle geri çekildim. "Bu kadar sinir iyi değil ha." dedi yine aşırı eğlenen bir şekilde.

"Sizden öğrendik Komutan Karakurt." dedim imalı imalı. En ters halimle bakıp cevap vermesini beklemeden önüme döndüm. Kapıyı açıp sağa sola baktım. Dikkatle dinledim. Hepsinin sesi mutfaktan geliyordu. Kimse yoktu. Tekrar içeri girdim. "Ben mutfığa geçiyorum. Oyalayacağım. Sen de o arada sıvış." Tam kapıyı tekrar açıp dışarı çıkıyordum ki anında kolumdan kavrayıp durdurdu.

"Dur bir. Dur." dedi. Bakışlarım ona dönünce ise artık eğlenen bakışları değil aşık bakışları gözlerindeydi. Hayran hayran süzdü bir an. Sonra ise bir eli usulca belimi kavradı. Kendine çekti. Tuvalette romantizm. Harika bir atmosfer gerçekten. Ama onun bunu umursayan bir hali yoktu. Bir eliyle ıslak yanaklarımı sildi. Alnımı sildi. Benim havlum da onun elleri oldu. Çok da güzel oldu. Bir yanağıma düşen saçları geri iteledi. Öyle bir baktı ki; zaman da sıfırlandı, mekânda.

"Bakma şöyle." demek zorunda kaldım eriye eriye. "İnan hiç sırası değil."

Tam olarak öyle bakmaya devam etti. "Nasıl bakıyormuşum?"

Yüreğime indirecek gibi adi herif. Derin bir nefes verdim. O ise hala aynı aşık bakışı ile bakarak yüreğime indirmeye kararlıydı. "Pamuk." dedi dudaklarıma doğru.

Evet, şu an tam olarak öyleydim. Pamuktum. Eriyiktim. Plastiktim. Naylondum. Ocağın yakın kenarında ki duvar muşambasıydım. Pamuk olduğumu onaylayan bir ses çıkardım o yüzden.

"Öpmeden mi göndereceksin beni?"

Başıma bela goril. Panik ve eriyik bir haldeydim ama yine de sırtarak daha çok sokuldum bedenine. Kollarının altından aşırđım ellerimi. Sırtında gezindi avuçlarım. Parmak ucuma yükselip çene altından öptüm önce. Sonra ise boynundan. Misti. Oh'tu. Güldü o da. Saçlarıma derin bir öpücük bıraktığını hissetim. Daha çok sarılıyordum ki birden tam sırtımı yasladığım kapı takır tukur çalınca irkildim.

"Gökçen hadisene!" diye bağıırıyordu Aybüke.

Derin bir nefes verdi Murathan. Söver bir ifadesi vardı. "Bir değil ki bin tane kumam var benim bu evde." diye homurdandı dertli dertli. "Bir Aybüke'yi 20 tur koşturmadığım kalmıştı. Onu da yaptıracaklar bana en sonunda."

Ben ise anında ayrıldım kollarından. "Ben onu mutfağā çekeceğim. Sen de o arada git." dediğim gibi geri iteledim. Kapıdan çıkarken görünmesindi. Oflaya puflaya geriledi. Hızla kapıyı açtım ama yarım. Biri varsa içeriyi tam görmesindi. Yoktu kapının önünde Aybüke. Vurup kaçıyor muydu yani kapıma, amaç neydi Aybüke? Sıvıştım aradan. Tam o an ise mutfak kapısından Aybüke çıktı.

"Şükür." dedi imalı imalı. Eliyle mutfağı işaret etti. "Gel buraya. Çayın soğudu."

Sen dersinde gelmem mi be ablam? Pıtır pıtır ilerledim yanına. Tam yanına gidince hızla koluna girdim. Mutfağā doğru çevirdim ve en gevşeginden sırttım. "Sen mi doldurdun benim çayımı bakım?"

O da sırttı ama yarımca. "Geç şu sofraya." derken beni masaya doğru iteledi. O doldurmuştu çayları muhtemelen. Nerede görsem tanırdım bu sırtışını. Yanağından bir makas alarak ilerledim sofraya. Bilge ve Zehra çoktan kurulmuştu köşelerine. Zehra'nın yanına oturdum. Biz işe gidiyorduk, o yüzden erkenciydik. Ama bu bıdık istese uyurdu. Uyumuyordu ama. Her sabah bizimle bu sofraya oturuyordu illa. Hatta bizden önce uyanıp çayı demleyen bile oydu hep. Gülümsedi bana tatlı tatlı. Hemen ortadaki omlet tabağına uzanıp bana doğru uzattı.

"Yersin?"

"Yerim valla." derken çoktan kocaman bir parçayı tabağıma almıştım.

"O üstüne başına ne oldu senin?" dedi Bilge ıslak önümü kaşlarıyla işaret ederek.

Sorma Bilge. Sorma be kızım. "Birden çok açtım suyu sanırım. Üzerine geldi." diyerek muazzam bir açıklama yaptım. Harbi muazzamdı yalnız. Ben bile kendime inanıyordum şu an. Aynen böyle olmuştu. Zeytini uzattı Aybüke. Aldım. "Sen hayırdır Aybüke?" dedim bir yandan da.

Bakışlar ona dönünce 'ne hayırı?' der gibi baktı. Ama benden kaçmazdı. "Pek mutlusun bu sabah." dedim.

Yarımca gülerken bilmem dercesine dudak büzdü. "Surat asmamı mı tercih ederdiniz?"

"Yoh vallah, böyle daha eysen Aybüke ab-" durdu bu noktada Zehra. "Yani, hayır. Böyle çok daha iyisin Aybüke abla." diye tane tane düzeltti kendini.

"Asıl sen hayırdır Zehra?" dedim gülerken. "Ne bu dil bilgisi aşkın?"

Ciddiyetle geri iteledi önüne düşen kıvrır kıvrır saçlarını. "Güzel konuşmam lazım Gökçen abla." dedi tane tane. "Sizin gibi olmalıyım."

Daha çok robot gibiydi ama kurban olduğum. Güldük bu haline toplu olarak. "Sen her halinle güzelsin." dedi ponçık Bilge. "Takma kafana böyle şeyleri. Zamanla öğrenirsin."

Utandı bir Zehra. Gülerek süzüldü olduğu yerde. Biz ise bu haline de güldük.

"Halk eğitimde okuma yazma kursu başladı." dedi Bilge. "Senin de adını yazdıralım. Ha Zehra? Ben öğretiyorum ama orada ek olur. Daha iyi kavrarısın."

"Olur." dedi Zehra heyecanla. "Valla olur. Daha hızlı öğrenirsem daha erken başlarım okula. Değil?"

"Aynen öyle ablacığım." derken ağzıma reçele banmış ekmek tepelemekle meşguldüm.

Her sabah olduğu gibi gülerken, konuşarak arada ise susarak günlük kahvaltımızı bitirdik. "Akşama geç kalmayın." deyip masadan ilk kalkan Aybüke oldu. Veda yemeğinden bahsediyordu.

"Barbaros da mesaj atmış şimdi. Geç kalma diyor." dedi Bilge sırtarak.

"Ben gelmeyeyim. Kimse beni çağırmadı." dedi Zehra.

Tam ben söze giriyordum ki Aybüke kraliçeliğini konuşturdu. "Benim davetlimsin o zaman." deyip en havalı haliyle çıktı mutfaktan.

Zehra arkasından öylece bakakalırken ben gülüyordum. "Duydun başkanı." dedim. Ben de ayaklandım masadan. "İş çıkışı hemen gelirim."

Hazırlanır çıkarız." Ağzıma bir lokma ekmek daha attım. Zehra'nın yanağından da minik bir makas aldım. "Göç kalmöm." derken koşar adım çıkıyordum mutfaktan.

Peşimden Bilge koştu. "Yeşil mi giysek bordo mu Gökçennnn?" diye bağırdı. "Uygun olur bizimkilere.

Güldüm. Hem de en sinsisinden. Ne giyeceğim belliydi. Lakin gecenin sonundan sağ çıkar mıydım işte bu konu asla belli değildi. Ama neydi. Sonunu düşünen Gökçen olmazdı. Evet, tam olarak bundandı.

Askeriye koridorlarında sakince yürüyordu Aybüke. Adımları yavaş lakin yıllar sonra ilk defa kuş kadar hafifti. Çünkü adımlarının artık bir anlamı vardı.

Süleyman'a gidiyordu.

Gün boyu görememişti. Evrak işleri yoğundu. Süleyman ise eğitimdeydi. Dışarıda olmalıydı. Ciddi duruşunu bozmadı. Sessizce çıktı binadan. Yüzüne vuran güneş yüzünden gözleri hafifçe kısılrken bakışları sağda solda tek bir kişiyi aradı. Yoktu. Kantinde de yoktu. Nizamiyenin arkasında da. Bitmiş olmalıydı eğitim. Neredeydi bu adam? Bundan önce olsa asla sallamazdı ama artık işler değişmişti.

Gitmesinden korkuyordu...

İster istemez...

Tam yüzü düşüyordu ki arkasından duyduğu bir sesle bocaladı. "Beni mi arıyorsunuz Aybüke Komutanım?" diyordu bir adet Süleyman.

Bakışları arkasına döndü. Binanın duvarına yaslanmış, kolları göğsünde bağlı bir şekilde duruyordu Süleyman. Aybüke'nin ona dönen bakışları ile anında eridi gitti. Kalbi bir hoş oldu. Bütün bunların fiziksel bir tepkisi olarak sırttı.

"Aramayalım mı Süleyman Komutan'ım?" derken oldukça imalıydı Aybüke.

Yaslandığı duvardan ayrıldı Süleyman. Göğsünde ağıllı ellerini çözdü. Sırtışı büyüdü. "Aramana gerek yok." derken Aybüke'ye doğru ilerledi. "Gördüğün üzere sen bana bakmadan ben baktığın yerde olurum."

Yarımca güldü Aybüke. Önceden olsa ağzına mermi sokardı oysa ama adam ne yaptıysa içi bir hoş oluyordu artık. Sevd, dedi çok derinlerden bir ses. Ne yaparsan yap, ne kadar geri itersen it sevd. Seni bir tek o sevd. En çok o sevd Aybüke.

Süleyman ise hala şoktaydı. Bazı şeylerin gerçek olup olmadığına emin olamıyordu. Şüpheyle süzdü önündeki kadını kısa bir an. "Bir şey soracağım. Gerçeksin sensin şu an dimi? Kafamda kurmuyorum ben."

Gülüğü büyüdü Aybüke'nin. Sağına soluna baktı. Görünürde kimse yoktu. Hayal olmadığını belli etmek adına yavaşça kavradı Süleyman'ın elini. "Sence?"

Bağırmamak için elini ağzına kapattı Süleyman. İnanamıyordu yaşananlara. Hayal olup olmadığı konusunda çelişip duruyordu zihniyle. İnsan yıllarca hayalini kurduğu bir şeyi yaşayınca hayal mi gerçek mi ayıramayabiliyordu. Deli gibi öpüşmüştü o sevdiği kadınla. Hem de iki kere. Daha da artacaktı artık bu sayı. Sıkıca sarılmıştı sevdiği kadın ona. Daha da sarılacaktı. Elini tutuyordu. Hep tutacaktı. Süleyman azimle savaşıp geri çekilmeyi asla düşünmediği cephenin nihayet kazananıydı.

Güldü Aybüke bu haline. İstemsizce utanmıştı. Geri çekmeye meyletti elini lakin Süleyman bırakmadı. Eli elinin içindeyken Aybüke'ye daha çok sokuldu. "Biraz daha elimde kalsın elin." derken her zaman ki aşık bakışı vardı yüzünde. "Çok bekledim ben bu anı. Bırakamam hemen öyle."

Yüzünü ekşitmeye çalıştı Aybüke ama zordu. Kalbi sıcacıktı. "Yılışma hemen." dedi yine de huysuz olmaya çalışarak. Sağa sola baktı. "Bir gören olacak şimdi."

"Kız görsünler." dedi Süleyman. "Valla herkes görsün. Benim belediyeden anons verdiresim var sen ne diyorsun?!"

Elini geri çekti Aybüke. "Bokunu çıkarma Süleyman."

Bırakmadı Süleyman. Göğsüne doğru çekti sıkıca kavradığı eli. "Sevgilim değil misin? Her bir bokunu çıkarırım dağ çiçeğim. Kusura da bakma."

İstemsizce güldü Aybüke. "Süleyman bir gören olacak sonr-" diyordu ki yanlarından gelen bir sesle duraksadı. Bakışları o yöne döndü.

"Nasıl ya?!" diyordu bir adet şaşkın Alican sesi.

"Hoppa!" diyordu tam yanında ki Barbaros.

İfadesizce bakıyordu Zülfikar.

Süleyman'da Aybüke'de anlık bir kaldı. Bir karga gakladı. Bir komutan böğürdü. Sadece alık alık bakıştılar. Ne yapacaklarını pek kestiremediler. Ona bakan şaşkın bakışlara daha fazla dayanamadı Aybüke. Elini hızla Süleyman'ın elinin içinden çekti. Başını yere eğmedi ama utancı biraz fazlaydı. Alışkın değildi böyle şeylerle anılmaya. Bakışlarını kaçırarak hızla

uzaklaştı ekibin yanından. Lakin Süleyman oldukça alışkındı bu hallere. Aşık aşık bakmaya devam etti dağ çiçeğinin arkasından.

"Utandırdınız dağ çiçeğimi." dedi. Bu noktada aşık bakışını bozdu. Ters bakışlarını Zülfikar ve müritlerine çevirdi. "Ne baktınız lan öyle dik dik kadına? Al, kaçırdınız."

"Lan Sülü..." diyen Barbaros bir tık şaşkındı. "Sen yine boş keseden sallıyor muydun yoksa az önce harbi sevgilim mi dedin Aybüke Başkan'a?"

Güldü Süleyman. Kendinden oldukça emin bir şekilde omuzlarını kabarttı. "Doğrudur. Yaşandı bazı mucizeler."

Şok içinde elini ağzına kapattı Alican. Kocaman olmuş gözlerle baktı Barbaros.

"Yuh!" dedi Alican. "Harbi mucize abi yuh!"

Kendinden emin bir bakış attı Süleyman. "Ben size ne dedim Alican? Aybüke'yi alicammm!" Bu noktada keyifli bir kahkaha attı. "Nasıl şaka ama?!" Daha çok güldü lakin tek gülen oydu. Umursamadı. Gülmeye devam etti. Hiçbir şey bugününü bozamazdı.

Evet, keyfini kaçırarak detaylarda vardı. Mesela Aybüke'nin yaşadıkları gibi... Bunun için gizli köşelerde kendi kendine efkarlanıyordu. Lakin şu anda Aybüke'nin elini tuttuğu bu kutsi anda bunu düşünmek istemiyordu. Üzüntü ve sevinci birbirine karışmıştı iki gündür. Seviniyordu çünkü hayallerine kavuşmuştu. Üzülüyordu çünkü dokunmaya kıyamadığını bu denli paramparça ettiklerini bilmiyordu.

Yoğun bir öfke duyuyordu. Ona bunu yapanlara karşı yoğun bir öfke duyuyordu. Ama bugün anın keyfini çıkaracaktı. Aybüke'nin yara bandı olacaktı. Bile isteye yapacaktı bunu. Asla da şikâyet etmeyecekti.

"Nasıl oldu lan bu?" dedi Barbaros şaşkın şaşkın şaşkın.

Elini kalbinin üzerine attı ve gizemli bir tonla mırıldandı Süleyman. "Sevdamın gücünü küçümsemeyin dedim ben size..." Güldü. Aynı keyifli gülüşüyle ileri doğru bir adım attı. "İzninizle ben sevgilimin peşinden gidiyorum. Utandı biraz. Gidip bunlara alışması gerektiğini söyleyeyim. Eeee artık herkes görecektir bizi değil mi?" Daha çok güldü. Ellerini sırtında bağladı ve en keyifli haliyle, ısıklık çala çala Aybüke'nin peşinden ilerledi.

Ekip kısa bir an boş boş baktı arkasından.

"Vay anasını." dedi Barbaros.

"Şaşkınlıklar içerisindeyim." dedi Alican.

İşlerin bu noktaya geleceğini bilen ama yine de bu kadar hızlı sonuçlanmasını beklemeyen Zülfikar ise efkarlıydı. Baya baya hem de. "Al

işte." deyip ellerini birbirine vurdu. "Aşkına eşkıya Süleyman bile muradına erdi. Benim düştüğüm hallere bak. Al, buyur işte." Oy ben nedem nasıl edem, başım alıp nere gidem diyen bir ifadesi vardı.

Komutanına üzgün bir bakış attı Alican.

"Sen bu adamın ahını çok aldın birader." dedi Barbaros. "Bak işte Allah'ın sopası yok."

Dertli bir bakış attı Zülfikar. Zaten yeterince kafası dumandı. "Siz var ya siz ikiniz. Ne geldiyse başıma sizin ikiniz yüzünden zaten." dedi Barbaros'a doğru işaret parmağını sallayarak. "Ah ettiniz bana. Şimdi siz böyle kızları kolunuza takmış giderken benim bu içini dışını siktiğimin durumunda olmamın başka bir makul açıklaması yok çünkü. Çağır şu Süleyman'ı geri." Aliş'i ileri iteledi. "Çağır şunu gelsin buraya. Ben nasıl sizin işleri yaptıysam siz de benim işimi yapacaksınız!"

Küçümser bir bakış attı Barbaros. "Lan sus, puşt! Sanki bizim işleri harbi o yaptı. Ağza bak ağza. Süleyman dişiyle tırnağıyla geldi bu duruma. Ben ise Mete'nin götünü yiyim. Ne yaptıysak onun sayesinde. Sen bize gülüp kişnemekten başka ne yaptın acaba!? İt!"

Dertliydi Zülfikar. Bayadan hem de. Oflayıp elini alına attı. Mizahşör kişiliğinin başına böyle işler açacağını bilse tek bir şaka dahi yapmazdı. Ne bilebilirdi?!

"Tamam Komutanlarım. Önce bir sakın olalım." dedi Alican ılımlı ılımlı. "Kavga evresini geçtik artık zaten. İş işten geçti. Şu saatten sonra yapacağımız tek şey Mete'nin hamlelerini beklemek."

"Düştüğümüz hale bak amına koyim." diye söylendi Zülfikar. "El kadar çocuktan medet umuyoruz."

"O el kadar çocuk senin o kadar işine yarayacak ki aklın şaşar." dedi Barbaros. "Metecan' a laf yok."

Yine ofladı Zülfikar. "Zoruma gidiyor abi ya." dedi dertli dertli. "Valla zoruma gidiyor. Ben bu hallere düşecek adam mıydım?"

Üzgün üzgün baktı Alican ve Barbaros. "Lan tamam." dedi Barbaros. "Halledeceğiz dedik ya oğlum."

"Ya ne halledeceğiz Allah aşkına ya." dedi Zülfikar umutsuzca. "Ben, ben, Zülfikar Şahin." Elini göğsüne vurdu iki kere. Hem de en sertinden. "Ben el kadar çocuktan medet umacak adam mıydım lan? Oturduk burada sığır gibi bekliyoruz ki Mete bir şey yapsın da kızı görelim." İki elini birden beline atıp göz devirdi. "Şaka gibi ya."

"Mate'yi küçümseme demedim mi ben sana." diye çıkıştı Barbaros. "Çocuk değil o oğlum. Adam, adam. Dünyaya gelmiş nadide bir çiçek. Doğüstü bir güç ve zekâ örneği. Gold Premium bir küçük insan örneği. Sana tavsiyem yanında olduğun sürece ondan adamlık öğrenmen. Bu süreçte çok ihtiyacın olacak."

Küçümser küçümser bakmaya devam etti. "Lan halana arada beni öv dedim diye götümdeki donu istemediği kaldı bir tek. Ne adamından bahsediyorsun sen?"

Evet, Mete kendilerine birtakım zamlı tarifeler uygulamıştı. Piyasa çok fenaymış. Artık 25 kuruşun 5 kuruştan bir farkı yokmuş. O iş öyle dönmezmiş.

"Çocuğun halası söz konusu Komutanım." dedi Alican. "Zam yapmasın mı yani?"

Enseye sille yemesi bir oldu tabi. "Sus lan!" diye yükseldi Zülfikar. "Domates alıyor sanki manavdan. Değeri parayla ölçülecek bir şey mi Duru?"

Yüzünü ekşitti Barbaros. "Sen bir Durulaştın ha." dedi ekşimiş yüz ifadesini de sesine yansıtarak. "Acayip Durulaştın yani. Bir dur artık."

Dertli dertli baktı Zülfikar. Öyle olmuştu. İnkâr edemezdi. Onu anlamak, nasıl yaklaşacağını kestirmek adına onun gözünden bakmaya çalışıyordu dünyaya. Çok zordu. Her an herkese kafa göz dalabilirdi. Mesela sabah cimleri ezen bir askere bağırırmıştı var gücüyle.

Çimlerin de canı vardı! Sesi çıkmıyor diye üzerine basılmalı mıydı yani?!

Çok saçmaydı. Ayna karşısında bu ben değilim ki diye ağlayan Feriha gibi olmasına son birkaç adım falan vardı. "Asıl zoruma giden ne biliyor musunuz?" Ağlamaklı bir ifade kuşandı. "Herkes taktı sevdiğini koluna, bir ben böyle sik gibi kaldım ortada." derken cidden yere çöküp zılgıt çekerek ağlama isteğine zorla hâkim oluyordu. "Ciddi manada ben bu hallere düşecek adam mıydım be Barbo, Alişşş? Söyleyin. Ha? Öyle miydim?"

Kalbi sıkışıyordu. Bir kerecik sarı kafa görse geçerdi belki içinin sıkışması. Ne olurdu görseydi? Ne olurdu o da onu görseydi? Onun olmasını istiyordu. Ama karşısındaki Duru'ydu. Sıradan bir kadın asla değildi. Nasıl olacaktı, ne yapacaktı hiçbir fikri yoktu. Tek bir bildiği var. Gözünün önünden gitmeyen gözler ve sarı saçlar sonu olacaktı. Sarı tonları onun için yaratılmış olabilir miydi?

Lanet olsun anarşizmdi.

"Hiç mi azalma yok duygularınızda Komutanım?" diye bir umut sordu Alican.

Tip bir bakış attı Zülfikar. "Saat başı sorup durma sen de şunu. Geçmiyor işte, kırk takla attık. Olmadı bir şey. Bu saatten sonra ben de azalan tek şey aklım ve ömrüm olur. Başka seçenek y-" Ensesine yediği bir darbe ile lafının devamı gelmedi. Hafifçe öne savruldu. Sövecekti gelen darbeye ama duyduğu sesle olduğu yere çivilendi adımları. Ağız dahi açamadı.

"Naber lan!" diyerek Hasan ortama giriş yapmış bulunuyordu. Anında hepsi anlamsızca hazır ola geçti. Özellikle Zülfikar.

Azalan ömrü olacak gibiydi.

"İyi abi." dedi Barbaros.

"Selamlar Komutanım." dedi Alican.

Yutkundu Zülfikar. Nefesi malum yerlerinden atmaktaydı. Son günlerde Hasan'ın yanında öyle geriliyordu ki paçalarından aşağı giden bir şey var mı diye sık sık bacaklarını kontrol ediyordu. Yine etti.

Her tepkiye başını salladı Hasan. Zülfikar' a baktı en son. "Sen nasılsın lan?"

Fenaydı. Başa belaydı. Gülümsedi yine de. "Çok şükür, iyiyiz abi." derken biz Allah yolundayız modundaydı. "Sen nasılsın?"

"Çok şükür biz de iyiyiz Zülküfçüğüm." dedi Hasan. "Lan dün seni aradım aradım niye açmadın o zıkkımı?" diye çıkıştı bu noktada. "Hangi karının yanındaydın yine?"

Yutkundu Zülfikar. "Estağfurullah abi. Ne karısı..?" diyen sesi mırıltıdan farksızdı. Biz Allah yolundayız devam etti. "Hattı değiştim. Yeni numara aldım. Ondan ulaşamadın demek. Hemen vereyim ben sana yeni numaramı."

Şüpheyle süzdü Hasan. "Değiştin mi?"

Başını aşağı yukarı salladı Zülfikar.

Şüpheli bakışı sürüyordu Hasan'ın. "Sebep?"

Yeni bir başlangıç yapmak için. Değişmek için. Geçmişi silip atmak, tertemiz bir sayfa açmak için değiştirmişti Zülfikar numarasını. Ve en önemlisi peşinde ki belalardan kurtulmak için... Şu an rehberinde kayıtlı iki kadın vardı. Annesi ve Aybüke. Biri daha olacaktı. Kendine verdiği büyük bir söz vardı. Zülfikar Şahin, Duru Giray'dan kendi iradesi ile telefon numarasını alıp bu rehberde üçüncü ve son kadın olarak kaydedecekti.

Hasan'a bunu diyemedi tabi. "Öyle olması gerekti abi." dedi en edepli haliyle.

Güldü Hasan geniş geniş. "Karı kızdan yakayı kurtaramadım demiyor da öyle gerekti diyor. Laflara bak laflara."

Bittik biz dercesine dudaklarını birbirine kitledi Barbaros. Hafifçe yüzünü ekşitti Alican. Zülfikar ise derin bir nefes vermekle yetindi. Ona kaderinin bir oyunu muydu bu gerçekten? Aklını ve şu dilini siksindir. Neden her boku gelip timde anlatmıştı ki? Gerçekten aklının tavanını siksindir yani.

"Sen neden aramıştın abi?" dedi konu dağılsın diye.

"Kantindeki Emre er var ya, anası aramış ulaşamamış. Hasta kadın zaten, paniklemiş. Beni aradı. Ben de evdeyim diye seni aradım. Sen bak diyecektim ama buldum sonra." Zülfikar 'iyi bari' der gibi kafa salladı. Hasan ise kısa bir süre süzdü herkesi. Anlamsızca hepsi gergindi. Kimse konuşmuyordu. "Eeee, siz ne dikiliyorsunuz burada? Geçsenize içeri."

Hepsi gergindi. Hepsi... Paçalardan gitmesine ramak vardı.

"Bilge gelecek yemeğe Komutanım." dedi Barbaros. "Onu bekliyorum ben."

Geniş geniş güldü Hasan. "Sen de ne hanım köylü oldun lan. Allahtan arıyormuşsun gibi bir halin var."

Zülfikar da belasını arıyor gibiydi ama ses etmedi. Efendi efendi durdu. Ellerini önünde bağladı. Fazla efendi durunca yanına saldı. Fazla boş vermiş durunca beline attı. Fazla pezevenk durunca göğsünde bağladı. Fazla artist durunca eli ayağı birbirine girdi anlık. Elini kolunu nereye koyacağını bilemedi. Çok şükür ki Hasan, Barbaros'a bakıyordu da bu kargaşayı görmemişti. Duruma Alican el atarak Komutanının birbirine giren kollarını yapışarak aşağı indirdi.

Hasan'ın gülen bakışları Alican ve Zülfikar'a dönünce ise anında onlarda sırtıttı. "Dimi ama?" dedi Zülfikar'da gülmeye çalışarak. "Utanmasa alın Bilge yazdıracak."

"Yazdırırız. Ne olmuş yani?" dedi Barbaros ters ters. "Gönlümüze yazdık alnımıza da yazarız adını."

Hasan daha çok güldü. "Ya oğlum bırak bu işleri ya." dedi geniş geniş. "Şimdiden ipleri bu kadar hanımın eline verirsen ooooo!" Elini salladı. "Bitersin sen oğlum. Erkek dediğin az lafını geçirmeyi bilecek. Haşın olacak!" Yumruk yaptı elini. Aralarına indirdi. Sanki Zülfikar'ın kafasına inmiş gibi olmuştu. İrkildi bir Zülfikar ama çaktırmadı. "Elini masaya vuracak ve diyecek ki;" diye devam etti Hasan. Tam o sıra telefonu çalınca ise susmak zorunda kaldı. Yumruğunu aradan çekip açtı.

"Zeynommmm!" dedi az önceki haşin erkek hallerinin aksine yumuşacık bir sesle. "Duymamışım, özür dilerim hayatım. Tabi, tabi. Bir daha olmaz. Geldiniz mi? Hemen geliyorum. Sen yorulma, dur. Ben taşırım. Bekleyin kapıda, geliyorum."

Ve telefon kapandı. Ortama kısa bir sessizlik çöktü.

"Baya bir haşindin Hasan abi." dedi Barbaros. Bıyık altından güldü. "Korkudan olduğumuz yere çakılıp kaldık. Bu kadar haşin olma yav."

"Sus lan!" diye yükselen Hasan artık gerçekten haşindi. "Sizi de görüyoruz." dedi aynı tersliğiyle. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Neyse, bizimkiler gelmiş. Kapıda bekliyorlar. Alıp geliyorum ben. Yemekte görüşürüz."

Herkes bildi Hasanınkilerin kim olduğunu lakin yine de kısa bir bakiştılar. "Sizinkiler kim Komutanım?" dedi Alican kibarca.

"Kim olacak oğlum?" dedi Hasan aynı tersliğiyle. "Karım, bacım, oğlum işte. Kim olacak benimkiler başka?"

Karnına şiddetli bir ağrı doldu Zülfikar'ın. Dudakları ısırma isteğine zorla tuttu Barbaros. Hasan'ın bakmadığı bir konumda olduğu için hafifçe yüzünü ekşitti Alican.

"Dimi? Kim olacak? Sen de yani Aliş..." diyerek zorla Zülfikar da güldü. Hasan abinin gözüne girmek farzdı. "Hasan abimin ailesinden başka kimi var? Tam bir aile babası. İdolüm ya."

Püskürmeli güldü Hasan. "Yavaş salla lan pezevenk! Senin idolün ben olsam şu an böyle am rambosu olmazdın. Lafa bak. İdolü benmişim." daha çok güldü. Gülerken keyifle ilerledi. "Gideyim kapıdan alayım ben Duru'mla, Zeyno'mu. Mete buraya kadar getirmek içinde para ister şimdi." Ağzının içinde, canı ciğeri evladına birkaç minik ve masum küfür mırıldanarak ilerledi.

Arkasında kısa süreli bir sessizlik oluştu.

"Sıçtık." dedi en sonunda Barbaros. "Valla çuval çuval sıçtık. Bu senin götünden kanı şırınga ile çeker ben sana diyeyim Zülküf."

Ses çıkarmadı Zülfikar. Ölebilirdi. Göte kurşun yiyebilirdi. Nizamiye üzerinde dalgalanan bayrak direği malum yerlerine sokulabilirdi. Önemli değildi. Şu an düşündüğü şey kesinlikle bu değildi. Zira dudağının kenarında oluşan alıp bir tebessüm vardı.

"Ne gülüyorsun lan?" dedi Barbaros. "Adam sana sövdü az önce."

Gülüşü büyüdü Zülküf'ün.

"Delirdi." dedi Alican. "Valla en sonunda delirdi."

Daha çok güldü Zülfikar. Ve aklında olan tek düşünce dilinden döküldü. "Buraya geliyor..." Alık alık sırtmaya devam etti. Cilvelendi bir kendi kendine. "Özlemiştim."

Ellerini iki yana açtı Barbaros. "Gel sıç diyor ağzıma ya. La oğlum sen manyah misan?" Sinirden yöresel kanala kaymıştı yine. "Sen Allahtan belanı mı arırsen? Sen ne istirsen yav?"

Manyağım dercesine daha çok güldü Zülfikar. Bu aralar biraz bipolardı. Doğruydı. Bir can güvenliği için korkuyor bir de yıllar sonra göğsünde atan duygular ile coşuyordu. Bir gülüyor bir ağlıyordu. Bir ağıt yakıyor bir halay dönüyordu. Aşk denen şey garip bir şeydi. Hele de Komutan yakını işin içindeyse. Göt korkusu ile 3 buçuk atıyor lakin Duru'yu düşündükçe nabızı 180' e vuruyordu.

"Ben ne istirem bilir misen gardaş?" dedi Barbaros'u taklit ederek. Elini Barbaros'un omuzuna attı. Güldü. Çünkü Murathan Komutanının da dediği gibi. Eceli gelen bir fareydi... Olmadık şeyler ile oynuyordu ama yine de güldü... "Yurtta aşk, cihanda aşk, her yerde aşk bundan sonra." dedi ciddi ciddi. Bu noktada tüm ciddiyeti bozdu. Şarkıya ritmiyle dalış yaptı. Adeta Duru'ya seslene seslene askeriye ye ilerledi.

"Elimi de kolumu da bağla hadi, bir odaya bir ömür hapset hadi, becerebilirsen zapt et hadi, yangınım çok büyük ooooooo!"

Anarşist sevdasına uyacak daha iyi bir şarkı var mıydı? Sanmıyordu.

Boş boş baktı arkasından Alican ve Barbaros.

"Manyağa bak." dedi Barbaros. "Ben bundan daha çok göt korkusu çekiyorum bunun şu hallere bak."

Güldü Alican. "Aşık adam Komutanım. Ne yapsın?"

Umutsuzca başını iki yana salladı Barbaros. "Neyse, ciddi ve olgun hallerindense bu hallerini tercih ederim. Acayip korkunç oluyor o zamanlar." Titredi ciddi ciddi. "Valla ürküyorum." Telefonuna gelen mesajla duraksadı. Hemen baktı. Mesaj onun aşkıındandı. Sırıttı hemen. "Ahan da benim kurban olduğum da geliyor. " dedi aynı sırtışı sesine de yansıtarak. Zülfikar misali içeri ilerledi o da. Tabi minik bir türkü mırıldanarak.

"Ahlat'ın başındayım. On altı yaşındayım. Kınamayın aa dostlar, bir güzel peşindeyim. Gule Gule gül hanım, gel otur benim canım. Sensin benim dermanım. Le hanım le hanımmmm. Kapın kapıma bakar. Atasın beni yakar... Emmo! Ha Emmooo!"

Alican kaldı en son. "O ne biçim türkü be?" dedi hafif şaşkın bir yüzle. Boş boş baktı. Bir telefonunu yokladı. "Ahan da kurban olduğum" diyeni

yoktu. Aklına bir an tek bir isim düştü. Zehra... Neden telefon numarasını almamıştı? Cevabı yine kendi kendine verdi. Direkt istemeye utanırdı. Ama içinden başka bir ses daha yükseldi.

Kızın telefonu yok Alış.

Alsa mıydı?

Saçmalama Alış.

O da gelir miydi bu akşam?

Bir ihtimal Alış. Belki Alış.

Bunları neden düşünüyorsun?

Bu noktada durdu. "Harbi bunları niye düşünüyorum ben?" Başını iki yana salladı. İçeri doğru ilerledi. Dilinden şarkı dökülmedi. Lakin dudaklarında Zehra'nın ona söylediği şarkılardan birinin melodisi vardı. Bunu fark etmeden şarkıyı mırıldanarak içeri girdi.

Askeriye koridorunda sakın adımlarla ilerliyordum. Daha doğrusu ilerliyorduk. Çenemi daha çok yukarı dikerken önüme düşen birkaç tutam saç hafifçe iki yanıma iteledim. Ortamda benim ve hemen sol yanımdaki Bilge'nin topuklu ayakkabı sesi yükseliyordu. Diğer yanımda ilerleyen Zehra ise pıtı pıtı bize yetişmeye çalışıyordu. En son bu askeriye girdiğimde Murathan'ın malum yerlerinde cephanelik patlatacak bir sinir seviyesindeydim.

Şu an da o kendi malum yerlerinde cephanelik patlatmak isteyebilir, diye mırıldandı sol melek. Hele de bu görüntüden sonra.

Büyük ihtimal yaşanacaktı bu ama umursamadım. İlerlemeye devam ettim. Her zaman derdim. Ben intikamı sıcak değil, soğuk yemeyi tercih ederdim. Tıpkı şu an da ki gibi. En sevdiğim intikam çeşidi ise kudurmuş bir adet Kepçük görmektir. Burnundan fitil fitil getireceğim demiştim. Temas yasağı azdı. Beni pek kesmemişti açıkçası. Daha doğrusu işime gelmiyordu. Ben de onu istiyordum. Deli gibi hem de. İkimiz için de zorlayıcı olan şey sadece ona değil bana da ceza oluyordu. O zaman neden oluyordu? Saçmaydı.

Bu seçenek çok daha makuldü.

Keşke yine zil sesini değiştirseydik, dedi sağ melek. O daha iyi bir burundan dökme idi be kızım. Bu adamın burnundan dökmez. Burnundan organlarını çıkartır.

Çıksındı. Bana neydi. Zil sesi artık kesmezdi. Pamuk bir tık büyümüştü zira.

"Yavaş olun. Yetişemire- Yani yetişemiyorum." diyen masum Zehra sesiyle intikam yürüyüşüm hafif bir sekteye uğradı.

Bilge ile aynı anda yavaşladı adımlarımız. Bakışlarımı Zehra'ya çevirdim. Kollarında ve etek uçlarında fırfırları olan kırmızı bir elbise giymişti. Tam diz hizasında bitiyordu. Hafif kalın topuklu siyah bir ayakkabı giymişti altına ama alışık olamadığı için yetişemiyordu bize. Kıvrıkcık saçları her zaman ki gibi açıktı. Sadece öne düşen birkaç tutamı arkada tutturmuştu. İlk defa makyaj yaptığı için eli sürekli gözünde idi. Makyaj dediğimde sadece maskara sürmekten ibaretti. Yine de acı çekiyordu kuzum. Tatlıydı. Yerdim.

Bilge ise klasikti. Haki yeşili saten gömleği, siyah kalem eteği ve siyah topuklularıyla tam bir öğretmendi.

Ben mi?

Yarımca güldüm. Şu anlık üzerimde kahverengi bir trençkot vardı sadece. Önden sıkı sıkı bağlı... Saçlarım her zaman ki gibi açıktı. Kırmızı rujum yerli yerinde keyfim ise on yüz bin beş yüz kere yerindeydi.

"İyi mi böyle?" dedim Zehra'ya.

Güldü. Yeterli bir cevaptı. İlerlemeye devam ettik.

"Ayşegül nerede kaldı?" dedi Bilge. Kolundaki saate baktı. "Gelirim dedi beş dakikaya. Hala yok. Bensiz girmeyin dedi içe-"

"Bekleyin! Bekleyin!" diyen Ayşegül'ün sesi arkadan yükselince hepimiz durup bakışlarımız ona çevirdik. Bizim düğüne gider halimizin yanında oldukça spor bir haldeydi. Kot bir pantolon, önü açık, kahve tonlarında oduncu gömlek ve spor ayakkabılar... Bizim yanımıza nefes nefese düştüğü an ise o da bu noktaya takılmış olacak ki vahşet görmüş gibi baktı hepimize. Tek tek süzdü.

"Düğün müydü bu?!" dedi vahşet dolu bakışlarını sesine de yansıtarak. "Albay mı evleniyor? Bana veda ediyor dendi. Niye böyle giydiniz hepiniz?"

Umutsuz bir bakış attım. "Eee dedim sana tam takır hazırlan. Seni bereketli topraklara götürüyorum diye be kızım."

Bitik bir hali vardı. "Ben ne bileyim bu kadar bereketli olacağını." derken yanımızdan geçen bir askere içi yana yana baktı. "Talihim yok bahtım kara, orada da ben gidince kurur kalır diye süslenmedim." Bir asker daha geçti. Hem de en afillisinden. Ayşegül ise kurşun yemiş misali elini kalbinin üzerine attı. "Vurun beni. Gerçekten bahtım yokmuş. Çekin vurun beni."

Güldüm istemsizce. Duruma ise Bilge el attı. Yavaşça koluna girdi. "Sen her halinle güzelsin. Merak etme." Yiyecektim bu kızı. Kıcıından bile kanat çıkacaktı yakında.

İlerlemeye başladık tekrardan. "Katılıyorum." dedim.

Lakin o dertliydi. "Susun lütfen." Dedi dertli dertli. "Hiçbir şey şu an beni teselli edemez. Yanınızda ahıra inek sağmaya giden babaannem gibi kaldım." Cebinden telefonunu çıkarıp ekrana baktı. "Allahtan eyelinerimi sürdüm." derken bir nebze de olsun rahatlamıştı. "Allah'ım çok şükür."

Herkes güldü. İlerleyişimiz ise sürüyordu. Yemekhane içinden geçip arkaya açılan bir kapıdan arka tarafta kalan bir açık alana çıktık. Kalabalık değildi şu an için. Orta büyüklükte bir alana masalar U şeklinde dizilmişti. Protokol U 'nun düz kısmıydı. En uçta kalıyordu. Diğer masalara ise sandalyeler karşılıklı atılmıştı. Bazı masalar dolmuş olsa da çoğunluk olarak boştu. Bir tarafta ailesi ile gelenler vardı. Diğer tarafta tek oturan rütbeli askerler. Sağda solda Murathan'ı aradı gözlerim. Görünürde yoktu. Mesaj atmıştı zaten gelince beni göremeyebilirsin diye. İşleri yoğunmuş üsteğmenimizin.

Onu görememiştim ama Barut Tim'inin olduğu masayı hemen fark etmiştim. Hasan abi, Duru, Zeynep abla, Mete, Zülfikar, Barbaros, Alican, Süleyman, Aybüke ve en uçta sessizce oturan Timur görülmeyecek gibi değildi zaten. En sonda sakince oturuyordu. En dolu masa maşallah o taraftı. Birkaç asker daha vardı yanlarına doğru ama tanıımıyordum. Aileleriyle, çocuklarıyla oturuyordu onlarda. Hepimiz aynı anda Barut Tim'ini görmüş olmalıyız ki hızla o yöne ilerledik. Gelişimizi ilk fark eden ise Barbaros oldu. Bilge'ye değen gözleri anında parladı. Esmer adamın yüzü saniyesine aydınlandı. Aşk böyle bir şeydi...

Bakışlarımı Bilge'ye çevirdim. Yanımda sakince yürüyen kız o saniyeden sonra parmak ucunda yürüyordu sanki. Hem de en sırtık ifadesiyle. Gerçekten aşk böyle bir şeydi işte. Peki benim yüzümü aydınlatacak güneşim neredeydi?

Bence onun yüzü seni görünce kararacak, dedi sağ melek usulca.

Daha çok moraracak gibi, dedi sol melek.

İkisi de haklıydı. Umursamadım. Bilge'yi görünce yüzü aydınlanan diğer bir kişi ise Mete'ydi. Zeynep ablanın yanındaki sandalyeden aşağıya atlayıp koşarak ilerledi bize doğru. "Öğretmenim!" dedi neşeyle. Gelir gelmez ise Bilge'nin bacaklarına yapıştı. "Hoş geldiniz!"

Güldü Bilge. Bir kolu sıkıca sardı bacaklarına yapışmış Mete'yi. "Hoş buldum Meteciğim."

Hemen arkasında Barbaros vardı. Bilge'nin bacaklarına yapışan Mete'ye tip bir bakıp atıp ensesinden tutarak geri çekerken ben yarım bir gülüşle Timur'un yanında ki boş sandalyelere ilerledim. Bir yandan da herkesin verdiği selamı alıp topluca bir de selam vermiştim. Timur'un yanına gidince ben tepeden tepeden o alttan alttan kısa bir an bakiştık.

Bana söylediği yalanı unutmuş değildim ama söz konusu Timur'du. Enteresan bir şekilde ne dese benim için tamamdı yani. "Timur." dedim imalı bir gülüşle.

İmayı havada kaptı. "Yenge." diye mırıldandı sessizce.

Yenge ya yenge... Ne yenge ne yenge...

İmalı tebessümüm derinleşti. Masa üzerine usulca çantamı bıraktım. O ise anlamsız bir açıklama içindeydi. "Komutanım birazdan gelir."

"Emin miyiz?" dedim. "Malum sen bunu dediysen ben bir düşünürüm nereye gidecek nereye gelecek falan..."

Yarımca güldü. Ama hafif de sesliydi. Gülüşü de enteresandı. Lakin yeterli bir cevaptı. Derken bakışları arkamda bir noktaya takıldı. "Öyle ya da böyle doğru yolu buldu." diye mırıldandı. Kaşları girişı işaret etti. "Bak, geleceği yeri artık nasıl da biliyor."

Bakışlarımı arkama çevirdim. Ve evet. Murathan, heybeti ve bordo beresi salına salına ortama giriş yapmıştı. Tık. Moodumu yakaladım.

Yanında iki asker daha vardı. Alanda bazı askerler onlar içeri girer girmez ayağa kalmıştı ama onlar umursamadan hatta diğer askerlere dahi bakmadan ilerlediler. Oldukça ciddi ve bir o kadar havalıydılar. Hele de benimki... Anlık kafamda çalan "aman da kurban olsunlar verene" diye bağırın Seda Sayan yanıımı bastırmaya çalıştım. Bakışlarımız kesişti aynı saniyelerde. Asker adam tabi. Ben eriyip giderken o duruşunu asla bozmadan ilerledi yanımıza doğru.

Yanıdaki askerler başka masalara dağıldı. O ise bakışlarını benden çekmeden bizim tarafa ilerledi. Tam yanımıza geldiğinde ise verilen her selamı başını aşağıya yukarıya sallayarak kabul etti ve tam olarak yanıma geldi. Sarılmak vardı ama ortam ciddiydi. O yüzden olsa gerek sandalyeyi çekmek üzere olan elimin üzerine attı elini anında.

"Hoş geldin." derken yüzü taş, sesi pamuk gibiydi.

Güldüm istemsizce. Oğlunun okul ziyaretine giden gururlu bir ana gibiydim. "Hoş buldum Komutan Karakurt."

Yarımca güldü. Elini elimin üzerinden çekmeden sandalyemi geri çekti. Oturmam için başıyla işaret verdi. Uyum sağladım. Ve günün en can alıcı kısmı için trencimin bağcığını usulca çözdüm. Kendi sandalyesini çekmiş, masum masum yanıma kurulmaya hazırlanıyordu ki ben hızla üzerimdeki trenci çıkarıp sandalyenin sırtına atınca bakışları bende, kıcı ise yarı oturur bir konumda lakin tam da yerine oturamadan öylece kaldı.

Ve evet. Kudurtma mesaimiz başlasındı. Kemerlerimizi takıp koltukları dik konuma getirmeyi unutmayınız.

Haki yeşili bir takım vardı üzerimde. Kumaş, bol paça yüksek bel pantolon ve üzerinde oversize ceket. Can alıcı kısım bu değildi zaten. Can alıcı daha doğrusu Murathan'ın canını alacağını düşündüğüm kısmı göğüs kısmıydı. Pantolon yüksek bel olduğundan belimi ve göbeğimi hafifçe kapatıyordu lakin üst kısmımda yani ceketin içinde sadece bir sütyen vardı. Hafif bralet tarzda lakin nihayetinde sütyen olan bir sütyen...

Murathan'ın en sevdiği asker yeşili kelebek şeklinde ki sütyen... Bir daha giy, üzerinde canlı görmem lazım diye ağıtlar yaktığı ama benim dolabın bir köşesine atıp giymeyi unuttuğum nadide bir eşya. Sadece üstünü giymemiştım tabi. Bunun birde altı vardı. Görünmeyen kısımlarda...

Sandalyeye oturamadan kıcı ve kaşları öylece hava da kalmışken ben zerre umursamadım. Gülümsedim bu şok ifadesine. Ve bütün havamla çektiği sandalyeye kuruldum. İleri iteledim kendimi. Saçlarımı geri savurdum. Bacak bacak üzerine atıp sakince önüme baktım. Önümde bir adet Alican, Zülfikar, Süleyman, Aybüke ve tanımadığım birkaç asker mevcuttu. Hepsi bana bakmaktaydı.

Tarlası yanmış gibi elini ağzına atmıştı Alican.

Dişlerini bittik dercesine ısıırıyordu Süleyman.

Sen adam olmazsın bakışını atıyordu Aybüke.

Bütün bu sessiz bakışların ana temasını ise Zülfikar özetledi. "Buralar karışacak vaziyet alın." diye mırıldandı ağzının içinde.

Keyiflendim. Karışsındı.

Yanımdaki Timur'un ne olduğunu görmek adına bana doğru eğildiğini fark edince bakışlarımı ona çevirdim. Anlık bir bakıştık. İfadesizce tekrar önüne dönerken usulca mırıldandı. "Ölüyü çok yıkarsan osurur dedim. Dinlemeliydi..."

Ne demek istediğini sormaya vakit kalmadan Murathan'dan derin mi derin bir nefes alış sesi duyuldu. Sonra ise veriş. "Karşı taraf!" dedi dişlerini

sıka sıka. "Kafasını yerden kaldıranın gözünün ayarının merceğini sikerim! Sen hariç Aybüke."

Hepsi anında kafayı deve kuşu gibi önüne eğdi. Net bir emir komutaydı. Derin bir nefes daha verdiğini fark ettim. Evet. Başlasın benim mesai. Hazır mıyız Türkiye!?

"Gökçen, yavrum benim." diyerek daha sakın bir şekilde bana döndü. Dişlerini sıktığı bariz belliydi ama. "İçine bir şeyi giymeyi unutmuş olabilir misin sen acaba?" diye mırıldanırken sesi malum yerlerine kaçmak üzereydi. "Sence de bu kombinde bir şey eksik değil mi?"

Kendime minik bir bakış attım. "Yoo." dedim en rahatından. "Her şeyim tamam."

Sakinliği buraya kadardı sanırım. En ters bakışını attı. "İnanamıyorum sana." diye dişlerini sıkı sıkı mırıldandığı sözler stardı verdiğinin kanıtıydı. Başlasın benim kaynana dinleme saati.

"Sebep?" derken bakışlarımı ona çevirdim.

Oldukça ters bakışları zaten bendeydi. Sinirden patlamak üzere olduğu bordo beresi ile aynı renge dönen kulaklarından belliydi. Elini önüne atıp ceketin yakalarını toparladı kendince. Önden iliklemek için düğme aradı ama düğmesi vardı. Deliği yoktu... Kıvrandı toparlamak ve kapatmak adına. Çaresiz gibiydi. "Şu an mı Gökçen?" diye homurdanıyordu bir yandan da. "Gerçekten bunu bana şu an mı yapmalıydın?"

Ellerini geri iteledim. "Ne yapmışım acaba?"

Ceketin derin dekoltesini düzeltemedikçe daha da kızarıyordu kulakları. Bakışları 10 bombaya eş değerdı. Kudur. Çatla. Patla. "Delireyim istiyorsun." derken dişleri kırılabilirdi. Çene kemikleri halaya kalkmıştı. "Gerçekten ben delireyim istiyorsun sen bak!" Göğsümü işaret etti bakışları. "Bu ne?"

Kendime eğdim bakışlarımı. Meme demek vardı ama ortam müsait değildi. "Nesi varmış?"

"Ben de onu soruyorum. Var mı bu sence?"

Yüzümü ekşittim. "Sen benim kıyafetime mi karışıyorsun şu an?"

"Hayır!" diye anlık bir yükseldi. Bakışlar bize dönünce ise karşı sıraya tekrar aynı emri verdi en sert şekilde. "Kafasını kaldıranın gözünü sikerim demedim mi lan!" Alican ve Zülfikar anında kafayı önüne gömdü. Hatta Zülfikar işi garantiye almak istediğinden olsa gerek bir elini komple yüzüne bastırıyordu. Lakin bakışları bende değil daha çok benim yan sıralarımda

takılıyor gibiydi. Neye baktığını görmek adına hafifçe yana eğdim başımı ama Murathan ve mermi atan bakışları pek yardımcı olmuyordu.

"Karışmıyorum." dedi daha sessiz ama yine dişlerini sıkı sıkı. "Karışmam da. Dışarıda git ne giyersen giy ama bir tabur adamın için böyle gelmek zorunda mıydın gerçekten? Hem de bununla... Beyin kanaması mı geçireyim ben? Bu mu amacın?" Dişlerini dudağına geçirdi. Tekrar önümü çekiştirdi. "Kulaklarımdan kan atacak. Yemin ediyorum bak kulaklarımdan burnumdan kan atacak şimdi. Kapama yeri yok mu bu zıkkımın?"

Kudurtma işlemi başarılıydı. Keyiften 10 köşe falandım. Tatlı tatlı güldüm. "Niye böyle yükseldin ki şimdi? Sen çok seversin bu takımı. O yüzden giydim." Hafifçe kulağına eğildim. "Altını da üstünü de..."

Gözlerini kapatıp derin bir nefes daha verirken dertli dertli yüzünü sıvazladı. "Ya sabır ya Allah! Allah'ım sen benim nefsimi mukayyet ol."

Bir de bayıl istersen Murathan.

Güldüm. Hem de oldukça keyifli bir şekilde. Saçlarımı geri savurdum. Anında tekrar önüme attı saçlarımı. Açık göğüs kısmını saçlarımla kapatmaya çalıştı. "Bak bayılırim." diyerek iç sesimi onayladı. "Şurada beyin kanaması geçirir bayılırim. Beni sına Pamuk."

En umursamaz halimle omuzumu yukarı kaldırıp indirdim. "Sınan. Bana ne. Sen beni sınıyorken iyiydi. Bak bakalım nasıl oluyormuş."

Gözlerini kapatıp başını ya sabır moodunda yana eğdi. İki eliyle birden sıvazladı yüzünü. "Ben benim aklımı sikeyim... Ben var ya ben ben, ben benim aklımı si- ke- yim!" Ellerini yüzünden çekip ters bakışlarını bana çevirdi. Bordo kulakları, çatık kaşları ve burnundan soluyan bir nefes veriş her şeyin özeti idi.

Güldüm yine tatlı tatlı. Elimi usulca bacağına attım. Gözü seğirdi saniyelik. Ben ise gülmeye devam ettim. "Katılıyorum hurma gözlüm."

Oldukça ters baktı. Çok da tındı. O benim göğüs dekoltemi kapatmaya çalışıyor ben ise inatla saçlarımı geri itiyorken masada yoğun bir sohbet hakimdi. Birkaç dakika sonra askerlerin hepsi aniden ayağa kalkınca bir ürktüm. Murathan ve diğerleri de ayaklanınca şaşkın şaşkın ben de ayağa kalktım. Bakışlarımı alanın girişine çevirdim. Gelen Hayri Albay'dı. Herkes asker selamına geçmişken ben de en ciddi ifademi kuşandım. Hayri Albay ise alanın en ucunda onun için hazırlanan masaya ilerlemeden önce ara kısımda durdu. Yavaşça baktı herkese. Bakışları bana değince başıyla minik bir selam verdi. Tebessüm ettim. O ise tekrar en ciddi ifadesini kuşandı.

"Nasılsın asker?" diye bağırdı.

"Sağ ol!" diye bütün askerler öyle bir bağırdı ki sesin uzaydan duyulduğuna yemine edebilir lakin ispatlayamazdım.

İfadesiz durmaya devam etti. "Siz de sağ olun." dedi. Yavaş ama yere özgüvenle basan adımlarla masasına ilerledi. Bir ömür harcamıştı bu meslekte. Her adımını vatan için atmıştı. Bu veda yemeği bizim için sadece bir yemekti belki ama onun için derin anlamlar içerdiği hafif çökmüş omuzlarından belli oluyordu. Belki de Hayri Albay da üniforma olmadan ne yapacağını bilmiyordu. Tıpkı babam, Yusuf amcam ve sevdiğim adam gibi.

Masaya ilerleyip kendine ayrılan kısımda durdu. Herkes kamuflajlar içindeydi. Birkaç takım elbiseli adam vardı sadece. Hemen yanında duran asker ona dönerek bir kere daha asker selamı verdi. Sonra tekrar alana döndü. "Allahımıza hamd olsun!" dedi

Bütün askerler yine aynı anda bağırdı. "ALLAHIMIZA HAMD OLSUN!"

"Milletimiz var olsun!" dedi Komutan.

"MİLLETİMİZ VAR OLSUN!"

"Dikkat!" dedi Komutan.

Söze Hayri Albay girdi. "Afiyet olsun asker."

Bütün alan yine aynı anda bağırdı. "SAĞ OL!"

Herkes tekrar sandalyelerine kuruldu. Ben oturmak için hafifçe öne eğilirken Murathan'ın bir eli önüme kapanmıştı. Sağa sola ters ters bakarken kuruldu o da yerine. Göz devirirken önüme yapışmış elini geri iteledim. Ters bakışları bana döndü. Tekrar diyorum. Çok da umrumda!

"Eğilme." dedi ters ters.

Ofladım. "Abartma."

Ters bakışı oldukça deliciydi. Lakin biz ne yangınlar görmüştük. Hiç biri öldürmemişti. Gülümsemekle yetindim bu ters bakışına. O ise tekrar çekiştirdi ceketini. "Yırtacaksın Murathan. Yeter artık."

"Aynen ondan yapacağım." diye homurdandı. "Cidden buradan çıktığımız an bunu yapacağım. Dua et ortam müsait değil." Elini boğazına atıp boynuna kadar dayanmış formasını gevşetmeye çalıştı. Nefes alamıyor gibiydi. "Hatalıyız, ver cezamızı ne derssen yaparız dedik de bunu mu dedik sanki? Vurmadan toprak atıyorsun üzerime. Nedir bu be?!" Zülfikar'a tip bir bakış attı. "Eğ lan kafanı önüne!"

Şaşkın şaşkın baktı Zülfikar. "Tövbe size bakmıyordum Komutanım."

"Ya nere bakıyorsun?" diye çıkıştı Murathan. "Kim var lan burada başka?!"

Bakışlarımı yana doğru eğdim. Hasan abi, Zeynep abla, Duru, Barbaros, Bilge ve Mete mevcuttu burada.

"Bana bakıyor." dedi Barbaros anında. "Bana bakıyor Komutanım." Sağına soluna baktı. "Ekmeği ver diyor." dedi en sonunda. Ekmekleri Zülfikar'a vermesi için önündeki Süleyman'a uzattı. "Buyur gardaşım."

"Eyvallah kardeşim..." diye mırıldanan Zülfikar bugün oldukça garipti. Az konuşuyordu mesela. Yersiz şakalar yapmıyor, aşırı ciddi duruyordu. Garipti. Birkaç dakika içinde de masalara yemek dağıtmaya bağlamıştı askerler. Zaten salata, çiğ köfte şeklinde ara mezeler yerleştirilmişti masalara. Ayran ve meyve suları hazırды. Görevli askerler ellerindeki servisleri protokolden başlayarak dağıtmaya başladılar. Düğünde pasta bekleyen çocuklar gibi bekledim sıranın bizim masaya gelmesini. Murathan'a çevirdim bakışlarımı anlık. Gelini tarafından kapı dışarı atılan kaynana tuşunu aktive etmişe benziyordu. Bakıştık saniyelik. Tip bir bakış attı. Zaten bu bakışını hiç bozmuyordu.

"Biraz sakinleşmelisin bence." derken ayranına uzandım.

"Sus Gökçen." dedi en net şekilde. "Şu an bana hiçbir şey söyleme."

Kınayıcı bir bakış attım. Ne dersem hırr ayarına geçmişti yine. Tam ayranın ağzını açmak için paketin ucunu arıyordum ki anında elimden aldı. "Aman diyim o kalsın." dedi huysuz huysuz. "Yüzümü gözümü ayrana bulama yine yeterince dardayım şu an zaten."

Haklıydı. En son ayran açma vukuatımız malumdu. Kendi açtı ayranını. Benim ayranımı da açıp önüme bıraktı. O saniyelerde bizim masaya da gelmişti yemek tabakları zaten. Aramızdan uzanıp önüne tabak bırakmaya meyleden bir askere yandan ters bir bakış atınca asker afalladı. Tabak elinde gerilemek zorunda kaldı. "Emredin Komutanım." dedi melül melül. "Bir sorun mu var?"

Ters bakışı sürüyordu benimkinin. On gün her halta bok atan bakışları ile bakardı artık kaynanam.

Sorun sende değil bende asker bey...

Asker Murathan'ın tip bakışından sonda gelen tepkisiz hallerine ne denli alışkınsa tabağı usulca önüne bıraktı. Hevesle Murathan'ın önüne gelen yemeğe baktım. Pilav üstü döner... Hem de et döner... Bunun için mi sabahtır aç beklemiştim be ben albayım... Bu muydu yani benim hayallerimin karşılığı?! Hem de et yani. Et... Omuzlarım hafifçe çöküyordu ki arkada bize eğilmeden öylece dikilen asker başka bir tabak uzattı aradan.

"Buyrun Komutanım. İstedığınız gibi." dedi bütün ciddiyeti ile. Aldı Murathan tabağı. Benim önüme bıraktı. Baktım önümdeki tabağa.

Pilav üstü döner. Lakin bu sefer tavuk döner.

Gel de intikam al şimdi bu adamdan. Gel de kıy şimdi bu başıma bela herife! Alçak. Seviyorum lan seni alçak adam!

"Yaaa Murathan..." diye eridim saniyelik. "Bana ayrı yemek mi yaptırdın?"

Tip bakışı sürüyordu. "Düşündüğümüz kadar düşünülsek keşke." diye lafını çaktı.

Kınayıcı bir bakış attım. "Deme öyle. Ben hiç seni düşünmez olur muyum? Burada ilişkimiz daha sağlam olsun diye uğraşıyorum. Senin de dediğin gibi. Her şey senin iyiliğin için hayatım."

Yandan yandan göz devirdi. "Bir de bana kinci dersiniz ha..." diye homurdandı ağzının içinde. "Bunu ben bile yapmam." Bir dirseğini masaya yaslayıp elini alnında yoğun sinirden olsa gerek belirginleşen damara attı. "Migrenim seviye atladı senin yüzünden. Beynim kulağımdan akacak şimdi." Sağa sola baktı ters ters. Sonra ise yine göğüs dekolteme. Gözle görülür bir şekilde gözü seğirdi. İleri uzanıp yine ceketin sağını solunu çekiştirirdi. Ceketin ucundan görünen kelebeğin kanatlarını elinden geldiğince kapatmaya çalışıyordu. Ben ise en keyifli halimle kapadığı yerleri tekrar geri açıyordum.

"Baba, bu yemekleri kim yaptı?" diye soruyordu diğer yandan Mete. "Annem yapsaydı keşke."

Güldü Zeynep abla. Yanında ki Mete'nin başını okşadı en anaç haliyle. "Ben hariç kimsenin yaptığını yemez de." derken baya özel hissediyor gibiydi kendini.

Lakin Mete çok başka bir darbe indirmişti Zeynep ablaya. "Satar bütün salondan para alırdık."

Ekip gülerken Zeynep ablanın oğlunun başını okşayan eli durdu. Gülen yüzü soldu. Oğluna ters bir bakış atarken Mete'nin diğer yanında oturan Hasan abi zaten oğluna ters ters baktığı için bu bakışı kuşanırken zorlanmamıştı. "Oğlum." dedi tane tane. "Yavrum. Evladım. Canım benim. Ben buraya gelmeden önce sana ne dedim?"

Sıkın bir ifade ile yanaklarını şişirdi Mete. "Hiçbir şeyi satmak yok. Para istemek yok."

Çok güzel dercesine kafa salladı Hasan abi. "Peki sen şu an ne yapıyorsun?"

"Satmadımkine." dedi Mete masum masum. "Sadece bir öneriydi." Göz devirdi. "İnsanın halısı çıkacağına malısı çıksın gerçekten."

Güldü yine herkes. "O ne demek lan?" dedi Barbaros.

Anlayan ise Duru olmuştu. "İnsanın adı çıkacağına canı çıksın diyor ufaklık."

Ha öyle dercesine aydınlandı herkes.

"Dimi ama?" dedi Zülfikar. "Çok doğru diyor Mete. İnsanın adı çıkacağına canı çıksın. Yani öyle olmasa bile olmuş kadar oluyor." Yanında ki Aliş'e döndü. "Dimi Aliş?"

Ciddiyetle kafa salladı Alican. "Aynen öyle Komutanım. İnsanları hemen öyle birkaç hareketiyle yargılamak çok yanlış."

"Biraz hareket?" dedi Hasan soru sorar gibi tek kaşını havaya kaldırarak. "Lan oğlum sizin doğru hareketiniz mi var?" Güldü. "Vardı da ben mi kaçırdım yoksa?"

Zülfikar ve Alican gülmemişti lakin. Hele de Alican. "Niye öyle dediniz yani Komutanım?" dedi Alican. Masanın bir ucuna saniyelik bakıp tekrar Hasan abiye çevirdi bakışlarını. "Hadi Zülfikar Komutanım neyse de benim neyim varmış yani?"

Yanında ki Zülfikar o kadar büyük bir ters bakış atmıştı ki Alican'a görmemek imkansızdı. Komikte duruyordu ama. Dudakları titremiştii saniyelik. Gülmemek için sus çizgimi kaşırdım hafifçe. "Beni ne karıştırıyorsun lan?" diye hafifçe mırıldandığını Hasan abi duymuş mu bilmem ama ben duymuştum.

Alican'ın kulağına bu ses sela sesi gibi geldiğinden olsa gerek ürkek bir bakışla baktı yanında ki Komutanına. Hasan abi duymuş gibi durmuyordu zira eli kolu durmayan, masa da tuz isteyenlere 50 kuruş karşılığı vermeyi teklif eden oğlunun elinden tuzluğu alıp "La oğlum nörüyon yine! Bir dur!" diye cebelleşmek ile meşguldü.

Ofladı Mete. "Barbaros abim ve Bilge öğretmenimin arasına gitmeyi talep ediyorumkine."

Cevap için yan taraflarında oturan Barbaros hiç beklemedi. "Reddedildi."

"Barbaros." diye Bilge'nin ürkekçe mırıldandığına yemin edebilir ama bu noktadan ispatlayamazdım.

Mete ise daha başka bir kanaldıydı. "Üzdün be Barbaros abi." dedi cidden üzgün üzgün.

Güldü herkes. Bu çocuk bence asla bir çocuk değildi ya neyse. Sohbet hız kesmeden devam ederken ben hanım hanım hurma gözlümün benim

için ayrı getirttiği yemeğime odaklandım. Aynı hanım hallerimle yiyordum ki Murathan'ın ters bakışlarını yüzümde hissedince çatalı ağzıma götürürken öylece kaldım. Çatal havada, ağzım açık, onun ise kaşları çatık bakiştık birkaç saniye.

"Ne var?" derken oldukça kibardım.

Evin huzurunu bozup koltukta uyuyan babaymışım gibi baktı bana. "Sence?"

Cidden düşünür gibi baktım. "Yemeği mi beğenmedin?"

"İnadıma yapıyorsun değil mi?"

Güldüm bu noktada. "Evet." derken havada kalan çatalım ve pilavım çok şükür ağzımın yolunu bulabildi. Huzurla yedim. Keyifle yerime kuruldum. Yanımda ki Timur' a baktım saniyelik. Masayı zerre umursamadan, çok ayrı bir evrendeymiş gibi yemeğini yiyordu. Ben de onun gibi yaptım. Yanımdaki kaynanamı asla umursamadan pilav ve etten bir çatal daha alırken en umursamaz bakışlarım salonda geziniyordu. Derken bir noktada durdum. İkidir inatla bana bakan bir çift göz vardı karşı tarafımda. Üzerimde göz sevmiyordum. Hele de malum olaylardan sonra. İzleniyormuşum gibi geliyordu. Tedirgindim hep.

Karşıda inatla bana bakan koyu kahve gözler vardı. Kadın bir asker... Bordo beresi, ciddi ifadesi ve ince bir çizgi halindeki dudakları ile ifadesizce bana bakıyordu. Güzel desem değildi. Lakin ayrı bir havası vardı. Belliydi. Ben ona bakar bakmaz kaçırmıştı ama bakışlarını. Bir kere daha olmuştu aynı şey az önce. O yüzden ben kaçırmadım bakışlarımı onun aksine. İnatla bakmaya devam ettim. Derken bir kere daha değdi bakışları bana. Benim hala ona baktığımı gördüğünde ise anında kafayı diğer yanına çevirdi.

"Kepçük." dedim usulca.

Bu sefer o oldukça kibardı. "Ne var?"

Eben var demek vardı ama tuttum kendimi. "Şu kadın kim?" dedim onun yerine. Çenemle kadını işaret ettim.

İşaret ettiğim yöne baktı. Bekledi birkaç saniye. Kadının bakışları bizde değildi artık. Önündeki başka bir askerle bir şeyler konuşurken yemeğini yiyordu. "Boş ver." dedi Murathan.

Anında bakışlarım ona döndü. O Allah'ın belası pislik beni öyle huzursuz etmiş içime öyle bir kurt düşürmüştü ki acaba diyordum şu an... "Bize bakıp duruyor." derken artık ben de huysuzdum.

"Sen bakma o zaman."

"O bakıyor."

"Sen baktın diye bakıyordur."

"Ben bakmadan da bakıyordu."

"Önemsiz biri."

"Sen bunu dediysen kesin bir bok yedin."

Timur'dan minik bir gülme sesi yükseldi. Saniyelik ona baktım. Doğru dedin der gibi tek kaşını havaya kaldırdı. Yarımca gülüp tekrar önüne döndü. "Al işte bak." dedim hızla. "Karıştırmışsın bir halt daha. Dökül."

Öne eğilip Timur' a da ters bir bakış attı. Oflayarak geri yaslandı. Yemeğine asla dokunmamıştı. Şaşırtıcı değildi. Migreni vuruyordu muhtemelen. Buna bağlı midesi bulanıyordu. Yiyemezdi. Kıyamadım. Ama bir iki saniye falan. Sonra kıydım. "Şu an bana hiçbir şey sorma Gökçen." dedi. "Konuşursam ağzımdan kan akacak." Karşı masalardan birine 'ne bahıyon' dercesine kafa salladı bu arada. Sonra ise mimikleri ile bir güzel sövdü. Tekrar bana döndü. Görünen sutyen detaylarını çekiştirdi yılmadan, usanmadan.

Göz devirdim ama bu sefer elini geri itelememiştim. Yoruyordu beni. Hem de fazlasıyla. Hem daha mühim işlerim vardı. İnatla bize bakan kadına bakmak gibi. Yine kesişti bakışlarımız. "Hala bakıyor." dedim. "Çabuk dökül. Kim bu?"

Ofladı. En derininden hem de. "Tuğçe Yüzbaşı."

Tuğçe Yüzbaşı mı? O ki-

Durdum. Bekledim. Birkaç saniye göz kırptırdım. Ağır çekimle çevirdim bakışlarımı yanıma. Manyak manyak sağa sola bakıyordu bana bakan var mı diye. Ben ise direkt ona baktım. "Tuğ-" dedim imalı imalı.

Çatık kaşlar ve ateş atan bakışlar bana döndü. "Aynen." dedi umursamaz bir edayla. "O Tuğ-"

O Tuğ-

Tuğçe'ydi. Murathan'ın, sevgili olabilirdik dediği ama olmadık diye eklediği, üstüne bir de çok soru soruyor dediği Tuğçe Yüzbaşı. Bir zamanlar deli gibi kıskandığım şahsiyet. Bakışlarımı usulca çektim Murathan'dan. Eski Gökçen olsa ne yapardı? Dudak asar, kollarını göğsünde bağlar bakışları ile bok atar, Murathan'ın da burnundan dökerdi. Öyle yapmadım lakin. Sadece baktım kadına. Dik dik. Sonra ise tırnaklarını sabırsızca masaya vurup tıkırtılar çıkaran Murathan'ın elinin üzerine elimi attım. Tutmadım. Parmaklarım ile yavaşça gezindim elinin üzerinde. Bakışlarım kadındaydı. Onun bakışları ise ben de.

Gözlerimi kısıtım. Omzuma düşen saçımı diğer elimle geri itelerken vermem gereken mesajı fazlası ile verdiğimi düşünüyordum. O da mesajı almış olmalı ki kaşlarını hafifçe havalandırarak önüne döndü. Askeriyede yüzbaşısın Tuğçe. Benim için değil. Tam o saniyelerde Murathan'ın elinin üzerindeki damarlar parmak uçlarıma değince bütün karizmatik bakışım darbe yedi. Adi herif. Sırası mıydı bunun? Köpek gibi özlemiştim zaten. Kasıklarımı sızlatıyordu her bir detayı. Bakışlarım ona döndüğünde o zaten bana bakıyordu.

"Niye sustun?" derken sinirli olduğu kadar şaşkındı da.

Gülümsedim. Elinin üzerinde, damarlarında gezinmeye devam etti parmaklarım. "Ne yapayım?"

Elinde gezinen elime baktı saniyelik. Hafif bir yutkundü. "Kim bu Tuğçe diye iki saat trip atman gerekmiyor muydu senin?"

"Anlattın daha önce kim olduğunu." derken oldukça sakindim. "Sakladığın bir şey yok. Geçmiş bitmiş iş. Neden kızayım?" Yalan. Valla yalan. İmkân olsa saçını başını yolarımdı ama lanet olsun bir tabur askerin içinde olmak. İçimde kaynayan kara kazanın altını kismaya çalıştım ama zordu. Başardım lakin. İfademi asla bozmadım. Artık küçük şeyleri takmıyordum hayatta. Daha büyükleri ile yoğrulmuştum çünkü.

O ise bir tık şaşkın bakıyordu artık bana. "Şaka mı bu? Beni mı deniyorsun?"

Güldüm. "Neden yapayım bunu? Dediğim gibi geçmiş bitmiş iş. Ben olgun bir kadınımdı."

Hadi canım der gibi baktı. Haklıydı da. "Keşke bu olgunluk seviyeni şuraya bu kılıkta gelmeden önce de kullansaydın Pamuk."

Gülüştüm büyüdü. Bir ömür susmazdı artık. Bitmişko, Sıçmışko. Yine de bozmadım gülüşümü. Kudurtmaya devamdı. "Kullandım. Kullandığım için üzerimde elbise var zaten. Yoksa o-"

"Sus." dedi anında. "Gerisini getirme. Sus. Bak cidden benim kulaklarımdan kan akacak yoksa. Başım çatlıyor. Kan kusacağım şuraya."

Oldukça keyifliydim. Elinin üzerinden çektim elimi. Yemeğime döndüm. Oldukça keyifli bir akşam oluyordu. Ben yedim. O ise manyak manyak bakan var mı diye sağı solu yoklamaya devam etti. Yemeğin sonuna geldiğimizde ise önümüze tatlılar geldi. Tam keyifle bunu da yiyecektim ki askerlerden biri 'DİKKAT!' diye bağırdı. Herkes o yöne dönerken bakışlar pür dikkat Hayri Albay'daydı. Sessizlik çöktü anlık bir ortama. O ise herkes de gezdirdi bakışlarını.

"Sözü çok uzatmayacağım. Ağaç kırılır." diye başladı söze. "Lakin gövdesi kalır. Asker şehit düşer, adı kalır; yiğit ölür, şanı kalır. Biz de gidiyoruz ama bilirim ki hepinizde adım da şanım da kalır. Bunca yıl ülkem için çalıştım. Vatan dediler can, bayrak dediler kan verdim. Size de böyle öğrettim. Siz başka bir milletin değil Türk milletinin askerlerisiniz. Atatürk'ün askerlerisiniz. Bunu sakın unutmayın." Gür kaşları altından herkese ciddi bir bakış attı. "Vatan size emanet. Ayık olun."

Bütün alan aynı anda şiddetle bağırdı. "EMREDERSİN KOMUTANIM!"

Hafifçe gülümsedi. Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. Tekrar yemeğe döndük. Birkaç dakika sonra ise Murathan aniden kolumdan kavrayınca duraksadım. Tulumba yemek ile meşguldüm. Onun için ise son akşam yemeği tablosu gibi bir durum söz konusuydu. Konuşunca dedikleri bu düşüncemi onayladı.

"Kalk." dedi.

Bunu beklemiyordum. Anlık bir duraksadım. "Ne?"

O kalktı ayağa. Kolumu bırakma gibi bir niyeti olmadığı için ben de onunla beraber kalktım ama keşke kalkmasaydın der gibi bir hali vardı. Sinir harbi ifadesi yerli yerindeydi. Sağa sola ters bakışlar attı. Sandalye başında asılan trençkotumu alıp giymem için bana uzattı. "Giy şunu."

"Sebep?"

Çantamı kavradı ters hareketlerle. "Gidiyoruz."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, gitmiyoruz."

"Fikir sormadım Gökçen." derken Trenci bir tabur asker var demeden o geçirdi kollarımdan. Biraz daha ters bakarsa Murathan, yapma oğlum gözlerin öyle kalacak demek zorunda kalabilirdim. Zorluk çıkarmak vardı ama bir tabur bordo berelinin size bakması biraz insanı geriye itiyordu. Aslında bize bakan yoktu. Herkes yemeğinde sohbetindeydi ama yine de ortam malumdu... Önümü kapattı hızla. Elimi kavrayıp ilerletmeye başladı.

"Gökçen, nereye?" dedi Bilge.

"Gökçen abla..." diye mırıldandı Zehra.

Sakinleştirmem gereken bir Murathanazor var kızlar. Beni beklemeyin. "Ararım sizi." dedim sadece. Zaten gerisine de fırsat kalmamıştı. Bordo goril çekiştirip duruyordu. O önde ilerlerken ben inadına bağladığı bağı açtım önümden. Topuklularımı takırdata takırdata ilerledim peşinden. Alandan çıktığımız an ise benim mesai başladı. Yemekhaneyi de geçip bir hışımla koridora çıktık.

"İnanamıy-" Bana bakıp açık önümü görünce anında lafını yuttu. Hızla öne atılıp tekrar bağladı. "Gökçen!" dedi dişlerini sıkarak.

Umursamaz ve cüretkâr bir bakış attım. "Murathan."

"Bak ciddi ciddi soruyorum beni mi sınıyorsun sen?"

"Evet." dedim en net şekilde. "Ömürlük bir ders olduğunu düşünüyorum. Yerinde olsam artık salaklıklar yapmak yerine benimle iyi geçinmeye bakardım."

Çene kemikleri seğirdi. Yüzünü yüzüme daha çok yaklaştırdı. Eyvah! Kırmızı alan. Askeri kamuflaj içinde. Ekstra yakışıklı bize. "Ömürlük bir ders nasıl oluyor ben sana öğreteyim mi?" derken sesinden hangi konu da ders vereceği netti. Bu noktaya kadar en asi şekilde gelmeme rağmen bu noktada yutkundum zira başıma bela bir cazibesi vardı. Ve ben günlerdir ona ceza vermek adına kendime işkence çektiriyordum.

Cevap beklemedi. Elimi kavradı sıkıca. Hızla ilerletmeye başladı. Keyfim hala gıcırdı. "Cezan bitmedi." diyerek uyuz etmeye devam ettim.

"Ceza falan yok." dedi anında. "Daha fazla dayanamayacağım buna."

"Hani ne yaparsam boynun kıldan ineydi."

"Boyun mu bıraktın?" diye homurdandı. "Kopardın attın boynumu. Ben de şu an silahla bir ev basabilecek bir sinirdeyim mes-" Bir odanın kapısını açtı hızla. Ama açar açmaz lafı yarım kaldı. Peşinden içeri giren ben de tam ona laf saymaya hazırlanıyordum ki öylece kaldım. Bunu beklemiyordum. Hatta bence bunu beklemiyorduk.

Ben, Murathan, Süleyman ve Aybüke olarak hiçbirimiz beklemiyorduk.

Evet, Süleyman ve Aybüke de bu görsel içindeydi zira şu an Aybüke odanın köşesindeki masaya yaslanmış dururken Süleyman şaşırtıcı bir yakınlıkta dibindeydi hatta şöyle ki Aybüke'nin kolları Süleyman'ın omuzunda, Süleyman'ın kolları ise Aybüke'nin beline sarılıydı. Yani aşırı bir yakınlık söz konusuydu. Dudakları dip dibe olacak kadar bir yakınlık...

WTF?

Anlık bir bakıştık.

"Lan!" dedi en sonunda Murathan. Adana kanalına geçti. "N'oluyo lan?"

Ağzım beş karış açık kaldı. Ciddi ciddi bu yaşandı. Zira gördüğüm görselin tek bir açıklaması olabilirdi. Hele de Aybüke'nin ben Süleyman'ı öptüm itirafından sonra. "İnanmıyorum." dedim şaşkın şaşkın. "Sevgili mi oldunuz siz?"

Murathan'ın şaşkın bakışları bana döndü. Bunu asla beklemeyen bir hali vardı. Tekrar Süleyman ve Aybüke'ye baktı. Anlık şoku atlatmış olsa gerek

Aybüke hızla önündeki Süleyman'ı geri iteledi.

"Yok artık!" diye şaşırıyordu o sıra Murathan. "Harbi sevgili mi oldunuz lan siz?" Kızını basmış gibi bir hali vardı. Aybüke'ye baktı aynı şaşkınlığı ile. "Aybüke?"

Ne yapacağını bilemedi Aybüke. Eli ayağı anlık birbirine dolandı. "Komutanım." diyebilirdi sadece.

Süleyman ise geniş geniş güldü. Zafer kazanmış bir hali vardı ki haklıydı. Mohaç' ı 1 saatte fetheden Süleyman bakışı vardı adeta ki tekrar ediyorum. Gerçekten haklıydı. Gerçi bu Mohaç Muharebesi biraz uzun sürmüştü ama neyseydi. "Yaşandı bir şeyler." dedi mutlu mesut.

"Gerçekten sevgili misiniz?" diye daha çok yükseldim.

"Gökçen susar mısın?" dedi Aybüke dişlerini sıkarak.

Süleyman hala mutluydu. "Lütfen sesli söylemeye devam edin Gökçen Hanım. Duyması çok hoş."

Gülerken ağzım beş karış açık kalmaya devam ediyordu. Aybüke ise Süleyman' a da yükseldi. "Süleyman!"

"Ne?" dedi Süleyman ters ters. "Neyimi saklamışım ben ki bunu da saklayayım. Herkes duydun. Aybüke artık resmi ve milli olarak benim."

Güldüm. Şaşkınlık karışımı bir ifade ile güldüm hem de. Bunu şu an zerre beklemiyordum. Murathan da beklemiyor olsa gerek alık alık kalmıştı.

"Hayırlı olsun." derken buldum kendimi.

"Gökçen sus!" diye gerginlikle yükseldi Aybüke.

"Çok sağ olun Gökçen Hanım." diyerek sırtıttı Süleyman.

Aybüke ise daha fazla bu ortama dayanamamış olmalı ki hızla ileri atıldı. Başını yere eğip Murathan ve benim yüzüme bakmadan koşar adım bize doğru ilerleyip yanımızdan geçti ve resmen kaçarak odadan çıktı. Peşinden Murathan'la aynı anda baktık. Daha sonra ise bakışlarımızı sırtan Süleyman'a yine aynı anda çevirdik.

"Utaniyor biraz ondan öyle kaçtı dağ çiçeğim." dedi geniş geniş gülerken. "Eee alıştı bir de yıllardır kaçmaya. Ondan yani..." Derin, içli bir nefes verdi. Aşık aşık baktı. Nerede görsem tanırdım bu bakışı. "Artık benden kaçmıyor ama. Sizden kaçtı yani. Belirtmek isterim..." Yine güldü. Oldukça keyifli olsa gerekti.

Kısa bir sessizlik çöktü ortama.

Bu durumu bozan ise Murathan oldu. "Bu durumda ben az önce sizi bastım dimi?" Gülüşü bir tık soldu Süleyman'ın. Murathan ise keyifle güldü. "O kadar keyiflendim ki şu an..." Sırtarak anlık bana bakıp tekrar

Süleyman'a döndü. "Hiç keyfim yoktu bak ama şu görselden sonra acayip keyiflendim." Tekrar sordu. Emin olmak ister gibiydi. "Böldüm dimi sizi ben?"

Eee yani dercesine başını yana eğdi Süleyman. Komutandı karşısındaki, çaresizdi.

Bu durum Murathan'ı daha da keyiflendirdi. Bu adamın kini gerçekten devede kulaktı. Aylar önce Süleyman'ın bizi basıp sevişmenin eşiğinden döndüğümüz anı hala atlatamıyor oluşu asıl bana şoktu. 20 yıl önce düğünde koluna takılan altın sayısını unutmayan yengeler gibiydi.

"Peşindeyim artık Süleyman." derken elimi kavradı tekrar. "Sen nereye ben oraya. Rahat yüzü yok sana."

"Komutanım!" diye isyan etti Süleyman.

"Ne var oğlum?" diye diklendi Murathan. "Yaşattığını yaşayacaksın işte. Bak bakalım nasıl oluyormuş." Parmağını salladı Süleyman'a doğru. "Cidden peşindeyim."

Derin bir nefes verdi Süleyman. "Benim o cezam hala bitmedi mi Komutanım? El insaf."

"El insaf etsin etsin o zaman oğlum bane ne." Dedi Murathan uyuz uyuz. "Düşün elime. Haydi bakalım." Geriledi. Onunla birlikte el mecbur ben de. Süleyman yılmış bir şekilde geride kalırken biz odanın önünden ayrılmış bulunuyorduk. Süleyman boynu büyük bükük baktı ardımdan. Teselli verici bir bakış attım. Merak etme Süleyman. Halletmeye çalışacağım ama ne denli başarılı olurum bilmem. Ömürlük kinli bu adam sana.

Koridorda el ele ilerlemeye devam ettik. "Rahat mı bıraksan artık şu adamı. Yıllar sonra yüzü gülmüş."

Keyifli ifadesi ben konuşur konuşmaz bıçak değmişse kesilip atılmış gibi silindi yüzünden. Tip bir bakış attı yine. "Benim de yıllar sonra yüzüm gülebilirdi ama onun yüzünden gülemedi."

Bakışlarımla kınadım. "30 yaşında üsteğmen adamsın hareketlere bak. Ayrıca nereye gidiyoruz biz. Hayri Albay'a veda etmedim ben daha."

"Yarın getiririm daha uygun bir kılıkta veda edersin. Veda eder etmez koşarak gitmiyor albay."

Göz devirdim. "Daha uygun bir kılık derken? Bence gayet uygunum. Size uygun olsun diye asker yeşili bile giydim."

Binadan dışarı çıkmıştık. "Çok sağ ol." dedi huysuzca. "O kadar uygun giymişsin ki böyle bir uygunluk yeryüzünde olamaz yani. Bunun bir tık üstü yok. Öyle bir uygunluk." Bu noktada kafasını ya sabır der gibi sağa

eğdi. Ve bunu dile de getirdi. "Ya sabır, ya sabır." İlerledik hızla. "Arabayı nereye çektin?" dedi ters ters.

"Ara da bul." dedim. Bakışlarım beresine takıldı. "Bordo bere değil misin?"

Kekstarı altüst olan Gürbüz bakışını attı. Umursamadan gülümsedim.

"Beni daha fazla zorlama istersen Gökçen." derken patlamaya yakındı. "Hiç hoş şeyler olmaz."

Hadi be ordan bakışımı attım. "Ay konuştu Terminatör." dedim uyuz uyuz. Sonunun iyi yerlere gitmeyeceğini bile bile damarına basmaya devam ettim. Benimde fantezim buydu. Ne yapalım. "Ne yapabilirsin ki yani?" dedim kendimden emin bir edayla.

Durdu adımlar. Önce bir önüne baktı. Elinin içindeki elimi daha sıkı kavradı. Gözlerini kapatıp başını hafifçe sağa eğdi. Sakinleşmek adına dişlerini dudağına geçirdi ama çokta başarılı olmadı bence. Ateş atan kehribarları gecenin içinde güneş misali parlarken sinir yüklü bakışlarını bana çevirdi. İşte bu bakış beni bir tık ürkütmüştü. Hafifçe yutkundum.

Bitmişko Gökçen.

Sağa sola baktı önce. Kimsenin olmadığına kanaat getirince yaklaştı. Elimi bırakmadan yüzüme daha çok yaklaştı. Dudaklarımız arasında milim kala durdu. "Araba nerede?" dedi tane tane, her heceyi vurgulayarak.

Anlık bir bocaladım. Ne kadar inat edersem edeyim şu bakışı ve ses tonunun beni bayıltıcı bir etkisi vardı. "Arka tarafta." diye mırıldandım.

Bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geldi. "Güzel." Dedi sinirli bir sakinlikle. "Gel şimdi göstereyim sana ne yapabileceğimi." Tekrar önüne döküp ilerledi. Tabi eline yapışık olan beni de ilerletti. Tükürüğüm boğazıma kaçtı anlık. Şu andan sonra ben bu adamı tutamazdım. Fazla damarına oynamıştım. Zaten şu saatten sonra ben beni de tutamazdım. Olacak olan belliydi. Kaç gündür ona ceza diye ben daha çok ceza çekiyordum. Kalbim olacak olan şeyin heyecanına şu saniye dahi dayanamamış olmalı ki peşi sıra giderken dudaklarımdan lap diye bir hıçkırık kaçtı.

Yok artık!

Hızla elimi ağzıma kapattım.

O ise yandan bir bakış atıp ilerlemeye devam etti. "Olacağı bilmen güzel."

Bir daha hıçkırdım. O son hamleyi yapmasak daha iyi olacaktı sanırım. Adam patlayacaktı. Bir kere daha hıçkırırken dişlerimi dudaklarıma

geçirdim. Şu noktada sessiz kalmam gerekiyordu sanırım. Zira yeterince zorlamıştım. Dünyanın en masum kadını bakışımı atarken bir daha hıçkırdım. Sende bir dur be arkadaşım. Daha başlamadık bile.

Başlayacak mıydık peki?

Cidden bunu yapacak mıydık şu an?

Beklenti ve heyecanla cidden tekledi yüreğim. İnanamıyordum kendime. Hayır diyecek değildim çünkü artık benim canıma da tak etmişti yani. Bu kadar süründürme şimdilik yeterdi. Ben sürünüyordum yoksa. Günlerdir kaslarını gözüme soka soka geziniyordu yanımda. Çok özür dilerim ama ben de insandım yani. Arabanın önüne geldiğimiz saniye durdu. Yutkundum. Tek kaşım havalandı. Arabada mı yoksa?

Elimi bıraktı. Bakışları bana döndü. "Anahtar?" dedi yine en net şekilde.

O son libidosuna cidden oynamamalıydım. En yoğun sinir anlarında alnının ortasında beliren damar ben buradayım dercesine bana el sallıyordu. "Çantamda" dedim.

"Ver o zaman!"

Masum masum göz kırptırdım. "Çantam sende Murathan."

Kaşları çatık bir halde koluna baktı. Evet, sabahdır çanta kolunda gelmişti buralara kadar. Kombinine yakışmıştı aslında. Çanta da hâkî yeşiliydi... Lakin o yakıştıramamış olmalı ki kaşları daha çatık baktı çantaya. "Akıl mı bıraktın?" diye söylene söylene çantamı kolundan koparmak ister gibi ayırdı. "Akıl mı bıraktın? Akıl!" diyerek dişlerini sıkarken çantayı açtı. Anahtarı bulup arabayı açtı. Çantayı bana uzatınca el mecbur aldım. Bir kere daha hıçkırdım. Yanından geçip uslu uslu sürücü tarafının yanında ki koltuğa gidecektim ki kolumdan kavradı.

"Nereye?" derken kehribarlar gecenin içinde alev ateş parlıyordu.

Gökçen, kızım. Bitmişko, yanmışko, kül olmuşko.

Arka kapıyı açtı. "Geç şuraya." dedi en net şekilde.

Yine yutkundum. Ama canıma da baya bir minnetti. Ürktüm bir ama geri duracağımı sanıyorsa yanılır. Güldüm usulca. Ama en cüretkarından. "Hay, hay!!!" derken meydan okur bir edayla çenemi yukarı dikmiştim. Bana açılan kapıya doğru ilerledim. Ondan da benden de yükselen ateş aramızda kalan Maserati kapısını eritebilirdi. Bu yaşansın istemezdim. Çok paraydı, malum. O yüzden usulca içeri süzüldüm. En uca kaydım. Çantamı ön koltuğa savururken çok rahat çok profesyonel bir şekilde saçlarımı geri savurdum.

Derken o bindi içeri. Kapıyı kapattı. Aradan ileri uzanıp araç iç ışıklarını açtı. Başındaki bordo bereyi arabanın camının önüne bıraktı. Yanına ise belindeki silahı... Kapıları kitledi. Ben ise tekrar hıçkıldım. Sakince önüme eğilip bileğimi saran tek bant ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm. Şu saatten sonra olacağı anlamamak ağır salaklık olurdu. Şükür, o kadar salak değildim. Kendini tekrar yanıma bıraktı. Derin bir nefes verdi. Ve evet. Harlanan ateşin patlama anı gelmişti. İnşallah sağ çıkardık.

Bir ayağımın bağcığını çözmüş diğerine geçmiştim ki bakıştık. Çatık kaşlarının altından baktı. Masum masum göz kırptırdım. Yemedi bu masumluğu. Daha fazla beklemedi. Elini aramızda uzatıp ceketin açık önünden hala görünen kelekli sütyeni ortasından kavradı. Bir hışımla kendine çekti. İnledim anlık. Sonra ise dudaklarını en asi şekilde dudaklarımın üzerinde buldum. Bana doğru eğdi bedenini. Geri geri devrildim istemsizce. Kapıya dayanan başım ile gerileyişim durdu ama öpüşümüz sakinleşmedi.

(+18 uyarımın alt yazısını geçiyorum.)

Sinirini dudaklarımdan çıkarır gibiydi. Dili ağzımın içinde sonsuz bir ateşi yaktı. Ona karşı asla sönmeyen bir ateşti bu zaten. Ellerim yüzünü kavırken onun elleri belimi sıkıca kavradı. Öpüşmemiz derinleşti. Bence biz öpüşmüyorduk. Bence bizim dudaklarımız birbirine her değdiğinde ruhlarımız birbirine karışıyordu. Bir gün 'O mu ben, ben mi o?' ayıramayacaktık.

Üzerimdeki trençi çıkarmak için hareketlendi. Dudakları dudaklarımdan ayrıldı. Sızladığını hissettim dudaklarımın. Varlığının talan edişinden de olabilirdi bu sızlama. Yokluğunun anlık özleminden de. Hafifçe doğruldum devrildiğim yerden. Aceleyle kollarımdan çıkarmaya çalıştığı trencim konusunda yardımcı oldum. Bunu yaparken ise gözlerimi gözlerinden bir saniye dahi çekmedim. O da benim...

Trenç'le birlikte ceket de çıkarmıştı. Karşısında kelekli bir sütyen ve pantolonla kalmıştım ki artık koyu kehribara dönen bakışlarını yine benden çekmeden çenemden kavradı. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı bir hışımla. Göğüs kafesim anın heyecanıyla körük gibi inip kalkarken kalbime zarar bir bakış daha attı. Başparmağı zonklayan dudaklarımda gezindi tahrik edici bir yavaşlıkla.

"Şimdi Murathan sana ne yapsın?" diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Sen söyle."

Zerre çekinmedim. "Ne isterse onu." derken buldum kendimi.

Memnun etti bu cevap onu. Keyifle gülümserken tekrar dudaklarımız buluştu ama ne buluşma. Dişlerimizin birbirine vuruş sesini duymuştum anlık olarak. Bizi cidden bu işte nahiflik asla kesmiyordu. Aradaki sevgi devasaydı. Başka türlü atamıyorduk. Dudakları dudaklarımı talan ederken elini pantolon düğmemde hissettim. Açtı. Aynı saniyelerde ben de onun üzerindeki kamuflajın düğmelerini açmak için çabalıyordum ama yoğun heyecan, istek ve arzudan ellerim titriyordu. Zorlandığımı anlayınca dudaklarımız ayrıldı. Üzerimden hafifçe doğrulup sadece ilk üç düğmesini açmayı başarabildiğim kamuflajını o çıkarmaya koyuldu.

Ben de boş durmadım. Pantolonumun düğmesini açmıştı. Sürgüsünü de ben indirdim. Pantolon giydiğim için kendime söve söve kalçalarımı hafifçe kaldırıp bacaklarımdan aşağıya bıraktım pantolonu. Oysa bu gecenin eninde sonunda böyle biteceğine adım gibi emindim. Sözde pantolon giyip Murathan'ın işini zorlaştıracaktım.

Bana zulümdü şu an, bana!

Kurtuldum yine de. Kelebekli takımın altı olan, tamamen hâkî yeşili bir çamaşır vardı altımda artık. Kenarlarında ki ince ipler zorla tutuyordu kendilerini üzerimde. O ise kamuflajını çıkarmış öne savururken karşımda yeşil renkli bir askeri atlet ile kalmıştı. Şu atletle bile seksi oluşu pek hoş değildi. Atleti de çıkardı tek hamlede zaten. Yanıyor oluşu bariz belliydi. Tam o anlarda alt çamaşırımı görünce gözü de dudağı da seğirdi.

Hıçkırdım. Çok şükür ki arabanın içi dışarıdan görünmüyordu. Cidden ileri görüşlü bir beydi.

O ise yutkundu. Dili usulca dudaklarında gezindi. "Asıl bana hık." dedi dişlerini sıkı sıkı. "Asıl benim yüreğime hık." Tek elini çamaşırımın kenarına attı. Çekse koparırdı. Öyle de yaptı.

"Murathan." diye inledim ama çok geçti.

İlkel bir vahşilikle çekti ince bağı. Sinirliydi bu takıma biraz. Belli oluyordu. Çektiği köşe koptu. Soluğumu tuttum. O ise kopan çamaşırı bir hışımla üzerimden tamamen çekip öne savurdu. Vitesin üzerinde öylece kaldı idam edilen çamaşır.

Geriledim hafifçe. Sırtımı kapıya yaslamaya çalıştım. İzin vermedi. Nefes almak zordu. Kadınlığıma dikti bakışlarını. Bir bacağıma kavrayıp koltuklardan tarafa iteledi. Her şey artık tamamen önündeydi. Hıçkırığım arttı. Kasıklarım sızım sızım sızılarken eli usulca kadınlığıma değince benim için kopuş noktası oldu. Başım geri düşerken gözlerim yavaşça kapandı. Sabırsız ve heyecanlı bir soluk kaçtı dudaklarımdan.

Okşadı ağır ağır. Kesik mırıltılar şeklinde inledim. Zonkluyordu. Şu durumda bile o diye sızım sızım sızılıyordu. Kullandı o da bu durumu. Okşamaya devam etti usulca. Kasıldım. Nefes alışverişim hızlandı. O ise zaten zonklayan, beklenti ile şişmiş gibi hissettiğim kadınlığımın üzerine hafice vurdu. Acıtmayan bir darbeydi lakin zaten alev ateş yanan bölgem için öldürücü bir darbe olmuştu.

Bu her şeyi daha da harladı.

"Murathan." diye inledim. Başım geri düşerken dişlerimi dudağıma geçirerek gözlerimi kapattım.

"Murathan sana ölsün." dedi her zaman ki gibi. Bir kere daha hafifçe vurdu. Yine acımadı ama hassasiyet seviyem son noktadaydı. Dehşet hoşuma gidiyordu. "Murathan senin her zerrene ölsün." Aynı saniyelerde beklenmedik bir şekilde parmaklarını içime daldırınca kasılıp kaldım. Kesik kesik soludum. Nefesimi zorla toparladım.

"Gözlerime bak." dedi.

Sırtım yay gibi gerildi. Dediğini yaptım ama. Başımı tekrar yukarı kaldırdım. Zevkten dönen bakışlarımı gözlerine çevirdim. Bu bakışım onu tahrik etmiş olmalı ki anlık bir gözü seğirir gibi oldu. Alt dudağına geçirdi dişlerini. İçimde gidip gelen parmakları hızlandı. Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Sarı ışığın altında askeri künyesi ve kasları ile gözüme Yunan mitolojisinden fırlamış gibi geliyordu. Daha da döndürüyordu başımı bu durum. Minik mırıltılar şeklinde inledim kesik kesik. Şu noktada bile terin sırtımdan ve şakaklarımdan aktığını hissedebiliyordum. Parmakları içimde gidip geldikçe kasıklarındaki sızı büyüdü.

"Murathan!" diye daha çok inlerken bir elim tutunmak adına koltuğun bir yanımda kalan yüzüne ilerledi. Başaramadı. Tutunacak yer bulamayarak sıyrıldı parlak koltuk yüzünden tırnaklarım. Düşecek gibi oldum. Can havliyle tekrar inledim. "Murathan!"

"Ne istersen yap demedin mi?" derken parmakları içimden usulca ayrıldı. Klitorisimin hassaslaşan uçlarını okşadı canıma okuyan bir hırsla. "Durayım mı?"

Hızla başımı iki yana salladım. İntikam alıyordu. Ciddi manada intikam alıyordu. Şu noktada durmak demek kendi topuğuma sıkmak demektir. Kasıklarım daha çoğu için sızılıyordu. Bir kere daha hıçkırdım. O ise bir hışımla yine sütyenimin ortasından kavradı. Bunu da koparmaya ant içmiş gibiydi. Geri yaslanmış bedenimi kendine çekti. Dudaklarımız yine şiddetle birbirini buldu. Koltuğun ucunda oturuyordu zaten. Daha uca kayıp yönünü

bana daha çok çevirdi. Bir eli hala aramızdaydı. Avuçladığı kadınlığını sıkınca öpüşme arasında dudaklarına doğru inledim. Diğer eli sütyenin kopçalarına uzanmak için sırtımda geziniyordu. Hassaslaşan ve sızlayan kadınlığını bir kere daha sıkınca daha fazla duramadım.

Bu kadar altta kalmak yeterdi. Acı çektiriyordu kasıklarım. Hızla ona doğru yasladım bedenimi. Ellerimi omuzlarına atıp gerilettim. Anlık bir bocaladı ama sorgulamadı. Dudaklarımızın ayrıldığı saniyelik arada onun sırtını koltuğa yaslamış ben ise bacalarımı iki yanına yaslayarak kucağına kurulmuştum. Önüme düşen saçlarımı geri iteledi bu süreçte. Şehvet dolu bir hayranlıkla baktı yüzümün her bir köşesine. Ben ise ellerimi sırtıma attım. Az önce açmaya niyetlenip açamadığı sütyeni tek seferde açtım. Gerisini o devraldı. Bakışlarını benden çekmeden omuzlarımda duran kopçalara uzandı. Usulca kollarımdan aşağıya indirdi.

"İlk fırsatta bunu yakacağım." derken çıkarıp yana savurdu. Artık tamamen çıplak olan göğüslerime parlayan gözlerle baktı. Büyük buluşma yaşıyordu aralarında. "Kaçtır canıma okuyor..." dediği an sağ göğsümü avucunun içine aldı. Sıktı hafifçe. Başını hafifçe eğip üzerine derin bir öpücük bıraktı. Güldüm bu haline. Sert omuzlarındaki ellerim saçlarına daldı. O benim göğüslerimden öperken ben onun saçlarına derin bir öpücük bıraktım. Bu kokuya bir ömür doyamayabilirdim.

Gerdanıma ilerledi dudakları. Oradan boynuma. Geçtiği her zerreyi öptü. Her milimin hakkını verdi. Kendimden geçmiş bir şekilde kapandı gözlerim saniyelik. Gözlerimi açtığım an ise yine bana hayran hayran bakan kehribarları ile karşılaştım. Kalbim patlayacak sandım. Kalçamı ileri geri hareket ettirerek kasıklarım altında şu noktada bile fazlası ile beni beklediğini belli eden erkekliğine süründüm. Nefesi sıkıştı sanki. Dişlerinin arasında kesik bir soluk verdi.

"Gökçen." diye soludu.

Cevap olarak kendimi hafifçe geri çekip belindeki palaskasına uzandım. Açmaya çalıştım ama zordu. "Çöz şunu." dedim en sonunda.

Çapkınca güldü. "O kadar mı istiyorsun beni?"

Meydan okumamanın sırası mı oğlum? Bir taraflarım yanıyor burada benim.

Canıma tak'tı valla. "Sen istemiyor musun?" derken bu sefer ben çenesini kavradım. Dudaklarımı dudaklarına yasladım ama öpmedim. Öylece üzerlerinde durdum. Bakışlarımı ise gözlerinden çekmedim. Kucağında sağa sola kıvrandım. "Bana ihtiyacın yok mu?"

Yutkundu. Minik bir küfür mırıldandı ağzının içinde. Dişlerini sıktı. Sonra ise can havliyle o palaskasına yapıştı. Kendimi hafifçe yukarı kaldırdım bu süreçte. O ise palaskayı ve pantolonunu hızla aşağıya doğru iteledi. Yüzü kızarmıştı. Alnı terlemişti. Tek değildi. Benim de aynı halde olduğuma kalıbımı basardım. Kalçalarını hafifçe yukarı kaldırarak bekledim. Onun ise pantolonunu aşağı indirirken çıkardığı tek şey pantolonu değildi. İç çamaşırı da onlarla birlikte sıyrılıp gitmişti. Aşırı sertleşmiş erkekliği aramızda belirince bu sefer yutkunan ben oldum.

Bacak ucunda oturuyordum gerilediğim için. Yaklaşmamı bekledi ama yaklaşmadım. Süzdüm önce bir bedenini. Göğüs kaslarında usulca gezindi parmaklarım. Yara izlerinde gezindim. Sonra ise karın kaslarında. En sevdiğim katlar; işte bu katlardı. O ise göğsüme attı elini hemen. Zevkten dönen bakışlarımızı birbirimizden çekmeden bedenlerimizde gezindik. Her dokunuşumda erkekliği daha da sertleşti aramızda. Daha da büyüdü. Benim ise kasıklarımındaki sızı artık dayanılmaz bir hal aldı.

En son erkekliğine ulaştı ellerim. Geri durmadım. Sakınmadım. Ağır ağır okşadım. Derin derin solurken başı geri düştü. "Gökçen!" diye inleme sırası ona geçmişti.

Benim gibi sabırlı durmadı lakin. Başını tekrar geri doğrulttu. Artık kulakları da kırmızıydı. Bacakları üzerindeki baldırlarımı kavradı. Sıkarak kendine çekti bedenimi. Kadınlığım erkekliği üzerinde durunca ikimiz de inledik. "Sen beni yakar kül edersin." dedi dudaklarına doğru. Elleri çıplak sırtımda gezinirken. "Ben kör bir kurşundan değil senin ateşinden geberip giderim bu gidişle."

Kendi ateşinin bana yaptıklarından bir haber olmalıydı. Şu saniye tamamen birleşme arzusu zirve yaptı. Dengemi sağlamak adına ellerimi omuzlarına yaslayıp dizlerimin üzerine kalktım hafifçe. Elleri kalçalarımın üzerinde gezindi. Okşadı. Hareket ettikçe ereksiyonu bacaklarıma çarpıyordu. Bu işleri daha baştan çıkartıcı hale getiriyordu. Az önce yaşanan orgazmlar söndürmek yerine daha da harlamıştı sanki ateşi. Beklenti ile baktı gözlerime. Sürtündü önce kadınlığıma. Aşırı sertleşmiş erkekliği klitorisimin dudaklarına değdiği an inledim. Bakışlarımızı birbirimizden asla çekmedik. Omuzlarına daha sıkı tutundum. O ise kalçamı daha hoyratça sıktı. Bir kere daha sürtündü. Kıvranan bir inleme kaçtı dudaklarımdan. Hoşuna gitmiş olmalı ki serseri serseri güldü.

Tam Murathan diye yükselecektim ki sürtünmek yerine erkekliğinin ucunu ıslak ve sızlayan klitorisime dayayınca amansız bir soluk kaçtı

dudaklarımdan. Tenim yanıyordu. Göğüslerim sertleşmiş ve hassaslaşmıştı. Amacı yine acı çektirmektir sanırım. Kadınlığının ucunda öylece kaldı. Kalçalarımı okşadı ağır ağır. Ucunu sürtüp durdu. İlerlemedi.

Kasılmış bir haldeydim. "Şimdi de sen mi beni sınırıyorsun?" dedim en sonunda. Ve daha fazla dayanamadım. Şu an sınanmaya tahammülüm yoktu. Sertleşen erkekliğini ben kavradım. Kendimi ona daha çok yasladım ve usulca içime aldım. Kalçalarımdaki elleri aniden daha sıkı kavradı tenimi.

Bunu beklemiyor olmalıydı. "Siktir." derken kasıldı altımda. Benim başım ise anında geri düştü. Ayrı bir dünya geldi sarmaladı o an etrafımı. Sadece onun ve benim olduğum bir kozadaydık sanki. Bedenlerimiz bir bütündü. Bu dünyada her şey bizim için dönüyordu. O bana sığınmıştı, ben ise ona. Bu dünya sadece iki kişilikti.

"Gözlerime bak." dedi her zamanki gibi. Baktım. Şehvetle yanıyorlardı. Omuzlarındaki ellerim boynundaki künyeye uzandı. Bir elime sararak ona tutundum zira birazdan buralar karışacaktı. Daha derine kaymasına izin vererek biraz daha bıraktım kendimi üzerine. Zorlandım ama durmadım. Zevk son noktadaydı. Bir eli göğsümü sıktı. Okşadı. Diğer arsızca her kıvrımında gezindi. Sonra ise birleştiğimiz noktaya attı elini. Tam bir bütün olduğumuz noktadan kadınlığının üstünü hafifçe okşayınca bu sefer kasılıp kalan ben oldum.

Başı geri düştü. Öyle güzel göründü ki o an gözüme adeta parladı çehresi. Kavislenen âdem elmasına minik bir öpücük bırakma arzuma hâkim olamadım o an. Öptüm geri düşen boynundan hafifçe. Ben bir kere öptüm. O ise benim gerdanımı sayısız öpücükle donattı... Tenlerimiz ateşimizle ıslanmıştı. İşler dayanılmaz bir nokta alınca kendimi tamamen üzerine bırakıp hepsini aldım içime. Zorlandım. Soluksuz bir çığlık attım bu yüzden. Bu ani acıyı azaltmak için sağa sola kıvrandım kucağında. Ben zorlanıyordum ama kadınlığım bundan memnun gibiydi. Memnuniyetle karşılıyordu bu gelişi. Ona doğru yükseldim. Göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Bu sefer de dudaklarına uzandım soluklanmak adına. Bu süreçte kalçalarım hafifçe erkekliğinden uzaklaşmıştı ki izin vermedi. Kalçamı kavrayıp tekrar kendini içime iteledi. İnledim dudaklarına doğru.

Ve bu döngü devam etti. Yukarı yükselip tekrar onu içime kabul ettim defalarca. Omuzlarını aşip koltuğa yasladım ellerimi. Hafifçe yukarı yükseldim. Göğüslerimi emmeye başladı anında. Daha da sızladı her zerrem. Kesik kesik iniltilerimiz doldurdu arabayı. Emdi. Öptü. Bu sırada

hala içimde oluşu başıma belaydı. Göğüs ucumu dişlediği an çaresizce çırpındım kucağında. Omuzlarına geçirdim tırnaklarımı. Yetmedi, ellerimi terlemiş saç diplerine daldırıp çekiştirdim.

Bir noktada cidden aklımı yitirecek gibi oldum. Dudakları göğüslerimden ayrılır ayrılmaz dudaklarımı buldu. Elleri yüzümü kavradı. Önüme düşen, terden yanaklarıma ve boynuma yapışan saçlarımı geri iten parmakları ne kadar nazikse, içime girip gerileyen erkekliği de bir o kadar sertti. Vahşiydi. Alnını alnıma yasladı. Kalçamı yükseltip alçaltarak ben de onun döngüsüne uydum. Şu noktada zevkten gözlerimi kapatmam lazımdı ama kopamadım gözlerimden. Alınlarımız birbirine dayalı, bakışlarımız tamamen birbirimizdeyken bedenlerimizin hazzını sürdürdük. Birleştiğimiz noktadan yükselen zevk devasaydı. Bacaklarım titremek üzereydi. Kasıklarımı zorlayan şey patlamaya yakındı. Hissediyordum. Nasıl dağıldığımı izlemek ise onun hoşuna gidiyor olmalı ki pür dikkat izliyordu beni.

Son noktaya geldiğimizi hissettiğimde daha fazla sakın kalamadı. O da son noktada olmalıydı. Elleri yüzümden ayrıldı. Kalçalarımı kavradı. Beni yükseltip daha sert darbelerle içime vurmaya başlayınca inleyişim soluksuz feryatlara döndü. Dişlerini sıktı. Terler alnında daha belirgin bir hal aldı. Giderek büyüüp sertleştiğini hissedebiliyordum. Her gidiş gelişinde o da inledi. Dişlerini sertçe dudağına geçirdi. En dipteydi...

Ve en sonunda benim kasıklarımın ucunda hazır bekleyen şey patladı. Bedenim kuş misali titredi kucağında. Aynı şey onda da yaşanmış olmalı ki ilkel bir dürtüyle, sertçe inlerken kalçalarımı hareket ettiren eli durdu. Alnı göğüs arama düştü. Aramızda ılık bir ıslaklık belirdi. Kollarım omuzlarına dolanmış, başım saçlarına gömülüyken öylece kaldık birkaç saniye.

Sonra ise aynı anda derin bir nefes verdik.

Bekledi birkaç saniye göğsümde. Erkekliği içimden ayrılmış lakin kadınlığının üzerinde duruyordu. Yine tetikliyordu. Saçlarını okşadım. Elleri sırtımda gezindi. Bedenim orgazmın artçıları ile hala sallanırken soluk alışverişimi düzene sokmaya çalıştım. O ise göğüs aramdan öptü önce. Terliydim ama umursar bir hali yoktu. Zira ben de onun terli saç diplerini pek umursamıyordum. Gerdanıma ilerledi. Öptü. Boynuma ilerledi. Öptü. Hafifçe gülümsedim her öpücüğüne karşı.

Başımı geri atınca bakışlarımız denk düştü. Öyle bir baktı ki; kelimelere dökemezdim bu bakışı asla. Ne ses ne yazı yetmezdi bu bakışı anlatmaya. Aynı bakışını bozmadan yavaşça yüzümü avuçlarının arasına aldı. Yanaklarımı okşadı parmakları. Alnımdaki terleri sildi. Büyülü bakışına

hayranlıkta eklendi. Alnımı alnına yasladım. Zira bir tık sarsıntıdaydı hala bedenim. Sığınacak tek limanım ise oydu. Omuzuma düşen saçları geri iteledi her zaman ki gibi.

"Öylesine güzelsin ki..." derken sesi de kalbime zarardı. "Öylesine benimsin ki..." Dudağımın kenarından öptü usulca. "Öylesine bana ait olan tek şeysin ki..." Gerisini getirmede. Yutkundu sadece. Dudağımdan öptü. Yanağımdan öptü. Boynumdan öptü. Kolları bedenime sıkıca sarıldı. Göğsünden içeri sokmak ister gibi sarıldı. Sıkı sıkı... İmkân olsa kaburgaları altında saklayacaktı sanki. Başını boynuma gömüp kaldı birkaç saniye orada. Derin derin gülümsedim. Saçlarını okşadım. Kollarımı boynuna dolarken ben de onun omuzlarına peş peşe öpücükler bıraktım. İmkân olsa omuzundaki bütün yükleri alırdım oysa. Ama şimdilik elimden gelen tek şey buydu.

Terleyen bedenimdeki ter soğumaya başladığından üşür gibi oldum. Anladı hemen. Rasgele fırlattığı kamuflajının üstü de vites kısmına yapışmıştı sanırım. Benimle birlikte hafifçe öne eğilerek aldı. Sırtıma kapattı askeri kamuflajını. Sarıp sarmaladı yine.

"Sen üşürsen?" dedim her zamanki gibi sevişme sonrası gelen melüllüğümle.

"Sen varken ne mümkün." diye net bir cevap verdi.

Gülüşüm büyüdü. Kamuflajının omuzundaki ve göğsündeki rütbelere baktım. "Komutan ben miyim şimdi?"

"Benim için her zaman sensin." dedi. Çapkınca gülümsedi. Kamuflaj altından yarım bir şekilde görünen sol göğüs ucuma uzandı. Uç kısmıyla hafifçe oynadı. Canıma okuyan bakışlarını ise gözlerime dikti. "Murathan demen yeter. Emir sayarım."

Hoşuma gitti. Gülüşüm derinleşti. Romantik serseri. Ben de elimi künyesine attım. Herkes ekmeğindeydi.

"Artık Maserati'yi satabilir miyiz?" diye sordum.

"Sence bu saatten sonra bu mümkün mü?"

Tahmin etmiştim. Ses etmedim yine de. Uğursuz şeyleri uğurlu şeylere çevirmek bizim elimizde olabilirdi. Tıpkı şu anda ki gibi.

"Bari ilk Adana'ya gitmemize evet de." diye sızlandım.

Parmakları göğüs ucumun etrafında gezinmeye devam ediyordu. Zaten hassastılar. Sırası mıydı yani?

Evet, tam da sırasıydı.

"Tamam." dedi bu isteğime. "Eninde sonunda senin istediğin olacaktı zaten. Sormana bile gerek yoktu."

Bilmesi hoş. Keyifle gülümsedim.

"Ama bir şartım var." dedi.

Ne der gibi baktım.

Güldü. Ama ne gülme. Yüreğim ağzımda attı. "Adana'da ben sana hasret kalırım." derken göğsümden karnıma doğru ilerledi eli. Titredim anlık. Dudaklarıma yaklaştı lakin artık daha sakindi. "İmkansız, öyle bir ihtimal dahi yok, biliyorum ama beni şu an doyurabildiğin kadar sana doyur Gökçen." Usulca öptü dudağımı. Eli kalçalarıma uzandı. Ağır ağır okşadı. "Ben hep sen olayım. Sen hep ben."

Öyle de oldu. Bedenlerimizin dansı devam etti. O tamamen ben oldu. Ben tamamen o. Bir olduk. Bir bedende tek olduk. Biz olduk. Ve dakikalarca birbirimizden ayrılamadan öylece kaldık.

Önündeki yemeğe bakma konusunda oldukça zorlanıyordu Zülfikar. Bakmak istediği hedef belliydi. Lakin bakmak istediği hedefin tam önünde ona mermi atan başka bakışlar olmasından mütevellit kafayı yerden kaldıramıyordu. Liseli ergenlere dönmüştü. Onuru, haysiyeti ayaklar altındaydı. Bu da neydi?

Duru'dan minik bir gülme sesi yükselince derin bir nefes verdi. Bakmak istedi. Gülüşünü dudaklarında görmek, yüzünün tebessümü ile nasıl aydınlanacağını görmek istedi. Hafifçe kaldırdı kafayı yerden. Ve evet. Ayşegül, Bilge ve Zehra ile bir şeyler konuşuyor, bir yandan da gülüyordu. Anında doğdu güneşi.

Alık alık sırtıma isteğine zorla hâkim oldu. Bu iş böyle de olmazdı ama. Bir şekil yaklaşmalıydı kıza. Barbaros gibi uzaktan uzaktan kesmek de ne boktu? En azından bu kadar koruyabilirdi itibarını. Ama masadan bir saniye dahi ayrılmayan Hasan abi pek yardımcı olmuyordu. Huysuzdu. Canı feci halde burnunda hatta götünde ydi. Çıkar bir yol ararken bakışları Mete ile keşişti. Anlık bir bakıştılar. Sırttı Mete. Göz kırpıştırdı Zülfikar.

Koskoca Zülfikar şahin'in el kadar çocuğun eline düşüşü çok onur zedeleyici bir şey olsa da başka çıkar yok yoktu. Metecan hayat kurtarırdı. Hasan abi masanın diğer ucundakilerle konuşmaya dalmışken Mete'ye minik bir yamacıma gel işareti yaptı. Sırtışı büyüdü Mete'nin para kokusu alıyordu. Beni sürekli halana ve babana öv tarzında bir emir almıştı birkaç gün önce Zülfikar abisinden. Hakkıyla yerine getirmiş, evde Zülfifar abi,

Zülfifar abi diye gezinmişti. Ta ki babasından yükselen 'Başlayacağım artık Zülfifarına ha!' yükselişine kadar.

Yeni görev yükleniyor olmalıydı. Anne babasının arasından sıyrıldı. Masanın altına girip karşı taraftan çıktı. Tam karşıda oturduğu için bacakları arasından çıkan çocuğa şaşkın bir bakış attı Süleyman. "Metecan? Napyon öyle oğlum?"

Güldü Mete. Yerden doğruldu. "İş." dedi. Ve hızla işine doğru ilerledi. Tam Zülfikar abisinin yanına gidince ise kendinden emin gülüşü büyüdü. "Selam Zülfifar abi. Beni mi çağırdın?"

Tip bir bakış attı Zülfikar. Cidden itibarı yerle yeksandı. "Aynen, seni çağırdım." dedi sessizce. "Övüyor musun bakim beni evde?"

"Hı, hı." diyerek onayladı Mete. "Ama babam kızdı biraz. Daha övemiyorum."

Yutkundu Zülfikar. "Babana mı öv dedik oğlum? Halana övecektin."

Göz devirdi Mete. "Halamın kalbine giden yol babamdan geçer Zülfifar abi." Umutsuz bir bakış attı. "Ben de seni Barbaros abimden daha akıllı sanırdımkine."

Afalladı Zülfikar. Duru'ya birtakım gönül kaymaları yaşadığından bahsetmemiştii hiç oysa. Sadece beni öv şeklinde net bir görev vermişti. İlk adım algı operasyonuydu. Ama bu ne biçim çocuktı lan? Ondan daha pezevenk biri ile ilk defa karşılaşılıyordu. Elini öpüp alnına götürme isteği hissetti. Masanın ucuna kaçamak bir bakış attı. "Lan sessiz ol." dedi tedirginlikle. "Halan ne alaka? Ne karıştırıyorsun orayı?"

"Halamdan hoşlanmıyor musun?" dedi Mete.

Dediği saniye ise Zülfikar ışıık hızında ağzına yapıştı. "Lan oğlum!" diye yükseldi. Bakışları tekrar Duru'ya kalktı. Ona bakan bal sarısı gözleri görünce ise hafif bir yutkundu. Ne hoşlanması Mete diye düşündü. Evim barkım yanıyor be oğlum...

Çaktırmadı hiç. Gülümsedi. Daha sonra ise elinin altındaki Mete'nin ağzını sever gibi ovaladı. "Canım çocuk." dedi sırta sırta. Duru'nun bakışlar başka yöne dönünce o da Mete'ye döndü. Sırtışını bozdu. "Ağzını yediğim çocuk." derken artık dişlerini sıkıyordu. "Bu böyle sesli mi söylenir?"

"Lafı uzatmayı sevmem Zülfifar abi."

Öylece kaldı Zülfikar. Barbaros haklıydı. Bu bir çocuk olamazdı. Hepsi bir araya gelse bu çocuğun götünün bir yanağı etmezlerdi. Gerçekten haklıydı.

"Eeee." dedi Mete. "Senin için ne yapabilirim?"

Şaşırmaya devam ediyordu Zülfikar ama sırası değildi. Daha çok yaklaştı Mete'ye. Minicik alnına düşen siyah saçlarını geri iteledi ki bu üstün zekalı çocuk düşünürken çok yorulmasın. "Babanı masadan uzaklaştırman lazım." dedi kısık bir sesle. "5 dakika bile yeter bana. Yeter ki bir kalksın artık şuradan."

Düşündü bir Mete. "Risklikine."

Canı burnundaydı Zülfikar'ın. "Lan niyekine?"

"Burada nereye götürebilirim?"

"Zeki olan sensin." dedi Zülfikar. "Onu da sen bul oğlum, bana ne."

Ofladı Mete. "Düşünmem lazım."

"Eee düşün."

Tekrar ofladı Mete. "Düşünmem lazım diyorum."

"Tamam oğlum düşün."

Oflayışı büyüdü Mete'nin. "Sen gerçekten Barbaros abimden daha umutsuz bir bakasın Zülfikar abi."

Yüzünü ekşitti Zülfikar. "Neyim ne? Baka ne lan?"

"Beka işte. Ne bileyim ben. Her şeyi de ben bilemem ki? Büyük olan sizsiniz."

Güldü istemsizce Zülfikar. "Vaka olmasın o."

Mete'de güldü. "Bak, büyük sensin demiştim."

"En büyük sensin oğlum." dedi gaza getirmek adına. "Düşün bul bir şey."

Omuzları düştü Mete'nin. "Zülfikar abi." dedi tane tane. Minik elini aralarında kaldırıp baş ve işaret parmağını gizlice birbirine sürttü. Mesaj netti. "Düşünmem lazım diyorumkine."

Baktı bir Zülfikar. Mete'yi gazlama pedalının para olduğunu Barbaros çok net bit şekilde dile getirmişti. Şu an gözle de görüyordu. "Lan sen var ya sen." diye söylense de gizli gizli elini cebine attı. İki lira çıkardı. Mete'nin eline saydı. Mete ise eline verilen paraya memnuniyetsiz bir ifade ile bakmaktaydı.

"Bu ne?" dedi aynı ifadesini sesine de yansıtarak. "Fakire sadaka mı?"

Şaşırdı bir Zülfikar. Bu çocuk bu yaşta bu lafları nereden öğreniyor olabilirdi? O 7 yaşında silgi kemiriyordu. "Nesi varmış?" dedi yine de. "Para işte."

"Bu paradan mı sayılıyor artık be Zülfikar abi. İki lira nedir? Ülke ekonomisinden haberin var mı senin?"

"Benim var da senin nereden var oğlum? Bu yaşta salça, zeytinyağı fiyatı mı takip ediyorsun sen, hayırdır?"

"Hayat zor Zülfikar abi..."

Şaşkın bakışı sürüyordu Zülfikar'ın. Yaşamak için fazla stresli bir coğrafyada doğmuştu Mete. Hakkını veriyordu. Şaşkınlığı Mete elini tekrar açıp kapayınca kadar sürdü. Tip bir bakış attı. "Kaç lira daha istiyorsun?"

"Temiz 20 kağıdını alırım."

"Yuh!" dedi Zülfikar. "Bozuk paralara ne oldu?"

"Devri kapandıkine."

"Olmaz öyle. Beş kağıt yeter."

"Kurtarmaz." Dedi Mete. "25 kağıt oldu artık."

"Hee!" dedi Zülfikar uyuz uyuz. "12 Ada ile yıllık tazminatı da vereyim mi?"

Boş boş baktı Mete. "O ne demekkine?"

Havalanma sırası Zülfikar'daydı. "Her halattan haberin vardı hani ne oldu? Ne oldu? Ekonomi biliyorsun da tarih mi bilmiyorsun?"

Diklendi Mete. "Öğrenirimkiiii."

"Aman kalsın." dedi Zülfikar. "Onu da öğrenirsen 12 Ada niyetine toptan bizi satarsın sen."

Derin bir nefes verdi Mete. Paramı bekliyorum gibisine elini açıp kapattı.

"Barbaros'a böyle yapmadın ama!" dedi Zülfikar küskün küskün. "Ondan hep bozukluk almışsın."

Derin bir nefes verdi Mete. "O öğretmenimdi. Bu halam... Değer artışı var Zülfikar abi. Ekonomiyi de ben anlatamam ki size. Sonra Mete çok biliyor!"

Kaşları çatıldı. Bu çocuk harbi pezevenk olma yolunda uygun adım ilerliyordu. Hasan abinin günlük gerginlik seviyesine hak verdi. "Domates mi lan halan? Değer artışı martışı, ne diyon sen?" Göz ucuyla Duru'ya baktı. Anlık Duru'da ona baktığından bakışları keşişti. Bunu ikisi de beklemediğinden ışık hızında bakışlarını kaçırdılar. Derin bir nefes verdi Zülfikar. "Onun değeri yok. Özel biri." diye mırıldandı. "Ölçülmez. Değer biçilmez." Cebinden 25'i bırak 50 lira çıkardı. Mete'nin gözler kocaman olurken o parayı eline tutuşturdu. "Al şunu. Hallet bu işi."

Mete'nin gözleri ışıldadı paraya bakarken. Şov bile yaparım diyen bir edayla parayı cebine attı. Zülfikar arkadan poposuna minik bir şamar atınca ise güldü. Koşarak ilerledi. Tekrar masa altından geçip babasının yanına gitmedi ama. Masanın en ucuna gidip ara kısımda durdu. Sağa baktı. Sola

baktı. Ortamı bir güzel yokladı. Para büyüktü. Büyük oynamaya karar verdi. Hızla Albayın masasına ilerledi. Başka biri ile konuşarak gülüyordu Hasan abi. Lakin Mete'nin Albayın yanına gittiği gördüğü an ışık hızında kalktı yerinden.

"Zeynep kalk!" dedi panikle yanında ki eşine. "Albaya gitti. Götünden donunu alır adamın. Zeynep koş!"

Zeynep ne olduğunu bilemedi önce. Sağa sola baktı. Derken tam albayın önünde, Albay ile konuşmaya başlamış Mete'yi görünce ışık hızında o da yerinden kalktı. "Ay Mete!" dedi. "Oğlum!"

Hasan ise çok başka bir dertteydi. "Albayım!"

İkisi de koşar adım o yöne ilerlerken Zülfikar güldü. Bu çocuğun götünü verdi. Hasan abi masadan kalkar kalkmaz derin bir nefes verdi. Bakışlarını Duru'ya çekinmeden dikti bu sefer. Duru da üzerindeki bakışları hissettiğinden anında ona dönünce gözleri keşişti. Birkaç saniye öylece baktılar. Hafifçe gülümsedi Duru. Yerle yeksan oldu Zülfikar.

Ne dese bilemedi. Ağzından çıkacak her laf Duru tarafından ters tepebilirdi. Sessiz bir öksürükle boğazını temizledi. O da yarım bir şekilde güldü. "Hayırdır?" dedi "Neye baktın sarı kafa?"

Dudak büzdü Duru. "Ben değil sen baktın. Asıl sana hayırdır?"

Doğru. Alık alık bakıyordu. Maldı biraz. Arada olan şu mesafeye sövdü Zülfikar. Kesinlikle gözlerine yakından bakmalıydı. Sarı saçlardan yükselen yasemin kokusunu yakından hissetmeliydi. Güldü. "Sen bana baktın ki baktığımı gördün yani."

Güldü Duru. "Yine yersiz bir özgüven içinde gördüm seni."

Çapkınca güldü. "Beni bilirsin."

Kendinden emin bir şekilde çenesini yukarı dikti. "Biliriz tabi."

Pek iyi bilme havası sezmemişti bu imadan Zülfikar. Geçmiş kara bir lekeydi... "Dün de gitmişsin köpeklere yemek vermeye." dedi. "Ben de gidince çok geldi hayvanlara. Yerde yuvarlanıyorlardı en son. Ben varken gitmene gerek yok demiştim daha önce de."

"Gideceğim yerleri kimseye sormam." dedi Duru. "Gitmek istersem giderim."

Bilirdi Zülfikar. Onun aklına girerken de zerre fikir sormamıştı. Haneye tecavüzdü bu oysa. Hoş değildi. Duru'ya bakarken fikri değişti. Belki de hoştu. Güldü. "Bu kadar hayvan sevdiğini bilmezdim."

"Ne biliyorsun ki hakkımda zaten?" diyen Duru ifadesizdi.

Baktı bu sefer Zülfikar. Hazır meydan boşken koşturabildiği kadar at koşturabilirdi. Öne doğru eğildi. Kollarını masaya yasladı. "Terslemek yerine anlatırsan biliriz."

Duru bunu beklemiyordu. Anlık bir bakakaldı. Sonra ise o da kollarını masaya yaslayıp Zülfikar'a doğru eğildi. "Neyi bilmek istiyorsun hakkımda mesela?"

Dudağı hafifçe yana kıvrıldı Zülfikar'ın. Hakkında her şeyi bilmek istiyorum bu aşk değil de nedir şarkısının askeriye tarafından açıldığını sanmıyordu. Kafasında susmaz bir playlist vardı. "Sen neyi anlatırsan." dedi sakince. "Yeniden tanışıyoruz malum. Sıfırdan aldık bazı şeyleri. Gördüklerimle değil senden duyduklarımınla tanırım seni. Daha iyi bir temel olur." Duraksadı ve ekledi. "Bizim için..."

Baktı Duru. Tehlikeli sulardı. Aradaki çekim şu noktadan bile devasaydı. Uzak olması büyük bir nimetti. Şükür etti. Zira büyük konuştuğu şeyleri yaşamak istemezdi. Zülfikar gibi erkekler akıllanmazdı. Huy değişmezdi. Kendine gelmeliydi.

"Gördüklerinle yetin o zaman." derken zor koptu üzerindeki bakışlardan. Kollarını masadan çekip geri yaslandı. Lakin bunu yaparken göğüs kafesini Zülfikar'dan tarafa çeken bir ipi zorladığını hissetti. Kendine tokat atma isteğini zorla bastırdı. Zülfikar ise biliyordum böyle olacağını tarzında bir baş hareketi yaptı. Zordu. Kolay olması şaşırtıcı olurdu zaten. Peki bu onu yıldırarak mıydı?

Bu noktadan sonra asla.

"Hani önyargısız yaklaşacaktın sen bana?" derken yanan içine rağmen her zaman ki gibi geniş geniş gülüyordu.

Kaşlarını havaya kaldırdı Duru. "Öyle yapıyorum zaten. Geldiğimizden beri laf sokmadım farkındaysan."

Gülüşü büyüdü. "Sağ ol. Çok incesin gerçekten."

Duru da güldü lakin bir tık yapmacık. Kendine kızmakla meşguldü. Hayır. O kadar kadın hakları yürüyüşüne katıldıktan sonra böyle bir şeyi kabul edemezdi. Sağa sola kaçırıldı bakışlarını. Zülfikar'ın mavi gözlerini sabahdır üzerinde hissediyordu. Bakmamak için direnmişti ama en sonunda karşı koyamamıştı. Kızdı yine kendine. Ne diye baktıysa...

"Duru." dedi Zülfikar yumuşacık bir sesle.

Bakmadı Duru o tarafa. Sağa sola bakmaya çalışırken Duru olduğunu onaylayan bir ses çıkardı.

Son kozunu taktik maktik dinlemeden ortaya sürdü Zülfikar. Zira Duru'ya ne yapsa ters tepecekti. Biliyordu. En iyisi net olmaktı. "Telefon numaranı versene bana."

Duru'nun bakışlar ışık hızında Zülfikar'a döndü. Afalladı. "Ne?"

Çapkınca gülüyordu Zülfikar. "Yanlış anlaşılma olmasın. Köpekler için istiyorum. Benim gideceğim günler mesaj atayım sana bil, geleceksen de yemek getirme diye. Yoksa el birliği ile patlatacağız hayvanları."

Afallamış ifadesi toparlandı Duru'nun mantıklıydı. Oysa tam bu ne terbiyesizlik diye çıkışmak üzereydi. "Gerek yok numaraya falan." dedi. "Sen buradayken gitmem daha. Görevdeyken giderim."

"Ya benim işim olursa?" dedi Zülfikar. Alacaktı o numarayı. Öyle ya da böyle. "Ya ben gidemezsem de sana da haber edemezsem de hayvancıklar açlıktan bitap düşerse? Evrensel hayvan hakları yüzümüze tükürmez mi?"

Duraksadı Duru. "Bir gün yemek yemeseler perişan olmazlar herhalde."

"Olurlar." dedi anında Zülfikar. Bakışları direkt Duru'daydı. "İnsan istediği şeyi her gün göremeyince çok bitap düşüyor, inan bana."

"Ama onlar insan değiller." dedi Duru.

Zülfikar en kınayıcı bakışını attı. Cık'ladı. Üç kere. Peş peşe. "Oldu mu bu dediğin şimdi? Yakıştı mı senin gibi evrensel değerlerle yoğrulmuş bir insana? Hayvan ırkçılığı yaptın şu an."

Bocaladı Duru. "Hayır yapmadım. Ne alakası var?"

"Yaptın." dedi Zülfikar. "Hayvanlar insan değildir dedin."

Ellerini iki yana açtı Duru. "Değiller çünkü." Bu noktada duraksadı. "Ha sen kendini o kategoriye alıyorsan ben bilemem tabi."

Hayvan denmişti Zülfikar'a. Tabi ki umursamadı. "Al işte." Dedi. "İnsan ırkçılığı da yaptın."

Sinirleri bozulan Duru ister istemez güldüğünde ise Zülfikar derin bir nefes verdi. Ve evet. Aradığı manzara buydu. Hafifçe gülümsedi. Derin derin baktı bu görsele. Duru ona nasıl bakıldığını fark edemedi lakin.

"Sinirimi bozdun." diye homurdandı bir yandan da Duru.

Asıl sen benim bütün vücut sistemlerimi bozdun demek vardı ama neyse çekti içinden Zülfikar. Güldü sadece. "Zülfikar etkisi diyoruz biz ona sarı kafa." Cebinden telefonunu çıkardı. "Veriyor musun numaranı yoksa telef mi olsun köpecikler?"

Bir şey söylemeden yandan yandan baktı birkaç saniye Duru. "0535..." diye başladı kısık bir sesle. Gerisini de aynı hızla getirirken Zülfikar çoktan ezberlemişti bile numarayı. Kendi numarasını Seda Sayan misali kıvırıp

göbek atarak vermek istedi ama oram malumdu. Kaydetti. Duru yazdı. Yanına ise bir kraliçe tacı koydu. Yakıştırdı. "Tamamdır." dedi ekrana keyifle bakarken. "İşim çıkarsa haber ederim ben sana. Çaldırıyorum, kaydet."

Çaldırdı. Duru'nu masa üzerindeki telefonuna anında bildirim düştü. Göz ucuyla baktı Duru numaraya. Umursamaz bir edaya bürünerek ekranın yanan ışığını geri kapattı. "Kaydederim bir ara."

Oysa buradan çıktığı saniye kaydedecekti.

Duru'nun bu soğuk halini umursamadı Zülfikar. Güldü. "İyi geceler mesajı atarsın artık."

Güldü Duru. Ciddi ciddi güldü. Lakin alaysı bir gülüştü bu. "Aynen. Kalpli karanfilli kandil mesajı bile atarım. Sen hiç merak etme."

Zülfikar'ın gülüşü daha da derinleşti ama aniden Duru'nun arkasında beliren Hasan abi ve ona bakan tip bakışlarını görünce gülüşü ışık hızında soldu. Oturduğu yerde dikleşti. Tedirginlikle dünyanın en efendi adamı konumuna geçerken yutkundü. Götüne dayanmış G3 vardı sanki şu an. Normal miydi bu his?

Onun bu bakışını ve ani değişimini fark eden Duru'da istemsizce arkasına bakmıştı. Ama buna gerek dahi kalmadan Hasan ellerini kardeşinin omuzlarına atınca Duru bile bir ürktü. "Kardeşim." dedi Hasan bakışlarını Zülküf' den çekmeden. "Canım bacım benim. Sıkıldın mı bakim biz yokken?"

Mesaj netti.

"Yok." dedi Duru anında. "Niye sıkılayım? Takıldım öyle. Siz ne yaptınız? Ne yapmış Mete?"

Ellerini Duru'nun omuzlarından çekti usulca. Kardeşinin yanına kuruluyordu ki Zeynep ve Mete de ortama giriş yaptı. "İnanamıyorum sana Mete. Valla evlattan soğuttun beni be çocuğum." diye söylenen Zeynep' ten Mete'nin çok da iç acısı şeyler yapmadığı anlaşılıyordu.

"Gitmiş albaya kıyafetini artık kullanmayacaksan ver bize okutalım demiş." derken Hasan yılmış bir edayla kendini sandalyeye bırakmıştı. "Yemin ediyorum ben yıldım ya!"

Mete kıkırdadı.

Hasan ise oğluna en tip bakışını attı. "Lan oğlum sen benim dünya sınavım mısın?"

Mete yine kıkırdadı.

Üstüne Duru güldü.

"Sen çok ayrı bir şeysin sanki, hiç gülme." diye Duru'ya da çıkıştı Hasan.

"Hiçbir şey yapmadan öylece oturdum tüm gece." dedi Duru en isyankâr haliyle. "Yine mi yaranamadım yani?"

Hasan'ın bakışları Zülküf'e kitlendi. Sonra ise tekrar yanındaki bacısına baktı. "Umarım hiçbir şey yapmamaya devam edersin Duru..." diye mırıldanışını ağzının içinde boğuk bir homurtu şeklindeydi.

Duru anlamamıştı. "Efendim?" dedi anlamadığını belirtmek adına.

Cevap vermedi Hasan. "Zeyno'm, şu çantana attığın kitabı versene." derken uyarıcı ve cool bakışlarını Zülfikar'dan asla çekmiyordu. Keskin nişancıydı o. Gözüne kestirdiği tek bir canlı dahi hayatta kalamamıştı şu yaşına kadar. Bunu bilen Zülfikar yutkunmayı tercih etti.

Mete'yi dizine yatırmış, terli sırtına bez süren Zeynep ise Hasan'ın bu havalı anına baltayı bodoslama indirdi. "Uzat elini de kendin al! Hanginizle uğraşayım ben?" Dizinden kalkmak için çırpınan oğlunun poposuna silleyi çaktı. "Sen de dur!"

Dünyayı da dolandırsan annen götüne şamar atabiliyordu işte. Mete dertliydi. Mete kederliydi.

Hasan ise istemsizce bakışlarını Zülfikar'dan çekmek zorunda kalmıştı. "Yani bir dediğimi de saniyesine yapsan şaşarım Zeyno." diye homurdana homurdana eşinin çantasını açtı. İçinden 'Kurtlarla Koşan Kadınlar' kitabını çıkardı. Evet. Üşenmeyip buraya kadar getirmişti.

Kitabı gören Duru olduğu yerde bir toparlandı. Zülfikar'la bakışları saniyelik kesişti. Hasan ise zerre düşünmeden, şeytan taşlar gibi kitabı karşı tarafta, hafif çaprazlarında kalan Zülküf' savurmuştu. "Lan Zülküf, al kitabını. Okuduk bitti. Bizde kalmasın."

Aslında Duru'nun olan lakin anlık bir yalan sonucu sanki Zülfikar'ın da Duru ondan ödünç almış gibi görünen kitap üzerine doğru gelirken yakalamak konusunda fazla zorlanmadı Zülfikar. Yaşasın bordo bereli yetileriydi. Hasan abi keskin nişancı ise o da avını yakalamakta bir numaraydı. Ama Duru ile aynı anda ikisinden de aynı ses yükselmişti.

"Kitap atılmaz abi!" diyerek öne atılmıştı Duru.

"Kitaba böyle yapılmaz Hasan abi!" diyerek havada yakalamıştı kitabı Zülfikar.

Saniyelik bir sessizlik çöktü ortama. Hasan hatta Zeynep ve hatta Zeynep'in bacaklarından yüz üstü asılan Mete bile hafifçe doğrulup ikisine baktı. Duru ve Zülfikar ise birbirine. Bu ortamı en köşeden sabah beridir sessizce izleyen Ayşegül ise heyecanla çayını höpürdetiyordu. Yağız

yakışıklı bir erkek bulamamıştı belki ama kaliteli bir dedikodu toplama günü oluyordu.

"Niye?" dedi Hasan. "Kutsal mı?"

İkisi de ne diyeceğini bilemedi. Zülfikar, Hasan abiden yana gergindi. Duru ise Zülfikar ile aynı düşüncede olmanın şoku içerisindeydi. Göğsüne bağlı ipin yine o tarafa çekildiğini hissetti. Ayşegül ise çayını daha da hızla hüpürdetti.

"Yok da, yani kitap sonuçta. Atılmaz öyle Hasan abi." dedi Zülfikar durumu toparlamak adına.

"Konuştu Sokrates." diyerek küçümsedi Hasan. "Boş yapma oğlum. Okuduk bitti kitabın. Al senin olsun şimdi."

Derin bir nefes verdi Duru. Kitap onundu oysa. "Ben okumadım." diye diklendi abisine.

Hasan'ın ters bakışları ona döndü. Kısa bir an ikisi de ters ters bakıştı. "Okudun." dedi Hasan. "Sen bu kitabı okudun Duru. Sen bu kitabın sonunu çok iyi biliyorsun."

Aralarında ayrı bir dil vardı. Kimsenin bilmediği lakin sadece iki kardeşin anlayabildiği. Duru da anladı. Evet, bu kitabın sonunu biliyordu. Kendi babası çok net bir şekilde ezberletmişti. Hasan'ın bakışları hızla önüne dönerken o yutkunarak önüne döndü. Zülfikar'a bakmadı. Kafası karışıyordu. Evet, bu kitabın sonunu çok iyi biliyordu. Kollarını göğsünde bağlayıp önüne baktı direkt. Evet, bilmek istemese dahi bu kitabın sonunu ezbere biliyordu. Gece boyunca bir daha Zülfikar'a bakmayacaktı. Daha doğrusu bakmamak için savaşıacaktı.

Zülfikar ise elindeki kitabı sıkıca tuttu. Bakışlarını önüne eğdi. İlk hamlesine kocaman bir eksi attı. Gözlerinde ona dair bir şey yakalayamamıştı. Bir canı gitmişti. Geriye 2 canı kalmıştı. Pes etmeyecekti.

Masanın bir ucunda böyle bir fırtına eserken diğer ucunda sakin bir hava vardı. Sağına baktı Zehra. Bilge ablası Barbaros ile beraber dışarı çıkmıştı. Soluna baktı. Ayşegül ablası ilerideki Duru'ya bakarken keyifle çay içiyordu. Duru ablası ve Aybüke ablası fazla uzaktı zaten. Gökçen ablası gideli ise bir saati geçiyordu. Hala dönmemişti. Ofladı. Sıkışmıştı. Sağa sola bakındı. Tuvalet nerede olabilirdi ki? İçeri girmesi gerektiğinin farkındaydı. Ayşegül ablasına dese hemen götürürdü ama istemedi. Kendi başına başarmak istedi. Doktor korkularının üzerine git demişti. Tuvalete bile tek gidemeyecekse nasıl korkular ile savaşabilirdi?

Yavaşça masadan ayaklandı. Ayşegül'ün bakışları ise anında ona dönmüştü. "Nereye?"

"Tuvalete." dedi sessizce.

Tek gitmek istemeyeceğini düşünerek hızla oturduğu yerden ayaklanmaya meyletti Ayşegül. "Dur ben de geleyim."

"Yok, yok." dedi Zehra hemen. Eliyle durdurdu. "Ben bulurum."

Tereddütle baktı Ayşegül. "Emin misin?"

"Hı hı," diyerek tatlı tatlı onayladı. "Hemen gelirim."

Eeee iyi madem der gibi kafa salladı Ayşegül. "Yemekhaneden çıkınca geldiğimiz yönde git." dedi. "Gelirken görmüştüm orada bir tane."

"Tamam." dedi yine tatlı tatlı. Kıvrıcık saçlarını geri savurup hızla bahçeden çıktı. Yemekhane boştu. Birkaç asker televizyon izliyordu sadece. Bakmadı onlardan tarafa. Hızla ilerledi. İlk defa topuklu giyyordu. Çıkardığı tık tık sesler çok hoşuna gitmişti. Daha da ses çıkarmak adına olduğu yerde hafifçe sektirdi birkaç kere. Daha çok güldü. Başını öne eğip ayakkabılarına baktı. Bir daha sekti. Çıkan sestten bir daha keyifleniyordu ki çarptığı bir şeyle duraksadı.

"Ay!" dedi.

Çarptığı cüsse ise düşmesin diye nahifçe kolundan kavramıştı. Korkardı normal şartlarda ancak bakışları bunun kim olduğunu seçer seçmez korkusu da dağıldı Zehra'nın. Bu Alican'dı.

Sabahtır uzaktan bakıp duruyordu Alican. Masadan kalktığı için Zehra'ya minnettardı. Güldü anında. "Ne yapıyorsun sen öyle? Sek sek mi oynuyorsun?"

Ne diyeceğini bilemedi Zehra. "Öyle yürüre-"diyordu ki duraksadı. Alican'ın kolundaki eli usulca düşerken o çenesini yukarı dikti. "Yani yürüyorum."

Bak sen dercesine dudak büzdü Alican. "Yürüyorsun demek."

"Hı, hı. Yürüyorum." Tane tane söylemişti her kelimeyi.

Gülüşü büyüdü Alican'ın. "Yürürem'e ne oldu? O daha iyiydi."

Zehra'nın bakışları tip bir hal almaya başlayınca kocaman bir kahkaha attı. "Tamam, tamam. Demedim bir şey." Kapının ağzındaydılar. Alan sıkıştı. Askerin biri tam Zehra'nın yanında geçmeye çalışıyordu ki Zehra'nın kolundan hafifçe tutup kendinden tarafa çekti. Asker Zehra'ya temas etmeden geçince ise elini geri indirdi. Ama bu Zehra'nın minik kalbini bir kuş gibi çırpındırmaya yetmişti. "Nereye böyle?" demişti o arada Alican.

"Lavaboya..." diye mırıldandı.

"Biliyor musun yerini? Götüreyi-" diyerek geri dönmeye meyletti Alican. Durdurdu. "Yok, kendim bulmak istiyorum. Sağ ol."

Baktı Alican. Anlayabiliyordu. Kendi ayakları üzerine durmaya çalışıyordu. Minik bir ağaç köklerini sıkıca toprağa sabitlemeye çalışıyordu sanki. "Peki." dedi. Gülümsedi. "İstediğin gibi olsun." Sağ tarafı işaret etti. "Buradan dümdüz git görürsün."

"Tamam." dedi Zehra. Gülümsedi. "Sağola-" Durdu. "Yani teşekkür ederim."

Gülüşü büyüdü Alican'ın. "Ben de rica ederim o zaman."

Başka bir şey söylemedi Zehra. Derin bir gülümseme ile yanında geçti. Birkaç adım ilerlemişti ki, Alican "Zehra." deyince durdu. Bakışlarını ona çevirdi. Alican tereddüt ediyordu ama nihayetinde cesaretini topladı. Günlerdir cebinde taşıdığı deniz kabuğunu çıkardı cebinden. Zehra için aldığı deniz kabuğu... Avucunun içinde sıkıca tuttu. Ve derin bir nefes vererek aralarında uzattı elini. Parmaklarını açtı. Zehra deniz kabuğuna baktı. Alican ise Zehra'ya.

"Bir keresinde demiştin ya bana hiç deniz kabuğu görmedim diye." dedi Alican. "Al, senin için."

Bakakaldı Zehra. Ne diyeceğini kestiremedi. Önce deniz kabuğuna baktı sonra Alican'a. Göz kıpırtırdı birkaç saniye şaşkınlıkla. "Benim için mi buldun?"

Utandı Alican. Evet, onun için almıştı ama diyemedi. "Yok ya. Öyle arkalarda bir yerde buldum."

"Arkalar?" dedi Zehra. "Deniz mi var buranın arkasında?" Bu noktada imalı bir bakış attı. "Gerçi senin sözüne de çok güvenilmez ama..."

Kaşları çatıldı Alican'ın. "Güvenilmez derken? Pardon da bunu duymak için ne yaptım ben?"

"Denizli'de deniz var dedin. Bilmiyorum diye her şeyi üç beşten sallıyorsun gibi geliyor nedense." diyen Zehra kimseye olmadığı kadar Alican'a diklenebiliyordu. Çünkü sözünün aksine, Alican'ın yanı güven demektir.

Kınayıcı bir bakış attı Alican. "Yazıklar olsun ya." dedi ekşimiş bir yüzle. "Deniz yok ama gelecek dedik herhalde." Küskün bir edayla elini geri çekmeye meyletti. "Yok sana deniz kabuğu falan."

Derken Zehra öne atıldı. "Tamam, tamam." dedi hızla. Bunu derken de Alican'ın geri çekilmeye meyleden elinden deniz kabuğunu bir hışımla

kendi eline almıştı. "Demedim bir şey." Elinde sıkıca tuttu deniz kabuğunu.

"Allah'tan demedin." diyen Alican'ın kaşlar hala çatıktı. Elini aralarında uzattı. "Ver kabuğumu geri. Bulduğum yere geri atarım."

Güldü Zehra. "Olmaz." dedi derin bir tebessümle. "Sen demedin mi bizim buralarda verilen hediye geri alınmaz diye. Sen de alamazsın." Deniz kabuğu hala sıkı sıkı elindeyken 2 adım geriledi. Gülüşü daha da derinleşti. "Bana gelen benimdir."

Durdu bir Alican. Bunu beklemiyordu. Zehra ise bir tık utanç içindeydi. O yüzden bir adım daha geriledi. "Teşekkür ederem." der demez ise arkasını dönüp minik topuklularını tıkırdatarak koridora koşar adım ilerledi. Yüzünü ekşitti ama Alican görmedi. Heyecandan teşekkür ederem demişti. Teşekkür ederim olmalıydı. Boşta kalan eliyle alnına iki kere vurdu ama Alican bunu da görmedi.

Alican sadece siyah, kıvrıkcık saçlarını sağa sola savururken onu ilk gördüğü zamana göre daha dik adımlarla ilerleyen kırmızı elbiseli bir kız gördü. Keşke o kırmızı çantayı da alsaydım diye geçirdi içinden. Yakıştırdı...

Güldü. İki elini birden palaskasına atıp daha da çok güldü. Ona dönen asker bakışlarını fark edince ise bir eliyle çenesini kaşıyıp gülüşünü saklamaya çalıştı. "Güzel demişim." dedi kendi kendine. "Aferin bana. Bana gelen tabi benim olacak." Gülüşünü dizginlemek adına çenesini kaşıya kaşıya tekrar timin yanına ilerleyecekti ki durdu. Koridorun ucuna varan Zehra'nın peşinden koşar adım ilerledi. Kaybolmadan lavaboyu bulduğunu görene kadar gizli bir köşede bekledi.

Zehra ise girdiği lavaboda kapı arkasına yaslandı. Deniz kabuğunu kulağına yasladı. Gerçekten ses geleceğini düşünmemişti hiç ama gelen sesle dudaklarında derin bir tebessüm belirdi.

Denizin gerçekten bir sesi vardı. Zehra bunu yeni öğreniyordu. Tıpkı birine güvenmenin nasıl bir duygu olduğunu da yeni öğrenişi gibi.

Anlık Hasan abi;

Aynı saniyelerde Ayşegül jsjsjjs ;

40. BÖLÜM

*"Şimdi şiir bence senin yüzündür
Şimdi benim tahtım senin dizindir
Sevgilim, saadet ikimizindir
Göklerden gelen bir yadigar gibi
Sözün şiirlerin mükemmelidir
Senden başkasını seven delidir
Yüzün çiçeklerin en güzelidir
Gözlerin bilinmez bir diyar gibi
Başını göğsüme sakla sevgilim
Güzel saçlarında dolaşsın elim
Bir gün ağlayalım, bir gün gülelim
Sevişen yaramaz çocuklar gibi..."*
**SABAHATTİN ALİ*

"Ayrılmam, hadi kov beni yüreğinden, hiçbir yere terk etmem!" Serdar Ortaç reise uygun bir şekilde şarkımı söylerken bu noktasında devam etmesi adına iki eliminde işaret parmaklarını yanımdaki Murathan'a çevirdim. Gözünde siyah güneş gözlükleri ile en cool haliyle Maserati'sini sürmekteydi. Yoldaydık.

Adana'ya gidiyorduk.

Bakışları anlık bana döndü. Anladı ne demek istediğimi. Bir tarafı yiyorsa anlamasındı. Sesi çıkmadı ama ciddiyetini sürdürdü. Ben ise devam ettim. "Seni zar zor buldum ben. Aştan vazgeçmekkk yokkk!" derken işaret parmaklarımı sağa sola salladım. "Ölsem de terk etmem. Seni zar zor buldum ben!" derken ise yanağından bir makas aldım aynı coşkumla. Yarım bir şekilde yana kıvrıldı dudağının bir kenarı. Hoşuna gider tabi köpek. Kan kustuk yine vazgeçmedik senden. "Gideceğim çok yer yok. Aştan vazgeçmek yok." diyerek Serdar reis ile aynı anda bitirdik.

Ritme uygun olarak yerimde dans ettim. Konuş be usta konuşşş! Öğrencim. İzindeyim.

Alışkındı hurma gözlüm bu hallerime Allahtan. Sessizce katılıyordu bu coşkuma. Bayadır yoldaydık. 8 saati geçmişti muhtemelen. Az kalmış. Öyle demişti Murathan bir ara. Az kaldı dediği andan itibaren bir saat daha gitmiştik ama olsundu. O dediyse doğru sayardım. Fazla izin alamamıştık. Daha doğrusu ben alabilmişim ama Murathan için biraz daha sıkıntılıydı durum. Hayri Albay giderayak bir kıyak geçip 3 gün izni zorla ayarlamıştı Murathan'a. Ani bir görev çıkarsa izin falan da olmazmış. Toplanır geri dönermişiz. Can sıkıcı bir durumdu tabi ama buna da şükür demekten başka seçenek yoktu.

İyi gelmişti Silopi'den çıkmak. Derin bir nefes vermişim sanki. Gözler vardı orada. Sara'nın gözü ve Ebul Sam'ın eli hep ensemdeymiş gibi hissediyordum. İyi olmaya, belli etmemeye, unutmaya çalışıyordum ama zordu. Ha deyince silemiyordun bazı şeyleri. Mesela boğazımdaki serum izinin geçmesine rağmen dokunduğumda varlığını hala hissetmem gibi...

Şu an bunları düşünmek istemedim ama. İhtiyacım olan tek şey yanımdaydı.

Bakışlarımı ona çevirdim. Yola bakıyordu ağzını yediğim ama benim ona baktığımı anlamış olsa gerek anında bana döndü. Anlık bir bakıp tekrar yola odaklandı. "Ne?" dedi. "Niye sustun? Söylesene şarkı."

Güldüm. "Sen yeter ki iste." dedim keyifle. Uzanıp radyodan kanalı değiştirdim. "Ama bu sefer sen de benimle söyleyeceksin hepsini."

Yüzünü ekşitti. "Tamam. Vazgeçtim. Söyleme."

Keyifli gülüşüm sürüyordu. "İtiraz kabul edilmiyor."

"Bilmiyorum ben bu şarkıları kızım." derken Adana sınırlarına girdiğimiz hafifçe kayan diksiyonundan belliydi.

"Yalan atma. Az önce Serdar Ortaç mırıldanıyordun. Fark etmedim sanma."

"Kırk kere dinlediğimiz için olabilir mi Pamuk?" derken oldukça yılmış duruyordu. "Yani neden bana 'aşk bu kızıl ötesi yaralı müzesi hareket edemem' şeklinde bir şarkı sözü ezberlettin ki?"

Ukalaca güldüm. Bir bordo bereliye şarkılarını ezberlettim Serdar reis. Görev tamam. "Her şey sen daha da kültürlen diye hurma gö-"

Elini birden elimin üzerine atıp kanal ilerletmemi durdurunca sözüm yarım kaldı. Hafiften bir Tarkan şarkısının melodisi yükseliyordu. 'Dudu Dudu' diyecekti Tarkan.

"Bu kalsın." dedi. "Bunu biliyorum."

Bak sen dercesine baktım. Elim geri çekildi radyodan. Tarkan şarkıya girdiğinde ise hafiften o da mırıldanmaya başladı.

"Ağlamadan ayrılık olmaz. Hatıralar uslu durmaz..."

Güldüm en kocamanından. Ses tellerinde salınayım be adam. Sesi de idare ederdi yani. Karga falan kaçırmazdı.

"Kalanlar gideni gönlünde taşır. Aşk sevene yük olmaz." derken daha da coştı. "Biz böyle bilir böyle yaşarız." derken de en gururlu şekilde bir elini göğsüne vuruyordu.

Ben ise kahkaha attım. Etkilenmiş bir bakış attım. Tarkan nakarata geçmeye hazırlık yapıyordu ki kendisi direksiyonu tek elle tutarken gözlüklerini çıkarıp başına doğru kaydırdı. "Ooooo." dedi Tarkan. Gerisini bana bakarken o getirdi. "O da biliyor."

"Ooooo, oooo!" dedi Tarkan.

"O da seviyooo!" dedi benimki.

"Oooo ooooo!" dedi Tarkan.

"Bile bile kafa tutuyor aşka, gözü kara. O yine bildiğini okuyor." derken anlık olarak önüne dönmüştü.

Kahkaham büyüdü. Uzanıp yanağından bir makas aldım. "Neler ezberlemiştin sen öyle Komutan?"

Güldü en göz kısılanından. Ama şarkı devam edince cevap veremedi devam etmek zorunda kaldı. "Çiçek gibi tazecik, kıymetli bir tanecik ana sütü gibi tertemiz. Dudu dudü dilleri, lıkır lıkır içmeli gözleri derya deniz!"

Son kısmı baya bir vurgulamıştı. Gülerken ben de dahil oldum şarkıya. Aynı anda söyledik bu sefer. "Bu gönül ona torpil geçiyor! Etrafında fır dönüyor." derken kıvırttım olduğum yerde.

"El bebek, gül bebektir o, ne yapsa inadına hoş görüyor." diye devam ederken o yerinde kıvırtmıyordu ama baya bir keyifliydi. "Kara kara düşündürüyor." derken bana yine imalı bir bakış atarak önüne dönmüştü.

Kocaman bir kahkaha attım. En göz kısılanından güldü. Şarkı bitene kadar en coşkulu halimizle devam ettik bu döngüye. Bu an da bana yetti. Ruhum çiçeklendi. Elime uzanıp kavradı. Kendine çekti. Avuç içime derin bir öpücük bırakırken dudağının değdiği her yerde mavi mavi çiçekler açtı. Çiçek bahçesi oldu avucumun içi. Doldu. Taştı.

"Aferin." dedim keyifle. "Hep böyle ol."

Gülüşünü bozmadı bu cevaba karşı. Gözlerin kısıklığı sürerken kirpikleri kalbime ve aklıma zarardı. Ayrıldı ellerimiz ister istemez. Gözlüğü gözüne indirdi ve tekrar iki elle direksiyonu kavradı. Gözlüğü takmaması tercihimdi oysa. Kirpiklerine sulanamıyordum. Ses etmedim lakin. Ön camdan vuran güneş vardı. Rahatsız ediyor olmalıydı.

"Oysa Tarkan'dan '*Ölürüm Sana*' çalması vardı şimdi." derken baya efkârlıydı. "Arka tarafa geçerdik hemen yine."

Libidosu asla düşmüyordu. La havleydi. Yandan hafifçe vurdum koluna. "Kudurma."

Güldü. Hem de serseri serseri. "Sen varsan pek mümkün değil bu."

Sırıtmadan edemedim ama çaktırmadım da. Hafifçe kaşıdım dudağımın üzerini. "Biraz da ben kullanayım mı arabayı?" diye bir öneri sundum konuyu değiştirmek adına. "Yoruldu sen kaç saattir."

"Geldik zaten." Başıyla ileride bir noktayı işaret etti. "Adana topraklarına giriş yapacağız birazdan."

İşaret ettiği yere baktım. Adana tabelası vardı. Gülümsemeden edemedim. Büyüdüğü yere geliyordum. Garip bir histi. Her anını beraber yaşadığın bir insanın senden ayrı zaman geçirdiği yerlere bakınca bir garip oluyordu insan. Gülüşüm büyürken aklıma onun çok önceden söylediği bir söz düştü.

Adana İzmir'e çok uzakmış Pamuk. Yürüyüp yürüyüp bitiremeyince anladım.

Bu yollarda mı küçük ayakları ile yürüyerek bana gelmeye çalışmıştı? Bu yolları benim için mi aşmaya çalışmıştı minik Kepçük?

"Kepçük." dedim usulca.

Onaylarcasına bir mırıltı çıkardı.

"Bir keresinde bana demiştin ya hani sana gelmek için evden kaçtım diye. Buralara kadar geldin mi?" derken oldukça buruktu ve romantikti sesim. Bakışlarımı gül cemaline çevirdim.

Beklenmedik bir cevap verdi. "Yok be." dedi geniş geniş. "Mahallenin çıkışına kadar gitmiştim işte."

Romantik ve buruk bakışım darbe yedi. "Mahalle çıkışı mı?" dedim şaşkın şaşkın. "Lan hani Adana İzmir'e çok uzaktı yürüyüp yürüyüp bitiremeyince anlamıştın?"

Anlık bana bakıp tekrar yola döndü. "Eee uzak yalan mı?" şeklinde bir savunma yaptı.

"Mahalleden çıkmamışsın!" diye yükseldim.

"Ya ne yapayım? Ablamlar yarı yolda yakaladı." diye o da yükseldi. "Yoksa gelirdik herhalde Adana çıkışına kadar. Koymuştuk kafaya kızım. Çanta bile yaptım ben kendime evden kaçıyorum diye. Külot, atlet, atlas ne varsa aldım. Daha ne yapayım be?"

Hafif bir sinirle güldüm ister istemez. "İnanamıyorum sana ya. İşin gücün şov yemin ediyorum bak işin gücün şov!" Göz devirirken dirseğimi camın önüne elimi ise en tripli halimle alnıma attım. "Mahalleden çıkmamış ettiği laflara bak."

"Ha mahalle ha şehir ne fark eder? Küçücük çocuk için hepsi büyük. Ayrıca ben en azından sana gelmek için çabalamışım farkındaysan." derken küçük Kepçük adına baya bir gururlu duruyordu.

"Ona bakılırsa ben de mahalle çıkışına kadar Kepçük diye ağlayarak koştum." dedim saçma bir tersleme ile.

Amacın ne Gökçen? Yirmi yıl geçmiş kızım? Amacın ne? Bu naz ne? Bu cilve ne? Kırk acıdan geçirip olgun bir kadın yaptık biz seni. Hayır, yani şu an amacın ne?

Regli yaklaştı, dedi sol melek. Gergin biraz ablası.

Güldü benim aksime. "Valla mı?" dedi keyifle. "Anlatsana biraz. Sonra ne oldu?"

Göz devirdim. "Beni de mahalle çıkışında halam yakaladı..." diye homurdandım. Yaşanmıştı bu olay. Cidden mahalle çıkışına kadar ağlayarak koşmuştum. İstemiyordum oradaki çocuklarla oynamak. Mahalleden çıkarsam her şey bitecek, eski lojmana döneceğim sanıyordum. Kepçük'ü bulacağım sanıyordum. Lakin yine yanılmıştı. Dedem seni gezdireyim mi diyerek mahalle dışına ilk çıkardığında anlamıştım bunu da. Burası apayrı bir dünyaydı.

Kepçüksüz ve babamsız bir dünya.

"Bak işte. Oluyor öyle şeyler demek ki." şeklinde bir savunma yaptı. "Önemli olan niyet." Tekrar elimi kavradı. "Hem bak, Adana İzmir'e artık o kadar da uzak değilmiş... İkimizde aşamadığımız yolları aştık. Yine

aşamadığımız yollardan el ele geçiyoruz şimdi. Önemli olan da bu değil mi?"

Dönemsel gerginliğim buraya kadardı. Havası iki güzel sözle alınmıştı. Ama yanlış anlaşılma olmasın. Bunlar sadece güzel söz değildi. Murathan'ın sesinden yükselen güzel sözlerdi. Nasıl ters kalacaktık ki? Gülümsedim. Elini daha sıkı tuttum. İçimin kuytularındaki Pamuk neşeli bir kahkaha attı. Gökçen kızın kalbi ise anında eridi, gitti.

Çocukların ayrılığı bilmeyeceğini, hasretten anlamayacağını düşünmek ne büyük aptallıktı. Oysa en iyi çocuklar bilirdi bu iki duygunun yürekte bıraktığı izleri. Kalpleri daha hiçbir kötülük ile kirlenmemiş, en saf duyguları ile özleyen ve bekleyen çocuklar.

Bu sefer de ben onun elinin üzerinden öptüm usulca. Onda da çiçekler açtı mı bilmem ama benim dudaklarım çiçek bahçesine döndü. Güldü. Bu demek oluyordu ki onda da çiçekler açmıştı.

"Eve gitmeden önce gitmek istediğim başka bir yer var." dedim birden. "İlk oraya gidelim." Sorgular bir bakış attı. Adana sınırları içerisine girdiğimizden beri aklımda dönen tek bir sima vardı. Beni çağırıyordu. Hissedebiliyordum. Derin bir nefes verdim ve nereye gitmek isteyeceğimi en net şekilde belirttim.

"Beni ilk Yusuf amcama götür Murathan."

Yabancı ama bir o kadar da tanıdık bir şehitlikte ilerliyorduk el ele. İzmir şehitliği gibi değildi. Lakin soğuk mezar taşları ve her mezar başında nazlı nazlı dalgalanan bayrak aynıydı. Acılar aynı olmazdı. Bir acıyı kategorilerine göre ayıramazdın. Bu acı daha derin bu daha az diyemezdin.

Ama üşümesin diye üzerini örttüğün bir insanı kendi elinle soğuk toprak altına gömen insanların acısı zannımca derin bir acıydı.

Yutkundum ağır ağır. Başıma siyah bir şal almıştım buraya geleceğimi bildiğim için. Çantamdan çıkarıp hemen atmıştım başıma. Önüme düşen bir ucunu boşa kalan elimle geri savurdum. Genç bir kadınla göz göze geldim o an. Yanından geçtiğimiz bir mezarlığın başucundaydı. Ağlamıyordu fakat bakışları gözyaşı dökmeden gözyaşı döküyordu. Göz altları çökmüştü. Yüz hatları olabildiğince yorgundu. Derin bir acı vardı bakışlarında. Yavaşça okşuyordu soğuk mezar taşında fotoğrafı olan şehidin suretini. Simsiyah giymişti. Bakışlarım ise istemsizce karnına takılmıştı. Hamileydi.

Çok tanıdık geldi bu görüntü o an gözüme. Sürekli yorgun bakan, ağlayan, siyahlar içinde gezen karnı burnunda annem...

İstemediğim halde bir anı belirdi zihnimde. Yine en derinlere itelediğim, üzerine ellerim kan revan içinde kalana kadar toprak attığım bir anı. Asla hatırlamak istemediğim bir anı.

İzmir'deyim. Koltuğun bir ucuna tünemişim. Sessizce çizgi film izliyorum. Pokemon dönüyor ekranda. Kepçük' ün en sevdiği çizgi film. Tepki vermeden bakıyorum ekrana. Aylar önceki Gökçen olsa odanın yüzünde hoplar zıplardı oysa... Büyük bir tepkisizlikle bakıyorum. Bakıyorum. Bakıyorum.

Babaannem giriyor odaya. Oldukça panik bir halde. Her halinden belli. Bu paniğini sesine de yansıtıyor. "Leyla yok!" diyor balkonda sigara içen dedeme doğru koşarken. "Yaşar koş, Leyla yok!"

Anında balkondan dışarı çıkıyor dedem. Heybetli cüssesine rağmen omuzları çökük, son aylarda günde bir paket sigara bitirmekten sesi boğuk... "Ne demek yok?" diyor. "Nereye gidecek? Buralardadır. Komşulara gitmiştir belki."

Odadan asla çıkmayan, sürekli ağlayan annemin komşulara gitmesi çok düşük bir ihtimal. İkisi de bunun farkında. Panikle, ne yapacaklarını bilemez bir şekilde birbirlerine bakıyorlar. "Canan nerede?" diyor dedem. "Belki onunladır."

"Yok. Çok önce çıktı o. Çarşıya kadar indi." diyor babaannem. Dizlerini döverken yanındaki koltuğa bırakıyor kendini zorla. "Ay kalbim." diyor elini kalbinin üzerine atıp. Derin derin soluyor. Ağlayama başlıyor. "Nereye gider hamile haliyle bir başına. Zaten kendinde değil."

"Tamam, bir dur sende. " diye anın gerginliği ile yükseliyor dedem. "Kalk, çıkıp bakalım mahalleye. Hava almaya çıktı belki."

Bütün olanlara boş boş bakıyorum. Dedem ve babaannem de olsa bana hala yabancılar çünkü. Alışamıyorum. "Babama gitti." diyorum sessizce. İkisinin de bakışları bana dönüyor. "Babam onu çağırmış." diye annemim evden çıkmadan önce bana boş gözlerle söylediği şeyleri tekrar ediyorum. "Beni istememiş. Ben yaşamalıymışım. Bir tek onu istemiş. Babama gitti. Kardeşimi babama gösterecekmiş."

Ağlamamak için direnen dudaklarımı zorla birbirine bastırıyorum ama genzimdeki yangın öyle büyük ki yutkunmadan edemiyorum. Babam neden beni de çağırmamıştı ki?

İkisi de kalıyor birkaç saniye öylece. Bana bakıyorlar şaşkın şaşkın. Sonra ise birbirlerine. Daha sonra ise anlamadığım bir şekilde panikliyorlar. Babaannemin ağlayışı şiddetleniyor. "Bir şey yapacak." diye bağılıyor. "Kendine bir şey yapacak!"

Yüzünü avuçluyor dedem. Elleri geri düştüğünde yüzünü kıpkırmızı görüyorum. "Ağlama kalk." diyor babaanneme dişlerini sıkı sıkı. "Kalk! Bir şey yapmadan gidip alalım."

"Nerededir?" diyor babaannem hala ağlarken.

"Sence?" diye yükseliyor dedem. Bakışlarından ikisinin de nereye gittiğini bildiği çok açık. "Kalk, çabuk." diyor dedem.

Kalkıyor babaannem. İkisi aynı anda odanın çıkışına koşuyorlar. Unutuyorlar beni. Arkalarından bakmaya devam ediyorum. O sıralar herkes beni unutuyor zaten. Çok da üzülüyorum. Çizgi filmde yükselen 'saldır Pikacu' sesi ile donuk bakışlarımı yine ekrana çeviriyorum. Derken dedem tekrar dalıyor odaya. Hızla bana ilerliyor. Aynı hızıyla kucaklıyor. Yine ifadesizim bu süreçte. Beni kucağına alınca düşmemek adına boynuna sarılmaktan başka bir şey yapmıyorum.

Mahalledeki çocuklar da yine beni oyuna almamıştı o gün. Üzgündüm.

Çıkıyoruz evden. Arabaya biniyoruz. Yol boyu ağlıyor babaannem. Dedem ise oflayıp duruyor. Duruyor araba bir süre sonra. İkisi de iniyor arabadan. Kapı kapanmadan bana dönüyor babaannem. "Sakin arabadan çıkma tamam mı?" diyor ağlayışı yüzünden kısık çıkan bir sesle. "Anneni alıp geliyoruz biz."

Tepki vermeden bakıyorum. O da tepki vermeme beklemiyor zaten. Hızla kapıyı kapatıp arabadan iniyor. Arabanın ön camından ileri doğru koştuklarını görüyorum. Bakıyorum birkaç saniye. Sonra ise sağa ve sola. Sessiz. Kimse yok. Korkuyorum. Hızla iniyorum arabadan. Gözden kaybolmuş değiller. Sessizce peşlerine takılıyorum. İlk defa babamın yeni

evine geliyordum. Tabii bunu bilmiyordum. Mezar taşlarına ve başlarında dalgalanan ay yıldızlı bayraklara hayranlıkla bakıyorum.

Babam var o bayrakta. Babam var o mezarlardan birinde. Bilmiyorum.

Bir an mezar taşları ile oynar gibi oluyorum ama kaybolmamak adına hızla tekrar peşlerine takılıyorum. Derken ileride beliriyor annem. Yine siyahlar içinde. Henüz mezarı mermerler ile kaplanmamış, toprağı sıcak bir mezarın yanına uzanmış. Eli toprağın üzerinde... Öylece toprağı okşuyor...

Babaannem ve dedemin koşar adımları onun canlı olduğunu gördüğünden olsa gerek yavaşlıyor. Annemin sırtı onlara dönük. Babaannem ve dedemin sırtı ise bana. Annem onları görmüyor. Onlar ise beni...

"Ali..." diyor annem. Bunu duyabiliyorum. "Ali'm..."

Babamdan ses gelmiyor. Babaannem ve dedem öylece dikiliyor arkasında. Lakin dedemin çöken omuzlarından babaannemin ise sessizce alçalıp yükselen omuzlarından onların derin bir üzüntü içinde olduklarını anlayabiliyorum.

"Hiç mi sevmedin beni?" diyor bu sefer annem. "Nasıl bırakıp gittin? Ben sensiz tek nefes dahi alamazken sen nasıl bana bunu yaptın?"

Ses gelmiyor.

"Beni de al o zaman yanına." diyor annem. Eli toprağı okşamaya devam ediyor. Sesi daha da çatallaşıyor. "Uyuyamıyorum sensiz. Yemek yiyemiyorum. Konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. Yaşayamıyorum... Beni de al yanına... Ya da sen tekrar dön bana. Ne olur tekrar dön bana... Tekrar dön bana... Yaşamam için ne olur tut elimden. Tekrar dön ba-"

Duruyor bu noktada. Toprağın üzerinde gezinen elini şiş karnına atıyor. İnliyor kesik kesik. Toparlanmaya çalışıyor ama olmuyor. Minik inleyişleri büyüyor. Derken babaannem ve dedem ileri atılıyor. Hızla toparlamaya çalışıyorlar yerden. Annemin gözyaşlarına bulanmış gözleri ile denk düşüyor gözlerim o an. Bir kere daha inlerken yanağına doğru bir gözyaşı daha süzülüyor.

Ve böylece babam yaşaması için annemin elinden tutuyor. Gökalp'in doğumu ilk babasının mezarında başlıyor. Ve babama birebir benzeyen Gökalp o gün doğuyor. Babam anneme evladından bir parça olarak geri dönüyor...

"Gökçen." diyen Murathan'ın sesi ile derin düşüncelerden sıyrıldım. Geçmiş ne kadar gömersen göm, can yakan bir anı eninde sonunda güm yüzüne çıkmanın bir yolunu buluyordu.

"Hı?" dedim boş boş. Kadın mezar taşında oturuyordu hala. Okşuyordu toprağı. "Gözüm dalmış, pardon." diye mırıldanabildim. "Devam edelim."

Yürüdük yine. Ama anlamıştı halimden üstüme bir ağırlık çöktüğünü. "Ne geldi aklına az önce?" derken elimi daha da sıkı kavramıştı.

Buruk bir tebessüm yayıldı dudaklarıma. Ruh halimin değiştiğini anlamasa şaşardım zaten. "Az önceki kadına bakınca annem geldi aklıma." diye mırıldandım. "Gökalp'ın doğum sancısı babamın şehitliğinde başlamıştı."

Bana baktı. Fark ettim ama ben önüme bakmaya devam ettim. Konuşmadı. Ama elinin içindeki elimi tutuşu yetti. Yürüdük biraz daha. İlerledik. Bu vatan için can veren nice askerin yanından geçtik. Nice Yusuf ve Aliler... Birinin evladıydı onlar da. Babası, annesi, dayısı, halası, amcası... Onlar kendi canları pahasına bize bir hayat sunan bir avuç insandı. Durduk bir noktada. Sağ tarafa ilerledi Murathan. Takip ettim. Derken beyaz bir mezar taşının üzerindeki yazı ilişti gözüme:

ŞEHİT

UZM. CVŞ. YUSUF KARAKURT

MEMLEKETİ: ADANA

ANNE ADI: HAVVA

BABA ADI: YÜCEL

D.T. 1963 Ş.T. 2001

Mermerin köşesindeki fotoğrafı ile göz göze geldik. Kesik bir nefes kaçtı dudaklarımdan. Genzim yandı. Göz pınarlarım sızladı. Babam gibiydi o benim. Yıllarca babamın mezarı başında ağlamıştım ağlamasına ama içimdeki özlem asla sönmüş değildi. Sönecek gibi de değildi. Bakıştık birkaç saniye öylece. Kendi babamın sesini unutmuştum ama onun sesi ilk günkü gibi canlıydı zihnimde.

Gökçen kız!

Beni mi en çok seviyorsun babanı mı Gökçen kız?

Fena bu Gökçen kız!

Aferin sana Gökçen kız!

En kocaman öpücüğün ile öp bakalım Yusuf amcanı Gökçen kız.

Şimdi ise Gökçendim. Sadece Gökçen.

Yanağıma doğru bir gözyaşının süzülmesine engel olamamıştım. Boynuna sarılmak isterdim oysa şu an. Mezarını hiç görmediğimden yaşıyor gibi gelirdi bana hep. Bir yerlerde nefes alıyor gibi sanki... Şu an acı

gerçek yine en ağır şekilde duruyordu karşımda. Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin şehit düşmüştü...

"Baba..." dedi Murathan. "Bak sana kimi getirdim."

İkimiz de aynı anda baktık birbirimize. Ben bir tık üzgündüm ama o gülümsedi derin derin. "Ağlama." dedi. "Seni gördüğüne çok mutlu oldu. Eminim."

Yanağıma bir damla yaş daha süzülürken ağlama demek kolaydı tabi. Sarı çiçeklerle kaplıydı mezarının üzeri. Nergis çiçekleri... Annemim sözü geldi o an aklıma. *İnsan birini canından çok sevince mezarının üzerine bile çiçekler ekiyor...*

Bir köşesine oturdum taşın usulca. "Senin İzmir'e geldiğin gün." dedim bakışlarım Yusuf amcanın ciddiyet içerisindeki fotoğrafındayken. "Babamın mezarının üzerinde yeni ekilmiş bir nergis çiçeği vardı. Sen mi getirmiştin?"

Sessiz kaldı Murathan. Bakışlarımı ona çevirdim. İfadesiz duruyordu. Bu 'evet' demektir.

"Bana deseydin keşke." diye mırıldandım. "Elim boş geldim böyle. Ben de gül getirirdim..." Tıpkı babamın mezarının üzerinde olanlar gibi...

Gülümsedi bu noktada. "Senin bir şey getirmene gere yok." derken önümden eğilip nergis çiçeklerinin kapattığı bir köşeyi hafifçe araladı. Çiçeklerin diplerinde görünen mavi, minicik unutmabeni çiçekleri ile göz göze gelmeyi beklemediğim için öylece kalakalmıştım ki o devam etti. "Sen ve Ali amca hep buradaydı zaten."

Kestiremedim bir an ne diyeceğimi. Öylece baktım mavi çiçeklere. "Murathan..." diyebilirdim sadece. "Bunlar..."

"Doğum günlerin için ekmişim çok önceleri." dedi. "Solarlar diye düşünmüştüm ama solmadılar. Hala açmaya devam ediyorlar."

Bakışlarım daha da melülleşti. Benim doğum günüm ölüm demektir. Babalarımızın bizden alındığı gün demektir. Kutlamazdım. Hiç kimse de kutlamazdı. Kutlamak isteyene de ben izin vermezdim. Ama o, benim doğum günüm babasının ölüm yıldönümü diye, babasının mezarına çiçekler mi ekmişti benim için?

Gülümsedi. Önümde eğildi. Bakışlarım ona eğilirken o bacaklarımın üzerindeki ellerimi tek eliyle kavradı usulca. "Çiçekler hem ölümü hem doğumu temsil eder." dedi yumuşacık bir sesle. "Doğum günlerini artık hiç kutlamayacağını bildi Kepçük. Sana da gelemedi. O da böyle kutladı yıllarca. Babasına çiçek sana da doğum günü hediyesi ekti."

Yanağıma doğru bir gözyaşı daha süzüldü. Tek kaldım o an sanki. O ve ben kaldık sadece. En güzel sevilen ben oldum. Öyle özel, öyle sıcak hissettim ki yüreğimi patlayıp göğüs kafesimden çıkacak sandım. Gözyaşlarım şiddetlendi.

"Kutlamadın değil mi hiç doğum gününü?" dedi bu sefer.

Ağlayışım şiddetlenirken başımı yavaşça iki yana salladım. "Nasıl kutlayım ki..? O gün..." Gerisi gelmedi. Boğazımda tıkanıp kaldı kelimeler.

"O gün sen doğdun Gökçen." derken bir eli hala ellerimin üzerindeydi. Diğer yanağıma uzandı. Gözyaşlarımı hafifçe, tenim her bir dokunuşunda kırılacakmış gibi nahif dokunuşlarla sildi. "Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez. Babam bile mezarına senin için ektiğim çiçekleri inatla sakladığına göre o da benimle aynı düşünüyor demektir."

Dudaklarım büküldükçe büküldü. Gözyaşlarım şiddetlendi. İleri atılıp önümde eğilmiş boynuna sarıldım sıkı sıkı. Sıkı sıkı... Kimim vardı ki başka? Kim severdi ki beni böyle başka? Nasıl yaşamıştım ki ben o olmadıkça? Delilikti geçen 20 yıl. Çılgınlıktı onsuz alınan her nefes, yaşanan her an. Boynuna sakladım başımı. Onun eli ise hafifçe gezindi sırtımda. Pamuk ve Kepçük Yusuf Karakurt' un mezarının başında yan yanaydı. Tıpkı hep istediği gibi...

Ilık bir rüzgâr esti. Başımdaki şal omuzlarıma düştü.

Ayrıldık kısa bir an sonra. Kollarım yavaşça çözüldü boynundan. Burnumu çektim içli içli. O ise iki eliyle birden yüzümü kavradı. Yanaklarımdaki yaşları zerre çekinmeden, huylanmadan elleriyle sildi. Gülümsedi. Gülümsedim. Omuzlarıma düşen şalı tekrar başıma aldım. Bakışlarımı Yusuf amcama çevirdim. Nergislere uzandım önce. Parmak uçlarımla dokundum. Sonra ise aralarında biten gizli unutmabeni çiçeklerime...

"Geç geldim Yusuf amca." diye mırıldandım. "Özür dilerim."

Ses gelmedi. Ama yine ılık bir rüzgâr nergislere değip geçti. Belli belirsiz sallandı hepsi. Yıllarca babasının başındaki bir kuşu babasından bir el sayan biri olarak bu rüzgârı da Yusuf amcanın eli saydım. Gülümsedim. Ve küçükken aklımın yetmediği sözü sessiz bir şekilde bu anda verdim.

Oğlun da, vatanın da, ailen de bana emanet Yusuf amca. Gözün arkada kalmasın...

Kalktık daha sonra yanından. El ele tutuştuk Yusuf Karakurt'un önünde. El ele geldiğimiz yolları yine el ele geri döndük. Arkamı dönüp ona bir kere daha baktığımda ise mezar taşının resimden tarafa olan köşesine tünemiş bir

kuş vardı. Yıllarca babamın mezar taşında gördüğüm kuşa benzeyen bir kuş... Arkamızdan bakıyordu. Tıpkı babamın mezarından el ele gittiğimiz günde arkamızdan bakan kuş gibi...

Gölüşüm derinleşti. Yıllarca asla ayrılmayan Ali ve Yusuf'u ölüm mü ayıracaktı? Adana ve İzmir arasına giren yollar, dağlar mı ayıracaktı? Belki de bir kuş olup yıllarca uçup durmuşlular birbirlerine. Belki de tek bir kuş bir Yusuf amcamın mezar taşında yaşamıştı bir de babamın... Aynı vatanın bağrında yattıkları sürece yan yana olmasalar ne çıkardı? Vatan bir bütün değil miydi? Vatanın her köşesi vatan değil miydi?

Adana İzmir'e belki de sadece bizim için uzaktı. Yusuf ve Ali için hiç değildi.

Gölüşümü bozmadan önüme döndüm. Murathan'ın elini kavramam yetmedi. Diğer elimle de sıkı sıkı tuttuğum elin kol kısmına sarıldım. Ve ilerledik. Arkamıza bakmadan el ele bir şehitlikte daha Murathan ve Gökçen olarak ilerledik. İlerledik. İlerledik...

Gökyüzünü kadrajına tam almak adına elindeki telefonu sağa sola dikkatle hareket ettirdi Zülfikar. Amacı gökyüzünü kadraja almak değildi lakin. Güneşi ekranına sığdırmaktı. Malum, güneş sarıydı.

Sarı ise çok güzel bir renk.

Güneşe tam anlamı ile bakamadığı için gözlerini kısmıştı. Fotoğrafi çekince telefonu geri indirip eliyle gölge yaptı. Eserine baktı. Gayet güzel olmuştu. Sırıttı. Yanında ki Barbaros ise bu hallerine ekşimiş bir yüzle bakmaktaydı.

"Ne yapıyorsun lan sen iki saattir?"

Çektiği fotoğrafa bakarken sırtıtmaya devam ediyordu Zülfikar. Telefonu yanındaki Barbaros'a doğru uzattı. "Nasıl ama? Güzel çıkış dimi?" Kendi önüne aldı telefonu tekrar. Barbaros'un cevap vermesine kalmadan kendi kendini onayladı. "Güzel oldu güzel." Hemen whatsapp durumu atmalıydı. Gözlerini kısıtı. Peki altına ne yazmalıydı?

"Lan oğlum güneşi güzel çeksen ne yapacaksın? Görmediğin şey mi? Bak tepene her gün görüyorsun zaten."

Ters bir bakış attı cahil arkadaşına Zülfikar. "Cahil cahil konuşma metaforsuz ayı."

Tip bir bakış attı Barbaros. "Aha! Konuştu Recaizade Mahmut Ekrem. Pardon ama senden olsa olsa Abdülhak Hamit Tarhan olur." Gülüşü büyüdü. "Nasıl ama? Edebi şaka."

"Boş yapma abiciğim, boş yapma." O artık tamamen Halk edebiyatına yönelmişti. Tamamen bir Yunus Emre'ydi. "Benim bunu atıp altına en imalılarından bir söz çıkmam lazım. Fikir sun bana."

"Sebep?"

"Duru görecek."

Umutsuz bir bakış attı arkadaşına Barbaros. "Ergen misin lan sen? Durum atıp imalı laf yazmak ne?"

"He abi ergenim." diye yükseldi Zülfikar. "Anasını satayım başka nasıl ulaşacağım ben bu kıza? Duman mı tüttüreyim? Ulak mı göndereyim? Seçenek mi var? Biliyorsan haydi buyur söyle." Göz devirerek önüne döndü. "Hoşlandığı kıza mezhep soran adamdan akıl alıyoruz. Hata bende."

Geniş geniş güldü Barbaros. "Sonuca bak oğlum sen sonuca. Bak ben neredeyim sen nerde?"

Tadı tuzu anlık bir şekilde kaçtı Zülfikar'ın. "Beni üzende o ya zaten be Barbo... Hayır yani senin aşk hayatının olduğu bir evrende benim sürünmem asla makul değil."

Keyiflendi Barbaros. "Makulmuş demek ki birader. Bak haline." Keyifli bir kahkaha saldı.

Tip bir bakış attı Zülfikar.

Yayıldığı yerden toparlandı ister istemez Barbaros. Zira Zülfikar'dan çekindiği iki durum olurdu hep. Bir mantıklı konuştuğu. İki ciddi baktığı. Hiç hoş olmuyor, acayip bir şekilde huzursuz hissediyordu. "Tamam lan yaz." dedi ciddi ciddi. Harbi yazmaya girişti Zülfikar. Barbaros ise devam etti. "Seviyorum ama kimi. En anarşist birisini. Nasıl anlatayım sana. İlk harflerime baksana."

Seviyorum ama kısmında kaldı Zülfikar. Barbaros'a en umutsuz bakışını attı. Kısa bir an bakiştılar. "Ne lan bu?"

Ciddiyetle cevap verdi Barbaros. "Mani." Sırıttı. "İlk harflerini okuyunca seni yazısı çıkıyor." Keyifle gülerken devam etti. "Ya da dur. Şey var bak bu da çok güzel." Ciddileşti yine. "Dolmuş geliyor dolmuş. Dolmuşun rengi

solmuş. Bir de baktım. Bizim pezo Zülfikar aşık olmuş." Kocaman bir kahkaha attı. Yetmedi ellerini birbirine vurarak bir kocaman kahkaha daha attı.

"Bak onlar değil de bence şu çok güzel." dedi Zülfikar'da ciddi ciddi ona uyararak. "Gemi gelir yanaşır. İçi dolu çamaşır. 3-A sınıfından Barbaros, gel ağzıma sığ diye ağlaşır. Nasıl ama?" Bu noktada Barbaros'un koluna yandan bir yumruk attı. "Kalk git lan şuradan. Devamsız!"

Ciddi ciddi gülmeye devam etti Barbaros. "Bak harbi iyiymiş bu." Zülfikar en ters bakışını attığında ise yine bir ürktü. Hafiften ciddileşti. "Ne bileyim ne yaz oğlum? Karı kız dalında mastır yapmış adam sensin. Onu da sen bul."

"Sana soranda kabahat zaten." diye homurdanarak önüne döndü Zülfikar. Düşünceli düşünceli baktı telefona. Ne yazmalıydı? Ne?

"Lan Zülküf." dedi Barbaros.

"Ne?" dedi ters ters.

"Doğum günün kutlu olsun birader."

Durdu Zülfikar. Hafifçe döndü yanına. Doğru ya. Bugün 18 Mart'tı. Yani kendilerinin doğum günü. Çanakkaleli biri olarak 18 Mart'ta doğmak her kula da nasip olacak bir erdem değildi. Ona anlatılanlara göre babası adını Seyit koyacakken son dakika annesi müdahale ederek Zülfikar'a çevirmişti. İki seçenekte birbirinden şahane olduğu için Zülfikar şansına hep ağır ağır söverdi ama buna da şükür demeden edemezdi. 'Nusret Mayın Gemisi' de olabilirdi adı. Ya da Conk Bayırı. Buna da cidden şükürdü.

Güldü yarımca. "Eyvallah." Gülüşü bir tık buruktu lakin. Emek olsa diye düşündü... Her zaman ki gibi ilk o kutlardı. Tıpkı timde kimsenin doğum gününü atlamadan ilk onun kutlaması gibi... Aynı düşünce Barbaros'ta da hakimdi. Ama bunu sesli dile getirmediler. Burukça gülümsediler sadece birbirlerine.

"Murathan komutanım burada olsa bu günün şerefine 10 tur koşturmuştu seni." diyerek ortama çöken hüznü havayı dağıtmaya çalıştı Barbaros. "Şanslısın."

Güldü Zülfikar. Hem de en genişinden. "Siz Murathan komutanımı çok yanlış tanımışsınız. Az önce mesaj atıp doğum günümü kutladı canım komutanım. Öyle de düşüncelidir." derken canım komutanımı öyle içli söylemişti ki Murathan duysa 'ağzını topla lan it' şeklinde bir çıkış yapabilirdi. Aklına yediği cezalar geldiği an bir titreme aldı bedenini ama

yine aktırmadı. Geri yaslandı oturduğu bankta. "Arada ağzıma sıçar ama sever o beni."

Güldü Barbaros. "Arada mı?" Daha da çok güldü. "Senden çok ceza alan kim var lan bu timde?"

Hala oldukça rahattı Zülfikar. "Kasap sevdiği eti yerden yere vururmuş kardeşim. Sizi sevmiyor diye kıskanmayın. Çekemeyen anten taksın be ya!"

"He, he. Aynen ondan." diyen Barbaros en küçümser halindeydi. "Lan bu arada demeden edemeyeceğim." derken ciddileşti. "Hep hayret ederim senin gibi bir adam nasıl bu günde doğdu diye."

Yarımca güldü Zülfikar. "Ben asker olmak için doğmuşum oğlum. Hepinizden daha askerim. Siz kendi halinize yanın."

Gülüşü büyüdü Barbaros'un. "Helal aslanıma." derken yandan silleyi aktı Zülfikar'ın sırtına. Aniden yine ciddileşti. "Bak aklıma ne geldi. Yaz." derken öne eğildi. "Bugün bir yiğit doğdu. Adı Zülfikar oldu. Sonra kalktı. Eceli olacak bir sarı kafaya aşık oldu."

Huzurlu gülüşü soldu Zülfikar'ın. "Allah aşkına bir sus sen Barbo ya." derken yine huysuzca önüne dönmüştü. Derken ekrana bir mesaj düşünce birkaç saniye alık alık baktı telefonuna.

'Duru' yazıyordu gelen kısımda. Yanında kraliçe tacı olan Duru hem de...

Kitabımı ne zaman geri alabilirim?

Olduğu yerde dikleşti. Hasan abinin onun sanıp kafasına fırlattığı kitaptan bahsediyor olmalıydı. Dolabının başköşesinde saklıyordu. Yanındaki Barbaros yeni maniler mırıldanırken o ışık hızında mesajı açtı. Telefon elinde mesaj mı bekliyordun dese evet demekten başka seçeneği yoktu o an için. Normal şartlar altında asla gerilmeyeceği bir şekilde gerildi mesaja bakarken. Sırıttı ama avuç içlerinin terlemesine engel olamadı. Mesaj yazarken bile oturduğu yerde dikleşip hazır ola geçti. İlk o yazmıştı...

Sana ne zaman lazım?

En kısa sürede.

***Bu kitabı bu kadar önemli yapan ne onu düşünüyorum şu an sarı kafa
Sen düşünür müydün ya?***

Güldü kendi kendine. Laf yemişti. Ne de güzel yemişti.

Arada deniyorum

Daha sık dene. Ufkun açılır .
Dışarıdayım.

B

irazdan askeriyeğe uğrarım. Mesaj atınca çıkışa getirirsin kitabı. İçeri girmeyim şimdi.

Hasan abi malumdu. Haklıydı.

Tamamdır.

Bunu yazarken parmakları oldukça sakın kalbi ise hopaşınanaydı. Barbaros hala konuşmaya devam ederken o oturduğu yerden ayaklandı. "Ne oldu?" dedi Barbaros. "Nereye?"

Güldü. "Ziyaretçim var."

"Kim?"

"Doğum günü hediyem."

Yüzünü ekşitti Barbaros. "Murathan Komutan'ım yarı yoldan geri falan mı döndü?"

Güldü. Eridi. Bitti. "Duru geliyor."

Dikleşti yaslandığı yerden Barbaros. Kalın kaşlarını sorgular bir şekilde havalandırdı. "O ne demek lan?"

Keyifli gülüşü büyüdü Zülfikar'ın. "Ben size ne dedim birader? Ben Zülfikar Şahin'im! En dibe batsam dahi çıkmanın bir yolunu bulurum." Keyifle geriledi. Ona şok içinde bakan Barbaros'u önemsemeden arkasını dönüp ilerledi. Başındaki bordo beresini düzeltti. Arkasından bakan Barbaros ise Hasan abi görür korkusu ile ondan çok paniklemiş durumdaydı.

"Bir gün ağır sıçacağız ama haydi bakalım..." diye homurdana homurdana o da Zülfikar'ın peşine takıldı. Zülfikar koşar adım koğuşa ilerledi. Dolabını açtı. En üste özenle yerleştirdiği kitaba uzandı. Aldı. Duru'nun altını çizdiği cümleleri günlerdir yaptığı gibi tekrar tekrar okudu. Empati kurmaya çalışıyor, dünyaya onun baktığı gözden bakmak için çaba gösteriyordu. Onun dünyasına açılan tek kapı ise bu kitaptı. Vermek istemedi bir an için. Kendine saklamak istedi. Evirip çevirip onu okumak istedi. İçinde bunun için yoğun bir arzu hissetti ama seçeneksizdi.

Altı çizili cümleler üzerinde defalarca gezindi gözleri Ama en hoşuna giden bir cümle olmuştu.

Sevginin bir bedeli vardır. Bu bedel cesarettir.

Sayamayacağı kadar baştan okudu. Duru bunun altını çizmişti. Hem de tekrar tekrar.

Günlerdir kitabı hatim ettiği için ezbere bildiği bir sayfayı açtı. Alican'ın dolabına ilerledi. Açtı. Kırmızı bir kalem olmalıydı. Dolabı eşeleyerek buldu. Geri dönüp yatağına kuruldu ve Duru'nun çizmediği bir cümlenin altını da o çizdi.

Gerçekten sevmek kendi korkusunu yenebilen bir kahraman ister.

Başka bir sayfa daha açtı.

Sevmek, her bir hücreniz "Kaç!" derken, kalmak demektir.

Bir şansı olabilirdi. Kaç derken kalmak, Duru kaçarsa kal demek için. Kapattı kitabı. Kalem usulca yanına bıraktı. Derken telefonuna da bir mesaj düşmüştü. Işık hızında açtı yine mesajı.

Geldim.

Güldü. Bırakın gelsin. Gel hele gel gel moodunun en keyifli haliyle ayaklandı oturduğu yerden. Köyüne ilk defa TRT muhabiri gelen bey amca misali sekerek ilerledi. Tam yataktan çıkıyorken ise durdu. Sağına soluna baktı bir Hasan tehlikesi var mı diye. Görünürde kimse yoktu. Kitabı elinde sıkıca tutarak koşar adım ilerledi. Gergin saniyeler içindeydi. Hasan abi her an bir yerden çıkabilirdi. Gözü sürekli sağda soldaydı. Çok şükür çıkmamıştı ama. Çıkışa tek parça halinde gelebilmişti ama ileri bir noktada sarı bir kafa görünce bütün hücreleri roman havasına kalktı. Fiziken tek parçaydı lakin ruhi olarak fenaydı, başa belaydı.

Her zamanki gibi kahve trenci vardı üzerinde. Açık renk bir Jean, beyaz bir tişört, kolunda bez bir çanta, açık saçlar ve gözlerinde güneş gözlükleri ile olabildiğince sıradandı. Lakin Zülfikar için olabildiğince kendine özgü ve güzel...

Onu görür görmez gözlüğünü gözünden çıkarıp saçlarına doğru iteledi Duru. Zülfikar ise çıktı kapıdan. Ona doğru ilerledi bütün endamıyla. Minik, sessiz ve belli belirsiz bir şekilde boğazını temizledi Duru bu manzara karşında.

"Duru." dedi Zülfikar yanına gider gitmez. Gülümsedi imalı imalı.

Aynı şekilde imayla karışık verdi Duru. "Zülfikar."

Gölüşü büyüdü Zülfikar'ın. İsmi ni hiç bu kadar sevmemişti. "Naber?"

Hafifçe kafa salladı Duru. "Standart. Senden?"

Yarım gülüşünü asla bozmadı Zülfikar. "Biz de standart."

"İyi." dedi Duru ifadesiz durmaya çalışarak. Bir iki dakika ne diyeceğini bilemedi. Toparlamaya çalıştı kafayı. Bu adamı ne zaman görse devrelerin yanması normal değildi. "Doğum gününmüş bugün." deyiverdi lap diye. İçten içe ise kendine sövdü. Bunu mu demeliydi yani şu an?

Anında yüzü ışıldadı Zülfikar'ın. Tık. Doğdu güneşi. "Vayy." dedi harfleri uzata uzatan. "Sen benim doğum günümü de mi bilirdin?"

"Aynen. Bilirim tabi. Allah seni inandırсын yıllardır bu günü takip ediyorum ben." derken oldukça sevimsizdi Duru. Göz devirdi bu laf sokuşun hemen peşi sıra. "Abim söyledi öyle laf arasında. Oradan duydum." Boş vermiş bir hava vermek adına nereye koyacağını bilemediği ellerini trencinin ceplerine attı. Yalandı. Lanet olsun ki anlamsızca biliyordu. Nereden bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama biliyordu. Belki de cidden abisinden duymuştu laf arasında. Bilemiyordu. Ama bu sabah abisinin ağzından böyle bir söz asla çıkmamıştı.

Zülfikar ise ayrı düşüncelerdeydi. Hasan abi sabah kutlamıştı doğum gününü. Hiçbir yıl aksatmazdı zaten. Yata Khaneye koşar, Zülküf'ün başına atlar bağıra bağıra kutlardı. Yine öyle yapmıştı. Lakin bu sene sevmekten ziyade Zülfikar'ın postunu çıkararak, sırtına şefkat adı altında öldürücü yumruklar atarak yapmıştı bunu. Mesajı ister istemez almıştı Zülfikar. Gelecek yıla çıkmak istiyorsan uslu dur diyordu Hasan abiciği...

Durmadı lakin. Malum olunurdu ki Murathan Komutan'ın askeriydi. Ve Murathan Komutan'ının çok sevdiği bir özdeyişi vardı. Eceli gelen Zülfikar her türlü taşakla oynardı...

"Aynen." Dedi Zülfikar. "Ben de senin doğum gününün 20 Kasım olduğunu öyle laf arasında duymuştum. Oluyor öyle şeyler. Anlayabiliyorum." Bu da yalandı. Yükselenine kadar araştırmıştı Zülfikar. Doğduğu hastaneyi bile biliyordu.

Tip ama bir o kadar da şaşkın bir bakış attı Duru. "Hangi laf arasımış o?"

Güldü Zülfikar en serseri haliyle. "Ben sana soruyor muyum hangi laf arası diye?"

Göz devirdi Duru. Daha fazla lafı uzatmak istemedi. "İyi, neyse ne. Doğum günün kutlu olsun." İleri doğru uzattı elini. "Ver kitabı da gideyim hemen. Abim görmesin. Salak saçma kafasında kuruyor yoksa."

"Mesela?" dedi Zülfikar cevabı bile bile. "Ne kuruyormuş kafasında?"

"Bunu anlamayacak en son insan bile değilsin Zülküf. Yeme şimdi beni." dedi Duru anında.

Güldü. "Neyi kurduğunu anladım da salak saçma kısmını pek anlamadım." derken oldukça cüretkârdı. "Niye saçma olsun?"

Bocaladı Duru. Bunu beklemiyordu. "Değil mi?" demiş bulundu anlık olarak. "Bence çok saçma." derken en asi şekilde yine çenesini yukarı dikmişti. "Aramızda bir şey var sanıyor. Saçmalığa bak. Saçmalık bile değil. Saçmalığın dik alası."

İncindi Zülfikar. Kalbinden gelen bir burkulma sesi kulaklarını doldurdu ama çaktırmadı. Asla ifadesine dökmedi her zaman ki gibi hiçbir kırgınlığını. Başını aşağı yukarı salladı ağır ağır. Sessiz kaldılar birkaç saniye.

"Ne?" dedi Duru bu sessizlikten dolayı anlamsızca gerildiği için. "Neden sustun?"

"Ne diyeyim?" dedi Zülfikar.

Dudak büzdü Duru. "Beni onaylayan falan gerekmiyor muydu bu noktada?"

Bu sefer geniş geniş güldü Zülfikar. "O kadar da yalancı değilim sarı kafa." derken kitabı Duru'ya doğru uzattı. "Al."

Duru bocalamaya devam ediyordu. Amacı kitabı alıp artık görüşecek bir ortam bırakmamaktı. Kaçmaktı ancak yine kaçamıyordu. Derin maviliklere çekiliyordu. Mavilik değil bataklıkta oysa ora. Uzak durmalıydı... Aldı kitabı ister istemez. Bakışlarını ise zorla koparmıştı maviliklerden. Ama şaşkınlığı devam ediyordu. Ne demek istemişti o az önce tam olarak? Bir şey anlamıştı anlamasına ama anlamamış olmayı yeğlerdi. Bu yüzden minik bir öksürükle boğazını temizleyip konu değiştirmek en makulüydü. Öyle de yaptı.

"Sağ ol." derken kitabı aldı. Sesi belli belirsiz ve karışıktı. "Zahmet verdim sana da buraya kadar. Kusura bakma."

Böyle zahmetlerin köpeği olurum deyip peşine de üç kere falan havlamak vardı ama tuttu kendini Zülfikar. Gülümsedi sadece. "Sorun yok." dedi en serseri gülüşüyle. "Tekrar okudum ben de sayende kitabı. Ufkum açıldı."

Yarım bir edayla gülü Duru. "İlk okuyuşunda açılmamış mıydı?"

"Sen de bilirsin ki bir okumada anlaşılacak bir kitap değil o elindeki kitap."

Yarım gülüşü derinleştirdi Duru'nun. "Öyle tabi..." İmayla kıvrıldı dudakları. "Lakin senin bunu algılayacak zeka seviyesinde olman beni hala derinden şaşırtıyor."

Güldü Zülfikar. "Ben senin gözünde cidden geri zekalıyım galiba, ha sarı kafa?"

"Daha öncede dediğim gibi. Şimdiye kadar bunun aksini gösteren bir hareketin yoktu."

"Şimdiden sonra peki?"

Kısa bir an için sessiz kaldı Duru. Bakıştılar öylece. Aradaki çekimin gücünden korktu Duru. Zülfikar ise ilk defa bütün kalbiyle baktı karşısındaki bir kadına.

"Sana net olayım mı Zülfikar?" derken bu sefer kaçmadı. Ona doğru bir adım attı Duru. Çekileceği girdabın farkındaydı da kimin daha güçlü olduğunu göstermek adına meydan okumaydı bu hareketi. Kendi kendisiyle vereceği en büyük savaşı. Haberi yok.

"Dinliyorum." dedi Zülfikar bakışlarını asla çekmeden.

"Seni tam çözemiyorum." dedi Duru en net şekilde.

Dudağının bir noktası belli belirsiz yana kıvrıldı. "Hangi konuda?"

"Kimsin sen?" derken ikisinde bakışları anlık dudaklarına değip ayrıldı. Belki Zülfikar'ın bakışları bir tık daha oyalandı.

"Zülfikar'ım." demeden önce hafifçe yutkundu.

Zorlandı Duru. Şu saniye geri çekilmesi lazımdı ama ciddi manada zorlansa da başardı bunu. "O zaman öyle davran." derken zorla kopardı bakışlarını maviliklerden. Bir adım geriledi. Elindeki kitabı Zülfikar'ın kalbinin üzerine vurdu hafifçe. "Sana karşı önyargılarımı yıkmaya çalışıyorum dedim. Yıktım demedim." Oldukça zorlanarak bir adım daha geriledi. Ayaklarına zincir bağlı olabilirdi. "İki şeyi birbirine karıştırma."

Kalbinin üzerine gelen hafif kitap darbesi tokattan farksızdı. Ama her zaman ki gibi çaktırmadı Zülfikar. Gülümsedi. Hem de geniş geniş. "Neden bu uyarıyı yedim şimdi?" Gülüşü en umursamaz halini aldı iç yangınına rağmen. "Hayırdır yani? Ben değil de daha çok sen bir şeyleri karıştırmışsın gibi geldi bana."

Bu sefer gülme sırası Duru'ya geçti. Hem de en ukalasından. En seslisinden. "İşte bak bu gerçek Zülfikar." derken bir parmağını hafifçe Zülfikar'a doğru sallamıştı. "Oldukça boş bir özgüven içinde ve olabildiğine gevşek."

Güldü Zülfikar gülmesine ama içi yana yana, çizdiği imaja içten içe söve söve. "Ciddi bir soruydu." derken anında ciddileşince Duru'nun da gülüşü dudağında yarım kaldı. Bu adam hep gevşek kalmalıydı. Ciddileşince ne yapacağını kestiremiyordu Duru.

"Efendim?" dedi solmaya yaklaşan gülüşü hala yüzündeyken.

Bu sefer bir adım atıp ona yaklaşma sırası Zülfikar'a geçmişti. Yaklaştı. Yutkunma sırası ise Duru'daydı. Yutkundu. Geri bir adım atmak istedi ama gururuna yediremedi. Dik dik bakmaya devam etti. "Kimsin sen?" diyerek Duru'nun sorusunu bu sefer o yöneltti.

"Duru'yum." derken çenesini yukarı dikti Duru. "Ve öyle de davranıyorum. Olduğum gibi..." Yine geriledi. Daha fazla yakından diklenemeyecekti. Kaçmaya devamdı. "Sen de öyle davran." derken bir adım daha geriledi. "Her zaman olduğun gibi."

"Nasılmışım her zaman?" derken kendi topuğuna sıkışığının farkındaydı.

Gayet bilindik cevabı ellerini iki yana açarak verdi Duru. "Züppe."

"Kırcısın."

Adımları gerilerken sevimsizce gülümsedi Duru. "Acı gerçekler diyelim Zülfikarcığım. Olduğun gibi davran. Diğer türlü sende absürt duruyor."

Gülüşü ağır bir edayla imalı bir hal aldı Zülfikar'ın. "O yüzden mi kaçıyorsun sarı kafa?"

Gerileyen adımı durdu Duru'nun. Tek kaşı usulca havalandı. "Kaçıyorsun derken? Neyden kaçmışım ben?"

"Bilmem." derken aralarında Duru'nun gerileyerek açtığı kocaman arayı işaret etti Zülfikar. "Her şeyi biliyorsun ya, maşallah. Onu da sen söyle. Ne bu?"

"Yol." dedi Duru en net şekilde.

Yüzünü ekşitti Zülfikar.

Duru ise enine boyuna saf ayağına yatmaya devam etti. "Ne?"

"Yine yaptın günlük şakanı." derken sevimsizce gülme sırası Zülfikar'a geçmişti.

"Ters olsak suç, mizah yapsak suç..." derin bir nefes verdi. "Yine net Duru olayım o zaman. Bu ne biliyor musun Zülfikar?" Bir adım daha gerilerken aralarında açılan mesafeyi işaret etti. "Olması gereken bir mesafe."

Zülfikar kırılan kalbinin acısını bu sefer gülerek saklayamadı. Öylece kaldı. Duru ise ışık hızında arkasını döndü. Evet, bu konuşmayı yapmaya gelmişti zira işlerin anlamsız bir noktaya gittiğinin farkındaydı. Salak

değildi. Abisi ise ilk defa haddinden fazla haklıydı. Elindeki kitabı sıkı. O bu kitabı ezbere biliyordu. O bu kitabın her satırını ezbere biliyordu... Hataya yer yoktu. Yutkundu. İçinde bir nokta anlamsızca sızladı ama umursamadı. Çünkü Duru Giray içinde acıyan her noktanın üzerine, canını yakacağını bile bile basardı. Hak etmeyen kimseye acıması yoktu. Hatta en çok kendine... Öyle de yaptı. Acıyan yerin üzerine bastı ve başı dik bir şekilde ilerledi.

Arkasında omuzları çökük bir şekilde kalan Zülfikar'ı görmedi.

Bekledi birkaç saniye Zülfikar. Başını önüne eğdi. Sindirmeye çalıştı. Yutkundu. Zorlandı ama başardı. İki canı da gitmişti. Gözlerinde ikidir kendine ait bir şey yakalayamıyordu. "Kaldı bir..." diye mırıldandı kendi kendine. Elini sızlayan kalbinin üzerine vurdu hafifçe. "Tamam oğlum... Çok da şey yapma öyle... Kaldı bir..." Bir kere daha teselli verdi yüreğine. "Kaldı bir..." Kendine bu teselliye vere vere askeriye geri girdi. Telefonunu çıkardı cebinden. Ekranda beliren güneş resmini görünce kalbinin sızısı büyüdü ama yutkunarak bastırdı. Birdenbire olacak değildi bazı şeyler. Farkındaydı. Ütopik olmaya gerek yoktu. Aşık olduğu kadın götüne zincir bile sokabilirdi. Dili sivriydi. Acıması yoktu. Kelimeleri hep hançerdi. Önceden batmazdı ama artık başkaydı.

Bile bile yanmıştı yüreği.

İçli bir nefes verirken hiçbir mani sözü yazmadı. Güneş resminin altına sadece tek bir cümleyi not düştü.

2 gitti... Kaldı 1...

Yol boyu hızlıca ilerleyen Duru ise askeriyeden yeterli derecede uzaklaştığını düşününce durdu. Peşinden biri kovalıyormuşçasına yürümüşü. Soluklandı önce. Arkasına baktı. Gelen falan yoktu. Derdi neydi? Kendi kendine yüzünü ekşitti. "Ergen misin sen?" derken elini hafifçe alnına vurmuştu. "İnanamıyorum bu konuşmayı yaptığa koskoca adama." Bir kere daha vurdu alnına. "Salak mısın sen?"

İki elini birden beline atıp bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Kendine bir tık kızgındı. "Dolu düşün kafama." dedi evrene doğru. "Ne olur şu an dolu düşün kafama da gireyim yerin dibine."

Düşmedi. Onun yerine elindeki kitap yere düşer gibi olunca kitabı daha sıkı kavrayarak bakışlarını eline çevirdi. Dertli dertli baktı kitaba. Başına açtığı işler halis miydi? İstemsizce sayfaları çevirdi rasgele. Bu adamla aynı kitapları okumuş olmasına asla anlam veremeyecekti. Bu bilgiyi bilmemesi, onu dünya ahiret cahil biri sanması en makulüydü oysa. Sayfalar arasında

gezinirken bir noktada durdu. Onun çizdiği yerler aksine bir nokta çizilmişti bir sayfada. Hızla geri döndü o kısma. Aradı ama bulamadı ilk önce. Baştan taradı kitabı ve en sonunda buldu. Kırmızı ile çizilmiş bir cümle vardı burada. O çizmemişti. Buna emindi.

Gerçekten sevmek kendi korkusunu yenebilen bir kahraman ister.

İlerledi sayfalar arasında. Bir nokta daha çizilmişti ondan bağımsızca.

Sevmek, her bir hücreniz "kaç!" derken kalmak demektir.

Omuzları çöktü birkaç saniye için. Öylece baktı sayfalara. Sonra ise az önce arkasına bile bakmadan dönüp gittiği yola. Telefonuna gelen bir bildirim sesiyle bölündü bu derin bakışları. İstemsizce cebinden çıkarıp baktı. Zeynep yengesi nerede kaldın diyordu. Umursamadı bile. Umursayacak konumda değildi. Yerine az önce mesaj attığında etrafında hiçbir işaret olmayan şu anda ise yeşil bir yuvarlak etrafında olan Zülfikar'ın fotoğrafına takıldı gözü. Köpeklerle çekilmiş bir fotoğrafı vardı profilinde. Şapka vardı başında. Yüzü asla seçilmiyordu. Ama endamı o diyordu. Ben buradayım diyordu.

İstemsizce tıkladı yeşil yuvarlağın üzerine Duru. Bir güneş gördü. Altında ise kısa bir yazı.

2 gitti... Kaldı 1...

Kollarımı arabanın camına çenemi ise kollarıma yaslamış bir konumda geçtiğimiz her yere dikkatle bakıyordum. Hiçbir detayı kaçırmak istemiyordum zira buralar Murathan'ın bensiz büyüdüğü yerlerdi. Görmediğim, bilmediğim, kaçırdığım çocukluğuydu. Buralar Kepçük'tü. Sıra sıra evler vardı. Çoğu iki üç katlıydı. Tatlı bir mahalleydi aslında. Sokaklarda oyun oynayan çocuklar, kapı önlerinde oturan teyzeler, balkondan çarşaf silkeleyen ablalar ve seyyar satıcıları ile tam bir mahalle gibi duruyordu.

Bakışlarım sağı solu hızla tararken Murathan'dan yükselen bir sesle ona döndüm. "Geldik."

Önüme baktım. Ve bakmamla kocaman gülümsemem bir oldu. Neslişah teyze bütün endamı ile duruyordu ileride. Bir eli göğsünün üzerinde, gülerek bakıyordu bize. Onun yanında ise Gülhan abla ve kucağındaki Ahsen. Hemen yanlarında ise tanımadığım bir adam. Gülhan ablanın eşi olmalı diye mantıklı bir yorum yaptım zira Ahsen fazlasıyla babaya benziyordu. Araba yavaşladı. Anlamsızca heyecanlandığımı hissettim. Yıllar sonra ilk defa görmüyordum ama öyle bir heyecan vardı yine de içimde.

Ve araba durdu. Murathan'a baktım. Aynı anda o da bana döndü. "Memlekete hoş geldin." derken öyle bir sesi ve bakışı vardı ki içime kovalar dolusu serin sular dökmüştü sanki.

Güldüm. "Öperdim ama dua et annenler bakıyor." Şeklinde net bir cevap verdim.

Yalandan bir huysuzlukla baktı. "Dua mı etmeliyim buna gerçekten?"

Gülüşüm büyürken hızla arabadan çıkmıştım. Aynı anda o da. Saçlarıma ılık bir rüzgâr vurup geri savurdu. "Kızım." dedi Neslişah teyze anında.

Gülüşüm küçük bir çocuğun gülüşünden farksızdı. Bu sese Pamuk bayılıyordu. "Neslişah teyze." derken hızla ona doğru ilerliyordum ama "Gökçışşş!" diyerek bana koşan ve kollarıma atlayan Ahsen buna engel oldu. Gülüşümü bozmadan onu kucakladım bu sefer. Kocaman öptüm yanaklarından.

"Ohh!" dedim bir yandan da. "Nasıl özlemişimmm!"

O da benim yanaklarımdan öptü şapur şupur. "Ohh!" diyerek beni taklit etti. "Naçılıl özlemişimmm!"

Minik bir kahkaha attım.

"Kızım dur bir. Hemen öyle yapılır mı?" diyerek Neslişah teyze olaya el attı. Kollarını iki yana açtı. "Önce biz sarılalım bir."

Hiç istemesem de el mecbur Ahsen'i kucağımdan bırakıp ona yöneldim. Kaynanam çağırıyor Ahsen. Kusura bakma yavrum. Hem sen çağırırsın da gelmez miyim be Neslişah teyzem?! Bu bir soru değildi. O yüzden pıtır pıtır ilerledim yanına. Benim için açılan kollara sığınıp sıkıca sarıldım boynuna. Anında sarıp sarmadı kolları bedenimi. İşte çocukluğumun kokusu buradaydı. Buram buram Pamuk'tu. Buram buram Kepçük'tü. Buram buram babam ve Yusuf amcamdı. Tıpkı annemin kokusu gibi...

"Oy benim güzel kızım." derken sıkıca sarılmış, ardından ayrılmıştık. Lakin bırakmamıştı hemen. Yüzümü avuçlayıp şefkatle bakmıştı gözlerime.

Sonra ise yanaklarına kocaman iki öpücük bırakmıştı. Bu sevgi seli ile mayışıp gitmeme ne engel olabilirdi ki?

"Anne!" diyen Murathan sesi engel oldu. "Biz de geldik ha! Oğlun!"

Güldüm. Kıskaç goril.

"Gökçen'i mi kıskanıyorsun sen? Oğlum, sen de yani..." derken gülmeden edememişti Neslişah teyze. O oğluna yönelirken bende bana sabırsızlıkla bakan Gülhan ablaya ilerlemiştim.

"Abla!" dedim kollarımı iki yana açarak.

"Gökçişş!" dedi neşeli neşeli. Ve sarıldık. Sıkı sıkı. Sıkı sıkı...

"Daha sık gelin. Valla özlüyorum artık." derken ayrılmıştık. Gülümsedim bu isteğine. O ise hemen yanında ki yabancı adamı tanıştırma kısmına geçti. "Siz tanışmadınız tabi." Dedi adamı işaret ederek. "Eşim Ramazan. Ramazan bu da Gökçen. Gelinimiz."

Muazzam bir tanışma oluyordu. Daha sık yapmalıydık. Çok uzun bir adam değildi Ramazan abi. Gülhan abladan bir tık uzundu. Aşağı yukarı aynı boyda sayılırdık hatta bu açıdan. Tatlı bir siması vardı. Toparlak bir yüz, siyah saçlar, kaşlar ve gözler. Tatlı duruyordu ve garip bir şekilde Gülhan ablayı da andırıyordu. Eşler birbirine benzer teorisi şu an için gerçek olabilirdi.

"Memnun oldum." derken kibarca uzattım elimi.

Ona uzatılan elimi kavradı. "Ben de." dedi nazikçe.

Kısa bir tokalaşmadan sonra Ahsen yine bacaklarıma yapışınca el mecbur kucakladım. Yanağına bir öpücük daha bıraktım. Özlemiştim mis kokuluyu. O ise benden sekip bu sefer Murathan' a koştu. "Dayımmmm!" diyerek kucağına atladı.

"Ya dayın." diye tribini sürdürdü Murathan. "Anca geldi dayın aklına dimi?"

Güldü Ahsen. Sulu sulu öptü Murathan'ın yanağından. O sıra Gülhan abla da sokulmuştu Murathan'ın yanına. Bir kolunda Ahsen varken ablasına sarıldı Murathan. Hafifçe saçlarından öptü. İçimi ısıttı bu halleri. Ama bön bön bakmak istemedim. Etrafımda gezindi bakışlarım. Önümüzde bir mantı dükkanı vardı.

Nesli'nin Mantı Evi

Gülmeden edemedim. Nesli ismini sadece en yakınları derdi Neslişah teyzeye. En çok da annem, babam ve Yusuf amcam. Küçük bir dükkan gibi duruyordu dışarıdan ama içeride müşteriler vardı. Üst katlarına baktım. 2 katlı bir ev vardı üstünde. Ne çok eski ne çok yeni. Aslında eski ama

sonradan yenilenmiş gibi bir havası vardı. Beyaz ve gri renklerinde boyanmıştı apartman. Tahmin yürütmem gerekirse dükkanın üstü olduğu için evleri bu derdim. Tam karşılarındaki apartmana aldı gözüm. Sarı bir apartman vardı burada. 4 katlıydı. Daha eski duruyordu. 3. kattaki perde arasından bize bakan biriyle göz göze gelince bakışlarım kısıldı. Perde ise onu fark ettiğimi görünce anında kapandı.

"Oğlum bu ne?" diyen Neslişah teyze ile bakışlarımı karşı apartmandan çektim. "Nereden buldun bu arabayı?"

"Katılıyorum." dedi enişte Ramazan. "Kayınço banka mı gümlettin son operasyonda bu ne?"

"Vardı birikimimiz onu patlattık." dedi benimki en cool haliyle. Kucağındaki Ahsen yanağına yapışmıştı. Bozmadan eniştesine doğru ilerledi. Elini uzattı. Naber bro tarzında selamlaştılar.

"Yakışır." dedi Ramazan enişte.

Herkes gülerken Neslişah teyze efkârlıydı. "Oğlum cidden bu ne? Kaç para verdin sen buna?"

"Bence sorgulama anne." dedi bir kez daha enişte bey bıyık altından. "Yüreğine iner."

Elini yüreğine attı Neslişah teyze. Duymadan bile yüreğine inmişti. "Ay o kadar mı fena." derken asıl o fenaydı.

Murathan ise bu konuda asla sorgulanmak istemiyordu. Cidden magnumdan çıkmış olabilirdi. "Haydi eve. Haydi." derken eliyle apartmana doğru kışkışladı herkesi. "Bu kızın akşama doğum günü partisi var sizin tartıştığınız konulara bak. Dimi dayısı?"

Tatlı tatlı onayladı Ahsen. "Ne aldın bana dayı. Unicorn'lu taç aldın mı?"

"Ay kızım sus." dedi Gülhan abla. "Şimdi gider cidden uçan at alır bu. Korktum bir şu an."

Güldüm. Baya baya güldüm. Neslişah teyze ise hiç gülmüyordu. Murathan'ın kucağındaki Ahsen'i yere indirdi. "Ver şu çocuğu bana sen. Git şu arabayı arkaya bir yere çek. Mahalle çocukları perişan eder onu burada. Adana oğlum bura. Kaputunu zor bulursun sabaha."

"Doğru." dedi Murathan aydınlanmış bir ifadeyle. "Bak bu çok doğru." Yanağımdan bir makas alıp geriledi. "Hemen geliyorum ben. Merak etme."

Adi adam. İnsan içinde yapılır mı o. Hık diye gidelim mi burada?

O hızla arabaya gerilerken Gülhan abla arkasından huysuz bir bakış atıyordu. "Haspama bak. Yaban ele bırakıyor kızı sanki. Merak etmeymiş..."

Bana döndü. "Geç eve, geç, geç, geç." derken artık oldukça neşeliydi. "Sana göstermem gereken bir sürü bir şey var."

Uydum bu çekiştirmesine. Hızla girdik apartmandan içerdi. "Alttaki dükkan senin değil mi Neslişah teyze?"

"Benim." dedi merdivenlerden önüm sıra çıkarken. "Gezeriz orayı da. Gel hele bir biraz dinlen sen."

İlerledim peşinden. İki katlı apartmandı zaten. İkinci katına çıktık. Cebinden çıkardığı bir anahtarla açtı kapıyı Neslişah teyze. İçeri girdi. Hemen peşinden ise ben. Ve evden içeri adım atar atmaz buram buram Yusuf amca kokusu vurdu yüzüme. Tütün kolonyası ve taze yemekler...

Sayısız anı, sayısız cümle belirdi zihnimde ama aralarında hiç birini seçemedim. Zihnim bulanık bir sudan farksızdı. Sadece tek bir kelime seçebildim.

Yusuf amcası sevsin mi Gökçen kızı?

Gökçen kız sevsin mi Yusuf amcasını?

Dudaklarımda derin bir tebessüm belirdi. Bu denli küçük bir ses bile kalbimi sıcacık yaptıysa daha fazlasını düşünemiyordum. Büyük bir salona açılmıştı kapı. Salonun sol yanında uzunlamasına bir koridor vardı. Odalar o yönde olmalıydı. Salonda ise hatırladığım eşyalar yoktu. Koyu kahve koltuk takımları bariz hatırladığım eşyalardı oysa ama yerinde bej renkli, modern bir koltuk takımı vardı artık. Bol güneş alan bir odaydı. Camın önü ise bolca çiçeklerle doluydu. Neslişah teyze çiçekleri hep çok severdi zaten. Şaşırtıcı değildi bu görüntü. Duvara sabitlenmiş büyük bir televizyon vardı. Büyük ve ferah bir salondur. Eşyalar ise hep yeniydi.

Aslıhan ablanın söylediği bir söz düştü o an aklıma.

Sığınacak tek bir çatı bulamadık biz. Kimse istemedi bizi. Sokakta yattık. Ev bulamadık, partkta yattık. Eşyalarımızı koyacak yer bulamadık. Babamın ne kadar sevdiği eşya varsa sattık. Postallarından başka hiçbir şeye sahip çıkamadık.

Doğruydu sanırım. Geçmişten tek bir eşya dahi yoktu. Geçmişten gözüme tanıdık gelen tek şey koltuk takımının yanında kalan duvarda asılı Yusuf amcanın askeri üniformalar içindeki fotoğrafıydı. Hemen yanında ise subay kıyafetleri içerisindeki Murathan fotoğrafı. İki asker, baba ve oğul, yan yana...

"Gel kızım." dedi Neslişah teyze. Ortamda gezilen gözlerim duraksadı. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girerken çok da çekindiğim söylenemezdi. Kendi evimmiş gibi bir havası vardı. "Aslıhan'ım yetişemedi." diyordu

Neslişah teyze bir yandan da. "Okullar ara tatil verdi ama onun kursu varmış. Bol bol selam söyledi sana. Öpün dedi benim yerime."

Hanım gelin moodunda olduğum için gülümsedim. Siz nasıl uygun görürseniz be Neslişah teyzeciğim. Salona geçtiğimizde ben hala eve bakmakla meşguldüm. Koltuk takımının arkasında kalan yemek masasını bu açıdan daha net görebiliyordum. Çeşit çeşit pastalar ile donatılmış, arkaya ise orta büyüklükte bir Ahsen resmi asılmıştı. Minik prenses 4 yaşına giriyordu. Gülhan ablaların ev küçükmüş. O yüzden burada kutlamayı seçmiş. Anlatmıştı daha önce uzun uzun.

Koltuğun bir ucuna tünedim. Küçükken hoplayıp zıpladığın insanların yanında hanım kız ayağı çekmek oldukça zordu ama işte elimizden ne gelirse yapacaktık. "Annenler nasıl?" dedi Neslişah teyze.

Güldüm. "Sen daha iyi bilirsin Neslişah teyze. Valla benden çok sen konuşuyorsun."

"Onları bilirsin." dedi Gülhan abla. "Bir başladın mı susmazlar."

Bilirdim tabi. Güldüm bu yüzden.

"Murathan ile sözlendiniz mi gerçekten?" diye lap diye sordu enişte bey.

Anlık bir bocaladım. "Yani, şey..." dedim sadece. Birbirimize söz verdik enişte bey ama size de söz vermemiz gereken bir eylem varsa onu daha yapmadık diye düşünürken Murathan açtı kapıyı. Elllerinde minik bavullarımız ve Ahsen için aldığımız hediyeler vardı. Usulca bir köşeye bıraktı.

"Hah!" dedi enişte bey. "Gel Murathan gel." Cidden geldi endamında yüzdüğüm. Salına salına yanımıza ilerleyip yanıma kuruldu.

"Evet." dedi en geniş haliyle. Ne oldu lan? Benim annemlerin yanında süt dökmüş kedydin. Gel pisi pisiydin. Ne oldu?

Sana şu an ne olduysa ona da o oldu Gökçen, dedi sağ melek usulca. Haklıydı. Hanım olma moodu aktive edilmişti. Durdurulamazdı.

"Sözlendiniz mi siz?" diye sorusunu yeniledi Ramazan Bey.

"Sözlensek haberin olurdu herhalde abiciğim." dedi benimki en genişinden. Ahsen anında aramıza tünedi. Murathan beline attı elini. Ben omuzuna. O ise ikimizde boncuk boncuk gözleri ile gülerek baktı.

Gülhan abla girdi devreye. "Yakında olacak ama. Haydi bakalım."

Güldü benimki. Hem de oldukça imalı bir şekilde. "Haydi bakalım." diye devam edince bakışları anlık bir şekilde bana değdi. Ben ise ne yapacağımı ciddi manada bilemedim. Ne deyim yani? Doğum gününü sallayın, haydin söz yapıyoruz mu? İmdadına Neslişah teyze yetişti.

"Boş laf yapmayın." derken koltuktan ayaklandı. "Akşama iş çok. Bırakın Gökçen kızım gitsin uyusun. Biraz dinlensin. Siz kalkın bana yardım edin."

"Olur mu öyle ben de yardım edeyim Neslişah teyze." diyerek anında kalktım oturduğum yerden. Hamım gelin halleri dürtüp duruyordu içten içten.

Reddeder diye düşündüm ama yemedi. Anında beni de Gülhan ablayı da peşine taktı. Murathan ve enişte beye ise sofraya malzeme taşıma, ortamı düzeltme görevi kitledi. Ve ben ona bakarken unuttuğum birkaç detayı yeniledim bu sayede. Sevdiğim adamın takıntılı huylarının kime çektiğini bir kere daha en net şekilde anladım. Hep babasına çekmiş derdim ama yanılmıştım. Murathan buram buram annesiydi.

Benim ise ciddi manada kaynanam.

Ortalık çocuk kaynarken elimdeki tabaklarla mutfaktan çıkıp salona geçmem gerçekten oldukça zordu. Başardım yine de. Bacağımın altından geçen çocukların kafasına elimdeki gün tabağını çakmayayım diye hafifçe yukarı kaldırdım tabakları.

"Yavaş ama." dedim bacağıma çarpan bir erkek çocuğuna. "Düşeceksin."

Gülerek geri çekildi. Utanmıştı muhtemelen. Devreye Ahsen girdi. "O benim yengem, yengem." dedi Adnan Ziyagil'i aratmayacak bir sesle. "Çok yaklaşmayın bakimmm."

Murathan'dan talimat almış gibi bir hali vardı. Hiçbir çocuğu yaklaştırmıyordu etrafıma. Kim yanıma gelse o benim yengem, yengem çıkışını yapıyor, ciddiyetle beni tanıştıırıyordu. Güldüm bu haline. Aynı anda ise salona ilerledim. Elimdeki gün tabaklarını salona kurulmuş teyzelerden ikisine uzattım. Sonra ise yavaşça Neslişah teyzemin yanına kuruldum. Bu doğum günü de böyle kutlanıyordu. Yaralarımızı saracak bir pasta tabağıyla. Sorgulamak bana düşmezdi. Tabak dediğime bakmayın. Bu sıradan bir tabak değildi. Neslişah teyzenin elinden çıkan Premium bir tabaktı. Döktürmüştü yine kurban olduğum kadın. Tabağın yanından yanlışlıkla geçsen 3 kilo garantiydi. Sarmalar, poğaçalar, içli köfteler, kısırlar ve daha neler neler.

Teyzeler bu tabağa yemeye değil de daha çok çok beni görmeye gelmiş gibiydiler ama. Kendimi Macide'nin altın gününde gibi hissediyordum. Salonun bir ucunda oturan Murathan'a kaydı bakışlarım. Oldukça tip bakışlar atıyordu ortama. Ben sana orada sana yaklaşmam demiştim temalı

bakışlarıydı bu. Nerede görsem tanırdım. Ne yapabilirim dercesine omuzlarımı kaldırıp indirdim. Bu kadar kalabalık olmasaymışsınız be hurma gözlüm.

Söver bakışları salona döndü. Ta ki Ahsen kucağına atlayana kadar. Anında güldü. Kollarından yakalayıp havaya atar gibi yaptı. Ahsen etrafa gülücükler saçınca ise o daha çok güldü. Kendine çekti. Bu sefer göğsünü ve karnını yer gibi sesler çıkardı. Ahsen gülme komasına girdi desem yeriye. Bu görüntü ise beni olmadık düşüncelere pata küte itti.

Güzel baba olurdu güzel...Misler gibi güzel hem de.

Gerçi Yusuf ve Ali gibi babaların elinde büyümüş bir çocuktu. Nasıl kötü bir baba olabilirdi ki?

"Kızımız da pek güzel." dedi teyzelerden biri.

İşte doğru yolda giden bir teyze. Süzöldüm oturduğum yerde. "Sağ olun." şeklinde mütevazı bir cevap verdim ama Neslişah teyzeciğim benim kadar mütevazı değildi.

"Öyledir." dedi en net şekilde. "Huyu da yüzü de güzeldir benim kızımın."

Gülümседim ama bir de bana sorun o gülümsemeyi. Huyu niye karıştırdın şimdi Neslişah teyzem? Ona pek kefil olamayabilirdim ben. Tekrardan Murathan'la denk düştü bakışlarımız. Kucağındaki Ahsen'le oynarken imalı bir şekilde gülmekteydi. O da huyuma kefil olamıyordu galiba. Eee o da biliyordu tabi elindeki Gökçen'in huyunu. Haklıydı.

"Nerelisin hanım kızım?" dedi başka bir teyze.

"İzmir."

Hepsi bir ağızdan maşallah çekti.

Aniden çalan kapı ise bu ortamdan bir saniye için bile kaçmak için tutunacağım tek şey oldu. Gülhan abla kalkacaktı ki ben durdurdum. "Ben bakarım." dedim keyifle. Koşar adım kapıya ilerledim. Malum; huyu da güzel bir gelindim. Bir çocuğu daha ezecektim ki kıl payı kurtuldum ve kapıyı açtım. İki kadın vardı kaşımda. Biri genç bir kız diğeri ise orta yaşlarda bir teyze. Teyzenin 'Öyle Bir Geçer Zaman ki'deki Neriman Yenge'ye benzer bir havası vardı. Enteresan ve nostaljik. Koyu kahve saçlarına taktığı bandanası bile vardı. Böyle düşünmeyip ne yapacaktım? Kız ise genç, esmer, çıtı pıtı bir şeydi. Elinde kocaman bir tabak tutuyordu. Uzun, siyah saçlarının ucu bukle bukle dökülüyordu omuzlarına. Tatlı duruyordu.

"Merhaba." dedim kibarca.

Dedim demesine ama pek de kibar karşılık alamadım. "Merhaba." dedi ikisi de yarım ağız. Sonra ise Neriman Yenge kılıklı kadın beni koluyla hafifçe geri iterek içeri süzüldü. Peşinden ise bana tip bakışlar atan kızı. Aaa aaa! Bu neydi be? Eltilerin savaşı filminde falan mıyım ben?

İçeride hoş beş lafzı yapıldıktan sonra yerlerine kuruldular. Gülhan abla vardı Murathan'ın yanında ama ne hikmetse ben salona ilerlerken kalktı yerinden. Gel buraya temalı bir kaş göz hareketi yaptı inceden inceye. Uydu bu çağrısına. O annesinin yanına geçti, ben Murathan'ın yanına. Ahsen ise anında benim kucağıma atladı.

"Yengem!" dedi içli içli.

Karşıma kurulan Gülhan ablanın yüzünde memnun bir ifade vardı bu içli deyişten sonra. Kızına sana helal olsun der gibi baktı. Minik bir hayırdır bakışı atıyordum ki hayır çok geçmeden kendini şer olarak belli etti.

"Gelinin geldi dediler Neslişah." dedi Neriman teyzeye benzeyen kadın. Karşıma oturmuşlardı. Süzdü beni en rahatsız edici şekilde. "Demek bu."

"Bu değil." dedi kurban olduğum Neslişah teyzem anında. "Adı var. Gökçen." Bana döndü. "Kızım bunlarda karşı komşularımız. Cavidan Hanım ve kızı Feride."

Gülümsedim. "Memnun oldum."

Onlar olmamış olmalı ki gülümsemediler. Burun kıvırdılar adeta. Pardon da amaç ne?

Anlık bir gözüm seğirdi. Sonra ise jeton pata küte köşelere vurarak düştü. Bunlar geldiğim zaman perde arkasından bana bakan kişiler olabilir miydi? Karşı komşu demişti. Neden olmasındı. Bu arada Ahsen süzülerek gitmişti kucağımdan. Arkadaşları ile oynamaya başlamıştı. Geldiğimize hala inanamıyor gibi oyun arasında durup durup bir Murathan'ın kucağına atlıyordu bir benim.

"Ne iş yapıyor gelin hanım?" dedi Cavidan Hanım tepeden baka baka.

"Doktormuş." dedi benden önce başka bir teyze. "Pek e güzel." Bana bakıp üç kere tükürdü. "Maşallah. Maşallah. Yakışır oğlumuz."

Asıl o bana yakışırdı be. Laflara bak lakin diyemedik tabi. Hanım hanım süzüldük olduğumuz yerde. Yanımdaki Murathan' a baktığımda bu halime gülememek için direnen bir hali vardı. Adi köpek sen İzmir'de dedemlerle okey atarken ben sana güldüm mü? Biz de bu günde hünerlerimizi gösteriyoruz işte.

"Sen nasılsın Murathan?" dedi Feride denen kız aniden. Lakin bunu derken Murathan'a öyle bir bakıyordu ki ben bu bakışı nerede görsem

tanırdım. İçinde kalpler dönüyor, fişekler patlıyordu. Allah, Bismillah. Ne olur anladığım şey olma. Ne olur...

Murathan'a çevirdim bakışlarımı. İfadesizce bakıyordu kıza. "İyi." deyip kestirip attı. "Sen nasılsın abiciğim?"

Abiciğim diyen ağzına kurban. Kıza çevirdim bakışlarımı. Anlık yüzünün düşüşünü saklayabilmiş değildi. "İyi..." dedi mırıltı şeklinde. Sonra ise yine neşelendi. Bana asla bakmıyor, yokmuşum gibi davranıyordu. "Zayıflamışsın. İyi bakmadın mı kendine?"

Ağzım 10 karış açık kalmış olabilirdi ama hayali olarak falan. Hemen Feride'nin yanında oturan Gülhan abla ise bir elini yanağına vermiş kaşıyla, gözüyle 'o ne fena o' işaretleri yapıyordu. Fark ettim Gülhan abla. Fazlası ile fark ettim.

Cevabını duymak için bakışlarımı Murathan'a çevirdim. "Baktım." dedi yine en net şekilde. "Aynıyım."

Güldü Feride. Birde cilvelendi olduğu yerde. "Yok, yok. Süzülmüşsün." dedi kendinden emin bir şekilde. Kalktı olduğu yerden. Elindeki tabağın hepsini Murathan'a uzattı. Üzerine minik bir peçete atılı olduğundan altında ne olduğunu göremiyordum. Ki görmeme gerek kalmadan da Feride ne getirdiğini sesli bir şekilde dile getirdi. "Baklava yaptım sana geleceğini duyunca. Sen seversin ya."

Sol şakağıma levye ile vurdular. Ciddi manada bunu yaptılar. Hanım kız olayım diyordum, olgun bir kadın olayım diyordum ama başıma gelenlere baktı. Kız bildiğin Murathan' a uçuyordu. Hayır bir de komşuydu bunlar. Yani yıllarca bu kız...

Elim ayağım titriyor şerefsizim bak.

"Yeni yedi." diyerek uzatılan baklaya tabağını geri iteleme dürtüme engel olamadım. Yaptım da bunu. Orada bir duracaktı Feride Hanım. Buralar benim kara sularımdı. Önümüze gelip Murathan'ın burnuna dayadığı tabağı geri iteledim. Tip ama bir o kadar da kibar bir bakış attım kıza. "Yemez daha."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. Bütün teyzeler bize odaklandı. Feride ise apışıp kaldı. Bozmak istemezdim yine de onca insanın içinde. Lanet olsun içimdeki insan sevgisine. Elinden aldım tabağı. "Şöyle bırakalım." derken tabağı salonun ortasındaki sehpanın üzerine bıraktım. "İsteyen olursa alsın." dedim kibar olmaya çalışarak. "Çok sağ ol."

Anlık bir kaldı. Gülhan abla işte bu dercesine keyifle sırtıırken Feride geriledi. "Peki madem..." diye mırıldandı ağzının içinde. "Murathan benim

baklavamı severdi diye özel yapmıştım ben..."

Beyin kanaması geçireceğim.

Bakışlarımı Murathan'a diktim. Oldukça mal bakıyordu. Bunu beklemiyordu muhtemelen. Melül bir bakış attı bana. Ağzına kürekle tezek tıkacağımın farkındaydı muhtemelen.

"Ben genel olarak baklavayı severim." dedi en sonunda. "Öyle kişisel algılamasaydın keşke abiciğim."

Keyifli bir gülüşle önüme döndüm. Abiciğim diyor adam sana Ferideciğim. FERİDE KENDİNE GEL!

GÜLÜMSER BANA BİR BARDAK SU GETİR.

Sakinim. Sakinim. Sakinim.

"Eee her yediğinde çok güzel diyordun ya." dedi Feride.

Vazgeçtim. Gülümser, sen dur.

AYSEL SİLAHIMI GETİR!

"Senin yaptığını bilmiyordu ki." dedi Gülhan abla. "Sen niye bu kadar taktın buna anlamadım yani şu an Feride? Baklava işte. Bıraktın oraya. Yiyen yesin. Hepimiz yiyelim diye yapmadın mı?"

Sessiz kaldı Feride. Hafifçe yutkundu sadece. Ben ise elimi inceden inceye yanımda oturan Murathan'ın bacağına attım. Sıktım usulca. Rahmetli baklava yemeye bayılırdı... Mesajı gayet net almış olmalı ki oturduğu yerde tedirgin bir edayla dikleşti. Kusura bakılmasın ama sıçtım bu bacağına Kepçük.

"Eee biz Murathan'la mutfağa geçelim." dedi Ramazan enişte. "Bura fazla hanım doldu. Muhabbetinizi bölmeyelim."

Havada kaptı Murathan bu teklifi. "Aynen. Haydi gidelim." dediği gibi ayaklandılar. İkiisi birlikte mutfağa ilerlediler. Murathan yanımdan geçerken alttan alttan ters bir bakış attım. En masum bakışı ile karşılık verdi. Sakinleşmek adına derin bir nefes çektim içime. Karşımdaki teyzelerin arkasında kalan duvardaki Yusuf amcaya baktım. Sen bana sabır ver be Yusuf amca. Sen bana sabır ver. Oğlun ve popüleritesi beni çok sınıyor. Sen bana gani gani sabır ver.

"Anlat bakalım gelin hanım." dedi Cavidan denen kadın yaylana yaylana. "Nasıl tanıştınız Murathan'la?" Gülerken kaynar kazan gibi fokurdadı adeta. "Nasıl düşürdün ağına?"

Ağına derken? AĞINA DERKEN?

Yusuf amca özür dilerim ama ben bunu ağıma dolar saçını başını yolarım.

"O nasıl laf öyle Cavidan? Ağa düşürmek falan." dedi kurban olduğum Neslişah teyzem anında. "Küçüklük arkadaşı onlar. Uzun bir mazileri var."

Ağzı kırılışca Feride atladı araya. "Çocukluk derken? Murathan'ın çocukluğu burada geçmedi mi?"

Güldüm. Evet, cidden güldüm. "Murathan abinin buradan önce de bir hayatı vardı." dedim aynı şekilde gülerken. "Oradan tanışıyoruz biz. Baya baya eskiden yani. Baya baya..." Baya baya kısmını öyle bir özetmişim ki akli olan doğduk doğalı alt metnini anlardı. Tıpkı abi kısmını fazlasıyla vurguladığım gibi.

Gerekli mesajı almış olsa gerek yüzü düştü. Gülhan abla ise keyifli bir görünümce misali geri yaslandı koltuğa. Bacak bacak üstüne attı. Omuzları kabardıkça kabardı. İmkân olsa Şahika misali omuzlarını sallaya sallaya gülecek gibiydi. Benim pek keyfim kalmamıştı ama. Ne gerek vardı yani buna şimdi? İnanamıyorum. İNANAMIYORUM!

"Çok önceden tanırız biz birbirimizi." diyerek yine en nezaketli haliyle ortamı toparladı Neslişah teyze. "Gökçen kızımın ailesi rahmetli eşimin pek kıymet verdiği insanlardı. Aynı şekilde benim de." Gülümseyerek baktı yüzüme. "Yakında ailelerimiz hayırlı bir iş için yine bir araya gelecek inşallah. Tek bir aile olacağız yeniden."

Rabbim Murathan kaynana olarak yeter diye Neslişah teyzemi böyle üstün meziyetlerle donatmıştı sanırım. Kurban olduğum kadın be...

"Düğün var yani ha?" dedi başka bir köşeden teyzenin biri. "Ne zaman istiyoruz kızımızı?"

Öyle mi? Benim niye haberim yoktu acaba? Bana da zamanı derdiniz inşallah. Ayrıca sen niye istiyorsun be teyze? Sen kimsin?

"Bakalım." diyerek yine asilliğini konuşturdu Neslişah teyzem. "Zamanı gelince duyarsınız ne yaptığımızı."

Herkes ağzının içinde mırıldana mırıldana elindeki tabaklara döndü. Derken konu değişti. Perdelerden bahsedildi. Kim kime kaçmış anlatıldı. Cavidan gibi fokurdama sırası ise bendeydi. Kimdi ya bu Feride? Kim yani?! Gözü sürekli bendeydi. Rahatsız ediciydi. Sevmiyordum hiçbir gözü üzerimde. Yanlış anıları tetikliyordu. Geriliyordum. Ortamdan kaçmak için bir bahanem olsun diye bütün tabaklara ve bardaklara baktım. Boşalan varsa anında kapıp içeri götürebilirdim. Ve Bingo. Teyzenin biri çayın son yudumunu da içip tabağına bırakmıştı.

"Bir tane daha alır mıydınız?" diyerek ayaklandım koltuktan.

"Yok evladım. Sağ ol." dedi ak düşmüş saçları ve koyu kahve gözlük camları arkasından. Emekli öğretmen olduğuna yemin edebilir ama kanıtlayamazdım.

Süzüm süzüm süzıldüm yine. Galata'dan süzülen Hezarfen... Dön bir de bana bak be abiciğim. "Boşunuzu alayım o zaman." diyerek bardağı kaptım. Ve hızla mutfağa ilerledim. Arkamı hanım kişilere döner dönmez ise tatlı tebessümümü sildim. Minnoş gelinliğe kısa bir mola. Mutfak kapısını araladım usulca. Orta büyüklükte bir mutfaktı. Ne çok büyük, ne çok küçük. Buna rağmen ise ferah. Beyaz mutfak dolapları uzunlamasına kaplıyordu bir duvarı. Dolapların karşısında ise yine beyaz tonlarında bir mutfak masası ve üzerinde duran renk renk çiçekler vardı. Ben içeri girer girmez masada oturan enişte ve Murathan'ın bakışları bana döndü.

"Gökçen." diyerek anında dikleşti benimki.

Cevap vermedim. Elimdeki bardağı bırakmak adına tezgâha ilerledim. Sakin bir şekilde bıraktım. Sonra ise aynı ifademi bozmadan onlara döndüm. Kısa bir an bakıştık. Enişte bey ise bir ona baktı, bir bana... "Ben çıkayım mı kayınço?" dedi Murathan'a doğru.

Dertli Murathan başını yavaşça aşağı yukarı salladı.

Allah razı olsun der gibi bir hali vardı. Anında tüydü ortamdan. Ben ise Murathan'a attığım dik bakışlardan asla taviz vermedim. Kısa bir an yine bakıştık. En sonunda derin bir nefes verdi. "Ne? Ne bahiyün öyle?"

Burnumdan soludum. Cidden yaptım bunu. "Sakin olayım diyorum." diye başladım cümleme. "Çocukluğu bırak diyorum. Olgun olayım diyorum. Saçmalama Gökçen. Kaç yaşına geldin. Ayakları yere basan zeki bir kadınsın diyorum da..." Bu noktada daha fazla sakın kalamadım. "Kaç kişi lan bunlar? Ha! Kaç kişi?" diye dişlerimi sıkı sıkı yükseldim. "Bütün karıyı kızı peşine mi taktın sen? Ne Tuğçe biter ne Feride!" Sinirle avuçladım yüzümü. "Karşı komşu bir de ya. İnanamıyorum. Tam karşında oturan komşunun kızı ya."

Alnını kaşıdı. Melül melül önüne baktı.

"İnanamıyorum." derken yine yüzümü avuçladım. Murathan misali benim burnum kanayacaktı şu an. Yırtayım bu yüzü gözü ben. "Baklava getirmiş birde. İnanamıyorum. Murathan hep yerdi diyor bir de. İnanamıyo-"

"Pamuk." diyen sesi fazla yakındı. Bu yüzden yarım kaldı serzenişim. Hızla elimi yüzümden çektiğimde ise onu tam dibimde görmeyi

beklemediğim için küçük çaplı bir şok yaşadım. İrkilerek geriledim ama arkamda mutfak tezgâhı vardı. Pek mümkün değildi.

"Yaklaşma." diyerek elimi kaldırdım aramızda. Göğsünden geri iteledim. Milim kalan mesafeye tutunmaya çalıştım. "Sinirliyim bak yaklaşma. Sırnaşma. Yemezler."

Güldü köpek. Baya baya göz kısılan cinsten hem de. "Gülme." diyerek koluna da silleyi indirdim. "Komik mi köpek?"

Gülmeye devam etti. Tıpkı yaklaştırmaya da devam edişi gibi. "Uzak dur benden." diyerek bu sefer ben tezgâh köşelerine sinmeye çalıştım ama yine olmadı. "Yaklaşma bak valla kırarım kafanı."

Geniş geniş gülmeye devam etti. Sonra ise öldürücü bir hamle yaptı. Bir kolunu belime dolayıp usulca kendine çekti. Nefesi yüzüme ve dudaklarıma vurdu. Aradaki mesafe oldukça azaldı. Kirpikleri ile bu yüz göz olmam hoş değildi. Tip ama kıyamayan bir bakış attım. "Aşık bu kız sana."

Umursamadı. Yanağıma narin bir öpücük bıraktı. "Daha neler." diye mırıldandı küçümser bir tonla.

Öpüşü yüzünden bir eridik tabi. Kedi misali sürttüm yanağıma yanağına. "Bu halleri ne o zaman?"

Bir kere daha öptü yanağımdan. Sonra dudağımanın kenarından. Sonra çenemden. "Ciddiye alma."

Dudak büzdüm ister istemez. "Nasıl almayabilirim? Bakışlarını görmüyor musun?"

Egemen de bana böyle mi bakıyordu ilk başlarda? Murathan bunu görüp de kudurmakta haksız sayılmazdı. Ayrıca karma çok kötü bir şeydi. Daha çok dudak büzdüm.

"Ben sana ne dedim?" derken diğer kolunu da sardı belime. "Kendini herkesle bir tutma. O kızı yıllardır görüyorum ben. Kardeşten öte bir gözle bakmadım. Seni ise yıllardır görmedim ama sana da kalbimden öte bir yerden bakmadım. Bir de böyle düşün."

Eridik gittik. Nasıl ayakta kalacaktık ki? Çok şükür ki belimden tutan elleri vardı. Gülop gülmemek arasında gidip geldi ifadem. Sırtarak yüzüme bakmasına ise daha fazla dayanamayarak ben de yelkenleri suya saldı. Yanağımdan öptü yine usulca. Sonra ise yüzümün her bir köşesinden. Dayanamadım daha fazla. Kollarımı boynuna sardım. İşi gücü şovdu adi adamın ama şahsen ben tamamdım bütün şovlarına. "Allahtan ağzın iyi laf yapıyor." diye mırıldandım. "Oradan kurtarıyorsun hep."

Ne sandın dercesine gururlandı. Güldüm bu ifadesine. Ellerim ensesinden boynuna oradan da yanaklarına ilerledi. Şefkatle okşadım. Kıskanmak değildi az önceki niyetim. Koymuyordum kendimi kimse yerine. Lakin üzül müştüm. Benim onda kaçırdığım ne varsa bu komşu kızı görmüştü belki de...

"Karşı komşunmuş..." diye homurdandım. "Benim kaçırdığım ne varsa o gördü."

"Murathan'ı gördü." dedi anında. "Kepçük'ü değil. Onu senden başka kimse görmedi."

Hoş bir cevaptı. Şahsi olarak etkilendim. "Hep bu evde mi oturdunuz?"

Çocuksu bir bakışla baktı. Başını aşağı yukarı salladı.

"Buralar hep sen yani." diye mırıldandım bu sefer. Bir elim her zaman ki gibi kirpiklerine değdi. O ise içli bir nefes verdi. "Her bir köşesini gezdir bana buraların o zaman." derken bakışlarımı gözlerimden çekmedim. "Kaçırdığım her bir anını göster." Önüne düşen birkaç tutamı geri iteledim. "Mahalle, şehir, geçtiğin yollar, bastığın kaldırımlar, ne varsa... İçinde sen olan her şeyi göster bana."

Hayran hayran baktı gözlerime. Bu sefer erime sırası ona geçmişti sanırım. Tam dudaklarıma doğru erimeye meylediyordu ki çok ani bir hamle böldü nadir bir şekilde ortaya çıkan romantik kişiliğimi.

"Ay kavga etmeyin. Dur-" diyerek içeri daldı Gülhan abla. Bize durun diyecekti sanırım ama bizi zaten duran bir konumda gördüğünden duran kişi kendi oldu.

Bakıştık birkaç saniye.

"Eee." dedi bizi sarmaş dolaş gördüğünden olsa gerek. "Kavga etmiyor musunuz siz?"

Derin bir nefes verdi Murathan. En güzel anlarının katili pek sevgili ablaları bir anı daha böldüğü için ya sabır temalı bir bakışı vardı. Ben ise hızla kollarımı geri indirip önümden iteledim yavrumu. Oflaya poflaya gerilerken ablasına huysuz bir bakış attı. "Sence abla?"

"Ay ben ne bileyim." dedi Gülhan abla. "Ramazan kavga var mutfakta dedi."

Enişte bey, hoş mu oldu bu asılsız dedikodu şimdi? Sorarım sana.

"Karı koca yine bayılıyorsunuz abartmaya." diye homurdandı benimki.

Gülhan abla sevimsiz bir şekilde göz devirdi. "Sus ya. Uyuz uyuz konuşma yine."

Güldüm bu hallerine. Kardeş olmak bunu gerektirirdi. "Gitti mi içeridekiler Gülhan abla?"

Bakışları bana döndü. "Gittiler, gittiler." Bana yaklaştı hafifçe. "Sen o Cavidan'la kızını da hiç ciddiye alma. Manyak gibi bir şey onlar."

"Sen gelmeseydin biz de tam bu konuyu güzelce açıklığa kavuşturuyorduk Gülhan abla." diye homurdandı kaynanam.

"Dayım, yengem." diyerek Ahsen girdi tam o an kapıdan içeri. Bayılıyordu bu iki kelimeyi söylemeye sanırım. Murathan'a koştu. Hemen kucağına atladı. Yanağını yanağına yapıştırdı. Çok iyi anlıyorum seni Ahsen. Ben de sık sık bunu yapmak isterdim. "Hediyelerimi getirmediniz mi?" dedi kısık bir sesle. "Bi siz vemedinizzz."

Ciddileştim. "Getirmez olur muyuz tatlım? Getirdik tabi."

Neşeyle güldü. "Ne getirdiniz?"

Murathan da güldü. Mutfaktan çıkıp salona yöneldik aynı anda. Ahsen ona aldığımız unicornlu tacı ve Elsa'lı elbiseyi görünce adeta odanın yüzüne bayıldı. Zor ayıltık. Tacını taktı. Elbisesini giydi. Eline bir de anne babasının aldığı sihirli, ucunda pembe tüyleri asılan asasını aldı. Evin ortasında "abraka dapra, hokos pokoss" diye koştukça koştu. Herkes büyük bir tebessümle izledi bu hallerini. Murathan kadar babasına da aşıktı. Gidip gelip onunda kucağına tünüyor, öpüyor, yapışıyordu. Sevgi dolu bir çocuktü.

Misafirler dağılmıştı. Baş başa kalmıştık en nihayetinde. Neslişah teyze dükkana inmişti. Toparlaması gereken yerler varmış. Salonda Ramazan abi, Gülhan abla, Murathan, ben ve Ahsen olarak kalmıştık. Yorulduğumu hissettim o an. Koltukta geri yaslanırken derin bir nefes verdim. Taze birer çay vardı hepimizin elinde.

Keyifle söylendi yanımda oturan Gülhan abla. "Aslıhan ablam kuduruyor şu an burada yok diye."

Güldüm bu haline. "Bu durumdan zevk alır gibi bir halin var."

Yüzünü astı hafifçe. "Ay yok ya. Bakma sen dilimle öyle dediğime. Yıllar sonra bir araya gelmişiz. Herkes yan yana olsun istiyorum yine. O da olsaydı keşke." Dudak büzdü. "Neyse. Bir daha ki sefere artık. Sizin izin de kısaymış zaten."

Üzgün olduğum bir konuydu. Oysa doya doya kafa dağıtmak isterdim. "Öyle." dedim bu üzüntümü sesime de yansıtarak. "Benlik sorun yok ama Murathan'ın işler malum, yoğun baya."

Güldü. Bacağıma vurdu yandan yandan. "Ya siz kocaman olup iş güc sahibi oldunuz bir de ha." Karşımızda oturan Murathan'a baktı. "Daha dün gibi evin yüzünde bıcır bıcır koştuğunuz anlar."

Yarımca güldü Murathan. Ben ise otuz iki diş. Büyüdük valla Gülhan abla. Nasıl oldu bilmiyorum ama biz büyüdük. Pamuk ve Kepçük'tük. Murathan ve Gökçen olduk. Bir olduk. Yine biz olduk. Derken orada hopleyan Ahsen yapıştı annesinin eline.

"Haydi oynayalım anne!" dedi harfleri uzatarak. "Haydi baba."

Olmaz niyetine kafa salladı Gülhan abla. "Kızım pertimi çıkardın bugün zaten. Bir dur. Git babanla oyna."

Ramazan abi de pertinin çıktığını iddia etti. Ahsen inatçıydı yalnız. Yüklendikçe yükleniyordu anne ve babasına. Elsa dansı yapmak mecburiydi. Bu arada Murathan olduğu yerden ayaklanıp bana da peşine takılmam için kaş göz yapınca salondaki aile kaosunu bırakıp peşine takıldım. Koridor boyunca ilerleyip en sol tarafta kalan en son kapıyı açtı. İçeri girdi. Arkasından ise ben. Küçük bir odaydı. Pek büyük değildi. Hemen karşımızda tek kişilik bir yatak vardı. Ayakucunda cam, camın önünde ise bir çalışma masası, minik bir radyo ve üzerindeki kitaplar. İlerledim içeri doğru. Yatağın karşısında dolap vardı boylu boyunca. Lakin odanın düzeni buram buram Murathan'ın yattığı yerim diyordu. Her şey belli bir düzen ve nizam içindeydi.

"Senin odan mı?" dedim heyecanlı bir sesle.

Başını aşağı yukarı salladı. "Askeri lise için evden ayrıldıktan sonra çok kalmadım ama evet. Benim odam."

Çok kalmadığından olsa gerek bana Murathan'ı değil de Kepçük'ü anımsatmıştı zaten. Küçükken de odası böyleydi. Fazla eşya sevmezdi. Fazla oyuncak sevmezdi. Az ve öz olmalıydı her şey. Kapıyı kapattı ardından. Ben ise odanın ortasına doğru ilerledim. Masanın üzerindeki resimlere takıldı gözlerim. Murathan vardı bir çerçeve içinde. Üzerinde subay kıyafetleri ile ciddiyle bakıyordu kameraları. Diğer resimde de subay kıyafetleri içinde bir Murathan vardı ama bu sefer tek değildi. Tam yanında ona sarılan Neslişah teyze çok gururlu ve mutlu duruyordu. Tıpkı Murathan'ın diğer yanından ona sarılmış olan Aslıhan ve Gülhan abla gibi.

"Akademi mezuniyetinden." diye açıkladı. Bakışlarım arkama döndü. Dikkatle bakıyordu bana. Hangi detaylara takıldığımı o da görmek istiyordu sanki. Gülümsedim. Keşke ben de olsaydım yanında diyemedim ama. İzmir'de mezuniyet töreni resimlerimi göstermişim bir ara. Aynen bu ifade

belirmişti onun da yüzünde. Biraz buruk bakmıştı. Şimdi anlıyordum neden öyle baktığını. Birbirimizde kaçırdıklarımıza, asla geri alamayacaklarımıza üzülüyordu. Haklıydı fakat üzölmek geçmişİ telafi etmezdi. Geçmiş; akıp giden, asla tutamayacağımız bir nehirdi. Sadece elimizi daldırabilirdik ona. Tutamazdık. Avucumuza alamazdık. Sadece tenimizde kalan ıslaklığından fark edebilirdik varlığını. Ta ki o da kuruyana kadar.

Tıpkı unutmak gibi.

Fotoğrafa bakmayı sürdürdüm. Subay kıyafetleri içinde inanılmaz derecede babasına benziyordu. Neslişah teyzenin gözlerinin kırmızılığı ağlamış olduğunun net bir göstergesiydi. Öyle bir sarılmıştı ki oğluna, kaybettiğı eşine ayrı oğluna ayrı sarılıyordu sanki. İçimi acıttı bu fotoğraf anlamsızca. Ve annemin Gökalp'in neden asker olmasını istemediğini o an bir kere daha anladım. Bir yıkımı bile kaldıramamıştı annem. İkinciden sağ çıkamazdı.

Peki ben çıkar mıydım?

Bıaktım çerçeveyi. Etrafta gezinmeye devam etti gözlerim. Derken camın açık perde ucundan bir şey takıldı gözüme. Tam kaşı daireden direkt buraya bakan bir çift göz. Feride. Al işte. Bozdu bütün ambiyansı, buyur. Gitti benim duygusallık. Gizli bir estağfurullah çektim. O ise inatla buraya bakmaya devam ediyordu. Hayır, yani gördün seni gördüğümü bacım utanıp içeri gir bari. Harbi manyaktı.

"Bu kızla odalarınız da mı karşılıklı sizin?" derken ilerleyip hızla perdeyi çektim.

Bocaladı. "Ne?" dedi önce alık alık. Perdeyi çektiğimi gördüğünde ise aydınlandı. "Yok be yavrum. Onların mutfak orası."

"Ha biliyorsun yani evlerinin içini."

"Buradan bakınca arkada ki buzdolabı görünüyor Pamuk."

Göz devirdim ama Feride'ye. Kiskanıyordum çünkü benim Kepçük'te kaçırdığım ne varsa görmüştü. Ortadan çatlayabilirdim ama olgun kadın felsefemi sürdürdüm. Çok zordu. Orta yerlerimden patlamama ramak vardı.

Az önce mutfakta da baya bir olgundun. Mutfak fayanslarından izliyoruz hala olgunluklarını, diye mırıldanan sol meleğı asla umursamadım.

"Eeee?" dedim keyfimi bozmadan. "Yok mu albümün falan? Göster bütün resimlerini bana. Lise, akademi, askeriye hepsini görmem lazım."

Yüzünü ekşitti. "Fotoğraf çekilmeyi sevmem, bilirsin."

Omuzlarım çöktü. "O kadar da çekilmemiş olamazsın be hurma gözlüm."

"Pek bir şey yok..." diyerek dolabına ilerledi. "Birkaç resim var sadece." Açtı dolabı. Alt kısmına eğildi. İki kutu çıkardı. Biri koyu mavi biri açık mavi. Tam yanına tünemiş koyu maviyi alıyordum ki anında önüne çekti. "O olmaz." dedi lap diye.

Baktım boş boş. Sorgulamadan diğer kutuya uzanıyordum ki onu da aldı. "O da olmaz."

İşte şimdi huylanmaya başlıyordum. "Ne var onlarda?" derken hızla ileri atılıp elinden almaya çalıştım. "Ne saklıyorsun? Benden sakladığın eski sevgilin mi var ne var? Ver hemen şunu."

Vermedi. Bordo bere adam tabi. Elini alınma atıp üzerine çöreklenmeye hazırlanan bedenimi geri iteledi. Kıç üstü oturdum yere. Beni geri itelerken kutuları dolaba sıkıştırdı ve tek bir albüm alıp kapağı kapattı. "Kurma yine o kafanda." dedi bir yandan da ama aşırı eğlenen bir hali vardı. Sağ olsun yerden kalkarken beni de kolumdan tutup tek hamlede kaldırdı.

Durmadım ama. "Ne vardı orada?" diyerek yine dolaba ilerliyordum ki kolunu göğüslerime atarak durdurdu. Bakışlarını gözlerime dikti.

"Bekle." dedi tane tane. "Zamanı gelince sana gelecek onlar da zaten. Şimdilik bekle."

Adi adam. Bu ses tonuyla dersin nasıl beklemeyeyim?

Yine de şüpheliydim. Bana gelecek derken? "Şimdi niye zamanı değil?"

Güldü. Kolunu gerilettikçe düşmemek adına ben de geriledim. O ilerledi ben geriledim. En sonunda ise beni lap diye yatağının üstüne oturttu. "Sabırlı ol." dedi yine o büyülü sesle. Lan deme şunu oğlum deme. Yapasım geliyor. Deme. Ben yelkenleri suya indirmiş bir şekilde dolaba üzgün bakışlar atarken o yanıma kuruldu. Elinde kırmızı, minik bir albüm vardı. Açtı. Karşıma lap diye Kepçük ve koca kulakları çıkınca kutuları unuttum. İki elle öne atlayıp aldım albümü elinden.

"KEPÇÜK!" diye yükseldim aniden. Sıradan bir Kepçük değildi bu lakin. Bildiğim Kepçük'tü. Bende tek bir fotoğrafı olduğu için unutmaya yüz tutmuştum neredeyse ama işte buradaydı. Kocaman kulakları, gülünce kısılan gözleri ve siyah saçları ile bana bakıyordu. Gülüşüm kahkahaya dönüşürken cidden fotoğraftan kulaklarına dokundum. Buradasınız, dokunamıyorum çok saçma. Artık küçücüksünüz çok saçma...

"Yalnız o baktığın da benim ha." diye huysuzlandı yanımdan. "Beni gördüğünde bu kadar sevinmiyorsun."

Olur mu hiç öyle şey temalı bir bakış attım. "İkinizi de aynı anda seviyorum hurma gözlüm."

Cidden kendi küçüklüğüne göz devirdi. Ben ise gülerek baktım Kepçük'üme. İmkân olsa sarılır yatardım bile bu görselle. Sayfayı çevirdim. Burada genç bir Yusuf amca ve Neslişah teyze beni karşıladı. Hep hatırladığım koyu kahve koltuklarda oturuyordu Neslişah teyze. Elinde bir kitap vardı. Yusuf amca ise dibine sokulmuş onunla birlikte kitaba bakıyordu ama yüzlerindeki ifadeden konunun kitap olmadığı bariz belliydi. Gülümsedim bu görsel karşısında.

"Çok güzeller." demeden edemedim.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde o da derin bir tebessümle bakıyordu resme. Konuşmadı ama resme olan bakışı yetti. Kocaman bir yüreği vardı Yusuf Karakurt'un. Tıpkı babam gibi. Belki de o yüzden sığamamıştılar bu dünyaya. Murathan ise sevmeyi bu iki adamdan öğrenmişti. Belki de o yüzden ne zaman bana içli içli baksa kalbim patlama noktasına geliyordu.

Usulca çevirdim sayfayı. Tam o anda ayaklarımın dibine düşüne bir şeyle duraksadım. Albümün içinden düşmüştü. Yere kısa bir bakış attım. Minik bir gazete parçasıydı. Eğilip aldım. Kendime çevirir çevirmez ise acı bir haber manşeti ve görselle karşı karşıya kaldım.

Bu Yusuf Karakurt'un gazetelere düşen şehit haberi idi. Minicik yazılarla başlık atılmıştı habere.

ADANA ŞEHİDİNE AĞLIYOR.

Ağlayan 4 kişi vardı ama görselde. Büyük bir kalabalığın önünde dimdik duruyordu Neslişah teyze. En genç haliyleydi. Belki de en çökmüş... Başına attığı siyah örtü bu fotoğraf çekildikten hemen sonra düşmüştü belki de. Zorla duruyor gibiydi. Hemen önünde sadece baş kısmı görünen kırmızılar içinde bir tabut vardı. Çenesi dik, bakışları donuk bir şekilde bakıyordu tabuta. Şiş gözaltıları ve solgun çehresinden acı okunuyordu. Hemen önünde evlatları vardı. Gülhan, Aslıhan ve Murathan. Kollarını heybetli bir kartal gibi onların üzerine sarmıştı. Bir kolu Aslıhan'ın omuzundaydı. Bir kolu Gülhan. Arada kalan Murathan ise öylece dikiliyordu. Hepsi en az anneleri kadar başları dik bir şekilde bakıyordular önlerindeki tabuta.

Murathan'ın bir eli yanağındaydı. Yanağına düşen yaş siliyordu muhtemelen. Gülhan ablanın dudakları bükülmüştü. Ağlıyordu muhtemelen. Aslıhan abla ellerini yumruk yapmış, sıkıyordu. Ağlamamak için direniyordu muhtemelen.

Aynı kare içinde yer alan, yüzüne patlayan kameralar yüzünden uzun süre fotoğraf çekilemeyen Pamuk'un kalbinin üzerine en ağır şekilde yerleşti bu görsel. Acaba o şehit töreninde ne yaptı diye ara ara düşünmüşlüğüm çoktu ama bu şekilde bu sorunun cevabını almak en ağır şekilde yaralamıştı içimde bir noktayı.

Aynı yerden yara alan farklı hayatlar...

Konuşamadım o an için. Öylece baktım ellerimin arasında ki eski gazete kupürüne. Bana kalsa saatlerce öyle bakardım. O uzanıp elimden almasaydı şayet... "Kalmış öyle arada..." diye homurdanırken birkaç saniye için o da baktı elindeki resme. Sonra ise usulca diğer yanına bıraktı.

Bakışlarım pür dikkat yüzündeydi ama her zamanki gibi duygularını saklamadan üzerine yoktu. Üzülürdü o oysa. Emek'in töreninden sonra saatlerce kucağımda ağlayan adam babasının töreninden sonra mı ağlamayacaktı? Saçmalıktı. O anda da yanında olmak isterdim oysa. Belki de bu odada bir yastığa sarılıp ağlamıştı. Ben olmalıydım işte yanında. Tıpkı benim yanımda da onun olması gerektiği gibi.

Yoktu ama. Geçmiş kocaman bir yoktu. Hiçti.

Şu ana tutunmaktan başka bir şey gelmezdi elimden. Geçmişe bakmak geleceği yok ederdi. Bende öyle yaptım. Bu günümüz için yanağına minik bir öpücük bıraktım. Gülüşü bu sefer hüzünlüydü. Aynı şekilde benim de. Hiçbir şey söylemeden birkaç saniye baktık birbirimize. Derin acılar sesli dile getirilmezdi. İnsan ise, gönlündeki yaraya en yakın yarası olan kalbe akardı. Biz de öyle yaptık. Sessiz bakışlarımızdan o beni anladı ben onu. İkimiz de aynı anda babalarımızı vermiştik bu vatanın bağrına. Konuşmaya hacet var mıydı daha?

Sessizce önümdeki albüme döndüm. Bir sayfayı daha çevirdim. Tozlu bir yolda yürümeye benziyordu bu albüme bakmak. Zihnimde bulanık olan çoğu görselin yüzü netti artık. Karakurt ailesi vardı burada da. Gazete kupürünü gördükten sonra bunu görmek biraz can yakıcıydı... Derin bir nefes aldım bu yüzden. Tıkanan ve sıkışan yüreğim birazda olsa böyle nefes almalıydı.

Yusuf amca ve Neslişah teyze yan yanaydı. Aslıhan abla ve Gülhan abla hemen önlerinde. Murathan ise daha minik bir bebek. Muhtemelen 6 aylık falan. Babasının kucağında... Güzel bir aile... Eksilmemiş bir aile... Herkes gülerek bakıyor kameraya. Benimki ise her zaman ki gibi çatmış kaşları, sıkılmış yumruklarını, kocaman kulakları ile dik dik bakıyor fotoğrafı çeken

kişiyse. Bebekliğini bilmiyordum. Bu görsel karşısında ister istemez güldüm. Altına ediyor diye huysuz olduğı zamanlardı muhtemelen.

"Bu ciddiyet ne ya?!" derken sesli bir kahkaha dökülmüş dudaklarımdan. "Az daha zorlasan fotoğrafı çekene rahat, hazır ol diye bağırarak gibisin."

Hala ciddiydi. "Asker olunmaz doğulur. Bak gör."

Gölüşüm büyürken diğerine geçtim. Subay kamuflaj içinde bir Murathan vardı burada. Daha yumuşaktı yüz hatları. Yanında ise heybeti her zamanki gibi yerinde ancak çehresi bir tık daha genç bir adet Timur. Arkalarında ise onlardan daha heybetli bir Anıtkabir ve göklerde dalgalanan al bayrak vardı. Mavi gökyüzünün üzerine en çok o yakışmıştı. Tıpkı Anıtkabir'in önüne subay kıyafetleri içerisindeki bu ikilinin yakıştığı gibi.

"Harp Okulu'nda son sınıftık bu zamanlar." dedi resme yarım bir gülüşle bakarken. "Tiplere bak ya."

O tipinden yanadursun benim yandığım çok ayrı şeyler vardı. Bu anlarını da kaçırmak gibi. Mezuniyet törenine gidebilirdim mesela. Ya da o okurken Ankara'ya ziyaretine giderdim belki. Bizim de Anıtkabir'de fotoğraflarımız olabilirdi... Benim yerime yanında Timur oluşu beni bir tık üzmüştü ama buna da şükürdü. Başka kişiler de olabilirdi. Timur hayat kurtarırdı.

"Okuldan beri yan yanasınız o zaman Timur'la?"

Onaylayan mırıltılar çıkarırken sayfayı o çevirdi bu sefer. Burada toplu bir resim vardı. Ortaokul çağındaki mavi önlüklü çocuklar doldurmuştu kareyi. Dans ediyordu hepsi birer partnerle. Bakışlarım Murathan'ı aradı. Pistte bulamadım. Arkalardan parladı kulakları birden. Fotoğrafın sol köşesindeydi. Herkes sahnede dans ederken o öylece oturuyordu bir köşede.

Yüzüm düştü hemen. "Bu ne?" diyerek en köşede tek kalan ona yapıştırdım parmağımı. "En köşeye sinmiş ne yapıyorsun öyle?"

Kendince makul bir cevap verdi. "Oturuyorum."

Üzmüştü beni bu görsel. Neden tek duruyordu ki? O da eğlenmeliydi. "Niye sahnede değilsin? Herkes dans ediyor."

"Salak bir ortaokul gösterisiydi. Önemli bir şey değil."

"Murathan çocuklar salak saçma şeyler yaparlar zaten." diye sızlandım.

"Onca milletin içinde böyle salakça dans da edilmez ama Gökçen."

"Bak içeride Ahsen elinde asası ile dönüyor. Salak saçma diyen var mı kıza? Çocuk çünkü. Kimse sorgulamaz." Resme baktım yine. "Seninse şu tipine bak. Okul müdürü sensin sanki."

Yüzünü ekşitti. "Bak iyi ki oynamamışım. Millet çekip böyle saklayacaktı yoksa. Köşede oturarak nasıl da asil durmuşum."

"Asil değil çocuk olman gerekiyordu."

"Çocuğum işte."

"Bu nasıl çocuk?" diye çıkıştım. "Okul müdürü daha çocuk çıkmış diyorum. Ayrıca biz küçükken dans ederdik seninle. Gören de hiç yapmadığın şey sanacak."

"Seninle ederdim." dedi aniden. "Herkesle değil." Beklemiyordum bunu. Bakışlarım ona döndü. O ise resme bakıyordu. Yandan baktığım kirpikleri yüreğıme atılan birer oktu. "Orada sen yoksun." diye tamamlarken cümlesini bakışlarını yüzüme kaldırdı. Ve ben bu sefer net bir şekilde çocuksu bir hüznün yakaladım kehribarlarında.

Onun çok arkadaşı hiçbir zaman olmamıştı zaten. Düşünüyordum da... Benimle oynardı. Benimle yerdı. Benimle her şeyi yapardı. Çocukluğu ben'di...

"Kaçınıcı sınıf bu?"

"Beş..."

Yani babamlar şehit düştükten sonra yaşadığımız ilk yıllar...

İçim burkuldu. Kalbimde anlamsız bir noktayı sıkı attılar sanki. Nefes alamadım o an için. Sarıp sarmalamak istedim. Sıkıca... Sıkıca... Sıkıca... Doğruya... O benden başkası ile çocukluk yapmazdı ki... Ben şımarırdım. O bana uyardı. Ben oyun kurardım. O bana uyardı. Ben haydi oynayalım derdim. O benimle oynardı.

"Sen benim dünyaya açılan penceremdin Gökçen. Diyorum ya hep... Bütün renklerimdin." dedi kehribarları kalbimi daha çok acıtırken. "Sen olmayınca ben birden ne yaparım bilemedim. Sanma ki herkes gidince bir tek Pamuk sudan çıkmış balığa döndü." Resme eğdi bakışlarını. "Pamuk olamayınca Kepçük de ne yapacağını bilemedi. Öylece kaldı."

Resme baktım tekrar. Ve köşeye sinmiş, elleri kucığında bağlı, etrafa ters bakışlar atan Kepçük'e bakarken genzimin sızlamasına engel olamadım. Ağlama isteği baskındı. Boğazımdaki yumru büyüyordu. Ama şu anda ağlamak en son istediğim şeydi.

"Şimdi dans edelim o zaman." dedim bakışlarımı yüzüne kaldırırken.

Güldü ama boşluğuna gelmiş olmalı ki hafif boş bir bakışla. "Ne?"

"O zaman edememişsin ya, şimdi dans edelim."

Gülüşü minik bir kahkahaya dönüştü. "Saçmalama."

Gökçendim ben. Saçmalardım. Albümü yana bıraktım. Hızla ayağa kalktım. Yoksa ciddi anlamda yüzüme yastığı basıp saatlerce

ağlayabilirdim. Duygu yoğunluğu son noktadaydı. "Haydi. Haydi. Haydi." diyerek çekıştirdim. Kalktı ayağa ama alık bir bakış atarak.

"Pamuk ne anlarım ben danstan?"

Kınayıcı bir bakış attım. "Hani bordo bereliler her konuda eğitimliydi?"

"Ben senin bordo bereli beklentilerini gerçekten karşılayamam."

Güldüm. "Haydi, aç bir müzik." dedim neşeyle. "Askerlerin yok burada komutan. Utanma."

"La havle." diye homurdandı.

Elimle hızlı olmasını işaret ettim. "Haydi, aşk bahçem haydi. Aç bakım bir şarkı. Hatta istersen o gösteride oynadıkları şarkıyı aç. Onunla dans edelim."

"Eee ebesinin nikahı!" diye sızlandı. "Asırlar olmuş. Ne hatırlayayım hangi şarkı?"

Keyifle kıpırdandım yerimde. "Dur ben açayım o zaman." dedim aynı keyifli halimle. Açtım aklıma ilk gelen şarkıyı.

Emre Altuğ – Su Gibisin diyecekti.

İki parmağımı hafifçe ona doğru uzattım. "Benden sana gelsin Karakurt."

Ya sabır dercesine güldü. Sonra ise beklenmedik bir hamle yaptı. Aniden ona uzattığım parmaklarımı kavrayıp kendine doğru çekti. Bedenim bedenine yaslanınca ise bir kolu sıkıca belime dolandı. Beklemediğim için güldüm. Bir yandan ise dans eder bir konuma gelmiştik. Onun bir eli belimde benim ise omuzundaydı. Diğer ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir şekildeydi. Güldü. Ritme uygun olarak dans etmeye başladığımızda gülüşüm kahkahaya dönüştü. Zira şarkı hareketli olduğundan mecbur hareketli olmamız gerekiyordu.

"Allahtan anlamıyormuşsun, köpek." dedim kahkahalarımın arasında.

Memati misali ağır bir edayla güldü. "Çaktırma, seni etkilemeye çalışıyorum şu an."

"Buna hiç ihtiyacın yok. Bir Gökçen demen yeter beni benden almaya."

Romantiğim, gururluyum. O ise keyiflendi bu dediğimden sonra.

Özledim seni, ah nasıl özledim, gecenin sabaha hasreti gibi bekledim dedi Emre Altuğ.

Geri ayrıldı bedenlerimiz ama elimi bırakmadı. Dans mühim bir işti. Bir elimi başımın etrafında tutarken kendi kendime döndüm. Gözleri kısılacak derecede gülüyordu. Sınıfın bir köşesinde oturan Murathan değildi artık. Tekrar kenetlendi ellerimiz ve bedenlerimiz. Dans devam etti.

İstedim seni, ah nasıl arzuladım, susuz kalmış toprak gibi yağmuruna muhtacım.

Parmak uçlarıma yükseldim. Bulutlar üzerine çıktım. Döndüm. Tekrar kollarına koştum. Kimse yoktu bu odada, sadece ikimiz vardık. Sadece yıllarını birbirini aramakla geçirmiş iki çocuk. İki ruh. İki beden. Yükseldiğim parmak uçlarımdan tuttu. Neşeme uydu. Yükseldiğim bulutların bile üzerine çıkardı. Dans ettim. Kollarında bir kuş gibi şakıdım. Benim kadar coşkulanmadı belki ama büyük bir huzurla, aşkla izledi her hareketimi. Elini ellerimden asla çekmedi. Bedenimi kolları arasından asla ayırmadı.

Su gibisin, su gibisin dedi o sırada Emre Bey. Akıp gider zaman sen dönmezsin. Su gibisin, su gibisin gafil aflandım seline yenildim. Ruhuma hayat veren sensin...

Ruhuma hayat veren sensin

Ruhuma hayat veren sensin.

Ruhuma hayat veren sensin.

"Dağ çiçeğim?"

Aybüke dağ çiçeği olduğunu onaylayan bir ses çıkarınca Süleyman kaldırım üstüne lap diye düşen dondurma misali hem yere yapıştı hem de eridi, gitti ve bitti.

Güneş ışıklarını nazlı nazlı salındırarak batarken ikisi askeriyeden çıkmış, sessiz bir sokakta ilerliyorlardı. Sivildiler. Bu sebepten burada komutan değil sadece Aybüke ve Süleyman'dılar. Yan yana, dip dibe. El ele... Süleyman'ın daha azına pek tahammülü yoktu artık. Bu el onunsa hep elinin içinde durmalıydı. Bu Aybüke onunsa hep yanı başında durmalıydı. Aksi düşünülemez ve iddia edinilemezdi. Aybüke ise yeniden tattığı

duyguların sarhoşluğu içinde falan değildi. Bu duyguyu yeniden tatmıyordu. İlk defa tadıyordu.

Biri onu seviyordu. Biri onun bedenini değil ruhunu seviyordu.

Garipti bu yüzden. Ne yapsa bilemiyordu bazen. Anlamsızca yanakları kızarıyor, yer yer utanıyordu. Süleyman her zaman ki gibi sevgisini zerre saklamıyor, o ise ilk defa böyle bir sevgi selini kalbine kabul ettiği için bu sevgi ile ne yapsa bilemiyordu. Alıp başköşeye koysa kalbine ağır geliyordu. Arkaya atayım dese artık eli gitmiyordu. Yere koyayım dese bu sevgiye hakaret olur diye düşünüyordu. O yüzden kalbinin ortasına koymuştu bu sevgiyi. Buz tutmuş yüreğinin buzunu yavaş yavaş çözsün diye tam kalbinin üzerine koymuştu. Öyle de oluyordu. Buzlar çözülüyor, sular ise yıllarca susuz kalmış yüreğinin topraklarını yeşerttikçe yeşertiyordu.

"Dağ çiçeğim?" dedi Süleyman yeniden.

Batan güneşe ifadesiz ama içten içe hayran bir şekilde bakan Aybüke dağ çiçeği olduğunu onaylar bir mırıltı çıkardı. Üstün bir de ekledi. "Efendim."

Süleyman yine eridi. "Bir daha söyle." dedi ciddi ciddi.

Güldü bu sefer Aybüke. Bakışlarını yanında ki adama çevirdi. Hayran hayran kendisini izlemekteydi. Hoşuna gitti. Güldü Süleyman'ın bu haline. "Ne?"

Süleyman ise yine oldukça aşk doluydu. "Bir daha dağ çiçeğim olduğunu söyle, haydi durma söyle."

Gülüşü kahkahaya dönüştü Aybüke'nin. "Bayılıyorsun abartmaya Süleyman."

Ciddileşti Süleyman. "Abartırım tabi kızım. Zehir zemberek günlerden geçtim de geldim ben bu güne." Yüzünü ekşitti Seda Sayan misali. "Neler yaşadım ya? Neler yaşadım ben ya?!" O hassasiyeti biliyordu Süleyman.

Aybüke bu haline de güldü. Bu aralar en sık yaptığı şey buydu zaten. Herkesin yanında yine somurtup Süleyman'ın yanında gülmek... Gülümsemek... Bahçıvan bir toprağa çiçek ektiyse açan çiçek de ona su vereni, herkes sıradan bir çiçek deyip üstüne basıp geçerken onunla konuşanı, ezmeyi bırak dokunmaya bile kıyamayanı bilmeliydi. Aybüke kendini hep kaktüs sanırdı. Ama belki de sadece bir fesleğendi. Yapraklarını narince okşayan alıyordu kokusunu. Ona ilgi duyana gösteriyordu güzel kokusunu. Tıpkı Süleyman'ın incitmeden yıllarca yapraklara dokunup kokusunu almaya çalışması gibi. Şimdi ise baştan aşağı Aybüke'ydi artık Süleyman. Her yanı Aybüke kokusu içindeydi. Ne kadar da güzeldi.

"Bırak abartmayı da niye dışarı çıktık onu söyle." diye klasik huysuzluğunu sürdürdü.

Elindeki eli sıkıca tutarken kendi elleri ile beraber tuttuğu eli de siyah kot ceketinin cebine yerleştirdi Süleyman. "Ne demek niye çıktık?" diyerek o da huysuzlandı bu sefer. "Sevgiliyiz kızım biz. Yedi yirmi dört askeriyede takılamayız artık. Kendimize ait bir alanımız olmalı."

Bak sen dercesine baktı yanında ki adama Aybüke. "Nereden öğrendin sen bu işleri? Hayırdır?"

Keyifle güldü Süleyman. "Ben de daha ne cevherler var be dağ çiçeğim. Hey yavrum hey."

Gülerken göz devirdi Aybüke. "Cidden nereye gidiyoruz şu an Süleyman? Eve gitmem lazım benim."

"Gökçen hanımlarla takılmaya başladıktan sonra çok evcimen bir tip oldun bak sen."

"Ne alakası var?" diye huysuzlandı Aybüke. "Bilge memlekete gidecek. Zehra evde tek kalıyor. Korkar kız şimdi. Erken gitmem lazım o yüzden."

Güldü Süleyman. "Tamam, tamam. Akşam ezanından önce eve bırakırım."

Tip bir bakış attı Aybüke. "Kafanı kırarım Süleyman."

Süleyman sırttı. "Harika bir sevgililik başlangıcı oluyor." Aybüke yine göz devirmekle meşgulken o hızla ilerledi ve elinin içine hapsettiği eli de ilerletti. "Murathan Komutan'ım gelmeden ne kadar vakit geçirirsek kâr." dedi Süleyman. "Huysuzluk etme de hızlan."

Yarım bir şekilde gülerken başını usulca iki yana salladı Aybüke. "Dünyada kinlenmesi gereken en son insanı kinlendirdin."

Süleyman ise, "Farkındayım..." diye homurdanmaktan başka bir şey yapamadı. Bir dükkânın önüne gelince durdular. Süleyman beklemesini söyleyerek içeri girdi. 5 dakika sonra ise elinde bir poşetle çıktı. Aybüke merak etti ama sormadı. Bu sefer sabırla bekledi. Hava iyice kararmaya başlamıştı. Gün bitiyordu. Karanlık sessizce şehrin üzerine çökmüşken sessiz bir alana gittiler. Kimsenin olmadığı bir banka yan yana kuruldular. "Evet." diyerek elindeki poşetleri aralarına boşaltmaya başladı Süleyman.

Baktı Aybüke önüne konan şeye. Bu bir dilek feneriydi. Eline alıp sağına soluna ekşimiş bir yüzle bakmadan edemedi. "Bu ne şimdi?"

Onun aksine Süleyman hevesliydi. "Dilek feneri uçuracağız."

Yüzü daha çok ekşidi Aybüke'nin. "Saçmalama. Askeriz biz."

Anlık olarak ciddi bir boş bakış attı Süleyman. "Yani?" dedi aynı ifadeyi sesine de ekleyerek. "Dilek niyetine yaylım ateşi mi açalım havaya?"

Huysuzluğu sürüyordu Aybüke'nin. "Saçmalama Süleyman. Ama bu da..." Dudak büzdü. "Çocuk muyuz Allah aşkına?"

"Dileğin çocukluğumu olur be dağ çiçeğim?" Bir paketi açmaya başladı Süleyman. "2 yıl önce..." diye başladı söze ama bakışları dikkatle açtığı fenerdeydi. "Sınır ötesi bir görevdeydik. Afrika ülkelerinin biri. Sen yanımda değildin. Başka bir görev için sahadaydın. Zaman yine bu vakitler. Ben oturmuşum dertli dertli seni düşünüyorum acaba şimdi ne yapıyor, iyi mi değil mi diye. Derken biri yaklaştı yanıma. Bir baktım kara kuru yerli bir çocuk. Ayaklarında yırtık ayakkabılar, üzerinde yırtık kıyafetler. Üzüldüm o an haline. Üzerimde ki kamuflajı çıkarıp giydirdim üzerine. Gittim bir yerden de ayakkabı buldum giydirdim ayağına." Feneri kurmaya başlamıştı bu arada. Her an yırtılacak gibi duran fenerin şişirdiği uç kısmını yardım etmek adına Aybüke tuttu hafifçe. O ise devam etti.

"Çocuk yapıştı kaldı bana o geceden sonra. Sürekli yanıma geliyor, ben nereye gidersem oraya gidiyor, yemek yiyorum dibimde, oturuyorum dibimde."

"Çok tanıdık geldi..." diye homurdandı Aybüke.

Güldü Süleyman. Sonra ise umursamadan devam etti. "Bir gece koşarak geldi yanıma. Ben yine seni düşünüyorum tabi. Öyle dalmışım yıldızlara." Bu noktada heyecanla böldü lafını. "Ne biçim gökyüzüydü o öyle ama bir gör Aybüke'm. Galaksi gibi. Ne kadar yıldız varsa görüyorsun. Başından aşağıya dökülecekler sanki."

Bakışları ciddiydi ama büyük bir ilgiyle dinliyordu Aybüke.

"Geldi bu minik yanıma. Elinde bir fener." Güldü bu noktada Süleyman. "Niye yıldızlara öyle bakıyorsun ki, al kendi yıldızını gökyüzüne kendin gönder dedi. Ne istiyorsan ona fısılda, kaydığı an dileğin seni bulsun dedi." Bu noktada feneri kurmayı tamamlamışlardı. Aralarına aldılar. İki de feneri bir ucundan tutarken bankta yan yana geldiler. Bakışlarını birbirlerine çevirdiler. "Saçmaydı ama sorgulamadım. Çocuk işte, kırmayayım dedim. Seni diledim ben de. Fenere adını fısıldadım. Sonra ise seni diğer yıldızların arasına gönderdim. O yıldızlar kadar ulaşılması imkânsız olandın o zamanlar benim için..."

Baktı Aybüke sadece. Ama bu sefer ciddiyetle değil derin bir samimiyetle. Onun yıldızı da bu gözler olabilirdi. Makuldü.

"Burada pek yıldız yok." derken bakışlarını gökyüzüne dikti Süleyman. "Ama görünmeseler de varlıkları orada." Tek tük parlayarak varlıklarını belli ediyorlardı. Tekrar Aybüke'ye döndü. "Madem benim yıldızım kayıp dileğim gerçek oldu, bir yıldız daha gönderelim diğer yıldızların arasına. Bu sefer benim değil, bizim olsun. Bu da bu evrenden isteyeceğim son dileğim olsun."

Öylece baktı Aybüke. Kalbi ağzından gelebilirdi. Daha önce bunu hissetmiş miydi? Hissetti sanırdı lakin hayır. Böylesine içine işleyenini hissetmemişti. Derin bir nefes vermek zorunda kaldı bu yüzden. Kalbini zorla toparladı. İşve cilve yapamazdı ama en içten ifadesiyle gülümsedi. "O zaman dileğimizi sen mi fısıldıyorsun fenere yoksa ben mi?"

Otuz iki diş olmak suretiyle gülümsedi. Dilek kelimesinin sonuna getirilen ek yüreğine zarardı. "Ben sıramı savdım. Sıra sende."

Başını aşağı yukarı salladı Aybüke. Aynı anda banktan ayaklandılar. Aralarına feneri aldılar. Süleyman cebinden çakmağı çıkarıp yaktı. Birkaç dakika uğraştıktan sonra ise başardılar. Fener artık hazırды. Ciddiyetle boğazını temizledi Aybüke. Fenere eğildi ve usulca mırıldandı. "Süleyman ile geçecek bir ömür diliyorum..." diye sessizce mırıldandı.

"Ne dedin?" dedi Süleyman. "Ne dedin? Ne?"

"Sıra benim değil miydi? Sana ne." derken oldukça ciddiydi Aybüke.

Dudak büzdü Süleyman. Hoşnutsuz bir ifade takındı. "Benden kurtulmayı dileyse fener uçamadan alev alsın." diye mırıldandı evrene doğru. Sonra ise yavaşça uçurdular aralarındaki feneri. Fener usul usul gökyüzüne süzülüp siyah örtünün üzerinde ateş böceği misali yanıp sönerken birkaç dakika izlediler bu görüntüyü. Fener alev almamıştı. Bir tüy misali süzülerek yükseliyordu. Dudağının bir köşesi usulca kıvrıldı Süleyman'ın.

"Alev almadığına göre bir ömür beni dilediğini var sayıyorum dağ çiçeğim."

Birleri var mı diye sağa sola baktı Aybüke. Tenha bir yerdeydiler. Kimse yoktu. İşine gelirdi. Aradaki mesafeyi kapattı. Kollarını usulca Süleyman'ın beline doladı. Postallarının ucuna doğru kalktı ve Süleyman'ın dudakların üzerine dudaklarını bıraktı. Yeterli bir cevap olduğunu düşünüyordu. Öyle de oldu Süleyman için. Minik bir öpücükten sonra dudakları geri çekildi ama kollarını sarıldığı bedenden çekmedi. Burada ciddi ve sert durmasına gerek yoktu. Burası yıllardır aradığı ama asla bulamadığı daha doğrusu bulamayacağını düşündüğü evdi. Eviydi.

"Aniden şöyle şeyler yapma. Yüreğime iniyor." diyen şaşkın Süleyman yüzünden ise gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Yine postallarının ucuna yükselip bir kere daha bıraktı dudaklarını Süleyman'ın dudaklarına. Evinin kapısını sessizce çaldı. Evinin kapısı ise ona hep açıktı.

Kollarını bir zamanlar hayal şimdi ise onun olan kadının bedenine doladı Süleyman. Memnuniyetle kabul etti bu gelişi. İnsan dileğini eliyle tutabilir miydi? O tutuyordu işte. Dokunuyordu. Seviyordu. Dudakları üzerinde soluklanan dudakları en misafirperver haliyle karşıladı.

Gökyüzüne gönderdikleri fener ise ağır ağır yükseldi. Ve milyonlarca yıldızın arasına sessizce karıştı.

Bu bölümde; herkes muradına ererken perişan olan Zülküf ve derbeder yüreği için yakıyoruz;

Çok çok

Hamsi kuşlarım! Canlarım

Hepinize hayırlı bayramlar. Sevdiklerinizle beraber geçireceğiniz nice bayramlarınız olsun

Benim kafa hopaşınanay olduğundan bölüm yetiştiremedim ama bayramda ayrı da düşelim istemedim. Kızmayın bana ama ramazan da benim kafa duruyor. Aç ayı oynamaz. Aç Loresima ise ayağa dahi kalkamaz 😊 O yüzden geçikti bölüm bu denli. Birde hayat yoğunluğu falan derken tepetaklak olduk ama halledicezzzz

Beğeneceğiniz bir özel bölüm olması dileğiyle. Öpüldünüz

Yaşanmamış, asla yaşanmayacak olan bir gelecekten...

Beline kadar inen siyah saçlarını geri savurdu Gökçen. Üniformasının yakasına yapışmış, onu darlayan kravatu olabildiğince gevşetti. Eteğinin içine tıkmak zorunda kaldığı gömleğini çıkardı. Üzerindeki lacivert okul ceketini ise çıkarıp beline bağladı. Okul kuralları buraya kadardı. Aynaya karşı olan bakışını ciddileştirdi. Siyah saçlarının önüne attığı kırmızı boyalı

kısmı sol kulağının arkasına sıkıştırıp ellerini yıkarken dudaklarından dökülen minik mırıltılar vardı.

"Sevmesen de beni, özledim sesini git desem de yine gitmesen. Yıllardır çektiğim bu hasret mi çile mi haram mısın bana bir bilsemmm?" Bu noktada daha da coştı. "Bebeğim benimmm! Hayalet sevgilimm!" Tam daha da havaya giriyordu ki arkasında kapılardan biri açılıp kabinden biri çıkınca duyduğu kapı sesi ile duraksadı. Bakışlarını aynaya kaldırdı.

Sevmediği kızlardan biri çıkmıştı kabinden: Cemre...

18 yaşına uygun adım koşan lise son sınıf öğrencisi Gökçen için hayatındaki büyük sorunlardan biriydi bu kız. Uyuzdu, gıcıkta, çekilmezdi. Gökçen ise hatırı sayılır derecede dediğim dedik ve asi... Aynı sınıftaydılar ama asla anlaşıyorlardı. Laf sokma bir yana dursun saç baş girmişlikleri bile mevcuttu. Gökçen'in ise bu adi kız yüzünden defalarca disiplinlik olmuşluğu...

Aynadan birbirlerine tip bir bakış attılar. Cemre aynı saniyelerde gülümsedi lakin oldukça samimiyetsizdi. Esmer bir kızdı. Siyah saçlarının ön kısmını kabartmıştı. Öne doğru atıp yana yapıştırdığı 'emo kahküllerini' geri iteledi elinden geldiğince. Siyah kalem ile daha da siyahlaştırdığı gözlerini Gökçen'e dikti.

Zebani diye geçirdi içinden Gökçen...

Şımarık diye geçirdi içinden Cemre...

"Hayalet sevgilim ha." diyerek ilerledi yanına Cemre. Gökçen suyu kapatmışken o açtı. "Ancak böyle hayalet olur senin sevgilin zaten."

Göz devirdi Gökçen. Son bir disiplin cezası daha yerse okuldan atılacaktı. Bu yaşansın istemezdi. Babasının yüreğine inebilirdi. "Boş yapma!" demeyi tercih etti. Islak ellerini eteğine sürterek kurulamaya başladı.

Bu arada gülmüştü Cemre. "İşine gelmedi tabi. Sen de haklısın."

Bu sefer derin bir nefes vererek baktı Gökçen. "Saçlarının dibi kaşınıyor galiba Cemre. Ha?! Gelin beni yolun der gibi bir halleri var."

Cemre kahkahayı bastı. "Sıkıyorsa dokun." Dudağı ukalaca yukarı kıvrıldı. "Anında okuldan atılırsın."

Dişlerini sıktı Gökçen. Hep böyle oluyordu. Bu adi kavgayı başlatıyor dayak yediği anda ise anında zırlamaya başlayıp suçu Gökçen'e atıyordu. Sinir bozucu bir durumdu. Son senesinde okul yakmak ise daha da can sıkıcı bir şeydi. O yüzden cevap vermemeyi tercih etti Gökçen. Peteğin üzerine bıraktığı çantasını aldı. Tek omuzuna attı. Cemre'ye en tip bakışını

atarak ilerledi. Tam yanından geçerken ise kızı n omzuna en sağlamından bir omuz attı. En azından bu kadarcık bir bela olabilirdi. Cemre sendelerken o umursamadan kapıya ilerledi. Tam eli kapı kolundaydı ki arkadan gelen sözlerle duraksadı.

"Hani senin şu Harbiyeli sevgilin? Her yerde ballandıra ballandıra anlattın ama bir kere bile görmedik kendilerini. Cidden hayalet mi yoksa senin sevgilin?"

Bakışlarını arkaya çevirdi Gökçen. En umursamaz haliyle gülümsedi. Sonra ise orta parmağını usulca kaldırdı. Yeterli bir cevaptı. Bu kız umursanmayınca daha çok kuduruyordu. Buna emindi. Öyle de olmuştu. Cemre'nin yüzünde sinir izleri belirmeye başladığı an Gökçen bütün umursamazlığı ile kapıdan çıktı. Lakin çıkar çıkmaz yüzünde ki ifade silindi. Tadı kaçmış bulunuyordu.

Gerçekten hayalet miydi onun sevgilisi?

Neredeydi bu adi köpek?! NEREDE?!

Kuytu bir köşe buldu okulda. Göğüs arasına sıkıştırdığı Samsung E250 model telefonunu çıkardı. Hocaların gelmediğine emin olunca tek bir kişiye hızlı bir mesaj yazdı.

KEPÇÜK; Ayrılıyorum senden!

Hızla kapattı telefonu. Bir hışımla yine göğüs arasına atıp okul çıkışına ilerledi. Bahçeye çıktı. Ankara bugün sıcaktı. Hava güneşli, gökyüzü masmaviydi. Derin bir nefes çekti içine. Aklına ise hayalet sevgilisi düştü. Ne zaman görmüştü en son? Kendi kendine cevapladı.

"42 gündür... Ceza mı bu çektiğim ile mi gerçekten? 42 gündür olmayan sevgili mi olur? Ayrılacağım. Bana ne ayrılacağım." Omuzlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Zaten hile hurda ile aşık etti beni kendine. Bana ne, ayrılacağım."

Hile hurda mı? dedi sol meleği. O ana tekrar gitmeni isterim Gökçen. Kim hile yaptı sence be kızım?

Gitti de. Zihnindeki ışıklar yakın bir geçmişe döndü. Lise 3'ün ilk dönemi...

Fatih denen bir ocuk var. ıkma teklif etmiş. Bu o zamanlar için ciddi bir flört teklifi. Kabul etmiyor Gökçen. Lakin Fatih kararlı. İnatla peşinde dolaşıyor. Gittiği her yerde bitiyor. Gökçen ise o günlerde ergenliğinin en zirve dönemlerinde. Asilik damarlarında oluk oluk akıyor. Hep isyankar, hep aksi. Her şey ve herkes ona karşı. Kimse onu anlamıyor. Anlayacak tek

bir kişi var. Ama o da artık yok. Kendine yeni bir yol seçip Gökçen'in yanından ayrıldı. Hayattaki en yakın arkadaşı Gökçen'in elini bıraktı.

Zira Murathan artık bir Kara Harp Okulu öğrencisi.

İzin günleri kısıtlı. Okul yaşadıkları bölgeye uzak. Nadir bir şekilde eve uğruyor. Azalan görüş süreleri Gökçen'i daha da hırçınlaştırıyor çünkü onsuz uzun süre nasıl yaşanır bilmiyor. Ayrıca o dönem için hayatında değişen bazı şeyler de var. Mesela izin günlerinde gelen Murathan'a sarılan Gökçen artık çocuksu bir neşe hissetmiyordu bu gövdede. Büyümüş bir erkek bedenine yapboz parçası gibi oturan bedeninin varlığını hissediyordu. Önceki gibi oyun oynayamıyordu onunla. Kulağını çekip kaçamıyordu mesela. Kendini aniden kalın kollar arasına sıkışmış buluyordu. Bu da kalbinin sıkışmasına neden oluyordu.

Bir keresinde yastık fırlatmıştı yüzüne. Aynı saniyelerde yastık yüzüne geri fırlatılmıştı. Aldığı öldürücü darbe ile yere yapışmıştı. Işık hızında onu kucaklayan ve bir bebekmiş gibi acıyan yerinin olup olmadığını soran Kepçük yüzünden ise dev bir hıçkırık krizine girmişti. Adi goril bu hallerine gülmüştü. Bu daha da sinir bozucuydu. O andan sonra ise bir şey olmuştu. Anlamadığı ama içinde bir noktayı sıkıp sıkıp atan bir şey... Çözemediği şeyden kaçmıştı Gökçen. Görmezden gelmeyi tercih etmişti. Ne zaman bir araya gelseler köşe kapmaca oynar olmuştular evde. Gökçen içinde beliren ve tanımlayamadığı duygular yüzünden kaçtıkça Murathan daha çok geliyordu sanki üzerine.

Bu kaçışın neticesinde Fatih'e yaklaşmak istemişti Gökçen. Kepçük'tü o işte. İçinde beliren saçma sapan hisler yüzünden rezil olmak istemiyordu. Belki de onun için sadece bir çocukluk arkadaşı ya da pasaklı bir kız çocuğuydu. Bilemezdi... Hem Harbiye'de güzel güzel kızlar varmış. Öyle diyordu herkes. Pek de bir yakışıklılık hali mevcuttu artık adi gorilde. Ne malumdu oralarda bir haltlar yemediği. Bir gidince günlerce gelmiyordu... Gökçen kendini bildi bileli yanında olan ruhun özlemini çekerken o hiç mi özlemiyordu?

Köpekti işte!

Okul çıkışı ilk defe Fatih'in onu eve bırakma isteğini kabul ettiğinde yine bu duygular ile yanıp kavrulmaktaydı içi. Ama bir şey olmuştu. Daha okulun köşesini dönmeden lap diye önlerine Murathan çıkmıştı. Neye uğradığını şaşırان Gökçen, öylece kalan Fatih ve tip tip bakan Murathan şeklinde birkaç saniye bakışmışlardı.

"Bu kim?" demişti en sonunda Murathan. Artık Gökçen'in gözüne daha çok batmaya, daha doğrusu güzel ve kalp ağrıtıcı görünmeye başlayan uzun, kıvrık kirpiklerinin çerçevelediği kehribarlarını Gökçen'e dikmişti. Al işte, azıcık görmemişti ama özlemişti yine Gökçen. Mümkün müydü bu?

"Ben..." diye bilmişti Fatih sadece.

Gerisini getirmesine Murathan izin vermemişti. Ters bakışlarını ona dikince öylece kalmıştı Fatih. Murathan ise hızla Gökçen'in elinden kavrayıp kendi yanına çekmişti. "Yürü git çocuk." demişti bir yandan da Fatih'e. "Belanı benden bulma."

Anında ortamdan topuklayan Fatih'in arkasından hayret dolu bir bakış atmak zorunda kalmıştı Gökçen. İnsan birazcık diklenirdi bari be. Bu kadar mıydı yani aşkı?! Yazıklar olsun. "Geri zekalı." diye homurdandı ayakları götüne vura vura kaçan Fatih' bakarken. "Belki sapık bu adam. Bir sorsana sen kimsin birader diye." Elini kavramış olan Murathan'a ters bir bakış atarak "Bırak!" diye elinin içindeki elini istemeye istemeye geri itelemişti.

Bırakmamıştı Murathan. Tıp bakışlar atmaya devam etmişti. Aynı zamanda kızgın bir boğa misali burnundan da soluyordu.

"Ne?" dedi Gökçen en umursamaz haliyle.

"Ciddi olamazsın Pamuk!" diye çıkışıyor en sonunda Murathan.

Gökçen yine en umursamaz halindeydi. Bunu belli eder bir şekilde göz deviriyor. "Hayırdır? Harbiye bu vakitte izin verir miydi sana? Derslerin daha önemli sanıyordum."

"Vermez olsaydı." diye çıkışıyor Murathan. "Bunu görmek için mi onca yolu geldim ben?"

"Gelmeseydin." derken usulca elini kavrayan elden kopuyor Gökçen'in eli. Şu an hıçkırmak istemezdi. Zira o dönem için aklından geçen yeni bir düşünce daha vardı. Murathan'ın elleri sıcacıktı... Ev gibiydi... Ne zamandır böyleydi? Cevabı bulamıyor. En umursamaz haliyle önüne dönüp yürümeye devam ediyor.

"Gökçen!" diyor arkasından gelen Murathan dişlerini sıkarak.

Gökçen umursamadan yürümeye devam ediyor.

"Pamuk!" diye yükseliyor bu sefer.

Pamuk da umursamadan yürümeye devam ediyor.

Derken Murathan aniden kolundan kavırıyor. Aniden kendine çeviriyor. Kendine çekiyor bedenini. Gökçen'in beyninde kırmızı sinyaller bangır bangır yanarken o yüzünü yüzüne daha da yaklaştırıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ne yapmışım?"

"Kaçıp duruyorsun kızım! Beni mi sınıyorsun sen?"

"Umurunda mı?"

Murathan yine dişlerini sıkıyor. "Pamuk!"

Kolunu kurtarmaya çalışıyor Gökçen. "Defol git Harbiye'ne. İstemiyorum artık seni."

Bırakmıyor Murathan. Zira nicedir Gökçen'de ki değişikliklerin, ondan kaçtığıнын farkında. "Derdin ne senin derdin? Bir anlat bana. Saçma sapan davranıyorsun kaç zamandır. Benim de sabrımın bir sınırı var!"

"Sabretme o zaman." diyerek yine kolundaki elinden kurtulmaya çalıştığı an Murathan daha çok çekiyor kendine. Nefesi dudaklarının üzerine vurunca bocalıyor Gökçen. Artık çocuk değiller. Artık aradaki şey sadece çocukluğa ait saf sevgi değil. Arada birbirine deli gibi akan iki büyük kalp var. Gökçen yeni, Murathan ise nicedir bunun farkında. Gökçen buna yeni yeni alışırken Murathan yıllardır bu duygu ile yanıp kavrulmakta.

"Gökçen!" diye sessiz bir sinirle yükseliyor kızın dudaklarına doğru Murathan.

Birkaç saniye bakışıyorlar. "Sensin." diyor en sonunda Gökçen. "Bütün sorun sensin. Oldu mu? Mutlu musun bunu duyduğuna?" Hızla çekiyor kolunu. Murathan bu defa bırakıyor. Bir adım gerileyen Gökçen artık içinde tutamıyor nicedir kalbini kemiren duyguları. "Harbiye'de sevgili yaptın dimi? O yüzden beni arayıp sormuyorsun dimi? O yüzden artık yanıma gelmiyorsun dimi? Fazlalıktım yıllardır hayatına, ilk fırsatta attın bir köşeye dimi?" Bütün bunları sayarken dudakları titriyor. Ağladı ağlayacak.

Murathan ise hayret dolu bir bakışla bakıyor yüzüne. "Pamuk." diyor birkaç saniyelik sessizliğin ardından. "Çok ciddi bir soru soracağım şu an sana. Acaba sen cidden salak olabilir misin?"

Anında Gökçen tarafından koluna şamarı yiyor Murathan. Tam bir sille daha yiyecekken artık kocaman olmuş omuzlarına vurmak için kalkan minik eli havada yakalıyor. Dolu dolu gözlerle ona bakan maviliklere daha yakından dalmak adına minik bedeni kendine çekiyor. Bu gözler gökyüzü. Bu gözler nefesi. Bakarken içli bir nefes çekiyor içine. Yaşadığını hissediyor günler sonra.

"Ben her izin gününde koşarak kimin okulunun önüne geliyorum?" diyor bakışlarını derin maviliklerden zerre çekmeden. "Evden önce ilk kimin yanına koşuyorum? Sen harbi bunu göremeyecek kadar salak mısın?"

Boş boş bakıyor Gökçen. Gözyaşları göz pınarlarının ucunda. Ağladı ağlayacak. "Sensin salak..." diye mırıldanabiliyor sadece.

Murathan ise ilk defa bütün cesaretini topluyor. İçinde kendini bildi bileli var olan hisler artık boyunu aşıyor. Kendi büyüdükçe içindeki Gökçen daha da büyüdü. Taşıyamıyor. Bu sevgiyi artık içinde tutamıyor. Gözünün önünde gün be gün büyüyüp daha da güzelleşen Gökçen'i gördükçe ise aklı çıkıyor. Bakarken delirecek gibi oluyor bazen. Artık pasaklı ve sümüklü değil. Alımlı ve güzel. Derin bir hayranlıkla uzun uzun izliyor çehresini. Uyurken saçlarını örüyor her zamanki gibi. Bazen sarılıyor sıkı sıkı ama yetmiyor. İçindeki aşka bunlar yetmiyor. Gökçen'i ondan alacak biri gelir diye ise günler geçtikçe içi içini yiyor.

"Aynen." derken eli kavradığı kolundan yavaşça eline süzülüyor. En sevdiği parmakları narince okşuyor. "Ben salağım ki bu gözler kendimi bildim bileli bir seni görüyor Gökçen. Ben salağım ki bu kulaklar bir senin sesini duyuyor." Elinin altındaki eli usulca kavrayıp kalbinin üzerine yerleştiriyor. Gökçen'in minik elinin üzerini büyük eliyle sarıp sarmalıyor. "Ben salağım ki bu kalp var oldu olalı bir tek 'sen' diye atıyor. Bir tek seni tanıyor..."

Gökçen elinin altında atan kalbin büyüklüğü ve tenine vuran şiddeti ile öylece kalırken hıçkırmaktan başka bir şey yapamıyor. Ve böylece Kepçük ve Pamuk büyüyüp Murathan ve Gökçen oluyor. Aradaki saf sevgi büyüyüp koşulsuz bir aşka dönüşüyor. Bedenleri ile beraber kalpleri de büyüyor...

Sahne ışıkları söndü. Gökçen kendi zamanına döndü. Dudak büzdü. Dönmez olsaydı. Özlem yine yerli yerindeydi. "Adi köpek. Atış yaparken silahın tıkansın da bir ton azar ye inşa-" diyordu ki birden durdu. Okulun bahçe kapısından çıkmıştı ama çıktığı saniye yolun karşısındaki duvarda gördüğü sureti beklemiyordu. Baktı birkaç saniye. Algılayamaya çalıştı. Hayal mi görüyordu? Kafayı mı sıyırmıştı artık? Olabilir miydi bu?

Harbiyeli Murathan ise Gökçen'i gördüğü saniye ciddi ifadesini silip hafifçe gülümsedi. Yaslandığı duvardan ayrıldı. Öne doğru bir adım attı ve çenesini yukarı diktiği saniyelerde kollarını evi için iki yana açtı. Bu da Gökçen'e yetti. Az önceki huysuzluğu aksine kocaman gülümsedi. Heyecanla kıpırdandı yerinde. Işık hızında kendini yola atıp karşıya koştu. Koştu. Koştu. Ayılıp bayıldığı gövdeye yaklaştığında ise hızla kucığına atladı. Kollarını boynuna dolayıp kendini Murathan kokusuna bıraktı.

"Geldin!"

Belinden kavradı Murathan. Yukarı kaldırdığı an Gökçen'in ayakları yerden kesildi. Sıkıca sarılma sırası Murathan'a geçmişti. "Buraya gelmeyip nereye gideceğiz?" derken kızın boynuna peş peşe öpücükler bırakıyordu. Harbiye'den sonra bu koku çiçek bahçesiydi. "Başka gidecek yerimiz mi var?"

Güldü Gökçen en cilvelisinden. Birkaç saniye birbirlerine sıkıca sarılmış bir şekilde kaldılar. Her zamanki gibi sinekkaydı tıraşlı yanağa derin bir öpücük bırakırken kendini geri çekti Gökçen. Ayakları yere değdi ama Murathan'ın kolları belinden ayrılmadı. Kısa bir an gülerek baktılar birbirlerine.

"Bayram iznine mi geldin?" dedi Gökçen hevesle.

Başını aşağı yukarı sallarken Gökçen'in önüne düşen birkaç tutamı geri iteledi Murathan. Dağılan kravatını düzeltti. Elleri belinden tamamen çözülüp Gökçen'in beline bağlı ceketini açmak için hareketlendi.

"Ne kadar iznin?" diyordu bu sırada Gökçen hevesle yerinde kıpırdanarak.

"2 gün." dedi Murathan. Ceketini açtı. Elini Gökçen'in sırtına attı. Terlemişti. Rüzgar da esiyordu. O zaman niye böyle geziyordu? Sırtındaki çantaya uzandı. Ne yaptığını ezberleyen Gökçen umursamadan çantayı sırtından almasına izin verdi. Bu arada sızlanmakla meşguldü.

"2 gün ne ya!? Yetmez ki bana!"

Çantayı yere bıraktı Murathan. Yarımca güldü. Ceketini kızın kollarından geçirdi. Giydirip sağını solunu düzeltti. İş bitince ise tekrar Gökçen'in kravatına uzandı. Tek eliyle kavrayıp kendine çekti. Dudaklarını kızın pamuk yanaklarına yasladı. Derin bir öpücük bıraktı müptelası olduğu tene. "Bana seni gördüğüm 2 saat bile yeter. 2 gün cennet gelir şimdi."

Süzüle süzüle güldü Gökçen. "Köpek!" diyerek omuzuna minik bir şamar attı. "Harbiye'de mi öğretiyorlar size bu lafları?"

Ciddiyetle kaşlarını yukarı kaldırdı Murathan. "Cıkkkk!" dedi en onaylamaz şekilde. "Seni görünce otomatik olarak kelime haznem güncelleniyor."

Sesli sesli gülmüştü bu sefer Gökçen. Ayrıldı bedenleri ister istemez. Murathan yerden çantayı almak için hafifçe yana eğildi. Gökçen ise kaldırımın ilerisinden ona dikkatle bakan Cemre'yi fark etti. Göz göze geldikleri an ikisinin de gözleri kısıldı. Hayalet sevgili ha! Al sana hayalet sevgili. Zebani!

"Sarıl bana. Öp beni!" dedi anlık gelen bir yükselme ile. Lakin muazzam bir şevkle söylemişti bunu.

Bunu beklemeyen Murathan'ın eli çanta kulpunda öylece kaldı. "Ne?"

Uyarıcı bakışlarını attı Gökçen. "Çabuk öp beni."

Göz kırıştırdı Murathan. Sonra ise yutkundu. "Sınama beni istersen Pamuk..."

"Murathan!" derken dişlerini sıkı bu sefer Gökçen. "Öp diyorsam öp."

Anlık olarak kalbi malum yerlerinde attı Murathan'ın ama çaktırmadı. "Şimdi olmaz. Az daha büyü öyle yaparız onu. 18'i bitir bir önce." Zaten zor tutuyordu kendini. Sırası mıydı yani bu teklifin?

Minik bir şamar attı koluna Gökçen. "Salak, onu mu diyorum? Az önceki gibi sarılıp yanağımdan öp. Çabuk."

Göz kırıştırdı önce Murathan. Sonra ise aydınlandı. "Ha öyle." dedi bu aydınlanmanın verdiği ferahlıkla.

"Aklın nerelere kaydığını acaba?" diye homurdandı Gökçen.

Sırıttı Murathan. "Sen benim aklımı hep kaydırıyorsun be Pamuk." derken yavaşça kollarını önündeki minik bedene doladı. Sıkıca sarılıp gövdesine sakladı. Saçlarına derin bir öpücük bıraktı. "Niye yapıyoruz bunu?" dedi bir yandan da.

"Şikayet mi var?"

Daha sıkı sarıldı Murathan. "Asla."

Bu memnun edici cevapla gülümsedi Gökçen. Kedi misali yanağını en sevdiği kokuya yasladı. Birkaç saniye sonra ise çenesini Murathan'ın gövdesine dayayıp alttan alttan baktı yüzüne. İçi bir hoş oldu Murathan'ın. Buna asla dayanamayacağı açık ve netti.

"Bu kadar güzel büyümek zorunda mıydın sen?" dedi birden. "N'apcaz biz şimdi seninle Pamuk?"

"Seveceksin." dedi en net şekilde. "Çok seveceksin."

En göz kısanından gülümsedi Murathan. Ellerini belinden çözüp yine önünde gelen saçları geri iteledi. Yanaklarını avuçları içine alıp hayran hayran baktı bu güzelliğe. Böyle büyümesi cidden hoş olmamıştı. Sümüklü hallerini tercih edebilirdi. O zaman sadece o seviyordu. En pis haliyle bile en çok o seviyordu. Ya şimdi ne olacaktı? Bu güzellikle ne yapacaktı? "Aksi mümkün mü?" derken dudağına değmeyecek şekilde dudak kenarına narin bir öpücük bıraktı.

Cemre çatlaya patlaya giderken onlarda el ele yola koyuldular. Gökçen'in çantasını Murathan tek omuzuna atmıştı. "Bu ne kızım?" diye söyleniyordu

bir yandan da. "Gören de seni çok ders çalışıyorsun sanacak. Bu kadar kitabı niye okula götürüyorsun sen?"

"Çalışıyorum tabi." Diye diklendi Gökçen.

"Aynen, belli. Öğrendim sınav sonuçlarını."

Tıp bir bakış attı Gökçen. "Manyak mısın sen? Velim gibi gidip hocalarım ile mi konuşuyorsun?"

"Konuşacağız tabi kızım. Sana sorsak hep sınıf birincisiyim dersin."

Göz devirdi Gökçen. "Öyleyim zaten."

"Aynen." Derken baya ciddiymiş Murathan. "O kadar çok birinci olmuşsun ki hocalar kendini bu kadar yormasın dediler."

Yine göz devirdi Gökçen. "Düş yakamdan artık psikolojik manyak!" Elini sinirle geri çekmek istedi ama Murathan izin vermedi.

"Hiç sızlanma boş yere." Dedi Murathan. "Ben yokken düşürmüşsün yine netleri. İlla başında durup silah zoruyla mı oturtmam lazım seni o masaya?"

Dudak büzdü Gökçen. "Ders çalışmak çok sıkıcı. Ne yapabilirim?"

"Rezil bir savunma oluyor. "

"Tıp kazanacağım. Görürsün."

Güldü Murathan. "Aynen. Kazanırsın tabi. Ama o netlerle kadavra olarak falan."

Bir hışımla elini bırakıp arkadan kışına bir tekme savurmaya meyleden Gökçen'in darbesinden hızla uzaklaştı Murathan. Üstüne birde keyifle güldü. "Yemezler kızım. Bordo bereli olacağım ben. On numara reflekle-" Arkadan ensesine yediği bir şamarla bordo bereli refleksleri minik bir darbe yedi.

"Asıl sen askeriye girsen girsene mermi olarak girersin." dedi Gökçen. "Boşuna okuyorsun o harp okulunu."

"Kıskanma." dedi Murathan geniş geniş. "Çalış senin de olsun."

Bu kavga eve yaklaşıp kadar sürdü. Eve vardıkları an elleri ayrıldı. Evdekiler arlarındaki bu gelişmeden bihaberdi. Şimdilik öyle de kalmalıydı onlara göre. Burada evleri karşılıklı değil yan yanaydı. İkisi de kendi kapısına doğru ilerliyordu ki bütün ayakbaşıları Gökçenlerin evin önünde görünce o yöne ilerlediler.

"Bizdeler." Dedi Gökçen. "Sen geri dur." Murathan'ı yana iteledi. Ellerini neşeyle birbirine vurdu. "Sürpriz yapalım."

Yüzünü ekşitti Murathan. "Tabi. Kırmızı kurdele de bağlayayım mı alnıma?"

"Ya salaklaşma iki saniye. Geri dur" diyerek tekrar yana iteledi Gökçen. Kapıyı çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Leyla gülerek karşıladı kızını.

"Hoş geldin annem."

"Hoş bulduk." Dedi Gökçen. En genişinden güldü. Oldukça heyecanlıydı. Kıpırdandı olduğu yerde. "Sana bir sürprizim var anne."

Ne demeye kalmadan yandan çıkan Murathan'ı görünce yüzü ışıldadı Leyla'nın. "AYYY!" dedi büyük bir neşeye. "AY AY KİM GELMİŞ AYYYYY!" Murathan gülümseyerek ona ilerlerken Leyla anında sarıp sarmaladı evladını. Sıkı sıkı bağrına bastı. Derken sesi duyan herkes içeriden kalkıp kapıya üşüşmüştü.

"Kim geldi Leyla?" diyordu Neslişah.

"Lan ne oluyor? diyordu Yusuf.

"Leylaaa!" diyerek ilerliyordu Ali.

Sessizce peşlerinden geliyordu Aslıhan.

Kapıya baktıkları an Murathan'ı gördüklerinde ise hepsi eşdeğer olarak gülümsemişlerdi. "Oğlum!" diyerek ilk öne atılan Neslişah olmuştu. Sıkıca sarılmıştı oğluna. Artık boyu oğluna yetmiyordu. Önünde hafifçe eğilen bedeninin yanaklarından ve saçlarından öptü derin derdin.

"Niye demedin geleceğini be evlat?" diyen Yusuf'un dudaklarında ki tebessüm özlemi için yeterliydi.

Annesinden ayrıldı Murathan. "Bu seferde biz şaşırtalım dedik baba. Fena mı yaptık?" derken ayakkabılarını çıkarıp içeri girmişti. Elini öptü babasının. Sonra ise kolları birbirine sıkıca dolandı. Yusuf Karakurt belli etmedi ama evladının kokusundan derin bir nefes çekti içine. Üç kere, narince vurdu sırtına. Bu onun dilinde çokça özlem demekti.

"İyi yaptın iyi." dedi diğer yandan Ali. "Özlemiştik."

Babasından ayrılıp Ali amcasına döndü Murathan. Onun da eline uzandı. Öpüp alına koydu büyük bir saygıyla. Sonra ise Ali amcasının onun için açılan kollarına ilerledi. "Hoş geldin bizim oğlan." dedi kulağına doğru Ali amcası.

Gülümsedi. "Hoş bulduk Ali amca."

Ayrıldıkları an salon girişinde ki Aslıhan'la keşişti bakışları. Gülümsediler birbirlerine. KPSS çalışmaktan şaftı kaymıştı ablasının her zamanki gibi. Sert ama bir o kadar da sevgi dolu bakıyordu kardeşine. Birbirlerine sıkıca sarılırken Gülhan'ı sordu Murathan. Üniversite öğrencisi olan Gülhan'ın dersinin daha bitmediği, birkaç saate geleceği söylendi ama yalandı. Kimsenin bilmediği bir sır olarak Gülhan'ın dersi bitmişti. Yeni

erkek arkadaşı ile bir cafe de oturmakla meşguldü. Gençlik başında duman, ilk aşkı ilk heyecanıydı.

Gökçen'e yandan bir bakış attı Ali. "Kapıda mı karşılaştınız siz?"

O sıra sırtlamakla meşgul olan Gökçen önce ne malından bir "Ha?" dedi. Sonra ise jeton düştü. "Ha." Dedi bu sefer anladığını belirten bir şekilde. "Aynen baba. Apartman girişinde karşılaştık."

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı Ali. Kızını tek kolunun altın alıp saçlarına minik bir öpücük bıraktı. Kolunun altı güvenli bölgeydi. Orada kalmalıydı. Ama toplu bir şekilde salona ilerlerken Murathan'ın omuzunda kızının çantasını gören Ali'nin keyfi şimdiden bir tık kaçmıştı. "Bunu niye sen taşıdım bizim oğlan?" derken Murathan'ı geri çekmek sureti ile çantayı omuzundan çekti. Hala kolunun altında ki Gökçen'e ters bir bakış attı. "Zahmet olmuş."

"Taşısın canım taşısın." diyerek keyifle salona ilerleyen Yusuf'u umursamaya çalıştı. Çantayı yana savurdu.

"Taşımasın canım taşımasın." derken bir kolu Gökçen'i kendine daha sıkı çekti. Diğer eli Murathan'ı ensesinden kavradı. "Yorulmasın. Okulda yoruluyordur zaten. Kıyamam." diyerek köpek yavrusu misali salona sürüklemesi, söylediklerinin aksini gösteriyordu ama Murathan bu darbelere alışkın olduğundan pek de umurunda değildi.

Keyifliydi Yusuf. Oğlu yanındaydı. Bütün ev halkı aynı duygular içindeydi. Tamamlanmışlardı... Derken ondan daha keyifli biri koşarak giriş yaptı salona. "MURATHAN ABİİİ!" diye böğürerek ortama dalan minik bir Gökalp'ti bu.

Murathan bu gelişe gülümserken Ali'nin tadı yine kaçıyordu. Neydi bu evlatlarının Murathan aşkı anlamış değildi. Gökçen büyümüş bu sefer de Gökalp başlamıştı. Gökalp koşarak Murathan'ın beline sarılıp başını gövdesine yasladığında ise gerçekten göz devirdi Ali. Leyla'nın yanına oturdu usulca. Gökçen'i ise diğer yanına oturttu. "Tamam oğlum abartma." dedi hafif bir terslikle. "Cepheden geldi sanki."

"Rahat bırak çocuğu." diyen Yusuf da diğer yanında da koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmış keyifle kanal değiştiriyordu.

"Sen sus!" diyerek gerekli cevabı verdi Ali. Yusuf keyifle gülmeye hatta bacak bacak üstüne attığı ayağının bir ucunu ritimle sallamaya devam etti. Gökalp ve Murathan ayrıldı. Murathan babasının yanına, Gökalp ise tabii ki Murathan abisi nereye giderse onun yanına ilerledi. Devamlı bir hayranlıkla izliyordu Murathan'ı. Evde kimsenin anlamadığı şeyleri Murathan abisi

anlayabiliyordu. Ödevlerine zorlanmadan yardım ediyor, ona bir sürü yeni şeyler anlatıyordu.

"Eeee?" dedi Yusuf oğluna dönerek. "Ne var ne yok okulda Harbiyeli?"

"İyi baba." dedi Murathan. "Standart şeyler işte."

"Zayıflamış yavrum yine." diyerek Neslişah girdi söze. "Yemiyor musun hiç sen oğlum?"

"Yooo." dedi Aslıhan geniş geniş. "Aynı işte."

Kaşlarını çattı Neslişah. "Neresi aynı? Süzölmüş işte çocuğum."

Göldü Ali. "Çocuğum ne Nesli? Küçölt de cebine sok. Yirmi küsür yaşına geldi o çocuk dediğın." Bu noktada gülüşü soldu. Minik bir aydınlanma yaşadı. Harbi o kadar büyümüş müydü o? Diğer yanında oturan Gökçen'e baktı. Kızının maviş gözleri ona dönünce ise hafifçe yutkundı. Bu da büyümüştü... Hoş olmamıştı bu... Tehlike artıyordu... Hızla Gökçen'in elini kavradı. Kendi kucağına çekti. Onun kızı onundu.

"İsterse 30 olsun." dedi Yusuf. "Evlat her zaman küçöktür birader. Bak Gökçen kız da 18 olacak neredeyse ama sen sokakta kaybolacakmış gibi koltukta otururken bile elini tutuyorsun." Bu noktada yüzünü ekşitti. "Harbi sen şu an ne yapıyorsun? Bıraksana lan kızı."

"İşine bak kardeşim." dedi Ali. "Karışma bana."

Yusuf göz devirdi. Gökçen ve Murathan'ın bakışları ise usulca birbirine değdi. Gülümsemek için zor durdular. Işık hızında sağa sola çevirdiler bakışlarını. Kimse bunu fark etmemişti. Daha doğrusu ortamı her zamanki gibi odanın bir köşesinden sessizce izleyen Aslıhan hariç kimse fark etmemişti...

"Neler yaptın okulda?" dedi Gökalp hevesle. "Bana da anlat Murathan abi. Bende o okula gitmek istiyorum. Hepsini anlat."

Göldü Murathan bu tipe. Kolunun bir köşesine sölük gibi yapışmış ona bakan mavi gözlerin cinsiyeti değışse dahi yapışkanlık seviyesi aynıydı. Anlattı Gökalp'e bilmesi gereken kadarını. Göldüler. Konuştular. Ailecek şen kahkahalar attılar. Akşama büyük bir sofrı kuruldu. En leziz yemeklerle donatıldı. Hep birlikte yediler. Konuşup, eğlenmeye devam ettiler. Büyük ailelerinin bütün parçaları tamamdı o gece. Eksik yoktu.

Yıllardır olduğı gibi şaşmaz bir düzenle işliyordu tüm düzenleri. Ya Yusuf lar da içilirdi akşam çayı ya Alilerde. Ara ara rakı sofrası kurulurdu. Kadehler büyük bir neşeyle tokuşturulurdu. Gece ilerleyince ise herkes kendi evine geçerci. Yine öyle olmuştu. Yemekler bitip, çaylar içildikten sonra Karakurt ailesi kendi dairesine geçmişti.

"Haydi herkes yatağa!" diye bağırdı Ali koridorda. Ellerini çırpı. "Oyalanma yok. Haydi, haydi, haydi."

Koridordun bir ucundan ona doğru koştu Gökalp. "İyi geceler babaaaa!" diye bağırırken koşarak babasının bacaklarına sarıldı. Saniyelik bir sarılmaydı bu lakin. Işık hızında ayrılıp tekrar ileri koşup odasına ilerledi Gökalp. Ali gülerek baktı oğlunun arkasından ama yine de bir tık huysuzdu.

"Murathan abine sülük gibi yapışıyorsun da bana niye 3 saniye sarılıyorsun lan?!"

Leyla çıktı bu sefer salondan. Derin bir tebessümle ilerledi eşine. "Başlama yine Ali."

"Ne başlama?" derken yine huysuzdu Ali. "Haksız mıyım?"

Haksızsın der misali baktı Leyla.

En tip bakışıyla göz devirdi Ali. Aynı saniyelerde Gökçen her şeyi duyuyor ama odasında pineklemeyi tercih ediyordu. Masasının üzerindeki dağınık kitapları topladı. Dolabının önüne rastgele bir şekilde atılmış kıyafetleri katlamadan dolabına fırlattı. Birilerin başı ağrısın istemezdi. Balkon kapısına ilerledi. Açtı. Aralık bıraktı. Yatağına ilerledi. Sırt üstü bıraktı kendini yumuşak yatağına. Birkaç saniye boş tavanı izledi. Sonra ise kulaklıklarını taktı kulağına. Yatakta en köşeye kaydı. Mp3 çalarından rastgele bir müzik açtı.

"Gül renginde gün doğarken, boğazdan gemiler usulca geçerken, gel çıkalım, bu şehirden, ağaçlar gökyüzü ve toprak uyurken..." diyecekti Yüksek Sadakat. Hoşuna gitti. Değiştirmede. Gözlerini kapatıp kendini şarkıya bıraktı.

Bir dedi. İki dedi. Üç dedi.

...Dolaşalım, kumsallarda

Çılgın kalabalık artık uzaklarda...

Dört dedi. Beş dedi. Altı dedi...

...Yorulursan yaslan bana.

Sarılıp uyuyalım gün batımında...

Yüze kadar saydıkça saydı. Uyku içine çekiyordu lakin uyumamalıydı. Bunun için direndikçe direndi. Derken bir hareket hissetti yanında. Bu sıcaklığı bu kokuyu nerede hissetse tanırdı. Gözlerini açmadı. Hafifçe gülümsemeden ise duramadı. Tam burun ucuna değen başka bir ten hissedince ise yavaşça gözlerini araladı. Yanına uzanmış, ona dikkatle bakan kehribarlar ve uzun kıvrık kirpikler ile karşı karşıya gelince içli bir nefes vermeden edemedi. Murathan da başka bir ruh halinde değildi ama.

Müptelası olduğu maviliklere ne zaman hu denli yakından baksa başı dönüyordu. Bu duygu normal miydi bilmiyordu ama sonu olacağı kesindi.

Kısa bir an bakiştılar. Odaları yan yanaydı. İkisinin de odasına açılan balkonun aynı yöne bakması ve Murathan'ın aradaki mesafeyi aşarak Gökçen'in balkonuna atlamayı başarıyor oluşu ise en büyük şansları. Daha küçükken balkondan balkona su tabancası sıkardılar birbirlerine. Top fırlatırlardı. Veya Gökçen Murathan'ı uyuz edecek bir hareket yapar yakalayamazsın ki der, arada ki mesafeyi işaret ederdi. Minik Kepçük'ü uyuz etmek için makul bir taktikti bu. Artık kocaman olmuş Murathan da ise asla işlemiyordu. Artık duvardan duvara atlıyordu goril. Bedenler büyüdükçe ayrı düştükleri anlarda çoğalmıştı. Mesela beraber uyuyamıyordular artık. Küçüklükten beri beraber uyumaya alışmış iki ruhun ayrı düşmesi ise zordu. Kaçınılmaz olarak yine aynı noktada buluyordular kendilerini.

Gökçen'in kulağındaki kulaklığa uzandı Murathan. Boşta kalan bir ucunu alıp kendi kulağına taktı.

....Saramadım o belinden bir daha

Sen giderken...

Saydım kaç gün oldu

Saydım kaç gece doldu

Saydım her gün aynı dön

Dön istersen...

"Saydın mı gerçekten?" diye mırıldandı Murathan.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı Gökçen. "Saydım. 42 gün, 16 saat, 23 dakika..."

Kepçük olmadan geçen günleri saymayıp ne yapacaktı Gökçen? Beklemekten başka neyi vardı elinde?

Aldığı cevapla memnun bir şekilde kıvrıldı Murathan'ın dudakları.

Gökçen ise minik bir cilveyle dudak büzdü. "Sen saymadın galiba, köpek." Minik bir şekilde vurdu omuzuna.

Güldü Murathan bu haline. "Saymadım." diye mırıldandı. Gökçen'in boynuna dolanan saçlarını usulca geri iteledi. "Sayınca yavaş geçiyor. Aklımı yiyecek gibi oluyorum."

Daha büyük bir cilveyle süzüldü yatakta Gökçen. Hafifçe en sevdiği kirpiklere dokundu. Gençlik gerçek mana da başında dumandı. Ama aklına anlık gelen bir düşünce ile yüzü düştü. "Ben üniversiteye, sen de göreve başlayınca ne olacak Kepçük? Çok özlerim ben seni..."

Derin bir nefes vermek zorunda kaldı Murathan. Hiçbir fikri yoktu. "Sen üniversiteye başlayana kadar birkaç yıl daha geçer. O zamana kadar bir yolunu buluru-" diyordu ama ağzına şamarı yiyince sözü yarım kaldı.

"Sen niye benim üniversite kazanacağıma hiç inanmıyorsun lan?"

"Lan mı?" dedi Murathan tip bir bakışla. "Nereden öğreniyon kız sen bu lafları?"

Yattığı yerde dikleşti Gökçen. "Ebenden." Yandan yandan dürtükledi Murathan'ı. "Kalk git şu yanımdan. Kalk. Su aygırı!"

Tabi ki gitmedi Murathan. Üstüne bir de Gökçen'i belinden kavrayıp tekrar yanına çekti. "Bırak ya!" dedi o arada Gökçen. "Acayip sinirlendim şu an sana bak! Kulağını koparırım Murathan."

"Gel yakından bir bakayım nasıl sinirleniyorsun." derken en umursamaz haliyle kucağına çekti Gökçen'i. Gökçen gelmemek için direnirken o daha da çok çekti. Bir noktadan sonra ikisi de gülmeye başlamıştı ki bir şey oldu.

Çok ani ve hazırlıksız yakalandıkları bir şey...

Odanın kapsı lap diye açıldı. Ali vahşet görmüş bir ifadeyle kendini odadan içeri attı. FBI! OPEN THE DOOR! Dememiş lakin demiş kadar olmuştu. Yatakta birbirine sarılmış Murathan ve Gökçen'i gördüğünde ise vahşet ifadesi boyut atladı. Anlık bir gözü seğirdi. Olduğu yerde sendeledi.

"Lan!" dedi vahşet halini sesine de yansıtarak. "LAN!"

Birkaç saniye için öylece kaldı Murathan ve Gökçen. Sanıyordular ki bu sefer fazla ses çıkarmışlardı. Naneyi yemişlerdi. Işık hızında toparlandı Gökçen. Murathan ise çoktan yataktan kalkmış hazır ol konumuna geçmişti. Kulaklığın biri hala kulağındayken önünde sallanan MP3 den kulağına değen bir ses vardı.

"Aşka yürek gerek anlasana." diyordu Mustafa Sandal Bey. Haklıydı da. Şu an tam olarak ona ihtiyacı vardı ama bir kulaklık kablosu ile boğulmak istemezdi. Kulaklığı can havli ile kulağından söküp mp3'ü yatağın üzerine fırlattı.

"ne oluyor lan burada?" dedi Ali sinir harbine yakın bir sesle. "NE OLUYOR LAN BU AŞAĞILIK ODADA?"

"Baba!" dedi Gökçen panikle.

"Açıklayabilirim Ali amca." Dedi Murathan.

Ali'nin ise burnunun kanamasına son 10 saniye falan vardı. Kıpırmızıydı yüzü. "Açıkla lan!"

Açıklayamadı Murathan. Öylece kaldı. Kafasını çaresizce sağa eğdi.

"Ders!" dedi Gökçen hızla. "Ders anlatıyordu Murathan bana baba."

Murathan umutsuz bir bakış attı. Gökçen ise senin fikrin varsa sen sun bakışını. Lakin Ali bayılmaya yakındı. "Yatakta mı?" derken cidden bayılacak gibi oldu. Sesli dile getirdiği gerçek yüzünden sinir beynine vurdu. "YEDİM SENİ MURATHAN! LAN YEDİM SENİ MURATHAN!"

"Ay ne oluyor?" diyerek Leyla daldı odaya. Murathan'a uygun adım ilerleyen Ali'yi gördüğünde ise anlık olarak bocaladı. "Murathan!" dedi şakın şaşkın. "Sen ne zaman geldin evladım?"

"Doğru diyor!" Derken iki elle Murathan'ın yakasına yapıştı Ali. "Sen nereden girsin lan içeri?"

"Baba dur!" diyerek ellerine yapıştı Gökçen.

Umursamadı Ali. Yapıştığı yaka ile beraber geriletti Murathan'ı. "Açıkla bana!" diye yükseldi Ali. "Öyle bir şey de ki seni şu an gebertmeyeyim lan!"

"Ali amca şimdi şöyle ki..."

"Susss!" derken yakasından silkeledi Ali. "Konuşma sus!"

Ya ne yapayım ben der gibi baktı Murathan. "Nereden girdin içeri? Nereden girdin lan kızımın odasınaaaa?!" Diğer koluna yapışan Leyla'ya döndü. "Sen mi açtın kapıyı Leylaaa?"

Gözleri kocaman oldu Leyla'nın. "Tövbe. Valla haberim yok."

Gökçen'e baktı en tersinden. "Bana bunu yapmış olma. Bak bana bunu yapmış olma."

Dudaklarını dişledi Gökçen. "Hayır, açmadım." Dedi mırıltı şeklinde. Sonra ise ekledi. "Yani dış kapıyı açmadım..."

"Başka hangi kapı var?" dedi Ali şaşkın bir vahşetle. Leyla'ya döndü. "Başka hangi kapı var Leyla?" Leyla bilmiyorum der gibi hızla başını sağa sola sallarken Ali'nin bakışları önünde kalan balkon kapısına takıldı. Daha büyük bir vahşete sürüklendi. "Balkondan balkona mı atladın sen ırz düşmanı?"

"Ayıp oluyor ama Ali amca... Irz düşmanı fa-"

Yakasından daha sıkı kavranınca devamını getiremedi Murathan. "Gel ben şimdi atayım seni odana gel." diyerek balkona sürükledi Murathan'ı Ali. Bacaklarına yapışan bir Gökalp bir Gökçen, koluna tutunan ise Leyla vardı. Umursamadı.

"Baba dur!" dedi Gökçen.

"Ona vurma bana vurrrr babaaa!" dedi Gökalp töre dizilerini aratmayacak bir oyunculukla.

"Ali, bir dur be adam!" dedi Leyla.

Balkona çıktılar yaka paça. Tam balkon demirlerine yasladı Murathan'ı Ali. Yakıcı bakışlarını gözlerinden çekmedi. "Ne yapayım ben şimdi seni!? Ha? Ne yapayım!?"

Net bir cevap vermek istedi Murathan. Bütün cesaretini toplayıp 'ben Gökçen'e aşığım, ister öldür ister aşağı at!' demek istedi ama Ali amcasından hep bir tık tırsardı. Yemedi. Derken onun odasının balkonuna Yusuf çıktı.

"Ne oluyor?" dedi şaşkın şaşkın. "Bu sesler n-"

Yan balkonda oğlunun yakasına yapışmış bir Ali ve Ali'nin kollarından, bacaklarından asılan aile bireylerini görünce birkaç saniye göz kırptırdı. Peşinden Neslişah attı kendini balkona. "Ne olmu-"

O da manzarayı görünce duraksadı. Derken Aslıhan ve Gülhan'da çıktı balkona. Birkaç saniye için herkes şaşkınca bakıştı. Ortamın sessizliğini bozan Murathan oldu. "Baba..." diye mırıldandı boğazına yapışan ellere rağmen. "Yardım etmen gereken durumlar var."

"Lan sen hangi ara gittin o eve?" dedi Yusuf şaşkın şaşkın. "Beş dakika önce benimle salondaydın." Yanındaki Neslişah'a döndü. "Hangi ara çıktı bu kapıdan?"

"Çıkmadı ki." dedi Aslıhan. "Ben kapı önünde telefonla konuşuyordum."

Yakası daha da sıkıldı Murathan'ın. Aşağıya düşecek gibi oldu. "Baba..." dedi zorla. "Sonra mı tartışsanız bu konuyu..."

"Damdan girmiş!" diye yükseldi Ali. "Bu balkondan girmiş." Gözlerini kocamana açtı. Balkon demirlerinden geri geri yasladı Murathan'ın bedenini. "Atayım mı şimdi seni buradan aşağı, ha? ATAYIM MI?"

Şaşkın şaşkın bakmaya devam etti Yusuf. Aşağı atılmak üzere olan oğluna değil de balkonlar arasındaki mesafeye baktı. "Lan oğlum...." dedi ağzının içinde. "Balkondan balkona mı atladın lan harbiden?"

Çaresizce göz kırptırdı Murathan. Ali ise daha çok geri iteledi. Balkon demirlerinden düşecek bir hal aldı Murathan.

"Ay atacak çocuğumu." dedi Neslişah panikle. "Yusuf koş!"

"Ya neyi nereye atıyor." dedi Yusuf geniş geniş. Hepsi aynı anda içeri koştu. "Yalnız harbi asker olmuş bu çocuk. Damdan dama nasıl atlamış duydun mu Nesli?" diyordu Yusuf bir yandan da. Neslişah sırası mı bunu düşünmenin Yusuf diyerek yükselen eşinden bir tık tırtıştığınan sustu.

Ali ise hiçbir şey umursayacak durumda değildi. "Biliyordum ben böyle olacağını." dedi ters ters. "Biliyordum ben böyle olacağını!" Yumruğunu kaldırdı Murathan'ın yüzüne doğru. "Sokayım mı yumruğumu lan ağzına?"

Başını hızla iki yana salladı Murathan. Bu yaşansın istemezdi. Derken Karakurt ailesin de olay yerine giriş yapmış bulunuyordu. Yusuf atıldı ilk öne. Oğlunun yakasına yapışan ellere iki elle o da yapıştı. "Ali, birader bir dur!"

"Lan ne duracağım?!" diye yükseldi Ali. "İrz düşmanı senin bu oğlun!"

Göz devirdi Yusuf. "Yav abartma. İki dakika da Nuri Alço yaptın çocuğu. Bir bırak sakince konuşalım."

Bırakmadı Ali. "Kim bilir kaç kere..." dedi dişlerini sıkarak. "Kaç kere atladı bu balkondan buraya?"

"Nemrutluk yapmasaydın da kapıdan girseydi çocuk." dedi Yusuf. O arada oğlunu da sıkıca yakasına yapışan ellerden kurtarmıştı. Odaya iteleyip hızla arkasına çekti. Önünde o durdu.

"Ver onu bana." Dedi Ali üzerlerine yürüyerek. "Ver onu atacağım balkondan aşağıya, ver."

"Baba!" diye sızlandı Gökçen.

"Deme bana baba!" diye ona da yükseldi.

Gülmemek için dişlerini dudağına geçirdi Gülhan. Ortam çok absürttü. Aslıhan ise arada ezilmesin diye Gökalp'in elinden tutmuş, bir köşeden izliyordu bu kaosu.

"Gel bir sakince konuşalım kardeşim." dedi Yusuf.

"Ne sakın olacağım oğlum?" dedi Ali. Saçını başını yolmak ister gibi ellerini başına attı. "Oğlun balkondan kızımın balkonuna giriyor. Yetmiyor kızımın yatağında yan yana yatıyorlar." Yumruğunu yer gibi oldu. "Çıldırıcam!"

Arkasına sinen oğluna çaktırmadan tip bir bakış attı Yusuf. Harika bir giriş seçmişti yani kendine. Aferindi. "Yatak ne oğlum?" diye mırıldandı sessizce.

"Valla sadece uyuyorduk baba." Dedi Murathan sessizce.

"Uyuyormuşlar sadece." Dedi Yusuf sakince. "Sorun yok."

"Sıçarım uykusuna!" diye yine yükseldi Ali. "Kimsin lan sen? Kimsin de giriyorsun kızımın odasına? Çocuk değilsiniz bir şey değilsiniz daha. Kaç yaşınıza geldiniz! Nesiniz daha da giriyorsun lan sen benim kızımın odasına!?"

"Sevgilim..." diye mırıldandı babasını önüne siper eden Murathan.

"Ne?" dedi Yusuf.

"Sevgilim." dedi daha yüksek bir sesle Murathan ama bir gözü de tırstığı Ali amcasındaydı. Babasının tişörtüne tutundu bir elle. Güvencesi buydu.

Bu kelime ortamda duyulur duyulmaz ise bütün gözler Gökçen'e döndü. Öylece kaldı Gökçen.

Elini ağzına kapattı Leyla.

Dudaklarını dişledi Neslişah.

Ağır bir edayla güldü Aslıhan.

"Abovv!" dedi Gülhan.

Kıkırdadı Gökalp. "Nasııll ya?"

Ali ise olduğu yerde sendelerken Gökçen'e baktı en şaşkın haliyle. "Ne diyor bu be?"

Dudak büzüp onaylar bir bakış attı Gökçen. Asla inkâr etmedi denileni. Ali daha çok sendelerken Yusuf devasa bir kahkaha atmıştı. "Valla mı?" derken hevesle döndü oğluna. "Oldu mu sonunda?"

Başını hızla aşağı yukarı salladı Murathan. Olmuştu bir şeyler. Bedeli ise şu an biraz fazla ağır oluyordu.

Daha çok güldü Yusuf. Hem de ellerini birbirine vura vura. Bundan daha keyifli bir anı olamazdı.

"LAN SUS!" diyerek ona da yükseldi Ali.

Susmadı tabi ki Yusuf. "Kaçınılmaz olan olmuş işte oğlum. Neyine şaşırdın bu kadar."

"Olamaz." dedi Ali hızla. "Kesinlikle olamaz." Gökçen'e döndü. "İnkar etsene kızım."

Etmedi Gökçen. Dudaklarını dişledi. Ali ise sol yanına kurşun yedi. "Hani kimseyi sevmeyecektik!" diye yükseldi.

Önünde duran babasından cesaret alan Murathan bir hışımla yükseldi. "Biz birbirimizi seviyoruz Ali amca."

"Gel ben seveyim seni gel!" diyerek Ali tekrar öne atılıyordu ki Yusuf durdurdu. Leyla ise diğer koluna yapıştı. "Öptün mü kızımı sen?" diye yükselmeye devam etti Ali. "Doğruyu söyle bana. Öptün mü benim kızımı sen?"

"Tövbe." Dedi Murathan. "18 olmadan öpmem Ali amca."

"LAN ZATEN 18!" diyerek son patlamasını yaşadı Ali. "İrz düşmanı, köpek!"

"Baba ya!" diye sızlandı Gökçen. "Deme öyle... Değil ırz düşmanı..."

Ali kızına tip bir bakış attı. Elini ensesine atıp sinirle gözlerini kapattı Ali. "Boynum tutuldu. Yemin ediyorum sinirden boynuma kramplar girdi şu an."

"Sinirlenme o zaman oğlum." dedi Yusuf geniş geniş. "Hepimiz bekliyorduk bunu." Ev halkına döndü. "Yalan mı? Korkmayın, siz de konuşun. Beklemiyor muyduk?"

Herkes usulca başını aşağı yukarı salladı. Ali ise beyin kanaması evresine geçmek üzereydi. "Lan sus sen de. Çakacağım senin de ağzına yumruğu."

Güldü Yusuf. Ciddi mana da güldü. "Güzel oldu güzel..." dedi keyifle.

"Çıkın evimden." dedi Ali huysuzca. "Al oğlunu çık git şu gözümün önünden, elimden kalacaksınız yoksa. Hatta hepiniz çıkın gidin. Beni acımla tek başıma bırakın. DEFOLUN HEPİNİZ!"

Küçümser bir şekilde baktı Yusuf. "Bir de bayıl istersen birader. Yabancıya gitseydiler daha mı iyiydi? Bak şimdi ne güzel aile bütünlüğümüzü koruyoruz. Bir de böyle düşün."

Dişlerini sıktı Ali. "Yusuf sik-" Ortamda çoluk çocuk olduğu aklına gelince dilini ısırıldı.

Yusuf ise yine güldü. Usulca Ali'nin koluna girdi. Murathan'a en köşeye çekil sen hareketi yaptıktan sonra Ali'yi oda çıkışına ilerletti. "Ben diyorum ki işi çok uzatmadan bir söz yapalım."

Ali bu sefer cidden sövdü. "Sikerim şimdi senin belanı ha!" diyerek kolunu Yusuf'un elinden kurtarıp en huysuz haliyle odadan çıktı. Yusuf ise daha da gülerek eğlencesine devam etmek için peşinden ilerledi. "Tamam lan tamam." diye bağırdı ilerlerken. "Kız tarafı sensin. Nazlı olursunuz sonuçta. Sen ne zaman dersin o zaman olsun. Sana da altın kemer takacağım, söz."

İkisi de odadan çıkıp gözden kayboldu. Ali hala söverken Yusuf'un kocaman kahkahasının sesi geldi derinlerden.

O günden sonra ise herkes her şeyi bildi. Murathan için zor günler bitti. Daha zor günler başladı. Görüşmek öncekine göre daha zor bir hal aldı ama Gökçen'le birbirlerini gördükleri her an onlara yetti. Ali uzun bir süre bu gerçeği kabullenmedi ama asla izin vermem de demedi. Gökçen ve Gökalp'in odasını değiştirdi. Balkon kapattı. İkiliyi asla yalnız bırakmadı. Şartlar gereği uzaktan bakıştı Murathan ve Gökçen. Masa altından el ele tutuştular. Kırk takla atarak evden kaçıp buluştular. Zor şartlara rağmen gençliklerini birbirleri ile tıka basa doldurdular.

Gökçen Tıp Fakültesini kazandı. Murathan göreve başladı. Birbirlerine olan özlemleri asla dinmedi. Buldukları her arada her zamanki gibi ilk birbirlerine koştular. Bedenleri büyüdükçe kalpleri de büyüdü. Kalplerin de

ki sevdaları da büyüdü. İçlerindeki çocukla birlikte bu sevdayı da büyüttüler. Birbirlerini pamuklara sarıp sarmaladılar.

Ve asla yaşanılmayacak bir gelecekte dahi birbirlerinden başka gidecek yer bulamayıp sadece en huzur buldukları kalplere sığındılar.

41. BÖLÜM

*"Ben seni düşünüyorum seni
Hani tıpkı o ilk günlerdeki gibi
Kalbim diyorum kalbim
Daha dün tezgâhtan çıkmış bir su sayacı gibi
Aşkı anılar besliyor düşler kadar
Bu yüzden diyorum ki aşk eskidikçe aşıktır
Sevgi eskidikçe sevgi..."*
**CEMAL SÜREYA*

*Ay yettim canlar yettim! Bölüm diye panomda isyan başlatmışsınız
yettimmmmm ksjsjjs*

*Geçtik, affola. Yoğun bir dönemden geçiyorum. Ve daha da yoğun
olacak gibi duruyorum ksjsjs şimdiden geçikmeler için kusurumuza
bakmayın. Bu arada kitap oluyoruz haberini hepiniz az çok aldı sanırım...
:)*

*Attığınız güzel mesajlar, benden daha heyecanlı halleriniz ve sonsuz
desteğiniz için ne kadar teşekkür etsem az. Seviliyorsunuz*

*Bölümü dışarıdan atıyorum. Tekrar bakma fırsatım olmadı. Hatamız
varsa affola. Keyifli okumalar*

~ ~

"Tık tık, komşu ben geldim!"

*Yastıktan yaptığı evlerin kapısını dikkatle araladı Gökçen. Evi biraz
hassastı. Başına yıkılsın istemezdi. Kapıdaki Gülhan ablasına sırtarak
baktı.*

"Huş gedin komşum." dedi tatlı tatlı. Evden içeri girdi. Peşinden ise kucağında gerçekten uyutuyormuş gibi oyuncak bebeğini sallayan Gülhan ablası. Koltuğun yanına ve önüne büyük koltuk yastıklarını atmış, çatı olarak da masa örtüsünü evinin üzerine sermişlerdi. İçerisi biraz karanlıktı belki ama sonuçta evdi.

"Çay verim mi sana?" dedi Gökçen tatlı tatlı. Annesini taklit etti kendince. "Tilki kanı gibi, mis mis."

Güldü Gülhan. "Tilki kanı değil akıllım. Tavşan kanı."

Umursamadı Gökçen. Evinin içine yerleştirdiği çay setine uzanıp en ağır şekilde demliğini aldı.

"Kocam işten gelmeden eve dönmem lazım." dedi Gülhan bilmiş bilmiş. Kucağındaki oyuncak bebeği salladı. "Çocuk da uyuyacak. Bir çay içip öyle gideyim ama. Zahmet etmişsin o kadar."

Evin içinde bunlar yaşanırken dışarıda koltuğun üzerine yayılmış ciddiyetle 'Hey Girl' dergisi okuyan Aslıhan, içi görünmeyen ve sesler gelen eve ters bir bakış attı. "Kocası gelirmiş... Salak ya... Gıdım zekası yok..." diye mırıldandı ağzının içinde. Ayağını yana uzatıp evin bir duvarına hafifçe vurdu. İçeriden Gülhan'ın çığlığı yükselince ise ekşimiş bir yüzle geri çekildi. "Tamam be, sus. Bağırma o cırt sesinle."

"Sen de bulaşma!" dedi Gülhan.

Evi pek kıymetli kardeşinin başına yıkma istediğine zor hakim oldu Aslıhan. "Sessiz olun." diye homurdanırken ciddiyetle dergisine döndü. "Okuduğumu anlamıyorum sizin yüzünüzden."

Elindeki 'Hey Girl' dergisine döndü. Ciddi bir şekilde sarı saçlı, bebek yüzlü Brad Pitt'in gençlik resmine bakmaya devam etti. Televizyonda annelerinin kırkinci kere açıp yine kırkinci kere izlemeden bıraktığı bir yeşilcam filmi vardı. Ezbere bildiği halde dergiyi bir yana bırakıp filmi izlemeye devam etti.

Türkan Şoray ve Kadir İnanır... Devlerin Aşkı...

Evin içindeki Gökçen ise İngiliz kraliyet ailesini aratmayacak bir zarafetle hayali çayı pembe fincanlara döküyordu ki nihayetinde patladı. "Offfff! Bu ne biçim oyun Gülhan abla? Sıkıldım!" Yana savurdu demliği.

Dışarıdan Aslıhan'ın şen kahkahası yükseldi. "İşte beklediğim an."

Gülhan ise yüzünü asmıştı. "Sen oynayalım dedin Gökçen. Oyuncaklarıma vurma!"

"İstemiyorum punu ben. İçim patladı. İçim!" derken hızla yukarı kalktı. Üstündeki örtüyü can havliyle sağa sola iteledi. Yanındaki yastığa bir tekme

savurup evi barkı yıkarken Gülhan şok içinde izliyor, Aslıhan ise katıla katıla gülüyordu.

"Pamuk!" dedi Gülhan büyük bir sinirle. Kucağındaki bebeğin kafası ile Gökçen'in poposuna hafifçe vurdu.

"Çok bile dayandı." dedi Aslıhan hala gülerken.

Gerçekten çok bile dayanmıştı Gökçen. Bu neydi böyle be?! Sakin sakin oturulan oyun mu olurdu?

"İstemiyom ben evcilik." dedi Gökçen ortalığı dağıttığı için yüzüne yapışan saçları geri iterek. "Çok sıkıcı."

Tekrar filmi izlemeye dönerken gülmeye devam ediyordu Aslıhan. "Katılıyorum."

"Git o zaman oynama." dedi Gülhan sinirle. Dağılan evine ilerledi. "Yürü git!"

Dudak büzdü Gökçen. Tıp bir bakış attı. Ağladı ağlayacaktı. Gözleri doluyordu.

Gülhan ise hala söyleniyordu. "Oyun moyun oynanmaz seninle. Hele evcilik hiç oynamaz." Baksın diye Gökçen'e verdiği; Gökçen'in ise saçlarını yolduğu diğer bebeğine uzandı. "Şuna bak ya! Saçlarını ne yapmış bebeğin. Annesiydin sen bunun! Böyle mi bakıyo annen sanaa?!"

Dişlerini sıktı Gökçen. Sonra ise ileri atılıp Gülhan ablasının saçlarını bir hışımla çektiği gibi kaçtı. Arkasından yükselen sesi umursamadan pıtı pıtı kaçarken soluğu tek bir kapının önünde almıştı. Kepçük 'ün odası... Kapıyı açıp odaya girdi. Masasında sakince kitap okuyan Murathan'ın kimin geldiğini anlamak için arkasına dönmesine gerek yoktu. Kapının pata küte açılışından her şey belliydi. Bakışlarını kitaptan ayırmadan derin bir nefes verdi. Mesaisi başlıyordu.

"Uzak dur benden Pamuk." dedi tek nefeste. "Küsüm sana hala." Özenle dizdiği odasını her zamanki gibi beş saniye içinde dağıtmıştı Gökçen, yaklaşık yarım saat önce. O da poposuna minik bir şamar atarak kovalamıştı kızı.

Tabii ki uzak falan durmayacaktı Gökçen. Kapıyı kapattı. Zaten ağlayası vardı. Şu noktada koyuverdi muazzam bir zırlıtyı. Burası güvenli bölgeydi. Murathan bu sefer bakışlarını kitaptan çekip arkasına döndü. Kapısının önünde salya sümük ağlayan, saçı başı korkuluk misali birbirine girmiş, üzerindeki tavşanlı sarı pijamanın bir bacağı yukarıda bir bacağı aşağıda kalmış kız çocuğuna boş bir bakış attı.

"Ne?" dedi ters ters. "Yine niye ağlıyorsun?"

Ağlayış böğürtüye dönüşürken yılmış bir şekilde yerinden ayaklandı Murathan. Masasının üzerine annesinin bıraktığı meyve tabağının yanındaki peçeteyi alıp salya sümük ağlayan miniğe ilerledi. Murathan'ın yanına geldiğini gören Gökçen'in ağlayışı ise daha içli bir hal almıştı. İçini çektikçe çekti. Tam minik elini yüzüne atıp gözyaşlarını ve sümüklerini birbirine karıştıracaktı ki Murathan elini hava da yakaladı.

"Midemi bulandırma, dur." dedi huysuz huysuz. Küs olsa da kıyamadı. Önce yanaklarını sildi. Sonra ise burnunu. "Ne oldu?" dedi o arada. "Yine neye ağlıyorsun?"

Burnunu çekti Gökçen. Murathan ise tam önünde durmuş yüzüne yapışan hırçın siyah tutamları geri iteleyip düzeltmeye çalışıyordu. Gözlerini kapatıyordu, "Siz beni sevmiyonuz." dedi Gökçen içini çeke çeke. "Sen de kızdın bana Gülhan abla da. Aslıhan abla da güldü. Sevmiyonuz siz beni."

Uslu dur da sevelim demek vardı ama dilinin ucuna bile gelmedi Murathan'ın. O mu Gökçen'i sevmeyecekti? Kolunda onun için hazır toka bekleten, yanında peçete taşıyan, düşünce hemen kaldıran, yarasına ondan çok acıyan, öğrendiği her şeyi öğreten, ona ters bakana dahi günlerce kin tutan o...

"Kim bilir ne yaptın da kızdı?" dedi ters ters. "Beş dakika durmuyorsun ki?"

Üzgün bakıyordu artık Gökçen. "Evcilik oynanamamış benimlen!" diye şikayet etti Gülhan ablasını. "Seninlen oynuyom. Onun ki çok sıkıcı ama. İstemiyom daha onla oynamak. Seninlen oynayalım Kepçük. Noğlar. Valla ki dağıtmam daha odanı. Valla ki..."

Yine ağlayacaktı. Dudakları bükülüyordu. Kıyamadı Murathan. "Tamam, oynayalım. Ama eşyalarımı sağa sola savurduğun an atarım dışarı Pamuk."

Az önce ağlayan o değilmiş gibi neşeyle güldü Gökçen. "Söz." Dedi tek nefeste. Sırıttı. Bununu çekti. Poposunu kıvıra kıvıra Murathan'ın yanından geçip oyuncak kutusuna ilerledi. "Şimdi ben karınmışım sen de kocam, tamam mı?"

Kızaran kulaklarına rağmen tip bir bakış attı Murathan. Oyundaki saçmalık başına ağırlar sokuyordu ama Gökçen oynarsa oynardı. Seçenek yoktu. Murathan'ın bu bakışını gören Gökçen bir an oynamaktan vazgeçtiğini düşündü. Korktu. "İstemiyon mu?" dedi tatlı tatlı. "Tamam o zaman sen karım ol ben kocan olayım."

"Ya saçmalama Pamuk ya." dedi Murathan huysuz huysuz. "Herhalde ben kocan olacağım sen karım." Anında huysuz halinden sıyrıldı. Oyun

mooduna girerek ilerledi. Oyuncak kutusunun yanındaki miniğe yaklaştı. "Yemek mi yapacağız?" diye sordu. "Ne olur sen yapma ben yapayım." Bütün oyuncakları kırıyor, sağını solunu koparıyordu yoksa.

"Tamam." dedi Gökçen uslu uslu. Arkasını dönüp yine kıvıra kıvıra masaya ilerledi. Sandalyeye tırmanıp yerine kuruldu. Yine uslu uslu bekledi. Murathan ise muazzam bir ev hanımı misali elindeki oyuncak telefonu Gökçen'in önüne, arabayı ise kendi önüne bıraktı.

"Patatesmiş gibi ye." dedi ciddi ciddi.

Öyle de yaptı Gökçen. Telefonu yer gibi yapıp üstüne bir de çok lezzetli olduğuna dair sesler çıkardı. "Çok lezzetli olmuş kocacığım." diyerek annesini taklit ettiği saniye Murathan'ın araba lokması boğazında kaldı. Alık bir bakış attı yanındaki kıza. Kulakları ile beraber yanaklarının da kızardığına adı gibi emindi. Gökçen önüne dönüp telefonu yer gibi yapmaya devam ederken o birkaç saniye daha baktı bu dağınık saçlara, kırmızı tombul yanaklara ve öne doğru büzülmüş minik dudaklara.

Salondaki televizyonun sesi sonuna kadar açık olsa gerek bangır bangır bir Yeşilcam filminin müziği geliyordu odayı. Murathan bunu biliyordu. Anneleri ne zaman yakalasa kaçırmadan izlerdi. El mecbur onlarda.

Devlerin Aşkı...

"Pamuk." dedi birkaç saniye sonra. "Uzat bakim parmağını."

"Ne?"

İleri uzanıp kırmızı renkli kalemini aldı Murathan. "Evcilikte yüzük de olur." dedi ciddiyetle. "Bak, anne babalarımızın yüzükleri var." Pamuk'un sol eline uzandı. Minik parmaklarını kavrayıp yüzük parmağına kırmızı kalemle ince bir yüzük çizdi.

Kıkırdadı Gökçen. "Kırmızı yüzük." dedi parmağına gülerek bakarken. Elini masanın üzerine yapıştırdı. Başka bir oyun kafasına geçmişti. "Hepsine çiz Kepçük. Koluma saat de çiz babam gibin."

Murathan hala evcilik kafasındaydı lakin. "Olmaz." Dedi ciddiyetle. "Bu evcilik yüzüğü tek parmakta olur sadece."

"Ben de sana çizcem o zaman." diyen Gökçen kalemi elinden kapmış, hızla Murathan'ın parmağına kırmızı bir yüzük çizmeye başlamıştı. Hızını alamadı. Elinin üzerine de bir şeyler çizmeye başlayınca Murathan ensesinden yakalayıp hızla geri çekti. Geri çekildiğinde yamuk yumuk olan yüzüğe ve elinin üzerine rastgele çizilmiş şekillere ekşi bir yüzle baktı Murathan.

"Batırdın Pamuk! Bu ne?"

Sırıttı Pamuk. "Resim yaptım." İleri atıldı resmine devam etmek adına. "Buraya da biii dağ çizelimmm!" dedi ressam Bob amcasından duyduğu gibi.

Ama çizemedi. Murathan izin vermedi. Kalemi elinden aldı. "Gel şimdi dağ çizeyim ben sana!" dediği gibi Gökçen'in elini, kolunu hatta yüzünü kırmızı bir kalemle çizdikçe çizdi. Gökçen de boş durmadı. O da masa üzerinden aldığı başka bir kalemle Murathan'ın kollarını çizmeye çalıştı. Kavga bir yerden sonra oyuna döndü. Evcilik unutuldu. Gülerек, neşeli kahkahalar atarak dakikalarca bu oyun oynandı.

En sonunda ise annelerin bu hallerine görüp ikisine de attığı okkalı bir dayak ve bol kese atılan bir banyo ile günü sonlandırdılar.

Gün sonunda her zamanki gibi aynı koltukta yana yana uyuyakaldıklarında yüzlerine ve kollarında kalem lekesi yoktu. Lakin ikisinin de sol elinin yüzük parmaklarından ince bir şekilde geçen kırmızı bir kalemin izi vardı.

Gözlerimi kısıp fırına çok ciddi bakışlar ataya devam ettim. Ciddi bir iş üzerine çalışıyordum. Ve fırına ne kadar çok bakarsam içeridekinin o kadar hızlı kızaracağına dair birtakım batıl inançlarım mevcuttu. Daha da kısıtım gözlerimi. Daha da, daha da... Gözlerim tamamen kapanınca ise minik bir öksürükle boğazımı temizleyerek gözlerimi geri açtım.

Abartma Gökçen. Abartma kızım. Az kıs. Ortayı bul.

Bakışlarımda kısık ayarı bulmaya çalışarak baktım fırındaki baklavaya. Tam buldum diyordum ki arkamdan yükselen bir sesle irkildim.

"Kızım." diyordu Neslişah teyzem.

"Hııı?" şeklinde tatlı bir tepki vererek döndüm kendisine. Her zaman ki anaç tebessüm ile bakıyordu yüzüme ama hafif ne yaptığını sorgulayan bir hali de var gibiydi. Sorgulama Neslişah teyzem. Gelinin bir deli.

Onun dükkanındaydık. Nesli'nin Mantı Evi... Küçük ama tatlı mı tatlı bir dükkandı. Kırmızı örtülü masaların her birinin üzerinde minik bir vazoda sarı nergis çiçekleri vardı. Yusuf amcanın mezarını süsleyen nergis çiçekleri. Çok seviyordu belki de. Ondandı mezarının üzerine de, bu masalarının üzerine de bu çiçeklerin konması. Bilmiyor, hatırlamıyordum. Hatıralar yine kayıptı. Ucunu tutsam, daha doğrusu tutabilsem anımsayacaktım sanki birkaç bir şey daha ama çoğu anının üzerinde ince bir zar vardı sanki. Delemiyor, yırtamıyordum. Mesela Yusuf amcanın en çok

mantı sevdiğini biliyordum. Ama onu mantı yerken hiç hatırlamıyordum. O zaman bunu nereden biliyordum?

Bilmiyordum.

Sabah daha sabahın dokuzuydu ama müşterisi vardı. Sabah sabah niye mantı yenir anlamış değildim ama cidden bunun için gelenler vardı yani. Tabi bana da şunu sormak lazımdı; sabah sabah neden baklava yapılırdı?

Cevap netti.

Komşu kızları meydanı boş bulmasın diye!

Dünden beri hala komşu kızı Feride sinirini atabilmiş değildim. Evlerin karşılıklı olması beni daha da çıkmaza sürüklüyor, Feride manyağının zırp pırt Murathan'ın odasını dikizlediğini görmek ise Murathan misali beni migren ataklarına batırıp çıkarıyordu. Perdesini sıkıca çekmiştim. Gece boyu da yanına tünemek vardı ama Neslişah teyzenin gazabı daha büyüktü. Haklı çıkmıştı Murathan. Canım kaynanam koynuna sokup yatırmıştı beni. Murathan oflayıp pofladığında odasına kovalamış, ben çiş bahanesi ile Murathan'ın yanına gitmek için her kalktığımda ise milli anne uyanışı ile vahşet görmüş bir şekilde uyanıp ne olduğunu sormuştu. 4 sefer yalandan çişe gidip 4 seferinde de Neslişah teyze uyandığı için pıtı pıtı yatağa geri dönmüştüm.

Murathan ciddi anlamda haklıydı. Asıl bordo bere Neslişah teyzeydi.

Şikayetçi değildim ama. Kucağı sıcacık, kokusu ise annem gibiydi. Bir Murathan'ın yanında kabussuz uyuyabilen zihnim, onun kokusunda da mışıl mışıl uyumuştum. Saçlarımı okşamıştı. Sıkıca bağrına saklamıştı. Küçükken yaptığım yaramazlıkları anlatmıştı. Hangi ara bu kadar büyüdüğümü mırıldandığında uyuduğumu düşünüyordu muhtemelen ama uyumamıştım. Duymuştum. Bunu da duymuştum. "Bütün emanetlerin artık yanımda, gözün arkada kalmasın Yusuf'um" dediğini de duymuştum.

Sonra ise derin bir uykunun kollarına yuvarlanmıştım. Nasıl rahat uyuduysam sabah erkenden kalkmış ve buna rağmen dinç uyanmıştım. Neslişah teyze yoktu yanımda. Dükkanı açmaya inmişti muhtemelen. Murathan da benden önce uyanır sanmıştım ama yanılmıştım. Neslişah teyzenin yokluğundan faydalanarak yanına sızabilmişim en sonunda. Annesinin serdiği mor çiçekli çarşaflar içine huzurla uyurken bulmuştum benimkini.

İşte kıdemli üstegmen de olsan annenin serdiği bu güllü çarşaflar içinde yatmak zorundaydın. Temizliğinden emin olduğu bir mekan olduğundan olsa gerek yüz üstü yattığı yastığın altına bir de kollarını sokmuş, yastıkla

büyük aşk yaşıyordu. Yastıktan gelen yumoş kokusu ile aşk yaşadığına emindim. Öyle bir ifadesi vardı. Güldüm bu haline. Kirpikleri ile oynamak, hafifçe ileri büzülmüş dudağından öpmek vardı ama kıyamamıştım. Zaten az uyuyordu, madem burası onun için güvenli bölgeydi dinlenebildiği kadar dirlensin istemiştim.

Sessizce odadan çıkıp aşağıya inmiştim. Neslişah teyzeyi burada da görememişim ama. Dükkandan içeri girdiğimde 18 yaşlarında, koyu kahve gözlerini kocaman açarak bana bakan bir genç erkek ile karşılaşmıştım. Kumral bir gençti. Saçlarını Shrek' teki prens misali ortadan ayırmıştı. Tatlı duruyordu ki beni görür görmez kocaman gülümsemesi bu fikrimi onaylamıştı. Kayhan olarak tanıtmıştı kendini. Neslişah teyzenin yamağıymış kendisi. Bana ise en içlisinden "yenge" demeye ilk saniyelerden başlamıştı. Murathan abisi demiş önceden. Yerdim Murathan abisini.

Neslişah teyze dükkana alınması gereken birkaç şeyi almak için çarşıya inmiş. O gelene kadar Kayhan'a kahvaltı hazırlamasını tembihlemiş ama dükkân sabahın köründe mantı yemek isteyen birkaç müşteri ile dolunca Kayhan ancak gelen müşterilere koşturmuştu. Ben ise muazzam bir gelin, gelin-i şahane, doğunun ve batının en muazzam gelini olarak kahvaltı işine el atmıştım. Kahvaltı sofrası kurmuşum. Lakin Murathan uyanmamış, Gülhan abla ve Neslişah teyze hala gelmemişti. Ben ise beklerken boş boş oturmamak adına baklava açmıştım.

Evet ben, Gökçen yapmıştı bunu. Kıskançlık bazen insanın içindeki gizli meziyetleri fena halde tetikliyordu.

Zamanı aşırı verimli kullandığım bir gün oluyordu. Saat daha dokuzdu ve ben hem uyanmış, hem bir kahvaltı sofrası hazırlamış, hem de baklava açmıştım. Neydim ben? Wonder Woman falan mı? Canım kendim... Canım...

Ama bana hayretler içinde bakan Neslişah teyze Wonder Woman'dan ziyade deli bir Harlay Quinn olduğumu düşünüyor gibiydi.

"Ne yapıyorsun sen?" derken elindeki poşetleri mutfağın bir köşesine bırakarak bana ilerledi. Fırına baktı şaşkın şaşkın. "Sen mi yaptın bunu?"

Hızlı hızlı başımı aşağı yukarı salladım. Yetmedi çocuksu bir neşeyle ellerimi belimde kavuşturup sağa sola sallandım. "Erken kalktım, siz de olmayınca gelene kadar bir şeyler yapayım dedim."

Ben hep böyle erken kalkar, hep böyle sürprizler yaparım Neslişah teyzem. Hep...

Atma Ziyaaaaa! dedi sol melek.

"Yavrum niye yordun kendini?" derken hem gülüyor hem de kınıyordu. "Tatile geldiniz buraya. Dışarıya kahvaltıyı da sen hazırlamışsın." Bu noktada kaşları çatıldı. "Gelmedi mi o Gülhan? Kırk kere dedim benim sabah işim var, sen erkenden gel kahvaltıyı hazırla diye."

Gülüşüm büyüdü. "Kızma Gülhan ablaya. Ahsen çok yordu dün. Uyuyakalmıştır. Hem hallettim ben hepsini." En tatlı bakışımı attım. "Yabancı mıyım sanki?"

Bak, bak, bak. Laflarıma bak...

Ters bakışları anında aydınlandı. "O nasıl söz?" dedi ters bir tatlılıkla. "Yabancı da kim miş?" derken ise kollarını bana doğru açınca anında koynuna sokuldum. Canıma minnetti valla. Sıkıca sarıldım. Bazen insanın çocukluğu sadece bir koku olabilirdi. Neslişah teyzenin kokusu ise bütün çocukluğumdur. "Sahiden sen mi yaptın bakayım bunu?" dedi.

Başımı geri atıp yüzüne baktım. Fırındaki baklavayı kast ediyordu. Şaşkınlığını anlayabiliyordum. "Tabi kii." derken gururluydum. "Başka kim yapacak?" Komşu kızı Feride mi demek vardı ama yuttum. Kollarım Neslişah teyzenin bedeninden geri ayrıldı bu noktada. Biz kaynanam ile aşk yaşarken yanmaya dönecekti baklavam. Hızla fırına ilerledim.

Neslişah teyze ise gülmüştü arkamdan. "Maşallah benim kızıma."

Gururum seviye atladı. Ama fırını açar açmaz yüzüme ağır bir sıcaklık vurunca yüzümü buruşturarak geri çekilmek zorunda kaldım. Benim hamaratlık buraya kadardı. Elinde tepsi ile gelirken dedesi maşallah der demez tepsiyi evin yüzüne deviren torun misali öylece kaldım. Canım Neslişah teyzem ise yine gülerken bakmıştı bu halime. "Dur bakalım, yavaşça alalım." Derken beni yana çekip o çıkardı tepsiyi fırından. Tezgahın üzerine bıraktı. Nar gibi kızarmış, misler gibi duruyordu canım baklavam.

"Ohhh!" derken derin bir nefes çekti içine Neslişah teyze. "Eline koluna sağlık. Çok güzel koktu. Renk geldi dükkanıma." Yine sııttım. Çok büyük bir iş yapmış küçük çocuklar gibi hevesle baktım yüzüne. "Baklavan sıcak. Şerbetin ılıktı. Haydi dök bakalım şerbetini." dedi tatlı tatlı.

Hemen dediğini yapmak için kolları sıvadım. Güzelce tatlıyı şerbetlerken o da beni izliyordu. Sessiz kaldık birkaç dakika. "Neslişah teyze." dedim aniden. Aklıma gelen bir soruyu sormadan edemedi. "Murathan'ın asker oluşu..." Derin bir nefes alıp öyle devam ettim. "Nasıl kabullendin? Gökalp de istemişti ama annem asla kabul etmedi."

Belli etmemeye çalışarak yandan yüzüne bakmaya çalıştım. Tahmin ettiğimin aksine üzgün değildi. Derin bir tebessüm vardı dudaklarında. "Kabullendiğimi kim söyledi?" derken sesi bir tık buruk ama yine de neşeli çıkarmak istediğini belli eden bir tondaydı. "Bu saçlara bu aklar Yusuf'u toprağa verdikten sonra değil, Murathan asker olduktan sonra düştü." İstemsizce durdu şerbeti kepçe ile döken elim. Bakışlarımı tamamen ona çevirdim. O ise en derin şekilde gülümsedi. "Ama hayali buydu. Engel olamazdım. Babası hayatta olsa o da böyle olmasını isterdi."

"Korkmuyor musun?" Ben çok korkuyordum çünkü. Murathan'ın yanımda olmadığı her saniye kalan zamanım için çok korkuyordum. Deli gibi korkuyordum.

Gülüşü derinleştirdi. "Kaybetmekten korkma kızım." dedi içimden geçen sesi duymuş gibi. "Çünkü hayat hep en korktuğunla sınar seni. Korkma ki korkuların seni bulmasın. Yaşamak istediğini hayal et, öyle de yaşa. Yaşamaktan korktuğunu hayal edip kalan ömrünü de boşa harcama." Derin bir şekilde soluklandı. "Hem birini sevince yanında olmasa ne yazar. Sevgi bedenlere değil, ruhlara karşı hissedilen bir duygudur." Elini kalbinin üzerine attı. "Sevgi burada yaşanır." Eli kalbinin üzerinden ayrıldı. "Yusuf 3 ayı bedenle yıllardır benim yanımda. Evlatlarımdan bana olan sevgisi de babalarından bir parça değil mi bana?"

Cevap veremedim. Öylece kaldım. Yusuf amcanın Neslişah teyzeye neden "Sultanım da sultanım" diye ağıtlar yaktığını ise şu an daha net anladım. Güçlü bir kadındı. Her şeyiyle...

Baklavayı bir köşeye aldık. Bu arada Gülhan ablayı arayıp azarını çekmek için dışarı çıkmıştı Neslişah teyze. Bana sofraya götür dediği birkaç kahvaltılığı daha dikkatle kahvaltı masasına yerleştiriyordum ki arkadan belime dolanan kollarla bocaladım. Anlık bir bocalamaydı bu lakin. Gelenin kim olduğu netti. Murathan'ın dudakları boynuma derin bir öpücük bıraktığı saniye en işveli gülüşüm de gelip dudaklarıma konmuştu. Asıl şimdi gün ayıyordu.

"Günaydın." diye mırıldanırken derin bir öpücük daha bıraktı boynuma. Derin bir nefes çekti içine.

Kendimden geçip gitmek vardı ama ortam malumdu. Göz ucuyla bize bakan müşterileri ve yandan yandan sırttan Kayhan'ı görünce usulca yüzümü ona çevirdim. Kehribarları ile karşılaşır karşılaşmaz ise asıl güneşim doğdu. Bu aşk birazcık azalmalıydı artık bence. Her geçen gün

biraz daha artması normal değildi zira. Ya ben bir gün gül cemaline bakarken 'hıkk!' diye gidersem? O zaman ne olacaktı?

Ellerini belinden çözmedi. Uykusunu baya baya almış olmalı ki sabah olmasına rağmen huzurlu bir ifadesi vardı. "Günaydın." diye mırıldandım.

"Erkencisin." derken baya şaşkındı.

"Ben erkenci değilim de sen bugün geciken tarafsın Komutan." Ellerimi boynuna uzatıp açık mavi, salaş gömleğinin yakalarını daha da toparladım. Etrafta komşu kızı Feride tehlikesi vardı. Kurda kuşa yem edemezdim hurma gözlümü. "Hani sen ben olmadan uyuyamıyordun?" diye mırıldandım hafif ters bir edayla. "Fosur fosur uyuyordun, maşallah."

"Kırk kere geldim başına Pamuk. Uyurken anneme sarıldığın kadar bana sarılmadığını görünce minik bir incindim doğrusu."

Kıskanç goril. Güldüm istemsizce. "Gülme." dedi çapkın çapkın. "Sabah sabah şöyle gülme." Derin bir öpücük bıraktı sol yanıma. "Daha ayılmadan beni yine bayıltma." derken derin bir öpücüğü de diğer yanağıma bırakıp devam etti. "Fena yaparım."

Tabi ki güldüm. Hem de en cilvelisinden. Aniden girişte beliren Neslişah teyzeyi gördüğümde ise ışık hızında gülüşümü silip kaşına gözüne bin adam kurban edeceğim zatın kollarından sıyrıldım. "Annen geliyor." diye mırıldandım panikle. "Dur, annen geliyor."

Dünyanın en edepli gelini unvanını kucaklamaya gidiyorum. Açılın.

Durdu. Bıraktı. Lakin oflayarak. Yüzünü toplaması adına minik bir kaş göz yaptım. Manyak adam göz devirdi. Kuzey Tekinoğlu moodunu aktive etmişti. Belliydi. Her an içeri dalan bir müşteriye ne baktın birader mantı var, yoğurt var, ne baktın diye yükselebilirdi. Lakin gelen annesiydi. Yüksellemedi.

"Geliyor şimdi Gülhanlar. Biz başlayalım kahvaltıya." diyerek ortama dalış yaptı Neslişah teyze. "Uyuyakalmış cidden. Şaka gibi kız ya. Koca kadın oldu, çoluğa çocuğa karıştı, akıllanır belki diyoruz kafası hala dumanlı." Kınadı Gülhan ablayı. Sonra ise Murathan'a baktı göz ucuyla. "Günaydın oğlum."

"Günaydın." diye mırıldandı Murathan. İkisi de masaya oturmak için hareketlendi. Neslişah teyze Murathan'dan önce bir sandalye çekip oturdu. Tam karşısına ise Murathan. Bende Murathan'ın yanına oturacaktım ki baklavalarım aklıma gelince aydınlanmış bir ifade belirdi yüzümde.

"Durun! Başlamayın. Hemen geliyorum. " diyerek mutfağa yöneldim. Arkamdan nereye diye soran Murathan'a, Neslişah teyze sana bir sürprizi

var diyerek cevap vermişti. Güldüm kendi kendime ve hızla mutfağa girdim. Bir servis tabağı buldum. Şerbetlediğim canım baklalarını güzelce tabağa alıp en gururlu halimle çıktım mutfaktan. Ver arkadan gelinim mutfakta şarkısını iç ses ver!

Analı oğullu cidden kahvaltıya başlamak için uslu uslu beni bekliyorlardı. Beni görünce Murathan sorgular bakışlarını bana ve elimdeki tabağa çevirdi. Gururlu gülüşüm büyümüştü. Hamarat olmak zordu. Baklava tabağını 'kınayı getir aney' der gibi başımda çevirerek getirme isteğime zor hakim oldum. Hanım kız olduk ama. Baklava dolu tabağı masanın boş bir kısmına bıraktım. Aynı gururlu gülüşümle Murathan'ın yanındaki sandalyeye kuruldum.

"Evet." dedim keyifle. "Şimdi başlayabiliriz."

"Eline sağlık." dedi Neslişah teyze daha yemeden. "Çok güzel duruyor kızım."

"Eline sağlık derken?" dedi Murathan hafif bir şaşkınlıkla. Bakışlarımı ona çevirdiğimde cidden bir tık şaşkındı. "Sen mi yaptın bu baklavayı?"

Büyük bir keyifle başımı aşağı yukarı salladım.

Daha da şaşırdı. "Ne zaman?"

"Bu sabah."

"Sabah?" derken şaşkınlığı seviye atladı. "Sen sabah hem erken kalktın hem de baklava mı açtın?"

Yine keyifle başımı aşağı yukarı salladım ama bu sefer yandan bacağına minik bir şamar atarak. Çaktırmasına oğlum. Gelin şovumuzu yapıyoruz burada. "Evet hayatım. Canım sıkıldı senin uyanmanı beklerken, oyalanayım dedim öyle." dedim tatlı tatlı. Aynı gülüşle Neslişah teyzeye bakarken Murathan'ın bacağını hafifçe sıktım. Şaşkınlığı daha çabuk geçirdi.

Geçmedi ama. Alık alık baktı yüzüme. Göz kırıştırdı bir de. Sen nasıl bordo beresin? Çaktırmasına oğlum.

"Maşallah benim kızıma." dedi canım Neslişah teyzem kırkınıcı kere falan. "Çok güzel oldu eminim." Uzanıp ilk o bir dilim aldı tabağına. Canım kaynanam ya, canım...

Yanımdaki asıl kaynanama döndüm. "Sana da vereyim mi?" dedim tatlı tatlı. Cevap beklemedim. Bir dilimi alıp tabağına bıraktım. "Bak bakim begenecek misin?" derken sesimde saçma bir heyecan vardı. En çok o sevmeliydi. Hatta en çok benim baklavamı sevmeliydi. Bana neydi. Doğum

gününde de yapıp o yok diye bütün mahalleyi baklava ile ihya etmişim. İçimde ukde kalmıştı onun yememesi.

Ben heyecanla beklerken uğruna bir mahalleyi baklavaya buladığım adam önüne bıraktığım baklavalara bakarak şöyle dedi; "Zehirlenme ihtimali?"

Anında düştü yüzüm.

"Aaaa!" dedi Neslişah teyze perdeleri makinadan beyaz çıkmayan teyzeler edasıyla. "Murathan! Öyle mi denir oğlum?"

Haklısın Neslişah teyze. Bana öyle denmezdi. Ama senin oğluna ağzında kırılırsın denirdi yani. Dilimin ucuna gelen "bok ye!" yükselişine zorla hakim oldum. "Yüzde yüz." dedim tip bir bakış eşliğinde. "Sen seversin diye un yerine fare zehri kattım." Tatlı tatlı gülümsedim bu noktada. "Ye bir bakalım hemen zehirleyecek mi?"

Güldü salak goril. Hem de en eğlenen haliyle. Tek seferde attı baklavayı ağzına. Keyifle yedi. Her bir ısırışında yüzündeki ifade biraz daha aydınlandı. Ağır ağır yuttu. Ve en nihayetinde şaşkın bakışlarını bana çevirdi. "Ciddi ciddi bunu sen mi yaptın?"

Gururla havalandırdım kaşlarımı. "Tabii ki. Güzel olmuş mu?"

"Tepsiyi ver." dedi tek nefeste. "Bırak kahvaltıyı mahvaltıyı bana tepsiyi ver."

Kendimi tutamayarak güldüm. Baklava tabağını ona uzattım. "Hani zehirlenirdin? Ne oldu?"

Kendi tabağına biraz baklava alıp kalan kısmı bana geri uzatacağına, baklava dolu tabağı önüne alıp boşta kalan servis tabağını verdi elime. Bir dilimi daha bütün yuttu. Keyiflendim. Görev başarılıydı.

"İnanamıyorum sana Gökçen." dedi ağzındaki lokmayı yuttuğu an.

Çayımdan bir yudum aldım. "Hangi konuda?"

"Madem böyle güzel baklava açıyordun neden aylardır baklava diye ağıtlar yaktırırsın bana be kızım?"

Keyifle bir dilim domates aldım tabağıma. "İlişkımız monotonlaşmasın diye böyle küçük sürprizlerimi zamana yayıyorum."

"Höröka!" dedi ağzı dolu dolu. Neslişah teyzeye çevirdi bakışlarını. Hızla yuttu ağzındaki lokmayı. "Sen de ye anne. Harika olmuş. Özür dilerim ama seninki ile kapışır."

Ben olsam sana verdiğim emeklere yazıklar olsun diye çirkefleşirdim. Ama kibar kadındı Neslişah teyze. Yükselmedi. "Eee dedim ben sana çok güzel olmuş diye." derken çayını yudumladı. "Ellerine sağlık kızım."

Gülümsedim. "Afiyet olsun." Kısa bir an herkes yemeğine yöneldi. Hala tepeleme baklava yiyen Murathan'a baktım kısa bir an için. "Miden ağrır." diye mırıldandım. Az önce elime tutuşturduğu, kenara bıraktığım servis tabağına domates, salata, zeytin ve biraz peynir aldım. "Aç karnına o kadar çok yeme. Harbi zehirleneceksin yoksa. Kahvaltı yap önce." derken içinde sadece bir tane kalmış baklava tabağını alıp yerine kahvaltı tabağını bıraktım. Önünden ayrılan son baklava dilimine içli bir bakış attı.

Adana sınırları içinde komutan Karakurt değil de sadece Murathan'dı sanki. Çocuksu bir ışıltı vardı göz bebeklerinde. Kısa bir saniye için Neslişah teyze ile göz göze geldim. Derin bir tebessümle bakıyordu bu halimize.

"Hep yap bunu." dedi Murathan keyifle.

Gülümsedim. Lakin oldukça imalı bir şekilde. "Yaparım tabi." diye mırıldandım sessizce. Neslişah teyzeye kısa bir bakış attım. Bize bakmıyordu artık. Anlık olarak kapıdan giren Gülhan ablaya çevirmişti bakışlarını. Fırsatı değerlendirdim. "Bilirsin, ben baklavayı çok severim." diye tamamladım kendimi.

En sevdiğim baklavalalar ise malum olurdu ki hurma gözlü bir beye ait olan baklavalardı.

Anlık bir yükseldim. En gizli halimle cilvelendim. İçimde bir nokta gıdıklandı. Kudurma Gökçen. Sakin ol kızım. Bu adam kırmızı örtü gören boğa gibi, bak. Senden beter. Omzuna atar, alır masadan kaçır. Aranma kızım.

Lakin Murathan kırmızı örtüyü çoktan görmüştü. Birkaç saniye yandan yandan baktı. Sonra ise en serserisinden yarımca gülümsedi. Anlamasa bir dişimi kırardım zaten. Annesine baktı, dudağının üstünü kaşırken hafifçe yana doğru eğdi kendini. Kulağıma yaklaştı. "Ne tesadüf." diye mırıldandı kulağıma. "Bende tatlı şeyleri çok severim, bilirsin."

Ortam ikimiz için daha da alevlenmeden çok şükür Gülhan abla yangın söndürme tüpü ile aramıza giriş yaptı. "Günaydın!" dedi neşeyle.

Neslişah teyze ise çatık kaşları ardından bombardımana başladı. "Hiç gelmeseydin Gülhan, ne gerek vardı kızım? Zahmet oldu."

Giydiği kot jile, iki yandan ördüğü saçları ve ucuna taktığı ayıcıklı tokları ile tam bir bal küpü olan Ahsen annesinin elini bırakıp çoktan bize koşmuştu. "Yengem!" diyerek tam dibime gelince içim kıpır kıpır oldu. Kucakladım hemen. Dizlerime oturtup yanağına kocaman bir öpücük bıraktım.

"Günaydın."

Gölerek göğsüme daha çok sokuldu. Bir yandan ise elini öpmesi için Murathan'a uzatıyordu. Murathan ona uzanan bu minik eli geri çevirecek değildi. Avuç içinden öptü. Sonra ise yer gibi yaptı bu minik eli. Ahsan neşeli bir kahkaha attı. "Ben yemek değilim dayı."

Bence tek seferde yutmalık bir lokmaydın Ahsen. Konu tartışmaya kapalı. Teşekkürler.

Bu sırada Gülhan abla ve Neslişah teyze kaosu hız kesmeden devam etmekteydi. "Geldim anne geldim." derken karşımdaki sandalyeye kuruldu Gülhan abla. "Alt tarafı yarım saat geç kaldım. Bir belediyeden anons vermediğin kaldı. Çocukla ancak yetişiyoruz."

Hala pek bir ters bakmaktaydı Neslişah teyzeciğim. "Yarım saat mi?" derken bu tersliğini sesine de yansıttı. "Abartısız iki saat 15 dakikadır seni arıyorum Gülhan. Misafir bu kız burada." derken bir eli beni işaret etti. "Şu an yediğin kahvaltıyı o hazırladı. Misafir diyorum bak."

Gülhan abla annesinin tam tersi bir kişilik olduğunu en net şekilde ortaya koydu. En genişinden sırtıttı. Tabağına peynir almak için ileri uzandı. "Ne misafiri anne ya? Gelinin o gelinin." Bana baktı. "Bu arada sofraya harika görünüyor Gökçen. Şimdiden eline sağlık. Şanslı bir görüşmeyim." Domates tabağına uzanıyordu ki hemen yanında, tabağın içinde tek kalan baklavayı görünce durdu. Sırtışı silindi. "Ay bu ne?" dedi ekşimiş bir yüzle. "Feride'nin baklavası mı yoksa? Niye koydunuz sofraya?"

Gülhan abla... Sen harika bir görüşcesin.

Ama beni biraz tanımamış gibime gelmişti. Araya giren yıllardan minik detayları unuttuğunu var saymak istiyordum. Zira beni bir nebze tanıyan bir insan, boğazlansam dahi o baklavayı bu sofraya koymayacağımı bilirdi. Kucağımdaki Ahsen'in saçları okşadım. "Ben yaptım." dedim kendimden emin bir şekilde.

Sen kim köpek be Feride?! Hoşt!

Şaşırdı Gülhan abla. "Ne zaman?"

"Sabah."

Daha da şaşırdı. "Bu sabah?"

Onaylayan mırıltılar çıkardım.

Şaha kalktı Gülhan bala. "Kız madem böyle şeylerin var niye söylemiyorsun?!" derken Seda Sayan'dan pek farkı yoktu. Son kalan baklava dilimini hızla kendi tabağına aldı.

Tabak boş kalınca kucağımdaki Ahsen'i Murathan'ın kucağına yönlendirdim. "Biraz daha getireyim."

"Bana ayrı tabakla getirebilir misin yavrum?" dedi Murathan.

Böyle istersin de getirmez miyim be adam?! Köpeğin olsun be ayrı tabak. Kurt bakışlarında boğulduğum. İçten bir yükselişti bu tabi. Dışında yaprak oynamadı. Ahsen Murathan'ın kucağına hoplayınca tabağı alıp mutfığa yöneldim.

"Sen gel buraya Ahsen. Rahatsız etme dayınları." diyen Gülhan ablanın sesi geldi arkadan.

Sonra ise "Bana ne. Ben dayımla yiycemm!" diyen Ahsen'in.

Murathan 'Bırak kalsın kucağımda. Yengesi ile beraber yeriz biz. Dimi dayısı?' derken ben mutfığa girmiş bulunuyordum. Çırak Kayhan dışarıdaki müşterilere koştura koştura servis hazırlarken ben salına salına tabağıma tatlıları alıp, Murathan içinde ayrı tabak hazırladıktan sonra geldiğim gibi mutfaktan geri çıktım. Ama çıkmaz olaydım. Çünkü karşımda hiç de hoş bir görüntü yoktu.

Komşu kızı Feride üzerine giydiği koyu kahve, dizlerinin üzerinde biten efil efil elbisesi ve ensesinde sıkı bir atkuyruğu yaptığı saçları ile az önce huzur ile kahvaltı yaptığım masanın önünde dikilmekteydi.

Sabah sabah beni mi sınıyor bu? dedi sol melek. *Aksiyim, lanetim, belayım bak ablacığım.*

Sakin olalım dedi sağ melek. *Aman ağzımızın tadı kaçmasın Gökçen. Unutma. Sen olgun bir kadınsın.*

Ay ne olgunu be! dedi sol melek "ne aşkı be" diyen Pargalı İbrahim gibi. *Kim dedi bize olgun ol diye? Bana böyle bir komut gelmedi.*

Murathan misali başıma giren ağrıyı ve yüz ifademi olabildiğince sabit tutmaya çalıştım. Zordu ama başardığımı düşünüyordum. Salına salına ilerledim yanlarına. Mekanın asıl sahibini görmeliydi birileri. Tam yanından geçip Murathan'ın yanındaki yerime ilerledim. Yüzünü göreceğ konuma gelmiş bulunuyordum artık. Elimdeki tatlı tabakları ile kafasında sirtaki yapmak vardı ama olgun kadındık. Yapamadık.

"Feride." dedim isminin harflerini uzatarak. Tabağın birini masaya bırakıp sandalyeme kuruldum. Gülümsedim. "Günaydın canım."

O pek gülümsemedi ama. Göz ucuyla ifadesiz bir bakış attı. "Günaydın..."

Ay ne kadar da içerledim bu tavrına anlatamam yani! En umursamaz halimle Murathan için ayrı hazırladığım tabağı önüne bıraktım. "Al

hayatım."

Hayatım demeyi pek tercih etmediğim için bu çıkışı ürkütücü bulmuş olmalı ki ürkek bir bakış attı hurma gözlüm. Ama sağ olsun çaktırmadı. "Sağ ol..." diye mırıldandı. Önüne dönerken ise ekledi. "Hayatım..."

Aferin. Yola gel aslan parçası. Ne saçmalarsam böyle uyum sağla.

"Otur kızım şöyle." dedi Neslişah teyze. "Ayakta kalma."

Çaktırmadım ama Neslişah teyzeye de tip bir bakış attım. Aşk olsun be Neslişah teyze... Oldu olacak gelsin tepeme otursun! La havle! Nezaket gereği söylediğine emindim ama yine de bu kızla aynı sofrada bulunmak falan istemiyordum. Allah razı olsun ki Feride de istemedi.

"Yok, Neslişah teyze, sağ ol. Annem un istedi biraz. Onu alıp gideyim ben." derken elinde olduğunu yeni fark ettiğim turuncu bir kaseyi öne doğru uzattı.

Neslişah teyze elinden alıp mutfığa yönelirken masada kalan Murathan, ben, Gülhan abla, Ahsen ve Feride beşlisi olarak birkaç saniye sessiz kaldık.

"Anne ben çuçoklu umurta istiyom." diyen Ahsen ortama ciddi bir giriş yaptı.

Ben de neler neler yapmak istiyorum ama işte... Hayat be Ahsen... Benden sana tavsiye, sakın büyüme. İstedığın hiçbir şeyi yapamadığın saçma bir müessese büyüklük.

"Nasılsınız?" dedi Feride.

"İyi canım." dedi Gülhan abla anında. Ahsen'in tabağına sucuklu yumurta bırakıyordu bir yandan da. "Çok iyi hem de. Ailecek kahvaltı yapıyoruz gördüğün üzere."

İyi görümceler edindim vesselam. Büyük bir keyifle ağzıma minik bir domates parçası attım.

Yüzü yine düştü Feride'nin. "Ne güzel..." diye mırıldandı. "Afiyet olsun." Gülhan abla samimiyetsiz diyeceğim bir gülüş attı. Feride ise bu konuda baya idmanlıydı sanırım. Asla umursamadı. Düşen yüz ifadesini topladı. Sofraya getirdiğim baklavalara saçma bir tebessüm ile baktı. Daha sonra ise getirdiğim baklavalardan yiyen Murathan'a. "Dün yeseydin keşke. Sıcak sıcak getirmişt看. Daha lezzetliydi."

Valla kaşınıyor.

Sakin ol Gökçen. Sakin ol kızım. Sakin ol good gırl... "Bu seninki değil." demiş bulundum aniden. Bakışları Murathan'dan bana döndü. Murathan'a gülerek bakan ifadesi bana bakarken hafifçe soldu. Onun yerine ben

gölümsedim. "Seninki biraz şerbetlendi tatlım." dedim muazzam bir tebessümle. "O yüzden bunu ben yeni yaptım." Boşta kalan sandalyelerden birini işaret ettim. "Buyur şöyle. Tadına bak istersen."

Hafifçe boğazını temizledi Murathan. Lokma boğazında kalmış olmalıydı. Benden bir tık tırsıyor oluşu da muhtemeldi. Gülhan abla ise gülmemek için hafifçe dilini dudaklarında gezdirdi. Ahsen yavrum masumdu ama. "Nam nam nammm! Çucuk adam şip şap şop, karnı davul; güm, güm, güm. Kaşları keman; gıy, gıy, gıyy..." şeklinde son derece anlamlı bir şarkı ile ortama efekt veriyordu.

"Yok." dedi Feride düşük bir ifadeydi. "Sabah sabah tatlı yemeyeyim. Keser şimdi."

"Bence de." derken artık pek de gülmüyordum. Birkaç saniye için ben ona o bana anlamsız bir şekilde bakıştık. Dayanamayan o oldu. Tedirginlikle bakışlarını gözlerimden kaçırdı. Sabrımı sınıyor olsa gerek. Bir adamın yanında sevgilisinin olduğunu göre göre nasıl böyle davranılabiliirdi aklım almıyordu. Tamam, hoşlanıyor olabilirdi. Şu an kalbi kırılmış olabilirdi. Ben de daha fazla kalbini kırmak, incitmek istemiyordum ama sabrımın da bir sınırı vardı. Bir tık daha ileri giderse çok fena yapacaktım.

Çok şükür ki Neslişah teyze elinde un dolu kase ile ortama giriş yaptı. "Al kızım." diyerek unu Feride'ye uzattı.

Aldı Feride. Gerekli teşekkürünü yaptıktan sonra ise kıvıra kıvıra dükkanın çıkışına ilerledi. Bu süreçte tam olarak yanımdaki gorile baktım. Bakışları ileride olsa şöyle yandan ağzına şamarı indirecektim ama değildi. Tam olarak kucağındaki Ahsen'in ağzına incir reçeline batırdığı minik ekmek parçalarını vermekle meşguldü. Ahsen'in kucağına düşen ekmek parçalarını ise anında temizliyordu. Adi adam. Kucağında çocukla bu kadar tatlı durmak zorunda mıydı? Beni olmadık düşüncelere itekliyordu.

"Çıngırak var arkasında bak çıngırak. Tıslayarak gidiyor, bakın bir şuna." dedi Gülhan abla Feride'nin arkasından büyük bir nefretle.

"Gülhan!" diyerek uyardı Neslişah teyze.

Ama Gülhan abla bu uyarıyı pek dikkate alacak gibi değildi. "Ay ne Gülhan?!" diye çıkıştı. Bana baktı. "Oldum bittim hoşlanmıyorum bundan. Ne bundan ne de annesi olacak o kadından."

Sebep belliydi ama sormadan edemedim. "Neden ki?"

"Sinsiler." dedi Gülhan abla anında. "Annem yıllardır her şeylerine koştur onların. Dara düştüklerinde ilk annem yardım etti. İyiliğini asla esirgemedi.

Hep kibar davrandı. Saygılı oldu. Ama annem ne zaman arkasını dönse bunlar kuyusunu kazdı. Arkasından konuştu. Aslıhan ablam olsaydı şu an burada keşke. Bu ikisine o kadar profesyonel, o kadar harika laf sokuyor ki zevkten on köşe falan oluyorum."

Göz devirdi Neslişah teyze. "Gülhan dedim."

Yüzünü ekşitti Gülhan abla. "Deme anne. Valla hiç Gülhan falan deme bana yani. Sen de az daha kendini zorlasan ermişler mertebesine ulaşacaksın yani. Kırk kere dedim bu kadar iyi niyetli olma diye."

"Yardımları da çok oldu." dedi Neslişah teyze her zaman ki asil duruşuyla. "Bunları göz ardı edemem."

"Neden acaba?" derken küçümser bir tını vardı Gülhan ablanın sesinde. "Kızını Murathan'a vermeye çalıştıkları için yardım etmiş olabilirler mi anne? Bak bakalım bundan sonra yardımları dokunacak mı sana."

Ortama ağır bir sessizlik çöktü.

"Sar sar sar sar makarayı. Çöz çöz çöz makarayı." dedi Ahsen.

Bence de Ahsen. Çözdüğün o makarayı bana ver sonra gidip şu Feride'yi boğayım ben artık. Yeter be, buramıza kadar geldi. Nedir bu yani, nedir!? Ağzımdaki lokmayı ağır ağır çiğnerken bakışlarımı yanıma çevirdim. Kurban olduğum adam da yandan yandan bana bakmaktaydı. Masumca göz kırptırdı. Haklıydı da. Bu durumda masumdu. Ama içimdeki kıskançlık duracak gibi değildi. Kaynadıkça kaynıyordu.

Derin bir nefes verirken bakışlarını ablasına çevirdi. Abla sen beni yaktın bakışını fazlası ile attı. Durumu ise Neslişah teyze özetledi. "Aferin sana Gülhan..."

Dişlerini dudağına geçirdi Gülhan abla. Sıvadıktan sonra toparlama gülüşü attı. Nerede görsem tanırdım bu gülüşü. Nereden biliyorsun diye asla sormayın. "Eee ama bunlar geçmişti kaldı tabi." şeklinde bir toparlama girişiminde bulundu. "Önemli olan şu an ve sonuç. Dimi ama?" Murathan'ın öldürücü bakışlarından biraz tedirgin olmuş olmalı ki hafifçe yutkundu. Gülüşü titredi. Ortadaki baklava tabağına uzandı. "Gökçişşş." dedi en sevecen sesiyle. "Baklava vereyim mi sana da? Çok güzel olmuş. Eline sağlık."

Güzel olacaktı tabi. Canım parmaklarım. Canım kendim. Öyle güzel yapmıştım ki; sen ev bark çeviremezsin diyen annem ve babaannem utanır mıydı? Sanmam. Kahvaltımıza devam ettik. Teyzemi arayalım dedi Ahsen. Aradık. Kahvaltı sofrasının bir ucundan görüntülü arama ile katıldı bize Aslıhan abla. Murathan Gökalp'i aradı. Gökalp'in telefonu en içli şekilde

"Murathan abimmm" diye açınca bende bir tık balatayı kopartıp, 'benim telefonumu bir kere bile böyle açmadın köpek' yükselişine neden olmuştu ama hemen toparladık. O da Aslıhan ablamın yanından katıldı bize. Ben ise annemi aradım. Onu da Gökalp'in yanına yasladım. Onlar telefonda biz ise birlikte oturduğumuz masadan gülerek, hatta yüksek sesli kahkahalar atarak kahvaltımızı ettik. İnsanın bir yere ait olduğunu hissettiği duygu zannımca mucizevi bir histi. Bu an ise bu duyguyu iliklerime kadar hissettiğim benim en mucizevi anım.

Kahvaltı bittiğinde hızla masayı toplama kısmına geçmiştik. Burası tahmin ettiğimden daha yoğun bir mekandı anladığım kadarıyla. Saat daha on bir olmadan insanlar akın akın mantı yemeye geliyordu. Çırak Kayhan uçar gibi masa aralarında koşuyor, siparişleri alıyor, aldığı siparişleri yetiştirmeye çalışıyordu. Dayanamamıştım bu koşturmacasına. Bir iki masaya da menüyü ben uzatıp siparişlerini almıştım. Siparişi bildirmek adına mutfığa girdiğimde ise bir köşede mantı kapatan Murathan görmeyi beklemediğimden hafif bir bocaladım.

"Neslişah teyze 2 mantı tabağı, bol soslu olacakmış." dedim tezgah arkasındaki Neslişah teyzeye. Sonra ise hurma gözlüme yöneldim. "Oooooo, kolay gelsin Komutanım." Bu süreçte bolca da gülmekteydim. Büyük elleri ile küçücük mantıları kapatırken pek ciddi duruyordu. Hamarat erkeğin hali bir başka oluyordu. Anında cebimden telefonumu çıkardım. "Bunu çekmem lazım."

Bordo bere tabi. Yemedi. Anında unlu elleri ile telefonu elimden kaptı. "Pamuk!" dedi yalandan bir terslikle. Telefonu masa üzerine bıraktı. "Canımı sıkma ha!" dedikten sonra tekrar ciddiyetle mantı kapatmaya devam etti.

Güldüm. Hem de kahkaha atarak. Hafif Adana kanalına geçmişti. Acayip hoşuma gidiyordu bu ses tonu. Sırtına vurdum iki kere. "Aferin sana. Ben erkeğin hamaratını severim."

Ya sabır tarzında yana eğdi başını. "Pamu-" diye yine yükselecekti ki Neslişah teyze "Murathan, bitti mi oğlum?" diye seslenince koca kaplan minik bir kediye dönüştü. Bana ters bir bakış attı. "Az kaldı anne..." diye mırıldandı uslu uslu.

Güldüm yine. Kimse kusura bakmasın ama komikti. Bu adam dağda terörist avlıyordu be. "Flaş, flaş, flaş! Silopi'nin en ünlü Komutanının son hali görenleri şaşkına çevirdi." derken baya eğleniyordum. İmam olmadığım için kocaman bir kahkaha attım.

Dişlerini sıktı. "Kızım seni var ya..." derken yerinden kalkmak hatta kışıma bir şamar atmak için hareketlendi ama yemedi. Biz de az çok idmanlıydık yani. Gülererek kaçtım.

"Her bir iş yakışır benim hurma gözlüme. On parmağında on marifet." derken karşısındaki boş sandalyeye oturdum. Minik bir öpücük attım. "Tüüü, tüüü! Maşallah!"

Hala ciddiyetle kapatırken yarım bir edayla gülümsedi. Keyfi yerinde, başı ağrııyor demekti bu. Hoşumuza giderdi. Kollarımı yukarı sıyırıp ben de mantı kapatmaya pata küte giriş yaptım.

"O Gülhan nerede?" dedi arkada koşturan Neslişah teyze. "Yine nereye kaçtı?"

Murathan gibi minicik yapmaya çalışıyordum ama çok zordu. Bir onun eline bakıyordum birde kendime. Yoğun bir işti. Benim migrenim tutacak gibiydi. "Ahsen uyuyakaldı. Onu eve çıkardı. Gelir şimdi." diye cevapladım. Sonra ise Murathan'a diktim dikkatli bakışlarımı. "Nasıl o kadar küçük yapıyorsun sen? Bana da öğret."

Öğretti. Şurasını böyle al, şurasını şöyle katla derken ortaya yamuk yumuk mantılar çıktı. Murathan ise "Ekranı bakamıyorum, midem kalktı" diyen Emine Hanım gibi yüzünü ekşitme dürtüsünü asla saklamadan baktı eserlerime. İnsan nezaketen çaktırmazdı be. En sonunda isyan eden yine ben oldum.

"Nasıl bu kadar düzgün ve küçük yapabilirsin ya!?" derken elimdeki mantıları kafasına savurma isteğine zorla hakim oldum.

Aramıza gelip katladığımız mantıları aldı Neslişah teyze. "Bin tane elemana bedel Murathan." dedi bu halimize gülererek. "Onun kadar hızlı ve güzel yapan yok bu işi."

En gururlusundan biraz da imalısından gülümsedi benimki. "Öyle, hızlıyımır."

Havada kaptım bu imasını. "Yaa, bilmem mi? Baya hızlısındır." Üzerimizden sütyenimizi 1 saniyede çıkarma rekorun var be aslanım. Nasıl bilmeyelim senin hızını?

Serseri serseri güldü. Adamı deli ederdi. Beni ise zır deli ederdi. Hatta ediyordu. Büyük ihtimal etmeye de devam edecekti. Çok sevmek zordu. Kalbim patlasa ve ben "Bir adamı çok sevdim, aşkımdan delirdim, ondan patladı." desem kimi inandıracaktım yani? Zordu bu işler, zor...

Gülhan abla salına salına ortama giriş yaptı aynı dakikalarda. Neslişah teyzeden yemesi gereken azarı ise saniyesine yedi. "Murathan, Gökçen siz

kalkın. Gülhan devam eder." Dedi. "Siz gidin gezin. Çalışmaya gelmediniz buraya."

İşte cesaret, işte feraset, işte mertlik, işte kaynana gibi kaynanalık.

"Ben?" dedi Gülhan abla.

"Sen mantı kapatmaya geldin. Otur şuraya." Şeklinde bir cevap aldı.

Omuzları çöktü Gülhan ablanın. Murathan ve ben anında ayaklanmış, ellerimizi yıkamak için lavaboya yönelmiştik. "Belirtmek isterim ki çok gaddar bir kadınsınız Neslişah Hanım." diye huysuzlandı Gülhan abla.

Umursamadı bile Neslişah teyze. Biz görüşürüz deyip ortamdan tüyerken arkadan yine Gülhan ablanın sesi yükseliyordu. "Gelsin o Feride yardım etsin. Hani, nerede?"

"İşi varmış." dedi Neslişah teyze.

"Güleyim bari... Murathan elden gitti, daha niye gelip sana yardım edeyim demiyor da..."

Sesleri gittikçe uzaklaştı. Biz ise dükkandan dışarı çıkmış bulunuyorduk. Güneş yüzüme vurunca gözlerimi hafifçe kısıtım. Dışarı çıkar çıkmaz ise karşımdaki binanın balkonundan bize bakan Feride'yi görünce oflamadan edemedim. Kızım cinli misin sen nesin? Her yerden çıkıyor. La havle! Göz devirdim. "Murathan."

Murathan olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı. Eve doğru ilerliyordu ki adımları durdu. Bana döndü.

"Bana şu kızın evini bombalamamam için tek bir makul neden sun." şeklinde çok mantıklı bir cümle kurdum.

Balkonda olduğunu anlaması için o yöne bakmasına gerek yoktu sanırım. Anladı ne demek istediğimi. Bir adım attı. Sonra bir adım daha attı. Tam karşımda durunca ise bir eli usulca belime dolandı. Feride'nin gözleri üzerimizdeydi. Hissediyordum. Harbi cinli falan olabilirdi. "Sana delicesine aşık olmam." diyerek benden daha makul bir cümle kurdu. Yumuşacık dudakları önce yanağıma narin bir öpücük bıraktı. Sonra ise saçlarıma. Yüzüme bakmak adına başını bir tık geri attığında yine kalbime zarar bakışı vardı yüzünde.

Gülümседim. Gülümsemeyip ne yapacaktım? "Makul..." diye mırıldandım.

Gözleri kısılacak derecede gülümsemeye devam etti. Hayran hayran baktı gözlerime. "Eeee, nereye götüreyim seni? İlk nereyi görmek istersin?"

Kollarımı beline doladım. Çenemi göğsüne yaslayıp alttan alttan baktım yüzüne. Bunu yapmayı seviyordum. Kirpikleri ayrı bir güzel görünüyordu.

Salındıkça salınıyorlardı. "Sen en çok nereyi seviyorsan oraya götür." diye mırıldandım. "Gezdiğin, gördüğün, önünden geçerken gülümsediğin neresi varsa oraya götür. Hepsini göster."

Onun gördüklerini görmek, onun gözüyle dünyaya bakmaya çalışmak, onun sevdiği şeylere bakarken onun gibi gülümsemek istiyordum. Bunun isteği ile içimdeki Pamuk neşeyle koşturuyordu. Kepçük'te kaçırdığı şeyleri görmek için heyecanlıydı.

Yine en göz kısılanından güldü bu isteğime. "Hazırlan o zaman." derken iki eliyle yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. Önüme düşen birkaç saç tutamını geri iteleyip yüzümü ve gözlerimi tamamen göreceği bir konuma getirdi. "Hızlı bir şehir turu yapalım seninle." diyerek bir eli nazıkçe okşadı yanağımı. Sonra ise dudaklarını ağır bir edayla alnıma yasladı. "Adana ilk defa renkli görünsün gözüme..."

*"Kara gözlüm senin için
Nice karlı dağlar aştım
Bedel koydular aşkına
Her türlü dertle savaştım
Olsun her şey senin için
Güzel yar sana yakışır
Gadan belan bana gelsin
Can kara gözlüm, he şirin sözlüm
Gözün gibi sevdan kara
Can kurban senin gibi yara
Bağrıma açsınlar yara
Senden vazgeçmem
Senden vazgeçmem can Karagözlüm..."*

"Konuş be Tülay abla!" derken radyonun sesini daha çok açtı Barbaros. Keyfi öyle bir yerindeydi ki şu radyoyu bütün bir şekilde yiyebilirdi. Türkü ile birlikte daha çok çoştı.

*"Alamazlar seni benden
Ne ağalar ne beylerrr
Ben ömrümü sana verdim
Bana ölüm zulüm neylerrrr!"*

Keyifle sürmeye devam etti arabasını. Nereye mi gidiyordu? Nereye gidecekti? Tabi ki Bilgesine gidiyordu. Hatay'a yani memleketine gelmişti

kurban olduğu. Onu görmediği her an ise Barbaros'a zulümdü. Ölümdü. Fenaydı. Başa belaydı. Daha fazla dayanamamış, atlamış arabasına Hataylara kadar gelmişti. Azıcık da olsa görmeliydi. Tontik yanaklara dudakları değmedikçe ne tadı kalıyordu ne neşesi. Ayrıca Zülfikar denen bir faktör vardı peşinde. Aşk açısı ise beynini damağını sikmişti. Biraz nefes almazsa "İmdaaaatttt!" diye askeriye koridorlarında koşacaktı.

Telefonu çalınca duraksadı. Neşeli türkü seansı bölündü. Ekranda Zülfikar ismini görünce ise yüzünü ekşitti. "Lan şehir değıştirdik hala kurtulamadık." diye söylene söylene aramayı en kibar şekilde cevapladı. "Ne var lan puşt!?"

"Barbaros..." dedi Zülfikar ağlamaklı bir sesle. "Beni bırakıp nereye gittin lan?"

"Ananın..." dedi ama gerisini yuttu Barbaros. Başıyla bir la havle çekti. Aşk acısı bu adama yaramamıştı. Sülük misali Alican ve Barbaros'a yapışmış bulunuyordu. "Lan beni mi sınıyorsun sen?"

Zülfikar pek umursamışa benzemiyordu. "Alican da yok... Bu zorlu günlerimde niye yalnız bıraktınız lan beni şerefsizler?"

Derin bir nefes verdi Barbaros. "Bazen acılar tek başına yaşanır gardaşım. Şimdi telefonu kapat, yastığa sarıl ve tek başına zırla olur mu? Bunun seni ne kadar güçlendireceğine şaşıracaksın. Adam olmak için bu yollardan geçmen lazım. Biliyorum zor ama başarabilirsin. Haydi, göreyim seni. Ne olur birazcık siktir git şimdi."

"Lan Barbaros! Alican da yok diyorum. Hasan abiyle tek kaldım." diye yüklendi Zülfikar.

"Gözüne az görün. Bir şey olmaz."

"Senin dalağını sik-"

Anında telefonu kapattı Barbaros. "Bela oldu kaldı başıma pezevenk. Ben kendi sevdamda bu kadar ıstırap çekmedim. Bu ne lan?" En seslisinden cıkladı. Bilge'nin evine vardığını görünce keyfi tekrar geri geldi. Turuncu, tek kat bir evin birazcık uzağında durdu. Adres burasıydı. Önce uzaktan yokladı. Akşamdı. Hava kararmaya yakındı. Evin ışıkları yanıyordu. Birkaç dakika sonra güzelinden çıkıp eve ilerledi. Operasyondaymış misali sağını solunu yokladı bir gören var mı diye. Mesleki deformasyon böyle bir şeydi. Evin demir kapısını sessizce açıp bahçeye süzüldü. Önce etrafta dört döndü. Camda bir Bilge yoktu. Hatta evin tüm perdeleri çekiliydi. Canı bir tık sıkıldı ama vazgeçecek değildi. Önü çiçeklerle kaplı bir camın önünde durdu. Renk renk çiçekler camın önünü süslüyordu. Bilgesine benziyordu

hepsi. Gülererek baktı çiçeklere. O camın altına sindi. Sırtını duvara yaslayıp cebinden telefonunu çıkardı. Kurban olduğuna mesaj yazmak gibi niyetleri vardı ki tam başının üstündeki cam acılınca duraksadı. Önce bir panikledi. Başka biri ise evin etrafında biri var diye sapık sıfatı yiyebilirdi. Bu yaşansın istemezdi. Sessiz kaldı. Lakin duyduğu sesle göğüs kafesi çiçek açtı.

"Susadınız mı bakayım siz? Su vereyim mi size?" diyordu uğruna kurşunlar yiyeceği ses.

Güldü. Sonra ise lap diye eğildiği yerden doğruldu. "Bilg-" diyordu ki gerisi gelmedi. Bu ani çıkışı yüzünden yüreğine inen Bilge önce "Hııı!" şeklinde korkulu bir nida atmış sonra da elindeki plastik sürahiyi şeytan taşlar gibi Barbaros'un kafasından savurmuştu.

Kafasına inen darbe ve buna ek olarak yine kafasından aşağıya boşanan sular ile öylece kaldı Barbaros. Aşkıdan sırlıslılandı evet ama bu kadarını o da beklemiyordu. Birkaç saniye için Barbaros'un üzerinden süzülen sular eşliğinde sessiz kaldılar. Yüzünü avuçlayıp suyu Ya Rabbi şükür niyetine sıyırdı Barbaros. "Çok şükür...Elhamdülillah..." diye mırıldandı istemsizce.

Bilge ise bir şoku atlatmış diğerine sürükleniyordu. "Ay Barbaros." dedi panikle. "İyi misin?" Ellerini ileri uzattı. Bedenini elinden geldiğince dışarıya sarkıtıp Barbaros'un ıslak yüzünü avuçları içine aldı. Yüzüne çarpan su yüzünden sağa sola dağılan hırçın kara kaşları düzeltti.

Barbaros güldü. Eridi. Üstüne bir de bitti. "İyiyim." dedi aşık aşık. Bilge'nin yanağındaki minik elini kavrayıp avuç içine derin bir öpücük bıraktı. "Senin vurduğun yerde her türlü yeşillik biter kurban olduğum."

Bir tık utandı Bilge. Sonra ise salak salak gülümsedi. "Ya Barbaros...." dedi utana sıkıla. Sonra kendine geldi. Sağa sola baktı panikle. "Ne işin var senin burada?"

Net bir cevap aldı. "Seni özledim..." Bilge yine gülümserken Barbaros Erzurumlu Romeo olduğunu ispat etmek adına daha da coştı. "Böyle camının önündeki çiçek olsaydım keşke be Bilge. Hep yanında, yakınında olurdum o zaman."

Sevmek insanın yanaklarını ağrıtabiliyordu. Bilge'ye de öyle oluyordu. Gülümsemekten yanaklarının ağrıdığını hissediyordu. "Sen benim yaka çiçeğimsin." dedi mırıltı şeklinde. Bir elini kalbinin üzerine attı. "Hep burada taşıyorum zaten. Merak etme."

O kadar keyiflendi ki evi toptan yiyebilirdi Barbaros. "Ya kız sen var ya..." derken yoğun bir sevgi ile dişlerini sıkıyordu. Elinin içindeki eli

yoğurur gibi sevdi. Ama hızını alamadı. "Gel buraya, bidenecik öpem yanahtan!" diyerek Bilge'yi daha çok dışarı çekti. "Valla geberdim sen yokken. Kıtlama şekersiz çay içiyor gibiyim. Doktorum acilen Bilge'ye git dedi."

Bal yanaktan en kocamanından öptü. Oh dedi içli içli. "Doktorun kim?" diyordu o arada Bilge. "Gökçen mi?"

"Aynen, kendisinin fikirlerine olan saygımı bilirsin. Gel hele öbür yanahtan da öpem."

Kıkırdadı Bilge. Diğer yanağını uzattı. "Sessiz ol, babam duyacak."

Öptü Barbaros. Bala bulandı dudakları. "Duysun." dedi geniş geniş. "Tanışmış oluruz."

Elinin üzerine hafifçe vurdu Bilge. "Saçmalama. Çok kızar."

"Yav neyine sinirleniyor? Kaç yaşına gelmiş ad-" diyordu ki yandan duyduğu bir sesle duraksadı. Pardon, duraksamadı. Adeta ürktü. Boşluğuna geldiği için bir tık yerinde hopladı.

"LANNN!" diye bağıırıyordu bir adam.

Bilge ile bakışları o yöne döndü. Orta boylarda, tontik, Bilge gibi al yanakları olan bir adam çatık kaşlarla ona bakmaktaydı. Bu yanaklara bakarken çok da korkamadı Barbaros. Angry Birds' ün sinirli hali gibiydi.

Elinin içindeki elleri hızla geri itti Bilge. "BABA!"

Bu noktada Angry Birds'ün ciddiliğini kavradı Barbaros. Hafifçe yutkundu. Angry Birds ise en ters şekilde ona doğru ilerledi. "Lan sen kimsin lan?" diye bağırdı şiddetle. İki elle yakasına yapıştı ama boyu Barbaros'tan hayliyle kısa olduğundan bir tık zorlanıyordu. Daha kolay yakasından tutsun diye Barbaros aşağıya eğilmek zorunda kalmıştı. Ataya saygı esastı.

"Merhaba efendim. Ben Barbaros YÜCE." şeklinde kendini tanıttı.

Adam pek anlamışa benzemiyordu ama. Bilge'nin tontik bal yanakları kimden aldığı ise şu an daha netti. Sinirlendi diye pek bir kızarmıştı bey amcanın yanakları. Bu durumda Barbaros nasıl korkabilirdi ki?! İnsanda, ya sen sinirlendin mi bakim deme isteği uyandırıyor bu yanaklar.

"Kimsin sen?" dedi bey amca yine.

"Barbaros YÜCE." Diye yine kendini tanıttı.

Adam yakasını daha da salladı. "LAN KİMSİN DEDİM SANA?"

"Eee dedim ya efendim. Barbaros Yü-"

Bu noktada adam Barbaros'un yüzünü kendine, yani aşağıya doğru daha çok çekti. Angry Birds patlamak üzere gibiydi. En ters bakışını attı bey

amca. Hatırladığı kadarıyla Bilge babasının adı için Yakup demişti. Annesi için ise Mine.

"Sana kimsin dedim!" diyerek her kelimeyi büyük bir sinirle vurguladı Bey Baba Yakup. Cüsseye aldanmamak lazımdı. Siniri yaman duruyordu. Bilge de sık sık babasının sinirinden bahsederdi zaten. Buna aşına olduğundan bu noktada yutkundu Barbaros.

"Baba!" diyerek tam o an Bilge giriş yaptı ortama. Camdan değil de normal bir şekilde kapıdan çıkarak yanlarına gelmişti. Barbaros'un yakasındaki ellere sarıldı iki elle. "Baba dur!"

Babasının ters bakışları Bilge'ye döndü. "KİM BU?"

Bu sefer korkmadı Bilge. Sakınmadı. Geri durmadı. "SEVGİLİM!" diye bağırdı en net şekilde. "SEVDİĞİM ADAM! DUR! VURMA SAKIN! DUR!"

Ortama derin bir sessizlik çöktü. Bir köpek havladı. Bir çöp arabası geçti. Başka bir araba egzoz patlatarak geçti. Bilge'nin ailesinin geri kalanı ise evden çıkış, tam arkalarından onları izlemekteydi.

5 kız kardeşti Bilgeler. Mualla, Simge, Müge, Bilge ve Özge...

Anneleri Mine Hanım kırklı yaşlarda, tıpkı eşi gibi hafif toparlak bir teyzeydi. Esmerdi. Tatlı bir siması vardı onun da. Başına bürümüş şekilde attığı beyaz yazmasının içinde hayretle baktı önündeki manzaraya. "Tövbeler olsun!" derken elini başının iki yanına atmıştı.

En büyük abla Mualla hayretle bakıyordu.

"Ne oluyor ya?" diyordu ikinci abla Simge.

"Bilge'ye bak sen..." diyordu üçüncü abla Müge.

Henüz 10 yaşındaki en küçük kardeş Özge ise enişte adaylarını incelemekteydi. "Bu muymuş şimdi Barbaros?"

Baba sinirliydi ve de oldukça aksiydi. Şuracıkta önündeki adamın ümüğünü sıkmak istedi ama kızının ellerini sıkıca kavradığını fark edince duraksadı. Sağa sola baktı. Komşular görse rezillik diz boyuydu. "Geç eve!" derken yakasını bırakıp yana iteledi Barbaros'u. "Geç şu eve." Bilge'yi de iteledi. "Ele güne rezil edeceksiniz beni. Geçin şu eve ki içeride konuşalım sizinle. Yürüyün."

Uslu uslu ilerledi Barbaros ve Bilge. Bilge utanç ve korkudan tırnaklarını çekiştirmeye başlamıştı. Elini tutmak, cesaret vermek istedi Barbaros ama yapamadı. Çaresizce soludu. Küçük bir evdi içerisi. Orta büyüklükte bir hol ve holden odalara açılan kapılar vardı. Sağ tarafa dönen Yakup Bey amcanın peşine takıldı hepsi. Geniş bir salona girdiler. Başlarından mavi

olduğunu anladığı koltukların üzerine aynı tonlarda başka bir örtü serilmişti. Cam önünde büyük bir yemek masası, sağ köşede bir televizyon, odanın girişinde iç içe geçmiş bir şekilde duran beyaz sehpa ile oldukça sıradan bir evdi. Hoşuna gitti bu görüntü Barbaros'un. Kendi evini hatırladı. Evinde gibi hissetti.

Tekli koltuklardan birine en beyefendi haliyle yerleşti. Bilge'nin anne babası tam karşısındaki koltuğa yan yana otururken kız kardeşlerin beşi de boy sırasına girmiş bir şekilde kapı yanına dikilmişlerdi. Mualla en uzunlarıydı. Gözleri bir ceylan misali büyüktü. Toparlak yanakları Bilge'yi andırıyordu. Simge uzun boyluydu. Ailenin hiçbir ferdine benzemiyordu. Esmerliği bir tık anneleriydi belki. Müge tam olarak annenin kopyası, Bilge babanın, en küçük kardeş ise Bilge'nin kopyası gibiydi. Hepsinin bakışları dikkatle Barbaros'taydı. Bir tek Bilge yere bakarak inatla tırnaklarını çekiştirmeye devam ediyordu. Oysa ona baksa cesaret verecekti Barbaros. Korkma diyecekti. Ben varım diyecekti.

"Nerelisin sen oğlum?" diyerek ortamın gerginliğine rağmen tatlı bir giriş yaptı Mine Hanım. O eşinin aksine çok da mutsuz değildi bu durumdan.

Terleyen ellerini dizlerine sildi Barbaros. "Erzurum."

Yakup Bey Amca daha fazla dayanamadı. "Lan ne işin var o zaman burada?"

Bocaladı Barbaros. "Bilge için..." diyebilirdi en sonunda.

Bu noktada Bilge bakışlarını yerden kaldırdı. Barbaros ile denk düştü gözleri. Mahcup bir bakış atmaktan başka bir şey yapamadı.

"Sevgilin mi vardı senin Bilge?" diye mırıldandı en baştaki en büyük ablası Mualla. "Niye bana demediniz? Yazıklar olsun."

"Sana bir şey anlatacağım dedim kırk kere." dedi ikinci abla Müge. "Dinlemedin ki hiç."

"Bilge asker demişti. Harbi asker tipi var yalnız." diye mırıldandı üçüncü abla Simge.

En küçük kardeş Özge ise Bilge'nin tırnaklarını çekiştiren eline uzandı. Kendi elinin içine alıp sıkıca kavradı. Gülümseyerek baktı ablasına. Anne babaları kızlarına sevgilerini belli etmeye dursun, bu beş kız kardeş bir o kadar anne babalarının tersiydi. Sevgilerini birbirlerine koşulsuz bir şekilde sunar, her durumda birbirlerinin ellerini tutarlardı.

Daha fazla dayanamadı Yakup Bey bu mırıltılara. "Susun!" dedi babaları aniden. Kendi aralarındaki mırıldamaları kesildi.

Yakup Bey tekrar en ters bakışını attı Barbaros'a. "İşin ne senin?"

"Askerim efendim."

"Nerede?"

"Silopi'de efendim."

Bu sefer Bilge'ye ters bir bakış attı Yakup Bey. "Anlaşıldı." Diye homurdandı ağzının içinde. "Biz eli ekmek tutsun diye okutup yaban ellere yollayalım, onun şu ettiğine bak!"

Derin bir sessizlik... Başı yerden asla kalkamayan bir Bilge...

Daha fazla dayanamadı Barbaros. Bilge'yi üzen babası dahi olsa susamazdı. Hassastı o. Kırılıyordu. Kırılmamalıydı. Hiç kimse tarafından incitilmemeliydi. Barbaros'un artık yaşamdaki tek amacı buydu. Bilge'nin dalını çeken olursa onun dalını kırardı. Bilge'nin dalını kıran olursa onun ağacını o topraktan sökerdi. Onun yuttuğu sesi olur gerekirse yine onun yerine en seslisinden esip gürlerde.

"Kötü bir şey yapmadı." dedi ani gelen bir cesaretle. "Böyle konuşmanızı gerektirecek bir durum yok. Ben de buraya bunun için geldim zaten. Babam izin vermeden seninle olamam dedi. Ben de sizinle konuşmaya geldim."

Lan Barbaros, ne sıktın ha! Yalana bak yalana! Ver elini öpeyim öz abim, dedi içinden lakin dışarıdan oldukça ciddi duruyordu.

Bilge'nin bakışları tekrar Barbaros'a değdi. Dolu dolu baktı. Doğru adam dedi içinden. Hayatında ilk defa kendi fikrin doğrultusunda karar verdin Bilge. Ve hayatının en doğru kararını verdin...

Yakup Bey hala sinirliydi. "Ne konuşacağım lan ben seninle?" Bilge'ye yoğun bir sinirle baktı. "Kızım bana söyleyecek söz mü bırakmış? Kendi kendine vermiş kararını."

Boynu büküldü Bilge'nin. "Baba..."

Anne girdi araya. "Kaç yaşına gelmiş bu kız Yakup. Sana mı sorsun artık bir de?" Hiçbir kızını henüz evlendirememiş, hepsinin evde kalacağını düşünen Mine Hanım için umut dolu bir andı bu. Barbaros'a en sevimli ifadesiyle baktı. "Kaç yaşındasın sen evladım."

"28 efendim."

Güldü Mine Hanım. "Maşallah, maşallah."

Odanın girişinden başka bir ses yükseldi. "Kaşların lens mi abi?" diyordu küçük kardeş Özge.

Kızlar ellerini dudaklarına kapatarak gülerken Bilge kardeşinin elini sıktı. "Özge! Çok ayıp."

Bilge'nin paniğinin aksine gülümsedi Barbaros. "Yok, doğal abiciğim."

Ablasına daha çok sokuldu Özge. Gülümseyişi büyürken usulca mırıldandı. "Ben sevdim... Tatlı bir abi..."

"Anan baban hayatta mı oğlum?" dedi Mine Hanım.

"Çok şükür hayattalar efendim. Rabbim yokluklarını göstermesin."

"Amin, amin..."

Yanındaki eşine hayretle baktı Yakup Bey Amca. "Ben çıkayım siz devam edin Mine! Tanışın, kaynaşın! Nasıl olur?!"

Mine hanım yüzünü ekşitmek suretiyle sustu.

Yakup Bey Amca ise bir ters bakış daha attı Barbaros'a. "Adet töre bilmeden kalkmış gelmişsin böyle kapıma. Ele güne madara edeceksiniz beni. Böylesine kız mız vermem ben. Kalk git! Bir daha gözüm görmesin seni."

Ne yapacağını pek kestiremedi Barbaros. Bey Amca bu sefer harbi sinirlenmişe benziyordu. Kalkmak istedi, yüreği izin vermedi. Oturmak istedi, götü yemedi. Öylece arada kaldı. Derken ortamda cılız bir ses yükseldi.

"Ben istiyorum." dedi Bilge mırıltı şeklinde. Bütün cesaretini topladı. Sonrasını düşünmedi. Düşünmek de istemedi. Hayatında verdiği en doğru kararın arkasında durmak için yoğun bir cesaret duygusu kabardı göğüs kafesinde. "Barbaros'u seviyorum baba..." diye devam etti. "Başkasına ölsem de varmam. Ya o, ya hiç..."

Kız kardeşleri şaşkın şaşkın ona baktı. Asla böyle bir çıkış beklemiyorlardı. Yakup Bey'in ise sol gözü seğiriyordu. Yüzü öyle bir kızardı ki adeta pancara döndü. "MİNE!" diye kükredi. "ŞU KIZINI SUSTUR!"

Bu cüsseden bu sesin çıkmasını beklemeyen Barbaros bile bu yükselişle yerinden hoplamıştı. Kayınbabası biraz gergin gibiydi. Allah'tan Murathan Karakurt gibi gerginliğin pîrî olan bir komutanı vardı da fazlası ile idmanlıydı.

Kızların hepsi ürkekçe başını yere eğerken Mine Hanım bu konuda oldukça idmanlı duruyordu. "Öğretmen olurken senin kızındı da şimdi niye benim kızım oldu?" diye huysuzlandı. "Kötü bir şey yapmamış kız. Kaç yaşına geldi. Elbet olacak istediği. Turşusunu mu kuracaksın sen bu kızların? Her gelene esip gürleyip geri gönderiyon!"

"Ne biçim gelmiş kapıma adam Mine?!" diye yükseldi bey amca yeniden. "Bütün komşular gördü. Ne diyeceğiz millete şimdi? Kimdi bu adam derlerse ne diyeceğiz?"

En sonunda Barbaros pata küte olaya giriş yaptı. "Allah'ın emri peygamberin kavli ile kızımı istemeye gelecek olan adam diyeceksiniz Yakup Bey Amca."

Ortama yine ağır bir sessizlik  okt .

"Cesur..." dedi en büyük abla.

"Gözü kara..." dedi ikinci abla.

"Yürek yemiş." dedi üçüncü abla.

"Beyaz atlı prenssss gibi..." dedi küçük kardeş.

Barbaros ve Bilge'nin bakışları birbirine değdi. Bilge ile gerçekten evli olduğunu hayal etti. Böyle boy boy kızları olsun, hepsi de Bilge'ye benzesin istedi. Evde nereye dönse tontik, kırmızı yanaklar görmek istedi. Bunun hasreti ile yandı tutuştu. Bu hayal onun bu dünyadaki durağı oldu. Bundan sonra yoruldukça hep bu hayalde duraklayıp nefes alacaktı.

Hayalini baltalayan Yakup Bey Amca'nın sinir dolu alaysı sesi oldu. "Kime dayanarak diyorsun bunu peki?"

Romantik anı bozulunca gerçeğe dönmekte bir tık zorlandı Barbaros. "Eeee işte Allah'ın emri... Peygamber'in kavline..." dedi alık alık

Daha fazla sakın kalamadı Yakup Bey amca. "LAN OğLUM!" diye oturduğu yerden yükseldi.

Güldü Barbaros. Hem de tatlı tatlı.

Yakup Bey sinir dolu bir şaşkınlıkla baktı. "Neye g l yonnn lan?"

Nazlı nazlı bacaklarını sağa sola eğdi Barbaros. "Bana oğlum dediniz."

Kız kardeşler yine gülmek içine ellerini dudaklarına kapatırken Yakup Bey bir tık şaşkındı. Sinirliydi. Bu adamın korkup kaçması, yediği onca laftan sonra buradan gitmesi gerekmiyor muydu? Bu da nesiydi?

"La havle!" dedi yoğun bir sinirle. İşin garibi sinirlenemiyordu da. O sinirlenince karşıdaki de sinirlenmeydi ki daha çok sinirlensin. Böyle işler ters tepiyordu. Karşısındaki gencin cesaretini içten içe takdir etmeden edemedi. Belli etmezdi ama kızları onun her şeyiydi. En iyisini isterdi hepsi için. Hele de ürkek bir kuş misali doğduğu andan beri sesi en az çıkan kızı Bilge için...

"Bana bak Barbaros musun Tartaros musun nedin?" dedi ters ters. "Ben  uvalın başı dururken götünden açmam."

Boşluğuna geldi Barbaros'un. Saf bir ifadeyle göz kırpıştırdı. "Ney?"

"Evde büyük kızlar dururken küçüğünü evlendirmem." dedi Yakup Bey her kelimesini vurgulayarak. "Ayıplarlar adamı."

Daha saçma bir ayıp duymamıştı Barbaros. Bakışlarını boy boy dizilmiş kız kardeşlere çevirdi. Bilge'nin kardeş sayısını biliyordu. Abla sayısını değil. Ve şu an en büyük dileği Bilge'nin yanında gördüğü üç kızın da ablası olmamasıydı.

"Bilge..." dedi ürkekçe. "Kaçınıcı sıradasın sen?" Umuyordu ki şu an gördüğü sıra boy sırası olsun. Yaş sırası değil.

"Ben bir." Dedi Mualla

"Ben iki." Dedi Simge.

"Ben üç." Dedi Müge

Bilge ise elini ürkekçe kaldırdı. "Ben dört."

Küçük kız kardeş Özge ise ortam güllük gülistanlık gibi güldü. " Ben de beş."

Yok mu artıran diye bağırma isteğine zorla hakim oldu Barbaros. Sol yanına 3 büyük kurşun yemişti. "Dört müsün?" diye mırıldanırken dudakları seğirdi. Önünde evlenmesini bekleyeceği üç abla daha mı vardı yani? Şaka mıydı bu? Kamera neredeydi? Kıracaktı. Kafa atacaktı.

Başını ağır bir edayla aşağı yukarı salladı Bilge. "Dört..."

"Ablalar..." dedi bir umut Barbaros. Yakup Bey amcaya döndü. "Yani büyük kızlarınız hep bekar mı Yakup Bey amca?" Belki biri nişanlı falan olur, süre kısalırdı. Bir umuttu.

Olmadı ama. "Hepsi bekar." Dedi Yakup Bey Amca en acımasız şekilde. "Onlar evlenmeden Bilge evlenemez. Kimse o niyetle benim kapıma dahi gelemmez. Şimdi kalk git yoluna. Zamansız öten horozun başı kesilir. Bir daha böyle adetsiz töresiz karşıma çıkıp benim asabımı bozma. Kalk git!"

Kurşun yemiş misali kalktı Barbaros. İstemeye istemeye çıktı evden. Bilge ile birbirlerine uzaktan içli bakışlar attılar. Ablalara bir tık kırgın baktı. Ne vardı yani evlenmeyecek? Hoş mu olmuştu bu şimdi? Tekrar arabaya bindiğinde artık keyifli bir Tülay Maciran türküsü çalmıyordu. En efkarlı Tülay Maciran türküsü çalıyordu.

"...

Gelip beni benden aldın

Bu başıma bela saldın

Hırsız gibi benden çaldın

Yıllarımı ver bana

Yollarımı ver

Bağımdan kopardığın güllerimi ver...."

"Evet arkadaşlar, kanalıma hoş geldiniz. Bugün hurma gözlüm ile beraber Adana'dayız. Birlikte geziyor ve sokak lezzetlerini deniyoruz." Kendimi ve etrafı çektiğim kameranın ekranını yanımdaki Murathan'a çevirdim. "Selam vermek ister misin?"

Güneş gözlükleri ile en havalı şekilde yürümeye devam ederken net bir cevap verdi. "Hayır."

Güldüm. Umursamadım. Tekrar önüme dönüp kendimi ve etrafı çekmeye devam ettim. "Murathan her zamanki gibi biraz huysuz arkadaşlar. Kişisel algılamayın. Hayata karşı daimi duruşu bu. Tüm insanlıktan nefret ediyor. İmkani olsa hepimizi çamaşır suyunda boğar."

Elindeki muzlu sütü içerken usulca mırıldandı. "Sen hariç."

En kibarından gülümsedim. "Çok teşekkür ederim aşkım. Çok incessin."

"Bana aşkım deme."

Umursamadım. Muzlu sütümden bir yudum aldım. Adana sıcaklığında daha muazzam giden bir ferahlatıcı yöntem olamazdı. "Murathan." dedim hala kendimi çekerken. "Bu şey bir harika ya."

"Ne sandın." derken bir kolunu boynuma atıp bedenimi kendine çekti. En havalı şekilde tek eliyle muzlu sütü içmeye devam etti. "İç de gözün bir lezzet görsün."

"Bana bir aç köpek demediğin kaldı farkında mısın?"

Güldü.

"Demiş kadar oldun." Ekrana döndüm. "Evet, siz de şahitsiniz. Sevgilim bana aç köpek dedi."

Sesli güldü bu sefer. Ekranı bilerek ona çevirdim ki gülünce kısılan gözlerini çekip o yokken bakıp iç geçireyim ama olmadı. Gözünde güneş gözlükleri vardı. "Bence de şahitler." Dedi ekrana doğru. "Demedim."

"Adi bir köpeksin sen." derken videoyu kapatmış bulunuyordum. Sonra devam ederdim. Şu an hem çekip hem muzlu sütümü içmek çok zordu. Telefonu cebime attım. "Bu ne sıcak ya." diye huysuzlandım bir yandan da. Mart ayında bu ne sıcaktı pek anlam veremiyordum ama saçlarım terden boynuma yapışmış bulunuyordu. Bunu anlamış olmalı ki boynumdan aşırıldığı eli saçlarımı kavradı. Yukarıya doğru toplayıp hala yürümeye devam ederken hafifçe enseme üfledi. Canıma minnetti. Derin bir nefes verdim anlık rahatlama ile.

"Hep böyle sıcak mı ya burası?" dedim huysuzca. Çok sıcak beni boğardı. İzmir de bile afakanlar geliyordu bana.

Saçlarımı kolunun üzerine aşırıp öyle doladı bedenime bu kez. "Sıcak tabi. Boşuna gözü kara, deli olmuyor buranın adamı. Siz de o kadar sıcakta kalın bakın ne oluyor."

Sütümden bir yudum içtim. "Aynen, az daha abart."

"Ne abartması kızım? Atatürk bile görmüş bunu. Ulusal egemenlik ve bağımsızlıktan, Kurtuluş Savaşı'nın kazanılacağından ilk burada emin olmuş. "Ben de bu vekayiin* (olayların) ilk hiss-i teşebbüsü bu memlekette, bu güzel Adana'da vücut bulmuştur." demiş. Atam bizi gördü de öyle savaşılmaya karar verdi. Adanalılar oldukça bize bir şey olmaz dedi.

Güldüm. Hem de sesli sesli. "Allah Allah! O zaman siz sıksaydınız ilk kurşunu. Neden benim İzmirli Hasan Tahsin abime sıktırdınız?"

Çenesini yukarı dikti. "Hasan Bey biraz aceleci davrandı zannımca. Yoksa yani biz de hallederdik burada."

Gülüşüm daha sesli bir kahkahaya dönüştü. Muazzam bir tarihi sohbet oluyordu. "Şimdi nereye gidiyoruz?"

İşaret parmağı ileriye gösterdi. "Geldik bile."

İşaret ettiği yere baktım. Meşhur Adana Taş Köprü tam olarak ileride bulunmaktaydı. Sabahtır bütün tarihi mekanlara götürüyor, her yerin de hikayesini, efsanesini uzun uzun anlatıyordu. Bildiği şeyleri bana anlatırken öyle tatmin olmuş bir ifade vardı ki yüzünde gülerek dinlemekten başka bir şey yapamıyordum. İşime de geliyordu. Bedava belgesel izlemek gibi bir şeydi. TRT belgesel kuşağı gibi adamdı. Hayır, yani bir haltı da bilme be kardeşim. Yok ama her şeyi bilecekti illa. Cahit Arf'ın ağabeyi Ertuğrul Arf'ın mimarı olduğu evi bile gösterip uzun uzun anlatmıştı.

Anlatırken ayrı bir çekici oluyordu. Ortalık kalabalık olmasa beni olmadık şeylere sürüklerdi ama işte... Ortam müsait değildi. Efendi efendi kültürlenmeye devamdı.

"Evet, dinliyorum hocam. Anlat bakalım burayı da." dedim uslu uslu. Etraf kalabalıktı baya. Gezinti yapanlar, bisiklet sürenler, el ele gezenler, koşan çocuklar... Köprü zamana kafa tutan bir edayla boylu boyunca akan nehrin içinde uzanırken arkadan Merkez Cami ve minareleri görünüyordu. Manzara görülmeye, uzun uzun izlenilmeye değerdi.

"Hakkında rivayet çok." derken elini boynumdan çözdü. Gözlüklerini gözünden çıkarıp saçlarına doğru aşırıldı. "Kimi Hitit döneminden kalma diyor. Kimi Romalılar. Roma'nın kralı Adana'dan Suriye'ye geçerken bu köprüyü inşa etmiş diyen de var. Ramazanoğulları ihtişamını anlatacak bir eser olsun diye inşa etti diyen de."

Araya girdim. "Ben başka bir efsane duydum." Bakışları bana döndü. "Bir kral varmış. Kızı ölecek diye rivayet edilmiş. O da kızını korumak için nehrin uzak bir köşesine ada yaptırıp kızını oraya hapsetmiş. Ama ne yaparsa yapsın rivayet gerçekleşmiş. Kızını bir yılan ısırması ve ölmüş. Buna çok üzülen kral da yaptırdığı ada ve şehri tekrar birbirine bağlamak, kızının mezarına hep gidebilmek için bu köprüyü yaptırmış."

"Gibi." diye tamamladı beni. "Gördüğün üzere türlü türlü efsane var hakkında."

Hayran hayran yüzüne bakıyordum ki bunu neden sessiz yapmam gerektiğini düşündüm? Hiçbir sebep bulamadım. O zaman neden içimizden yükseliyorduk ki? Sesli sesli yükselip onu da yükseltmeliydik. Benim ona tek başıma yükselmem haksızlıktı. "Buralar önceden hep dutluktu" diyen abiler gibi ileride bir yerleri gösterip yine önemli bilgiler anlatmaya devam ederken yukarı kaldırıp ileride bir yerleri gösterdiği kolunun altına yandan iliştim. "Murathan." dedim sakince.

"İşte Ramazanoğulları da-" diyordu ki ben kolunun altına girip sırtına duraksadı. "Hı?" dedi hemen.

"Sen böyle bir şeyler anlatırken bana bir haller oluyor."

Arsız bir insan olduğu için anında anladı ne haller olduğunu. Havadaki kolunu sırtıma doladı. Serseri bir gülüş belirdi dudaklarında. "Mesela? Neler oluyor?"

En cilveli ifademi kuşandım. Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Galiba bizim seninle şehirleri hatta dünyayı gezip, gezdiğimiz her şehirde, her ülkede sevişmemiz gereken durumlar var Komutan..."

Hoşuna gitti arsızın. Yüzü aydınlandı. "Muazzam bir fikir." derken aşırı coşkuluydu. Yanağıma derin bir öpücük bıraktı. Ben kahkaha atarken o daha da coşkulandı. "Hemen yapalım bunu. Bunu yapmazsak gün yüzü göremem ben."

Koluna minik bir tokat attım. "Arsız." deyip gülerken kolları arasından sıyrıldım. İzin vermedi tenimizin ayrılmasına ama. Anında elimden kavradı. İlerlemeye devam ettik. Ben bu yolu tek yürüsem bu kadar güzel gelir miydi yine gözüme? Güneş yakmasına rağmen bunaltmak yerine bu kadar içimi ısıtır mıydı bilemedim. Romantik düşüncelerimin aksine şöyle bir soru yönelttim.

"Sen de benim için köprü inşa eder misin?"

"Ayıpsın." dedi en Adanalı haliyle. "Köprü köpeğin olsun ha!"

Sesli sesli güldüm.

"Sen bana yaptırır mısın?"

"Ayıpsın." dedim onu aratmayacak bir ciddiyetle. "Köprü direkt ben olurum ha!"

En seslisinden güldü. Bu sefer kısılan gözleri ile şenlendim. Elini omuzumdan aşırıp tekrar. Bir elim omuzumdan sarkan parmak uçlarıyla oynarken diğer yandan muzlu sütümü içmeye devam ettim. Bu şey bir harikaydı. Gezerek, konuşarak, gülererek, bildiğimiz her şeyi birbirimize anlatarak ilerlemeye devam ettik. En sonunda ise kaçınılmaz sona geldik. Bir ciğerci lokantası...

Ara sokaklara attığı sedir ve masaları, etrafta yoğun bir şekilde hakim olan pişmiş et kokuları, kulağa daimi bir şekilde gelen et pişirme sesi ile Necati usta denilen bir adamın mekanına gelmiş bulunuyorduk. Kalabalıktı baya. Her masa doluydu neredeyse. Açık hava olması ise benim için muazzam bir nimetti. Et kokusundan baygınlık geçirebilirdim. Tatlı bir adamdı Necati usta. Murathan'ı da çok eskiden tanıyor olsa gerek görür görmez gurbette Türk gören gurbetçi misali sarıp sarmalamıştı.

Adana güzel yerdi. Hoş yerdi. Lakin et sevmeyen biri için bazen yorucu olabiliyordu. Önümde iştahla lavaşın arasına sardığı ciğerleri yiyen Murathan'a ekşimiş bir yüzle bakmaya devam ettim. Şalgamından içti iştahla. Yetmedi, ortada bulunan sakat at tabağından yürek mi dalak mı ne olduğunu bakmadığım için çözemediğim bir şeyi alıp iştahla ağzına attı. "Off!" dedi yutarken. "Nasıl özelmışim var ya."

"Belli..." diye homurdandım. Şalgamımdan bir yudum aldım. Limon yutmuş gibi baktığıma emindim. "İnanamıyorum sana Murathan ya."

"Ne var?" derken hala tıknıyordu.

"Hani huylanırdın sen böyle şeylerden?"

Ağzına bütün bütün tepti ciğerleri. Zorla yuttu lokmasını. "Hiçbir zaman öyle bir iddiam olmadı."

"Hayvanın yüreğini, böbreğini, dalağını hatta billurunu yiyorsun be Kepçük. Böyle bir vahşet olabilir mi? Hani huylu adamdın sen? Hani temizdin, hani miden her şeyi kaldırmazdı? Ne oldu senin prensiplere?"

"Hiçbirini yine yemem. Daha doğrusu Adana hariç başka hiçbir yerde yemem." Çatala bir parça ciğer takıp keyifle ağzına attı. "Burası başka."

Böyle bir milliyetçilik olabilir mi ya? Adamın sağ bileğini kessem Seyhan, sol bileğini kessem Ceyhan akacak. Şaka gibi. Hiç bu kadar Adanalı bilmezdim bunu ben. Buraya gelince içindeki gizli duyular hortlamıştı sanırım.

"Senin sıkma nerede kaldı ya?" derken esnafı tanıyan cool erkek edasıyla elini havada salladı. Arkamda birilerine kaş göz yaptı. Derken Necati abi ılık hızında yanımda belirdi. "Buyur hanım kızım." derken sıkma dediğı şeyi önüme bıraktı. Kısa bir bakış attım önüme gelene. Bence bu bir gözlemeydi yani. Ne sıkması?

"Teşekkür ederim." dedim kibarca.

Ak düşmüş pos saçları ve bıyıkları, beline bağıladığı beyaz önlüğü, balkon misali dışarı çıkmış göbüşü ile tatlı bir abiye benziyordu. Murathan'ı da baya seviyor gibiydi. Sevilmeyecek gibi miydi zaten köpek!? Necati ustaya aşırı hak veriyordum yani.

"Eeee?" dedi Murathan'a. "Nasıl?"

Parmaklarını birleştirip lezzetli tarzında bir işaret yaptı Murathan. "Her zaman ki gibi on numara beş yıldız usta."

Kocaman bir kahkaha attı Necati usta. Ondan tarafa olan omzuna vurdu Murathan'ın. Sonra ise gülen bakışlarını bana çevirdi. Kısa bir an bakiştık. Bakışlarını tekrar Murathan'a çevirdi. "En sonunda soluna yakışanı buldun ha deli oğlan." Bir kere daha vurdu omzuna. "Güzel bulmuşsun güzel, beklettin bizi o kadar ama değmiş."

Nadir görülür bir şekilde utanmış bir ifade ile gülümsedi Murathan. Bakışları ben, önündeki ciğer ve usta arasında gidip geldi.

"Çok sık gelir miydi buraya?" diye sordum. Her şeyi bilme isteğı yine fazlası ile yoğundu.

"Küçükken evet." dedi Necati usta. "Anası az aramaya gelmedi buralara. Yüreğine inerdi kadının her seferinde." Kocaman bir kahkaha attı bu noktada. Murathan 'yaptık birkaç çılgınlık' der gibi kaşlarını yukarı kaldırarak bana bakınca gülmeden edemedim. Usta devam etti. "Sonra büyüdü. Büyüdükçe az gelir oldu. Gönül koyacaktım ama duydum ki asker olmuş, bu vatan için savaşır olmuş. Kızamadım. Aksine gururlandım."

"Yedirdin o kadar eti, güce kuvvete sen getirdin. Tabi gururlanırsın usta." dedi Murathan.

Usta şen bir kahkaha daha attı. "Hepsi sana helal olsun deli oğlan. En sonunda yanında da bir kız gördüm ya daha da gururlandım." Bakışları bana döndü. "Ot gibi gelip gidiyordu buraya. Delikanlı sevdası kadar şanlanır; yanar, pişer, olgunlaşır. Hani senin sevdan diyordum. Ben o işlerden anlamam diyordu. Bak, ne güzel anlıyormuşsun işte hergele."

Bakışlarımız birbirine değdi. Çok şey söylemeye gerek yoktu. Aradan akan sessiz kelimeler yeterliydi. Biz çok küçükken pişmiştik zaten be usta...

"Sen hep ne dersin usta?" derken bakışlarını benden koparıp usulca Necati abiye baktı.

"Ne bileyim oğlum?" dedi usta en Adanalı haliyle. "Ben hep bir şey derim."

"Gönül bir kuştur." dedi Murathan.

Usta ise anında devam etti. "Ancak kendi yuvasını bulunca bülbül olur."

"Aynen ondan." dedi Murathan derin bir gülüşle. Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Biz yuvamızı inşa etmiştik ama rüzgar sert esince yolumuzu kaybetmiştik. Yıllar sonra ancak bulabildik..."

Bu adamın dili var ya bu adamın dili... Yılanı deliğinden mezdeke yaparak çıkartırdı. Ciğercide bayılmamı ister gibi bir hali vardı. Öyle bir gülümsedim ki; yanaklarımın yırtılmasından korktum.

Necip Usta başka masadan çağrılınca yanımdan uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Ben ise Murathan'a etkilenmiş bir bakış attım. "Sen var ya sen... Senin o sözlerin var ya o sözlerin..."

Ne sandın der gibi baktı. Aynı zaman da onu da biz yaptık ifadesi ile lavaşa sardığı bir ciğeri daha ağzına tıktı. Güldüm bu haline. Askeriye şu hallerini görse madem bu kadar ponçiksin biz sana ne yaptık da kanı olmadık yerlerimizden çekiyorsun diye veryansın ederdi. Gözlememden yemeye başladım bende. Ay pardon, yani sıkma.

"Neden evden kaçıp buraya geliyordun küçükken?"

"Mahalle sıkıcıydı." dedi. Hala yerken ekledi. "Ayrıca evden uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşıp Adana çıkışını hesap etmeye çalışıyordum."

Gülüşüm buruklaştı. "Adana İzmir'e çok uzakmış, yürüyüp yürüyüp bitiremeyince anladım." sözü gelip yine beynimin başköşesine kuruldu. İsterse çıkmasın mahalleden. Hatta evin önünden bile ayrılmasın. O yaştaki bir çocuk için buna cesaret etmek bile büyük bir mucize değil miydi?

"Eee? Hesaplayabildin mi?"

"Pek değil. En son yaptığım hesaplar yüzünden fazla uzaklaşıp soluğu polis karakolunda alıp üstüne bir de annemden sağlam bir dayacağı yiyince bütün hesaplar yarım kaldı."

Güldüm. Cidden güldüm. Kusura da bakılmasın yani. Bana gelmek için şu çabasını Ferhat görse utanırdı. Bu acılarına karşılık ileri uzanıp yanağını şefkatle okşayacaktım ki arka taraftan bir şeylerin yere düşme sesi gelince durdum. Bir kadın çığlık attı. Bir adam Necati Usta diye bağırdı. Bütün bakışlar o yöne döndü. Bizim de bakışlarımız o yöne kilitlendi. Yerde boylu

boyunca yatan Necati Usta'yı gören Murathan ise ışık hızında yerinden ayaklanmıştı.

"Usta!" dedi mırıltı şeklinde. Yanımdan geçip o yöne koşarken ise daha yüksek bir sesle bağırdı. "Necati amca!"

Anlık şoku atlatınca ben de kalkıp o yöne koştum. Dükkanda ne kadar insan varsa ayaklanmış, yerde baygın yatan Necati Usta'nın başına toplanmışlardı. Üzerindeki önlükten çalışanlardan biri olduğu belli olan eleman öyle bir ağlayarak ustayı uyanması için tokatlıyordu ki adamın uyanacağı varsa da bu darbelerden geri bayılmış olması muhtemeldi.

"Lan oğlum dur!" diyerek Murathan çok şükür elamanı geri iteledi. "Daha da fenalaştırdın adamı."

Bordo bereydi tabi. Soğukkanlılığın kitabını yazardı. Öyle de yapıyordu. Elamanı yana itekleyip ustanın nabzına bakmak için bileğini kavradı. Açılın ben doktorum diyerek ortama dalış yapmak en büyük hayalimdi ama iş ciddiye binince sesim çıkmadı. Sessiz bir şekilde kalabalık arasından sıyrılıp kendimi Murathan'ın yanına attım.

"Nabız yok." diye mırıldandı Murathan sessizce. Dışarıdan sakın duruyordu ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Önüme düşen saçlarımı hızla kulaklarımın arkasına sıkıştırıp bilinçsizce yatan Necati Usta'nın diğer tarafına geçtim. "Şu insanları uzaklaştır. Sonra da ambulansı ara." diye net bir emir verip yana düşmüş başını düzelttim. Ağzını açıp dilinin geri kaçıp kaçmadığına baktım. Göz kapaklarını hafifçe yukarı ittim. Göz bebeklerini kontrol ettim. Boyun noktasından nabzına baktım. Yoktu... Kalp krizi geçiriyordu. Murathan etraftaki insanları geri itelemiş, telefonla sağlık ekiplerine yolu tarif ederken ben hızla dizlerimin üzerine doğrulup kalp masajına başladım. Zaman ilerliyordu. Her saniye ise fazlasıyla değerliydi.

Derin bir sessizlik çöktü o an ortama. Bütün bakışlar bendeydi. Benim ise tek amacım Necati Usta'yı hayata döndürmekti. İçimden sayarak devam ettim kalp masajına. Necati Usta'da hiçbir değişiklik olmadı. "...25." diyerek kalp masajını bitirince suni solunuma geçtim. Sonra tekrar kalp masajı. Sonra tekrar suni solunum, tekrar kalp masajı... Bir Eylül Erdem olsak dosya deleceği ile kalp ameliyatı da yapardık da işte... Dosya deleceğim yoktu Allahtan.

Geri dönmüyordu. Bu noktada ben de endişe etmeye hatta paniklemeye başlıyordum ki Necati Usta aniden öksürmeye başlayınca kalabalıktan devasa bir sevinç çığlığı yükseldi. Derin bir nefes verene kadar nefesimi

tuttuğumun farkında değildim. Koma pozisyonu için yan çevirmeye çalıştım ama ağırdı. Gücüm pek yetmedi. Bu noktada Murathan el attı olaya. Hızla kolundan ve bacağından kavrayıp yan çevirdi. Millet Necati Usta'yı değil de dünyaya çarpacak bir atom bombasını kurtarmışım gibi beni alkışlarken sağlık ekipleri de olay yerine gelmiş bulunmaktaydı. Hastanın durumu ile bilgi verdim. Gerekli müdahaleyi yaptığımdan bahsettim. Onlar ustayı sedyeye alıp ambulansa yerleştirirken ise ne olursa olsun şu iki günde bile işimi özlediğimi fark ettim.

Doktordum ben. Ne olursa olsun bir doktor. Az önce ellerim altında yeniden bir kalp atmaya başlayan avuç içlerime baktım. Uzun bir süredir bakamıyordum. Sara'nın kanının bulandığını düşündüğümünden beri... Kan yoktu artık. Elimin altında yeniden atmaya başladığını hissettiğim bir kalbin ritmi vardı sadece.

Hemen elimi kavradı Murathan. Sıkı sıkı tuttu. Sıkı sıkı... Ben konuşmadan neye baktığımı anlamış olmalı ki dudakları avuç içime derin bir öpücük bıraktı.

Onları kurtarmışım gibi bana teşekkür eden kalabalığın arasından sıyrılıp ambulansın peşinden hastaneye gitmek için ara sokakta arabayı park ettiğimiz yere koşturuyorduk ki telefonu çalınca adımları yavaşladı. Cebinden çıkarıp ekrana baktığında ise adımları artık tamamen yavaşlamıştı. Açtı. Dinledi. Dinledi. Dinledi.

"Anladım." dedi en sonunda ve kapattı. Dünya tarihinin en kısa konuşması olabilirdi. Kaşlarının çatılması sesinin daha da ciddileşmesinden anladığım kadarıyla bu askeriyeden gelen bir aramaydı. Zira artık Murathan değildi. Komutan Karakurt'du.

"Ne oldu?"

"Dönüş erkene çekildi." derken telefonu cebine attı tekrar.

Yüzüm düştü. "Şaka yapıyorsun..."

Başını iki yana salladı. "Yarın sabah görev varmış."

Çok şey söylemek istedim ama hiçbir şey söyleyemedim. Ne diyebilirdim ki? Görevdi... Gitmeliydi... Hem de vatan göreviydi. Nerede olursa olsun gitmeliydi. "Peki..." diye mırıldandım. "Döneriz o zaman." Gülümsedim. Tatili böldüğü için bir tık mahcup duruyordu. Üzülmesindi. Kıyamazdım. "Sorun yok."

"Sen kal istersen." dedi. "Daha iznin var. Dönmek zorunda değilsin Silopi'ye. Annemlerle kafa dağıt biraz. İznin bitince dönersin."

Başımı iki yana salladım. "Olmaz." Elinin içindeki elini daha sıkı kavrarken diğer elim sıkıca tuttuğum elin koluna dolandı. Yanağımı omuzuna yasladım. "Sen nereye, ben oraya."

Güldü. İçi bir hoş olmuş gibiydi. Ne tesadüftü ki benim de içim aynı hoşluk ile sarhoştı. Saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Bir tane daha. Sonra bir tane daha... "Bak ne diyeceğim." dedi o arada. "Bana da kalp masajı yapsana. Müptelası olduğum hatunu az önce bir hayat kurtarıırken izleyince kalbim bir tekledi sanki."

Güldüm. Parmak ucuma yükselip boynuna derin bir öpücük bıraktım. Dudaklarına abanarak kalp masajı yapma fikrini ise sonraya bıraktım. Varsın tatil erken bitsin, bu anlar da bana yeterdi. Çünkü ben Gökçen'dim. Azla yetinmeyi babasının aklında kalan tek tük anlarından öğrenen, beklemeyi ise sevdiği adamın gittiği her görevden geri dönüşünü saliseleri dahi sayarak ezber eden Gökçen.

Ben Gökçen. Varlığı tam anlamı ile beklemekten ibaret olan Gökçen.

Yine say Gökçen.

Gün; 1

Şafak; Belirsiz.

Elindeki poşetlere rağmen merdivenleri üçer üçer atlayarak çıktı Alican. Hedefi olan kapının önüne gelince durdu. Derin bir nefes verdi. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Poşetleri bir saniyeliğine yere bırakıp kot ceketinin sağını solunu düzeltti. Saçlarını geri iteledi. Evet, hazırды. Kapıya narince üç kere tıklattı. Sonra ise tekrar poşetleri kavrayıp en havalı haliyle kapının açılmasını bekledi.

Açıldı da. Lakin ürkek bir edayla, yarımcı. Açtığı kapının önünde Alican'ı görmeyi beklemeyen Zehra kısa bir an için duraksadı. "Alican..."

Alican ise açılan kapıdan Zehra'nın çıkmasını zaten beklediği için asla duraksamadı. Durmadı. Gülümsedi. "Zehra..."

Alican'ı görünce yarımcı bir şekilde açıp başını çıkardığı kapıyı tamamen açtı Zehra. "Senin ne işin var burada?"

Yüzü düştü Alican'ın. Ne demek ne işi vardı? Elbet vardı bir işi yani. Sorgulamaya ne gerek vardı? Yoksa asla evde eksikler varmış, onları alıp Zehra'ya bırakmam lazım diyen Aybüke Komutanı'nın ellerine yapışıp siz durun, Süleyman Komutanı'm ile vakit geçirin ben alır götürürüm dememişti yani. Ne münasebetti!

Kızların hiç biri evde olmadığı için evde tek kalan Zehra eksikleri sadece akşamları gelen Aybüke'ye ya da Duru ve Ayşegül'e söylüyordu. Bugün Aybüke ablasına söylemeyi tercih etmişti.

"Eksik varmış evde." dedi Alican ellerindeki poşetleri havaya kaldırarak. "Aybüke Komutanımın biraz işi vardı. Benden getirmemi rica etti. O geç gelirmiş biraz. Merak etmesin dedi." Yalandan ölen yoktu sonuçta. Sallamaya devam edebilirdi. Poşetleri Zehra'ya doğru uzattı. Aldı Zehra. Bu minik arada elleri birbirine değdi. Tıpkı minik bir anda gözlerinin birbirine değdiği gibi.

"Sağ ol." dedi Zehra poşetleri alıp geri çekilerek. "Zahmet oldu."

"Ne zahmeti canım? Elimize yapışmadı."

Gülümsedi Zehra. Ve Alican'ın asla beklemediği bir teklif sundu. "Buyur içeri. O kadar yorulmuşsun. Bir kahve yapayım sana."

Kapıdan azıcık görüp giderim umuduyla gelen Alican için mucizevi bir teklifti. Birkaç saniye için ne yapacağını bilemedi. Nezaket gereği yapılan bir teklif olabilirdi. Rahatsız etmek, hele de Zehra gibi bu konuda özel hassasiyetleri olan birini tedirgin etmek istemezdi. "Yok." dedi ne yapacağını kestiremediği için. "Rahatsız etmeyeyim ben şimdi seni."

Usulca kenara çekilirken gülümsedi Zehra. "Sen rahatsız etmezsin. Gel... Soluklan biraz..." Kapıyı Alican için açık bıraktı. Elindeki poşetleri ince bileklerine rağmen kuvvetle tutarak mutfığa ilerlerken Alican birkaç saniye için açık kapıdan içeri baktı. Zehra mutfığa girdiğinde ise sırtına dürtüsüne engel olamadı. Elini dudaklarına kapattı. Gülüşünü kontrol altına almaya çalıştı.

O rahatsız etmezmiş öyle mi?

Zorla toparladı ifadesini. Ayakkabılarını çıkarıp ılık hızında kendini içeri attı. Mutfak kapısında beliren Zehra ile birbirlerine tebessüm ederek baktılar. "Ortaydı değil?" dedi Zehra.

Başını aşağı yukarı salladı. Onu ilk buraya getirdiği zaman yolda bir mola vermişlerdi. Zehra yemek yemiş Alican ise sadece orta bir kahve içmişti. Zehra bunu unutmamıştı. Alican ise bunu unutmayacağını hiç düşünmemişti. Derin bir tebessüm belirdi ikisinin de dudaklarında. Bilmediler ama zihinlerine aynı anda aynı anı düşmüştü. Birlikte bu yola çıktıkları ilk an... Oysa ne kadar da yabancıydılar birbirlerine...

İlk zamanlarda yanına katıp getirdiği kızı düşündü Alican. Ürkek, her şeyden korkan, Alican'ın montunun ucunu asla bırakmayan kara kuru, dağınık saçlı Zehra.

Bir de Şimdi mutfak kapısı önünde dikilen kıza baktı. Daha cesur, yere kendi ayakları ile basmak için çabalayan, yanaklarında hafif gamzeleri belirmiş, siyah kıvrıcık saçları her daim ay ışığı vuruyormuş gibi parlayan, dudaklarında daimi minnet dolu bir gülümseme olan Zehra.

Çok Şey söylemek istedi bu deęiŐime karşı ama derin derin gülümsemekten başka bir Şey yapamadı. "Orta." diyerek onayladı Zehra'yı.

"Sen geç salona, ben hemen gelire-" durup kendini düzeltti Zehra. "Geliyorum yani."

Salona ilerlerken güldü Alican. Bu gidişle yeni bir haber spikerinin doğuşuna neden olacaktı. Salona girince koltuğun bir köşesine ilişti. Bekledi birkaç dakika. Ortama göz attı. Köşedeki yemek masası üzerinde defterler görünce dayanamadı. Kalkıp o yöne ilerledi. Göz ucuyla baktı önce. 1. Sınıf yazı yazma defterini görünce ise daha da eğildi masaya. Birden sekize kadar her sınıf seviyesi için okuma metinleri vardı. Sarı kapaklı bir defteri açtı Alican. Düzenli bir Şekilde minik cümleler ve metinler yazılmıştı. Zehra yazmış olmalıydı. Yazısının düzenli oluşu karşısında etkilenmiş bir edayla dudak kıvrırdı. Tam o anda elinde kahveleri taşıdığı tepsisi ile Zehra salona girdi. Alican'ı koltukta değil de masa başında görünce o yöne ilerledi.

"Ders mi çalışıyordun?" dedi Alican.

Kahveleri masa üzerine bıraktı. "Çalışmaya çalışıyorum dersem daha doğru olacak. Heç bir Şey anlamı." durdu. Kendini düzeltti. "Hiçbir Şey anlamıyorum yani."

"Rahat ol be Zehra."derken hiç davet beklemeden masanın önünden bir sandalye çekip kuruldu Alican. Kahvesini kendi önüne çekti. "Yabancı yok. Kendin gibi konuş."

Kendi kahvesini alıp Alican'ın yanındaki sandalyeye ilişti Zehra. "Heee." dedi harfleri uzatarak. "Öyle konuşayım da dalga geç yine di mi? Yemezler."

Güldü Alican bu cevaba. "Sen çok fena bir Şey oldun ha." diye parmağını usulca salladı. Zehra çenesini yukarı dikip tepeden bir bakış atınca gülüşü büyüdü. O minik burunla nasıl tepeden bakabilirdi ki? Tatlı duruyordu... "Ne çalışıyordun?" dedi bakışlarını önündeki kağıtlara eğerek. "Gel, anlat bakalım neler öğrenmişsin."

Az önceki dik duruşundan zerre eser kalmayacak bir Şekilde güldü Zehra. Hevesle öne eğildi. "Türkçe çalışıyorum. Okumayı biliyorum ama yazmam

yavaş." Kocaman açtı iri gözlerini. "Halk Eğitim Kursuna yazıldım biliyor musun Alican? Hocam çok iyi. Her şeyi tek tek anlatıyor bana."

"Öyle mi? Yaz bakayım şuraya bir Alican."

Defterine ve kalemine uzandı Zehra. Hevesle yazdı. "Nasıl? Yazım çok güzelmiş. Uzun zaman yazmayan biri için oldukça başarılıymışım. Burak Hoca'm öyle dedi."

Alican tam inci misali yazılan adına gülümseyerek bakıyordu ki duyduğu Burak Hoca ismiyle kurşun yemiş misali kaldı. "Ne? Hocanın adı ne, ne? Bir daha de bakayım."

Zehra hala oldukça hevesliydi. "Burak."

Tek kaşı usulca havalandı Alican'ın. "Erkek mi?" şeklinde çok yersiz bir soru yöneltti.

Zehra ise boş bir bakış attı. "Sizin buralarda kızlara da Burak ismi veriliyor?" O sırada önündeki kağıda Alican'ın yanına kendi adını yazmıştı. Hevesle Alican'a çevirdi. "Bak, şimdi de Zehra yazdım."

Tadı kaçmıştı Alican'ın. Bir tık huysuzdu artık. "Görüyorum..." dedi sadece.

Zehra hevesli gülüşünü asla bozmuyordu. "Çok güzel yazıyorum de mi? Kursta herkes öyle diyor. Burak Hoca'm en çok beni beğendi."

Tadı kaçmaya devam ediyordu Alican'ın. "Ya..." diye homurdandı. "Baya güzel..."

Bunu yazıya dememişti lakin. Zehra'nın gün geçtikçe ışıldayan ve güzelleşen çehresine bakarken istemsizce dökülmüştü dilinden. İyileştikçe daha da güzelleşiyordu. İçindeki karanlığı attıkça aydınlanıyordu. Daha da dikkat çekiyordu. Ya da Alican'a öyle geliyordu. Şimdi ne yapacaktı? İmkani olsa bir deniz kabuğunun içinde saklardı. Onu kimsenin görmesine, göz ucuyla dahi zarar vermeyi düşünmesine tahammül edemeyeceği düşüncesini ilk defa iliklerine kadar hissetti Alican. Elinde can bulan yaralı bir kuştı Zehra. Uçmak isterse ne yapacaktı?

"Şimdi ne yazayım?" dedi bu düşüncelerden bi haber mutlu mesut bir adet Zehra.

Derin bir nefes verdi Alican. "Senin bu hocan genç mi yaşlı mı?"

Başını gömüldüğü kağıttan kaldırdı Zehra. "Çok uzun dedin ama. Nasıl yazayım bunu ben?"

Bacağını masa altında hızla sallayıp duruyordu Alican. Farkında olmadan saçma bir stresin içine düşmüştü. "Yaz diye demedim onu zaten. Cevapla diye dedim. Sözlü olarak yani."

Aydınlandı Zehra. "Ha öyle. Senin gibi biri işte."

Elini ağzına kapatıp ağıtlar yakma isteğine zorla hakim oldu Alican. Salladığı bacağı hızlandı. Dişlerini dudağına geçirdi. Sanıyordu ki beyni biraz uyuşmuştu. Derken masa üstündeki bir kağıt takıldı gözüne. Rastgele cümleleri aşağıda boş bırakılan yerlere yazın diyordu kağıt. Sol köşeye kırmızı harflerle bir not düşülmüştü. ÖDEV!

Kağıdı bir hışımla aldı. "Bu ödevin mi?"

Dudak büzdü Zehra. "Evet. Yarına yetişmesi lazım ama cümle bulamıyorum. Hocam kitaplardan bakmayın, siz yazın dedi."

Kağıdı Zehra'nın önüne bıraktı Alican. "Yaz." dedi hırsla. "Alican Zehra'yı eve bıraktı. Bu kurabiyeler Alican'ın kurabiyeleri. Alican topu tuttu. Alican ve Zehra el ele. Zehra bal al. Başka yerde bal yok. Zehra balı Alican'dan al!"

Güldü Zehra.

Ters bir bakış attı Alican. "Ne var? Ne gülüyorsun? Yazsana."

Hala gülüyordu Zehra. "Sonuncusu biraz komik oldu sanki..."

Hiç gülmüyordu Alican. Ciddi manada hiç gülmüyordu yani. Komik olan neydi? "Nesi komik?" dedi en gergin şekilde. Ne baktın kardeş diyen Kuzey Tekinoğlu misali kafa salladı. "Nesi komik bunun. Başka yerde bal yok. Zehra sadece Alican'a gelebilir işte! Nesi komik bunun?"

Gülmemek adına dişlerini dudağına geçirdi Zehra. Masum masum göz kırptırdı. "Bilmem...Komik geldi işte... Neyine kızılıyorsun ki bu kadar?"

"Kızmiyorum ben!" derken kızdı Alican. Saçma bir yükseliş olmuştu. Nasıl toparlayacağını bilemedi. Bu sebepten Zehra'ya sataşmaya karar verdi. "Yardım falan etmiyorum ödevine. Kal sınıfta."

"Tamam, tamam. Gülmüyorum." dedi Zehra. Ciddileşerek elindeki kalemi daha sıkı kavradı. Önündeki kağıda eğildi. "Yazıyorum." Kağıda inci gibi yazısı ile net ve hatasız bir cümle yazdı.

Alican ve Zehra el ele...

Kağıda yazılan şeye bütün tersliğine rağmen memnun bir ifade ile baktı Alican. "Aferin." dedi Zehra kalan cümleleri yazmaya devam ederken. "Eminim bu ödevden 100 alacaksın."

'Alican topu tuttu.' Yazarken "İnşallah." diye mırıldandı Zehra.

"Kaçta senin dersin? Tek gidebiliyor musun Halk Eğitim'e?"

Ne münasebet der gibi baktı Zehra. "Tabi ki gidirem."

"Yanlış anlama. Bazen korkuyorsun ya ani şeylerden, ondan dedim."

"Şarkı mırıldanıyorum kendi kendime. O zaman hiçbir şeyden korkmuyorum."

Tekrar ödevine döndü Zehra. Dikkatle yazmaya başladı. Alican ise istemsizce bakışlarını ona dikti. Küçücük burnuna, ödev yaparken ileri büzdüğü küçük dudaklarına, omzundan aşağıya dökülen parlak buklelere dalıp gitti. İçinde tarifi imkansız bir korkunun belirdiğini hissetti. Onda gördüklerini başkaları da görürse ne yapacaktı?

"Bütün korkuları geçiriyor mu şarkı söylemek?" derken zihninden geçen o fark etmeden dilinden dökülmüştü.

"Geçirmiyor." dedi Zehra. Bu noktada bakışlarını Alican'a çevirdi. "Ama kısa bir an için korkuları unutmanı sağlıyor. Şarkının melodisini ve sözlerini düşünüyorsun sadece. Diğer her şey sıfırlanıyor. Hem bazen unutmak lazım. İnsan unutmazsa nasıl yaşar ki..?"

"Unutmak hem ödül hem ceza derler. Senin için ödül o zaman."

"Değil." dedi Zehra anında. "Annemi, babamı ve kardeşlerimi unutmak istemezdim mesela. Ama unutuyorum. Bir fotoğrafları bile yok. Yüzleri yavaş yavaş siliniyor sanki kafamdan. Bunları siliyor bu kafam ama asıl unutulması gereken kötü anıları asla unutmuyor. O anların kokusu bile hala burnumda..." Bakışları karşıdaki duvara daldı Zehra'nın. Geçmiş bir kuyuydu. Zorla çıkmıştı. Yeniden orada boğulmak istemiyordu. O yüzden ışık hızında toparladı dalgın bakışlarını. "Boş konuştum şu an değil? Şişirdim kafanı. Kusura kalma."

Gözünü bile kırpmadan dinlemişti oysa Alican. "Sorun yok." derken sesi bir kuyuya atılan ve suyu dalgalandıran taş misali titremişti birkaç saniye için. "Dök içini. Dinlerim ben seni. Sıkılmam."

Gülümsedi Zehra. "Deniz kabuğum mu olacaksın yani? O da denizin derdini yutuyor ya..."

Gülüştü bulaşıcıydı Zehra'nın. Aynısından Alican'ın dudaklarına gelip kurulmuştu. "Olurum." dedi bir omzunu hafifçe yukarı kaldırıp indirerek. "Sen anlat yeter ki be Zehra. Sesin çıksın. Hatta hep daha gür çıksın. Kabuğumun içinde saklarım sırlarını. Bilmek isteyen uğultudan başka bir şey duyamaz. Bende kalırsın sadece."

Kalbi göğüs kafesinde bir kuş misali çırpındı Zehra'nın. Sessizce uçtu. Alican'ın göğsünün kapısına dayandı. Alican'ın ruhu bile duymadı. Birkaç saniye için bakışlarını birbirlerinden çekmediler. Zehra gözlerini kaçırmadı. Saklanmadı. Korkmadı. Sadece derin bir şekilde gülümsedi. "Senden deniz kabuğu olmaz Alican. O kadar sert değilsin." dedi yumuşacık bir sesle.

"Senden deniz olur..." Bakınca huzur veren, sonsuzluğa ulaşabileceğini hissettiren deniz demek istedi ama diyemedi. Türkçesi o kadar yetse bile gözü kesmedi. "Hani şu Denizli'de olan deniz." diyerek işi Gökçen ablasından öğrendiği gibi goygoya vurdu.

Derin bir nefes verdi Alican. Bu hata ölene kadar yüzüne vurulacak gibiydi. Keşke Barbaros Komutanı'nın amelde mezhep sorusuna daha az gülseydi. Zülfikar Komutanı haklıydı. Artık kimseye gülmek yoktu. "Sen bir ömür bunu söyleyecek misin böyle ya?" diye huysuzlandı. "Bence senin unutmaya gibi bir fonksiyonun yok." dedi Zehra'nın bu alaysı haline karşı. "Boşuna edebiyat yaptın az önce."

Kaşlarını çattı Zehra. "Fokson neyim yok?"

"Fonksiyon." Dedi Alican harfleri heceleyerek.

"O ne be?"

Elini salladı Alican. "Daha öğreneceğin çok şey var be Zehra çok. Sen hala burada bana laf yetiştirmeye çalış. Haydi durma, yaz. Çabuk yaz."

Ters bir bakış attı Zehra. "Git yanımdan. Tek yaparım ödevimi ben."

"Olmaz." diyerek daha da ödevine yaklaştı Alican. "Yaz. Dinle Zehra dinle. Alican ne derse dinle."

Zehra yine terslendi. Lakin Alican ne derse ödevini aynen o şekil de yaptı. Bazen kavga ettiler. Bazen güldüler. Zehra eski, mutlu anılarını anlattı. Bazen hüznü bulandı. Bakışları bir noktaya dalıp gitti. Alican elinden tutup bu hüznü batağından çıkardı. Saçma askerlik anılarını anlattı. Timden bahsetti. Murathan Komutanı'ndan, Zülfikar Komutanı'ndan, Aybüke'den, Süleyman'dan, kaybettiği can arkadaşı Emek'ten...

Bir süre sonra susmuştu ikisi de. Zehra ödevine yoğunlaşmış, Alican ise dikkatle onu izlerken bulmuştu kendini bir kez daha. Ödev yaparken dikkatini toplamak adına dudaklarını hafifçe öne büzüşüne, önüne dökülen kıvrıkcık saçlarını ha bire kulakları arkasına sıkıştırmasına, önündeki kağıda dünyanın en önemli bilgilerini okuyormuş gibi dikkatle bakan gözlerinde yeniden gidip geldi Alican'ın gözleri. Korktu. İnkâr edemeyeceği bir şekilde korktu. Avuçlarının içinde saklayarak bambaşka diyarlardan kırık dökük bir şekilde getirdiği çiçeğin açtığını, kanadı kırık bir şekilde penceresinin önüne konan kuşun yeniden kanat çırpıp bir hala geldiğini görüyordu. Mutluydu. Onu böyle görmek bir mucizeli canlı kanlı izlemek gibiydi.

Ama korktu.

Kaybetmekten deli gibi korktu. Ya çiçeğin başını başkası okşarsa? Çiçeği kokusunu ona da sunarsa? Ya kuşu uçup giderse? Başka bir pencere

önüne konmak isterse? Çiçek onun muydu ki? Kuş onun muydu? Neden aniden sahiplenmişti? Daha doğrusu ne zamandan beri sahiplenmişti, benimsemişti? Cevapsız ve anlamsız yığınla soru doldu zihnine. İçinde beliren bu duygudan korktu. Ne yapacağını bilemez bir şekilde Zehra'ya bakarken derin bir nefes verdi. Gözleri açık olduğu an bu görüntüden koparmak zordu. O yüzden usulca kapattı göz kapaklarını. Derin bir nefes daha verirken kollarını göğsünde bağlamış, gözleri kapalı bir şekilde öylece kaldı.

Evet, böylesi çok daha makuldü. Ama gözü kapalıyken de gözünün önünde yine kıvrıcık saçların, minik dudakların oluşu pek makul değildi. "Zehra." dedi gözlerini açmadan.

Zehra'nın bakışları ona döndü. Gözleri kapalı bir şekilde durduğunu görünce şaşırda da çaktırmadı. "He?" dedi en kibarından. Dilini ısırarak kendini düzeltti. "Yani efendim."

"Bana bir şarkı söyler misin?" dedi Alican duruşunu asla bozmadan. "Korkulara iyi gelecek bir şarkı olsun."

İçinde ki korkuyu bastırmak adına aklına başka bir şey gelmiyordu Alican'ın.

Göz kırıştırdı Zehra. "Neyden korkuyorsun ki?"

Senden, diyemedi Alican. "Hiçbir şeyden, öylesine söylemeni istedim." Hafifçe araladı kirpiklerini. "Söyler misin?"

Kısa bir an duraksadıktan sonra başını ağır bir edayla aşağı yukarı salladı Zehra. Hayır diyeceğini düşünmemişti zaten Alican. Bunu ondan ne zaman istese onu asla kırmamıştı Zehra. En utangaç, en çekingen halinde bile sesini ona çekinmeden sunmuştu. O eşsiz sesin Alican'a ulaşmasına, melodilerin adeta etrafında dönüp ayaklarını yerden kesmesine izin vermişti. Tekrar gözlerini kapattı Alican. Birazdan duyacağı sesin büyüüne bıraktı tüm korkularını.

Zehra ise kısa bir duraksamanın ardından aklına gelen ilk şarkıyı huzur veren bir çağlayan misali dudaklarından döktü. Aklına ilk gelen bir ninni olmuştu. Annesinin bazı gecelerde o ve kardeşlerine titrek sesi ile söylediği ninni.

"Lâ lâ lâ lâ gol-ı zireh
Delam piş-ı delet gireh..."

*Uyu kimyon çiçeğim
Gönlüm gönlüne bağlandı, tutuldu...*

"Lâ lâ lâ lâ gol-ı senced
Berim bâ ham guşe-yi denc..."

*Uyu iğde çiçeğim
Gidelim birlikte güzel yerlere...*

"Lâ lâ lâ lâ gol-ı sonbol
Gazal hûnet şam hamçun bolbol"

*Uyu sümbül çiçeğim
Öteyim senin için bülbül gibi...*

"Lâ lâ lâ lâ gol-ı lâle
To hod mey man piyâle..."

*Uyu lale çiçeğim
Sen şarap ol ben ise kadehin olayım...*

Öyle bir sestî ki bu Alican kelimelere dökmekte zorlanıyordu. Anlat deseler anlatamaz, nasıl deseler dili dönmezdi. Ayrı bir evrenden çiçekler toplayıp Alican'ın göğüs kafesinin önüne diziordu Zehra sanki. Korkuları geçmedi ama gerçekten kısa bir an için unuttu. Gözlerini asla açmadan kendini bu sese bıraktı. Oysa gözlerini açsa dirseğini masaya, avuç içini ise tek yanağına yaslamış bir şekilde tam yanından ona bakan koyu kahve gözleri, gözlerin de ki ışığı görebilirdi.

Alican öylece dururken dikkatle izledi Zehra bu çehreyi. Kendi göğüs kafesinde çarpan kuşların kanat sesinden korkmuş, onların sesini bastırmak için söylemişti bu şarkıyı aslında. Kimse bunu bilmeyecekti. Ona bakmayan gözleri fırsat bilerek bakabildiği kadar baktı. Çenesinde hafif bir çukur vardı Alican'ın. Aklına kazıdı. Sol yanağında ergenlikten kaldığı belli olan tek tük sivilce lekeleri vardı. Aklına kazıdı.

"Lâ lâ lâ lâ gol-ı par par
Nabini gam nabini derd..."

*Uyu kırık çiçeğim,
Gam da çekmeyeceksin acı da...*

Alican ise ciddi olarak uyumuştı. Öyle bir sestî ki bu; insanı sarıp sarmalıyor, asla bozulmayacak, kimsenin değemeyeceği bir huzurunun koynuna iteliyordu insanı. Kimsenin keşfetmediği, kirletemediği bir koyda gezinmek gibiydi bu sesi dinlemek. Sadece ona özel, berrak ve su gibi ferah... Kısa bir iç geçmesinden sonra gözlerini araladı. Önce ne olduğunu bilemedi. Hafifçe toparlandı olduğu yerde. Ona göre bir saniye gözlerini kapatmıştı ama bir saniye olmadığını şu an da kitapların üzerinde uyuklayan Zehra'dan anlayabiliyordu. Yüzü ona dönük, bir yanağı ders

kağıdının üzerine yapışmış, hala elinde sıkı sıkı tuttuğu kalemi ile birtakım baygınlıklar geçirmişti Zehra.

Daha doğrusu Alican'ı izlerken dalıp gitmişti.

Kolundaki saate baktı Alican. 20 dakika süren kısa bir iç geçmesi yaşamışa benziyordu. Huyu değildi ama susmayan Zülfikar Komutanı yüzünden bu aralar gece uykusu haramdı. Ayrıca suç Zehra'daydı. Böyle ses mi olurdu? Üzerine oyunlar oynanıyordu. Bakışları yanındaki Zehra'ya takıldı. Sonra ise yazdığı ödeve.

Tut Alican tut. Topu havada tut.

Güldü. "Ciddi ciddi ne dersem yazdığına inanamıyorum." diye mırıldandı büyük bir keyifle. Ses gelmedi Zehra'dan. Kıvrıcık saçlarından birkaç tutan burnunun ucuna düşmüştü. Korkutmamaya özen göstererek ileri uzanıp yüzünden geri çekti Alican. Yüzü tamamen açılınca elini geri çekti. Dokunmadı. Ürkütmedi. Kıyamadı. Kolunu masanın üzerine uzatıp başını kolunun üzerine yasladı.

Zehra uyudu. Alican ise ses etmeden, aradaki mesafeyi bozmadan öylece bu manzarayı izledi.

Kıpırdandım yerimde. Ama kıpırdamaz olsaydım diyecek bir şekilde boynum ağrıyınca yüzümü ekşiterek gözlerimi araladım. Birkaç saniye için alık alık baktım sağa sola. Arabadaydım. Ortamı aydınlatan sarı, loş ışıklara ters bir bakış attım. Araba içinde olduğumu bildim ama bir iki saniye için nerede olduğumu kestiremedim. Uyku sersemliğinin verdiği alıklıkla boş boş göz kırptırırken uyuşan boynumu ovaladım. Ağrı daha da şiddetlenince minik bir inleme kaçtı dudaklarımdan. Boynumu kırmış olabilirdim.

Ne oluyordu be?

Yaklaşık bir saniye sonra aydınlandım.

Yoldaydık. Geri dönüyorduk. Malum olurdu ki sevgilim bir süper kahramandı. Önemli görevleri vardı. Haberi alır almaz el mecbur geri dönüp bavulları daha boşaltmadan geri arabaya yüklemek zorunda kalmıştık. Neslişah teyze, Gülhan abla, Ahsen ve Ramazan enişte ciddi mana da şok olmuşlardı. Bir saat boyunca geri döndüğümüze inanmayıp şaka yaptığımızı düşünmüşlerdi. Keşke şaka olsaydı oysa ama acı bir gerçektir. Üzülmüşlerdi haliydi. Yıllar sonra bir araya geldiğimiz her anda birbirimizden kopmamız biraz daha zor oluyordu. Gittiğime sevinen tek kişi

kendi evlerinin balkonundan sinsi sinsi bakan komşu kızı Feride olmuştu sanırım.

Kesinlikle cinliydi. Evlerine ne zaman baksam bize bakıyor oluşunun başka izahı olamazdı.

Gidiyorken yanımda Murathan'ı da götürüşüm kendisine yeterli mesajı vermiştir diye umuyordum.

Apar topar dönüş yoluna çıkmıştık. Normalde yolda uyumazdım ama gün boyu yaptığımız Adana turu yorucuydu. İçim fena halde geçmişti. Başımı kaldırdığım an yanıma bir şeyler düştüğünü hissedince yerimde daha çok doğrulup yanıma düşen şeye uzandım. Murathan'ın deri ceketiydi bu. Uyuyakaldığım için başımın altına koymuş olmalıydı. Misler gibi de o kokuyordu. Dizlerime kaydı bakışlarım. Burada da nereden aldığını bilmediğim bir battaniye vardı. Adana dürüm misali sarıp sarmalamıştı beni anlaşılan.

Gülmek vardı bu duruma ama uykudan yeni uyandığım için fenaydım; başa belaydım. Ayrıca yanımda kimse yoktu. Sürücü tarafı boştu. Camdan bakındım nerede olduğumuzu neden durduğumuzu anlamak adına. Bir şehrin içindeydik sanki. Başka bir şehrin ama. Yabancı bir şehir... Saat geç olduğu için tek tük yanıyordu binalardaki lambalar. Neresiydi burası? Murathan neredeydi?

Ürktüm. Ne zaman tek kalsam üzerimde olan o göz yine etrafımda belirdi sanki. Panik atağım vardı be benim. Atlatamadığım travmalarım vardı hala. Anksiyetem tepemden tepemden vuruyordu. Lap diye beni arabanın içine bırakıp nereye gitmişti?

"Murathan..." dedim yeni uyandığım için kısık bir sesle.

Tektim arabada. Tabii ki ses gelmedi. Anahtar arabanın üzerindeydi. Ağır hareketlerle aldım. Arabayı Adana'da çaldırmamamız mucizeydi. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama burada bu yaşansın istemezdim. Üzerimdeki battaniyeyi sürücü tarafına atıp arabadan çıktım. Yüzüme ılık bir rüzgar çarptı ama üşüdüm. Tekrar arabayı açıp Murathan'ın deri ceketine uzandım. İçinde yüzüyordum ama koku burum buram güvendi, sıcacıktı. Kapıyı kapattım tekrar. Bakışlarım ise hızla etrafı tarıyordu.

Büyük bir alanın kenarına çekmişti arabayı. Etrafı saran binalardan anladığım kadarıyla çok da şehrin dışında değildik. Lakin içinde de değildik. Arabadan görüldüğü kadar ev yoktu. Tenha bir yerdi. Gecenin karanlığından mı bilmem ama soluk sarı görünen binaların çoğunun boyası dökülmeye yüz tutmuştu. Işık yoktu. Mavi birer muşamba çekiliydi her

birinin balkonuna. Çok tanıdık geldi bana bu görüntü ama nereden olduğunu asla çıkaramıyordum şu an. Bu alanın biraz ilerisinde doğru uzanan yol boyunca yeni binalar ve bu binalarda yaşam vardı. Her bir daireden bir ışık parlıyordu ama bu kısımda çok da hayat olduğu söylenemezdi. Cidden biz neredeydik?

En sonunda bırakıp kaçtı adam, dedi sol melek. Cami avlusuna bebek bırakır gibi yol kenarına bırakmış seni Gökçen, baksana kızım!

Sağ daha umutluydu. *Murathan'ım yapmaz, diye çıkıştı.*

Başım hafifçe sağa eğilirken sorgular bakışlarım arttı. Boş bir alanın köşesindeydim. Tam karşımdaki apartmanlara nerede olduğumu çözmek adına ürkek bakışlar atıyordum. Derken sokak lambasının aydınlattığı önümdeki eski apartmanın yanında bir şey fark ettim. Uzaktı ama seçebiliyordum bu noktadan. Büyük bir ağaç vardı. Kocaman gövdeli, heybetli, dallarında tek bir yaprak olmayan ama büyük gövdesinden uzanan her bir parçası sarmaşık misali sağına soluna uzanan bir ağaç. Yanında ise minik, yıkık dökük bir çeşme.

Öylece kaldım. Tüylerimin diken olup tenime battığını hissettim. Hiç ışığın olmadığı mavi muşambalı balkonlara baktım. Kocaman yaşlı ağaca baktım. Yıkık dökük çeşmeye baktım. Aynı döngü arasında tekrar tekrar gidip geldi gözlerim. Nefes alış verişim hızlanırken gelen farkındalık ile öylece kalakaldım. Geçmiş; zihnimde kuruyan bir nehirdi. Artık suyu akıyordu. Ama yıllarca nehrin aktığı vadinin izleri hala oradaydı.

Burası lojmandı. Burası babamdı. Burası Yusuf amcaydı. Pamuk'tu. Kepçük'tü.

Genzimin yanmaya, göz pınarlarımın dolmaya başladığını hissedince elim istemsizce dudaklarıma kapandı. Titrek bir nefes verdim avuç içime. Yıkılmıştı evler. Ayakta kalanlar ise her an yıkılacak gibiydi. Şu an neresindeydim bilmiyordum o yüzden. Seçemiyordum. Geçmişe dair çoğu anı silikti ama şunu net bir şekilde hatırlıyordum ki bu ağaç tam bizim apartmanın arkasındaydı. Ön kısımdan görünmesi imkansızdı. Arka tarafta yatak odası vardı. Oradan görünüyordu bu ağaç. Oyunlar oynardık bu ağacın altında biz. Babamı beklerdim. Kepçük' ü beklerdim. Altına oturup gökyüzüne bakınca yeşil yapraklar arasından sihirli bir dünyaya bakıyormuşum gibi görünürdü gökyüzü. O çeşmenin suyu çok soğuktan mesela. Bunu nereden hatırladığımı bilmediğim bir şekilde hatırlıyordum.

Şu an ise ben ikisini de buradan görebiliyordum. Önündeki binaların yıkıldığı anlamına geliyordu. Yani bizim lojmanın... Genzimdeki yumru

büyüdü. Küçük Kepçük geldi birden önüne. Alanın ortasından koşarak ilerledi. "Bırak peşimi artık! Bırak!" diye bağıırıyordu.

Peşinden minik Pamuk ayağına 3 numara büyük gelen terliklerini şapırdatarak koştu. "Yaaa Kepçükkk! Beni bekleee!"

Ağlamak için tek bir komut bekleyen bakışlarım o yöne döndü. Yanımdan geçip arkamda kalan bir alana koştular. O yöne döndüm. Karanlık yarıldı. Hava aydınlandı. Kapısının yanından fileler içinde renk renk toplar asılan bir bakkalın önündeydiler şimdi. Kapının hemen önünde düşmüştü Pamuk. Dizim diye ağlamaya başladığı an ise az önce ondan kaçan Murathan hızla yanına gelmişti. Minik elleriyle gözyaşlarını sildi. Pamuk'un yüzüne yapışan saçları geri iteleyip sırtına bindirdi. "Kırk kere dedim sana koşma." diye söylenirken sırtında içli içli ağlayan bir Pamuk ile marketten içeri girdi. "Kolalı mı olsun meybuzun portakallı mı?" "

İçini çekti Pamuk. Sümüklerini koluna sildi Kepçük görmeden. Sümüklü kolunu ise tekrar Murathan'ın boynuna doladı. "Popakallı." dedi içli içli.

Bakkal kapısından içeri girdiler. Aydınlık derin bir karanlığa, derin karanlık ise sonsuz bir boşluğa döndü. Burada artık bir bakkal yoktu. Bomboş bir alan vardı. Yanağıma doğru bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim. Derken yolun ucunda kamuflajlar içindeki babam ve Yusuf amca belirdi. Yan yanaydılar her zaman ki gibi. Gülerek birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Elllerinde evleri için aldıkları, fileler içindeki erzakları vardı. Eve girdikleri an Aslıhan abla, Gülhan abla, ben ve Murathan bu filelere koşup ellerine yapışacaktık. Çikolata arayacaktık. Bunu da hatırlamıyordum. Ama içinden gelen derin bir his ile biliyordum. Dolu dolu gözlerle baktım ikisine de.

Konuştular kendi aralarında, güldüler. Ama benim zihnim ikisinin de sesini seçemedi o an için. Sessizce önümden geçip gittiler. Bir köşeden Aslıhan abla çıktı en küçük haliyle. Bir elinde ağlayan Pamuk, diğer elinde somurtkan bir Kepçük arkasında ise dünya yansa bir gram otu yanmayacak şekilde gülerek, hoplayarak giden Gülhan abla vardı.

"Kırk kere dedim size kavga etmeden oynayın." diyerek bizi çekiştiriyordu Aslıhan abla. "Bıktım artık sesinizden."

"Ama abl-" demeye meyleden Murathan'ı anında susturdu Aslıhan abla.

"Kes sesini, salak!" Arkasında şarkı mırıldanan Gülhan ablaya da dönüp bağırdı. "Gülhan! Yürüsüne eve! Annem çağırıyor diyorum. Hanginizle uğraşayım?"

Gülhan abla oflayarak peşine takılırken o boyu yarısını kadar ancak eden Kepçük'ü ve boyu yarısı bile etmeyen Pamuk'u sürüye sürüye eve ilerletti. Etraf tekrar aydınlandı. Ev yok oldu. Yerine karanlık geldi kuruldu. Gözyaşlarım daha da artarken artık hıçkırıklarına engel olacak gibi değildim. Yanaklarıma akın akın süzülen yaşlara rağmen ilerledim. Adımlarım titredi ama durmadım. Bu boş alanın yanında da evler olmalıydı mesela. Yoktu ama. Koca bir lojmandan birkaç bina, bir ağaç ve yıkık bir çeşme kalmıştı sadece.

Akan yaşlarıma rağmen boğazımdaki yumru küçülecek gibi değildi. Aksine daha da artıyordu. Rüya da mıyım gerçekte miyim ayıramadım bir an için. Zihnim yine bana oyun oynuyor olabilirdi. O ağaca dokunmak istedim. Bunun gerçek mi yoksa rüya mı olduğunu anlamak için o suyun soğukluğunu yine tenimde hissetmek istedim. Gecenin karanlığından ve ortamın tenhaliğinden ürksem de duygusallık son noktadaydı. Bunları bile umursayacak durumda değildim. Yıkılmış mıydı bizim çocukluğumuz şimdi? Yok mu olmuştu babamın ve Yusuf amcanın dokunduğu her şey?

Korkmuyorum desem de hafiften bir üç buçuk ata ata ilerledim ağaca doğru. İlerledikçe ağacın arka kısmında hissettiğim hareketlenme ile durdum. Duygusal anım sekteye uğradı. Sapık olabilirdi, sarhoş olabilirdi, terörist olabilirdi. Duygusallığı bir kenara bırakıp arabaya geri mi kaçmalıydı? Peki ciddi ciddi benim o adi sevgilim neredeydi? Beni cami avlusu niyetine ilk tanıştığımız yere bırakıp kaçmış mıydı?

Tereddüt dolu bir bakış attım ağaca. İçli içli ağlamaya devam ediyordum ki korkuyla bir adım geriledim. Duygu karmaşasından bayılıp kalacaktım şuracığa. Biri vardı ağacın arkasında. Köpek olabilir miydi? Adımlarım geriledi. Burnumu içli içli çekerken an duygusal anıma bir takım malum yer korkuları eklenmesi pek hoş olmamıştı. Filmlerde hep böyle olurdu. Başrolümüz kırk kere uyarıldığı halde en girilmemesi gereken odadan içeri girer ve başına ottan boktan gayrısı gelirdi.

Allahtan ben akıllı bir başroldüm. Başlarımla anısına Gökçen. Kaç kızım dedi çok ilkel bir dürtüm.

Öyle de yaptım. Adımlarım daha da geriliyordu ki ağacın arkasındaki şey tamamen yana çıkıp üstüne birde ayağa kalkınca durdum. Bu bir sapık değildi, sarhoş değildi, terörist değildi, köpek değildi. Bu tam olarak benim sevgilim Murathan'dı. Ağacın altından yana kalkıp ellerine bulaşan her neyse birbirine vurarak temizledi.

"Murathan..." diye mırıldanırken gözlerimi kısarak tekrar öne doğru ilerledim. Artık adımlarım korkmuş ya da ürkmüş değildi. Güvenli liman tam önümüzdeydi. Lakin ne yaptığı muammaydı. Tekrar ağacın dibine eğiliyordu ki beni görünce durdu. Benim adımlarım ise daha da hızlandı. Ne yapıyordu bu saatte orada o Allah aşkına!? Sorgular bakışlarım ile yanına doğru ilerlerken öylece beni izledi. "Murathan." dedim yine tam dibine gidince. "Ne yapıyorsun sen burada?"

Derin bir nefes verirken kaynanam olduğunu belli ederek iki elini beline attı. "Uyanmaman gerekiyordu be Pamuk. Ne diye kalktın?"

"Asıl biz ne diye buraya geldik?" derken oldukça şaşkındım. "Burası..." Gerisi gelmedi. Sağa sola, yıkılan çocukluğuma baktım sadece hüznü bir bakışla. Gözlerim yine doluyordu.

O ise benim aksime hafif bir tebessüm kondurdu dudaklarına. "Hatırladın mı burayı?"

Bakışlarım ona döndü. Dolu dolu gözlerle başımı aşağı yukarı salladım. Nasıl unutabilirdim ki? Benliğimin temelleri burada atılmıştı. Burada öğrenmiştim sevmeyi de, acıyı da, kaybetmeyi de, aile olmayı da. Bileğime uzandı. Kavrayıp kendine doğru çekti bedenimi. Tam önüne gelince ise sırtımı kendine, önümü boş alana çevirdi. Kollarını arkamdan omuzlarıma dolayıp tam kalbimin üzerinde kenetledi ellerini. Sıcak nefesini boynumda, saçlarımda ve sol kulağımda hissedebiliyordum.

Sağımı solumu kaplayan boşluğa üzülmeden edemedim. "Lojman nerede Kepçük?"

"Başka yere taşımışlar..."

"Yıkılmış her şey..." dedim üzgün bir sesle. Ellerim göğsüme sarılı kollarına uzandı. Sıkıca kavradım.

"Hatırlamak anıları canlı tutar Pamuk." dedi sıcak nefesi kulağıma doğru. "Binaların yıkılmış olmasının bir önemi yok. Sen de bakarken o köşeye de bakkalı, buralarda evleri gördün değil mi?"

Başımı ağır bir edayla aşağı yukarı salladım. Saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. "O zaman Pamuk ve Kepçük hala buralarda demektir."

Gülmeden edemedim ama oldukça hüznü bir gülüştü bu. Her an yine ağlamaya hazırdım. Buradaydılar. Bu lojmandaydılar. Kepçük ve Pamuk buradaydı. Peki Murathan ve Gökçen neden buradaydı?

"Neden buradayız?"

"Eksildiğimiz yerde tekrar bir olmak için." derken kolları gövdemden çözüldü. Üşüdüm. Hiç ayrılmasın istedim bir an için. Sıcacıktı gövdesi. Ev

gibi. Yuva gibi. Ağacın dibine ilerledi. "Tabi bulabilirsek." derken yere eğilip bir odun parçası aldı. Önceden eştiği belli olan bir noktayı eşmeye devam etti. "Çaldılar mı lan yoksa?" diye homurdandı bir gayretle ağacın altını eşerken. Ağzının içinde minik bir küfür mırıldandı. Anlık siniri vurmuş olmalıydı yine.

Yanına ilerledim. Ben de yere çömeldim. Eştiği yere boş bir bakış attım. "Ne arıyoruz?"

"Burada olmalıydı amına koyim ya!" diye yükseldi. Romantiklik buraya kadardı. "Kontrol ettirdim kırk kere. Orada dediler. Beni başlarından atıp çöpe mi attılar yolunu yordamını siktiklerim!" Boş bakışım sürüyordu. "Telefonun ışığını tutsana şuraya." deyince el mecbur cebimden çıkarıp feneri açtım. Baya bir eşelemişti ağacın altını. Ne yaptığını sorgulamak bir yana dursun bakışlarım artık dalında tek bir yaprağı olmayan kurumuş ağaçtaydı. O da mı yok olmaya yüz tutmuştu yani? İnce bir sızı belirdi kalbimin üzerinde. Bu ağacın etrafını saran duvar vardı. Onun üzerine oturup beklerdim ben bana bekle, geleceğim diyen herkesi. İşe giden babamı. Okula giden Kepçük'ü. Gözlerimde hazır bekleyen yaşlar daha da belli etti varlığını. Bir deniz misali dalgalandı görüşüm. Gözyaşları kaplıyordu her yerini. Farkındaydım. Bir kere göz kırpsam denizler boşanacaktı gözlerimden her zamanki gibi.

"Buldu!" diyen heyecanlı bir Murathan sesi kulağıma vurunca bakışlarımı ona çevirdim. Elindeki odunu yana savurdu. Eşelediği yerden toprağa bulanmış bir kutu çıkardı. Üzerindeki toprağı avuç içiyle iteledikçe kutu kendini daha da belli etti. Pas tutmuş, yeşil rengi solmuş bir teneke kutuydu bu. Keyifli bir gülüşle baktı kutuya. "İşte bu!" derken neşesi hayli yerindeydi.

"Ne bu?"

"Sen." dedi bakışlarını anında bana çevirerek. Gecenin içinde parlayan en aydınlık ışıktı yine gözleri. "Seni sakladığım yerlerden biri. Çok çok küçükken kimse görmesin diye gömmüştüm buraya. Hala burada olup olmadığına emin değildim." Bakışları benden kopup kutuya takıldı. Şefkatle okşadı eski kutunun yüzünü. Minik bir tebessüm kuruldu dudaklarına. "Ağaç burada dedikleri andan beri de gelmek için fırsat kolluyorum." Göz kırıştırdım. Bir kutuya baktım bir ona. O ise eski, pas tutmuş kutuyu bana uzattı. "Al, aç." Dedi tatlı tatlı.

Tabi ki almadım. "Ben açmam. Böcek, solucan molucan çıkar şimdi onun içinden. Önce sen aç. Böcek yoksa bana ver."

Tatlılığı darbe yedi çocuğumun. Göz devirdi. "La havle..." diye homurdansa da kutuyu açtı. Pas tuttuğundan olsa gerek biraz zorlanmıştı. Kapak açıldığı an öne eğilip elimdeki telefon ışığını içine tuttum. Böcek falan yoktu. "Al, yok böcek." derken ben çoktan elimdeki telefonu onun eline tutuşturmuş, kutuyu ise elinden almıştım. Deli gibi merak ediyordum ne olduğunu. Küçük, yeşil bir silgi vardı en üstte. Elime aldım daha yakından incelemek adına. Kurşun kalemin ucuyla üzerine işlenmiş detayı görünce en kuytulardan beni izleyen Pamuk ile birlikte ılık mı ılık bir rüzgar değdi kalbimize.

Kalp işlenmişti silginin üzerine. Kalbin içinden bir ok geçiyordu. Bir ucunda M harfi diğer ucunda ise G harfi en yamuk haliyle bana bakmaktaydı.

"Yaaa Kepçükk!" diye aşk seline kapılan bir sesle konuşmadan edemedim. "Bu ne?"

Benim aksime ekşimiş bir yüzle bakıyordu silgiye. "Cidden bu ne ya?" Elimden aldı silgiyi. Sağına soluna bakarken hem küçümser hem de ey gidi günler diyen bir hali vardı. "Bunu da mı atmışım bunun içine? Vay be..." Silgiyi bana doğru çevirdi. "Okuldayken seni özleyince böyle sağa sola adını yazıyordum."

Gülerken kedi misali dibine sokuldum. Bir elim yanağını okşadı. Güldüm. "Sen iki arada bir derede beni mi özlüyordun?"

"Tabi kızım, ne sandın." derken aşkı adına oldukça gururluydu. "Doğuştan aşk adamıyız biz."

Minik bir kahkaha attım. "Okuldan gelir gelmez bana niye defol diye bağıırıyordun o zaman?"

Hala oldukça ciddiydi. "O işin naz kısmı. Sen gelmeyince iki saniye içinde tepende biten de bendim hep. Sen bunları hatırlamazsın tabi. Ey gidi günler ey." derken silgiyi kutuya geri bıraktı. "Neler çekmişim ya şu yaşımda? Hale bak. Kerem' le Ferhat getir götürümü yapar benim ancak."

"Aynen, en aşık sensin hurma gözlüm, tamam." diye onu onaylarken tekrar kutuya yöneldim. Bir kağıt vardı. Sararmış, eskimiş bir kağıt. Kutuyu önüme bırakırken kağıdı alıp açtım. Açtığım an ise yine göz pınarlarımın dolmasına engel olamadım.

Bir ödev kağıdıydı bu. "20 yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?" diye soruyordu kağıt. Ödev kağıdının köşesine düzgün bir şekilde çizilmiş mavi çiçeği görünce gülmeden edemedim. O adını yazmazdı onun olan

şeylere. Mavi çiçekler çizirdi. Aslında her yere beni çizdiğini şu yaşında öğrendiğim mavi çiçekler...

Bu ödev kağıdına bir resim çizmişti Murathan. Ne kadar pek başarılı olamasa da yeşil bir askeri üniforma içinde çizmeye çalıştığı şey kendisi olmalıydı. Kocaman çizmeye çalışmıştı kendini. Başarılı da sayılırdı. Yanında ise elini tutan bir kız vardı. Gelinlikler içinde çizmeye çalıştığı bir kız... Her şeyi renksizken bir tek gözlerini mavi bir kalemle, saçlarını ise siyah boyadığı bir kız...

Yamuk yumuk çizilmişti ikisi de. Çocuksu bir resimdi ama şu yaşında gözlerimden akıttığı yaşlar ve hissettirdiği duygular pek de çocukça değildi. "Murathan..." diye mırıldanırken sesimi ben bile zor duymuştum. "Bu... bu..."

"Kepçük'ün gözünden 20 yıl sonraki Murathan ve Gökçen..." dedi anında. Artık gözyaşlarım baraj kapakları açılmış bir şekilde gözlerimden boşalırken bakışlarımı ona çevirdim. Derin bir tebessümle bakıyordu resme. Bir elinde kağıda tuttuğu telefon ışığı varken diğer eli hafifçe kağıdın ucunu tuttu. "Bu kadar yamuk çizmeyi nasıl başardım acaba?"

Buna mı takılmıştı yani? Benim içim dışıma çıkıyordu burada. Ağlamaya devam ederken öyle yoğun bir aşkla baktım ki yüzüne kalbimdeki bu aşkın her bir detayını görsün istedim göz bebeklerimde. Bakışları bana döndü. Gözleri gecenin karanlığında gözlerime değdi. Gözlerimden akan her bir sessiz kelimemi gördü. "Bundan 20 yıl önce kendimi görmek istediğim iki yer vardı..." Kağıdın ucunu bırakıp elini belime doladı. Saçlarıma derin bir öpücük bıraktı nefesi ve sıcak dudakları.

Aşkından helak olayım istiyordu bence. Kesinlikle bunu istiyordu. Tekrar kağıda baktım. 20 yıl önce dahi benimle evlenmek mi istiyordu yani? Ben burnumdaki sümüşü dahi silemezken hem de. Cidden Ferhat ve Kerem getir götürünü yapardı.

"Bir; asker olmak. İki; en yakın çocukluk arkadaşımı bir de hayat arkadaşım yapmak. Birincisini başardım. Sıra diğerinde." Bir şey oldu tam o an. Hiç beklemediğim bir şey hem de. Murathan'ın eli resmin üzerine doğru uzandı ama boş değildi. Parmakları arasında tuttuğu bir şey vardı. Minik ama parlak bir şey. Telefonu yere bırakmış olmalı ki artık ışığı yoktu aramızda. Yerine sarı sokak lambalarının bir nebze de olsa aydınlattığı gecenin içinde parlayan başka bir şey vardı.

Zarif bir yüzük...

Ağlamak için açılan dudaklarım ve boğazımdaki hıçkırığım öylece kaldı.

O ise şiir misali akan sesi ile beni ve kalbimi yerden yere vurmaya devam etti. "Gökçen..." dedi. "Pamuk..." diye ekledi. "Evlenelim mi biz?" Anlık gelen şok ile şaşkın ördek misali ona döndü bakışlarım. Daha fazla dik duramadım. Çömeldiğim yerde geri sendeleyip lap diye kış üstü oturdum. Dizlerimin bağı kopmuş durumdaydı.

Düşmemin etkisini azaltmak adına "Gökçen!" diyerek belimden tutarken bir yandan da sesli sesli gülüyordu bu halime.

Komik miydi? İnme inmişti bana burada. Ağzım beş karış açık, gözümünden yaş akmaya hazırlanırken şok ile donup kalan pek kıymetli yaşlarım ile bir ona bir elimdeki resme bir de önüme uzattığı yüzüğe baktım. Altında oyunlar oynadığımız, neşeyle koştüğümüz, dallarına çıkıp "beni al Kepçük" diye ağladığım bu ağacın altında, yollarında koştüğüm, evlerinin önünde oynadığım, düştüğüm, kalktığım, eski anılar ile sarıp sarmalanmış bu lojmanda evlilik teklifi alıyordum. Hem de kendimi bildiğim andan beri kalbimde yer eden tek kalpten... Tek ruhtan. Hem Kepçük'ten, hem Murathan'dan...

Büyük bir aşkla baktı gözlerime, yüzüme. Dudağındaki derin tebessüm her zaman içimi ısıtırdı ama bu sefer ılık bahar sularını yüreğimin nehirlerinden akıttı. Sarı sokak lambasının daha da sarılaştırdığı kehribarları gözlerimde kaybolmak ister gibi öylece kilitlendi benim maviliklerime.

"Küçüktük, düştük, kalktık, ağladık, güldük, kavga ettik ama ne yaptıysak beraber yaptık. Kepçük için en iyi arkadaş da, ilk aşk da Pamuk'tu." dedi. "Artık büyüdük. Şu anki ben için ise her şey sensin Gökçen. Aşkta, sevgi de, arkadaş da, yoldaş da... Beraber büyümeye devam edelim. Yaşlanalım. Sen yaşlandıkça güzelleş, ben yaşlandıkça huysuzlaşayım. Ama yine yan yana olalım, yine beraber düşüp beraber kalkalım. Kavga edelim, küselim, barışalım... Ama ne yaparsak yapalım beraber olalım. Bir ömre nasıl birlikte başladıysak öyle de sonlandıralım. Çünkü ben..." Durdu bu noktada. Yüzümde gezinen, kalbimi bomba misali patlama noktasına getiren aşık bakışları da, tebessümü de derinleşti. "Sensiz geçirdiğim şu yirmi yılı ömürden saymıyorum. Ama seninle geçirdiğim bir günü dahi bin ömür gibi yaşıyorum. O yüzden senden bir ömür istiyorum. Yaşadığımı hissettiğim tek yer senin gözlerin. Huzurlu hissettiğim tek yer senin kokun, savunmasız kalabildiğim tek yer senin boynun, tenin, bana sarılan kolların... Saçlarımda gezinen parmakların. Diyorsun ya hep bana her şeyi sen öğrettin diye." Başını iki yana salladı. "Asıl sen Kepçük'e yaşamayı, çocuk olmayı öğrettin. Bana bir insanı nasıl bu denli

sevebileceğimi öğrettin. O yüzden sen varsan şu yeryüzü daha yaşanır benim için. Sen yoksan bomboş nefes almaktan başka bir şey yapamıyorum."

Bir gözyaşı damlası usulca yanağıma süzüldü. Dudaklarım tir tir titrerken yoğun bir aşkla gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Haksızlıktı ama bu. Ağzı iyi laf yapıyor diye aşkını güzel güzel anlatabiliyordu köpek. Ya ben? Ben nasıl anlatacaktım içimde kaynayan bu duyguları? Öpsem azdı, sarılsam kesmezdi, toptan yutsam o bile yeterli değildi. Ne yapsındı bu Gökçen kızın kalbi, ne?

"Murathan..." derken sesim öyle cılızdı ki ben bile zor duymuştum.

"Murathan sen varsan Murathan." dedi anında. Yüzüğü hafifçe kıpırdatınca bakışlarım saniyelik elimde tuttuğum Kepçük'ün hayaline ve hemen üzerinde Murathan'ın tuttuğu yüzüğe kaydı. "Evlenelim." dedi yeniden. Bakışlarım ona döndü. "Olur mu? Ha?" derken öyle tatlı geldi ki gözüme ağzını yüzünü kıtlama şeker misali kemirebilirdim. Az önce Murathan'dı. Bu soruyu sorarken ise adeta hevesle cevap bekleyen Kepçük.

Gözyaşlarım durmak bilmeden akarken gülümseyişim derinleşti. Kaçınılmaz olarak bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. En sonunda ise hıçkıra hıçkıra ağlarken minik bir kahkaha attım. Mükemmel bir evlilik teklifi oluyordu gerçekten. Duygudan duyguya sürüklenmekten komalık olmak üzereydim. Hevesle gözlerime bakan kehribarlara daha fazla tepkisiz kalamadım. Başımı aşağı yukarı sallarken gerekli cevabı verdim. "Soruyor musun bir de bunu?"

Kocaman sırtıttı. En kocamanından. "Bu bir evet mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım yeniden. Konuşursam böğürerek ağlardım. "Başka cevap hakkım mı var sanki?" diye mırıldandım hem ağlayıp hem gülerken. Hıçkırırken burnumu çektim. Minik bir kahkaha atmaya çalışarak elimdeki resme eğdim bakışlarımı. "Yıllar önce kendi kendine cevap alıp düğün resmi bile çizmişsin."

"Resim deyip geçme. Aşkımı ektim kızım ben buraya." derken kağıdın bir ucunu tutan parmaklarımı büyük elleri içine alıp parmaklarımı açtı. "Yıllarca kalbimde bekleterek suladım. Büyüttüm. Bak, her şey yıkılmış. Bir bu ağaç sağlam kalmış." Yüzüğü usulca yüzük parmağıma geçirdi. "Şimdi ise büyüttüğüm, herkesten sakındığım aşkımın gölgesinde dinlenmek istiyorum." Ben öylece yüzük takılan parmağıma bakarken onun bakışlarını bana çevirdiğini hissedince ona döndüm. "Suç mu?"

Suçtu. Böyle sevmek suçtu yani. Başka izahı yoktu. Savcılığa verecektim ben bu adamı. Bu iş böyle olmazdı.

Hem gülüp hem ağlarken titreyen parmaklarıma taktığı yüzüğe baktım. Aşktan helak olmadığım için canım tektaşımı daha net bir şekilde inceleyebilirdim. Sıradan bir tek taş değildi. Oval bir şekilde işlenmiş mavi bir taş bütün zarafetiyle parlıyordu. Minik pırlanta taneleri ise etrafını en göz alıcı şekilde çevreliyordu. Büyük değildi, ağır değildi, şatafatlı değildi. Mavi, zarif ve tam parmağıma göreydi.

Hem mavi Kepçük çiçeklerine benziyordu, hem mavi kelebeklere... Yani onun için ben olan her şeye...

Minik mavi çiçekler açtı parmağımın sanki. Mavi kelebekler kalbime konup oradan da en neşeli haliyle parmağımın etrafında uçuştular. Bir çift mavi yüzük oldular. Herkesin sol yüzük parmağından kalbine giden bir damar vardır der efsaneler. Üniversitenin ilk dönemlerinde hocalarımızdan birine bu sorunun sorulduğunu hatırlıyordum. Adını şu an hatırlamadığım pek kıymetli hocam ise bu iddia için İlber Ortaylı'yı aratmayacak bir edayla 'Salak mısınız siz, cahil cahil konuşmayın.' demişti. Uzun uzun parmak ve damar anatomisinden bahsetmiş, böyle bir şeyin imkansızlığını en tıbbi şekilde hepimize öğretmişti.

Özür dilerim hocam ama ben bir cahil-i cühelaydım. Benim şu an kalbime giden bütün damarlar bu parmaktan geçiyordu.

Güldüm. Yüzük takılan parmaklarım titrerken diğer elimle yanaklarımı Bafra Ovasına çeviren yaşlarımı silmeye çalıştım. En derinlerdeki Pamuk yine en çocuksu neşesiyle şakıyordu. *Mavi boncuk bizde* derken neşeyle koşturuyordu. *Mavi boncuk artık hep bizde!* Pamuk neşeyle koştururken ben bakışlarımı Murathan'a çevirip, hıçkırırken aşık aşık bakmak dışında bir şey yapamadım.

"Senin gibi konuşamam. Uzun cümleler kuramam. Kelimeleri süsleyemem." dedim en kisasından. "Ama çok severim. Sana yemin ediyorum Karakurt, seni öyle seveceğim ki; nevrin dönecek, nereden geldiğini şaşıracaksın!"

Daha kırosu gelene kadar en kıro iltifat buydu!

Bu ilişkinin odunu Kepçük değil bu kız bence, dedi sol melek en umutsuz haliyle.

Sağ melek de umutsuzdu. *Katılıyorum,* diye ekledi.

Murathan ise halinden baya memnun duruyordu. Kocaman bir kahkaha attı. "Canıma minnet be yavrum." derken kollarını yandan bedenime doladı.

Sevgi patlaması yaşıyor olmalıydı. Göğsünden içeri sokmak ister gibi sıkıca sarıldı. Saçlarıma peş peşe öpücükler bıraktı. En aşk dolu halimle elimdeki kağıdı önüme bırakmış ben de ona karşı içimde beliren sevgi patlaması ile sarılmak için meylediyordum ki burnuma yapışan bir peçete ile gülüşüm de aşkım da yarım kaldı.

"Hım yap şuna!"

Derin bir nefes verirken göz devirdim. Aşkımız buraya kadardı. Elini burnumdan geri iteledim. Bir hışımla çektim burnumu. "Yani şu anda da bunu yapmazsın Murathan!" Umursamadı. Peçeteyi yine burnuma dayadı. Migreni vuruyor olmalıydı. "Ya oğlum!" diye boğuk bir sesle konuştum ağzıma dayanan peçete yüzünden. Hızla geri iteledim elini. "Yapmıyorum hım falan!" Başımı ona çevirip hayret dolu bir bakış attım. "Evlenince çamaşır suyuna basarsın sen beni. Evlenmiyorum. Vazgeçtim. Evet falan değil. Hayır diyorum!"

Yerden kalkmak için hareketleniyordum ki olmadı. Benim gibi o yere tamamen oturdu. Kolları ve bacakları arasına sıkıştırdı bedenimi. "Çocuk oyuncağımı kızım bu?" dedi yalandan bir terslikle. "Evcilik mi oynuyoruz da hemen öyle küsüp gidiyorsun. Evleniyoruz dedik bir kere. Daha dönüş yok." Peçeteyi burnuma dayamasın diye kafamı sağa sola kaçırdım ama yemedi. Bordo bereydi tabi. Sıkıca kavradığı bedenim yüzünden hareket alanım daralmışken peçeteyi burnuma yapıştırdı. "Hım yap şuna!" dedi büyük bir hırsla.

Cidden salaktı. Ters bir bakış attım. Hadi dercesine bakınca el mecbur hım yaptım. Sonra Gökçen neden olgun bir kadın değil oluyordu? HAYIR BU NEYDİ YA? BU NEYDİ? HUYLU GORİL, KÖPEK YAVRUSU GİBİ YEDİ YİRMİ DÖRT AĞZIMI BURNUMU SİLERKEN BEN NASIL OLGUN OLACAKTIM?

Avuç içiyle ıslak yanaklarımı da silip keyifle geri çekildi. "Ha şöyle!" diyerek sesine de yansıttı bu huzurunu. "Ne vardı bu kadar ağlayacak be yavrum?"

"Eben vardı köpek!" derken koluna şamarı geçirdim. "Evlenmiyorum senin gibi bir huyluyla. Şimdi böyleysen yaşlılığını düşünemiyorum. Ömrümü yersin sen benim. Bırak!" Altıma işediğim an huzur evine atardı bu beni.

Bırakmadı. Kocaman bir kahkaha atarken daha sıkı sarıldı. "Sen de benim ömrümü ye." Derken dudakları dudaklarıma yaslandı. Alt dudağım onun sıcak dudakları arasındayken usulca mırıldandı. "Ödeşelim."

Ödeşmek istiyorsak şu saniye öpüşebilirdik mesela. Öyle de yaptık. Dudaklarımızın birbirine değmesi içimizde ki ateşi körüklemeye yetip üstüne birde arttırıyor, ona ek olarak taşıyordu. Öpüştüğ. Sadece yıldızların ve sarı, loş bir sokak lambasının aydınlattığı, beraber geçirdiğimiz yılların şahidi olan yaşlı bir ağacın dalları altında deliler gibi, nefessiz kalana kadar öpüştüğ. Bu andan sonra yine günlerce hatta haftalarca göremeyebilirdim onu. Bol Murathan enerjisi toplamalıydık.

Dakikalar önce sildiğı burnuma yanaklarıma, gerdanıma sayısız öpücük bıraktı. Ağzı, burnu kırılası bir adamdı ama bir o kadar da ağzı, burnu yenilesi... Enteresandı yani... Tepkisiz kalmanın imkansız olduğı öpücükleri ile donattı etrafımı. Kolları sıkıca sarıp sarmaladı bedenimi. Ben de onu öperken buldum kendimi. Yanağından, çenesinden, dudağından, dudağının köşesinden, kenarından...

Zaman durdu. Siyah bir örtünün üzerine düşen beyaz boya taneleri gibi gökyüzünü kucaklayan yıldızlar başımızdan aşağıya döküldü sanki. Rüzgar bizim için esti, az önce gözüme hiç dalı yokmuş gibi görünen ağaç bizim için yeşillendi. Renk renk çiçekler açtı. Kepçük ile Pamuk olduk. Beraber büyüdüğümüz, beraber koştüğümüz ve en büyük kayıplarımızı beraber verdiğimiz bu lojmanda yeni bir hayat için yine bir olduk, biz olduk, kaybettüğimiz yerden yeniden var olduk.

42. BÖLÜM

*"Beklemek cehennemdir.
Ama beklerim seni."*

*SHAKESPEARE

Derin bir nefes verdi Zülfikar. Mecburi olarak bu nefesi geri aldı lakin imkan olsa şu an hiç almamayı tercih ederdi. Ruhu olmadık yerlerinden kaçmak üzereydi. Oflayarak oturduğu banktan toparlandı. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp dertli başını elleri arasına aldı. Birkaç dakika da böyle hayat sorguladı. Uzağından ama görebileceği bir mesafeden yan yana, birbirlerine gülerek giden Aybüke ve Süleyman' ı gördüğünde ise dertli halleri seviye atladi.

"Gelmişini geçmişini sikeyim ben benim şansımın!" derken eğildiği yerden dikleşmiş, bir bacağıyla havaya sağlam bir tekme savurmuştu. Hayat onu ne hallere koymuştu böyle? Olacak iş miydi bu? "Şu bahtsız bedevi Süleyman bile taktı Başkanı koluna, güle oynaya geziyor. Ben benim dilimi sikeyim dilimi. Büyük konuşan şu dilimi sikeyim!"

Oflayışı büyüdü. Alish ortalıkta yoktu. Barbaros desen Bilge'si ile buluşacağından en son arayışını yüzüne kapatmıştı. İyi dostlar edinmişti vesselam... Yüzü ekşidikçe ekşidi. Başına amansız bir ağrı saplandı. Normal şartlar altında çok düşünmezdi. Bu aralar ek mesai harcadığı için Murathan Komutan'ı misali migren sağdan soldan vuruyordu. Cebinden telefonunu çıkardı. Kalbi kadar temiz bir ekranla karşılaştı. Ne arayan vardı ne soran. Çok da şikayetçi değildi. Atmıştı bütün fazlalıkları üzerinden. Sadece tek bir şey istiyordu yanına. Tek bir kişi.

Aramayacağını, mesaj atmayacağını biliyordu ama aşk insanı olmadık hayallerin uçurumuna çeken bir halattı. Çekiliyordu. Engel olamıyordu buna. Boş ekranı görünce derin bir nefes verdi. Yetmezmiş gibi profil

fotoğrafını de kaldırmıştı Duru. Abidik gubidik şekilleri olan bir resim yapmıştı. Tek oradan bakabiliyordu oysa ona. Haksızlıktı. Bu kadar mağduriyet olmazdı yani. Baş ağrısının da etkisiyle anlık olarak gerildi. Eğer görüşmezsen ben de bunu kırarım der gibi telefonu yanına savuruyordu ki elindeki telefon aniden çalınca durdu. Kesin annesiydi. Yılmış bir tavırla telefonu tekrar önüne alıp baktı. Ve gördüğü isimle kalbinin şaha kalkmasına asla engel olamadı.

Duru. Yanında kraliçe tacı olan Duru.

Önce inanamadı. Algılayamadı. Fotoğrafını okşarken yanlışlıkla ben mi aradım diye düşündü. Alık alık ekrana bakakaldı. Oturduğu yerden kalktı. Saçma olduğuna karar verince tekrar geri çöktü. Arama inatla devam etti. Bu noktada kendine geldi. Barbaros muydu o? Bu ne acemilikti? Koskoca Zülfikar Şahin'di. Başını bunu onaylar bir şekilde aşağı yukarı salladı ve derin bir nefes vererek en havalı şekilde aramayı açtı.

"Zülfikar." dedi Duru'nun su gibi duru sesi.

Güldü. "Duru?" dedi hemen. Baş ağrısı buraya kadardı. "Hayırdır ya? Sen beni arar mıydın?" Acı bir gerçektir ama kabullenmekte fayda vardı. Duru onu durduk yere aramazdı. Kalbi sızladı ama aniden de telaşlandı. Gülüşü silindi. "Ne oldu? İyi misin sen?"

Derin bir nefes verdi Duru. "Ben iyiyim." dedi usulca. "Ama..."

Bu sefer telaşla yerinden ayaklandı Zülfikar. "Ne ama?"

"Babsi." dedi Duru'nun kısık sesi. "Çok kötü Zülfikar. Yolun ortasında buldum. Öylece yatıyordu. Aldım veterinere getirdim ama iyi değil sanırım..." durdu bu noktada Duru. "Gelir misin sen de?"

"Hemen geliyorum." dedi sadece. Hızla telefonu kapattı. Mesai bitimiydi zaten. Yatakhaneye koşup hızla üzerini değiştirdi. Askeriyeden çıkarken verilen hiçbir selamı gözü görmüyordu. Duru'nun ona attığı konuma ilerledi sadece. Doğru adrese geldiğinde ise hızla kapıyı açıp içeri girdi. Çatık kaşları sağı solu yokladı. Sarı bir kafa aradı. Başka hiçbir rengi gözü görmedi. Derken aradığı sarıyı 10 adım ilerisinde, koridorun ucundaki banklarda otururken buldu. Saçları açıktı. Haki yeşili bir trenç vardı üzerinde. Öylece önüne bakıyordu.

Kapının açılma sesiyle Duru da bakışlarını girişe çevirmişti. Bir çift ela ve bir çift mavi böylelikle birbirine düştü. Anında oturduğu yerden ayaklandı Duru. Zülfikar ise ardında açık kalan kapıyı kapatıp sakince ilerledi.

"Duru." dedi tam yanına gidince. "Ne oldu? Nesi var?"

Çaresiz bir bakışla baktı Duru. Baş, bakışları ve çenesi dik bu kadını ilk defa böyle gören Zülfikar bunun ona asla yakışmadığına kadar verdi. O hep dik bakmalıydı. Onun başı hep dik durmalıydı. Diğer türlü içini acıtıyordu. "Bilmiyorum." derken derin bir nefes vererek ayaklandığı banka tekrar bıraktı bedenini Duru. "Bir gittim boylu boyunca yatıyor. Uyuyor sandım ama ağzından akan köpükleri görünce..." Gerisini getiremedi.

Zülfikar'da usulca yanına oturdu. "Bir şey dediler mi?"

Başını iki yana salladı Duru.

"Daha sabah yanlarındaydım." dedi Zülfikar. "İyiymiş." Derin bir nefes verirken Duru'ya çevirdi başını. "Sen neden gittin? Yemek mi verecektin? Ben götürmüştüm yemeklerini."

Duraksadı Duru. Bakışları önlerindeki mor kapıdaydı. Anlık Zülfikar'a bakıp tekrar önüne döndü. "Hava alıyordum öyle." dedi gayet normal bir hava vermeye çalışarak. "Geçerken bir seveyim dedim." Hızla önüne döndü. Yalandı. Ne zaman dışarı çıksa adımları hep oraya gidiyordu. Buna engel olamıyor ama bir o kadar da istemiyordu. Ateşle oynuyordu. Farkındaydı.

Başını aşağı yukarı salladı Zülfikar. İş ciddi olmasa enine boyuna uyuz eder laf üstüne laf yiyip keyiflenirdi ama iş ciddiydi. Konuşmamayı tercih etti. Derken kapı açıldı. İçeriden çıkan doktora eş değer olarak ikisi de ayaklandı. Duru dengesini sağlayamayıp hafif sendelediğinde ise Zülfikar anında kolundan tutup yanında sabitledi. Bakışları ise pür dikkat çıkan erkek bir doktordaydı.

"Durumu nedir Babsi'nin?"

Esmer, kısa, tatlı yüz hatlarına sahip bir adam vardı karşılarında. "Zehirlenmiş." dedi tek nefeste. "Şu an iyi ama. Merak etmeyin."

Kaşları çatıldı ikisinin de. "Zehirlenmiş mi?" dediler yine aynı anda. Duru, Zülfikar'ın elinin altındaki kolunu hala geri çekmemişti. Dip dibe, öylece bakıyordular doktora. Zülfikar'ın bakışları Duru'ya döndü. "Sen yine benden habersiz marul mu yedirdin hayvana?"

Kaşları çatıldı Duru'nun. "Ne münasebet! Asıl Zehirlense zehirlense senin yedirdiğin etlerden zehirlenmiştir."

"Bir askeriye dolusu adamın yediği yemeği götürdüm ben bugün onlara. Zehirlenme ihtimalleri sıfır."

"Bana ne diyorsun o zaman oğlum!?" diye diklendi Duru. "Yemek bile vermedim ben bugün."

"Ben sen yaptın demedim!" diye hafifçe yükseldi Zülfikar.

"Marul mu verdin dedin!" diye daha çok yükseldi Duru.

"Pardon, çok pardon." diyerek doktor girdi araya. İkisinin de ateş saçan gözleri doktora döndü. Tam o an Duru, Zülfikar tarafından sıkı sıkı kolundan tutulduğunu fark edince hızla konuyu geri çekti. Gizli bir tüh çekti Zülfikar. Dikkatini dağıtırsak daha fazla yakın oluruz diye düşünmüştü. Kelepçe bulsa o bileği kendine zincirleyecek olan oydu oysa. "Ne maruldan ne etten zehirlenmiş." dedi doktor sakince. "Kimyasal bir zehirlenme. Hatta büyük ihtimalle fare zehri."

İkisinin de bakışları son derece çatıktı. "Fare derken?" dedi Zülfikar.

"Asıl zehri derken?" diyerek Duru tamamladı.

"Bu hafta o muhitten gelen beşinci hayvan bu." dedi doktor. "Şanslı ki siz erkenden buraya getirdiniz. Diğerlerini kaybettik... Birinin bilinçli olarak hayvanları zehirlmeye başladığını düşünüyorum artık. Biliyor musunuz o muhiti? Var mı şüphelendiğiniz biri?"

Durdular birkaç saniye için. Sonra ise aynı anda bakışları birbirine döndü. Akıllarından tek bir kişi geçiyordu. Daha önce de hayvanları döven dükkân sahibi... Doktor Babsi'nin durumunun iyi olduğunu söyledikten sonra yanlarından ayrılırken onların bakışları bir daha birbirine döndü.

"İnanamıyorum!" diye soludu Duru. Geri bir adı atıp sinirle ellerini saçlarına daldırdı. "Hayvanları zehirlemiş şerefsiz! İnanamıyorum."

Sessiz kaldı Zülfikar. Nadir örülür bir şekilde sinir takviyesi yapmakla meşguldü. Kendisini hayvanları üzerine salarak korkutmuştu ama anlaşılan pek işi yaramamıştı. O zaman daha etkili yöntemler denerdi. Hiç sorun yoktu. Hızla ileri bir adım atıp Duru'nun yanından geçiyordu ki Duru kolundan yakaladı. "Nereye?"

"Sence?"

Gözleri kısıldı Duru'nun. "Elimizde delil yok. İnkâr ederse?"

"İnkâr seçeneği sunacağımı sanmıyorum."

Dur demedi Duru. Saçmalama demedi. Kendine gel demedi. "Yürü o zaman." dedi sadece. Zülfikar'ın kolunu bırakıp ilerlemeye başladı. Denileni ikiletmeden yaptı Zülfikar. Anında Duru'nun peşine takıldı lakin tam kapıdan çıkacaklarken arkadan duydukları bir sesle ikisi de bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. "Zülfikar Bey!" diyerek büyük bir heyecanla ona doğru gelen bir kadın...

Nereden kendisini tanıdığına dair hiçbir fikri yoktu Zülfikar'ın. Apışıp kaldı. Kapı kolunu öylece tutan Duru ise göz devirdi. "Buralarda ek mesai harcamışsın anlaşılan."

Zülfikar'ın bakışları ona döndü. "Tanımıyorum." dedi ılık hızında. "Yemin ederim tanımıyorum."

Küçümsedi Duru. Tadı fazlası ile kaçmıştı. "Ne yaparsan yap Zülfikar. İlgilenmiyorum." derken kapıyı Zülfikar'ın yüzüne doğru bırakıp dışarı çıkmak adına hareketleniyordu ki Zülfikar kolundan yakaladı.

"Bir dur! Gitme dur!"

Koluna hayret dolu bir bakış attı Duru. "Ne yapıyorsun beyinsiz! Bırak."

Bırakamazdı Zülfikar. Tövbeler olsun bırakamazdı. "Bırakamam!" dedi bu hızla.

Bunu beklemeyen Duru bocaladı. Dudakları şaşkınca aralanırken koluna sıkı sıkı yapışan adama bakakaldı.

"Zülfikar Bey!" diyerek yanına neşeyle elen kıza tip bir bakış attı Zülfikar. Esmer, uzun saçlı, hafif toparlak bir kızdı. Yine Züftü olmak istediği bir andı ama lanet olası bir Zülfikar'dı. "Ne işiniz var burada?" Asıl senin burada ne işin var şeklinde bağırma isteğine zor hâkim oldu Zülfikar. Eli ayağı asla huyu olmayacak bir şekilde birbirine girdi. Hatırlamadığı bir simaydı. Umuyordu ki bir bok yememiş olsundu. Derken kızın söyledikleri içine kovalarca su serpti. "Yaralı bir kedi getirmiştiniz en son. Umarım kötü bir haberle gelmemişsinizdir yine."

Duru ters bakışlarla onlara bakıyordu. Tansiyonu bir yükseldi bir düştü Zülfikar'ın. Çapkınlık pişmanlıktı. Az daha yüreğine iniyordu. Yine de derin bir nefes verdi. Hatırlamıştı en nihayetinde. Sokakta bulduğu yaralı bir kediyi getirdiğinde bu kadın tedavi etmişti. "Yooo..." dedi kırk saat koşmuş gibi nefes nefese kalmışken. Kalbi bir tık götünden atıyordu. "Öyle bakılmaya geldim." Veterinere mi? dedi içinden. Gerçekten bunu dedin mi Zülfikar? İnanamıyordu kendine. "Yani köpeğimi baktırmaya geldim." diyerek toparladı.

Gülümsedi kız. "Zehirlenen köpek sizinki sanırım."

"Aynen." dedi Zülfikar anında. Çatık kaşları altından ona bomba atan gözlere baktı kısa bir an için. "Bizim." dedi en nihayetinde. Bunu beklemeyen Duru yine bocaladı. Bugün olmadık yerlerden vuruluyordu.

"Durumu iyiymiş merak etmeyin." dedi kız dostça bir gülümseme ile. "Keşke sizin gibi insanların sayısı artsa. Dünya biraz daha katlanılır olabilir belki."

Küçümser bir gülüş döküldü Duru'nun dudaklarından. "Âmin demek için fazla riskli bir dua." diye homurdandı ağzının içinde.

Kız ise devam etti. "Bulduğunuz her yaralı hayvanı getiriyorsunuz buraya bakım için. Ne kadar teşekkür etsek az size. Köpeğiniz bize emanet. Merak etmeyin. Numaranız sistemde kayıtlıydı. İyi olunca biz size haber veririz."

Duru duyduklarıyla bir kurşun daha yerken Zülfikar girdi söze. "Eski numaram o." dedi sakince. "Silin onu." Bakışlarını hala kolunu sıkı sıkı tuttuğu Duru'ya çevirdi. "Yeni numara aldım kendime. En temizinden..."

Bakıştılar birkaç saniye için. Bugün Duru için ciddi manada beklenmedik bir gün oluyordu. Ne yapacağını bilemedi ama daha fazla bu maviliklere de bakamayacağını hissetti. Kalbine bir haller oluyordu. Tehlikeliydi. Sinirine sığındı her zamanki gibi. Kolunu ona yapışan elden kurtardı. Hızla kapıyı açtı ve kendini can havliyle dışarı attı. Temiz hava tenine vurduğunda ise gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ne yapıyordu? Acilen kendine gelmeliydi. Böyle bir şeyi kabul edemezdi. Hızlı adımlarla ilerlerken arkadan Zülfikar'ın sesi yükseldi.

"Ters yöne gidiyorsun Duru!"

Durdu. Dişlerini sıkarak kendine içten içe sövdü. Akıl uçmuş durumdaydı. Geri döndü ama sırtarak dikilen Zülfikar'a asla bakmadı. Uygun adım ilerledi. Güldü Zülfikar bu haline. Hızla yanına tünedi. "Beni görünce nevrin döndü diye yorumladım."

Göz devirdi Duru. "Aynen. Yanında 2 dakikadan fazla durunca insan nereye kaçacağını şaşıyor çünkü."

Güldü Zülfikar.

"Sil şu yüzündeki sırtışı." diye terslendi Duru.

Zülfikar daha çok sırtıttı. "Sana ne. Yüz benim yüzüm değil mi?"

"Benim yanımda sırtıma o zaman!"

Sırtıttı Zülfikar. "Önüne bak o zaman."

Bu sefer dönüp tip bir bakış attı Duru. "Yanımdan git o zaman."

Zülfikar bu sefer sesli gülmüştü. "Sen git o zaman."

Ya sabır temalı bir nefes verdi Duru. Tip bir bakış daha atıp adımlarını hızlandırdı. Uzaklaştığı mesafe iki adım falandı. Zülfikar en keyifli haliyle yine yanına geldiğinde ise oflayışı aslında kendineydi. Kaçıyordu işte. Gelmemeliydi peşinden. "Bugün yine pek bir gerginsin. Papatya çayı öneriyorum." dedi Zülfikar gevşek gevşek.

"Papatya tarlasından yolduğum papatyalar ile seni kovalamamı istemiyorsan kes sesini Zülküf."

Güldü. "Biz sulh imzalamıştık ya seninle. Neden şimdi silahları çektin sen yine?"

Çünkü içinde kendisine dair duyduğu saçma bir öfke vardı Duru'nun. Çekildiği girdabı onaylamıyordu. Ayrıca az önceki kadını ilk gördüğünde anlamsız bir duygu kaynamıştı içinde. İhtimaller dahi içindeki bu anlamsız duyguyu artırmıştı. Bundan da hoşlanmamıştı. Sessiz kaldı. En uyuz bakışıyla önüne bakmaya devam etti. İlerlediler bir süre.

"Duru." dedi Zülfikar.

Cevap vermedi.

"Duru." dedi Zülfikar.

Cevap vermedi.

"Duru." dedi Zülfikar.

"NE VAR?!" şeklinde patladı Duru. Ateş çıkaran gözleri arkasında kalan adama döndü.

"Az daha gidersen Cudi Dağı'nı delip ülke değiştireceksin. Ha gayret!" diye Zülfikar'da çıktı. "Dükkânı geçtik. Nereye?" İnatla ona bakmayışının kızgınlığı içindeydi. Bir hakkı kalmıştı. O gözlerde kendine dair bir şey yakalamak için sadece bir hakkı kalmıştı. Fazlasıyla gergindi.

Zülfikar'ın arkasına baktı Duru. Cidden geçmişlerdi. Kafası hayliyle güzeldi. Ne kadar hızlı yürürse bazı gerçeklerden o kadar hızlı kaçabileceğine inanıyordu. Uygun adım geri döndü. Zülfikar'ın yanına dikildi. Dükkanın içerisindeki masasına oturmuş, dikkatle televizyon izleyen adama öldürücü bir bakış atılar aynı anda. "Ya o yapmadıysa?" dedi Duru.

"Öğreniriz." dedi Zülfikar. "Zincirin yanında mı?"

Kınayıcı bir şekilde şaşırdı Duru. "Neden yanımda zincir olsun?"

"Sordun mu bunu cidden?"

Göz devirerek önüne döndü Duru. "Abimde..." diye homurdandı ağzının içinde. "Hem ne yapacağız şu an zinciri? Kapının önündeki cips standına mı bağlayacağız kendimizi?"

Güldü. "Bu kadar küçük düşünmeni beklemezdim. Nerede senin o anarşist ruhun?"

Apartman günlerinde çikolatalı pastaya bulanmış poğaça yerken anarşist ruh biraz kendinden geçmişti. Hak verdi Duru. "Camlarını kırılım diyeceğim ama abime şikayet edersin sen beni."

"Önce gerçeği öğrenelim." derken sert adımlarla ilerledi Zülfikar. Duru ise peşinden. İki peş peşe dükkândan içeri daldı. Onları gören adam toparlanma gereksinimi bile duymadı. En gevşek haliyle göbeğini kaşıyıp televizyona bakmaya devam etti.

"Buyurun..." dedi ağzının ucunda.

"Buyurayım tabi. Ben de çok uzatmayacağım zaten." dedi Zülfikar ve Duru'yu bile birkaç saniye için panikletecek bir hamle yaptı. Aynı saniyeler içinde arada kalan masaya uzandığı gibi adamın kafasını bir eliyle kavradı ve lap diye önlerindeki masaya yapıştırdı. Bunu beklemeyen adam, "LAN!" diye bağırırken bir yanağı masaya yapışmış, diğer yanağında ise boylu boyunca yüzüne baskı yapan Zülfikar'ın eli vardı.

"Hayvanlara fare zehrini sen mi verdin?" derken Duru onu ilk defa bu kadar ciddi görüyordu. Her zaman ki gevşekliğinden eser yoktu. Lanet olası bir şekilde hoştu.

Adam debelenip durdukça Zülfikar yüzüne daha çok bastırdı. Kırmızıya dönen bir yüzle bağırdı kulağına. "HAYVANLARA FARE ZEHRİNİ SEN Mİ VERDİN DEDİM! YA EVET YA HAYIR!"

"Hayır." dedi adamın boğuk sesi.

"ANLAMADIM!"

"Ha-" diyordu ki Zülfikar'ın alev saçan gözleriyle göz göze geldi. Yutkundu sadece.

"DİNLİYORUM!" diye bağırdı Zülfikar.

Kurtuluşu ve diklenme şansı yoktu. Adam bunun farkındaydı. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından titreyen bedenine rağmen başını evet anlamında sallamaya çalıştı. Yanağına baskı yapan el yüzünden bu pek mümkün değildi lakin.

"ANLAMADIM DİYORUM! YA VET YA HAYIR!" diye kükredi Zülfikar yeniden.

Adam kıpkırmızı bir yüzle en nihayetinde, "Evet..." diye mırıldandı.

Arkada, dolabın birinde bir kasa fare zehri bulan Duru'nun ifadesi ise yoğun bir şoktu. "Bir sürü fare zehri var bu dolapta..."

Kısa bir sessizlik çöktü ortama. Gözlerini kapatıp ya sabır çekti Zülfikar. "Yedireyim mi lan şimdi bütün bu zehirleri sana?!" Boğuk hırıltılar çıkarırken başını sağa sola sallamaya çalıştı adam ama yanağına yapışmış elle bunu yapması imkansızdı. Zehirlediği köpekler gibi ağzından akan tükürükler yanağına doğru akıp yerde büyük bir göl oluşturmuştu. Tıpkı onlar gibi can havliyle hırıliyordu. "Ne yapayım sana o zaman sen söyle?" derken yanağına okkalı bir şamarı indirip tekrar elini yüzüne bastırdı. "NE YAPAYIM SANA?"

Adam tükürük gölü içinde, çaresizce mırıldanmaktan başka bir şey yapamadı. Başını kararlılıkla aşağı yukarı salladı Zülfikar. "Seninle senin

anladığın dilden konuşalım o zaman!" Elini adamın yüzünden çekip arkasını döndü. "Duru!" dedi sadece. Başıyla dışarıyı işaret etti. Yapılacak olan netti.

Duru ise bir tık şaşkındı. "Ne?" dedi önce. Algılayamadı. Dışarı çıktıkları an Zülfikar'ın dükkanın köşesinde bulunan iki büyük taşı aldığını görünce şaşkınlığı seviye atladı. "Gerçekten yapacak mıyız bunu? Durdurmayacak mısın beni?" derken oldukça şaşkındı.

"Neden durdurayım?" dedi Zülfikar. Taşların birini ona doğru uzattı. "Sen hep ne dersin?" Başını hafifçe sağa eğdi. "Hak edene hak ettiği gibi."

Şaşırdı Duru. Bocaladı. Ama ilk defa ona ayak uydurulmasının içine dolan ılık sıcaklığının da gelip yüreğini sargılamasına engel olamadı. Güldü. En kocamanından hem de. Zülküf'ün kalbini tarumar etti bu gülüş. Duru bilmedi. Uzatılan taşı aldı. İkisi de ileri döndü. Adam ağzından akan tükürükleri silerek dışarı çıkmıştı ki ikisi de aynı anda ellerindeki taşı var güçleriyle dükkânın camına fırlattılar. Cam tuzla buz olup yere inerken adamın bir daha yapmayacağını, özür dilediğini söyleyen bağırımları vardı ama pek umurlarında değildi. Adam yere yığılan camla yere yığılırken bu sefer Duru, Zülfikar'ın elini kavradı.

"Polis gelmeden gidelim. Koş." Nezarete düşemezdi. Bir kere daha bu yaşanırsa abisi başına fena halde bela olabilirdi.

Normalde asla yerinden oynamazdı ama bu çekiştirmeye uydu Zülfikar. Minik bir bedenin onu çekiştirmesine izin verdi. Koşarak ilerleyip kaldırımın köşesinden döndükleri anda ise duvara yaslandı Duru. Tam önünde duran, elini sıkıca tuttuğunu hissetmediği Zülfikar'a karşı kocaman bir kahkaha attı. "İnanamıyorum bunu yaptığımıza. Abim beni gebertecek."

Bu gülüşe Zülfikar tepkisiz kalacak değildi. Tabi ki o da güldü. Otuz iki diş hem de. Kısa bir gülüşmenin ardından birbirlerine fazla yakın olduklarını fark ettikleri o ana geldiler. Nefes alış verişleri ağırlaştı. Dudaklarındaki gülüş ağır ağır tebessüme dönerken öylece birbirlerine baktılar. Aralarında birbirine kenetli eli bırakmadılar. Öyle bir bütün olmuştu ki birbirlerine tutunduklarını dahi fark etmediler.

"Bu sefer tek değilsin." diye mırıldandı Zülfikar. "Beni de gebertecek gibi."

"Uymasaydın bana." dedi Duru. Tebessümünü bozmadı. İkisinin de bakışları gözler ve dudaklar arasında gidip geldi. "Durdursaydın."

Tereddüt etti Zülfikar. Ama an bu andı. Bütün romantikliğini konuşturdu. "İçinde senin olduğun hiçbir duyguyu durdurmam ben Duru." demiş

bulundu.

Bu sefer gülüşü yavaşça silindi Duru'nun. Hemen dibindeki maviliklere öylece baktı. "Neden?" dedi. Sesini derinlerde zorla bulmuştu.

Çok şey söylemek istedi Zülfikar. İstese söylerdi de. Sarı saçlarını deli gönlüme zincirlemişsin çözülmüyor derdi lakin uzatmadı. Çapkınca kıvrıldı dudağının sol köşesi. "Her şeye zincir vuruluyor da sana pek vurulamıyor çünkü." dedi tüm bunların yerine.

Güldü Duru. Ciddi anlamda boşluğuna gelmişti. Bundan etkilendiği için gidince kendine enine boyuna sövecekti. Gözleri yine ne dikinden birbirindeyken dudaklar arasında parlayan bir kıvılcım vardı. Dik tuttu Duru çenesini. "Bana mı yürüyorsun sen şu an?"

"Sana yürünmez Duru." dedi Zülfikar. "Sana sakince gelinir. Yine sakince kapın çalınır. O kapıyı açarsan ne ala..."

"Ya açmazsam?"

Dudak büzdü Zülfikar. "Kendimizi kapına zincirleriz. Ne yapalım?!"

Güldü Duru. Lakin oldukça kadınsı bir gülüşle. Zülfikar'ın canına kastsı olabilirdi. Duru'nun ise başı bazı belalardaydı. En yakın çözüm olarak her zamanki aksiliğine sığındı. "Çok beklersin o kapıda o zaman." dediği gibi hızla Zülfikar'ın elinin altından elini çekti. Göğsüne dayayıp önünden geri itekleyecekken Zülfikar'ın eli yine elinin üzerine kapanınca durdu. Duru'nun eli kalbinin üzerinde, onun eli ise Duru'nun elinin üzerinde kaldı öylece.

"Bekle." dedi Zülfikar elinin altında deli misali atan kalbi duysun diye. "Bekle..."

Neyi beklemesi gerektiğini bilemedi ama elinin altında atan kalbin de farkındaydı Duru. Gözleri yine birbirine denk düştü. Bu doğru değildi. "Zülfikar." derken oldukça zorlandı bu sefer Duru.

Zülfikar olduğunu onaylayan bir ses çıkardı. Sanıyordu ki adını ilk defa sevmişti. Kısa bir an daha bakıştılar. Gözlerinden birbirine sayısız duygu aktı. Maviliklerden kopan bir halat keskin elalara takıldı. Çektikçe çekti kendine.

"Bu yanlış." dedi Duru zorla.

Zülfikar daha çok yaklaştı. "Ne yanlış?"

"Bu- bu doğru bir mesafe değil." derken nadir bir şekilde kekelemişti Duru. Fazla yakındı. Kafayı toparlayamıyordu.

Biraz daha yaklaştı Zülfikar. "Bu ne biliyor musun Duru?" Dudaklarını kulağına yaklaştırdı. Yasemin kokusu ise içini bir güzel şenlendirdi. "Asıl

olması gereken mesafe." diye mırıldanırken yanakları saçlarına değdi. Öyle imkânsızdı ki gözünde, o an için bu bile Zülfikar'a yetti.

Bir an için kendini toparlayamadı Duru. Geri itecekti, itemedi. Öylece kalakaldı. Derken imdadına polis sirenleri yetiştı. Kalbinden geldiğini düşündü önce. Birkaç saniye sonra aydınlandı. Sesler dışarıdan geliyordu. Bakışları aynı anda sağ taraflarına döndü. Derken lap diye bir polis ve onun arkasından çıkıp, "Evet, bunlardı Memur Bey!" diyen dükkân sahibi ile şaşıp kaldılar.

-1 SAAT SONRA-

Önünde hayvani bir şekilde gülen Komiser Veysel'e yılmış bir bakış attı Hasan. "Özür dilerim Hasan abi." dedi gülüşü arasından.

Derin bir nefes verdi Hasan. "Sorun yok Veysel." dedi sakince. "Ben de bazen böyle gülmek istiyorum biliyor musun?" Bakışlarını odanın ortasında yan yana dikilen en alakasız ikiliye çevirdi. "Ama sonra birden tadım tuzum kaçıyor nedense..."

Zülfikar korkuyla yutkundu. Duru ise en umursamaz haliyle göz devirdi. Duru'nun elleri göğsünde, Zülfikar'ın elleri ise efendi bir şekilde önünde bağlıydı. Hasan'ın tip bakışları yavaşça Veysel'e döndü. Başıyla gizli bir ya sabır çekti. "Adamın çok hasarı var mıymış?"

"Eee var tabi biraz." dedi Veysel. "Camı tuzla buz etmişler. Zülfikar Komutan'ım da adamı tartaklamış biraz."

"Tartaklamadı." dedi Duru anında. "Ben şahidim. Vurmadı."

"Sen şahitsin demek." dedi Hasan asla sevecen olmayan bir gülüşle. "Çok yakında benim kalpten gidişime de şahit olacaksın abiciğim. Haberin olsun."

"Hasan abi şimdi şöyle ki..." diyerek Zülfikar söze girecekti ki Hasan'ın attığı tek bir ters bakışla olduğu yere sindi.

"Tamam, sakın ol abi." dedi Veysel. "Adam şikayetçi değil. Aksine hakkında çevreden şikâyet var sürekli. Hayvanları zehirliyormuş." Güldü. "Sizin bu ekibin katıldığı her kavga öyle orijinal ki, kusura bakma ama pusuda bekliyorum bir şey olsa da gelseler diye." Gülüşü kahkahaya dönüştü. "İşin garibi kimse de şikayetçi olmuyor."

Başına kor şişler saplanıyordu Hasan'ın. "Veysel..." dedi sakince. "Kusura bakma da sen benim acılardan besleniyor olabilir misin birader?"

Veysel daha çok güldü. "Kusura bakma abi. Bizim de buradaki eğlencemiz bu. Ne yapalım? Hala ara ara açar Aybüke Komutan'ımın adamların pestilini serdiği videoyu izlerim mesela."

"Yakında bir kaset daha düşecek eline." dedi Hasan. Bakışlarını usulca Zülfikar'a çevirdi. "Cenazeli, tabutlu falan." Gülerek döndü Veysel'e. "Eminim onda da çok eğleneceksin. Şahsen ben çok eğleneceğim."

Zülfikar Aziz Allah çekerek bildiği bütün dualarını okudu. Başka seçeneği yoktu. Yaradan'a sığındı, Yaratandan ötürü... Yaklaşık 15 dakika sonra karakoldan çıktılar. Çıktıkları an Zülfikar sağdan sağdan kaçıyordu ki Hasan köpek yavrusu misali ensesinden yakaladı. "Zülküf." dedi sakince. "Nereye canım benim? Daha ben karpuz da keseriz diye düşünmüştüm."

Kefen bezi seçmeye diyemedi Zülfikar. Ayrıca kesme kelimesini Hasan abinin şu an kullanıyor oluşu oldukça korkunçtu.

Duru sakince yaklaştı. Olacağın farkındaydı. "Abi... Bir sakın mi olsak önce. Sandığın gibi değil."

"Ne sandım ki ben?" dedi Hasan en tehditkarından. "Ne sanmış olabilirim ben yani?" Zülfikar'a döndü. Ensesinden daha çok salladı. Kulağına kulağına bağırdı. "NE SANMIŞ OLABİLİRİM?"

Kafasının üstünden sayısız mermi geçmesine, yanında defalarca bomba patlamış olmasına rağmen şu an hayatının en ürkünç anı sayılabilirdi Zülfikar için. "Abi şimdi şöyle ki..."

"Evet?"

"Geçiyordum uğradım." Bu yalana kendi bile inanmadı ama çaktırmadı da Zülfikar.

"Ben de." dedi Duru hızla.

"Ben neden geçerken size uğramıyorum acaba? Ha? Benim niye yolum hiç size denk düşmüyor da siz böyle ha bire denk düşüp duruyorsunuz lan!"

Titredi Zülfikar. Sanıyordu ki sonu yakındı. Öldürmeyen Allah bazen olmadık insanlara aşık ediyordu. "Farklı yerlerde geziyoruz demek ki abi."

Ensesinden çekip göz teması kurdu Hasan. "Bacakların güzel götüne bağlı kalsın istiyorsan yanlış muhitlerde gezme Zülküf!"

"Abi saçmalıyorsun!" diyerek araya girdi Duru. "Sandığın gibi bir şey yok."

"Ne sandım ki ben?" diyerek en gersin şekilde kardeşine döndü Hasan. "Ne sandım ben Duru? Ne işiniz var lan sizin yan yana? Ne işiniz var lan

sizin yan yana karakolda?"

Cevap vermeden öylece kaldılar. Bakışları birbirine kilitlendi. Derken Hasan yine bağırdı. "LAN NİYE BİRBİRİNİZE BAKIYORSUNUZ? SORUYU BEN SORDUM! BANA BAKIN!"

Bakışlar ona döndü. "Abi bir sakinleş önce." dedi Duru.

Sakinleşmedi Hasan. "BEN SAKİNİM." diye kükremeyi tercih etti.

Olduğu yere sindi Zülfikar. Yandan yandan yine kaçmaya meylediyordu ki Hasan'ın delici bakışlarını üzerinde hissedince olduğu yere sindi. "Açıklan bana." dedi Hasan. "Şu durumu bana mantıklı bir şekilde açıkla.

Şu an ölü taklidi yapmak çok makul geldi Zülfikar'a. Hasan abi postunu koklar giderdi. Ne de güzel olurdu. Böyle postunu çıkaracak gibi duruyordu. "Şey oldu abi." Hasan ne oldu der gibi kafasını sağa sola salladı. Zülfikar ise en makul yalanını ortaya saldı. "Hayvan hakları için!"

Kısa bir sessizlik çöktü araya. Duru yüzünü ekşitti. Hasan ise öylece baktı. "Ne hakkı?"

"Hayvan hakkı abi... Hayvanlar da vardır..."

"Hayvan hakkı demek." diye mırıldandı Hasan. "Peki şu an senin hakkını kim koruyacak Zülküfcüm?"

Duru'yla bakışları birbirine denk düştü yeniden. Düzene vurulan demir yumruk kalbine attığı bu yumruk konusunda da ona yardımcı olamaz mıydı?

"LAN SORUYU BEN SORDUM BEN!" diye çıkıştı Hasan. "BANA BAKACAKSINIZ!"

Bakışlar ona döndü. "Adam fare zehriyle hayvanları zehirliyordu abi." dedi Duru. Çenesini yukarı dikti. "Uyardık bizde. Bu konuda hesap verecek değilim."

"Camın içine et Duru. Umrumda bile değil. Bana bu yanındakiyle ilgili hesap vereceksin sen."

İkisinin de bakışları yine birbirine kilitlendi. Konuşmadan öylece baktılar.

Hasan ise birbirine kilitlenen bu bakışlara şok içinde baktı birkaç saniye için. "LAN BOK BAŞI MIYIM BEN BURADA? BANA BAKACAKSINIZ DİYORUM LAN BANA!" diye yükseldi. "AĞZINA Sİ-" diyerek yakasına yapışmak adına Zülfikar'a meylediyordu ki ikisinin de telefonu aynı anda çaldı. Zülfikar atıktı. Çoktan üç adım gerilemişti. Hasan gelen aramaya söverken Zülfikar arayan kişiye bütün hayır dualarını etti. Aynı anda açıp karşı tarafı dinlediler. Görev emri gelmişti. Yine aynı anda tamam deyip telefonları kapattılar.

Duru'nun omuzları düştü. "Ne? Gidiyor musunuz?" Bakışları abisinden kopup Zülfikar'a ulaştı. Hasan da ise bir balata yeniden koptu.

"Sen de benimle geliyorsun." dediği gibi kardeşinin koluna yapıştı. Hızla ilerletti. Arkasına bakmadı Hasan. Zülküf sen de gel, aynı yere gidiyoruz demedi. Kardeşini aldı ve uzaklaştıkça uzaklaştı. Arkadan bakan Zülfikar ise dertli bir nefes verdi. Bakışları sadece sarı saçlardaydı. Gerisini pek de umursar gibi durmuyordu.

"Dön." diye mırıldandı. "Dön bana. Bak bana. 1 canım kaldı sadece. Ne olur, bak bana."

Zaman ağırlaştı. Evren birkaç saniye için dönmeyi bıraktı. Zülfikar çaresizce tek bir şey dilendi hayattan. Ve en nihayetinde çekiştirilerek ilerleyen Duru bakışlarını ona çevirdi. Rüzgâr saçlarını yüzüne dağıttı birer sarmaşık misali ama Zülküf ona bakan gözleri pekâlâ seçebildi. Uzaktı ama Zülfikar yakından göremediği şeyi uzaktan gördü bu gözlerde. O gözlerde, o ifadede ilk defa kendine ait bir şey yakaladı. Bakışları onunlaydı. Gitmek istemiyor gibiydi. Duru tekrar önüne dönmek zorunda kalırken Zülfikar keyifle sırtıttı.

Dudağını dişledi. "Bendesin sarı kafa. Artık tüm çıkışlar ikimiz için de kapalı."

Arkasını döndü. Ve bu akşamın sabahına Hasan abiyle eli silahlı bir göreve gitmeyecekmiş gibi keyifle ilerledi. 3 canı da gitmişti. Artık sadece uğruna savaşacağı duygular kalmıştı.

Rahat ve sıcak gövdeye, en sevdiğim kokuya daha çok sokuldum. Sıcacıktı burası. Ev gibi. Evim gibi. Merdiven çıkıyor gibiydi ama tam algılayamadım. Birkaç saniye sonra Aybüke'nin derinden gelen sesini duyunca hiç istemememe rağmen yavaşça gözlerimi araladım. Loş ışıkta hiçbir şey seçemedim birkaç saniye için.

"Hazırlan. Beraber geçelim askeriye." diyordu Murathan mırıltı şeklinde.

"Emredersiniz Komutanım." diyordu o da. Salona doğru gittiğini gördüm. Ortam loştu. Ben ise tam ayılamadığımdan pek de bir şey

seçemiyordum. Lakin burası bizim evdi. Bunu ayırabilmişim. Hangi ara bitmişti yol? Ne zaman gelmiştik? Hiç bitmemeliydi oysa. Gidebildiğimiz yere kadar uzatmalıydık yolları.

"Murathan?" diye mırıldandım zorla. Gözlerimi açamaya çalışıyor lakin zorlanıyordum.

"Burayım." derken dudaklarını alnımda hissettim. Gözlerim tamamen kapandı. Birkaç saniye diyebileceğim bir süre sonra sırtım yumuşak bir zeminle buluştu. Rahat konumu bulup uyumaya devam etmek adına yan dönüyordum ki kolumdan kavradı. "Otur şöyle." dedi. Beni kaldırdığını hissettim. Uykum ve gözlerim ister istemez açılırken huysuz bakışlar attım sağa sola. Odamdaydık. Yatağımın üzerinde oturuyordum. O ise dolabımın yanındaydı. Birkaç parça kıyafetle bana doğru ilerliyordu.

"Uyumak istiyorum." diye homurdandım. Tekrar geri devriliyordum ki kolumdan yakaladı.

"Pijamanı giy öyle uyu. Sonra dönüp duruyorsun." derken üzerimdeki tişörtü kollarından tutup kaldırdı.

Rahat etmezsem rahat uyuyamıyordum. Haklıydı. Ben de çıkarabilirdim ama yapmadım. İzin verdim onun çıkarmasına. Karşısında sadece lacivert bir sutyenle kalmışken uyku sersemi bir gülüş belirdi dudaklarımda. "Sevişecek miyiz yoksa?" Elimini arkama atıp sutyenin bağını açmaya çalıştım. Zulüm gibi bir şeydi bununla gezmek.

Başaramayacağımı anlayınca o el attı işe. "10 dakikaya göreve gideceğim Gökçen. Biraz insafın olsun." derken sutyeni açıp üzerimden çıkardı. Üst kısmımda hiçbir şey olmadan kaldım bu sefer karşısında. Bu görüntüye bakarken derin bir nefes verdi. Sol göğsümün üzerine minik bir öpücük bırakarak kendince acılı bir şekilde veda etti. İçinin yandığı belli olan bir ifadeyle kırmızı, salaş, uzun kollu pijamamı giydirdi. Öylece izledim bu süreçte kendileri. Sarhoş falan değildim ama asla kendim giymeye de çabalamadım. Sadece onu izledim. Üstümü giydirdikten sonra pantolonumu çıkardı. Derin bir nefes verdim. Bence gitmemeli ve sevişmeliydik oysa. Neden hiç acıman yoktu TSK? Bu adamla ben öpüşürdüm sen hemen peşinden göreve çağırırdın, bu adamla ben kavga ederdim sen hemen yine göreve çağırırdın. Bu adamla ben sevişirdim sen yine ve yeniden göreve çağırırdın, bu adamla ben evlilik kararı alırdım peşine sen hem-

Bir dakika.

Ben bu adamla ciddi ciddi saatler önce evlilik kararı almıştım değil mi?

Yaşanmıştı bu. O pijamanı ayaklarımdan geçirirken ben parmağımdaki zarif yüzüğe baktım. Evet. Rüya değildi bu. Yaşanmıştı.

"Murathan."

Minik bir mırıltı çıkarttı.

"Çabuk dönmezsen seninle evlenmem."

Güldü yarımca. "Ben de seni kaçıırım." şeklinde bir öneri sundu.

Pijamayı tamamen giydirdi. Zahmet oldu bana ama popomu hafifçe yukarı kaldırıp tam olarak giydirmesine yardımcı oldum. Güldüm bu önerisine. Ben yatağın üzerinde otururken o önümde eğilmiş durumdaydı. İşi bittiğinde önce için için öylece baktı gözlerime. Işık yoktu odada. Sabahın ilk ışıkları aydınlatıyordu etrafımızı sadece. Önümde dizleri üzerine çökmüş bir halde dururken hiçbir şey söylemeden ileri uzanıp başını yavaşça boynuma gömdü. Kollarını belime doladı. Sıkı sıkı, hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldı. Boş durmadım. Benim de kollarım onun omuzlarına dolandı. Bir elim usulca saçlarına daldı. Birkaç saniye o benim boynumda kaldı ben onun saçlarında.

"Erken gel..." diye mırıldandım. "Çok geç kalma."

Derin bir öpücük bıraktı boynuma. Kokumdan bir nefes çekti içine. "Söz veremem." derken yüzü saklandığı boynumdan ayrıldı. Önüme düşen saçlarımı nazikçe geri iteledi. Birkaç saniye öylece baktı. "Ama denerim."

Kısa ama ağır bir cümleydi.

Öylece baktım. Söyleyecek pek bir şey yoktu. Dudağıma narin bir öpücük bıraktı. Varlığım varlığının yanında diyordu her zaman ki gibi. Saçına vuran rüzgârda, tenine vuran güneşteyim diyordu. Sesli değil, sessizce diyordu bunları dudakları bana. Ellerim yanaklarına ulaştı. Kısa tatilimiz boyunca hafifçe çıkmaya başlamış kirli sakallarını okşadı parmak uçlarım. Dudaklarım ise öpüşüne ağır ağır, anın tadını çıkarmak ister gibi yavaşça karşılık verdi. Belki de ilk defa bu kadar sakin öpüşüyorduk. Her zamanki hoyratlık yoktu arada. Çünkü bu sefer özlemi dindirmek için değil, özlemi başlatmak için bir aradaydı dudaklarımız. Birbirine doymalıydı.

Tenlerimiz ayrılınca açılan gözlerimiz denk düştü birbirine. Yanaklarımdan öptü usulca. Ben ise onun şakaklarından. Yatağa yatırdı. Çoraplarımı çıkardı. Yastığımı düzeltti. Üzerimi örttü. Dürüm misali sağını solunu yanlarıma sıkıştırdı battaniyenin. En sonunda üzerime eğilip saçlarıma bir öpücük daha bıraktı. "Dikkat et." diye mırıldandı. "Yemek ye. Zayıflamış bulmayım seni."

Cevap vermeden başımı aşağı yukarı salladım. "Allaha emanet ol..." diyebildim sadece.

"Sen de..." diye mırıldanırken arkasını döndü. Hızla kapıdan çıkıp gitti. Geriye kocaman bir odada, yatağın ortasında küçücük kalmış bir ben kaldım. Bakışlarım baş ucumdaki babama döndü. Her zamanki gibi gülerek bakıyordu. Ve ben Gökçen, yine en iyi bildiğim şeyi yaptım. Bütün benliğimle bana geri dönmesi için dua ederken yeniden onu beklemeye koyuldum.

"Sensiz yaşayamam! Beni bırakamazsın!" diye televizyondan bağırان kadına yanımda oturan Ayşegöl gerekli cevabı verdi.

"Yalan söylüyor. Başkası ile evlenip 3 çocuk yapacak. Adam geri döndüğünde bunu evli, mutlu, çocuklu bulunca apışıp kalacak."

Kısık kısık kıkırdadım. Yayıldığım koltukta daha da yayıldım. "Bir süre yaşayamadı demek ki. Sonra yaşamaya karar verdi." Keşke bende de öyle olsaydı. Ne güzel olurdu. Ama ben iflah olmaz bir insan olduğum için cidden bazı kişiler olmadan yaşamam zorlaşıyordu.

Mesela adı lazım değil mahlası Kepçük olan bazı kişiler...

Bugün göreve gideli tam 1 ay oluyordu. Koskoca bir ay. Ve bu kocaman bir ayda ne bir arama vardı ne bir haber. O yoktu, sesi yoktu, ona dair hiçbir şey yoktu. Zordu. Ama beklemek de benim kaderimdi. Başka çare de yoktu. Ayrıca sinirliydim. 1 ayda nereyi fethediyor olabilirdi yani? Kanuni bile bir savaşı bir saate bitiriyorken bu ne bitmez görevdi. Viyana'yı kuşatıp gelse daha erken dönerdi. Bu süreçte bir kere konuşabilmişdik hem. Bir ayda sadece bir kere duyabilmişim sesini ki o da kesik kesikti. Hiç böyle zulüm olur muydu? Bence olmamalıydı. Haksızlıktı.

"Ya bıraksın Allah aşkına. Aşka olan inancımı da sömürüyor o kadın." diye hala televizyondaki kadına söyleniyordu Ayşegöl. Hızla kanalı değişti.

"Başımı döndürdün Ayşegöl. Bir kanalda sabitle artık şunu." diye diğer koltukta uzanan Duru girdi araya.

Bütün kızlar olarak yine bizdeydik. Klasik abur cubur yiyip dedikodu yapma partisi içindeydik. Zehra ve Bilge hepimize kahve yapmak için mutfaktaydı. Zira Bilge'nin en sevdiği aktivite kahve yapmak, Zehra'nın ise onun yaptığı her işi dikkatle izlemektir. Biz ise salonda sere serpe

oturuyorduk. Yaklaşık bir saat önce gırgır şamata son noktadayken şu an herkesin sosyal pili bitmiş durumdaydı.

"Ne yapabilirim? İzleyecek adamakıllı bir şey yok."

"Kapat o zaman caniko." dedi Duru.

"Yapacak başka bir şey mi var?"

"Dedikodu konuları tükendi mi?" dedi Duru yalandan bir şaşkınlıkla. "Hayatta inanmam."

Anında televizyonu kapattı Ayşegül. "Ay yok, tükenir mi hiç?" derken otuz iki diş sırtmaktaydı. "Bak mesela şu an aklıma bomba bir dedikodu geldi." Duru'nun bakışlar yandan yandan ona döndü; benimkilerse tamamen. Lakin Ayşegül bana değil direkt Duru'ya bakıyordu. Kısa bir an o sırtarak Duru ise boş boş bakarak bakıştılar.

"Ne?" dedi Duru en sonunda. "Niye bana bakıyorsun?"

Sırtmaya devam etti Ayşegül. Tam o an Bilge ve Zehra girdi odaya. Birinin elinde kahveler öbüründe sular ve çikolatalar vardı. "Bize anlatmak istediğin şeyler var mı Duru?" dedi Ayşegül.

Bile, "Ne oldu? Ne kaçırdık biz?" derken kahveleri hepimize kağıttılar.

Bu noktada Duru da yattığı yerden kalkmıştı. "Haklı. Kendi hayatıma dair bir şey mi kaçırdım ben?"

Ayşegül hala oldukça esrarengizdi. "Bilmem. Onu da sen anlatacaksın artık bize. Bunca zaman susayım sen anlat dedim ama yok, sen Aybüke'den de çetin çıktın. Belli ki ben dürtmeden dökülmeyeceksin."

Bilge ve Zehra tekli koltuklara kuruldu. Benim de biten pilim bir dedikoduya bakardı. Anında depoyu doldurmuştum. "Ne oluyor burada?" derken merakla höpürdettim kahvem.

Ayşegül ve Duru birkaç saniye için bakıştı. Duru'nun keskin bakan gözleri usulca kısıldı. Aynı şekilde Ayşegül'ün de. Araya kovboy müziği koysak hiç garip kaçmazdı. "Şu askeriyedeki yemekte." dedi Ayşegül ağır ağır. "Gözüme enteresan detaylar takıldı."

Toplu olarak ikisine alık alık baktık.

"Ne gibi detaylar?" dedi Duru. "Orada enteresan olan tek şey Gökçen'in gidip bir daha gece boyu geri gelmemesiydi."

Bakışlar bana döndü. Benim ise içtiği kahve birkaç saniye için boğazımda kaldı. Arkadaşlar benim o akşam çok mühim işlerim vardı. Maserati koltuğunu kontrol etmek gibi mesela. "Ben ne alaka şu an?" dedim şaşkın şaşkın. İfademi toplamak adına kahvemden bir yudum daha aldım.

"Bence de senin hiçbir alakan yok Gökçen." dedi Ayşegül. "Duru kendince hedef şaşırtıyor. Zülfikar ile nasıl bakıştığını anlaşılmaz diye..."

İçtiğim kahve gezimi bırak burnumdan geldi. Duyduğum şeyle püskürmemek için hızla elimi dudaklarıma kapattım.

Yoğun bir şok ifadesiyle, "Ne?" dedi Bilge benim yerime.

Gözleri kocaman oldu Duru'nun. "Saçmalama Ayşegül." Bize döndü. "Yok öyle bir şey. Sallıyor."

"Hiç de sallamıyorum." derken kendinden oldukça emindi Ayşegül. "Zülfikar bir gülüyor, bu bir süzülüyor, görmeniz lazımdı."

"Hayır süzülmedim!" diye çıkıştı Duru.

Ayşegül ise asla inanmıyordu. Bırak bu işleri dercesine elini salladı.

"Şaka mı?" diye girdim araya. "Duru?"

"Saçmalamayın, yok öyle bir şey." diye bana da çıkıştı.

"Ya Allah'ını seversen gözümüzle görmesek inanacağız ha." dedi Ayşegül. "Karakola bile düşmüşsünüz beraber. Bunu neden anlatmıyorsun? Hı?"

Bir şey diyecekti ki diyemedi. Öylece kaldı Duru. Bence şaşkınlığı kendine değil Ayşegül'ün haber istihbaratınaydı. Bunu sesli de dile getirdi. "Sen onu nereden duydun?"

Oldukça havalı bir bakış attı Ayşegül. Bacak bacak üstüne atarken saçlarını en havalı şekilde geri savurmuştu. "Benim elim kolum her yerdedir hayatım."

Duru tam anlamıyla dondu kaldı.

"Ne karakolu?" dedim muazzam bir şevkle. "Dökül hemen."

Köşeye sıkışmış gibiydi. Dudaklarını kemiriyordu. "Önemli bir şey değil. Adamın biri sokak hayvanlarını zehirliyordu. Camını kırdık... Beraber..."

Derin bir sessizlik çöktü ortama. Kısa bir an daha bakışıldı.

"Vay be! Ruh arkadaşı bulunur, mesela suç ortağı bulabilmekte. Buyrunuz, kanıtı." dedi Ayşegül.

"Ayşegül artık saçmalamayı keser misin?" diye çıkıştı Duru.

"Hani nefret ediyordun sen bu Zülfikar'dan." dedi Bilge. Şaşkın bir şekilde güldü. "Nasıl oldu bu ya?"

"En büyük aşklar nefretle başlarmış." diyerek naçizane bir şaka yaptı Zehra. Duru'nun ona dönen ters bakışlarını gördüğünde ise olduğu yere dindi. "Başlamaya da bilir tabi..." diye homurdandı ağzının içinde.

"Bakma kıza öyle ters ters da olayı baştan anlat." dedim. "Sevgili olunca söylemeyi planlamıyordun herhalde."

"Ne sevgilisi? Saçmalamayın artık." derken yüzü olabildiğine ekşimişti. "Sadece şey oldu." Ne oldu? der gibi baktık. "Şey..." dedi. Yine ney der gibi baktık. "Şey işte." diye muazzam bir açılım daha yaptı.

"Aşık oldun." dedim lap diye.

"Hayır!" diye çıkıştı. "Olmadım aşık falan. Allah aşkına güvenilir mi Zülfikar'a? Sanki bilmiyormuş gibi konuşmayın."

"Eee o zaman?" dedi Ayşegül.

Tam o an telefonuma üst üste mesajlar gelince belki Murathan'dır umuduyla hızla elime aldım. Ekranı baktığımda ise Neslişah teyzemin bana attığı 4 renk patiği gördüm. Mor, sarı, yeşil ve bordo. Altında çok ciddi bir soru vardı.

Hangisi?

Omuzlarım düştü. Başımda bir de böyle bir bela vardı. Evlilik kararını Gülhan ablaya söyleme gafletinde bulunmuştum. O ise anında Neslişah teyzeye, Neslişah teyze ise benim anneme uçurmuştu. Ben ne olduğumu bilemeden, ortada damat bile olmadan bohça tutup söz günü ayarlamaya çalışıyorlardı şu anda. Benim yaptığım tek şey yüzüğümlle kenarda oturup Murathan'ı beklemektir. Sağ olsun geri kalan her şeyi onlar hallediyordu. Artık söz gününü de söylerler diye düşünüyordum.

"Şunlardan hangisi?" diye araya girdim. Ekranı hepsine çevirdim tek tek.

"Yeşil." dedi hepsi aynı anda.

Hızla mesajı yazıp tekrar konuya döndüm. "Evet, devam et sen Duru."

"Devam edecek bir şey yok." derken oldukça sakindi. "Öylesine, her zamanki gibi konuşuyoruz işte. Ayşegül abartıyor."

"Duru yorma be." dedi Ayşegül. "Zaten zamanında Gökçen'i Murathan'a aşık olduğunu ikna edene kadar göbeğim düştü. Bari sen hemen kabul et de beni bir dertten kurtar. Ben hepinizle böyle tek tek uğraşamam ki ama."

Haklıydı. Göbeği düşmüştü. Her fırsatta kulağıma acı gerçekleri fısıldardı. Zaman ne kadar da hızlı geçmişti. Şimdi söz bohçası için patik seçiyorduk. Şefkatle okşadım Ayşegül'ün başını. "Hakkını ödeyemem Ayşegül. Biliyorsun değil mi?"

Ağır ağır salladı kafasını. "Ben biliyorum. Senin de bilmen çok özel."

"Biz Murathan ve Gökçen değiliz yalnız." dedi Duru. "Onlar zaten birbirine aşıktı. Biz birbirimizden nefret ediyoruz."

"Önceden ediyordun bence." diyerek araya girdi Bilge. "Önce ki kadar sert değilsin ona karşı. Yemekte benim de dikkatimi çekmişti ama ihtimal vermemiştim."

"Yine Zehra'nın önermesine geliyoruz yani." dedi Ayşegül. "En büyük aşklar, nefretle başlar."

"Başlamasın." derken Duru'nun sesi ilk defa kısık ve çaresiz çıkmıştı. "İstemiyorum. Nefret etmeye devam etmek istiyorum ama..."

"Ama?" dedim.

Derin bir nefes verirken bakışlarını haliya dikti. Omuzları usulca düştü. Ofladı. "Aması öyle işte..." diye mırıldandı. Yeterli bir cevaptı. Artık nefret edemiyordu. Sessiz ama anlaşılır bir kelimeydi. Ellerini yüzüne kapattı. "Kendime yaptığım en büyük hakaret." Ellerini başının iki yanına vurdu. "Bunu yaşadığıma inanamıyorum."

Kısa süreli bir sessizlik çöktü aramıza.

"Şimdi aranızda bir şey var yani. Kabul ediyorsun dimi?" dedi Ayşegül.

"Bilmiyorum." diye mırıldandı Duru. Kafasına yapışan ellerini geri çekmedi Başını her an koparabilirdi. "Bir şey oluyor ama ne oluyor anlamıyorum." Herkes biçare Duru'ya baktı. Benim için ise oldukça tanıdık bir manzaraydı bu. Murathan'a kör kütük aşık olduğum halde aşık olmamayıp diye kaçarken ben de böyleydim. Dış gözden bakınca çok üzücü oluyormuş. Kendi kendime üzül müştüm şu an. "Sürekli etrafımda. Nereye dönsem oradan çıkıyor adam. Şerefsizin önde gideni. Siz de biliyorsunuz. Önyargılı olmayayım, tanıyayım dedim biraz; bambaşka bir adam gördüm. Sokak köpeklerine bakıyor, yaralı hayvanları veterinerlere götürüyor, cam kırayım diyorum elimden taşı alacağına taş veriyor, benimle beraber kırıyor, anlamaz diye felsefi yazarlardan kesitler söylüyorum ezberlemiş gibi devamını getiriyor. Asla beklemediğim kitapları okumuş. Bir bakıyorum tanıdığım adamdan bambaşka bir adam. Ama sonra düşünüyorum, bunun özü bu. Şerefsiz, çapkın, kadınları oynatabileceği kukla olarak gören bir adam ya!" Sinirle itti saçlarını geri. "Bilmiyorum ben. Hiçbir şey bilmiyorum. Bana soru sormayın o yüzden."

Derin sessizlik büyüdü. Herkes kısa bir an için önce birbirine sonra Duru'ya baktı. Zamanında babası ile ilgili anlattığı şeyler düştü zihnime. Hak verdim bu çaresizliğine. Ben nasıl zamanında annem olmak istememişsem o da annesi olmak istemiyordu. Belki de bir kız çocuğunun en büyük sınavı annesiydi. Çünkü biz annelerimizin gözünün içine bakarak büyürdük. Kocaman bir kadın olduğumuzda ise ya annemiz gibi olmaya çalışır ya da annemiz gibi olmaktan kaçınırdık. Tıpkı ya babamız gibi bir adam aradığımız ya da babamıza benzeyen adamlardan anlamsızca

kaçtığımız gibi. İşte bu yüzden ister kız olsun ister erkek, bir çocuğun dünyaya attığı duygu bağlarının ilk kaynağı anne ve babaydı.

Duru'nun babası o bağda ki en büyük düğümdü. Hatta ifadesinden anladığım kadarıyla kör bir düğümdü.

"Önüne gelen kadına yürür o." dedi ters bir sesle. "Şimdi de beni gözüne kestirdi anlaşılan. Çok bekler!"

"Yaklaştıkça tanıdığımdan çok farklı bir adam gördüm dedin az önce. Belki yine farklı olacak." diyerek ılımlı bir yaklaşım getirdi Bilge.

Duru küçümser bir edayla gülmüştü. "Komik olma Bilge. Herkes Barbaros değil. Sadakat duygusu olmayan bir adamı mucizevi bir şekilde dünyanın en efendi erkeği yapamazsın." Göz devirdi. "Ayrıca gerçekten seven adam korkmaz. Abimi görünce uç buçuk atıyor. Bana yürüyor sözde, ama abim bir ters baksa ilk saniyede topukluyor. Zülfikar Şahin denen adamın aşk anlayışı bu kadar işte. Sizi onu sizinkilerle karıştırmayın."

Derin sessizlik yine aramıza kuruldu.

"Zamanında..." diyerek sessizliği ben bozdum. "Ben Murathan'dan kaçarken sen bana bir şey söylemiştin Duru." Bakışları bana döndü. "İnsan kaçtığı şeyin mahkumudur." diyerek onun bana dediği şeyin aynısını bu sefer ben ona söyledim.

Benim verdiğim cevabın aynısını ise bu sefer o bana verdi. "Ya mahkum olmak istemiyorsam."

Rollerimiz değişmişti. "Kaçabiliyor musun?"

Öylece baktı sadece. Kendiyle savaş halindeydi. Bunun zorluğunu en iyi ben bilirdim.

"Neyse, tamam, değiştirelim konuyu." dedi Bilge. Ortama çöken ağırlığın farkınaydı.

Zehra anında denileni yaptı. "Aybüke ablanın yokluğu çok belli değil mi? Vallah gözüm arıyor."

Herkes onayladı. Tabi ben de. Derken telefonum çalmaya başlayınca bakışlarım ekrana kaydı. Kaydedilmemiş, enteresan bir numara arıyordu. Açmayacaktım. Reklam falan diye düşündüm. Sessize aldım. Ama inatla çalmaya devam edince son anda cevapladım.

"Efendim."

Aniden kulağımı müptelası olduğum ses doldurdu. "Gökçen..." diyordu Murathan'ın şiir misali akan sesi.

Oturduğum yerden büyük bir heyecanla ayaklandım. Koşar adım çıktım salondan. "Murathan!" diye neşeyle şakıdım bu süreçte. Yüzümde derin bir

tebessümle odama girip kapıyı kapattım. Kırılacak, çok kıymetli bir eşya gibi iki elimle tuttum telefonu. Kıymetliydi o an için çünkü. Onunla konuşabileceğim, sesini duyabileceğim tek şey buydu. Yatağıma bile ilerleyemedim. Kapıyı kapatıp hızla arkasına çöktüm. Ve o ne diyorsa dudaklarımda büyük bir tebessümle dinlemeye başladım.

Ta ki onun sesini bölen başka bir ses duyana kadar.

*"Bir kere sevdaya tutulmaya gör,
Ateşlere yandığının resmidir.
Aşık dediğin memnun misali kör
Ne bilsin alemde ne mevsimidir."*

....

Dertli dertli türküsünü mırıldanan Barbaros'a tip bir bakış attı Zülfikar.

Yaklaşık 1 aydır görevdeydiler. Terör örgütünün sınır dışında bulunan kapılarına peş peşe operasyon düzenliyorlar, esir alınan köyleri temizliyorlardı. Bedenleri yorgundu lakin güçleri hala yerli yerindeydi. Bugün günler sonra ilk defa adamakıllı dinlenecekleri bir üsse gelmişlerdi. Kaldıkları demirden barakanın içinde karşılıklı iki ranza vardı. Timur karşılarındaki ranzanın alt katında sakince elindeki kitabı okuyor, Alican üst katta günler sonra açabildiği telefonundan son seste savaş oyunu oynuyor, Barbaros ise dertli dertli türkü mırıldanıyordu.

"Dünya bir yana o hayal bi-" dediği an Zülfikar ranzanın altından üstünde kalan Barbaros'un götüne tekmeyi çaktı.

"Lan yeter! Beynimi dimağımı siktin kaç gündür!"

Nadir görülür bir şekilde konuştu Timur. "Katılıyorum."

Dertliydi Barbaros. Derin bir nefes vermekle yetindi bu yüzden. Sevdiceği ile arasına giren amansız bir kısmet faktörü vardı. "Dertliyim oğlum dertli." dedi. "Dert bilmeyen ne anlasın dertlinin halinden tabi."

"Bana diyorsun lan onu?" dedi Zülfikar. "Ağzıma sıcılıyor son iki aydır da senin kadar dert yanmadım ben. Ayrıca derdin ne senin?"

"Sevdağı yanımda sızlıyor Zülküf."

Kaşlarını çattı Zülfikar. "Ne alaka lan? Kavuşmadın mı sen Bilge'ne? Daha ne diye kırk tane acıklı türkü ile beynimizi şişiriyorsun?" Karşısındaki ranzada son ses oynadığı oyundan silah sesi yükselen Alican'a yanındaki yüz havlusunu savurdu. "Sen de kıs lan şunun sesini. Az silah sesi duyuyormuş gibi gelmiş bu da tepemde tak tak tak!"

Usulca kısıtı sesi Alican.

"Ne kavuşması oğlum?" dedi Barbaros. "Bizim kavuşma mahşere kaldı."

Bakışlar hep ona döndü. Timur hariç. O hala kitabını okumaktaydı. *Halil İnancık- Osmanlı Tarihinde Efsaneler ve Gerçekler*.

"O ne demek?" dedi Alican. "Ayrıldınız mı yoksa Komutanım?" Tam o an oyunda kafaya kurşunu yedi. Yüzünü ekşiterek telefonu önüne savurdu.

"Tövbe de lan." dedi Barbaros hemen. "Ayrılma falan yok. Ama nikah da yok lan... Bilgeler 5 kız kardeş. Bilge dördüncü. Önünde 3 ablası var. Babası dedi ki onlar evlenmeden bana vermezmiş kurban olduğumu." Açıklı bir ifade belirdi yüzünde. "Oy ben nedem nasıl edem, başım alıp nere gidem."

"Benden uzağa git de nere gidiyorsan git Barbaros." dedi Zülfikar. "Ayrıca nikahı da kıymayı ver hemen. Bekle ablalarını. Ne olacak? Acelen ne oğlum? Daha iyi işte. Daha çok tanırırsınız birbirinizi."

"Üç abla var diyorum önümde. Bir değil, iki değil bak üç diyorum bak üç. Bunlar biriyle tanışacak da, sevecek de, evet diyecek de, sözüydü, nişanıydı, düğünüydü derken benim götümdeki kıllar ağardı lan. Ne tanışmasından bahsediyorsun daha? Bilge'yle sevgilikten emekli oluyoruz o zamana kadar." Alican'a eğdi bakışlarını. "Lan Aliş. 3 numaralı ablayı sana yapalım mı?" Biri gider geriye iki kalırdı en azından. Fakirin ekmeği umuttu.

Ne münasebet der gibi baktı Alican. "Sağ olun Komutanım. Ben böyle iyiyim." demekle yetindi. Oyuna devam etti.

Barbaros'un bakışlar kitap okuyan Timur'a kaydı. Gözlerini kıstı. Timur ise başını kitaptan kaldırmadan şöyle bir cevap verdi. "Aklından bile geçirme Barbaros."

Oflayarak kendini geri bıraktı Barbaros. "Hiç yardımcı olmuyorsunuz. Ne biçim kardeşsiniz lan siz?"

"Bu işin piri olan kişi belli." dedi Timur bakışlarını yine kitaptan çekmeden. "Ona de. Halleder."

Bakışlar hep Zülfikar'a döndü. Kısa bir an için bakıştılar. Üst ranzadan başını aşağıya eğdi Barbaros. Zülfikar ise anında alnına şamarı çakarak önüne uzanan bu kalın kaşlı silueti geri savurdu. "Siktir it lan!" Hızla ayaklandı oturduğu ranzadan. Barbaros'a uyuz bir bakış attı. O adam olmaya çalıştıkça çevresi onu baştan çıkarıyordu. Olacak iş miydi? Değildi. "Ben bıraktım o işleri Timur Komutan'ım. Artık kullanmıyorum." derken Alican'ın yatağına attığı havluyu alıp kapıya ilerledi.

İlk defa bakışlarını kitaptan çekti Timur. Konuşmadan sorgular bir bakış attı Zülfikar'a. Başını hafifçe sağa yatırıp boş boş göz kırptırması bunun için yeterli olmuştu.

Havluyu omuzların attı Zülfikar. "Edebimizle işimizde gücümüzdeyiz." dedikten hemen sonra neşeli bir de şarkı tutturdu. "Sarı sarı, kimin yarı..." derken aynı neşesiyle seke seke ilerledi.

"Adamı pezevenk diye kınaya kınaya ben pezevenkliğe başladım. Bu nasıl kader lan?" diye arkasından söylendi Barbaros. "Timur Komutan'ım, büyük abla çok iyi bir kıza benziyor. Bir tanışın isterseniz, içiniz ısınır belki. Ha? Benim için la. Hem sevda çok güzel bir şey biliyor musunuz? Siz de hissedin isterim ben."

Timur cevap dahi vermedi. Bakışları kısa bir anlığına dışarı çıkan Zülfikar'a kaydı. Bir boklar yediğini anladı lakin sormadı. Sorgulamadı. Tekrar kitabına döndü. Barbaros kendini boğmak ister gibi kafasını yastığa gömerken Zülfikar dışarı çıkmış, hala neşeyle şakırmaktaydı. "... En güzeli benim sarı. Sarı sarı, sarı çiçe-" dediği an hemen kapının önünde Hasan abiyle burun buruna gelince ödü bir tık bokuna karıştı. Bir adım gerilerken öylece kalakaldı. Bu katıldığı en zor operasyon olabilirdi zira hem düşman kurşunundan hem Hasan abinin kurşunlarından kaçıyordu. Götüne dayalı bir tüfek ucu daimi olarak oradaydı. Bir iki kere ensesinden isimsiz kurşunların geçtiği bile olmuştu. Şüphelenmiyor değildi. Aksine kaskına sıkı sıkıya bağlıydı son zamanlarda.

Kısa bir an için öylece bakıştılar.

"Eee?" derken oldukça sakindi Hasan.

Göz kırptırdı. "Ne e si abi?"

"Şarkın diyorum. Niye beni görünce sustun? Ne olmuş sarı çiçeğe, devam et Zülküfcüğüm."

"Ha o." diye aydınlandı Zülküf ve muazzam bir şekilde kıvırdı. Sarı çi-diye kalan kısmı çaktırmadan şu şekilde toparladı. "...Sarı çiçeğe, annen baban var mıdır?" diye mırıldanırken usulca Hasan'ın önünden yana kaydı. "Çiçek ey der derviş baba anney babey topraktır." diye mırıldanırken ise arkasına dahi bakmadan ortamdan topuklamıştı.

Hasan arkasından tip bir bakış attı. "Olacak birileri toprak ama haydi bakalım."

Timde bunlar olurken Murathan eline telefonunu almış, yana yakıla kimsenin ona bulaşmayacağı bir köşe arıyordu. Duyması gereken bir ses vardı. Biraz daha duyamazsa migren atağından komalık olabilirdi. Özlemek

az kalırdı bu hissettiğine. Telefon ekranından fotoğrafına bakmak yetmiyordu. Olmuyordu. Asla kesmiyordu. Günün tek boş anıydı. Değerlendirilmeliydi. Kısacık bir an dahi can suyu olacak sesi duysa yeterli. Ona bile razıydı.

Hızlı adımlarla ilerlerken Süleyman'ı yanlarında kalan bir barakaya girerken gördü. Yani Aybüke'nin yanına... Adımları durdu. Gözleri kısıldı. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından hızla o yöne ilerlemeye başladı. Kini hala diriye. Pek geçecek gibi de değildi. Barakanın kapısına geldiğinde duraksamadı, tereddüt etmedi. Işık hızında kapıyı açıp içeri daldı. Küçük bir barakaydı burası. İkisini odanın ortasında, kollarını birbirine dolamış bir şekilde buldu. Murathan içeri daldığı an Süleyman'ın dağ çiçeği koklamak üzere ileri uzanan dudakları öylece kaldı. Aybüke ise ani bir şekilde önündeki bedeni geri iteledi. "Komutanım." dedi saygılı bir şekilde. "Buyurun."

Oldukça şaşkın baktı Murathan. Arkasına dönüp kapıya, sonra bir de sağa sola baktı. Oyunculuğu son noktada ve oldukça başarılıydı. "Kapıları mı karıştırdım ben yine? Tüh... Bak sen şu işe..."

Omuzları düştü Süleyman'ın. Karakurt dediğini yapıyor, 1 aydır rahat yüzü göstermiyor, anasından gıdım gıdım, zorla emdiği 6 aylık sütü tam olarak burnundan getiriyor, hatta burnundan kusturuyordu. Nereden Aybüke ile baş başa kalsa sağdan soldan hortluyordu. Dağda taşa bile rahat vermemişti. Derin bir nefes verdi. Sabır dilendi bu kadersiz bahtına. Daha fazla da sessiz kalamadı. "Komutanım... Hiç mi insaf yok sizde be?" derken oldukça çaresizdi.

"Bir düşüneyim." dedi Murathan. Cidden düşündü. "Yok valla Süleyman. Bulamadım." Eliyle çıkışı işaret etti. "Git silahları temizle. Haydi koçum."

Sevdiğine kavuştuğu bu ender zaman dilimlerinde önüne Murathan Komutan gibi bir engel çıkışı sanıyordu ki kaderin ona attığı milyonlarca kazıktan sadece biriydi. İstemsizce Komutanını bastığı geceye de o gecenin şafağına da sövdü. Aybüke'ye çevirdi bakışlarını. Yapacak bir şey yok der gibi bakıyordu. Cidden de yoktu. Çökmüş omuzlarla çıkışa ilerledi. "El insaf be Komutanım." diye mırıldandı tam Murathan'ın yanından geçerken.

Ensesinde şamarı çakıp dışarı fırlattı Murathan. Klasik cevabını verdi. "El insaf etsin o zaman. Yaylan!"

Süleyman dertli dertli dışarı çıkarken içeride kalan Aybüke ile kısa bir an bakiştılar. "Kusura bakmıyorsun dimi Aybüke?" dedi Murathan.

Estağfurullah der gibi başını sağa eğdi Aybüke.

"Ben de öyle düşünmüştüm." diye mırıldandı. Tam çıkıyordu ki tekrar geri döndü. "Bu arada yapmaz bilirim ama yine de kafanı attıracak bir şey yaparsa bana gel. Beraber sıkarsız topuğuna."

Gülümsedi Aybüke. "Emredersiniz komutanım."

Murathan dışarı çıktı. Yaklaşık beş dakika sonra ise Süleyman tekrar içeri dalmıştı. Bunca zaman Aybüke gibi bir etmenle başa çıkmış adamdı. Murathan Komutan'ı vız gelip tırıs geçerci.

"Silahları temizledin mi sen?" dedi Aybüke alay eder gibi.

Süleyman hazırlıklıydı lakin. "Bunu diyeceğini bildiğim için bir saat önceden temizledim." Elinde ki ekmek arası köftelerden birini Aybüke'ye uzattı. "Her engeli aşarım. Ben yine sana koşarım Aybüke'm."

Gülmeden edemedi. Ona uzatılan ekmeği aldı. "Midem kazınmıştı. İyi oldu bunu getirdiğin." Uzanıp Süleyman'ın yanağına minik bir öpücük bıraktı. "Eyvallah." diye ekledi yarım bir gülüşle.

Sırıttı Süleyman. İkisi beraber yere oturdular. Karşılıkla bağdaş kurdular. Ekmeklerini yemeye başladılar. "Süleyman." dedi Aybüke bir süre sonra. Süleyman'ın bakışları hemen ona döndü. Ağızındaki lokmayı yutarken söyleyeceği şey konusunda tereddüt etti Aybüke ama söylemeden edemedi. "Niye hiç sormuyorsun... Onu yani..."

Yuttuğu lokma ağırlaştı Süleyman'ın. Sormuyordu çünkü soyunu sopunu öğrenip gidip gırtlığını sökebilirdi. Bu mutlu zamanlarında bu yaşansın istemezdi. "Geçmişte kalmış." dedi sakince. "Neden kurcalayayım? Şu anı yaşamamız lazım bizim. Geçmiş değil." Uzanıp Aybüke'nin dudağının kenarında kalan ekmek kırıntısını aldı parmak uçlarıyla. "Sadece tek bir şey merak ediyorum. Cevaplarsan onu sormak isterim."

"Ne?"

"Bebek." dedi Süleyman. Bakışlarını gözlerinden çekmedi. "Ona ne oldu?"

Bakışlarını kaçırdı Aybüke. Onu en çok yaralayan terk ediş buydu. Acısı hala kasıklarındaydı. "Düştü." derken sesi acısına rağmen ifadesizdi. "Terk edilince biraz şok oldum tabi... Ona da kendime de bakamadım. Kendimi değil de onu düşünmem gerektiğini düşünemedim. Tutunamadı o da bana. Düştü." Baktı Süleyman sadece. İçi sızladı ama elinden de bir şey gelmedi. "Anne olmak için pek de iyi bir aday değilim yani." derken boş vermiş bir hava vermeye çalıştı Aybüke ama Süleyman yaralarını bir kere görmüştü. Kapatmaya çalışması nafileydi.

Derin derin baktı yüzüne Süleyman. "Bence bizim ilk kızımız olacak." diye mırıldandı konudan uzaklaşmak adına. "Hissediyorum. Böyle senin gibi karakaş, karagöz, ama benim küçüklüğüm gibi tombalak surat olacak. Görür de bakarsın. Süleyman demişti dersin."

Güldü istemsizce Aybüke. "Küçükken tombalak mıydın?"

Gülerek başını aşağı yukarı salladı Süleyman. "Obez sanarmış görenler. Beş kilo doğmuşum. Düşünsene çocuk değil piknik tüpü doğuruyorsun. Anamın ayaklarını öpsem yeridir."

Sesli güldü bu sefer Aybüke. Ama bir noktada gülüşü hafifleşti. "Çok hayal kurma Süleyman. Dediğim gibi, benden anne olmaz." Bakışları önüne düşerken ekmeginden bir lokma kopardı.

Umursamadı bile Süleyman. "Kızımızın adı ne olacak onu da söyleyeyim mi?" Aybüke'nin bakışları yine ona kalktı. Süleyman ise sırtıttı. "Burçe."

Şaşkın bir ifadeyle tebessüm etti Aybüke. "Burçe?"

Başını hızla aşağı yukarı salladı Süleyman. "Burçe. Kurt yavrusu demek. Eee ana kurt baba kurt. Kızımız da kurt yavrusu olacak elbet. Ama sevmediysen senin istediğin ismi ver-"

"Sevdim." dedi Aybüke beklenmedik bir şekilde. "Burçe. Güzel bir isim..." Nadir görülür bir şekilde utandı. Bakışlarını kaçırırken ekmeginden minik bir ısırık aldı.

Süleyman ise keyiflendikçe keyiflendi. Ailesini anlattı, onu tanıdıkları ne kadar seveceklerini anlattı; anlattı da anlattı, aklına gelen her şeyi anlattı. Aybüke dudağında yarım bir gülüşle dinledi her şeyi. Aybüke'nin dudağının köşesinde kalan ekmek kırıntılarını eliyle aldı Süleyman. Önüne dökülen kırıntıları topladı. Asla çocuk olmamış Aybüke'yi bir çocuk gibi sevdi.

Murathan ise araya taraya en sonunda sakın bir köşe bulmuştu. Alanın arkalarında kalan bir yerdi ama konuşmak için gayet makuldü. Sesini duyacağı kişi miyavlamasına neden olabilirdi. Bu duyulsun istemezdi. Duvarın dibine çöktü. Cebinden telefonu çıkardı. Kendi telefonu burada da çekmiyordu. Askeri telefondan arayacaktı. Ezbere bildiği numarayı hızla tuşladı. Bekledi. Bekledi. Bekledi. Açılmadı. İnatla çaldırmaya devam etti.

"Efendim." diyen nahif ama bir o kadar da soğuk sesle haftalar sonra derin bir gülüş yayıldı dudaklarına. O olduğunu bilse bu ses tonuyla konuşmazdı asla. Biliyordu. Öyle de oldu.

"Gökçen." dedi.

Birkaç saniye için sessiz kaldı karşı taraf. Sonra ise en coşkuyla yükseldi. "Murathan!"

İşte şimdi hiçbir mesafe yoktu sesinde. Kalbi haftalar sonra sıcacık oldu. "Naber?"

"İyi." dedi Gökçen büyük bir heyecanla. Sonra ise ekledi. "İyi ki çabuk gel dedik, köpek! 1 aydır neredesin sen? Viyana kuşatmasına mı gittin?"

Sesli bir kahkaha attı. "Sayılır."

"Ağzını kırmak istiyorum senin!"

Murathan yine güldü. "Ben seni özledim Pamuk..." dedi usulca

Bu noktada Gökçen'in bir nefes verdiğini duydu. "Benim kadar olamaz..." Derin bir nefes daha verdi. "İyisin dimi? Yaran var mı? Çok yoruldu mu? Başın ağrıyor mu?" Şimdi telefonu iki eliyle de tutuyor diye düşündü Murathan. Sesi kısık ve her zamankinden çok daha narin çıkıyordu.

Her bir soruya gülümsedi. "İyiyim. Merak etme. Biraz başımız ağrıyor tabi ama o ilaçla geçmiyor. Gelince sen çaresine bakarsın artık."

Cilveli cilveli güldüğünü duydu. Daha da perişan oldu. "Arsız... Sen gel, ben göstereceğim sana çareyi."

"Böyle yaparsan yaban ellerde baş ağrımı şiddetlendirirsin."

Yine cilveyle güldü Gökçen. Bunu yapmayı kesmeliydi. Dağda taşta eli böğründe kalıyordu sonra. "Dua et telefonun açık değil." dedi "Çok güzel fotoğraflar atmıştım sana oysa. Şansına küs."

Bu noktada içli bir nefes verdi. Cebinden kendi telefonunu çıkarıp açmaya meyletti ama şarjı yoktu. Olsa da çekmezdi. İçten içe sövmeden edemedi. "Bana bunu yine yapmamış ol." dedi sadece.

Yine cilveli bir kıkırdama duyunca en çapkınından sırtıttı. "Gelince enine boyuna konuşalım bu konuyu."

"Hallederiz Komutan. Sen yeter ki gel." Duraksayıp devam etti. "Yalnız burada işler karışık Kepçük. Gülhan ablaya evlilik teklifini söyledim, gitmiş herkese haber vermiş. Söz günü ayarlıyor annemler kendi aralarında. Bana sen köşede dur dediler. Acilen gelip olaya el atman lazım."

"Ben geldiğim gün, nikahı kıymamız gerektiğini düşünüyorum."

"Salaksın."

Güldü. "Ne o? Beni düğünde bırakıp kaçacak mısın?"

Gökçen de güldü. "Aklımı kaçırdım yine de senden kaçmam Karakurt. Nasıl söz ama? Yokluğunda şair oldum."

"Çok romantik. Dağa doğru "Pamuuuk" diye ulumamak için zor duruyorum."

Gökçen büyük bir kahkaha attı. İşte Murathan en çok bu gülüşü seviyordu. Hayat vardı sesinde, her zaman gördüğü kan ve ölüm değil... "Ay Kepçük annemler söz bohçası yapmış bize. Görmen lazım. Patik seçtim az önce. İçinde seni seviyorum yazan havlu, efendi erkek terliği ve tüylü ince topuklu gelin terliği bile var."

Yüzünü ekşitti Murathan.

"Yüzünü ekşittin kesin." dedi bu noktada Gökçen. "Duygularımız karşılıklı hurma gözlüm." Kocaman bir kahkaha daha attı. "Ama o tüylü terlikle seni evde kovalamak için sabırsızlanıyorum. Bence evlilikte kullanılacak en verimli alanı budur o terliğin."

"Evlilik kararımı sorgulatma bana."

"Bir tarafların yiyorsa sorgula. Ayrıca teklif eden sensin."

"Yaptığım en mantıklı ikinci şeydi."

Güldü Gökçen. "Birincisi neydi?"

"Sana aşık olmak."

Kısa bir an sessizlik çöktü karşı tarafa. "Fenasın, başıma belasın Karakurt." dedi en sonunda Gökçen.

Belli belirsiz güldü Murathan. Asıl kimin, kimin başına bela olduğu net bir şekilde ortadaydı. Şimdi yanında olmalıydı oysa. Pamuk gibi beyaz ve yumuşacık tenine dokunmalıydı. Kelimelere dökemeyeceği o kokusuna sığınmalıydı. Başını boyun girintisine gömüp o karanlıkta huzurla uyumalıydı. Neşeli kahkahalarını dinlemeli, saçlarında gezinen elleri ile mayıştıkça mayışmalıydı. Özlem son noktaydı.

"Kepçük." dedi Gökçen.

"Pamuk." dedi Murathan.

"Yarına kadar..." sessiz bir nefes bıraktı araya. "Bitmez mi işin? Dönmez misin?"

İçine büyük bir ağırlık çöktü Murathan'ın. Yarın nisanın on beşiydi. Yarın babalarının şehadet yıl dönümüydü. Yarın Gökçen'in bu dünyaya varlığının düştüğü gündü. Dönüş yakındı ama yarına yetişebileceğini pek sanmıyordu.

Zorla topladı kelimelerini. Yanında olmak istiyordu. Çünkü o kutlamayacaktı her zamanki gibi. Biliyordu. Mesafelere bir kere daha bütün benliğiyle kızdı. "Pek sa-" diyordu ki yer altında şiddetle sallanınca kelimelerin devamı gelmedi. Sendeledi. Bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi. Aynı saniyelerde artı arkası kesilmeyen silah sesleri doldurdu her yeri. Sonra bir bomba daha.

"MURATHAN!" diye bağırdı telefonda Gökçen. "MURATHAN İYİ MİSİN? MURATHAN CEVAP VER! NEYDİ O SES? MURATHAN!"

"Gökçen!" derken yerden ayaklandı ama sesi karşıya gitmiyor olsa gerek Gökçen inatla, büyük bir panik içinde bağıırıyordu.

"MURATHAN İYİ MİSİN? MURATHA-"

Ses tamamen kesildi. Telefona baktı. Sinyal kopmuştu. "Siktir!" dedi ağız dolusu. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bildiği tek şey atılanın bir bomba veya havan topu olduğuydu. Farkındaydı zira kulakları uğulduyordu.

Atılan havan toplarına daha yakın olan diğer tim üyeleri de birkaç saniye için ne olduğunu bilememişti. Hatta en büyük şok dertli dertli türkü mırıldanırken ranzanın üstünden yere çakılan Barbaros'taydı.

"Baskın!" diye bağıırken hızla toparlanmaya çalıştı Alican. Aynı şekilde Timur ve Hasan da. Toparlanmaya fırsat kalmadan atılan bir havan topuyla daha sarsıldılar. Barakanın içinde ne varsa başlarına yıkıldı.

"İyi misiniz?" diye bağırdı Hasan. Hepsinin iyi olduğunu görünce hızla vaziyet alıp silahlarını kavradılar. Yerle bir olan barakanın içindeki eşyaların üzerinden atlayarak kapıya koştular. Silahlarını karşıya doğrulttular lakin kapıyı açar açmaz karşılarında burunlarına dayanmış 5 adet bazuka görünce öylece kaldılar.

Seslerle sarsılan Zülfikar, en savunmasız anında yakalanmıştı bu baskına. Tuvalette... Hızla dışarı çıktığı an karşısında gördüğü 4 keleş ve bu keleşleri tutan beş adamla bakıştı.

Aybüke ve Süleyman ise atılan havan toplarının tam hedefiydi. Savrulduğu duvarda kafasını sertçe anlayamadığı bir yere çarpmıştı Süleyman. Aybüke düştüğü yerden kendine gelmeye çalıştı lakin kulakları uğuldadı. Sağa sola sendeleyerek ilerleyebildi. "Süleyman!"

Başını sağa sola sallayıp, avuç içini alnına yaslayarak bulanık görüşünü kontrol altına almaya çalıştı Süleyman. Karşısında ki Aybüke 3 taneydi. Hem de alevler içinde.

Silahını yatağının üzerine bırakmıştı Aybüke. Yatağı ise şu an tanınmayacak bir halde odanın başka bir ucundaydı. Bakışları dağılmış barakada silahını aradı. Duman yüzünden derin derin öksürürken ateşler içinde kaldıklarını fark etti. Süleyman'ın sendelemiş ifadesini ve yüzünü tamamen boyamış kan kırmızı rengi gördüğünde ise hayatında ilk defa bu denli panikledi. "Süleyman iyi misin?" diye bağırdı. Silahı aramayı bırakıp Süleyman'a doğru yalpalayarak ilerledi. Aralarında kalan demir sandalyeyi

şiddetle yana savurdu. Yanına vardığında iki eliyle avuçladı Süleyman'ın kanlı yüzünü. "Süleyman bana bak! Süleyman! Süleyman!"

Gözlerini zorla araladı Süleyman. Aybüke artık 5 taneydi.

Kafasını kontrol etti Aybüke. Nereyi vurduğunu anlamaya çalıştı. Tam başının üzerinde derin bir yarık vardı. "Süleyman!" dedi büyük bir hırs ve korkuyla. "Süleyman, sakın gözlerini kapatma. Bana bak. Sakın uyuma. SÜLEYMAN!"

Aynı saniyelerde yıkılmasına ramak kalmış barakanın kapısı şiddetle açıldı. Siyahlar içinde, elleri silahlı 8'e yakın terörist odayı kuşattı. Aybüke'nin yapabildiği tek şey usulca Süleyman'ın elini kavramak oldu.

Murathan birkaç saniye için sendelese de toparlamıştı. Belindeki silahı çıkarıp hızla doğruldu yerden. Sığındığı alandan sağa sola tedbirli bakışlar atarak çıktı. Alana varmak için koştu. Ama tam köşeyi dönüyordu ki gördüğü manzara ile duraksadı. Az önce yerli yerinde olan küçük barakalar alana atılan bombalar ve havan toplarıyla tarumar olmuştu. Sayısız araç içlerindeki ve arkalarındaki teröristlerle beraber ağır makinalı silahlarını sıkı sıkı tutarken alanı kuşatıyordu.

Tim'im diye düşündü ilk. Kardeşlerim... Timur, Zülküf, Barbaros, Süleyman, Aybüke, Hasan ve Alican... Ağır ağır yutkundü. Bombadan hasar görmüş olabilirlerdi. Vurulmuş olabilirlerdi. Bir kayba daha tahammül etmek istemiyordu. Görünmemek adına tekrar duvarın köşesine sinerken bağırıp çağırarak etrafa hızla yayılan teröristlerin Tim'ini ve diğer askerleri alana ite kaka, başlarına silah dayalı bir şekilde getirdiklerini gördü. Atılan bomba yüzünden sendelemiş durumdaydı hepsi. Teröristler silahlarla saldırdıklarında gebereceklerini bildiklerinden önce bomba atarak gücü azaltmışlardı. Küçük bir üsttü burası ve pusu atmışlardı. Beklenmedikti. Sayıca oldukça fazlaydılar. Bu da beklenmedikti. Sövmeden edemedi.

Hayatta gördüğü her bir silah arkadaşı için derin bir nefes verdi Murathan. Gözleri hepsini hızla taradı yaralı var mı diye. Sadece Süleyman'ın başından alnına ve yüzüne doğru oluk gibi kan akıyordu. Ayakta durmakta zorlanıyor gibiydi. Uzak bir mesafe vardı arada lakin Timur onu fark etti. Kısa bir an için öylece bakiştılar. Timur üç ayrı adam tarafından kafasına dayanan namlulara rağmen başıyla minik bir geri git hareketi yaptı.

İstese hepsi şu saniye başlarına dayalı silahlardan kurtulurdu lakin hiçbirini birbirini riske atmak istemiyordu. Sayıca fazlaydılar. Birinin yapacağı bir

hamle diğerin sonu olabilirdi. Farkındaydılar.

Murathan'ın yapacağı tek bir şey vardı. Yakalanmadığına göre onları kurtarmalıydı. Silahına baktı. Dört kurşunu vardı. Yeterli değildi. Görebildiği kadarıyla 10 arabadan fazlası gelmişti alana. Ağır makinalı silahları vardı. Kendi silahların olduğu alan tersinde kalmıştı. Bakışları başka bir çözüm için hızla etrafta gezindi. Aynı saniyelerde ensesinde bir soğukluk hissetti. Ezbere biliyordum diyebileceği bir soğukluktu bu. Nerede hissetse tanırdı. Öyle de oldu. Bakışlarını usulca arkasına çevirmesine gerek kalmadan ensesindeki soğuk namlu yanağına doğru ilerledi. Sonra ise tam karşısına dikilip alnına dayandı.

Esmer, sakallı, hafif tombul diyebileceği bir adam tutuyordu silahı. Gözlerine yoğun bir şekilde sürme çekilmişti. Öyle ki akan siyahlıklar sakallarıyla birleşiyordu. Birkaç saniye için öylece baktılar birbirlerine. İfadesizdi ikisinin de bakışları. Adam histerik bir şekilde başını sağa eğdi. "Esselamüaleykum asker." dediği saniyelerde ise Murathan'ın alnına dayalı silahın tetiğini çekti. Havada boğuk bir edayla esen rüzgar, tepelerinde uğursuzca öten tek bir karga vardı. Ve tetiği çekilen silah karganın sesiyle eş değer bir anda patladı.

Karga kaçtı. Rüzgar yavaşladı. Geriye tek bir silahın namlusunda çıkan merminin dağlardan dağlara vurarak acılı bir ritimle inleyişinin yansıması kaldı.

Hellooo hamsi kuşlarım

Ben geldim hoş geldim.

Bu sefer ki bölüm kısa oldu ya diyenler olacaktır. Geçiş bölümü sayalım lütfen. Böyle olması gerekiyordu. Hem bundan sonra ki bölümler çokta uzun olmayacak artık. Aşağı yukarı hep bu ayarda olur.

Öyle bir yazmışım ki ilk bölümleri basılacak kitap sayımız 3 seriden 4 e çıktı. Lütfen bana az sövün ve 4 kitapta ne anlatabilirsin demeyin. Anlamışız valla, siz şahitsiniz kdjdjdj

Bu arada bölüm sonu içinde az sövün sonra düz yolda yürürken kaldırımlardan aşağıya düşüp çöp tenekelerine çarpıyorum.

Çok çok

Not: Yıldız sana bassın diye de sövmezseni sevinirim. Yaratıcı bir küfür ama kınıyorum yani. Ayıpta bir şey jdjdjdj

43. BÖLÜM

*"Hep bu aldatmaca kahreden beni;
Bu yokluk
Anılarımın bir bir nefes alıp veriş
Sonra apansız üstüme çöken o yorgunluk
Özlemek bir ömrün ağır ağır eriyiş
Karışması akıp giden zamana her şeyin
Susun anılarım susun!
Beni kahretmeyin..."*
**ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN*

"Kederin en büyüğüdür, mutlu zamanları hatırlamak ıstırapın içinde..."

**DANTE*

En büyük sınavlar insanın içinde yatan en büyük korkulardan seçilir. Neye yapamam dersin onunla sınanır, kim için onsuz yaşayamam dersin onsuz kalırsın. Belki de hayat evladı olan insanlara büyümeyi böyle öğretiyordu. Sudan korkan bir çocuğu suya bırakmak gibi, acıdan korkan bir insanı en korktuğu acının içine bırakarak.

Boğuluyordum. Bırakıldığım acının içinde boğuluyordum.

Askeriye koridorlarında hızla ilerlerken çok da bir şey düşündüğüm söylenemezdi. Nefesim sıkışıyordu. Korku, panik ve endişe her yanıma sarmışken düşündüğüm tek şey vardı. Murathan'ın sesine karışan patlama sesi.

O andan sonrası bulanıktı. Zihnim durmuştu adeta. Yaptığım tek şey Murathan diye dakikalarca haykırmak olmuştu. Defalarca aramıştım geri ama hiçbirinde cevaplayan olmamıştı. Hatta telefon çalmamıştı bile. Kızlar bu halim karşısında panikle yanıma geldiğinde onlara duyduğum her şeyi

anlatmıştım. Artık onlar da en az ben kadar panikti. Ne yapacağımızı bilemez bir şekilde kalmıştık. Ama ben öylece oturacak değildim. Asla değildim hem de. Gece falan demeden evden ışık hızıyla çıkmış, Maserati'ye atladığım gibi lojmanın yolunu tutmuştum. Hızıma yetişebilen tek kişi Duru olmuştu. Son anda yan koltuğa oturmuştu.

"Nereye?" diye sormuştu.

Cevap vermeden sürmüştüm. Gideceğim yer netti. Hayri Albay.

Kapısında beni görünce birkaç saniye için şok geçirmişti Hayri Bey. Gece gece kim olsa aynı tepkiyi verirdi. Ama benim bunun için zamanım yoktu. Duymayı istediğim bir ses, hayatta olduğunu bilmeye ihtiyacım olan bir nefes vardı. Hızla ona da anlatmıştım olayı. Anlayışla dinlemişti. Bizi aldığı gibi askeriye getirmişti. Onun yerine yeni gelen albayın odasından içeri girerken Duru ve ben de peşinden asla ayrılmıyorduk. İçimde, kalbimin ortasında öyle bir ağırlık vardı ki nefes almak bir hayli zordu. Tıpkı ağlamak gibi. Oysa şu an avaz avaz ağlamak istiyordum. Ama gözyaşlarım her zamanki gibi en ihtiyaç duyduğum anda terk etmişlerdi beni.

Odada kimse yoktu. Normaldi. Saat neredeyse gece yarı olmak üzereydi. Ama Hayri Albay haber verdiğinden olsa gerek gece falan demeden bizim peşimizden bir adam daha girmişti. Hayri Albay kadar yaşlı değildi, ak saçlarına rağmen dik duruşlu, heybetli bir adamdı. Sanırım Hayri Albay yerine gelen yeni Albay buydu. Göğsünde soy ismi yazılıydı. MEMETOĞLU.

"Albayım." dedi Hayri Albay'a. Saygıyla selam durdu. "Emredin."

Eliyle sakın ol der gibi bir işaret yaparken Albay onun yerine oturmasını işaret ettiğinde umursamadan ön taraftaki koltuklara ilerledi. "Orası artık senin. Geç otur yerine Bahtiyar. İşimiz uzun."

Albay yerine ilerledi. Bakışları bana kısa bir an için değdi. "Sorun nedir?" Gece gece adamı yatağımdan kaldırıp getirmiştik. Yerinde bir soruydu.

"Barut timinden haber var mı?"

"Bir sorun mu var?"

"Bomba patladı." dedim anında. "Ya da onun gibi bir şey bilmiyorum. Ondan sonra arasam da hat düşmüyor."

Sorgular bakışları bana döndü. "Bu kim?"

Sağ olsun Hayri Bey açıkladı. "Karakurt'un nişanlısı."

Aydınlanmış bir ifadeyle baktı bu sefer Albay. Yanımdaki Duru'ya döndü. "Bu?"

Duru cevap verdi. "Hasan Giray'ın kardeşiyim."

Derken içeri pata küte Bilge ve Zehra düştü. Nefes nefese kalmışlardı. Evden çıkarken bize yetişme fırsatı bulamamışlardı çünkü Bilge inme inmiş misali öylece kalmıştı. Barbaros'u aramıştı defalarca. Ulaşamayınca inme derecesi artmıştı. Buraya geldiğimizi Duru söylemiş olmalıydı zira ben hiçbir aramaya cevap verecek durumda değildim.

"Var mı haber?" dedi Bilge.

Albay kaşlarını çatı. "Bunlar kim?"

"Onlar da diğerlerinin yareni Bahtiyar." diyerek çok sağ olsun Hayri Bey yine bizim yerimize durumu özetledi. "Bırak onu bunu da bana timden haber ver."

Belirsiz bir ifade aldı yüzü. Masasının üzerindeki telefonunu alıp bir arama yaptı. Merhaba, selam falan demedi. Direkt konuya girdi. "Barut timinden en son ne zaman haber aldık?" Dinledi. "Çabuk olun." Telefonu kapattı. "Irak'ın kuzeyinde, bir Türk kampındalarmış en son. İletişim kurmaya çalışacaklar."

Delirmek üzereydim. Şaka değil, abartı değil, cidden delirmek üzereydim. Albay oturmamızı işaret etti. Dizlerimde kalbim gibi zangır zangır titrediğinden daha fazla ayakta duramadım. Koltuğun en ucuna oturdum. Tırnaklarımı çekiştiriyor, dudaklarımı kemiriyordum. Kalbim imkânı olsa şu an orta yerinden patlardı. Kolumdaki saate kaydı bakışlarım. Saat tam olarak 00.30'du. Şu andan itibaren resmi olarak 15 Nisan'dı.

Benim doğum günüm. Yusuf Karakurt ve Ali Alptekin'in şehadet yıldönümü.

Kimse anlamadı ama başımı hızla iki yana sallıyordum. Düşünceler, korkular öyle yoğundu ki hepsi kocaman bir yağmur bulutu olup üzerime yağdı sanki. Sırılsıklam kaldım. Babamın şehit haberi verilirken de bir Albay vardı karşımda. Tıpkı şimdiki gibi. Yine doğum günümdü. Tıpkı şimdiki gibi.

Lanetli olabilir miydim? Benim doğumum demek ölüm mü demekti? Ben yaş aldıkça birileri benden gidecek miydi sürekli? En sevdiklerim hep bu günde mi elimi bırakacaktı? O zaman neden doğmuştum ki ben? Varlığım yok etmekten ibaretse neden vardım?

"Gökçen!" diyen bir sesle dalgın bakışlarımı yanıma çevirdim. Seslenen Duru'ydu. O zamana kadar tırnaklarımı kemirerek ileri geri sallandığımın

farkında değildim. O da korkuyordu abisi adına. Hatta belki Zülfikar adına. Gözlerinden belliydi. Ama bana teselli vermek için kolunu yavaşça omuzuma doladı. Diğer eli tırnaklarımı kemirdiğim elime uzandı. Yavaşça geri çekti. "Sakinleş. İyi olacaklar. Eminim."

Nereden emin olabiliyordu ki? Ben olamıyordum. Lanetliydi bugün. Herkes gidiyordu. Benden gitmek için herkes benim var olduğum günü seçiyordu. Bu hayattaki fazlalık ben miydim o zaman? Neredeydi Murathan? Neredeydi babam? Neredeydi Yusuf amcam? Ben var olmasam onlar yok olmayacak mıydı?

Hiçbir korkum dilimden dökülmedi. Başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Dilim hiçbir iyi temenniye onaylayacak durumda değildi. İçimde yanan korku ateşi boğazımı düğümlemiş durumdaydı. Albay'ın telefonu bir daha çaldı. Bakışlarım ona döndü. Açıp dinledi. Kaşları her cümlede biraz daha çatıldı. Hatta en sonunda oturduğu koltuktan ayaklandı.

"Bu ne cürret!" diye kükredi. "Bir Türk askeri üssüne nasıl böyle bir şey yapılır?" Dinledi. Daha da sinirleniyor gibiydi her kelimede. Telefonu kapattığında yüzü kıpkırmızıydı.

"Ne oldu?" dedi Hayri Bey.

Albay'ın bakışları bize döndü. Ne diyeceğini bilemedi birkaç saniye. Bir el kalbimi sıktıkça sıktı. Duymak istemiyordum. Hayır. Bugün de bunu duymak istemiyordum. Ama duydum. Albay'ın söylediği her kelime kurşun gibi saplandı içime.

"Kaldıkları üsse baskın yapılmış. O andan sonra haber yok. Büyük olasılıkla hepsi esir." Ekledi. "Bu en iyi olasılık."

Derin bir sessizlik. Evet, ortamda olan şey buydu. Derin bir sessizlik. Birkaç saniye boyunca herkes öylece kaldı. Albay ve Hayri Bey ise yerlerinden ayaklandı. Kapıdan çıktılar. Çıkarken yanlarında kalan askere peş peşe komutları verdi albay. "En sağlam adamları topla. Hem karadan hem havadan ekipleri hazırda beklet."

Herkes peşleri sıra giderken ben yerimden dahi kalkamadım. Kilitlenip kaldım. Ne bacaklarımda ayağa kalkacak güç vardı, ne de ayaklarımda ileri adım atacak hal. Sanki bu zamana kadar koltuk değnekleriyle yürüyordum da elimden şu saniye çekilip alınmıştı bu destekler. Hiç alışmamıştım ben buna. Onsuzluğu kafamda defalarca prova etmişim ama iş ciddiye bindiğinden ne yapacağıma dair zerre bir fikrim yoktu. Babamın yokluğuna alışmışım. Çocuktuk kalbim. Peki ya şimdi? Gökçen kızın kalbi şimdi kaç yaşındaydı?

Peki bu acının bir yaşı var mıydı?

Annem de mi böyle hissetmişti. Koltuk değneksiz... O yüzden mi ayağa kalkamamıştı aylarca. Boğazımı kesip atan bir sızı vardı. O yüzden mi annem de nefes alırken dahi zorlanmıştı. Ağlama nöbetleri, kasılmalar, titremeler, gözyaşları, boşluğa bakmalar ve acı dolu feryatlar...

Kızlar annelerinin kaderini yaşar...

Başımı hızla iki yana salladım. Ses susmadı.

Kızlar annelerinin kaderini yaşar...

Başımı tekrar iki yana salladım. Olamazdı. Bunu kabul etmiyordum. Etmeyecektim. Kepçük sonu lazımdı bize. Her mutsuzluğu değiştiren Kepçük sonu. Biz bunu hak ediyorduk. Anneden miras kalan bir kaderi değil. Kabul etmeyecektim bu acıyı. Asla kabul etmeyecektim. Hızla oturduğum yerden ayaklandım. Yumruklarımı sıktım. Çenemi yukarı diktim. Arkasını dönüp bana bakan Zehra'nın yanından geçip Hayri Bey'in peşine takıldım.

Yanımda bitti Zehra hemen. "Gökçen abla, iyi misin?"

Net bir cevap verdim. "Değilim."

Daha da sormadı. Sadece tişörtümün ucunu kavradı. Sessizce peşimden geldi. Birkaç saat sonra askeriyede oldukça hareketli dakikalar yaşanıyordu. Komutanlar seri bir şekilde askeriyeye doluşmuştu. Onlar içeride bir şeyler tartışırken biz çaresizce bahçede bekliyorduk. Zeynep abla da gelmişti. Uyuyan Mete'yi komşuya bırakmıştı. Evden nasıl bir panikle çıktıysa üzerindeki hırkayı bile ters giymişti. F16'lar arkamızda kalan bir alana iniş yapmıştı dakikalar önce. Askerler ortalıkta koşturuyor, zırhlı araçlara doluşuyorlardı. Bizim yaptığımız tek şey ise öylece izlemektir.

"Bir şey olmaz değil mi?" dedi Bilge. Ağlamaktan gözleri şişme noktasına gelmişti.

Kimse cevap vermedi. Verilecek hiçbir cevap yoktu. Normal eşler sevdikleri işe gittiğinde sakince dönmesini beklerdi değil mi? Peki ya biz? Asker yarenleri? Biz neden böyleydik? Cevap basitti.

Vatan için.

Hayri Bey, albay ve birkaç komutan askeriye kapısında görüldüğü an ileri doğru atıldım. Elim koynumda çaresizce haber bekleyecek değildim. Yanlarına yaklaştığımda konuştukları şeyleri az çok duyabiliyordum. "...kara desteğini önce gönderelim. Hava riskli."

Komutan olduğunu düşündüğüm bir adam başını iki yana salladı. "Kara desteğinin oraya varışı uzun sürer komutanım. En yakın birlikler bile uzak.

Bırakın ben havad-" Ben gelince sustular. Bakışlar bana döndü. Umursamadım bana dik dik bakan hiç kimseyi.

"Haber var mı?"

"Olursa söyleriz." dedi en son konuşan adam.

Tahmini otuz beş yaşlarındaydı. Uzun bir çehresi vardı. Burnu kemerli, gözlerinin altı yorgunmuş gibi mor halkalarla kaplıydı. Koyu kahve gözleri ters bakıyordu. Oldukça boylu ve hatırı sayılır derecede yapılıydı. Yakasında AGAH yazıyordu. Ters bakışlarımı kendisine çevirdim. Aynı şekilde o da bana bakıyordu. Zaten canım burnumdaydı, asla çekemeyecektim.

Net bir cevap verdim. "Size sormadım."

Diğer eleman öylece kaldı. Hayri Bey ise koluma en babacan haliyle dokundu. "Merak etme Gökçen kızım. Büyük bir kurtarma operasyonu başlıyor. Onları ite köpeğe yem edecek değiliz."

Diğer kızlarda yanıma gelmişti. Herkes merakla dinliyordu. "İyiler mi?" dedi Zeynep abla titrek bir sesle. "Ne durumda olduklarından bir haber var mı?"

"Biz böyle yedi yirmi dört hesap mı vereceğiz?" dedi az önce terslediğim kişi. "Bir şey olursa söyleriz diyoruz işte."

"GÜNTEKİN!" diye uyardı Hayri Bey. Başka bir şey söylemedi. Bana babacan bir bakış daha atıp albayla birlikte uzaklaştı. Bu süreç boyunca ters bakışlarımı adının Güntekin soyadının ise AGÂH olduğunu öğrendiğim adamdan çekmedim. Kendisi bir hayli rahat ve geniş duruyordu. Elini belindeki palaskasına attı. Kıyafeti ve armaları farklıydı. Büyük ihtimal havacıydı. Kendisi de bana tip bir bakış attı.

"İçeri gidiyorum." dedi uyuz uyuz. "Bu konuda da size bilgi vermeli miyim hanımefendi?" Göz devirdi. "Çekil ayak altından."

Sabrım buraya kadardı. "Bana bak, ben senin askerin değilim!" diye en sonunda patladım. Şu an orgeneral dahi gelse umurumda değildi. "Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin sen. Nişanlım kayıp benim. Öldü mü yaşıyor mu bilmiyorum. Çaresizce bekliyorum burada, bir de sen karşıma geçip bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin!"

Böyle bir çıkış beklemiyor olmalı ki kaşları çatıldı. "Nişanlın kim?"

Bu sinirle eben diye çıkışmak vardı ama tuttum kendimi. "Komutan Karakurt." dedim tek nefeste. "Ve siz" İşaret parmağımı ona doğrulttum. "Hatta gerekirse bütün bu askeriye onu bana getirmek zorundasınız. Ya ölü ya da diri! Gerekirse tek bir kolu kalmış olsa dahi onu bana geri getirmek

zorundasınız. Sizin yapmanız gereken bu. Burada bana acı yönetimi dersi vermek değil. Bilmem anlatabildim mi?"

"Gökçen." dedi arkadan Duru ve Bilge. İki de kollarına girip geri çekmeye çalıştı. "Sakinleş." diye mırıldandı Bilge. Sakin falan olmadım. Olacak gibi de değildim.

"Karakurt kendi gibi deliyi bulmuş." diye mırıldanırken az önceki dikliğinden eser yoktu. Yandan yandan binaya girdi. Ben ise kollarımı tutan ellerden hızla uzaklaştım. Sığamıyordum yere göğe zaten. Kollarımdan tutmak da neyin nesiydi. Ağa takılmış gibi hissediyordum. Yavaşta adımlarım. Sakindi. Dışarıdan gören biri içimde yanan ateşı asla görmezdi. Boğulduğumu görmezdi.

"Gökçen abla, nereye?" diyerek peşime takılan Zehra'yı yavaşça geri iteledim.

"Yalnız kalayım." diye mırıldandım. "Biraz yalnız kalayım olur mu Zehra?"

Hiçbir şey diyemedi. Adımları öylece kalırken ben yine yavaş adımlarla, yere göğe sığamadan ilerledim. Ben nereye gittiğimi bilmiyordum ama adımlarım biliyordu. Ne zaman buraya gelsem onu beklediğim banka doğru uygun adım ilerliyorlardı. Sen gidersen yere göğe sığamam derdi hep bana. Peki ben şimdi nereye sığacaktım? Ne ayağımın altında yer vardı sanki ne başımın üzerinde gök. Canımın acısı kadar iç çeksem içim paramparça olurdu. Korkum kadar bağırsam sesim soluğum biterdi, tükenirdi. O yüzden hiçbir şey yapamadım. Banka çöktüm. Bakışlarımı onun her zaman yanımda oturduğu köşeye çevirdim. Devasa boşluğa bakarken öylece kaldım.

Ne ağladım, ne sızlandım, ne avaz avaz bağırdım.

Sadece baktım.

Gökçen, Murathan olmadan ne yapardı ki? Bilemedim. Bunca yılı onsuz nasıl geçirdim bilemedim. Delilikti. Doğum günümde, ansızın gitmişti benden. Yine mi bu günde bırakacaktı yani ellerimi? Kırılmaz bir döngüye girmiş gibi hissediyordum. dikenli bir kapan, sıkı bir kelepçe vardı sanki etrafımda. Kırabilirim sanmıştım oysa . Anne ve babalarımıza yazılan düzeni biz bozabiliriz, Gökçen ve Muratlar için bu dünya da yazılan tek mutlu son biz olabiliriz sanmıştım. Yanılmış mıydım?

Nefessiz kaldığımı hissettiğimde ellerim parmağımdaki yüzüğe gitti. Sakince yüzüğümü okşarken gözlerimi kapattım. Kendime teselli vermekten başka yapacağım bir şey yoktu. Öyle de yaptım. *Burada.*

Burada. Merak etme Gökçen. Yaşıyor. Nefes alıyor. Hala yanında. Hala burada. Varlığı sıcak. Kalbin sıcak. Nefesi bu dünyada. Merak etme. Gelecek. Hep geldi. Yine gelecek.

Saatler akmaya devam etti. Murathan gelmedi.

Gün ağarırken Hayri Bey orada beklememizin gereksiz olduğunu söyleyerek hepimizi eve gönderdi. Bir haber olursa hemen arayacaktı. Kalmak için çok direnmişim ama Hayri Albay kızımıymışım gibi elimi tutup en sevecen bakışıyla 'haydi kızım, dinle sözümü' deyince kıramamışım. Ev kapısından girerken herkes sessizdi. Kızların hepsi salona geçerken ben odama ilerledim. Yatağa oturamadım. Onsuz o yatağa yatmak istemiyordum. Kapıyı kapattım. Sırtımı kapanan kapıya verip olduğum yere çöktüm. Her şey yine olabildiğine ruhsuz ve cansızdı. Şu geçirdiğim saatler on yıla bedeldi.

Bir an düşündüm. Neden daha erken evlenmemiştik? Neden daha çok vakit geçirmemiştik? Neden hamile kalmamak için direniyordum mesela? O yokken ondan bana kalan ne vardı şu an? Beynimi ve kalbimi kemiren anılardan başka ne vardı? Hiç. Hiçbir şey yoktu. İçimdeki kaybetme korkusu büyüdükçe büyüdü. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre öylece kaldım. Tek yaptığım arada başucumdaki babamın fotoğrafı ile göz göze gelmekti.

Gün aydı. Işıklar odayı aydınlattı. Gözümü dahi kırpmadım. Yerimden asla kıpırdamadım. Kapımı çalıp bir şeyler yemem gerektiğini söyleyen Zehra'ya cevap vermedim. Sadece babama baktım. Benden bu gün giden babama.

Bir kayıp yetmez miydi kalbime?

Telefonuma peş peşe mesajlar düştü. Göz ucuyla baktım sadece. Annem, halam, dedemler ve Gökalp doğum günü mesajlarını atmışlardı. Sözlü söylemezdiler genelde. Uzaksam mesaj atarlardı. Evdeysem yarım ağız kutlardı. Ben istemiştim böyle yapmalarını. Halam bir keresinde pasta almıştı. İnatla yememiş, mum falan üflememişim. Belki de son doğum günümde mumlara tam üfleyemedim diye babam gitmişti. Belki de üflediğim mumlar o gün sönen hayatlarla eş değerdı. Bir daha bunu yapamazdım.

Şehitliğe gider, sessizce geri dönerdik her doğum günümde. Günün geri kalanında herkes hayatına normal döngüsünde devam ederdi. Daha fazlasını ben de istemezdim zaten. Ortada kutlanacak bir şey yoktu. Tıpkı bugün gibi.

Cevap vermedim hiçbir mesaja. Öylece durmaya devam ettim. Aniden çalan zil ise istemsizce irkilmeme neden olmuştu. Geçmişten kopup gelen bir anı irkilen zihnimden içeri sinsice süzüldü.

Çalan bir kapı. Neşe ile kapıya koşan ben. Peşimden gelen Murathan, Aslıhan ve Gülhan abla. Aynı neşemle açıyorum kapıyı. Babamı görmeyi bekliyorum ama gelen babam değil. Kocaman bir adam. Yeşiller içinde. Her yanı rozetli. 'Başınız sağ olsun' diyor. Sesi donuk ama bir o kadar da üzgün. Gerisi ise kâbus. Aylarca bitmeyen bir kâbus.

Hızla ayaklandım yerden. Kaç saat hareketsiz kaldığını bilmediğim bacaklarım sendeledi. Tutulmuşlardı. Ama o kapı açılmamalıydı. Yine bugün gelmişlerdi aynı haberi vermeye. Yine bugün aynı adam belirecekti kapımda. Görmek istemiyordum. Duymak istemiyordum. Bu sefer yanımda durup gözlerimi ve kulaklarımı kapatacak bir Kepçük de yoktu. Dayanamazdım. O kadar güçlü değildim. Panikle açtım odanın kapısını. Sakin o kapıyı açmayın diyerek öne atılacaktım ama çoktan açıldığını görünce kelimelerim sızlayan boğazımda kaldı. Zeynep abla açmıştı kapıyı. Gelen ise bir albay değildi. Bir kuryeydi.

"Gökçen Alptekin." dedi.

Bir şey sipariş verdiysem de şu an hatırlamıyordum. Kapıya doğru ilerledim. Sorgulamadan aldım bana uzatılan kutuyu. Tekrar kapıyı kapatırken ayaklarım odama ilerledi. Teselli istemiyordum. Tek kalmak istiyordum. Zaten kimsenin de birbirine teselli verecek durumu yoktu. Hepsi salondaydı. Duru dudaklarını kemiriyor, Zeynep abla odanın içinde fır dönüyor, Bilge elinde peçetesi ile ağlıyor, Ayşegül ifadesizce yere bakıyor, Zehra ise dua okuyordu. Tam salonun önündeyken hepsinin bakışları bana döndü. Kısa bir an bakıştık. Herkesin korkusu aynıydı. Herkesin sızısı aynıydı. Söyleyecek pek bir kelime yoktu. Sevdığımız adamları elimizle ölüme uğurlayıp sonra bize sağ gelmesi için dua ediyorduk.

Hayat garipti.

Sessizce odama ilerledim. Kapıyı kapattığımda elimdeki kutuyu açmadan masamın üzerine bırakmaya niyetliydim ki üzerindeki ismi görünce duraksadım. Gönderen; MURATHAN KARAKURT. İfadem sekteye uğradı. Kutuyu bırakmaya meyleden ellerim iki elle kavradı. Bir hışımla açtım. Bir defter, bir flaş bellek ve bir albüm vardı kutunun içinde. En üstte ise küçük bir kağıt. Şaşırdım ama durmadım. Kalbim göğüs kafesime daha

hızlı vurdu. Kâğıdı aldım ilk. Her okuduğum satırda kızgın bir bıçak kalbimi oydukça oydu.

Sevgilim, benim kalbim;

Temennim bu hediyeği sana kendim vermek. Ama olur da doğum gününde yanında değil de bir görevde olursam o zaman anlaştığım bir kurye bunu sana getirecek. Adana'dayken, dolabımın altında bir kutu bulmuştun. Açmana izin vermemiştim. Zamanı var demiştim. İşte o zaman, bugün. Ben yanında olmasam dahi bu günü kutla. Çünkü senin varlığın bu dünyada hiçbir şeyin gölgesinde kalamayacak kadar güzel. Emin ol babalarımız da bunu isterdi. Bunlar benim sana hediyem. Senden bugün alınan her şey...

Murathan senin varlığınla Murathan. Bunu sakın unutma. Seni seviyorum. Seni her şeyimle, her yaşımda, her koşulda seviyorum.

Murathan.

Boğazımdaki yumru büyürken masamın önündeki sandalyeyi çekip çökmüş bir şekilde kendimi sandalyeye bıraktım. Ağlamak istedim ama boğazımdaki yumru genzimi kan revan içinde bırakmasına rağmen yerinden zerre oynamadı. Kâğıdı yana bıraktım. Kutunun içindeki defteri aldım. Açtım. Düzenli bir el yazısı ise yazılmış bir günlüktü bu. Kepçük'ün günlüğü.

Buraları sevmedim baba. Annem hep ağlıyor. Çok yorgun ve bitkin. Dayımları da sevmedim. Hepsi çok salak ve geri zekalı.

Güldüm istemsizce. Acı bir gülüştü oysa. Diğer sayfaya geçtim.

Anneannem bizim ek boğaz olduğumuzu söyledi. O ne demek bilmiyorum ama annem çok üzüldü. Aç kalırım ama çocuklarımı size muhtaç etmem dedi. Anneannem öyle demek istemediğini söyledi ama annem çok kızdı. Cidden çok kızdı. Kızınca nasıl olur bilirsin baba. Delirdi. Odaya girip hızla bavulumuzu topladık. Sonra ise oradan ayrıldık. Şu an bir parktayız. Hava soğuk değil. Üşümüyoruz. Merak etme. Yarın yeni evimize gidecekmişiz. Annem öyle dedi. Seni özledim baba. Sen yokken hiçbir şey güzel değil. Bir de Pamuk yokken.

Dudaklarımı dişledim. Bu anları bana hep üstün körü anlatmıştı. Uzun uzun açıklamamıştı. Nasıl hissettiğini söylememişti. Ya konuyu değiştirir ya da kapatırdı. Şu an okuduğum sayfalarda ise buram buram yalnızlık vardı. Aslıhan ablanın anneme olan öfkesinin nedeni daha netti. Yalnız kalmışlardı... Yapayalnız. İçim sızladı. Hem ona. Hem bana. Hem ailelerimize. Hem de kayıplara. Diğer sayfaya geçtim.

Yeni evimize taşındık baba. Burayı da sevmedim. Çocuklar çok salak. Her şey sıkıcı. Annem mi? Hala ağlıyor. Ama gizli gizli. Gizliyse nasıl duyuyorsun deme. Ben duyuyorum işte. Gece çişe kalkınca hıçkırıklarını duyuyorum. Seni özlüyor, biliyorum. Gökçen'den hala haber yok. Aslıhan ablam Gökçen seni unuttu deyip duruyor. Haksız olduğunu söyleyince inanmıyor. O beni unutmaz, görecek. Bunu ona ispatlayacağım.

Diğer sayfaya geçerken ellerim titredi.

Evimizin önüne bir kedi yuva yaptı baba. Görmem lazım, yumuşacık, kahverengi tüyleri var. Ablalarla eve getirip annemden gizli yıkadık. Süt de alacaktık ama İzmir'e gitmek için para biriktiriyoruz. Harcamadık. Dolaptaki yemekten verdi Aslıhan ablam. Kedi küçücük ağzına rağmen kocaman yedi baba. Pamuk da öyleydi ya. Küçücük ağzı hep konuşurdu. O yüzden kedinin adını Pamuk koydum. Ama kimseye demedim. Sen de deme. Sır, tamam mı baba?

Diğer sayfa.

Uzun zamandır yazmadım baba. Okula gidiyorum. Ama orayı da sevmedim. Çok sıkıcılar. Birinci sınıfların katına iniyorum hep. Mavi önlüklü, boyu kadar çanta takan minik çocuklar var. Pamuk da okula başlayacaktı. Onlar gibi mi görünüyordur sence baba? Bence daha tatlı olmuştur. Mavi ona yakışıyor. Çok yakışıyor. Bence yakalık takmıyor. Sıkar onu. Saçını ördü mü acaba? Örmese ders çalışamaz. Zaten o ders de çalışmaz. Ne yaptı acaba? İyidir değil mi baba? Peki sen? Sen nasılsın baba? Ali amca da yanında mı?

Diğer sayfaya geçtim.

Bugün okulda yeni bir cümle öğrendim baba. 'Burnunun direği sızlamak' Çok özlediğin kişiler ve durumlar için kullanılıyormuş. Hoşuma gitti. Annem daha iyi. Artık gözlerinin altı mor değil. Ama buraya gelip Aslıhan ve Gülhan ablama kızman gereken durumlar var. Bir saç tokası için yarım saat önce saç baş kavga ettiler. Annem zorla ayırdı. Korkunçlar. Bu arada baba, benim sana ve Pamuk'a burnumun direği sızladı.

Yanağıma doğru en nihayetinde bir gözyaşı süzüldü. Bu kadar çok beklemiş miydi yani beni? Hem ağacın altına gömecek, hem de aylarca günlüğüne yazacak kadar...

Selam baba. Bugün altıncı sınıfa geçtim. Okul birincisiyim. Öğretmenim bir deha olabileceğimi söyledi. Aslıhan ablam ise okulda o kadar salak var ki seni zeki sanıyorlar diyerek dalga geçti. Çok can sıkıcı

biri olmaya devam ediyor. Haberin olsun. Annem iyi. Artık sesli gülüyor. Pamuk şimdiye okuma yazma öğrenmiştir. Acaba yazısı nasıl? Yanımda olsa bin tane Murathan yazdırırdım. Defteri parçaladığı anları görmek güzel olabilirdi. Ve hayır, hala onlardan haber yok baba.

Gözyaşlarım arttı. Diğer sayfaya geçtim.

Kış ilk defa soğuk geçiyor. Kargalar için camın önüne bıraktığım su bile donmuş. Televizyondaki kadın yurdun genelinde hava soğuk dedi. İzmir çok soğuk değildir değil mi baba? Annem oraya çok kar yağmaz dedi ama buraya da yağmamasına rağmen yağdı. İnşallah oraya yağmamıştır. Pamuk eldiven takmaz.

Gözyaşlarım daha da arttı. Diğer sayfa.

Okulda kavga ettim. Bir çocuğun burnuna yumruk attım. Annem okula gelip benim adıma çocuğun ailesinden özür diledi. Ben dilemedim. Dilemem de. Hak etti. Kötü konuştu. Olmayan babana mı güvenip dikleniyorsun, piç dedi. Yarın bir daha döveceğim. Pamuk'a da böyle demişler midir baba? Umarım demezler. Kalp kırıcı.

Diğer bir sayfa.

Sekizinci sınıfın sonundayım baba. Uzun zamandır yazmadığım için özür dilerim. Zaman bir garip geçiyor. Ellerim büyümeye başladı. Boy da attım. Annem dedi ki büyüdükçe sana benziyormuşum. Hoşuma gitti. Askeri liseye gideceğim. Sana daha çok benzeyeceğim. Söz. Salonda bir fotoğrafın var. Üniformalısın. Yanına benim de üniformalı fotoğrafını asacak annem. O zaman hep yan yana olacağız. Gökçen de doktor olmak istiyordu. Hatırlıyor musun? Kesin sınıfta kaldı. Hayatta bunu başaramaz. Ben yanında olsam çalıştırırdım. Hayır, hala yanında değilim.

Diğer sayfa.

Ben askeri liseyi kazandım baba.

Başka bir şey yoktu. Bundan sonra defterde de hiç bir şey yoktu. Hızla çevirdim sayfaları. Geri kalan her sayfa boştu. Askeri liseye gittikten sonra bir daha yazmamıştı. O andan sonra mı dolabın altına kilitlemişti minik Pamuk'u yani? Babalarımız gibi olmak için ilk adımı attıktan hemen sonra... Defteri bırakırken kutunun içindeki albüme uzandım. Korktum açmaya ama merak bir hayli baskındı. Gözyaşları sessizce yanaklarımdan süzülürken yıllardır kapağı açılmamış tozlu bir kitabın ilk sayfasını aralar gibi kapağı açtım. Ve daha ilk sayfadan büyük bir toz bulutunun içinde kaldım.

Fotoğraflar vardı. Daha önce görmediğim, Alptekin ve Karakurt ailesine ait bir sürü fotoğraf.

Rakı sofrasında kadeh tokuşturan babam ve Yusuf amca, askeri kıyafetler içinde kocaman gülen babam ve Yusuf amca, koltukta yan yana oturmuş annem, babam, Yusuf amca ve Neslişah teyze. Kucağına aldığı bebek Gökçen'in yanağını sıkıca yanağına yaslamış babam, ağaçlar altında uzanmış, gülerek bir şeyler konuşan Yusuf amca ne Neslişah teyze, minik bir pastaya üfleyen Pamuk ve hemen arkasından önüne gelmesin diye saçlarını tutan Kepçük. Küçük Pamuk'a sıkıca sarılmış bir Kepçük, yerde yatan Kepçük'ün üzerinde uyuyan Pamuk, Kitap okuyan Kepçük'ün yanına tünemiş, okuyormuş gibi dudaklarını büzen Pamuk, kızları ile yerde oynayan Yusuf amca, beni omuzunda, Murathan'ı ise bir bacağına sarılı bir şekilde taşıyan Yusuf amca. Babası ile üzeri mum dolu bir pastaya üfleyen Gökçen ve daha nicesi...

Geçmişe dair ne varsa buradaydı. Her anı, her saniye buradaydı. Aslıhan ablanın elinden düşmeyen makinası ile çektiği o kadar poz nereye gitti diye merak eder dururdum. Cevabı da buradaydı. Boğazımdaki yumru öyle büyüdü ki, kalbimin üzerine düştü. Ağırlığı altında kaldım. Gözyaşlarım her bir fotoğrafta daha da şiddetlendi. Tozlu bir yolda gezmek gibiydi her sayfasını çevirmek. Son sayfada ise sadece iki fotoğraf vardı.

En üst kocaman bir aile tablosuna aitti. Bütün Karakurtlar ve Alptekinler olarak lojmanın önündeyiz. Annem hamile. Yüzü ilk defa gördüğüm bir gülüşle parlıyor çünkü babamın eli tam olarak hamile karnında. İkisi de kocaman gülümsüyor kameraya. Babamın diğer elini tutan ise ben değilim, Murathan. Babam onu da sıkı sıkı sahiplenmiş, kendine çekiyor. Diğer yanda bir şeyler söylediği için dudakları ileri uzanmış Neslişah teyze var. Hemen yanında Yusuf amca. Kolunu eşinin omuzuna dolamış, diğer kolunda ise ben varım. Sıkıca gövdesine sabitlemiş beni. Bakışları babama dönük, büyük ihtimal yine onunla uğraşıyor. Hemen önlerinde Aslıhan ve Gülhan abla vardı. Aslıhan abla bütün asaletiyle dururken Gülhan abla kameraya dil çıkarıyordu.

Gözyaşlarımın arasından boğuk bir gülüş kaçtı bu fotoğrafa bakarken. Sadece iki kişi eksilmişti bu kareden lakin arkasında bıraktıkları boşluk devasaydı.

Diğer fotoğrafta ise Murathan ve ben vardım. Tam kapıdan çıkarken flaş yüzümüze patladığından olsa gerek gözlerimiz kırmızı çıkmıştı. İkimiz de birbirimizin saçına yapışmış, var gücümüzle çekiyorduk. Sol köşede minik bir tarih vardı.

15/04/2001

Yani babalarımızın şehit düştüğü, bizim ise birbirimizi son gördüğümüz gün. Doğum günüm.

Dudaklarımın titreyişi zapt edilemez bir hal aldı. O gün fotoğraf çekildiğimize dair hiçbir anı yoktu zihnimde. Ben zihnimde kalan bulanık ve eksik anılarla dahi zorlanırken, hepsini unutmak için üzerine kırk kat toprak atarken Murathan bu kadar anıyla nasıl yaşamıştı? Her bir anı zihninde etiyile kemiğiyle dolaşırken nasıl dayanmıştı?

Neredeydi şu an? Yanımda olmalıydı. Sarıp sarmalamalıydım onu ben. Ne kadar sevdiğimi anlatmalıydım. İçimden taşan bu sevgiyle ne yapacaktım şu an? Kalbim sızladı. Ciddi ciddi sızladı. Albüm elimden önümdeki masaya düşerken elimi yüzüme kapatıp gözyaşlarımı engelleyeme çalıştım ama hayli zordu. Ve daha fazla dayanamadım. Hıçkırığa, içimi sökmek, kalbimi parçalayan bu acıyı dudaklarımdan dışarı atmak ister gibi ağladım. Bana geri dönmeliydi. Hayat bana bunu borçluydu. Hayat bana iki baba borçluydu. Murathan'ı da benden almamalıydı.

Ağlamaktan nefesimin kesildiği bir noktada ellerimi yüzümden çekip başımı geri attım. Nefes alamıyordum. Herkes nefes veren şu evren şu an bana yetmiyordu işte. Zorla toparladım nefesimi. Boğulacağımı düşündüm bir an için. Cam açmak niyetiyle sandalyeden kalkmaya meylediyordum ki elim masanın üzerindeki kutuya çarptı. Kutu yere düşerken içinden fırlayan flaş bellek odanın ortasına düştü. *Alma* dedi çok derinden bir ses. *Bütün bunlar bile kalbimi delik deşik ettiyse onun içinde olan şey seni mahveder Gökçen. Sakın alma.*

Dinlemedim sesi. Gözyaşları benden bağımsızca yanaklarımdan süzülürken yorgun adımlarla masadan ayaklandım. Daha can yakıcı ne olabilirdi ki? Daha ne kadar canım kalmıştı ki? Aldım flaş belleği. Ayaklarımı sürüyerek tekrar masama döndüm. Ruhsuz bir robot misali laptopumu önüme çekip açtım. Flaşı takıp açılmasını bekledim. Bu süreçte tek yaptığım boş bakışlarla durmaktı. Ekran açılan dosyaya girdiğimde bir video dosyası buldum. Açtım. Aynı saniyelerde ekranda bir görüntü belirdi.

Daha can yakıcı ne olabilir diye düşünmem büyük bir hataydı.

Babam vardı video. Canlı kanlı, hareket ediyordu. En son hatırladığım gibiydi. Dev bir cüsse, geniş omuzlar, çatık kaşlar. Lakin bunların aksine insanın içini ısıtan bir gülüş... Bir masanın arkasında duruyordu. Kucağında ise henüz üç yaşlarındaki ben vardım. Önümüzdeki masada bir pasta vardı. Üzerinde üç tane mum olan bir pasta...

"Leyla!" dedi babamın hışırtılı lakin net sesi. "Sen de gel, beraber üfleyelim." Kameraya döndü. "Çekmeye başladın mı Yusuf?"

Kulaklarım uğuldadı. Belli belirsiz bir girdap beni içine katıp geçmişe sürükledi. Böyle bir anı aradım zihnimde ama bulamadım. Ve bu ses... Babamın sesi... Babamın unuttuğum sesi... Yıllarca zihnimde yana yakıla aradığım sesi...

"Başladık oğlum başladık. Kırkıncı soruşun. Üfle artık şu pastayı." diyor Yusuf amca.

Annem geliyor yanıma. Kucaklarında, aralarında kalıyorum. Neşeli bir kahkaha atıyorum. Kollarımı ikisinin omuzlarına doluyorum. Üzerimde kırmızı bir elbise, iki yanımda örülmüş saçlarımın ucunda kırmızı kurdeleler var.

"Haydi bakalım üfleyelim mavişim." diyor babam. "Tıpkı benim öğrettiğim gibi, tek nefeste hepsi sönecek."

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. Sonra ise sol köşeye dönüyorum. "Mulata gelsin."

Yüzü düşüyor babamın. Kamerayı tutan Yusuf amca ise dev bir kahkaha atıyor. "Gelsin tabi. Geç oğlum Gökçen'in yanına."

"Ailecek üfleyeceğiz!" diye dikleniyor babam. Güldüm bu noktada. Acınası halime rağmen güldüm hem de.

"Benim oğlum aileden değil mi lan?" diye cevabı yapıyor Yusuf amca. "Evinden mi kovuyorsun bizi? Gidelim mi yani? NESLİŞAH! ALİ BİZİ KOVDU. TOPLA ÇOCUKLARI, GİDİYORUZ."

Kamere yere eğilir gibi olduğu an babamın sesi yükseliyor yine. Aynı saniyelerde Murathan da yanımda bitiyor. Onlar kavga ederken biz gizlice pastayı parmaklayıp kıkırdıyoruz. "Lan tamam dur!" diyor babam. "Abartma."

Kamera tekrar doğruluyor. "Ha şöyle, adam ol." derken Yusuf amcanın sesi oldukça keyifli geliyor.

Babam tip bir bakış atıyor ama karşılık olarak Yusuf amcadan keyifli bir kahkaha yükseliyor. Ortam yine yumuşuyor. Annem, babam, ben ve Murathan olarak mumlara üflüyoruz. Babamın bir kucağında beni tutarken diğer eliyle muma üflemesin diye Murathan'ın ağzını tuttuğunu görünce yanağıma süzülen bir gözyaşı ile eş değer olarak güldüm. Gözyaşlarım kahkahalarımın karıştı. Kahkahalarım ise bir noktadan sonra yine çaresiz hıçkırıklara dönüştü.

Videonun devamında başka bir videoya geçti. Bu sefer evin yüzündeydik. Dağılan oyuncaklar içinde babamla oynuyorduk. Oturuyordum yerde. Tahmini iki yaşlarındayım. Ağzımda bir lego var. İnatla yemeye çalışıyorum. Murathan hemen arkamda. Elindeki arabayı yerde sürüklüyor. Babam dev cüssesine rağmen tam önüme oturmuş, gülümseyerek bakıyor bana. Çaprazımdaki koltukta yan gelmiş yatan bir Yusuf amca var. Gülhan ablanın önüne dizdiği pembe bardaklarda çay içer gibi yapıyor.

"Aslıhan bırak şu kamerayı artık!" diye bağılıyor Neslişah teyze. "Yeter!"

"Of!" diyor Aslıhan abla. Ama kamera kapanmadan önce son bir görüntü alabiliyor.

"Göz bebeğim, mavişim." derken bana doğru eğilip yanağımı yer gibi yapıyor babam. Kocaman bir kahkaha atıyorum. "Tek dileğim, mavişim." Yine aynı şeyi yapıyor. Yine kahkaha dolu bir cevap alıyor. "Kır çiçeğim, mavişim..."

Ve kayıt bitiyor.

Geri aldım aynı noktayı. Defalarca dinledim. Gözbebeğim, mavişim. Tek dileğim, mavişim. Kır çiçeğim, mavişim...

Bunun için çırpınmıştı zihnim yıllarca. Acı veren her şeyi silerken bir tek bu sesi saklamak için uğraşmıştı. Ama en önce bu sesi unutmuştu. İnsan yıllarca hatırlamak için çabaladığın lakin ucundan bile yakalayamadığın bir anının içine düşünce ne yapardı ki? Bilemedim. Aynı videoyu başa sarıp durdum ben de. Ağlamadım bu sefer lakin. Donuk bir ifadeyle kaç kere başa sardığımı bilemeyecek kadar başa sardım geçmiş.

Değiştirmenin de, geri dönmenin de imkanı olmadığı geçmiş.

Dakikalar ilerledi. Saatler aktı. Bir saat öncesi dahi geçmiş olurken ben yirmi yıl öncesinden kopamadım. Videoyu izledim, izledim, izledim. Bir ölüye dokunmak mümkün değildi. O zaman bir ölü biz yaşayanlara nasıl böyle dokunabiliyordu, nasıl aradan geçen onca yıla rağmen acısı hala ilk günkü gibi taze kalabiliyordu, hayret ettim.

Sonra ise yine korktum. Murathan'ı da böyle videolardan izlemekten, ona dokunamamaktan, varlığını hissedememekten deli gibi korktum. Saatler boyunca bir videoyu başa sararak izlemekten başka bir şey yapmadım. Bilgisayarın şarjı bitip kapanana kadar devam ettim. Kapandığında ise yerimden kıpırdamadan karanlık ekrana bakmaya... Ayağa kalkacak gücü bacaklarımda bulamadım. Ne kadar geçti, ne vakit oldu bilmeden oturdum. Yıllardır yaptığım şeyi yaptım. Bir doğum günümde daha hiçbir şey yapmadan öylece durdum.

Belki de benim varlığım beklemekten değil, kaybetmekten ibaretti. Gökçen; varlığı kaybetmekten ibaret olan Gökçen.

Havada boğuk bir rüzgâr esip, başları üzerinden acı bir feryatla uğursuz bir karga süzülürken karşısındaki teröristle kısa bir an için bakıştı Murathan. Siyah gözlerine çektiği sürmenin kara lekeleri yanakları boyunca iniyordu. Alnına dayalı silahın soğukluğu ise onu korkutmuş falan değildi.

"Esselamü aleyküm asker." dedi adam.

Murathan ise gerekli yanıtı verdi. Karşısındaki adamın tetiği çekmek adına zerre beklemeyeceğinin farkındaydı. Acemi diye düşündü ilk. Tecrübeli bir adam elindeki silahla bir askere bu kadar yaklaşılmayacağını bilirdi; uzaktan sıkardı. Karşısındakinin ilk hatası bu olmuştu. Silahı iki eliyle sıkı sıkı tutması ise ikinci hatasıydı. Alnına dayanmış silaha bakmadı Murathan. Bakışları pürdikkat karşısındaki gözlerdeydi. Ve her şey birkaç saniye içinde oldu.

Ani bir manevra ile adamın elinin üzerindeki tarak kemiğine okkalı bir darbe indirdi. Adam tam tetiği çekiyordu ki silahı iki eliyle tuttuğu için tüm gövdesiyle yana sendeledi. Silah Murathan'ın hedefinden çıkmış ama aynı zamanda tetiğe de basılmıştı. Hızla ateşlenen kurşun yanlarında kalan boşluğa denk geldi.

Rüzgâr yavaşladı. Karga silah sesine eş değer olarak uğursuzca öttü.

Murathan adamın toparlanmasına fırsat vermedi. Ona dönmeye meyleden silahı hızla yana itekledi ve diğer eliyle adamın boynuna sağlam bir darbe indirdi. Adam inleyerek gerilerken elinden silahı kaptı ve hiç düşünmeden - gözünü dahi kırpmadan- tam alnının ortasına tek bir kurşun sıktı.

Karga bir kez daha öttü. Murathan ise derin bir nefes verip bu sefer sağına daha dikkatlice baktı. Teröristler gövde gösterisi adına havaya ateş açtıkları için onlardan yükselen silah sesleri ortamda çok da dikkat çekmemişti. Duvarın köşesinden tekrar alana baktı. İte kaka hepsini bir yere götürürken sadece yaralı Süleyman'ı başka bir yere çekiyorlardı. Ağzının içinde kısa bir küfür mırıldandı. Hızla yerdeki adama ilerledi. Askeri kamuflajlarla burada elini kolunu sallayarak gezemeyeceğinin farkındaydı. Vakit ise oldukça azdı. Elindeki askeri telefona baktı. Sinyal yoktu. Sürmeli gözleri artık boş şekilde bakan adama ilerledi. Kıyafetlerini çıkarırken üzerinde silah ve yedek şarjörden başka bir şey bulamadı.

Kendi üzerini çıkarıp adamın yırtık pırtık, eski, leş gibi kokan silah pantolonunu ve koyu kahve ceketini giydi. Bu koku karşısında yüzünü ekşitmiş, kusma isteğine zorla hâkim olmuştu lakin yapacak da bir şey yoktu. Boynundaki puşuyla yüzünü iyice sararken sadece gözlerini açıkta bıraktı. Silahı ve yedek şarjörü aldı. Bu onu bir süre idare ederdi. Bir tek sararmış donu ile kalan cesedi duvarın dibine itekledi.

"Donu bile pislikten sararmış belasını siktiğimin mikrobu!" diye homurdandı ağzının içinde. Kendi kamuflajlarını ise özenle katlayıp duvarın ardındaki taş yığınlarının arkasına sakladı. Bir süre hareket etmeden bekledi. Hava karardı. Gece bir örtü misali üzerine örtündü. Onu saklamak ister gibi her zamankinden daha erken kararmıştı hava sanki. Bu süre zarfında zihninde kısa bir plan yaptı. Yalnızca Süleyman'ı başka bir yere götürürken geride kalan arkadaşlarını aynı yöne sürüklemişlerdi. Zaten yaralı olan Süleyman'a işkence yaparak kayıt altına aldıkları görüntüleri devlete ulaştıracaklarını bilecek kadar tanıyordu bu beyni küçük mahlukları. Önce Süleyman diye düşündü. Önce onu güvenli bir alana almak zorundaydı. Yarası ne boyuttaydı bilmiyordu lakin uzaktan bile pek de iç acıcı bir görüntüsü yoktu.

Şu an buradan çıksa bile ikinci defa alınacağı dayanacak bir kurşundan kurtulması sandığı kadar kolay olmayabilirdi. Bu yüzden bir süre daha alanı izledi. Herkesi kontrol altına aldığını düşünen teröristler önceki kadar dikkatli değildi artık. Gece ilerliyordu. Alanı kontrol altına aldıklarını düşündüklerinden çoğu bir köşeye çekilmişti. Murathan cebinden çıkardığı telefonu kontrol ettiğinde hala sinyal yoktu. Sinyal kesici kullandıkları netti. Lakin daha fazla da bekleyemeyecekti.

Sağını solunu kontrol edip sindiği köşeden çıktı. Dikkat çekmemek için onlardan biri gibi ilerledi. Aniden karşısına soluk benizli, zayıf bir adam çıkınca durmak zorunda kaldı. "Eyne Abdullah?" dedi adam.

Abdullah nerede diye soruyordu. Verecek harika bir Türkçe cevabı vardı lakin yuttu. "La ağlemu!" (Bilmiyorum)

Adam ağzının içinde bir şeyler mırıldanarak ilerlerken Murathan'a da peşinden gelmesini söylemişti. İkiiletmeden denileni yapıp peşine takıldı. Dikkatli bakışları etrafı kolaçan etti. Zırhlı araçları olmasa da mevcut araçları bile son derece modern ve yeniydi.

Toyota Hilux... Ne büyük lüks ama...

Araçların arkalarındaki havan topları, silahlar ve füzeler göz kırptı Murathan'a. İşte bu büyük bir lükstü ancak yeterli değildi. Alan yakından

daha fena bir haldeydi. Atılan bomba ve dağılan birkaç baraka yüzünden yer yer is ve yoğun bir barut kokusu vardı. Yani Murathan'ın en sevdiği kokular arasına girebilecek bir koku. İşine geldi. İçine derin bir nefes çekerken öfkesini perçinledi. Omuzları dikleştirdi. Ne kadar kalabalık olduklarının bir önemi yoktu. Burayı kesinlikle hepsine mezar edecekti.

Zira bu deniyolar önemli bir telefon konuşmasını bölüp timini rehin almıştı. Askerine silah kaldırmış, devletin adı geçtiğı bir üsse saldırma cüretini göstermişti. Her şeyden önemlisi sevdiği kadın şu an ona ulaşamıyor diye deliriyor hatta duyduğu sesler yüzünden başına kötü bir şey geldiğini düşünerek ortalığı ayağı kaldırıyor olabilirdi.

Karakurt için bu affedilemezdi.

Yanındaki adam sağlam bir barakadan içeri girerken o da peşindeydi. Üç adam vardı içeride. Hepsinin saçları sakalı birbirine karışmıştı. Pis kokudan yüz ekşitme isteğine zorla hâkim oldu. Masanın üzerinde dağılmış kağıtlar, silahlar ve bıçaklar vardı. Diğer iki kişi bir köşede dururken masanın arkasında yüzünü kaplayan sakallardan ifadesi seçilmeyen biri vardı. İkisinin gelişiyle odadaki kişi sayısı beşe çıkmıştı. Gördüğü adama odaklanırken liderin kesinlikle bu olduğunu düşündü. Dik duruşu, ters bakışı ve önündeki kağıt yığınlarını inceleyişi her şeyi özetliyordu zaten.

Arapça konuşmaya başlayan adamın kirden kararmış yüzü ifadesizdi. Her şey yolunda mı diye sorarken bakışları Murathan'ın yanındaki adamdaydı. Yolunda olduğunu bildirdi adam. Murathan ise dikkat çekmemek adına yanda dikilen elemanların yanına ilerledi. Lider olduğunu düşündüğü adam iki elini masanın etrafına yasladı. "En güçsüzünü getir." şeklinde bir emir verdi. Eleman hızla barakadan çıkarken Murathan'ın bakışları sadece masa üzerindeki bıçak ve kamalardaydı. Silah kullanamazdı. Ses çıkması kamptaki diğer herkesi başına toplaması demektir. En makulü buydu. Bıçak ve kama. Yedi bıçak saydı. Öldürmesi gereken beş kişi vardı. Hızlı bir plan döndü kafasında. Yapacağı şeyleri, adamların bulunduğu konumları, bıçakları hangi sırayla vücutlarında hangi öldürücü noktalara saplaması gerektiğini hesapladı. Bunun için önce masaya yaklaşması gerekiyordu. Ama durduk yere bunu yapamazdı. Odada kimse kıpırdamıyordu.

Derken barakanın kapısı bir daha açıldı. İçeri az önceki adam ve gözleri bir bezle, elleri ise arkasından sıkı sıkı bağı bir şekilde Aybüke girdi. Gülme isteğine zorla hâkim oldu Murathan. En zayıf diye getirdikleri elaman Aybüke miydi yani? Büyük yanılgı içindelerdi. Yazık olacaktı.

"Getirdim." dedi adam yine Arapça.

Masa arkasındaki adam yavaş adımlarla ilerleyip Aybüke'ye yaklaşırken Murathan ifadesizce izledi. Adam elini uzatıp Aybüke'nin g zindeki örtüyü boğazına doğru indirdi. Gözleri açılan Aybüke birkaç saniye tökezleyip kısık gözlerle baksa da anında toparladı. Adamın yüzünde ise pis bir ifade belirdi.

" ld recekim birini getir dedim." diye mırıldandı Aybüke'yi getiren adama. Bakışlarını Aybüke'ye kilitledi. Daha çok yaklaştı. "Eğlenecekim birini değıl." derken bu sefer Türkçe konuşuyordu. Hiçbir aksanı yoktu  stelik. Dili gayet akıcı ve anlaşılırdı. Keyifle gülümsedi. "Burada nasıl vakit ge irecekimi düşünüyordum." Başparmağı usulca Aybüke'nin yanağında gezindi. "Güzel..."

Sesinde bariz bir alay vardı. Cevabını ise Aybüke tarafından anında alnına gömülen bir kafa darbesiyle aldı. Kısık bir inleme burnuna yapışıp  ne eğilirken diğör elemanlar hızla Aybüke'ye koşmuştu. Biri bacağına vurup yere düşürdü. Diğ rleri ise aynı anda silahlarını kafasına dayadı. Murathan bu anı kaçırmadı. Hepsini Aybüke'nin başındayken hızlı olması gerektiğinin farkındaydı. Öyle de oldu. Kafasındaki planı, bıçakları nereye saplayacağının provasını tekrar yaptı ve aynı saniyelerde hızla masaya ilerledi. Aybüke'nin suratına okkalı bir tokat atan lider fark edene kadar o iki eline aldığı bıçakları arkası dönük olan iki elemanın ense köküne şiddetle saplamıştı.

Adamlar omurilik noktalarına aldıkları darbelerle inleyerek yere yığıldığında Murathan elindeki uzun bir kamayı bu sefer kapının girişinde, onunla gelen adamın g rtlağına savurdu. Lider panik bir ifadeyle ona döndü. Birkaç saniye içinde gelişen olaylar silsilesinin şokundaydı. Hızla toparlandı lakin. Yere düşün adamlardan birinin silahını almaya meylediyordu ki Murathan daha hızlı davrandı. Eline aldığı bıçakların en uzunuyla üzerine atladı. Dışarıya emir vermesin diye bir eliyle ağızını sıkı sıkı kapatırken diğör elinde tuttuğı bıçağı adamın boğazına dayadı.

"Biz de yok edecek gerçek bir düşman arıyoruz." diye mırıldandı kulağına. "Ama şansa bak ki bize de sizin gibi basit eğılenceler düşüyor." Hızla nefes alıp veren boğaza dayalı bıçak ucunu yana çekerken asla tereddüt etmedi. Ortalık kan gölüne dönmüş bir haldeyken Murathan kollarında can çekişen bedeni pis bir çuval misali yana savurdu.

"Komutanım!" diyen Aybüke'nin sesi bir hayli heyecanlıydı. O ana kadar ne olduğunu anlamamıştı ama duyduğı sesle ferahlamamak elde değıldi.

Murathan, Aybüke'ye ilerledi. Yüzündeki peçeyi kısa bir an için açtı. Aybüke'nin ellerinin kelepçeli olduğunu görünce sağa sola bakındı.

"Anahtar beni getiren adamda." dedi Aybüke.

Adama yöneldi. Ceplerini araştırdı.

"Süleyman iyi değil komutanım." diyen Aybüke'nin sesi nadir duyulur bir şekilde endişe ve panik doluydu. "Kafasından darbe aldı. Çok kan kaybediyor. Ayrı bir yere götürdüler."

"Biliyorum." derken anahtarı bulmuştu. Aybüke'ye ilerledi yeniden. Ellerini açtı.  kisi de ayaklandı. Aynı anda masaya ilerleyip silahları kontrol ederek bellerine taktılar. Bir telsiz bulmak  ncelikleriydi fakat görünürde yoktu. Silahlara   krettiler. "Bilgi." dedi Murathan uzatmadan.

"Haber araçları bizi tuttukları barakanın orada." dedi Aybüke. "Oraya ula ırsak destek  a ırabiliriz. Ama sessizce oraya ulaşmanın bir yolu yok. Çok fazlalar."

"O zaman biz de biraz ses çıkarırız." Yüzüne peçesini tekrar sardı. "Ben timi çıkarmanın bir yolunu bulaca ım. Sen sadece Süleyman'ı buradan çıkar yeter. Yüksek bir patlama sesi duyana kadar burada bekle. Sonra harekete geç. Süleyman en büyük barakada."

"Tek başınıza yapamazsınız komutanım. Ortak bir pl-"

" u an senin benim için yapaca ın en büyük plan Süleyman'ı o barakadan sa   ıkarman Aybüke." derken sert sesi oldukça netti. Her zamanki gibi burnuna kan kokusu değen Komutan Karakurt'tu. "Git ve onu oradan canlı olarak çıkar. Bu bir emirdir."

Kısa bir an için baki tılar. "Emredersiniz komutanım." dedi Aybüke en sonunda.

Güzel dercesine başını salladı Murathan. Ceplerini aldığı silahların mermileriyle doldurdu. Yanından geçerken Aybüke'nin omuzuna dostça dokundu. "Hayatta kal. Hayatta tut. Bu da bir emirdir. Buradan eksiksiz çıkalım." Bir kardeşini daha toprağa vermeye tahammülü yoktu. Başka hiçbir şey söylemeden barakadan  ıktı.

Geride kalan Aybüke ise derin bir nefes verdi. Sesi duyana kadar çıkamazdı. Yerdeki adamlardan birinin montunu üzerine geçirdi. Kanlı örtülerden alıp başına doladı. Yüzünü sakladı. Tedirginlik içinde on dakika bekledi. Y re inin bu denli attığını pek hatırlamıyordu. Son raddede olan korkusunun sebebi kendisi değil kalbiydi. Aniden şiddetli bir patlama sesi ve peşinden yükselen silah seslerini duyunca iki silah alıp ko ar adım çıktı barakadan. Alanın sol tarafında bulunan araçların bir kısmının alev alarak

patladığını gördü. Komutanı sağlam ses çıkarmışa benziyordu. Etrafta gezen eli silahlı teröristler patlayan alana doğru koşarken o hızlı adımlarla barakanın arkasına ilerledi. Hedefi en büyük barakaydı. Ve de ulaşacaktı.

Tam bu anlarda, en büyük barakada duvara asılı yeşil bir örtünün önüne atılan sandalyeye bağlanmış bir Süleyman vardı. Bilinci gitmiş değildi ama ayık tutmakta da oldukça zorlanıyordu. Başı sol omuzuna düşmüştü. Yüzünü kaplayan kanlar yüzünden mi yoksa beyin kanaması geçirdiğinden mi bilemiyordu ama her tarafı kırmızı gördüğü kesindi. Önünde kurulan bir kamera düzeneği vardı. Belli ki elemanlar kendilerince askerleriniz elimizde adlı aşırı korkutucu gösterilerinden birini sunacaklardı.

"Öldün mü lan?" derken aniden bir el saçından kavrayıp başını geri çekti. Ağır darbe alan başı bu güç gösterisi ile adeta sızım sızım sızladı ama yüzünde yaprak dahi oynamadı. Baygın gözlerle baktı. Yüzü seçemedi. Sadece baktı. "Ne söyleyecek lan bu bize?" derken adam kavradığı saçları bıraktı. "Geberdi geberecek." Odanın içinde dikilen diğer yedi kişiye baktı. "Örtün yüzünüzü. Başında dikilin. Bunda konuşacak hal yok. Yaralı görünsün yeter. Arkadan ben konuşurum. Ben konuşmayı bitirdiğim an kafasına iki yandan sıkacaksınız."

Hepsi bir robot misali onayladı. Süleyman ise uyumamak için yoğun bir savaş vermekten başka bir şey yapamıyordu. İki yanına geçtiler. Yüzlerini kapattılar. Silahlarını başına dayadılar. Videoyu başlattılar. Konuşacak olan eleman kadrja girmedi. Arkada durup eline verilen kâğıtta yazanları okumaya başladı. "Türk devleti. Askerlerin elimizde esir. Üssün ele geçirildi. Yarın sabah hepsi infa-" Bu noktada dışarıdan yükselen şiddetli bir patlama sesiyle duraksadı. Bakışlar barakanın girişine döndü. Kısa bir an için bakıştılar.

"Ne oluyor lan?" dedi kâğıdı okuyan. Adamlardan birine gidip bakması için bir baş işareti yaptı. Aynı anlarda patlama sesine silah sesleri de eklenince o da elindeki kâğıdı cebine atıp kapıya ilerliyordu ki kapı onlardan önce şiddetle açıldı. Önce karanlık bir gölge gördüler. Sonra ise ne gördüklerini anlamaya fırsatları bile olmadı.

Aybüke, bütün heybetiyle sinirli bir şekilde içeri girdi. Ortalık aniden karışınca ona silah doğrultan adamın eline sağlam bir darbe indirip dengesini bozdu. Hem yüzüne hem karnına okkalı iki yumruk salladı. Adam ne olduğunu bilemedi. Aybüke ise hızlıydı. Ona doğru hareket eden diğer adama çevirdi önünde sendeleyeni adamı. Kendine bu bedeni siper yaparken adamın silah tutan elinden kavradı. Silah tam ona sıkılmak

üzereyken saniyeler içinde değişen hedefe doğru patladı ve eleman kendi silahıyla arkadaşını vurdu. Vurulan yere düşerken onu vurmaya hazırlanan diğer namluya da siper ettiği adamı çevirdi. Sıkılan iki kurşun önündeki bedene denk geldi.

"Bu kim? BU KİM?" diye şiddetle bağırdı az önce eline verilen kâğıdı okuyacak olan kişi.

Bu noktada Süleyman kafasını yerden ilk defa kaldırdı. Görüntü bulanıktı lakin o bu bedeni 144 pikselde bile seçerdi. Dudağını kenarı usulca yana kıvrılırken tüm acısına rağmen oldukça keyifliydi. "Bu da benimki." diye mırıldandı. Başı tekrar önüne düştü.

Aynı saniyelerde Aybüke bacağının iki yanından çıkardığı silahlarla üç kişiye daha sıkımişti. Tek düşündüğü Süleyman'a ulaşmaktı. Artık oda cesetlerle doluyken geriye sadece Aybüke, Süleyman ve az önce Süleyman'a emreden adam kalmıştı. Duvar köşesine sinmiş, elinde hiçbir silah olmadığı için adeta tir tir titriyordu.

Soluk soluğa kalmışken derin bir nefes verdi Aybüke. Bakışları bir saniye için Süleyman'ın bacaklarının ve kollarının üzerindeki derin kesiklere kaydı. Üniformasını paramparça ederek her yerini kan revan içinde bırakmışlardı. Bunlar önceden yoktu. Yeni olmuştu. Gözü seğirdi. Öfkesi coşkun bir deniz misali önünde aktı. Onun olana kimse el uzatamazdı. Gözünün önüne simsiyah bir perde indi.

"Bu kadar şeyden sonra buradan sağ çıkamazsın." dedi adam. Kendince hızlı bir manevra yaparak çaprazında kalan silahlara ilerledi ama aslında çok yersiz bir hamleydi. Dışarıdan peş peşe silah sesleri yükselirken Aybüke de aynı şekilde tek bir bedene elindeki iki silahla dört kurşun sıktı. Adam kanlar içinde yere düşerken o durmadı. Kimin buradan sağ çıkamayacağı şu an daha netti. Aldığı kurşunlara rağmen ölmemişti. İnleyerek Aybüke'ye bakıyordu.

Kararmış gözleri ile ileri atıldı Aybüke. Belinden çıkardığı bıçakla adamın hem bacaklarına hem kollarına derin kesikler açtı. Tıpkı Süleyman'da gördüğü gibi. O da aynı acıyı yaşayacaktı.

Öyle de oldu. Gözlerinde acı bir ifadeyle can çekişirken Aybüke elindeki bıçağı masaya saplar gibi adamın gırtlığına sapladı. Can çekişmesi durdu. Nefesi öylece dilinin ucunda kaldı. Aybüke en ifadesiz haliyle yerden ayaklandı. Hala açık olan kamera kaydına girerken yüzündeki kana bulanmış peçeyi çözdü. "Keyifli bir kayıttı." derken kamerayı kavradığı gibi

duvara savurdu. Parçaları yerdeki kanlara karıştı. Esirmiş. Bir de bunu kaydetmekmiş. Komikti.

Bu noktada hızla Süleyman'a ilerledi. Önünde eğildi. Sert bakışları artık tamamen dağılmıştı. Yüzünü avuçlarını arasına alıp kendine bakması için zorladı.

"Süleyman! Uyanık mısın? Uyumamış ol! Süleyman! Benim, Aybüke." daha fazla sakın kalamadı. Dudaklarını kanlı dudakların üzerine yaslayıp öyle devam etti konuşmaya. "Yalvarıyorum... Konuş benimle..." diyebildi sadece. Sesi boğuk, kaybetme korkusu son noktadaydı. Avuçları ile yüzündeki kanları temizlemeye çalıştı kendince. Zordu. Şiddetle yenisi ekleniyordu. Kan tadı demir kadar ağırdı.

Süleyman gözlerini zorla aradı. "Aybü-" diyebildi. Gerisi gelmedi. Konuşamadı ama bu Aybüke'ye yetti. Gördüğü koyu kahveliklere ilk defa bu denli sevindi. Saatlerdir ona bir şey olacak korkusuyla tuttuğu nefesi verdi. Sevdiği adamı hızla bu lanet barakadan çıkardı. Geriye sadece yedi leş kaldı.

Murathan ise o sırada biraz ses çıkarmakla meşguldü.

Kampın yarısını havaya uçurarak... Aslında oldukça kolay olmuştu. Önce arabalardan birinin arkasındaki benzini aşırılmış, daha sonra da her yeri büyük bir zevkle ateşe vermişti. Dikkati o yöne çekmişti. Bu onları bir süre oyalardı. Adamların çoğu patlamanın olduğu yöne giderken o kararlı adamlarla hedefi olan barakaya doğru ilerliyordu. Önüne çıkan dört bedene anında kurşunu sıktı. Burada çıkan ses arkada patlayan araba seslerinden pek duyulacak gibi değildi. O yüzden artık gerçek bir ses çıkarabilirdi. Tam kapının önüne geldiğinde kapıda bekleyen adam onun kim olduğunun farkında değildi. 'Ne duyarsan duy buradan ayrılma!' şeklinde bir emir aldığından yerinden oynayamıyordu ama ön tarafta duyduğu sesler tedirginliğini artırıyordu. Onlardan sandığı Murathan'a masum bir soru yöneltti.

"Madha yahduth?" (Ne oluyor?)

Cevap olarak Murathan bacağına bir kurşun sıktı. Teröristin bağırarak bacağına yapışmasını umursamadan ilerleyip boğazından kavradı. Bir buz kadar soğuk kehribarlarını adama dikti. "Aftahay albaba!"(Kapıyı aç!) diye net bir emir verdi. Konuşmaması için boğazını daha çok sıkarken bir yandan da silahı karnına bastırdı.

Başka seçeneği olmadığıнын farkında olan terörist adeta titredi. Ellerini cebine atıp titreyen parmaklarıyla anahtarı zorla kavradı. Başına silah dayalı

şekilde kapıyı açarken zorla yutkundu. Açtığı kapıyla eş zamanlı olarak başındaki silah patladığında bedeni içeri düştü. Oluşan toz bulutunun dağılmasıyla alanın içinde her biri bir köşeye elleri bağlı bir şekilde bağlanmış Barut Timi öne düşen bu bedene baktı. Sonra ise önünde dikilen gölgeye. Ortamda birkaç saniyelik ağır bir sessizlik oluştu.

"Bu kadar tatil yeter beyler." diyerek içeri girdi Murathan. "Toplanın."

Duydukları sesle hepsinin yüzü aydınlandı. Böyle bir durumun içinde değilmiş gibi ciddi ciddi güldüler.

"Heyt be komutanım!" derken Barbaros oldukça keyifliydi.

"Sıkılmaya başlamıştım. İyi bari." dedi Hasan.

"Boşuna ben bu adama taşacağına kurban demiyorum." derken Zülfikar da keyifliydi. Ama bu keyfi oldukça kısa sürmüştü. "Komutanım ilk benim ellerimi açabilir misiniz acaba? Biraz zor durumdayım da. Kapatmam gereken yerler var." İnsan her zaman hazırlıklı olmalıydı. Zülfikar bunu öğrenmişti. Tuvalette bile başa silah dayanabilirdi. Sonra böyle pantolon fermuarını kapatamadan kalıyordu insan.

Bakışları Timur'u aradı Murathan'ın. Yoktu. "Timur nerede?" derken eğilip Zülfikar'ın ellerini çözdü.

"İşkenceye götürdüler." derken Alican oldukça sakindi. "Onu da Aybüke Komutan'ımı da. Süleyman Komutan'ım yaralıydı. Onu buraya bile getirmeden ayrı bir yere götürdüler."

"Biliyorum. Aybüke'yi Süleyman'ı çıkarması için gönderdim." Aybüke'nin her türlü Süleyman'ı buradan çıkaracağına emindi. Barbaros'un ellerini çözdü. Zülfikar, Hasan'ın ellerini açarken o Alican'a yöneldi. "Zaman az. Birazdan gelirler." Hepsi birden ayaklandı. "Hasan, Zülküf siz Timur'u bulun. Diğerleri benimle gelsin." Hepsi onayladı. Tam kapıdan çıkarken boynuna astığı bir tüfekle salına salına gelen Timur'u gördüklerinde kararlı adımları durdu. Nasıl kurtulduğunu ise kimse sorgulamadı. Şaşırın olmadı. Mutlaka bir yolunu bulurdu. Hep bulmuştu. Hepsi bunu bilirdi.

"Benden hızlısın Karakurt." derken çarpık bir gülüş vardı dudaklarında. "Tam ben bu esareti bitirmeye geliyordum oysa."

Aynı gülüşten Murathan'ın dudağının kenarında da belirdi. "Süper kahramanlık heveslerini sonraya sakla Töngü."

Güldüler kısa bir an için. "Süleyman iyi değil." dedi Timur bu kısa anın ardından. İfadesi ciddileşti. "Önce onu bulmalıyız."

"Aybüke'yi gönderdim. O halleder. Biz burayı temizlemenin bir yolunu bulalım." Timine döndü. Artık hepsinin elinde silah vardı. Yerde yatan leşlerin boşta kalan silahlarını almışlardı. "İletişim kanalları, tek telsizleri dışarıdaki büyük zırhlı araç. Alican o iş sende." Alican başıyla onayladı. "Geride kalan herkes birbirini kollasın. Fazla gürültü çıkarmayın." Hepsi onayladı. Aynı saniyelerde bulundukları barakaların arasından bir adam belirdi. Tüm gücüyle bağırarak silahını ateşlemeye meyledince Zülfikar alnına tek bir kurşun sıktı. Adam susarak pat diye yere yapıştı. Ortama ağır bir sessizlik çökerken bakışlar Zülfikar'a döndü.

"Aferin kardeşim." dedi Barbaros. "Baya gürültü çıkarmadın."

Umursamaz bir bakış attı Zülfikar. Ne yapabilirdi?

Aynı saniyelerde barakanın önünde yoğun bir kalabalığın ayak sesleri duyulunca hepsi derin bir nefes verdi. Hızla ters yöne koştular. Gidecek yer kalmadığında her biri en son geçtikleri barakaların duvar diplerine sindi. Sadece Zülfikar ve Barbaros ortada kalan büyük sayılabilecek bir kayanın arkasına mevzilenebilmişti.

Murathan yanında kalan Alican'a baktı. "Biz seni koruruz.  n tarafa çıkmanın bir yolunu bul."

"Emredersiniz komutanım." dedi Alican. Duvar boyunca ilerleyip yanlarından ayrıldı. Haber araçlarına ulaşmalıydılar. Bu şekilde destek çağırabilirlerdi. Görünen tek çıkış yolu buydu. Geldikleri aralıktan kurşunlar üzerlerine yağımaya başlayınca karşılık vermeleri gecikmedi. Lakin nereye kadar dayanacakları muammaydı. Mühimmat yoktu. Önlerinde sadece siper niyetine bir baraka ve kaya vardı.

"Bitti!" diye bağırdı Hasan son kurşununu attıktan sonra. "Kurşun bitti." Tepelerinden vızır vızır kurşunlar geçiyordu.

Murathan cebine attığı şarj rleri fırlattı. "Son kurşunu saklayın." dedi sadece. Gerisini söylemedi ama herkes anlaması gerekeni anladı. Esir düşmektense o son kurşunla hepsi kafasına sıkmayı yeğlerdi. Kısa bir an için bakıştılar. Hiçbirinin gözünde zerre korku yoktu. Bir teröristi daha indirdi Murathan. Tekrar arkasına gelen Alican'ı gördüğünde ise kaşları çatıldı. "Lan ben seni neye gönderdim senin burada ne işin var?!"

"Araca ulaşmak imk nsız komutanım." derken yanına sindi Alican. "Elemanların hepsi orada." Cebinden bir telsiz çıkardı. Sırıttı. Bu onların değıl, Barut timinin telsizlerinden biriydi. "Ama aşılamayacak imk nsızlık yoktur diye düşünüyorum."

Güldü Murathan. Helal sana niyetine sırtına iki kere vurdu Alican'ın. Hatta kendine çekip başının üzerinden öptü. İç sesini dışa vurdu. "Aferin lan sana!"

Alican'ın yüzünde beliren alık ve sırtkan ifade görülmeye değerdi ama iyi ki Zülfikar ve Barbaros görmemişti. Komutandan mı hoşlanıyorsun lan sen diye goygoy dönme ihtimali yüksekti. Zaten ortadaki kaya dibine siper aldığı için bütün mermilerin ilk hedefi olan Barbaros ve Zülfikar'ın çok başka dertleri vardı.

Azalan mühimmat gibi küçük dertler.

Kayaya yaslanmış öylece duran Zülfikar'a boş bir bakış attı Barbaros. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Bir kurşun geçti tepelerinden. Kayadan bir parça önlerine düştü. Zülfikar oldukça sakin bir cevap verdi. "Güneşleniyorum."

Gökyüzüne baktı Barbaros. Ay vardı. Etrafında ise karanlık bir gece. "Daha çok kurşunlanmak ister gibi bir halin var." Kolundan tutup kendine getirmek adına çekiştirdi. "Sıksana lan!"

Silahı hafifçe yukarı kaldırdı Zülfikar. "Sen sıkmaya devam et. Ben game overım kardeşim."

Barbaros da umutsuzca yanına çöktü. O da boş silahı gösterdi. Önce silahlara baktılar. Sonra birbirlerine. Feci halde köşeye sıkışmışlardı.

"Barbaros." dedi Zülfikar. "Bundan yıllar yıllar önce anan bir turşu göndermişti hani sana. İki güne bitmişti. Ben yemedim ki, kim yedi bunu diye bağırıydın hepimize. Uyurgezer olduğunu, gece kalkıp senin yediğini söylemiştim. Sen de inanmıştın. Yalandı. Ben yedim hepsini. Helal et."

Şaşkınlıkla baktı Barbaros. Aylarca hasretiyle yandıktan sonra bir kere yiyebilmişti güzelim lahana turşusundan. Bittiğini anladığında içi yanmıştı. Gece yediğini söylediklerinde bu yüzden inanmıştı. "Lan puşt!" diye yükseldi Barbaros. "Haysiyetsiz it!"

Tepelerinden aşağıya bir taş yığını daha düştü. Siperleri parçalanıyor gibiydi.

"Ayıp oluyor birader." dedi Zülfikar. "Bir turşu için yakışıyor mu bu laflar ağzına?"

"Lan ben senin var ya!" diyerek Barbaros yan dönüp yakasına yapıştıyordu ki bu sefer büyük bir kaya parçası kopup aşağıya yuvarlandı. Normal şartlar altında Zülfikar'ın üzerine düşecekken onun üzerine eğilen Barbaros'un kafasına çarpıp yeri boyladı. Barbaros can acısıyla yapıştığı

yakayı bırakıp ellerini kafasına kapadı. "Senin ananı avradını..." diye mırıldanırken dişlerini sıkıyordu.

Neşeyle güldü Zülfikar. "Teşekkürler kardeşim. Bu iyiliğini asla unutmayacağım."

Barbaros canının tüm acısıyla yandan arkadaşının göğsüne bir yumruk attı. "Seni hayatıma aldığım güne davun çıha he!" Eline baktı. Şükür ki kan yoktu. Kafa yerindeydi. "Zehir zıkkım yutaydın şerefsiz! Kaç ay bekledim o turşuyu ben senin haberin var mı? Kuruya da o dilin düşe! Aç zağar!"

Zülfikar daha çok sıırttı. Hatta sesli sesli güldü.

Taşın arkasında bunlar olurken barakaların arkasına sinen ekip de daha ciddi işlerle uğraşmaktaydı. Köşeye sıkışmışlardı. Mühimmat bitmek üzereydi. Yanlarından vızır vızır geçen kurşunlara direnmeye çalışıyorlardı ama oldukça zordu. Aniden, "Turan 1, Barut. Sesimi duyuyor musun?" diye telsizden gelen sesle olduğu yerde dikleşti Murathan. "Barut ses ver. Orada mısın?" Konuşan bir kadındı.

Derin bir nefes verip telsize konuştu. "Barut dinlemede."

"İyi misiniz?"

Bakışları bütün tim arkadaşlarında gezindi. "Baskın yedik."

"Biliyoruz. Durum nedir?"

"Bir yaralımız var. Sıkıştık kaldık. Sayıları çok fazla. Daha ne kadar dayanabiliriz bilmiyorum."

"Anlaşıldı. Alandan çıkma imkânınız var mı?"

"Olumsuz."

"Anlaşıldı. Kara desteği yönlendiriliyor."

Yanından bir kurşun daha geçti. Karşı taraf tepeleme sıkıyordu. Kara desteği gelene kadar dayanamayabilirlerdi. "Hava desteği lazım." dedi. "Dayanacak silahımız kalmadı."

"Siz oradayken olmaz." dedi kadın. "Dayananın."

Dayan da neyle dayan diye yükselme dürtüsüne zorla hakim oldu. Diğer köşeden Hasan kurşunu biten Zülfikar ve Barbaros'u görüyordu. "Beni koruyun komutanım." dedi yanındaki Timur'a. Sindiği köşeden üç adım ileri çıktı. "Zülküf!" diye bağırdı. Kayanın arkasından ona dönen Zülfikar'ın bakışlarını görünce belinden çıkardığı iki şarjörü onlara doğru savurdu.

"Eyvallah abi!" derken havada yakalamıştı Zülfikar şarjörü. Yere düşeni Barbaros aldı. Hızla takıp oyuna geri döndüler. Hasan yerine henüz dönemedi mermilerin hedefi olunca Zülfikar öne çıktı. Hasan'a sıkmaya meyleden bir adamı indirdi. Aynı saniyelerde kulağının üzerinden bir

kurşun geçti. Kulakları uğuldadı. Sendeledi ama yansıtmadı. Tekrar yerine sindi.

"Zülfikar!" diye bağırdı Hasan. "İyi misin?"

Pek duymadı. Kulağı uğulduyordu. Sadece elini kulağına attı. Kan değdi parmaklarına. Sıyırmış olmalıydı. Devasa bir acı yoktu. İyiyim dercesine başparmağını kaldırdı.

"Lan Zülküf, vuruldun mu?" dedi Barbaros. Sesinde yoğun bir endişe vardı.

"Ne münasebet!" dedi acısını belli etmeden. "Devam." Öyle de oldu. Direnmeye devam ettiler.

Aynı saniyelerde Timur yanına düşen bomba ile kısa bir an bakıştı. O bombaya baktı. Bomba ona. "Siktir!" diye inlerken hızla bombayı alıp kurşun sıkılan yöne geri savurdu. Yanındaki Hasan'ı ensesinden kavradı. Başları eğik bir şekilde yana koştular. Bomba patladı. İkisi, hatta hepsi uçuşan toprak taneleri ve duman yüzünden gözlerini kapattı.

"Komutanım alandan çıktığınızı söyleyin havadan saldırsınlar." dedi Barbaros toz toprak yuttuğundan dolayı kesik çıkan bir sesle. "Bir daha bunlara esir düşmektense kafama sıksınlar daha iyi."

Aynı saniyelerde bir şey daha oldu. Önce büyük bir patlama sesi geldi. Sonra ise peş peşe sıkılan silah... Üzerlerinden uçan mermiler kısa bir anlığına sustu. Derken sıkıştıkları barakaların arasından bir araç görüldü. Sürücü koltuğunda oldukça tanıdık bir sima oturuyordu.

Saçı başı birbirine karışmış, yüzü toz ve kan içinde bir Aybüke.

Aracın arkasındaki doçka silahın tepesine tünemiş başka bir asker vardı. Askeri üsteki askerlerden biri olmalıydı. Araç yanlarına gelince Aybüke durup başını camdan dışarı uzattı. "Çabuk!" diye bağırdı var gücüyle. "Vakit yok!"

"Bazen Süleyman'a hak vermiyor değilim." dedi Zülfikar.

Barbaros başını ağır bir edayla aşağı yukarı sallayarak onayladı. Ama Aybüke haklıydı. Vakit yoktu. Açılan kapılardan hızla içeri doluştu Barut timi.

"Süleyman nerede?" diye sordu Murathan içeri girer girmez.

"Diğer askerlerle beraber dışarı çıkardım." dedi Aybüke. "Güvende."

Doçkanın başındaki askeri geri çekti Murathan. "İsim?"

"Abidin komutanım."

Doçkanın başına o geçti. "Arkamı kolla Abidin."

Abidin denileni yaptı. Timin geri kalanı gibi Murathan'ın etrafında siper alıp korudu.

"Timur merkeze haber ver. Üssün hiçbir yerinde Türk askeri kalmadı." derken bakışlarını kısıtı. Dişlerini sıktı. "Buranın amına koysunlar!" Üzerlerine doğru gelen bir avuç çapsıza bu sefer o tepeleme sıktı. Aracı durdurmaya çalışanları, üzerlerine sıkanları, hatta önüne atlamaya niyetlenenleri ezdi geçti Aybüke. Murathan'ın arkasındaki Barbaros ise tam kurşun atmaya hazırlanıyordu ki bir elemanın omuzundaki bazukayı görünce gözleri kısıldı.

"Sağa kır!" diye bağırdı Aybüke'ye. "Bazuka atacaklar. SAĞA KIR AYBÜKE!"

Dişlerini sıktı Aybüke. "Güçleri yetiyorsa yakalasınlar!" diye söylenirken aynadan arka tarafa kısa bir bakış attı. Bazuka ateşlendi. Aybüke hızla sağa kırdı. Aracın arkasında olan herkes bu ani manevra ile üst üste bindi. Kucağına savrulan Zülfikar'a kısa bir bakış attı Hasan. Belinden kavradı. Oldukça romantik bir akşam oluyordu. Tabi üzerlerinden geçen kurşunlar olmasaydı.

Atılan bazuka hızla yanlarından geçip giderken çıkmak için kırmayı düşündükleri demir kapıyı ateşe verdi. Murathan doçkayı peş peşe ateşledi. Mermiler bir boncuk misali yanlarda savrulurken menzilinde olan kim varsa acımadı. Onun arkasındaki askerleri ise komutanını korudu. Hiçbir kurşunun ona gelmesine izin vermediler.

"Sıkı tutunun." diye bağırdı Aybüke. Güldü. "Bizimkiler geldi."

Aynı saniyelerde gökyüzünden kulak tırmalayan vızırtı sesleri yükseldi. Önlerine döndüklerindeyse gelen ay yıldızlı tankları gördüler. İşte devleti buradaydı. İşte bayrağı buradaydı. Hem karada. Hem havada. Her yerde.

"Karakurt!" diye bir ses duydu telsizden. Bakışlarını arkasına çevirdi. Timur'un telsizi ona uzattığını görünce hızla aldı. Bir kolunu doçkaya yasladı. Bu sesi her zaman tanırdı.

Türk Hava Kuvvetlerinden Yüzbaşı Güntekin AGÂH. Namıdiğer:Deli Şimşek.

"Deli Şimşek!" diye cevapladı.

Kocaman bir kahkaha sesi geldi. Bu adam harbi deli olabilirdi. Hatta tanıdığı en deli adamdı. "Duydum ki beni özlemişsin. Hemen geldim bebeğim. Nereye sıkılacak söyle! Kim üzdü benim Karakurtcuğumu?" Kocaman bir kahkaha daha attı.

Güldü Murathan. Ama net bir cevap verdi. "Amına koy şuraların Güntekin!"

Güntekin o meşhur kahkahasını bir kere daha serbest bırakırken "Hay hay efendim! Sıkı tutunun." diye neşe içinde bağırdı. "TÜRK SİLAHLI KUVVETLERİ VE ŞEVKAT DOLU ÖPÜCÜKLERİ GURURLA SUNAR!"

Eş zamanlı olarak kapkara gökyüzünde süzülen bütün savaş uçaklarına aynı emri verdi Deli Şimşek. Atışlar yapıldı. Aybüke aracı ile alandan uzaklaşırken hepsi ellerini yüzlerine kapattı. Arkalarında kalan alan yoğun bir bomba ve kurşun bombardımanının hedefi olurken gecenin karanlığının içinde alev alev yanan turuncu harların arasından uzaklaşan sadece onların aracı oldu.

"Öptüm seni Karakurt!" diyen Güntekin sesi yükseldi. "Geldi mi?"

Güldü. "Geldi. Ben de seni öptüm. Geldi mi?"

"Ha siktir lan oradan!" derken şen bir kahkaha daha atmıştı Deli Şimşek. "Git nişanlını öp sen. Ortalığı ayağa kaldırdı bana Murathan'ı getirin diye. Bütün ordu sizi arıyor. Ne kaçık kadın! Nereden buldun oğlum bunu?" Kocaman bir kahkaha daha attı. "Bayıldım ama. Bundan daha iyisini bulamazdın! Kim çeker lan seni?"

Gökçen'in ortalığı ayağa kaldırması şaşırtıcı olmamıştı. Güldü yine de. "Kim bilir ne dedin de damarına bastın."

"Ağzımı bile açmadım."

"Aynen, kesin açmamışsındır."

Deli Şimşek bir şen kahkaha daha attı. "Düğününe çağır beni. Havadan gül yaprağı dökerim başınıza. Yenge biraz sinirli gibi ama olsun, deli severiz. Haydi bize müsaade."

Gülüşü büyüdü Murathan'ın. Deli adamdı vesselam. Lakabının hakkını veriyordu. Gün ağarıyordu. Hepsi derin bir nefes verdi. Arkalarında yanan alana baktılar. Alevlerin yansımaları gözlerinde büyük bir kırmızılık şeklinde parladı. Bir Türk üssüne baskın yakarken buradan sağ çıkacaklarını düşünmeleri en büyük asalaklıktı. Gerekirse o üssü de kendileri ile ateşe verirdi o Türkler.

Bilmiyorlardı.

Alevlere keyifle baktı hepsi.

Öğrenmişlerdi.

Karadan gelen destekler yanlarından geçti. Üstlerinden kendi vatanlarının uçakları geçti. Her yerden çember çizip güvenli bir halkanın içine aldılar.

Hepsi derin bir nefes verirken üniformalarında bulunan kırmızı beyaz bayrağa mensup oldukları için içten içe gurur duydular. Bir kere daha bir arada olmanın verdiği huzurlu bir tebessümle bir görevi daha geride bıraktılar.

Pencereden sızan ışıklar ağır ağır solarken Duru kapı aralığından yokladı. Zehra yemek getirdi. Hiç birine bakmadım. Büyük bir belirsizliğin içinde kıpırdamadan kalmıştım. Albümdeki aile fotoğrafına takılıp kalmıştı göz bebeklerim. Kopamıyordum. Sanki hareket etmezsem silinecektim, sanki hareket etmezsem her şey yerli yerini bulacaktı.

Kapımın tekrar açıldığını duyunca donuk bakışlarım o yöne döndü. Mete vardı kapımda. Boncuk misali parlayan parlak koyu kahve gözleriyle bana bakıyordu. Bakışlarımız keşişti. Bana doğru ilerledi. Tam yanımda durdu.

"Gökçen abla." dedi.

Kendi sesim düştü aklıma. *Anne...*

"Su getireyim mi sana?" dedi

Yemek getireyim mi sana anne?

Geçmişe ki annem bana donuk ve yaşlı gözlerle baktı. Ben ise gülümsedim. Çünkü yok sayılmanın küçük bir çocuğun içinde açtığı oyuğun ne denli büyük olduğun en iyi ben bilirdim. "Gel beraber alalım." derken oturduğum yerden kalktım. Bacaklarım sızlıyor, gözlerim yanıyor, başım zonkluyor, kalbim ise dağılan parçalarına en güçsüz haliyle bakıyordu. Her biri bir köşedeydi. Nasıl toplayacaktık? Kapıdan çıkarken aynadaki aksimle karşı karşıya gelince kısa bir an için irkildim. Şiş, kıpkırmızı gözler, dağılmış siyah saçlar...

Umursamadım. Mete'nin elini sıkıca tutarken odadan çıktık. Mutfağa ilerledim. Kimse yoktu. Koşarak tezgaha ilerleyip üzerinde duran bir su bardağını aldığı gibi bana koştu. "Seni getirmeden önce doldurmuştum." Gülümserken bardağı elinden aldım. Önünde eğilip göz hizasına geldim. "Sana bedava." diye ekledi.

Allah razı olsun Mete.

Suyu içtim. Kurumuş boğazımı iyi gelmedi. Aksine daha çok yaktı. Su yakar mıydı? Yaktı işte. Genzim yine sızlamaya başlıyordu ki Mete bardağı elimden alıp tekrar tezgaha koyup geri gelip bana sıkıca sarılınca öylece kaldım. Minik ellerinin sırtıma iki kere vurdu teselli niyetine.

"Üzölmeyin..." diye mırıldandı. "Askerler hep geç gelir zaten. Babam da geç geliyor. Ama hep geliyor."

Ağlamamak adına yoğun bir savaş veriyordum. Babası geri gelmeyeabilirdi. Ama o bana teselli veriyordu. Kollarım küçük bedenini sıkıca kavradı. Boynuna kocaman bir öpücük bıraktım. "Tabi gelecekler." derken geniz sızımın aksine kocaman gülümsüyordum. "Aksini kim söyledi?"

Gölüşü bu sefer tüm yüzüne yayıldı. Bir ev dolusu depresyona girmeye meyilli kadınla gün boyu evde kalmak Mete'nin bile para ayarlarını bozmuş olmalı ki asla para lafı etmiyordu. Elinden tutup salona doğru ilerledim. Derin bir sessizliğin içine düştüm. Herkes masa üzerine bırakılmış bir telefona pürdikkat bakıyordu. Beni gördükleri an bakışlar bana döndü.

"Gökçen abla." dedi Zehra. "İyi misin?"

Kaç saattir gözümün içine bakıyordu bir cevap için. Kıyamadım daha fazla. Başım la onayladım. Geniş koltuğun en ortasına oturdum. Diğerleri hep karşımda kalmıştı. Mete Zeynep ablanın yanına koşarken ben duvardaki saate bakınca saatin 11'e yaklaştığını görmek kısa süreli bir şoktu sadece. Gün boyu ağlamak doğum günüm için harika bir aktivite olmuştu.

"Gökçen." dedi Bilge. Bakışlarımı ona çevirdim. Yorgun ve endişeli duruyordu. Anlayabiliyordum. Hepimiz aynı haber için bekliyorduk. Ya yas tutmak ya da derin bir nefes almak için. Ayağa kalkıp yanıma gelirken sadece izledim. Tam yanıma oturduğunda ise beklenmedik bir şey yaptı. Kollarını yandan bedenime dolayıp başını omuzuma yasladı. "Doğum günün kutlu olsun."

Beklemiyordum. Bilmesini daha çok beklemiyordum. Kimseye söylememiştim.

Zehra belirdi diğer yanımda. O da diğer yanıma sarıldı. "İyi ki varsın Gökçen abla."

Bilge'nin yanına Duru oturdu. Uzanıp elimi tuttu. "İyi ki doğdun." derken oldukça içtendi.

Ağladığı şiş gözlerinden belli olan ama bunun aksine gülümseyen Zeynep abla ise Zehra'nın yanına oturup ellerime uzandı. "Şu an kısır yapıp bu günü kutlamalıydık oysa. Adi adamlar yüzünden düştüğümüz hale bak."

Güldüm. Hatta güldük. Herkesin siniri son derece yıpranmış olmalıydı. Mete de koşup bacaklarıma sarıldığında duygusallık kotamın son noktasına vurmuş bulunuyordum.

"Çikolataya bulanmış sarma da yer miydik yenge?" dedi Duru.

"Yerdik tabi kız." diye çıkıştı Zeynep abla. "Hasan geldiği an bacaklarını kıracağım. Bana bunu altıncı yapışı."

"Altıncı mı?" derken Bilge oldukça şaşkıncı.

"Tabi." dedi Zeynep abla. "Hatta bir keresinde gittiler bunlar göreve altı ay oldu haber yok."

"Yedi." diye düzeltti Duru.

"Her ne haltsa." derken oldukça aksiydi Zeynep abla. "Sonra bir haber geldi."

"Görev için gittikleri ülkede iç savaş çıkmış." diyerek Duru tamamladı. Bu noktada yorgun bir edayla güldü. "Yengemi o an görmeliydiniz. Haberi sunan spikeri susturmak için televizyona kumanda fırlattı."

Zeynep abla oldukça ciddiydi. "Kızım komik mi? Kocanızın gittiği yerde savaş çıkmış diyorlardı, ya ne yapacaktık?"

Duru daha çok güldü. "Abim sağ salim geldikten sonra bir ay adamın burnundan getirdin ama yenge."

Bu noktada buruk bir tebessüm yayıldı Zeynep ablanın dudaklarına. "Gözünü korkuttum ki mermilerden daha hızlı kaçsın. Geride bekleyeni olduğunu hep hatırlasın." Hepimiz güldük. Başını dizlerime yaslamış Mete bile. Saçlarını okşadım usulca. Bir avuç geride kalandık o an için. "Merak etmeyin." dedi Zeynep abla. "Sağ gelecekler eminim. O zaman siz de burunlarından getirin. Ne kadar işe yaradığına şaşıracaksınız."

Sessiz kaldık. Onlar ise dört bir yanımdan bana sıkı sıkı sarıldı. Varlığının cehennem olduğunu düşündüğün bir günde sarıp sarmalanmak içindeki cehennemi söndürmüyordu lakin hafiflettiği kesindi. Sessiz kaldık kısa bir an için.

Sessizliği bozan Bilge oldu. "Başta Murathan'a evet dememiştin, hatırlıyor musun Gökçen? Şu masada ağlamıştın dakikalarca. O kadar mı zor, neden bu kadar tereddüt ediyor diye düşünmüştüm." Bu noktada hıçkırığa ağlamaya başladı. "Bu... Bu çok..." Gerisini getiremedi.

"Bilge..." diye mırıldanırken kolumu bedenine doladım.

"Tamam, pozitif olalım." dedi Duru mırıltı şeklinde. Diğer yandan ağlayan Bilge'nin kolunu okşuyordu. "İyi düşünelim iyi olsun."

Bunu derken dudaklarını kemiriyordu. Gözlerinde yoğun bir endişe vardı. Zülfikar konusunda ayrı abisi konusunda ayrı endişelendiğine emindim. Aşk bir girdaptı. Sadece parmağının ucunun değmesi yetiyordu ona seni içine çekmesi için. Tecrübelerim ise sabitti. Aynı saniyelerde

Duru'nun telefonu çaldı. Cebinden çıkardığında ise dudaklarından yüksek sesle tek bir isim yükseldi.

"Zülfikar arıyor!"

Kalbimin o an için göğüs kafesime vuruş hızını anlatamazdım sanırım. Duru oturduğu yerden ayaklandı. Zeynep abla hızla yanına koştu. Bilge hızla yanaklarını silip gülümsedi. Ben ise yerimden kıpırdayamadan yine kalakaldım.

"Aç!" dedi Zeynep abla. "Çabuk aç."

Duru'yu ilk defa bu denli heyecanlı görüyordum. Elleri titriyordu resmen. Telefonu açıp kulağına götürürken yüzündeki ifade saatlerdir kendini nasıl sıkıttığının göstergesiydi. Şu an derin bir nefes vermiş gibiydi. Aşk ve girdap olayından bahsetmiş değil mi? Tam olarak ondandı şu an.

Açtı telefonu. "Zülfikar!"

Konuşma hoparlörde değildi ama mırıltısı dışarı geldi. "Beni aramışsın sarı kafa." Güldü bu noktada Zülfikar. "Tam olarak iki elim kandayken dönüş yaptığımı belirtmek isterim."

Güldü Duru. Kocaman güldü hem de. "Nasılsın? Abim nasıl? Hepiniz geldiniz mi? Neredesiniz?" diye soruları peş peşe sıralarken hepsi koşar adım salon çıkışına koştu. "Geliyoruz." dedi en son odadan çıkarken. Artık görünürde yoklardı. Aradan yükseliyordu sesleri. "İyilermiş, askeriyedelermiş."

Yine kıpırdayamadım.

Birkaç saniye sonra Duru girdi içeri. Beni geride unuttuklarını yeri fark etmişti. İnme indiğini anlamış olmalı ki kolumdan kavrayıp koltuktan kaldırdı. "Şoku sonraya bırak. Bizimkiler gelmiş diyorum kızım. Kalk." Ayağa kalkıp beni kapıya sürüklemesine izin verdim.

"Zülfikar neden seni aradı?" dedi o arada Zeynep abla.

Duraksadı ama aktırmadı Duru. "Gerçekten hatları çekmiyor mu diye hepsini aramıştım. İlk o döndü."

Bence yemedi ama yemiş gibi yaptı Zeynep abla. Benim ise yoğun stresten olsa beynim durmuş durumdaydı. İnanamadım o an için. Bir hayalin içinde olabilir miydim? Babamın sesini dinlerken uyuyakalmıştım da bu bir rüya mıydı? Kendime imdik atmaya hazırlanıyordum ki Zeynep abla kapıyı açtı. Hepsi dışarı aynı anda bir adım atmaya meyletti ama aniden durdular. Önümde duran Bilge ve Zeynep abla yüzünden neden durduklarını göremedim. Ama Mete'nin söylediği isimle ileri doğru koştuğu anda nefesimin kesildiğine yemin edebilirdim.

"Murathan abi!"

Ve hepsi önümde aynı anda yana çekildi. Görüş alanıma bütün heybetiyle önümde canlı kanlı dikilen Murathan belirdi. Mete koşarak bacaklarına yapışmadan önce kehribarları direkt beni buldu. Kısa bir an için zaman durdu, dünyanın dönüşü yavaşladı, ortamdaki bütün silüetler silindi. Bir o kaldı, bir ben, bir de onun varlığı yeniden yanımda belirdiği an göğüs kafesime deli gibi vuran kalbim. Bu anı anlatacak sayısız süslü cümle kurulabilirdi lakin ben sadece derin bir nefes verdim. Günlerdir nefessiz kalmış da şu saniye havaya, hayata kavuşmuş gibi derin mi derin bir nefes verdim.

Murathan buradaydı.

Hayal miydi?

"Ay Murathan!" diyerek Zeynep abla da koşup sarılırken bakışları benden koptu ister istemez. Zeynep ablayı kucakladı. Bacağına yapışan Mete'nin saçlarını okşadı. "Hasan iyi mi?" dedi Zeynep abla.

"Barbaros?" dedi Bilge.

"Alican?" diyerek ilk kez konuştu Zehra.

Minik bir gülümseme belirdi dudağında. "Hepsi iyi. Süleyman biraz yaralı sadece. Diğerleri askeriyedeler." Bakışları bana kitlendi yine.

Birkaç bir şey söyledi kızlar ama kim ne diyor seçemedim. Bakışlarımı kehribarlardan koparmadım asla. Bir saniye bile kaybetmeye tahammülüm yoktu bu noktadan sonra. Ayrıca ya gerçekten rüyaysa? Kızlar hızla aramızdan sıyrıldı. Koşar adım apartman merdivenlerine yöneldiler. Ben evin içinde o evin dışında aramızda beş adımdan biraz fazlası varken sadece baktık birbirimize. Yorgun duruyordu. Göz altları mordu. Hafif sakalları çıkmıştı. Alnının sol köşesinde minik bir morluk vardı. Elleri kaydı bakışlarım. Minik çizikler doluydu.

İçimi sızlattı bu hali.

"Özür dilerim, biraz geç kaldım..." dedi aramızda beliren derin ama anlamlı sessizliğin ardından. "Ama doğum günün bitmeden yetiştim."

Korku ile beklediğim dakikalarda sağa sola dağılan kalbimin parçaları her zerreme battı. Bir adım attım ona doğru. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Tam önüne geldiğimde kokusu ile gözlerimi kapatma dürtüme zor engel oldum. Kokusu gerçekti. Titreyen ellerim yavaşça göğsüne uzandı. Pürdikkat beni izlediğinin farkındaydım. Elimi kalbinin üzerine attım. Rüyaysa kalbini hissetmezdim değil mi? Kalp atışı avuç içime vurduğu an gözlerim kapandı. Hayır, gerçekti. Her şeyiyle gerçekti.

"Gökçen..." diye mırıldandı.

Saatlerdir içimde tuttuğum korku, panik, üzüntü ve özlem tek bir kişiden duyduğum adımla zaten darmaduman olmuş kalbimin üzerinde patladı. Dudaklarım titredi. Elimin altında atan her kalp vuruşunda kalbime yeniden hayat geldi. Lakin ben tüm bunların aksine o an için anlamsız bir öfkeyle doldum. "Senden nefret ediyorum." derken aniden kalbine minik bir yumruk attım. Gözyaşları kapağı açılan baraj misali yanaklarıma döküldü. "Senden nefret ediyorum!" diye hıçkırıklarımın arasından zorla mırıldandım. Bu sefer iki elimle göğsüne minik yumruklar atmaya çalıştım ama yersiz bir çırpınıştı. Sinek ısırığı gelirdi benim yumruklarım ona.

Daha fazla ayakta duramadım. Ne dizlerimin bağı ne de göz pınarlarım güçlü kalmıştı. O geldiğine göre güçlü olmamıza da gerek de yoktu zaten. Olduğum yere çöktüm. Küçücük kaldım yerde. Artık hıçkıra hıçkıra ağlarken ellerimi yüzüme kapattım.

Derin bir nefes verdiğini duydum. Sonra ise önümde eğildiğini. Ellerimi yüzümden çekti. Gözyaşlarım yüzünden görüşüm içine taş atılan göl misali dalgalanmıştı. Ama kehribarlarını tam görmem lazımdı. Buna ihtiyacım vardı. Gözlerimi sıkıca kapatıp görüntümü buğulayan yaşları yanaklarıma gönderdim. Yenisi ile görüşüm yeniden bulanmadan baktım gözlerine. Sıcacıktı. O ana kadar ne kadar üşüdüğümü, sadece gözleri ile ısındığımı fark etmemiştim bile.

"Özür dilerim." diye mırıldanırken yanaklarıma düşen yaşları yaralı elleri yavaşça sildi. "Çok özür dilerim."

Elini elimin içine aldım hemen. Yaşlarım tuzluydu. Ellerindeki yaralara değerse canı yanardı. Yanmasıydı. Hala hıçkıra hıçkıra ağlarken titreyen ellerim ellerine nazikçe dokundu. Sonra yanağına, sonra gözlerine, sonra uzun kıvrık kirpiklerine. Hayal değildi. Hepsi buradaydı. Gerçektir. "Gittin sandım. Sen de bıraktın sandım..." dedim hıçkırıklarımın arasından zorla. "Senden nefret ediyorum."

Başı burukça yana eğildi. "Seni seviyorum." dedi benim sözlerimin aksine. Uzanıp saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Her bir köşeye dağılmış kalbimin bir parçası yerini buldu.

"Senden nefret ediyorum." dedim.

Uzanıp yanağını öptü. "Seni seviyorum." dağılmış bir parçam daha yerli yerine geldi.

İçli içli ağlarken öylece baktım. Yüzümü avuçları arasına aldı. Yanaklarıma düşen yaşları sildi. Öyle bir baktı ki; hiçbir şey yapmadan bir

parçam daha yerine geldi. Dakikalar önce darmaduman olan kalbim her bir sözüyle, bakışıyla yeniden canlandı. Yeniden onun için atmaya başladı. Birini böyle sevmek akıl işi değildi.

"Seni seviyorum..." diye mırıldanırken diğer yanağıma da derin bir öpücük bıraktı.

Aynı saniyelerde karşı dairenin kapısı açıldı. Geri zekalı olmaya aday ama benden korktuğu için ses çıkaramayan şeref yoksunu komşumuz bize boş bir bakış atıp romantik anımıza baltalar elinde, uzun ip belinde olacak şekilde dalış yaptı. Beni yerde ağılarken Murathan'ı ise tam önümde bana sarılmış bir halde görünce bocaladı. Ben de apartman boşluğumda böyle bir şey görsem bocalardım. İlk defa haklıydı.

"Ne bu tantana kardeşi-" demeye meylediyordu ki diyemedi.

"Kapa kapını gir lan içeri." diyen Murathan ile anında adımları geriledi. Bize şaşkın ama tip bir bakış atarken sorgulamadan içeri girip kapıyı kapattı. Hep olmadık zamanları seçiyordu. Şansız bir beydi.

Burnumu çektim. Bakışları bana döndüğü an hır halinden mır haline geçmişti yeniden. Kolları bedenime sıkıca dolandı. Aniden kucaklayıp yerden kaldırdı. Hiçbir şey söylemeden kollarımı boynuna doladım. "İçeride devam edelim." dedi ciddi ciddi. Evden içeri kucağında benimle girip ayağıyla kapıyı kapattı. Beni bırakmadan ayakkabılarını çıkarıp salona ilerledi. Bu süreçte yaptığım tek şey alttan alttan yüzünü izlemektir. Salona girdiğimizde beni kucağından bırakmadan koltuklardan birine oturdu. İki bacağı da bacaklarının sol yanından sarkarken birkaç saniye için baktık birbirimize.

Yüzünde gezindi ellerim. Onun eli ise saçlarımda. "Hala nefret ediyor musun?" diye sordu.

Ağlamaklı halimle başımı aşağı yukarı salladım. Kollarım boynuna dolandı. Başımı boynundaki yoğun Murathan kokusuna gömdüm. Bir elim ensesindeki saçları okşadı. Diğer elim omuzlarına sıkı sıkı sarıldı. Onunda benden aşağı kalır yanı yoktu. Başını boynuma gömdü. Bir süre de çıkarmadı. Ben saçlarını okşadım. O boynumu öptükçe öptü.

"Çok korktum..." diye mırıldandım en sonunda. Gözyaşlarım ve yüreğim hafiflemişti. Ama özlem geçecek gibi değildi. Yüzümü sakladığım boynundan geri çekip gözlerini aradım. Ve de buldum. "Bir şey patladı. Duydum."

Güldü. Ciddi ciddi güldü. "Kalbim desem."

Tip bir bakış attım. Mesajı aldı. Romantikliğin sırası mı oğlum? Geberdim ben burada be! Bağışsıklarım acıdan dışarı düşüyordu.

"Ufak bir sorun oldu. Hallettik." dedi kısaca. "Önemli bir şey değildi."

"Aybüke nasıl? Diğerleri nasıl, Süleyman yaralı dedin. O nasıl?"

Dediklerimi umursar bir hali yoktu. İçli içli bakıyordu yüzüme. Dikkat dağıtıyordu. "Hepsi iyi, merak etme. Süleyman hastanede. Kafasında birkaç yarası var. İyi olacak ama. Eminim."

"Sen?"

"Seni görene kadar pek iyi olduğum söylenemez."

"Şimdi?"

Cevap olarak dudağımın kenarına derin bir öpücük bıraktı. Sonra bir tane daha. "İyi demek az kalır."

Kısa bir an için daha en üzgün halimle baktım. O ise bu ifademe en içten ifadesiyle güldü. "Hediyem geldi mi?" dedi.

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım. Bir elim yanağını usulca okşadı. "Senden gerçekten nefret ediyorum." derken sesim titrek ve güçsüzdü. Yine güldü. En göz kısılanından hem de.

"Ben ise seni seviyorum..." diye mırıldandı. Şiirdi sesi. Huzurdu. "Hem de en gerçeğinden. İyi ki doğdun Pamuk..." Yine ağlamamı ister gibi bir hali vardı. Zira o acı günde de en son kutlayan oydu, bugün de... Bir doğum günümde elimden alınan her şeyi şimdi geri veriyordu. Babamın sesini, zihnimde kaybolan anıları ve bana olan gizli duygularını. "Bugün bunu yaşamamı istemezdim." derken artık bir tık mahcuptu. "Hiç istemezdim hem de. Özür dilerim... Binlerce kez..."

Zihnimizde kötü bir anıyla bağdaşan bir günü değiştirmenin tek yolu o güne güzel bir anı bırakmaktır.

Öyle yaptım. Yıllarca kötü anılarla hatırladığım, odamdan çıkmadığım, çıksam bile sıradan bir gün gibi geçirdiğim bu güne Murathan'ın yine bana gelişi gibi mutlu bir anı bıraktım. Kollarımı boynuna dolarken dudaklarımı yavaşça dudaklarına yasladım. Ona olan sevgimi başka nasıl anlatırım bilmiyordum. Onun kadar güzel cümleler kuramazdım. Severdim ben. Sadece çok severdim. Yine sevdim. Dudakları dudaklarımı memnuniyetle karşıladı. Fazlasıyla ayrı kalmışlıkları mevcuttu. Ağır ama derin bir tutkuyla öpüştük. Özlem devasaydı. İki elimle avuçlarımın arasına aldım yüzünü. Buradaydı. Nefesi nefesimde, teni tenimin üzerindeydi. Gerçekti.

Nefes almak adına ayrıldık ama dudaklarımızı her zamanki gibi hemen birbirinden çekmedik. Derin bir nefes verdim. Derince verdiğim nefesi

kendi içine aldı. "Özür dileme. Onun yerine gün henüz bitmişken..." dedim. Yutkundum gözlerine ve kirpiklerine bakarken. Ama her zamanki gibi oldukça cüretkâr davrandım. "Bana güzel bir doğum günü bırak Murathan." Bir elim alnındaki saçları geri iteledi. Başı hafifçe geri düştü. Kehribarları pürdikkat bendeydi. "Yeni yaşımın ilk dakikalarını bana öyle bir yaşat ki, seni korkuyla beklediğim her anı unutayım."

Gayet başarılı bir taktik uyguladı. Bir elini başımın arkasına atıp hızla kendine çekti. Dudaklarımız birbirini bulurken dişlerimiz bile anlık olarak birbirine çarptı. Nahiflik buraya kadardı. Artık öpücükler ve dokunuşlar özlemi başlatmak için değil, özlemi bitirmek içindi. Uzun bir özlemi hem de.

"Özledim..." diye soluklandım dudaklarında. Minicik öptüm.

"Benden daha çoğu mümkün değil..." derken dudakları minik öpücüğümün aksine büyük bir tutkuyla dudaklarımı kendine hapsetti. Deliler gibi öpüşürken elleri tişörtümün içine süzüldü. Çıplak bel oyduğumda ve sırtımda gezindi. Parmak uçlarında ateş olabilirdi. Feci halde yakıyordu. "Zayıflamışsın..." diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Yemeklerin tadı yoktu. Ne yapabilirdim? Bir kilo versem dahi anında anlayışı ise kalbime zarardı. Öpüşmemiz hız kesmeden devam ederken hızla tişörtümü kollarımdan kavrayıp çıkardım. Şu an hiçbir fazlalığa tahammülüm yoktu. Onu ne kadar sevdiğimi anlatmam lazımdı. Sarıp sarmalamam lazımdı. Kelimelerle değil. Bedenim ve ruhumla. Kollarım omuzlarına sıkıca dolandı. Gerdanıma derin bir öpücük bırakırken kolları bacaklarımın altına dolandı. Hızla koltuktan kalktık. Odama ilerledi. Boş durmadım. Yüzünün her yerine öpücükler bıraktım. Yanaklarına, şakaklarına, çenesine, alnına.

Buradaydı, buradaydı, buradaydı.

Odaya girdiğimiz an kapıyı kapatıp beni yatağa bıraktı. Üzerindeki siyah kot ceketi ve tişörtü tek hamlede çıkarıp yana savurdu. Önümde üst bedeni çıplak bir halde kalırken vücudundaki yer yer morluklar gözümünden kaçacak gibi değildi. İçim ezildi ama kaslarını ve üzerinde salınan askeri künyeyi düşünmek şu an için daha makuldü. Ben de boş durmadım. Hızla kot pantolonumun belini açtım. Nefes nefese kalmış bir şekilde basenlerimi hafif yukarı kaldırıp çıkarmaya yeltenmişim ki benden önce davrandı. Tuttuğum yerlerden kavrayıp tek seferde bacaklarımdan çıkarıp yana savurdu. Babamın komodin üzerindeki fotoğrafını da tek hamlede yere doğru kapattı ve yatakta bacaklarımın arasına yerleşti.

(+18)

Sonrasında kelimelere yer yoktu. Sutyenimden ikimiz de hoşlanmıyorduk. Parçalar gibi çıkarıp yana savurdu. Gerdanıma derin öpücükler bıraktı. Sonra göğüslerime. Bir süre en sevdiği yer olan göğüslerimde oyalandı. Öptü, emdi. Dudakları karın boşluğuma oradan da kasıklarına doğru inerken gözlerimi kapatıp başımı geri attım. İki eliyle sıkıca göğüslerimi avuçları içinde okşarken dudakları iç çamaşırım üzerinden kadınlığıma değince inledim. Ellerimi saçlarına daldırıp çekiştirirken dudaklarımı ısırmaktan başka bir şey yapamadım. Çamaşırım hafifçe geri çekip beklenti ile şişip kasılmış kadınlığıma dudakları arasına alınca inleyişim büyüdü. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Saçlarını çekiştirdim. Kıvrandım olduğum yerde. Bu zevk birkaç dakika devam etti. Lakin zirveye çıkmama izin vermeden dudakları ayrıldı. Elleri göğüslerimden koptu. Tek hamlede çamaşırım çıkarıp bacaklarımdan sıyırdı ve yana savurdu. Tekrar üzerime eğilip dudaklarımda soluklanırken bir eli aramızda kalan kadınlığıma hafifçe sıkı. İnledim dudaklarına doğru.

Hayal değildi. Hayal değildi.

Yatakta yanıma devrildi hafifçe. Pantolonunun düğmesini açıp iç çamaşırı ile beraber aşağıya sıyırdı. Beklenen şey görüş alanıma girince dudaklarımı dişledim. Ama üzerimde yer almasına izin vermedim. Omuzuna dokunup yan döndürdüm. Sırt üstü yatarken tek hamlede bacaklarımı iki yanına açıp üzerine kuruldum. Sarıp sarmalamam lazımdı. Hayal olmadığına emin olmam lazımdı. Her zamanki gibi yine ben hep o olmalıydım o ise ben. Bunu bekliyor olmalı ki üstüne çıkışım onu asla şaşırtmadı. Erkekliğine parmaklarımı sardım. Beklenti ile zonkluyordu. Derin bir nefes verdi anında. Başı yastıkta geri düşerken elleri basenlerimi sıkıca kavradı. "Gökçen..."

Yavaşça okşadım. Bakışlarımı gözlerinden bir saniye dahi çekmedim. Terliyordu. Kulakları kızarmıştı. Başı geri düşerken âdemelması kavislenmişti. Hoşuma gitti ifadesi. Yüzde yüz gerçektir. Aniden doğruldu yattığı yerden. Bir elini acıtmadan saçlarıma doladı. Yüzümü bir hışımla kendine çekip dudaklarıma asi bir öpücük bırakırken nefesim kesildi. Öyle bir öptü ki; alt dudağımın zonkladığını hissettim. Dudaklarımız koptuğu an kalçamı hafifçe yukarı kaldırdım. Erkekliğini tekrar kavrayıp kendime bastırırken ikimizden de derin bir nefes koptu. Yavaşça kendimi ona bırakırken içimde hissettiğim varlığı ile başım geri düştü. Gözlerim kapandı. Omuzlarından aşırıldığım kollarım sıkıca ona tutundu. Onun elleri

ise önce sırtımda gezindi, sonra belimde, en son terden yüzüme yapışan saçlarımda...

Kendimi yukarı kaldırıp indirirken, nefes nefese üzerinde kıvrandım. O iki eliyle yüzümü kavradı. "Senin doğduğun günü kutlamamak Gökçen..." diye mırıldandı dudaklarım doğru. "Senin gibi bir şeyin varlığını kutlamamak..." Boynuma derin bir öpücük bıraktı. "Yapılacak en büyük salaklık olur."

İşini biliyordu vesselam. Elimi göğsüne atıp geri yatırdım. Dik duruşu hareket alanımı kısıtlıyordu. İkiletmeden sırtı üstü uzandı. Elleri bacaklarımda ve kalçalarımda gidip gelirken bana bakışları oldukça alevliydi. Gidip geldim üzerinde, yükselip alçaldım. Parmaklarım kaslarında gezindi. Göğüslerimin ucunu çekiştirdi parmak uçları. Daha çok kıvrandım kucağında. Ve bu zevk dakikalarca devam etti. Bacaklarımda güç kalmadığını hissettiğimde duraksadım. Anlamış olmalı ki hızla belimden kavrayıp yana yatırdı. Sırtım ona dönüktü lakin başımı arkaya atınca hemen dibindeki gözlerini görebiliyordum. Bir kolu başımın altındaydı. Ara vermedik. Eli ıslak kadınlığımda gezindi. Ne yapacağını anlayınca bir bacağımı hafifçe yukarı kaldırdım. O ise erkekliğini aniden yeniden içime iteledi. Bakışlarımızı birbirinden bir saniye bile çekmedik. Ben inledim, o dişlerini sıktı. Kulakları feci halde kızarmıştı. Terliydi lakin her zamanki gibi şu an o bile başıma belaydı.

Askeri künyesi benim boynuma düştü. Tutup çektim. Bu işte düşerken tutunacak tek şey buydu. Varlığını içimde her hissedişimde inleyişim büyüdü. "Murathan." diye bir tık yüksek bir sesle inledim en sonunda. Son noktaya geliyordum.

Bir eli birleştığımız noktada, kadınlığımdın üzerindeydi her defasında olduğu gibi. İki şekilde de tarumar ediyordu. Sert bir darbeydi en son darbesi. Hızlandıkça hızlandı. İşime gelirdi. Devam et dercesine hevesle kafa salladım. Bir elim yanağını okşadı. Dudakları dudaklarımı bulduğu an ise ikimizin de dudaklarından zevkin yansıması bir hırıltı döküldü. Zirve tam olarak burasıydı.

Titredim. O ise boğuk bir ses çıkardı dudaklarıma doğru. Dudaklarımdan kopup başını yandan, mümkün olduğunca boynuma gömdü. Titreyen bedenimi sakinleştirmek adına elini kadınlığımdan karnıma ilerletti. Bir iki kere sakince tenimi okşadı. Gidiş gelişleri durdu. Kendime gelmem uzun sürecek gibiydi. Hızlı bir sevişme olmuştu. Beynimdeki her nokta

işlevsizdi. Varlığı buradaydı. Kesinlikle buradaydı. Her şeyiyle gerçekti. Hayal olamayacak kadar gerçek.

Gözlerim yavaşça aralandı. Dev bedeni hala arkamda, bir kolu başımın altındayken bakışları üzerimdeydi. Nefes nefese kalmış bir halde baktık kısa bir an için birbirimize. Bin yıl beni bekle dese beklerdim. Bin yıl daha elin kalbinde benden haber bekle dese beklerdim. Delilikti. Ama başka ihtimal de yoktu. Göbeğimdeki eli ilerledi. Yüzüme yapışan, görüşümü engelleyen terli saçlarımı geri iteledi. Bakışlarımı netleştirdi. Sonra ise şakağıma derin bir öpücük bıraktı. Birkaç dakika boyunca geri çekilmeyecek kadar derin hem de.

Tamamen ona çevirdim bedenimi. Her sevişmemizden sonra üşüyordum. Biliyordu. Arkamda kalan yatak örtümün ucuna uzanıp bedenimi kapattı. Kolunun üzerindeki başımı kendine daha çok çekip gövdesinden içeri sokmak ister gibi sıkı sıkı sarıp sarmaladı. Dudaklarım göğsündeki yara izini buldu hemen. Ne zaman görsem öpmek zorundaymış gibi hissediyordum çünkü. Zamanında yanında olamadığım bütün acılarını şimdi almak ister gibi. Gövdesinde küçücük kalırken bir elim omuzundaki büyük bir çürüğün üzerinde gezindi. Başımı yastıkta hafifçe geri atıp yüzüne baktım. Kalbimi delen bakışı vardı yine yüzünde.

Birkaç saniye için sessizce birbirimize baktık. Parmak uçlarım çenesinde gezindi.

"Hemen evlenelim." dedim aniden. Tek bir zaman kaybına tahammülüm yoktu artık.

Güldü. "İşime gelir."

Saatler sonra en içten halimle güldüm. Kısa bir an daha sessiz kaldık. Konuşmadan bu ana odaklanmak istiyordum sadece. O da bana uydu. Ben onun çenesinde, yüzünde oyalandım. O benim saçlarımda.

"Neden askeri liseye gittikten sonra bana hiç yazmadın?" diye mırıldanırken buldum kendimi.

"Kırıldım." dedi. "Beni unuttuğun için. O yüzden Pamuk'a dair ne varsa dolabın altına kilitledim. Bir daha da bakmadım. Beni unutma ihtimalin can yakıcıydı."

Sessiz kaldım. Çenesine minik bir öpücük bırakmaktan başka bir şey yapamadım. Elleri çıplak omuzlarımı okşadı. "Geçmişî bırakalım artık Gökçen." dedi. "Ölüler, diriler, kayıplar... Bak, hepsini bir kutuda geri verdim sana. Onlar o kutuda kalmaya mahkûm. Biz kendi albümümüzü yeni fotoğraflarla dolduralım. Çünkü benim artık sensiz geçecek tek bir

saniyeye dahi tahammülüm yok." Derin bir nefes verirken elleri saçlarımdaydı. "Sana net olacağım. Sonumuz nasıl olur bilemem. Bizim masalımızın sonunu değiştirmeye gücüm yeter mi onu da bilemem. Belki bir yığın görevden sonra daha beni böyle korkuyla bekleyeceksin. Belki dönemeyeceğim, şehit haberim gelecek. Belki kolum ya da bacağım bastığım bir mayın yüzünden kopacak. Sana sorunsuz bir hayat vaat edemem. Ama kendi hayatımı vaat edebilirim. Nefes aldığım sürece seni seveceğimi vaat edebilirim, ölümün kıyısından döndüğüm her an yine senin yanına koşacağımı vaat edebilirim."

Kalbimi açıp içindeki sevgiyi gösterme imkânım olsaydı keşke. "Şikâyet ettiğimi duydun mu hiç..." dedim onun yerine. Hiçbir şey söylemeden gövdesine daha çok sokuldum. Kokusuna sinip kaldım. Ve dakikalarca hatta saatlerce de o gövdeden asla ayrılmadım.

Gece bir örtü misali şehrin üzerine serilmişken askeriye bahçesinde hızlı adımlarla ilerleyen üç kadın ve bir çocuk vardı. Hepsinin yüreğinin üzerindeki korku gelen bir arama ile bir nebze de olsa hafiflemişti lakin gözleriyle görmeden inanabilecek gibi değildiler.

"Ben neden heyecanla koşuyorum şu acaba ya!?" diye sessizce isyan etti Ayşegül. Neden burada olduğuna dair de pek bir fikri yoktu. Murathan ve Gökçen'i evde yalnız bırakması gerektiğini hissetmişti sadece. Kızların peşine takılıp buraya kadar gelmişti. Hakkı ödenmezdi. Burada yapacağı tek şey sevdiklerine kavuşan arkadaşlarının çantalarını tutmak olabilirdi. Hayat zordu.

Tam geniş alana geldikleri an yoğun sayılabilecek bir kalabalık gördüler. Barut timinin elemanları ise tam olarak bu alanın ortasındaydılar. Bir grup askerle konuşuyorlardı. "BABA!" diye bağırarak annesinin elini bıraktı Mete. Hasan'ın bakışları sesin geldiği yöne döndü. Oğlunu ve ardından gelen eşini gördüğünde gülüşü en derin halini aldı. Öne eğilip kollarını iki yana açtı. Mete ise minik bedeniyle kalabalığı geçip babasının kollarına atladı. "Babam!" dedi içli içli.

Oğlu kucağında yerden ayaklanırken nadir bir şekilde oğlunu yaptığı geceye de, gündüzüne de sövmedi Hasan. Sıkıca sarıldı. Evlat kokusu ayrı bir kokuydu. Yanına Zeynep geldiğinde ise bir konuda daha emindi. Yar kokusu da evlat kokusuyla yarışacak bir kokuydu.

"Canına okuyacağım senin Hasan..." diye mırıldanan Zeynep'in gözleri dolu doluydu. Askeriye gibi bir ortamda olduğu için sarılmaya çekindi. Sadece usulca eşinin parmaklarını kavradı. Korkusunu ve şu anki rahatlayışını anlatmak için yeterliydi.

Güldü Hasan. Elini tutan eli kavrayıp hızla üzerine derin bir öpücük bıraktı. "Mermilerden başarılı bir şekilde kaçtım. Yine de yapacak mısın bunu Zeyno'm?"

Siniri bozulan Zeynep gülerken Duru yandan abisine usulca sarıldı. "Hoş geldin." diye mırıldandı. Hasan gülümsedi. Boynuna yaslanmış sarı saçlara minik bir öpücük bıraktı.

Duru'nun kolları abisine dolanmıştı lakin bakışları ileride, birkaç askerin arasında dikilen Zülfikar'daydı. Tıpkı Zülfikar'ın da bakışlarının onda olduğu gibi. Korkmuştu Duru. Hem abisi adına hem de adını koyamadığı hisler beslediği kişi adına... Buz gibi durmuştu dışarıdan belki ama gün boyu yüreği ağzında gezmişti. Defalarca açmayacağını bile bile onu aramıştı.

O ise döner dönmez onu mu aramıştı yani?

Zeynep uzanıp alnında belli belirsiz uzanan çizige dokunurken eşine bakmakla meşguldü Hasan. Zülfikar ve Duru arasında belli bir mesafe varken bile birbirine kenetlenen bakışlarını görmedi.

"Kötülerin hepsini yendin mi baba?" dedi Mete tatlı tatlı. Onun için babası bir süper kahramandı.

Gülmeden edemedi Hasan. "Hepsini yendim."

"O zaman bu görevden çok para alırsın di mi?" diyen Mete'nin sesiyle Hasan'ın ailesine bakan huzurlu gözleri sekteye uğradı. "Kötülerin hepsini yenmişsin." diye tamamladı Mete kendini. "Performans arttıkça fiyat artar."

Duru güldü. Hasan ise derin bir nefes verdi. "Ben şehit düşsem bu çocuk gelecek para adına sevinir, biliyorsun değil mi Zeyno'm?"

"Ay tövbe de Hasan." şeklinde bir cevap aldı.

Göz devirirken oğluna döndü. "Bugün sinirlenmeyeceğim oğlum." derken acının buruk tebessümü ile sırtıyordu. "Kendime söz verdim. Beni sen bile sinirlendiremezsin." Oğlunun yanağına sulu bir öpücük bıraktı. Dolandırıcı da olsa evlat öpmek de bir başkaydı.

Bir köşede bunlar olurken diğer köşede Bilge, Zeynep kadar soğukkanlı kalamamıştı. Barbaros'u gördüğü an yoğun bir ağlama eşliğinde pıtı pıtı yanına ilerledi. Tam önünde durduğunda ise daha fazla alana rezil olmamak adına elini yüzüne kapatıp ağlayışına öyle devam etti. Gülümsedi Barbaros.

Kaç haftadır görmüyordu kurban olduğunu. Hasretinden birtakım prangalar eskitmek üzereydi. Sağına soluna baktı. Ona kalsa şu saniye sarılır bal yanaklardan öperdi ama en sevdiği yanaklar utançtan patlasın istemezdi. "Gel bakayım sen benimle." derken yavaşça elinden kavradı.

Alanın arkasına doğru ilerletti. Köşeyi dönüp gözlerden uzaklaştığı anda ise Bilge ondan önce kollarını beline dolayıp sıkıca sarılınca gülüşü derinleşti. İnsanın geride böyle sevgiyle bekleyeni olduğunu bilmesi güzeldi. O da kollarını önünde ki minik bedene doladı. Saçlarına derin bir öpücük bıraktı. "İyiym." Göğsünde ağlayan kızın sırtını ovaladı. "İyiym. Merak etme."

"Aklım çıktı Barbaros." Ağlamaktan sesi zorla çıkıyordu. "Bir daha göremeyeceğim sandım."

Güldü. "Sen bir de beni görseydin."

Altan altan Barbaros'un yüzüne bakarken dudakları büzüldü Bilge'nin. Yanağına bir yaş daha düştü. Barbaros hızla sildi. Tam bal yanakları öpmek adına ileri uzanıyordu ki Bilge çok beklenmedik bir şey yaptı. Parmak ucuna yükseldi. Yanaklarına doğru masumca uzanmışken dudaklarına dudaklarını yasladı. Minicik bir öpücük bırakıp geri çekilirken kalbi çok manidar yerlerinde atıyordu. Barbaros, birkaç saniye öylece kaldı. Bunu beklemiyordu. Bilge'nin yanakları pancara dönme yolunda ilerlerken kısa bir an için alık alık bakıştılar.

"Bir daha böyle yapma." dedi Bilge mırıltı şeklinde. Kolları hala Barbaros'un beline dolanmış durumdaydı. Yaptığı şey yüzünden patlama noktasına gelen ifadesini saklamak adına yüzünü önündeki gövdeye sakladı.

Böğürerek askeriyede koşma isteğine zorla engelledi Barbaros. "Gitti namusum." dedi. "Babana diyeceğim seni."

Kısa bir an şaşırdı Bilge. Baba lafını duyduğu an başını yaslandığı omuzdan kaldırıp Barbaros'a baktı. "Ne?"

Oldukça ciddiymiş Barbaros. "Kızın beni öptü, namusumu iki paralık etti. Hemen benimle evlenmek zorunda diyeceğim."

Güldü Bilge. "Saçmalama."

"Bana ne kızım." derken sıkıca sarıldı Barbaros. O da gülüyordu. "Beni böyle ortada bırakamazsın."

"Bırakmam ki." dedi Bilge. "Merak etme sen."

Sırttı Barbaros. "Valla mı?"

"Valla."

Gülüşü büyüdü Barbaros'un. İçinden içeri sokmak ister gibi sıkı sıkı sarıldı. Başına pipet takıp içmek istediğı anların birindeydi. Yapmadı. Onun yerine saçlarını derin derin öptü.

Arkada bunlar olurken ön tarafta birbirine sessizce yaklaşan iki kişi daha vardı. Alican ve Zehra. Zehra'nın bakışları hızla yokladı Alican'ı. "İyisin..." dedi usulca.

Başını aşağı yukarı salladı Alican. "İyiyim..." Çapkınca güldü bu noktada. "Ne o? Çok mu merak ettin?"

"Evet." dedi anında. Alican'ın sırtışının büyüdüğünü gördüğünde anında toparladı. "Yani hayır, evet ama hayır. Yani merak anlamında evet, başka anlamda hayır..."

Alican daha da sırttı. "Başka ne anlamı var ki?"

"Ne bileyim?" diye diklendi Zehra. "Türkçe çok açık uçlu bir dil değil mi? Her anlamı olabilir."

"Sen açık uç kelimesini nereden öğrendin?"

Dik bir bakış daha attı Zehra. "Niye? Ben cahil miyim? Aklım sarmıyor mu?"

Kocaman bir kahkaha attı Alican. Elini uzattı başına doğru. İrkilirse geri çekmek adına yavaştı ama Zehra'da hiçbir irkilme hatta geri çekilme belirtisi olmayınca sakince bir elini kıvrıcık saçların üzerine bıraktı. "Yok canım. Senin aklın bizi sollar." derken ekinin altındaki saçları hafifçe karıştırıp Zehra'nın yüzüne düşürdü.

"Ya bah! Seni var ya!" diyerek Zehra Alican'ın kolunu geri iteleyip saçlarını geri savurdu. Lakin bunu yaparken dudaklarında derin bir tebessüm vardı. Temas korkusu ise zerre aklına gelmiş değildi. O Alican'dı. Onun yanı güven demektir. Zihinde beliren korkulara burada yer yoktu.

Hemen yanlarındaki Giray ailesinde derin tartışmalar vardı. "Siz nereden haber aldınız başımıza gelenleri?" diye soruyordu Hasan. "Ben sakince geri dönüp yatacaktım. Ne vardı bu kadar tantanaya?"

Göz devirdi Zeynep. "Ne geniş adamsın be." Kınayıcı bakışları sürerken ekledi. "Zülfikar Duru'yu aradı. İyi ki de aradı. Yoksa biz burada meraktan öürken kocamız eve gidip kış devirerek yatacağı."

Bu cümlede Hasan sadece tek bir noktaya takılmıştı. *Zülfikar Duru'yu aradı*. Bakışları usulca yanındaki kız kardeşine döndü. Kaşları son derece çatık, bakışları bir o kadar tehditkârdı. Duru birkaç saniye için ne yapacağını bilemedi. Üzerindeki delici bakışlarla öylece kaldı. "Hepinizi aradım." dedi anında. "Merak ettim gerçekten telefonlarınıza ulaşılmıyor

mu diye. Senin için yani. Tamamen senin için aradım. İlk o döndü ama. Ne yapayım?"

Sadece baktı Hasan. Uzun uzun... "Öyledir tabi." dedi en sonunda. "Benim içindir kesin."

"Süleyman yaralıymış." diyen Zeynep bu gerginlik dolu anı böldü. "Durumu nasıl? Hastaneye gidelim, haydi."

"İyi Zeyno'm iyi. Merak etme. Ufak bir sendeledi sadece. Aybüke yanında. Şu an başka kimseyi kabul etmiyorlar yanına zaten. Sabah hep beraber gideriz."

İkili Süleyman'ın durumu hakkında derin tartışmalar içindeyken Mete çoktan babasının yanından sıyrılmış, halasının yanına dikilmişti. Birbirine kaçamak bakışlar atan Zülfikar ve Duru'ya sırtarak bakıyordu. Duru'nun bakışları Zülfikar'ın kulağına sarılı bandajdaydı. Dişlerini dudağına geçirdi. Mesaj atsa çok dikkat çekerdi. Yanına gitse abi faktörü vardı. Ne yapacağını bilmedi. Dudağını dişledikçe dişledi. Zülfikar ise adımları ileri gitmek istemesine rağmen Hasan abinin ona attığı ters bakışlar yüzünden yerinden oynayamadı.

"Hala." dedi Mete.

Dişi dudağının kenarında, bakışları Zülfikar'dayken mırıldandı. "Efendim?"

Elini tutup kendi boyuna gelmesi için aşağı çekti Mete. Duru bocaladı ama bu çekiştirmeye uyup yere eğildi. Mete kulağına yaklaştı. "Sormamı istediğin bir şey var mı?"

Boş bir bakış attı. "Kime?"

Sırıttı Mete. Başıyla Alican ve Zehra ile bir şeyler konuşan Zülfikar'ı işaret etti. Yeterli bir cevaptı. Duru minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Yok canım. Ne münasebet! Ne soracağım ben ona?!" Geri doğruldu. Saçlarını geri savurup çenesini yukarı dikti. Bakışları yine bandajlı kulağa takıldığında ise bu sefer tırnağını belli belirsiz kemirmeye başladı. Yanındaki abisine baktı. Yengesi ile bir şeyler konuşuyordu. İçindeki dürtüye engel olamadı. Elini dudaklarından geri çekip hızla Mete'ye doğru eğildi. "Birazdan yapacağın şey sır." dedi kesin bir dille. "Tamam mı? Kimseye bahsetmek yok."

Sırıttı Mete. "Ayıpsın Hala. O iş bende." Dudaklarına hayali bir fermuar çekti.

Duru yeğeninin geleceği konusunda daha sonra endişelenecekti. Şu an daha ciddi işleri vardı. Eğildiği minik kulağa sessizce mırıldandı. "Kulağına

ne oldu? İyi misin?"

Mete aldığı mesajı anladığını belirtmek adına minik başparmağıyla okey işareti yaptı. Hızla Zülfikar abisinin yanına koştu. Paçalı bir postacı güvercinden farkı yoktu. "Zülfikar abi!" dedi yanına gider gitmek. Zülfikar'ın bakışları ona döndü. Eliyle yere eğilmesini işaret edince önünde eğildi.

"Hayırdır lan? Beni mi özledin sen de?" derken gülüyordu.

"Halamdan sana mesaj getirdim." diyen Mete ile gülüşü bıçak değmiş gibi kesildi. Ciddileşti.

"Mesaj mı? Ne mesajı?" Bakışları Duru'ya döndü. Hasan ağabey ile bir şeyler konuşuyordu. Tekrar Mete'ye baktı. "Hemen söyle."

"Olmazkine?"

"Lan niyekine?"

Parmaklarını birbirine sürttü Mete.

Zülfikar ise derin bir nefes verdi. "Lan mesajı halan gönderdi. Ondan alsaydın ya parayı."

"O halam."

"Ben de enişten sayılırım."

Sırıttı Mete. "Ama hala değilsin."

Huysuz bir bakış attı Zülfikar. Bankadaki bütün parayı çek derken Barbaros'un ne demek istediğini şu an daha net anlıyordu. "Şu an yanımda para yok. Ölümcül görevden döndük, el insaf."

Olduğu yerde kıvrandı Mete. "İyi madem... Hesabına yazıyorum. Sonra helalleşiriz."

Hayret dolu bir bakış attı Zülfikar. "Lan senin esnaf kankaların mı var? Nereden öğrendin bu 40 yıllık bakkal Erdal abi dilini?"

Sadece güldü Mete. Hem de ellerini dudaklarına kapatarak. Sonra ise hızla Zülfikar'ın kulağına eğilip mesajı söyledi.

Kulağına ne oldu? İyi misin?

Tek bir cümle insanın ruh halini değiştirmeye yetiyor, hatta artıyordu. Dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Mete'nin kulağına eğilip o da mesajını söyledi. *"Ufak bir sıyrık, merak etme."*

Mete hızla halasına koştu. Eline yapışıp yere çekti. Kulağına mesajını fısıldadı. Duru cevabını söylerken Zülfikar haline söylenmekle meşguldü. "Hale bak! Kız karşımda biz duman tüttürerek haberleşiyoruz..." Mete'nin ona doğru geldiğini görünce söylenmeyi bırakıp yere eğildi. Mete kulağına eğilip fısıldadı.

"Merak falan etmiyorum."

Güldü. "Bu halan var ya bu halan." derken oldukça keyifliydi. "Gel buraya." derken Mete'nin kulağına eğilip mesajını fısıldadı.

Mete hızla halasına koştu. Mesajı ilette. "Madem merak etmiyorsun neden soruyorsun?" Mete tam gidiyordu ki kolundan yakaladı. "Dur dur, bir şey daha var."

Ofladı Mete. "O kadar şeyi nasıl aklımda tutayımki?"

"Parası neyse beş katını veririm!"

Anında kulağını Zülfikar'ın ağzına dayadı. "Hepsini söyle."

Söyledi Zülfikar. Mete hızla halasına koştu. Kucağına atlayıp kulağına fısıldadı. "Madem merak etmiyorsun neden soruyorsun?" Bu noktada Mete bir ekleme yaptı. "Ayrı bir mesajı daha var." Kulağına eğildi yine. "Hem madem bu kadar merak ediyorsun yanıma gelip sen sorsana iyi miyim kötü müyüm diye? Tam karşıdayım." Derin bir nefes verdi. "Bu çok zordu. Zam isteyeceğim."

Duru'nun bakışları Zülfikar'a kaydı. Meydan okurcasına güldüğünü görünce kaşlarını çatı. Yaptığı şeye zaten inanamıyordu, bir de meydan okuma ile uğraşacak değildi. Eğilip Mete'ye yeni mesajını söyledi. Mete hızla Zülfikar'a koştu. Kulağına şöyle fısıldadı. "Ben de tam karşıdayım. Cesaretin varsa gelip yanımda cevap versene."

Bakışları Duru'ya döndü. Bu sefer meydan okurcasına bakan oydu. Oysa bakışlarının aksine içinden çok ayrı şeyler geçiyordu Duru'nun. *Cesur ol... Eğer bana karşı duyguların gerçekse cesur ol Zülfikar. Bana bir adım at...*

Olmadı lakin. Zülfikar o adımı atmadı. Mete ile başka mesaj iletmedi. Olduğu yerde öylece kaldı. Zira üzerine dönen Hasan ağabey bakışlarının farkındaydı. Ellerini iki yanında yumruk yapıp kalakaldı.

Duru burukça gülümserken başını aşağı yukarı salladı. "Senden aksini beklemem büyük hata..." diye belli belirsiz mırıldanırken belli etmemeye çalıştığı bir sinirle arkasını döndü. Yengesi bir şeyler anlatırken dinler gibi yaptı ama ne dinlediğine dair hiçbir fikri yoktu. Dudaklarını kemirmeye devam etti. Arkasına ise bir daha bakmadı. Askeriyeden çıkana kadar göz göze gelmemek için ayrı bir özen gösterdi. Kendine ayrı, düştüğü duruma ayrı kızgındı.

Tüm bunlar olurken telefonunu açan ve gelen aramaları kontrol eden Hasan'ı kimse fark etmedi. Gelen aramaları kontrol etti. Kardeşinden arama düşmesini bekledi. Düşmedi. Duru'nun hepinizi aradım yalanını yakaladı

ama ses etmedi. Sadece usulca yutkundu. Ve her şeyi gördüğü, hissettiği halde kabullenmeye devam etti.

"Süleyman! Süleyman!"

Süleyman gözlerini araladı. Zorlandı, lakin başardı. Etrafını saran görüntüler buğuluydu. Beyaz bir ışık vardı. Ölünce görüldüğü konusunda türlü rivayetleri olan beyaz ışık bu muydu yoksa?

"Süleyman..." diyen ses bu sefer zarif ve bir o kadar da müptelası olduğu bir sestti. Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını netlemeye çalıştı. Başını sağ yanına yani sesin geldiği yöne çevirmek istedi ama başının üzerinde beton vardı sanki. Kıpırdayamadı. Bunu anlayan Aybüke onu zorlamamak adına üzerine eğilip görüş alanına girdinde ise kesinlikle öldüğüne kanaat getirdi.

İşte Hurisi de buradaydı.

Aybüke için ise şu an en mutlu andı. Dünden beri Süleyman'ın başında nöbet tutuyordu. Gözünü kırpmamış, yanından bir an bile ayrılmamıştı. Alnındaki terlerini siliyor, ellerinin üzerini ıslak bir bezle temizliyor, sonra ise o eli kavrayıp yüzünü avuç içine yaslıyor, dakikalarca, hatta saatlerce uyanması için dua ediyordu. Kafasının üç farklı noktasında yarıklar vardı. Toplam sekiz dikiş atılmıştı. Kafasında ağır bir sorun yoktu. Ama omuzundaki kesik derin olduğu için on iki dikişi vardı. Bacakları daha iyi durumdaydı. Onu asıl sarsan şey yoğun kan kaybetmiş olmasıydı. Ara ara gözlerini açmış, doktorun sorduğu soruları cevaplamıştı ama o bunu hatırlamıyordu. Bedenen oldukça yorgundu.

"Aybüke." diye mırıldandı.

Yanağına narince dokundu Aybüke. Üstüne bir de gülümsedi. "Süleyman."

Bocaladı Süleyman. Ne oluyordu burada? "Öldüm mü ben?"

Aybüke'nin tebessümü büyüdü. Süleyman'ın kurumuş dudaklarının üzerine minik bir öpücük bırakıp geri çekildi.

"Kesin öldüm." dedi Süleyman. Emindi. Başka açıklaması olamazdı bu anın. Gözünü açar açmaz Aybüke'yi görüyordu. Yetmezmiş gibi yine gözünü açar açmaz Aybüke tarafından öpülüyordu. Başka nasıl açıklayabilirdi ki bu durumu? Kesin ölmüştü.

Güldü Aybüke bu şaşkın haline. Yanağını okşadı yeniden. "O kadar erken ölemezsin Süleyman Mercan. Bana verdiğin sözleri unutma."

Sağına soluna bakmaya çalıştı. Üzerinde yeşil hastane önlüğüne garip bir ifadeyle baktı. Başı ağrıyor, bedenini bir taş kadar ağır hissediyordu.

"Neredeyim ben?"

Elini tuttu Aybüke. "Elimi hissediyor musun?"

Başını ağır ağır aşığı yukarı salladı. "Ne oldu bana?"

Elini ayaklarına uzattı. "Parmaklarını oynatabiliyor musun?"

Denileni yapıp parmaklarını oynattı Süleyman. "G revdeydik en son..."

"Kamp baskın yedi." derken oldukça sakindi Aybüke. "Bomba atıldır. Bizi esir aldılar."

Çok içinde baktı Süleyman.

"Sorun yok." derken başucuna gelip elini alnına attı Aybüke. "Hallettik. Merak etme."

"Tim?"

"Hepsi iyi. Bırak Şimdi sen bunları. Ağrın var mı?"

Yüzünü ekşitti Süleyman. "Başım..."

"Dikiş atıldı." dedi Aybüke anında. "Kolunda ve bacağında da yaralar var. Derin değiller." Alnını okşadı belli belirsiz. "Hemen toparlarsın."

 ylece baktı Süleyman. G zaltları mor, teni solgun görünüyordu dağ çiçeğinin. Hoşuna gitmedi bu görüntü. "Kaç gündür buradayım ben?"

"Bir buçuk diyelim."

"Uyumadın mı sen hiç?"

Gülümsedi Aybüke. O yaralandığında Süleyman'ın da başında beklediğine adı gibi emindi. O nasıl uyuyabilirdi ki? "Sen uyanmadan uyuyamazdım." demekle yetindi.

Bu da Süleyman'ın yüreğini yerinden oynatmaya yetti. "Hep başımda mı bekledin yani?" Aybüke gülümseyerek başucundaki sandalyeye otururken Süleyman'ın keyfi oldukça yerine gelmiş durumdaydı. "Doğru söyle, elimi tutup uyanayım diye ağladın mı? Haydi, ne olur söyle. Yaptın mı bunu?"

"Ağlamadı ama senin için kampın yarısını havaya uçurdu. Ben Şahidim kardeşim." diyerek içeriye Zülfikar giriş yaptı.

"Ben de Şahidim." diyen Alican peşinden girdi.

Peşine Barbaros. "Ben de valla."

Onun peşine sessiz bir Timur.

"Beni de yazın o listeye." diyen Hasan. Ve onun peşinde sessizce ilerleyen Murathan vardı.

Hepsini sağlıklı ve hayatta gören Süleyman kocaman gülümseyerek yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. "Komutanım..." dedi Murathan'a doğru büyük bir saygıyla.

Elini omuzuna atıp kalkma çabasını durdurdu Murathan. "Yat, dinlen. Sen bana canlı lazımsın Süleyman."

"Sana muz getirdik komutanım." derken sırtarak elindeki poşeti köşedeki masanın üzerine bıraktı Alican. Bunu yaptığı için oldukça mutlu duruyordu. Hep bu anı beklemiş gibiydi.

Minnet dolu bir tebessümle baktı komutanına. Omuzundaki elini sıkı belli belirsiz. İkisi de birbirine gülerek bakarken yatağının yanına tüneyen Zülfikar bu mutlu anı hızla böldü. "Nasıl ya?" diyordu Zülfikar'ın şaşkın sesi. "Hafızanı kaybetmedin mi sen? Hepimizi hatırlıyor musun?" Öne doğru eğildi. Aynı saniyelerde yatağın yanındaki kaldırma tuşuna şiddetle bastığından yatak ani bir manevra ile geri devrildi. Birden yatakta dümdüz konuma gelen Süleyman'dan acılı bir ses yükselirken timin hepsi ileri doğru atıldı.

"Lan oğlum, bilmediğin yerlerle oynamasana." diyen Barbaros küçük bir çocuk misali Zülfikar'ı yataktan kaldırdı.

Zülfikar umursamadı. Tekrar yatağın yanına tünedi. "Yanlışlıkla oldu birader, valla daha olmaz."

Aybüke yatak başını tekrar geri kaldırırken Süleyman söylenmekle meşguldü. "İmkân olsa da seni unutsaydım be Zülfikar."

"Mal edeceksin adamı." dedi Murathan ters ters. "Kalk yanından."

"Yok, yok komutanım. Mal olsa duramaz." dedi hızla. Parmakları ile iki işareti yapıp Süleyman'ın gözüne dayadı. "Bu kaç Sülü'm?"

"İki." dedi Barbaros.

"Sana mı sorduk lan!?" şeklinde bir cevap aldı Zülfikar'dan. Süleyman'ın burnuna doğru dayadı parmaklarını. "Sen söyle Sülü'm. Bu kaç? Buna senin dışında kime doğru cevap veremez. "

Bıkkınlık dolu bir nefes verdi Süleyman. "Roma rakamında beş."

Sırttı Zülfikar. "Bakın, mal olmadı demiştim." Sarılmak adına ileri atılıyordu ki aynı saniyelerde yatak başlığında bir yere daha bastı. Yatak bu sefer ileri doğru kalkmaya başladı. Süleyman yine inledi. Herkes büyük bir uğultu ile ileri atıldı.

"Lan bu nasıl yatak? Götü başı ayrı oynuyor." diyen Zülfikar şaşkındı.

"Senin elin kolun ayrı oynuyor asıl oğlum. Bir dursana." dedi Hasan ters ters. "Bomba değil sen öldüreceksin adamı."

Süleyman sağlam koluyla yanına tüneyen bedene hafif bir yumruk attı. "Siktir git lan şuradan!"

Murathan ensesinden tutup Zülfikar'ı yanına çekerken Aybüke şefkatle okşadı Süleyman'ın başını. "İyisin değil mi?"

Yeni gelinler gibi nazlandı Süleyman. Fırsat bu fırsattı. "O yanıma gelmesin..." dedi içli içli.

Bu nazlanma Zülfikar'dan net bir cevap aldı. "Hay götüm."

Aynı saniyelerde odanın kapısı açıldı. Beyaz önlüğü içinde, elleri ceplerinde Gökçen girdi içeri. Kimse fark etmedi belki ama Murathan'ın ciddi ifadesi anında yumuşadı. İçeri giren yüze bakarken derin bir tebessüm yayıldı dudaklarına. Gökçen ilerleyip yanına geldiğinde ise yine çaktırmadı ama süzdükçe süzdü. Beyaz önlük bir insana ancak bu denli yakışabilirdi. İkisi de birbirine gülümsedi.

"Süleyman. Nasılsın bakalım?" derken yanının da durdu Gökçen.

"İyi yenge." dedi Süleyman. "Sen nasılsın?"

Güldü Gökçen. "İyi. Ama seni gözü açık gördük ya, daha iyi olduk."

Utangaç bir şekilde gülümsedi Süleyman. "Estağfurullah yenge..."

"İyi, iyi." diyerek tekrar yanına oturdu Zülfikar. "Hiç merak etme yengesi. İki güne toparlanır aslan parças-" derken nereye bastığını bilemedi ama yatağın başı aniden yine geri düştü. Süleyman yaralı kafasını tutarak inlerken Zülfikar kendi canı acımış gibi yüzünü buruşturdu. "Bu yatak deli olabilir mi yenge?" diye Gökçen'e sorarken oldukça ciddiydi.

"Deli sensin lan!" diyerek Hasan ensesinden tuttuğu gibi yataktan en uzak köşeye çekti. "Şu köşede dur. Sakın kıpırdama."

Hasan abi ne dese boynu kıldan inceydi. Hatta boynu yoktu. Yine öyle oldu. Tek kelime etmeden Hasan abinin dediği köşeye sindi.

Yatak başlığını düzeltti Aybüke. "İyi misin böyle?"

Müptela olduğu çehreye bakarken sarhoş misali kafa salladı Süleyman ama nazlanmayı da ihmal etmedi. "Hı hı..." diyerek onaydı.

"Yastığını düzelteyim mi?"

Süleyman yine nazlandı. "Hı hı..."

Bu noktada Barbaros girdi araya. "Biberonla süt de versin mi?"

Nazı bıraktı Süleyman. Net bir cevap verdi. "Sen de siktir git lan!" Gökçen'e kaydı bakışları. "Kusura bakma yenge."

"Üstüne alınma Barbo." dedi köşede gelen abur cuburları karıştıran Zülfikar. "Kafadan darbe alınca Murathan Komutan'ım güncellemesi gelmiş. Biraz gergin."

Gökçen güldü. Murathan tip bir bakış attı. Zülfikar ve Alican ise asla umursamadan getirdikleri muzları hunharca yemeye başlamıştı.

"Bırakın lan muzları." dedi Süleyman gerçekten oldukça gergindi. Aybüke'ye dönüp nazlanmaya devam etti. "Söyle bıraksınlar Aybüke'm."

Aybüke cevap olarak derin bir nefes verdi.

"Ben getirdim." dedi Zülfikar ağzı dolu dolu. Bir muzun kabuğunu poşete atıp diğerine geçti.

"Bana getirdin!" diye diklenmeye çalıştı Süleyman. "Ne diye sen yiyorsun oğlum? Bırakın şunları."

"Biz bir timiz kardeşim. Senin malın bizim malımız, bizim malımız senin malın, Süleyman malı ise hepimizin malıdır." derken şen bir kahkaha atmıştı Zülfikar. "Haksız mıyım Aliş?"

Ağzına muz tıklı olduğundan başını aşağı yukarıya salladı Alican. "Aynön komtonom!"

Süleyman'ın çaresiz bakışları tekrar Aybüke'ye döndü. "Aybüke..." diye sızlandı içli içli. "Bir şey yap."

Aybüke yine derin bir nefes verdi. "Tamam." dedi ifadesinin aksine sakince. "Ben sana yenisini alacağım." Süleyman'ın yüzü düşer gibi olduğunda ise yenisini almaya içi el vermedi. Yine oflayarak Zülfikar ve Alican'ın yanına ilerledi. Muz poşetini hızla önlerinden aldı. Ters bir bakış atarak arkasını döndü ve poşeti tekrar Süleyman'ın yanına bıraktı.

Odadaki herkes bu duruma gülerken Zülfikar ve Alican'ın eli böğründe kalmış durumdaydı. Süleyman'ın ikiliye doğru bir nah çekmediği kalmıştı. Öyle muazzam bir keyif hali içindeydi. Aybüke diye ağıtlar yaktığı, cefasını çektiği günlerin sefasını sürüyor gibiydi.

"Siz ne pinti bir çiftsiniz öyle ya." dedi Süleyman'ın bu ifadesini gören Zülfikar yüzünü ekşiterek. "Yarın bir gün evinize gelsek lokmalarımızı sayacaksınız demek ki." Bakışları ile kınadı. "Kınıyorum." diyerek diliyle de kınadı.

"Çık kapıda kına." dedi Aybüke en net şekilde. "Çok konuşturdunuz. Dikişleri zorlanacak. Gökçen kov şunları."

Bakışı ile kınamaya devam etti Zülfikar. "Siz cidden çok adi bir çift oldunuz ya. Yazık sana verdiğim kanlarıma be başkan."

"Haklı." dedi Gökçen doktor forsuyla. "Çok kalabalık oldu burası. Akşam ziyaretine gelirsiniz. Hem kızlar da gelecek o zaman. Daha da dolacak oda. Şimdiden çok yormayalım." Eliyle minik bir kovalama işareti yaptı. "Haydi, boşaltalım odayı."

"Eee daha yeni gelmiştik." dedi Barbaros.

Zülfikar ve Alican ceplerini bisküvi doldurmakla meşgulken bu sefer söze Murathan girdi. "İtiraz mı ediyorsunuz lan siz benim hanıma? Çıkın dediyse çıkacağız." İlerleyip hepsini dışarı kovaladı. "Çabuk, boşalt odayı." Zülfikar'ı ve Alican'ı da kolundan tutup çıkışa iteledi.

"Hanım mı?" dedi Zülfikar şaşkın şaşkın. "Bizden gizli nikah kıymadınız inşallah komutanım. Gökçen yengeyi istemeye giderken meşale yakmak gibi hayallerim var benim."

Kaşları son seviyede çatıldı Murathan'ın. "Hoşt lan!" derken Zülfikar'ı ensesinden köpek yavrusu gibi kavradı. "Asla öyle bir şey yapmıyorsun. Gebertirim seni."

"Hanım mı?" derken neşeli bir ifadeyle yüzünü buruşturan Gökçen peşlerinden ilerliyordu. "İnanamıyorum sana Murathan."

Elinin altındaki bedeni kapıdan dışarı fırlattı Murathan. Zülfikar karşı duvara yapışıp 'Benim de kulağım da yaram var bana da şefkat gösterin' diye bağırırken umursamadan Gökçen'e döndü. "Ne diyeyim? Beyim mi diyeyim Pamuk? Hanımımısın işte."

Gülen Gökçen'in sesi geldi odaya. Kapı kapandı. Sesler uzaklaştı. Geriye kalan ise yatakta yatan Süleyman, başında dikilen Aybüke ve cam önündeki koltuğa yayılarak oturmuş Timur oldu. Ortama derin bir sessizlik çökerken bakışlar Timur'a döndü. Kısa bir an için bakıştılar.

"Bakmayın öyle." dedi Timur bıkkın bıkkın. "Kalkmaya üşendim."

Aybüke ve Süleyman yine sessizce baktı.

Bu noktada derin bir nefes verdi Timur. "Anlaşıldı. Siktir ol git diyorsunuz." Ağır ağır ayaklandı. "Yarım saate geri döneriz. Haberiniz olsun." derken dudağının kenarında yarım bir gülüş vardı. Vermesi gereken mesajı gayet net bir şekilde verdiğini düşünüyordu. Tam komodinin yanından geçerken o da bir bisküvi alıp ağzına attı. Her zamanki sessiz ve ağır adımlarıyla odadan çıktı.

Kapının kapanma sesi geldiğinde odada kalan iki kişinin bakışları birbirine döndü. Kısa ama derin anlamlar içeren bir bakışmaydı. Her duygusunu içinde tutan, hiçbir korkusunu etrafındaki duvarlarından aşırmayan Aybüke bu sefer dile getirmekten çekinmedi. Zira etrafındaki duvarlara rengarenk çiçekler açtıran bu adamdı.

"Süleyman." dedi ağır ağır.

Gülümsedi Süleyman. "Aybüke'm."

Söyleyeceği şeyden tereddüt etmedi Aybüke. Ama duygularını dile getirmekte ketum olan dudakları zorla aralandı. Cesaret bulmak adına

Süleyman'ın eline uzandı. "Teşekkür ederim." dedi.

"Ne için?"

En büyük korkumu yaşatmadığın için diyemedi. "Beni bırakmadığın için." dedi.

Öylece baktı Süleyman. Beyin kanamasından değilse bile kalp spazmından ölebilirdi. Aybüke onunlaydı, yanındaydı, eli elinde, gözü gözündeydi. Yıllarca koştuğun hayal gerçekleşince insan inanmakta hayli zorluk çekiyordu. "Asıl ben teşekkür ederim." dedi.

"Ne için?" deme sırası Aybüke'ye geçti.

"Benim olduğun için."

İçinde çiçek bahçesi açtı Aybüke'nin. Siyah gökyüzüne tek tek mavilikler damlattı Süleyman. Zifiri karanlıktan sonra ki şafak anı bu andı. Ama bunu her zamanki gibi dışına yansıtmadı. Gülerken, "Tamam, yeter bu kadar romantizm. Kusacağım yoksa." demeyi tercih etti.

Sesli bir kahkaha atmaya çalıştı Süleyman. Başına dolan ağrıya yüzü ekşidi.

"İyi misin?" diye üzerine eğilen Aybüke'yi sakinleştirmek adına ifadesini toparladı.

"İyiyim, iyi." Yana doğru çekildi yatakta. Aybüke'ye yer açtı. "Seninle uyursam daha iyi olurmuşum ama. Gökçen yenge öyle dedi."

"Saçmalama. Biri gelir."

"Gelsin kız ne olacak?" derken kolundan tutup yanına çekmeye çalıştı ama pek gücü yoktu. "Rüyamda beni nikah masasında bırakıp kaçtığını gördüm. Ne kadar korkunçtu haberin var mı? Buraya gelip beni teselli etmen lazım."

Bu haline daha fazla dayanamayan Aybüke kapıya kaçamak bakışlar atmasına rağmen gülerken yatağın bir ucuna kıvrıldı. "Kıçın da açık değildi oysa..." diye mırıldanırken aynı yastığa sıkıştılar.

Güldü Süleyman. Fazla gücü yoktu. Aybüke ikisinin de üzerini örttü. Kolunu Süleyman'ın gövdesinin üzerinden aşırıp başını kuş misali boynuna gömdü. Yetimhanede ev nasıl bir yer diye merak ederdi. Sıcak mıydı? Güvenli miydi? Huzurlu muydu? İnsanların her akşam koşarak gittiği dört duvar bir çatıdan mı ibaretti? Ev nasıl bir yerdi?

Şu yaşında öğreniyordu.

Ev kendini ait hissettiğin yerdi.

Onun evi dört duvar, bir çatıdan ibaret değildi. Ama sıcacıktı. Huzurluydu. Evi bildiği bedene daha çok sokuldu. Konuşmadan, sessizce

sevdi. Bu an Süleyman için bir ömre bedeldi. Bilmedi.

44. BÖLÜM

*"Dünya ne ki sevgilim,
benim sana yaptığım kubbe yanında?
Düşsün, olsun, bırak,
içinde yıldızlar patlıyor.
Kolaydır inanmak kadar inanmamak da.
İster sal kendini dünyaya, ister kal yanımda.
Her şeyden öte öyle sevdim ki ben seni
Yoluna baş koymak diyoruz
Biz barbarlar buna."*

**BİRHAN KESKİN*

*Selamlar hamsi kuşlarımmmm
Bir bölüm konuşma yapmadan bölüm attım herkes bölümde bir
eksiklik var yazmış. Ne bileyim, bu girişleri okumuyorsunuz sanıyordum,
meğer okuyormuşsunuz. Sizi yerim hahahahah o yüzden bu bölüm bu
saçma girişimi yapmadan sizi bölüme uğurlamak istemedim.
Beğeneceğiniz bir bölüm olması dileğiyle. Keyifli okunmalar canlar*

Postallarından çıkan gıcırtilar bütün koridorda yankılanırken kaşları çatık, duruşu dik, yürüyüşü ise her zamanki gibi özgüven doluydu Murathan'ın. Yanından geçen birkaç asker onu görür görmez duruşunu dikleştirdi, saygıyla selam verdi. Göz ucuyla bakıp geçti yanlarından. Albay Bahtiyar timini toplamasını ve kendisinin de onu hazırda beklemesini istemişti. Ne olduğuna dair pek bir fikri yoktu ama denileni anında yapmıştı. Kapıdan dışarıya çıktığı an yüzüne vuran güneş yüzünden hafifçe gözlerini kıstı. Barut Timi alanın ortasında yan yana dizilmiş ciddiyetle onu bekliyordu. Yanlarına doğru ilerledi.

Timur bir adım öne çıktı. Timin hepsi kollarını iki yanda sabitledi. Timur elini alnına atıp selam durdu. "Emredin komutanım."

"Ben değil albay emredecek." derken Timur geri çekilmişti. Bakışlarını Aybüke'nin yanında dikilen Süleyman' a dikti. Oldukça kibar bir şekilde içinden geçenleri dile getirdi. "Senin burada ne işin var lan? Bir ay iznin yok mu senin? Def ol git dinlen işte."

Son görevden sonra kafasına ağır darbeler alan Süleyman yaklaşık bir buçuk haftadır yatmaktan kusmak üzereydi. Üzerine bir de Malatya'dan annesi gelmişti. Elli yaşında, 3 çocuk annesiydi Memnune Hanım. 3 oğlu vardı. Üçünü de vatan için büyütmişti. Büyük oğlu Süleyman; Özel kuvvetlerde, ortanca oğlu Nuh; Polis özel harekattaydı. En küçük oğlu İbrahim ise daha yeni Yunus Polis olmuştu. Hiçbir çocuğunu birinden ayıramazdı ama en yumuşak, en nahif, en kırılgan kalpli ilk göz ağrısı Süleyman'ına da ayrı bir kıyamazdı. Oğluna bir hayli düşkün olan Memnune Hanım gelin adayı olan Aybüke ile tanışırken böyle asık suratlı birini görmeyi beklemediğinden olsa gerek pek de ısınamamıştı Aybüke'ye. Aybüke de aynı şekilde kaynanasına... Aybüke su içiriyordu, Memnune Hanım *su da ne yapacakmış* deyip ayan. Aybüke çikolata veriyordu, Memnune Hanım ise *çikolata hiç karnı tok tutar mı* deyip yemek. İkisi arasında kalan Süleyman ise ne verseler onu yemekten başka bir şey yapamıyordu. Beyin kanamasından değil mide fesadından her an Hakk'a koşabilirdi.

"Albay bütün timi görmek istemiş komutanım. Ondan geldim."

Başını aşağı yukarı salladı Murathan. Ne olduğunu pek anlamış değildi ama birazdan öğreneceklerdi. Çok sorgulamadı. "Ağrın sızın var mı?" diye sordu Süleyman'a. "Başın ağrıyorsa bu güneşin altında dikilme."

Hafifçe gülümsedi Süleyman. Canına okusa da komutanıydı işte. Sevgisini çok belli etmezdi ama severdi. Bilirdi. "İyiyim komutanım. Merak etmeyin."

Murathan yine başını salladı. Sonra ise Zülfikar'a döndü. "Zülfikar!"

"Emredin komutanım."

"Git Süleyman'ın başına gölge yap."

Alican gülmemek için dişlerini dudağına geçirirken Zülfikar boş bir bakış attı. "Ne yapayım komutanım?"

"Kıt mısın lan?" diye yükseldi Murathan. "Git Süleyman'ın başına gölge yap dedik işte."

Süleyman keyifle gülmek istedi ama ifadesini üstün bir başarı ile toparladı. Öne doğru eğilip yan tarafında kalan şaşkın Zülfikar'a baktı. İşte bu noktada keyifle sırıttı. Zülfikar içten içe yoğun bir *ya sabır* çekerken el mecbur bir adım öne çıktı. En son sıraya geçip Süleyman'ın yanına dikilirken en tip bakışını atarak iki elini birden Süleyman'ın başının üzerine tuttu. Yapabileceği en makul gölge buydu.

"Bu ne biçim gölge lan?" derken oldukça tersti Süleyman.

Dişlerini sıktı Zülfikar. Kısık bir sesle konuşarak hafifçe Süleyman'ın kulağına yaklaştı. "Başka yerlerimin gölgesinde serinlemek istemiyorsan kes sesini kardeşim."

Güldü Süleyman. "Bunu Timur ve Murathan Komutan'ım dese inanırdım da sen deyince baya komik geldi kardeşim."

Diğer köşede Zülfikar'ın bu haline kıs kıs gülen Barbaros'u görünce bakışları kısıldı Murathan'ın. "Barbaros."

Barbaros ciddileşti. "Emredin komutanım."

"Git sen de Süleyman'a gölge yap."

Alican püskürerek gülmemek için yoğun bir çaba içindeydi. Dudaklarını dişledikçe dişledi. Barbaros ise böyle bir şey beklemediğinden düşen yüzü ile beraber Zülfikar'ın yanına ilerledi. Süleyman'a tip bir bakış atarken arkasına geçip o da Zülfikar gibi ellerini Süleyman'ın başının üzerine tuttu. Keyifle sırıttı Süleyman. Acı ve elem içinde geçen ceza günlerinde ona haince gülen tim arkadaşlarına tabi ki acımıyordu. Gün bu gündü.

"Barbaros, ne var lan senin ellerinde? Başıma sıcaklık geliyor."

"Ufo!" diye çıkıştı Barbaros. "Manyak mısın lan? Ne olacak ellerimde? Tutuyoruz işte tepende."

Sırıttı Süleyman. "Az daha öne tut. Gözüme güneş vurmasın."

"Ben bir şey derdim de şimdi gözüne... Neyse..." diye homurdandı Zülfikar.

Sırıttı büyük bir keyfe dönüştü Süleyman'ın. Yanındaki Aybüke'ye baktı. Hafif bir tebessümle onları izlediğini görünce keyifli gülüşü içini kıpır kıpır eden bir duyguya dönüştü. "Sana da gölge yapsınlar mı dağ çiçeğim?"

"Tabi efendim!" diye yükseldi Barbaros. "Büyük tüylerimizi getir de sallayalım haşmetlilerimize Zülküf!"

Zülfikar da aynı duygular içindeydi. "Lan dua sen kafandaki o yaralara, yoksa çoktan ben yarmıştım o kafanı."

Timin hepsi gülerken merdivenlerde gördükleri Bahtiyar albay ve peşinden gelen üç askerle dikleştiler. Herkes yerine geçti. "Dikkat!" diye bağırdı Murathan. Selam durdu. "Barut Timi emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım."

Saçları simsiyah olmasına rağmen sadece şakaklarına düşen akları vardı Bahtiyar albayın. Onlar da vatan uğruna verdiği her candan bir parçaydı sanki. Gördüğü her kayıptan sonra bir ak düşmüştü şakaklarına. "Rahat olun." dedi sakın bir sesle. Hepsi rahat konumuna geçti. "Barut Timi..." diyerek başladı cümlesine. Her birini tek tek süzdü. "Yeni tanıştık sizinle. Siz beni bilmezsiniz, ben sizi. Ama sizinle ilgili bildiğim tek bir şey var; hatta emin olduğum bir şey." Tekrar süzdü hepsini. "Cesaretiniz ve başarınız takdire şayan." Ellerini arkasına atıp birbirine düğümlerken duruşunu dikleştirdi. "Görev yaptığınız bölgedeki tüm sivil halka kan kusturan, yeni yeni yapılanmaya başlayan ve adını duyurmak için hiçbir kanlı eylemden çekinmeyen bir örgütü yok ettiniz. Liderleri buna dahil."

İlk öldürdüğü bedeninin lider olduğuna emindi Murathan. Yanılmamıştı. İfadesini korudu. Albay devam etti.

"Bu başarınız ödüllendirilecektir. Kıdemli Üsteğmen Murathan Karakurt!"

Bir adım öne çıktı Murathan. "Emredin komutanım."

Bahtiyar albay ona doğru ilerledi. Arkasındaki askerlerden birinin uzattığı kırmızı plaket kutusunu alıp Murathan'a uzattı. "Artık Yüzbaşı Murathan Karakurt'sun!"

Ona uzatılan plaket içindeki üç yıldızlı rütbeye kısa bir an için baktı Murathan. Aklına geçmişten bir anı düştü. Babasının kucağına tünemiş,

ilgiyle üniformasının üzerindeki rütbelere bakıyor; *benim de böyle rütbelerim olacak mı baba?* diye soruyor. Babası ise sadece gülümsüyor. Oğlunun alnına derin bir öpücük bırakıyor. *Olur tabi evlat,* diyor. *Senin benden de çok olur...*

Babasından daha çok rütbesi olmuştu.

Buruk bir neşe gelip kalbinin üzerine kuruldu. Zordu ama ifadesini yine korudu. Uzatılan plaketi saygıyla kabul etti. "Sağ olun komutanım!"

Gülümsedi Bahtiyar albay. "Siz bu vatanın gururusunuz Yüzbaşı Karakurt. Timinle nice başarılarla adım atacağınıza eminim. Hepinize üstün başarı belgesi verilecek. Rabbim ayağınıza taş değdirmesin."

Uzatılan bir plaketi daha alıp Timur'a verdi. Sonra Hasan, Zülfikar, Barbaros, Aybüke, Süleyman ve Alican. Timden öte kardeş gibi hissettikleri bir andaydılar yine. Albay gider gitmez hepsi kollarını birbirine doladı. Belgeleri büyük bir gururla birbirlerine gösterdiler. Murathan hepsini derin bir tebessümle izledi. Sonra ise adımları geriledi. Cebinden telefonunu çıkarıp tek bir ismin üzerine değdirdi parmaklarını. Kendinden ziyade onunla gurur duymasını istediği başka biri vardı. Bu haberi ilk ona vermeliydi.

Askeri liseye gidişini göremeyen, Harbiyeli oluşunu kaçıran; mezuniyetine gelemeyen için üzülen Pamuk'a bu anı göstermeliydi. Babası görememişti. Göstermek için elinde bir fırsat da yoktu. Ama Pamuk ile kaybedilen her an şimdi tamamlanabilirdi. Hayat bu fırsatı onlara sunmuştu. Gülüşü derinleşirken en sevdiği ismi aradı. İkinci çalıştan sonra açıldı telefon.

"Hı..." dedi Gökçen'in uykulu sesi.

Nöbetten dönmüştü. Normal şartlarda uyandırmaya kıyamazdı, Gökçen de uyandırılmaktan nefret ederdi ama bu mesela ciddiydi. Harbiye'ye ilk gittiği gün kadar heyecanlıydı.

"Günaydın."

"Aynen." diye homurdandı Gökçen. "Ama bana daha aymadı. Uyanınca söyle bunu olur mu hurma gözlüm?"

Güldü. Şu an yatakta saç baş dağınık, gözleri ve dudakları şiş halini izlemek vardı. Bu hali Murathan'a her zaman daha seksi gelirdi. Dudaklarını dişledi. "Uykunu bölmek istemezdim ama uyanıp askeriye gelmen gereken durumlar var yavrum."

"Yine ne bok yedin?"

Bu sefer sesli güldü. "Ne alakası var?"

"Ne zaman askeriye gelsem bir halt yapmış oluyorsun. Doğruyu söyle. Ne yaptın?"

"Gel de kendi gözünle gör. Bekliyorum. Oyalanma, çabuk." Tam telefonu kapatıyordu ki ekledi. "O yataktan da şu saniye çık."

"Emredersiniz komutanım." diye en uykulu haliyle homurdandı Gökçen. Telefon kapandı. Başına geleceği bilen Murathan birkaç saniye sonra tekrar aradı. Bu sefer dördüncü çalışta açıldı.

"Çık şu yataktan!"

Bir tur daha uyuma planları yapan Gökçen'in şu saniye yastığı yumruklayarak yerinden doğrulduğu gelen seslerden belliydi. "Lanet olsun sana adam!" diye minik bir homurdanışın ardından telefon Murathan'ın yüzüne kapandı. Bu, kesin olarak uyandı demekti.

Güldü, gökyüzüne baktı, derin maviliklere gülümsedi. Birazdan en canlı maviyi görecektir olmanın huzuru ile tekrar timinin yanına döndü.

Şu hayatta nefret ettiğim çok şey vardı ama üç şey zirveyi zorlardı.

Bir; Uyuyorken uyandırılmak.

İki; Uykuya dalıyorken uyandırılmak.

Üç; Uykumu almadan uyandırılmak.

Sağ olsun evren beni doktorluk mesleğine atarak nefret ettiğim her şey konusunda eğitmişti ama hala izin günümde uyandırılma durumunu aşamıyordum. Nefret ve huysuzluk dolu bakışlarımla askeriye koridorlarında ilerlerken pek sevgili sevgilimin de yine ne halt yiyip beni buraya çağırdığını merak etmeden edemiyordum. Umarım iki günlük uykusuzluktan sonra beş saatlik uykuyla buraya gelmeme degecek bir halt yemiştir demekten başka çarem yoktu. Adımlarımı hızlandırmıştım ki karşıdan gelen Timur'u görünce yavaşladım. Karşı karşıya gelince durduk.

"Yenge." dedi her zamanki ciddi olmayan ama garip bir şekilde ciddi duran ciddiyetiyle.

Gülümsedim. "Timur."

Yarım bir edayla sırtıttı. "Girişte kontrol ettiler mi seni? Çantanda emanet yoktur inşallah."

Gülmek zorunda kaldım. Zira beni cinnet noktasına getiren kendi olmasına rağmen şaka yapabiliyor oluşu takdire şayandı. "Tahrik eden olmadığı sürece zararsızımdır." derken oldukça iğneleyiciydim. "Merak etme."

Samimi bir şekilde güldü. Bu gülüşü herkese sunmadığına emindim. Ben bile ilk defa görüyordum bu kadar geniş bir ifadeyle güldüğünü. Onun da gözleri kısılıyordu Murathan gibi. Yaşlı değildi ama gözlerinin etrafında gülünce beliren kaz ayakları vardı. Kötü duruyor diyemezdim. Aksine ağır bir hava katıyordu. Timur'du işte. Halamın deyimiyle hâlâ Ağrı Dağı gibi adamdı. Heybetli ve görkemli...

Ama benim Murathan'ım da bana göre Everest'ti. Çok özür dilerim Timur, herkesin dağı kendineydi.

"Her şey sizin iyiliğiniz için."

Sesli güldüm. "Sen olmasan ne yapardık hiç bilemiyorum Timur. Çok incesin. Teşekkürler."

Samimi gülüşü sürüyordu. "İşte duymak istediğim bu. En azından biriniz kıymet biliyor." Eliyle geriye işaret etti. "Seninki odasında."

"Teşekkürler." Yanından geçip gidiyordum ki durdum. "Timur." Durup bana döndü. Tebessüm ettim. "Gerçekten teşekkürler. İyi ki varsın. İyi ki Murathan'ın yanındasın."

Bu sefer samimiyetten ziyade başka bir ifade belirdi yüzünde. Gülmedi. Tebessüm etmedi. Hatta mimik bile oynamadı yüzünde ama nasıl yaptığını anlamadığım bir şekilde içten ve sıcak baktı. "Eyvallah." dedi sadece. Minik bir tebessüm yakalar gibi oldum dudağının kenarında ama aniden önüne dönünce çok da görme şansım olmadı. Dev omuzları ve heybetli duruşuyla ilerleyip uzaklaştı. Ben ise tekrar yola koyuldum. Murathan'ın odasına gelince nezaketen kapıyı iki kere tıklattım. İçeride bir asker varsa mahcup olsun istemezdim.

Dedi en son hiçbir kapıyı çalmadan odaya dalıp Murathan'ın yakasına yapışan kadın, dedi sol melek.

Normal şartlar altında gayet makul biri, o an sinirliydi, diyerek beni savundu sağ melek.

Sağ meleğe hak verdim. İçeriden *gel* sesi yükselince ise kapıyı açıp içeri girdim. Camın köşesinde kalan dolabın önündeydi. Üzerinde ise kamuflaj yoktu. Subay kıyafetleri vardı. Beni görünce ifadesi yumuşadı. "Sen

miydin?" derken dolaptan şapkasını alıp taktı. "Niye kapı çalıyorsun be yavrum?"

"Biri vardır diye..." diye mırıldanırken kapıyı kapattım.

Sırıttı. "Ne çok umursarsın ya."

Bu noktada göz devirdim. Çizdiğimiz imajlara bak. "Kapı çalma eğitimi vermeye mi çağırdın bu sefer de, hayırdır?" derken oldukça rahat bir şekilde ilerleyip çantamı masasının önündeki sandalyeye savurdum. Çantanın etkisinden olsa gerek masa üzerindeki kalemlik devrildi. *Dokunduğumu kurutuyor olabilir miydim? Bence olabilirdim.* Tam dağılan kalemleri toparlamak üzere ileri atılıyordum ki Murathan'dan yükselen sesle duraksadım.

"Bırak şimdi onları. Bana bak sen." Subay kıyafetinin önlerini çekiştirip bana döndü. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. "Sevgilini tebrik et." derken oldukça hevesli ve heyecanlı duruyordu.

Kısa bir bakış attım. "Sevgilim olduğun için mi?"

"Onun için benim seni tebrik etmem lazım."

Gülerken göz devirdim. Bugün birilerinin özgüveni bir hayli yerindeydi anlaşılan. Sırıttışı sürerken omuzundaki rütbeyi işaret etti. "Artık kıdemli üsteğmen değil Yüzbaşı Murathan Karakurt'um."

Kısa bir an için baktım. Sadece baktım. Olayı algılamaya çalıştım. Sonra ise kocaman olmuş gözler ve iki metre açılmış ağızla kalakaldım. Küçük dilimi görmesin diye elimi dudaklarıma kapattım. "Şaka yapıyorsun!"

Göz kısılacak derecede güldü. "Rütbe aldım." derken kollarını iki yana açmıştı.

"MURATHAN!" diye neşeyle bağırmadan edemedim. Koşar adım ilerleyip benim için açtığı kollarına atladım. Sıkı sıkı sarıldım, sıkı sıkı... Aynı şekilde o da kollarını belime dolayıp ayaklarımı yerden kesti. Her anlamda hem de. Boynuma peş peşe üç öpücük bıraktı. Evren için kısa, bizim için uzun sayılabilecek bir süre ayrılamadık birbirimizden. Kollarımız çözülüp ayaklarım yere değdiğinde ışıldayan gözlerle baktım gözlerine.

"Ne zaman oldu bu?"

"Seni arayıp uyandırmadan hemen önce."

Eee eridik tabi. "İlk beni mi aradın?"

Alnıma minik bir öpücük bıraktı. "Ya kimi arayacağım. Senin görüp benimle gurur duyman lazımdı."

Gözlerim doluyor olabilirdi. Yoğun aşktan, sevgiden, özleminden, geç kalınan her şeyden. Her zaman onu Harbiyeli görmek istediğimi söylerdim.

Mezun olduğu günü görmek istiyorum derdim; rütbe aldığı her törende bulunmam lazımdı. Hiç birini göremedim diye dertlenir dururdum kendi kendime.

"Subay kıyafetini de benim için mi giydin?" diye sorarken sesim titremiştı.

Başını aşığı yukarı salladı. "Gurur duydun mu benimle?" Çocuksu bir neşe vardı sesinde. Kimse görmese bile ben görürdüm. Bu rütbeyi alırken tebrik eden herkese *abartmayın lan* diye yükseldiğine emindim. Dışarıya karşı dünyanın en ciddi duran adamı yanınızda küçük bir çocuğa dönünce dünya daha güzel bir yer oluyordu.

"Çok." dedim harfleri uzatarak, dolu dolu gözlerle. Bir adım geriledim ama elini bırakmadım. "Şöyle bir dön bakayım, endamını göreyim." Elini bıraktım.

Cidden kendi etrafında döndü. Dudaklarımdaki heyecanlı tebessümü saklamak adına ellerim dudaklarımin üzerinde izledim bu halini. Omuzundaki yıldızların tozunu almak için elimin tersiyle süpürdüm. "Ay pek yakıştı." derken oğlunun ilkokul gösterilerine giden analar kadar gururluydum.

Ne sandın der gibi havalı bir bakış attı.

Dayanamadım, poposuna minik bir sille çaktım. "Yüzbaşı mı olmuş benim hurma gözlüm?!"

Bunu beklemiyor olmalı ki kapıya kaçamak bir bakış atarken ifadesi ciddileşti. En namuslu haliyle elini şamar yiyen poposuna attı. "N'apıyorsun kız?"

Baksın bakalım ikide bir kıça şamar yemek nasıl oluyormuş. Devasa bir kahkaha attım. "Göster bakim yıldızlarını."

Anında ciddi ifadesini silip yine Kepçük oldu. Sağ omzunu bana doğru eğdi. "Bak," Sonra sol omzunu. "Buna da bak. Hepsi benim bak."

Gülüşüm büyüdü. "Maşallah benim sevgilime, maşallah. Binbaşı da olur musun bakayım?"

Ukalaca sırttı. "Ayıpsın. Yıldızlarla donatacağım bu omuzları, görürsün."

"Albay eşi olur muyum yani?"

"Mareşal eşi yapacağım ben seni, merak etme." derken kollarını omuzlarıma dolayıp bedenimi kendine çekti.

"Murathan'ın eşi olayım yeter." diye oldukça romantik bir şekilde mırıldandım. Kollarımı beline sarıp daha çok dibine sokuldum. "Bizim rütbelerde değil, rütbeleri taşıyanda gözümüz var Yüzbaşı Karakurt."

Birkaç saniye baktı yüzüme. İçli içli, derin derin... Ben beline sıkı sıkı sarılmışken o omuzlarımdaki ellerini çözüp iki eliyle yüzümü avuçladı. Saçlarımı geri iteledi. Kalbimi patlatacak bir aşkla inceledi yüzümün bir köşesini. Saçlarımda gezinen elleri tekrar avuçları arasına aldı yüzümü. "Gökçen." dedi.

"Murathan..."

Sol şakağımdan derince öptü. "Gökçen." dedi.

Mayıştım kollarında. "Murathan..."

Sağ şakağımdan öptü. "Gökçen." dedi. Sanki her öpücüğünden sonra adımı mühürlüyordu dudaklarına. Derin derin gülümsemeden edemedim.

"Murathan..."

"Gökçen, Gökçen, Gökçen." derken peş peşe yüzümün her bir miliminden öptü. Büyük bir sevgiyle sarıp sarmaladı. Ne geçmiş uzandı, ne gelecek. Sadece bu an kaldı. Sadece ikimiz kaldık. Kollarını bedenime doladı en son. Çenesi başımın üzerindeyken imkan olsa göğsünden içeri sokup kaburgalarının içinde bir yuva yapıp orada saklayacak gibi sarıldı.

"Üstümü değiştireyim de gidelim." dedi birkaç dakika sonra. Sırtıma dökülen saçlarımla oynuyordu bir yandan da.

Başımı yaslandığım gövdeden gerilettim. "Nereye?"

"Time de üstün başarı belgesi verildi. Kutlama yapalım dediler." Kolları bedenimden çözüldü. Elime uzandı. Çıkışa ilerledik. "Pikniğe gidecekmiz."

Tabi ki güldüm. Bana böyle aktivelerle gelinmeliydi işte. "Çok iyi olur. Nereye gideceğiz?"

"Hasan abi konum atacak." Kapıyı açıp dışarı bir adım attık. "Sen beni bahçede bekle, ben üzerimi değiştirip geliyorum hemen."

Başımınla onayladım. "Zehra Halk Eğitimde, kursta. Gidiyorken onu da alalım, olur mu?"

Aniden yükselen, "Ben alırım!" sesiyle şoka uğramış bir şekilde arkamı döndüm. Ne ara geldiğini bilmediğim bir şekilde Alican vardı arkamızda. İkimiz de şaşkın bakışlarla ona dönünce yersiz bir çıkış yaptığını anlamış olmalı ki minik bir öksürükle boğazını temizledi.

"Ne yapıyorsun lan sen benim kapımın önünde?" diye çıkıştı Murathan. "Bizi mi dinliyorsun?"

"Estağfurullah komutanım." dedi çekinerek. İçeride poposuna şamar attığım adamın önünde titreyen askerlerin olduğunu görmek garipti. "Hasan

abi dedi ki yüzbaşı olduğunuz için eti ve köfteleri siz alabilir miymişsiniz? Onu demek için gelmişim ben..." Sona doğru sesi içine kaçmıştı.

"Tamam, alırım." dedi Murathan bıkmış bir şekilde. "Siz konum atın yeter." İlerleyince eline yapışık ben de ilerlemek zorunda kaldım.

"Halk eğitimde Zehra." dedim yanından geçerken. "Bir saate biter dersi. Bekletme olur mu? Eve gidip bizi göremezse korkar." Zehra'yı birkaç kez Alican'la gülerken, konuşurken gördüğümünden endişeli değildim. Ondan korkmuyordu.

Tebessüm etti. "Merak etme yenge. Saniyesinde oradayım."

Önüme dönerken ben de gülüyordum. "Et parasını kırışalım mı?" diye bir öneri sundum Murathan'a.

Daha neler der gibi baktı. Gülüşüm derinleşti. Haklıydı. Maserati'si olan oydu. *Gerekirse satsın arabayı alsın eti* diyecektim ama asla satmazdı. Malum, bazı kritik anılar vardı... Ses çıkarmadım, sadece elini tuttum ve büyük bir huzurla tam yanında ilerlemeye devam ettim.

Masasındaki kitapları büyük bir özenle topladı Zehra. Kenara üst üste koydu ki güzelce alabilsin. Dersi bitmişti. Tam çantasını koluna takmış sırasından ayaklanırken yandan geçen biri özenle masa kenarına dizdiği kitaplara eliyle vurup hepsini yere düşürdü. Evet, vurmuştu. Yanlışlıkla falan olmamıştı. Az önce bunu net bir şekilde görmüştü. Bakışlarını yere düşen kitaplardan önüne çevirdi. Onun gibi iki genç kız vardı karşısında. İsimlerini bilmiyordu. Aynı kurstan olduklarını sanmıyordu. Belki halk eğitime bağlı başka bir kursaydılar çünkü birkaç kez gördüğünü hatırlıyordu.

Biri hafif toparlaktı. Kısa saçlarının ön tarafına sarı boya vardı. Dolu yanakları ile oldukça dik bakıyordu. Diğer daha zayıftı. Esmer bir kızdı, siyah uzun saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Pardon." dedi zayıf olan. "Görmedik seni."

Bu denilene ikisi aynı anda gülmeye başladı. Oysa Zehra ortada gülerек ifade edilecek hiçbir şey göremiyordu. Çekindi. Bir şey söyleyemedi. "Önemli değil." diye mırıldandı ağzının içinde. Yere eğildi kitaplarını almak adına. Esmer olan kız elini attığı kitaba ayağıyla bir tekme savurup yana itelerken ilerledi. "Pardon." dedi yeniden. "Yine görmedim. Zehra'nın eli böyle havada kalırken kızlar gülerек ilerleyip gitti.

"Saçmalamışlar, Burak Hoca buna hayatta bakmaz." dedi esmer olan. Kıkırdadı kendi kendine. İlerlemeye devam ettiler.

Zehra aralarındaki muhabbeti duymamıştı. Ne olduğunu, bunu neden yaptıklarını bilemez bir şekilde birkaç saniye kaldı. Arkadaş edinmeye çalışıyordu ama zordu. Gidip ilk konuşan asla o olamıyordu. Zaten her şey yeterince zorken neden böyle yapmışlardı? Basbayağı görmüşlerdi kitaplarını. Bilerek yapmışlardı. Dolan gözlerini saklamak adına başını yere eğip dudaklarını dişledi. Kalbi birazcık acımıştı. Umursamamaya çalışarak ileri eğilip kitabını alıyordu ki bir el ondan önce uzanıp kitabı aldı ve ona uzattı. Başını yerden kaldırdığında Burak Hoca'yla göz göze geldi. Orta boylarda, esmer bir adamdı Burak Hoca. Saçları kumral, bakışları ise kömür misali siyahtı.

"Al bakalım." dedi kitabını Zehra'ya uzatırken. Zehra uzattığı kitabı alırken o diğer kitapların hepsini toparlayıp ayaklandı. Zehra da ayağa kalktı. Uzatılan kitapları aldı.

"Sağ olun hocam." derken dolan gözlerini saklamak adına bakışları yerdeydi.

Eğilip yüzüne bakmaya çalıştı Burak Hoca. "İyi misin sen Zehra? Bir sorun yok değil mi?"

"Hayır." derken başını yerden kaldırdı. "Sorun yok." Kitapları çoktu. Elinden düşer gibi olunca Burak Hoca uzanıp tutmak istedi. Aynı saniyelerde Zehra koluna değen elle irkildi. Ona uzanan bir erkek elinin varlığıyla korkuyla iki adım geriledi. Midesi bulanıyordu. Göz de istemiyordu bedeninde, dokunuş da.

Eli böylece havada kalan Burak Hoca birkaç saniye için bocaladı. "Kitaplarına yardım etmek istemiştım, çok diye." Endişeyle gülümsedi. "Sen gerçekten iyisin değil mi bugün? Derste de dalgındın."

Hızla başını aşağı yukarı salladı Zehra. "İyiyim." dedi özenli bir Türkçeye. Gülümsemeye çalıştı. "Kitaplarımı da kendim taşıyım. Teşekkürler."

Uyum sağladı Burak Hoca. Güldü yeniden. "İyi bakalım. İyi günler o zaman. Ödevlerini yapmayı unutma."

Zehra da gülümsemeye çalıştı. "Tabi." diyebilirdi sadece. Hoca sınıftan çıktığı saniye ise tuttuğu nefesi bıraktı. Elindeki kitaplar cidden ağırdı. Kolları ağrımişti ama umurunda değildi. Midesi bulanıyordu. Şu an istediği tek şey buradan çıkmaktı. Hızlı adımlarla binadan çıktı. Bakışlarını gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes almak için hazırlanıyordu ki tam karşısında duvara yaslanmış, kolları göğsünde bağlı bir şekilde ona bakan Alican'ı görünce duraksadı. İşte tam olarak bu noktada derin bir nefes verdi. Güvenli alan yukarıda değil hemen karşındaydı.

Alican; üzerinde yeşil, etekleri uçuş uçuş elbisesi olan kıza bakarken derin bir şekilde tebessüm etti. İyileştikçe güzelleşmesi hayra alamet değildi. Korkusu kendini hatırlatıp duruyordu. Kıza doğru bir adım attı. Zehra ise sadece bu gelişi izledi.

"Selam." diyerek Alican yanına tamamen geldiğinde az önce Burak Hoca yanına gelince içinde beliren korkunun olup olmadığı yokladı Zehra. Yoktu. Hiçbir korku yoktu. Hatta Alican ellerine uzanıp kitapları kendi kucağına alırken de hiçbir korku yoktu, elleri birbirine değerken de. Aksine, ılık bir sıcaklık vardı göğsünde.

"Hay maşallah, bu kadar kitabı bu cüsseye nasıl taşıyordun sen?" diyen Alican'la derin bakışlarını bozmak zorunda kaldı.

Gülümsedi. "Küçüğüm diye güçsüz mü sandın sen beni?"

Sadece güldü Alican.

"Sen neden geldin?" diye sordu Zehra. "İşin mi var burada?"

"Yok, seni almaya geldim. Pikniğe gideceğiz."

"Piknik mi? Biz mi?"

Serseri bir gülüş belirdi dudaklarında. "Yok, bütün tim ve sizin kızlar olarak gidiyoruz. Ama yani çok istiyorsan yarın da biz gideriz." Ekledi. "İkimiz."

Utanmıştı Zehra. Göz devirdi çaktırmamak adına. "Ne isteyeceğim be? Ondan mı dedik sanki. Allah Allah!"

Sesli güldü Alican. "Ya neyden dedin?"

Sıkıştı Zehra. Ne diyeceğini bilemedi. Alican'ın koluna hafifçe vurdu. "Uğraşma yine benimle!"

Alican'ın gülüşü büyüdü. "Çok tatlısın be Zehra! Uğraşmayıp ne yapacağız?" derken oldukça eğleniyordu.

Zehra pek eğlenmedi ama. Tekleyen bir kalbi ve kızarmasın diye yere eğdiği yüzü vardı. *Tatlısın* derken? Gülümsedi ister istemez. Bir eli sıkıca kolundan asılan çantayı sıkarken bir eliyle önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Alican bu haline de gülerken yanlarından geçen bir adam, "Görüşürüz Zehra." deyince bakışlar o yöne döndü. Alican için bu ortamın enerjisini yerle bir edecek bir hamleydi.

Zehra kocaman gülümsedi. "Görüşürüz hocam."

Artık gülmeyen Alican'dı. Yüzü düştü. Zehra hocam dediğine göre Burak bu olmalıydı. Bir sırttan Zehra'ya baktı bir Burak kişisine. Yakışıklı adamdı. Kızlar buna *hocam* değil *kocam* bile diyebilirdi. Tadı bir hayli kaçtı.

Burak Hoca duraksayıp Zehra'ya dönmüştü. "İyisin değil mi?"

Başını hızla aşağı yukarı salladı Zehra. "İyiyim, merak etmeyin."

Tip bir bakış attı Alican. "Niye kötü olasın ki? Ne oldu?" Ters ve tehditkâr bakışlarını Burak'a dikti.

"Az önce kitaplarımı düşürdüm de, ondan bahsediyor Burak Hoca'm." diyerek açıklama yaptı Zehra.

Aksine bir cevap geldi Burak Hoca'dan. "Yok ya, ondan değil. Rengin atmıştı, bayılacak gibiydin. Merak ettim."

Alican'ın bakışları bu noktada Zehra'ya döndü. Artık ters değil, endişeliydi. "Rengin mi attı?" derken hafifçe koluna dokundu. "İyi misin? Neyin var?"

Zehra kolundaki ele sardı elini. "İyiyim Alican, merak etme."

İnanmadı Alican. Bir şey olduğu ortadaydı. Yemedi ama yemiş gibi yaparak bakışlarını tekrar Burak'a çevirdi. "Bu arada tanışalım Burak Hoca'm." derken elini Zehra'nın elinin altından istemeyerek çekti ve Burak'a uzattı. "Zehra sizden çok bahsetti." En tehditkar bakışını atmıştı. "Alican ben."

Burak ona uzatılan eli sıkı ama alması gereken mesajı da bir hayli anlamıştı. "Memnun oldum." dedi. "Nesi oluyordunuz Zehra'nın?"

"Yakınıyım." dedi Alican anında. "Çok yakınıyım."

Burak hoca başını ağır çekimde aşağı yukarı sallarken elleri ayrıldı. "Memnun oldum."

Ben hiç olmadım demeyi tercih ederdi Alican ama kendini tuttu. "Aynen." diye homurdandı. Boşta kalan eliyle Zehra'nın beline hafifçe dokundu. "Gidelim mi?"

"Olur." dedi Zehra anında. "Gidelim."

Burak Hoca tekrar *görüşürüz* deyip uzaklaşırken Alican arkasından tip bakışlar atmakla meşguldü. Kesinlikle tehlikeydi. Gözleri avına odaklanmış bir kartal gibi kısıldı. "Eee haydi, gidelim dedin, ne diye dikiliyorsun!" diye yükselen Zehra'nın tatlı sesiyle kendine geldi.

Yüzünü ekşitti. "Bağırma kızım kulağımın dibinde. Gidiyoruz işte."

Göz devirdi Zehra.

"Sen bu göz devirmeyi Gökçen yengeden mi öğrendin? Kaçtır yapıyorsun, hayırdır?"

Güldü Zehra. "Hayır, seni görünce otomatik oluyor."

"Allah Allah..." diye homurdandı Alican. "Burak Hoca'ya otuz iki diştin az önce ama." Kitapları tekrar kızın kucağına iteledi. "Al, Burak Hoca taşısın kitaplarını."

Kitapları tekrar Alican'ın kucağına iteledi Zehra. Birbirine değen ellerinden korkmadı, aksine güldü. Minik, dikkatle bakanın göreceği gamzeleri belirdi dudaklarının kenarlarında. "Taşımak istedi ama ben vermedim." Ellerini geri çekti. En tatlı bakışını atarken başını hafifçe sağa eğdi. "O değil, sen taşı..."

Kolu kanadı kırıldı Alican'ın. Ellerini ağzına atıp ağıt yakma isteğini tuttu. Bu kız işveyi cilveyi nereden öğrenmişti? Daha da önemlisi şu an cilve yaptığından haberi var mıydı? Belki de yoktu. Ama Alican için evrenin dönüş hızının yavaşladığı anlardan biriydi. Zehra eteklerini ve saçlarını savurarak ilerlerken o birkaç saniye öylece kaldı. "Taşırım tabi..." diye mırıldandı. Kendine gelince ise hızla Zehra'nın peşinden koştu. "Bu adamı gözüm tutmadı." dedi aniden.

"O niye?"

"Sevmedim işte." dedi tek nefeste. "Sakın çok gülme. Çok konuşma. Dinle sen beni. Erkeklerle güven olmaz bak. Ciğerini biliyorum ben bunların."

"Sen de erkeksin."

"Ben onlar gibi miyim?" diye çıkıştı.

Boş boş baktı Zehra.

"Değilim." diye kendini cevapladı Alican. "Ama onlar başka."

Duraksadı Zehra. "Kötü birine benzemiyor ama..."

"Onu bilemeyiz. Yüzüne güldü, içinden ne geçiyor kim bilir. Erkeklerin beyni çok karışık işler. Çözemezsin."

Kaşlarını çattı Zehra. Hala yürürken kendince Burak Hoca'ya ters bir bakış attı. Kötü müydü cidden niyeti?

"Sen beni dinle." dedi Alican harfleri uzatarak. "Benim *uzak dur* dediğim her erkekten uzak dur. Kötü adam onlar. Güven bana."

Başını hızla aşağı yukarı salladı Zehra. "Tamam." dedi uslu uslu.

Hoşuna gitti Alican'ın. Keyifle güldü. "Tut bakalım şurayı." derken tişörtünün ucunu Zehra'ya doğru bu sefer kendi uzattı. "Gidelim."

Güldü Zehra. Ona uzatılan yeri parmakları sıkı sıkı kavradı. Zaten teklif edilmese bile tutunacağı tek yer burasıydı. Alican gidecekleri yeri, aldıkları Üstün Başarı Belgesi'ni anlattı. Zehra ise tutunduğu kumaş parçasını bir saniye bile bırakmadı. Tutunduğu bir kumaştı, bağlandığı ise onun altındaki ten ve can. O an içten içe bunu ilk defa bu kadar net anladı.

Büyük bir alana geldik diyemezdik. Ama aynı zamanda büyük bir alana gelmedik de diyemezdik. Garipti ama öyleydi işte. Yeşil bir yerdi. Bunu net bir şekilde söyleyebilirdim. Etrafta kamelyalar vardı. Geniş yeşil alanın hemen sağında 3 tane salıncak yan yana asılıyordu. Arkamızdan akan derenin sesi oldukça huzurluydu. Derenin üzerine bile oturmak için minik barakalar yapmış, sedirlerle süslemişlerdi. Alanın en ucundaki minik ev, lavabo ve su ihtiyacı içindi. Sevmiştim. Güzel mekandı.

Hepimiz bir aradaydık. Bunu daha çok sevmiştim. Bilge ve Barbaros salıncaklarda Mete'yi sallıyordu. Kahkahaları tüm alanda yankılanırken oldukça mutlu duruyorlardı. Hasan abi ve Zülküf mangal başındaydı. Hasan abi, güzel yellemediğini düşünerek elindeki mangal yelpazesini Zülfikar'ın başına vuruyor, o ise aldığı bu darbelerle daha da şiddetle yelliyordu. Alican diğer köşede ayrı bir mangala köfteleri yerleştiriyordu. Zehra pislenen birkaç tabağı yıkamak için Duru ile çeşmenin olduğu eve geçmişti. Zeynep abla, ben ve Ayşegül salata yapıyorduk. Aybüke ise ortamda tek oturan kişi olan Süleyman'ın yanındaydı. Hemen yanlarında ise hiçbir şeyden asla memnun olmayan Memnune Hanım vardı.

Yani Aybüke'nin kaynanası.

"Sen de bir işin ucundan tutsana kızım." dedi Aybüke'ye. "Ne öyle oturuyorsun?"

Boş bir bakış attı Aybüke. "Şu an yapacak bir şey yok."

"Aynen." diye araya girdi Süleyman. "Olsa yapar anne. Sen de yani..." Uyarı dolu bakışlarını annesine dikti. Lakin Memnune Hanım hâlâ memnun değildi. Yüzünü ekşitti. Şu bir haftada anladığım bir şey varsa o da her kaynananın kurban olduğum Neslişah teyzem gibi olmadığıydı. Süleyman'ın babası uzun yol şoförüymüş dediklerine göre. Endişelenmesin diye yaralandığını haber vermemişlerdi. Annesi gelmişti yanına. Ve Memnune teyze öyle marjinal bir kişilikti ki; önüne kuş sütünden softa kursan *kuşa yazık* olmuş diye burun kıvırıyordu. Aybüke'nin biraz çekeceği olabilirdi.

"Ben kızlara bakayım." diyerek yerinden ayaklandı Aybüke. Göz devirerek yanımıza ilerledi. Ve aynı hızla köşeden aldığı bir bıçağı leğenin içindeki domatese acımasızca sapladı. "Lütfen beni sakinleştirecek bir şey söyleyin." derken pek de sakinleşecek gibi durmuyordu.

Ayşegül, Zeynep abla ve ben olmak üzere kısa bir an bakıştık. "Sakin ol." dedi Ayşegül en sonunda.

Gayet makuldü.

"Sağ ol Ayşegül. Baya işe yaradı." diyen Aybüke için pek makul olmamıştı anlaşılan. Tekrar göz devirirken kollarını göğsünde bağladı. "Şaka gibi kadın. Delirtiyor beni. Sesi hiç susmuyor. Her şey mi sorun olur bir insan için? Gerçekten delireceğim!"

Valla bence Murathan'ı da Neslişah teyze doğurmuş olamazdı ama doğurmuştu işte. Çok şaşırmamalıydı Aybüke.

"Kaynanalar hep böyledir." dedi Zeynep abla sessizce. "Çok ciddiye alma. Oğullarını paylaşmayı pek sevmezler."

"Yoo." diyerek araya girdim. "Neslişah teyzenin imkanı olsa şu saniye paket yapıp verecek Murathan'ı bana."

Net bir cevap verdi Zeynep abla. "Murathan huysuz. Kadın başka biri almaz, eline kalır diye korkuyor. Her halde ses etmeyecek sana."

Güzel mangal yapamadıklarını, kendisinin Adanalı olduğunu, bu işin kalbinden geldiğini iddia ederek Hasan abi, Zülküf ve Alican'a bağırarak Murathan'a çevirdim bakışlarımı. Niye öyle diyorlardı? Şu an çevresine biraz kan kusturuyor olabilirdi ama özünde yumuşacıktı benim hurma gözlüm. "Aşk olsun Zeynep abla." derken elimdeki domatesi doğramayı bitirmiş, Aybüke'nin bıçaklayıp idam ettiği domatesi almıştım.

"Gerçekler bebeğim." dedi en bilgili haliyle. "Bir saniye." dedi bize. Mete'ye çevirdi bakışlarını. "Duydum seni Mete. Barbaros abinden aldığın

parayı geri ver. Hemen!" Mete'nin oflama sesi geldi. Elindeki parayı Barbaros'a geri uzattı. Anne olmak ayrı bir ufuk açıyordu sanırım. Buradan bu olayı nasıl duymuştu bilmiyordum ama etkilenmemek elde değildi. Bize döndü tekrar. "Şu an gelip bir kız oğlumla evlenmek istediğini söylese anında Neslişah ablaya dönüşebilirim. Bilmem anlatabildim mi?"

Gülmeden edemedim. O ise umutsuzca başını sağa sola salladı.

"Hiçbir şeyden memnun olmuyor!" diye isyan etti Aybüke. "Böyle birinden Süleyman gibi biri nasıl çıkmış olabilir, hayret etmeden edemiyorum."

İlk gülen Ayşegül oldu. "Adını Memnune koyarken böyle biri olacağını düşündüler mi acaba?"

Güldüm. Duruma yine Zeynep abla el attı. "Çok ciddiye alma. İki güne gidecek zaten."

"Gidene kadar ömrümü yiyecek gibi duruyor."

"Süleyman'a çektirdiklerine say." dedi Zeynep abla. Keyifle güldü. Aybüke'nin ise gözleri kısıldı. Zeynep ablaya da en tip bakışını attı. Yine güldü Zeynep abla. "Şu yağı uzat, kaynanan seni iş yaparken görsün."

"Dert yandığım adamlara bak..." diye homurdandı ama diğer yandan da yağı uzattı. Memnune teyzeye baktım. Burun kıvrımış, ekşimiş bir yüzle bakıyordu her yere. Büyük ihtimal geldiğimiz yeri de beğenmemiştii. Aybüke bir açıdan haklıydı. Süleyman gibi şeker kaymak bir adamın Memnune hanımdan çıkması evrenin şaşırtıcı hamlelerinden biriydi. Salata bitmiş, sofraya kurma işine geçmiştik. Tabakları herkesin önüne bırakıyordum ki mangal önündeki Murathan'ın daha da coştüğünü duydum.

"Lan başlayacağım yapacağınız işe! Niye erken aldınız? ÇİĞ BU ETLER!"

"Bana para verseniz ben pişirirdimkine." diyen kişi tabi ki Mete'ydi.

İsyan eden Hasan abi oldu. "Komutanım sürekli bağıırırsanız ne yapabiliriz, panik yaptırıyorsunuz insana."

Şaşkınca baktı yürüyen gerginlik. "Ben mi panik yaptırıyorum? Lan yapamıyorsunuz ki? İki dakika bırakıp gittim etin haline bak!"

"Gayet pişiyordu komutanım, gelip çeviren sizsiniz!" diyerek muazzam bir cesur yüreklik örneği sergiledi Barbaros.

"Aç kaldık..." diye homurdandı Alican.

Bordo bereli de olsan söz konusu mangal olunca böyle vakalar yaşanabiliyordu. O an Zeynep ablaya hak vermeden edemedim. Neslişah teyze Murathan'ı bana kakalıyor olabilirdi. Adamın sinirlendiği işlere bak!

Piknikte herkesin huzurunu kaçırdıktan sonra bir köşede huzurla çay içen babalar gibiydi. Zülfikar'la kesişti bakışlarımız. *Ne olur bunu buradan al yenge* der gibi bakıyordu. Ortamın huzur ve güvenliği için başka çare yok gibiydi. Ellimdeki tabakları Aybüke'nin eline tutuşturdum. "Ben şuna biraz topraklama yapayım." Aybüke yarımca güldü. Ben ise derin bir nefes vererek Murathan'a ilerledim.

"Yüzbaşı Karakurt." dedim tam arkasına gelince.

Zaten sıcaktı bir de mangal başında durduğundan olsa gerek yüzü ter içinde kalmış, kulakları kızarmıştı. Ondandı bu gerginliği büyük ihtimalle. Sıcağı pek sevmezdi. Bunalmıştı. "Ne var?" dedi ters ters. Başını yana çevirip beni görünce ise ifadesi yumuşadı. "Efendim yavrum?" derken bu sefer sinirli ama daha sakindi.

Kolunu tuttum. "Sen biraz gelsene benimle. Onlar etleri pişirene kadar dolaşalım, hava alalım."

Yelpazeyi salladı. "Ben bıraksam heder olacak etler. Nereye bırakayım?"

"Olmaz." dedim harfleri uzatarak. "Güven timine. Haydi, gezelim biraz." *Noğlar* diyemedim. Tek değildik. "Lütfen." dedim onun yerine.

Ters bakışları bana bakarken biraz çaresizdi. "İyi." derken yine huysuzdu. Elindeki yelpazeyi Hasan abiye uzatırken de huysuzdu. "Hele güzel pişmesin bu etler, diğer turda mangalda pişen siz olursunuz."

"Emredersiniz komutanım." dedi Hasan abi.

"Aynen komutanım." dedi Barbaros.

Elini kalbi üzerine atıp derin bir nefes verdi Zülfikar.

Çok şükür der gibi ellerini yüzüne sürdü Alican.

Güldüm bu hallerine. Ama Murathan'ın arkasını dönmesine izin vermedim. Koluna girip ortamın tersine, tam olarak dere kenarına ilerlettim. "Gel şu yüzünü soğuk suyla yıka da kendine gel. Millete kan kusturdun yine. Lohusa mısın nesin anlamıyorum ki? Bu kadar gerginlik normal değil."

"Düzgün yapamıyorlar. Ne yapabilirim?"

"Mangalda her hizada aynı köfte sayısı yok diye bağırdın az önce Murathan."

Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Büyük ihtimalle sövdü ama pek umursamadım. Derenin yanına inmiştik. "İn şurada yüzünü yıka." derken sırtından ileri iteledim. Sözümü dinledi. Tam ileri eğiliyordu ki kader yine bana minik bir şaka yapmaya karar verdi. Ayağımı attığım taş kayınca küçük bir çığlık attım. Toparlamaya çalıştım ama şu noktada imkansızdı.

Zaten aynı saniyelerde kendimi kış üstü derenin içinde bulmuştum. Su coşkun değildi ama dengemi sağlayamadığım için birazcık ileri savrulunca paniklemiş olabilirdim. Düşerken tutunmak adına can havliyle Murathan'ın pantolonuna yapıştığımдан önce sıkıca belini tuttu. Donu düşün istemezdi. Anlıyordum.

"Lan!" dedi önce şaşkın şaşkın. Düşmesin diye pantolonuna daha sıkı yapıştı. Bir saniye önce yanında dikilirken aynı saniyeler içinde derenin içinde oturuyor olan bana bakakaldı. "Ne oluyor lan?!" Birkaç saniye şaşkınlıkla baktı dere içinde oturan bana. Sonrası ise beni hiç şaşırtmadı. Hayvani bir gülüş saldı.

Toparlanmaya çalıştım ama zordu. İnanamıyordum şu başıma gelene. "Donunu değil beni tutman gerekiyordu, köpek!" diye yükseldim. "Askeriye senden geri alsın o üç yıldızı." Yüzüne su fırlattım. "Yüzbaşı değil onbaşı bile olmaz senden."

Daha çok güldü. Hatta katıla katıla güldü. Avucuna su doldurup yüzüne ve saçlarına sürdü. "Ulan ya!" dedi hala katıla katıla gülerken.

Şu an kendisine kızacak durumda değildim. Kışım üşümüştü. Taşa da oturmuş olabilirdim. Kesin yine moraracaktı malum yerlerimiz. *Rızkımı veren Hüda'dır oğlum, ayık ol* der gibi kendi kendime toparlanmaya meylediyordum ki bir saniye sonra kendimi kucağında buldum.

"Rabbim bana bilerek neşe vermemiş." dedi hala gülerken. "Sonra seni vererek muazzam bir denge kurmuş. Yoksa keyfimi yerine getiren tek canlının sen oluşunun mantıklı bir sebebi olamaz."

Dudak büzdüm. "Dereye düştüm geri zekalı. Ne neşesinden bahsediyorsun?"

"Sık sık yap bunu. Oldukça keyifli bir andı."

Dereye inen yamacın üzerine oturdu ama beni bırakmadı. Yan bir konumda bacalarının üzerine oturttu. Biri var mı diye arkasına baktı. Kot pantolonum ve beyaz tişörtüm fena ıslanmıştı. "Sen de ıslanma." diyerek kucağından kalkmaya meylediyordum ki bırakmadı. Üzerindeki lacivert, önü fermuarlı kapüşonlusunu çıkardı. Sonra ise aynı renk tişörtünü. Karşımda üstü çıplak bir şekilde kalınca anlık bir kalbimiz tekledi. Ne yaptığını anladım. Ses çıkarmadım. Arkasını kontrol etti tekrar. Birinin olmadığına kanaat getirince benim üzerimde ki tişörtü tek hamlede çıkardı. Karşısında sadece sütyenle kalınca sol göğsüme, tam kalbimin üzerine derin bir öpücük bıraktı. "Muazzam denge..." diye mırıldandığını duydum. "Muazzam..."

Tek hamlede kendi tişörtünü bana giydirdi. Fazla büyük gelmişti. Kolları uzun kol misali bileklerime dökülüyordu lakin pek önemi yoktu. Hoşuma gitti. Kokusu ile sarıp sarmalanmış gibiydim. Kapüşonlusunu tekrar giyerken uzanıp fermuarını boğazına kadar ben kapattım. "Pantolonları da değiştirecek miyiz yüzbaşı?"

Sırıttı. "Şimdilik bunlarla idare edelim. Değiştirmektense toptan çıkarmayı tercih ederim."

En cilveli halimle gülerken omzuna minik bir tokat attım. Fenaydı. Ona vuran elimi elinin içine alıp avucumun içinden öptü. Ben ise dayanamayıp avuç içime bıraktığı öpücükle yanağını okşadım, kirpiklerinde gezindim. Dünyamız yine bir hoştu. "Annemler bize söz günü ayarlamış. Haberin var değil mi?"

Öldürücü bir çekicilikle bakışları yüzümde gezinirken onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Haftaya perşembe."

"Bizim de katılımımız mecburmuş."

Güldü. "Bana da öyle dendi. Ne yapalım? Emir büyük yerden." Bir nefes alıp öyle devam etti. Omuzlarıma düşen saçlarımı geri iteledi. "İzin ayarlayabilecek misin?"

"Hallederim." dedim. "Diyorum ki sonra da TUS'a çalışmaya başlayayım." diyerek uzun zamandır aklımda olan diğer bir düşünceyi sundum. Elimini omzundan aşırıp ensesindeki saçlarla oynamaya başladım. Bunu yapmak bana ayrı bir zevk veriyordu. Onu ise daimî olarak sakinleştiriyordu. Bunu beklemiyor olmalı ki şaşkın bir bakış attı. "Ciddiyim." dedim bu bakışına karşılık. "Sonsuza kadar pratisyen hekim kalamam. Uzmanlaşmam lazım."

Gurur duyan bir edayla başını aşağı yukarı salladı. "Hangi alanı istiyorsun?"

"Sence?"

Güldü. "Bence sana en çok kalp yakışır." Yine canıma okuyacak bir bakış attı. "Kalp ve Damar Cerrahisi Uzmanı Doçent Doktor Gökçen Karakurt." Güldü. "Sevdim."

Çenemi yukarı diktim. "Profesör bile olurum. Sen albay olunca ben de boş duracak değilim."

Güldü. "Olursun tabi. Hatta benden önce olursun. Benim aklımı başımdan aldığın için sana yetişemeyebilirim."

İyi laf yapıyor oluşu bir gün yüreğime inmesine neden olabilirdi. Hoş değildi. "Kim kimin aklını başından alıyor acaba?"

Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geldi. Burnu yanağıma hafifçe değdi. Dudağımanın kenarına minik bir öpücük bıraktı. "Senden başka seçenek göremiyorum."

Bu kadar iyi laf yapıyor oluşu hoş olmuyor demiştim. Gülüşüm derinleşti. Dudaklarına minik bir öpücük bırakıp geri çekildim. Siniri tamamen geçmişti. Topraklama başarılıydı. En ponçik haliyle topluma salabilirdim artık. Piknik huzurla devam edebilirdi. Derken alandan yükselen bir sesle bakışlarımız arkaya döndü. Murathan burada olduğuna göre ortamın huzurunu bozacak başka biri yok sanıyordum ama yanlışmış olmalıydım.

"SENİ GEBERTİRİM!" diye var gücüyle bağırıyordu biri. Kızların çığlıkları yükseldi. Murathan ise çatık kaşlarla sesi dinledikten sonra şöyle bir çıkarım yaptı.

"Hasan!"

Kucağından kalktım. Daha doğrusu toparlanamadığım için Murathan toparladı. Yerdeki tişörtümü alırken koşar adım geri tırmandık alana. Görüş alanımıza giren manzara ise oldukça şok ediciydi. Öyle ki elimi şaşkınlıkla dudaklarıma kapatıp minik bir şaşkınlık nidası çıkarmadan edememişim. Tam olarak üçlü görsel şöyleydi: Hasan abi, onun koluna yapışmış Duru ve tam biz alana girdiğimizde Zülfikar'ın suratına inen okkalı bir yumruk.

~20 DAKİKA ÖNCE;

Gökçen, Murathan'ı ortamdaki uzaklaştırır uzaklaştırmaz ekip derin bir nefes vermişti. "Allah Gökçen yengeden razı olsun. Çok şükür ki hayatımızda." diyen Alican tüm duygulara tercüman oldu.

Âmin niyetine hepsi elini yüzüne sürdü. Tekrar işlerine odaklandılar. Kızlar masayı hazırlıyor, erkekler büyük bir ciddiyetle mangal tartışıyor; Timur ise iki ağacın arasına serilen hamakta uyukluyordu. Dev cüssesi ile hamağı yere yapıştırmış olması pek de mühim değildi o an için. Uyku daha önemliydi.

"Biz neyi yanlış yapıyoruz abi?" diye söylendi Alican bir türlü pişmeyen etlere bakarken. "Ben piştim burada bu etler hala pişmedi."

Elindeki mangal yelpazesini şiddetle salladı Hasan. "Yavaş yavaş oluyor oğlum biraz sabret." Alnındaki terleri kolu ile silerken arkasını dönüp, "Zeyno!" diye seslendi. "Sucukları getirsene. Onları da atalım pişsinler. Bunlar bitmek üzere." Kendince keyiflendi. "Sıcak sıcak yiyelim hepsini."

Kısa bir an sonra Zeynep'ten gelen sesle keyfi bir parça bölündü. "Nereye koydun sucukları? Yok burada."

Duraksadı Hasan. Arkasını dönüp eşine baktı. "Ne demek yok? Mor sepetin içindeydi."

Tam olarak şu an mor sepetin içine bakan Zeynep ellerini yok der gibi iki yana açtı.

"Ulan sarı bir poşet vardı onun içinde. Orad-" diyerek elinde yelpazesi ile Zeynep'e doğru ilerliyordu ki önünden geçen şeyle duraksadı. Pek sevgili oğlu elinde boş bir poşeti sallaya sallaya ilerlemekteydi. Poşet oldukça tanıdıktı. Sarıydı... Kısa bir an için duraksadı. Mete neşeli bir şarkı mırıldanarak aralarından hoplayıp giderken Zeynep ile göz göze geldiler. Bakışlar aynı anda Mete'nin geldiği yöne döndü. İlerideki bir kamelyada başka bir aile piknik yapıyordu. Adam mangalın başındaydı. Kadının elinde ise sucuk vardı.

Bu da çok tanıdık bir sucuktu. Hasan'ın şu noktadan dahi tanıyabileceği orijinal Kayseri sucuğu.

Alnında bir nokta hızla atmaya başlarken gözü seğirdi. "Mete..." derken oldukça sakindi. "Sakin bunu yapmamış ol."

Mete sırttı. Bir hayli mutluydu. "Bugün kârlı bir gündü!" Poşeti bir sağa bir sola sallayıp içine hava doldurdu. Üstüne bir de şarkı söyledi. "İlgaz, Anadolu'nun sen yüce bir dağsın! Baharda yer yüzünde o cennetin bağısın." Öğretmeni Bilge'ye koştu. "Doğru söyledim değil mi öğretmenim?"

Bacağına sarılan çocuğa bakarken dudaklarını ısırdı Bilge. Başa gelenin o da farkındaydı. "Çok doğru söyledin. Aferin çocuğum..." derken Mete'nin saçını okşadı ama bakışları yere yığılmasına ramak kalan Hasan'daydı. Tıpkı herkes gibi.

"Zeynep koş!" diye yükseldi en sonunda Hasan. Tansiyonu alnında atıyordu. "Zeynep, bu sucukları yan masaya satmış! ZEYNEP, DOĞRAMADAN KOŞ! ZEYNEP KOŞ!"

Hızla ileri atıldı Zeynep. "Ay aman be oğlum ya!" derken Mete'ye oldukça ters bir bakış atıyordu. Hızla Bilge'nin bacağından ayırıp eline yapıştı. "Kaç para aldın? Çabuk çıkar."

Yüzü düştü Mete'nin. Kısa bir an için cevap vermedi. Belki yerdi. Lakin babası yemedi. Ortamda kim varsa bıyık altından gülerken Hasan, elindeki yelpazeyi yüzüne sallıyor, düşen tansiyonu yüzünden yüzüne hücum eden kanı ve ateşi dizginlemeye çalışıyordu. "Seni kazandığım gecenin şafağında doğan güneşe ne diyeyim de ne ola!" diye ağzının içinde mırıldanarak pek sevgili oğluna ilerledi. "Çıkar lan parayı!"

"Of." demekle yetindi. Elini cebine atıp 500 lirayı çıkardı. "Gayet kârlı bir işti baba. Bununla kendimize bir değil iki tane sucuk alabiliriz. Biraz mantıklı düşünsenize."

"Ben mantıklı düşünsem seni yapmazdım oğlum, valla bak!" diye isyan eden Hasan son notadaydı. Parayı oğlunun elinden aldı. "200'e aldığım sucuğu 500'e satmış ya. Nesin sen? Kara Borsa mı? Şaka gibi. Hadi bu sattı, tamam. El kadar çocuktan sucuk alıp 500 lira verenin de mi aklı yok?"

En masum bakışını attı Mete. "Babam gönderdi dedim..."

En sonunda Zülfikar kocaman bir kahkaha patlattı. Mete'yi kimseye yem edecek değildi. "Şöyle düşün abi; çocuk ülke ekonomisine ayak uyduruyor. Yirmi beş kuruşa da satabilirdi." Alican'a döndü. "Haksız mıyım Aliş? Destekle lan beni."

Alican'dan beklediği yanıtı alamadı zira Alican arkasında yoktu. Mangalın önünde Zehra ile beraberdiler. Gülerek bir şeyler konuşuyordular. Gözlerini kısıtı bu görüntüye Zülfikar ama söze giren Mete ile tekrar konuya dönmek zorunda kaldı.

En bilgili bakışı ile bakıyordu Mete. "Kayseri sucuğu bu Zülfikar abi." Minik ellerini iki yana açtı. "25 kuruşa satılması teklif dahi edilemez."

Ya sabır çekti Hasan. En içlisinden hem de. İnsanın dünya sınavının evladı olması bir hayli zordu. Hızla ileri koştu. Sucuk doğranmadan yetişmeliydi. Kadının eline bıçak aldığını görünce koşarken bağırmak zorunda kaldı. "DUR! ABLA KURBANIN OLAYIM DUR! ZEYNEP KOŞ!"

Zeynep gerçekten de eşinin peşinden koştu. Timin hepsi bu görüntüye güldü. İki kişi hariç. Kaydettiği paraya yanan Mete ve başı dumanlı Duru.

Aynı saniyelerde Barbaros çok farklı işlerle uğraşmaktaydı. Mangaldan bir posta köfteyi alıp yan tarafta köfte için ayrılan tabağa dökmeye başladı. Anında Bilge belirdi yanında. Önce sıcak yüzünden alnından ve yanaklarından akan terleri minik bir peçete yardımıyla şefkatle sildi. Sonra ise bir bardak suyu Barbaros'a doğru uzattı. "Birazcık iç de ferahla." derken her zamanki gibi masum ve tatlıydı.

Baktı Barbaros. Aşkla. Böyle bir karar verdiği için kalbinin alnından bir kere daha öptü. Dünyadaki en masum kalbi sevdiği için göğüs kafesinde atan bu varlığı ilk defa bu kadar canlı hissediyordu. Ani bir coşku seline kapıldı. "Kız ben seni içeyim de öyle ferahlayayım." diye sessizce mırıldandı. Tam yanağına uzanıyordu ki Bilge durması adına elleri ile aralarında duvar oluşturmaya çalıştı ama başaramadı. Barbaros al yanaktan ballı bir öpücük aldı. Derin bir, "Oh!" çekerken suyu da kafaya dikti.

Güldü Bilge ama bakan, gören var mı diye sağa sola bakmayı da ihmal etmedi. Utançla iki elini kızaran yanaklarına attı. Barbaros ise tabağa aldığı köftelerden birini alıp üfledi. Soğuduğuna kanaat getirince Bilge'ye uzatarak büyük bir kıyak geçti. "Kimse görmeden ye şunu." dedi sessizce. "Çabuk."

Denileni yaptı Bilge. Hızla köfteyi mideye indirdi. Onlar bir köşede kendi dünyalarında mutlu mesut yaşarken diğer yandaki Duru pek de memnun değildi bu hayattan. İnatla Zülfikar'a bakmıyor, göz göze gelmemek için her yolu deniyordu. Kızgındı kendine. Bu dünyada en çok kızdığı kadın olan annesine dönüştüğü, cesur olmayan bir adamı kalbine aldığı, kendine bu hakareti yaptığı için ölesiye kızgın ve kırgındı. Bu yüzden Ayşegül'ün, "Duru!" diye seslenişini üçüncü seferde duyabildi.

"Efendim?" diyen dalgın bakışları Ayşegül'e döndü.

"Kızım kime diyorum iki saattir?"

Sesi ve ifadesi durgun bir su gibiydi. "Dalmışım biraz. Ne oldu?"

Bu görüntü Ayşegül'ün gözünden kaçmamıştı. Eline aldığı tabağa Zeynep'in getirdiği poğaçalardan alırken göz ucuyla mangal başında dikilen Zülfikar'ı işaret etti. "Hayırdır, kavga mı ettiniz?"

Göz devirdi Duru. "Başlama yine Ayşegül."

"Ben başlamasam hiçbirinizin bir şeye başlayacağı yok. Sizin aşk hayatınız yüzünden bana sıra gelmiyor farkında mısınız? Önümü açın ki sıra hızlansın."

Güldü Duru. "Sıramı sana veriyorum o zaman." Konuyu değiştirmek adına sağa sola baktı. Boş su şişelerini görünce can havliyle onlara yapıştı. "Su bitmiş. Alıp geliyorum." Arkasını dönüp koşar adım uzaklaştı.

Arkasından bakan Ayşegül göz devirirken başını sağa sola sallamıştı. "Şaka gibiler..." Bakışları mangalın başında bir şeyler konuşup gülüşen Alican ve Zehra'ya değdi. Olanı anlayacak kadar zeki olmak zordu. "Asıl ben şaka gibiyim ya..." derken kapalı kısmetine söyleyecek sözü tükenmişti. İçli bir nefes verirken ağzına elindeki poğaçayı tepti. Bu kadar bolluğun

içinde o nasıl dımdızlak kalmıştı hala anlamış değildi. Dertli dertli sofraya yerleştirmeye devam etti.

Aynı saniyelerde mangal başında bekleyen Zülfikar'ın bakışları elinde su şişeleriyle ilerideki eve ilerleyen Duru'daydı. Hasan abi yan kamelyadaki adamlarla konuşuyordu. Fırsat bu fırsattı. "Barbaros, şu mangala bak. Benim biraz işim var." Elindeki yelpazeyi yanındaki Barbaros'un gövdesine yasladı.

Bilge, Ayşegül'ün yanına gitmişti. Duru'nun da nereye gittiğini gören Barbaros anında Zülfikar'ı kolundan yakaladı. Kalın kaşları altından oldukça ciddi bir bakış attı. "Saçmalama!"

Umursamadı Zülfikar. "Şu kara, gudubet kaşlarını üzerimden çek kardeşim." derken Barbaros'un elinden kurtuldu. İleri bir adım attı. "Çok vaktim yok. Oyalama."

Bir kere daha yakalamaya meyletti Barbaros. Yakaladığı kolu kendine çekip ters bakışlarını atmaya devam etti. Sessizce mırıldandı. "Böyle yaparsan hiç vaktin olmayacak. Salaklık yapma. Dur şurada. Kız geldik geleli yüzüne bile bakmıyor."

Duru'nun arkasından baktı. "Ben de tam olarak bunun nedenini öğreneceğim."

"Zülfikar!" diye çıkıştı dişlerini sıkarak. "Şu ortamda olmaz birader. Dur şu yanımda. Hasan abi anında anlar. Eceline mi susadın sen?"

Dinlemedi bile. Kolunu sıkan elden hızla kurtuldu. "Aynen, ecel suyumu içmeye gidiyorum şimdi, izinle." Koluna vurdu dostça. "İdare et beni." İleri doğru koşar adım ilerledi.

Arkasından bakan Barbaros dertli bir nefes vermeden edemedi. Elindeki yelpazeyi yüzüne doğru salladı. "Sıçtık. Haydi bakalım..."

Hemen yanına Alican geldi. İkisi birlikte seke seke giden Zülfikar'ın arkasından dertli derli baktı. "Ne olur tahmin ettiğim yere gitmiyor deyin komutanım."

Derin bir nefes verdi Barbaros. "Aliş." dedi sakince.

"Buyurun komutanım."

"Bir replik var bilir misin?"

"Söylerseniz bilirim komutanım."

"Altın kapılarımız kan olacak gibi Aliş. Bildin mi?"

Kısa bir an ikisi de birbirine baktı. Bu işin sonu pek de iyi durmuyordu. "Bildim komutanım..." dedi Alican. Bilmiyor olmayı tercih ederdi oysa.

Arkalarından gelen oldukça sakın bir sesle irkildiler. "Keşke bende yediğiniz her boku bilmek zorunda kalmasaydım." diyordu etlerin başına geçen Timur. İkisinin de bakışları Timur'a döndü. Onlar dertlerine yanarken gerçekten yanan etlerin imdadına Timur yetişmişti. Mangalı ateşin içinden çıktı. İkisine dikti bakışlarını. "Bu salak bu boku yerken siz neredeydiniz?"

Dertli bir nefes daha verdi Barbaros. "Tam olarak biz de yanındaydık komutanım."

"Engel olamadık ki." dedi Aliş çaresizce. "Biz öğrendiğimizde çoktan ateş bacayı sarmıştı."

Başını umutsuzca iki yana salladı Timur. Yeterli bir cevaptı. Sakince etleri mangaldan табаға boşalttı ve gelecek olan kaosu her zamanki gibi sessizce bekledi. Hissediyordu. Yakındı. Ama dile getirmedi. Üşendi.

Zülfikar ise büyük bir azimle ilerlemişti Duru'nun arkasından. Alanın biraz ilerisinde kalan küçük bir ev vardı. İçeride tuvaletler, onun arkasında ise çeşme vardı. Hızla arkayı dolandı. Burası daha ormanlıktı. Alanın arka tarafında kaldığı için görünmesi de bir hayli imkansızdı. Duru'yu çeşmenin altına yerleştirdiği su şişesinin dolmasını beklerken buldu. *Susadım çeşmeye varmaz olaydım* diye ortama giriş yapmak vardı ama ciddiyetini korudu. Birinin geldiğini anlayan Duru'nun da bakışları anında ona dönmüştü. Gelen kişiyi gördüğü an kalbi göğüs kafesine vurdu. Bu tepkisi için kendine içten içe söylenirken önüne döndü ama kalp hızını dengede tutmak bir hayli zordu. Önceden bu kadar yakışıklı gelmezdi gözüne. Tamam, timi ilk gördüğünde bile gözüne ilk o çarpmıştı ama pek de üzerine düşmemişti. *Yakışıklı ama şerefsiz* deyip geçmişti.

Lakin şimdi öyle olmuyordu. Sarı saçları her geçen yıl biraz daha koyulaşıyor, ayrı bir hava veriyordu sanki. Mavi gözlerinden bahsetmek dahi istemiyor, geniş omuzları ve vücut hatları arada başının dönmesine neden olabiliyordu. Kendine içten içe okkalı bir küfür daha savurdu.

"Selam." diyerek yanına yaklaşan bedene bakmadı. Hatta cevap dahi vermedi. Onun yerine su bidonuna bakmayı tercih etti. En azından içine aldığı suyu koruyacak kadar sadakat dolu bir varlıktı bu bidon.

Kızın bu halinin nedenini anlamayan Zülfikar biraz daha yaklaştı. En son hatırladığı kadarıyla araları iyiydi. İlmek ilmek işlemişti. Bozulması demek kafasına sıkılmak demekti. "Selam dedim sarı kafa." diye kendini yeniledi. "Yok mu bir selamın."

Duru yine bidona bakmayı tercih etti. Gerçekten daha makuldü. İçi doluyordu en azından. İçi boş biriyle yüz göz olmaktan daha iyiydi. Birden

alttan önüne uzanan kafayla duraksadı. Boncuk boncuk yüzüne bakan bu mavilikleri aniden görmeyi beklemiyordu. İrkilerek bir adım geriledi. "Ne yapıyorsun sen?!"

Ela gözler ona dönünce rahatladı Zülfikar. Belki de bal rengiydi. Bilemiyordu. Ayırmak zordu. Ama bu gözlerin gözlerine değmesini istiyordu. Bunda netti. "İletişim kurmaya çalışıyorum."

"Dönüt alamıyorsan bu karşıdaki kişinin seninle iletişim kurmak istemediği anlamına gelir."

Gülümsedi Zülfikar. "İletişim dersi için sağ ol. Ama zorlayınca dönüt alabiliyormuşsun demek ki."

Göz devirdi Duru. "Bu iletişim değil iletişimsizlik olur." Pek sevgili bidonuna ulaşmak için ileri bir adım attı. Önüne çıkan Zülfikar'ı ise elinin tersiyle yana iteledi. "Çekil şuradan."

Çekilmedi Zülfikar. Kolundan yakaladı. "Yeterince iyi bir iletişim sağladığımızı düşünüyordum. Derdin ne şimdi? Yine neye kıl oldun?"

"Sana!" dedi Duru en net şekilde. Kolunu hızla geri çekti. "Daha fazla kıl olmamı istemiyorsan çekil şuradan!" Yanından geçip pek sevgili su bidonunun yanına ulaştı. Ha bu bidonu sevmiş ha bu adamı. Farkı var mıydı? Yoktu işte. Cesareti olmayan bir adam ne yapabilirdi ki? Kendine ve kalbine bir türlü inanamıyordu. Bunca yıl durduktan sonra başına bu mu gelmeliydi yani?

"Duru!" diye çıkıştı Zülfikar.

"Ne var?" diye o da çıkıştı. İkisi de ateş saçan gözlerle baktılar birbirlerine.

"Dengesiz misin kızım sen? Bir öylesin bir böyle. Kafa mı buluyorsun benimle?"

Güldü Duru. Ama oldukça umutsuz bir gülüştü bu. "Dengesiz olmak korkak olmaktan iyidir, emin ol."

Kısa bir an şaşkınlıkla baktı Zülfikar. Duru tekrar bidona bakmaya başladığında ise patlama noktasına gelmişti. Yok sayılmak istemiyordu. Zaten sinirleri son noktadaydı. Günlerdir uyuyamıyordu. Düşünmekten sıyracaktı. Bu iş böyle devam edemezdi. "Sen bir bana baksana!" derken kızı kolundan tutup kendine çevirdi. Gövdesine çekti. Her zamanki umursamaz duruşundan eser yoktu. Oldukça ciddi baktı. Dudakları arasında oldukça az bir mesafe vardı. "Kimmiş korkak söyle bir yüzüme."

Umursamaz olması daha iyiydi oysa. Bu halleri Duru'nun başına ayrı bela oluyordu. Bocaladı kısa bir an. "Bırak..." derken eskisi kadar sinirli ve

kararlı değildi.

"Bırakmıyorum." dedi Zülfikar en net şekilde. Yavaşça kadının dudaklarına daha çok yaklaştı. "Aramızdaki bu şeyin sen de farkındasın." derken daha sakindi.

Evet, farkındaydı. Ama farkında olmak istemiyordu Duru. Yakın olması başa belaydı. Girdap misali çekildiğini hissediyordu. Konuşmak için dudakları aralandı ama hemen dibindeki dudaklar yüzünden duraksadı. "Sen de hissediyorsun." derken biraz daha yaklaştı Zülfikar. Eli kolundan sıyrılıp kadının beline dolandı. Yavaş yavaş, usul usul dokundu. Ürkütmeden, korkutmadan...

Cevapsız kaldı Duru. Normal zamanda susmayan dili kilitlenmişti adeta. Bu sefer zinciri diline vurmuş olma ihtimali yüksekti. "Eskisi gibi yüzüme bakmıyorsun, artık gözlerime bakıyorsun." dedi Zülfikar. O ana kadar ciddi anlamda yüzüne değil de gözlerine baktığını anlayamadı Duru. "Beni görüyorsun." diye eklediği an dudakları arasındaki mesafe sıfırlanmak üzereydi. "Gördüğünü inkâr mı edeceksin Duru?"

İçli bir nefes verdi Duru.

"Hissettiğini inkar mı edeceksin?"

Geri adım atacak cesareti bacaklarında bulamadı Duru.

Zülfikar, "Bütün kalbimle ilk defa senin karşında duruyorum." derken aradaki mesafe kaybolmak üzereydi. "Arkanı mı döneceksin?"

Dönemedi Duru. Kısa bir an için nefesi sıkıştı. Kendini toparlamakta bir hayli zorlandı. Tam dibinde duran dudaklar ve gözler arasında gidip geldi bakışları. Arada karşı koyması oldukça zor bir mıknatıs vardı sanki. Zira Zülfikar'ın dudakları dudağının kenarına minik bir öpücük bırakırken sakince gözlerini kapatıp üstüne bir de derin bir nefes vermesinin başka açıklaması olamazdı.

Zülfikar ise şu an bayılabilse bu fırsatı asla kaçırmazdı. İlk defa kalbi bu denli deli çırpınıyordu göğüs kafesinde. Biraz daha yaklaştı. Dudağının kenarına bir öpücük daha bıraktı. Duru yine kaçmadı. Geri itmedi. Aksine daha çok sokuldu. Ve aynı saniyelerde ikisinin de göğüs kafesine vuran kalplerine olan oldu. Duru dudakları üzerindeki dudaklara en cüretkâr şekilde cevap verdi. Nereye koyacağını bilemediği ellerini Zülfikar'ın yüzüne ilerletti. Zülfikar ise sıkıca belinden kavradı. Aralarında kovalar dolusu benzin varmış da ateşlenmek için bu anı bekliyormuş gibi bir ateşle dudakları birbirine kenetlendi. Adımları geriledi. Ama hissetmediler. Derin

bir tutkuyla birbirlerine kenetlendi tenleri. Bedenleri hep bu anı beklemiş gibi sıkıca birbirine sokuldu.

Başı dönüyordu Duru'nun. Bu o değildi. Dudakları üzerindeki bu tenden zevk alması normal değildi. Beynindeki bütün sesleri susturmak istedi o an için. Kendini tamamen bu ana ve sıcaklığa bırakmak istedi. Güvenmiyordu ama bir o kadar da güven veren bir sıcaklıktı. Garipti. Ama olmadı. Kendini daha fazla buna bırakamadı. Dudakları birbirinden kopmamış, nefesleri birbirine karışıyordu ki kısa bir an için susturmayı başardığı, daha doğrusu Zülfikar'ın gür çıkan sesinden sesini duymadığı mantığı kalbinin üzerine ağır bir yumruk indirdi. Net bir şey söyledi.

OLMAZ! BU ALACAĞIN EN MANTIKSIZ KARAR!

Kalbine inen darbeyle irkildi Duru. Elleri tam Zülfikar'ın saçlarına dalıp kendine daha çok çekiyordu ki ani bir şekilde kendini geri çekti. Bir adım geriledi. Kopamadı, zorlandı, dudakları sızladı. Az önceki sıcaklığa tekrar sokulmak istedi ama olmadı. Nefes nefese kalmıştı. Birkaç saniye önce Zülfikar'ın saçlarına dalmak için kalkan eli yine kalktı. Ama bu sefer aşkla değil, yoğun bir öfkeyle. Zülfikar'ın omzuna okkalı bir yumruk savurup geri iteledi. Ne olduğunu anlamayan, bir duygudan diğerine geçen Zülfikar'ın kaşları çatıldı.

"Ne yap-" diyerek ileri bir adım atıyordu ki Duru şiddetle bağırınca olduğu yerde kaldı.

"UZAK DUR BENDEN!"

"Duru..."

Duru için artık patlama noktasıydı. "Senin karşında oyun oynayacağın biri yok! Senin karşında senin ucuz zevklerini tatmin edecek biri yok! Senin karşında gönül eğlendireceğin biri yok!"

"Duru, saçmalama."

Susmadı Duru. Çenesini yukarı dikti. En isyankâr bakışını attı. "Hoşlanıyorum, evet. Bunu asla inkâr etmeyeceğim. Ben hissettiğim hiçbir şeyden hiçbir zaman kaçmadım. Ama kendimi senin gibi bir erkeğin kollarına atacak kadar kendime saygımı da kaybetmedim."

Az önce aşk sarhoşluğu ile bayılacakken şu an sinirden bayılma noktasına gelmişti Zülfikar. Sinirli bakışlarla ilerledi önünde kadına. "Nasıl bir adammışım ben? Bir de bana söyle!"

"Güvenilmez!" dedi Duru çenesini yukarı dikerek. "Korkak! Gelip burada bana bunları söylüyorsun, söyle; bunların kaçını abimin önünde söyleyebilirsin? Ben söyleyeyim Zülfikar Şahin. Hiçbirini!" Göğsüne iki

kere vurdu. "Sende o yürek yok. Sende seviyorum dediğin kadına sahip çıkacak yürek yok!"

Zülfikar'ın kaşları havalandı. Duru ise devam etti.

"Alışmışsın zora gelince kaçmaya, sende yanında durulup da tutulacak el yok! Sevdim diyorsun, hani, nerede? Ayrıl dediler diye sevdiğin kadına tek bir açıklama yapmadan ayrılmışsın. İyiliği için deyip kendini avutuyorsun. Zora geledim diyemiyorsun. Hadi ben tuttum bu eli. Yarın abim de sana ayrıl deyince yanımdan kaçmayacağın ne belli? Neyine güveneyim ben senin? Olmayan cesaretine, sadakatine mi? NEYİNE GÜVENEYİM BEN SENİN, SEN SÖYLE!" Nefes nefese kalmıştı Duru. Bütün öfkesini, aylardır içini kemiren duyguları coşkun bir ırmak misali döktü. "Durup da burada sana gönül eğlencesi olacak değilim! Şimdi çekil şu önümden!"

Çekilmedi Zülfikar. Kızın kolundan kavradı. Hayatında ilk defa kafası bu denli atmıştı hatta. En ters bakışını attı. Öyle ki bir an Duru bile ürktü. Duru ciddi olmadığını düşünüyordu belli ki. Haklıydı da. Verdiği imaj çok da iyi değildi. Ama bu kadarı da fazlaydı. İnsanın sevdiği kalpten akan zehir ruhta daha hızlı yayılıyor, daha acı veriyordu. Duru'nun dili ise akrepten farksızdı.

"Bırak!" diye diklendi Duru.

Bırakmadı. "Asıl sen bana söyle." dedi içinde patlayan volkanların aksine oldukça sakin bir sesle. "Sen benim yanımda duracak mısın?"

Boş bir bakışla baktı Duru. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Bu noktada beklenmedik bir şekilde yükseldi Zülfikar. "Sana tek bir soru sordum. Ben senin yanında durursam sen de benim yanımda duracak mısın? Var mı o kadar cesaretin? Sende var mı benim yanımda duracak yürek?!"

Ukalaca güldü Duru. "Sen bana cesaret dersi verecek en son adam bile değilsin Zülfikar Şahin."

Başını kararlılıkla aşağı yukarı salladı. "Güzel." derken tuttuğu kolu bıraktı. "Şimdi görelim sendeki yüreği de Duru Giray." Bir adım geriledi. "Yanımdaysan önüme geçersin, ben yokum diyorsan da bir köşeden izler asıl cesaret neymiş görürsün."

İlk defa gördüğü bir ateşle yanıyordu Zülfikar'ın mavi gözleri. Ateşler dönüyordu sanki içinde. Bu durum Duru'yu biraz korkutmuştu. Hızla ileri atılan Zülfikar'ın peşinden koştu. Bir delilik yapacağına şu noktada emindi. "Zülfikar! Zülfikar saçmalama dur. Ne yapıyorsun? Dur!" diye peşinden koştu ama bazı şeyler için oldukça geçti. Zülfikar kararmış gözler ve kararlı adımlarla alana ilerliyordu. Bu gelişi ve peşinden koşan Duru'yu gören tüm

gözler onlara dönmüştü ki Zülfikar kalan son mangalı tabağa alan Hasan'a karşı ihtişamlı bir giriş yaptı.

"HASAN ABİ!" diye bağırdı var gücüyle.

Ne olacağı bu noktada anlayan Duru hızla koluna yapıştı. "Zülfikar, hayır."

Dinlemedi Zülfikar. Kolundaki elden sıyrıldı. Sinirden gözü dönmüştü. Cesaretse cesaret. Duru Giray âlâsını görecek.

Hasan'la birlikte hepsinin bakışları ikiliye döndü. Gülen yüzler sorgulayan ifadelere dönüştü. Hasan'ın tek kaşı havaya kalkarken Zülfikar bir ihtişamlı girişine devam etti.

"BEN DURU'YA AŞIĞIM!"

Ortama hayali bir bomba düşmüş gibiydi. Birkaç saniye için herkes öylece kaldı. Bunu beklemeyen Duru olduğu yere çakıldı. Ellerini ağzına atıp kalbi ağzından çıkmasın diye tampon bölge oluşturdu. Bu denli bir cesaret gösterisi ciddi anlamda beklemiyordu.

Yattığı hamaktan usulca toplandı Timur.

"O my God!" dedi Ayşegül her kelimeyi heceleyerek.

"Ne?!" diye yükseldi Zeynep.

Ellerini ağzına kapattı Zehra.

"Of ya..." dedi elinden giden paraları düşünen Mete.

"Şaka yapıyorsunuz?" dedi Aybüke.

"Lan nasıl?!" dedi Süleyman.

"Tamam da niye bağırdı ki şimdi?" diye huysuzlandı Memnune Hanım.

Ama en büyük şok şüphesiz Barbaros ve Alican'daydı. Ağzına attığı eti kaçan ağız tadıyla hızla yana tükürdü Alican. Gerginlikten kusacağım diyemedi. "Benim midem bulandı galiba komutanım."

Sıkıntıyla yüzünü avuçladı Barbaros. Böyle bir çıkışı o bile beklemiyordu. Oldukça şaşkındı. Diğer yanındaki şaşkın sevdiceğine döndü. "Bilge, kan tutuyorsa şöyle biraz kenarda dur kurban olduğum. Buralar karışacak." Diğer yanındaki Alican'a döndü. "Kesici ve delici ne kadar alet varsa topla Aliş... Şu etleri de al şuradan kana bulanmasınlar. Sonradan yeriz belki. Şu an burası biraz karışacak gibi."

Ve karıştı da.

Hasan ve Zülfikar birkaç saniye için birbirlerine baktı. Farkında olduğu ama inatla kabullenmek istemediği gerçek yüzüne vurduğu için içine dolan öfke denizine kapılmamaya çalıştı Hasan ama oldukça zordu. Severdi Zülfikar'ı. Hatta içten içe en çok onu severdi. Şeytan tüyü vardı. Asla

kıyamazdı. Kendi yemeğinden alıp ona vermişliği, kendini onun için kurşunların önüne atmışlığı çoktu. Bir şans daha verdi bu anıların hatırına. Derin bir nefes verirken öfkesine hâkim olmaya çalıştı. "Saçma sapan konuşma, çık git şu önümden."

Lakin konuşmaya devam eden Zülfikar bu son şansı da fark etmeden tüketmişti. "SANA DEDİM Kİ; BEN DURU'YA AŞIĞ-"

Cümlesi yanağına inen okkalı bir yumrukla bölündü. Yüzü sol yanına doğru değerken yanağına bir şiddetli yumruk daha inmişti. Ağzına gelen kanı yuttu. Alıştı. Asla umursamadı. Kızlardan yükselen çığlıklar ise onların böyle bir şeye alışkın olmadıklarının en büyük işaretiydi. Ortam karıştı. Hepsi birlikte ileri atıldı. Tek kaçan Mete'nin elini tutup bunu görmesin diye alandan uzaklaştıran Bilge'ydi.

"SENİ GEBERTİRİM!" diye bağırان Hasan, Zülfikar'a bir yumruk daha indirirken Zülfikar asla kaçmıyor, elini kaldırmıyor, kendini korumuyordu. Duru ileri atılıp abisinin kolunu kavramaya çalıştı. Zülfikar'la bakışları kesişti o an için. Yanındaysa önüne geçerci, yoksa şu an ölse bile Zülfikar'ın pek umurunda değildi. Murathan ve Gökçen de gelmişti. Herkese şaşkın bir bakış atarken sorgulamaya pek vakit olmadığının farkındaydılar. Murathan hızla Hasan'a ilerleyip kollarından tutmaya çalıştı. Diğer kolundan Timur tuttu ama delirmiş bir Hasan'ı zapt etmek bir hayli zordu. Barbaros, Zülfikar'ı geri çekti. Alican, komutanının önünde siper oldu. Ama Zülfikar ikisini de kenara iterek tekrar Hasan'a yaklaştı. Dayak yemek ister gibi bir hali vardı. Hasan ani bir manevra ile Murathan'ın ve Timur'un ellerinden kurtulup tekrar Zülfikar'ın burnunun ortasına okkalı bir yumruğu indirdi. İşte bu acıtmıştı. Dengesini kaybedip birkaç adım geriledi.

Bütün dur ikazlarına rağmen Hasan durmadı. "Geçmiş benim karşıma ne diyor it!" Yakasına yapışıp ateş saçan gözlerle baktı. "Seni gebertirim, duydun mu beni? Yemin ederim şu an çeker vururum seni!"

Murathan ve Timur tekrar Hasan'ı geri çekmeye çalıştı. Yüzü gözü aldığı darbelerden kana bulanmış Zülfikar belindeki silahı tek hamlede çıkarıp Hasan abiye uzattı. "Çek vur o zaman. Sevdim diye korkacak değilim."

"Lan!" diyerek silaha yapıştı Barbaros. Hızla elinden aldı. "Dana yüreği mi yedin manyak, ne yapıyorsun?"

Hasan ise bir kere daha öne atıldı. Bulduğu aradan ve onu kavrayan kollardan sıvışıp Zülfikar'ın suratına bir yumruk daha indirecekti ki bu sefer Zülfikar'ın önünde beliren çok başka bir bedenle ilk defa duraksadı. "Abi, dur!" diyordu ağlamaklı bir ifadeyle bakan Duru. Bir eli arkasında kalan

Zülfikar'ın göğsüne yaslıydı. Diğeri elini ise abisiyle arasına en net şekilde çekmişti "DUR!"

Kısa bir sessizlik çöktü alana. Bunu fırsat bilen Timur ve Murathan, Hasan'ı daha da geri çekti. Zülfikar ise öksürdü. Ağzından eline dolan kanları pek umursamadı. Çenesi kırılmış olabilirdi. Ya da burnu. Hiç umurunda değildi. Önünde dikilen bedene ve tişörtünün önüne sıkıca tutunan ele bakarken ağzından akan kanlara rağmen gülümsedi. Can acısı şu görüntüye göre mühim değildi.

Duru arkasında değil yanında durmayı seçmişti.

Hasan ise hayal kırıklığı ile doldu kardeşine bakarken. "Sakın!" derken gözlerinden çıkan ateş her yeri eritecek cinstendi. "Duru, sakın!"

Cevap vermedi Duru. Dik dik baktı. Önünde dikildiği bedenden uzaklaşmadı.

Hasan'ın hayal kırıklığı cam kırığı gibi boğazına battı. "Sen de mi?" derken öfkesi hayal kırıklığı ile birleşerek sesinde bir noktayı kırmıştı. "Sen de mi buna..." Gerisini getiremedi. Cevabın hayır olmasını umdu. Olmadı ama. Duru yine cevap vermedi. Hayır demedi. Onun yerine ondan beklenmeyecek bir şey yaptı. Her zaman dik tuttuğu başı usulca yana eğildi. Hırçın bakışları çaresiz bir hal aldı.

Hasan'ın kolunu kanadını hiçbir şey kıramazdı. Ama bu bakış kırdı. Bağırmalıydı oysa kardeşi. Her zamanki gibi karşı gelmeliydi. Dik başlı olmalıydı. O zaman kararlarına karşı gelebilirdi. Böyle bakmamalıydı. "Yapamazsın." derken bakışları sadece kardeşindeydi. *Geçmiş, annemizi hatırla* der gibiydi bakışları.

Bu noktada çenesini yine yukarı dikti Duru. "Kalbimin hesabını da sana verecek değilim!"

İşte onu yükseltecek yegâne şey buydu. Duru ve ters cevapları. "Buna mı güveneceksin?" dedi şaşkın bir sinirle. "Önünde dikildiğin adam kim senin haberin var mı?"

"Fazlasıyla." dedi Duru. Arkasındaki Zülfikar'ın ona olan aşk dolu bakışlarını görmedi. Ama sıkıca kavradığı tişörtünden elini kavradığını hissetti. Ses etmedi. Sıcak parmakların kendi parmaklarına kenetlenmesine izin verdi.

Kollarına yapışan Timur ve Murathan'dan can havliyle uzaklaştı Hasan. "Bence yok! Senin her zamanki gibi bir bok bildiğin yok! Hani lan feminizm? Hani lan kadın hakları? Hani lan insan hakları bildirisi?!" Zıvanadan çıkmış bir halde ileri atılıp Duru'nun koluna yapışmaya çalıştı.

Duru'nun ondan uzak durması yetmezmiş gibi tim de aralarında tampon bölge oluşturmıştı. Ulaşamadı kardeşine. Daha da delirdi. "Kadın hakları gelip yüzüne tükürse yeridir! Sen benim kardeşim olamazsın!"

"Hasan abi tamam, abartma o kadar." diyerek Barbaros araya girmeye çalıştı ama Hasan açısından sakın olmak pek mümkün değildi. Hızla ileri atılıp Duru'yu kolundan yakaladı. "Yürü." derken dişlerini sıkıyor, kendi ile beraber kardeşini de sürüklüyordu. Bu çekiştirme yüzünden birbirine kenetli elleri çözülen Duru ve Zülfikar birbirine çaresiz bir bakış attı. Zülfikar, Duru derdinde; Duru ise Zülfikar'ın yüzüne aldığı darbelerin sızısının derdindeydi. Kalbi acımişti her darbede. Onun yüzüne inen her darbe sanki Duru'nun kalbine inen bir yumruktu. Ve en sonunda o yumruklar mantığını susturmuş, kalbinin sesini daha da gür çıkarmıştı.

Hasan onu çekiştirirken bakışları tekrar Zülfikar'a döndü. Kaşı yarılmış, gözünün bir kenarı şimdiden morarmaya başlamış, ağzı ve burnu kan içinde kalmıştı. Hasan onu hızla arabaya itelerken tepki vermedi ama bakışlarını Zülfikar'dan koparmadı da. "Zeynep, çabuk! Gidiyoruz buradan!" diye bağırان Hasan oldukça otoriterdi. Ses çıkaramadı Zeynep. Zira nadir anlarda sinirlenen-ama tam anlamıyla sinirlenen- bir Hasan'ı sakinleştirmek bir hayli zordu.

"Benim de gitmem lazım. İkisi şu en tek kalırsa kan çıkar." dedi Zeynep. "Gökçen, siz Mete'yi akşama doğru getirirsiniz. Şimdi yoğun kavga mesaimiz var bizim. Çocuğum duymasın. Size emanet." derken hızla arabaya koştu. Gökçen öylece kalmıştı. Araba tozu dumana katarak uzaklaşırken birkaç saniye kimse konuşmadı. Konuşamadı.

Olayı en başından beri oturduğu kamelyadan izleyen Süleyman tüm duygulara tercüman oldu. "Biri olayı en başından bize de anlatabilir mi artık?"

"Katılıyorum." diye ekledi hemen yanındaki Aybüke.

"Yemek de zehir oldu." diye huysuzlanan Memnune Hanım'ı duyan olmamıştı. Kendi memnuniyetsizliği ile baş başa kalmıştı.

Bakışlar Zülfikar'a döndü. Murathan bile oldukça şaşkın bakıyordu pek sevgili askerine. Zülfikar oldukça sakın bir şekilde ağzındaki kanı yere tükürdü. "Olan şu; dişim kırıldı." Çenesini ovuşturdu.

Barbaros en sonunda patladı. "Ne mutlu ki sana aklın yok lan! Gamsız it. Senin ateşinden bizim götümüz alev aldı, bundaki rahatlığa bak hâlâ. Şaka gibi herifsin."

Güldü Zülfikar. Bir kere daha öksürürken zorla ilerleyip kamelyanın bir ucuna tünedi. Burnu da kırılmış olabilir. Yüzü acıdan uyuşmuş durumdaydı. Pek ayıramıyordu. Hasan abinin eli bir hayli ağırdı. Acı bir tecrübe ile öğrenmişti. Gökçen'e çevirdi bakışlarını. "Yenge, baksana bir burnum kırılmış mı?"

Hala oldukça şaşkın bakıyordu Gökçen.

"Ne zamandır Duru'ya aşıksın lan sen?" diyen Murathan bile şaşkıncı.

Zülfikar derin bir nefes verdi. Bütün bakışlar ona döndü. Bunu sık sık düşünmüştü. Gerçekten ne zamandır Duru'ya aşıkta asla tam anlamıyla çözmemişti. Belki ilk gördüğü andan beri, belki ilk güldüğü andan beri, belki de ilk laf soktuğu andan beri. Ya da yasemin kokusunu tam anlamıyla hissettiği an... Bilmiyordu. Oradaydı hep işte. Kalbinde. Bilmem dercesine omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bilmem." Bakışları tüm tim arkadaşlarında gezindi. "Siz ne zaman aşık olduğunuzu biliyor musunuz?"

Hepsi sessiz kaldı. Zülfikar ise boşluğa baktı. Üzgün değildi, canı yanıyor değildi. Aksine içinde kıpırdanan bir hayli hoş duygular vardı. Duru arkasında değil, yanındaydı. Duru karşısında değil, elindeydi. Bu *umut* demektir. Tutunacak yeni bir dal demektir. Sızlanmadı, yaralarından dert yanmadı. Dudaklarında derin bir tebessümle öylece kaldı ve her zamanki gibi en genişinden sırıttı.

"Hala, artık yeter! Ciddiyim. Ayakkabımın altı hep Canan'la doldu." Tip bir bakış attım. Hatta yetmedi ayakkabımı hızla elinden çekip aldım. Ama yemedi. Halam tekrar elime yapıştı.

"Ver kız şunu. Benim adımı yazmayıp kimin adını yazacaksın? Zaten elimizde büyüyen kız bile gelmiş bizden önce evleniyor." Ayakkabının altına adını kazımaya devam etti. "Sen bana bunu borçlusun."

Göz devirdim. "Söz ayakkabısı bu, düğün değil. Hatırlatmak isterim."

Ayakkabının altında yer kalmadığına kanaat getirince sırtıtarak baktı eserine. "Hepsine yazacağım. İşimi garantiye almam lazım."

Beni deli etme ihtimali yüksekti. "Kızların adını silme sakın."

"Ay duruyor hepsi, merak etme. Ama hepsinin yanına ve altına adımı ekledim. Biri silinirse yanında ben de silineyim. Artık hiçbir şeyi riske atamam."

Güldüm. Kızarmaya başladım. Fedai Bey ile ilişkileri son surat ilerlerken benden sonra yıldırım nikahı kıymak gibi fikirleri vardı. Fedai Bey'in bundan haberi var mıydı orası muammaydı. Bunu düşünecek durumda değildim. Daha mühim dertlerim vardı. Bugünün söz günüm olması gibi büyük dertler. İzmir'deydik. O kutsî perşembe sonunda gelmişti. İzin alma işi sıkıntılı olduğu için bu sabah gelebilmişim kendi sözüme. Buradaki her şeyle halam ve annem ilgilenirken bana düşen sadece gelin olarak hazırlanmak olmuştu. Neslişah teyzeler ve Barut Timi bir saat içinde burada olurdu. Öyle bir zamana denk gelmişti ki herkes işinden zorla izin almıştı.

Derin bir nefes verirken aynadan kendime baktım. Mavi bir elbise vardı üzerimde. Dizlerimin hemen üzerinde bitiyor, bedenimi tamamen sarıyordu. Kolları uzundu lakin omuzlarımı açıkta bırakacak bir noktadan itibaren başlıyordu bu uzun kol detayı. Göğüs kısmı da, omuzlarımda bir hayli hoş duruyordu. Zarif bir kolyeyle tamamlamıştım bu kombini. İçinde nefes almak bir hayli zordu ama değerdii. Saçlarımı ensemden sıkı bir at kuyruğu yapmak vardı ama Murathan inatla açık bırakmamı istemişti. Tek bant, parlak taşlarla işlenmiş topuklularımın üzerinde bir kere daha dönüp kendime baktım. Stresten terleyen ellerimi bacaklarıma sürttüm ama kendimi de övmeyi ihmal etmedim.

"Muazzam bir parçayım hala, kabul et."

Güldü. Arkamda belirdi birden. Ellerini omuzlarıma atmadan önce boynuma dökülen saçlarımı toparlayıp sırtıma aldı. "Asla inkar edemem." dedi dolu dolu gözlerle. Omzuma minik bir öpücük bıraktı. "En güzeli benim kızım."

Bunu beklemiyordum. Genelde işi goygoya vuran, *çünkü bana benziyorsun* diyen hep o olurdu. Bu huyumu herkes ona benzetirdi. Cidden birbirimize benzediğimizden olsa gerek ben anlıyordum onu. Bizim de hayata karşı savunma mekanizmamız buydu. Lakin gözlerinin dolması benim için pek iyi olmamıştı. Zira benim bir savunma mekanizmam da ota boka ağlamaktı. Bu yüzden, "Sakın beni ağlatma hala. Makyajım akarsa seni mahvederim." derken oldukça ciddiydim.

Güldü. "Bakma sen bana. Gecelerce başında beklediğim, oyunlar oynadığım, elinden tutup okula gönderdiğim bir çocuğun büyüüp kendine sevdiği adamla yuva kuruyor oluşu biraz duygusallaştırdı beni." Bir kere

daha öptü omuzumdan. Bakışlarımız aynada keşti. Gözünden bir damla yaşın süzöldüğünü görünce omuzlarım çöktü.

"Hala..." dedim çaresizce. Bedenimi ona çevirdim. Genzim yanmaya başlamıştı. Harika. "Yapma ama böyle."

Hızla sildi yanağını. "Ay bakma sen bana. Menopoza mı gireceğim ne. İyice duygusallaştım bu ara."

Kıyamazdım hiç. Halamdı o benim. Babamdan bir parçaydı. Babam yanımda yokken onun gölgesi misali hiç elimi bırakmayan halam. Sıkıca sarıldım. Ben de onun omzuna derin bir öpücük bırakmak isterdim ama rujum bozulabilirdi. Bu riski alamazdım.

"Senin ateş seni altmışa kadar götürür Canan Hanım. Ne menopozu?"

Güldü. "Zilli." derken kollarımdan ayrıldı. Koluma hafifçe vurdu. "Ben de hazırlanayım artık." dediği saniye ise odadan kaçmıştı. Daha çok ağlamaya gittiği belliydi. Tıpkı sabahtır gördüğüm her yerde ağlayan annem gibi. Evleniyor muydum, cepheye mi gidiyordum anlamış değildim. Bir kere daha baktım aynadan kendime. Ayşegöl işten izin alamadığı için gelememişti. Bilge ve Zehra'yı ise babaannem şu an salonda esir almıştı. Yanımda biri olmayışı kendimce daha iyiydi. Tek başıma olduğum anlarda kendimi her zaman daha iyi sakinleştiren biri olmuştum. Derin bir nefes verirken komodin üzerindeki telefonuma uzandım. Murathan'a kısa ama öz bir mesaj attım.

Kaçmadın değil mi?

Ben bu ilişkiye olan inancımı kaybettim deyip kaçarsa dedemin beylik tabancası ile kendisi ile bir posta daha kovalamaca oynayabilirdik. Birkaç saniye içinde dönüş yaptı. Çok şükür ki kaçmamıştı. Bir fotoğraf atmıştı. Onun omzunu görüyordu ama arkasından gelen adeta bir ordu vardı. Barut Timi, Karakurt Ailesi ve Hayri Albay derken baya kalabalık bir ekip olmuşlardı. Altına o da kısa ama öz bir mesaj yazmıştı.

; Bu kalabalıkla seni kaçırmam daha makul gibi.

Güldüm.

Neredesiniz?

; On dakikaya oradayız. Ahsen' in çışı gelmiş. Tuvaletten gelmesini bekliyoruz.

Bir ordu bordo bereliyi çışı için bekleten Ahsen'i daha sonra tebrik edecektim. Attığı fotoğrafta sadece omzu görünüyordu ama takım elbise giydiği belliydi. Daha önce hiç takım elbiseli görmemiştim. Yüreğime zarar olacağı omzundan bile netti.

Takım elbise mi giydin sen? 😊

; Damat sensin dediler. Ya ne giyecektim?

Bir boydan foto gelir mi yüzbaşım?

; Canlısını görmeye ne dersin?

Öpücük attığım bir selfie çekip gönderdim.

Çabuk ol derim.

Kapım pata küte açılınca cevap veremedim bakışlarımı gelene çevirmek zorunda kaldım. Görüntü yanıltmamıştı. Pek kıymetli kardeşim; Gökalp. Sınavları olduğu için o da söze son dakika gelenlerdendi. Hatta şu saniye eve ayak basmış olmalı ki arkada kalan bavulu net bir şekilde görünüyordu. Kısa bir an bakıştık. Beni baştan aşağıya süzdü ve erkek kardeşliğini konuşturdu. "Bok gibi olmuşsun."

Güldüm. Bilen bilirdi ki bu kardeş dilinde *çok güzel olmuşsun ama kardeşim olduğun için seni övemem* demekti. "Salaksın." derken kollarımı iki yana açmak da kardeşliktendi. Aylardır görmemiştim sıpayı. Özlemiştim. Anında pıtı pıtı yanıma ilerledi. Kollarını omzuma dolarken onun da özlediği başımın üzerine bıraktığı öpücükten belliydi. Ablaydım sözde ama göğsünde küçücük kalan da bendim. Garipti.

"Eeee," dedi ayrılır ayrılmaz. "Murathan abim nerede? Onu görmek için geldim bunca yolu ben."

Göz devirdim. Bizim ailenin Murathan aşkı sınır tanımazdı. "Ablanı isteyecekler bugün. Lütfen biraz daha duygusal olur musun?"

Güldü şerefsiz çocuk. "Zil takıp oynamam gereken bir gün. Neden duygusal olayım ki?"

Yine göz devirdim. "Şu an seni evire çevire dövmek vardı da Gökalp, dua et hanım hanımcık bir kostüm içindeyim." Salak çocuk yine sırtıırken ben eline uzandım. Çalışma masama ilerlettim. "Otur şöyle. Sana göstermem gereken bir şey var."

Boş bakışlar attı ama sorgulamadı. Çekiştirdiğim sandalyeme oturdu. Masa yanındaki çantasından bilgisayarımı çıkarıp önüne bıraktım. "Aç bakalım şunu."

"Neden? Sen açmayı bilmiyo-"

Ensesine şamarı çakınca sesini kesip bilgisayarı açtı.

Masa üzerinde doğum günü yazan dosyayı işaret ettim. "Şu dosyaya gir."

Girdi.

"Videoyu aç."

Açtı.

Bu noktada arkasına geçip ellerimi omuzlarına attım. "Hazır mısın Gökalp Alptekin?"

"Neye?"

Yutkundum. Ama susmadım. "Babanla tanışmaya."

O an babam belirdi ekranda. İçimde bir nokta kalbimin üzerine bastırdı sanki. Defalarca izlemiştim bu videoyu. Her sözünü, her detayını ezberlemiştim babamın. Unuttuğum sesini, silikleşen yüzünü ve gülüşünü. Artık her şey netti. Sıra Gökalp'teydi. Zihninde babasının anımsayacak bir sesi bile olmayan, babasına asla dokunamayan, baba diye soğuk bir mezar taşının bağrına yatırılan, babasının neyi sevip sevmediğini bile bana sorarak öğrenmeye çalışan Gökalp'te.

Video ilerledi. Babam benimle doğum günü pastası üfledi, oynadı. Gökalp ise öylece baktı ekrana. Video bitene kadar ses etmedi. Ben ise ellerimi omuzlarından çekmedim. Video bitip ekran karardığında ikimizin aksi belirdi karşımızda. İşte o an Gökalp'in yanağından süzülen yaşları, büzülmüş dudaklarını gördüm. Bu kalbimi ezmekle kalmayıp patlatma noktasına getirecek bir darbeydi işte. Ses etmedim ama. İlk defa babasının sesini duyuyordu. Hareket eden halini görüyordu. Ağlamaktan başka ne yapabiliirdi ki?

Videoyu başa sardı. Bir kere daha dinledi. Benim doğum günümü kutlayışını, benimle oyun oynarken *mavişim* söyleyişini buğulu bakışlarla dinledi. Video bittiği an başı önüne düştü. O hep daha sakindi. Daha ılımlıydı. Pamuk gibi bir kalbi, üst düzey bir empati yetisi vardı. Buna rağmen o hiç ağlamaz her halta ben ağlardım. Çok nadirdi onu ağlarken görmem. Çocukken bile düştüğü yerden hızla kalkar, üstüne bulaşan tozları kendi temizlerdi. Kimseden yardım istemezdi. *Gelin beni kaldırın* diye beklemezdi. Acısına rağmen yüzünde minik bir tebessümle oyununa devam ederdi. Belki de düşünce kaldıracak bir babası olmadığındandı bu halleri. Başı önüne düşmüş, içini çeke çeke ağlarken omzundaki elime uzandı.

"Abla." dedi.

"Efendim."

"Bana da şarkı söyler miydi sence?"

Buruk bir tebessüm belirdi dudaklarıma. "Söylerdi."

"O zaman bu şarkıyı bana da söylemiş gibi yapabilir miyiz?" Başını yerden kaldırdı. Siyah ekrandan denk düştü ikimizin de mavi gözleri. "Sen paylaşmayı sevmezsin ama bunu paylaşalım mı?"

Doğru, pek paylaşımcı değildim. İnkâr edemezdim. Ama bu kardeşti. Kıyafet paylaşmazdın, kitap paylaşmazdın; hatta bir kalem bile paylaşmazdın ama böbreğini istese bir an bile düşünmeden verirdin. Bu kardeşliğin yazılmamış kuralıydı. Keşke babamızı da paylaşabilseydik. Anılar sadece bende kalmasaydı. Bu Gökalp'le en çok paylaşmak isteyeceğim şeydi. Rujum bozulur demeden başının üzerine minik bir öpücük bıraktım. "Seninle her şeyi paylaşırım Gökalp."

Elimi daha sıkı kavradı. İçini çekti birkaç kere daha. Şu an onu yalnız bırakmam gerektiğinin farkındaydım. "Video sende kalsın." Bir kere daha öptüm saçlarından. "Bir tek seninle paylaşırım onu." Gülümsedi. Ben ise kapıya yöneldim. Kapıyı kapatırken videoyu tekrar başlatmıştı. Babamın hışırtilı sesiyle gülümsedim. Anneme daha sonra izletecektim bu videoyu. Babama ait her anıda kendine gelmesi uzun sürüyordu. Bugüne hüznün çöksün istemiyordum. Topuklu ayakkabılarımı tıkırdatarak salona heybetli bir giriş yaptım. Herkes hazır sayılırdı. Babaannem her zamanki gibi siyahlar içindeydi ama şıktı. Elindeki yelpazesini yüzüne doğru sallarken Zehra ile bir şeyler konuşuyordular. Dedem ise Bilge'yi eseri almış, eski emekli öğretmen arkadaşlarından bahsediyordu. Annem ve halamın sesleri ise mutfaktan geliyordu.

Yanlarına kurulup birkaç dakika amaçsızca onları dinledim. Heyecandan bayılmam an meselesiydi. Yaklaşık 15 dakika sonra kapı çaldığında ise sıçrayarak kalktım yerimden. "Ay geldiler, ay geldiler!" Hızla kapıya koştum. Kapının önüne dikildiğimde bütün ev halkı da arkamda yerini almıştı. Gökalp'e takıldı bakışlarım. Gözleri kırmızıydı ama her zamanki tebessümü dudaklarındaydı. *Yanıma gel* der gibi elimi sallayınca anında annemle aramıza geçti. Derin bir nefes vererek kapıyı açtım. Yüreğim ise pat diye ağzımda atıverdi.

Zira kapımda ellerinde çiçekler, üzerinde siyah bir takım elbise ile dikilen afet-ül zelzele, facia-ül yıkıcı bir bey vardı. Kalbime bir hayli zarardı. Takım elbise öyle bir yakışmıştı ki, akıl alırdı. Onu süzdüğümü görünce çapkınca güldü. O da beni bir güzel süzdü. *Beğendim* dercesine dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Ama sağ olsun efendiliğini bozmadı. İçeri bir adım atarken elindeki çiçekleri en beyefendi haliyle bana uzattı. "Buyurunuz."

Çiçekleri alırken en hanım halimle gülümsedim. Kırmızı güllerin içine serpiştirilmiş mavi unutmabeni çiçekleri vardı. Gülüşüm derinleşti. "Teşekkür ederim."

Pek kıymetli iki numaralı görümcem Gülhan, arkadan bağırarak bu kibar ve romantik anı adeta yağmaladı. "Ay ilerlesene, patladık burada. Zaten merdivenler dar."

Mecbur ilerledi aşk bahçem. Sonrası ise gerçekten Gülhan ablayı bunaltacak kadar vardı. Ekip öyle kalabalıktı ki ciddi anlamda beni istemeden kaçırma ihtimalleri de vardı. Önce Karakurt Ailesi girdi içeri. Tek eksik Aslıhan ablaydı. Nerede olduğunu sorduğumda Neslişah teyze; uçağının rötar yaptığını, birazdan geleceğini söylemişti. Sonra Hayri Albay girdi içeri. Onun peşine bütün Barut Timi. Aybüke sözde erkek, düğünde kız tarafı olacağını belirterek bu sefer timle beraber gelmişti. Onların peşinden ise tanımadığım birkaç adam daha gelmişti. Murathan'ın asker arkadaşlarından olması muhtemeldi.

"Kız bu ne?" dedi halam ucu gelmez erkek tarafına bakarken. "Damat'a Viyana kapısına mı gidiyoruz dedin ne yaptın? Adam ordusu ile gelmiş."

Ucu gelmez sıra bitmişti. Gülerken hızla kapıyı kapattım. "Haydi geçelim içeri, koş."

En kibar halimle ilerledim. Ağzına kadar dolan salonumuzda yer kalmamıştı ama sağ olsun Zülfikar oturduğu sandalyeden ayaklanarak bana yer açtı. Minnet dolu bir bakış attım. Kendisinin son kaosunun izleri olan yüzündeki morluklar hala tam anlamı ile geçmiş değildi. Burnu kırılmamıştı ama sol kaşı patlamıştı. Üç dikiş atmak zorunda kalmıştım. Kapının kenarına geçti. Bu noktadan odanın sol köşesinde bulunan Duru ile daha net göz göze geleceği belliydi ki öyle oldu. İkisinin de bakışları birbirine kenetlendi. Lakin Hasan abi yanındaki Duru'nun bacağına bacakları ile hafifçe vurunca Duru önüne dönmek zorunda kaldı.

Anlaşıldığı üzere son bir haftadır Zülküf, Hasan abi ve Duru cephesinde işler pek yolunda değildi. Murathan'ın dediğine göre Hasan, Zülfikar'ın yüzüne asla bakmıyor, aynı ortamda bulunmak dahi istemiyormuş. Timdeki gerginlik öyle büyükmüş ki onları sakinleştirmek adına Murathan'ın sakin olması gerektiğinden bu onu daha çok geriymiş. Hatta içini çeke çeke eski gevşekimini özlediğinden bile bahsetmişti. Duru'nun anlattığına göre ise Hasan abi asla evden dışarı çıkmasına izin vermiyor ve onunla da konuşmuyormuş. Zeynep abla ise Hasan abinin ondan gizli adet olabileceğinden ya da çocuk doğurup lohusa psikolojine girdiğinden dert yanıyordu. Bu kadar duygusallık normal değildi çünkü kendi kocasını boğazlama noktasındaydı.

Kısacası Hasan abi hem kan kusuyor hem de etrafına kan kusturuyordu.

Ekip kısa bir *nasılsınız iyi misiniz* kısmı geçerken benim bakışlarım takım elbiseler içindeki adamdaydı. Elleri önünde bağlı, edebiyetle oturuyordu. Kalbime pek iyi geliyordu kendileri. Aynı saniyelerde kapı çaldı. Onlar hala havadan sudan konuşurken ben kapıya koştum. Gelen Aslıhan ablaydı. Kırmızı bir ceket, siyah pantolon, siyah stiletoları ve açık bıraktığı siyah, gür saçları ile her zamanki asilliği içindeydi. Güldüm onu görür görmez.

"Aslıhan abla! Yetişemeyeceksin sandım!" Kollarımı açıp sıkıca kucakladım.

O da bana sarıldı. Kollarımız ayrıldığında dudaklarında derin bir tebessüm vardı. "Bensiz başlamadılar de lütfen."

Tam hayır diyecektim ki arkadan biri ortama pata küte girince duraksadım. "Ve bensiz." diyerek çok tanıdık bir adam Aslıhan ablanın arkasından kafasını ileri uzattı. Çok düşünmeme gerek kalmadan hatırlamıştım kim olduğunu. Murathan'ın görevden dönmesini beklerken beni azarlayan askerdik bu. İsmi unutmıştım lakin. Neydik? Neydik? Zorladım kendimi ama gelmedi.

"Pek sevgili Aslıhan Hanım, şöyle bir kenara çekilirseniz biz de girerdik içeri." diyerek Aslıhan ablaya tepeden bir bakış attı. Adını bilmem ama heybetli bir adam olduğu netti.

Arkasındaki adama bakmadan göz devirdi Aslıhan abla. Bir adım kenara çekilip yolu açtı. "Geç!" dedi ters ters.

Adam da göz devirdi. "Eyvallah, lütfettin." Bana döndü. Yüzündeki uyuz ifadeyi silip içtenlikle gülümsedi. Esmer bir adamdı. Sert bir çehresi vardı ama korkunç değildi. Aksine tatlı ve yakışıklı duruyordu. Siyah saçları hafif dalgalıydı. "Gökçen Hanım." dedi büyük bir saygıyla. "Ben Güntekin Ağâh. Hatırlar mısınız bilmem ki umarım hatırlamazsınız, daha önce tatsız bir tanışmamız olmuştu sizinle."

Oldukça tatsızdı hem de. Gülümsedim yine de. Tatlı adam demiştim. "Ben de hatırlamak istemezdim ama maalesef hatırlıyorum Güntekin Bey."

Güldü. "Unutalım öyleyse olur mu? Çeyrek takmaya geldim size. Bu aramızı düzeltir diye düşünüyorum." Aslıhan ablaya döndü. Ters bir bakış attı. "Önden gideceksen buyur."

Murathan'la birebir aynı olan çekik gözleri, kıvrık uzun kirpikleri ve kehribarları ile en ters bakışını attı Aslıhan abla. Murathan da aynı bakışı atınca oldukça ürkütücü olabiliyordu. "Estağfurullah. Lütfen siz önden def olun Güntekin Bey." derken oldukça nezihti.

Güntekin bu cevaba ciddi ciddi sırttı. "Siz Karakurtçuklarda sinir genetik galiba." Aynı sırtışı bozmadan keyifle içeri ilerledi. Peşinden gülmeye karışık şaşkınlık dolu bir ifadeyle baktım. Garip bir adamdı. Sözümüze geldiğine göre Murathan'ın da yakın arkadaşıydı. Bu daha da garipti.

"Tanışıyor musunuz siz?" dedim Aslıhan ablaya.

Ne münasebet der gibi baktı. "Yaklaşık yarım saat önce tanıştım ki hiç tanışmamış olmayı yeğleyeceğimi belirtmek isterim. Deli herifin teki." Ayaklarını yere vurarak içeri ilerledi pek sevgili bir numaralı görümcem. Ben içeri girdiğimde ise ortamda herkes anlatılan bir şeye gülüyordu. Ne olduğuna yetişememiştim ama çok da önemli değildi.

İsteyin artık beni! Murathan, al beni al!

Herkes Aslıhan abla ve Güntekin'e minik bir *hoş geldin* dedikten sonra Hayri Albay çok şükür ellerini dizlerine vurdu. Yusuf amca adına beni o isteyecekti. Gülümsemeden edemedim. Bakışlarım babamın fotoğrafına döndü. Salonun baş köşesinde asılıydı. Artık yanında bir fotoğraf daha asılıydı. Yusuf amca... İkisi de yan yana, yüzlerinde en ciddi ifadeleriyle bakıyordular bize. Annemle Neslişah teyze birlikte almıştı bu kararı. İkisi de evlerindeki eşlerinin fotoğraflarının yanına en yakın arkadaşını eklemişti artık. Yirmi yıl sonra Yusuf ve Ali yan yanaydı.

Biraz havadan sudan konuşuldu. Bu süreçte halam beni kahve yapmak adına mutfağa çekti. Bilge ev halkının kahvelerini tencerede yaparken ben hurma gözlümünkini özenle cezvede yapıyordum. Şansıma bol köpüklü olmuştu. Yandan bana bakan Zehra'nın hayran bakışlarını üzerimde hissedince ona döndüm.

Güldü anında. "Gökçen abla," dedi içli içli. "Öyle güzelsin ki..."

Güldüm. İmkan olsa göğsüme saklar öyle severdim bu kızı. Yeşil bir elbise giymişti. Yazlık, efil efil, çiçekli bir elbiseydi. Kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülüyor, her geçen gün biraz daha güzelleşiyor, girdiği yerde dikkat çekiyordu. Asıl güzel oydu. Farkında bile değildi. "Senin kadar değil."

Utandı. Yerdim.

"Duru, dikkat!" diye yükselen Bilge'nin sesiyle diğer yanıma döndüm. Bilge tenceredeki kahveleri Duru'ya emanet etmiş diğer yandan fincanları ayarlıyordu ama Duru'nun kafa hayli güzel olmalı ki kahve ocağa taşmıştı. Ocak yoğun bir ses çıkararak sönerken Duru hızla gazı kapattı.

"Çok pardon," derken en panik haliyle bir peçete alıp ocağın kahve taşan yerlerini silmeye çalıştı. Tam o ara Aybüke girdi içeri ama kimse pek de

selam veremedi zira Duru acele ettiğinden olsa gerek bu sefer de elini tencereye yapıştırdı. Acılı bir inleme ile geri çekildi. Kızlar yine ileri atılıyordu ama durdurdum.

"Bilge, şu kahveye bakar mısın sen?" derken Duru'nun bileğinden nazıkçe kavrayıp lavaboya çekiştirdim. Suyun soğuk kısmını açıp elini ileri uzattım.

Öylece kaldı. Sonra ise derin bir nefes vererek elini alnına attı. Birkaç saniye de öyle kaldı. Zor bir dönemden geçtiği belliydi. "İnanamıyorum kendime."

Güldüm. "Aşk çarpmış seni."

Göz devirdi. Yeterli bir cevaptı.

"Sakinleş." dedi Aybüke arkadan. "Hasan ağabey Zülfikar'ı hala götünden vurmadığına göre bir ümit var demektir." Masanın üzerindeki çikolatalardan birini ağzına attı. "Gerçi ortam oldukça gergin ya, neyse..."

"Ne yapıyor adama?" derken sesi bir tık kısıktı. "Vurdu mu yine? Dövdü mü hiç? Doğruyu söyle."

Aybüke çikolata yerken ifadesiz ve her zaman ki gibi umursamazdı. "Yok be," Dudak büzdü. "Dövmedi ama biraz şey tabi..."

Şey yerine her şey gelebilirdi. Gergin, sinirli, aksi, lanet, çekilmez adam... Bence *ruhunu malum yerlerinden çekiyor* demek daha uygundu mesela.

Ofladı Duru. Elini sudan çektik. "Hazır olun, Ayşegül'ün soracağı soruyu ben soracağım şimdi." derken gülüyordu şöbiyetim. Ortamı yumuşatmaya çalıştığı her halinden belliydi. "Son durum ne? Piknikten sonra görüştünüz mü hiç?"

Derin bir nefes verirken başını sağa sola salladı Duru. "Abim fırsat mı veriyor Allah aşkına. Yengemle zebellah gibi tepemdeler." Sıkıntılı bir ifade belirdi yüzünde. "Daha fazla tahammül edemeyeceğim buna. İstanbul'a dönmeyi düşünüyorum." Herkes öylece kaldı. Kahveleri tencerelere döken Bilge bile. "Hiç bakmayın öyle." diye devam etti. "Oturup abimin beni eve hapsedmesine katlanacak değilim." Göz devirdi. "Hem artık abim de dönmemi istiyor..."

Herkes yine ağır bir sessizlik içindeyken duygularımıza tercüman olacak ses Zehra'dan yükseldi. "Eee Zülfikar abi..?"

Bakışları dalgalandı Duru'nun. "Onun içinde en iyisi benim o şehirden gitmem Zehra." *O iş öyle olmaz* der gibi başını iki yana salladı. Yanan elini ileri uzattı. "Yoksa sonuç böyle olur. İkimiz de yanarız."

"Seni seviyor." dedi Aybüke aniden. "Ben bu işlere karışmam, bilirsiniz. Ama Zülküf'  yıllardır tanırım. Bencildir. Her zaman önce kendini düşünür. Az biraz şerefsizlikleri de vardır. Bunları ink r edemem. Ama seni gerçekten seviyor Duru. Günlerdir Hasan abiye olan tavrından senden vazgeçmeyeceği bariz belli. Ayrıca son zamanlarda kendisinde muazzam bir olgunlaşma var. Senin eserin diye düşünüyorum."

Başka hiçbir şey söylemedi Duru. Kafasının duman olduğu belliydi. Mutfaktan çıkıp sessizce salona ilerledi. Arkasından birkaç saniye için sessiz kaldık.

"Vay be." dedim en sonunda. "Kırk yıl düşünsem bu ikisinin böyle imkansız bir aşkın içine düşeceği aklıma gelmezdi."

Kızlar da beni onayladı. Duru ve Zülküf' n aşk hayatına şaşırmayı bir kenara bırakıp kendi aşk hayatım için kahveleri hazırlamaya devam ettim. Tuz atmadım kahvesine. Onun yerine bol şekerli yaptım. Bu hurma gözlüme tuzdan daha çok acı verirdi. Elimde minik bir tepsiyle süzüle süzüle içeri girdim. Takım elbiseler içerisinde, elleri kucağında edebiyale oturan Murathan'ı görünce daha bir s z ld m. şu saniye ağzına vurarak sevmek vardı. Öyle beyefendi bir şekilde oturuyordu ama işte, ortam malumdu...

Onun da bakışları bana döndü. Ona ilerleyişimi dudaklarında derin bir tebessümle izledi. Kahveyi uzattım. Ve filmlerdeki o meşhur sahne yaşandı. Arkada bir *selvi boylum al yazmalım...* Birbirimizin gözlerine bakıverdik. Tatlı tatlı, masum masum. Aynı anda sırtıttığımızdan olsa gerek bakışlarımız yine aynı anda önümüze döndü. Kepçe kulaklarını bildiğin bir adama kendi sözünde kahve uzatıp bir de üstüne bu kepçe kulaklı çocukla yüzük takmak garip bir histi. Kahveyi alıp önündeki sehpanın üzerine bıraktı.

Babamın gençlik zamanlarında, evlenince kullanmak için kendi elleriyle yaptığı sehpanın...

"Eline sağlık" dedi en kibarından.

"Afiyet olsun." dedim en hanımından.

Geri  ekildim. Murathan'ın kahveyi içince yüzünde oluşacak ifadeyi dikkatle izledim. Yudumladı. Tuzlu bekliyor olmalı ki kahveye tepeden minik şaşkın bir bakış attı. Bakışları beni buldu. Tek kaşı usulca havaya kalktı.

Tatlı mı? Ciddi olamazsın Pamuk, bakışıydı bu.

Sırttım. Tebessüm ederken bir kolumu usulca havalandırdım. Hepsi bitecekti. Yoksa o kahveyi burnundan döker i irirdim. O da bunu biliyordu.

O yüzden yüzünü asla ekşitmeden tek dikişte bitirdi kahveyi. Kısa bir süre daha havadan sudan muhabbetler döndü. En sonunda, "Sebebi ziyaretimiz malum." diyerek konuya giriş yaptı Hayri Albay. Herkes ciddileşti. Bakışlar biz ve Hayri Albay üzerinde gidip geldi. "Murathan benim için bir askerden ziyade evlattır. Elimde büyüdü." Gülümsedi Murathan'a doğru. Murathan'ın kızaran kulakları utandığının sinyalini bariz bir şekilde veriyordu. "Buraya Yusuf Karakurt'u temsilen geldim. Yerini alamam ama söyleyeceklerini size ben söyleyebilirim." Bakışları Murathan ve benim aramda gidip geldi. "Gençler birbirini sevmiş. Bize de büyükler olarak bu işi tatlıya bağlamak düşer." Dedeme baktı. "Yaşar Bey, gönül rızanız var mıdır bu yuvanın kurulmasına?"

Ciddileşti dedem. Oldukça kıskanç bir adamdı. Şu an içten içe fokurdadığına emindim zira sözümün olacağını duyduğundan beri babaanneme huysuzlanıp duruyormuş. Bana ses etmemişti ama içinin yandığı belliydi. Bakışları bana döndü. "Sen ne dersin kızım?"

Ne diyeceğim? AL BENİ AL MURATHAN!

Yine de hanımlığımı korudum. Süzüm süzüm süzüldüm olduğum yerde. "Siz daha iyi bilirsiniz dedeciğim."

Cazgır hallerimi bilen herkes bu cevaba bıyık altından güldü. Yani herkes. Ama Timur'un ki gözden kaçacak gibi değildi. Bariz bir şekilde otuz iki diş sırtıyordu. Kınayıcı bir bakış attım. Dudaklarına hayali bir fermuar çekti.

Aldığı cevapla eli kolu bağlanan dedem çaresizce yerinde kıvrandı. Cevap gelmediğinden ortam kısa bir an için gerildi. Bütün bakışlar dememe döndü. "Şimdi şöyle ki..." dedi dedem.

Ne öyle ki be adam! Versene beni! EVLENECEĞİM! VERMEZLERSE KAÇACAĞIM!

"Biz biraz daha mı düşünsek ya. Bu çok ani oldu." diye ortama dalan Gökalp'le gözlerim yuvalarından fırladı.

Hanım ve elit kişiliğimi anında bir köşeye savurdum. "Gökalp!"

Bana döndü adi çocuk. "Ne var? Aniden gelmiş bizden seni istiyorlar. Hemen verelim mi yani abla?" Elini iki yana salladı. "Ben ablamdan kolay kolay vazgeçmem. Biz birbirimize çok bağlıyızdır. Ayrılamam."

Ağzında kırılısın çocuk! SENİ BAĞLAMA TELİ GİBİ BAĞLAMAK VARDI ŞİMDİ..!

Ortamda herkes öylece kaldı. En çok da Murathan. "Gökalp." derken sakın kalmaya çalıştığı belliydi. "Oğlum, bir saçmalama istersen ha."

Gökalp saçmalamaya devam etti. "Özür dilerim Murathan abi ama abla çok başka bir şey. Sen de bilirsin, insan kolay kolay vazgeçemiyor."

Ya sabır niyetine yüzünü sıvazladı Murathan.

"Gökalp doğru diyor." diye araya girdi dedem. "Çok ani oldu bu iş. Düşünme fırsatımız bile olmadı."

Yanımdaki halam hafifçe kulağıma eğildi. "Haydi buyur, başlıyoruz. Benim ömrümü yediler sıra sende."

Olamazdı! Kabul etmiyordum!

Gelinim demedim. Ağır olmam lazım demedim. Hanım ve elit olmam lazım hiç demedim. "Ben düşündüm!" diye çıktım aniden. "Siz daha neyi düşüneceksiniz dede, Allah aşkına." Uyarı dolu bir bakış attım. "Evet desene!" derken dişlerimi sıkıyordum.

"Kızın gönlü var bey amca, bırakın kavuşsun sevenler." diye bir köşeden mırıldanan Barbaros oldukça dertliydi bu konuda. Sesinden belliydi. Bilge'nin babasına içten içe sövdüğüne yemin edebilir ama kanıtlayamazdım.

"Ya benim yoksa?" dedi dedem.

"Ay sen mi evleneceksin sanki baba?" diye oldukça makul bir soru sordu Canan halam.

Hızla başımı aşağı yukarı salladım. Bu kadın hep çok doğru konuşuyordu. Dinlenmeliydi.

Kardeşim olacak adi kişilik atladı öne. "Hani biz nasıl uygun görürsek kabulündü."

Ağzın gerçekten kırılmalı Gökalp. Ortamdakiler bunun şaka olduğunu düşünüp güldü. Ben ise dişlerimi sıkarak gülümsedim sevgili kardeşime. Beni biraz tanıyorsa buradan çıkışta kafasını koparacağımı bilirdi. "Düzgün uygun görün o zaman ablacığım." dedim dişlerimi sıkarak gülümserken. "İnsanlar o kadar gelmiş. Uzatmanın anlamı ne?" Babaanneme çevirdim bakışlarımı. *Beni üçüncü sayfa manşetlerine düşürmeden şunları sustur babaanne!*

Sağ olsun anladı iç sesimi. Her zamanki ılımlı tebessümü ile ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Abartma Yaşar!" diye çok şükür araya girdi sultanım. "Turşusunu mu kuracaksın kızın? Sevip istediği çocuk. Sanki daha önceden bilmiyormuş gibi, durup durup son dakika ettiğin laflara bak..." Dedem yüzünü ekşitti. Gökalp bana tip bir bakış attı. Babaannem eliyle uzatma der gibi bir hareket yaptı dedeme. Dedemin yüzü daha da düştü. Ellerini sıkıntıyla dizlerine sürttü.

"Eee gençler birbirini seviyorsa?"

"Evet!" diye yükseldim. Nefesim olmadık yerlerimde atıyordu. Derken lap diye dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Harika, bu kadar süre dayanmam bile mucizeydi. Bu ani çıkışım yüzünden bütün bakışlar bana dönerken ben bir kere daha hıçkırdım. Yanlış anlaşılma olmasın, niyetim koca değildi. Murathan'dı. Biz bugün bu yüzükleri takmalıydık. Yoksa dedem ve Gökalp ciddi anlamda Karakurtları bu kapıya kırk kere getirebilirdi. Kız evi naz eviydi belki ama Alptekin evi naz üstüne naz eviydi. İşimi riske atamazdım.

Bir daha hıçkırdım. Bakışlarım Murathan'la keşişti. Bu ani yükselişim yüzünden dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Hoşuna gider tabi adi, kendimizi paralıyoruz burada sana varacağız diye. "Bence de evet." diye mırıldandı bakışlarını benden çekmeden. "Seviyoruz..." Şu noktada bile içimi kıpır kıpır etti bu bakışı.

Bu aşk bizi ömür boyu heder edecekti arkadaşlar. Belliydi.

Sırıttım. Ama bu sefer oldukça kibar bir şekilde. Zira kalbimiz bir hoştu. Bakışlarımı önüme eğerken anlamsızca kucağımdaki parmaklarımla oynadım. Şirretlik kısmı bittiğine göre hanımefendi kişiliğimle takılmaya devam edebilirdim.

Ortama yine ağır bir sessizlik çökmüşken konuşan Hasan abinin kucağındaki Mete oldu. "Bana para veri-" Gerisi gelmedi. Hasan abi anında yavrusunun ağzını eliyle kapattı. Herkesin bakışları ona dönünce sırtarak baktı ortama.

"Siz bize bakmayın." Sever gibi hafifçe sağa sola salladı Mete'nin kavradığı yüzünü. "Şaka yapıyor. Albayım, Yaşar bey, lütfen devam edin." Bir kere daha sever gibi ovaladı Mete'nin dudaklarını. "Canım oğlum ya..." diye mırıldandı sessizce ama sevgiden çok kaderine söver gibiydi. Hasan abinin çilesi de buydu sanırım. Dedikoducu bir eş, dolandırıcı bir çocuk, anarşist bir kardeş ve pezevenk bir damat... Güzel bir aileydi özünde.

Minik bir öksürükle boğazını temizledi Hayri bey. "Eee, Yaşar Bey?"

Dedem baya çaresiz duruyordu. Bu kadar zor olmamalı bu dede! Gökalp'in bir şey söylemek adına ileri doğrulduğunu gördüğüm an atıp atabileceğim en ters bakışı attım. Anında yakaladı bu bakışı. Kaşlarımla *yaslan geri* dedim. Onu da anında yakaladı. Olduğu yere geri sindi. Zorla kocaya gidiyoruz. Adamlara bak!

Ve dedem en sonunda harika bir cevap verdi. "İyi madem. Evlensinler."

Neşeyle sıırıttım bu sefer. Hatta oda olarak sıırtık. Dedem ve Gökalp'in bir şeyler yapıp işi bozma ihtimali olduğunu bilen halam koşarak getirdi

yüzükleri. Karşı karşıya geldik. Etrafımızda toplanan kalabalık bakışlarımız birbirimize değdiği an benim için silindi. Sahne karardı. Işıklar sadece onun ve benim üzerimde durdu. Bir o kaldı. Bir ben. Sevmek buydu belki de. Bu odada atan bir sürü kalp vardı. Ama benim duyduğum tek ses sadece onun kalbinin sesiydi. Bu odada bana bakan bir sürü göz vardı. Ama benim gördüğüm tek göz onun bana bakan kehribarlarıydı. *Sevmek; milyonlarca beden içinden senin kalbine sızan bedeni bulmaktı belki de.*

Aramızda kırmızı kurdeleye takılmış yüzükler belirdi. Hayri Bey aldı. Önce benim yüzüğümü taktı. Daha sonra Murathan'ın.

"Metecan, makas kesmiyor demeyecek misin koçum?" dedi Barbaros.

Boğuk sesler çıkardı Metecan. Bakışlar ona döndüğünde Hasan abinin pek kıymetli oğlunu sıkıca bağrına bastırıldığını gördük. Sarılmaktan ziyade susturmak ister gibiydi. Zira çocuk kucağından kurtulmak adına kırk şekle giriyordu. "Lütfen devam edin." dedi Mete'yi asla bırakmadan. Daha çok sarıldı Mete'ye. "Canım oğlum, canım."

Mete çaresizce babasının gövdesinde kaldı. Onun için muazzam ganimet toplayacağı bir ortamda eline koluna vurulan kelepçeler yüzünden içi yanıyor olabilirdi. Yine de boğuk mırıltı şeklinde çıkan sesi duyuldu. "Makas kesmiyorkine!"

Hasan abi bunca cabası boşa gittiğinden olsa gerek *ya sabır* diler gibi bakışlarını yanında ki eşine çevirdi. "Zeyno... Susmuyor bu Zeyno!"

Yüzünü ekşitti Zeynep abla. Hasan abiyle geçen bu son haftadan bıktığı oldukça belliydi. Güldük. Giray ailesi yine bildiğimiz gibiydi. Hayri Bey, Mete'nin bunca çırpınışından olsa gerek *makas kesmiyor* nidası hatırına Mete'nin eline bir miktar para sıkıştırdı. Mete babasının gövdesine gömülü sanılan kafasını suyun altından çıkarır gibi anında kaldırdı. Işıldayan gözlerle baktı elindeki paraya. Hasan abi ise bunca çabası boşa gittiğinden olsa gerek biraz dertli duruyordu.

"Siz ikiniz." diye söze girdi Hayri Bey. "Vatanın bağrına düşen asil babalarınızın kanını yaşatan iki gençsiniz. Dilerim ki soyunuz, kanınız bu ülkeye nefes olsun. Evliliğiniz bir ömür bereketle dolsun." Gülümsedi. "Evlilik zor gibi durur," Murathan'a döndü. Sessizce mırıldandı. "Ama evde komutan eşin olduğu sürece gayet kolaydır Karakurt." Göz kırptı. "Benden sana ufak bir baba tavsiyesi."

Haklı bir adamdı. Dinlenmeliydi. Benim için ışıklar yine kapandı. Sahnede ikimiz kaldık. Gülümsedi. O an en parlak ışıklar Murathan'ın üzerinde durdu. O, ben ve yüzük parmaklarımızın arasındaki kırmızı bir

kurdele kaldı sadece. Gözlerinden göğsüme sayısız yıldız aktı. Göğüs kafesime vurdukça vurdu kalbim. Bir kere daha hıçkırdım. Bu hıçkırığım da hafifçe gülerek karşılık verdi. Makas kurdeleyi kesti. Aradaki bağ koptu ama biz bir kere daha birbirimize bağlandık.

Çevremizden yükselen alkış sesleri ise Murathan'a başrol verdiğim tiyatro gösterim yeniden halka açıldı. O benim aileme sarıldı sırayla. Ben ise Neslişah teyze ve ablalara. Herkes tebrik etti. Gülen, ışıldayan gözlerle baktılar gözlerimize. Fotoğraflar çekildi, espriler yapıldı, tebrikler kabul edildi. Annemler tatlı ve sarma servisi yapıyor, tim kendi aralarında konuşuyor, Gökalep, Ahsen ve Mete ile oynuyor, Dedem ise Hayri Bey ile yoğun siyasi tartışmalar yapıyorken Murathan başıyla balkonu işaret edince yerimden ayaklandım. Yanına gittiğim an elimden kavradı. Balkona doğru çekti. Aradan sıyrılıp bu çekiştirmesine uyum sağladım. Birbirine kenetli ellerimizde, ikimizin de parmaklarından asılan kırmızı kurdeleyi görünce ise sırtımdan edemedim.

Bu adam benim resmi olarak nişanlımdı. Çalın davulları, zurnaları ey ahali!

Balkona çıktığımız an daha fazla duramadım yerimde. "Kepçük!" diyerek topuklu ayakkabılarımın üzerinde heyecanla kıpırdandım. "Nişanlandık!"

Kendinden emin bir şekilde güldü. "Farkındayım."

Ciddileştim. "Biraz heyecan yap o zaman köpek. Tek başıma mı taktım ben bu yüzüğü? Yüzbaşı olurken götün başın ayrı oynuyordu yıldızlarını bana göstereceksin diye."

Sesli bir kahkaha attı. Aynı saniyelerde bana bir adım attı. Usulca bel oyuğumda gezindi elleri sonra ise belimi tamamen kavradı. "En büyük rütbeyi senin eşin olmak sayıyorum."

Güldüm. İşte bana bunlarla gelinmeliydi. Ceketinin yakalarına attım ellerimi. Toz varmış da siliyormuş gibi yaptım. Hiçbir şey yoktu aslında. Amaçsız bir eylemdi. O ise başını usulca boynuma gömdü. Önce derin bir nefes çekti içine. Sonra ise büyük bir buse bıraktı gerdanıma. Kayıp bir kuş bulmuş gibi sıkıca göğsüne çekmişti bedenimi. Sarıldı. Sıkı sıkı sarıldı. Ben de boş duracak değildim. Kollarım boynuna dolandı. Topuklu boy farkını kapatmıyordu ama daha makul bir oranda çenesine yaklaşmışım en azından. Başımı omuzuna yasladım. Dünyam işte bu kadardı.

"Gökçen..." dedi.

"Murathan..." dedim.

Saçıma derin bir öpücük bıraktı. "Ömrüm dizinin dibidir."

Gölüşüm derinleşti. Gözlerini görmek istedim o an. Hafifçe geri çektim başımı. Kehribarları ve uzun kirpiklerini görünce derin bir nefes verdim. Kirpiklerine belli belirsiz dokunmadan da edemedim. Aşkından nalları dikebilirdim. Çok şükür dik durabildim. "Ömrüm dizinin dibidir." diyerek onun verdiği sözü ben de tekrarladım. Alnımı dudaklarına yasladı. Narince öptü. O ana ait özel bir şey vardı havada. O yüzden ben bugünü, bu anı bundan yirmi yıl sonra dahi hatırlayacaktım. Biliyordum. Havada esen hafif rüzgârı, içimi huzurla dolduran Murathan kokusunu, belime sıkıca dolanmış ellerini, bedeninin varlığı ile tamamlanmış hissedenden bedenimin hissettiklerini mih gibi aklımda tutacaktım.

Onunla olan her anım gibi.

Başımı omzuna yasladım. İçerisi perdeden belli belirsiz görünüyordu. Herkes bir şeyler konuşuyordu. Yaşanan her şeye rağmen hepsinin yüzlerinde kocaman tebessümler vardı. Aralık perde köşesinden duvara asılı babam ve Yusuf amcanın bize baktığını görünce yaslandığım omuzdan hafifçe gülümsedim ikisine de. İşte onların izleri de tam olarak buradaydı.

Biz.

Murathan ve Gökçen. Pamuk ve Kepçük...

45. BÖLÜM

"Gözleri gökte olsaydı, yıldızlar da onun yüzünde; utandırırdu yıldızları yanaklarının parlaklığı, gün ışığının kandili utandırdığı gibi tıpkı..."

**SHAKESPEARE*

Hellooo

Ben gel dimmmmm. Hoş geldimmmmm. Daha fazla gecikmesin diye son bir kontrol yapmadan atıyorum bölümü. Hatamız olursa affola. Beğeneceğiniz bir bölüm olması dileğiyle. Keyifli okunmalar :)

Elime aldığım fincanın sağını solunu dikkatle inceledim. Sonra sağını, sonra tekrar solunu. Ciddi bir iş üzerine çalışmaktaydım. Hataya yer yoktu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Murathan.

Ciddiyetimi bozmadan fincanın tabağını alıp inceleme işlemine devam ettim. "Kahve fincanı seçiyorum."

"Niye bu kadar ciddisin peki?"

Gözlerimi kısıp takımın diğer fincanını aldım. Bunu da incelemeliydik. "Ciddi bir iş çünkü."

"Niye?"

Bu noktada derin bir nefes vererek büyük bir özenle konsantre olduğum işimi bırakmak zorunda kaldım. Fincan bir elimde tabağı diğer elimdeyken kollarım iki yana düştü. Umutsuz ve ters bakışlarımı kocam olmaya aday beyefendiye çevirdim. "Senin kafana attığımda tam kırar mı kırmaz mı onu anlayayım diye."

Adi adam anında güldü. Benden laf yemek ciddi anlamda hoşuna gidiyordu. Geniş geniş sırtırken yanağımdan bir makas aldı. "O an için sabırsızlanıyorum."

Gülmeden edemedim. "Salaksın."

Yine güldü. Ben ise fincanları dikkatle aynı yerine bıraktım. Başka seçeneklere de fırsat vermeliydik.

"Niye bıraktın?" dedi hemen. "Beğendin, alalım."

"Biraz daha bakınalım. Daha güzelini buluruz belki."

"Bulursak onu da alırız." dediği gibi alt raftan kutulu bir takım alıp sepete attı.

Bak, bak, Hareketlere bak... Evin direği, gönlümün reisi olacak kendince. Hoşuma giderdi. Market arabasını ilerletirken peşine takıldım. İki elimle koluna girdim. Harfleri uzatıp ağız göz yayararak yapıştım koluna. "Ne istersem alacak mıyız?"

Başını ciddiyetle aşağı yukarı salladı.

"Ya saçmalama Murathan!" diye yükselmeden edemedim. Bunu dedikten sonra ise attığım kahkaha onu da eğlendirmiş olmalı ki dudağının kenarı usulca iki yana kıvrıldı ama her zamanki ciddi duruşunu korudu. Yan yana ilerlemeye devam ettik. Zira işin şakası bir yana gerçekten ciddi bir iş üzerine çalışıyorduk. Kendimize bize ait bir yuva kurmak için eşya seçiyorduk. İçimden geçen bu sessiz düşünce anlamsızca kendi kendime sırtımama neden oldu. Yuva kuruyorduk biz yuva!

İznimiz çok olmadığı için sözden sonra hemen Silopi'ye geri dönmek zorunda kalmıştık. Düğün tarihi bir ay sonraya ayarlanmıştı. Geçirdiğimiz iki haftadan sonra düğüne sadece iki hafta kalmış oluyordu ki bu bizim de artık bir şeyleri ciddiye alıp hazırlık yapmamız gerektiği anlamına geliyordu. Zira yüzüklerimiz takıldıktan sonra iki hafta boyunca o da ben de işten başımızı kaldıramamıştık. Onun görevi vardı. Benim ise Yekta izinde olduğu için ek iş yüküm. En sonunda bugün fırsat bulup bir şeyler bakmak için Şanlıurfa'ya gelmiştik. İçinde bulunduğum ama içinde bulunduğuma inanmadığım bir andı.

Tekrar ediyorum. Yuva kuruyorduk biz yuva! Bizim bir yuvamız olacaktı. Bu yuva askeri bir lojmanda olacaktı üstelik. Tıpkı yıllar önceki gibi...

Zaman ve tarih tekerrürden ibaret miydi bilinmezdi ama biz tamamen tekerrürden ibarettik. Babamla olan hiçbir anıyı bozmamak için yıllarca uzak durmuştum askeri lojmanlardan. Bu sesli dile getirdiğim gerçektir. Asıl gerçek ise şuydu; Babamla olan anıları unutmuş olmam acı verdiği için uzak durmuştum askeri lojmanlardan. Ama artık hayatın bana öğrettiği çok değerli bir ders vardı. Kötü anıları iyi anılarla özdeşleştirmedığımız sürece can yakmaya devam eden anılar olarak kalacaklardı.

Lojman artık sadece unuttuğum anılar ve babamın gidişi değildi. Lojman artık benim için sevdiğim adamla kuracağım yeni bir hayattı.

Koluna dolanmış kollarımı gevşetmedim. Üzerine bir de yürürken başımı hafifçe omuzuna yasladım. "Kepçük." diye mırıldandım.

"Pamuk." dedi hemen.

"Evlendikten sonra başka yere tayin ister miyiz?"

Durdu. Gözüne bir tencere ilişmiş olmalı ki alıp bu sefer o dikkatle inceledi. "Silopi'de kalmak istemiyor musun?" derken tencereyi inceliyordu.

İstemediğimden değildi. Seviyordum Silopi'yi. Ama bir yanımda istemsizce kötü anılarla özdeşleştirmişti bazı şeyleri. Mesela hala hastanede o malum odaya giremiyordum. Stetoskobuma dokunduktan sonra ellerimi defalarca yıkıyordum. Uykularım daha düzenliydi, çok sık kâbus görmüyordum belki ama her şey geçti de diyemiyordum. Bazı anıları iyi anılarla değiştirmek biraz daha zorlayıcı olabiliyordu.

"İstemediğimden değil." diye mırıldandım. "Ama," dudak büzdüm. Ben konuşmamıştım ama o anlaması gerekeni anlamıştı.

Tencereyi bırakmadan bana döndü. "Nereye istersen gideriz güzelim. Seninle olduğum sürece benim için fark etmez." Tencereyi bana doğru kaldırdı. "Bu nasıl? Kafamı kırman için işe yarar mı?"

Ne zaman buradan gidelim desem başımıza gelenleri hatırladığından olsa gerek üzerine bir hüznün çöküyordu. Yine öyle olmuştu. Bu hüznünü konu değiştirerek bastırıldığının pekâlâ farkındaydım. İkimizde bir şeylerden kaçıyor, bunu biliyor ama birbirimize belli etmemeye çalışıyorduk. Hayatta karanlık günler olabilirdi. Karanlığın üzerimizde nasıl bir iz bırakacağını seçmek ise insanın kendi seçimi idi. Bizim karanlık günlerimizden geriye derin yara izleri kalmıştı. Biz ise her zaman yaptığımız şeyi yapıyorduk. Yaralarımızın üzerine minik unutma beni çiçekleri çiziyorduk. Umut böyle

bir duyguydu belki de. Karanlığın içinden mavi çiçekler toplamaya çalışmak...

Güldüm. "Gayet makul duruyor."

Onu da sepete attı. İlerlemeye devam ettik. Birkaç şey daha aldık. Gördüğüm bir tuzluğu sepete atarken bana boş bakışını yakaladım. "Ne var?" dedim aynı boş bakışla bakarak.

"Çeyizinde tuzluk yok mu? Onu niye aldık."

Göz devirdim. "Murathan, benim çeyizim yok."

Kaynana kanalına geçti. "Ne demek yok? Gülhan ablamın bir oda dolusu vardı."

"Oradan bakınca ben Gülhan abla mıyım peki?"

"Ne bileyim kızım? Hepinizde var sanıyorum ben. Mesela şimdi de Aslıhan ablamın bir oda dolusu çeyizi var."

Güldüm. "Aslıhan ablanın o çeyize tek bir şey almadığına adım gibi eminim. Hepsini Neslişah teyze almıştır." Aslıhan ablanın olsa olsa tek çeyizi kesinlikle kitapları olurdu.

Sesini çıkarmadı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde ciddi ciddi dediğimi düşünür gibi bir hali vardı. "Doğru..." diye mırıldandı en sonunda. "Hepsini annem alıyor."

Kendimden emin bir şekilde gülümsedim bu sefer.

O ise söylenmeye devam etti. "Aslıhan ablamın hayatında kimse yok. O yüzden ilgisini çekmiyor belki. Sana ne demeli? Bari sevgili olduktan sonra bir tabak alıp atsaydın köşeye be kızım. Bu kadar mı ciddiyetsiz baktın sen bu ilişkiye?"

Ayda bir benden gizli adet oluyordu bence. Yine böyle bir günde olabilirdi. "Ay yani tabak almadım diye ciddiyetsiz mi olduk şu an? Sen ne yaptın bu ilişki için sanki?"

Kendinden emin bir bakış attı. "Maserati aldım."

"Bunun ilişkimizdeki ciddiyete katkısı ne?" Adi adam bakışlarını hafifçe bana çevirdi. Aynı zamanda önünde ki sepeti ilerletirken bana atıp atabileceği en imalı bakışı attı. Yetmedi, serseri serseri gülümsedi. Yeterli bir cevaptı. Koluna şamarı indirdim. "Adileşme."

Bu sefer sesli güldü. İlerlemeye devam ettik. Tam bir kaynana olduğu için benden çok o her şeyi inceleyerek aldı. Ben elime aldığı her şeyi sepete savururken o en ince ayrıntısına kadar her yerini inceliyordu. Mükemmel bir uyum içindeydik. Kahve sunumu sırasında üzerine çikolata oturtmalık küçük sandalyeleri gösterip *bana bunlardan al* dediğimde ensemden tutup

hızla sürüklemesi de bu uyuma dahildi. Mutfak eşyaları kısmından sonra başka bir mağazaya gidip elektronik eşya baktık. Mobilya bakmaya gittiğimizde ise benim fincan bakarken gösterdiğim ciddiyeti bu sefer Murathan gösteriyordu.

Murathan koltuk, masa ve yatak odası takımlarının etrafında ciddiyetle dönerken ofladım. Normal şartlar altında kadınlar eşya seçemez, her şeyi irdelerlerdi. Benim bahtıma düşen ise koltuğun ayaklarının altına bile bakan bir adet Murathan'dı. Yorulmuştum. Gün boyu koşturmuştuk. Başka gün izin ayarlayamayız ya da Murathan aniden göreve gider diye her şeyi bugün halletmeye çalışıyorduk. Ama sağ olsun kendileri pek yardımcı olmuyordu. Bize takımları anlatan adam bile Murathan'ın uyuzluklarından yılıp yanımızdan kaçmıştı. Çok şükür ki ensemizden tutup mağazadan dışarı fırlatmamıştı.

"İmdat diye çılgık atsam ne yapabilirsin ki?" diyerek kendimi krem rengi bir koltuğa attım. *Her şeyi çok inceleyen adamdan nefret* diye Seda Sayanlaşmaya ramak vardı ki daha fazla dayanamayıp "Seç birini de gidelim be adam!" diyerek yükseldim.

Yüzünü ekşitti. Ara ara Süleyman'ın annesi Memnune Hanım'a benziyordu. Korkunç bir benzerlikti. *Bu değil, bu da değil, bu hiç değil* der gibi baktı hepsine. "Sevmedim bunları." diye durumunu özetledi.

Seçici oluşu başa belaydı. "Alt tarafı iki koltuk. Neyini sevmedin?" Oturduğuma elimi vurdum. "Bak bu güzel. Bunu alıp gidelim."

"Açık renk olmaz. İki güne simsiyah edersin sen onu."

Tip bir bakış attım. "Abartma istersen. Çocuk muyum ben?"

Uyuz bir şekilde tebessüm etti. "Sence?" Yine göz devirdim. İnsanın adı çıkacağına canı çıkmalıydı. Engin fikirlerini sunmaya devam etti. "Koyu renk olsun. Pislenir, bir şey dökülür çıkmaz falan, boş yere gerilmeyeyim ben. Migrenim tutmasın. Hem çocuk olunca açık renk daha da zorlar bizi."

"Çocuk olunca ben sana yeni koltuk takımı alacağım söz. Hem de en koyusundan. Lütfen artık şunu alıp buradan def olabilir miyiz?"

Başını iki yana salladı. "Sağlam değiller."

Sabır yağmurunda şemsiyesiz kalmak istediğim bir andı. Derin bir nefes verdim. "Sağlam. Nesi var?" Oturduğum koltukta hafifçe hopladım. "Bak şun-" dediğim saniye üzerinde hoplamamın etkisi ile koltuğun bacalarından birinden ses gelince ortama derin bir sessizlik çöktü. Bakışlarımı Murathan'a çevirdim. *Ben demiştim* ifadesi her zamanki gibi her milimindeydi. Yanında olduğu yatak odası takımının başlığına attı elini.

Sadece hafifçe salladı. Çıkan sesler, sallanışı ve Murathan'ın bakışları yeterliydi.

Eğri oturup doğru konuşmak gerekirdi. Ben ise şu an fazlasıyla eğri oturuyordum. O yüzden doğru konuşmak farzdı. Biz biraz haşındık... Her anlamda... Ve evlendikten sonra aynı evin içinde olacak olan hiçbir eşya için tek bir amaca hizmet edecek diyemezdik. Buna koltuk ve masa da dahildi. Her an her şey olabilirdi. Daha sağlam bir ortam lazımdı... Anında koltuktan ayaklandım. O hiç konuşmadı ama bakışları cevap vermem için yeterliydi. "Aynen, sana katılıyorum." derken çantamı koluma takıp hiç bozuntuya vermeden ilerledim. Beş saniye sonra yanımdaydı. Kolu omuzumda, bedeni tam dibimdeydi.

"Ha şöyle." dedi sırtık bir sesle. "Kocana güven biraz. Bir şey biliyoruz ki konuşuyoruz."

Göz devirirdim ama gülmeden de edemedim. Omuzlarım çöktü. "Yorulдум." dedim dudak büzerek. Mağazadan çıktık. Omuzumdan aşırıldığı koluyla daha çok çekti beni kendine. Saçlarıma yandan derin bir öpücük bıraktı.

"Dönelim mi? Yine izin ayarlar sonra bakarız kalanlara."

Sıkıntılı bir durumdu. Aniden göreve giderse her şey bana kalabilirdi. İzin ayarlamakta bu ara bir hayli zordu. Çok şükür ki gelinliği İzmir'den ayarlamıştım. Özel tasarım olacaktı. Düğün yeri de Adana'dan ayarlanmıştı ama ben şu an ilk defa bir şeyler yetişemeyecek gibi hissediyordum.

"Ya yetişmezse?" şeklinde saçma bir korkumu belirttim.

"Koltuk ve yatak mı?" derken şaşkındı.

"Hayır. Düğüne kadar bu hazırlıklar bitmezse yani."

Oldukça genişti. "Bitmesin. Ne olacak? Düğünden sonra koltuk alınmaz diye bir kural mı var? Ama yatağı kesin almamız lazım. Yatak önemli."

Canım burnumdaydı. Ciddi anlamda. Saçma olaylarda huysuzluk yapıp ciddi işlerde gevşeme huyu saç baş yoldururdu. "Ya başlayacağım artık senin libidolu şakalarına be adam!" Kolundan tutup ileride gördüğüm bir erkek giyim mağazasına ilerlettim. "Gel şurada bir damatlık bakalım sana da öyle gidelim. Fikir olur en azından."

İlerledik. Uslu uslu takıldı peşime. Büyük sayılabilecek bir mağazaydı. Aydınlık ve ferahtı. İçeri girdiğimiz saniye güzel bir kadın belirdi yanımda. *Yardımcı olayım, ne bakmıştınız* merasiminden sonra o önde biz arkasında ilerledik. Esmer bir kadındı. Mavi bir gömlek, siyah dar kesim

kalem bir etek giymişti. Topuklu ayakkabıları üzerinde yürürken ensesinde sıkı bir şekilde at kuyruğu yaptığı saçları sağa sola salınıyordu.

"Damatlık bakıyoruz." dedim.

Bakışlarını benimkine çevirdi. Ve çok yersiz bir soru yöneltti. "Size mi beyefendi?"

Oldukça boş baktım. Yok, bana! Ne oluyordu bu camları kırılmalı mağazada?!

Ne olacak, bizimkine yürüyor, diye usulca fısıldadı sol melek.

Gözlerimi kısıp kadına odaklandım. Bakışlar hoş değildi. Konuşurken cilve yapması hiç hoş değildi. Beynimde anında kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başladı. Alarmların sesi bangır bangır yükseldi. Murathan elimi sıkıca kavradığında ise kırmızı ışık da, alarm da usulca sakinleşti.

"Evet, bana." dedi her zaman ki soğuk ve sert ifadesiyle. Onu tanımayan birini buz tutturacak bir sestir bu. Yani en sevdiğim. Çünkü sadece ben bu seste dahi ısınabiliyordum.

Kadını umursamaya çalışarak ilerledim. Kadın otuz iki diş sırtarak yeni modellerden bahsetti. Birkaç takım gösterdi. Bu süreçte Murathan'a bakışları yine pek de hoş değildi. Takımları direkt Murathan'a uzattığında kibarca elinden aldım. "Sağ olun. Deneyelim bunları biz."

Bir takıma daha uzandı. "Bir tane daha önerme-"

Lafını ağzına tıkan Murathan oldu. "Bunlar yeterli. Teşekkürler." Bana döndü. "Ben kabindeyim yavrum."

Başımınla onayladım. Hurma gözlüm elinde takımlarla salına salına ilerledi. Bu iş böyle olmazdı. Ben bu adamla kamuya açık her alanda bunları yaşayacaksam kırkıma gelmeden saçlarıma aklar düşerdi. Yanımdaki kadının Murathan'ın arkasından derin bir nefes verdiğini duyduğumda tip bakışlarımı ona çevirdim. Utanmasa *kocan olay, git tadını çıkar* diyecek bir hali vardı.

"Önerdiğiniz diğer takımı da alabilir miyim?" dedim oldukça nezih bir şekilde.

Bakışları bana döndü. "Tabi." dedi kibarca. Takımın olduğu askıya uzandı. Alıp bana verdi. "Düğün tarihiniz yakın mı?"

Ne yapacaksın ablacığım? Ona göre mi kaçıracaksın adamı? Sabır. Sabır. Ya sabır. Yüzük taktık adamın parmağına hala başımıza gelen işe bak. Ne Feride'si bitti ne Tuğ bilmem nesi. Ne kıymetliymiş be! Net bir cevap verdim. "Oldukça." Bana uzattığı lacivert takımı almadım. Askıya uzanıp elime ilk gelen takımı aldım. Parlak, alüminyum folyoya benzer bir gri

olması şu an hiç önemli değildi. Elinde takımla öylece kalmışken arkamı dönüp ilerledim.

Parlak gri mi? dedi sol melek şok içinde. *Mustafa Topaloğlu mu bu adam?*

Arkadaşlar, bakın şakanın sırası değil. Kafam yine atık! Her an burayı aleve verebilirdim. Takım rengi umurumda değildi. Yavuklumuza sulanıyorlardı. Hem de gözümüzün önünde. Komşu kızı faciasını atlatamadan başıma gelen şey şansıma enine boyuna sövmeme neden oluyordu. Benim kocamı istemeyin kardeşim. İnsan mı bitti yani? Ünlü bir düşünürün de dediği gibi: O benim kocam. Karısının kocası. Kocasının karısı. Eşimin eşiyim. Biz bir bütünüz.

Allah Allah!

Hızla kabine daldım. Benimkini tam gömlek düğmelerini iliklerken yakaladım. "Lan!" şeklinde klasik tepkisini verdi. Gömleğin bir ucuyla göğsünü kapattı. Beni gördüğünde ise derin bir nefes verdi. Ama şaşırmadan da edemedi. "Hayırdır?" Sırttı. "Sen mi giydireceksin?" Allahtan kabin çok da küçük değildi. Elimdeki gri takımı askıya astım. Ekşimiş bir yüzle baktı takıma. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

Elimi alnıma attım. "Aklım başımda değil bir sus."

Sırtmaya devam ederken kolumdan tutup yana çekti. Sırtımı kabinin bir duvarına yasladı. Bedeni önüme dikildi. Bir elini omuzumun üzerinden duvara yasladı. Beyaz gömleğinin düğmeleri açık, en sevdiğim baklavalara önümde dizilmişken içli içli baktı yüzüme. "Aklını başından alanın ben olduğumu var saymak isterim."

Sinirden beynime pıhtı atmak üzereydi ama yine de güldüm. Aşk böyle bir şeydi. Liseli ergenler gibi köşeye sıkıştırmıştı beni şu yaşında ama pek umurumda değildi. Dudak büzdüm. "Dışarıdaki kadın sana bakıyor." Elim gömleğinin en alt düğmesine gitti. Usulca oynadım. Koray ve Egemen olayında da o böyle hissetmişti muhtemelen. Kötü bir duyguydu. Kendine güvensizlikle alakası yoktu. İnsana bir şekilde dokunuyordu işte.

"Bakabilir." dedi sakince. "Mesela benim kime baktığımı." Şakaklarıma değdirdi dudaklarını. "Benim kime baktığımı hala yeterince net değil mi?"

Hep bu taktiğe tav olacağımı düşünüyorsa çok doğru düşünüyordu. Tav oldum. Sıcak bulmuş kedi gibi sıcaklığına sokuldum. O ise dudaklarını yanağıma ilerletti. Dudakları tenime değdiği saniye derin bir tebessüm yayıldı yüzüme. Ellerim yakasına ilerledi. Dudaklarına doğru çekildi dudaklarım. Geri durmak zordu. Bakışlarımı gözlerinden çekmeden

düğmelerini iliklemeye başladım. Adi adama takım elbise çok yakışıyor. Her türlü başıma belaydı. "Düğüne eşofman takımı ile gelmeye ne derdin?"

Güldü. Kalbimi perişan etti. "Sende pijama ile katılacaksan neden olmasın." Kınayıcı bir bakış atarken düğmelerini iliklemeye devam ettim.

Bir sondaki düğmeyi iliklemek için ilerlerken en sevdiğim baklavalara dokunmadan edemedim. Sonuçta hayal olabilirdi. Test etmek lazımdı. "Pazartesi günü annemler ve anneler gelecek." dedim. Beyaz gömleğinin yakaları açık, saçları dağınıktı. Yani başıma ve kalbime bela. Bir insan başka bir insanı gözlerinde gördüğü kendi yansımasının parlaklığı için sever miydi bilmem ama ben bu görüntü için varımı yoğumu ortaya koyabilirdim. Murathan'ın kehribarlarının en koyu halkası içine vuran kendi yansımam şu an için gözümün görüp görebileceği en iyi manzaraydı.

"Ee?" dedi. Şakağımdan öptü.

"Bizim vaktimiz yok diye lojmanda ki evi temizleyeceklermiş." Neslişah teyze de annem de temizlikçi birini çağırırız evi temizler fikrine sıcak bakmamıştı. Çocuklarının evlerini kendi elleriyle kurmalıymışlar. Gözümün kenarına ilerledi dudakları. Bir eli tişörtümün içine sızıp çıplak bel kıvrımında gidip geldi.

"Eee?"

"Gülhan ve Aslıhan abla da gelecek."

"Ee?"

"Hazır onlar gelmişken kızlarla kına gecemi yapacağız."

Dudakları yanağıma, oradan da dudaklarıma ilerledi. "Ee?" dedi yine.

Eee'si tansiyonum alnımda atıyor be adam. Bir dur da toparlayalım lafımızı. En cilveli halimle sırttım. "Bu koşullarda konuşmama devam edemem."

Dudakları dudağıma kısa bir öpücük bırakıp ayrıldı. "Sen devam et." dedi. Bir öpücük daha bıraktı dudaklarıma. Çeneme ve gerdanıma ilerledi. "Dinliyorum." Boynum geri düştü anında. Karnımda bir nokta kasıldı. Gel de devam et... "Biz bu düğün dernek derken..." diye devam etti. İçimi kıpırdatan bir öpücük daha bıraktı gerdanıma. "Çok mu ayrı kaldık sanki..."

Doğruydı. Sürekli ya işteydik ya alışverişte ya da ailelerle telefon görüşmesinde. Her şey o kadar hızlı oluyordu ve bizim süremiz öyle azdı ki birbirimize vakit kalmıyor gibiydi. Ellerim boynundan ensesine ilerledi. Bedenini bedenime yasladı. Sırtım ardımdaki duvarla daha da bütünleşirken bakışlarımız pür dikkat birbirimizin gözlerindeydi. "Daha iyi işte." derken ensesindeki saçları okşadım. Çeneme ilerledi dudakları. Sonra tekrar

dudaklarıma. Tek dokunuşu yine tenimi ateşe verirken gözlerim yoğun bir istekle kapandı. "Düğüne kadar heyecan arta-" Cümlemi bitiremeden dışarıdan yükselen bir çığlıkla gözlerim aniden açıldı. Onun başı ise geri çekildi. Birkaç saniye için boş bakışlarla baktık kabin kapısına.

Ses yeniden yükseldi. "Tutun şunu! Hırsız!"

Sonrası ışık hızında gelişti. Kollarımız aniden çözülürken ikimizde aynı anda kapıya yöneldik. Yine ikimizde aynı anda dışarı çıktığımızda mağazanın içinde yoğun bir koşturmaca vardı. Az önce Murathan'a sulanan kadın elini ağzına atmış var gücüyle çıkışa doğru koşan adamı işaret ediyordu. Peşinden birkaç kişi koştu. Adam ise elinde tuttuğu her neyse daha sıkı tutup çıkışa koştu. Panikle çarptığı birkaç rafı devirdi. Ayakları birbirine dolandı. Arkasından koşan bir adam düşürdüğü rafa takılıp düşerken o çıkışa koşmaya devam etti.

Ve bunların ardından olan her şey yine saniyeler içinde gerçekleşti. Murathan ileri atıldı. Özenle dizilmiş ayakkabılardan en sivri burunlusunu aldı. Öyle böyle bir sivri burundan bahsetmiyordum ama. Hani adama tekme atsan hamile kalır dedikleri ayakkabı var ya, tam olarak o buydu. Öne doğru birkaç adım attı. Sonra ise tam kapıdan çıkmak üzere olan elemana doğru elindeki kundurayı savurdu. Bordo bereliydi tabi. Iskalamadı. Hedefi tam on ikiden vurdu. Adam kafasına yediği sivri burun kundura ile sendeledi. Ayakları birbirine dolandı. Geri dönüp kafasına gelen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ki olayın sesini duyan diğer esnaflar bu bocalayışını fırsat bilerek üzerine abanınca öylece kaldı.

Normal bir alışveriş olsa şaşırırdım zaten.

Işık hızında gelişen bu bir saniyeden sonra zaman benim için yine yavaşladı. Zira bir erkek mağazasının ortasında heykel misali dikilen bir adam vardı. Üzerinde siyah kumaş pantolon, beyaz bir gömlek vardı. Gömleğinin sadece iki düğmesi kapalıydı. Gerisi açıktı. Bu adamın hatırı sayılır baklavaları vardı. Ve en önemlisi bu adam Murathan'dı.

Bütün bakışlar bize döndü. Olayın ne olduğunu anlamak için caddeden geçenler bile mağazadan içeri giriyordu. Murathan ise hala mağazanın yüzünde parıldayan bir heykel gibi dikilmekteydi. Adamın yakalandığını görünce kendi kendine cık'layarak kınadı. "Burada bile rahat yok." diye homurdandı ağzının içinde. "Bir kere de bölmeyin lan!" Asıl siniri hırsızlığa değil bölünmemizeydi büyük ihtimal.

Benim ise her an beynime pıhtı atabilirdi. Hızla öne koştum. Gömleğinin yakalarını tutup kapattım. Tam dibimize girmiş bize pür dikkat bakan bir

teyzeye sırttım. "Asker bu adam teyzesi." Sırtına iki kere vurdum. "Öyle attığını vurur o yüzden." Sırtmam devam ederken Murathan'ı kabine çekiştirdim. "Yürü." derken hem sırtıyor hem dişlerimi sıkıyordum. İlerledi. Kabine geldiğimizde can havliyle içeri iteledim. "Çıkar onları, kendi kıyafetlerini giy. Hemen gidiyoruz buradan."

Salak adam sırtarak başını perdeden dışarı çıkardı. "Sen de gels-"

Ağzına bir sille çakmak vardı ama elimi yüzüne basıp perdeden içeri itelemeyi tercih ettim. "Çabuk giy üstünü. Burada daha fazla koruyamam seni."

Kahkaha sesi geldi.

"Gülme bak sinirlerim çok bozuk." derken oldukça huysuzdum. "Ben gittiğimiz her yerde Kuvayimilliyeye ruhuyla senin uğruna savaşmalı mıyım ya? Erkek mi kalmadı koca ülkede?" Tam kapının önüne polis gelmişti. Hırsızın daha önceden vukuatları olmalıydı. Yoksa polisleri 'N'aber Hayati abi' diye karşılamasının başka bir izahı olamazdı.

Yine güldü. "Ülkedeki herkes bir ben değil demek ki."

"O nikahı götünde kıymak istemiyorsan sesini kesersin!"

Güldü ama ses çıkarmadı. Götüyle evlenmek istemiyordu muhtemelen. Birkaç saniye sonra kabinden çıktı. Şükür üzerinde tişörtü vardı. "Beni daha çok kıskanmanı talep ediyorum. Çok tatlısın."

"Çabuk çıkıyoruz bu mağazadan, çabuk, çabuk, çabuk!" Koluna girip çekiştirdim. Tam çıkarken malum eleman belirdi yanımızda. Kibarca başladı söze.

"Efendim, bize yaptığınız iyilikten dolayı beğendiniz modeli size biz hediye etmek itse-"

Lafı ağzına tıktım. "Hiç gerek yok. Sağ olun." Mağazadan uzaklaştırmak için koluna daha sıkı abanıp var gücümle çektim. Göz devirerek ilerledim. "Gel beni parçala diyor, kadına bak!"

Güldü. "Yalnız bu son dediğini duydu."

"Duysun!" diye yükseldim.

Gülüştü büyüdü. Baya eğleniyordu. Benim ise Murathan misali migrenim vuruyordu. "Sahiplenen kadın." dedi geniş geniş. "En sevdiğim." Kolunu omuzuma atıp bedenimi kendine çekti. Kocaman bir kahkaha daha attı.

"Gerçekten komik mi ya? Ha? Komik mi bu durum? Elli yaşında teyze bile utanmasa laf atacaktı. Aynısını benim yetmişlik Devran dedem yapsa gömecek mezar arardın."

"Anma şu adamın adını. Bir geberemedi zaten."

Kolunun altından çıkıp hızla ileri doğru iki adım attım.

Benim aksime o yine güldü. "Dur bak sana ne diyeceğim." dedi ardından.

Cidden durup ona döndüm. "Ne var?" dedim ters ters.

Baktı. Gülümsedi. Sonra ise başını hafifçe sağa eğdi. "Şu an sana bakınca aklıma hangi şiir geldi biliyor musun?"

Huysuz bir merakla mırıldandım. "Ne?"

Tebessümü derinleştirdi. Arkada romantik bir melodi vardı sanki. "İnan bana sevgilim inan. Evimde şenliksin, bahçemde bahar. Ve soframda en eski şarap..."

Öylece baktım. Fena bir bey olması başıma belaydı. Ama yemezlerdi. "Ya bir bırak, yemezler artık o numaraları." dediğim saniye romantik ses cızırdarak sustu.

Tüh be der gibi baktı. "Hadi ya." dedi umutsuzca.

"Aynen canım." diye terslendim. "Zaten pestilim çıktı. Sus da yürü, gidelim artık şuradan."

Tam önüme dönüp yine ilerliyordum ki aniden bana doğru ilerleyip bir kolunu bacaklarımın altından aşırıp, diğerini belime doladı ve ben saniyesinde kendimi kucağında buldum. Minik bir çığlık attım önce. Sonra ise can havliyle boynuna yapıştım. Bunu beklemiyordum. "Murathan, ne yapıyorsun?!" derken tedirgin bakışlarla etrafa baktım. "Caddedeyiz."

Değildik. Çok kişi de yoktu ama bize dönen gözler olduğu netti. Arabada çok uzakta değildi. Yirmi adıma varırdık zaten ama şovcu yavuklum yapacaktı yine şovunu işte.

"Önlerine baksınlar o zaman." dedi sakince. "Karım yoruldu. Arabayı yanına getiremiyorsam ben onu arabaya götürürüm." Bu noktada bakışlarını bana çevirdi. "Bu da mı gol değil?"

Güldüm. Hem de en seslisinden. "Yine on ikiden vurdun. Tebrikler yüzbaşı."

O da güldü. Beraber güldük. Kucağından inmeye çalışmadım. Hatta boynuna daha sıkı sarıldım. O ise cidden arabaya kadar beni salına salına kucağında taşıdı. Başımı omuzuna yasladım. Her zamanki gibi saçlarıma derin öpücükler bıraktı. Bir güldük, bir kavga ettik. Olağan döngümüzde, zamanın tekerrüründe ilerledik. Tıpkı Sabahattin Ali'nin yazıp Sezen ablanın seslendirdiği şarkıda dediği, *sevişen yaramaz çocuklar gibi*. Çünkü benim içinde onun sözü şiirlerin en güzeliydi. Ondan başkasını seven ise kesinlikle zırdeliydi.

"Aybüke, Aybüke, Aybüke!"

Derin bir nefes verdi Aybüke.

"Aybüke, Aybüke, Ayb-"

Sabrı buraya kadardı. "Ne var?!" diye en sonunda yükseldi. Etraftan onlara dönen bakışlar olduğunu gördüğünde ise dişlerini sıkarak yanındaki adama döndü ve çok net bir cevap verdi. "Dişlerini ağzına doldururum senin Süleyman."

Sırıttı Süleyman. Bu durum pek de umurunda değildi. "Sinirlenince gözüme daha haşmetli geliyorsun." Krizi her zamanki gibi fırsata çevirdi. Hafifçe Aybüke'nin kulağına eğildi. "Yani her zaman..."

Tip bir bakış attı Aybüke. Lakin tam dibinden sırttan ifadeye bakarken daha fazla ciddi kalamadı. Dudakları bütün sinirine rağmen ağır bir edayla yukarı kıvrıldı. Süleyman'a yandan en imalı *ya sabır* bakışını attı. Süleyman kaşlarını iki kere yukarı kaldırıp indirdiğinde ise sırtarak önüne döndü. Askeriye gibi bir ortamda oldukları için anında toparladı ifadesini. Kısa ve son derece dişi bir cevap verdi. "Önüne bak Süleyman."

Bunun onun dilinde bir çeşit cilve olduğunu bilen Süleyman tabii ki önüne dönmedi. Hatta daha çok yaklaştı. Bu görüntüyü tam karşılarından izleyen Zülfikar'ın yüzünde ise ekşimiş bir ifade vardı. Kustu kusacaktı. Daha fazla dayanamadı. "Ne yapıyorsunuz lan siz?" demek mecburiyetinde kaldı.

Aybüke ve Süleyman'ın bakışları ona döndü. "Ne var?" dedi Süleyman. Sonra ise hain bir kahkaha saldı. "Ne oldu lan? Kışkandın mı?" Recep İvedik temalı bir gülüş daha attı. "Çatla!" derken öyle bir zevk almıştı ki, bu zevki ifadesinden ve sesinden her türlü hissediliyordu.

Ya sabır çekti Zülfikar ama oldukça zordu. Aradaki masaya rağmen ileri atılıp boynundan yakalamaya çalıştı ama Aybüke'nin eli kolunu anında yakalayınca öylece kaldı. Kısa bir sessizlik çöktü ortama. Aybüke Zülfikar'a

baktı. Zülfikar Aybüke'ye. Süleyman ise her ikisine de. Sessiz ama aslında sesi olan bir sesti. Aybüke bangır bangır uzandığın topraklar benim diyordu.

"Yarası var hala." dedi Aybüke. Kavrıldığı kolu bıraktı. Daha doğrusu geri iteledi. "Ağır olun."

Zülfikar öylece kalırken Süleyman en sinsi bakışını atarak sırtıtmaktaydı. "Aynen." dedi geniş geniş. "Dokunamazsınız bana. Akıllı olun." Sandalye de geri yaslandı. Bir kolunu en havalı şekilde sandalyenin sırtına attı. "Ben yaralı bir insanım. Değil mi dağ çiçeğim?"

"Bir şey derdim de... Neyse..." diye homurdandı Zülfikar. Önündeki yemeğe döndü. Konuşası da tadı tuzu da pek yoktu. Zira kaç haftadır Duru'dan ne bir ses vardı ne bir haber. Mesajlarına cevap vermiyor, aradığında meşgule atıp duruyordu. Canı fazlası ile burnunda hatta burnundan çıkmak üzereydi. Yediği dayanın nişanesi olarak mosmor gezdiği yüzü düzelmişti. İzler geçmişti. Zaten mesele hiçbir zaman yediği dayak olmamıştı. Mesele içinde bulunduğu bu konumu sindiremiyor oluşuydu. Cesaretse âlâsını göstermişti. Hala neden bu durumda olduğuna bir türlü anlam veremiyordu. Ona kalsa şu saniye giderdi kapısına ama zorda bırakmak da istemiyordu. Büyük bir belirsizliğin ortasında, arafın tam göbeğindeydi. Araf; cehennemden daha büyük bir ızdıraptı.

Tam o saniyelerde Barbaros ve Alican yanlarına doğru ilerlemekteydi. Yanlarına yaklaştıkları saniye tam Barbaros elini kaldırmış Süleyman'ın ense köküne okkalı bir sille atmaya hazırlanıyordu ki Aybüke arkasına dönerek bu eli de saniyesinde yakaladı. Ortamda kısır bir sessizlik oldu. Aybüke Barbaros'a baktı. Barbaros Aybüke'ye.

Süleyman ise keyifle çayını hüpürdetti. Gün bugündü. Keser dönmüş sap dönmüş yetmemiş hesap ise on numara beş yıldız dönmüştü.

"Yaraları tam iyileşmedi. Vurmayın şu adama!" diye en sonunda patladı Aybüke. Barbaros'un elini geri iteledi.

Alican sırtarak Zülfikar'ın yanına kurulurken Barbaros biraz şaşkındı. "Vıyyy!" dedi ters ters. İlerleyip Zülfikar'ın diğer yanına oturdu. "Ha bu ne dey la?"

"Hadsizler ya!" dedi Süleyman gülerek. "Bana dokunabileceklerini sanıyorlar." Daha çok sırttı. "Yaralıyım oğlum ben yaralı."

İlk yükselen Zülfikar oldu. "Yaralıysan siktir git Timur Komutan'ımın evine. İznin var hala. Ne işin var askeriye de lan?"

İlk gülen ise Barbaros oldu. "Timur Komutan'ım kovmuş evden."

Anında düştü Süleyman'ın yüzü. "Kovmadı."

"Ya ne yaptı?" derken bayağı eğleniyordu Barbaros.

"Siktir git dedim." diyerek ortama Timur dahil oldu. Bir sandalye çekip kendini savurur gibi sandalyeye bıraktı. Başında ki bordo bereyi çıkarıp masanın üzerine yerleştirdi.

"Yani kovdunuz." dedi Alican.

"Hayır kovmadı." diye directti Süleyman ama yanıliyordu. Kovulmuştu. İzinli olduğu süre boyunca Timur'un evinde kalıyordu. Önce Memnune Hanım, sonra ise Süleyman sesi dinlemek Timur'u patlama noktasına getirdiğinden bu sabah itibari ile en kibar şekilde Süleyman'ı ensesinden kavrayıp kapıdan dışarı savurmuştu. Akşam yine kapısında biteceğini biliyordu ama o an için baya rahatlatıcı bir eylemdi.

"Azıcık yalnız kalmaya ihtiyacı varmış. Bana biraz zaman ver dedi. Ben de buraya geldim." Sırttı Timur'a. "Akşama eve ne lazım komutanım?"

Atıp atabileceği en tip bakışı attı Timur.

Sırttı Süleyman. "Benim param cebimde kalsın diye hep kendi alıyor. Canım komutanım ya."

Timur bir tip bakış daha attı. Hemen yanındaki Aybüke'ye çevirdi bakışlarını. "Vurmak yasak değil mi?"

Ee yani der gibi baktı Aybüke. Süleyman ise Aybüke'nin arkasından sinsice sırttı.

"Sizin ilişkiniz çok sinir bozucu bir hal almaya başladı." dedi Barbaros. "Süleyman'ı yedi yirmi dört tokatlayan Aybüke Başkan'ı geri talep ediyordum. Bu ne böyle mıç mıç mıç."

Yanından homurdandı Zülfikar. "Aynen kardeşim. Arabanın ön paneline yapıştırdığın Bilge resmine her seferinde öpücük atarken de aynen böyle düşünüyorum ben de."

"Bilge'mi bu işe karıştırma. O başka." derken omuzları dikleşmişti Barbaros'un. "Ayrıca bunu bana sen mi diyorsun lan? Duru, Duru diye gece bile kalkıp uluyorsun!"

Tip bakış atma sırası Zülfikar'a geçti. "Onu karıştırma."

Bu sefer sırttan Aliş oldu. "Hepiniz ayrı alemsiniz be komutanım."

Bakışlar ona döndü. "Hele sen hiç konuşma Aliş!" diye yükseldi Zülfikar. "Seni de görmedim sanma."

Gülüşi dondu kaldı Alican'ın. Boş bir bakış attı. "Ne? Niye? Ne yaptım? Ne gördünüz?"

En imalı bakışını attı Zülfikar. Kendi derdinden bunu dile getirme fırsatı bulamamıştı ama an bu andı. "Sen dur Zehra ben keserim, sen gel benim

yanıma otur Zehra, Zehra'ya su verin, yemeğini yedin mi Zehra, Zehra, Zehra, Zehra. Neymiş bu Zehra?!"

Ortama ağır bir sessizlik çöktü. Alican kelimenin tam anlamıyla apışıp kalırken diğer bütün elemanlar şaşkın gözlerle ona dönmüştü.

İlk şaşırان Aybüke oldu. "Yok artık!"

"Buralar karışır!" dedi Süleyman.

"Ney? Ney?" dedi Barbaros.

Timur ise başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Yeterli bir şaşkınlıktı.

Bu şok etkisi yaratan sessizliği Alican'ın panikleyen sesi böldü. "Hayır, öyle bir şey değil, hayır komutanım."

Zerre inanmadı Zülfikar. "Nasıl bir şey?"

Alican söze girmeden Aybüke öne atladı. "Sen o yüzden mi ne zaman Zehra'yı bir yere götüreceksen ben götürürüm diyordun." Aydınlanmış bir ifadesi vardı.

Bütün bakışlar Alican'daydı. O ise önce bir kızardı. Sonra ise hafif bir şekilde morardı. Kelimeleri toparlamakta zorlandı. Yüzüne ilk defa vurulan gerçeklerden olsa gerek dili ağzının içinde şişmiş gibiydi. "Komutanlarım..." derken istemsizce kekelemişti. "Şimdi şöyle ki..."

Hepsi aynı anda 'eeee' der gibi kafa salladı. Timur bile büyük bir merakla bakışlarını Alican'a dikmişti. Bu daha da gerilmesine neden oluyordu. Derin bir nefes verirken omuzları çöktü. "Hiç sizin gibi inkar edemeyeceğim Zülfikar Komutan'ım. Bir şey var ama ne var ben de anlamadım..."

Ters bir bakış kuşanan Zülfikar, "Ben ne alaka lan?" Aslında ne alaka olduğunu bal gibi de biliyordu.

Ütanmıştı Alican. Önüne bakmayı tercih etti. Cevabı ise Barbaros verdi. "Günlerce zırladın ben Duru'ya âşık olamam diye. O alaka olabilir misin?"

Zülfikar hala tersti. "Senin o kürek ağzın sussun bak artık Barbo yoksa ben çok farklı yollarla susturacağım."

Aybüke her zaman ki sakinliğiyle konuştu. "Anlamadığım şey şu Zülfikar; madem Hasan abiden o dayığı yedin ne işin var hala burada? Neden Duru'nun yanında değilsin?"

İlk gülen Timur oldu. "Hasan götünü keser. O yüzden olabilir."

Küçümser bir bakış kuşandı Zülfikar. "Hasan abiden korkacak olsam karşısına çıkıp o kadar lafı der miydim Timur Komutan'ım? Bu saatten sonra beni korku durdurmaz."

Bu yürek yemiş halini yanından izleyen Barbaros asıl küçümseme hamlesini yaptı. "Bak bak, edebiyata bak, laflara bak. Söyle bakalım son

Mohikan, bu saatten sonra seni ne durdurabilirmiş, haydi söyle bakalım. Acayip merak ediyorum."

"Duru." dedi Zülfikar tek nefeste. "Ben hamlemi yaptım. Sıra onda."

"Satranç mı oynuyorsunuz birader, nedir yani bu?" demeden edemedi Süleyman.

Nadir görülür bir şekilde ciddileşti Zülfikar. O böyle olduğu anlar timin bütün üyelerinin üzerinden belli belirsiz bir ürperti geçiyordu. İki dirseğini birden masaya yaslayıp öne eğildi. "İki seçenek sundum ben ona. Ya kenarda duracaktı ya da elimi tutacaktı. Tuttu. Bu yanımdayım demek değil mi kardeşler siz söyleyin? Şimdi ise kaçıyor. Arıyorum açmıyor. Mesaj atıyorum bakmıyor. Her zaman buluştuğumuz yerde bekliyorum, gelmiyor." Sinirliydi. Hayır yani zalimin kızı onu bırak sevgili dostlarını da mı düşünmüyordu hiç? Güzelim hayvanlar açlıktan ölse miydi? Böyle bir kalpsizlik olabilir miydi? Zalim bir anarşistti işte. Siniri Aybüke'den duyduğu tek cümleyle daha da katlandı. Hatta devasa bir şaşkınlık yığınınına dönüştü. Çığ gibi üzerine yığıldı.

"Duru İstanbul'a dönmeyi düşünüyor."

Ortama derin bir sessizlik daha çöktü. Birkaç saniye için herkes kalakaldı. Alish elini ağzına attı. Barbaros dudaklarını ısırды. Süleyman Aybüke'ye baktı. Timur ise kantinin en uç tarafındaki kağıtta ne yazılı olduğunu okumaya çalışıyordu.

En nihayetinde, "Şaka mı bu?" diyebildi Zülfikar.

Başını iki yana salladı Aybüke. "Gökçenlerin nişanında bahsetmişti. Ne zaman gerçekleştirir bilmem ama kararlı olduğu net."

Anında oturduğu yerden ayaklandı Zülfikar. Üzerindeki şok dalgası yerini yoğun bir öfkeye bıraktı. Sert ama kararlı adımlarla kantinden çıkıp uzaklaştı. O gittikten sonra kısa bir sessizlik daha hâkim oldu ortama.

"Yine dayak yiyecek gibi..." dedi Süleyman. "İnanmazsınız ama valla üzülüyorum haline."

Arkadaşının akıllanmayacağını bilen Barbaros başını umutsuzca iki yana salladı. "Bu adama ciddi olmak yasaklanmalı. Ne zaman şöyle olsa benim gerginlikten çişim geliyor."

Konunun ondan uzaklaşmasına sevinen Alish atladı muhabbete. "Katılıyorum. Şakacı kişiliği daha makul."

Olmamıştı ama. Konu yeniden Alican'a gelmişti. Çaresizce kıvranarak ne olduğunu anlamadığını, şu anlık sadece arkadaş olduklarını anlatmaya çalışmıştı ama zordu. Barut Timi'nin diline düşmüştü bir kere. Konu uzun

uzun tartışılırken Timur ortamın iyiden iyiye Kısmetse Olur'a d n şt ğ ğ n  belirterek masadan kalkmaya yeltenmişti ama olmamıştı. El mecbur duvarı izleyerek dinledi arkadaşlarının bedbaht aşk hayatını.

Oysa bir bedbaht varsa o da Zülfikar'dan başkası değildi. Hızlıca üzerini değiştirmiş ve askeriyeden ayrılmıştı. Batan akşam güneşinin kıızıllıkları ufukta belirirken onun adımları hızlandıkça hızlandı. Dünya denen bu gezegen aslında çok trajikomik bir evrendi. Başka hangi gezegende canlılar yapmam dediği şeyi yapıyor, kınadığı şeyi yaşıyor ya da en çok güldüğü olayın içinde birden kendini buluyordu ki? Zülfikar bunu hiç bilemiyordu. Başka bir evren var mı onu da bilemiyordu ama varsa şu an oraya ışınlanmak, hatta uzaylılar tarafından kaçırılmak onun için daha makuldü.  n nden geçen bu ışıkların uçan daire olmasını istedi. Hatta bunun için büyük bir umut yeşertti içinde. Gözlerini kısarak baktı görüntüye. Bulunduğu konumun baya ilerisindeki yoldan geçen arabaların ışıkları olduğunu anladığında derin bir hayal kırıklığı ile omuzları çöktü. Kaderine sövdü ama durmadı. İlerlemeye devam etti.

Mesele bedbaht kaderi değildi. Mesele öğrendiği şeyleri sindiremiyor oluşuydu. Adımları hızlandı. Lojmana vardığında güneş eteğindeki bütün kıızıllıkları önüne d km şti. Etrafını saran bal rengi bir ışık süzmesi vardı sanki.  n  sıra koşan minik şeyi gördü. şanslı g n ndeydi. Hemen yakalamalıydı. Zira hala öğrendiği şeyleri sindiremiyor, gerçek olmaması için tutunacak bir dal arıyordu.

O dal Duru'ydu.

 n nde duran, elini tutan Duru.

Aybüke'den İstanbul'a gideceğini öğrendiği Duru değil.

Adımları hızlandı. Arkadaşlarıyla lojmanın arkasına koşan Mete'ye seslendi. "Mete!"

Mete duymadı. Yanındaki bir arkadaşına bağırmakla meşguldü. "Bir liraya ben ebe olurum!"

G z devirdi Zülfikar. Cebindeki bütün bozuklukları çıkarıp avucuna aldı. Mete'nin yanına boş gelmemek için dilek çeşmesinin dibi gibi dolaşıyordu. Kaderine bir kere daha sövdü. Eline aldığı bozuklukları elinde sallarken bir daha seslendi. "Mete!"

Mete adına dönmedi ama kulağına değen para sesiyle durdu. Bakışlarını arkasına çevirdi. Zülfikar abisini gördüğünde ise neşeli bir tebessüm belirdi dudaklarında. "Zülfifar abi!"

Gölümsedi Zülfikar. Ona doğru gelen çocuğu izlerken yavaşça yere eğildi. Mete koşarak kucağına atladığında ise sıkıca sarıldı. Kimse bu çocukta şeytan tüyü olduğunu inkâr edemezdi. "N'aber lan?" dedi geri çekilir çekilmez. Önüne düşen saçları geri iteledi. Terlemişti. Elini sırtına attı. "Niye bu kadar koştun sen?"

"Oyun oynuyorum Zülfifar abi."

"Ne oyunu lan? Bir liraya ebe olurum diyorsun. Bir liraya ebe mi olunur? Ebenin alanı bile olunmaz. Bize gelince elliler atmışlar havada uçuşuyor."

Göz devirdi Mete. "Onlar daha çocuk Zülfifar abi. Sizin kadar paraları yokkine."

Artık şaşırmayı bıraktığı an bile bu çocuk Zülfikar'ı şaşırtacaktı. "Gelirimize göre mi kazıklanıyoruz biz yani?"

Güldü Mete. Yeterli bir cevaptı. Zülfikar eğildiği yerden ayaklandı. "Eve koş. Halana söyle lojmanın arkasına gelsin."

"Gelemez ki. Babam izin vermez. Evde Ohol varmış."

"Ohol ne lan?"

Dudak büzdü Mete.

Kısa bir düşünme süresinin ardından aydınlandı Zülfikar. Dertli bir nefes verdi. Demek Hasan abi evde sıkı yönetim ilan etmişti. Şaşırtıcı değildi. Duru'nun telefonunun bile elinden gittiğine emindi. Yoksa onca mesaja, aramaya tepkisiz kalması Zülfikar'ın canını yakmakla kalmaz, paramparça ederdi. Buna inanmak istiyordu.

"Git dediğimi söyle sen halana." dedi.

"Olm-" demeye meyleden Mete eline bırakılan bir avuç bozuk paraya birkaç saniye baktı. Eliyle kısa bir ölçüm yaptı. "Bu işe on beş az."

"Çüş." diyerek şaşkınlığını en net şekilde dile getirdi Zülfikar. "Hassas kantar mı var elinde oğlum? Nasıl bildin on beş lira olduğunu."

Sırıttı Mete. "Biz bu işe yeni başlamadık Zülfifar abi." Küçük elinde yer kalmadığı için diğer küçük elini açtı. Parmaklarını ileri geri salladı. "Dökül."

Yüzünü sıvazladı Zülfikar. Barbaros haklıydı. Bankada ki bütün parayı çekmesi yararına olacaktı. Cüzdanını çıkardı. on lira dışında pek nakit yoktu. "Kart geçiyor mu?" diye sordu. *Temassız özelliğim var* dese şaşırmayacaktı.

"Nakit alıyoruz." şeklinde bir cevap aldı.

"Lan sen ne biçim bir çocuksun ben anlamadım ki..." derken cüzdanın dibindeki on lirayı minik ele sıkıştırdı. "Al. Olan bu."

"Bu para ile ancak arka tarafının camına kadar çıkarırım halamı, haberin olsun"

Ellerini beline attı Zülfikar. "Yirmi beş lira verdik oğlum. Ne yapacaksın daha? Canımı mı alacaksın?"

Mete'de ellerini beline attı. "Asıl ben canımı ortaya koyuyorum Zülfikar abi!"

Tip tip baktılar birbirlerine. Kolundaki saati çıkarıp rehin bırakma isteğine zor hâkim oldu. "Tamam, git arka cama çağır. Çağır da nere çağırırsan çağır, koş."

Denileni yaptı Mete. Hızla apartmana koştu. Zülfikar ise lojmanın arkasına dolandı. İkinci kata odaklandı. Yerinde duramadığı için hızla bir sağa bir sola gidip geldi. Bu kadar belirsizlik başına ağırlar girmesine neden oluyordu. Madem kaçacaktı önüne durmasının, elini tutmasının anlamı neydi? Sinirle soludu. Parmaklarını göz pınarlarına bastırarak kendini dizginlemeye çalıştı ama zordu. Camın açılma sesini duyduğu anda bakışlarını yukarı çevirdi. Duru, perdeyi yana çekmiş, hızla camı açıyordu.

Romantik bir aşık buluşması olabilirdi.

Lakin olmadı.

"Ne işin var senin burada?" diyen Duru oldukça tersti. "Delirdin mi?" Arkasını dönüp odaya abisinin gelip gelmediğini kontrol etti. Korkusu kendine değil Zülfikar adınaydı. Zülfikar bunu bilmeyecekti.

"Delirdim!" dedi tek nefeste. Bir eli belindeyken diğer elini Duru'ya doğru kaldırdı. "İn aşağı. Gel şu yanıma."

Kaşlarını çattı Duru. "Ne diyorsun sen be?!"

"Duru iniyor musun aşağıya ben mi geleyim yukarı?" diyen Zülfikar oldukça otoriterdi.

Yeterince zordaydı Duru. Kafası karışık, kalbi ise kafasından daha da karışıktı. İkisinin birbirine karışan düğümleri boğazına dolanıyor, nefes almasını engelliyordu sanki. Günler sonra Zülfikar'ı gördüğü şu saniye derin bir nefes alması ise akıl, mantık işi değildi. Bütün bu duygularının tam tersi bir tepki verdi lakin. "Saçmalıyorsun sen artık!"

Bütün gemileri çok önceden yakan Zülfikar için artık yakacak bir tekne dahi kalmamıştı. Patladı. "Asıl saçmalayan ben değilim sensin!" Burnundan soludu adeta. "İstanbul'a mı döneceksin gerçekten?"

Cevap vermedi Duru. Ama ters bakışı gözle görülür bir darbe yemişti. Hep olduğu gibi çenesini dik tutmaya çalıştı ama zordu.

"Ciddi olamazsın Duru!" diye bir daha patladı Zülfikar.

"Sessiz ol..." demekle yetindi. "Abim duyacak..."

"Umurumda mı kızım?!" Sağa sola bakındı. Canı ciddi anlamda burnundaydı. Yerde gözüne ilişen ilk şey bir kozalak olmuştu. Alıp şeytan taşlar gibi sevdiği kadına doğru savurdu. "Sarı şeytan!"

Kozalaktan kıl payı kurtuldu Duru. Bunu beklemiyordu. Şaşkınlık dolu bir bakış attı. "Ne yapıyorsun be? Gerizekalı!"

Bir kozalak daha savurdu Zülfikar. Kanına girip aklını çelmişti. Şimdi de bırakıp gidiyordu öyle mi? Kesinlikle sarı şeytandı. "Bana cesaret dersi veren adama bak! Dönmüş kaçıyor!"

Bu noktada Duru da yükseldi. Ona fırlatılan kozalağı havada yakalayıp hızla geri savurdu. "Ne yapmamı bekliyorsun? Saçma sapan bir şeyin içine düştüm. Daha fazla tahammül edemeyeceğim!"

"Valla bende tahammül edemiyorum Duru Hanım ama dönüp kaçmıyorum. Nerede lan senin anarşistliğin? Suç bu yaptığın!"

Yüzünü ekşitti Duru. "Ne suçu be?"

"Umut suçu! Önce umut verdin sonra kaçyorsun sen bak... Bak..." sinirle sıktı dişlerini. "Duru bak... Beni delirtme şu duvara yedi yirmi dört adını yazar lojman önüne kendimi zincirlerim! Görürsün o zaman asıl anarşist nasıl oluyormuş!"

Zülfikar'ın ilk savurduğu kozalağı bulup tekrar cama döndü Duru. Geri savurdu. "Def ol git şuradan!"

Kozalağı geri savurdu Zülfikar. "Senden âlâ korkak görmedim ben kızım!"

İleri doğru asıldı Duru. İkisinin de yüzü sinirden kırmızıya dönmüştü. "Seni gebertirim bak! Laflarına dikkat et."

"Dişimi kırdım lan ben senin uğruna! Senin şu yaptığın hainliğe bak!"

"Ben mi dedim git abimin karşısında *seni seviyorum* diye böğür diye lan! Bir anlık hoşlantı için cesur yürekçilik oynamasaydın sende."

Bu noktada kocaman bir taş olsa savururdu Zülfikar. Zira sevdiği kadının dili akrepten farksızdı. Acı vericiydi. "Bir anlık hoşlantı mı?" diye yükseldi sinir dolu bir şaşkınlıkla. "LAN SEN BENİ ÖPTÜN!"

Camdan aşağı daha çok asıldı Duru. "LAN ASIL SEN BENİ ÖPTÜN!"

Aniden ortama başka bir ses dahil oldu. Hemen yan taraflarındaki arka balkonda dikilen Hasan ve şaşkınlık dolu sesi... "Ne yaptınız ne?"

Bakışlar hızla o yöne döndü. Şok dolu bir ifadeyle bakıyordu Hasan her ikisine de.

"Abi!" dedi Duru.

"Hasan abi!" dedi Zülfikar.

Hasan için ise yeniden sinir patlaması vaktiydi zira bu duyduğunu hazmetmesi biraz daha zor olacaktı. "Lan ben sizin abinize..." diyerek ilk patlamasını yaşadı. "Sıçtım bacağınıza. Yettiniz siz artık." Zülfikar'a parmağını salladı. "Sen sakın oradan bir yere gitme, ecelin olmaya geliyorum." Duru'ya döndü. "Sen de bu sefer cenaze işlemlerini başlat. Yedim sizi oğlum!" Hızla içeri koştu. Tabancasını alması olasıydı.

"Kaç!" dedi Duru Zülfikar'a.

Zülfikar'da yaprak dahi oynamadı. "Ben sen miyim kaçayım kızım? Dur sen hatta. Dur..." Hızla ileri koştu. Peşinden "Zülfikar, sakın salakça bir şey yapma yine." diye bağırarak Duru'yu umursamadı. Ömründe ilk defa her şey bu noktada sınırdıydı. Ne olacaksa olsundu. Zerre umurunda değildi. Hızlı ve kararlı adımlarla apartmana yöneldi.

Evde ise büyük bir kargaşa hakimdi. Kapıya koşan Hasan'ın bir koluna Zeynep sıkıca sarılmış, durdurmaya çalışıyordu. Mete diğer köşeden sessizce izlerken Duru yandan koşup evin kapısına kollarını ve bacaklarını iki yana açarak yapıştı. "Abi, sakın!"

"Ne sakın?! Ne sakın?!" Gözlerinde büyük bir alev topu dönüyordu Hasan'ın. Koluna yapışan Zeynep'e döndü. "Öpüşmüşler Zeynep. Zeynep... Zey-" Tansiyonu alnına vurur gibi olunca gözünü kapatıp elini alnına attı.

Zeynep'in bakışları Duru'ya döndü. "Oha! Ve sen bunu bana söylemedin mi?" Konunun onunla hiçbir alakası yokmuş gibi çenesi dik bir Duru vardı karşısında. Şaşkın bir bakış attı. Duru en gamsız haliyle omuzlarını kaldırıp indirdiğinde ise çaresizce eşine döndü. "Olur öyle şeyler Hasancığım. Biraz sakinleşsek mi?" diyerek olaya ılımlı bir bakış acısı getirmeye çalıştı.

Olmadı lakin. Hasan pek de ılımlı değildi. Koluna yapışan Zeynep'i yana çekti. Kapı önündeki Duru'yu da önünden uzaklaştırdı. Zeynep ve Duru kapıyı açmasına engel olmaya çalıştı ama zordu. Hasan tek hamlede kapıyı açtı. Açar açmaz ise karşılarında dikilen silüet yüzünden kendi aralarında ki kaos kısa süreli bir sessizliğe büründü. Zülfikar tam olarak karışışındaydı.

Sessizliğe Hasan böldü. "Şimdi seni benim elimden kim alacak lan? Ha?!" Tam demir yumruğu ile ileri atılıyordu ki önüne geçen Duru oldu. Zülfikar'ın önünde yıkılmaz bir duvar gibi durdu.

"Hayır!" dedi sert çıkan bir sesle. "Bu sefer hayır abi. Elini bile süremezsın. Tek bir fiske vur hele, bana vurdun sayarım! Bir daha asla bakmam yüzüne. Çocuk yok senin karşında. Ali kıran baş kesen gibi yumruk savurup duramazsın ona!"

Hasan öylece kaldı.

Zeynep eliyle ağzını kapattı.

Olayı arkadan izleyen Mete'nin ise bir önünde çekirdeği eksikti. Onu da gofret yiyerek kapatıyordu.

"Ulan madem ikidir önümde duracaksın neden kaçyorsun?" diye mırıldandı Zülfikar, Duru'nun kulağına.

Dişlerini sıktı Duru. Sessizce mırıldandı. "Konumuz bu mu? Sen de iyi alıştın salak salak davranmaya." Geri itelemeye çalıştı. "Git şuradan!"

Cevap netti. "Yanımda durmadığın sürece gitmem."

Bakışlarını arkasına çevirdi Duru. Gözleri keşişti. Kaçmak istedi ama zordu. Hatta bu acıdan bakınca imkânsız duruyordu. Tek bir cümle kalbini öyle bir doldurmuştu ki nefes alamayacak kadar dar geliyordu oda.

"LAN SİZ NE YAPIYORSUNUZ?" diye böğüren Hasan'la irkilerek önlerine döndüler. Hasan yine ileri atılıyordu ki Zeynep koluna sıkıca yapıştı.

"Hasan, Ay Hasan!"

"Ay Hasan, Ay Hasan! Ne Hasan? NE?"

İkisi yoğun bir savaş hali içindeyken Zülfikar önünde dikilen Duru'ya daha da yaklaştı. Kaotik bir ortam değil de günlük gülistanlık bir ortam söz konusuymuş gibi kulağına sessizce mırıldandı. "Duru... Bana inanıyor musun?"

Arkasını dönemedi Duru. Sadece yutkundu.

Cevap vermesine fırsat kalmadan Hasan ileri atılıp iki elle Zülfikar'ın yakasına yapıştı. Sertçe geri itelerken kapının önünden iki adım gerilediler. Zülfikar ise asla takmadı yakasındaki elleri. Bakışlarını Hasan'ın omuzları arkasında kalan bal rengi gözlere kilitledi. "Anlık değilsin!" diye bağırdı boğazını sıkan eller ve suratına inmeye hazırlanan bir yumruk varken. "Hele bir anlık hiç değilsin." diye devam etti. "Bu zamana kadar yaptığım hiçbir şeyi inkâr etmiyorum. İyi bir adamım diyemem. Ama sana uğruna savaştığım her şey üzerine yemin ederim ki... Senin o kişi olduğunu anladığım andan beri hayatımda başka hiçbir şeye yer kalmadı. İzin ver sana da göstereyim."

Duru öylece kaldı. Göğsünden kopan bir şey boşluğa yuvarlandı. Ne olduğunu anlayamadı.

"Kesinlikle daha fazla almalıyım..." diye mırıldanan Mete'yi kimse duymadı. Bu gergin bir ortam için ücreti azdı. Gofret yemeye devam etti.

Erimeye yakın bir ifadeyle baktı Zeynep. "Ay çok tatlı."

Aynı duyguları paylaşmayan tek kişi Hasan'dı. Ramiz Dayı yanılmıyordu. Her ihanet sevgiyle başlıyordu. En çok sevdiği tim arkadaşıyla bu noktaya gelmek günlerdir içini oyup duruyordu. Bir  fke dalgası daha bedeninde yoğun bir şiddetle belirdi. "Sikerim senin hayatını Zülfikar!" Yakasını daha sıkı kavradı. Alev alev yanan gözlerle baktı Zülfikar'ın maviliklerine. "Anladın mı beni?" dedi en net şekilde. "Yaşadığına pişman ederim seni."

Tepki vermedi Zülfikar.  ylece baktı. Oysa Hasan korku görmek istiyordu bu bakışlarda. Çekingenlik görmek istiyordu. Derin bir gelgit içinde gidip geldi. Bir şans verdi. "şimdi git kapımdan!" derken sıkıca tuttuğu yakayı geri iteledi.

Zülfikar bir adım bile gerilemedi.

Bir şans daha verdi Hasan. "Git dedim sana!"

Zülfikar bir adım bile gerilemedi.

Daha fazla dayanamadı. Yumruğu h kim olamadığı öfkesiyle beraber havaya kalktı.

"Abi, hayır!" diye ileri atılan Duru'yu da "Ay Hasan!" diye yanına koşan Zeynep'i de umursamadı. Yumruğu durdurmaya bunlar yetmedi. Ama Zülfikar'ın zerre geri çekilmemesi, hatta bakışlarını kaçırmaması yetti. Bir eli yakasında diğer havada öylece kaldı. Emek geldi ilk aklına. Sonra toprağa verdiği nice can, yoldaş, arkadaş, kardeş... Beraber geçirilen zamanlar... Anılar...

En zorlu görevlerde yanında olan Zülfikar belirdi önünde, sırtını kollayan Zülfikar... Ne zaman köşeye sıkışsa ilk koşan Zülfikar... Bir uçurumun kenarından düşmek üzereydi ne zaman olduğunu hatırlayamadığı bir görevde. Yaralıydı. O an yanına ilk koşan, bir an düşünmeden onu uçurumun u undan çekip helikoptere kadar dakikalarca sırtında taşıyan Zülfikar'ı unutmamıştı. Pusuya düştükleri bir an canı pahasına ona silahını veren Zülfikar'ı unutmamıştı.

Kimsenin tutmaya gücünün yetmediği yumruğu bu anlar tuttu. Derin anılarda saklanan sevgi, sağlam bir bilekten daha g c l yd . Kıyamadı.  kisi de birbirine kısa bir an için öylece baktı. Hasan yine korku göremedi. Bu korkusuzluk onu korkuttu. Yumruk yaptığı eli geri inerken yakasındaki el Zülfikar'ı hızla geri iteledi. "Siktir git kapımdan!" diye soludu çaresiz bir sinirle. Hızla arkasını döndü.

"Gitmem!" dedi Zülfikar. Hasan'ın adımları dururken o devam etti. "Duru da gidemez!"

Ya sabır niyetine derin bir nefes verdi Hasan. Bakışlarını önündeki Duru'ya çevirdi. Onun bakışlarının ise Zülfikar'da oluşu o an içine saplana oktan farksızdı.

"Zülfikarcığım... Zorlamasak mı?" diyerek ılımlı olmaya devam etti Zeynep.

Hasan ise arkasına bakmadı. Bakarsa bu sefer o yumruğu tutacak bir anı bulamayabilirdi. Sert adımlarla ilerleyip Duru'yu kolundan yakaladı. "Gir içeri."

Bedeni ilerledi ama bakışlarını Zülfikar'dan çekmedi Duru.

"Peşinden gelirim!" diye bağırdı Zülfikar ardı sıra. "Yemin ediyorum yaparım bunu Duru. Ben gidemiyorsam sen de gidemezsin!"

Hasan daha fazla dayanamadı. Duru'yu kapıdan içeri atıp hızla yere eğildi ve kapı önündeki postalını kavradığı gibi Zülfikar'a savurdu. "Yolunu, yordamını, dalağını sikerim senin gevşek pezevenk! Siktir git!"

Yana bir adım atarak postaldan kaçtı Zülfikar. Bakışlarını ise Duru'dan çekmedi. Yine bağırdı. "Gidemezsin! Duyd-" Kapı ağır bir gürültü ile yüzüne kapanınca kelimeleri kısa bir an için yarım kaldı ama tamamlamaktan da geri durmadı. "-un mu beni?"

Cevap gelmedi. O ise derin bir nefes verdi. Ne yüreği yemişti bilmiyordu ama garip bir hal içindeydi. Karalılıkla başını aşağı yukarı salladı. Sonra ise sessiz adımlarla apartmandan çıktı. Omuzları üzerinde ilk defa bu denli yük hissediyordu. Hem Hasan abisini hayal kırıklığına uğrattığı hem de Duru'nun bakışlarındaki güvensizliği yakaladığı için. "Adam olsaydın da bunlar başına gelmeseydi it kafam!" diye kendine söylene söylene yine lojmanın arkasına ilerledi. Bekleyecekti. Başka çaresi de gidecek yeri de yoktu. Telefonunu çıkarıp Duru'ya kısa ama öz bir mesaj attı.

Aynı yerdeyim...

Bekledi. Ciddi anlamda yere oturup sırtını duvara vererek bekledi. Saniyeler, dakikalar, saatler ilerledi. Hava karardı. Yıldızlar gökyüzüne rasgele savurulmuş bir inci gibi başının üzerinde belirdi. O ise asla yerinden kıpırdamadı. Başını ardındaki duvara yasladı. Gözlerini kapattı. Görmeye değer bir şey yoktu etrafında. Ne kadar geçtiğini kestiremediği bir süre sonra ona doğru gelen adım seslerini duydu, hissetti. Lakin gözünü açmadı. Adımların tam karşısında durduğunu da hissetti. Yine tepki vermedi. Adımların önünden ayrılıp tam önünde durduğunu, sonra ise yanına oturduğunu hissettiğinde de tepki vermedi. Derin bir sessizliğin koynunda

oturdular. Belki de ikisinin de toparlayamadıkları düşüncelerine iyi gelecek ilaç buydu. Sessizlik.

"Saatlerdir burada mı bekliyorsun gerçekten?" dedi Duru en sonunda.

"Asıl anarşizm neymiş gördün mü şimdi?"

Minik bir gülme sesi geldi kulağına. Bu noktada gözlerini ayarladı. O gülüşü görmeliydi. Bakışlarını yanına çevirdi. Uzun süre kapalı kalan gözleri çöken karanlığa alışmakta kısa bir an bocaladı ama en sevdiği gülüşü yakaladı.

"İnanamıyorum sana." dedi Duru.

"İnan bu kelimeyi bu aralar ben de kendime sık sık söylüyorum."

Sessiz kaldılar. Bakışları birbirinden kopup önlerine düştü. Lojmanın kırık dökük duvarına baktılar. Bir köşede siyah bir boyayla yazılan yazıya aynı anda takıldı ikisinin de bakışları. **Mevzu derin. Sana aşığım.**

"Bunu sen yazmamış ol." dedi Duru.

Güldü Zülfikar. "Ben olsam onu yazmadım."

"Ne yazardın?"

"Sen bana öyle gülmeseydin konu buralara gelmezdi yazardım."

Bakışlarını yanındaki adama çevirdi Duru. Zülfikar çoktan ona bakıyordu. "Suçlu ben miyim yani?"

"Suç mu var ki ortada?" dedi Zülfikar.

Bakışları birbirinden kopamadı. "Suç değil." dedi Duru beklenmedik bir sakinlikle. "Ama..."

"Ne ama Duru?"

"Saçma." dedi en net şekilde. "Sen ve ben..." Derin bir nefes verirken bakışlarını önüne çevirdi. "İmkânı var mı bunun sence?"

"Neden yanıma geldin o zaman?"

"Saatlerdir bekliyorsun. Ya ne yapacaktım?"

"Benim tanıdığım Duru'yu hiç kimse istemediği bir şey yapmaya zorlayamaz. İstemesen burada gebersem dahi dönüp bakmazdın."

Doğruydı. Bu sebepten derin bir nefes daha verdi Duru. "Ben seni hiç tanıımıyordum o zaman." Zülfikar ona baktı. O ise önündeki duvara.

"Sen beni hiç tanımaya çalışmadın ki Duru..."

"Şerefsiz bir kas yığınının başka bir şey yoktu karşımda. Mazur gör."

Güldü Zülfikar. "İyi bir özgeçmişim yok. İnkâr edemem."

Göz devirdi Duru. "Yok birde inkâr et."

"Çok şey olabilirim Duru. Ama yalancı biri asla değilim. Bu zamana kadar yaşadığım hiçbir şeyi saklamadım. Kendimi olmadığım biri gibi asla

göstermedim."

"Şaşırtıcı." dedi Duru imalı bir sesle. "Eskiden bir hayli korkak görünürdün oysa. Şimdi üç öğün yürek yemiş gibisin."

Güldü ama lafı evirip çevirmedi Zülfikar. "Değişen çok şey var." dedi tek nefeste. Bakışlarını Duru'ya çevirdi. Bu sefer Duru o bakmadan ona bakıyordu. "Sen varsın." diye ekledi.

Ne diyeceğini bilemedi Duru. Ne zaman bu maviliklere baksa bir el yakasından tutup oraya doğru çekiştiriyordu sanki. Her şeyin farkındaydı. Mantığı *yapma* diye bangır bangır bağırıyordu ama ilk defa kendini dizginleyemiyordu. Arafta kalmıştı. Kalbi ve aklı boğazını sıkıyor, nefesini kesiyordu. Bakışları tekrar önüne düşerken derin bir nefes aldı iradesini toparlamak adına.

Dilinin üzerinde tonlarca ağırlık vardı Zülfikar'ın lakin içinde beliren korku gururundan daha büyüktü. Eziciydi. Canını yakıyordu. Gururu hiçe saydı. "Gitme Duru..." dedi gözleri birbirine kenetlenmişken belli belirsiz bir sesle.

Gözlerinde gördüğü bakış ve sesinde ki çaresizlik o an için Duru'nun kalbini acıtmaya yetmişti. "Gitmezsem ne olacak Zülfikar? Birbirimize zarar vermekten başka ne yapıyoruz?"

Başını iki yana salladı Zülfikar. "Sen bana zarar vermezsin."

"Ama sen bana verirsin Zülfikar." Bakışları yine aynı anda birbirine döndü. Duru'nun sözler bıçak gibi keskin bakışlar ise bir o kadar yumuşaktı. "Bana çok net bir cevap ver. Sen olsan inanır mısın sana?"

Gerçekten net bir cevap verdi Zülfikar. "İnanmam."

"O zaman ne bekliyorsun benden?" Bu sefer yorgun çıkmıştı Duru'nun sesi.

Bu ses Zülfikar'ın kaburgalarını sızlatmıştı. İçinde yüzdüğü tereddüt denizinin farkındaydı. Bir süre daha sessizliğin sesine sığındılar. İkisi de söyleyecek tek bir kelime bulamadı. Ne Duru gidiyorum diyebildi ne de Zülfikar gitme. "İyi bir ailede büyüdüm." diyen Zülfikar sessizliği böldü. "Babam da annemde postanede memurdu. Kardeşimle benim bir dediğimizi iki etmezlerdi."

"Kardeşin mi var?" Hakkında hiçbir şey bilmiyor oluşuna üzüldü Duru.

Gülümsedi Zülfikar. Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Gülşah... Antalya'da, mimarlık okuyor. Çok iyi anlaşıcağınıza eminim. Senin kafadan."

Yerinde dikleşti Duru. "Pardon da ne varmış benim kafada?"

Elini salladı Zülfikar. "Uçuyor sizin kafa sarı kafa, uçuyor."

Göz devirdi. "Gerçek Zülfikar'a hoş geldin deyin."

Gülümsedi sadece. "Konuyu dağıtma. Ciddi olmaya çalışıyorum burada." Duru ağzına hayali bir fermuar çekerken o devam etti. "Annemler işle çok meşgul olduklarından bizimle pek ilgilenmezlerdi. Gençlik işte, ihmal edildiğimizi düşünürdüm o sıralar. Sokak serseriliğine başlamıştım. Hayatta bir amacım yoktu çünkü. Boş boş dolaşıyordum. Okula bile gitmiyordum çoğu zaman. Kaçıyordum. Kendimi arıyordum belki de. O zamanlar ben bile anlayamıyordum kendimi. Annem ve babam ne yaptıysa yola getiremedi. Öyle yola getireceğim diye dayak falan da atmazlardı. Konuşup dururlardı. Bir gün babam yine aldı karşısına, ben sanıyorum ki yine akıl verecek. Dedi ki; senin derdin ne? Dudak büzdüm." Bunu derken o andaymış gibi dudak büzmüştü. "Boş dedim her şey. Anlamsız. Uğruna savaşıp benim olmasını isteyeceğim, benim olduğu içinde koruyacağım bir şey yok. Önümde bir hayat göremiyorum. Kızmadı. Hiçbir şey demedi hatta. Birkaç gün sonra eve bir zarf geldi. Askere çağırıldım...Babamın o kâğıdı bana verirken söylediklerini hiç unutmam. Uzattı kâğıdı, dedi ki; Al, uğruna savaşacağın şey." Bakışlarını Duru'ya çevirdi. "O andan itibaren hayatımın anlamı bu oldu. Vatanımı korumak. Ona asla ihanet etmedim. Aklımdan dahi geçirmedim."

"Buradan askerlik anılarına mı geçiş yapacağız?"

Güldü. "Onları başka bir zaman anlatırım artık. Şimdi konu sensin." Bakışlarını Duru'ya çevirdi. "Sen benim vatanımdan sonra uğruna savaştığım, benim olduğu için koruyacağım tek şeysin Duru."

Duru cevap veremedi. Verecek cevabı da şu an için pek yoktu. Kelimeleri kayıptı. Sadece göğsüne vuran kalbinin sesi dolduruyordu kulaklarını.

"Bir şans." dedi Zülfikar sakince. "Senden sadece tek bir şans istiyorum. Bırak sana gerçek beni göstereyim. Bırak, uğruna savaştığım her şeye nasıl sadık kaldığımı sana göstereyim. Evet, hiçbir şeyin garantisini veremem belki. Büyük bir özgüvenle bana inan diyemem. Belki devam edemeyeceğiz, belki sürekli kavga edeceğiz, belki mutsuz olacağız. Kedi köpek gibi birbirimizi gireceğiz. Kalplerimiz kırılacak. Ama bırak sana bunların da aksi olabileceğimizi ispat edebileyim."

Baktı Duru. Derin bir nefes alayım dedi, olmadı. Vereyim dedi, o da olmadı. Kitlenip kaldı. Kaçmak istedi ama yapamadı. Kendine sürekli söylediği bir söz vardı.

Bir kadının kendine yapacağı en büyük ihanet sadakat duygusu olmayan bir adamın ellerine gözü kapalı hayatını bırakmaktır...

Annesini hatırladı. Yıllarca babasını bekleyen annesi. Sonra babasını hatırladı. Yıllarca annesinin yanında dahi başka kadınlara bakan, annesini sürekli onlarla kıyaslayarak rencide eden babasını.

"Ne ben babanım." dedi Zülfikar düşüncelerini okumuş gibi. "Ne sen annen. Ne ben sana öyle bir şey yaparım, ne de sen buna izin verisin. Onların kaderini bizim omuzlarımıza yükleme."

Başka bir sözünü hatırladı Duru. *İnsan kaçtığı şeyin mahkumudur.*

Derin bir nefes aldı düşüncelerini toparlamak adına. Ellerini alnına atıp düşüncelerini toparlamak için aldığı nefesi bu sefer düşüncelerini ondan uzaklaştırmak ister gibi dışarı verdi. Birkaç dakika sürdü sessizlik. "İnkâr ettiğim, karşı durduğum her şeysin Zülfikar..." diyebildi en sonunda. "Biliyorsun değil mi?"

Buruk bir edayla gülümsedi Zülfikar. "Büyük konuştuğum, yapmam dediğim her şeysin Duru. Sen de bunu biliyorsun değil mi?"

İkisinin de bakışları bu sefer aynı anda birbirine döndü. Göğüs kafeslerinden aynı anda kanatlanmış iki güvercinin yolları birbiriyle kesişti. Doğru değildi, mantığına ve ona tamamen tersti lakin Duru kaçacak gücü daha fazla kendinde bulamadı. Köşeye sıkışmıştı. Aylardır kendiyi verdiği mücadelenin sonuna geldiğini hissediyordu. Ya da daha yeni başlıyordu mücadelesi. Bilemiyordu... Kalpleri deli gibi göğüs kafeslerine vururken ikisi de içlerinden ilk gelen şeyi yaptı.

Bedenleri aynı anda birbirine döndü. Duru'nun ellerini Zülfikar'ın yanaklarına yasladı. Zülfikar'ın elleri Duru'nun beline dolandı. Ve dudakları arada karşı koyulmaz bir mıknatıs varmış gibi birbirine kenetlendi. Acemi değillerdi birbirlerinin tenine. Aksine, yıllardır birbirine aitmiş gibi bir hakimiyet vardı ikisinin de üzerinde. Duru'nun elleri yüzünden ayrılıp boynuna dolanırken bu sefer Zülfikar yüzünü elleri arasına aldı. Silah tutarken titremeyen elleri Duru'nun yüzünde gezinirken titredi. Dudakları ise nefes dahi almadan birbirini keşfetmeye devam etti. Bir noktadan sonra Zülfikar önündeki bedeni daha çok çekti kendine. Körük gibi inip kalkan göğüs kafesleri ve nefesleri birbirine karıştı.

Dudakları ayrıldığında gecenin karanlığına rağmen ıslıl ıslıl parlayan gözlerle baktılar birbirlerine.

Kısa bir an için birbirlerinin dudaklarına vuran nefesleri tek sestti. "İnanamıyorum kendime..." diye mırıldandı Duru. Sesi öyle yumuşak çıkmıştı ki, eriyeceğini sandı Zülfikar. Dudağının kenarına minik bir öpücük bıraktı. Yüzüne düşen birkaç hırçın sarı dalgayı geri iteledi. İkisi de

içli içli baktılar birbirlerine. "Abim bizi gebertecek..." diye mırıldandı Duru. Bütün savunma mekanizması tam dibindeki beden yüzünden yerle bir olmuş durumdaydı.

Çapkınca güldü Zülfikar. "Ne o? Korkuyor musun?"

Çenesi anında yukarı kalktı Duru'nun. "Asla."

"O zaman ne yapacaksın biliyor musun?"

İkisinin de bakışları dudakları ve gözleri arasında gidip geldi. Mıknatıs yerli yerindeydi. "Ne yapacakmışım?"

"Son bir anarşistlik daha yapıp kendini bana zincirleyeceksin."

Gülmeden edemedi Duru. *Hay hay* der gibi bir ifade belirdi yüzünde. Dudakları yine birbirini bulurken kolları birbirine sıkıca dolandı. Akrep misali soka bu dilin başka maharetleri olduğunu gören Zülfikar şaşkın ama bir o kadar da halinden memnundu. Zehrin şifasının yine akrepte olması gibi mucizevi bir olaydı bu. Nefessiz kalana kadar birbirlerinin nefesinde soluklanmaya devam ettiler.

Geceyi aydınlatan ay, onları aydınlatan ise gözlerinde beliren aşkın ışıltıları oldu.

"Ben bunu takmam." dedi Aslıhan abla ters ters. Elindeki minik beyaz duvağa tuvalet fırçasına bakar gibi baktı. "Bu ne saçma bir şey ya! Küçük duvak mı olur?"

İlk göz deviren Gülhan abla olmuştu. Şaşırtıcı değildi. "Gelin sen ol demedik abla. Kafana tak, gelinin etrafında dön dedik"

"O daha saçma. Neden ortada oturan bir gelinin etrafında elimizde mumlarla dönüyoruz ki? Ne bu? Evlilikte şans ritüeli mi?"

İlk göz deviren yine Gülhan abla olmuştu. Cevabı ise kucağında ki Ahsen verdi. "Teyze huysuz."

Gülmeden edemedim. Gülhan abla ise kızını hemen onayladı. "Huysuz olsa iyi. Senin teyzende huy yok, huy." Arkasını dönüp ya sabır çekerek uzaklaşırken ben bakışlarımı Aslıhan ablaya çevirmiştim. Kısa bir an için bakiştık.

"Hiç bakma öyle." dedi en sonunda. "Saçma olan bir şeyi sırf toplumun yarısı onaylıyor diye ben de onaylayacak değilim. Ne bu yani?" Elini kınayı getir der gibi başının etrafında çevirdi. "Kınayı getir aney, parmağın batır aney! Madem aney bu kadar dertli vermesin be kızını kocaya. Allah Allah!"

Güldüm. Murathan'ın ikizi olabilirdi. Bu yüzden anlaşılamıyordular zaten. İki huysuz bir araya gelince patlama kaçınılmaz oluyordu. "Benim hatırıma bir kere *kınayı getir aney* dersin ama değil mi?"

Omuzları düştü hemen. "Bana bunu yapamazsın..."

Kendimi gösterdim. "Bindallı giyiyorum. Bana bunu yaptıran hayat sana da iki tur *kınayı getir aney* söyletir diye düşünüyorum."

Beyninden vurulmuş olabilirdi. Omuzları çaresizce daha çok çöktü. İmdadına ise Ahsen'in 'Teyze, çış.' feryadı yetiştı. O Ahsen'i lavaboya götürürken ben derin bir nefes verdim. Bir yerde haklıydı Aslıhan abla. Zira ben de bunu takmazdım. Çok şükür ki gelindim ve böyle bir mecburiyetim yoktu. Minik beyaz duvaklı taçları takma işi nedimelerime aitti. Yani ben hariç ortamda bulunan herkese. Evet, o kutsi gün bugündü. Bugün benim kına gecem vardı. Hatta tam olarak şu saniye bu olayın içindeydim.

Annem, halam, Neslişah teyze, Gülhan ve Aslıhan abla, Zeynep abla, bizim kızlar olarak hep bir aradaydık. Bu akşam bu tayfa çılgınlar gibi eğlenip gelin olan bana kınalar yakacaktı. Küçük bir mekandaydık. Her yer kırmızılarla süslü, yetmezmiş gibi birde baş köşeye kurulmuş tahtım vardı. Gelin tahtı...

Ben istememiştım ama mekân sahibi olan abla kendi gelin oluyormuş gibi heyecanlı olduğu için tahtımı kendi getirtmişti. Bana da ihtişamlı, parlak taşlarla bezeli bordo bindallımı giyerek bu tahta oturup ortama *haremi artık ben yönetiyorum bakışı* atmak düşünüyordu ki şu an tam olarak onu yapıyordum. Bu bindallıyı giyince insana otomatik olarak Hürrem Sultan hırsı yükleniyor olabilirdi. Bu sebepten çenemi daha da yukarı diktım. Sultan Süleyman'ın odasından payitahta bakan Hürrem reis bu bakışımı görse beni alnımdan öperdi zannımca.

'Ağalar' şeklinde bağırma hırsıma da zorla hâkim oldum. Kaynanam buradaydı. Ağır olmalıydım. O yüzden asil bir şekilde tahtımdan kalkıp kızların yanına ilerledim. Bindallı ile yürümek zordu ama. Hürrem Sultan

sinirine bu noktada biraz daha hak verdim. Hayır yani kadın bunu mu taşısın, koskoca haremın o kadar yükünü mü? Hak verilmeliydi. Zorla ilerledim. Annemle Neslişah teyze yine ciddi bir şeyler konuşuyor, halam bir köşede telefon elinde Fedai Bey ile cilveleşiyor, Aslıhan ve Gülhan ablalar duvak kavgası veriyor, Mete Ahsen'i kovalıyor, Duru, Aybüke, Bilge ise bir masaya oturmuş bir şeyler konuşuyordu. İş yerinden birkaç arkadaş daha vardı. Babaannem yola dayanamadığı için gelememişti. Hakkını düğünden yana kullanacaktı. Gökalp ise Murathan'la birlikteydi. Bu akşam erkek erkeğe Timurlar da takılacaklardı.

Bizim kızların yanına ilerledim. Bakışları anında bana döndü. Ben ise en yakın sandalyeye bıraktım kendimi. Bu şey gerçekten ağırdı. "Nefes alamıyorum." diyerek durumumu özetledim.

Güldüler. "Ama çok güzel oldun." dedi şöbiyetim. "Bak bak doyamıyorum."

Ağzını yerdim. Gülerken minik bir öpücük attım.

Elindeki telefona kısa bir an tebessüm ederek baktı Aybüke. "Bizimkiler partiye başlamış." Telefon ekranını bize doğru çevirdi. Görselde hunharca gülen bir Barbaros, yanında elleri kucağında bağlı bir şekilde oturan Zülfikar, sigara içen Timur, hepsine uyuz bir bakış atan Murathan, köşeye sinmiş Gökalp ve hepsine elinde tepsile çay sunan Alican vardı. Yanındaki Duru'ya döndü Aybüke. "Zülfikar'ın şu duruşundan karşısında Hasan abinin oturduğuna yemin edebilirim." Nadir duyulur bir şekilde minik, sesli bir kahkaha attı. "Tipe bak."

Düştüğü duruma inanamıyor olmalı ki başını iki yana sallamıştı Duru. "Gülmeyin adama. Abimle aynı ortamda olmak yeterince geriye dur kendisini zaten eminim."

Güldük valla. Neden gülmeyecektik ki. Duru'nun anlattığına göre kaçınılmaz son gerçekleşmişti. Duru ve Zülfikar aşkı bu senenin bütün aşk havadislerini sollayarak birinci sıradan sektöre giriş yapmıştı. Henüz çiçeği burnunda bu çiftten ise Hasan abi hariç herkesin haberi vardı.

"Kendinle gurur duymalısın." dedi Aybüke. "Bu adam normal şartlar altında bu partiye pasta getirir içinden dansöz çıkarırdı." Telefonu tekrar Duru'ya çevirdi. *Biz Allah yolundayız* der gibi oturan Zülfikar'a yakınlaştırdı. "Şu duruşa bak."

Halam dahil oldu muhabbete. "Her çapkının hazin bir sonu vardır kızlar. Kendimden biliyorum." Yanımdaki sandalyeye kuruldu. Düzleştirdiği uzun

saçlarını en havalı şekilde geri savurdu. Leopar aşkından burada da vazgeçmemiş, dişi kaplan gibi gezmesine neden olacak bir elbise içindeydi.

Derin bir nefes verdi Duru. "Temennimiz bu şekilde devam etmesi."

"Nasıl hissediyorsun?" diye oldukça romantik bir soru sordu Bilge. "Ben Barbaros'la ilk sevgili olduğum zamanlar geceleri uyuyamıyordum kalp çarpıntısından."

"Abim bir salsa... Bakacağım ne olacağına da..." Derin bir nefes daha verdi. "Neyse... Aybüke atsana bana şu fotoğrafı."

Zülfikar'a atıp alınından öpecekti muhtemelen. Onlar fotoğrafı atarken ben aklıma takılan başka bir soruyu yönelttim. "Zehra ve Ayşegül nerede?" Zehra en son halk eğitim kursundan gelip hazırlanacağım diye odaya girmişti. Ayşegül ise makyajını beğenmemiş ha bire silip baştan yapıyordu. Biz evden çıkarken onlar hala evdeydiler.

"Aradım ben." dedi Bilge. "Yeni hazırlanmışlar. Birazdan gel-" Tam o an kapıdan içeri giren ikiliye döndü bakışlar. "Geldiler bile." diye tamamladı kendini Bilge.

Ayşegül hep olduğu gibi göz alıcıydı. Mor bir elbise giymişti. Bedeni sarıyor, dizlerinin hemen altında bitiyordu. Klasik Türkan Şoray güzelliği içindeydi. Zehra kuşum ise minnoştı. Beyaz, uçuş uçuş elbisesi dizlerinin biraz üzerindeydi. Esmer tenine ve kıvrıcık saçlarına pek yakışmıştı. İkisi de bize doğru ilerlerken gülümsemeden edemedim. Ama bu gülüşe sadece Ayşegül karşılık verdi. Zehra başı yerde, omuzları çökmüş, elindeki çantayı sıkı sıkı tutarak bana doğru ilerliyordu. Hoşuma gitmemişti bu görüntü. Üstelik kaç gündür böyleydi. Ya kurstan gelir gelmez odaya giriyor ya da bizim bütün muhabbetlerimizi sessizce dinliyordu.

"Biz gelmeden oynamaya başlamadınız değil mi?" dedi Ayşegül gelir gelmez.

"Sence?" dedi Duru.

Çantasını masa üzerine savurup saçlarını geri iteledi. Keyifle gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Haydi başlayalım o zaman." Sağa sola baktı. "Ben müzikleri ayarlayıp hemen geliyorum." Topuklu ayakkabılarının üzerinde koşarak ilerledi.

Bu heyecanına gülmeden edemedim. "En çılgın şarkılara hazır olun." İlk şarkıyı Serdar reisten Gıybet açacağına yemin edebilir hatta ispatlardım ki buna gerek kalmadan ortamdan tam olarak aynı şarkının ritmi duyuldu.

"Bari siz takın şu taşları. Boşuna mı o kadar para verip aldım." diyerek Gülhan abla geldi yanımıza. Kızlara tek tek uzattı taşları.

"Beni es geç." dedi Duru.

Cevap dahi vermedi Aybüke.

"Ben takarım." diyerek alan tek kişi şöbiyetim Bilge olmuştu. Ciddi anlamda alıp keyifle taktı başına.

"Hayır efendim, herkes takacak." derken oldukça kararlıydı Gülhan abla. Elindeki taçları itiraz kabul etmeyen bir şekilde hepsinin başına takmaya başladı. "Kına yakmaya geldik şu halinize bak. Hepinizin içi geçmiş."

"Bana da taç!" diye bağırarak Ayşegül kıvıra kıvıra geldi. Tacı takıp tekrar kıvrarak piste ilerledi. Ortamın sinerjisini tavan yaptıracak bir enerji içindeydi. "Haydin piste!"

"Bir şu kızın sevgilisi yok ama şunda olan enerjide hiçbirinizde yok." diye homurdandı halam. "Püğ sizin gençliğinize." Hızla ileri koştu. "Geldim!" Piste doğru koşup Ayşegül'ün çılgın dansına katıldı. En kıvrak haliyle hünerlerini gözler önüne serdi.

Haklıydı. Benim de pek durasım yoktu. Kına benimdi. Neden duracaktım ki? "Doğru diyorlar. Oturmaya mı geldik? Kalkın." diyerek hepsini piste çekiştirdim. Aybüke hariç diğerleri uydu bu çekiştirmeye. Yaklaşık on beş dakika boyunca çılgın şarkılar eşliğinde pistin tozunu aldık. Annem ve Neslişah teyze bile halay çekmişti. Aslıhan abla gönülsüzdü ama el mecbur bir tur halay dönmüştü. Ben ise koptukça koptum, oynadıkça oynadım. Topuklular ile oynamak bir yerde zordu ama durmak da benim lügatta yoktu. *Hazır edin kınaları kızlar dedik, rakkas dedik, erik dalı gevrek* tir dedik, dedik de dedik. Bir noktada Aybüke bile hafif bir göbek atma girişiminde bulunmuştu. Oldukça da başarılıydı. Süleyman görse kalpten gidebilirdi. *Para bizde, şöhret bizde* bestesi çaldığında ise Mete'nin pistin ortasında tepe üstü dönme şovu görülmeye değerdi.

Kızlar piste oynamaya devam ederken ben su içmek adına masalara ilerledim. Peşimden gelen Aybüke'yi fark etmemiştim. Hemen arkamdan gelip kendini sandalyeye bırakınca gülümsedim. "Devam etsene. Neden durdun?"

"Sen varken oynarım. Yoksan karışmam o işe."

Güldüm. "Bence beni seviyorsun."

Sadece güldü. Yeterliydi.

"Zehra nerede?" dedim yeni bir aydınlanma ile.

"Bilmem. Buradaydı az önce." Ağır bir edayla sağına soluna bakındı. "Bu aralar bir haller var onda."

Başımı hızla aşağı yukarı salladım. "Değil mi ama? Bir garip davranıyor."

Başıyla onayladı. "Ben dışarı bakıp geleyim. Sen devam et."

Aynı saniyelerde Zehra girdi içeri. Başı yine yerde, bir eli sıkıca bileğindeydi. Bu benim ellerimle yaralarını sardığım Zehra değildi. Omuzlarını ve duruşunu dikleştirmek için günlerce gece yanında yattığım, saçlarını okşayarak uyuttuğum, kendi kabuslarımı hiçe sahip o kâbus görmesin diye geceler boyu başında beklediğim Zehra değildi. Gözlerinde tedirginlik, duruşunda bariz bir değişim vardı. Bu onu ilk gördüğüm yaralı Zehra gibiydi.

Aybüke de bunu görmüş olmalı ki oturduğu yerde hafifçe dikleşti. Zehra'nın yanımıza gelişini öylece izledik. Ürkek adımlarla gelip Aybüke'nin iki sandalye yanına oturdu. Bileğindeki elini bırakmadı. Başı yerde kaldı birkaç saniye. Sonra ise bize döndü. Üzgün bakışlarla göz kırptırırken gülümsedi ama zoraki bir gülümseme olduğunu bir kör bile anlayabilirdi.

"Oynasanıza. Niye oturdunuz?" diye mırıldandı.

Sadece baktık. "İyi misin sen?" dedim en sonunda.

"İyiyim." dedi hemen. Yine zoraki bir edayla gülümsedi. "Sorun yok."

Bence bayağı bir sorun vardı oysa. Şüpheli bir bakışla süzdüm. "Emin misin?"

Başını aşağı yukarı salladı.

"Gel oynayalım o zaman."

"Siz oynayın. Ben biraz oturayım." Ellerini masa altına atıp bacaklarını ovuşturdu. "Ayakkabı vurdu galiba. Parmaklarım acıyor."

Çok ani bir hamle yaptı o an Aybüke. Hızla yana eğilip Zehra'nın masa altındaki bileğini kavradı. Bakışları her zamankinden daha da sertti. "Bu ne?" derken sesindeki ton beni bile üşütmüştü.

Şaşkınlıkla kocaman oldu Zehra'nın gözleri. Aybüke ise bileğini masa altından çıkarıp benim göreceğim şekilde yukarı kaldırdı. Gördüğüm şeyle kan anında beynime sıçrarken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Mosmordu bileği... "Zehra!" diye korku ve sinir karışımı bir inleme döküldü dudaklarımdan. Masanın etrafından dönüp koşar adım yanına ilerledim. Tam yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Ben de bileğine uzandım. "Gerçekten bu ne? Kim yaptı bunu?"

Bileğini elimizden kurtarmaya çalıştı. "Hiç kimse..." diye mırıldandı ama ağladı ağlayacaktı. Gözleri dolmuş, dudakları titriyordu. Ben ise ona asla

dayanamıyordum. Kardeşim gibiydi, tırnağına zarar gelse benim için sızlayacak gibi hissediyordum ki şu an tam olarak öyle olmuştu.

"Zehra!" diye daha sert çıkan bir sesle yükseldim. "Kim yaptı bunu sana dedim."

Sessiz kaldı. Ama aslında sessizce ağladığını yandan baktığım an görebiliyordum. Kocaman bir gözyaşı tanesi yanağına yuvarlandı. Dudakları titredi. "İki kız var... Bilmiyorum dertleri ne... Bulaşıp duru-" Gerisini getiremedi. İçli içli içini çektiği an ise bende balata koptu.

Ama benden önce Aybüke'nin balata kopmuş olmalı ki Zehra'nın bileğini bırakıp kedi yavrusu gibi ensinden yakaladı. "Ağlama, kalk!" dedi dişlerini sıkarak. "Kalk, göster bana, kim yaptı bunu?"

Bocaladı bir an Zehra. Duygusal bir anına böyle bir giriş beklemiyordu muhtemelen. "Aybüke abla." diye mırıldandı ama çok geçti.

"Kalk, yürü!" diye ensesinden çekiştirmeye devam etti Aybüke. Sandalyeleri iterek ayaklandık. Ben bile bir an ne olduğunu anlayamamıştım. "Buradalar mı? Kim? Dışarıdan geldiğine göre buradalar." derken Aybüke Zehra'yı ilerletmeye devam etti. "Göster hemen!"

Ortam anında karıştı. Aybüke, Zehra'yı geldiği yönde ilerletirken ben bindallımın eteklerini toparlayıp peşlerine düştüm. Bu durumu gören pist ekibinden de Bilge ve Duru koşar adım peşimden gelmişti. Hemen peşlerinden ise, "Ay yine ne oldu?" diyerek Ayşegül koşturuyordu. Zehra, Aybüke'nin elinde tavaya atılan hamsi misali çırpınırken hepimiz peşlerinden koşturuyorduk. Dışarı çıktık. Aybüke durdu. Gözlerinden lazer çıkarma imkânı olsa yapardı. Öyle bir bakışla bakarken Zehra'yı kendine çevirdi. "Dışarıdan geldin. Buradalar mı? Onların yanından mı geliyordun? Buradalarsa söyle şu an yoksa ben gider bulurum!"

Dudakları titredi Zehra'nın. Bakışları bulunduğumuz yolun ilerisine takıldı. Sokak lambasının aydınlattığı yolda iki kız vardı. Yan yana ilerliyorlardı. "Onlar..." dedi sesi titreyerek. "Halk eğitim kursundalar. Kaç haftadır böyle yapıyorlar. Kitaplarımı yırttılar, itelediler, merdivenlerde çelme taktılar... Az önce tuvalete gideyim dedim oraya da geldiler. Ne istiyorlar anlamır-" Şu durumda bile düzeltti kendini. "Yani anlamıyorum. Hiçbir zararım yoktur onlara." Bu noktada hıçkırarak ağlamaya başladı. "Çok kötüler... Hiçbir kötülük yapmadım ben onlara. Üzülirem!"

Bunu öyle kırgın bir şekilde ağlayarak söylemişti ki artık bütün kızlar olarak sinirliydik.

"Şu gidenler mi?" diyerek öne ilk atlayan Duru oldu. Yana iteledi hepimizi. "Çekilin şu önümden. Dağ başımı burası? Zorbalık yapmak ne demek?" Çekilmesine fırsat vermeden hepimiz onunla birlikte öne doğru bir adım atmıştık.

Elini alnına attı Ayşegül. "Haydi buyur, sonumuz yine karakol, ben diyeyim."

Bilge ise hala bizden umutluydu. "Sakince konuşuruz değil mi kızlar? Aybüke? Duru? Gökçen? Kavgı etmeyiz değil mi?" Kimse cevap vermedi.

Aslıhan abla ve Gülhan ablanın arkamızdan seslendiğini duydum. Arkama dönüp bir dakika işareti yaparak tekrar önüme döndüm. Ağalar! İşte şimdi beni tutmanız gereken durumlar var. Zira kelle alabilirdim. Aybüke herkesten daha çok sinirlenmişti ama. Koşar adım giderek elemanların birinin kolundan tutarak kendine çevirdi. "Bir bana baksanıza siz." derken Kuzey Tekinoğlu'ndan hiçbir farkı yoktu. Zehra ilk geldiği zaman ona güvenmeyen, elinden su dahi içmeyen, gördüğü her yerde ters bakış atan kadından şimdi Zehra ağlıyor diye ortalığı ateşe verecek kadına evrilmesi şu anın tek olumlu yanı olabilirdi. Aybüke'ydi işte. Zor seviyordu ama sevdiği şeyleri bütün benliğiyle seviyordu. Tıpkı Murathan gibi.

Durdu kızlar. Biri zayıf biri hafif toparlaktı. İki genç kızdı. Bu durum Aybüke'nin elini kolunu daha da bağlamış olmalı ki sinirle ellerini beline attı. Dilini alt damağına sıkıştırarak uyuz olduğunu fazlası ile belirtti.

"Ne oluyor lan?" dedi toparlak olan. Bakışları bize döndü. Hepimizin arasında kalan Zehra'yı gördüğünde ise bakışları kısıldı. Ukalaca güldü. "Hayırdır? Amca kızlarına bizi mi şikâyet ettin?"

Zehra bir adım geri atıyordu ki elinden tuttum. Bir adım bile gerileyemezdi bu zorbalığa karşı. "Biz ablalarıyız." dedim. "Asıl siz kimsiniz?" Zehra'nın elimi biraz daha sıktığını hissettim. Biz vardık. Ailesiydik. Her zaman arkasındaydık. Bir değil, iki değil tam beş ablası vardı onun. Ben, Bilge, Duru, Ayşegül ve Aybüke. Kimse kılına dahi dokunamazdı. Bizim çiçek açsın diye her gün sulayıp cam önüne bıraktığımız çiçeğin dallarını acımasızca kıramazdı. İzin vermezdik.

Cevap vermedi. Göz devirerek önüne döndü ama önüne döner dönmez Aybüke ve ters bakışları ile karşı karşıya gelince irkilerek bir adım geriledi. Aybüke bir adım attı. O geriledi. Aybüke bir adım attı. O geriledi. En sonunda Aybüke yanındaki arkadaşının kolunu bir eliyle kavradı. Kız kısa bir an için inledi. Aybüke ise ters bakışlarını diğer kızdan çekmeden öfkeyle soldu. "Kardeşin mi bu senin?"

Korkmuştı ama dik durmaya çalışıyordu. Belliydi. "Arkadaşım." derken sesi hafifçe kısık çıkmıştı.

"Sıksam şimdi bu kolunu." dedi Aybüke tane tane. "Canını yaksam, kızarsın bana değil mi? Arkadaşının canını yaktım diye öfkelenirsin."

Kız öylece baktı. Aybüke'nin kolunu tuttuğu eleman ise ürkmüş ve sessizdi.

"O zaman ben şimdi size ne yapayım?" diye soludu Aybüke. "Siz söyleyin."

Cevap vermediler. Ürkmüş bakışlarla baktılar. Aybüke bu hallerine acımış olmalı ki kızın kolunu bıraktı. "Akıllı olun!" dedi kısa ve net bir şekilde. "Bir daha sizi Zehra'nın etrafında görmeyeyim." Kızlara ters bakışlar atarken bize doğru ilerledi. Yaşlarının küçük oluşu elini kolunu bağlamıştı muhtemelen. "Yürüyün." diye bize de net bir komut verdi. Herkes dinledi. Aynı anda geri döndük. Aybüke öyle demişti. İtiraz etme şansımız yoktu. Bu süreçte Zehra'nın elini bırakmadım. Bindallımın eteklerini tek elimle toparlarken ilerledik.

"Neden dönüyoruz?" diye söylendi Duru. "Bunlar konuşmadan anlamaz."

"Duru, Allah kitap aşkına bir sus be!" diye isyan etti Ayşegül. "Ne güzel olaysız atlattık işte. Gidip kınamızda güzelce eğlenelim lütfen."

"Çoluk çocuk." diye homurdandı Aybüke. "Onlarla mı uğraşacağız? Boş verin. Ayrıca siviller. Ben sivil dövmem."

"Bunu en son dediğinden nezaretteydik Aybüke." demeden edemedim. Göz devirdi sadece. "Neyse, Zehra iyiyse sorun yok." dedim. Bakışlarımı Zehra'ya çevirdim. "İyisin değil mi?"

Derin bir minnet ve kelimelere dökülemeyecek bir sevgiyle bakıyordu hepimize. Gözleri dolu doluydu. Başını aşağı yukarı salladı. Bu hayatta insana en güven veren duygu bir ailenin varlığıydı. Sıcak, sarıp sarmalayan, her koşulda arkada olacak olan bir aile. Dudaklarından kelimeler dökülme bile bakışlarının sesi vardı. Oldukça tatlı bir tebessüm gönderdi.

Derken bu tatlı anı fevkalade böylecek bir şey yaşandı. Hafifçe inledi Aybüke. Bakışlar ona döndü. O ise önce durdu. Sonra ise elini başına attı. Elini önüne aldığı anda avuç içinde kan vardı. Herkesin gözleri far görmüş tavşan gibi açılırken Aybüke ağır bir edayla gözlerini kapatıp açtı. Dudaklarını dişledi. Başını hafifçe sağa eğdi. Boynunu öyle ağır bir şekilde küdürdetti ki... Oldukça ürkütücüydü. Aynı saniyelerde arkasını döndü. Ve tarihin tekerrürü saniyeler içinde yine gerçekleşti.

Sonrası ise bizim için alışılmış bir sondu.

Ortamda büyük bir sessizlik hakimdi. Öyle ki havada uçan sineğin vızıltısı bile alınan nefeslerin sesinden daha sesliydi. Çakmak yanlılıkla yere düşse patlardı. Minik bir kıvılcıma neden olacak her şeyde ortam alev alabilirdi.

Bütün bunların sebebi; Hasan'ın pür dikkat Zülfikar'a bakıyor olmasıydı.

Kusacakmış gibi elini ağzına atmıştı Alican. Barbaros stresten kaşlarını yolabilirdi. Süleyman aval aval herkese bakıyor, Gökalp bir köşeye sinmiş ne olduğunu anlamaya çalışıyor, Murathan ve Timur ise yan yana oturmuş hepsinin bu halini boş bakışlarla izliyordu.

"Benden daha sessiz olmanız hoş değil." dedi Timur en sonunda. "Ya konuşun ya da evimden siktir olun gidin."

Ortamın gerginlik seviyesi yüzünden kaşları dökülecek olan Barbaros bu fırsatı kaçırmadı. "Aynen abi. Konu açsanıza. Konuşalım." Yanında ki Zülfikar'ı dürttü. "Konuş kanka."

Zülfikar oldukça imalı bir bakış attı. Ağzını açtığı an ağzına çok başka şeyler yapılabilirdi. Nasıl konuşabilirdi ki? Ama timin neşesi ve çenesi susunca hepsinin dili otomatik bağlanıyordu. Bunu bu akşam çok net anlamışlardı.

"Bence de konuş Zülfikar." dedi Hasan ağır ağır. "Anlat kanka."

Olduğu yerde huzursuzca kıvrandı Zülfikar. Bakışlarını Timur ve Murathan Komutan'ına çevirdi. *Başıma gelecek bir felakette beni korur musunuz* dedi bakışları ile. İkisi de tepki vermeden bakınca çaresizce önüne döndü. Ne hikmetse Duru varken bir cesaret yüklemesi geliyor; Duru gittiği an bu cesaret tuzla buz oluyordu. Şu an tam olarak Duru'ya ihtiyaç vardı. Duru yerine yanında oturan kara kaşlı bir Barbaros oluşu kaderin ona bir oyunu olmalıydı. "Ne diyeyim abi?" dedi usulca.

"Bilmem." dedi Hasan. "Ne zaman beni görsen söyleyecek bir şeyin var nasılsa? Şimdi de bulursun koçum."

Sadece yutkundu Zülfikar.

"Alican abi bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandı Gökalp yanındaki Alican'a. "Bu ortam neden böyle? En son bıraktığımda daha eğlenceliydiniz. Hayır yani bilsem ablamın kınasına giderdim. Daha çok eğleneceğim kesin." Sözde erkek eğlencesi olacaktı ama ortamda olan tek şey yüksek gerilim hattıydı.

Alican derin bir nefes aldı. Elini ağzına kapattı. "Hiç sorma başımıza gelenleri..." diye mırıldandı. "Ben sana sonra anlatacağım abiciğim. Şimdi ortam bunu anlatmak içinde pek uygun değil. Gördüğün üzere." Bu noktada susup kaş göz yaptı. Gökalp ağzına hayali bir fermuar çekti. Bir oda dolusu bordo berelinin gerginlik savaşına girmek en son alacağı risk olurdu.

Yine sessizlik oldu. Çaresiz Barbaros bir toparlama girişiminde daha bulundu. "Murathan Komutan'ım da evleniyor ha! Vay be!" Sırıttı salak salak.

Oysa Murathan gülmemişti. "Niye lan? Ben evlenemez miyim?"

Barbaros'un sırtış bıçak değmiş gibi kesildi. "Yok komutanım... Şeyden dedim ben onu..."

"Evlenemezdin tabi." dedi Timur en net şekilde. "Kim çeksin seni Karakurt? Yat kalk Gökçen'e dua et."

Murathan tip bir bakış attı. Söze giren Gökalp oldu. Hem de acımasız bir kahkaha atarak. "Asıl ablamın yatıp kalkıp şükretmesi lazım ki Murathan eniştem kendisi ile evlenme yüce gönüllülüğünü gösteriyor." Minnet dolu bir ifade ile baktı Murathan'a. "Teşekkürler abi."

"Gökçen yengeye laf yok." dedi Timur. "Burada ki çoğu adamdan daha taşaklı." Muhabbeti kısıdan bitirip Süleyman'a döndü. "Süleyman, kalk çayları tazele lan."

"Hastayım ben komutanım, gidem-" diyordu ki Timur tarafından yandan yüzüne yediği yastık darbesi ise sesi kesildi.

Timur yine oldukça netti. "Aybüke yok burada. Yiğitlenme de kalk."

Bu duruma içten içe sövdü Süleyman. Aybüke'si şu an tam olarak yanında olmalıydı oysa. Hasta hasta başına gelenlere hiç hoş değildi. O yüzden gerekeni yaptı. "Aliş! Kalk çay getir lan bize." diyerek gerekli emri o da bir alt rütbesine bildirdi.

Alican ortamdan kaçmak için bir bahane arıyordu zaten. Anında koltuktan kalktı. "Hemen komutanım." Koşarak mutfağa ilerledi.

"Eee komutanım." dedi Süleyman. "Evlenmek nasıl bir duygu?"

Tarif edemeyeceği kadar mükemmeldi. Hele de bunu deli divane olduğu kadınla yapması kelimelere sığmayacak bir duyguydu. Dudak büzdü yine de. Belli etmedi duygularını her daim yaptığı gibi. "İyi." dedi kısıdan. "Tavsiye ederim size de."

Dertli Barbaros bir dertli nefes daha verdi. "İmkân olsa şu saniye basarım Bilge'ne nikahı da işte." Duvardaki bir boşluğa bakarken gözlerini kısıtı. "Ah ulan hayat ah. Ellere hekim oldun bize sikim!" Kimse tepki vermeyince yanındaki Zülfikar'ı dürttü. "Teselli etsene lan beni."

Sessizce Duru'yla mesajlaşmaktaydı Zülfikar. Ona dönen bakışlarla anlık bocaladı ama hemen toparladı. En beyefendi halinde, elleri kucağında bağlı, duruşu olabildiğine dikti. *Konuşmam kardeşim*, dercesine başını hafifçe sağa eğdi. "Rast gelsin kardeşim." dedi sakince. "Düzelir inşallah. Merak etme."

Barbaros *la havle* çekti. En sonunda patlayan Süleyman oldu. "Hasan abi döveceksen döv şunu da şu gerginliği atalım yoksa benim dikişlerim atacak bak."

Zülfikar bu teklif karşısında dişlerini sıktı. Çok iyi dostlar edinmişti vesselam. Hasan ise yine en ters bakışını attı. "Dayaktan anlasa döveceğim de... Anlamıyor, it!" Öne doğru eğildi bu noktada. "Lan demeyeyim demeyeyim diyorum ama demeden de edemeyeceğim. Belasını siktiğimin iti! Sen Duru'ya ne dedin de İstanbul'a gitmekten vazgeçti?" İleri doğru atılıyordu ki Murathan kolundan yakaladı.

"Sakin." dedi usulca. Hasan dişlerini sıkarak geri çöktü ama durmak bir hayli zordu.

Zülfikar ise cevap verirken oldukça sakindi. "Hiçbir şey abi. Ne diyeceğim? Hem ne dersem deyim Duru beni dinleyecek biri mi?"

"Birincisi; ben senin abin değilim. İkincisi; sen var ya sen şeytansın!" Parmağını salladı ileri doğru. "Kim bilir ne dedin de karıştırdın kızın aklını."

Ortamda bu muhabbet dönerken Murathan yanındaki Timur'a, "Bunlar neden böyle?" diye sessizce mırıldanmadan edememişti.

"Ben bir şey yapmadım Hasan abi." dedi Zülfikar. "Kızın kendi kararı."

"Seni örnek alıyor olabilirler." dedi Timur.

Hasan bağırdı. "Abine sokayım! Hep senin yüzünden geldi bunlar başımıza it! Hala ben bir şey demedim diyor. Başka kız mı kalmadı da benim bacımı buldun lan?"

Ortamda muazzam bir kaos hâkim değilmış gibi Murathan Timur'a şaşkın bir bakış attı. "Ben ne yaptım lan?"

"Abi değiştim ben, bir dinlesen." dedi Zülfikar.

Timur güldü. "İmam osurunca cemaat sıçarmış Karakurt. Senin sinir ve aşk hayatının birleşimi timine tam olarak böyle yansıyor."

Yerinden ayaklandı Hasan. "İki saattir kiminle mesajlaşıyorsun sen orada? Ver şu telefonu." diye ileri atılacakken Murathan ayaklanıp önüne geçince durmak zorunda kaldı. Ne olduğunu bilemeyen şaşkın Gökalp öylece kalmıştı.

Barbaros geçti Zülfikar'ın önüne. "Dilini sikeyim Süleyman! Niye tetikledin lan adamı? Ne güzel sessizce oturuyordu."

Hasan'ın diğer koluna yapıştı Süleyman. "Lan ne bileyim bu kadar tetiklenmeye meyilli olduğunu."

"En sonunda geberteceğim ben seni. Gel beni gebert diye ant mi içtin ne yapsın sen, şerefsiz?" diye bağırان Hasan'ı durdurmak için bir koluna da Gökalp girdi. Daha doğrusu girmeye çalıştı ama bundan sonrası daha büyük bir kaostu. Onu tutan kollardan kurtulmak isteyen Hasan'ın elinin tersi Gökalp'in suratının ortasına çakınca Gökalp acıyla yüzünü kapattı. Bordo bereli kavgasına kesinlikle müdahale edilmemeliydi. Yediği sille bir elin tersi için fazlasıyla ağırdı.

Murathan atladı öne. "Lan Gökalp! İyi misin koçum?" Hasan'a döndü. "Sikeceğim yapacağınız işi ha! Emanet çocuğun burnunu kırdın!"

Acıyla inledi Gökalp. Bir eliyle kapattı şamar yiyen gözünü. Diğer eli çaresizce Murathan abisini arıyordu. "Abi! Murathan abi! Görmüyorum abi! Kör oldum abi!"

Çünkü elini yüzüne kapatıyordu. "Tamam oğlum, abartma. Bir dur bakalım." diyerek yanına oturdu ama Gökalp'in bir kollarına bayılmadığı kalmıştı. "Demir mi bağlı yumruğuna Hasan abi?" diye acı içinde soludu.

Hasan, bir eli Zülfikar'ın yakasında, diğer eli hava da öylece kalmıştı.

İçeri elinde tepsi ve üzerinde çaylarla Alican girdi. Sırıtıyordu ama ortamı gördüğü an gülüşü silindi. Tepsiyi yana fırlatma dürtüsüne zor hâkim oldu. Çayları tepsiye dökmeyi umursamadan ileri koştu. Ortam saniyesine tekrar alev alıp karışırken Timur bir cebinden sigarasını çıkardı. Yaktı. Sakin bir nefes çekti içine. Koltukta geri yaslandı ve her zaman ki ifadesizliği ile sigara dumanını ağır ağır üflerken usulca mırıldandı. "Olayların eğlence seviyesi artıyor..."

Bilmeden çok doğru bir noktayı ön görmüştü. Olayların eğlence seviyesi ciddi anlamda artacaktı. Zira Murathan ve Hasan'ın aynı saniyede çalan telefonları bunun en net ispatıydı.

"Şaka gibi ya..." diye homurdandı Ayşegül. "Gerçekten şaka gibi bir hayat!"

Asıl benim hayatım şaka gibiydi oysa. Yoksa bir insanın kına gecesinde daha kınası yakılmadan karakollara düşmesinin başka bir izahı olamazdı. Evet, karakol. Bildiğimiz karakol. Hayır yani ben Cennet Mahallesi simülasyonunda yaşıyordum da benim mi haberim yoktu. Yoksa normal bir insanın bu kadar çok karakola düşmesinin başka bir mantıklı izahı olamazdı. Olmalıydı!

Bakışlarımı yanımdaki Aybüke'ye çevirdim. Kollarını gövdesinde bağlamış, buraya düşmemizle bir alakası yokmuş gibi önüne bakıyordu. Benim ona baktığımı fark ettiği an bakışları bana döndü. Kısa bir an için baktık. O oldukça boş ben oldukça imalıyım.

"Ne?" dedi en sonunda.

"Sence?"

Göz devirerek önüne döndü. "Dövmedim bile... Şu an burada olmamız çok saçma."

Evet dövmemişti. Kızlarının kulaklarından kavrayıp kafalarını birbirine vurmak ve iki yana fırlatmak dövmek değildi çünkü. Bakın şu işe ki tam o an polis arabasının oradan geçesi, kızların ise çığlık çığlığa *bize yardım edin* diye bağırısı tutmuştu. Çok garip bir silsileydi. Başka biri anlatsa yok ebenin örekesi derdim ama insan olayın içine düşünce, 'oluyor ya öyle şeyler' demek mecburiyetinde kalıyordu. Bu sefer nezarethane de değildi çok şükür ki. Bir üst katta, Veysel Amirin odasındaydık. İçeride sadece olayın baş kahramanları olarak ben, Aybüke, Duru, Bilge, Ayşegül ve Zehra

vardı. Apar topar karakola geldiğimiz için annemler de peşimizden gelmek istemiş ama kına mekanında kalmışlardı son anda.

Daha iyi bir kına gecesi olamazdı. Bindallı ile de karakola düşmedim demezdim. Artık haremi yöneten değil tam sultan olacakken cariyeler tarafından odasına baskın yiyen Hürrem Sultan dağılmışlığı vardı üzerimde.

Kapı açılınca bakışlarımız o yöne döndü. Sonra ise aynı anda dönmez olaydık der gibi önümüze döndük. Gelen ekip malumdu. Başta bir Karakurt, peşinde ise erleri; Barut timi ve Gökalp... Kapıdan girdiği an kısa bir an bakıştık. Muhtemelen annemler aramış olmalıydı. Sen beni yaktın anne, yaktın... Ama pek yanmışa benzemiyordum bu sefer. Zira Murathan oldukça sakın duruyordu. Sinirli olsa o bakışı bin metre öteden tanırdım. Sakin adımlarla ilerledi bana doğru. Tam yanıma geldiğinde ise gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Harika bir kına gecesi aktivitesi..."

Onayladım. "Katılıyorum."

"Ablam nerede? Görmüyorum. Görmüyorum!" diyen Gökalp'in sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Bir gözünü eliyle kapatmış, tek eliyle Yeşilçam artistleri gibi beni arıyordu odanın yüzünde. Beni gördüğünde öylece baktı. Sonra dudak büzdü. Sonra ise en acılı haliyle elini yüzünden çekip bana doğru ilerledi. Gözünün altında ki morluğa dönmeye ramak kalan kızarıklığı gördüğümde şaşırmadan edemedim.

"Gökalp! Ne oldu sana?" Çocuğum normalde yapmayacağı bir şey yaparak yanıma sindi. Yan dediğim Murathan'la aram.

Dudak büzerek baktı yüzüme. "Kına gecene geleyim mi abla? Tepsi tutar, mum taşıyım. Söz... Valla hiç sesim çıkmaz. Beni bir daha bırakma..."

Aynı şaşkınlığımla Murathan'a döndüm. "Ne yaptınız siz bu çocuğa?" Bu benim kardeşim olamazdı.

Yüzünü sıkıntı dolu bir ifade kapladı. "Yanlışlıkla Hasan'ın eli çarptı..."

Bu nasıl eldi? Yanlışlıkla çarpınca göz morartan el mi olurdu? Anlaşılan gece tek bizim için kaoslu geçmiyordu. Derken Hasan abi aramıza ihtişamlı bir giriş yaptı. "Yani bir insan topluğunu bir olayı kaç farklı kombinasyon ile yaşayabilir Allah, kitap aşkına biri bana açıklasın ya." Duru'ya döndü. "Mesela sen Duru. O biri sen olmak ister misin?"

Duruşu dikti Duru'nun. "Hiç istemem abi..."

Hasan abi burnundan soludu adeta. Zor bir gece geçirdiği belliydi. Kendini koltuklardan birine bırakırken şakaklarını ovuşturdu. Derken

Süleyman daldı odaya. "Aybüke!" dedi şaşkın şaşkın. "Doğru mu duyduklarım? Sen mi dövmüşsün kızları?"

Aybüke tane tane açıkladı. "Dövmedim. Uyardım. Abartıyorlar."

Eşini destekledi Süleyman. "Doğru diyor abi. Gördünüz kızları, sapasağlamlar. Aybüke'm dövse öyle mi olurdu?"

Barbaros çok yersiz bir çıkış gerçekleştirdi. "Bilge nerede? Bilge ses ver!"

Minnoş, bir elli beş Bilge en arkalardan kaldırdı elini. "Buradayım Barbaros."

Barbaros herkesi aralayarak onun yanına ilerlerken ortama asıl teşrif etmesi gereken kişi de gelmişti. Veysel Komiser... "Geldim, geldim." diyerek kapıdan girdi. Nefes nefese kalmış bir halde içeri girip masasına ilerledi. "Çok şükür ki işten yeni çıkmıştım, sizin geldiğinizi duyunca hemen gerdi döndüm." Kendini koltuğa bıraktı. Aynı saniyelerde ise çok özür dileyerek belirtmeliyim ki hayvani bir gülüş attı. "Anlatın lütfen! Bu sefer ne oldu?" Kelimeleri kahkahalarının arasında boğulup gitmişti adeta.

Kimse gülmedi. O ise hunharca gülmeye devam etti.

"Veysel." dedi Hasan abi sakince. "Birader yanlış anlama ama sen cidden bizim acılarımızdan besleniyor olabilir misin?"

Veysel hayvanice gülmeye devam etti. "Buralar sıkıcı. Siz kadar eğlendiren yok beni abi ne yapayım?" Bize döndü. "Aybüke Komutan'ım, duydum ki yine siz başrolmüşsünüz." Kocaman bir kahkaha daha attı. Bu kadını biz bozmuş olabilirdik. Yoksa asla böyle huyları yoktu.

"Güvenip kızların yanına bırakıyoruz her işte de başı sen çekiyorsun başkan." diye isyan etti Hasan abi. "Anlamadım ki nasıl oluyor bu iş!"

Aybüke'den önce sözcüsü Süleyman atlası söze. "Valla önceden böyle huyları yoktu Hasan abi. Sizinkilerle takılırken ne oluyorsa oluyor."

Hasan'ın bakışları Duru'ya döndü. Oldukça tehditkârdı. "Ben biliyorum işlerinin başının kim olduğunu..."

İlk defa bu denli masum olabilirdi Duru. Bu sebepten ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı. "Yemin ederim bu sefer ben masumum."

Veysel Komiser güldü. Recep İvedik'i aratmayacak bir gülüşü vardı. "İşin garibi ne biliyor musunuz? Yine sizden kimse şikayetçi değil. Bunu nasıl başarıyorsunuz asıl onu anlatın bana."

Hepimizin bakışları aynı anda Aybüke'ye döndü. Biz bilmezdik; Aybüke bilirdi.

Aynı saniyelerde odaya bir polis memuru girdi. Elindeki minik belleği Veysel Komisere uzattı. Keyifle aldı Veysel Komiser. "En sevdiğim an." dedi aynı keyfiyle. "Kavga görüntüleri." Büyük bir heyecanla bilgisayara döndü. "Siz lütfen devam edin anlatmaya. Neden çıktı kavga?"

"Zehra'yı hırpalamışlar." dedi Aybüke en ters şekilde.

"Ne?" diye ileri atlayan bu sefer Alican'dı. Odanın bir köşesindeydi ama hızla Zehra'nın yanına ilerlemeye başladı.

Aybüke devam etti. "Başta sözle uyardım. Ama anlamadılar. Bende sözden anlamayana gerekli anlama yöntemlerini gösterdim."

"Aybüke'nin kafasına taş atıldılar." dedim hızla.

Şaşkınlık sırası Süleyman'daydı. Ama Aybüke izin vermedi. İyi olduğunu, sessiz olması gerektiğini belirterek susturdu Süleyman'ı. Veysel Komiser ise videoyu açıp ekrana doğru kocaman bir kahkaha attı. Tam olarak Aybüke'nin kızları kulaklarından yakalayıp kafalarını birbirine sürttüğü yeri izliyor olmalıydı. Ama aradığını pek bulamamış olmalı ki ekrana üzgün bir bakış attı. "Tüh ya. Bu sefer ki kısa. Olmadı böyle Aybüke Komutanım."

Hasan abi boş durur mu? Yapıştırır cevabı. "Bir dahaki sefere artık Veysel. Bu seferlik kusurumuza bakma." Ciddileşti. "Uğraştığımız işlere bak..." Aynı saniyelerde Zülfikar ve Duru'yu yan yana görünce hafifçe oturduğu yerden toparlandı. Duru'nun koluna yapıştı ve tek hamlede yanına çekti. Duru huysuz hareketlerle elinden kurtulmaya çalıştı ama nafileydi. Bırakmadı. Zülfikar ve Duru aşkı böyle imkansızlıklar içinde sürüp gidecek gibi duruyordu. Kısa bir süre daha sürdü bu cümbüş. En sonunda karakoldan çıktığımızda derin bir nefes almadan edemedim. Son bir saatim kamera şakası falan olmalıydı.

Merdivenlerden inmeye çalıştım ama bindallı ile zordu. İmdadıma kocam olmaya aday bey yetişti. Sırtık bir ifadeyle eteklerimi toparladı. "Artık gülmeyi kesecek misin?" diye huysuzlandım. Sinirlense bundan daha iyiydi.

Yine güldü. "Sinirlensek suç gülssek suç." İmalı imalı ekledi. "Yaranamadım yavrum yaranamadım." Bu noktada sesli sesli güldü.

Dua etsin timi önümüz sıra gidiyordu. Yoksa kafasına şaplağı geçirmiştım bordo gorilimin. Ama bu hali daha sinir bozucuydu. Bende güldüm ister istemez. "Ya gülme diyorum oğlum komik mi? Kınam heder oldu burada. Daha kına bile yakamamıştım." En alt merdivene gelmiştik ki durdum. Aydınlandım. "Doğru, cidden ben kına bile yakamadım..."

Şu saniye şuraya çömüp yumruklarımı yere vura vura ağlasam bana kim ne diyebilirdi ki?

Murathan'ın, "Süreniz daha dolmadı. Bir buçuk saatiniz daha var. Annemler hala mekânda. Sizi bekliyorlar. Devam edebilirsiniz. Gerekirse ben mekanla konuşurum." deyişi engel oldu. Elimi kavradı usulca. Şap diye aşık bakışına geçti. Bakışları gözlerimdeyken yavaşça yaklaştı bedenime. Kalbime aniden bir ok sapladı. "Bu arada bu ne güzellik gelin hanım." dediğinde ikinci oku da saplamıştı.

Güldüm. "Hadi be oradan. Bindallımla karakollara düşmüşüm, ne güzelliğinden bahsediyorsun? Tipim kaydı kesin."

Birkaç saniye için öylece baktı yüzüme.

İçim erir gibi oldu. Ama dik durmayı başardım. "Niye baktın öyle?"

Gülümsedi. "Cidden karım olacaksın şimdi sen değil mi?"

Güldüm. "Öyle görünüyor."

İçimi eriten bakışı sürüyordu. "İnsan hayalini yaşayınca çok garip hissediyormuş."

Fazlasıyla katılıyordum. Gülümserken daha çok dibine sokuldum. Arkada muazzam bir kaosun sesleri yükseliyordu. Hasan abi Zülfikar ve Duru'ya bağırıyor, Barbaros onları ayırmaya çalışıyor; Zehra ve Alican ayrı bir köşede bir şeyler konuşuyor, Gökalp bir arabanın camından gözüne bakmaya çalışıyor, Ayşegül ise eline bir ayna almış dikkatle makyajına bakıyordu. Bizim ise hiçbir şey umurumuzda değildi. O vardı. Ben vardım. Yeterdi. Bu anı bozacak hiçbir şey olmalıydı.

Oldu.

Telefonu çaldı. Cebinden çıkarıp ekrana ifadesizce baktı. Ama ben bu ifadesizliği ezbere biliyordum. "Dur tahmin edeyim." dedim. "Görev..."

Başını hafifçe sağa eğdi. Ne diyecekti ki? Ya da ben ne diyebilirdim ki. İkimiz de haklıydık. Yapacak bir şey yoktu. Telefonu açıp karşı tarafı dinledi. "Anlaşıldı." dedi sadece ve kapattı. Bakışları bana döndü yeniden. Buruk bir mahcubiyetle dudak büzdü. "Gitmem gerek."

Gitmem gerek... İşte bu kadardı. Tek bir cümleye sığıyordu her şey. Ama kalbe sığmıyordu bir türlü. Ne kadar alıştım dersem diyeyim bu ani gidişlere hiçbir zaman alışamayacaktım. Asker seviyordum ben. Parfümden çok barut kokan, elleri nasırlı, üniformaları şanlı, bereleri kan kırmızısı olan bir adama kör kütük aşıkтым. Vatan korumak kolay değildi. Fedakârlık gerektirirdi. Büyük bedeller ödemek gerekirdi. Onu sevmek de öyleydi. Kolay değildi. Fedakârlık gerekliydi. Ayrılık gibi büyük bedeller ödemek

gerekirdi. Asker yâreni olmak böyle bir şeydi. Gurur, buruk bir hüzün ve ayrılık.

"Uzun mu?" diye mırıldandım. "Düğünümüz var ya hani iki hafta sonra."

Güldü. "Merak etme. Birkaç güne yanındayım."

Ağlama isteğini zorla bastırdım. Birçok kelime vardı ama, "Peki." diye mırıldandım. Küçük bir kelimeye sayısız kelime sıkıştırdım.

Alnıma derin bir öpücük bıraktı. Sonra yanağıma. Sonra tekrar alnıma. Derin bir nefes çekti içine saçlarımdan. "Dikkat et." diye mırıldanırken arabanın anahtarlarını elime bırakmıştı. Hızla arkasını döndü. Bunu hep yapıyordu. Ne zaman bu vedalaşma anını yaşasak arkasını dönerken gözlerime bakmıyordu. "Tim! Toplan, gidiyoruz!" diye bağırdı. Bir arama daha yaptı aynı saniyelerde. "Timur, askeriye." dedi sadece ve kapattı.

Tek bir emirle az önce dünyanın en geniş ve absürt topluluğu olan Barut Timi üyeleri üzerlerine sihirli bir değnek değmiş gibi toparlandılar. İfadeler sertleşti. Barbaros, Hasan abiyi bıraktı. Hasan'ın ifadesi yumuşadı. Zülfikar yanlarına geldi. Peşlerine Süleyman ve Aybüke takıldı. Barbaros, Bilge'nin alnına minik bir öpücük bırakıp ayrıldı. Akıllanmayan çılgın aşık Zülfikar, Duru'ya doğru *ararım ben seni* der gibi bir el işareti yaptı. Alican ise Zehra'nın yanında ayrılarak peşlerine takıldı. Murathan önde, Barut Timi arkasında karanlığın içinde kararlı adımlarla ilerlediler. Biz ise arkalarından sadece baktık.

"Sen hepsini koru Allah'ım." diye mırıldandı Bilge.

Sessiz ama çok derinlerde defalarca *amin* dedim bu duaya. Konuşmadım. Arabanın anahtarını Duru'ya verdim. Bu halde Maserati süremezdim. Bunun için tarlatanımı kafama geçirmem gerekecekti. Ki tarlatanı kafama geçirerek ağlamak şu an ki ruh halime çok daha uygundu. Yol boyunca kızlar ve Gökalp bir şeyler anlatıp güldüler. Yine cevap vermedim. Sadece dışarıyı izledim. Ağlayacak bir bahaneye ihtiyacım vardı. Şu an yoktu. Biraz daha sabretmeliydim. Kına alanına geri döndüğümüzde Murathan dediği gibi konuşarak süremizi uzatmıştı. Annem ve Neslişah teyzeden kısa bir azar yedikten sonra kına kaldığı yerden devam etti. Tahtımı ortaya alıp beni oturtular. Başıma kırmızı bir örtü attılar. Sonra ise *yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar* diye müziği son ses açtılar. Hepsi ellerindeki ışıklarla etrafımda döndü. Hatta Gökalp bile...

Benim ise aradığım bahane tam olarak buydu. Artık ağlayabilirdik.

Neden yüksek yüksek tepelere ev kurulmuştu ki sanki. Al işte, kız istese bile gidemiyordu yanına. Ayrıca aşrı aşrı memlekete insanın sevdiğini

göndermek de çok büyük haksızlıktı. Son olarak uçan da kuşlara malum falan da olmasına gerek yoktu. Ben sevdiğimi daha şimdiden özlemiştim. Böğürerek ağlamaya başladığım bir noktada duvağın altına halamın kafası uzandı.

"Kız ne yaşıyorsun sen orada?"

Hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Sorma hala. "Babamın bir atı olsa binse de gelse..." diye mırıldandım hıçkıra hıçkıra. Babamda yoktu, Murathan'da, Yusuf amcada. Zordu işte Gökçen kız olmak. Sevdiği bütün adamlar gidiyordu.

Derin bir nefes verdiğini duydum. Oldukça içli bir şekilde... Hemen toparladı sonra. Kafasını duvaktan dışarı çıkardı. "Gelin elini açmıyor Neslişah Hanım." Oysa oldukça açıktı elim. Halam tekrar duvaktan içeri daldırdı başını. Elimi kapatıp sıkı bir yumruk haline getirdi. "Sakin elini açma."

Altın mı görüyor gözüm be hala? Perişan olmuşuz burada. Neslişah teyze belirdi önümde. "Aç bakalım elini güzel kızım." dediği dakikalarda önümde kocaman bir tam altın belirince hıçkırığım boğazımda kaldı. Yüksek yüksek tepelere bu altınla yol yapılıp şehre bağlanabilirdi. Ağlamam yavaşlarken saniyesine açtım elimi. Canım kaynanam. Benim naz buraya kadardı.

Kınalarım yakıldı. Mete eline altın konması için gelin olmak istediğini belirtti. Kafasına duvak takıp yanıma oturdu. Kendinden iş çıkmayınca bir kriz anını daha fırsata çevirmeyi başardı ve Ahsen'in kafasına kırmızı duvağı atıp masa masa gezdirerek duvak açma parası topladı. Biz ise eğlenceye kaldığı yerden devam ettik. Dakikalar önce böğürerek ağlayan ben değilmişim gibi akmış göz makyajımla beraber göbek attım. Hatta attık. Çünkü hem ağlardım hem giderdim. Gelin olmak bunu gerektirirdi.

Tıpkı hem ağlayıp hem göreve gönderdiğim sevdiğim gibi.
